R. C. I.

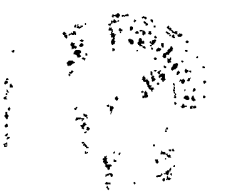

Re . D 8_

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙ

ΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ ΕΙΣ

ΤΗΝ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΑ.

ROMAE M. D. XLII.

CVM APVD NOS LIBRI NONNVLli ſint, qui propter nobilitatem ſcriptorum, magnámq; utilitatem eorum, quæ illis continentur, damnum maximum futurum eſſet, ſiquo pacto interirent: propter raritatem autem multi caſus, & quaſi fata illis inſtare uideantur, quippe cum in conſeruatione unius, ad ſummum duorum uoluminum de plerísq; agatur: non alienum duxi officio meo, & eo ſtudio, quo litteras omnes ab ineunte ætate proſecutus ſum, dare operam, ut ſi minus omnes, at ii ſaltem qui in manus meas peruenerunt, ab huiuſcemodi periculo, atq; è tenebrarum ſolitudine uindicentur. Veruntamen quoniam libri ferè omnes mendoſi ſunt, quod etiam bonis illis, doctísq;, ut ita dicam, temporibus, queſtos eſſe homines legimus: poſſitq; aliquantum tamen huic incommodo ſubueniri, ſi locis collatis optima quæq; eligantur: ne hæc quidem pars à nobis neglecta eſt. Nam & ex omni librorum copia, quæ nobis facta eſt, emendatiſſimos quoſq; ſumpſimus: & eos hominibus, quos ad hanc rem maxime idoneos iudicauimus, deſcribendos emẽdandósq; mãdauimus. Quod cum in alio procliuius, in alio ſpiſſius fieret: ne interea tempus amitteretur, ab iis potiſſimum incipiendum duximus, qui & propter copiam exemplorum, & propter recentiorem ætatem, atq; (ut etiam arbitror) propter neſcio quẽ caſum, emendati ferè edi poterant. Quo in numero cum ſe mihi primus Euſthatius obtuliſſet, non ſum aſper natus: ſed cum propter ipſius multiplicem uariámq; in omni genere diſciplinæ copiam, tum multo magis propter Homeri ipſius claritatẽ, quaſi omen ſecutus: eum primum edere uolui, qui ipſe primum Poetarum, atq; adeo ſcriptorum omnium interpretatus eſſet. Verum tamen cum cuperem quãprimum huius noſtræ induſtriæ aliquod exemplum, & ſpecimen dare: ut iam nunc ſtudioſi quantum de nobis ſibi polliceri deberent, intelligerent: optimum factu eſſe duxi, non expectare dum opus abſolueretur: ſed primam quanq; partem, ut ad iuſti uoluminis magnitudinem accederet, deinceps edere. Quod his quinq; libris accidere perſpiciens, retinere eos diutius nolui. In quibus ſi homines noſtram diligẽtiam, ſedulitatémq; probabunt: eandem in reliquis, aut (ſi fieri poteſt) maiorem agnoſcent. In primis autem uobis uniuerſi operis indicem dabimus: rem maxime utilem, ac propemodum neceſſariam: quẽ ab homine ualde erudito, ſummóq; induſtrio, conficiendum curamus. Pro quo noſtro animo ac ſtudio, eam nobis à ſtudioſis gratiam habitum iri ſperamus, quæ benemeritis de optimis litteris, ingenuísq; artibus debetur.

hic Lib. fuit Guil. Prousteau Portcens. Nunc
nunc est usûs Studios. olim

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΑ.

BIBLIOTHEQUE PUBLIQUE ORLÉANS

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ΩΝ ΟΜΗΡΟΥ σειρήνων, καλὸν μὲν ἴσως εἴ τις ἀποσχοῖτο τὴν ἀρχήν, ἢ κηρῷ τὰς ἀκοὰς ἀλφιτώμενος, ἢ ἀλλ' ἑτοίμως ἔχων ἀποτόμως ὡς τὴν ἀρχὴν φύγοι τὸ θέλγητρον. μὴ ἀποτόμως δὲ, ἀλλὰ δι' ὀλίγης ὡδῆς ἐκείνης τ ἐλθών, οὐκ ἂν οἶμαι οὔτε παρέλθοι ῥᾳδίως εἰ καὶ πολλὰ δεσμὰ κατέχοι. οὔτε παρελθὼν, εἴη ἂν δύχαρις. εἰ γάρ τινων ὥσπερ θεαμάτων τινα ὁ ποιῆσαι τὰ θρυλλούμενα ἐπὶ τὰ σὺν λόγοις κεῖνται, ἀριθμήσει τις καὶ ἀκούσματά τινα ἐπιστροφῆς ἄξια, εἴη ἂν σὺν αὐτοῖς μάλιστα καὶ ἡ ὁμηρικὴ ποίησις. ἧς οὐκ οἶμαι εἴ τις τῶν πάλαι σοφῶν, οὐκ ἐγεύσατο. καὶ μάλιστα τῶν ὅσοι τῆς ἔξω σοφίας ἠρύσαντο. ἐξ ὠκεανοῦ μὲν γὰρ, ποταμοὶ πάντες. πηγαὶ πᾶσαι. ῥέοντα πάντα κατὰ τὸν πάλαι λόγον. ἐξ Ομήρου δὲ εἰ καὶ μὴ πᾶσα, ἀλλὰ γοῦν παρεισέρρυσε τοῖς σοφοῖς λόγου ἐπιῤῥοή. οὐδεὶς γοῦν οὔτε τῶν τὰ ἄνω περιεργαζομένων, οὔτε τῶν περὶ φύσιν, οὔτε τῶν περὶ ἦθος, οὐθ' ἁπλῶς τῶν περὶ λόγους ἐξωτερικοὺς ὁ ποιοῖός ἂν εἴποι τις, παρῆλθε τὴν ὁμηρικὴν σκευὴν ἀξεναγώγητος, ἀλλὰ πάντες παρ' αὐτῷ κατέλυσαν. οἱ μὲν, ὡς καὶ διαγεῖν παρ' αὐτῷ μέχρι τέλους, καὶ τῶν αὐτοῦ συστατίων ἀπροσέφεσθαι. οἱ δὲ, ὥστε χρείαν ἀπρακλῆ τινα καὶ ξυνεισενεγκεῖν ἐξ αὐτοῦ τῷ λόγῳ τι χρήσιμον. ἐν οἷς καὶ ἡ Πυθία πολλοὺς τῶν χρησμῶν, πρὸς ὁμηρικὴν μέθοδον ἀπρεπούσα, Φιλόσοφοι περὶ αὐτὸν εἰ καὶ Ἰωσαρίης Φθονεῖ ὡς μετ' ὀλίγα ἱστορηθήσεται. ῥήτορες περὶ αὐτόν. γραμματικοὶ δὲ, οὐκ ἄλλως εἰς τέλος εἰ μὴ δι' αὐτοῦ. ὅσοι δὲ μετ' αὐτὸν ποιηταὶ, οὐκ ἔστιν ὃς ἔξω τι τῶν αὐτοῦ μεθόδων τεχνάζεται. μιμούμενος. προϊσχύων. πάντα ποιῶν δι' ὧν ὁμηρίζειν δοκήσεται. ἀγοιῶν αὐτὸν καὶ γεωγράφοι ἀπὸ μήλου πολλοῦ καὶ θαύματος. ὁ περὶ τὴν ἀσκληπιαδῶν δίαιταν καὶ τὰ θαύματα, ἐρανίζεται καὶ αὐτὸς ἐκεῖθεν ἀγαθά. ἐφέλκεται τὸ πρᾶγμα, καὶ βασιλεῖς. καὶ μαρτυρεῖ ὁ μέγας Αλέξανδρος κειμήλιον εἴτε καὶ ἐφόδιον καὶ ἐν αὐταῖς μάχαις τὴν ὁμηρικὴν βίβλον ἐπαγόμενος. καὶ τὴν κεφαλὴν ὅτε ὑπνοῦν δέοι, ἐπανατασσόμενος αὐτῇ. ἵνα τάχα μὲν δὲ ἐν ὕπνοις αὐτοῦ ἀπέχοιτο. ἀλλὰ καὶ φανταζόμενος, εἴη δύονφρος. καὶ ἔστιν ἀληθῶς βασιλικὸν πρᾶγμα ἡ Ομήρου ποίησις. καὶ μάλιστα ἡ Ιλιὰς. καὶ παροιμία μὲν τις κακῶν ἰλιάδα φησίν. αὐτὴ δὲ καλοῦ παντὸς ὄντιλιάς. δραματικώτερον μὲν σχηματιζομένη ἀπὸ τῆς μονοειδοῦς μὲν, πολυπροσώπου δὲ ἀφηγήσεως. γέμουσα δὲ μυρίων ὧν ἄν τις ἕνεκα καλῶν. φιλοσοφίας. ῥητορείας. στρατηγικῆς δυτεχνίας. διδασκαλίας τῆς περὶ ἠθικῶν ἀρετῶν. τεχνῶν ὅλως παντοίων καὶ ἐπιστημῶν. ἔχει τις καὶ δόλους ἐπαινετοὺς ἐκεῖθεν μαθεῖν. καὶ ψευδῶν κερδαλέων ξυνθέσεις. καὶ σωφρμάτων ῥιμύτητας. καὶ ἐγκωμίων μεθόδους. Φρόνησιν δὲ, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅσην περιποιεῖται τῷ προσέχειν ἐθέλοντι. καὶ ὅσα δὲ τῇ ἱστορίᾳ ἐπιθεωροῦται σεμνὰ, οὐκ ἂν οὐ δὲ τὴν Ομήρου τέχνην τῶν τοιούτων ἀφορμὴν ἡσυχίας τις. τῆς πολυπειρίας. τὸ τὰς ἀκοὰς ἡδύνειν. τὸ τὰς ψυχὰς παιδεύειν. τὸ εἰς ἀρετὴν ἐπαίρειν. τῶν ἄλλων οἷς ἱστορῶν συνδοκιμεῖ. εἰ δ' ὅτι μύθων γέμει ἐκπίπτειν αὐτὸν κίνδυνος ὅτι τ θαυμάζεσθαι. ἀλλὰ πρῶτον μὲν, οὐ πρὸς γέλωτα οἱ ὁμηρικοὶ μῦθοι, ἀλλὰ σύνοιδεν σκιαί εἰσιν ἢ περιπετάσματα. οἱ μὲν ὑπ' αὐτοῦ πλατυνόμενοι πρὸς τὰ ὑποκείμενα, οἱ καὶ πρὸς αὐτὰ οἰκείως ἀλληγορούμενοι. πολλοὶ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν μὲν τεθειμένοι, ἐληλυθότες δὲ χρησίμως καὶ εἰς τὴν τούτου ποίησιν. ὧν ἡ ἀλληγορία, οὐ πάντη πρὸς τὰ ῥητά. ἀλλὰ ὅπως ἂν ἐξ ἀρχῆς ἠνίξαντο οἱ αὐτοῦ πλασάμενοι. ἕπεται, οὐ δὲ ἔχαιρεν αὐτόθεν μύθοις ὁ τῆς σοφίας ζόφιμος. ἡ σοφία τε γὰρ, θεωρία ὄντιν ἀληθευτική. καὶ ὁ σο-

φὸς δὲ, τοιοῦτος. οὐκοῦν καὶ ὁ Ομηρος. ἀλλὰ δῆλ τὸ τῶν πολλῶν ἐπαγωγὸν, αὐτὸ τῇ ποιήσει πρεμπλέκων τεχνάζεται. ἵνα δελεάζας μὴ θέλξας τῷ προφανομένῳ, δικτύων ὃ φασιν ἔσω λάβῃ τοὺς ὀκνοῦντας τὸ τῆς φιλοσοφίας γλαφυρόν. εἶτα μὴ γεύσας τῆς σὺν ἀληθείᾳ γλυκύτητος, ἀφήσει σοφὸς παρὰ ἑαυτῷ καὶ θηρᾶσθαι αὐτῷ καὶ ἄλλοθεν. ἔτι δὲ γίγνεται καὶ μεθοδευτὴς οὕτω τῆς τῶν μύθων πιθανῆς πλάνης. ἵνα καὶ τούτου τοῖς φιλομαθέσιν ὡς καὶ τῶν λοιπῶν εἰδὼν τὸ λόγου, καθηγήσηται. ἐκεῖνο δὲ καὶ μάλιστα θαυμαστὸν σὺν τούτοις Ομηρος ἔχει. ὅτι καὶ μύθοις μεμεστωμένος, ὅμως οὐ φεύγεται. ἀλλὰ σέβεται. καὶ οἱ μισεῖν αὐτὸν προϊάμενοι, οὐκ ὀκνοῦσιν αὐτὸ ἄλλως ἅπτεσθαι. καὶ ἀρθιοστομοῦντες, αὖθις προσίενται. ὁμοίοι τῷ πρωϊμακῷ σκυθῃ. ὃς θεωμένων μὲν ἑλλήνων, ἀπέχετο ἴσως δυσγενοῦς ἐκπεπυθυκότος. ἀνακάμψας δὲ καθ' ἡσυχίαν τὸ ξύνηθες ἔπραττεν ἀρλαύων οὗ ἤθελεν. εἰ δὲ καὶ οἱ χωμικοὶ δηλοῦσι τὸ χρηστὸν πρᾶγμα, οὐκ ἔχει ἀντιλογίαν, πολύχρηστον εἶναι χρῆμα τὴν ὁμηρικὴν ποίησιν. ἀλλ' ὅτι μὲν δύχρηστος ὁ ποιητὴς, οὕτως ἀμωρὸς δηλοῦντες ὑπερουσόμεθα ὅτι μὴ δὲ πρόθεσις ἡμῖν, Ομήρου ὑπερλαλεῖν. ὡς ἔγε τις σὺ σκοπῷ θήσει τὸ πρᾶγμα, οὐ πολλῶν δεήσεται λόγων. ἀλλὰ προβαλεῖται τὰς βίβλους ἐκπροχείρου ὧν αἱ μὲν, εἰς αὐτὸν. αἱ δὲ, ὑπὲρ αὐτῶν ξυνεκροτήθησαν. καὶ αὐτόσει ῥᾳδίως τὸ προτεθέν. λείπεται δὴ ἡμῖν ἐπεὶ ἀρπέφανται μὴ γελοῖος εἶναι πάντη ὁ ποιησόμενος πρὸς τὴν Ομήρου ποίησιν, γενέσθαι οὗ ἐσκοπήσαμεν. μὴ μὴ ἐστὶ πλέον ξυνιστὰν τὸν ποιητήν. ἀλλὰ ποιεῖν ὅπερ εἰς αὐτὸν οὐ πρὸς μεγιστάνων τινῶν ἐπεταίχθημεν ὁ ποιά τινα πλάπτονται οἱ κωμῳδοί. ἀλλὰ πρὸς φίλων ὁμιλητῶν οἷς ὑπολήψεώς τι χρηστὴς περὶ ἡμῶν ὕπεστιν × ἦν δὲ τὸ φιλικὸν θέλημα δῆλον τῆς Ιλιάδος ἐλθεῖν. καὶ ἐκχωρίσασθαι τὰ χρήσιμα τῷ διεξοδεύοντι. οὐ λέγω αὐθρὶ λογίῳ. ἐκεῖνον γὰρ, οὐδὲν ἂν τῶν τοιούτων εἰκὸς λανθάνειν. ἀλλὰ νέῳ ἄρτι μανθάνοντι. τυχὸν δὲ, καὶ μαθόντι μὲν, δεομένῳ δὲ ἀναμνήσεως. καὶ δὴ γίγνεται δῆλον. καὶ τὰ χρήσιμα, κατὰ ἀκολουθίαν δύσυνθέτως ἐκλεγόμενα. οὐχ ὥστε μύτοι τὰ πάντων σύνταῦθα εἶναι τῶν πονησαμένων εἰς τὸν ποιητήν. δῆλον γὰρ, καὶ μόχθος μάταιος καὶ πρίπλοὸς καὶ οὐ δὲ ῥᾴδιον ἀνύσιμος. ἀλλ' ὥστε τὸν γινώσκειν ἐθέλοντα, διρίσκειν κατὰ τόπον δύτάκτως τὰ μὴ πρέλκοντα. οἷον, ἐννοίας δύχρήστους τῷ καταλογάδην γράφοντι. καὶ βουλομένῳ ῥητορικὰς ποιεῖν δυκαίρως πρισπλοκὰς, μεθόδους, δι' ὧν καὶ ὠφελεῖταί τις μιμεῖσθαι θέλων, καὶ τῆς δύτεχνίας θαυμάζει τὸν ποιητήν. λέξεις, τὰς πλείους μὲν, ὡς πεζῷ λόγῳ προσηκούσας. πολλαχοῦ δὲ καὶ σκληρὰς καὶ τραχείας καὶ ποιητικὰς, αἳ εἰ μὴ ἀναπύξει τις ἐτυμολογικώτερον, οὐκ δύγνωστον ἔσαι τὸ χωρίον ὁ πρεκδέβλη). γνώμας, αἷς καὶ αὐταῖς πολλαχοῦ ἡ ὁμηρικὴ σεμνωύσται ποίησις. ἱστορίας, οὐ μόνον αἷς ὁ ποιητὴς χρᾶται κατὰ κανόνα οἰκεῖον, ἀλλ' ἔστιν ὅπου καὶ πλατύτερον ὡς δι' ὧν ἱστορίαν ἔτεροι. ἔτι δὲ μύθους, οὓς μὲν, ἀκράτους καὶ ἀθεραπεύτους καὶ κατὰ μόνον θεωρουμένους τὸ προφερόμενον. οὓς δὲ, καὶ μετὰ θεραπείας ἀλληγορικῆς εἴτε καὶ ἀναγωγικῆς. ἢ ἔτερα μυρία καλὰ εἰς βίον χρήσιμα. καὶ ταῦτα, οὐ μόνον σωτόμως, ἀλλὰ καὶ ποικίλως. ὥστε εἴ τις ἀφθονήτως τὸ πᾶν πρισελθὼν δῶρον πόνημα ἔστοι ἐπιεικέστερον ὡς οὐκ ἀνωφελὲς πάντη δεῖ τὸ ἐγχείρημα, οἶμαι οὐ ψεύσεται. νέων γὰρ ἀγωγὴ καὶ διατριβὴ ἀναγνώσεως ξυντελοῦσα εἰς τὴν ὁμηρικὴν Ιλιάδα, καλὴ ἂν καὶ αὕτη γένοιτο. εἴτε καταμόνας τις ἀρλαθῶν τὸ πρὸν ἔργον αὐτὸ καθ' αὑτὸ θεωροίη, εἴτε καὶ τὴν Ιλιάδα χειριζόμενος, σπέπεσθαι τὴν ἐργασίαν ταύτην βούλεται εἴ τι που σὺν χῷ ἐκείνης πράπτεται. πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις, οὐ δὲ ἐκτέταται τὸ προκείμενον ἔργον εἰς σὺ ὕφος καὶ σῶμα κατὰ συνέχειαν ἀδιάλυτον, ἵνα τῷ ἀδιακόπῳ ἀρκναίᾳ τὸν σύντυχάνοντα καὶ δυσεύρετον ἔχῃ τὸ κατάλυμα. ἀλλ' ἕκαστον τῶν χρησίμων, καθ' αὑτὸ ἰδία κεῖται. καὶ περαιτωθέντος αὐτῷ μετάβασις ὡς δὲ ὑπαρχῆς ἐστὶ ἕτερον γίγνεται. καὶ οὕτως ὁ δῆλ σὺ συγγράμματος τούτου ἐρχόμενος, συχνὰ οἷον καταλύων ἀναπαύεται. ὁ ποιόν τι καὶ σὺ τοῖς εἰς τὸν

πρινητὴν

πρηγητὴν ἡμῖν γέγονε. καὶ εἰς τὴν Οδύσσειαν δέ. καὶ ἐκεῖ γὰρ ὁμοίως τὸ ἔργον μεθώδευται, παρεκβαλοῦσι τὰ δύχρηστα ὡς ἐν ἐκλογῇ κατὰ ἀκολουθίαν δυζυνθέτων· οὐμὴν πλατεῖαν ποιησαμένοις αὐτὸ δεῖν δρᾴγησιν. ἵνα μή τις ἐκφλυαρίζων τὸ πρᾶγμα, μικτηρίσῃ μηδὲν ἡμᾶς καινότερον πραγματεύσασθαι. ὅ σοὶ γε καὶ νῦν ὁ μὲν πάνυ δύγνωμων, τοιοῦτος ἴσως ἔσται. καὶ θαρρῶν τὰ παρ' ἄλλοις ἀριζήλως εἰρημένα δρᾴδυρίσκειν καὶ ἐνταῦθα κείμενα, οὐδὲν ἱερὸν εἶν κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ παρὸν ἔργον ἐρεῖ. ἀλλ' ὁ τοιοῦτος, ἴσως κακῶς κρίνων. ἵνα μή τι πλεῖον ἐροῦμεν ζυνισῶντες ἑαυτὸν κατὰ τὸν παροιμιακὸν Ασυσάμαντα. εἰ δὲ καὶ τυγὸν ὁ οὕτω δοξάζων, ὀρθῶς ἔκρινεν, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ οὕτως ἐπιβαλοῦμεν τῷ ἔργῳ, ἵνα εἰ μὴ ἑτέροις, ἀλλὰ τοῖς γοῦ ἀπαρσύσασιν αἱρέσωμεν, ἀγοσύσως τὸ ἐπιτεθὲν φορτίον ἅπαντες. ὅσα μὲν δὴν ἐκ προθύρων οἱ σοφοὶ, τῆς Ιλιάδος πρὸ γράφοισιν, δρ ἐκείνων ἀναλεκτέον. ὅτι μὴ δὲ προκείσαι ἡμῖν, ἀμαυρώσαμι τὰ τῶν ἄλλων. καὶ κενὴν δόξαν ἀραίσασθαι. καὶ σκῶμμα τὸ πάντη τὰ ἀλλόζια μεταγράφειν, ἐφελκύσασθαι. ἐκεῖνα δὲ καὶ μόνα πάνυ σωτόμως προγραπτέον ἐνταῦθα· Οτι τὴν Ομήρου ποίησιν οἱ μὲν, εἰς τὸ παντελὲς ἐσκίασαν. καὶ ὡς οἷον ἀχνυόμενοι ἐαν ὁ ποιητὴς ἀνθρώπινος λαλῇ, ἀνήγαγον πάντα καὶ εἰς ἀλληγορίαν μετέθεντο. καὶ οὐ μόνον εἴ τι σου μυθικὸν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὁμολογουμένως ἱστορούμενα. τὸν Αγαμέμνονα. τὸν Αχιλλέα. τὸν Νέστορα. τὸν Οδυσσέα. δὴ λοιποὺς ἥρωας. ὡς δοκεῖν τὸν ποιητὴν σὺν ὀνείροις ἡμῖν ὁμιλεῖν. ἕτεροι δὲ ἀπεναντίας πάντη ἐκείνοις ἐλθόντες, δρέασαν τὰ ὁμηρικὰ πέρα, καὶ οὐκ ἀφῆκαν αὐτὸν περυσεῖσθαι ὅλως μετέωρον, ἀλλὰ τὸ φαινομένου γενόμενοι μόνου κὴ καταπάσαντες τὴ ἀναγωγικῇ ὕψους τὸν ποιητὴν, οὐδὲν οὐ δ' ὅλως ἀφῆκαν ἀλληγορεῖσθαι παρ' αὐτῷ. ἀλλὰ καὶ τὰς ἱστορίας ἀφῆκαν οὕτως ἔχειν. καλῶς γε δεῖν ποιοῦντες. καὶ τὸ μύθους δὲ ἀπαραποιήτους εἰς ἀλληγορίαν εἶναι προσέταξαν. σὺν οἷς ὡς καὶ σὺν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται, καὶ ὁ Αρίσταρχος. οὐ πάνυ καλῶς δεῖν νομοθετήσας. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ὥσπερ τὰς ἱστορίας ἐφ' ἑαυτῶν μένειν ἀφῆκαν, οὕτω κὴ τὸ μύθους τὰ πρῶτα μὲν, τίθενται οὕτως ἔχειν ὡς λέγονται, καὶ ἐπισκέπτονται τὴν πλάσιν αὐτῶν κὴ τὴν σὺν αὐτῇ ποιθανότητα δι' ἧς σὺν μύθοις ἀλήθειά τις εἰκονίζεται. εἶτα δρᾳ τὸ σὺν αὐτοῖς φύσει ψευδὲς ἀφέντες τὸ σωματικὸν εἰκόνισμα, ἀναζέχονται εἰς τὴν δρ ἀλληγορίας θεραπείαν τὸ μύθου. ἢ φιλικῶς δρετάζοντες ὡς ἄλλοι δηλοῦσι πλατύτερον, ἢ κατὰ ἦθος. πολλαχοῦ δὲ καὶ ἱστορικῶς. οὐκ ὀλίγοι γὰρ μῦθοι καὶ πρὸς ἱστορίαν σύνθεραπεύονται. ὡς ἀληθὲς μὲν, γενομένου τοῦδέ τινος πράγματος σὺν τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ. τὸ δὲ μύθου τὸ ἀληθὲς ἐκβιαζομένου πρὸς τὸ θεατρικώτερον. ταύτης τῆς ὁδοῦ ἐχομένη καὶ ἡ παροῦσα πραγματεία, οὐ δὲ σὺν μύθοις ἀνεποισκέπτους εἰς τὸ πᾶν ἀφήσει. ἀλλὰ πρηεργάσεταί σου αὐσὺν ἀκολούθως τοῖς παλαιοῖς. οὐ χρὴ δὲ ἀναπεσεῖν οὐ δὲ νῦν τὸν ἀκηύσαντα θεῖς παλαιοῖς ἡμᾶς καὶ σὺν τούτοις ἀκολουθεῖν, ὡς δίκαιον ὂν καὶ αὐτὸν ἐκεῖθεν τὰ τοιαῦτα ἐρανίσασθαι. πρῶτον μὲν γὰρ καθάπερ τοῖς μαγειρεύουσι χαίρις. οὐχ ὅτι τὰ μὴ ὄντα δαιτρεύουσιν, ἀλλ' ὅτι τὰ ἐπιτήδεια ἔχοντα τὸ σιταγαγεῖν, αὐτοὶ ἀγείραντες εἰς σὲ, πρέθεντο, οὕτω καὶ ἡμῖν ἔσαι τι χάριτος, ὅτι πόνου δίχα, οἱ πρητυχόντες ἔχουσι πολλαχόθεν ἐπιζηναχθὲν τὸ ζητούμενον. εἶτα εἰ καὶ ἀγέρωχόν τι καὶ ζαῦρον ὁ λόγος ἔχει, οὐκ οἶδα ἐμή τινες τῶν νεωτέρων, μόλις πρητύχοισιν ἐκείνοις δρ ὧν πολλὰ τῶν ἐνταῦθα ἠρανίσαν. εἰ δέ τι σὺν διαφόροις κὴ προσεπινενόηται, αὐτὸ φασι δείξει· ἐπεὶ δὲ ποιητὴν μέγαν πρηεργαζόμεθα, σκοπητέον τὸ τοιοῦτον ὄνομα. καὶ σημειωτέον, ὅτι καθάπερ ἔστος ἁπλῶς μὲν, ὁ λόγος. ὡς τὸ, ἔπεα πτερόεντα. ἰδίως, ἔστος ὁ ἔμμετρος λόγος, οὕτω κὴ ποιεῖν ὅλως μὲν, τὸ πράττειν. καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ. ἰδιάζεται δὲ ἡ λέξις κὴ ἐπὶ τῶν ῥαψῳδούντων, κατά τι δρέαιρετον δρᾳ τὸ τῆς σὺν αὐτοῖς πράξεως ταύτης δρέχθαι ὡς θεῖον καὶ ἔλλογον. ὅθεν καὶ σωθέμενοί τινες τὸ ἔμμετρον ἔστος κὴ τὸ ῥαψῳδικῶς ποιεῖν, ὠνόμασαν σωθέντος ἐποποιούς, δὴ σὺν ἀπολότητι λεγομένους κὴ

ποιητάς. μάλιστα δὲ ὃν ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ ἡρωΐζοντας. ὧν καταρξαι λέγεταί τις Φιμονόη γυνὴ προφῆτις ἀπόλλωνος. ἐφθυροῦσα φασὶν αὐτὴ πρώτη τὸ ἔπος. κλιθεὶ οὕτω κατὰ τὸν παλαιούς. οὐ μόνον καθ' ὑπόροχλιν δι' ἣν τὸ ἑξάμετρον ἰδιώζετο τὴν κοινὴν προσηγορίαν τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ διότι ἔπονται φασὶ τὰ πράγματα τοῖς χρησμοῖς. εἰ δὲ ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία διαλύεσθαι ἀπαιτεῖ τὸ ἔπος, ἀλλ' ἔστι συνηγορῆσαι καὶ τῇ λύσει τούτου πιθανῶς εἴ τις βουληθείη. τίς δὲ ἡ ἐποποιΐα. καὶ ὅτι ποικίλως εἶδος καὶ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ διαλογάδια καὶ ἡ κωμῳδία καὶ ἡ τῶν κυκλίων ποιημάτων καὶ ἡ λυρικὴ κῆ ἕτερα, ζητητέον ἐν ἄλλοις. καὶ οὕτω μὲν κατέστη τὸ ποιεῖν, ὃς οὖ καὶ ὁ ποιητὴς κῆ ἡ ποίησις. καὶ δῆλον ὅτι ποιεῖν πρὸ τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐμφαίνει, τὸ ποιητικῶς ἤγουν ἐμμέτρως ἀείδειν καὶ γράφειν. ὡς τὸ, ἐποίησάς ποτε ὦ Εὐριπίδη, αὐτὶ τοῦ, ἔγραψας ἐν τῇ ποιήσει σου. καὶ τοίνυν καὶ ποιητὴς, ὁ οὕτω γράφων. ὁ ποῖος δὴν καὶ εἴη εἴτε κωμικὸς εἴτε ὁστισοῦν ἕτερος. δέχομαι δὲ, Ὁμηρος. ὡς γὰρ εἴτις εἴποι ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης δύθι' ὑποδρεμόντως ἐνόησε, καλῶν τὸν λυρικὸν ἀκουσόμενον, εἰς τὸν Πίνδαρον ἀναγόμεθα, οὕτω καὶ τὸν ποιητὴν ἀκούσας τις μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸν Ὅμηρον ἐνόησε. διατί; ὅτι ἐν αὐτῷ ἀρετὴ πᾶσα ποιήσεως. καὶ διότι σπερματικῶς ἀρχὴ καὶ καθηγητὴς αὐτὸς πᾶσι γέγονε ποιηταῖς, τὸ εἶναι ὅπερ λέγονται. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, ἵνα μὴ ἐπὶ πλέον τόρρω τοῦ σκοποῦ πλανώμεθα· Ὁμήρου δὲ γένος, οὐ δι' αὐτὸ πραγματευσόμεθα. ἐρίζουσι γὰρ πολλοῖς ἑτέροις, ὡς οὐκ ἂν ἡμεῖς κρεττόνως εἴποιμεν. εἰ μὴ ἄρα δεῖ κῆ μόνον ῥητέον κατὰ τὸ ἐπιβέβηλον. ὅτι ἐπικρύψας ἑαυτὸν ὁ ποιητὴς καὶ σιγήσας ὅστις ποτε κῆ ὤφελεν ἦν, πολεμάχητος μᾶλλον ἐγένετο καὶ πολύπαλις. ἔστι γὰρ κατὰ τὴν τῶν πολιτῶν ἔφεσιν, καὶ Ἰήτης. καὶ Σμυρναῖος. καὶ Ἀθηναῖος καὶ Αἰγύπτιος. ἤδη δὲ κῆ Ἰταλός. ἀμφισβητοῦσι δ' αὐτοῦ καὶ Χῖοι μαρτύριον προχειριζόμενοι τὸν καλούμενον ὁμηρίδαν ὃν καὶ Πίνδαρος μέμνηται. καὶ ἕτεροι δὲ πολλοὶ Ὁμήρου μεταποιοῦνται σφετεριζόμενοι. καὶ ἀβρωτόμενοι αὐτὸν ἔχειν πολίτην, ἢ ἑτέροις ἀγαθοῖς σεμνύνεσθαι· ὅτι δὲ καὶ ἕτεροι περὶ αὐτοῦ ἦσαν ποιηταὶ, ὧν καὶ Μουσαῖος ἀκέσεις νόσων συγγραφόμενος. καὶ ὅτι ὡς κῆ Αἰλιανὸς ἱστορεῖ, μετὰ Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον, Σύαγρος γέγονε ποιητὴς ὃς πρῶτος τὸν ζωϊκὸν ἦσε πόλεμον, καὶ δεῦρο ἐς τοσοῦτον ἐρήσω. καὶ ὅτι ἔπνευε τὰ ἔπη Ὅμηρος· καὶ οὕτως εἶχε τῆς παλιέργου καὶ ἐμμελοῦς μούσης, ὡς οὐ δὲ τοῦ εὐ ἀπολύτητι πεζολογεῖν ἕτεροι. καθὰ καὶ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ εὐ οἷς ἔγραψεν εἰς τὸν Ὅμηρον. ὡς δὲ καὶ πολλοὶ Ὅμηροι, κῆ αὐτὸ ἱστόρησαν ἕτεροι. καὶ ὅτι δὲ ὁ ναῦ προκείμενος, ἢ ἀφ' τοῦ μὴ ὁρᾶν ὠνόμασαι ὡς οἱονεὶ, μήορος καὶ κατὰ μετάθεσιν Ὅμηρος. ἢ ὡς αὐτὸ δεῦρο γενόμενος Ὅμηρος, ὁ τοῖοις δὺ ἐπὶ εἰρλίνῃ διδυμίοις εἰς εὐέχυρον οἶδαμεν, καὶ δεῦρο εἰς πολλοστὸς κεῖται παρ' ἄλλοις. οἱ καὶ φασὶ τὰ ἐπὶ εἰρήνῃ ὅμηρα οὕτω λέγεσθαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. εἰς ὁμόνοιαν γὰρ ἁρμόπονται οἱ διεστῶτες ἀλλήλων καὶ στασιάζοντες. χρῆσις δὲ τοιαύτης λέξεως, παρὰ πολλοῖς τε ἄλλοις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. σὺ τῷ συλλαβετε ὅμηρον τόνδε. εἰ δὲ καὶ ἕτερα ποιήματα εἰσὶν Ὁμήρου, οἷον καὶ ὁ Μαργίτης. καὶ ἡ τῶν μυῶν καὶ βατράχων μάχη, ἄλλοι καὶ αὐτὸ ἐζήτησαν πρὸς ἀκρίβειαν. καὶ ἐαὺ ἡ Ἰλιὰς τῆς Ὀδυσσείας προπεποίηται. ἢ καὶ ἀναπαλιν. εἰ δὲ καὶ ἤρισεν Ὅμηρος Ησιόδῳ τῷ ἀσκραίῳ καὶ ἡττήθη ὅπερ ὄκνος τοῖς ὁμηρίδαις καὶ λέγειν, ζητητέον εὐ οἷς εἰς δεῦρο γράψασιν. εὐ οἷς ἔκειντται καὶ τὰ ῥητὰ τῆς ἔριδος. ὡσαύτως καὶ ἐαὺ ἐπὶ τῶν ζωϊκῶν ἔτυχεν ὢν ἢ μᾶλλον μετὰ τὰ ζωϊκά. ταῦτα γὰρ πάντα εἰ ἐπιμελῶς φυλοκρινήσει τις, βίβλος ἱστορικὴ πολυλόγως σωτεθήσεται. ἡμῖν δὲ, οὐ δεῦρο σκοπός. ἐκεῖνο δὲ μᾶλλον ὃ καὶ προεξεθέμεθα. ἔτι κἀκεῖνο προλαβεῖν χρὴ ἐξόμενον ἤδη κῆ προκλητικὸν τοῦ παρεκβολικοῦ. ὅτι αὐθρώδης μὲν ἡ Ἰλιὰς καὶ σεμνοτέρα καὶ ὕψος ἔχουσα. ἐπεὶ καὶ ἡρωϊκωτέρα. ἠθικὴ δὲ ἡ Ὀδύσσεια, ὡς ἐκεῖ σαφέστερον γέγραπται. καὶ ὅτι τὴν ὁμηρικὴν ἰχνὼ οὐ τοσοῦτον εὐ τῇ Ἰλιάδι ἔστι καταμαθεῖν, ὅσον εὐ τῇ Ὀδυσσείᾳ. εὐ-

ταῦθα

ταῦθα μὲν γὰρ πολλαὶ ἀφορμαὶ εἰς ῥητορείας δεκτικὰς. ἐκεῖ δὲ, γλισχρότατος ἦν πάν-
τη ὁ λιγόψυλος ὁ τῆς βιβλίου σκοπός. ἦν ὅμως ὀξήρκεσεν ὁ ποιητὴς βίβλον καὶ ἐκείνην
τηλικήνδε καὶ τοιαύτην διασκευάσασθαι. πρὸς δεικνύων, ὅτι παμπόλυσιός ὄντι καὶ πάνυ
φιλότιμος, εἴ τε πολυαφόρμοις καὶ εἰ μὴ τοιαύταις γραφαῖς. ὅθεν ἐκεῖνο μὲν τὸ βι-
βλίον, ἀπὸ ἑνὸς προσώπου τῆς Οδυσσείας ὠνόμασεν, ὑποδηλῶν τὸ ὀλίγον τῆς τοῦ γρά-
φειν ὕλης. ὡς μόνα δηθεν λέξων τὰ κατὰ τὸν Οδυσσέα. εἰ καὶ ἄλλως κατὰ μέθοδον οἰ-
κείαν, καὶ ἕτερα πολλὰ παρενέπλεξε. ταύτην δὲ τὴν βίβλον, συλλιπαρώτερον Ιλιά-
δα ἐκάλεσε. ἦν οὔτε ἀπὸ ἑνός τινος ὡς ἐαν ἀχίλλεια ἤ τι τοιοῦτον ἐκαλεῖτο, οὔτε ὀξὺ τῆς
Ιλιεῖς ὡς δηλαδὴ τὰ τῶν Ιλιέων μόνων πεπραγμένα κακά. ἀλλ' ὅτι περιέχει τὰ κατὰ τὴν
Ιλιον συμπεσόντα, ἤτοι τὰ ζωϊκά. εἰ δέ τινες ἐπαγωνίζονται δεῖξαι ὅτι ὡς οἷον ἀπὸ προσώ-
που παθόντος τῆς τῶν Ιλιέων δηλαδὴ λαοῦ, ἡ ποίησις αὕτη ὠνόμασται Ιλιάς. ὅθεν κερ
δήσαντες καὶ οἱ μιᾷ τὸν Ομηρον τραγικοὶ ἦ ἕτεροι, ἐκ προσώπων παθόντων οἰκεῖα πολ
λαχοῦ ἐπιγράφουσι γράμματα, οἱ τοιοῦτοι αὐτόθεν ἐλέγχονται. ἄλλωστε, καὶ ὅτι οὐχ
ἁπλῶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς πρὸ τῶν Ιλιέων λέγει τὶ ἔπαθον. ἀλλὰ ἦ δῆλον μὲν· σκο
πὸς δὲ αὐτῷ τῆς βιβλίου ὡς καὶ αὐτὸς εὖ προοιμίῳ ἐκτίθεται, ἐπεῖν ὅσα κακὰ ἐν τῷ κατ
ρῷ τῆς τοῦ Αχιλλέως μήνιδος, καὶ οἱ τρῶες καὶ οἱ ἕλληνες ἔπαθον. καὶ μάλιστα οἱ ἕλλη-
νες. διὸ καὶ οὐλομένην εἶπεν τὴν τοῦ Αχιλλέως μῆνιν, ἐπάγει. ἣ μυρί' Αχαιοῖς ἄλγε, ἔθη-
κε. μονονουχὶ λέγων, ὀλεθρίαν γενέσθαι τὴν τοιαύτην μῆνιν, διότι καὶ ἐξ αὐτῆς οἱ ἀ-
χαιοὶ ἔπαθον κατάπινα εἰ μαρμήνην, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. καὶ ὀξὺ ταῦτα μὲν
τὸ βιβλίον ὀξὺ καλεῖται Ιλιάς· δοκεῖ δὲ ἡ διαύτη λέξις, κτητικὴ εἶν καὶ ἐλλειπτικῶς
ἔχειν. ὥσπερ γὰρ λόγχη καὶ γῆ καὶ ζοία καὶ μάχη καὶ σκοπιὰ ἰλιὰς πρὸς τοῖς ζωϊ-
κοῖς αὐτὴ τοῦ, ἰλιακὴ ὅ ὅτι ζωϊκὴ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἰλιὰς, βίβλος δηλαδή. ἡ ἰλιὰς ποίη
σις. ἡ ἱστορία ἰλιάς. ὥσπερ καὶ τὸ, ἰαά. καὶ ὀξὺ γὰρ ἐλλέλειπται. δηλοῖ ὅτι ἰωνικὴ διά-
λεκτος· σημείωσαι δὲ ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ μὲν ἐπεῖν Ομήρου Ιλιάς, ταυτόν ὄντι τῷ, Ομή
ρου ζωϊκά. τὸ δὲ ἰλιὰς μάχη ζωϊκῶς, ἴσον δύναται τῷ ζωϊκὸς πόλεμος. ἀλλὰ γὰρ ἤδη
τῷ σκοπῷ ἐγχειρητέον. ἵνα μὴ πόθεν ἀκούσωμεν, περιττὰ ἐν οὐ δέοντι σοφίζεσθαι·

ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΦΑ ΡΑΨΩΔΙΑΝ·

Μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω Αχιλῆος
Οὐλομένην. ἣ μυρί' Αχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν
Ηρώων. αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι· διὸς δ' ἐτελείετο βουλή·

Ο τι ἐν μιᾷ τι σῶμα συνεχὲς διόλου καὶ εὐάρμοστον, ἡ τῆς Ιλιάδος ποίησις. οἱ δὲ ζυν-
θέμενοι ταύτην (κατ' ἐπιταγὴν ὡς φασι Πεισιστράτου τοῦ τῶν ἀθηναίων τυράννου) γραμ
ματικοὶ. καὶ διορθωσάμενοι κατὰ τὸ ἐκείνοις ἀρέσκον. ὧν κορυφαῖος ὁ Αρίσταρχος. καὶ
μετ' ἐκεῖνον Ζηνόδοτος, ὀξὺ τὸ ἐπίμηκες καὶ δυσεξίτητον καὶ διαῤῥῆξαι προσκορὲς, κατέτε
μον αὐτὸ εἰς πολλὰ. καὶ τὰ τοιαῦτα τμήματα, οὐκ ἠθέλησαν ὀνομάζειν πρῶτον τυ-
χὸν λόγον καὶ δεύτερον καὶ τρίτον καὶ τὰ ἑξῆς καθάπερ ἐποίησε Κόϊντος ὁ ἐν τοῖς μετὰ τὸν
Ομηρον. ἀλλ' ἐπειδήπερ ἡ βίβλος ὀξήρκει πρὸς πλείω τμήματα, ἔκριναν σεμνὸν ὀνομά
σαι τὰς τομὰς, τοῖς ὀνόμασι τῶν ἑπτασταθμῶν στοιχείων τῆς ἁρμονικῆς ἁρμονίου
φωνῆς. ὅθεν καὶ τὸ μὲν προκατάρχον τμῆμα, ἄλφα ὠνόμασαν. τὸ δὲ μετ' αὐτὸ, βῆ
τα. καὶ γάμμα τὸ ἑφεξῆς. καὶ τὰ ἑξῆμα, ὁμοίως κατὰ σύστασιν λόγον, ἕως τοῦ με-
γάλου ὠ. τιμῶντες οὕτω τὴν ὁμηρικὴν ποίησιν τῷ πρεσβείῳ τῶν στοιχειωδῶν γραμ-
μάτων. καὶ μὴ δὲ πράγματα ἔχοντες τῇ εὑρεσιλογίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν. καὶ φιλοσό-

φων δὲ ἔργον ποιοῦντες. οἱ πολλαχοῦ τὰ οἰκεῖα συγγράμματα οὕτως ἐποιήσαντο σεμνότερον. διὸ καὶ τὰ εἰκοσιτέσσαρα τμήματα τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως, τῆς τε κατὰ τὴν Ἰλιάδα καὶ τῆς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται καὶ τὰ ἑξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται, καθὰ καὶ τὰ ῥηθέντα στοιχεῖα τῆς φωνῆς. οὐμὴν σράματα ὡς τὰ πρὸ τοῖς θαυμαστοῖς. αὐτὰ γὰρ ἀφ' ἑαυτῶν μιμεῖσθαι ἐν θεάτροις σράσθαι, σράματα λέγονται, οὐμὴν γράμματα. εἰ δὲ καὶ τὴν ὁμηρικὴν ποίησιν οἱ ὕστερον ὑπενοήσαντο σραματικώτερον, τὴν μὲν Ὀδύσσειαν, ἐν ἀλουργοῖς ἐσθήμασι, τὴν δὲ Ἰλιάδα ἐν ἐρυθροβαφέσιν, ἐκεῖνο μὲν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὀφὲ τὴν ἐν θαλάσσῃ πλάνην τοῦ Ὀδυσσέως, ἔστιν δὲ ὀφὲ τοὺς ἐν Τροίᾳ Φόνους καὶ τὰ ἐντεῦθεν αἵματα, ἀλλὰ ἔστιν μὲν, σύμβαμα καὶ καινότερον ἐπινόημα τῶν ἐσύστερον. ὁ δὲ ποιητὴς εἰ καὶ σραματικῶς ἔγραψεν, ἀλλ' οὐκ ἐσραματούργησε σκηνικῶς. διὸ οὐ δὲ σράματα τὰ τῆς ἐκείνου ποιήσεως τμήματα. οὐ μόνον δὲ γράμματα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ ῥαψῳδίαι καλοῦνται, ὀφὲ τὸ κατὰ σωμῆκην τεχνικὴν ῥάπτεσθαι, οἷον τὴν ᾠδήν. καὶ φέρεται εἰς τὴν τοιαύτην ἔννοιαν Ἡσιόδου ῥῆσις αὕτη ἐν μέτρῳ ἠρῴῳ· ἐν δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ μέλεσθμεν. ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδήν· ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ῥάβδον ἡ ῥαψῳδία εἴρηται, οἱονεὶ ῥαβδῳδία τίς οὖσα, φασὶ καὶ ἔστιν οἱ παλαιοὶ ἀκολουθοῦντες Καλλιμάχῳ ἐποίησεν· τὸν ἐγὼ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον· δαφνίνη δὲ ἦν ἡ ῥάβδος, ἣν κατέχοντες ἐποιοῦντο τὰς ᾠδάς. κἀ τὴν αἰτίαν οἱ τῆς γραμματικῆς ἐξηγηταὶ λέγουσι. καὶ οὕτω μὲν τὰ ὁμηρικὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα, καὶ ῥαψῳδίαι ἐλέγοντο μερικαί τινες οὖσαι σελεσπέτειαι (ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ) κἀ μικραὶ ὑποθέσεις. αἱ δὲ αὐταὶ ῥαψῳδίαι, καὶ ποιήματα ἐκαλοῦντο, ὡς μέρη. ποίησις μὲν γὰρ, ἡ ὅλη βίβλος. ποίημα δὲ, τόδε τὸ γράμμα. ἤγουν ἥδε ἡ ῥαψῳδία. τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. καὶ τὰ λοιπά. οἱ δὲ πλείους τῶν παλαιῶν, τίνητε ὅλην ὁμηρικὴν ποίησιν ῥαψῳδίαν λέγουσι, καὶ ῥαψῳδοὺς αὐτὴν ἄδοντας. ἔτι δὲ καὶ ῥαβδῳδοὺς ἀφ' ἧς ἐν θεάτροις σαφνίνην ῥάβδον. ἀφ' ἧς δὲ τὴν αὐτὴν, καὶ στιχῳδούς. σίτηοι γὰρ φασὶν ὑπό τινων αἱ ῥάβδοι ἐλέγοντο. ἀλλὰ καὶ ἀρνῳδούς. ἐπειδὴ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐν ᾠδῇ ὁμηρικῇ καὶ νικῶντες, ἀρνα ἐλάμβανον ἔπαθλον. Πινδάρῳ δὲ ἀρέσκει, οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς ῥάβδου, ἀλλ' ἐκ τῆς ῥάπτειν, τοὺς ῥαψῳδοὺς λέγεσθαι. περιφράζων γὰρ τοὺς ῥαψῳδοὺς, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὺς αὐτοὺς λέγει. ῥάπτειν δὲ, ἢ ἀπλῶς ὡς εἴρηται τὸ συντιθέναι, ἢ τὸ κατὰ εἱρμόν τινα, ἐφ' ἧς ὁμοίως εἰς ἓν ἄγειν τὰ διεσῶτα. ἀσπαράδην γὰρ φασι κειμήλιος καὶ κατὰ μέρος διηρημένης τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως, οἱ ἄδοντες αὐτὴν, συνέρραπτον. οἷον, τὰ εἰς εἶ ὕφος ἀδόμενα. ἢ καὶ ἄλλως. διότι κατὰ μέρος φασὶ τῆς ποιήσεως διαδεδομένης, τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐποιοῦντες οἱ ἄδοντες, καὶ τὰ ἑξῆς ἑκατέρας ὁμηρικῆς βίβλου συῤῥαπτοντες ὡς ἐβούλοντο, ῥαψῳδοὶ ἐντεῦθεν προσηγορεύθησαν. τῆς δὲ τοιαύτης ῥάψεως, παράδειγμα ἁφὲς καὶ οἱ κέντρωνες. τουτέστι τὰ λεγόμενα ὁμηρόκεντρα. κέντρωνές τε γὰρ κυρίως λέγονται, τὰ ἐκ διαφόρων χροιῶν συνερραμμένα εἰς ἕν, οἷς ὁμοίωνταί πως τὰ ὁμηρόκεντρα. καὶ ῥαψῳδία δὲ, ἡ ἑξ ἑκατέρων τῶν ὁμηρικῶν ποιήσεων συῤῥαφεῖσα ᾠδὴ ἀναλόγως τῷ ποικίλματι. γάμῳ τυχὸν ἡ ἑορτῇ. τὸ δὲ ἀπαλέλλειν τὴν Ὁμήρου ποίησιν σπεδασθεῖσαν, ἀρχὴν ἐποιήσατο Κυδαίνεθος ὁ χῖος. ἐλυμήναντο δέ φασιν αὐτῇ πάμπολλα οἱ ῥαψῳδοὶ τὸν Κυδαίνεθον. κἀ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιήσαντες, παρενέβαλον. διὸ καὶ διωρθώθησαν αἱ ὁμηρικαὶ βίβλοι ὡς αὐτοτρόπως εἰρηται. ἔστιν δὲ οὐ μόνον οἱ ῥηθέντες γραμματικοὶ ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι ὁμηρικαὶ διορθώσεις μνημονεύονται. οἷόν καὶ ἡ ἰσορουμένη ἀφ' Ἀναξήνορος. καὶ μασσαλιωτικὴ δέ τις. καὶ σινωπική. καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς ἕως ὧδε· τὸ δὲ πᾶν τοῦ παρόντος λόγου ἐπεῖν εἰ βραχεῖ, ἐπιγραφὴ τοῦ παρόντος γράμματος, βιβλή. Ἰλιάδος ἄλφα. καὶ ῥαψῳδία, καὶ γράμμα. καὶ δηλοῦται εἰ τούτοις τοῖς βιβλίοις κατὰ πολυωνυμίαν εἰ νόημα. φέρονται δὲ καὶ ἕτεραι ἐπῳδοὶ γράμ-

μάτος

ματος ἐπιγραφαὶ, αὐταὶ δύο. μία μὲν, ἡ πεζαῖς λέξεσιν. ἑτέρα δὲ, ἡ στίχῳ ἡρωικῷ. καὶ αἱ μὲν ἄλλαι, ῥηθήσονται κατὰ καιρόν. τῆς δὲ παρούσης ῥαψῳδίας, ἡ μὲν περὶ ἐπιγραφὴ, αὕτη· λοιμὸς καὶ μῆνις. ἡ δὲ ἔμμετρος, ἥδε· ἄλφα, λιτὰς χρύσου. λοιμὸν γὰρ τῷ ἔχθος ἀνάκτων· λέπεται δὲ πάντως αὕτη ῥήματος. ἵνα λέγῃ ὅτι ἡ ἄλφα ῥαψῳδία, περιέχει ἢ ἱστορεῖ τὰ καὶ τά· Οτι δέκα ἐτῶν περιπολομένων τοῖς Ελλησι περὶ τὸν ζωὴ κὸν πόλεμον, Ομηρος τὴν Ιλιάδα ἐκ τῶν τελευταίων ἤγαγε ἐκ τῷ δεκάτου ἔτους, ἐποίησεν. οὐ δὲ ὅλ αὐτῷ ὅλου ἀλλ' ἐκ μέρους τινὸς, τουτέστι τῆς ἐν αὐτῷ συμπεσούσης μήνιδος τῷ Αχιλλέως. ἐμεθώδευσε δὲ ὁ ποιητὴς ὅτι, ἅμα μὲν ὡς τὸ καινοπρεπὲς κὴ τῳ ἀνελπίστῳ ξενίζον. τὸ γὰρ κατὰ φύσιν ἀρχὴ τῶν πρώτων ἀρξαθαι, οὔτε καινόν τι ἔχει, καὶ ὁ ἀκροατὴς δὲ, ὡσεὶ πολὺ οὕτως ἐλπίζει γενέσθαι. ἅμα δὲ καὶ ὡς τὸ δεινότερον τουτέστιν οἰκονομικώτερον. οὐδὲ γὰρ εἶχεν ἄλλως, ἀξιόλογον ὕλην γραφῆς. δ. ὁτι τὰ μὲν πρῶτα γεγαμένα ἐνέα ἔτη, ἀνειμένως εἶχεν τῆς μάχης. πολεμαρχοῦντος τῷ ἀνδρειοτάτου Αχιλλέως, καὶ οὐ τρῶας ὡστε πολλὰ τῇ πόλει ὡς δέος ἐπικατακλείοντος. ὅτε δὲ αὐτὸς ἐμήνισε, ζωντάθη ὁ πόλεμος ἀναθαρρησάντων τῶν ζώων καὶ τεχνικὴν δυσρίαν εὑ ταῦθα εὗρε τῷ γράφειν ὁ ποιητής. ὃν καὶ οἱ μετ' αὐτὸν μιμησάμενοι ζαγκοί τε κὴ κωμικοὶ, καθ' ὁμοιότητά τινα καὶ αὐτοὶ μετεχειρίζοντο τὰ οἰκεῖα ποιήματα. ἡ αὐτὴ δὲ τῷ Ομήρῳ μέθοδος κὴ ἐν Οδυσσείᾳ διεχειρίθη. ἐὰν δέ τις λίχνος τὴν ἀκοὴν κὴ ζητητικὸς τὰ εἰς μάθησιν, δυσκόλως ἔχῃ πρὸς τὴν μέθοδον, ζαρωσόμενος ὅτι τὸ τέλος μαθὼν, ἀνήκουστος ἔσαι τῶν πρὸ τῷ τέλους, παῦσόν σε ὧδε οὐ δὲ τὰ ἐν ἀρχῇ παλαίστιον οἱ ὄντως ἐκ τῶν τελευταίων ἀρξόμενοι, ἀλλ' ὑμεθόδως καὶ αὐτὰ τῇ τῷ βιβλίου ὁλότητι πρέποντα. οἷον μιᾷ τὴν τῷ Παρίδος κρίσιν ἐπὶ ταῖς θεαῖς, ἀρχὴ τῷ ζωϊκῷ πολέμου, Ελένης ἁρπαγή. καὶ μιᾷ ταύτην ζωνελόντα φαίνει, ἀνάπλους Ελλήνων εἰς Τροίαν, ἔχ' ἄμυναν ὑποκρινομένῃ τῷ Κάλχαντι. εἶτα μερισμὸς Ελλήνων εἴς τε τὸν πολιορκοῦντας καὶ εἰς τὸν ὑπ' Αχιλλεῖ πολεμάρχῳ λιϊζομένους. ὅσου τε νῆσοι καὶ ὅπου χερρόνησοι πόλεις. μιᾷ δὲ, μυρία τὰ ἐν μέσῳ. ἅλωσις καὶ τῶν ὑποπλακίων Θηβῶν. καὶ αἰχμαλωσία Χρυσηΐδος. ἐφ' ᾗ, πρεσβεία Χρύσου, καὶ πρόρασις ἣν ἔπαθε. καὶ ζῆλος Φοίβου. καὶ λοιμός. καὶ μῆνις Αχιλλέως. ὁ δὲ ποιητὴς τὰ φθάζοντα παρασραμών, ἐκ ταύτης ἤρξατο. καὶ διῆλθε μὲν καὶ αὐτὴν καὶ τὰ κατ' αὐτήν. οὐκ ἀφῆκε δὲ ὅμως οὐ δὲ τὰ πρὸ ταύτης. ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα καὶ ἄλλα μυρία τῶν παλαιοτέρων παρενέθετο. σπουδάσας ὧδε καὶ ἐκεῖ ὅπη πρέπει ὡς αὐτὸς σύδει καλὸν εἶν. καὶ οὐ ταῦτα μόνον, ἀλλὰ πολλὰ καὶ τῶν ἐφεξῆς τῆς μήνιδος, τῇ Ιλιάδι ἐπελευστικώτερον πρενέβαλεν. οἷον, τὸν τῷ Αχιλλέως θάνατον. τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν. ὅτι ὁ Αἰνείας ἀρξει ποτὲ τῶν ζώων. κὴ ἄλλα τοιαῦτα. ὥς τε εἴ τις εἴποι τὸν Ομηρον μὴ αὐτὸ ὅλον ἐκ τῶν τελευταίων ἀρξαθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς τῶν ἔργων ἀκμῆς, πρεισκυκλῆσαι δὲ καὶ τὰ τῷ φθάζοντος χρόνου δεξιώτατα καὶ τὰ τῷ μέλλοντος, ὑγιῶς ἂν εἴποι εἰς τε τὴν Ιλιάδα καὶ εἰς τὴν Οδύσσειαν. ἀποδὸν εὖ αἷς καὶ ἀμφοτέραις τῇ αὐτῇ μεθόδῳ ἐχρήσατο. ὅλον δὲ καὶ ἄλλοι μὲν ὡς εἰρήκασι τῶν παλαιῶν ἀρχόμενοι Ομήρου, ἐμιμήσαντο. μάλιστα δὲ Εὐριπίδης. ὃς καὶ αὐτὸς φανερῶς ἐκ τῷ μέσου τῶν δραματικῶν ἀρξόμενος ὑποθέσεων, εἶτα καὶ τὰ φθάζοντα πρεισάγει. καὶ τὰ μέλλοντα δὲ ὕστερον δὺ φυέσατα πρενείρῃ τῷ λόγῳ. σοφιστικῶς ἐκεῖνα ἐκ τῷ εἰκότος, ἢ καὶ μαντικῶς χηματίζων, ὅπερ καὶ ἐν ταῖς ἠθοποιΐαις γίγνεται. ἵνα μηδενὸς μέρους τῆς προκειμένης ἱστορίας ἢ ἀσμένως ὑποθέσως, ἀνήκοος εἴη ὁ θεατής τε καὶ ἀκροατής. ὅτι δὲ οἶδεν ὁ ποιητὴς καὶ τὴν κατὰ φύσιν ἀφήγησιν, ἤτοι τὴν ἀπὸ τῶν πρώτων ἀρξομένην ὅλ σαφήνειαν καὶ προϊοῦσαν ἐπὶ τὰ ἑφεξῆς, δειχθήσεται πολλαχοῦ. ἐνταῦθα δὲ ἰσέον καὶ ὅτι χῆμα δυνρινείας καὶ σαφηνείας πρὸς τοῖς παλαιοῖς, ἡ προέκθεσις. προδιδάσκουσα κεφαλαιωδῶς. κὴ προεκτιθεμένη τὸν τῷ ἑφεξῆς λόγου σκοπόν. ὃ δὴ καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ Ομηρος. λέγων ὅτι ἐκ τῆς τῷ Αχιλλέως ἀρξάμενος μήνι-

δος, ἀφηγήσεται τὰ ἐν αὐτῇ συμβεβηκότα καλῶς. οὐ μόνον τοῖς ἀχαιοῖς ἐπὶ κῆ τούτοις ἐστὶ πολέον, ἀλλ' ὡς εἰκὸς, καὶ θεοῖς ζωοῖν. οὐ γὰρ ἦν αὐτὸς καθ' Ελλήνων δυσθυμοῦντας, μὴ κῆ αὐτιπάσχειν τὰ κατὰ νόμον πολέμου· διατὶ δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ Αχιλλέως ἤρξατο μήνιδος, εἴρηται. ὁ δὲ σχηματισμὸς τῆς προϋκθέσεως ταύτης, κατὰ διαύτην προάγεται μέθοδον. προκαλεῖται ὁ ποιητὴς μοῦσαν ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐρησόμενος Ἀπόλλωνα καὶ πλατύτερον, ὥστε εἰπεῖν τήν τε τοῦ Αχιλλέως μῆνιν τὴν ὀλεθρίαν. τὴν πολλοὺς καὶ ἀλγέα ἔθηκε καὶ θανατώσασαν, καὶ τὴν αἰτίαν δὲ καὶ τὸν καιρὸν τῆς τοιαύτης μήνιδος. εἶτα οἱονεὶ τὴν μοῦσαν δίρωὸν ὑπακούουσαν εἰς ἀφήγησιν τοῦ ζητηθέντος, αὐτὸς μοὶ ἔφη λοιπὸν δεῖθεν σιωπᾷ, σήμας τὸν ἑαυτοῦ λόγον, ἢ εἰς τὸ ἀτρείδης ἄναξ ἀνδρῶν ὥς τινες ἔγραψαν, ἢ μάλιστα εἰς τὸ, τίς δὴ σφῶὼ θεὸς ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ἡ μοῦσα διαδεξαμένη τὸν λόγον, προάγει τὴν ὅλην ποίησιν. ἐρωτωμένη που πάλιν κατά τινα τοῦτο διασήματα. ἢ καὶ ἄλλως ἀφήγησιν ζητουμένη παρὰ τοῦ ποιητοῦ καὶ αὖθις λαλοῦσα ὡς φανήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἡ Ιλιὰς ἀπὸ προεκθέσεως ἄρχεται, οὕτω καὶ ἡ Οδύσσεια. ὡς δῆλόν ὅτι τοῖς μεταποῦσιν αὐτήν· Οτι μῆνις κατὰ μὲν παλαιοὺς ἡ ἐπιμένουσα ὀργὴ, ἐκ τοῦ μένειν, οὐ μὴν ἐκ τοῦ μαίνεσθαι. ἀπὸ τούτου γὰρ ἡ μανία γίγνεται. οὐκ ἔτι μῆνις αὐτὴ οὖσα. οὐ δὲ ἄλλό τι εἶδος ὀργῆς. ἀλλὰ φρενῶν ἔκστασις. τινὲς δὲ μῆνιν φασὶ πρὸ τοῦ μὴ εἶναι. σοφεῖ γὰρ τῆς εὐότητος, διϊσῶσα τοὺς ἐρίζοντας. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι ἐστὶ τῶν προξενομένων ἀνθρώπων, τέσσαρα ταῦτα λεγόμενα ὀνόματα πρὸς τὸν ποιητήν. θυμός. χόλος. μῆνις. κότος. ὧν θυμὸς μὲν κῆ χόλος, ταῦτά ἐστιν. ὥσπερ καὶ ἡ κοινότερον μεθ' Ομηρον λεγομένη ὀργή. κῆ εἰσὶ τὰ βία ταῦτα, ὁ θυμὸς ὁ χόλος καὶ ἡ ὀργὴ, ξυνώνυμα κατὰ τοὺς γραμματικούς. κατὰ δὲ ἄλλους πολυώνυμα. καθὰ καὶ τὸ, ἔρωτος. μέροψ. ἀνθρωπος. καὶ τὸ, ξίφος. ἄορ. σπάθη. φάσγανον. πρῆκται δὲ ὁ μὲν θυμὸς, πρὸ τοῦ θύειν ὃ δηλοῖ τὸ ὁρμᾶν, καὶ τὸ, αἷμα. οἱονεὶ θύαμός τις ὤν. κίνησις γάρ αἵματος ἐν καρδίᾳ ὅθεν ὁ θυμός. ὁ δὲ χόλος παρὰ τὴν χολήν. ἡ δὲ ὀργὴ, πρὸ τοῦ ὀρέγω. κῆ γὰρ ἀνπλυπόλως ἔστιν ὄρεξις ὁ θυμός. καὶ οὕτω μὲν χόλος καὶ ὀργὴ καὶ θυμὸς, πολυωνυμοῦσιν ἐν ταυτότητι σημασίας. καὶ εἰσὶν ἔτι ἐν καταρχῇ τινι καὶ κινήσει. καὶ πάθους θυμικοῦ ἀρχομένου εἰσὶν ὀνόματα. ὁ δὲ πάθος ἐπὶ πλεῖον, μῆνις λέγεται. ἐπικαθίζων δὲ τῇ ψυχῇ ἐστὶ πολέον, εἰς κότον ἀφικνεῖσθαι. ὃς οὕτω λέγεται, ἀπὸ τοῦ κεῖται ῥήματος. καὶ ἡ μὲν κυριολεξία τῶν ῥηθέντων ὀνομάτων, τοιαύτη. πρὸς δὲ τὸν ποιητὴν, ποτὲ κῆ συγχέονται, ὡς τήν τε μῆνιν, χόλον λέγεσθαι. οἷον μὴ ἐμὲ γοῦν τοιοῦτος χόλος λάβοι. ὡς ἐν τῇ ἰλιάδι. καὶ αὖπαλιν. οἷον, ἀτρείδης δ' ἐπὶ τόρωθεν ἐμήνισεν αὐτὰρ τοῦ ἐχολοῦτο. διαφορεῖν δέ ποτε, καὶ τὸν χόλον καὶ τὸν κότον. ὡς δηλοῖ τὸ οὐ δ' ὄθομαι κοτέοντος. ἤγουν χολουμένου. καὶ ἀπλῶς αὐτὶ ἀλλήλων κεῖσθαι, ὡς ἔστιν ἅπαντα ἐν ἴσῳ. Ιστέον δὲ ὅτι τινὲς, οὐχ ὡς εἴρηται ταυτίζουσι θυμὸν κῆ ὀργήν. ἀλλὰ διαφορὰς αὐτῶν οἴδασι καὶ ἑτέρας μὲν, καὶ ταύτην δέ. ὡς ὁ μὲν θυμὸς, ὀξεῖαν μὲν πάθους ἔχει κίνησιν. λεγόμενός φασιν οὕτω, ὀξὺ δὲ ἀναθυμιάσεως χυμῶν γίνεσθαι· ἡ δὲ ὀργὴ μονιμωτέραν καὶ πρατεταμένην φασὶν ἐμφαίνειν τὴν ἐπὶ τῇ λύπῃ ἐκπλήρωσιν· Οτι τὸ μῆνιν ἀπηκόν ἐστι καὶ ἰωνικόν. μήνισθε δὲ τὸ κοινὸν, οὐκ ἄμμα ἔτις ἐν χρήσει εὑρήσει ὥσπερ ἐν τῇ γάμμα ῥαψῳδίᾳ τὸ, ἔρισθε. δῆλον ὅτι ἐν πολλοῖς, ἐπικοινωνοῦσιν αἱ δύο αὗται διάλεκτοι. ὀξὺ τὸ, καὶ ἀπροίκοις Αθηναίοις ἐστὶ τοῦ Ιωνας. Ιώνων καλουμένων ποτὲ καὶ αὐτῶν, ἀπὸ ἄρξοντος Ιωνος. ὅμοιον δέ τι καὶ πολὺ τῆς αἰολίδος καὶ δωρίδος διαλέκτου λέγεται, ὡς καὶ αὐτῶν ὁμοιότητά τινα ἐχουσῶν. Δωριδὶ δὲ τὴν παρὰ ἀπικοῖς μῆνιν, μᾶνιν εἴρηται ἄν. κανὼν δὲ τὸ βραχυκαταληκτεῖν τὴν μῆνιν κατὰ Ηρωδιανὸν, τοιοῦτος· Τὰ εἰς νὶ λήγοντα ἐν τῇ αἰτιατικῇ, πάντα βραχέα ἐστίν. οἷον δῶλιν. ἄλεξιν. ἔχιν. θέτιν. οὕτω γοῦν καὶ μῆνιν. δίο φησὶ τὴν κνημῖδα καὶ σφραγῖδα, οἱ αἰολεῖς κναμὶν καὶ σφραγὶν λέγοντες, μᾶλ' ὀλιγότητος συλλαβῶν συστέλλουσιν· Οτι τὸ ἀείδειν ὁ πρωτότυπόν ἐστι καὶ ἐν τελέσφορον τοῦ ᾄδειν, κυρίως ἐστὶ ποιημάτων ἀπὸ τὸ ἐμμε-

λὲς τίς ποιήσως. καὶ οὐκ ἔστι καιριωτέραν τούτου λέξιν ἐνταῦθα εἰπεῖν. οὔτε τὸ φάσθαι. οὔτε τὸ μυθεῖσθαι. οὔτε ἄλλό τι τοιοῦτον ὁποῖον καὶ τὸ λέγειν. ὅπου γε καὶ ἡ ἁρμονικὴ σοφία, διαφορὰν οἶδε τοῦ ᾄδειν καὶ τοῦ λέγειν. τὸ μὲν ᾄδειν, ἀρμονίᾳ τῇ ἐμμελείᾳ. τὸ δὲ λέγειν, τῷ ἀμελεῖ λόγῳ διδοῦσα. ἀείδεσθαι γοῦν φασὶ τὰ ποιήματα. ἀείδειν δέ ὅτι, τὸ ἐμμελῶς λέγειν. καὶ ᾠδή, ὁ μεμελισμένος λόγος. ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει. ἤγουν, ὕψος. ὄγκον. μέγεθος. καί πως ἀπὸ τοῦ ὑπορημάτιον, ἔποιτο ὁ θιούτος λόγος εἶν δοκεῖ. διό που ὁ μὴ τοιοῦτος, πεζὸς λέγεται ἀπὸ τοῦ ταπεινόν. καὶ τὸ, ὡς ἀπὸ ὕψους τινὸς καὶ ὀχήματος καταβαίνειν εἰς τοὔδαφος. οἱ γὰρ πρὸ Φερεκύδην καὶ Ἑκαταῖον λύοντες μὲν τὸ μέτρον, ἄλλα δὲ φυλάξαντες, τὰ ποιητικὰ συνέγραψαν. εἶτα οἱ ὕστερον ἀφαιροῦντες ἀεί τι τῶν θιούτων, εἰς τὸ νῦν εἶδος κατήγαγον ὡς ἀπὸ ὕψους τινός. ταῦτα ὁ γεωγράφος. ἔοικε δὲ καὶ Ηρόδοτος τῷ Φερεκύδῃ καὶ Ἑκαταίῳ εἶν ὅμοιος τοῖς καταβαλλοῦσι τὸ τίς ποιήσως εὐδόκιμον ὅπερ εἶχεν ὅτε πρῶτον εἰς μέσον παρῆλθε. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ σνέπειν, ἰσοδυναμεῖν τῷ ᾄδειν. ὡς δηλοῖ τὸ, ἄνδραμοι σύνεπε μοῦσα. καὶ παρ' Ησιόδῳ, μοῦσαι σύνεπετε. ὅθ οὗ καὶ ἔπη τὰ ποιήματα λέγονται. οἰκειότερον δὲ τῇ ἐμμελείᾳ, τὸ ᾄδειν. ὅθεν καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὀρνίθων, ᾄδειν λέγομεν, οὐμὴν σνέπειν, ὥσπερ οὐ δὲ λέγειν. ποθὲν ἀλεκτρυόνων γὰρ ᾠδὰς φαμέν. καὶ ὄρνιθς ᾠδικούς τινας λέγομεν. καὶ ἡ ἀοιδὼν δὲ ἐκ τοῦ ἀείδειν πρετυμολογεῖται. τροπῇ φασὶν αἰολικῇ τίς εἰ διφθόγου εἰς ἡ. διὸ καὶ τὰς σειρῆνας ὡς καλὸν ἀείδουσας, ἀοιδούσας ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε. γίνεται δὲ τὸ ἀείδειν ἐκ τοῦ ἀέ ἐποιτά αὖος καὶ τοῦ ἔισω τὸ γνώσκω. πάνυ γὰρ ἐδότες καὶ ἐπισήμονες ὡς φιλόσοφοι, ἐδόκησαν οἱ ποιηταί. ὅθεν καὶ τὸν σὺ Οδυσσείᾳ ἀοιδὸν τὸν τίς Κλυταιμνήστρας φύλακα, φιλόσοφόν τινες ἡρμηνεύκασιν ὡς οὗ εἰδότα τὰ πάντα ἐκ μουσῶν. καὶ μαντικοὶ δὲ ἀπὸ σοφίαν οἱ ἀοιδοὶ νομίζοντο καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται. οὗ σύμβολον καὶ ἡ ἐκ δάφνης ῥάβδος ἡ τοῦ ἀπόλλωνος. ἣν ὡς προερρέθη κατεῖχον ᾄδοντες οἱ ῥαψῳδοί. τὴν τοιαύτην προγνωσιν ὑπεμφαίνει καὶ Πίνδαρος εἰπὼν ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται, μαντεύεο μοῦσα· Ισέον δὲ ὅτι τὸ πρὸς τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἀργεῖ τὸ ἀείδειν καὶ ἡ ἐκεῖθεν ἀοιδή. ἐνεργεῖται δὲ τὸ ᾄδειν καὶ ἡ ᾠδή, τὰ παθόντα κράσιν καὶ σωαίρεσιν, ὥσπερ καὶ αὐτὶ τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς τῶν κοινῶς ἀπαθῶν, τὰ κατὰ πάθος φασὶ παῖδος καὶ μηδός. καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἀχρήστου ἀείδειν ἤγουν μὴ βλέπειν, ἑτέρρινα ἡ κρᾶσις ὡς ἐκφωνοῦσα τὸ ί σὺ τῷ αἴδω καὶ αἰδῶς. ὁμοίως τὸ ἀεικίζω αἰκίζω. ἀείρω αἴρω. φαείνω φαίνω. καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ σνέπειν ἰσοδυναμεῖ τῷ ᾄδειν, καὶ τὸ εἰπεῖν. οἷον, εἰπὲ θεὰ κρονίδαο διάκτορον αἰθοπος υἱὸς· Οτι σὺ τῷ ᾄδε θεὰ, θεαὶ ὁ ποιητὴς τὴν σὺ τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ γνῶσιν λέγει. τεραστωδέστερον τὸν λόγον ὑψώσας. θεῖον μὲν γάρ τι ἡ γνῶσις ὥσπερ καὶ ἡ ψυχή. οὐμὴν θεά. ὅλως δὲ, ἡ ποίησις πᾶν τὸ πρηλαγμένον καὶ ξενίζον καὶ ὑβαίρετον καὶ τραύσιον ἢ καὶ τραπῶδες, εἴς τε θεῖον γένος καὶ εἰς θεὸν ἀρκαθισᾷ. ταυτὸν δέ ὅτιν σὺ ταῦθα, θεαὶ εἰπεῖν καὶ μοῦσαν. τὸ μὲν, πρὸ τὸ θέειν καὶ τὸ τάχος τίς γνώσως. τὸ δὲ, παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ. καὶ γὰρ ἡ ζήτει ἡ γνῶσις, καὶ ἐκ ζητήσως δὲ πορίζεται, εἴπερ οὐ ποιήσις γνωστικῆς μήτηρ ἡ ζητητικὴ ἀρρία κατὰ σὲ σοφούς. ταύτῃ τῇ θεᾷ τῇ μούσῃ τῇ οἰκείᾳ ἐποιτο μὴ ἐπικελεύεσθαι ὁ ποιητὴς τὴν Αχιλλέως μῆνιν ἀείδειν. ἀνεγείρων οἷον τὴν οἰκουροῦσαν τέχνην. ἢ τὸ φίλον ἦτορ κατὰ Πίνδαρον. ἡ ἀναρριπίζων τὸ σὺ αὐτῷ τίς φιλοσοφίας ζώπυρον. οὗ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ποιεῖ σὺ τῷ μοῦσα αἰνέκέ με. ἤγουν αἰνέπεισεν. οὐ γὰρ αὐτὸς μοῦσαν ἐκείνη δὲ αὐτὸν, αἰνέπεισεν. ὁμηρικῶς δέ πως καὶ ἡ λυρικὴ σαπφὼ χίμαιρα τίζουσα, τῇ κιθάρᾳ ἐπικελεύεσθαι, ἄγε μοι δία χέλυ φωνάεσσα γένοιο· λέγει δέ που καὶ ὁ κωμικός. ὦ θυμὲ βωμολόχον τι ἔξευρε. τῷ δὲ ὁμηρικῷ τούτῳ χίματι, πολλοὶ καὶ ἄλλοι συνηλαίζαντο. οὐ μόνον γὰρ Ησίοδος ἐκ τίς τῶν μουσῶν ἐποικλήσως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ Αντίμαχος ὁμηρικῷ ζήλῳ φησίν. σνέπετε κρονίδαο διὸς μεγάλοιο θυγατρες· καὶ Πίνδαρος ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ προγραμμα μουσοποιὸς λέγει. μαντεύεο μοῦσα προ-

φατεύω δ' ἐγώ. ἀλλὰ καὶ Στησίχορος ἐν τῷ δεύρ' ἄγε καλλιόπεια λίγεια. πάντως δὲ καὶ ὁ ποιητὴς τὴν Καλλιόπην θέλων ἐπικαλέσασθαι, οὐκ ἐκφωνεῖ αὐτήν. ἀλλὰ σεμνότερον ὀνόματι γενικῷ τῷ θεὰ χρῆται. καὶ ἀφίησι ζητεῖν τὸν ζωντὸν ἀνθρωπίνῃ, τίς ἦν εἴη αὕτη. ἐμφαίνας μόνον ὅτι μοῦσαν καλεῖ. μούσης γὰρ τὸ ἀείδειν. ὥσπερ δὲ ὁ Ομηρος γενικῷ μὲν ὀνόματι, ζῶον λογικόν ὄντιν. εἰδικῷ δὲ ἄνθρωπος, οὕτω καὶ ἡ Καλλιόπη γενικῶς μὲν θεὰ λέγεται. εἰδικῶς δὲ μοῦσα, ὡς ἐν Οδυσσείᾳ. Στησίχορος δὲ, τὸ κύριον ἐκφωνεῖ ἐν τῷ καλλιόπεια λίγεια. οὐ μόνον δὲ ὁ θεαὶ ἢ μοῦσαν ἀείδειν ἐπικαλεσάμενος, πᾶσαν μοῦσαν ἐκάλεσε δῆλον τὸ καθολικὸν τῶν τοιούτων λέξεων, ἀλλὰ τρόπον τινὰ οὕτω ποιεῖ καὶ ὁ τὴν Καλλιόπην ἐπικαλούμενος. εἴπερ ὡς ὁ ποιητής που φησὶ, πᾶσαι τὸν ἀπόλλωνα ἀμείβονται ὀπὶ καλῇ· ὅθεν ἡ Καλλιόπη σύγκειται. τὴν κλῆσιν σωθέτον ἔχουσα ἐκ τῆς ἐνεργείας πασῶν τῶν μουσῶν. ἤγουν τῆς καλῆς ὀπός. οὕτω δέ πως παρακαλοῦνται, καὶ οἱ ἐκ Διὸς ἐπόντες ἄρχεσθαι. ἔγε δὴ μοι, ὁ νοῦς. μοῦσαι δὲ, ἡ κατὰ νοῦν γνῶσις· ὅτι δὲ σύνεσι αἱ μοῦσαι. καὶ διὰ τί. καὶ ὅτι μνημοσύνης καὶ Διὸς θυγατέρες. καὶ ὅσα ἄλλα περὶ τούτων λέγονται, πολλοῖς καὶ πολλαχοῦ εἴρηται. διὸ τε ῥίεργον διαληφθῆναι νῦν ταῦτα. εἴ που δὲ παρέμπεσῃ τόπος, οὐ σιγηθήσεται τὸ καίριον. Σημείωσαι δὲ ὅτι καλῶς ὁ ποιητὴς νῦν καὶ σὺ ἐξῆς δὲ πολλαχοῦ, ἐπίτροφον ἑαυτῇ τὴν μοῦσαν ποιεῖ, ἵνα ἐμμούσως λαλεῖν δόξῃ καὶ ἐμμελῶς καὶ ἐλλόγως κατὰ τὸν ὄντως ἄνθρωπον. κατὰ γὰρ τὸν ἐπαινόντα σοφὸν, οἷς οὐ παρορῶσιν αἱ μοῦσαι, τούτοις ποτῷ δηλήσεται Κίρκη. τουτέστι τούτοις ἡ θηριώδης ἀλογία ἔβλαψεν. Επι σημείωσαι καὶ ὅτι ὁ μὲν θρασκήριος λόγος ὁ κατὰ τὴν πρακτικὴν τὴν ἐμβριθῆ καὶ οἷον ἐπεῖν ἀνδρώδη θεωρούμενος, ἑρμῆς λέγεται κατὰ προφορὰν ἀρρενικήν. ἵνα ὥσπερ ἰαχὴ πόντου μεγάλη, προπικῶς ἀρρενοῦται λεγομένη κτύπος ἄρσην πόντου, οὕτω καὶ λόγος γενναῖος ταυτὸν δ' εἰπεῖν δύγενὴς φιλοσοφία φθόγγοις τὸ θηλύφωνον, ἑρμαΐζηται τῇ προφορᾷ. ᾧ δὴ ἑρμῇ καὶ χρᾶται ἀπέλλῃ ζῶν ὁ νοῦς. καὶ ὥσπερ ὑποδρησῆρι ὅσον μέντοι τῷ λόγου μὴ τοιοῦτον, ἀλλ' οἷον θηλύσολον τῷ σοχάζεσθαι ὡραϊσμοῦ τὰ πλείω. καὶ ἡδονῆς ἢ φασρότητος καὶ κάλλους, Καλλιόπη μοῦσα ἢ ὅλως μοῦσαι τὸ τοιοῦτον εἶδος θηλυγενῶς ἐκφωνούμεναι. καὶ διὸς μὲν οὖσαι καὶ αὐταί. τῷ φιλῳδῷ δὲ ἀπόλλωνι μάλιστα μέλουσα ὃν καὶ ἀμείβονται ὀπὶ καλῇ. κατὰ τὸ φοῖβος ἀγήτωρ μελέων. ὃς διαδέχει καὶ μουσηγέτης λέγεται. καὶ οὕτως αὐταῖς ὑπεμφαίνουσι τὸ πρὸς τὸν ἑρμῆν διάφορον. οὗ τὸ συνδυὲς πρὸς τὰς μούσας, καὶ ἡ μήτηρ αὐτῶν μαῖα δηλοῖ. μοῦσα τε γὰρ ἐκ τοῦ μῶ τὸ ζητῶ γίνεται. καὶ μαῖα ὡσαύτως· Ισέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἄειδε καὶ ὅλως τὰ προτακτικὰ, οὐκ ἐξ ἀνάγκης ὑποροχλοῦ δηλοῦσι τὸ προφέροντος αὐτὰ προσώπου, πρὸς τὸ προτασσόμενον. εἰ μή που κατά τι σύμβαμα καὶ ποτέ. νεοκινοῦσι γὰρ μόνον τὰ προτακτικὰ καὶ ἐρεθίζουσι πρὸς ἔργον. οὐμὴν καὶ αὐθεντίαν πάντως δεσποτικὴν σὐδείκνυσι. καὶ γέμει παραδειγμάτων ὁ βίος ἅπας. δηλοῖ δὲ καὶ ἡ λέξις τὴν φύσιν τοῦ πράγματος. τὸ γὰρ προτάσσειν, σύγκειται ἀπὸ τῆς πρὸς προθέσεως τῆς δηλούσης τὸ ἐπὶς, καὶ ἀπὸ τοῦ τάσσειν. καὶ δηλοῖ τὸ ἐπὶς τάσσειν τινὰ καὶ πλησίον τῆς δὲ τῆς ἐνεργείας. ἧς περὶν ἐχωρίζετο. ὅθεν δὲ, οὐ μόνον δεσπότης ἢ πατὴρ ποιεῖ πρὸς δοῦλον καὶ υἱόν, ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν γίνεται. δεῖ γὰρ εἰδέναι ὅτι ἀπανούργως καὶ φυσικῶς, πᾶσα πρακτικὴ καὶ διέγερσις καὶ ἅπας εἰς ἔργον ἐρεθισμὸς, ἀπὸ προτακτικοῦ ῥήματος γίνεται. εἰ δέ ποτε δυσωπία τις ὕπεστιν. ἢ φόβος. ἢ αἰδώς. ἢ ἔφεσις. ἢ ἄλλη τὶς σύνδειξις φυσικῆς θερμότητος σὐδιάθετος, τότε αὐτὸ προτακτικοῦ, δύκτικῶς ὁ λόγος σχηματίζεται. καὶ τοῦτό ὄστιν ὅπερ ἐφοῦρε τὰ δύκτικὰ ῥήματα. καὶ σύνταυθα ἓν ὁ ποιητὴς ἀπολούσδορον ἐλάλησε τὸ, ἄειδε, πρὸς μυθικὴν θεάν. εἰ δὲ σύνεδοίαζεν, ὡς οὐχ ὑπακουσθήσεται, ἐχημάτισεν ἂν τὸ ἄειδε, δύκτικώτερον· Οτι δὲ τὸ θεὸς ὄνομα ἐπί τε ἄρρεν λέγεται πρὸ τὸ θέειν. καὶ ἐπὶ στοιχείων πρὸ τὴν δύτακτον θέσιν αὐτῶν. καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ πάντα δὴ διατιθεμένου νοός. καὶ ἐπὶ

σοφῶν δὲ ἀνδρῶν, οἳ πρὸς τὸν πρῶτον νοῦν ἑαυτοὺς ἀνάγοιεν ἀφ' ἁπλουστέρας ὁμοιώσεως καὶ αὐτὸ εἰς πλάτος ὄγκον εὑρεῖν πρὸ τοῖς παλαιοῖς. διὸ εἰς τοσοῦτον αὖτι εἰρήσθω καὶ τοῦδε αὐτοῦ· κἀκεῖνο δὲ ἰστέον ὅτι μυθικώτερον θεαὶ ἤτοι μοῦσαν, ἐπικαλεῖται ὁ ποιητὴς, διά τε τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροωμένων. ἵνα ὡς μούσης λαλούσης προσέχωσιν τοῖς λεγομένοις τὰς ἀκοάς, καὶ ἵνα καὶ ἑαυτὸν σεμνύνῃ ὡς θεοφιλῆ. καὶ εἰ ψυχὴ ἔχοντα, ἢ μίαν ἢ πάσας τὰς μούσας, καὶ διαφόρως εἴρηται. μάλιστα δὲ ἀφ' τὸ πιθανὸν τῶν πλασμάτων ὁπηνίκα μυθικά τινα λέγει. οἷον, θεῶν βουλὰς καὶ πολέμους ἐκείνων καὶ ἐπιβουλάς. καὶ ἔρωτας. καὶ ἁρπαγάς. καὶ ὅλως, πράξεις παντοίας. μαθὼν γὰρ ὁ ἀκροατὴς ὅτι μοῦσα προσελθοῦσα λαλεῖ, οὐκ ἀνὴρ ἁρμόσει πόθεν τὰ τοιαῦτα οἶδεν ὁ ποιητὴς. εἰκὸς τὸν μὲν ποιητὴν καθάπαξ μυσόλιπτον. τὴν δὲ μοῦσαν πάντα εἰδυῖαν ὡς θεάν. ταυτὸν δὲ μοῦσαν καὶ θεὰν εἰπεῖν. καὶ μούσας πληθυντικῶς καὶ θεάς. ὥσπερ καὶ ἐλεύθυια σπικῶς. καὶ ἐλεύθυιαι πληθυντικῶς πρὸ τῷ ποιητῇ σύρωνται. διὸ καὶ σὺ τῇ βίᾳ ἁρμονίᾳ ἐρεῖ ὅτι αἱ μοῦσαι θεαὶ οὖσαι, πάρεισί τε ἴσασί τε πάντα. ἔνθα καὶ δῆλον ἔσαι ὅτι κάτοχός ἐστιν ἁπάσης τῆς μούσης. ὥστε καὶ νῦν θεὰν εἰπὼν καὶ σὺ ὀδυσσείᾳ μοῦσαν καὶ μὴ ὀνομάσας ταύτην ἢ ἐκείνην, ὅμως ἐμφαίνει ὅτι ἁπάσας καλεῖ. συντέσι τὰς σύνεσι. καὶ ἀληθῶς οὕτω χρὴ νοεῖν. ὅτι καὶ πασῶν δέεται. εἴπερ ἐκείνων μὲν ἑκάστη, μερίζονται τὰς λογικὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἐπιστατοῦσι ἄλλη ἄλλης ἰδίᾳ. ἡ δὲ ὁμηρικὴ ποίησις, ἁπάσης σοφίας θεωρεῖται ἔμπλεως. ὡς δὲ καὶ ταυτὸν ποτέ ὅτι μοῦσαν εἰπεῖν καὶ φῆσιν, δῆλοῖ καὶ ἡ μουσουργὸς γυνή. καὶ πρὸ Σοφοκλεῖ τὸ, φιλαύλοις μούσας· Οτι τὸ, πηλιϊάδεω Αχιλλῆος, οὐ φυσικῶς ἔχει τῷ ἡρωϊκῷ μέτρου τῷ ἐκ δακτύλων καὶ σπονδείων συγκειμένου, ἀλλὰ πάθος ἴσχει ὃ λέγεται συνίζησις. αἱ γὰρ τέσσαρες συλλαβαὶ αἱ μιᾷ οὖν τέσσαρας πόδας, ἤγουν τὸ δέ. καὶ τὸ ω καὶ τὸ α. καὶ τὸ χί, εἰς δάκτυλον καταλογίζονται. τῷ δὲ καὶ τῷ ω λαμβανομένων αὐτὶ μιᾶς μακρᾶς. κατὰ δέ τινας ἡ μιᾷ οὖν πρώτοις ζεῖς πόδας τεσσυλλαβία τὸ πηϊάδε, δακτυλικῶς σχηματίζεται. ὡς τῷ ί καὶ τῷ α καταλογιζομένων αὐτὶ βραχείας μιᾶς. λέγεται δὲ τὸ πάθος συνίζησις, καθάπου καὶ ἡ συναίρεσις πρὸ Ηρωδιανῷ, κατὰ μίμησιν τῶν συνιζανόντων καὶ συμπιπόντων σωμάτων καὶ πυκνουμένων ἀφ' ἁραιότητος καὶ ἐκ πλείονος, κατερχόντων ὀλιγώτερον τόπου καταστέλλουσιν τινα. ὃ δὴ καὶ ἐπὶ σεισμῶν ποτε γίνεται. καὶ γὰρ καὶ σύνθα ὁ καταλογισμὸς τῶν δύο συλλαβῶν εἰς μίαν συλλαβὴν δοκεῖ ποιῆσαι αὐτὰς συνιζῆσαι καὶ οἷον καταστερεωθῆναι καὶ στενοχωρηθῆναι ἐκ πλατυσμοῦ εἰς στενότητα. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ συνεκφώνησις λέγεται. διότι τὰ τῶν δύο λέξεων φωνήεντα ἐν τῷ μεταθεῖσθαι νοοῦνται. οὐκ ἔτι ὡς δύο ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῇ φωνῇ τὸ οὗς, συνανεκράθη καὶ ἡ τοῦ ἑτέρου. καὶ ὡς εἴ τι ἄμφω συνεξεφωνήθησαν. καὶ πάσχουσι δῆλον φυσικῶς, αἱ χασμῳδίαι. ἤγουν αἱ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίαι καὶ συμπτώσεις. τάχιον γὰρ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ λεγόμενα ἐκφωνοῦνται, ἤπερ μετὰ συμφώνων, καὶ δηλοῦσι δῆλον φανερῶς καὶ οἱ δημοτικοὶ στίχοι. οἱ τὸ παλαιὸν μὲν τοιχαϊκῶς σχηματίζόμενοι. καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις δηλοῖ. αὖτι δὲ πολιτικοὶ ὀνομαζόμενοι. μέτρον μὲν γὰρ αὐτοῖς, πεντεκαίδεκα συλλαβαί. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ εἰς ἑπτακαίδεκα. ἢ καὶ πλείονας αὐτοὺς ὥστε πρεκτείνοισι συλλαβάς. αἵτινες αἱ πλείονες δηλαδὴ τῶν πεντεκαίδεκα, εἰ μὲν μετὰ συμφώνων λαλοῦνται, γελοῖόν ὡς ἄρρυθμοι. καὶ σκώπτονται ὡς πολύσχιδες. εἰ δὲ μόνοις ἐκφωνοῦνται καθαροῖς φωνήεσι, λανθάνον τὸ πολύσχισον ἔχοισι, τῇ ταχείᾳ συνεκφωνήσει τῶν φωνηέντων. καὶ σώζεται ὁ τοιχαϊκὸς ῥυθμός· ἐνταῦθα δὲ σημαίνει, καὶ ὅτι ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς ἐχασμῴδησε ἀφ' εὐρυθμίαν καὶ σεμνὸν ὄγκον φωνῆς, ὃς γίνεται μὲν καὶ ἄλλως. μάλιστα δὲ ἀφ' τῆς σπουδαρομῆς τῷ ω καὶ α ὡς δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί. ἄλλως γὰρ εἰ μὴ ἔδει ἐπραγματεύετο, ἴσχυε τῆς χάσκειας ἀπαλλαγεὶς, ἁπαξῆ τὴν συνήκην τῷ στίχου τέλεον ποιῆσαι. εἰπὼν, πηλεΐδου ἢ πηλιϊάδου Αχιλῆος. ἀλλ' οὐκ ἤθελε. πολυσάρκας δὲ καθαροῖς φωνήεσιν· ἐσέ-

μνωσε καὶ τῇ χασμῳδίᾳ, ὃ τῆ νοήματος ὕψος. ἤγουν τῷ σύντεῦθεν ὅπως τῆς φωνῆς. ὡς δὲ καὶ ἀνειμένου εἴδους τὰ ζιαῦτά εἰσι, δηλοῖ ὁ γράψας τεχνικῶς. ὅτι χαίρει ἡ ἀνειμένη φράσις τῇ ἀλλεπαλληλίᾳ τῶν φωνηέντων. ὁ τοιάς τις σύνταῦθα καὶ ἡ τῶν τεσσάρων ἄλφα μιᾷ τῶν σὺν αὐτοῖς, χάσμησις. σομφασικὴν ὄγκον ἔχουσα οὐμὴν λειότατον κατὰ τὴν τῶν πέντε ἄλφα. σὺν τῷ ἀζείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ ζῖος ἀχιλλεύς. ἐκεῖνα γὰρ οὐ σεμνῶς βαίνοιεν, ἀλλὰ ζοχάζοιεν. ἀζηναῖοι δὲ προελόμενοι τὸ ὦ δήμητερ κοινοῦ ὄνζος καὶ ἀπικοῦ. τὸ, ὦ δάματερ δωρικόν. ὅτέ τι θαυμασικῶς λέγοιεν, μαρτυροῦσι κὴ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τ' ἄλφα. εἰ δέ τινες τὴν χασμῳδίαν ἤτοι κεχηνυῖαν σίγμῃ ζυνδέσιμον μίαν εἶπον τῶν πέντε ἢ ἐξ κακιῶν τὸ ἔποις. αἱ ἀλλαζθῆ δηλοῦσται. οἷον ἐκ μιᾶ μ' ἀλλαίων ἀλιαίων ἀνδρὶ δάμασσε, λεγέτωσαν ἐκεῖνοι τὸ αἴτιον. ὅτι δὲ σωνεκφώνησις ἤτοι ζυνίζησίς ἔζιν, ὅταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μεταξὺ μὴ ἔχουσαι, αὐτὶ μιᾶς παραλιφθῶσι. διὸ καὶ οὗ εἴρηται ὅτι τὸ σωνεκφωνούμενον τὰς δύο συλλαβὰς μίαν σὺν τῷ μέζῳ ποιεῖ. καὶ ὅτι ποικιλῶς ἡ σωίζησις. ἤγουν σωνεκφώνησις γίνεται. διέλαβον οἱ τῆς γραμματικῆς ἐζηγηταί. ἢ γὰρ δύο φωνήεντα χρόνου ὁμοίου, αὐτὶ ἑνὸς παραλαμβάνονται. οἷον δύο μακρὰ αὐτὶ μιᾶς μακρᾶς συλλαβῆς, καὶ δύο βραχέα πάλιν αὐτὶ μιᾶς μακρᾶς. ἢ καὶ αὐτὶ μιᾶς βραχείας, ἢ δύο ἀνόμοια οἷον, μακρὸν καὶ βραχύ, αὐτὶ ἑνός. καὶ κοινή δέ ποτε συλλαβὴ ἵνα μὴ πολέω λέγωμεν, μιᾷ ἑτέρου φωνήεντος, συνίζησιν ποιεῖ. ὡς καὶ σύνταῦθα σὺν τῷ πηλιϊάδεω, τὸ ὦ οὔτε μακρὸν ἀναντιῤῥήτως ἔζιν ἀλλ' οὐδὲ μὴν βραχύ· κοινὴν δὲ συλλαβὴν αὐτό φασιν οἱ γραμματικοί. ὅπερ ζυνεκφωνηθὲν κὴ σωιζῆεν τῷ πρὸ αὐτῆ βραχεῖ φωνήεντι, ἐλογίσθη ζυν ἐκείνῳ αὐτὶ μιᾶς μακρᾶς. παραδείγματα δὲ τῶν εἰρημένων ζόπων τῆς ζυνιζήσεως, μυρία ζερηζοῦσιν οἱ ποιηταί. μόνου δὲ τὸ τὰς δύο βραχείας αὐτὶ μιᾶς νοεῖσθαι, ὀλίγα εἰσὶ τὰ παραδείγματα. προφέρεται γοῦν σὺν μὲν, τὸ Σωτάδα σὺν τῷ σείων μελίην πηλιϊάδα δεξιὸν κατ' ὦμον. ὃ καὶ παρὰ τῷ Ερμογένει κεῖται. τὸ γὰρ λί καὶ τὸ ά ὡς μία λογίζονται βραχεῖα συλλαβὴ πρὸς ἀπαρτισμὸν ποδὸς τ' ἀρ μείζονος ἰωνικοῦ. ἕτερον δὲ παράδειγμα ὅμοιον, ἐκ Πραξίλλης σὺν τῷ ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν σὺν σήθεσιν ἔπειθον. τὸ γὰρ τέ καὶ τὸ ὸν δύο αὖται βραχεῖαι συλλαβαὶ, αὐτὶ μιᾶς βραχείας ἐλήφθησαν. εἰ δὲ καλῶς ἐποδίζουσί τινες καὶ τὸ πηλιϊάδε ὡς πρόειρηται, ἴσθι καὶ τοῦτο τέως ζίτον παράδειγμα. τοιαῦτα δὲ πρὸ ὁμήρου. καὶ τὸ, ἀζορί ὁπωρινῷ σιαλίγκιος. καὶ τὸ χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι οδυσεύς. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἡ κατὰ κοινὴν συλλαβὴν ζυνίζησις ἢ μακρά ἐζιν ὡς σὺν τῷ δεω ἀχιλλεύς. ἢ ζυνέσαλται ὡς σὺν τῷ, χρυσέῳ αὐτὰ σκήπτρῳ καὶ δευσρέω ἐφεζόμενοι. τοῦτο δὲ ζυνιζήσεως καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. Ισέον δὲ ὡς ζιῶν ὄντων στιχρῶν ἐκ πολυασμοῦ παθῶν, τὸ μακροκεφάλου. ἐτ' ἔν πρωκεφαλου. τὸ πρωκιλίου. καὶ τὸ μακροσκελοῖς ἤτοι δολιχεύρου, ὁ τῆς Ιλιαδος πρῶτος σίγμᾳ, πάθοις ὅτι πρωκιλίου. ῥηθέντος οὕτω, ἐκ μεταφορᾶς πρωγασέρων ζώων. οἷα πολεοναζούσης σὺν μέσῳ τῶν ζιούντων σίχων μιᾶς συλλαβῆς ἐζοικούσης ζόσον τινὰ κοιλίαν δίκην τὴν τὸ ἔποις μεσότητα· Ὅτι τὸ, πηλιϊάδεω λέξις ἔζιν ἰωνική. τὸ μὲν γὰρ κοινὸν, ἔχει οὕτως πηλιάς πηλέως. ὅθεν πηλεΐδης παζωνυμικῶς, ὁ τὸ πηλέως υἱὸς καὶ κλίνεται πηλείδου. τὸ δὲ ἰωνικὸν, πάλιται οὕτως. πηλιάς πηλῖος. ὥσπερ ἀχιλλεύς ἀχιλλῆος ὀδυσεύς ὀδυσσῆος, βασιλεύς βασιλῆος. καὶ ἄλλα μυρία. Οτι δὲ καὶ ἀζὲ τῆς εἰ διφθόγου. καὶ ἀζὲ τὸ ί δὲ μόνου τὰ τοιαῦτα ἐπαλφοντό ποτε, καὶ σὺν τοῖς τὸ πρινηπὸ σαφέσορον εἴρηται. καὶ οὕτω μὲν τὸ ἰωνικὸν, πηλιάς πηλῖος. τούτου δὲ τὸ παζωνυμικὸν, πηλιΐδης καὶ πολεοναζμῷ τὸ ά πηλιϊάδης. οὗ ἡ γενικὴ κατὰ ἴωνας, πηλιϊάδεω. ἔζι γὰρ πρατήρησις παλαιὰ, τοιαύτη· Τὰ εἰς ά καὶ εἰς ής ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, κοινῶς μὲν καὶ ἀπικῶς εἰς οὺ ἔχει τὴν γενικὴν. οἷον αἰνείας αἰνείου. πηλείδης πηλείδου. ἀζείδης ἀζείδου. δωρικῶς δὲ εἰς ά μακρὸν πράινει τὴν γενικὴν. οἷον τὸ αἰνεία. τὸ πηλείδα. τὸ ἀζείδα. ἰωνικῶς δὲ ἀζὲ τὸ έω αἰνέεω. πηλέϊδεω.

λείδεω. ἀξείδεω. βοιωτικῶς δὲ ὀξὰ τῦ αό. οἷον αἰνέαο. πηλέδαο. ἀξέδαο. μακραῖ ὀξὰ παντος οὔσης τῆς παραληγούσης· Ιστέον γὰρ ὅτι αἱ οὕτω χρωμέναι ὡς ἐν δια λύσει γενηθῶσι, οὐδέποτε τῇ προπαραληγουσῃ ἰσόχρονον ἔχουσι τῇ παραληγούσῃ, ἀλλὰ αἰο μοίαν ἀεί. καὶ ἐαν μὲν ἡ παραληγουσα μακρὰ ᾖ, βραχεῖα ἐστιν ἡ παραληγουσα. ὡς ἐστὶ τῦ αἰνείεω. πηλείδεω. ἑρμείεω. ἐαν δὲ τὸ λῆγον βραχὺ ἦται, μακρὸν ἔσαι τὸ προπαρα λῆγον. ὡς ἐν τῷ αἰνέαο. ἑρμείαο. πηλείδαο. οὕτω καὶ τὸ, πρ.αμοιο δείσροιο, καὶ τὰ τοιαῦτα, θετικὰ ὄντα κατά τινας, ἀνομοιόχρονον ἔχει τῇ παραληγούσῃ τῷ λήγου σῃ. διὸ καὶ τὸ ἐμέο. καὶ σέο καὶ ἕο, ἀναλογώτερον ἔχει προσλαβόντα τὸ ἰ ἐν τῇ παραληγούσῃ, καὶ γενόμενα ἐμεῖο καὶ σεῖο καὶ εἷο, καὶ ἀνομοίαν ποιήσαντα τῇ λιγούσῃ τῷ παραλήγουσαν· Ιστέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ τὸ ά ποιητικῶς πλεονάζει ἐν τοῖς ὀξὺ τόνῳ ἰδίως παῤῥωνυμικοῖς. ἀλλὰ μόνον ὅταν ἀνάγκης ὄντε πρὸ τῦ ί μακρὰ ὄντι συλλαβὴ. οἷον τε λαμωνίδης τελαμωνιάδης. νηλείδης νηλειάδης. οὕτως δὲ καὶ πηλείδης πηλειάδης. εἰ γὰρ μὴ πλεονάσῃ ἐν τοῖς βιούτοις τὸ ά καὶ οὕτως ἀπτωθῇ δάκτυλος, οὐ συντελοῦσιν εἰς μά ζον ἡρωϊκὸν, ὀξὺ τὸ καταπραυνῶ εἰς τόδε ἀμφίμακρον. ἀμέλει ἐν τῷ ἀξείδης καὶ πηλείδης, οὐ πλεονάζει τὸ ά. οὐ χρεία γὰρ. καὶ οὕτω μὲν ἐν βούτοις φανερῶς πλεονάζει τὸ ά. δῆλος δέ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ πλεονασμὸς, ἀπὸ τῦ μέσου τῶν συλλαβῶν· Τὰ γὰρ εἰς δης ἀπαθῆ παῤῥωνυμικὰ, μήτε συγκοπὴν παθόντα ἢ συναίρεσιν, μήτε πλεονασμὸν, μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς, ἀφ' ἧς ἡ παῤῥωνυμία γίνε ται. οἷον, ἡ Πριάμου γενικὴ, ἐν ᾗσι συλλαβαῖς ὅτι. πριαμίδης ἐν τέτρασιν. ὁμοίως καὶ νέστορος νεστορίδης. λητόος λητοΐδης. ἕκτορος ἑκτορίδης. ἀξέος ἀξείδης παρὰ πινδάρῳ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἀπαθῶν παῤῥωνυμικῶν. οὕτως δὲ καὶ πηλέως πηλῆος πη λείδης. μηκιστέως μηκιστῆος μηκιστείδης. ἐπομένη μὴ συγκοπὴν παθόντα ἢ συναίρεσιν, δια τε τὸ αὐθεμίωνος αὐθεμίδης. δευκαλίωνος δευκαλίδης. ταῦτα γὰρ ἐπειδὴ συνεκόπη ἐκ τῦ αὐθεμιωνίδης δευκαλιωνίδης, οὐ πλεονάζει ἀλλὰ ἐλλείπει μιᾷ συλλαβῇ τῆς τῦ πρωτο τύπου γενικῆς, καὶ ὀξὺ τὸ, ἀξείδης πηλείδης καὶ τὰ τοιαῦτα. ταῦτα γὰρ κενοχωρι θέντα τῇ σωαιρέσει ἀξείδης πηλείδης, ἰσοσυλλαβεῖ τῇ πρωτοτύπῳ ἰσοσυλλάβῳ γενικῇ. ἐπομένη μήτε παθόντα πλεονασμὸν, ὀξὺ τὸ τελαμωνιάδης καὶ τὰ κατ' αὐτό. ἐν οἷς καὶ ὁ χαλκωδοντιάδης. καὶ ὁ λαομεδοντιάδης. καὶ ὁ φιρτιάδης. ταῦτα γὰρ, ὀξυτόνως ἐμπλω σάντως πλεονάζοντος τῦ ά, δυσὶ συλλαβαῖς ὑπερέχει τῆς τῦ τελαμῶνος γενικῆς. οὐ κοῦν οὕτω καὶ τὸ, πηλιϊάδης καὶ μηκιστιάδης, οὐκ ἀναγκαίως ἔχει τὸ ά. ἀλλ' ἐκπλεο νασμοῦ αὐτοῖς προσεφύη εἰς δακτύλου ἀναπλήρωσιν. εἰσὶ δέ τινα εἰς δης παῤῥωνυμικὰ, φύσει τὸ ά ἔχοντα ἐν τῇ παραληγούσῃ. οἷον τὰ ἐκ τῶν ὀξὺ τόνων ἰός κυρίων ὀνομάτων. Ταλθύβιος ταλθυβιάδης. οὗ πρώνυμοι οἱ παρ' Ηροδότῳ ταλθυβιάδαι. ἀτύμνιος ἀτυ μνιάδης ὁ ἐν τῇ ἑραψῳδίᾳ. ἴλιος ἰλιάδης. κλύτιος κλυτιάδης. μλωίτιος μλωιτιάδης. λαέρτιος λαερτίου λαερτιάδης. διφορεῖται γὰρ τόνῳ καὶ οὐ μόνον λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ λαέρτιος ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς. θέστιος θεστίου θεστιάδης. ἀλέξιος ἀλεξίου ἀλεξιάδης. δέξιος δεξίου δεξιάδης. φίμιος φιμίου φιμιάδης. οἴλιος κατὰ τὸν τεχνι κὸν Γεώργιον, οἰλιάδης. οὐ γὰρ ὅτι φησὶν ἀπὸ τῦ οἰλεύς. ἦν γὰρ ἀν, οἰλείδης ὀξὺ διφθόγγου. ἀσκληπιὸς ἀσκληπιοῦ ἀσκληπιάδης, καὶ τὰ ὅμοια. ἐν τούτοις γὰρ ἡ καθαρὰ λήγουσα τῆς γενικῆς, οὐ μέμεται εἰς ί ὡς ἐν τῷ ὁμήρου ὁμηρίδης. πριάμου πριαμίδης. ἀλλὰ εἰς ά καθαρόν. ὁμοίως ὀξὺ τὸ άδης παῤῥωνυμοῦνται· Καὶ τὰ εἰς ής κύρια εἰς ού ἔχοντα τῇ γενικῇ. οἷον ἰασίτης ἰασίτου ἰασιτάδης. βούτης βούτου βουτάδης. ὀξὺ οὗ γέ νος οὐκ ἀώνυμον οἱ ἐτεοβουτάδαι, ὧν ἡ συνθεσις κατὰ τοὺς ἐτεόκριτας. ἦν δέ φασι βού της, υἱὸς ποσειδῶνος. ὡς Ησίοδος ἐν καταλόγῳ. ὡςαύτως καὶ τὰ εἰς αής ἰσοσυλλάβως κλι νόμενα. οἷον ὕρρας κύριον αἰολικόν. διὸ καὶ Αἰλοῦται. ἀφ' οὗ παρωνυμικὸν ὑρράδιης. ὅπερ οἱ αἰολεῖς ὑρράδιος λέγουσι. πελίας πελιάδης. ἀλδύας ἀλδυάδης. ἀφ' οὗ δυ-

γενὲς φῦλον οἱ ἀλθυάδαι. κέας κεάδης ὁ ἐν τῇ ὁμηρικῇ βοιωτίᾳ. αἰνείας αἰνιάδλις. ὁ καὶ αἰνέας αἰνεάδλις. βορέας βορεάδλις. γραῦς γρᾶς γραΐδλις. χαιρέας χαιρεάδλις. δημέας δημεάδλις καὶ ἐν ζωαιρέσει δημάδλις. θετέον γὰρ ἐν τοιούτοις καὶ ὅτι, εἰ μὴ παζωνυμικόν ἐστιν, ἀλλὰ ὡς πατρωνυμικόν. καθάπερ καὶ ὁ καρνεάδης. σωτάδλις. καὶ ἕτερα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον πλεονάζει τὸ ά ἐν τοῖς εἰς δης ὡς αὐτοῦ κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἀφαιρεῖται. ὁ γοῦν ἐριχθονιάδλις. ὡς ἀπὸ τοῦ ἐριχθόνιος, εὕρηται καὶ δίχα τοῦ ά ἐριχθονίδλις ὥς φασιν οἱ τεχνικοί. ὅτι δὲ καὶ ἄλλως τὸ πηλιάδλις ἔστι παράγειν, ἐν τῇ δ' φανεῖται. ὥσπερ ὀδυσσεὺς ποτὲ μὲν διὰ δύο σ' παρὰ τῷ ποιητῇ, ποτὲ δὲ δι' ἑνὸς ὡς μεταταῦτα φανήσεται, οὕτω καὶ ἀχιλλεύς. ἐνταῦθα μὲν ἐν τῷ πηλιαΐδεω ἀχιλῆος καὶ ἀλλαχοῦ δὲ, δι' ἑνὸς ἐκφωνεῖται λ'. ἐν πλείοσι δὲ τόποις, τὰ δύο λλ' ἔχει. ἐπαγωνίζονται δὲ ἄλλοι μὲν τῇ τοῦ ἑνός, ἕτεροι δὲ τῇ τῶν δύο λλ' γραφῇ. τὰ μὲν δύο πιθανότερος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄχος ἰαλλειν ἤγουν λύπην ἐμβάλλειν. λυπεῖν γὰρ φερωνύμως ἔμελλε διὰ καταπολεμουμένους. ὡς καὶ ὁ ἀπόλλων δοκεῖ τισιν ἐκ τοῦ ἀπόλλειν ὀφὲ τὸ φοβερώτερον ὀνομάζεσθαι. ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἑτέρου λ', ὀφὲ τὸ εὐφωνότερον, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλα σωδέσμου γίνεται, καὶ ἐπὶ ἑτέρων πολλῶν. οἱ δὲ τῷ εἰ λ' ζωνηγορωῦντες, πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ἀναλογίας ἵνα ᾖ ὅμοιον τῷ βοϊλεύς. βασιλεύς. εἶτα ὀβ ἐτυμολογίας. ὡς ἀπὸ τοῦ ἄχος τοῖς ἰλιεῦσιν ἤγουν λύπην τοῖς ζωσὶν αὐτὸν κατὰ φερωνυμίας καὶ τοῦτο λόγον καὶ θείᾳ προνοίᾳ καθάπτις ἔφη, γενέσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ά στερητικοῦ καὶ τοῦ χιλὸς ὃ ἐστιν ἡ ἐκ τῶν ὡρίμων τροφή. οὐ γὰρ χιλῷ φασιν ἤτοι δημιζιακῷ καρπῷ ἐτράφη ὁ ἥρως, ἀλλὰ ζώων μυελοῖς, βρεφόθεν. ἴσως δὲ καὶ δημῷ προβάτων κατὰ τὸν ὁμηρικὸν ἕκτορίδην Ασυαίακτα. εἶτα κρέασι ζοῖς ἐκ τοῦ κυνηγετεῖν ὅτε ὁ χείρων ἐπαιδαδώκει αὐτόν. ὃς καὶ ὀβεθρέφθη καὶ εἰς ἐπιστήμην τῶν τακτικῶν ἀγαγών, ἄριστον πολεμιστὴν εἰς Τροίαν ἔστειλε, πρώτως ὑπηνήτην ὄντα κατὰ τὴν ἱστορίαν. οὐ γὰρ πιστέον τοῖς μύθοις καθάπου καὶ Ιμέριος γράφει, οἱ τῆς γυναικωνίτιδος αὐτὸν ὀβαγαγόντες, εἰς τὴν Τροίαν στέλλουσιν· ὅτι δὲ Φιλοαχιλλὶς ὁ ποιητής, μυριαχοῦ φανήσεται. ὃς τάχα ὥσπερ ὀβ Οδυσσέως τὴν Οδύσσειαν, οὕτω καὶ τὴν Ιλιάδα ὀβ Αχιλλέως ἀχίλλειαν ἐπέγραψεν ἄν, εἰ μὴ τὸ πρεσβεῖον τῆς Ελλάδος οὕτως ἤμελλε καταβαλεῖν καὶ ταπεινῶσαι τῇ ὀβ οἱός τινος ἐπιγραφῇ. διὸ οὔτε ἀπό τινος ἑτέρου προσώπου ὅλως αὐτὴν προνομάζει, ἐπεὶ μὴ ἐκ τοῦ Αχιλλέως δύναται ἀλλ' ἐκ τῆς Ιλίου ὡς προελέχθη. καὶ τὸν Αχιλλέα δὲ ὀβαίρει καὶ σεμνύει. ἄλλως τε πολυειδῶς, κἀ οἷς δὲ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ μήνιδος αἰξάμενος πρινὴ μὲν παύσασθαι τοῦ μηνίειν, καταπαύει πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως τὴν αὐτοῦ μήνιν, ἵνα μηδεὶς αὐτοῦ λανθάνηται. ἐπὰν δὲ ἀρθέμενον τὴν μῆνιν ἐκφύγῃ αὐτὸν εἰς τὴν μάχην, τὸ ὅλον τῆς ποιήσεως εἰς αὐτὸν διατανύει. καὶ αὐτεπεξαγαγὼν αὐτῷ ἀξιόλογον αὐτίμαχον τὸν ζωϊκὸν Εκτορα, ὃς τὸν μὲν ἄλλον χρόνον οὐ δὲ προκύπτειν τοῦ τείχους ἤθελεν. Αχιλλέως δὲ μηνίσαντος, μεγάλα κατὰ ἑλλιῶν κατώρθωσε. καὶ ῥίψας αὐτὸν ὑπὸ τῷ Αχιλλεῖ, συγκατέλυσεν ἐκείνῳ τὴν ποίησιν. οὐ μόνον ὅτι ζυναπέσβη τῷ Εκτορι καὶ ἡ τῶν πολεμικῶν ἔργων θερμότης. καὶ οὐκ εἶχεν ὁ ποιητὴς τοῦ λοιποῦ ἐπεξαγαγεῖν αὐτίπαλον τοιοῦτον ἕτερον τῷ Αχιλλεῖ. ἀλλὰ καὶ ὅτι ὤκνησεν ἐπιπλέον μηκῦναι τὸν λόγον. ἵνα μὴ ἀναγκαίως καὶ εἰς τὸν τοῦ φιλουμένου Αχιλλέως θάνατον ἀπενεχθεὶς ἀφηγήσηται ὅπως ἀγεννῶς οὕτω καὶ ἀναξίως ὁ τηλικοῦτος ἥρως ἔπεσεν. εἰ δέ που πρελάλησέ τι καὶ περὶ θανάτου τοῦ Αχιλλέως, ἀλλ' οὐ κατὰ ἀφήγησιν καὶ εἰς πλατος κἀ κατὰ σκοπὸν καὶ εἰρμόν. ἀλλ' ὡς ἐκ παρόδου καὶ πεφεισμένως κἀ οἷον εἰπεῖν ἄκροις χείλεσι καθάπερ καὶ ἄλλα τῶν ὕστερον ἐπισυμβάντων ὡς καὶ περὶ ὀλίγου ἐρρέθη. ἔφθημεν γὰρ εἰπόντες. ὅτι ἀπὸ τῶν τελευταίων μὲν ὁ ποιητὴς ἤρξατο, οὐ κατὰ φύσιν οὐ δὲ σαφές τι ποιῶν. οὐ δὲ καθεἰρμὸν προβαίνων καὶ ζυνείρων τοῖς πρώτοις τὰ ἑφεξῆς. ἀλλὰ μεταπιθεὶς τὰ πράγματα καὶ ἐκ τῶν μέσων τὰ πρῶτα ποιούμενος τὴν ἀρ-

χήν.

χήν. δυμεθόδως δὲ ὅμως καὶ τὰ παλαιὰ ναὶ μὴν καὶ τὰ μᾶλλα τὴν Ιλιάδα, συγγέφων, καὶ σφεδλῶν καὶ περιάγων καὶ πρανέρων τῷ λόγῳ καὶ οὕτω πάντων σφαιρήμενος. κὴ αὐτὶ ἁφοῖς μεθόδου, εἰς τὴν ἐμπερίβολον μεταχωρῶν. καὶ δι' ἧς λόγος ὑψηλὸς γίνεται ὡς μὴ ἔξω χαρίτος εἶν, εἴ τις τὴν ὁμηρικὴν ταύτην μεταχείρισιν πρεκείσει τῇ τὸ γυμνοσοφιστοῦ ἐκείνου, ὃς αἰνιπόμενός τι πρὸς βασιλικὴν ἐρώτησιν, βύρσαν νεόδαρῶν ἐσιζητήσας καὶ λαβὼν, μέσῃ ταύτῃ τὴν χεῖρα ἐπέβαλεν. εἶτα τῇ σφαιρᾳ σφίγων καὶ σπείρων κὴ περιάγων τὰ κύκλω, σωήγαγεν εἰς σὺ τὴν ἅπασαν βύρσαν καὶ συνέκλεισεν σὺ βραχεῖ. καὶ οὐδὲν αὐτῆς, ἔξω ἀφῆκε τῆς ἁφῆς. ἀλλὰ δύφυσις τὸ διαπεπταμμένον ἐσενοχώρησε. Οτι δὲ ἐκ τῆς χιλὸς προνομάζεται ὁ Αχιλλεὺς, προφέρεται εἰς μαρτυρίαν, καὶ ὁ Εὐφορίων. λέγων. ἐς φθίην χιλοῦ κατιὼν πάμπαν ἄγυιος. τοὔνεκα Μυρμιδόνες μὲν Αχιλλέα φιμίξαντο. ἡ δὲ χιλὸς ἡ χῆσις κὴ πρὰ Ξενοφῶντι. ὡς σὺθα φησὶ στρατιώτας ἀπελθεῖν σου ἐκ τῆς στρατοπέδου ἀλλὰ χιλόν. δῆλον δὲ ὅτι σεμνότερον καὶ μετ' εὐφωνίας εὐγενέστερον τὸ, Αχιλλεὺς ἀλλὰ δύο Λ'. διαρκέστερον γὰρ οὕτως σὺδιαζίβομεν τῷ τῆς ἥρως ὀνόματι καὶ γλυκύτερον καὶ οἰκειότερον μᾶλλον καὶ ἀναλόγου λειότητος. Οτι τὸ οὐλομένην, Πορφύριος μὲν, ὄνομα λέγει σύνθετον ἐκ τῆς ὅλου καὶ τῆς μένος. οἱονεὶ τὴν ἔλεθρον οὖλον ἤτοι ὀλέθριον μένος. ἕτεροι δὲ μετοχὴν μέσου ἀορίστου δευτέρου, ἵνα λέγῃ παθητικῶς οὐλομένην ἰωνικῇ ἐσενθέσει τῆς ύ, τὴν ὀλομένην καὶ ἀξίαν ὀλέσθαι. ὅπερ καὶ ὀλουμένη κὴ ἀπολουμένη λέγεται κατὰ χρόνον μέσου δευτέρου μέλλοντος. κατὰ δέ τινας οὐκ ἔστιν ἡ λέξις κυρίως παθητικὴ σὺταῦθα κατὰ τὸ ὀλόμενος καὶ ὀλούμενος, ἀλλὰ σὺ μόνῃ φαίνεται φωνῇ οἱ καὶ καλῶς λέγουσιν. ὅτι γὰρ σύνεργειαν σημαίνῃ, δῆλοῖ ὁ ποιητὴς ἐπαγαγὼν τὸ, ἡ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. μονονουχὶ λέγων κατὰ λόγον ἐπεξηγήσως, ὅτι οὐλομένην τὴν μῆνιν φημὶ, οὐχ ὅτι αὐτὴ ἔπαθέ τι, ἀλλ' ὅτι μάλιστα σύνεργησεν. ἔθηκε γὰρ ἄλγεα μυρία τοῖς ἀχαιοῖς. τὸ δὲ ἔθηκεν, οὐ μόνον αὐτὶ τῆς ἐσοίησε νοεῖται καὶ ἐπέθηκεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλως γλαφυρώτερον. ἐπεὶ γὰρ σὰντία τὸ φύσει καὶ τὸ θέσει, δοκεῖ λέγειν ὅτι οὐ φύσει ἤλγησαν οἱ ἕλληνες. οὐ δὲ κατά τινα νοσεραν ἀκηλουθίαν, ἀλλὰ θέσει δῆλα τὴν οὐλομένην μῆνιν. ἧς μὴ γενομένης ἡ φύσις οὐκὰν αὖτι σὺ ἀχαιοὺς ἔβλαπτεν, ὁ παραδηλοῦταί πως κατωτέρω καὶ σὺ τῷ προΐαπτεν. εἴ τις ἐκεῖ τὴν προθεσιν νοήσει χρόνου δηλωτικήν. τὸ δὲ μῆνιν οὐλομένην μετακληθεὶ εἰς τὸ, ἡ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, χῆμα ἐσοίησεν ὁ κλίσις ἢ μετάκλισις λέγεται ὡς μετ' ὀλίγα σαφέστερον ῥηθήσεται. μυρία δὲ ἡ ἀορίστως τὰ πολλὰ λέγει καὶ προεῴκεται ἡ λέξις πρὸς διαστολὴν ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἢ μύρια, ἢ κατά τινας, τὰ θρλιῶν ἄξια ὡς ἀπὸ τῆς μύρεσθαι, ὃ δῆλοῖ ποιὸν ἦχον γοερὸν. ὃθ οὗ καὶ τὸ μορμύρειν ἐπὶ ὑδάτων γίνεται καὶ ὁ κλαυθμυρισμός. Ισέον δὲ ὅτι τῶν πληθόντων προεῳόντων μὲν τὸ ἀόριστον τὰ μυρία, προπροεῳόντων δὲ τὸ ὡρισμένον, ἤγουν τὰς δέκα χιλιάδας, Ηρωδιανὸς ἑκάτερα ὀφείλειν φησὶν ὀξυτονεῖσθαι κατὰ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, ὅ ὅτι κατὰ τὴν προπαραλήγουσαν. καὶ λέγει καὶ κανόνα τινὰ εἰς ὃν ἐκεῖνος σὺ ᾧ καὶ τὸ ἀρσενικὸν ὁ μύριος προπροεῴνεται κατὰ τὸ λύδιος. ὡς ἐσὶ μὲν παρατελευτώσης, ὀξύ ἢ ἡ σωνεσταλμένου λεγόμενον. κατὰ δὲ τὴν ζίτην ἀπὸ τέλους μακρὸν ὄν. κὴ τὸ μύριον δὲ ὁμοίως, ἐπεὶ τὰ πρεχηματισμένα οὐδέτερα ἀρσενικῆς, ὁμότονα αὐτοῖς ὄξιν. ὅρα δὲ ὅτι ἔχων ὁ ποιητὴς εἰπεῖν, μυρί' ἀχαιοῖς ἄχε' ἔθηκεν, οὐκ ἠθέλησε ποιῆξαι. μέθοδον διδοὺς τῷ μὴ λυπεῖν τινας τὰ πραττόμενα. καὶ γὰρ ἤρκεσεν αὐτῷ ἱλαρῶσαι τὸ τῶν σύνοισιν σκυθρωπὸν, τὰ χρία πάρεσα τὸ, ἔθηκε τὸ, προΐαπτε καὶ τὸ, τεῦχε. καὶ οὐκ ἠθέλησεν εἰς πλέον καλλωπίζειν. ὃς καὶ τὸ, τεῦχεν, οὐκ σὺ τέλει στίχου ἔθετο. ἐπέκρυψε δέπως ἵνα μὴ ἐσιβούλως δοκῇ πρὸς ἐμφανὲς κάλλος γράφειν ἔξω καιροῦ. σημείωσαι δὲ κὴ ὅτι σὺ μὲν Οδυσσείᾳ εἰπὼν αὖσρα πολύτροπον. καὶ, πολλὰ ἐπλάγχθη. καὶ, πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, ἐπιμονὴν ἐποίησε λέξεως ἐκ τῆς πολύτροπος, καὶ πολλῶν κὴ πολλά. σὺταῦθα δὲ δυνατὸν ὂν οὕτω ποιῆξαι, ὅμως οὐκ ἠθέλησεν. ἀλλὰ αὐτὶ τῆς, πολλὰ ἄλγεα

ἔῃκε, πολλὰς δὲ ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν ἡρώων. τὸ πολλὰ ἄλγεα, μυρία ἔπε. διδάσκων, ὡς ποτὲ μὲν ἐν ἑταιρείᾳ, τοῖς αὐτοῖς χρηστέον λέξεσι. ποτὲ δὲ, μεταλλακτέον τὰς ἰσοδυναμίας. καὶ ἔστι γὰρ ὅτε εἶδός τι ἑταιρείας. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἄλγεα ἔῃκε, φαίνεται ἐμπαθῆναι δέ φησι τοὺς θαυμαπαθέντας μὲν, μὴ θανόντας δὲ. ἢ καὶ δέ φησι τοὺς ἄλλως λυπηθέντας. τὸ δὲ πολλὰς ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν ἡρώων, δέ φησι τοὺς τεθνεῶτας. ἵνα λέγῃ ὅτι μυρίοις μὲν πολυτρόπως ἄλλως ἤλγυνεν ἡ τοῦ Ἀχιλλέως μῆνις. πολλοῖς δὲ καὶ ἐναντίωσε. ταῦτα δὲ προϊκονομίαι εἰσὶ τοῦ πολατυσμοῦ τῆς Ἰλιάδος. τὰ γὰρ μυρία ἄλγεα καὶ οἱ πολλοὶ θάνατοι, πολλῷ πάντως γραφῆς ὕλῃ δώσουσι τῷ ποιητῇ. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλοῖς ἔθνεσιν ἀφ' ὧν παρ' αὐτοῖς εὐδόξως βασιλευόντων αἱ κλίσεις ἐκεῖντο. Ἕλληνες δῦν, ἀφ' Ἕλληνος. Ἀργεῖοι, δέ φησιν ἀργόν. Ἴωνες ἐκ τοῦ Ἴωνος. Πέρσεις παρονομάζει οὐ τὸ Πέρσας. καθὰ καὶ οὐ Μήδους ὁ Μῆδος. οὕτω δὲ καὶ Ἀχαιοὺς ὁ Ἀχαιός. τὸ δὲ ἴφθιμος ψυχὴ, γίνεται ἐκ τοῦ ἶφι τὸ ἰσχυρὸς πολεμασμῷ τοῦ θ'. ἵνα ᾖ ὥσπερ ὄλβι ὄλβιος. ἢ καὶ ἄλλως ὡς ἄνδρος ἄνθιμος, οὕτως ἶφι ἴφιμος καὶ πολεμασμῷ ἴφθιμος ὑπερβιασθέντος τοῦ χρόνου. καὶ τῆς μὲν ἀρχῆς, γενομένης θέσει μακρᾶς. τῆς δὲ πραλληούσης, φύσει ἐκταθείσης. τὸ δὲ εἰπεῖν γενέσθαι αὐτὸ ἐκ τοῦ ἶφι καὶ τοῦ θυμὸς ἡ ψυχὴ, οὐ λίαν ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. καὶ τὴν αἰτίαν, ἐκεῖνοι λέγουσιν. ἀπίθανον δὲ τὸ ἰφθίμους ψυχὰς. καὶ ἠδύνατο μὲν τὰ ἰφθίμους εἰπεῖν κοινῶς ὡς δηλοῖ τὸ, ἰφθίμην ἄλοχον. ὀξέφυγε δὲ τὸ σὺν ζισὶ παρίσοις ἄκαιρον κῶλος. ψυχὴ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐχ οὕτως ἐκ τοῦ ψύχω ὅσον ἐκ τοῦ φύσις καὶ τοῦ ἔχω ἵνα ᾖ φυσοχὴ καὶ βοπῇ γινήθει τοῦ φ εἰς π καὶ τοῦ π καὶ σ εἰς ψ καὶ συγκοπῇ τοῦ ι καὶ τοῦ ο, ψυχή. τὸ δὲ ἄϊδι μεταπλασμὸν κατά τινας ἔπαθε τῆς λήγούσης, ἀφ' τῆς αἴδη δοτικῆς. ἧς εὐθεῖα, ὁ αἴδης. κατὰ δὲ ἑτέρους ἐπλαγιάθη ἀφ' ἧς ἄϊς. οὗ καὶ γενικὴ εὑρίσκεται ἄϊδος. εἰ μή τις ἐρεῖ καὶ ἔστιν ἀφ' τοῦ αἴδου μεταπλασθῆναι. τί δέ ἐστιν ὁ μεταπλασμὸς, ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήσεται. τὸ δὲ ἄϊς γίνεται πρὸ τὸ ἀ σβιτικὸν καὶ τὸ εἴδω εἶσω τὸ βλέπω. καθάπερ καὶ ἐκ τοῦ νή σβιτικοῦ καὶ τοῦ εἴδω εἶσω τὸ νώσω, νῆις ὁ ἄπειρος καὶ ἀνεπιστήμων. ἔστι γὰρ ἄϊς, τόπος σκοτεινὸς ὑπὸ γῆν, ἀφανὴς ἀφωρισμένος ψυχαῖς. διὸ καὶ ἀΐδης λέγεται ὁ αὐτὸς καὶ ἀϊδωνεύς. ὡς δέ τινες φασὶ, τὴν ἅδης κατὰ συναίρεσιν τοῦ ἀΐδης. εἰς ὃν δὲ, ἐναντιοῦται τὸ πνεῦμα. ὤφελε γὰρ εἰ ἀφ' ἧς ἀΐδης ὁ ἅδης γέγονε συναιρεθεὶς, μιλοῦσθαι μὴ αὐτὸς καθὰ μὴ ὁ ἀΐδης. ἀλλὰ ἐνὸν μὲν, οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν ἀφ' τοῦ ἀΐδης συναίρεσιν, δασυνθῆναι φασὶν ἀπικῶς, τάχα δέ τὴν ἐν αὐτῷ ἄθροισιν τῶν ψυχῶν. ἐώθασι γὰρ ἀπικοὶ μὴ ἕτερα πολλὰ βιοῦ τῳ τινὶ λοίῳ δασυνεῖν. ὡς μὴ τὴν ἅλα. μὴ τὸ ἅπας. μὴ τὸ ἅλις αὐτὶ τοῦ ἀρκούντως. λέγοντες ὅτι τὸ ἀθροιστικὸν ἀ δασύνεται. οἱ δὲ ἄλλως ἀσυναιρέτως τὸν ἅδην προάγοντες, οὐτε τὸ ἰ ἐν τῇ ἀρχούσῃ προσγραφοῦσιν, ἀλλὰ μὴ ἀφ' τοῦ ἅδω φασὶ πραχθῆναι τὸν ἅδην κατὰ ἀντίφρασιν. ᾧ ἥδε μὴ χαίρει οὐδείς. καθὸ, μὴ χαρὸν μυθολογεῖται πορθμεὶς ἐν ἅδου. ὡς ἀφ' τοῦ χαίρειν. καίτοι χαρὸν οὐδὲν πώποτε εἰς κωκυτὸν πορθμεύῃ μὴ ἀχέροντα μὴ πυριφλεγέθοντα. Τὸ δὲ προΐαψε, τινὲς ἀπολούσβιον αὐτὶ τοῦ προέπεμψε νοοῦσιν. ἔχει δὲ οὐχ ἁπλῶς οὕτως. οὐ γὰρ πομπήν τινα ἡ προπομπὴν, ἀλλ' ὡς μὴ τῷ γεωγράφῳ δηκεῖ, φθορὰν μὴ βλάβην τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ, ὡς ἀφ' τοῦ ἵππω, δέ οὗ φησὶ καὶ ἄργος πολυδίψιον τὸ πολυίππιον ἤτοι πολύφθορον. ἀλλὰ πρὸ τούτου μὲν, ἐν οἰκείῳ τόπῳ ῥηθήσεται. ἐκ δὲ τοῦ ἵππω ἵπω τὸ βλάπτω, οὐ μόνον τὸ ἱππάω γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἵπος ἡ παγὶς τῶν μυῶν. μὴ ἵπουν ῥῆμα τὸ βλάπτειν πρὸ τοῦ Αἰσχύλου μὴ παρὰ τῷ κωμικῷ, ἐν τῷ ἱπούμενοι ταῖς εἰσφοραῖς. μὴ ὁ ἵππος βαρυτόνως. ἢ ἵππος ὀξυτόνως δι' οὗ δηλοῦται ἡ ἑστία ἢ ὁ κλίβανος. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἵππω, μὴ ἵπ ἵπως εἶδος σκώληκος ἐμφυομένου τοῖς κέρασι. κατὰ τὸ, μὴ κέρα ἵπες ἔδοιεν. δέ οὗ μὴ τὸ ἱππάω πράγει Ἡρωδιανός. ἐκεῖσε τε μὴ αὐπὺς ὁ ὑψηλὸς καὶ χαλεπός. τὸ γὰρ ἱπῶ τουτέστι τὸ βλάπτω μιᾷ τοῦ α ἐπιτατικοῦ κατὰ συναίρεσιν, ποιεῖ τὸ αὐπύς. ἱάπτω τοίνυν τὸ μιᾷ βλάβης τι ποιῶ πολεονάζοντος τοῦ α μέσου τοῦ ἵπτω. τάχα δὲ καὶ

ἀφ' τοῦ

ἀφ' οὗ α' ἐστατικοῦ μορίου καὶ τοῦ ἵππω, γίνεται ἀΐππω τὸ ἄγαν βλάπτω. καὶ κατὰ μετάθεσιν δ' οὐ φωνίαν, ἰάπτω. ὅθεν καὶ ὁ Ιαστὸς, καὶ τὸ προΐαψεν ἤγουν μὴ βλάβης εἰς ἄβην πρὸ τοῦ δέοντος ἔπεμψεν, ὡς τῆς πρὸ προθέσως καιρικόν τι δηλούσης. ἢ ἀπλῶς ἔπεμψεν, ὡς πλεοναζούσης τῆς προθέσως, καθὰ καὶ ἐν τῷ νῆας προπάσας. καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. εἰ δὲ προσεκτέον τῷ Σοφοκλεῖ ἐνθα λέγει λόγοις ἰάπτων, οὐ δὲ τὸ μετὰ βλάβης πρέπεμψεν ὀρθῶς λῦ ἔχοι ἐπὶ τοῦ προΐαψεν. ἀλλα ἀζηνθέτως καὶ κατα μόνας, αὐτὸ δὴ τὸ βλάπτειν ἡ λέξις δηλοῖ λέγοντος οἷον τοῦ ποιητοῦ, ὅτι οὐ νόσῳ οὐ τραύμασι μόνοις οὐκ ἄλγεσιν ἡ μῆνις ἴαλεν ἤτοι ἔβλαψε τὰς τῶν ἡρώων ψυχάς. ἀλλα ἐχά τῳ πάντων κακῷ, τῷ ἄϊδι. ἐντεῦθεν δὲ οἱ μεθ' Ομηρον ἀχνάμενοι, ῥημοῦσθαί τινα φασὶ θανάτῳ ἢ δικαιοῦσθαι. καὶ ποινὴν λατεῖσθαι πληγαῖς, ἢ ἀτιμίαις, ἢ εἱρκτῇ, ἢ οὕτω πως. ἄλλως μὴν τοι τὸ, ἰάλλω ὀρχήματα, ἑτέραν ἔννοιαν ὑποβάλλει τοῦ ἰάπτειν πρὸς τῷ αὐτῷ ζαγκῷ. ἔστι γὰρ ἰάλλειν ὄρχησιν, ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι πρὸς τὸ ἔπω ἴπω. πλεονασμῷ τοῦ α' κατὰ τὸ ἐνέπω εἰνίπω. ἢ τὸ ἐπιπέμψειν ἀπὸ τοῦ ἰω δῆ οὗ τὸ ἀφίημι. ὡς γὰρ θω θάπτω. ῥω ῥάπτω, οὕτως ἰω ἰάπτω. τὸ ἵημι ὅθεν πέμπω, ὅθεν καὶ ἰός. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ὅλον ὕδωρ χωρίον. τὸ, πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν, ἐπαινεῖται πρὸς τῶν παλαιῶν ὡς καιρίως ἐμπεριβόλον. ἐπειται γὰρ αὐτῷ φασι ταῦτα. τὸ, ψυχὰς, οὐσία· ποσὸν τὸ, πολλάς. ποιὸν τὸ, ἰφθίμους. τόπος τὸ, ἄϊδι. χρόνος τὸ, προΐαψεν ὅθεν πρὸ τοῦ μοιριδίου φασὶν ἔμπεμψεν· Ηρωας δὲ ἡ παλαιὰ σοφία, γένος τι θεῖον εἶναι δοξάζει μέσον θεῶν καὶ ἀνθρώπων. καὶ τὸ μὲν θεῖον φῦλον, εἰς θεοὺς διαιρεῖ καὶ δαίμονας. ὧν καὶ διαφορὰν λέγει ὁποία φανήσεται ἀλλαχοῦ. οὓς δὲ ἀνθρώπους εἰς τε ἥρωας καὶ εἰς αὐτὸ δὴ τὸ ἀνθρώπους. καὶ ὑποβεβυκέναι μὴν φησι θεοῖς, δαίμονας. ἀνθρώπους δὲ, ἥρωσιν. οἷς καὶ ἐκ θείου καὶ ἀνθρωπίνου σώματος φῶναι λέγουσι. διὸ καὶ Ησίοδος ἡμιθέους αὐτοὺς λέγει. ἢ ἐκ θεᾶς ὄντας καὶ θνητοῦ ἀνδρός. ὁ ποῖος καὶ Αχιλλεὺς ὁ ἐκ θέτιδος καὶ Πηλέως, ἢ ἀνάπαλιν. ὁ ποῖον ὁ Λυκόφρων τὸν Εκτορα παραδίδωσι. παῖδος μὲν Απόλλωνος. θνητῆς δὲ μητρός. καὶ οὕτω μὴν τινες. ἕτεροι δὲ συντομώτερον φράζοντες, φασίν. ἄνδρα μὲν θεοὶ ἢ ἀνθρωποι. μέσον δὲ γένος ἀμφοῖν τὸ ἡρωϊκόν. θεοῖς μὲν ὑποτεθεικός. ἀνθρώπων δὲ ὑπερείμενον δὲ μετουσίαν ἀρετῆς ἀφ' ἧς καὶ δοκοῦσι προνομάζεσθαι. καὶ δῆλον ὡς οἱ βιοῦντοι, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς βούλονται καλεῖσθαι τοὺς ἥρωας. ἀνθρώπους μὲν ὄντας. δῆλ δὲ τὸ θεῖον τῆς ἀρετῆς, ἡμιθέους νομισθέντας. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρωτος τροπῇ τοῦ ε εἰς η, παράγοισι τοὺς ἥρωας. καὶ τούτου ἢ ἐπαινετὸν ἢ εἰς κάλλος θεῖον ὁρῶντος, καὶ ἀναπεμπομένου εἰς τὸ ἄνω ἐφετόν. καὶ τῶν κάτω μὲν ἀπάγοντος τὸν ἄνθρωπον, ταῖς δὲ ὠκυτάτοις θέαις προσενοῦντος ὡς οὕτω κληροῦσθαι ἡμιθέου κλῆσιν αὐτόν. ἢ καὶ ἄλλως, ἐκ μυθικοῦ ἔρωτος καὶ ἐμπαθοῦς. ἔρως γὰρ κάλλους ἀμιγῆτου ποτὲ μυθικῶς ἐκκαυθεὶς, τὰ ἀνομοίως ἔχοντα γένη συντήξας οἷον, πρὸς γάμον ἔμιξεν. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς ἐρας τοῦ ἥρωας εἶπον καλεῖσθαι. γίθεν γὰρ ἦραν. εἰ μὴ δι' ἀρετὴν, ὥσπερ οὐρανοδρόμαν. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀέρος. ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τινι τῶν παρὰ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων. ἐν ᾧ κεῖται τὸ, σῆμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται. πνεῦμα δ' ἀὴρ ὃ δ' ἔχει. φησὶ δὲ καὶ Ησίοδος ἠέρα ἐσπάμενοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν. ὑγρὰν συστᾶσαι ἀέρα. ὡς μὲν τὸ ἀφλυδῆναι τοῦ σώματος, μὴ κάτω ἀπιόντες. ἀλλ' ἐν ἀέρι ὄντες. καὶ γέρας ἔχοντες τὸ πανταχοῦ γῆς φοιτᾶν καὶ τὰ κατὰ ἀνθρώπους ἐπισκέπτεσθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν ταὐθα. Ομηρος τήν τε ἑαυτοῦ ποίησιν σεμνύει, μὴ τὸν ἀκροατὴν δὲ πάλιν παραμυθεῖται ὡς ἐπὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐχάτου ἔρξαθ' ἕτους. ὅμως καὶ μεγάλα καὶ πολλά τινα ἐρεῖ καὶ οὐ μικροπρεπὴς αὐτῷ ἔσται ἡ ποίησις. καὶ ὑποβάλλει ἐλπίδας ὡς οὐ δὲ πρὸ τυχόντων ἐρεῖ πρόσωπων, ἀλλα ἡρώων καὶ θεῶν τῶν πολλῶν μεμνήσεται. ὥστε καὶ πράξεων ἡρωϊκῶν τῶν ἐν τροσί τε καὶ ἕλλησι. διαφέρει γὰρ καὶ προανεφώνησεν ὡς εἴρηται, ὅτι μυρία τοῖς ἀχαιοῖς ἡ τοῦ Αχιλλέως μῆνις ἄλγεα ἔθηκεν. ἐκ τῶν ζῴων δηλαδὴ. ἡρωϊκῶν καὶ αὖ

τῶν ὄντων. καὶ οἷον δαμλῆ ἱστορίαν ἱστορίας. ναὶ δὴ καὶ πλάσεως δραματικωτέρας, ὑποβαλεῖν τῷ ποιητῇ. ὡς ἔστιν ὁ ὁμηρικὸν ὅλον προοίμιον καθ' ὃ καὶ ἐρρέθη, προκατασκευὴ τινα. ἣν οἱ μὲν φιλόσοφοι, σκοπὸν λόγου καλοῦσιν. οἱ δὲ ῥήτορες, καὶ προέκθεσιν καὶ ὑπόχεσιν ὑπισχνουμένου τοῦ ποιητοῦ, ἐκ τίνος τοῦ Ἀχιλλέως ἄρξασθαι μήνιδος. καὶ μυρία ἱστορήσειν ἄλγη καὶ πολλὰς πράξεις ἡρωικάς. ἐν τούτοις δὲ καὶ φόνος μήνιδος δύφυὴς ὑποφαίνεται. ὡς πάνυ γὰρ αὐτὴ χειρίση, εἴπερ ὀφὲ μὲν ὁμόνοιαν, σωτηρία πολυετὴς ἦν τοῖς ἀχαιοῖς. ὀφὲ δὲ τὴν ὀλιγοήμερον Ἀχιλλέως μῆνιν, ὅσαῦτα ἐπιγενόμενα καὶ. φυκτέον ἄρα τὴν μῆνιν ἧς τὴν φαυλότητα, τοῖς προθύροις ἐπέγραψε τῆς Ἰλιάδος ὁ ποιητής. εἰ δὲ μὴ μόνον ἥρωες ἀΐδι παρεπέμφθησαν ὀφὲ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν, ὅμως ἐκ μέρους τῶν ἰφθίμων ψυχῶν τῶν ἡρώων, καὶ οὐ κοινοὺς νοητέον ἀνθρώπους. τάχα δὲ κἀ ἅπαντας οὐ ἀχαιοὺς συλλαβὼν ἐπαίνου νόμῳ ἥρωας λέγει. ἀρσενωπούων οὐ θανόντας ἐν τῇ μάχῃ. καὶ παραθαρρύνων παιδευτικῶς καὶ ἑτέρους εἰς ὅμοια. ὡς θεῖον ὂν καὶ μακάριστον τὸ οὕτω θνήσκειν καὶ ἡρωικόν. οὕτω κἀ ἀγαμέμνων ἐν τοῖς ἑξῆς θεραπεύων τὸ πανελλήνιον, ἥρωας αὐτοὺς καλεῖ ὁμοῦ πάντας. καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ κἀ φίλους. καὶ θεράποντας ἄρεος· Κἀκεῖνο δὲ ἰστέον. ὅτι σοφώτερον τινὲς ἐμβαθύναντες, τὸ, ὀφὲ ἀνδρὸς καὶ θεᾶς, ἢ ἐκ θεοῦ κἀ γυναικὸς θνητῆς οὐ ἥρωας γενέσθαι, οὕτως ἀνήγαγον. φάμενοι τῶν ἀρετῶν τὰς μὲν, ἀρρενωποὺς καὶ ἀνδρώδεις. οἷον τὴν ἀνδρίαν. τὸ τῆς δικαιοσύνης ἐπεξελευστικὸν κατὰ τῶν ἀδικούντων. τὸ τῆς φρονήσεως δραστικὸν, κἀ τὰ τοιαῦτα. τὰς δὲ, οἷον θηλυτέρας ὀφὲ τὸ μαλθακώτερον. οἷον, τὴν ἐπιείκειαν. τὴν φιλίαν. τὸ πρᾶον. τὸ ἐλεεῖν. καὶ ὅσα τοιαῦτα. οἱ μὲν οὖν ἀνδρώδεις ἀρετῆς μέτοχοι ἄνθρωποι, θεοῦ παῖδες ἐλέγοντο. οἱ δὲ τῆς θηλυτέρας, ἀλλ' οὗτοι μᾶλλον θεᾶς ἐφημίζοντο. καὶ βιοῦτον μὲν καὶ ὄνομα. ἡ δὲ ἱστορικὴ κατάστασις ἡ περὶ τῶν ἡμιθέων μύθου, τοιαύτη. ἀγὼν τοῖς παλαιοῖς ἦν πολὺς ὡς εἰκὸς, ἀρσενωνίαν οὐ ἀρρένων, ἢ καὶ ἄλλως ὑποδεδεγμένους. κἀ ἔνιοι τῶν ὀφὲ ἐθνῶν, ἡμιθέων ὠνόμασαν, τοῖς οἰκείοις βασιλεῦσιν ἐπαινοῦσαι πλείω τῶν λοιπῶν σεμνώματα. διὸ καὶ οὐ κοινοὺς ἐπωμασικοὺς ὑποδεδεγμένοι τούτοις ὀφὲ τὸ ὑψηλὸν καὶ θειότερον τῆς βασιλείας, οὐκ ἔτι ἐκ πατέρων ἢ προγόνων τῶν ἀπλῶς ἠθέλον καταγειν οὐ ἡγουμένους. ἀλλ' αὐθεόν τι γένος τὸ βασιλικὸν ὑπολαβόντες, θεοὺς αὐτοῖς πατέρας ἐπέσκηψαν. καὶ ὅπερ, κατὰ μέθοδον πολυσχιδῆ καὶ πολύτροπον καὶ ὡς ἑκάστῳ τῶν ἀρχόντων ἦν προσφυέστερον. ἵνα καὶ πιθανὸν εἴη τὸ θεόθεν γενεαλόγημα. καὶ τοίνυν οἷς μὲν τὸ εὐγενὲς καὶ βασιλικὸν ἄνωθεν ἐπέπρεπεν, ἐκ διὸς τούτοις ἐποίουν καταγειν τὸ γένος. οἷς δὲ λόγος ἐνέλαμπεν, ἑρμῆς τούτοις ὀφελαλεῖτο πατὴρ. ὁ μουσικὸς ἀρχων. εἴτε καὶ μαντικὸς καὶ ἰατρικὸς, ἀπόλλωνι πᾶς ἐπεγράφετο. ὁ στρατιωτικὸς καὶ ἀνδρεῖος, ἐπὶ πατρὶ ἐτάττετο ἄρει. οὐ φιλικοὺς ἤτοι ποιητικοὺς, καλλιόπη ἢ τῷ μεθέρμ παιδοποιηθείσῃ ἦγεν εἰς φράτορας. οὐ δὲ τοιούτοις καὶ ἀπόλλωνα φκειοῦτο εἰς παῖδας ὅτι καὶ σωφρονεῖν μούσας λέγεται. ὁ πολὺς ποίμνια, οὐ νομίου πανὸς μόνου ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἑρμοῦ. ἴδιον δὲ καὶ ἀπόλλωνος ὅτι καὶ νομίῳ ἐσὸν ἄμφω ἀπόλλων τε καὶ ἑρμῆς ὁ ποδήνεμος. Ζήτης τυγὸν ἢ Κάλαϊς ἐκ Βορέου καταβαίνει πρὸς γένεσιν. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ὁ ποδώκης καὶ θέειν ὑγρὸς ἢ καὶ τὰ εἰς ναυτιλίαν δεινὸς ἢ καὶ θαλασσοκρατεῖν εὐτυχῶς ἐπιβαλὼν, ποσειδῶνος ἢ τρίτωνος. ἢ νηρέως. ἢ νηρηίδος. ἢ ὅλως θαλασσίου καὶ σύγγρου τινὸς δαίμονος τὸ γένος ἔλκειν ἐλέγετο. εἰ δὲ καὶ λουτροῖς προσπαθῶς εἶχε, πηγή τις μάλιστα ἢ ποταμὸς, ὄζειν τεκεῖν ἐμυθεύετο. οἱ κωμογετεῖν εἰδότες καὶ ἀχόλως τῷ θιασῷ ἕπεσθαι, ὀρεινόμοις νύμφαις ὅσα καὶ μιξάσιν ἐμέλοντο. τὸν ἐκ γῆς πολυτοκοῦντα, ὅια καὶ μήτηρ ἡ δημήτηρ ἀμφεῖπεν. αὐτόχθονα δὲ γῆ ἐλέγετο γίνεσθαι, εἴ τις τῶν ἀρχόντων βουγαῖος ἦν. ὁ ποσειδῶν φαίνεται καὶ ὁ Τιτυός. ὅλως δὲ εἰπεῖν τὸ τραπεζοκόρον μὲν ὀφὲ σεμνότητα οἱ παλαιοὶ οὐ βασιλεῖς ἐκ θείου γένους ἐγενεαλόγουν καὶ ἡμιθέους ἔλεγον. τὴν δὲ τοῦ λόγου αὐτόνομον ἀ-

τοπίαν,

τοιαῦτα, ἀλληγορία ἐθεράπευεν, ἢ ἀναγωγικὴ, ἢ καὶ ἱστορική. ἀλληγορία γάρ τις καὶ ἡ περὶ ἱστοριῶν θεραπεία τῶν μύθων εἶναι δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. εἰ δὲ καὶ Ἡρόδοτον οἱ θεοὶ οὕτω καλοῦνται διότι κόσμῳ ἐθεντο τὰ πάντα πρήγματα, οὐ λόγως κὴ οὗ βασιλεῖς ἐθεοποίουν οἱ παλαιοὶ ὡς λαῶν κοσμήτορας κατὰ τὴν ποίησιν. καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ, ἀπεκλήρουν αὐτοῖς τὸ ἡρωικὸν ὡς οἷα καταγομένοις θεόθεν. οὐ μόνον δὲ θεοὶς ἀνθρώποις ἐφισᾷ προγόνοις. ἢ κατά τι ἀγαθότης καὶ ἀρετὴ, ὡσ λέγεσθαι ἥρωας, ἀλλὰ καὶ εἰς θεοῦ ἀνάγει ὄνομα. πολλοὶ γοῦν ἢ τέχνας ἐκφήναντες, ἢ τεχνῶν ὄργανα ἐξευρηκότες, ἢ δυνητικὴ τες, θεῖον ὄνομα ἐκληρώσαντο. καὶ τοῦτ' ἦν, τὸ τὴν ῥωμαϊκὴν πεῖσαι βουλὴν, θεοὺς ἅμα φίλεσθαι σὺν ἐκείνοις δυαρεστοῦντας ἀνθρώποις. ὧν ἦν καὶ Καίσαρ ὁ πρῶτος παρ' αὐτοῖς ἐπικληθεὶς εἰν ἀνθρώποις θεός. οὗ υἱὸς ὁ Σεβαστός. πρῶτος καὶ αὐτὸς θείαν ταύτην κλῆσιν λαχών· Οτι τὸ, αὐτὸς, σὺν ταῦθα ὅμηρος ἐπὶ νεκροῦ τίθησιν. ἐπὼν ὅτι, τὰς μὲν ψυχὰς τῶν ἡρώων, Ἄϊδι προΐαψεν. αὐτὸν δὲ ἑλώρια ἔτευχε, κύνεσσί τε καὶ οἰωνοῖς. αὐτὸ γὰρ λέγει, τὰ μὲν τὴν ψυχὴν σὺν ταῦθα μείναντα τῶν ἡρώων σώματα. ἄτοπον δὲ, οὐχ ὅτι κατά τινας θνητὴν διόμενος ὅμηρος τὴν ψυχὴν, τὸ πᾶν τὸ ἀνθρώπου σὺν σώματι τίθησιν, ἀλλ' ὅτι φύσει οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. εἰ γάρ τινος σὺν σωρείᾳ νεκρῶν ἐρωτήσαντος, τίς ἂν εἴη ἐξ αὐτῶν Πάτροκλος, ὑποδείξας τὶς δακτύλῳ τὸν κείμενον, ἐρεῖ ὅτι αὐτός ὅδι. πάντως τὸ, αὐτὸς, ἐπὶ νεκροῦ σώματος ἀλόγως εἴρηκε. καὶ νῦν μὲν τὸ, αὐτὸσ, ἐπὶ σώματος κεῖται, δακτύλῳ δεικνυσθαι δυναμένου. ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ σὺν τῷ, αὐτὸν ὥστε σῶμα τυμβοῦσαι τάφῳ. ὅτε μέντοι ἐπὶ μόνης κεῖται ψυχῆς, τότε κατ' ὀχήν τινα κεῖται τὸ, αὐτόσ. ὡς κυρίως αὐτὸς ὑπάρχειν ἀνθρώπου, τῆς ψυχῆς οὔσης δι' ἣν τὸ εἶναι τῷ σώματι· Ιστέον γὰρ ὅτι τὸ αὐτὸσ, ποτὲ μὲν ἐπὶ μόνου σώματος, ὡς προείρηται. ποτὲ δὲ ἐπὶ μόνης ψυχῆς. ὡς ὅτε φησὶν ἡ Οδυσσεία περὶ Ηρακλέους, ὅτι αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται, ἔχει καλλίσφυρον Ηβην. ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ συναμφοτέρου ἤτοι τοῦ ζωθέντος ἀνθρώπου. ὅτι δὲ καὶ ἄλλως πολλαχῶς λέγεται τὸ, αὐτὸσ, ἱκανῶς εἴρηται τοῖς παλαιοῖς. ὅσοι δὲ ὅπως [illegible] ἀπλοϊκῶς, τὸ προΐαψεν εἶπε. τὸ ταχὺ τοῦ θανάτου ἐμφαίνων. ἐπὶ δὲ τοῦ συναρασμοῦ τῶν κειμένων, τεῦχεν εἶπεν. ὡς τοῦ πράγματος παρατασίν τινα τελείαν ἔχοντος. ἰωνικὸν δὲ τὸ, τεῦχεν. ὥσπερ καὶ τὸ, ὀλέκοντο δὲ λαοί. καὶ ἕη δ' ἀκέων. καὶ ὅσα ὅμοια. ἤτοι αὐαύξητα. καὶ ἐρήσεται μετ' ὀλίγα περὶ τούτων. Ο δὲ κύων, ἀπὸ τοῦ κύω τὸ φιλῶ παραγέ). ὀφείλων δὲ ζυσυλλάβως κλίνεσθαι κύωνος, ἔχει τὴν γενικὴν δισύλλαβον κατὰ πάθος, διὰ δύο κανόνων ἐναντιότητα. εἷς μὲν γὰρ κανων συστέλλεσθαι θέλει τὸ ω τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ, διὰ τὴν τοῦ γένους κοινότητα. ὁ κύων γὰρ καὶ ἡ κύων φαμέν. ἕτερος δέ τις κανὼν φυλάττεσθαι θέλει αὐτὸ διὰ τὸ, βραχυ εἶναι τὸ δίχρονον τῆς παραληγούσης. ὁποῖόν τι καὶ τὸ ἀμφιζύων ἀμφιζύωνος. καὶ τὰ ὅμοια. ἡ γοῦν τῶν δύο κανόνων μάχη, ποιεῖ τὴν τοῦ κύωνος παραλήγουσαν, διέφθειρεν, οἷον καὶ ἀγώγησε τὸ ὑποκείμενον. καὶ τὴν ζισυλλαβίαν εἰς δισυλλαβίαν πρίεσησεν· Ιστέον δὲ ὅτι τὸ, αὐτὸς δ' ἑλώρια, οὕτω μὲν κατὰ συναλοιφὴν ἀναγνωσθεὶ, ἐκτεταμένην ἔχει τὴν αὐξησιν τοῦ ἑλώρια λόγῳ ὑστερεῖσθαι κατὰ κοινὴν συλλαβήν. ἐκτείνεται γὰρ οὐ μόνον διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπαγομένην ὀξεῖαν. ἔτι δὲ καὶ τὴν περὶ αὐτῆς. εἰ δὲ ἀσυναλείπτως γράφει τις, αὐτὸ δὲ ἑλώρια τεῦχεν, ἀπλοϊκῶς ὁ τόνος προσίζεται κατὰ δάκτυλον. δεδιπλωσθαι δὲ τὸ λ' τοῦ ἑλώρια, ὀκνητέον εἰπεῖν εἰ καὶ ἄλλοις τετόλμηται. ὥσπερ δὲ τοῦ πελώριον προϋποκείσθαι τὸ πέλωρ, οὕτω καὶ τοῦ ἑλώριον τὸ, ἕλωρ. γενόμενον ἢ ἐκ τοῦ ἕλκω, ἢ ἐκ τοῦ ἕλω τὸ φονεύω· Οτι σὺν τῷ, οἰωνοῖσι τε πᾶσι, διχῶς ἡ σημεῖ. ἢ γὰρ σὺν τῷ πᾶσι σημεῖον τελείαν, ἵνα λέγῃ ὡς πολλοὶ προὔκειντο ἕλωρ πᾶσι θηρσὶ ἐπιχωριάζουσι σαρκοφάγοις ὀρνέοισι, ἢ εἰσὶ τὸ οἰωνοῖσι τε. ἵνα τὸ πᾶσιν ἐπάγηται τοῖς ἑξῆς. καὶ λέγῃ ὅτι σὺν πᾶσιν ἡ τοῦ διὸς ἐτελεῖτο βουλή. εἰ δὲ ζηνόδοτος αὐτὸ τοῖς πᾶσι γράφει δάπτα, σφάλλεται φησὶ. δάπτα γὰρ ἐπὶ μόνων ἀνθρώ

πων ὅμηρος τίθησιν. ὅτι δὲ πολυώνυμον ὁ οἰωνός. καὶ πόθεν γίγνεται. κἀ ὡς ἰωνικῶς διαλέκτου ἔξιν, ἢ τὸ ἱ προθηκικὸν ἐν τῷ οἰωνοῖσι, καθὰ καὶ ἐν τῷ κύνεσσι καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. Φανεῖται δ' ἐν τοῖς ἑξῆς, καὶ ὅθεν ὁ οἰωνὸς. κἀ ὡς ἀπολέων ὁ τῶν συμφώνων διπλασιασμός. καθὰ ἐν τῷ κυνέεσσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ, ὅτι καὶ ὅσσως καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. Οτι ἔφθασε μὲν ὁ Ομηρος μεγεθῦναι τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν, ἔξω τοῦ ὑποκεῖσθαι καὶ μυρία τινὰ εἰπεῖν κἀ ἡρωϊκά. ἐνταῦθα δὲ ἡρωνίδα τινὰ ἐπιτηδείως αὐξήσω, ἐπάγει διὸ δ' ἐτελείετο βουλή. ὡς μὴ λῦν τις τοῦ ἀχιλλέως μήνιδος τοιαῦτα διωνομένης, εἰ μὴ θεία τις ἦν βουλή. ἐὰν δὲ ᾖ, ἀρα μεγάλα τινα γενήσονται καὶ διὸς βουλῇ πρέποντα. ἐνταῦθα δὲ καὶ τοῦ ἀχιλλέως ὑπερπολογεῖται οἱονεὶ λέγων μὴ δι' ἐκεῖνον, ἀλλὰ ἔξω τὸ εἱμαρμένον, ἐξ ἀνάγκης ταῦτα γενέσθαι. βουλὴν γὰρ διὸς τὴν εἱμαρμένην φασίν. ὡς τῆς εἱμαρμένης, διὸς λεγομένης καθὰ καὶ τοῖς στωϊκοῖς ἔδοξεν. ὅθεν καὶ πρίεσθαι τινὲς τὸ, βουλῇ. ἐν οἷς καὶ Νικάνωρ ὁ στιγματίας ἐστιλιθεὶς, διότι ἐπολυλόγησε τοῦ στιγμοῦ. λέγοντες, ὅτι γεγόνασι ταῦτα τῇ βουλῇ τοῦ διός. τινὲς δὲ βουλὴν διὸς εἶπον, τὸ τὴν γῆν (ὡς κἀ ὁ Εὐριπίδης ἐν Ορέστῃ μυθολογεῖ) κουφίσαι βαρουμένην τῷ τῶν λαῶν φόρτῳ, κατὰ τὴν αὐτῆς αἴτησιν. οὗ χάριν φασὶ τόν τε Θησέα κἀ τὸν Πειρίθουν στρατεύσασθαι πόλεμον, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἀνάγειν ἐπὶ φθορᾷ ζῷα καὶ ἕλλυσις. μώμου φασὶ συμβουλεύσαντος μὴ κεραυνοῖς ἢ κατακλυσμοῖς πάντα διαφθεῖραι. ἀλλ' οὐ μεθόδως ἄλλως. καὶ ἐπιθεμένου τὴν τε τῆς θέτιδος θνητογαμίαν ἀφ' ἧς ὁ Αχιλλεὺς. καὶ θυγατρὸς καλῆς γέννησιν, τῆς Ελένης δηλαδὴ δι' ἣν τὰ κατὰ Τροίαν ἐγένοντο, πεσόντων πολλῶν. καὶ δι' Αχιλλέα, τὰ μὲν, πολεμοῦντα. τὰ δὲ, μιαινόντα. τινὲς μέντοι διὸς βουλὴν, τὴν τοῦ ἀχιλλέως σύνοοῦσι τιμὴν, ὡς μεταταῦτα φανήσεται. Οτι δὲ τὸ, ἐξῆς διὸς ἐπορόκλιτόν ἐστιν, ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. ὡς δὲ ἐξῆς οὐ μόνον ὁ κατὰ μῦθον πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. οὐ δὲ μόνον ὁ καθ' ἱστορίαν κριτικὸς βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ ἀναγωγήν, ἀὴρ. καὶ αἰθὴρ. κἀ ἥλιος. καὶ οὐρανός. καὶ εἱμαρμένη. καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ παντὸς ἡ κἀ πρόνοια. καὶ ὁ νοῦς δὲ ὁ κατὰ ἄνδρα τῶν, καθὼς [illegible] τοῖς παλαιοῖς· τὸ δὲ ἐτελείετο ἡ παραγωγὴ, ἢ ἐκ τοῦ τελῶ τελείω ὡς χρῶ χρείω θῶ θείω, ἢ ἐκ τοῦ τελέω τελείω ὡς σέω σείω·

Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστῆτην ἐρίσαντε,
Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς·
Τίς τ' ἄρ' σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι·
Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθείς,
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν· ὀλέκοντο δὲ λαοί,
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα
Ἀτρεΐδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς·
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω κοσμήτορε λαῶν·
Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·

Οτι θέλων ὑπεξαιρεῖσθαι ὁ ποιητὴς ὡς οὐ μόνον δεῖ ἀπὸ τῶν τελευταίων ἀρξάμενόν τινα ἐπὶ τὰ πρεσβύτερα τῶν πραγμάτων ἀναφέρειν, ὅπερ αὐτὸς ἐπὶ τῆς τοῦ ἀχιλλέως ἐποίησε μήνιδος ὡς προείρηται, ἀλλ' ἔστιν ὅτε, δέον δεῖ κατὰ φύσιν χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν, ἤγουν ἀπὸ τῶν πρώτων ἄρχεσθαι, κἀ οὕτω προβαίνειν τοῖς ἐφεξῆς ἔξω σαφήνειαν, φησὶ κἀνταῦθα προθετικῷ σχήματι πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ μοῦσαν, ὅτι τὴν τοῦ ἀχιλλέως μῆνιν ἄειδέμοι, οὐχὶ ἄλλοθεν, ἀλλὰ ἐξ οὗ δὴ καιροῦ τὰ πρῶτα διέστησαν ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν κἀ δῖος ἀχιλλεύς. τουτέστι μὴ ὥσπερ τὰ ζῳϊκὰ, οὕτω καὶ τὴν τοῦ ἀχιλλέως μῆνιν ἐκ τῶν ἐσχάτων θελήσεις ἀείδειν. ἀλλ' αὐτὴν, ἀρχῆθεν κατὰ φύσιν διεξόδευσον, ἀρξαμένους ἐξ

αὐτὴ δ' καιροῦ τῆς τῶν βασιλέων διασάλως μὴ ἐπιοῦσα μὴ αὐτὸν τὸν τῆ ἔριδι ξυμβαλόντα ἐκείνους ἤτοι τὸν δαίμονα τὸν τῆς σάλως αἴτιον. ὁ δὴ μὴ τοιοῦ μὴ ἀρχάμενος ἀφ' τῆς πρὸ χρύσου πρεσβείας, προαίνει τὴν ἱστορίαν κατὰ ἀκολουθίαν μέχρι τέλους. τινὲς δὲ οὐ χρονικὴν εἶπον τὴν ὀξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀφ' οὗ καὶ ὀξ ὅτου καὶ ἀφ' ὅτου καιροῦ δηλωδή. ἀλλὰ αἰτιολογικόν. οἷον, ὀξ οὗ αἴτιον τὰ πρῶτα ἔρις γέγονεν. οἱ καὶ ἰσῶντες τὴν ὁμηρικὴν ἐρώτησιν εἰς τὸ διαστὴν ἐρίζοντες, ἐπιφέρουσιν ὡς ἄρρητον ὄνομα τὸ, τίς τ' ἄρσφωε μὴ ἐξῆς ὅ ὅτι, τῶν τίς ὡς ἔοικε δὴ θεῶν αὐτοῦ ἐρίζειν αἰτίαν ἔστησε. κρεῖσσον μέν τοι ἐρωτηματικὸν εἶναι τὸ τίς. ἵνα μὴ τὸ τοιοῦτον πύσμα, ἡ μοῦσα λαλήσῃ. δῆλον δὲ ὡς οὐ μόνον γράφεται τίς τ' ἄρ' σφωε, ἀλλὰ καὶ μάλιστα ἐπιλυτικῶς, τίς τ' ἄρ' σφωε ἦγαγε αὖτε. σκόπει δὲ εἰ εὐδοξότερον τοῦ διὸς Αχιλλῆς, τὸ, ἄναξ ἀνδρῶν. ὅπερ μὴ ὁ ῥήτωρ Νέστωρ γνωματεύσει, ὅταν φέρτερον Αχιλλέως τὸν Ατρείδην ἐρεῖ ὡς πολεμώτατον. ἀνάσσοιτο. ὅτι δὲ τοῦ διὸς, καὶ διὰ φίλους λέγει. ὅθεν πρὸ τοῖς ὕστερον καὶ ὁ ΔΙΦΙΛΟΣ τὸ κύριον κέκραται, πολλαχοῦ φανήσεται. ἀτρείδην δὲ τὸν Αγαμέμνονα, οὐ πάντες ἰσορροῦσιν. Ησίοδος γὰρ καὶ ἕτεροι, Πλειαδένους αὐτὸν γενεαλογοῦσιν. ὡς δὲ τὸ ἀτρείδης πανδαιρικῶς κατὰ διάστασιν σωρικὸν ὄξι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἄνακτας ἐκάλουν τοὺς βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ ὀξὺ τὸ ἀνακῶς ἤγουν ἐπιμελῶς ἔχειν τῶν ὑποτεταγμένων. λέγοντες ὡς καὶ Πλούταρχος, ὅτι πρῶτον οἱ διόσκουροι οὕτως ἐπεκλώθησαν ὡς τῶν πολεόντων ἐπιμελούμενοι. δῆλον δὲ ὅτι, θεία τις λέξις τὸ, ἄναξ. διὸ καὶ ἐπὶ ὑπεροχῆς κεῖται. οἷον ἐπὶ βασιλέων καὶ ἐπὶ οἰκοδεσποτῶν ὡς καὶ ὅσον οἱ παλαιοὶ λέγουσι. δηλοῖ δὲ καὶ Εὐριπίδης τὴν τῆς λέξεως θειότητα, εἰπών. ἄναξ. θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. καὶ ἡ τοῦ Αἴαντος δὲ εὐρωνεία πρὸς τῷ Σοφοκλεῖ τὸ, μαθησόμεθα δ' ἀτρείδας σέβειν. θεία γὰρ λέξις καὶ τὸ σέβειν. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἀνακῶς, καὶ πρὸς τῷ Ηροδότῳ. εἰ δὲ τῇ τῶν ἐθνικῶν καταγραφῇ, καὶ κύριον ὄνομα φέρεται ἄναξ. ὑὸς γῆς καὶ οὐρανοῦ. ἀφ' οὗ καὶ ἡ Μίλητος, ἀνακτορία ἐκλήθη ποτέ. ὥσπερ δὲ τὸ ἄναξ, οὕτω καὶ τὸ διὸς ὃ ὄξυς εὐδοξος, ἐπὶ ἀνθρώπων ὑπερεχόντων λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ διός. ὀξ οὗ διὸς. καὶ κράσει δῖος. ὡς χῖος νῆσος καὶ ἀπ' αὐτῆς, χῖος καὶ χῖος ἀνήρ. φέρουσι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς οἱ δῖοι τὰς ὑπεροχάς, οὕτως. οἷον Αχιλλεὺς δῖος, χαρὶν ἀνδρίας. Οδυσσεὺς, χαρὶν ξυνέσεως. Αλέξανδρος καὶ Κλυταιμνήστρα δῖοι, ὀξὺ κάλλος. Εὔμαιος δ' ὕβριστα. θάλασσα καὶ χαρύβδις, ὀξὺ μέγεθος. τὸν δὲ Αχιλλέα καὶ διογενῆ λέγει. ὥστε πολλοὶ δῖοι, καὶ δι' εὐγένειαν. ἐντούτοις δ' ἔστιν ἰδεῖν καὶ ὡς φιλέλλην ὁ ποιητὴς ὤν, θεοῖς ἐπικλᾷ τοῖς σὰσιν τῶν ἑλληνικῶν αἱρέσεων. Απόλλωνι δηλαδὴ καὶ διὰ ὡς οὐκ ἂν ἀθεεὶ τῶν τοιούτων ἥξειν πρὸς ἄμιλλαν σασώσῃ. ἅμα δὲ καὶ μεγεθοῖ τὸ πρᾶγμα, ὡς οὐ μικρὸν ἐσόμενον ἐγγε θεοκίνητόν ὄξιν. Οτι διάστασις ἡ μέν ὄξι φιλοῦντων ὡς ὅτε ἀλλήλοις συνταξάμενοι, ἄλλῳ ἄλλος πρόποντο. ἡ δὲ, ἐπὶ ἔχθρᾳ. ὡς ὅτε τὸν τῆς φιλίας ζυγὸν τινες ἀφορπισάμενοι καὶ τὸν ξυνδεσμον λύσαντες, διασῶσιν. οὕτω δὲ καὶ συμπλοκὴ ἡ μέν τις ὄξιν, ἐπὶ φιλίᾳ καὶ σώσει. ὅπερ καὶ εἰρωνία λέγεται πρὸς τὸ εἰς εὖ ἔρεσθαι. ἡ δὲ, ἐπὶ ἐχθρανόντων. ὅπερ καὶ ἐρίζειν ὄξι. καὶ σημείωσαι ὅπως ἐκτὸς ἔρδω, καὶ τὸ ἐρίζειν, καὶ ἡ εἰρωνία λέγεται. ὥσπερ μὴ τὸ συμβάλλειν ποτὲ μὲν ποιεῖ τὴν ἐπὶ κακῷ συμβολήν. ποτὲ δὲ τὸ ἀνάπαλιν. ταῦτα εἰδὼς ὁ ποιητὴς, φησὶ διαζῆναι τοὺς βασιλεῖς ἐρίζοντας. πρὸς διασολὴν εἰπὼν ὄξυ τῆς φιλικῆς διασάλως. καὶ πάλιν, ὅτι θεὸς αὐτοὺς ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. ἤτοι ξυνέβαλε συνέπαλεξε πρὸς ἔριν. ἵνα διαστείλῃ τὴν τοιαύτην συμπλοκὴν, τῆς φιλικῆς. Ισέον δὲ ὡς τὸ, διαστῆναι, καὶ ἐπὶ ζυγῶν ἵππων ταραχθέντων, ἐν τῷ ἐπὶ ἁρμάτων κεῖται. καὶ ὅτι πολιέρχως τινὲς ἐπιβαλόντες, Θεοκρίτου στῆναι τὴν γυναῖκα ἐπόντος. γράφουσιν ἐν ταύτῃ δὲ στῆναι ἐρίζοντο. ἵνα λέγῃ ὁ ποιητὴς, ὡς δὲ γυναῖκα ἤριζον. ὁ δὲ τούτοις πρόσεχων, εἴη ἂν φιλόκαινος. ὅρα δὲ μὴ ὅτι Ομηρος μὲν, τὸ ξυνέηκεν ἀντὶ τοῦ ξυνέβαλεν ἔφη ἐνταῦθα. καὶ ξυνέσιν δέ που ποταμῶν λέγει, τὴν συμβολήν. οἱ δὲ μετὰ τὸν Ὅμηρον, ἐπὶ

φρονήσεως καὶ τὸ σωφρονεῖν τιθέασι καὶ τὴν ξύνεσιν. λαβόντες δὲ Ὁμήρου τὴν ἀφορμήν. ὃς τὴν λέξιν τοῦ ξυνῆκεν, οὐ πολλοῖς κῆ ἐστὶ τὸ νοεῖν πίστις. ὡς τὸ ξυνέηκε θεὰ ὅτι ῥα οἱ νικήσειν. καὶ ναῦ δ' ἐμέθεν ξύνες. καὶ μύμνου βουλέων ξυνίον. ὁμώνυμον δὲν τὸ ξυνέηκε. ὃ πρὸς τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ τοῦ οὐ ἀνθρώπῳ ξυνετὸς τέθηται. καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, ἡ ξυνετὸς. ὅτι ξυνοίσθα δεῖν εἰργασμένος. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι ἀττικῶν ἴδιον, τὸ τὴν ξύν πρόθεσιν ξυ λέγειν. προστιθέναι δὲ πολλάκις καὶ τὸ ε τοῖς πρωχμήνιος. οὕτω γοῦν τὸ σωφρων, ξωφρόνων φασὶν. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ξυνῆκεν αὐτὶ τοῦ ἀνέπεισε καὶ ξυνέβαλε, ξυνέηκε φησὶν ὁ ποιητής. εὕρηται δὲ καὶ ἡ σύ συλλαβὴ, μεταβάλλουσα τὸ σ εἰς ξ. οὐ τῷ αἰαξυρὶς ὁ τὸ πρὸ Ρωμαίοις βραχέον δηλοῖ. αἰαξυρὶς γὰρ τὸ τοιοῦτον, ἐκ τοῦ ἀιασύρεσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς λέγεται. πολλάκις δὲ καὶ τὸ χ εἰς ξ τρέπεται. δεξὰ γοῦν φασὶ καὶ ξιφός. καὶ πενταξά. ἐκ τούτου δὲ ἰδιωτικώτερον καὶ ἡ μοναξία ἔοικε λέγεσθαι. Τὸ δὲ μάχεσθαι, ἑρμηνεία νῦν ὅτι τῆς βασιλικῆς ἔριδος. δηλοῖ πολλοῦ οὔτως αὐτὴν εἶναι, ὡς καὶ μαχεῖσθαι λέγεσθαι. κατὰ τὸ, ὅσ' ἀτρείδην δρεναρίζοι. λείπει δὲ τὸ ὥστε οὐ τῷ μάχεσθαι. ἵνα ἡ ἔριδι ξυνέηκεν ὥστε μάχεσθαι. ἢ καὶ ἄλλως λείπει ἄρθρον. ἵνα λέγῃ ἔριδι τῇ τοῦ μάχεσθαι. ἢ καὶ ἑτέρως κατ' ἑρμηνείαν, ἔριδι ἴσον αὐτοχρῆμα μάχῃ. οὐ γὰρ ἁπλῶς διαστήτην τόπῳ μακρῷ. ἢ ἀγορᾶς λυθείσης. ἢ ἀπὸ συμπλοκῆς μαχίμου, ἀλλὰ κατ' ἔριν μάχιμον. Ὅτι τὸ μὲν προσεχὲς αἴτιον τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μήνιδος, ἡ τῆς Βρισηίδος ἐστὶν ἀφαίρεσις. τὸ δὲ πρὸ τούτου αἴτιον, ἡ τοῦ βασιλέως διαμάχη. τὸ δὲ ἔτι πορρώτερον, ὁ λοιμὸς ὑπὸρ οὗ λαλήσας ὁ Ἀχιλλεὺς, ἠτίμωται. τὸ δὲ Ἐπέκεινα, ὁ ἥλιος ὢν λοιμωδῶν νοσημάτων φασὶν αἴτιον. Σημείωσαι δὲν ὅτι εἰπὼν ὁ ποιητὴς ὡς ὁ Ἀπόλλων ὁ τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Διὸς υἱὸς συνέβαλεν εἰς φιλονεικίαν τοὺς βασιλεῖς, ὅμοιον λέγει, ὡς ἐὰν εἶπεν ὅτι ὁ ἥλιος αὐτοὺς εἰς φιλονεικίαν ξυνέμιξε. καὶ ἔστι πολλὰ τοιαῦτα παρὰ ποιηταῖς παλαιοῖς ὧν οὐ καὶ τὸ τοῦ Ἀναχαρσιδοῦ. ὃς ἐρωτηθεὶς διατί παρὰ Σκύθαις οὐκ εἰσὶν αὐλητοὶ, εἶπε. διότι οὐδὲ ἄμπελοι. μακρὰν γὰρ οὐκ ἐκεῖνος ἀνέβη. τὸ μὲν γὰρ ἐλλιπὲς ἦν, εἰπεῖν ὅτι οὐδὲ μέθη παρὰ Σκύθαις ὅσον οὐδὲ οἶνος. ὁ δὲ, ἀνέσβαμεν ἐπὶ τὸ πορρώτερον αἴτιον τὰς ἀμπέλους. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἤγουν τοῦ ἡλίου πορρωτέρω αἴτιόν ἐστιν, ἡ τοῦ διὸς βουλὴ ἡ ἀνωτέρω ῥηθεῖσα. ἵνα πλακείη ὁ λόγος, οὕτως. ἡ τοῦ διὸς βουλὴ νικήσασα τὸν Ἀπόλλωνα, πεποίηκε λοιμὸν. οὗ γενηθέντος, ἀφαιρεθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν Βρισηίδα, ἐμήνισε. Λητοῦς δὲ υἱὸς ὁ Ἀπόλλων λέγεται, τουτέστι νυκτός. δοκεῖ γὰρ ἀπὸ αὐτῆς οἷα μικρὸς ὁ ἥλιος γεννᾶσθαι ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τραχινίαις λέγει. καὶ ζητητέον τὴν ἐκείνου ἀλληγορίαν. ἔνθα φησὶν ὅτι ἡ νὺξ ἀναριθμοῦσα, τίκτει κατευνάζει τε τὸν ἥλιον. πρέποι δὲ πάντως τῇ τοιαύτῃ τοῦ Σοφοκλέους διανοίᾳ, καὶ Αἰσχύλου ἐν ἀγαμέμνονι τὸ, δυάσελος ἠὼς γένοιτο μικρὸς δυφρόνης πάρα. ὡς γὰρ ἐκ νυκτὸς ἥλιος, οὕτω καὶ ἠὼς ἀπὸ δυφρόνης. λητὼ δὲ ἡ νὺξ ἀπὸ τοῦ παρὰ Εὐριπίδῃ σοφοῦ καὶ πότνια λήθην. ὑπνοῶντες γὰρ νυκτὸς πάντων λανθανόμεθα. δεῖ δὲ εἰδέναι, καὶ ὅτι ὁ Ἀπόλλων μέρος τι τῆς εἱμαρμένης λαμβάνεται μυριαχοῦ τῷ ποιητῇ. κῆ ὡς αὖτις εἶπε, μερικὸς φαίνεται ζωὴ. καὶ οἷον μικρόν τι χρεών. τουτέστι μικρά τις εἱμαρμένη. διὸ καὶ Διὸς υἱὸς λέγεται οὐ μόνον ὡς πολὺ ἀέρα καὶ οὐρανὸν φερόμενος ὢν ἑκάτερον ζωὴ λέγεται, ἀλλὰ κῆ ὡς εἱμαρμένη τις, ἔπουσα μοιρίδιον. καὶ τὰ μὲν, μόνος αὐτός. τὰ δὲ, ξὺν τῷ Διΐ καταπράττεται. ἥλιος γάρ ἐστιν αἰτίαν ἔχων τῶν γινομένων κατὰ τὴν ἑλληνικὴν δόξαν καθὰ καὶ ὁ ζωή. διὸ καὶ ἐνταῦθα τὰ κατὰ τὴν μῆνιν τοῦ Ἀχιλέως, βουλῇ τε διὸς καὶ χόλῳ Ἀπόλλωνος πράττεται. χόλος δὲ ἀπόλλωνος, ὁ λοιμός. οὔπερ ὁ Ἀπόλλων αἴτιος ὡς κῆ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. πολὺ δὲ τὸ υἱὸς, φασὶν οἱ τεχνικοὶ ὡς οἱ ἀττικοὶ δίχα τοῦ ἱ ἐν μόνῳ τῷ υ γράφουσιν αὐτό. καὶ ἴσως πρὸς διασολὴν τοῦ ις υἱὸς ὁ χείρων, ἡ κοινὴ διάλεκτος τὸ ἱ συνεξεφώνησε. φύσει γὰρ ἐχὶ μόνου τοῦ υ ὤφειλεν εἶναι ἔτε ἀπὸ τοῦ φύω, ἔτε ἀπὸ τοῦ ὕω τὸ βρέχω γίνεται. Ὅτι τὰ προστακτικὰ ἄρθρα στερηθέντα τῶν ὑποτεταγμένων αὐ-

τοῖς ὀνομάτων, σφοδρότερόν τε ἐκφωνοῦνται κατὰ δὲ τόνους, καὶ εἰς αὐτωνυμίας μεταχωροῦσι. οἷον σὺ τῷ, ὁ γὰρ ἀπόλλων βασιλῆϊ ζηλωθεὶς, ἐὰν λείψῃ τὸ, ἀπόλλων, τὸ ὁ τὸ αὖθρον αὐτωνυμία γίνεται καὶ ἐρρωμενέστερον ἐκφωνεῖται. ἐπιτόνως τὸ τοῦ τῷ. ὁ γὰρ βασιλῆϊ ζηλωθεὶς αὐτὶ τοῦ οὗτος. διοῦτον καὶ τὸ, ὁ μιν. καὶ ὁ δέ. καὶ αὐτὰ γὰρ ἐξυφωνούμενα αὐτὶ αὐτωνυμιῶν κεῖνται. τὸ δ' αὐτὸ νοητέον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αὐτῶν. οὕτω γὰρ καὶ τοῦ αὐτὶ τοῦ, ἑοῦτου φαμέν. καὶ τὸν αὐτὶ τοῦ, ἕοτον. καὶ τοὺς ἡμῶν ἑοὺς. λειπόντων δηλαδὴ τῶν συνταττομένων ἑοῦτος ὀνομάτων, καὶ ἀπὸ κοινοῦ λαμβανομένων ἀφ' τὸ γνώριμον· Οτι ἡ κοινὴ μὲν διάλεκτος, βαρυτόνοις τὰ ἐνεργητικοὺς πρώτοις μέλλοντας. βαρυτονᾷ δὲ μόνους τοὺς πέμπτης τῶν βαρυτόνων. ἀείρω γὰρ ἀερῶ φησι. κείρω κερῶ. φθείρω φθερῶ. καὶ τὰ ἄλλα ὡσαύτως. δωριεῖς δὲ καὶ ἑτέροις δίχα τοῖς πέμπτης, βαρυτονοῦσι μέλλοντας. πεσῶ γάρ φασι καὶ κλαυσῶ καὶ ἐσῶ. ἀφ' ὧν καὶ τὸ πεσεῖται καὶ κλαυσεῖται καὶ ἐσεῖται. καὶ ἕτερα διαὖτα. αἰολεῖς δὲ καὶ τοὺς τοῖς πέμπτης βαρυτονουμένους μέλλοντας, βαρυνοῦσι καὶ ἀφ' τὸ σ' ἐκφέροισι. ἀτέρσω γάρ φασι καὶ κέρσω. καὶ φθέρσω. οὕτω δὲ καὶ ὄρω ὄρσω τὸ διεγερῶ. ἀφ' οὗ καὶ τὸ, νοῦσον αὖσε τὸν ὦρσε κακήν. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἔρρω τὸ φθείρω ὁ μέλλων, ἔρσω αἰολικῶς. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀπόερσεν οἱ τοῖς ἑξῆς αὐτὶ τοῦ ἀπέφθειρε. τοιοῦσι δὲ ἕτερα οἱ αἰολεῖς, πρὸς ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μελλόντων, οἳ δυνάμει ἡ ἐνεργείᾳ τῷ σ' παραληγόμενοι, βαρυνοῦνται· Σημείωαι δὲ ὅτι ὥσπερ καλία λέγεται ἡ ἐναντία τῇ ἀρετῇ, καὶ κακὸς, ὁ ἐναντίος τῷ ἐσθλῷ ἀρετῇ, οὕτω καὶ νοῦσον κακὴν ὁ ποιητὴς λέγει τὴν ἐναντίαν τῇ ἀρετῇ τοῦ σώματος, τῇ ὑγείᾳ. ἢ καὶ ἄλλως, τὴν φυκτήν. ἐκ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ. ἵν' δηλαδὴ ὡς ὀλεθρίαν φεύγομεν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ὀλέκοντο δὲ λαοί. οὕτω καὶ τὸ κακῶς ἀφίει, ἑρμηνευτικὸν τὸ, κρατερὸν ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν. ὥσπερ δὲ νόσον ἐνταῦθα ἔφη κακήν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἔριν κακὴν ἐρεῖ. καὶ πόλεμον κακόν. ἀφ' ὧν αὖτις χάλοιτο. ταῦτα δ' ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ κακὸς ὁ σημαίνων τὸν δειλόν. ὃς δηλαδὴ χάλεται τοῖς μάχης ἀναχωρῶν καὶ φεύγων εἴτε καὶ ἀναδυόμενος. οὗ καὶ αὐτὸς χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ. νόσος δὲ κακὴ νόσος καὶ ἔρις ἐστίν, καὶ ὡς κακωτική. τὸ δὲ νοῦσος ἰωνικὴν ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ υ', ὡς γὰρ ὁδὸς οὐδός. κὴ βότας βούτας παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ κόρος κοῦρος ὁ νέος. καὶ ὀλομὴν οὐλομὴν. καὶ ὄρος οὖρος ὁ ποιμορισμός. καὶ γονὸς γουνὸς ὁ γόνιμος τόκος, οὕτω καὶ νόσος νοῦσος κατὰ δὲ Ιωνας μεκώνοντας τὸ, ὁ τῇ προσλήψει τοῦ υ. οὗπερ ἀνάπαλιν οἱ βοιωτοὶ ποιοῦσι κατὰ τὴν Ηρακλείδου παράδοσιν, προστιθέντες αὐτοὶ τῷ υ διχρόνῳ, τὸ μικρὸν ο'. καὶ βραχυνομένου μὴ φησι βραχύοντες. μακρυνομένου δὲ μακρύοντες. τὸ, ὕλη οὐλη λέγοντες καὶ τὸ ὕδωρ οὐδωρ· Οτι λαοὶ, παρὰ τὸ λα' ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ αὔω τὸ φωνῶ. ἀφ' ὧν λαυὸς καὶ κατὰ πρόσθεσιν λαός, ἐκπεσόντος τοῦ υ δι' εὐφωνίαν. πολύφωνος γὰρ ὁ λαός. καὶ ἀλαλητὸς ὅ ὅτι θορύβου αἴτιος. καὶ οὕτω μὲν ἡ κοινὴ ἐτυμολογία. ἡ δὲ ἱστορία, ἐκ τῶν λαῶν ὅ ὅτι λίθων παραγενομένων λαοί. λέγουσι ὅτι Κέκροπα ποτε ἀνθρωποειδῆ ὄφιν ἰδὼν τὴν ἀττικὴν, συγκαλεῖται τὸν ὄχλον. καὶ παρασημαίνεται τὸν ἀριθμὸν, λαΐνων ἤτοι λίθοις ἑκάστου εἷς ῥίψαντος. κἀντεῦθεν ἐκεῖνοι λαοὶ ἐκλήθησαν. καὶ ἀπ' ἐκείνων μένει τὸ ὄνομα. ὁ δὲ μῦθος, μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν καὶ τὴν ἐκεῖθεν λιθανθρωπίαν, κελευσθῆναί φησι τὸν Δευκαλίωνα, θύσαι μὲν διὶ φυξίῳ περίπου τὰ κατὰ τὸν παρνασσὸν μέρη. εἰς ἄερα δὲ λαΐας ἤγουν λίθους ἀφιέναι ὑπὲρ κεφαλῆς. ὃ δὲ μὲν, αὐτὸν. ὃ δὲ, τὴν γυναῖκα Πύρραν. καὶ τὴν θυγατέρα Πανδώραν. ἣν Ησίοδος πρώτην γυναῖκα φησι καὶ πάντας θύτους ὃ δὲ λίθοις, εἰς ἀνθρώπους μεταπεσεῖν, ζωωθέντας, καὶ διαλέκτου κληθῆναι λαοῖς. ἕτερα δὲ καὶ παρὰ Πινδάρῳ κεῖται, ἐπιτόνως. ἄτερ δύναται ἐκτήσαντο λίθινον γόνον. λαοὶ δ' ὀνόμασθεν. ὁ δὲ τοιοῦτος μῦθος, ἀπὸ θαύματος πεπλάσθαι δοκεῖ. θαυμάζοντες γὰρ ὡς εἰκὸς οἱ τότε τὴν πάλιν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοιαύτην λιθανθρωπίαν, ἕτερα ἐπλάσαντο. οἱονεὶ λέγοντες ὅτι ὁ κατακλυσμὸς πάντα παρέσυρε.

ποιῶ· ἐὰ μὴ ἄρα λίθοις, ἀφ' ὧν ἡ τῶν ἀνθρώπων γένος πολυπαθήσα. μὴ συγχωρητέον τῷ μύθῳ. ὥσπερ ἀρχαιοπρεπῶς τις γεγονὼς οὐκ ἀνθρώπους, οὕτω μὴ ἐκ λίθων ἀνθρώπους ποιοῦσι. ὃς καὶ οὐκ ἀφ' ἀρχῆς ἀνθρώπους, ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν ἐγείνατο. μὴ ἐκ γῆς δὲ αὐτοὺς ἀνεβλάστανεν ὡς οὐκ ἀπαρχὴν, καὶ ἐκ μυρμήκων δὲ μετέβαλλεν. ὁ δ' αὐτὸς μῦθος ὁ ἐκ λίθων ἀνθρώπους ποιήσας, λιφθήσεται ποτε καὶ εἰς σκῶμμα σκληρῶν ἀνθρώπων. ὡς ἐοικέναι τοῖς τοιούτοις τὸν μῦθον οὐκ ἔπαληθεύεσθαι. ὅτι δὲ ἡ σκληρότης εἰς λιθωδίαν λαμβάνεται, δηλώσει καὶ ὁ ποιητὴς ὅτε εἶπε. λαοὺς δὲ λίθοις ποίησε κρονίων. ζυτέστι σκληροί. ἀτέκτους. ἀσυμπαθεῖς· Οτι ζεὺς σύταῦθα ὁ ποιητὴς αἰτίας ἔξηρτημένας ἀλλήλων τίθησιν, ὡς δηλοῦσι καὶ οἱ ἀπολογικοὶ σωδέσμοι. Φησὶ γὰρ ὅτι, οὐ βασιλεῖς ὁ ἀπόλλων τῇ ἔριδι ξωυέβαλε. ἀφ' ποίαν αἰτίαν; ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς, νόσον ἐπήγειρε τοῖς Ἕλλησι. τίνος εἵνεκεν; οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησεν ὁ βασιλεύς. διατί δὲ; ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν, λύσι τε ἀποινα θ' ἑλέσθαι. λύσις ἐστὶ τὸ ἀχεῖν, ἐμπρίβολον. τοιοῦτον δέ τι ποιήσει καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ. καὶ σὺ τῷ λόγῳ δὲ τὸν βασιλέως τῷ πολὺ χρυσηίδος. ὅρα δὲ ὅτι οὐ λέγει κατὰ σὺν ὕστερον, ἀτιμῶ ἀτιμώσω σὺ τρίτῃ συζυγίᾳ. ἀλλὰ ἀτιμήσω κατὰ δευτέραν συζυγίαν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανήσε). τὸ δὲ οὕνεκα, ζυνδεσμός ἐστιν αἰτιολογικός. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ οὗ ἕνεκα. διὸ μὴ δεζύνεται παθὸν ἐνθλιμμεν τὸ μετὰ τὴν καταρχὴν δευτέρου φωνήεντος. ὡς μὴ τὸ ὦ ἐτάν. ὦτ' αὐ. καὶ μή ἐστι μή σι καὶ ἄλλα πολλά. τὸ δὲ ὃ γὰρ ἦλθεν. ἐπαναφορὰν ποιεῖ μετὰ τὸ, ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθείς. ποιητικὴν μέντοι καὶ οὐ πεζῷ λόγῳ πρέπουσαν. θοὰς δὲ νῆες ἢ ταχεῖαι ἢ ὥσπερ θοὸν βέλος τὸ ὀξύ, οὕτω θοαὶ καὶ αὐταὶ ὡς ὀξεῖαι τὰ ποδὶ πρώραν ἵνα ταχὺ οὕτω πλέοιεν τέμνουσαι ῥᾷον τὸ ὕδωρ· Οτι ἐπὶ αἰχμαλώτων ἀγωνίαζον, οἰκεῖον τὸ λύεσθαι. ὅθεν καὶ λύτρα τὰ δῶρα λέγονται τὰ εἰς ἴσον διδόμενα. τὰ δ' αὐτὰ, καὶ ἄποινα. ὡς ἂν τις εἴποι ἄφοινα. δι' ὧν τὶς φόνου λύεται. ὁ μέντοι μὴ ἀγωνισάμενος ἀλλὰ ζώσαν ἄλλον ἐκ τῶν πολεμίων τινὰ ἀγαγὼν, ῥύεσθαι λέγει οὐμὲν λύεσθαι. μὴ τὰ ὑπὸρ ζύτου διδόμενα, οὐ λύτρα, ἀλλὰ σῶτρα. ποτὲ δὲ, καὶ ζωάγρια. τὸ γὰρ λύεσθαι καὶ τὸ λύτρον, κυρίως ἐπὶ ἀγωνιάζοντος αἰχμαλώτου. ἢ ζῶντος, ἢ καὶ τεθνεῶτος. ὁποῖος ὁ Εκτωρ σὺ τῇ ὠραιοφοΐᾳ. διὸ καὶ Ομηρος ἐπιμένει τῇ λέξει ταύτῃ ἀφ' τὸ καίριον, καὶ ὧδε καὶ ἐκεῖ. λέγεται δὲ καὶ παθητικῶς. καὶ κατ' ἐνέργειαν ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ποιητοῦ ποτὲ μὲν λέγοντος, λυσόμενός τε θύγατρα. ποτὲ δὲ παῖδα δέ μοι λύσατε φίλιω. καὶ τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω. καὶ, οὐ δ' ἀπέλυσε θύγατρα· Οτι σωτὸς ὁ χρύσης ὃς ὑπὸρ τῆς θυγατρὸς ἐλθὼν εἰς τὸν ἑλληνικὸν ναύσταθμον, ἄποινά τε φέρων λαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἄποινα. ἀλλὰ καὶ ἀπερείσια. ἤτοι λαμπρά. καὶ ὡς ὁ Ομηρος ἐρεῖ ἀγλαά. πρὸς ἃπερ ἀπερείσιον αἴ τις τὸν λογισμόν. ἢ καὶ ἄλλως ἀπερείσια ἤγουν κατὰ μετάθεσιν ἐπεῖν, ἀπειρέσια. καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ μὴ τὸ τοῦ ἀπόλλωνος ἄφαρ λώνος σέμμα. ἔτι δὲ καὶ τὸ σκῆπτρον. ἵνα ἡ δυνῇ μὴ αὐτὸν ὁ ἀπόλλων συμπαρεῖναι αὐτῷ, ἢ πρέσβις οὗτος ἦκεν ἐκ τοῦ ἀπόλλωνος. ὡς λῦ κατὰ σὺν παλαιοὺς, εἰ μὲν εἶη φιλοχρήματος ὁ Αγαμέμνων, δῶρα λαοῦν λίσηται τὴν παῖδα. εἰ δὲ φιλόθεος, αἰδέσηται τὰ τοῦ ἀπόλλωνος παράσημα. διὸ καὶ ἡ δημηγορία τοῦ χρύσου λέγει, ὡς λῦ, τὰ δῶρα λάβη, ἀζόμενος τὸν ἀπόλλωνα. οἷα μὲν δὲ λογισμοῦ δῆθεν τοῦ χρύσου δοῦναι. ἀλλ' ἐπιγράφοντος τὸ πᾶν τῇ τιμῇ τοῦ ἀπόλλωνος. εἰ τοίνυν ὁ βασιλεὺς οὐ πειθήσεται, ἀλλὰ καὶ ἀπειλήσεται τῷ γέροντι, καί τι καὶ κατὰ τοῦ σέμματος ἐρεῖ καὶ τοῦ σκήπτρου, εὐθαπῶς λῦ ὁ ἀπόλλων θυμωθείη καὶ ποιήσῃ τὰ μυθευόμενα. ὡς σὺ τοῖς μεταταῦτα εἰρήσεται· Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ φέρων ἄποινα ἤτοι λύτρα, αὐτὶ τοῦ βασάζων λέγεται. ὃ, τί διαφέρει τοῦ ἄγειν, πολλαχοῦ φανήσεται, καὶ ὅτι ἐπὶ βάρους ἀχθυνοῦ κυρίως τὸ φέρειν. διὸ τὸ σέμμα οὐ φέρει ὁ χρύσης, ἀλλ' σὺν χερσὶν ἔχει ὡς ἐλαφρόν. καὶ ὅτι κατ' ἔρωτα τῆς μυθολογουμένης δάφνης. δάφνινον ἦν τὸ σέμμα τὸ τοῦ ἀπόλλωνος. καὶ ὅτι αὐτῷ ἀναπείται τὸ τῆς δάφνης φυτόν. λεγόμενον οὕτω παρὰ τὸ δαί ἐπιτατικὸν καὶ τὸ

φωνεῖν.

φωνεῖν. τοιοῦτον γάρ ὅτι καὶ ὁμῆρον καθὰ καὶ ὁ πρῖνος. καὶ ὅτι μαντικῆς αὐτό ὅτι σύμβολον, καθάπερ ἄλλοις πλατύτερον καὶ σοφώτερον εἴρηται. τὸ δὲ σκῆπτρον, χρυσοῦν ἐνταῦθα πλάττει ὁ ποιητὴς τῷ ἀπόλλωνι τουτέστι τῷ ἡλίῳ, ὡς τὸ, καὶ τὸ μέταλλον τὸ χρυσοῦ, ἡλίῳ παρὰ τῶν παλαιῶν ἀνατίθεσθαι. ὡς τῇ σελήνῃ τὸν ἄργυρον, καὶ ἑτέρῳ τῶν πλανήτων ἄλλό τι. καθάπερ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φέρεται. σημεῖον δὲ βασιλείας καὶ λόγων καὶ δίκης κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ σκῆπτρον ἦν. Αγαμέμνων τε γὰρ ὁ εὐρυκρείων, ἵσταται σκῆπτρον ἔχων. καὶ Τηλεμάχῳ δημηγοροῦντι, δίδωσί τις σκῆπτρον. ὡσαύτως καὶ Αχιλλεὺς δημηγορῶν, σκῆπτρον ἔχει. ὁ δ' αὐτὸς ἀδικηθείς, κατ' αὐτοῦ ὄμνυσιν ὡς συμβόλου τῆς δίκης. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ βακτηρίας εὐτελοῦς τὸ σκῆπτρον λαμβάνεται. ὡς ἐν Οδυσσείᾳ φαίνεται. γίνεται δὲ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἀπὸ τοῦ σκήπτω τὸ ἐπερείδομαι. ὡς προϋπάρχοντος τοῦ σκήπτου. ἀφ' οὗ ὁ σκηπτοῦχος. ὅθεν ὁ Πίνδαρος σκᾶπτον αὐτὸ δωρικῶς καλεῖ. ὅμοιος δὲ πλεονασμὸς τοῦ ρ γέγονε, καὶ ἐν τῷ ἔνοπτρον καὶ λέκτρον καὶ δέκτρον καὶ βάκτρον καὶ ῥόπτρον καὶ ἄροτρον καὶ τέκτρον. Οτι δὲ καὶ διαφέρει σκῆπτρον σκίπωνος, δηλοῖ ὁ γεωγράφος. ἐπὼν βασιλεῖς τινας, σκίπωνα ἔχειν αὐτὶ σκήπτρου. Οτι ἡ ἀνὰ πρόθεσις ἰσοδυναμοῦσα μοὶ τῇ κατὰ, αὐτιατικῇ συντάσσεται παρὰ τῷ ποιητῇ. οἷον ἀνὰ οὐλαμὸν αὐδρῶν. καὶ νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. καὶ ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο. ἑαυτῆς δὲ οὖσα καὶ τιὺ ἄνω χέσιν δηλοῦσα, ποτὲ μὲν, δυτικῇ συντάσσεται. ὡς τὸ ἐπίθη ἅρματα ἀνὰ δωμοῖς. καὶ ἀνὰ γαιγάρῳ ἄνδρῳ. καὶ ἐν Οδυσσείᾳ, ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. οὕτω δὲ καὶ Πίνδαρος. χρυσέαις ἀν' ἵπποις. ποτὲ δὲ μετὰ αἰτιατικῆς. ὡς τὸ ἀνά τ' ἄντεα καὶ μέλαν αἷμα. ἐνταῦθα δὲ ἐν τῷ, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, τιὺ ἀνὰ πρόθεσιν οἱ μὲν, αὐτὶ τῆς ἐν ἔλαβον. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐν τῷ χρυσῷ σκήπτρῳ. οἱ δὲ, αὐτὶ τοῦ ἄνω. ἵνα νοῆται τὸ στέμμα ἐξαρτᾶσθαι τοῦ σκήπτρου. τὸ δὲ πάθος τοῦ στίχου τούτου, συνίζησις κατὰ τοὺς γραμματικοὺς τὸ ω φωνήεντος καὶ τῆς παραληγούσης τῆς ἀνὰ προθέσεως, λαμβανομένης αὐτὶ βραχείας μιᾶς ὡς καὶ προείρηται. ἢ καὶ ἄλλως, τὸ αὐτὸ ὠμᾷ τῆς πρὸ αὐτοῦ συλλαβῆς, λογιζομένων εἰς μίαν βραχεῖαν κατὰ συνίζησιν. ἡ γὰρ χασμῳδία κοινώσασα τὸ φύσει μακρὸν ω, ἐταπείνωσεν ὡς ἐν καὶ βραχὺ ὂν ἐλίφθη μᾶς ἑτέρου βραχέος, εἰς μίαν βραχεῖαν συλλαβὴν πρὸς δακτύλου ἀπαρτισμόν. δῆλον δὲ ὡς προκέφαλος κατὰ τὴν προῤῥηθεῖσαν στιχραν μέθοδον, ἑπτάσημος μακροκέφαλος ὁ παρὼν στίχος ἐστίν· Ιστέον δὲ ὅτι ὁμώνυμός ὅτι καὶ ἡ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς συνίζησις. οὐ μόνον γὰρ ἡ μεξικὴ ὁποία συνμυρίας ἄλλας καὶ ἡ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τῆς Ιλιάδος καὶ ἡ ἐνταῦθα κειμένη, ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ κρᾶσιν. ὡς εἰκὸς δὲ καὶ ἡ κατὰ συναίρεσιν. Ηρωδιανὸς δὲν τιὺ ἐν τῷ, σιδήρεος σιδηροῖς καὶ φοινίκεος φοινικοῖς κρᾶσιν, συνίζησιν λέγει. διὸ καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἡ μὲν μεξικὴ συνίζησις, κλέπτει διανοητῶς τιὺ κλῆσιν ταύτην. ὡς δυνάμει συνιζαίνουσα δηλονότι καὶ οἷον συναλειπτικὴν καὶ ἐπὶ προσῳδιῶν καὶ οὕτω στενολόγον τῆς συνεκφωνήσεως. ἡ δὲ κατὰ κρᾶσιν, ἔτι δὲ καὶ συναίρεσιν, ἐνεργείᾳ ὅτι συνίζησις. ἤδη γὰρ ἐν αὐτῇ ἐνήργηται δηλονότι τῆς ὀλιγοσυλλαβίας ἡ συνίζησις, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνόδῳ τῆς ὀξείας καὶ τῆς βαρείας, εἰς παράκλασιν πυρριχιωμένου τόνου. καὶ αὖ τὸ γοῦν συνίζησιν ὁ αὐτὸς καλεῖ. ἐν οἷς τοῦ τὸ ἀκριῖος καὶ ἀκρεῖος διαλαμβάνων φησὶν. ὅτι, ἡ μὲν ὀξεῖα καὶ βαρεῖα συνίζουσαι, πυρριχιωμένην ποιοῦσιν. ἐκεῖ δὲ καὶ συναίρεσιν τιὺ τοιαύτην συνίζησιν ὁ αὐτὸς εἰπεῖν δοκεῖ· Οτι ἔοικεν ἡ τῶν ἑλλιλίων ἐν τῇ ζοίᾳ κατάστασι, ἐν δημοκρατίᾳ συγκεῖσθαι καὶ βασιλείᾳ. ὅπερ δία εἰκὸς καὶ ὁ χρύσης εἰδὼς, τοιός τε ἀχαιοὺς πάντας ἐλίσσετο, καὶ οὐ βασιλεῖς δὲ μάλιστα. ἦν γὰρ τοῦ δήμου μὲν παντὸς, εἰπεῖν. βασιλέως δὲ, τὸ ὑσάτην κατ' Εὐριπίδην ἀφεῖναι ὅπα καὶ κωφοῦσθαι τὸ δοκοῦν, ὡς πολλαχοῦ δηλοῖ ὁ ποιητής. ὃς ἐνταῦθα μὲν, τοῦ δήμου λαλήσαντος τὰ κατὰ χρύσου, φησὶν ὡς οὐχὶ τῷ βασιλεῖ ταῦτα ἤρεσεν. ἐν δὲ τῇ ῥαψῳδίᾳ, ποιεῖ τὸν αὐτὸν βασιλέα τοῖς τοῦ δήμου ἀρεσκόμενον, καὶ λέγοντα ὡς οἱ μὲν οἱ ἀχαιοὶ ταῦτα ὑποκρίνοιντο, ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτω· Ιστέον δὲ ὅτι τὸ κοινότροπον τοῦ λίτω ἐνεστῶτος δι' ἑνὸς τ γραφομένου, τὸ λίσσομαι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀναπαίως, ἀντὶ δύο σσ γραφόντων. καὶ ὅτι τὸ ἐλίσσετο,

ἐβιάζοντό τινες διαζεῦξαι. ἵνα ᾖ ὡς ἐστρέφετο εἰς πάντας δυσωπητικῶς. Οτι σὺν τῷ Αξεί δα δύω κοσμήτορε λαῶν, δοκεῖ πλέκειν τὸ, δύω. πάντως γὰρ ὁ ἀκούσας Αξείδα κοσμήτορε λαῶν, δύο νοεῖ εἰ καὶ μὴ ῥητῶς τὸ, δύο προσκεῖται. τοιοῦτον καὶ τὸ, δύο δοῦρε. καὶ ἕτερα. καλοῦσι δὲ καὶ ἔθος ἀσολεχίαν οἱ σοφοὶ, ὅτε δηλαδὴ τὸ ἀπό τινος νοούμενον λέξεως, προστεθεὶν ἐκπρίασοῦ ἐκφωνηθεὶν καὶ οὕτω διπλογηθῇ. τοιοῦτον καὶ τὸ, Πριαμίδην νόθον υἱόν. καὶ γὰρ κἂν σὺ ταῦθα ἐπεισῇ τὸ εἰπεῖν Πριαμίδην, τὸν υἱὸν δηλοῖ τὸν Πριάμου, παρελκόντως κεῖται τὸ, νόθον υἱόν. καὶ ἀσολεχία τίς ἐστιν καὶ αὐτὸ δοκεῖ. λέγει γὰρ Πριάμου υἱὸν, νόθον υἱόν. ὅμοιον καὶ πρὸς τῷ κωμικῷ. τὸ δ' ἐμὸν μικρὸν ἀργυρίδιον. καὶ δίχα γὰρ τοῦ μικρὸν, ἀργυρίου σημικρότητα δηλοῖ τὸ ἀργυρίδιον. ἔθους δὲ ἀφροσύνην τὰ τοιαῦτα, οὐ μόνον τὸν σωιήσει πλεονασμὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀφ' τῆς τοιαύτης προθήκης σαφήνειαν. καθόλου γὰρ, οὐ δὲ μίαν προθήκην κενῶς ἀφορίπτει ὁ ποιητής. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται Ἀριστάρχου. πολὺ δὲ τοῦ τοιούτου κόσματος, ῥηθήσεταί τι καὶ σὺν τῇ ἑρμηνείᾳ. οὐκ ἄδηλον δὲ οὐδ' ὅτι τὸ, δύω τινὲς εἰς τὸ, κοσμήτορε συντάξαν. ἵνα ᾖ τοῦ δύο βασιλεῖς. κοσμήτορας δὲ πολλαχοῦ τοὺς ἡγεμόνας λέγει. ὡς κοσμοῦντας ἤτοι διατακτοῦντας τὸν λαόν. κόσμος γὰρ, ἡ τάξις ἐκ τοῦ κομῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι. ἀφ' οὗ καὶ ὁ πάντων περιεκτικὸς κόσμος οὐ διατάκτως ἡ προνοια ἔταξεν. ἀγαθὴ δὲ καὶ ἄλλως εἰς ἔπαινον ἡ λέξις. ἀπ' αὐτῆς γὰρ κόσμιος ἀνὴρ. καὶ πρᾶγμα κατὰ κόσμον πραχθὲν, τὸ εὔκοσμον. οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἄκοσμον. καὶ μὰν ἀταρ οὐ κατὰ κόσμον γινόμενον. Τὸ δὲ δύω, δυώδεκα μὲν καὶ ὀκτὼ τοῦ ὀ μικροῦ σῴζειν τὸ μέτρον. ἡ πλείων δὲ γραφὴ ἐκτείνῃ αὐτὸ κατὰ ἀναλογίαν τῶν εἰς ω' ληγόντων δυϊκῶν ὀνομάτων. εἰ δέ τις μέμφεται ἔθος, μεμφέσθω καὶ τὸ δυοῖν καθ' ὁμοίαν ἀναλογίαν ἐκφωνηθέν. καὶ τὸ, ζεῖς. καὶ τὸ, ζιὼν. καὶ τὸ, τρισίν. ὧν κλίσις μὲν διόλου οὐκ ἔστιν. αὐτὰ δὲ ὅμως πρὸς ὁμοιότητα πλήθους ὀνομάτων ἐκτεφώνηται. μαρτυρεῖ δὲ τῇ τοῦ δύω ὀρθῇ τοῦ ω' μεγάλου γραφῇ, καὶ τὸ κοινῶς γραφόμενον δυώδεκα· ὀρθῇ οὖ τὸ δώδεκα. Οτι ὥσπερ θώρηξ ὅλον σκέπον τὸν τοῦ ἡμετέρου σώματος θώρακα, οὕτω καὶ κνημὶς, τὸ σκέπον τὰς κνήμας τῶν στρατιωτῶν. ἀφ' οὗ δύκνήμιδες ἀχαιοὶ ἀπὸ μέρους, οἱ δύ' ὅλοι. ὡς καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται πλατύτερον. ἀρετὴ γὰρ στρατιώτου, καὶ ἡ τῶν ὅλων διαθέτησις. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ὀρφνῶν τινῶν μερῶν, ὥσπερ οἱ κνημοὶ, οὕτω καὶ αἱ κνημῖδες λέγονται, ἀλλαχόθι γνωσόμεθα. ἐκτείνει δὲ τὴν λήγουσαν ἀπλῶς, καὶ ἡ κνημὶς καὶ τὸ δύκνήμις. βαρύνεται δὲ τὸ δύκνήμις, κανόνι τοιούτῳ· Τὰ εἰς ις θηλυκὰ ὀξύτονα, εἰ μὲν σὺν τῇ συνθέσει φυλάσσει τὸ θηλυκὸν μόνον γένος, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει. οἷον σκελίς. πδρισκελίς. εἰ δὲ μεταλλαττικὰ γίνονται καὶ ἀρσενικοῦ γένους, μεθίστανται εἰς βαρεῖαν τάσιν. οἷον ἐλαφὶς, δύσελαφις. ἔθος γὰρ κοινόν ὅτι τῷ γενῇ. ταύτῃ, καὶ τὸ καταυχὶς μὲν ὀξύνεται ὡς μονογενές. τὸ δὲ μελαίναυχις, βαρύνεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ, κλιὶς δύκλιῖς. κνημὶς δύκνήμις. ὁμοίως καὶ ψηφὶς πολυψηφις. ὡς τὸ πολυψήφιδα παρ' ὅρμον φύγειν. καὶ οὕτω μὲν τὸ δύκνήμις βαρύνεται. μακροκαταλήκτει δὲ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καθότι ὡς καὶ τῷ Ηρωδιανῷ δοκεῖ, τὰ μὲν βαρύτονα τῶν εἰς ις ληγόντων, συστέλλεται. τὰ δὲ ὀξύτονα, ἐκτείνεται. τὸ προτρόπου φησὶ γένοις ἔστι τὸ, ἄλεξις. πεύτανις. οὕτω δὲ καὶ ὄφις. ἔχις. θέτις. τὸ δὲ δευτρόπου, ἀκτὶς. δελφὶς. κρηπὶς. ψηφὶς. κνημὶς. καὶ τὰ τούτων σύνθετα. καὶ ἡ ἀλὶς δὲ οὕτως ἐκτείνῃ τὸ κατ' αὐτὴν τέλος. ὡς δηλοῖ τὸ, μή πως ὡς ἁλῖσι λίνου ἁλόντε. ἀλλαχοῦ δὲ ὁ αὐτὸς κανονίζων πιθανῶς τὸν τόνον τῆς ταχυτῆτος καὶ τῆς δηϊοτῆτος, λέγει ὅτι, τὰ εἰς σ' λήγοντα μᾶ μακρᾶ ἡνίκα ὀξυνοῦνται, τὴν παραλήγουσαν ἔχει ἐκτεινομένην. κνημὶς. ψηφὶς. γλωχὶς. αὐδὼς. ἠὼς. διὸ καὶ ἡ ἕως βαρυτονηθεῖσα, συνεσειλε τὴν παραλήγουσαν. οὐκοῦν καὶ ἡ ταχυτής φησι καὶ ἡ δηϊοτὴς εἰ ὠξύνοντο, βραχυπαραληκτεῖν ἔδει ἄν·

Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Ἑκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, οὗ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι.

παῦδε

Παῖδα δέ μοι λύσατε φίλιον. τά δ' ἄποινα δέχεσθε,
Αἰόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Αχαιοί.
Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα. καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
Αλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Αγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
Αλλὰ κακῶς ἀφίει. κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Μή σε γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω,
Η νῦν δηθύνοντα, ἢ ὕστερον αὖθις ἰόντα.
Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν.
Ημετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης,
Ιστὸν ἐποιχομένην. καὶ ἐμὸν λέχος αὐτιόωσαν.
Οτι ὁ χρύσης ἦ κολακεύων ὧδ' ἔλλιτας δύχεσθαι κατὰ τῶν ὁμοεθνῶν ζώων, ἢ καὶ ἐνδια θέτως ὡς δ' ἐκείνους ἀχρηθρηθεὶς τῆς παιδός. εἰ γὰρ μὴ Αλέξανδρος ἥρπασεν, οὐκλῶ ἡ παῖς ἡμαλώτισο. διὸ οὐ μόνον ἐκπορθῆσαι αὐτὸν δύχεται τὴν τοῦ Πριάμου πόλιν, ἀλλὰ προσεπεύχεται καὶ δοῦ οἴκαδε ἰκέσθαι αὐτούς. οἷα μαντικῶς εἰδὼς ὡς κακὰ ἐν τῷ νόσῳ πείσονται. ζώτομος δὲ τῷ χρύσῃ ἡ δημηγορία, μόνων μνομνίη τῶν καιρίων. οὐ γὰρ ἐπέτρεπεν αὐτῷ ἡ συσολὴ, πολεῖω δημηγορεῖν. ὅς γε καὶ ἀπειλῆς ἀκούσας, ἔδεισε καὶ οὐκ ἔτι οὐδὲν οὐ δ' ὅλως ἐλάλησε. πόλιν δὲ Πριάμου τὴν ζοίαν λέγει. ἐπεὶ καὶ κατὰ τὴν ζαζῳδίαν, τοῦ κρατοῶντος ἡ πόλις νομίζεται. ὅτι δὲ ὁ Πρίαμος πρὸ τὸ πρίαθαι λέγεται, ἰσορεῖ καὶ Λυκόφρων. ὅτε γάρ ποτε ἡ ζοία ἑάλω ὑφ' Ηρακλέος, πριαμένη αὐτὸν Ησιόνη ἡ ἀδελφὴ καλύπτρας γυναικείας, αὐτὴ μὲν, ἀπῆλθεν αἰχμάλωτος σὺν Τελαμῶνι οὖσα. τὸν δὲ ἀδελφὸν, ἀφῆκε ζώπυρον γένους ἐκεῖ. ἔθηντα ἐπ' ὀνόματος τὸ τοῦ πρίαθαι ὄνειδος. ὅθ οὗ καὶ μετωνομάθη Πρίαμος. Ποδάρκης πρώην καλούμενος. Ιστέον δὲ ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς τοῦ χρύσου δημηγορίας τὸ, ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν, σωίζησιν ἔχει τὸ ε καὶ οἱ σὺν τῷ θεοί. καὶ λογίζεται ποιᾶς εἰς μακρὸς ἐκ βραχείας συλλαβῆς καὶ μακρᾶς, εἰς μίαν μακρὰν πρὸς ἀπαρτισμὸν ἀσυνδέτου ποδός. οὗ ἀνάπαλιν γίνεται σὺν τῷ, οἱ δ' ἀρετὴν οἷος ἐστί. ἐκεῖ γὰρ μακρὰ συλλαβὴ καὶ βραχεῖα τὸ οἱ καὶ τὸ οσ αὖτὶ μιᾶς εἰσὶ μακρᾶς. λέγονται δὲ ἡ οὗτοι οἱ σίζοι προκείμενοι. τὸ δὲ δοῖεν, πρῶτον πρόσωπον, τὸ δοίημεν. οὗ συγκοπέντος καὶ ἀποβληθέντος τοῦ μ, τὸ δοῖεν γίνεται. Οτι ὄλυμπος πρὸ τῷ ποιητῇ ὄρος μακεδονίας, ἢ καθ' Ηρόδοτον θετταλίας, ὑψηλότατον. θεῶν οἰκητήριον κατὰ μύθου ἄδειαν. θελήσαντος, ὡς ἀνθρωποπαθέσιν αὐτοῖς, καὶ τόπον τινὰ ὑφαίρεσιν δοῦναι εἰς ἀνθρωποικωτέραν διαγωγήν. ὅθεν καὶ ὀλύμποιοι λέγονται. ἡ δὲ ἀλληγορία, ὄλυμπον τὸν οὐρανὸν λέγει, ὡς οἷον ὁλόλαμπον. καὶ τάχα διαίτῃ ὁ μῦθος οὐκ ἄλλό τι ὄρος αὐτοῖσ' ἔδωκεν, ἀλλὰ τὸν ὄλυμπον. ἀφ' οὗ ἔχειν δηλαδὴ συμβιβάζεσθαι εἰς τὸν λαμπρὸν οὐρανὸν τῇ ἀναπτύξει τοῦ ὀνόματος. ἔοικε δὲ ἐκ τοῦ ὁλόλαμπος, συγκοπῆναι μὲν ἡ λα' συλλαβὴ, ζαπῆναι δὲ τὸ δεύτερον ο', εἰς υ', αἰολικῶς. ὡς τὸ, ὄνομα ὄνυμα. ὅθ οὗ καὶ τὸ ὀνυμαίνω. καὶ τὸ, νώνυμος. καὶ τὰ τοιαῦτα. διὸ καὶ ψιλοῦται τὸ, ὀλυμπος. ψιλωτικοὶ γὰρ οἱ αἰολεῖς. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι ὄλυμποι. σὺν τε γὰρ Πελοποννήσῳ ὡς καὶ σὺν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ ἐγράφη. καὶ σὺν Κύπρῳ δὲ ὄρος μασσικὸς μεταξὺ Κιτίου καὶ Αμαθοῦντος, ὄλυμπος λέγεται. καὶ ἄλλη δέ τις ἀκρώρεια Κύπρου, ἐκαλεῖτο οὕτως. σὺν ᾗ ναὸς ἀκραίας Αφροδίτης ἄδυτος γυναιξί. καὶ τοῦτ' ἐκ τὰς ἀκρωρείας δὲ τοῦ ταύρου, ὄλυμπος ὄρος καὶ Φρούριον. ἀφ' οὗ κατοπτεύεται πᾶσα Λυκία καὶ Παμφυλία καὶ Πισιδία, κατὰ τὸν γεωγράφον. καὶ λόφοι δέ φησι τῆς ἴδης τέσσαρές τινες, ὄλυμποι ἐκαλοῦντο. ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλικῶν ὄρος ὄλυμπος οὗ ἔθνι κὸν, οἱ ὀλυμπηνοί. ἦν δὲ καὶ αὐλητὴς ὀνομαζόμενος Ολυμπος. οὗ μέμνηται ὁ κωμικός. ὅρα δὲ ὅτι Ομήρου ὀλύμπια θεῶν δώματα εἰ πόντος, ἐκεῖθεν πως ὁρμηθέντες οἱ ὕστερον,

ὀλύμπια ὠνόμαζον τὸν σὺν ἵλιδι μέγαν ἀγῶνα, οὐ τῷ ὀλύμπῳ, ἀλλὰ ὀλυμπίῳ διὰ προνομάζοντες αὐτόν· Οτι τὸ, παῖδα δέ μοι λύσατε φίλῳ τάδ' ἄποινα δέχεσθε ἁλόμενοι διὸς υἱόν, Ασίων καὶ Ηρόδωρος, ὧν βιβλίον εἰς τὰ τοῦ Ομήρου φέρεται, διδάσι καὶ ἀπαρεμφάτως γράφεσθαι. παῖδα δέ μοι λῦσαι τε φίλῳ, τάδ' ἄποινα δέχεσθαι. λαμβανομένου φασὶν ἀπὸ κοινοῦ τὸ δοῦναι, ἵνα λέγῃ ὅτι, δοῦναι θεοὶ τήν τε παῖδα λῦσαι καὶ τὰ δῶρα λαβεῖν. τὸ δὲ ἁλόμενοι καθ' ὑπερβατόν φασιν. ἀπρεπῶς καὶ ἀχαιοὶ ἁλόμενοι διὸς υἱόν· Οτι ἄλφω μὲν τὸ ξηραίνω, φιλοῦται πρὸ τοῦ α σφριγητικὸν καὶ τὸ ζῆν. οὐ ζῶσι γὰρ τὰ ξηρά. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄλση σὺν οδυσσείᾳ ἡ ξηρασία. καὶ ἁλαία τόσος σὺν πελοποννήσῳ οὐ πάνυ πολύϋδρος. ἅλεσθαι δὲ τὸ σέβεσθαι, διαζώνεται ἀπὸ τοῦ χάλω τὸ χωρῶ· Ισέον γὰρ ὅτι τοῖς μὲν ξισὶ φιλοῖς συμφώνοις, φιλὸν πνεῦμα ἐπετίθετο. τοῖς δὲ ξισὶ δασέσι, πνεῦμα δασύ. τοῦ τοίνυν χάλω κατὰ τὸν λόγον ἔσχον διαζωνομένου, τὸ δασὺ πνεῦμα συναπέμεινε τῷ α μετὰ τὴν τοῦ δασέος χ ἀναχώρησιν. τοιοῦτον δέ τι φασὶν αὖπνον καὶ τὸ διαζώνεσθαι. τὸ, ἑταῖρος τὴν ἀρχουσαν ὡς ἀπὸ τοῦ ἔθους. ἑταῖρος γὰρ ὁ σὺν ἔθει τυγχανων ἡμῖν. ἀνεπόδισεν δὲν φασὶν ἡ τὸ θ' δασεῖα μετὰ τὴν εἰς φιλὸν μεταβολὴν, καὶ ἀναβέβηκεν εἰς τὴν ἀρχουσαν· Οτι φύσει μὲν, ἐκβόλος ἐστὶν ἀπόλλων ὡς ἑκὰς βάλλων. πεφυκυῖα δὲ μετρικὴ δακτυλικὴ, ἔτρεψεν αὐτὸν εἰς ἐκβόλον. οὕτω δὲ σὺν μυρίοις ἄλλοις, καὶ ἡ ἐλαφοβόλος Αρτεμις, ἐλαφηβόλος ἐστίν· Οτι δυφημεῖν πρὸ τοῦ ποιητὴς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται, οὐκ αὐτόχρημα τὸ ἐσαινεῖν, ἀλλὰ τὸ σὺν θεασικῶς ἀγαθὰ λέγειν. διὸ σὺν ταῦθα εἰπὼν ἐπευφήμησαν πάντες ἀχαιοὶ, ἐπάγει τί ἦν τὸ ἐπευφήμησαν. αἰδεῖσθαι τε ἱερέα καὶ ἄποινα δέχεσθαι· Ισέον δὲ ὅτι Εὐρισθέως σὺν τεύθρᾳ λαβὼν, ἔφη τὸ λαοὶ δ' ἐπερρόησαν. ὅρα δὲ τὸ, πάντες. πάντως γὰρ τοῖς πᾶσι καὶ οδυσσεὺς καὶ Νέστωρ συνεισέρχονται καὶ οἱ λοιποὶ ἀρισταῖς. εἰ τοίνυν οὐ πειθεῖν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ πάντας ἐθέλει φρονεῖν μόνος. ὅπερ ἐπισφαλὲς, εἴγε εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνήρ. οἱ δὲ τοιοῦτοι πάντες, ἐσαινετέοι μὲν τῆς δυσπειθείας. οὐ γὰρ αὐτηλεγοισὶ τῷ βασιλεῖ. θρασυντέοι δὲ τῆς ἀθλιότητος. εἴγε πανωλεθρίαν πείσονται δι' τὴν τοῦ ἀρχοντος πεισμονήν. εἴτε δὲ αἱρετὸς βασιλεὺς ὁ Αγαμέμνων τοῖς ἀχαιοῖς εἴτε φυσικὸς, οὐ καλὸν ἦν αὐτὸν αὐτηβολεῖν αὐτῷ. διὸ καὶ οὕτω ποιοῦσι δεικνύντος τοῦ ποιητοῦ οἵοις εἶν δεῖ τὸν ἀρχομένοις, τῷ ἄρχοντι· Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ηροδότῳ ἐπιφημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ὅτι τῷ ἐπευφημεῖν. ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ὅτι. δηλοῦσα προφοράν τινα μαντείας δι' αἰνιγμάτων συνθήκης· Ισέον δὲ ὅτι τὸ, ἀχαιὸς δίχα τοῦ κατὰ τὴν δίφθογγον ἡ προφέρουσιν οἱ αἰολεῖς κατὰ συγκοπήν. οἱ λέγουσιν ὡς διάλεκτοί τινες, ἀρβάλλουσι τὸ ἡ τῆς αἱ διφθόγγου. οἷον ἀθηναῖοι μὲν, τὸ, κλαίει κλαῖει λέγουσιν. οὕτω δὲ καὶ καίω κάει. αἰεὶ ἀεί. αἰετὸς ἀετός. αἰολεῖς δὲ, τὸ, παλαιὸς καὶ ἀχαιὸς καὶ ἑταῖρος, πάλαος καὶ ἄχαος καὶ ἕταρος. ἴωνες δὲ σὺν ἀττικοῖς, τὸ, χρύσειος, ἀργύρεος, χάλκειος, καὶ τὰ ὅμοια, χρύσεος φασὶ καὶ ἀργύρεος καὶ χάλκεος. ὡς δὲ οἱ αἰολεῖς πολλάκις σὺν τοῖς διφθόγγοις, οὐκ ἀρβάλλουσιν ἀλλ' ἀρκοῦνται μόνῃ διαστάσει. ὡς σὺν τῷ ἀτρεΐδης. αὐρεΐδης. αργεῖος. ὃς ὧν τὸ, ἀτρεΐδης αἰγεΐδης. αργεῖος, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί· Οτι τὰ πρὸ τῆς Χρύσης ἀπρεΐσια ἄποινα ἄγλαα, ἰσορεῖ Ομηρος ὃ ὅτιν ἀγλίσκονται. ἢ ἀγαλλιᾶν ἔθηται. Οτι οὐ λέγει ὁ ποιητὴς ὡς οὐκ ἀτρεΐδαις ἤνδανεν ὁ τοῦ Χρύσου λόγος. ἀλλὰ τῷ ἀτρεΐδῃ τῷ Αγαμέμνονι δηλαδή. αὐτὸς γὰρ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ ὡς εἰκὸς προεῖχεν οἷα πρεσβύτερος. ὡς γὰρ καὶ Ηρόδοτος φησὶ νομιζόμενα ἤγουν νομιζόμενον ἐστὶ πρὸ πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτερον ἄρχειν. τὸ δὲ ἤνδανε τοῦδε· οὐ δηλοῦταί τι καὶ σὺν τοῖς εἰς τὴν οδυσσέαν δασύνει). ὡς δηλοῖ καὶ σὺν τῇ ξαγωδίᾳ τὸ, ἀφανδάνοντα. γίνει) δὲ ἐκ τοῦ ἥδω κατὰ παραγωγὴν, ἡδάνω. καὶ τροπῇ τοῦ ἡ εἰς α καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀνδάνω. τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον γίνει) καὶ ἐκ τοῦ λήθω τὸ λανθάνω. καὶ μήθω μανθάνω. καὶ λήχω λαγχάνω. καὶ δήκω δακάνω. ἔξ οὗ Ηρακλείδης συγκεκόφθαι φησὶ τὸ δάκνω κατά τινας. οἱ ἔθος φασὶν αἰολικὸν. ἔστι δὲ καὶ ἀττικὸν, βαρύτονα ῥήματα συγκόπτειν. οἷον ἀγείρω ἄγρω. ἀγρόμενος πᾶσ δῆμος. ἐγείρω

ἔγρω.

ἔγρω. ἔγρεσθε δὲ ζόλε. ὀφείλω ὄφλω ἵνα εἴη οὕτω, καὶ δικαιόω δικόω. αὐτὸς μέντοι ἐκ τοῦ δίκω πεποιῆσθαι φησὶ δόρυ δυσὶ διαλέκτοις δωρίδι καὶ ἰάδι. οἵ τε γὰρ δωριεῖς προστιθέασι φησὶ τὸ νύ, οἵ τε ἴωνες βραχυόσιν τὸ ἡ εἰς τὸ α. ὡς καὶ ἡ μεσαμβρία δηλοῖ. καὶ ἡ πάρη ἤγουν ἡ πάρη. καὶ τὸ λελακυῖα. καὶ μεμακυῖα. καὶ τοιοῦτον μὲν δόρυ. εἰ δὲ τὰ προρρηθέντα ἐξ ὑποτακτικῶν κατά τινας γίνοιτο τὸ, ἄδω λαθω μάθω λαχω δάκω, εἴη ἂν αὐτοῖς ὅμοια καὶ τὸ, φύγω φυγαίνω. τύχω τυγχάνω. θίγω θιγαίνω. ἐρύγω ἐρυγαίνω. πάθω πανθαίνω.

Οτι δύο εἴδη τοῦ ὑπερβατοῦ σχήματος. τὸ μὲν γὰρ ὅλην σύνοιαν διακοπή. οἷον ὁ Αγαμέμνων βασιλεὺς δὲ ἦν Ελλήνων, ἐρασὴς γέγονε Χρυσηίδος. τὸ δὲ ἕτερον ὃ οὐ δὲ κυρίως ὑπερβατόν ὅτιν ὡς σὺ τοῖς ἑξῆς σου τεχνολογήσεται, σὺ διακοπῇ λέξεως θεωρεῖται. οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδήδοε. ἤγουν λέων καταφαγὼν ταῦρον. καὶ δολὸς τάφρον ἔβυσσεν. ἤγουν διέβυσσεν τὴν τάφρον. καὶ σύνταῦθα, τὸ, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλον. ἤγουν ἐπέτελλε λόγον κρατερόν. ἐπιτέλλειν δέ φησι τὸ προστάσσειν καὶ σύντελλεσθαι. ὅπερ καὶ παθητικῶς λέγεται σὺ τῷ, μή μοι ταῦτ' ἐπιτέλεο. ὃς αὐτὸς δὲ προσθέσει τὸ σ' παρ' Αἰσχύλῳ, ἐπισολὴ ἡ σύτολή. Οτι δὲ τὸ ἐπιτέλλειν καὶ τὸ ἐπιτέλλεσθαι, καὶ ἐπὶ ἀσθρώπου λέγεται, καὶ ἐπιτολὴ ἡ τούτων περὶ τὸ ἡλίου ἀνατολή, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ. κρατερὸν δὲ μῦθον, τὸν μιᾷ ἀπειλῆς λέγει λόγον. ἀλλαχοῦ δὲ τὸν αὐτὸν ἀπηνέα τε φησὶ κρατερόν τε. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, καὶ Κρατερὸν ἰσχυρὸν κύριον ὄνομα. Αρριανὸς δὲ ἐπὶ νικητοῦ τὴν λέξιν τίθησιν. οἷον ὁ δεῖνα κρατερὸς τοῦ δεῖνος γέγονεν. Ισέον δὲ ὡς δοκεῖ ταυτὸν εἶναι κρατερὸς ἐπεῖν καθ' Ομηρον. καὶ αὖ πάλιν κραταιός. ὅθεν καὶ ἡ σὺ Οδυσσεία μυθικὴ κραταιΐς, γίνεται δὲ ὁ μὲν κρατερὸς, παρὰ τὸ κρατὸς. καθὰ ὁ καρτερὸς ἐκ τοῦ κάρτος. ὁ δὲ κραταιὸς, ἢ πρὸ τὸ κρατὰ ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλήν, κραταιὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι κραταιὸς. ὁ σὺ ἑαυτῷ κεφαλαιῶν τὸ πᾶν, ἢ πρὸ τὸ κρατὶς οἷον κρατὶς ἀρχὴ φόντις, οὗ γενικὴ κρατέος. καὶ παράγωγον ὁ κρατειὸς. καὶ ὡς εἴθε ἄθε, οὕτω κρατειὸς κραταιός· Σημείωσαι δὲ ὅτι μῦθον ἀεὶ ὁ ποιητὴς ἁπλῶς τὸν λόγον φησὶ. τὸ δὲ ἐπὶ ψευδοῦς λόγου τεθῆναι αὐτὸν, τῶν ὑστέρων ὅτι. πραμνίει δὲ καὶ μέχρι νῦν ἡ ὁμηρικὴ χρῆσις, σύ τε ταῖς πραμνίαις καὶ ταῖς πραμνητικοῖς λόγοις. ὁ μέντοι λόγος, ἵν' ὅτε τὴν τῆς παρ' ἡμῖν ψευδομυθίας τάξιν εἶχεν, ὡς ὅτε τὸν Αἴσωπον λογοποιὸν ἀκούομεν, αὐτὶ τοῦ μυθογράφον. πρὸ δὲ τοῖς ὕστερον, ὁ μὲν μῦθος, εἰς ψευδολογίαν ἔρριπται. ὁ δὲ λόγος, ἐπὶ τῆς ὁσημέραι ἀνθρωπίνης ὁμιλίας τίθεται. οὕτω καὶ τὸ οὐφημεῖν, ἄλλως νῦν ἢ πρὸ ἐπὶ Ομήρου λέγεται. καὶ ἄλλα δὲ μυρία, τῆς ἀρχαίας συνήλλακται χρήσεως. παν ἔυργὸς γὰρ, πάλαι μὲν ὁ πανοῦργος. ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. νῶϊ δὲ θεία ὅτιν ἡ λέξις. καὶ ἡ συμφορὰ δὲ μέση οὖσα λέξις καὶ τιθεμένη ποτὲ καὶ ἐπὶ συμφέροντος, νῦν κακὸν μόνον δηλοῖ. ὁ τύραννος τὸ βασιλικὸν ποτε ὄνομα, βλασφημεῖται νῦν. ἐλέγετο δίκαιόν καὶ ἔνδικον, τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου καὶ δικαίου. νῦν δὲ ἀγαθολογοῦνται. κυδάοι οἱ ποτὲ πλιθυσμοί. ναῦ δὲ οἱ οὐδαμινοί. πολλοστὸς οὐχ ὡς πάλαι ὁ πολὺς καὶ ἔνδοξος, ἀλλὰ ὁ τὸ μηδέν. ὠμὸς, οὐχ ὁ σαρὸς καὶ ἀνέψητος, ἀλλ' ἐπὶ φαυλότητος ναῦ. ὁ ἀνόσιος, ναῦ μὲν οἴδαμεν τί λέγει. πάλαι δέ ποτε, ἐδήλου τὸν ἄταφον. οὕτω καὶ καθοσιωμένος ἀρχῆθεν μὲν, ὁ ὅσιος. οἱ δὲ ὕστερον ἄλλως φασίν· Ισέον δὲ ὡς τὸ ἀλλ' οὐκ ἀτρεΐδῃ ἤνδανε θυμῷ. ἤγουν ἀντιπαθητικῶς τῇ τοῦ ἀτρεΐδου ψυχῇ. καὶ τὸ κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, ἀπὸ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ τοῦ ἐμφαινομένου σὺ τῷ, θυμὸς καὶ μῦθος ψευδοπαρήγησιν ποιοῦσα ποῖα σημειωθήσεται σὺ τοῖς ἑξῆς. Οτι ὁ περί τινος μέλλοντος λέγων ἢ γράφων, ποτὲ μὲν, καιρόν τινα τίθησι μεθ' ὃν ἐλπὶς ἔσαι τελεσθῆναι τὸ πρᾶγμα. ποτὲ δὲ, τοιοῦτον μέλλοντα καιρὸν ὑποτίθεται, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ὅλως ἔσαι τὸ πρᾶγμα. ὃ καὶ ἔστιν ἐπῶν ὑποχέσιν ἀπρονητικήν. ἢ καταθέσιν ἀτελεσφόρητον. οἷον ὁ μὲν ἐπὼν ὅτι οὐ παύσομαι ὀχλῶν ἕως ἂν αὐτὸν τὸ ποσοῦδε λόμενον, καιρὸν ἔθετό τινα σὺ τῷ μέλλοντι καθ' ὃν παύσει τὸ ὀχλεῖν. ὁ δὲ ἐπὼν οὐκ ἂν ἀκριβείῳ σοι ἄχρις ἂν ἐκτεμεῖς μου

τὴν γλῶσσαν. τοιοῦτον καιρὸν ὑπέθετο μέλλοντος, οὗ ἐλθόντος, οὐδ' οὕτως ἔσται τὸ πρᾶγμα. πῶς γὰρ λῦν, ὁ τὴν γλῶσσαν ἐκτμηθείς, ἔχοι λαλεῖν. ὁ δίνην οὕτω καιροῦσκοπῶν, οὐδέποτε τὸ πρᾶγμα ἐπιτελέσαι βούλεται. πολλὰ τοιαῦτα χήματα πρὸ τῷ ποιητῇ σὺ δὲ ἐξῆς. πρὸ δὲ ἐκείνων, σύνταθα τοιοῦτόν ὅτι λέγει τῷ Χρύσῃ ὁ βασιλεύς, ὅτι οὐ λύσω τὴν Χρυσηίδα πρίν μι γῆρας ἔπεισιν σὺ ἑλαΐδι. τουτέστιν οὐδέποτε λύσω αὐτὴν. εἰ γὰρ μὴ νῦν, ὅτε καὶ νεάζει καὶ τῆς πατρίδος ἔστιν ἐπὶς. ὅτε πρίων ὁ πατὴρ, αὐτὴν ἀγαπᾶται. ὅτε δῶρα δίδοται, πολλῷ πλέον οὐ λύσει αὐτήν. ὅτε μηδὲν δύνανται γίνεται. καιρὸν δὲ ὑποτιθεὶς ὁ βασιλεὺς σὺ ᾧ ἔσαι τὸ ὑπερχυμένον, ἀναύδοσιν τελείαν ποιεῖται τῆς πρᾶξεως ὅρα δὲ οἷος ἔσαι ὁ βασιλεύς, ἐὰν μὴ μικρὸν ἀφ' αὐτοῦ κενωθῇ. καὶ οὔτε δῶρα λαβών, ἀλλὰ καὶ ἐκτομῶν προσεποιθείς, τὴν παιδίσκην ἀποπέμψῃ τῷ παρί. καὶ δῶρα μὲν τοιοῦτον. σὺ δὲ τῷ, καὶ γῆρας ἔπεισι, δοκεῖ ἐκπρίασοῦ κεῖσθαι, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον ὁ καὶ ἐνδέσμος · τὸ δὲ ἔπεισιν, αὐτὶ μέλλοντος ὅτι τό, ἐπελεύσεται. πολλαχοῦ γὰρ οἱ παλαιοὶ χρόνοις αὐτὶ χρόνων λαμβάνουσι. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητὴς αὐτοπατικῇ ἐντάσσῃ τὸ ἔπεισι, λαβὼν αὐτὸ αὐτὶ τοῦ καταλήψεται. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, δοτικῇ συντάσσουσιν. οἷον ἔπεισί μοι ποιεῖν τάδε. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῖς μύρμηξι πονεῖν ἐπίει · Οτι ἄγος σύνταθα ὡς καὶ σὺ ἐξῆς πολλαχοῦ, τὴν Πελοπόννησον λέγει. ἐπὼν, ἡμετέρῳ σὺ οἴκῳ σὺ ἄγει. οὐ γὰρ τὸ ἰδίως οὕτω λεγόμενον ἄγος ἡ πόλις, οἶκος ἦν Αγαμέμνονος. ἀλλ' αὐτὸ μὲν τὸ τὸν Διομήδην ἦν. ὁ δὲ Αγαμέμνων τῶν Μυκηνῶν ἦν βασιλεύς · Οτι δὲ ἀπό τινος Αργου τὸ ἄργος λέγεται καὶ εἴ τι ἄλλο εἰς ος ρηθῆναι δεῖ, κατ' ἐπιτομὴν ζητητέον εἰς τὰ τῶ πρωτοτύπου. Ορα δὲ ὡς σὺ σὺν τόπῳ, τὴν σὺ προθεσιν καὶ κοινῶς προήγαγε καὶ ποιητικῶς. τοιοῦτον γὰρ ἡ σὺν κατ' ἔκτασιν. ἥτις ἔκτασις ὑπερτεθεῖσα ποιεῖ ἐκ διασυλλάβου τὴς σύν προθέλως, τὴν εὐ προθεσιν. οἷον εὖ δαίδαλο δόμοισιν · Οτι ἡ τῶ βασιλέως προς τὸν Χρύσην δημηγορία, μίγμα ἔχει λυπηρῶν τε καὶ ἡδέων. λυπηρὸν μὲν, τὸ μὴ λαβεῖν τὴν θυγατέρα. καὶ τὸ μὲν ἀπειλῆς ἀποτεμφθῆναι. ἡ δὲ δέπας, ἡ ποθὲ τῆς παιδὸς ἀγαθὴ ὑπόσχεσις. οὐ γὰρ σιδποιὸν αὐτὴν ἔξειν φησὶν ὁ βασιλεύς. οὐ δὲ ὑδροφόρον. ἀλλὰ ἴσον ἐποιχομένην. ὃ δὴ καὶ Ελσὶν σὺ Τροίᾳ ποιεῖ καὶ Πηνελόπη σὺ Ιθάκη. καὶ Καλυψὼ δὲ καὶ Κίρκη. ἔτι δέ φησι καὶ ἐμὸν λέχος αὐτόωσιν. ὅπερ τανῦν εἶν δοκεῖ τῷ, λέχος ποριζόμενον ἢ ποριζόμενον. ὃ σὺ τῇ γάμμα ῥαψῳδίᾳ κεῖται. δόσο δὲ ἔρηται μὲν σεμνῶς. ἔχει δέ πως μέσως κατὰ τὴν σύνοιαν. ἵνα ὁ μὲν γέρων ἔχῃ νοεῖν αὐτὶ τοῦ μετέχουσαν καὶ κοινωνοῦσαν μοι κοίτης. ὁ δὲ λοιπὸς ἀκροατὴς, αὐτὶ τοῦ αὐτῶν τῷ ἐμῷ λέχει χόρτον θαλαμηπόλου ἀχολαζούσης πρὸ κοιτῶνα · Ισέον δὲ ὅτι Ομηρος μὲν, οὕτω σεμνῶς ἔφρασε. φιλεῖ δὲ τε βασιλέως καὶ τῶν ἀκροατῶν. Θεόκριτος δὲ μιμησάμενος σὺ τῷ, αὐτή μοι τορέσει καλὰ δέμνια, ἁ φέσδρον μὲν εἶπε. καθεῖλε δὲ τὴν ἡρωϊκὴν ἔμφασιν καὶ σεμνότητα. τοιοῦτον δὲ καὶ πρὸ Εὐριπίδου σὺ Ελσὶν τὸ λέχος ὑποστρῶσαι. Σημειώσαι δὲ ὅτι σύνταθα μὲν τὸ αὐτιόωσαν, αὐτοπατικῇ ἐνέταξεν. σὺ μέντοι τῷ, αὐτιόων ταύρων καὶ αἰγῶν ἑκατόμβης, γενικῇ τὸ, αὐτιόων ἐντέτακται. διότι καὶ ἄλλο ἐκεῖνο τὸ αὐτιαῦ. δόσο μὲν γὰρ, ἐστὶ ἀπλῶς ἐξ ὑπτιος. ἐκεῖνο δὲ, ἐστὶ γενυσικῆς ἀφλαύστως · Ισέον δὲ καὶ ὅτι σύνταθα μὲν, τὸ ὀ τὸ μικρὸν ἐπολεόνασεν, ὡς καὶ σὺ τῷ, ὀρόωντες. ἀλλαχοῦ δὲ αὐτ' αὐτὸ τὸ ἀ ὀρῆται. ὡς σὺ τῷ αὐτιάαν. οὕτω δὲ καὶ σὺ τῷ ὁράαν. κῆ τοῖς ὁμοίοις. καὶ ὅτι τὸ, αὐτιόων, φύσει μὲν δευτέρας συζυγίας ἐστιν. αὐτιάω γὰρ αὐτιῶ. πλεοναστικῷ δὲ τὸ ὁ μικροῦ, βαρυτονεῖται. καὶ ὅτι τὸ μικρὸν ὁ πλεοναζει σύνταθα, ἀλλὰ τὴν πρὸ αὐτὸ βραχεῖαν πρόληψιν, εἰς δακτύλου ἀναγκαῖον ἀπρεπισμόν. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἐστὶ τό, ὁρόω. καὶ ἐκεῖ γὰρ, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ὁμοία γέγονεν ἡ προσθεσις. καὶ ἐστὶ τὸ πυρὶ λαμπετόωντι. ὡς αὐτὸς κῆ ἐστὶ τὸ φοιτόων τες. τὸ δ' ὅμοιον κῆ ἐστὶ τό, ὀκριόωντο αὐτὶ τοῦ ἐτραχύνοντο. οὕτω δὲ κῆ ἐστὶ τό, τηλεθόωντες. μητιόωντες. κελευτιόωντες. γοόωντες. βοόωντες κῆ τῶν ὁμοίων. εἰ δέ γε τὸ πλεονάζον

τος

τος μακρὰ ποδήκεε συλλαβὴ, οὐκ ἔτι τὸ μικρὸν ὁ, ἀλλὰ τὸ μέγα ἐκεῖ παρεντίθεται. ἵνα ὀξ ἀνάγκης ἀστονδεῖος ποιῇ ἀρτελεσθῆ. οἷον ἠδωντες ἠβώωντες. οὕτω δὲ καὶ τὸ, ἰσρώωντες κὴ τὸ, ὀρμάω μαιμάω. αὐσάω. κὴ ὅλα τοιαῦτα. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ἤγουν τὰ ποδὶ τοῦ ὁῶ βαρύτονα ἀπὸ δύο συλλαβᾶς. ποδὶ δὲ τοῦ γνώω. ζώω. πλώω. ῥώω, ἕτερος λόγος ὡς καὶ ποδὶ τοῦ μνώω καὶ χωω. τὸ δὲ ἴσον ἐποιημένως, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ὑφαίνουσαν. ἐσθῶμι γὰρ καὶ ἐπὶ ποσοῦμαι ὑφαινον αἱ ποιούμεναι τὴν ἰσουργίαν, ὀχὲ τὴν τῶν ὑφαινομένων ὡς ἐκεῖσε πλατύτητα. πρώτη δέ τις αἰγυπτία γυνὴ, καθελομένη ὕφανεν. ἀφ' ἧς καὶ αἰγύπτιοι ἀθηναῖς ἄγαλμα καθημένης ἱδρύσαντο. καὶ ἄλλως δὲ ἴσον ἐποιημένως αὐτὴ τοῦ ἐπισαθοῦσαν ταῖς ὑφαινούσαις καὶ πρϊοῦσαν καὶ ἐπὶ σκεπομένως αὐτάς τε καὶ ὅσα ἔργα χρήσιμα ταῖς ἰσουργούσαις. γυναικεῖον δὲ τὸ ἰσουργεῖν παρ' Ομήρῳ. καὶ οὐκ ἀλλ' παρ' αὐτῷ ὑφαίνη αἰνὴ ἐ μὴ ἀρα βουλαῖ. εἰ καὶ τοῖς ὕστερον μοχθηρῶς πρατολμᾶται κατά τι αἰγύπτιον ἔθος. ὁ καὶ Σοφοκλῆς πρεσημήνατο ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ κολωνῷ. τοῦ δὲ αὐτοῦ, ἀρχὴ ὅδιν ἡ αὐτὴ μόνη ποθεσις ἀφ' ἧς κὴ ὄνομα ὁ αὐτίος. καὶ τὸ ὀξ αὐτοῦ, ἐναντίον· Σημειωτέον δὲ ὡς ἐν τῷ τοπῳ τούτῳ σφοδρᾶς ἐννοίας ἐπιφανῶς ὁ βασιλεὺς μεθώδευσεν. αὐτὴ γὰρ τοῦ εἰπεῖν μήσε οὐδὲ ὁ θεὸς ὠφελήσῃ. καὶ μήσε βλάψω δεινῶς, ἄλλα εἶπεν ὡς δηλοῖ ἡ ποιητικὴ φρασική·

Αλλ' ἴθι μή μ' ἐρέθιζε ϛωότερος ὥς κε νέηαι·
Ὡς ἔφατ'. ἔδεισεν δ' ὁ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ·
Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν, ἠρᾶτο γεραιὸς
Ἀπόλλωνι ἄνακτι. τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ·
Κλῦθι μευ ἀργυρότοξ' ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας·
Κίλλαν τε ζαθέην. Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις
Σμινθεῦ· εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα·
Η εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ·
Τίσειαν δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν·

Οτι ὁ μὲν ἀνεξόμενος ἀκοῦσαι τινὸς λαλοῦντος, ἂ κινήσῃ αὖ τινα εἰς θυμὸν, καλῶς λῦ εἶπε τὸ, ἀλλ' ἴθι μή μ' ἐρέθιζε. πρὸς δὲ γέροντα ὑποπτήξαντα ἐπὶ ἀπειλαῖς καὶ πειθέντα, οὗ ἔχει ῥηθῆναι τὸ, ἔδεισε δ' ὁ γέρων κὴ ἐπείθετο μύθῳ· Σημειωτέον δὲ ὅτι Ομηρος, οὐ μάτην ἐνταῦθα προσέθηκε τὸ, γέρων. ἀλλ' ἢ Φιλοσοφῶν ἑτοίμως φυσικῶς εἰς δέος τοὺς γέροντας εἶναι. τὸ γὰρ θαρρεῖν αὐτοὺς ἐπιλέλοιπεν, ἢ καὶ οἰκτιζόμενος τὸν Χρύσην ὡς παθόντα οὐκ ἄξια τῆς πολιᾶς, καὶ οὐ δεόντως ἀπ' ἐλπίδος γενόμενον· Ιστέον δὲ ὅτι τὸ ἔδεισε ὅ ὅδιν ἐθελίασε πρωτότυπον τὸ δείω. καὶ πλεοναστικῷ τῷ δ', δείδω. καὶ ὅτι τὸ ἴθι λείπεται παθέλως. δηλοῖ γὰρ τὸ ἄπιθι. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔρω τὸ εἰς μάχην συμπλέκω, γίνεται ἀρβολὴ τοῦ ἴ ἔρω. ὀξ οὗ ἐρέθω. ὡς φλέγω φλεγέθω. νέμω νεμέθω. ἀφ' οὗ τὸ ἐρεθίζω. τὸ δὲ ἐρέθω ἡ χρῆσις, ἐν τοῖς ἑξῆς. οἷον ὅτ' αὖ με ἐρέθῃ. ἤγουν ἐρεθίζῃ. κὴ μή μ' ἔρεθε ὀνειδείοις ἐπέεσσιν· Ιστέον δὲ κὴ ὅτι τεσσάρων τούτων ὄντων τοῦ, σάος ὁ ὑγιὴς τοῦ σῶς κατὰ συναίρεσιν. τοῦ σόος ὀχὲ τοῦ ὁ μικροῦ ὁμηρικῶς. καὶ τ' σῶος ὀχὲ πραλήγοντος τοῦ ω μεγάλου. χρῆσις ἐνταῦθα κεῖται τοῦ, σάος, ἐν τῷ σαώτερος ὥς κε νέηαι. ἤγουν ὅπως ἀνακρωτηρίαστος, ἀχρονοσήμος. ὁ μεγαλίως ἀπειλὴν ἔχει κατὰ τὸ γέροντος Χρύσου, εἰ κὴ εὐφήμως ἐχημάτισαι. πραλαλεῖ γὰρ ὡς ἀνρωτηριασθήσεται εἰ μὴ ταχὺ μνήσεται νόσου. ὃς ἐκ τοῦ νέω πράγεται. οὗ ποστακτικὸν παθητικὸν ἰωνικὸν ἐνικὸν ὀξ εὐθείας τοῦ τ', τὸ, νέηαι ἤγουν ἀπέλθῃς· Οτι Φλοῖσβος κατὰ ὀνοματοποιίαν, ἤχος ὕλατος θαλασσίου ἐν τῇ ἐκκυμάνσει γινόμενος πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς παλινοστοῦντος. διὸ καὶ πολύ Φλοισβος λέγεται θάλασσα. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἁπλῶς ἐπὶ θορύβου κεῖται. οἷον ἐπὶ πολε

μικρῷ ὡς ἐν τοῖς μεταταῦτα φανήσεται. καὶ ἔστι μὲν καὶ ῥῆμα ὀνομαζόμενον τὸ, φλύω. οἷον αὐά δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. οὐκ ἐκ τούτου δὲ γίνεται ὁ φλοῖσβος. ἀλλ' ἴσως μᾶλλον ἐκ τοῦ φλέω, διὸ καὶ ἔχει τὸ ὁ αὐτιπαρακείμενον. ἡ δὲ ὀνομαζομένη, τρόπος ὅτι ποιητικὸς καὶ αὐτὴ μιμουμένη τοὺς τῶν σωμάτων ἤχους, καὶ γέμει ταύτης ἡ ποίησις ὡς πολλαχοῦ δειχθήσεται. ἐπενοήθη δὲ πρὸ τῶν παλαιῶν, ἐπὶ πραγμάτων αἱ οὐκ ὠνομασθέτησαν οἱ πρὸ αὐτῶν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ αὐτὸ ῥηθήσεται. Οτι τὰ εἰς θεν ἐπιῤῥήματα πρὸ τοῖς παλαιοῖς, φωνήεντος μὲν ἐπιφερομένου, ἐφείλκυντο χάριν δύφωνίας τὸ νύ. οἷον ἀπάνευθεν ἔρχεται. εἰ δὲ σύμφωνον ἐπιφέρεσθαι, δίχα τοῦ νύ ἐξεφωνοῦντο. οἷον, ἀπάνευθε κιών. πρόθεσις δὲ ἡ προθεσις ἐν τῷ ἀπάνευθε. μερικὰ δὲ τοιαῦτα φανεῖται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἐκ δὲ τοῦ κιών ὄνομα ὁ κίων, ἀναπαίστως αὐτὸς βαρυτονηθείσ. Οτι τὸ γεραιὸς ἢ φύσει ἔχει τὸ ε' ὡς ἀπὸ τοῦ γέρας, γεραροὶ γὰρ καὶ τίμιοι οἱ γέροντες, ἢ ἀπὸ τοῦ γηραιὸς συνέσταλται. ὥσπου καὶ ὁ μὲν συνδέσμος, μὲν λέγεται κατὰ συστολήν. καὶ τὸ ξηρὸν ξερὸν ἐν ὀδυσσείᾳ. τὸ μέντοι μὲν, καὶ ἀπὸ τοῦ α' λέγεται μάν. καθὰ καὶ ἀπὸ τοῦ φρήν, γίνεται καὶ τὸ φρεσὶν καινῶς. καὶ τὸ φρασὶ δωρικῶς πρὸ πινδάρου. οὕτω δὲ καὶ τὸ μὲν καὶ μὲν καὶ μὰν διαφορεῖται. καὶ ὁ πίασος δὲ. οὐ γὰρ μόνον ἀπὸ τοῦ α' προφέρεται, ἀλλὰ καὶ πίεσσο. καὶ πίνασος λέγεται. Οτι παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπαμφοτερίζει ἡ ἀρτεμις καὶ ἀπόλλωνος. καὶ ἐν μὲν τῷ, ἀπόλλωνι ἄνακτι. καὶ πρὸ τούτων ἐν τῷ, ἑκηβόλου ἀπόλλωνος. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ἐκτείνεται ἁπλῶς. καίτοι τίς ἐν τῇ παραληγούσῃ τῶν προθέσεων ἀναλογία, συστέλλεσθαι ἀπαιτούσης αὐτό. ἐν δὲ τῷ, ἐχέφρων φοῖβος ἀπόλλων, καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις τόποις συστέλλεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ κρονίων διαφορεῖται πρὸ τῷ ποιητῇ. καὶ ἄλλα οὐκ ὀλίγα. εἰ καὶ οἱ νεώτεροι γραμματικοὶ λογισταὶ τῶν στιγμογράφων, μονόχρονα τὰ τοιαῦτα εἶναι θέλουσιν. ἀπόλλων δὲ πρὸ τοῖς παλαιοῖς οὐκ εὐφήμως μέν. ὅμως δὲ φοβερώτερον ὁ ἥλιος εἰς ὃν ἀναφέρεται τὰ λοιμώδη νοσήματα. ὥσπερ γὰρ ποσειδῶν, παρὰ μὲν σεισίχθων τὸ φοβερὸν, παρὰ δὲ ἀσφάλιος τὸ εὐφημον, οὕτω καὶ ἥλιος. παρὰ μὲν, ἀπόλλων. παρὰ δὲ, ἀλεξίκακος. εὐκρατῶς μὲν γὰρ ἔχουσαι ἀπὸ τοῦ ἡλίου αἱ ὧραι, ὑγείας εἰσὶν αἴτιαι. δυσκρατῶς δὲ διακείμεναι, ἀπόλλωσιν. οὕτω δὲ καὶ φωσφόρος ὢν ὁ αὐτὸς ἥλιος, ὅμως νυκτὶ ἐοικέναι μετ' ὀλίγα λεχθήσεται ἀπὸ τὴν νοσεραν ἢ νοτίαν τοῦ ἀέρος κατάστασιν. ὅτι δέ τινες ἐπελέγοντο τὰ φοβερὰ ἐπίθετα, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν ταῖς ἱστορίαις βασιλεῖς. ὁ πολιορκητής. καὶ ὁ κεραυνός. καὶ ὁ ἄρης δὲ, ἀπὸ τοῦ βλάπτειν ὀνομασθῆναι δοκεῖ, ἐπεὶ καὶ βροτολοιγὸς ὁ αὐτὸς. τινὲς μέντοι ἐκ τοῦ ἀρκεῖν παράγουσι τὸ, ἀπόλλων. ἵνα ᾖ μᾶλλον εὔφημότερον, ἀρκεῖν σὺν ἐν κατοχῇ κακῶν. διὸ Μιλήσιοι κατὰ τὸν γεωγράφον καὶ Δήλιοι, οὔλιον τιμῶσιν ἀπόλλωνα. ἤγουν ὑγιαστικόν. οὔλειν γὰρ τὸ ὑγιαίνειν. ὡς καὶ ἄρτεμις φησὶν, ἀπὸ τοῦ ἀρτεμέας ποιεῖν, ὅ ἐστιν ὑγιεῖς. οὐκ ἔστι δὲ ὁ ἀπόλλων μετοχικόν. ἐκλίνετο γὰρ λῶ, ἀπόλλονθος ὡς λέοντος. ἀλλὰ μᾶλλον ῥηματικόν. ὡς τὸ ἀγάλλωνος καὶ ἔτι τοιοῦτον. φιλάσσει δὲ τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ, ὡς καὶ πάντα τὰ εἰς λῶν ὀνόματα λήγοντα. Οτι δὲ ἐν τῷ ἄναξ ἄνακτος ἄνακτι, ἐκ πολεοασμοῦ κεῖται τὸ τ' ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, Ηρακλείδης δηλοῖ εἰπών, ὅτι Κύπριοι καὶ Αἰολεῖς παρενθέσει ῥήμασι καὶ ὀνόμασι τὸ τ'. τὴν πόλιν πτόλιν λέγοντες καὶ τὸν πόλεμον πτόλεμον, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν τῷ ἄνακτος, καὶ νυκτὸς, καὶ ἐν τῷ αὐύω αὐύτω ὅθεν ὁ αὔυτος κύριον. καὶ ἐν τῷ αρύω αρύτω ὅθεν ἡ αρύταινα. πολεοασμῷ δὲ τοῦ σίγμα καὶ ὁ αρύσιχος. Οτι τὸ, ἐμοῦ καὶ σοῦ καὶ οὗ, πεν ταχῶς κινεῖται. τὰ μὲν γὰρ πρωτότυπα ἐμοῦ σοῦ οὗ. ἡ δὲ διάλυσις ποιεῖ αὐτὰ, ἐμέο. σέο. ἕο. ταῦτα δὲ, συναίρεσις μὲν ποιητικὴ συναλείφει εἰς τὸ, ἐμεῦ σεῦ δῦ ἐπένθεσις δὲ τοῦ ι, μετάγει εἰς τὸ, ἐμεῖο σεῖο εἷο. πραγωγὴ δὲ μετασύρει αὐτὰ εἰς τὸ, ἐμέθεν. σέθεν. ἕθεν. καὶ εἰσὶ τούτων πάντων αἱ χρήσεις παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ δὲ ἐμεῦ ἀφαιροῦν τὴν αρχουσαν, ἐγκλίνεται. ἤγουν τὸν οἰκεῖον τόνον ἀναπέμπει τῇ ὀξυθεν συλλαβῇ. οἷον κλῦθί μευ αρ γυρότοξε. τουτέστι λαμπρότοξε. οὐ γάρ ὅτι πολλοὺς τόξον ὅλον αργύρεον. εἰ δὲ καὶ ἀνάκει

ται ὥσπερ τῷ ἡλίῳ ὁ χρυσὸς, οὕτω τῇ σελήνῃ ὁ ἀργυρος, ὅμως οἰκειοῦται ὁ ἀπόλλων ἥλιος καὶ τὸ τῆς σελήνης, ἐπεὶ καὶ δῆ αὐτὸς ἐκείνη ἔχει τὸ φῶς. δῆλον δ' ὅτι καὶ χρυσότοξος ὁ αὐτός. διὸ καὶ Σοφοκλῆς. ἀκύλα χρυσόστροφα τὰ τοῦ φοίβου τόξα λέγει. τὸ δὲ κλῦθι, μεταπέπλασται ἀπὸ τοῦ κλῦε. ὡς καὶ ἐξῆς εἰρήσεται. καθὰ καὶ τὸ ἄνωχθι, ἐκ τοῦ ἄνωγε. θέμα γὰρ ἔστιν τοῦτο, κλῦθι τὸ κλῦμι, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. καὶ τὸ ἴθι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἴε μετεπλάσθη ἀορίστου δευτέρου. οὗ σύνεσις, εἶω τὸ προβύομαι. Ισέον δὲ καὶ ὅτι καθάπερ ἀργυρότοξος ὁ κατὰ λαμπρότητα τοιοῦτος, οὕτω καὶ βιὸς ἀργύρεος μετ' ὀλίγα ὁ λαμπρός. Οτι ἀμφιβαίνειν πρὸ τῶν ποιητῶν ὡσεὶ πολὺ τὸ σκοπεῖν καὶ περιέπειν. ὡς ὅτε λέων ἀμφιβαίνει τοῖς σκύμνοις λέγεται. ἢ κύων τοῖς σκυλακίοις. οὕτω δὲ καὶ σὺ μάχῃ, νεκρῷ τις ἀμφιβαίνει, ὑπερμαχῶν ἐκείνου. καὶ ἀπόλλων δὴν ἀμφιβεβηκέναι λέγεται τὴν χρύσην πόλιν καὶ τὴν Κίλλαν, οἷα σκέπων καὶ βαίνων ἀμφὶ αὐτάς. τάχα γὰρ, ἄσυλον διέμεινε τό, τε κιλλαῖον ἱερὸν τοῦ ἀπόλλωνος καὶ τὸ σὺν τῇ χρύσῃ. διὸ καὶ πριουσαζόμενος, δῶρα εἶχε δοθῆναι ὁ Χρύσης, εἰς λύτρα τῆς θυγατρός. καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπρεπεία καὶ οἷα μὴ πρὸς αὐτοῦ τοῦ γέροντος φέρεσθαι, ἀλλὰ παρ' ἑτέρων βασάζεσθαι ὡς εἰκός. εἰ καὶ Ομηρος αὐτὸ σιωπᾷ καθὰ μὴ τὸ κατ' εἶδος τῶν δώρων. εἰωθὼς οὕτω ποιεῖν μυριαχοῦ σύθα χρὴ, καὶ σιωπᾶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα λέγεσθαι. εἰ δὲ σὺ ταῖς λιταῖς μὴ σὺ θῆς κατὰ τὸν Εκτορα, δώρων πολλῶν μνησθεὶς, δέχεσθαι ἐκεῖ καὶ τὸ πλῆθος μὴ δοῦ φέροντας. ἀλλ' ἐκεῖ, πάνυ ἀναγκαῖον ἦν οὕτω ποιῆσαι τὸν Ομηρον. διὸ ἐξεγράψατο μὴ αὐτά. δῆλον δὲ ὅτι ὡσεὶ πολὺ περιεποιοῦτο τὰ ἱερὰ σὺν ταῖς ἀλώσεσι τῶν πόλεων. ὅθεν καὶ Οδυσσεὺς τῷ Μάρωνι ὡς ἀπόλλωνος ἱερεῖ, τὰ πρόσοντα ἐχαρίζετο. καὶ τῆς Τενέδου δὲ ἴσως διαδόχῳ ἵνα ἀπάσειεν φησὶ τὸν ἀπόλλωνα, οὐ διότι οὐχ ἧλον αὐτῷ οἱ Ελληνες, ἀλλ' ὅτι ὡς εἰκὸς ἦν τὸν ἀπόλλωνα φιλανθρωπότερον τοῖς ἐκεῖ προσηνέχθησαν. ἔστι δὲ ἡ μὲν Τένεδος νῆσος αἰολική. ποτὲ μὲν λευκοφρὺς καλουμένη διὰ τὸ λευκὰς ἔχειν ὀφρῦς. ἤγουν ὀχθὰς πρὸς τῷ αἰγιαλοῖς. διὰ δὲ τὸν βωμὸν Τένην οὕπερ ἕδος ἦτοι κατοικητήριον γέγονε, μετακληθεῖσα Τένεδος. ὄντινα Τένην, διαβολὴ μὲν μιᾶς φιλονόμου ἢ πολυβοίας, συνκατέρριψε διὰ τὸ παῖδος Κύκνου εἰς θάλασσαν, τῇ ἀδελφῇ λευκοθέᾳ ἐγκλείσασα λάρναξι. ἡ δὲ δίκη προσωκειωμένη, τῆς νήσου βασιλέα κατέστησεν. ἦν δὲ ἡ τῆς μιᾶς διαβολὴ πρὸς τὸν Κύκνον ἐρωτική. ὁποία καὶ ἡ τῆς Ιππολυτείας πρὸς Πέλοπα. καὶ ἡ τῆς Αντείας, πρὸς τὸν Προῖτον. ὅτι δηλαδὴ ὁ Τένης ἐβιάζετο αὐτῆν. καίτοι, αὐτὴ οὕτως εἰς τὸν Τένην ἐποίησεν, εἴρηται δέ τι πλέον περὶ τῆς νήσου ταύτης, μὴ σὺ τοῖς τοῦ πρωτοτύπου. ἡ δὲ Κίλλα, πολίχνιον μὲν ἦν βωμὸν κείμενον περὶ που τὴν ἀτραμυττηνὴν χώραν. ἠφάνισαι δὲ. τὸ δὲ ὄνομα ἔσχεν ἀπό τινος ἡνιόχου τῷ Πέλοπι. ὃς Κίλλας μὲν ἐκαλεῖτο. αὐτόθι δὲ τεθνεὼς καὶ ταφεὶς, ἐτιμήθη πρὸς τοῦ Πέλοπος, κτίσματι πόλεως. ἥτις δ' ἐκεῖνον Κίλλα ἐκλήθη. καὶ ἀπ' αὐτῆς, κιλλαῖος ἀπόλλων αὐτόθι καὶ ποταμός. ἔοικε δὲ ὁ Κίλλας ὀφὲ τοῦ ντ κλίνεσθαι. ὡς τὸ πάλλας πάλλαντος. διὸ μὴ οἱ κατὰ τὴν Κίλλαν ταύτην, κίλλαντες ἐκαλοῦντο. σὺ δὲ τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρεσθαι ὅτι ἡ Κίλλα εἶχεν ἱερὸν ὃ διέσηκε θαλάσσης πλέθρα τέσσαρα. πρόχωμα ποιοῦντος μεταξὺ αὐτῆς καὶ χρύσης ποταμοῦ, ᾧ ὄνομα Κίλλαιος. καὶ ὅτι δοκεῖ Πέλοπος εἶναι ἡνίοχος ὁ Κίλλας. καὶ αὐτὸς ποιῆσαι τὸ ῥηθὲν ἱερόν. πρὸς ὃ καὶ μνῆμα Κίλλου. ἀφ' οὗ καὶ κίλικες φησὶν, οἱ τὸ Θήβης πεδίον οἰκοῦντες. οὐ γὰρ Θηβαίοις αὐτοῦ Ομηρος ἀλλὰ κίλιξι φησὶν ἑτερωνύμως δῆλα δή, ὡς μὴ ἐπὶ ἄλλων ἐθνικῶν ὀνομάτων δειχθήσεται) γινόμενον. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ μὴ ἀλλήν τινά που Κίλλαν εἶναι κατὰ τὴν Ιουδαίαν. ἧς οἱ πολῖται κιλλῆται. καὶ κιλλανοὶ ἐλέγοντο. πολλὰ δὲ τῶν αὐτιγράφων, τὸ, κίλλας, κῆλος γράφοισιν. ὡς Υλος. ζωθμώτατον δὲ, τὸ γεωγράφου ἐκεῖνο. Κίλλου μνῆμα σὺν τῷ ἱερῷ τοῦ κιλλαίου ἀπόλλωνος, χῶμα μέγα. ἡνίοχος δὲ ἦν Πέλοπος ἡγησάμενος τῶν τόπων. ἀφ' οὗ ἴσως φησὶ καὶ ἡ ἐκεῖ Κιλικία. ἢ ἀνάπαλιν. ἀλλαχοῦ δὲ γράφει ὅτι σὺν τῇ ἀτραμυττηνῇ χώρᾳ καὶ ἡ χρύσα καὶ ἡ Κίλλα. ἦν δὲ

καί τις τόπος ἄλλος Κίλλα, πλησίον Θήβης. ἐν ᾧ κιλλαίου ἀπόλλωνος ἱερόν. ὅθεν καὶ μὰς ἴδῃς φέρεται ὁ κίλλος. ἦν δέ φησι καὶ ἐν Λέσβῳ κίλλαιον. καὶ περί τοῦ τὰ χάργαρα κίλλαιον ὄρος. ἡ δὲ Χρύση, πόλις μὲν ἦν καὶ αὐτὴ ὁμοίως ἀτραμυττηνή, πλησίον Θήβης τῆς μεταπύτα ῥηθησομένης. οὐκ ἔστι δὲ αὖτη οὐ δ' αὐτή. πάλαι ἀφανισθεῖσα ὡς ἡ ἱστορία φησίν. ὅτι δὲ καινὴ μὲν χρύσα ἰωνικῶς δὲ χρύση. καὶ ὅτι πολλαὶ χρῦσαι λέγονται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ἐλὶς τε γὰρ λίμνου, πόλιν χρύσην ἱστοροῦσι. καὶ πόλει Σκῦρον. καὶ ἐν Ελλησπόντῳ οὐ μακρὰν Αβύδου. ἐλέγετο δέ φασι χρύση, καὶ ἀκρωτήριον πόλει τὴν ἀφανισίαν τῆς λίμνου βλέπον πρὸς Τένεδον. ὅτι δὲ ἡ ὁμηρικὴ χρύση, τῶν αὐτοῦ ῥηθέντων κιλίκων ἦν, ἐν τοῖς ἑξῆς μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. παραλία δὲ ἦν ὡς δηλοῖ. καὶ τὸ χρύσα, πολίχνιον ἦν ἐπὶ θαλάσσῃ ἔχον λιμένα· Οτι σκινθοῦς, ἀπόλλωνος ἐπίθετον. καὶ οἱ μὲν φασιν, ἀπὸ Σμίνθης πόλεως πόλει Τροίαν. ὡς καὶ ὁ τὰ ἐθνικὰ ἐπιτέμνων φησίν. ἧς πολίτης καὶ σκινθαῖος λέγεται καὶ σκινθοῦς. ὡς ἔστιν οὕτω σκινθέα, τὸν ἐν τῇ πόλει Σμίνθη τιμώμενον. οἱ δὲ, ἀπὸ τῶν σκίνθων ὁ δηλοῖ τοῦ μῦας, αὐτὸν οὕτω καλεῖσθαι φασί. δοκεῖ γάρ ποτε αὐταιρέτης γενέσθαι σκίνθων, βλαπτόντων τοῦ ἐκεῖ. ὡς διαδῦσαι ναόν τε αὐτοῦ ἱδρυθῆναι. καὶ αὐτὸν σκινθέα κληθῆναι, ὅθεν τοῦ ἀποσοβηθέντας μῦας. οἷς οἱ ἐγχώριοι σκίνθους ἐκάλουν. φησὶ γὰρ ἡ ἱστορία, ὅτι ἐν τῇ χρύσῃ σκινθέως ὄζον ἱερὸν, καὶ μῦς ὑπὸ κεῖται τῷ ποδὶ τοῦ ξοάνου. Σκῆπα ἔργον τοῦ Παρίου. τὸ σύμβολον τὸ τὴν ἐτυμότητα σῶζον τοῦ ὀνόματος. ἤγουν ἐν ᾧ κεῖται ἡ τοῦ σκινθέως ἐτυμολογία. ἡ δὲ ὧδε λέγουσα ἱστορία, καὶ τοξευθῆναι ὑπ' ἀπόλλωνος τοὺς μῦας λέγει. καὶ τὸ λήιον ἐκτίθεσθαι τὸ ὑπ' ἐκείνων βλαπτόμενον. λέγουσα ὅτι Κρίνισός ἦν τινος ὃς ἱεράτο ἀπόλλωνι. πρὸς ὃν Κρίνισα ἔχει πως οἰκείως ὁ Χρύσης. ἐκεῖνος τε γὰρ δὺ ἔπαθεν ὑπὸ τοῦ Φοίβου ἐφ' οἷς μῦες τὰ ἐκείνου σινόμενοι λήια κατετοξεύθησαν. διὸ καὶ σκινθέως ταυτόν δ' εἰπεῖν μυοκτόνου ἀπόλλωνος ἱδρύσασθο ἱερόν. καὶ οὗτος ὁ Χρύσης, εἰ καὶ μὴ ἐφ' ὁμοίων, ἀλλ' ὅμως ἄλλως ὡς ἐθέλει, προκαλεῖται τὸν ἀπόλλω εἰς ἄμυναν. ὃ καὶ ὁ σωτῆρος Κρίνις ποιήσειεν. ὅτι δὲ καὶ μικρῶν τινων εἵνεκεν μεγάλας ἤθελον χαρίτας ὄφλειν οἱ παλαιοὶ τοῖς ἐκδικηταῖς, καὶ ὅτι δὲ αὐτῶν ἐκείνους παρωνόμαζον, δηλοῦσιν αἱ ἱστορίαι. οἱ γὰρ πόλει Τραχῖνα Οἰταῖοι, κορωνίωνα λέγουσι τιμᾶν Ηρακλέα, χαρὶν ἀντίδωρον ἀπαλλαγῆς. ἤτοι πρόπων. οἷς ἐκεῖνοι κόρωπας λέγοισιν. Ερυθραῖοι δὲ, Ηρακλῆν ἱποκτόνον σεβάζονται, ὡς φθείρονται τοῦ ἀμπελοφάγους ἵππους. Ρόδιοι δὲ, ἀπόλλωνα ἐρυθίβιον. τὴν ἐρυσίβην ἐρυθίβην καλοῦντες. οὕτως δὲν ἀπὸ μικρῶν ἡ κλῆσις. καὶ τῷ σκινθεῖ ἀπόλλωνι ἀπὸ σκίνθων γὰρ. οἵπερ μῦες εἰσίν. οὕτω δὲ ἄξιος λόγου τοῖς παλαιοῖς ἐδόκει ὁ πόλει τοῦ σκινθέως ἀπόλλωνος μῦθος, ὥστε καὶ λόγοι σκινθικοὶ ἐγράφοντο. καὶ μέθοδος ἦν εἰς τούτοις ῥητορική. οἱ δέ τινες ἄλλην ἱστορίαν ἐκτίθενται πόλει τοῦ σκινθέως. λέγοντες ὅτι τεῦκροι Κρῆτες ἄνδρες εἰς ἀκρωνίαν στελλόμενοι χρῶνται ἀπόλλωνι. ὁ δὲ, ἀποβάλλει, ἐκεῖσε καταμένειν αὐτοῦ καὶ σῆμα τὴν εἰς ἀκρωνίαν ὁδοιπορίαν, ἔνθα γενέσθαι αὐτοῖς αὐτιπέσωσι. στέλλονται δὲν. μὴ διαπραισωσάμενοι, προσβαίνουσι τοῖς ζωϊκοῖς τόποις. καὶ οἱ μὲν, σταγωνίως ἔχειν, γενέσθαι τινας παραδοκοῦντες ἄνδρας καὶ μεγάλην ἐκεῖθεν αὐτίταξιν. ὡς δὲ ὕπνος εἶχεν αὐτοῦ, ἐξέρπουσι γῆθεν μῦες. οἷς αὐτοὶ σκίνθοις ἐκάλουν κατὰ γλῶσσαν ἐγχώριον καὶ καταζώσαντες τοῦ τῶν ὅπλων ἀναφορεῖς ἤτοι τε λαμῶνας, καὶ πᾶν δὲ εἴ τι αὐτοῖς ἦν ἐκ ζώων ἀρσενικῶν, εἰς ἀχρησίαν ὅπλων αὐτοῦ περιέσηκαν. ὡς δὲν ἀφυπνίσθησαν, καὶ οὔτε ὅπλοις ἔχρῶντο χαλᾶσθαι, καὶ πολλὰ δὲ τῶν σκευῶν αὐτοῖς ἀπηχρείωτο, μέγα τε διενοοῦντο κακὸν παθεῖν, καὶ τοῦ μῦας εἰς πολεμίους ἐνεγράφοντο. κἀντεῦθεν τὸν χρησμὸν ὀφέστοτε συνεβάλοντο. καὶ δόξαν νοεῖν ἐκεῖνον σοφίζονται. καὶ αὐτόθι τε μύοισι, καὶ πόλιν τοῖς σκίνθοις παρώνυμον κτίζοισι, καὶ σκινθέα τιμῶσιν ἀπόλλωνα. ἤγουν ὡς δὴ ἔστοι τις ὄφις σκίνθων χρήσαντα. ὃν καὶ ἱδρύσοισι, μυὸς ἐπιβεβηκότα. ὡσανεὶ παταξαντα τὸ θηρίον καθὰ προεκτέθειται. καὶ αὖτη μὲν ἱστορία ζωϊκὴ πόλει ὁπλοφάγων μυῶν. Ηρόδοτος δὲ ἐν αὐτῷ

πλακὴν ἐκτίθεται ταύτην. ὅτι Αραβίων καὶ Ασσυρίων ἀφικομένων εἰς Αἴγυπτον, ἐπισχυθέντες μῦες ἀρουραῖοι, κατέφαγον μὲν δὴ φαρέτρας καὶ τὰ τόξα. περὶ δέ γε, τῶν ἀσπίδων τὰ ὄχανα. ὥστε τῇ ὑστεραίᾳ φθεγγόντων αὐτῶν γυμνῶν ὅπλων, πτοεῖν πολλοὺς. καὶ ἔσκεν ὁ τῆς Αἰγύπτου τότε βασιλεὺς, ἔχων ἐπὶ τῆς χειρὸς μῦν. ὁ δὲ γεωγράφος, λέγει καὶ ὅτι ἴδιόν τὸ ζωϊκὸν ὄρος, ἀφ᾽ τῆς σὺν κρίτῃ προνόμασαι ὑπὸ τῶν ἐκ κρήτης ἀφιγμένων τεύκρων. ἧς ἐπέθεντο οἱ ἀρουραῖοι μῦες. Ηρακλέων δ᾽ ὁ πόντικος, πολιθύοντας φησὶ δὴ πρὸ τὸ ἱερὸν μῦας, νομισθῆναι ἱερούς. καὶ τὸ ξόανον οὕτω κατασκευασθῆναι βεβηκὸς ἐπὶ τῷ μυΐ. διάφοροι δέ φησι τόποι σὺν οἷς τὸ τοῦ σμινθέως ὄνομα. Ιστέον δὲ ὅτι ἔοικεν ὁ σμινθεὺς, καὶ σμίνθιος λέγεσθαι ὡς δῆλον ἐκ τῶν σμινθιακῶν λόγων. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ ζώμιος καὶ ῥόδιος τὰ σωμικὰ καὶ τὰ ῥοδιακὰ, οὕτω φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ σμίνθιος, εἶεν τὰ σμινθιακά. τοῖς δὲ ῥηθεῖσι, προστιθετέον καὶ ὅτι δεινόν τι τὸ τῶν μυῶν ἔθνος ἐπιφρῆσαι κατὰ θεομηνίαν καὶ δυσπάλακτον εἰ μὴ θεόθεν ἀπαχθείη. καὶ αἱ μὲν βραχὺς οὗτος χρόνος καὶ διέφθετο τὴν τῶν μακεδόνων, ὅπνος καὶ ἐπῆν. πρεσβύτερος δέ τις χρόνος, ἐδείξε νέφος μυῶν πορίσαν τὸν μαρωνείτην ὄρειον ζυγὸν, αἰερθὲν εἰς ἄέρα. καὶ τοίχοις οἰκημάτων βίᾳ προσαραχθὲν καὶ οὕτως ὀλοωλός. οὐ μόνον δὲ κάτωθεν ἀναλαμβανόμενοι, ἀλλὰ καὶ ἄνωθεν ἰσόρμενται μῦες καταβρεχόμενοι. ὡς δὲ καὶ ἰχθῦσιν ὗσεν ὁ θεὸς πολλαχοῦ, Αθήναιος ἱστορεῖ. φανίας γοῦν σὺν χερρονήσῳ φησὶν ἐπὶ ζεὶς ἡμέρας ὗσαι τὸν θεὸν ἰχθύας. οὕτω δέ φησι καὶ βαζάρεις πολὺ παιονίαν καὶ δαρδανίαν. ὧν καὶ τοσοῦτον ἦν πλῆθος, ὡς τὰς οἰκίας καὶ τὰς ὁδοὺς πληροῦσαι. ὡς δὲ κτείνοντες καὶ συγκλείοντες τὰς οἰκίας, οὐδὲν ἧττον ἀλλὰ καὶ τὰ σκεύη ἐπλήρουν τὸ. καὶ μᾶς τῶν ἐδεσμάτων ἦσαν οἱ βαζάρεις σωζόμενοι. καὶ οὐ δὲ τοῖς ὕδασιν ἦν χρῆσθαι. οὐδὲ δὴ πόδας ἐπὶ γῆν θεῖναι ἅτε συστεφομένων αὐτῶν. ὠχλοῦντο δὲ κἀ ὑπὸ τῆς τῶν τετελευτηκότων ὀσμῆς. ἔφυγόν φασι τὴν χώραν· τί δ᾽ ἂν θαυμάσῃ τις ἔπος ἢ θῆρες ἀφερημοῦσι τόσους πλεονάσαντες, ἢ σοιχειακός τις ὄλεθρος, οἷος καὶ ὁ ἀπὸ ποταμῶν, ἔγε καὶ ζωὰ φαυλότατα, δεινὰ ποιοῦσι κατὰ τόπων οἰκουμένων. λέγεται γοῦν ὡς καὶ τῇ Ανάφῃ νήσῳ ἀσυπαλαιέως τινὸς δύο πόρδικας ἐπαφέντος, οὕτως ἀφόρητοι πόρδικων ὁ τόπος, ὡς κινδυνοῦσι ἀνασάτοις γενέσθαι δὴ νησιῶται. Ασυπάλαια δὲ φασιν αὖθις Αναφαίου τινὸς δύο λαγωοὺς αὐτῇ ἐμβαλόντος, οὕτω κυριακῶς ἔχειν ὑπὸ πλήθους λαγῶν, ὡς δὴ Ασυπαλαιεῖς πολὺ αὐτῶν μαντεύσασθαι. καὶ τὴν Πυθίαν εἰπεῖν, κύνας ζέφειν καὶ κυνηγοῖς. ἀλῶναί τέ φασιν ἐν ἑνιαυτῷ, πλέους τῶν ἑξακισχιλίων. τουτοις δὲ ὅμοια παθεῖν καὶ δὴ πολὺ Καρπαθον. οἷδε προιμία ἡ λέγουσα ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωόν. πολὺ ἰὼ μὴ σὺ ζῆς τὸ πρινήνθου κεῖται. εἰ δὲ καὶ ἀκρίδες ἢ ὄφεις. ἢ λαγωδεῖς τόπους τινὰς ἠρήμωσαν, ἔστιν ὀβ ἱστοριῶν ἀναλέγεσθαι· Οτι σὺ οἷς Ομηρος ποιεῖ τὸν Χρύσην ἀναμιμνήσκοντα ὡς τόν τε ναὸν ἤρεψέ ποτε τῷ ἀπόλλωνι, καὶ πίονα μηρία ταύρων καὶ αἰγῶν ἔκηε. καὶ αὐτὸν μὲν αὐτὶ τούτων ἱκετεύοντα χαρίν. τὸν δὲ ἀπόλλωνα, ὑπακούοντα καὶ χαριζόμενον καὶ πμωρίαν ἐκ τῶν Ελλήνων ὑπὸρ αὐτῶν λαμβάνοντα, παιδευῦ δὴ ἀκροατὰς μεμνῆσθαι χαρίτων ἔγε καὶ ὁ ἀπόλλων δὴ παθὼν, αὐτευποιεῖ. οὕτω καὶ σὺ ἓξ μυθώδεσι παιδευτικὸς Ομηρος, καὶ διαδὺς φιλοσοφία τις πρώτη ἐδόκει τοῖς πάλαι ἡ ποίησις. εἰσάγουσά φασιν εἰς τὸν βίον, ἐκ νέων. καὶ διδάσκουσα ἤδη καὶ πάθη καὶ πραξεις μεθ᾽ ἡδονῆς. καὶ διαδὺς δὴ παῖδας δὲ ποιητικῆς ἐπαίδευον. σωφρονισὰς δὴ ἀοιδοὺς οἰόμενοι ὡς καὶ τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας φύλακα. καὶ τὸν Ιππαρχον πραξέποντες, ὃς ἡπάτα δὴ φιλοπμουμένους Ομήρῳ πορίσειν πᾶν μάθημα καὶ πᾶσαν τέχνην. ὡς ἐαν καί τις κατηγορῇ φησὶ τῆς ἀπίκης ἐρεσιώνης, καὶ ἃ μὴ δύναται φέρειν μῆλα καὶ ὄχνας. ποιητὴν ἔλεγον εἶναι τὸν σοφὸν. ὃς δὲ παντως, δὲ τὸ, τῇ ποιήσει πᾶν μάθημα καὶ τέχνην ἅπασαν ἐμφανταζεσθαι· Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ τοιοῦτον τὸ Ομήρου πολάσμια, πιθανὰ καὶ τὰ κατὰ τὸν Αχιλλέα ποιεῖ. εἰ γὰρ σὺ παῦθα ὁ Χρύσης δὲ τὴν θυγατε

ρα λιταζόμενος τὸν ἀπόλλωνα, αὐτὰρ τὰ τῶν Ελλήνων κάκωσιν, πολλῷ πλέον εἰ ζῆς ἐξεις ἡ θέτις μείζων οὖσα τοῦ χρύσου, μὴ μείζονα τὸν δία ἱκετεύουσα ἵλεων ἢ ὑμῖν πλέον τι ποιήσει κακόν. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἔρεμβε, σημαίνει μὲν τὸ, ὠρόφωσα. πράγει δὲ ὄνομα ῥηματικὸν, τὸν ὄροφον. ὅθεν οὐ μὴ ὄροφος ὁμωνύμως, δόναξ ποταμίος, ἐπιτηδειος εἰς τὸ ἐρέφειν. ποίνα δὲ μηρία καίειν λέγει τῷ ἀπόλλωνι, διότι αὐτὰ ὁλοκαυτοῦντο μόνα εἰ ταῖς θυσίαις. τῶν δὲ λοιπῶν τὸ ζώου μελῶν, ὄζειν μετέχειν τοῖς θύουσιν ὡς εἰ ζῆς ἐποιοῦσι φανήσεσθαι. ποίνα δὲ τὰ μηρία, ἢ ὅτι τὸ βύλιπτη ζῶα θύεσθαι, ἢ ὅτι τὸ λίπος τῆς κνίσης ὑφ' ἧς ἐκαλύπτοντο οἱ μηροί. καθάπερ μετ' ὀλίγα φησὶν ὁ ποιητής. τὸ δὲ ἕκηα εὐεστῶς, οὐ τὸ καίω κοινῶς. ἀλλὰ τὸ κάω ἀττικῶς. Ιστέον γὰρ ὡς ζιῶν τούτων. τὸ καίω, ὅτι διφθόγγου. καὶ τὸ κάω. καὶ τὸ κέω ὅτι τὸ ἑ μιλοῦ ὁ πολλαχοῦ φανεῖται. ἀπὸ μὲν τοῦ καίω τὸ καύσω γίνεται. ζοπῇ σωθῆναι τὸ ἰ εἰς ὑ κατὰ τὸ κλαίω κλαύσω. ἀπὸ δὲ τοῦ κάω, τὸ ἕκηα. ἐκ δὲ τοῦ μιλοβαφομένου κέω, τὸ, πυρὰ πολλὰ κειάμενοι. μὴ ἕτερα τοιαῦτα. εἰ δὲ δόξει μὴ ἀπὸ τοῦ κάω εἶναι ὁ καύσω μέλλων, οὐδέν τι καινοπραγεῖται. κάω γὰρ μὴ πλεονασμῷ τοῦ ὑ, καύω. ὡς λαῶ λαύω μὴ ἀπλαύω. ὡς ὃν ἀπλαύω ἀπλαύσω, οὕτω καύω καύσω. καὶ ὡς εἰκὼς, κλαύω κλαύσω. τὸ γάρτοι καίω ὁ μέλλων ἦν ἀν, καίσω, κατὰ τὸ παλαίω παλαίσω. ταίω ταίσω. ὅθεν οὐ καὶ ποιὸς ἀπάταιος. καὶ πόλις ταισὸς. καὶ συμπαίστωρ. ἔτι δὲ, καὶ κατὰ τὸ παίω παίσω. Ταύροις δὲ καὶ αἶγας ὁ χρύσης τῷ ἡλίῳ ἀπόλλωνι θύει. ὃν μὲν, ἤτοι τοὺς ταύρους, ὡς ἐργατικοὺς τῆς γῆς. καὶ ἡλίῳ συμπρατίοντας εἰς τὸ ζωογόνον καὶ ἀναδοτικὸν τῶν καρπῶν. αἶγας δὲ, διά τε τὸ ὁρμητικὸν τοῦ ζώου καὶ εἰς ὕλοσ ἄλτικὸν, ὅγε καὶ ἀπὸ τοῦ αἴσσειν ὀνομάζεται. ἀλλὰ μὴ ὄζει τὸ τὰ ὄζ αἰγῶν κέρατα, δύθετα εἶναι εἰς τόξου ποίησιν. τοξότης δὲ καὶ ὁ ἀπόλλων, ὡσ προϊὼν ἐρεῖ ὁ ποιητής. ὅθεν καὶ οἱ μνησῆρες εἰ Οδυσσείᾳ τὸ τόξου πειρώμενοι, αἶγας ἐβουλεύσαντο θῦσαι τῷ κλυτοβόξῳ ἀπόλλωνι. ὅτι δὲ ἄθυρμα οἱ βόες τῷ ἀπόλλωνι, δηλοῦσι καὶ αἱ σικελικαὶ ἀγέλαι τῶν βοῶν, ὧν οἱ φίλοι τὸ Οδυσσέως ἔφαγον. Οτι δὲ καὶ ἀρνες αὐτῷ ἐθύοντο, δηλώσει Αχιλλεὺς ὁμοίως ἀρνῶν καὶ αἰγῶν κνίσῃ θεραπευθήσεσθαι τὸν ἀπόλλωνα. καὶ παύσαρος δὲ ἀρνας πρωτογόνους θύσειν αὐτῷ εὔχεται. καὶ εἰ ταῖς ἀπου δαῖς δὲ, ἀρνα λευκὸν βοῶπι ἡλίῳ ἱερεύσειν. Οτι δὲ καὶ προβάτων χαίρει ποιμνίοις, εἰ τῇ Οδυσσείᾳ λέγεται. ταῖς γὰρ ἀγέλαις ἐκεῖ τῶν τὸ ἡλίου βοῶν, καὶ πῶεα προβάτων σωνέμονται. οὐκ ἀποστέργει δὲ οὐδὲ ὄνος. ὑπερβόρεοι δὲ ὡς ὁ Πίνδαρος ἱστορεῖ, διαῦτα ἐκείνῳ κνώδαλα ἔθυον. κατὰ δὲ Ηρόδοτον, καὶ Πέρσαι ἵππον αὐτῷ ἱέρευον. ὡσ ταχυτάτῳ, τὸ εἰ τοῖς πεζοῖς ταχύτατον. καὶ ὅλως ἐπεῖν, νόμιον ἔχοντες οἱ Ελληνες τὸν ἀπόλλωνα μὴ ζωοτόφον, πάντων ἐκείνῳ τῶν τοιούτων ἀπάρχοντο. Οτι τὸ, τόδε μοι κρήνον ἐέλδωρ, ἱκετεύων αὖ τισ εἴπη μὴ εἰσακουσθῆναι χιτῶν. δηλοῖ δὲ, ὅτι τόδε μοι τέλεσον τὸ ἐπιθύμημα. τὸ δὲ τίσειαν δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν, ἱκέτου λόγος δίκας λαβεῖν αἰδοῦντος ἐκ τῶν πολλὰ λυπησάντων. γίνεται μὲν τὸ μὲν κρήνιον, ἀπὸ ῥήματος, τὸ, κραιαίνω. ὥσπερ τὸ κρῆναι ὅ ὅτι τελαίσαι, ἀπὸ δισυλλάβου ἢ κραίνω. μὴ τὸ μῆναι ἀπὸ ἢ μαίνω. οὕτω δὲ καθ' Ηρωδιανὸν μὴ τὸ κυδῆναι ἐκ ἢ κυδαίνω εἰ μὴ κυδᾶναι φησὶ καθ' ἡμᾶς λέγεσθαι ὡς καὶ κερδᾶναι. ἐέλδωρ δὲ, τὸ ἐπιθύμημά ὅτιν ἀπὸ τοῦ ἔλδω γινόμενον ῥήματος, πλεοναστικῷ καὶ ἑτέρου ε. φησὶ γοῦν τοῦ Ομηρος, ἧς ἔλδεαι ἥματα πάντα. εἰ δὲ μὴ δισυλλάβως ἐέλδω σύρίζει, εἴη ἂν καὶ ἐκεῖθεν τὸ ἐέλδωρ. προϋπάρχει δὲ αὐτῶν, τὸ ἔλω. δῆλον γὰρ ὡς ἕλοιτ' ἄν τις τὸ ἐπιθυμητόν. ὥσπερ καὶ αὐάπαλιν ἐπιθυμήσοι ἂν, τοῦ αὖ ρεστόν. εἰ δὲ δασύνεται μὲν τὸ ἑλεῖν καὶ ἑλέσθαι, ψιλοῦται δὲ τὸ ἔλδεσθαι, αἴτιον ἡ τοῦ δ' ἐπένθεσιν. καὶ τοιοῦτον μὲν ἔστω. Τὸ δὲ τίσειαν, δυικὸν μὲν ὅτιν αἰολικόν. ἔπεσι δὲ καὶ εἰς χρῆσιν κοινὸν. κανονίζεται δὲ καὶ αὐτὸ μὴ τὰ ὅμοια ῥήματα, ἐκ πρώτων ἀορίστων ἐνεργητικῶν ληγόντων εἰς α'. ἐπεντεθείσης τῆς ε' διφθόγγου πρὸ τοῦ α', καὶ τῆς ἀρχούσης ἀποβληθείσης. οἷον ἔλεξα λέξεια. ἔτυψα τύψεια. ἔγραψα γράψεια. οὕτω γοῦν καὶ ἔπισα τίσεια.

ζα πίσειε. δύχεται δὲ τὰ ζιαῦτα ῥήματα κατὰ δὴ παλαιοὺς, ζνῶτομον πράγματος αὔυσιν. καὶ δεῖρο μόνον διαφέρουσι τῶν κοινῶν δυκτικῶν. οἷον τὸ μὲν τύψαις ἢ λέξαις ἢ γράψαις, ἀόριστον ἔχει τὸ ἐπιθυμητὸν καιρὸν τῆ δυκταίου πράγματος. ὁ δὲ εἰπὼν τύψειας ἢ λέξειας ἢ γράψειας, δύχεται τάχιον αὐυσθῆναι ὃ δύχεται. διό φασιν, οὐ δεῖ λέγειν ἡμᾶς πρός τινα τὸ, ἐπίσειας δύτυχῶς, ἢ τι τοιοῦτον. ἵνα μὴ δοκῶμεν δύχεσθαι, τάχιον αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς τέλος τῆ καλῶς ζῆν. τὸ δὲ πίσειαν δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσι, δοκεῖ μοὶ ἀλόγως λεχθῆναι. διατί γὰρ οἱ δαναοὶ οἳ ἐπευφήμησαν αἰδεῖσθαι αὐτὸν πείσονται κακῶ, καὶ μὴ ὁ Αγαμέμνων. λύεται δὲ ὅτι, Αγαμέμνονος μὲν θανόντος, ὁ στρατὸς ἐλύετο καὶ ἡ Χρυσηὶς ἀπήγετο. αὐτῶν δὲ στιπτόντων κὴ τῆς αἰτίας ζητουμένης, ἀπελάμβανε τὴν θυγατέρα. εἰ δὲ καὶ τῶν ὁμοεθνῶν ζώων ὡς δεδήλωται οὐκ ἐφείδετο ὀφῆ τὸ οἰκεῖον καλὸν, πολλῶ πλέον τῶν ἑλλήνων. ἔχει δὲ τὸ πίσειαν, ζιπλῆν σύνοιαν ὡς πρὸς τὰ ζία τῆ πίω σημαινόμενα. ἤγουν πρὸς τὸ πίω τὸ τιμῶ. κὴ πρὸς τὸ πίω τὸ αὐταποδίδωμι. κὴ πρὸς τὸ πίω τὸ τιμωρίαν δίδωμι. ἵνα λέγῃ ὁ γέρων ὅτι, τιμήσειαν οἱ δαναοὶ τὰ ἐμὰ δάκρυα κακωθέντες ὑπὸ σοῦ. ἢ αὐταποδοῖεν τὰ ἐμὰ δάκρυα καὶ αὐτικλαύσειαν. ἢ κατὰ νοῦν παθητικὴν τιμωρίαν δοῖεν, ἤγουν τιμωρηθεῖεν τοῖς σοῖς βέλεσι ὀφῆ τὰ ἐμὰ δάκρυα. καὶ αὐτιπλωτικῶς δὲ εἰπεῖν αὐτὶ τῶν ἐμῶν δακρύων. κὴ ὅρα ὅτι κὴ ἐδάκρυσεν ἀφτεμφθεὶς ὁ γέρων ἐὰ καὶ Ομηρος οὐκ ἐστεσημάνατο αὐτὸ αὐτοδρῶ. καὶ σημείωζαι ὅτι πολλὰ ζιαῦτα δύρήσεις πρὰ τῷ ποιητῇ τὰ λεγόμενα κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὅπερ ὅτι χρῆμα λόγου κὴ αὐτό. ἐπειγόμενος γὰρ εἰς τὰ ἀναγκαῖα, σιγᾷ τὰ μὴ πάνυ τοιαῦτα. κὴ ἀφίνει τῷ ἀκροατῇ ἐννοεῖν αὐτά. Ισέον δὲ ὅτι Δαναοὶ, ἀπὸ Δαναοῦ οἱ ἕλληνες ἀδελφοῦ Αἰγύπτου. δίδυμοι δὲ οὗτοι παῖδες Βήλῳ τῷ Λιβύης πολυπαιδες ἐκ διαφόρων γυναικῶν. Αἴγυπτος μὲν, ὑῶς πεντήκοντα. Δαναὸς δὲ, θυγατέρας τοσαύτας. τούτων Δαναὸς μὲν θανάτῳ τῆ παιδὸς, ἦρξε Λιβύης. Αἴγυπτος δὲ, Αραβίας. ἔνθα καὶ καταστρεψάμενος τὴν τῶν μελαμποδων φασὶ χώραν, ἀφ' ἑαυτῆ ὠνόμασεν Αἴγυπτον. ἐπεὶ δὲ χρησμὸς ὑπέπιπτε τὸν Δαναὸν ἐπὶ τοῖς τοῦ Αἰγύπτου παισὶ, φεύγει ἐκεῖθεν. πρῶτος ναῦν κατασκευάσας ἀθηναῖς ὑποθήκη, κληθεῖσαν πεντηκόντορον, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐτῆ θυγατέρων. αἳ καὶ ἐνθέμενος τῇ νηὶ, ἔφυγε. καὶ εἰς Αργος, ἐλθὼν, βασιλεύει. καὶ ἀπ' αὐτῆ οἱ Ελλῆνες Δαναοί. οἷα δὲ ὕστερον ἔπαθεν ὁ Αἴγυπτος ἐλθὼν καὶ αὐτὸς εἰς Αργος, καὶ ὡς αἱ δαναΐδες πᾶσαι πάντας δὴ ἐκείνου κατέσφαξαν ἀφυλάκτως, ὡς ἐν γάμῳ νυμφίους συχοῦσαι, δίχα μιᾶς ἢ δύο τινῶν, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. Ισέον δὲ ὅτι οὐχ ἁπλῶς οὕτω Δαναὸς ἐλθὼν, κατέχε τὴν Αργοις ἀπόνως, ὑποχωρήσαντος αὐτῷ τῆ τότε κρατοῦντος Ελλάδος. ἀλλὰ διότι μετὴν αὐτῷ τῆ Αργοις, ἀνέκαθεν ὀφῆ τὴν τῆ Ινάχου θυγατέρα Ιὼ. ἧς πέμπτη γενεὰ πεντηκοντόταις (κατὰ τὸν Αἰσχύλον) ἦν ὁ Δαναὸς καθὰ καὶ ὁ Αἴγυπτος. δάκρυα δὲ γίνεται παρὰ τὸ δάκνω. δακνομένης γὰρ οἷον λυπῆς πρέσει δάκρυον.

Ως ἔφατ' εὐχόμενος. τῆ δ' ἔκλυε Φοῖβος Απόλλων·
Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων, χωόμενος κῆρ.
Τόξ' ὤμοισιν ἔχων. ἀμφιρεφέα τε φαρέτρην·
Εκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων, χωομένοιο
Αὐτῆ κινηθέντος· ὃ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς.
Εζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν. μετὰ δ' ἰὸν ἔηκε.
Δεινὴ δὲ κλαγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο·
Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς·
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἀφιεὶς,
Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί·

Οτι ὥσπερ χρυσὸν εἰς φράσιν καὶ τὸ ἀπέπε. καὶ τὸ ἀπέπατο, οὕτω καὶ τὸ, ἔφη. καὶ τὸ, ἔφατο, καθὰ καὶ τὸ, φασὶ καὶ φαίμενος. ὅθεν καὶ τοῖς πυθαγορείοις ἐπεχωρίαζεν ἐπὶ

τῶν διδασκαλικῶν ἀρχάλων τὸ, αὐτὸς ἔφαβ. ὅτι φοῖβος ἀπόλλων ἢ ὡς οἷον φαί βιος ἐπεὶ καὶ αὐγυρότοξος. ἢ καὶ παρωνύμως ἀπὸ τῆς μάμμης φοίβης. ἢ καὶ πρὰ τὴν φόβην τὴν ζίχα ὡς ἀκειρεκόμης. ὃς αὐτὸς δὲ ἐρρέθη ζαγικῶς κατ' ἀλληγορίαν τὸ, ἠλίου φοίβη φλογί. ὅτι σὺν ποιητικῆς δαίμονας καὶ θεοὺς, τὰ μὲν ἄλλα, σεμνύνει ἡ ποίη σις. αἰεὶ ἐόντας ἀγεραλοῦσα. καὶ ἀειγενέτας. καὶ ἀφθίτους. καὶ ἀθανάτους καὶ πάντα δωκμήνους δίχα τῆς τὴν ἐμαρμένην ἀναλύειν. καὶ μὴ δὲ ὁρωμένους, εἰ μὴ ἄρα εἰ μετα μορφώσει δι' ἀφάργειαν. τὰ δ' ἄλλα, σωματώδεις αὐτοὺς πλάττει καὶ ἀνθρωποπαθεῖς, ἔγε καὶ πιζώσονται ὡς ἀφροδίτη. καὶ ἄρης. καὶ ἅδης. καὶ κεραυνῷ βληθέντες. οὐ δὲ εἰς δεκάτοις εἰαυτοῖς τὰ ἕλκη θεραπεύονται. βάλλονται δὲ καὶ ὑπὸ ἔρωτος, ἀθηνᾶς δίχα καὶ ἀρτέμιδος. αὐταὶ γὰρ πρθενοι πλάπτονται. καὶ δέος πάχουσιν ὡς οἱ δείσαντες ὑπὸ τῷ βριαρέῳ. καὶ ζόμον ἐπὶ τῷ δέει, ὡς ἡ ἀφροδίτη. καὶ φθονοῦσιν ὡς ἡ καλυψὼ αὐτοῦ ἀπιωμένη λέγει. καὶ ἐσθίουσι καὶ πίνουσι. καὶ ὑπνοῦσι. καὶ ὅλως, πάντα πάχουσιν ὅσα περ ἄνθρωποι. οὕτω γοῦν καὶ ἐνταῦθα ὁ ἀπόλλων ἥλιος, ὑπακούει τῷ ἱερεῖ χρύσῃ προ καλουμένῳ αὐτὸν εἰς ἄμυναν. καὶ ἀναλαμβάνει θυμόν. καὶ ποιεῖ κακὰ εἰς τοὺς ἕλληνας. ἔδει δὲ οὕτω πλάπτει ὁ ποιητὴς, ἢ διότι ἐμψύχους οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ τοὺς ἀστέρας ἐνόμι ζον, καὶ μεγάλα ἐνεργεῖν δυναμένους, καὶ μάλιστα τὸν ἥλιον ὡς καὶ ὁ παραβάτης δηλοῖ ἐν τῷ εἰς αὐτὸν ἐγκωμίῳ, ἢ διότι δαίμονας ἐφίσασθαι τοῖς ἄστροις ἐδόξαζον διατιθεμέ νοις τὰ ἐν κόσμῳ. οὐ μόνον καθ' ἑαυτούς, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπικλήσεων. ὅθεν καὶ τὰ κατὰ τὸν λοιμὸν, ἐκ μαγικωτέρας μεθόδου οἴονταί τινες ὑπὸ τοῦ χρύσου τεχνασθῆναι. ἢ καὶ διότι τὸ κατὰ τύχην φυσικῶς γενόμενον, εἰς ἠθικὴν αἰτίαν ἀνάγει παιδευτικῶς ὁ ποιητής. συνέβη μὲν γὰρ λοιμὸς κατὰ φύσιν. ὁμηρος δὲ κατά τι θεῖον αὐτὸν γενέσθαι φησίν. ἵνα ὁ Αγαμέμνων δίκας δώσῃ ἐφ' οἷς τὸν ἀπόλλωνα περιφρονήσας, τὸν χρύσην ἠτίμησε. καθόλου γὰρ ὁ ποιητὴς οὐδεμίαν εὔλογον εὐχὴν ἄπρακτον πίπτειν ἰσορρεῖ. ἀλλ' ἐάν τις δίκαια εὔ ξηται παρ' αὐτῷ, ἢ ἐχθροὶ πίπτοιεν. ἢ σύμβολα δίδονται. ἢ φίλοι ἐπανήκοιεν. ἢ ἔργα εὐοδωῦται. ἢ ἁπλῶς ἀγαθὰ ἕτερα γίνοιτο. οὕτω παιδευτικὸς καὶ διωφελὴς ὁ ποιη τὴς καὶ ἐν μύθοις καὶ πλάσμασιν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πάντας οἱ παλαιοὶ τοὺς παρ' αὐ τοῖς θεοὺς ἀνθρωποπαθεῖς ἐνόμιζον, ἀλλὰ φασὶν ὡς τὸ δαιμονίου φύλου τὸ μὲν, ἐμπα θὲς οἶδεν ἡ ποίησις ὡς πεφάνηται. τὸ δὲ, οὐ τοιοῦτον. ὡς ὅτε λέγει, θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. τουτέ στι μιξοπρασύνης καὶ ἀπαθείας. ὅτι τὸ εἰπεῖν ὀλύμπια κάρηνα, οἰκειότερον ἐστὶ ὄρους νοεῖν ἤπερ ἐστὶ τοῦ οὐρανοῦ. ὄλυμπος μὲν γὰρ τὸ ὄρος, ἔχει κάρηνα ἤτοι ὀξυκορυφάς. ὁ μέντοι οὐρανὸς σφαῖρα ὤν, οὐκ ἂν κυρίως λέγοιτο κάρηνα ἔχειν. ὅλως γὰρ ὁ ὁμηρος περὶ ὀλύμ που ὡς μὲν ὄρους λέγειν, ἔργον ἔχει καθὰ ποιητής. ὡς δὲ περὶ οὐρανοῦ ἀλληγορικῶς, πά ρεργον. τὸ δὲ κάρηνα, ἐκ μεταφορᾶς εἴληπται τῆς τῶν ζώων κεφαλῆς. οὕτω δὲ καὶ ἀπὸ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, ἄλλα κατὰ μεταφορὰν μέρη τοῦ ὄρους λέγε), ὡς προϊοῦσι φανήσεται. οἷον ὀφρὺς ὄρους ἀπὸ τοῦ τῶν ζώων ὀφρῦς. καὶ πόδες, ἀπὸ τοῦ πόδας. καὶ ἄλ λα δι' ἄλλα, ὡς ἀκριβέστερον ἐν τῇ βοιωτίᾳ φανήσεται. ὅτι δὲ ἰωνικὸν καὶ τὸ οὔλυμπος κατὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ υ, καθὰ καὶ τὸ, οὐλομένην. καὶ ὡς πρὸ τὸ ὁλολαμπὲς, ὄλυμπος ἐκλήθη ὁ οὐρανός. καὶ ὡς αἰολικὴν ζοπὴν ἔχει τὸ ὁ εἰς υ. καὶ ὡς οὐκ ἀλόγως ψιλοῦται κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. καὶ ὅτι τὸ κάρηνον, καὶ ἑτεροίως ὀνομάζεται κοινῶς τε καὶ ποιη τικῶς, δηλωθήσεται ἐν ἰδίοις τόποις. ὅτι ἔθος ὁμήρῳ ἐν πολλοῖς πληθυντικὰ τὰ ἑνικά, ὡς ὅτε τὸ ἅρμα λέγει ἅρματα. καὶ τὸ τοῦ αἴαντος πρόσωπον, πρόσωπα. οὕτω καὶ τὸ τοῦ ἀπόλλωνος τόξον, τόξα ἐνταῦθα φησὶ διὰ σεμνότητα εἰπών, τόξ' ὤμοισιν ἔχων. ὅτι δὲ τόξα καὶ ἡ πᾶσα τοξικὴ σκευὴ ἐλέγετο, φανήσεται πολλαχοῦ ἐν τοῖς μετέπειτα. ἰστέον δὲ ὅτι, ἐκ τοῦ ἔω ὦ τὸ ὑπάρχω, ὀξυτόνως μὲν κατὰ προσληψιν συλλαβῆς, ὠμὸς κρατὸς, ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς πέψιν. καὶ ὠμὴ ζοφὴ, ἡ μὴ ἐφωτίζουσα. καὶ ὠμὸς ἄνθρωπος, ὁ σκλη ρός. βαρυτόνως δὲ ὦμος, μέρος σώματος τὸ σαρκῶδες ὑπομένον τὰ ἄχθη. ὅτι ἐοίκασιν

οὐ μικραὶ

οὐ μιμηταὶ τοῖς παλαιοῖς αἱ φαρέτραι εἶεν. οὐ δὲ δὴ οἵοις ἔξω προκύπτοντας ἔχειν, ἀλλὰ ὅλοις αὐτοῖς ἔσω στέγειν. καὶ ὅπλον ἐκ τοῦ, ἀμφιρεφέα φαρέτραν εἰπεῖν τὴν κύκλῳ ἐρεφομένην. ἔνθα ὅρα οὐ μόνον ὡς τὸ ἐρέφειν ἐπὶ φαρέτρας τέθεικε, μετενεγκὼν ἀπὸ τῆς τῶν οἰκοδομημάτων στέγης, ἐφ' ὧν κυρίως τὸ ἐρέφειν καὶ ὄροφος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐκ εἴθισται τὸ ἀμφιρεφὲς ἐπὶ οἴκου λέγεσθαι εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐρέφειν γίνεται. ἀλλ' ἀποκεκλήρωται ἡ λέξις μόνῃ τῇ ϑήκῃ τῶν οἰστῶν, ἀπὸ τοῦ φέρειν τὰ ϑώρηκα δυναμένα. ὥσπερ ὁ γωρυτὸς, τῷ τόξῳ ἀπὸ τοῦ χωρεῖν τὸ ῥυτὸν ὅ ὅτι τὸ βία ἑλκυστόν. ὅτι ὀνοματοποιία ὅτι μίμησις λεκτικὴ ποιότητος ἤθους. καλεῖται δὲ οὕτω, ἀπὸ τοῦ ποιεῖσθαι δι' αὐτῆς ὄνομα, ἤτοι λέξιν. ἢ τις ὀνοματοποιημένη λέγεται. συνῄρθμηται δὲ τοῖς ποιητικοῖς ϑόποις. καὶ πλεονάζει μάλιστα πρὸς τὴν ποίησιν. ἐπινοηθεῖσα ὑπ' αἰτίας τοιαύτης· οἱ παλαίτατοι σὺν σοφοῖς ὀνοματοθέται, μήπω φθάσαντες ἅπασι σώμασί τε καὶ πράγμασι θέσθαι ὀνόματα, ὅτι μὴ δὲ ἦν εἰς γνῶσιν αὐτοῖς ἀθρόα ἐλθεῖν ἅπαντα, ἤλλαξαν τὸ χρεών, ἀφέντες τὰ πολέω ἀώνυμα. οἱ δὴ μετ' ἐκείνους, ἀνεπλήρουν ὡς ἐκ διαδοχῆς ἅπερ ἐλέλειπτο. καὶ οἱ μέν τινες, ἐτύγχανον οὗπερ ἤθελον. καὶ ἐπίθοντο προσφυῶς ταῖς οὐσίαις ἐκφέρων, τὰ σφίσι δοκοῦντα ὀνόματα. νομοθετοῦντες καὶ ἑτέροις οὕτω ποιεῖν, εἴ ποτε πράγματί τι σκεπτόμενοι, μὴ ἔχοιεν ὄνομα εἰς αὐτό. καὶ γέμουσι τοιούτων καινοφανῶν λέξεων, αἵ τε τῶν σοφιστῶν αἱρέσεις, καὶ αἱ φιλόσοφοι διαιρέσεις. οἱ δέ τινες, ὄνομα παλαιὸν ἔχοντες, εἶτά που ὅμοιόν τι εὑρηκότες ἀνώνυμον πρᾶγμα, ὑπῆγον καὶ αὐτὸ τῇ παλαιᾷ κλίσει ἀπὸ τοῦ ἐμφαινομένην ὁμοιότητα. ποιὸς γὰρ, ὁ ἐργατικὸς τοπρῶτον ἐκλήθη. καὶ κύων δὲ, ὁ χερσαῖος. ὁ δὲ δυσώνυμος θαλάσσιος βοῦς, καὶ ὁ σύαγρος κύων, ἧσσον ἀπὸ ὁμοιότητός τινος τὰς τοιαύτας ἔλαβεν κλίσεις. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἑτέρων μυρίων ὁμωνύμως γέγονε. καὶ ἔστιν ὅτιν ὁ τοῦ σὺν ὁμωνυμίᾳ συνόδου ἡ σύγχυσιν ἤθροισεν. ὡς γάρ τις ἑκατὸν μὲν πλείοσι, οἰκίας δὲ μὴ τοσαύτας ἔχων, ὑφ' ἑνὶ σταθμῷ πλείοις καταλύειν ἀφίησιν, οὕτω καὶ πολὺ ὀνοματοθεσίαν, ἠχολημηκός τις, πολλαῖς ὀνόματι σὺν πρωτοθέτῳ, πολλαὶ ὑπήγαγον ἕτερα λαλοῦντα καθ' ὁμωνυμίαν εἰς ἕν. ἡ τοιαύτη τῶν ὀνομάτων εὐδία, καὶ τὰς πλείοις τῶν αὐτωνυμιῶν δέδυρε. πολλαχοῦ γὰρ, τοῖς πάντη ἀγνώστοις αὐτὰς ἐπιλέγομεν. αὐτὴ ὀνομάτων γνωστῶν, αὐτωνομασίαις ἀρκουμένοι. ἡ αὐτὴ ξενοχωρία, καὶ πραγωγὰς ὀνομάτων εἵλκυσε. καὶ ἀσαφότητας λέξεων, εἰς συνθέσεις ἐκίνησεν. ἐντεῦθεν καὶ τὰ ϑορυβικὰ περιέργασαι μεταφέροντα ἀπ' ἑτέρων εἰς ἕτερα. καὶ τὴν πρώτην θέσιν τῶν ὀνομάτων καινοτομοῦντα πολυχρόνως. ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ τὸ τῆς ὀνοματοποιίας μιμηλὸν ἐτεχνάσατο. ἔνθα γὰρ οὐκ ἦν οὐσιώδη κλῆσιν εὑρέσθαι, ἢ φθάσαντάν τεφῆναι, ἢ ῥᾴδιον δυναμένην ἄλλως γενέσθαι, ὀνοματοποιίᾳ ἐν τούτοις ἐπαρρησιάζετο. ἐκ τοῦ κατά τινα κίνησιν ποιοῦ ἤθους, δηλοῦσα τὸ ὑποκείμενον. καὶ πλεῖν μὲν πᾶσα γαῖα ταύτης. πλεῖν δὲ θάλασσα. καὶ οὐδὲ ἀὴρ αὐτῆς ἀπήλλακται. καὶ δηλοῦσιν αἱ βρονταί. αἱ βροχαί. αἱ βοαί. οἱ βόμβοι. οἱ φλοῖσβοι. οἱ ἦχοι. οἱ βρόμοι. τὰ λοιπὰ ὅσα κατ' ἄμμον οὐ δ' αὐτὰ ποσοῦντα. τοιούτου ϑόπου ἐνταῦθα παρ' Ομήρῳ τὸ, ἔκλαγξαν ὀϊστοί. ὀνοματοποιία γάρ ὅτι καὶ αὐτὸ καὶ ποιότητος ἤθους, οὗ ἐν σωτόνῳ κινήσει ἀρτελοῦσιν, ἔσω τῆς φαρέτρας οἱ ὀϊστοί· Σημείωσαι δὲ ὅτι οἱ μὲν παλαιοὶ οὐ βούλονται ὥσπερ τῶν ἄλλων ῥημάτων, οὕτω δὴ καὶ τὰς τῶν ὀνοματοποιημένων κινήσεις ἀεὶ ἀκριβολογεῖν. ἵνα μὴ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἤθους, τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐν πολλοῖς ἀφανίζωσιν. εἰ δέ τις ἐνταῦθα περιεργάζεται τὸν τοῦ, ἔκλαγξαν ἐνεγκόντα, ἢ κλάσῃ ὅτιν ὡς τὸ σφίγω, ἢ κλάζω ὡς τὸ πλάζω. τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ, ἔχει πλεοναστικὸν τὸ ν δι' εὐρυφωνίαν, ὡς τὸ ἐπλάγχθη καὶ τὸ παλιμπλαγχθέντες, ἀπὸ τοῦ πλάζω καὶ αὐτὰ γενόμενα. καιρία δὲ λέξις τὸ ἔκλαγξαν. διὸ καὶ ἐπιμένει αὐτῇ ὁ ποιητὴς, ὄνομα παραγαγὼν ἀπ' αὐτοῦ τὴν κλαγγήν, καὶ ἐπών. δεινὴ δὲ κλαγγὴ, γένετ' ἀργυρέοιο βοῖο. λειότερον δὲ ἡ κλαγγὴ τῆς κραυγῆς. ὡς καὶ τὸ κλάζειν καὶ κλώζειν τοῦ κράζειν καὶ κρώζειν πρὸ σηνέστερα. διὸ κορώνη μὲν ἡ κόραξ, κράζειν ἢ κρώζειν λεχθήσονται, ἀπὸ τοῦ ϑαχὺ τῆς τοῦ

ζώου φωνῆς. γέρανος δὲ, κλάζειν καὶ αὐτὴ οὐμὴν κράζειν λεχθήσεται. οὐ γὰρ ἡ φωνὴ τῆς γεράνου κατὰ τὴν τῶ ρ ἐκφωνεῖται ταχύτητα. ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶ λ λῆότητα· ὅτι δὲ τὸ κλάζειν καὶ ἡ κλαγγὴ, οὐκ ἐπὶ μόνων ὀϊστῶν καὶ τόξου καὶ γεράνου, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων λέγεται, οἷον καὶ ἐπὶ συῶν δειχθήσεται ἀλλαχοῦ· ὅτι δὲ καὶ ἡ ἀμφασία, καὶ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ ἄμβροτον, καὶ τὸ χρίμπτειν, καὶ τὸ ῥίμφα, καὶ ὁ κόμπος, καὶ ὁ κομψὸς, καὶ τὸ κομψεύεσθαι, καὶ τὸ κατακομπεῖν, καὶ ἄλλα, πλεοναστικὸν ἔπαθον τὸ ν ἔχει σεμνότητα φωνῆς ὡς καὶ τὸ ἔκλαγξαν, καὶ τὸ λίγξε δὲ βιὸς, καὶ τὸ λέλογχε, καὶ ἄγγελος, καὶ τὸ κάγχαλᾶν, φανήσεται ἐν ἰδίοις τόποις. εἰ δὲ ἡ κλαγγὴ τῶν τῶ ἀπόλλωνος ὀϊστῶν ὡς ἡλίου ἦεν δηλοῖ τινα ἐμμελῆ ἀρτελούμενον ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς σφαίρας ἐν τῷ κινεῖσθαι, ὁ Πυθαγόρας μὲν ἤθελε λιρεῖν, ἄλλοι δὲ ἀνέτρεψαν, ζητητέον καὶ ἐν τοῖς Ηρακλείτου εἰς τὸν Ομηρον. ὡς δὲ μόνος παρ' Ομήρῳ τοξότης ἐν θεοῖς ἀπόλλων καθὰ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτὸν ἄρτεμις, ὁ ὁμηρικὸς μῦθος οἶδε. βουλόμενος καὶ ὑπὸ ἀλληγορίας εἰς ὅσον ἐγχωρεῖ· Ισέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μῦθος οὐδεμίαν τῶν τεχνῶν ἀδέκαστον ἀφίησιν, ἀλλὰ πάσας δαιμόνιά τινα ἐφίσᾳ. οἷον ταῖς χειρωνακτικαῖς, τὴν ἀθλιωτάτην ταῖς μαχίμοις, τὸν ἄρεα. τὸν ποσειδῶνα, τῇ ναυτιλίᾳ. καὶ ἡ ἀλληγορία θεραπεύει τὰ τοιαῦτα, καθάπερ αὐτῇ δοκεῖ. καὶ αὐτὰ δὲ τὰ στοιχεῖα οὕτω πως ὁ μῦθος ἁρμερίζει. μέλεσθαι μὲν τὴν γῆν λέγων, νύμφαις καὶ δήμητρι. θαλασσαν δὲ ἀνιεὶς ποσειδῶνι καὶ Τίτωνι καὶ τοῖς ἀμφὶ τὸν νηρέα. ὑπὸ τῷ δὶ δὲ ποιῶν ὅσον ἀνώτερον. καὶ τί δεῖ τὰ τῶ μύθου λέγειν, ὅπου γε τὸ τῆς ἀρτελεσματικῆς σοφίας περίεργον, οὐδὲν ἀφῆκε τῶν ποδὶ γῆν, ὁ μὴ τέθηκεν ὑπὸ τὴ τῶν πλανήτων ἐπικρατεία. οὐ μόνον ποδὶ τὰ μεγάλα φιλοτιμούμενον, ὧν ἐν καὶ τὰ μέταλλα, ἀλλὰ καὶ μέχρι αὐ τῶν κρομμύων καὶ σκορόδων σχινολογούμενον. ὁ τοίνυν μῦθος οὕτω τὰ πάντα διανέμων, προϊσᾳ καὶ τῆς ὀξυτητὸς τέχνης τὸν ἀπόλλωνα. κοινωνὸν αὐτῷ διδοὺς καὶ τὴν ἄρτεμιν. καὶ ἡ μὲν ἀλληγορία, ταῦτα νοεῖ λέγεσθαι, ἃ ἔχει τὸ ἐν ἀκτινοβολίαις ἐκηβόλον τῶν τοιούτων ἀσθενῶν, ἤγουν ἀπόλλωνος ἡλίου, καὶ ἀρτέμιδος σελήνης, ἃ καὶ ὅτι δοκοῦσιν οὗτοι ζωπυρεῖν τι τοῖς τοξεύοισιν. ὁ δὲ μῦθος, οὐδὲν τοιοῦτον περιεργαζόμενος, λέγει σωματικώτερον, ὅτι τὲ φαρέτραν ὁ ἀπόλλων ἀνάπτεται. καὶ τόξον χειρίζεται. καὶ ὀϊστὸν ἀφίησι. καὶ βάλλει. καὶ οἱ βαλλόμενοι πίπτουσι. καὶ πυκναὶ πυραὶ αὐτῶν καίονται. ἃ δὴ καὶ ἀρτέχεται Αρίσταρχος ὡς φασιν οἱ παλαιοί. ἐκεῖνος γὰρ ὡς καὶ περιῄρηται, οὐδέν τι τῶν παρ' Ομήρῳ ἀλληγορεῖν ἤθελεν. οἷον τὸν δία εἰς οὐρανὸν ἀνάγειν. ἢ ἥλιον. ἢ ἀέρα. ἢ νοῦν. Αθηναῖν δὲ εἰς Φρόνησιν. ἢ γῆν. ἢ ἀιθέρα. Ηραν δὲ, εἰς ἀέρα, ἢ βασιλείαν. Ἄρην δὲ, εἰς θυμὸν, ἢ πόλεμον. καὶ ἥφαιστον, εἰς πῦρ. καὶ ἄλλους εἰς ἄλλα. ἀλλὰ πάντα κατὰ τὸ προφερόμενον καὶ προφαινόμενον τῶ μύθου φύσει. εἰ δὲ καὶ πρόσωπα ποιητικὸς ἡ ἀλληγορία, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀλληγορίαν ῥητορικὴν φύσει, τουτέστι σχῆμά τι ῥητορικὸν, ἀλληγορίαν οὕτω καλούμενον. ποδὶ οὗ ἐν τοῖς μεταταῦτα ῥηθήσεται. Οτι τὸ ὃλ' ἵετ νυκτὶ ἐοικὼς, ἡ μὲν ἀλληγορία, ἐπὶ ἀπόλλωνος ἤγουν ἡλίου λέγει, ὡς ἐν τῷ καιρῷ τῶ λοιμοῦ μὴ καθαρῶς ἀκτινοβολοῦντος. μὴ δὲ φοίβου ὄντος ταῖς ἀκτῖσι κατὰ τὸ, ἡλίου φοίβη φλογὶ, ὃ δή φησιν Αἰσχύλος. ἀλλὰ ἔχει τὴν ταχύτητα τῶ ἀέρος, ἀμυδρὰν καὶ ἀμαυρὰν καὶ ζοφώδη κατάστασιν ἔχοντος· Οτι γὰρ λοιμώδης νόσος ἦν ἡ τῶ ἀπόλλωνος τοξεία κατὰ τῶν ἀχαιῶν. καὶ ὅτι τῶ τοιούτου κακοῦ αὐτὸς αἴτιος, πάντες οἱ παλαιοὶ φασί. καὶ οὕτω μὲν ἡ ἀλληγορία. ἡ δὲ ῥητορικὴ ἐπιβολὴ, νυκτὶ ἐοικέναι λέγει, τὸν θλοσυρὸν καὶ ἄχριον τὴν ἰδέαν. ὥσπερ αὖ ἦμερον, τὸν μὴ βιοῦτον. τὸ μὲν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας. προκεῖ γάρ τι καὶ δύσπροσωπον ἡ ἡμέρα. ἐκεῖνο δὲ ἀπὸ τῆς νυκτὸς, δυσπροσώπου οὔσης καὶ διαφόρου φοβερᾶς. ὅθεν καὶ δειδία λέγεται παρὰ τὸ δεδιέναι. διαφόρου καὶ τὸν Εκτορα που νυκτὶ ἐοικέναι τὰ ὑπώπια λέγει, ἀπὸ τὸ δεινὸν καὶ δυσπρόσβλεπτον. τῶ δὲ ἦεν τὸ θέμα, εἴω ὃς οὗ ζωηρημένον τὸ εἴω ποδὶ οὗ ῥηθήσεται καὶ ἐν ταῖς ἑξῆς. Ισέον δὲ ὅτι τὸ νυκτὶ ἐοικὼς, παραβολικόν τι ὄνειρον ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται, ὅπου κεῖται τὸ, ἠΰτ' ὀμίχλη. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τῶ ἐοικὼς ᾧ σύστοιχον ἡ

ἐικὼν

εἰκὼν ἡ καὶ παραβολή. Οτι πολλαχοῦ αἱ διάφοροι σημασίαι, ἀλλαχοῦ ποιοῦνται τὸ τόνου. ὥσπερ ἐστί τε ἄλλων ἔστιν ἰδεῖν, καὶ ἐστὶ τοῦ βιὸς καὶ βίος. βίος μὲν γὰρ βαρυτόνως, ἐστὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαγωγῆς ἡ ζωῆς. βιὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ τόξον. ὅπερ ἡ ἀρὰ τῆς βίας γίνεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὅ ὅτι δυνάμεως, βίας γὰρ χρεία εἰς τὴν τόξου τάσιν. ἡ πρὸς τὸν βίον, δι' αὐτοῦ γὰρ δοκοῦσιν οἱ παλαιοὶ τὰ εἰς τὸ ζῆν συρίζεσθαι. διὸ καὶ ἀστείως ὁ σκοτεινὸς Ηράκλειτος ἔφη. ὡς ἄρα τοῦ βιοῦ ἤτοι τοῦ τόξου, τὸ μὲν ὄνομα, βίος. τὸ δὲ ἔργον, θάνατος. πρωνόμασται μὲν γὰρ ἐκ τοῦ βίου, ὡς τοῦ ζῆν αἴτιος. θανατοῖ δὲ οὐ βλιθόντας καὶ σφίσκει τοῦ ζῆν. Ιστέον δὲ ὅτι ἐνταῦθα τὸ, δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο, ἀνόμοιόν ὅτι πρὸς τὸ, νοὺρὴ καλὸν ἄεισε χελιδόνι ἰκέλη αὐτήν· ἐκεῖ γὰρ ἱλαρὰ ἡ κλαγγή. τὸ δὲ ἀργυρέοιο βιοῖο, σωτελεῖ εἰσὶ τὸ φοῖβον εἶναι, τὸν ὠραῖον φαέθοντα. πάντως γὰρ βιοῦτος ὁ ἀργυρόβιος, ἤτοι λαμπρότοξος. Οτι τὸ ἀπάνευθε τῶν νεῶν καθεδῆναι τὸν ἀπόλλωνα καὶ ἐγχειρῆσαι τῇ τοξείᾳ. καὶ πρῶτα μὲν οὐρῆας καὶ κύνας βαλεῖν. ἔπειτα δὲ καὶ τοῖς δαναοῖς βέλος ἐχεπευκὲς ἐπαφεῖναι. κατὰ μὲν τὴν πιθανότητα τοῦ μυθικοῦ πλάσματος, ἔργον τοξότου δηλοῖ, ὡς μὴ δυναμένου τὸ οἰκεῖον ἔργον αὐτὸν εἰ μὴ ἀπάνευθε γενόμενος, ἀφῆσει βέλη. οὐ γὰρ ἀγχέμαχος ὁ βοξότης, ἀλλὰ διαστήματος μακροτέρου δέεται τοξικοῦ. ἡ μέντοι ἀλληγορία, διαυτά τινα ἐστὶ τούτοις βούλεται. λέγουσα, ὅτι τοῦ πολλοὶ ἕλλιπας λοιμοῦ, ἡ μὲν ἱστορία φυσικὸν αἴτιον ὑλικὸν δίδωσι, τὴν ὡς εἰκὸς φθοροποιὸν μεταβολὴν τοῦ περιέχοντος ἀφ' ἀναθυμιωμένων σηπεδόνων. ἃς ὁ πολλοὶ τὴν ἴδιον τόπος ἀνεδίδου ὑπὸ ἀνάγοντι τῷ ἀπόλλωνι, τουτέστι τῷ ἡλίῳ. οὐ μόνον πολυπάθης ὢν, ἀλλὰ καὶ πολυπόταμος κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν τήν τε ἄλλην, καὶ τὴν ὁμηρικήν. ὃς δὴ λοιμὸς ἀπάνευθε νεῶν ἐκ τῶν ενδοτέρω πεδιάδων ἀρξάμενος, πρῶτα μὲν πάσης νομαδιαίας ἐκεῖ ἀγέλης ἥψατο διὰ τὸ ἐνδοτέρω εἶναι τοῦ πρωτοπαθοῦς ἀέρος, καὶ δύθις μεταλαμβάνειν αὐτοῦ τῇ κάτω πρὸς τὴν γῆν νόσει. πολέον δὲ οὐ ὀρέας ἔβλαψεν, οἳ καὶ αὐτοὶ κάτω κεκωφότες, διαφορήτου σήψεως μετέχοντες. ἔτι καὶ διὰ τὸ ἐξ ἀνομοειδῶν καὶ διαφερόντων τῇ φύσει ζώθετοι εἶναι, δυπαθέστερον εἶχεν πρὸς τὸ λοιμώδες πάθος. καὶ ἄλλως αὐχμηρῶς καὶ ξηρῶς τῆς κραλάως ἐχόντες καθ' καὶ οἱ κύνες ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὡσμὴ αὐτέχειν τῇ τοῦ ἀέρος θερμότητι. ναὶ μὴν καὶ ὀσφρήσεως δυ ἐχόντες, καὶ δι' αὐτὸ ῥᾷον φθερόμενοι. φασὶ γὰρ τὰς ἡμιόνους ἀφροφθείσας τινῶν, ἀνευρίσκειν δι' ὀσφρήσεως τὴν ὁδὸν. ὅθεν καὶ αὗται μὲν ῥᾷον ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ ἔπαχον. μάλιστα δὲ οἱ καθαροῦ ἀέρος δεόμενοι κύνες, ἤσθοντο τοῦ κακοῦ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆ αὐτοὶ τῆς ὀσφρήσεως, ὀξὺ μετειληφότες τῆς κακοσμίας. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ ἀργοὶ καθ' Ομηρον ἦσαν ὅ ὅτι λευκοὶ. ὡς τῶν λευκῶν φασὶ σωμάτων διὰ τὸ ἀραιότερον, δυπαθεστέρων ὄντων, ἤπερ τὰ μέλανα. πρωτοπαθῶς μὲν δὴ, ὀρέες καὶ κύνες ἐνοσήσαν. δευτέρως δὲ καὶ ἄλλα ζῶα ἐστὶ καὶ Ομηρος ἐκεῖνα σιγᾷ τρόπῳ ποιητικῷ ἐκ μέρους δηλώσας τὸ πᾶν. εἶτα καὶ ἀνθρώποις ἐπεδήμησε τὸ κακὸν ὀλέσσοτε ταῖς ναυσὶν ἐστιχωριάσαν, διαὸτε τὸ ἀνωφορεῖσθαι αὐτοῖς τὸ τῆς οσφρήσεως αἰσθητήριον, καὶ διὰ τὸ ἀφεσᾶναι τῶν τόπων ἐν οἷς οἱ φαῦλοι αὐχμοὶ τότε τὸν ἀέρα ἔχραναν. καὶ διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἴσως καθαρόν, καὶ τὸ τοῦ σώματος ἐκ γυμνασίων ἀπέριττον. καὶ οὕτω μὲν ἡ ἱστορία θεωρεῖται τοῦ λοιμοῦ ἐφισῶσα μὴ ὡσ ἐὶ μὴ πρωτοπαθῶς γήθεν εἰσφρεῖται τὸ λοιμῶδες, ὡς βοῖς χερσαίοις πρὸς ποίπνειν. ἀλλ' ἐκ διεφθορότος τοῦ ὑγροῦ ἀέρος ὅτι τὸ κακὸν, πλεονάκις προπειρῶνται τοῦ πάθους. καὶ οἱ ἀκροβολισμοὶ τοῦ ὀλέθρου κατ' αὐτῶν γίνονται. ὁ δὲ μῦθος τὰ οἰκεῖα τερατευόμενος, ἄλλως αὐτὸν αἰτιολογεῖ. θεομηνίαν αἰτιώμενος τοῦ πανδήμου βούτου πάθους, καὶ ὕβριν τὴν εἰσ τὸν μυθικὸν ἀπόλλωνα. ἣν ὁ βασιλεὺς μὲν ὡς προερρέθη, ὤφελλάλησεν. ὁ δὲ δῆμος ἀκηδίας, οὐκ ἐδυσχέρανεν. ὡς δέον ὃν γραφῆναι ἀσεβείας τὸν Αγαμέμνονα, εἵνεκα δῆς τὴν Χρυσηίδα, καὶ ἀπόλλωνα ὕβρισε. καὶ δία δὲ ἱκέσιον. καὶ τὰς αὐτοῦ θυγατρὸς λιτὰς, παρεῖδε. πολλὰ ὧν ἐν τοῖς μεταταῦτα φιλοσοφεῖ ὁ ποιητὴς λέγων.

μὴ χρῆναι παραβλέπειν αὐτάς. δῆλον δὲ ὅτι πολλὰ τοιαῦτα οἱ μῦθοι τερατεύονται. ὡς δί τινος ἀνθρώπου ἀταθαλίαν, καὶ καθὰ Εὐριπίδης φησὶν ἐξ ἰδίας αἰτίας, κοινὰ κακὰ θεόθεν γίνεσθαι. οὕτω γὰρ δί ἕνα τινὰ τὸν Οἰνέα, ὁ καλυδώνιος σῦς, πᾶσαν τὴν τῶν αὐτολῶν λέγεται σίναισθαι ἀρτέμιδος χόλῳ. ἀπήλασε δὲ καὶ τῶν τῆς Οἰδίποδος κακῶν, ἡ τῶν θηβαίων πᾶσα γῆ. ὁ δὲ λοκρὸς Αἴας ἐν τῷ ἐκ Τροίας ἀποπλῷ τὴν Ἀθηναῖ ἐρεθίζας, εἰς πάντας ἁμαρτοὺς ἐσκέδασε τὸ κακόν. συναῦθα δὲ σημείωσαι μὴ τὸν αἰτιατικὸν τὸν κατά τινα, οἷον αὐτόδοσιν μὴ αὐτοπάθειαν. οὐ γὰρ μόνον ἡ γῆ τῶν Φρυγῶν ἀλλ' ἑλληνίδας γυναῖκα τὴν Ελένην πάσχει κακῶς, ἀλλὰ μὴ ἕλληνες ἀλλ' γυναῖκας Φρυγίας τὴν Χρυσηΐδα μὴ τὴν Βρισηΐδα, παραπολοῦται λοιμῷ· ὅτι οὐρῆας οὖν ἡμιόνους λέγει, ἢ πρὸ τὸ ὄρος ὀρέας μὴ ἰωνικῶς οὐρῆας. ἐπεὶ τὰ ἐν ὄρεσιν ἔργα (ὡς μὴ ἐν τῇ τῆς Παζόκλου ταφῇ δηλώσεται) ἀλλ' τῶν τοιούτων ζώων ἐξετελοῦντο. διαφερόντως φασὶν ἰσχυόντων ἐκεῖ ὡς ταλαεργῶν ὄντων καὶ ἀχθοφόρων. ἢ πρὸ τὸν οὖρον ὁ δηλοῖ τὸν ἄνεμον. ἔοικε δὲ ἀλλ' τὸ ἄγονον τῶν τοιούτων ζώων. καὶ τὸ τῆς σπερματικοῦ πνεύματος ἄκαρπον καὶ ὥσπερ ἀνεμαῖον. διὸ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὠοῖσ ἄκαρπα, ἀλλ' τὴν τοιαύτην αἰτίαν οὖρια ἡ κοινὴ λέγει ζωνύθεια. ὡς δὲ οὐρῆες καθ' ὁμωνυμίαν καὶ οἱ φύλακές τοτε λέγονται, φανεῖται τοῦ ἐν τοῖς ἑξῆς· Ορα δὲ ὅτι περὶ τούτων πολιθωτικῶς εἰπὼν τὰ πρῶτα, εἰκῶς συναῦθα λέγει πρῶτον, ἀπλικῷ σχήματι. τὸ δὲ οὐρῆας ἐπῴχετο, χρήσιμον ἐν τοῖς ἑξῆς εἰς τὸ, ἰσὸν ἐποιχομένῳ· Ιστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, οὐρῆας καὶ κύνας ἀργοὺς, οἱ μὲν, ἀργοὺς φασι κατ' αὐτὴ φρασιν, οὐ ταχεῖς θέειν. ἕτεροι δὲ, οὐ ἀληθῶς ἀργοὺς. ὁποίοις γαπεζῆας ἀγλαΐας ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες· ἄλλοι δὲ οὐ ὡς περιγράφει λυκους, μὴ ὡς εἰπεῖν ἀργεννούς. ἀφ' ὧν τὸ ἀθήνησι κυνόσαργες σύγκειται, ὡς ἑτέρωθι φανεῖται· Οτι βαλλειν πρὸ τῷ ποιητῇ ὡς επι πολύ, τὸ μήκοθεν ἀφιέντα βέλος, τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ. ἄλλως μέντοι ἀφιείς τις καὶ μὴ ἐπιτυγχάνων, οὐκ ἄν ποτε κυρίως βάλλειν λεχθείη. βαλλειν γὰρ ἁπλῶς τὸ ἐπιτυγχάνειν. ὅθεν καὶ ἐπίβολος ὁ ἐπιτυχὴς λογισμοῦ. καὶ βουλὴ ὡσανεὶ βολή, ἡ ἐπιτυχὴς σκέψις. καὶ τὸ, ναῦς δ' ἐπέβαλεν εἰς Φαρὰς, αντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς ἀπῆλθε. φησὶν δ' ἂν καὶ ὧδε Ομηρος, ὅτι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς ὁ ἀπόλλων, ἔβαλεν ἤτοι ἐπετύγχανεν. ἔστι δὲ τόπου ἐτυμολογικῶς τὸ βέλος βάλλε. διφορεῖσθαι δὲ δοκεῖ τὸ βάλλειν. οὗ τὸ μὲν κοινῶς ῥηνὸν, ἀλλ' τοῦ ά. τὸ δὲ σημαῖνω νοητὸν, βέλλειν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ βέλεμνον καὶ τὸ βέλος καὶ ἡ βολή. ὡς δὲ ζιχῶς τὸ βάλλειν, ὡμολόγηται. σημαίνει γὰρ τὸ ἐπιτυγχάνειν. τὸ ῥίπτειν. τὸ τιθέναι. ἐχεπευκὲς δὲ, τὸ οἷον ἔχον τι πεύκης ποιητικὴν δηλαδὴ. μὴ γὰρ ποιητὸν καὶ τῆς πεύκης τὸ δάκρυον. ὅθεν ἴσως καὶ τὸ ποιητὸν, πευκέδανον παρωνόμασαι πεποιημένως πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ἐρυθρόδανον. ἀφ' οὗ βέλος ὀξυτόνως πευκεδανὸν τὸ καὶ ἐχεποιητὲς ἤγουν ἐχέποιητον. τινὲς δὲ ἐχεπευκὲς ἔφασαν, τὸ θανάσιμον καὶ ἐκτέμνον τοῦ βίου τὸν ὀλιγόχιτα, δίκην πεύκης. ἥτις ἐκτμηθεῖσα, οὐκέτι ἀναβλαστάνει. συναῦθα δὲ σκοπητέον τὸ τοῦ Ηροδότου. εἰπόντος ὅτι πίτυς ἐκκοπεῖσα, οὐκ ἀναφύει μόνη πάντων δένδρων, ἀλλὰ πανώλεθρος ὀλλυται. ὅθεν καὶ παροιμία τὸ, ἐκτρίβηναι πίτυος δίκην. εἰ γὰρ μὴ πεύκη καὶ κωπάριασος μὴ ἕτερα ἐκκοπέντα οὐκέτι ζῇ, πῶς Ηρόδοτος ἔφη ὡς πίτυς μόνη πάντων δένδρων, ἐκκοπεῖσα οὐκ ἀναφύει. ἢ τάχα εἴποι τις ἐπιτυμβίδες καὶ τὰ τοιαῦτα θετέον διά τινα ἐν αὐτοῖς ὁμοίαν ποιότητα. διὸ καὶ ὁμοίου πάθους τῇ πίτυϊ μετέχουσιν. ἡ δὲ σύνθεσις τοῦ ἐχεπευκὲς, ὁμοία ὅτι τῇ ἐχέμυθος. ἐχέκωφα. ἐχενηίς. ἐχέφρων. ἔτι δὲ καὶ τῇ τοῦ φέρω Φερέπονος. Φερέοικος. ἀρχὼ ἀρχέστρατος. καὶ τῶν ὁμοίων. ἐν οἷς καὶ ἐχεχυρία. καὶ ζοπῇ, ἐκεχυρία ἡ ἄδεια, εἴποιεν ἐποχὴ χειρῶν. καὶ ἐχέτλη ἧς ἐχεταί τις τλημόνως. καὶ ἀρχέκακος. καὶ ἡγέλοχος. ὅρα δὲ ἐν τῷ βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιείς. ὅτι τὸ βέλος ἐκτείνῃ τὴν λήγουσαν λόγῳ σιγμῆς κατὰ κοινὴν συλλαβήν. μὴ ὅτι τὸ ἐφιείς, μακρὸν ἔχει τὸ πραλήγον δίχρονον. εἰ δὲ μάλιστα ἐκλῦσαι ἐκτετάσθαι αὐτὸ ἐν τῷ, ἀλλὰ κακῶς ἀφίη δ' αὔξησιν, ἀλλ' ἐκεῖ ἰωνικὴ ὅσις ἡ δ' αὐαυξησίαν συσολὴ τοῦ ἐν τῷ

πραπατικῷ

πραπιπῷ διχρόνου. Οτι ἔθος ἦν ἕλλησι καίειν τοὺς νεκρούς. ὁ δὴ καὶ εἰς ἔτι πραμλύ τισι τῶν βορείων βαρβάρων. ἐστοίων δὲ τοῦτο ἐκεῖνοι, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ τὸ μὲν θεῖον τῆς ἀνθρώπου ἀνωφορηθεὶν ὥσπερ ἐν ὀχήματι τῷ πυρὶ, προσκείσθαι τοῖς οὐρανίοις. τὸ δὲ γήινον, κάτω μεῖναι. τὸ μὲν, πυρὶ δαπανηθέν. τὸ δὲ, ἀναστομεῖναν λιμνάνοις ὀστῶν. οἱ δέ φασιν ὅτι τὸ μὲν νεκρὸν, οὐ καθαρὸν ἐδόκει. ἁγνισμὸς δέ τις ἦν ἡ διὰ πυρὸς δαπάνη τοῦ νεκρωθέντος. ὅτι καὶ τὸ πῦρ ἁγνιστικόν. διὸ καὶ οἱ καθαρμοὶ διὰ πυρὸς ἐγίνοντο. καὶ Εὐριπίδης δὲ Διοῦτόν τι ἐμφαίνει, ὅταν φησὶν ὅτι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας δέμας, πυρὶ καθήγισται. ὁ δὲ Λυκόφρων, τῇ προτροπῇ συνοίᾳ σωτρέχει, ἐν οἷς τὴν σκύλλαν καυθεῖσαν, δομηθῆναι φησίν. ἤγουν ἀνακτισθῆναι. ἀναζωωθῆναι. καὶ γενέσθαι κατὰ τὸν ποιητὴν, καινὸν ἀθάνατον. διὸ καὶ οἱ γυμνοσοφισταὶ πυρίκαυστοι γινόμενοι, ἀπετίθεντο τὴν ζωήν. ὡς καὶ ὁ τοῦ Αλεξάνδρου Κάλανος. ἔδοξε δέ τισιν οὐμὴν ἀληθῶς, τὸν Ηρακλέα κατάρξαι τοῦ ἔθους τῆς τῶν νεκρῶν καύσεως. παῖδα γάρ φασι φίλου τινὸς Λικυμνίου τὸν Αργεῖον ὄντα τησάμενος ἐστὶ συμμαχίᾳ τῇ κατὰ τοὺς Λακεδαίμονος, μὴ ὁρκωμοτήσας, ἣ μὴν ἐπανασώσασθαι τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν, διεξέπεσε τῆς δυρκίας. οἷα τοῦ ἀργείου ποσόντος ἐν τῷ πολέμῳ. ἀφοσιοῦται δὴ τὴν ἀνακομιδὴν ὁ Ηρακλῆς, καύσας τὸν ἀργεῖον, καὶ τὰ ὀστᾶ κομίσας τῷ πατρὶ. καὶ σοφίζεται αὐτὸν ὡς ἤδη ἔχοντα τὸν υἱόν. καὶ τὸ ἔθος φασὶ παραμεῖναι ἔκτοτε, γέγονε κοινὸν τοῖς ἕλλησιν. ἔφθη δὲ καὶ ἕτερον φασὶ παῖδα τοῦ Λικυμνίου τὸν Οἰωνὸν, πολέμῳ ἀμβαλεῖν Ηρακλῆς. διὸ καὶ οἰκεῖν ὁ πατὴρ ἐστὶ τῷ Αργείῳ, τὸν ὅρκον ἐδέξατο. ἀλλ' οὕτω μὲν Ελλῆνες τοῦ νεκροὺς ἔκαιον, τὰ ὀστᾶ μόνα καταλιπόντες καθαπόντες εἰς μνήμην τῶν καιομένων. Αἰθίοπες δὲ τοῦ νεκροὺς ἐταρίχευον, ἵνα ὅλον τὸ σῶμα τοῦ ποτὲ ζῶντος, ἔχωσιν εἰς μνήμης ζώπυρον. πῶς δὲ ἐταρίχευον, ἱστορεῖ Ηρόδοτος. δῆλον δὲ ὅτι οὐ πᾶσιν ἤρεσκεν ἡ τῶν νεκρῶν καῦσις. τῶν τις δὴ παλαιῶν ἀχθόμενος ὡς μιαινομένου τοῦ πυρὸς οἷς ὠμίλει νεκροῖς σώμασιν, ἐποιήσατο τὸν τοῦ πυρὸς κλοπέα Προμηθέα, λέγων. ἐπάρηξον. βοήθησον. κλέψον εἰ δυνατὸν καὶ πάλιν τὸ πῦρ. Οτι ἐν τῷ αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαὶ, πυραὶ λέγονται αἱ μεγάλαι πυρκαϊαὶ. καὶ ἴσως παρ' Ομήρῳ ἡ πυρὰ μὲν καὶ αἱ πυραί, ἐστὶ νεκρῶν καύσεως. τὸ πῦρ δὲ καὶ τὰ πυραὶ, ἐστὶ τοῦ ἄλλως ἀτόπως ἀναπομένου πυρός. καίεσθαι δέ φησιν αὖτε νεκροὺς, οὐ τῶν λοιμοξαύτων. οἱ γὰρ μεταταῦτα πολέμου νόμῳ πεσόντες ἐν τῇ τοῦ Αχιλλέως μήνιδι, ἐλώρια ἐγίνοντο κύνεσί τε καὶ οἰωνοῖς, ὡς ἔφθασεν εἰπεῖν ὁ ποιητής. ὃς μεθοδεύσει κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ τὴν τούτων ταφὴν, ὡς ἐν τοῖς μεταταῦτα ῥηθήσεται. τὸ δὲ αἰεὶ καὶ τὸ θαμειαὶ, τὸ πολυπλήθες δηλοῦσι τῶν καιομένων. Σημείωσαι δὲ ὅτι καίονται οὐ μόνον σώματα. ἀλλὰ καὶ πυραί. ὅπερ δὲ αὐτὶ τοῦ ὀβάπτονται. θαμειαὶ δὲ, αἱ ἀλλεπάλληλοι καὶ πυκναὶ, παρὰ τὸ θαμά τὸ πυκνῶς. ὅπερ ἐκ τοῦ ἅμα γέγονε. προϋπόκειται δὲ τοῦ θαμειαὶ, ἀρσενικὸν ὄνομα θαμὸς ὁ πυκνός. ὃ πολεοναστικῷ τῆς εἰ διφθόγου γέγονε θαμειός. ὥσπερ φανὸς φατειός. ἀφνὸς ἀφνειός. πενιχρὸς πενιχειός. ἀδελφὸς ἀδελφειός. ἀρνὸς ἀρνειός. ὁ δὲ πολεοναστικὸς τοῦ θ', διὰ τὴν δασείαν τοῦ ἅμα. ὁποῖόν τι καὶ ἐστὶ τοῦ θειλοπεδεύειν φασὶν οἱ παλαιοί. ἑλόπεδον γὰρ, πέδον εἴλη καλλόμενον, τουτέστιν ἡλίου θερμασίᾳ. καὶ πολεοναστικῷ τοῦ θ', θειλόπεδον. καὶ ῥῆμα θειλοπεδεύω. Ιστέον δὲ ὅτι, οὐ μόνον ἐν τῷ θαμειὸς καὶ τοῖς ὁμοίοις ἡ εἰ δίφθογος πλεονάζει, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις. ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ἑξῆς ἑξείης. μὴ πολλοὶ δὲ ἐνεστῶτες καὶ μέλλοντες ἐνεργητικοὶ ὄντος παχυσιόν. οἷον ῥώσω ῥωσείω. πολεμήσω πολεμησείω. θαῦ θείω. πήχω πιχείω. ἔρω ἐρείω τὸ ἐρωτῶ. ὡς τὸ μάντιν ἐρείομαι. διασαφητικὸν δὲ ὅτιν ἐν τοῖσ ῥηθεῖσι τοῦ αἰεὶ, τὸ θαμειαὶ.

Εννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤχετο κῆλα θεοῖο.
Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Αχιλλεύς.
Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ηρη.
Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσι δ' ἀνίστατο μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδη. νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
Αὖ ἀφνοστήσειν, εἴκεν θανάτου γε φυγοίμην·
Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα
Ἢ καὶ ὀνειροπόλον (καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν)
Ὅς κ' εἴποι ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Εἴτ' ἀρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης·
Αἴκέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
Βούληται αὐτάσσας, ἡμῖν ἀφὸ λοιγὸν ἀμῦναι·

Ὅτι ἐπιῤῥηματικὸν ὄνομα τὸ, σύνῆμαρ. καὶ δηλοῖ τὸ σύνεχα ἤματα ἤγουν ἡμέρας. οὕτω δὲ καὶ τὸ αὐτῆμαρ αὐτὶ τοῦ αὐθημερόν. τῷ αὐτῷ ἤματι. ὃς οὖ, ἤγουν τὸ αὐθημερόν, καὶ σοφὸς αὐθημερινός, ὁ ὡς εἰπεῖν αὐτοσχέδιος. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ σύνῆμαρ καὶ αὐτῆμαρ, καὶ τὸ, πολυῆμαρ μένοναι, ἤγουν ἐπὶ πολὺς ἡμέρας. ὁ σὺ τῇ ὠρυφῳδίᾳ κεῖται. καὶ ἄλλα δέ εἰσι δικοῦτα· Ὁρα δὲ ὅτι εἰπὼν ὁ ποιητὴς, σύνῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤχετο κῆλα θεοῖο, ἐπήγαγε. τῇ δεκάτῃ δὲ ἀγορήνδε καλέσασθ' λαὸν Ἀχιλλεύς. ἠδύνατο μὲν γὰρ εἰπεῖν, τῷ δεκάτῳ δὲ δηλαδὴ ἤματι συνεκάλεσε τὸν λαόν. οὐκ ἠθέλησε δὲ οὕτως εἰπεῖν. οὐ δὲ ἔλαβε τὸ, σύνῆμαρ αὐτὶ τοῦ σύνεχα ἤματα, ἀλλ' αὐτὶ τοῦ, σύνεχα ἡμέρας. ὅλως τὸ, πολὺν οὖν ἦν ἦμαρ καὶ ἡμέραν. καὶ ἐχημάτισε καινοπρεπέστερον. καὶ ἀπὸ τοῦ ἤματος οὐ δεύτερου ὀνόματος, ἀνέπαυσε τὴν ζώνταξιν εἰς δηλυκὴν ἰσοδύναμον, εἰπὼν. τῇ δεκάτῃ δὲ ἡμέρᾳ. τοιοῦτόν τι σχηματίσει καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅτε εἶπε ἔθνεα πολλὰ ὀρνίθων ἀγαλλόμενα πτερύγεσσιν. οὐδέτερον μὲν γὰρ τὸ, ἔθνεα, καὶ δηλοῖ τὰς ἀγέλας. δηλυκὸν δὲ τὸ, ἀγαλλόμενα οὐκ ἀρσενικὴ πρὸς τὸ, ἔθνεα. ἀλλὰ πρὸς τὸ νοούμενον δι' αὐτοῦ, ὅπερ εἰσὶν ἀγέλαι. εἰπεῖν δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, σωταχθὲν οὐ πρὸς τὸ ῥηθὲν ἀλλὰ πρὸς τὸ νοηθέν· Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὤχετο κῆλα θεοῖο, πάνυ καιρίως ἔχει τοῦ ῥήματος. οὐκ ἔστι γὰρ σὺν αὐτῷ λέξιν εὑρέσθαι καιριωτέραν τοῦ, ὤχετο. τοιοῦτον καὶ τὸ, οὐρήας ἐπῴχετο. καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ, ἰσὸν ἐποιχομένῳ. τὸ δὲ καλέσασθ', οὐ κοινὸν ὡς τὸ ἐκάλεσεν. ἀλλὰ ἀτticὸν. ὡσ καὶ τὸ καλοῦμαι σφενδόνην πρὰ τῷ κωμικῷ· Ὅτι πολλάκις ἄλλα μέρη λόγου αὐτὶ ἄλλων λαμβάνουσι διὰ τὴν πρὸς ἄλληλα συνάφειαν. οἷον ἀπρέμφατα αὐτὶ ὀνομάτων. ὡς σὺν τῷ πορίεσε μὲν τῇ βουλῇ. περὶ δ' ἔσσετο μάχεσθαι. ἤγουν περίεσε δὲ καὶ ὑπερέχετε καὶ σὺν τῇ μάχῃ. λαμβάνουσι δὲ καὶ μεθοχὰς αὐτὶ ὀνομάτων. ὡς ὅτε τὴν τοῦ δεῖνος φαμὲν ἐρωμένην, αὐτὶ τοῦ γυναῖκα. καὶ νόσον οὐλομένην τὴν ὀλεθρίαν. καὶ ὀνόματα, αὐτὶ ἐπιῤῥημάτων. ὡς τὸ, σπλατὺ χαίνειν αὐτὶ τοῦ, σπλατέως. καὶ ὠκὺ βαδίζειν αὐτὶ τοῦ, ταχέως. καὶ αὐτωνυμίαι δὲ αὐτὶ ἐπιῤῥημάτων. ὡς τὸ, ἄλλη αὐτὶ τοῦ ἀλλαχοῦ. καὶ ταύτη αὐτὶ τοῦ, οὕτω. καὶ ζυνδέσμου δὲ αὐτὶ προθέσεως λαμβάνεται. οἷον ὁ δὲ αὐτὶ τοῦ εἰς. σὺν τῷ, πυθωδε ἤγαγε εἰς πυθώ. καὶ ἀγορηνδε. καὶ φύγαδε. ἢ οἴκαδε. αὐτὶ τοῦ εἰς ἀγορὰν καὶ εἰς φυγὴν καὶ εἰσ οἶκον. ἔστι δὲ ὅτε αὐτισχόφου καὶ πρόθεσιν εὑρεῖν ὥστε λαμβανομένην αὐτὶ ζυνδέσμου. ὡς ὅτέ τις εἴπη ὅτι ἐκ τῶνδε τάδε γενήσεται. τουτέστι σύνεκεν τούτων τάδε συμβήσεται. σύνταῦθα γὰρ ἡ ἐκ πρόθεσις ἰσοδυναμεῖ ζυνδέσμῳ τῷ, σύνεκεν. οὕτω δὲ πολλάκις νοεῖται καὶ τὸ ἐπὶ τούτοις, αὐτὶ τοῦ ὅλως ταῦτα καὶ σύνεκεν τούτων. καὶ ὁ εἰπὼν δὲ ὅτι ὁ μῦθος κοινός ὅστις τῶν ῥητόρων ἐκ παραινέσεως, αὐτὶ συνδέσμου ἢ σύνεκεν, τὴν ἐκ πρόθεσιν ἔλαβε. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως· Ἰστέον δὲ ὅτι ὡς σὺ τῷ τοιόσδε. τοσόσδε. τηλικόσδε. ὅδε. ἥδε καὶ τοῖς ὁμοίοις, οὕτω καὶ σὺ τῷ πολεμόνδε. πυθωδε. φύγαδε. οἴκαδε. ἀϊδόσδε. νῆ τοῖς δικούτοις, δυνατὸν ἐπέκτασιν μὴν εἶναι τὴν δὲ συλλαβήν. λαμβάνεσθαι δ' ἔξωθεν πρόθεσιν χαρὶν σωτάξεως σύντελοῦς. ὁ ποῖόν τι γίνεται νῆ σὺ τῷ,

τόλεμόνδε. ἴομεν εἰς ὅδε τὸ χωρίον. καὶ ἐν τῷ τῇδε, ὅ ὅτιν ἐν ταύτῃ τῇ ὁδῷ τυγὸν, ἢ τῇ κώμῃ. ὅτι δὲ ἐπέκτασιν ποιεῖ οὐ μόνον τὸ ἰ ἐν τῷ, οὕδεσί. καὶ νωὶ. καὶ ἐνταυθὶ κατὰ τὸν τεχνικὸν Γεώργιον. καὶ ὄψι, ὅθεν καὶ ὀψιμαθὴς. καὶ νωμηνίφησι. καὶ νωγαρὶ αὐτὶ τοῦ νωῖ. ἀλλὰ καὶ τὸ ι ἐν τῷ, ὁπιὴ. καὶ πίη αὐτὶ τοῦ, πί βαρυτόνως. ἢ κατά πινας πιὴ ὀξυτόνως. καὶ ἐπειὴ αὐτὶ τοῦ ἐπειδὴ. ἔτι δὲ καὶ ἡθα συλλαβὴ, ἐν τῷ, ἤθα καὶ ἐφηθα καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δ μᾶλλον τοῦ ἰ. οἷον ὁδί. καὶ νωδὶ αὐτὶ τοῦ νωῖ. καὶ ἐνθαδί. τὰ πλείω δὲ μᾶλλον ἡ δὲ συλλαβὴ, δῆλον ἔστι. ταύτῃ δὲ τῇ ἐπεκτάσει χαίρει μάλιστα ἡ ποίησις. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἄσυδε. ἄλαδε. πόλινδε. ζείλωδε. οὕτω δὲ καὶ τὸ κλισίηνδε. πολὶ ἧς κλισίης ἐτόρωθι ῥηθήσεται. ἀγορὰ δὲ ὁ τόπος τῆς συναξεως. καὶ τὸ πλῆθος δὲ τὸ συναγόμενον. καὶ αὐτὴ ἡ δημηγορία. πρὰ δὲ Ηροδότῳ κεῖται καὶ πόλις θρᾳκία, καλουμένη ἀγορά. Οτι δὲ ἡ βουλευτικὴ ἀγορὰ τίμιόν τι καὶ θεῖον πρᾶγμα, δηλοῖ καὶ τὸ διὸς ἀγοραίου βωμὸν ἱδρύσθαι, ἀλλαχοῦ τε καὶ κατὰ Ηρόδοτον περὶ Σικελίαν. Οτι πιθανὸς ἀεὶ ἐν τοῖς πλάσμασιν ὢν ὁ ποιητὴς, τοιοῦτος καὶ ἐνταῦθα ὅτι πολὺ τὰς ἡμέρας τοῦ λοιμοῦ. εἰ μὲν γὰρ πρώτην δύθις ἡμέραν ἢ δευτέραν ἢ τρίτην τὸ τῆς νόσου ἐζητεῖτο αἴτιον, ἀπίθανος καὶ οὐκ εὔπλασος ὁ λόγος ἦν. τί γὰρ ἰδὼν βαρὺ ὁ Αχιλλεὺς, ζητήσει τὴν αἰτίαν. πόθεν δὲ καὶ σοχάσεται ὅτι μηνίει ἀπόλλων ὁ τῷ λοιμῷ ἐπιστατῶν, μηδενὸς προδόξου συμβάντος. ἐπεὶ δὲ παρῆλθον ἤδη ἐννέα ἡμέραι τόσον χωσαμένου ἀπόλλωνος, καὶ τὸ κακὸν δέον ὂν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐν τοσαύταις ἡμέραις ἀπολωφῆσαι εἰ μὴ θεόθεν ἦν, τὸ δὲ ἐπιπολέον προάγεται, τότε δὴ ζητεῖται τὸ αἴτιον. Αχιλλεὺς δὲ ζητεῖ τὴν αἰτίαν καὶ οὐκ ἄλλός τις τῶν ἑλλήνων, ὡς μὲν Ομηρος λέγει, ἐπεὶ αὐτῷ ἐν Φρεσὶν ἔθετο ἥρα κηδομένῃ τῶν δαναῶν. διά τε τὸ ὑβρισθῆναι ὑπ' Αλεξάνδρου τοὺς ζῳοὺς, μὴ θέλειν τὴν τῶν ἑλλήνων σωτηρίαν ἐπὶ βλάβῃ τῶν ζῴων. καὶ ὅτι μὴ τὸ τῶν ἀργείων προπάτορος ἄργος, αὐτὸς ἦν. ὅθεν ἀργεία ἐλέγετο, ὅ ὅτι πελοποννησία. ὡς δὲ ἡ ἀλληγορία φησὶν (Ομηρος γὰρ πολλαχοῦ ἐπικρύπτει ποιητικώτερον τὰς ἀληθεῖς αἰτίας) ὁ Αχιλλεὺς τὴν τοῦ λοιμοῦ αἰτίαν ζητεῖ, ὡς τὸ ἰατρικὸς εἶεν. οἷα κατὰ τὴν ποίησιν μαθητευθεὶς ἰατρῷ τῷ Χείρωνι, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὁρῶν δ' ὅτι νυκτὶ ὁ ἀπόλλων ὡς προείρηται ἔοι κε δι' τὴν τοῦ ἀέρος πάχωσιν καὶ ζόφωσιν. καὶ ὅτι ὁ ἀὴρ, οὐκ εἰλικρινὴς ἔχει ἀλλὰ πάνυ νοσοποιός ὅτι, θεομηνίαν εἶεν τὸ πάθος συμβάλλεται. πρῶτος τῆς τοῦ κακοῦ αἰτίας ἀιθόμενος ὡς ἰατρὸς. δῆλον γὰρ ὁ μῦθος φασὶν αἰνίσσεσθαι δι' τὸ ἐπεῖν ὅτι ἡ ἥρα τῷ ἀχιλλεῖ ἐν Φρεσὶν ἔθετο. ἥρα μὲν γὰρ, ὁ ἀὴρ. Αχιλλεὺς δὲ, ὃς ἀέρος τὴν τοῦ κακοῦ αἰτίαν νοεῖ. καὶ ἄλλως δέγε τὸν Αχιλλέα ποιεῖ Ομηρος νοσοῦντα τὲ τὸ κακὸν καὶ ἀγοραν συνάγοντα, ἵνα πιθανὸν δόξῃ τὸ κατ' αὐτὸν μόνου ὀργισθῆναι τὸν Αγαμέμνονα, ὡς καὶ πρώτου καὶ μόνου ζητήσαντος καὶ λαλήσαντος. καὶ διαδῆλον τῆς Χρυσηίδος αὐτὸν σθήσαντος. ἄνθρωπος γὰρ θυμούμενος, οὐ προσλογίζεται τὸ δίκαιον. ἀλλ' εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως, τὸν αἴτιον τοῦ ζημιωθῆναι κολάζει. Σημείωσαι δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ τῶν ἑλλήνων δημοκρατικὸν. Αχιλλεὺς γὰρ δίχα βασιλέως ἀγείρει τὸν λαόν. ὡς δὲ ὁ ποιητὴς καὶ δυσποίφορός ὅτιν εἰς τὸν ἐννέα ἀριθμὸν, μὴ διαδῆλον δοκεῖ τισι καὶ ἐνταῦθα μὴ ἄλλον ἀριθμόν τινα θεῖναι ἀλλὰ ἐννήμαρ εἰπεῖν, πολλαχοῦ ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. πλὴν δὲ κατὰ τὸν Αχιλλέα ἰατρικὴν, δηλοῖ καὶ ἡ ἐπ' αὐτῷ παροιμία. Φαμμένη χρησμῳδικῶς. ὡς ὁ ζώζας καὶ ἰάσεται. ἣν ἔφωνε Τήλεφος ὁ μυσὸς ὑπ' ἀχιλλέως καὶ πολιηεὶς καιρίαν καὶ ἰαθείς. ὅθεν καὶ τηλέφαα ζαύματα, καθήμη ὁποῖα θεραπεύσει λὴν Αχιλλεὺς ὡς καὶ τὸ Τηλέφου. καθὰ μὴ χειρώνα, ὅσα δυσαλγῆ ὄντα, δέοιντ' ἂν ἰαζοῦ τοῦ Χείρωνος. Ιστέον δὲ ὡς εἰπὼν ὁ ποιητὴς, κήδετο γὰρ δαναῶν ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο, ἐπιτηδευτέον παρίσωσιν ἐποίησε δι' τὸ κήδετο μὴ τὸ, ὁρᾶτο τῶν ἰωνικῶν. ἄλλως γὰρ εἶχεν εἰπεῖν ἁπλῶς, ὅτι ῥα θνήσκοντας ἑώρα. Οτι δὲ ἥρα ὁ ἀὴρ, δηλοῦται φασὶ καὶ ἐκ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ. ἐξ ὧν γὰρ ἡ ἥρα γραμμάτων, ἐκ τούτων λαλεῖται καὶ ὁ ἀὴρ. δῆλον δὲ ὁμοιότητα τῶν ταυτογραφουμένων δη-

λοῖ. τοιαῦτά τινα καὶ τὸ ζῆλος ὄχλος. καὶ τὸ ἀρετὴ ἐρατή. καὶ τὸ φλύαρος φλαῦρος παρ' ἀττικοῖς. καὶ σὺ τούτοις γὰρ συνήνεκά τις ὥς που σὺ γράμμασιν, οὕτω καὶ σὺ νοήμασιν. οὕτω τις τῶν ἐπιζήπλων κολακικῶν τὸ ἀρσινόη, ἥρας ἴον ἀνεγραμμάτισεν. αἰκάλλων θωπευτικῶς τὴν βασίλισσαν Ἀρσινόην ὡς πρέπουσαν εἶναι ἥρας ὀσφράδιον. τὸ δὲ αὐτὸ τύφου, καὶ τὸ, λιαρὸς ἰλαρός. ἤδη δέ που καὶ τὸ λόγος ὄχλος. καὶ τὸ ὀλίγος λοιγός. καὶ τὸ ὄλιθος λοίθος. καὶ τὸ χλόη ζωή. καὶ τὸ ῥὰ ἀρ. δι' ὧν δηλοῦται τὸ δή. ἢ τὸ ἀγρυπνία ἀρυπνία. καὶ τὸ ἄτλας τάλας. καὶ τὸ πραχύτης, σπερὰ τύχη. καὶ ἕτερα. σὺ οἷς καὶ τὸ, κῆρα καὶ ἄνηρα ταυτιζόμενα σὺ τῷ κατ' ἀνήρις. ἤδη δὲ καὶ τὸ, καρὶς ἀνρίς. μάλιστα δὲ προσφυὲς εἰς τὸ κατὰ τὴν ἥραν ἀναγραμματιζόμενον τὸ, ῥέα κύριον, εἰς τὸ ἔρα ὅθι γῆ. εἰς ἣν δηλαδὴ ἀλληγορεῖται ἡ τῆς κρόνου γυνὴ ῥέα. κατὰ τὸ ὀρεσσόρα παμβώτι γᾶ μᾶτερ αὐτῆς διός. ὃ κεῖται πρὸ Σοφοκλεῖ· Ἰστέον δὲ ὅτι τὰς γυναῖκας εἰωθὼς ὁ ποιητὴς ἐπιθετικῶς ἐπαινεῖν, ἐκ μὲν τῶν κατὰ ψυχὴν, σοφὰς φρονας καλεῖ καὶ ἰφθίμας. κὴ κέρδεα ἐλήας. καὶ ὅσα ἄλλα ἐθέλει. ἀπὸ δὲ τῶν ἐκτὸς, εὐπατερείας. εὐειδέας. καλλιπαρήους. ἑλικώπιδας. ῥοδοδακτύλους. βοώπιδας. ἀργυροπέζας. καὶ ἕτερα. σὺ ταῦθα δὲ λευκώλενον ἤριν φησὶν, ὃ κατ' ἀλληγορίαν, τὸ διαφανὲς τῆς ἀέρος αἰνίττεται. ἰωνικὸν δὲ τὸ ἤρι. ὡς γὰρ ἠῶρα ἠῶρι, πῆρα πῆρι, οὕτω καὶ ἤρα ἤρι. ὡς δὲ ἡ ὠλένη ἀφ' ἧς ἡ λευκώλενος, ἐκ τῆς ὅλω τὸ πράττω γίνεται ἐπενθέσει τοῦ υ κατὰ ἴωνας, ἵνα ᾖ οὐλένη καὶ δωρικῶς ὠλένη, κὴ ἀλλαχοῦ ἐρήσεται· Οτι τὸ, ἤγερθεν, σημαίνῃ μὲν σὺ ταῦθα τὸ, ἠθροίσθησαν, ἀπὸ θέματος τοῦ, ἀγείρω. ἔστι δὲ αἰολικόν. κανονίζεται δὲ ἀπὸ τῆς ἀγερθέντος μετοχῆς, ἀπβολῇ τῆς τος'. πλατύτερον δὲ περὶ τούτου καὶ τῶν ὁμοίων ῥημάτων λεχθήσεται μετ' ὀλίγα, ὅτε λέγει περὶ ἀθλιωνᾶς. σὺ τῷ, δεινὼ δέ οἱ ὄστε φάανθεν. Ιστέον δὲ ὅτι τὸ ἤγερθεν, σημαίνῃ που τε καὶ τὸ ἀνέστησαν, ἀπὸ τοῦ ἐγείρω. διὸ σὺ ταῦθα διασαφῶν ἑαυτὸν Ομηρος, ἐπάγει μετὰ τὸ οἵδ' ἐπεὶ δὴ ἤγερθεν, τὸ, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο. προφράζων τὸ, ἤγερθεν, κὴ οἱονεὶ λέγων, ὅτι ταυτόν ὅτιν ἤγερθεν εἰπεῖν σὺ μιᾷ λέξει, καὶ ὁμηγερέες ἦσαν ὁμοῦ ἀγηγερμένοι ἐγένοντο· Οτι ἀνασὰς ὁ Αχιλλεὺς, δημηγορεῖ. οὕτω δὲ ἦν ἔθος τοῖς παλαιοῖς. καὶν βασιλεῖς ἦσαν. ὡς λὴν ἔρριον σὺ κύκλῳ ἑστερέφθη καὶ νεκρὸ πάντων ἑστίσης ἀκούεσθαι. εἰ δέ ποτέ τις καθήμενος ἐδημηγόρησε, καινὸν τὸ πρᾶγμα ἐδόκει. καὶ ὁ ὅδε ποιῶν, πραιτίαλως ἐδέετο καθά που ὁ Αγαμέμνων ποιήσει ὅτε δὴ τὸ τεῖχος μαθεῖν, αὐτόθεν δὴ ἔσηις διαλέγεται. καὶ σὺ ταῦθα δὲ σημείωσαι, ὅτι ἀχνμά ὅτι τὸ λεγόμενον κατὰ τὸ σιωπώμενον. νοητέον γὰρ ὅτι καὶ σκῆπτρον κατέχει ὁ Αχιλλεὺς, οἷα ἔθους ὄντος καὶ τούτου. διὸ προϊὼν σὺ τῷ δημηγορεῖν, καὶ εἰς τὸ σκῆπτρον ὄμνυσιν εἰπών. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. καὶ ὕστερον εἰς γῆν ῥίπτει αὐτό· Οτι δὴ αὐτοῦ τοῦ καιροῦ προοίμιον ὁ Αχιλλεὺς ποιεῖται, φησί. νῦν ἡμᾶς οἶομαι παλιμπλαγχθέντας ἀχνοσέσειν ἐὰν γὰν θανάτου γε φυξούμεθα. ἐπειδὴ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς ἀχαιούς. ἀεὶ δὲ χεδὸν, ἔθος Ομήρῳ οὕτω ποιεῖν. καὶ ἐκ τῶν ἐλπὶς καὶ ὃ φασι παρὰ ποδὸς προοιμάζεσθαι. τὸ δὲ παλιμπλαγχθέντας, οἱ μὲν, αὖτις τοῦ ἐκδευτέρου πλανηθέντας φασί. χρώμενοι τῇ τῶν νεωτέρων ἱστορίᾳ, τῇ λεγούσῃ ὅτι παρεῶτα ἐστρατεύσαντες τῇ τροίᾳ οἱ Ἕλληνες, ἥμαρτον τῆς ὁδοῦ. καὶ τὴν μηδὲν αὐτοῖς εἰς τιμωρίαν προσήκουσαν γῆν, ἐλπίζοντο. ἡ δὲ, ἣν ἡ ὑπὸ τῷ Τηλέφῳ Μυσία. ὁ δὴ Τήλεφος αὐτηκατασὰς, ἐποίησέ τι κακὸν, καὶ ἔπαθε. πέπονθε μὲν, ζαῦμα δεινὸν ὑπὸ Αχιλλέως. ἀμπέλου ἕλικι συμπλοδιαθέντος αὐτῷ τοῦ ἴππου κατὰ διονύσου πρόνοιαν, καὶ πεσόντος εἰς γῆν. ἐποίησε δὲ τὸ, ἀπράκτους ὑποχωρῆσαι σὺ ἕλληνας. ὡς δὲ τὸ ζαῦμα εἶχεν ἀθεράπευτον, χρᾶται. καὶ ὁ χρησμὸς, ἀνεῖπε τὸ θρυλλούμενον. ὡς ἀρα ὁ ζώσας ἰάσεται. πλέ γοῦν τινα ταχίσην ἐπ' Αχιλλέα, καὶ συμβαίνῃ τὸν μὲν, ἰᾶσθαι τὴν ὠτειλήν. τὸν δὲ, δοῦναι μισθὸν τῆς ὑγείας, τὴν εἰς ζοίαν ὁδηγίαν. ὡς δὲ ἅπαξ ποτὲ τιναρχὴν ἐπλανήθησαν, οὕτω φασὶ δεύτε καὶ νῦν ὁ Αχιλλεὺς μὴ πάλιν πλαγχθῶσιν ἤτοι δεύτερον. καὶ οὕτω μή τινες ἀκολουθοῦντες καὶ τῷ γεωγράφῳ ἐπόντι ὅτι, ὁ τῆς Αγαμέ-

μονος σόλος μυσίαν. ὡς ζωάδε πορθών, ἐπαλινοδρόμησεν αἰσχρῶς. ἄλλοι δὲ οὐκ ἀρεσκόμενοι, φασὶν ὅτι οὔτε τὸ πάλιν ὅλως ἐστὶ τῆ ἐκδευτδρου κεῖται τοῦ πρὸ τῷ ποιητῆ. καὶ οὐ δὲ φαίνεται ὁ ποιητὴς Τηλέφῳ ἢ ἑτδρῳ τινὶ ἀνατιθεὶς τὴν ὁδηγίαν τὴν εἰς τὸ ἴλιον. ἀλλ' ἢ τῷ μάντει Κάλχαντι. ἐρεῖ γὰρ ὅτι ὁ Κάλχας δίδε τὴν ἑαυτδ μανθάνην ἡμῖν διὰ τοῦς τῶν ἀχαιῶν ναυσὶν, εἰς τὴν ἴλιον. τάχα δὲ καὶ τῷ ἀπόλλωνι, εἴπερ ὁ φοῖβος ἀπόλλων τουτέστιν ὁ ἥλιος, τὴν μαντοσύνην τῷ Κάλχαντι δέδωκε. φασὶ δὲ καὶ ἄλογον εἶναι, δευτδραν ταύτην πλανᾶν παθεῖν τοὺς ἕλληνας. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἐκεῖνο, ἀληθὼς ἦν πλανᾶν. οὐ γὰρ εἶχον εἰδέναι ὅποι πλέοιεν. δοκεῖ δὲ, οὐκ ἄλλως ἔχειν τις πλανᾶν εἰπεῖν. τά τε γὰρ κατὰ τὴν ζοίαν οἴδασι, καὶ οὐ δὲ οἰκαδε πλανηθῆναι ἀλλ, ἀλλὰ νοσήσειν λεχθήσονται. ταῦτα καὶ ἄλλα εἰδότες, φασὶ κάλλιον εἶναι νοῆσαι τὸ παλιμπλαγχθέντας, αὖτὶ τδ ὀπίσω μάτην ἀχνοσήσαντας. ὡς ἐκ μεταφορᾶς βέλους τινὸς ἐμπελάσαντος σδρεῷ τινι σώματι καὶ ὀπίσω σραφέντος. ὃ δὴ ζυνήθες ὅτι τῷ ποιητῆ λέγειν πάλιν πλαγχθῆναι, ὡς ἐν τοῖς μεταταῦθα φανήσεται· Ιστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Αἰσίωνος καὶ Ηροδώρου εἰς τὸν Ομηρον ὑπομνήμασι, γενναῖος ἀγὼν κεῖται δ, ἐκδευτδρου δὲ ἕλλησπα ἐστὶ ζοίαν σρατεῦσαι. τῆ Μυσία ταπρῶτα περσβαλόντας καὶ ἀπωθέντας ὑπὸ Τηλέφου. τόποι δὲ τῆς διαύτης καταστδνῆς, ἄλλοι τε, καὶ οὗτοι. Αχιλλεὺς φασι τὴν Σκῦρον ἑλὼν καὶ λημβάμενος γυναῖκας ἐκεῖθεν, τὴν Ιφιν μὲν τῷ Παζόκλῳ δίδωσιν. αὐτὸς δὲ τῆ τδ Λυκομήδους Δηϊδαμείᾳ συνῆνεται. ἀφ' ἧς Νεοπτόλεμος ὁ ὕστερον συμμαχήσας τοῖς ἕλλησι. θῆλον δὲ φασὶν ὡς ἐν τῆ πρώτῃ μάχῃ τὴν σκῦρον ὁ Αχιλλεὺς ἐπόρθησεν. εἰ γὰρ ἐν τοῖς ὕστερον δέκα ἔτεσιν εἶλε τὴν Σκῦρον, οὐκ ἂν οὐ δὲ δεκαέτης ὢν τοῖς ἕλλησι συνεμάχησεν ὁ Νεοπτόλεμος. ἔτι δὲ νοητέον φασὶ τῷ φιλομηλείδῃ τῷ λεσβίῳ πεπαλαικέναι Οδυσσέα, ὡς ἐν Οδυσσείᾳ λέγεται κατὰ τὸν πρῶτον πλοῦν, ἵνικα ἐπεξενοῦτο λεσβίοις οἱ ἕλληνες. οὐχ ὅτε Αχιλλεὺς ἐπολιόρκει αὐτδν ὡς πολέμαρχος. καὶ ὅτε δέ φασιν ἡ Πηνελόπη ἐρεῖ ὅτι ἤδημοι τόδε εἰκοσὸν ἔτος ὅδιν ὃς οὗ Οδυσσεὺς εἰς ζοίαν ἔβη, ἔστιν ὑπονοεῖν ὅτι τὴν πρώτην δεκαετίαν ὧδε κἀκεῖ πλανώμενοι, ἀάλωσαν ἕλληνες. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτως ἔχοντα πολλὰς ἀντιλογίας. ἡ δὲ Ομήρου γνώμη, δῆλη ὅτιν, ἀφηναμένου τὸν Κάλχαντα τοῖς ἕλλησι τδ εἰς τὴν τροίαν πλοῦν ἀφηγήσασθαι· Ιστέον δὲ ὅτι ἔθος Ομήρῳ ἀδιαφορεῖν ἐν τοῖς δυϊκοῖς καὶ τοῖς πληθυντικοῖς. καὶ ποτὲ μὲν πληθύειν τὰ δυϊκά. ποτὲ δὲ δυάζειν τὸ πλῆθος, ὡς μυριάζειν φανήσεται. διὸ καὶ ἡ τδ Αχιλλέως δηλητηρία, οὕτως ἄρχεται. νῦν ἄμμε ἤγαγε ἡμᾶς παλιμπλαγχθέντας ὀίω ἀφ' ἁρπαγῆς. ἔστι δὲ αἰολικὸν τὸ, ἄμμε. ὡς δῆλον ἐκ τῆς βαρυτόνου καὶ τῆς ψιλώσεως καὶ τῆς τῶν ἀμεταβόλων διπλώσεως. περὶ δὲ τδ, ὀίω καὶ τδ, ἀφ' ὅ ὅτιν ὀπίσω. καὶ τδ, σαμᾶ καὶ τδ, λοιμὸς, ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται· Οτι ἐν τῷ εἰπεῖν ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἤγαγε ἐρωτήσωμεν, ἢ ἱερέα, ἢ ὀνειροπόλον, ὀνυφοπόλον μὲν λέγει, τὸν τοὺς ὀνείρους σρεφόμενον. κἀκεῖθεν τὸ μέλλον προειδδτα δίδε τδ κρίνειν ὀνείρους. ἱερέα δὲ τὸν τὴν θυτικὴν ἕτοιμα ἱερατικὴν μετιόντα καὶ δι' ἐντόμων μαντευόμενον. ἤγαγε ἱερέων σφαγίων. ὁποῖον Σοφοκλῆς τὸν Τειρεσίαν ἱερεῖ. μάντιν δὲ, οἱ μὲν, γενικῶς καὶ ἀδιορίστως εἶπον τὸν ἀπλῶς εἰδότα τὸ μέλλον καθ' οἱονοῦν τρόπον μαντικῆς. ἕτεροι δὲ κατ' ἐξοχὴν μάντιν εἰπεῖν τὸν οἰωνοσκόπον εἰρῆσθαι. διὸ καὶ διοῦτος αἰτιᾶται ὁ Κάλχας. οὐχ ἱερᾶ. τὸν δ' εἰπεῖν θυτικόν. οὐ δὲ ὀνειροπόλος. ἀλλὰ οἰωνοπόλων ὅδε τῶν δηλ δὲ τοῖς αἰσίοις οἰωνοῖς πολουμένων ἤτοι ἀναιρεθομένων, ὁ ἄριστος. ἔδει γὰρ εἶναι τῶν ὀνομαθέντων ζιῶν ἀναιρεῖν ἢ μάντιν ἢ ἱερέα ἢ ὀνειροπόλον. οὐκ ἦν δὲ οὔτε ἱερᾶ οὔτε ὀνειροπόλος ὁ ἀναιρᾶς. μάντις ἄρα ἤτοι οἰωνοπόλος κατὰ τὸν ποιητήν. Σοφοκλῆς δ' ἀλλ' εἴποι, οἰωνοθέτης. ἀλλὰ τοῦτο μὲν πιθανόν ὅτιν. Ομηρος δὲ ἐν ἄλλοις, ἑτέρου ὁμολογουμένως ἔχει τὸν μάντιν πρὸ τὸν οἰωνοπόλον, λέγων. οὔτέ τι μάντις ἐών. οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. καὶ ἔοικε τάχα εἶναί τι μέρος ἢ εἶδος μαντικῆς, καὶ τὸ τοιοῦτον ὄνομα τὸ μάντις. ἀζιοδιαθέντος ἐν αὐτῷ τδ γενικοῦ ὀνόματος. καὶ ἴσως τοιοῦτός ὅτιν ὁ ἐνθουσιασμὸς

ἤτοι σύνθεος, οἱονεὶ μανόμενος καὶ ὀρεσκῴος, ἐν τῷ προλέγειν τὰ μέλλοντα. ὅθεν καὶ μάντις παρὰ τὸ μαίνεσθαι εἴρηται. μανίαν γάρ τινα σύνθεον ἐκστατικῶς οἱ μάντεις ἐν τῷ προλέγειν ἔπασχον. ὥστε γένος μέν, ὁ μάντις. εἶδος δὲ αὐτοῦ, ὁ συνταῦθα μάντις. ἤγουν ὁ σύνθεσιαστής. καὶ ὁ ἱερεύς. καὶ ὁ ὀνειροπόλος. Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐκ ἔξω λόγου καὶ τὸ, γενικῶς μέν, ὡς καὶ προεῤῥέθη, νοῆσαι τὸν μάντιν. εἶδος δὲ αὐτοῦ εἰπεῖν, τὸν ἱερέα καὶ τὸν ὀνειροκρίτην. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐρωτηθήτω τὶς μάντις. οἷον, ἱερεὺς ἢ ὀνειροπόλος. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. γένος εἰπὼν τὸ Φυτὸν, ἐπάγει τὰ εἴδη ἐν τῷ, οὐ Φυτὸν οὐ συκῆ οὐκ ἄμπελος οὐμὲν ἐλαίη. ἢ ἑξῆς. τοιοῦτον καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ τὸ, οὔτε ὅπλα οὔτ᾽ ἔγχος. γένος μὲν γὰρ, τὰ ὅπλα. εἶδος δὲ, τὸ ἔγχος. εἰ δὲ δύο τούτων μάντεων ὀνομαθέντων ἱερέως καὶ ὀνειροπόλου, ζήτος αἴτιον ὁ ἐξ ἑτέρου εἴδους οἰωνοπόλος Κάλχας, καινὸν οὐδὲν. ἀλλὰ καὶ μᾶλλον αὐτοπρεπῆ τὸν Ἀχιλλέα ποιεῖ. αὐτὸς γὰρ ἄλλοις ἐρωτηθῆναι θελήσαντος, ἕτερος αὐτὸν οὐ προεκαλέσατο Ἀχιλλεύς. ἔστι δὲ νοῆσαι καὶ ὅτι, ὁ αὐτὸς Κάλχας καὶ ἱερεὺς ὢν καὶ ὀνειροπόλος, τοῖς οἰωνοῖς μᾶλλον οὐ δοκίμει, διὸ καὶ ὡς παντοῖος αἰτίαται. ἤγουν ὡς τέλειος μάντις καὶ οὕτως ἀμώμων κατὰ τὸν ποιητήν. ὀνειροπόλος δὲ, διχῶς. ἢ ὁ βλέπων αὐτὸς ὀνείρους καὶ κατ᾽ αὐτοὺς προλέγων ὡς ὁ Ἀγαμέμνων ἐν τῇ β᾽ ῥαψῳδίᾳ, ἢ ὁ οὗτος ὑπ᾽ ἄλλων βλεπομένους διδυκρινῶν. ὡς οὗτος τὶς Πηνελόπης ὁ Ὀδυσσεύς. καὶ εἰσὶν ἔμφρονές τινες τέχναι ὀνειροκριτικαί. ὥσπερ ἦσαν καὶ οἰωνισταὶ καὶ καὶ θυτικαὶ καὶ ἕτεραι. ὅτι δὲ τὸν οἰωνοπόλον ἐδέχετο οἶδεν ὁ ποιητὴς, δῆλον ἐκ τοῦ ὡσεὶ πολὺ δ᾽ οἰωνοσκοπίας παρ᾽ αὐτῷ σημαίνεσθαι τὰ μέλλοντα. φανερὸν δὲ καὶ ὅτι οἶδεν ὁ ποιητὴς καὶ ἄλλους τρόπους μαντικῆς. τήν τε ἐξ σημείων καὶ τὴν ἐξ ὁράτων. καὶ τὴν ἐξ τῆς Φήμης δὲ, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ φαίνεται. πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τεθρεῖσαι μαντικαί. φύλλων τε γὰρ φόφοις τοῖς ἐν τῷ καίεσθαι προειδέναι τὸ μέλλον ᾤοντο. καὶ λαχμοῖς τισί. καὶ ἐνοδίοις συμβόλοις. ὁποῖον καὶ τὸ τῶν Ἰασονικαλτοις λεγόμενον φέρεται. καὶ ἑτέροις μυρίοις ὧν οὐδένα λόγον Ὅμηρος τίθεται. ὅσγε καὶ τὸν ὀνειροπόλον φαίνεται ὑποβιβάζειν τοῖς ἄλλοις, ἐξὸν τὸ περίπαισον ὑποκείμενον καταγινέσθαι, οἷα μὴ πάντων τῶν ὀνείρων ἀληθευόντων. ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ δείκνυσιν. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ εἰπεῖν. καὶ γὰρ τ᾽ ὄναρ ἐκ διός ἐστι, δῆλον γὰρ εἰς λύσιν ἀφορίας ἐπήγαγεν. ὡς τινος ἐρωτήσοντος. τί δῆτα καὶ ὀνειροπόλου ἐρωτήσομεν τὸν τοῦδε ψευδῆ καταγινόμενον, καὶ καθ᾽ Ἡρόδοτον εἰπεῖν, πεπλανημένα εἰς ἀνθρώπους συμπίπτα περιεργαζόμενον, δῆλον δὴ λύων, φησὶν ὅτι, οὐ πάντες ὄνειροι ψευδεῖς. ἀλλά τινες ἀληθεῖς γίνοιντο καὶ ἐκ διός. οἷς καὶ διοπέμπους ἐκάλουν. οἱ δὲ τοιοῦτοι, κυρίως εἶχον τὴν τοῦ ὀνείρου κλῆσιν. ὡς τὸ ὂν ἤτοι τὸ ἀληθὲς, εἴροντες καὶ λέγοντες. διὸ καὶ ὀμφὴ ὁ τοιοῦτος ὄνειρος ἐλέγετο, ἐξ τὸ, τὸ ὂν φαίνειν. Ἰστέον δὲ ὅτι κἂν τε εἴπῃ τις ἡ γάρ τι ὄναρ, ἐμερίμνευσε τὸν ἁπλῶς ὄνειρον. κἂν τε εἴπῃ καὶ γάρ τε ὄναρ, ὁμοίως μεριμνῶς εἶπε, ἐξ τὸ ἀπροδιορίστως καὶ δίχα ἄρθρου εἰπεῖν. ὁ δὲ εἰπὼν καὶ γὰρ τὸ ὄναρ ἢ τοιοῦναρ ἢ παῖν ὄναρ, ἐκεῖνος ἁπλῶς εἶπε. καὶ οὐ πρὸς μέρος, ἀλλὰ καθόλου. καὶ ταῦτα μὲν ἐν ζήτοις. οἱ δὲ παλαιοὶ ἐν τῷ, ἀλλ᾽ ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, Φασὶ καὶ ὅτι κοινή πως ὅτι τέχνη ἰατρικὴ καὶ μαντική. Μελάμπους δὲν καὶ Πολύειδος, ἀμφότεροι ἐπ᾽ ἀμφοῖν ἔνδοξοι ἐγένοντο. καὶ Αἰσχύλος δέ που Φασὶ τὸν ἰατρὸν μάντιν ὀνομάζει. καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ ἰατρικῶς νοήσας τὰ κατὰ τὸν λοιμὸν, μαντικῆς δέεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐν τῷ ἀλλ᾽ ἄγε δή, τὸ ἄγε, οὐκ ἔστι καθαρῶς ῥῆμα προστακτικόν. ἀλλ᾽ ὡς ἐπιῤῥῆμα παρακελευσματικὸν κατὰ τὸ, Φέρε. εἶα. ἄγρε. δεῦρο. καὶ τὰ ὅμοια. ὧν ἴδιον τὸ, καὶ συνηθῶς καὶ πολιτικοῖς ῥήμασι συντάσσεσθαι. καὶ ὅτι τὸ ἐρείομεν, πολεμικὸν ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν εἰ διφθόγγου. καὶ ὅτι ταυτόν ἐστιν ἱερέα εἰπεῖν καὶ ἐμπύρων μεμνημένον καὶ ἐμπύροις χρώμενον. κατὰ τὸ ἐμπύρων ἐγευόμενον. καὶ ὡς ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ. καὶ ὅτι τὸ, ὀνειροπόλος, ὁμοίως τῷ, οἰωνοπόλος σύγκειται. καὶ ὅτι τὸ, καὶ γὰρ τ᾽ ὄναρ ἐκ διός ἐστιν, ἐπεμβολή ἐστι συντακτικὴ ὡς εἴρηται τοῦ ὀνειροπόλου. διὸ καὶ αὐτὸς δίχα διόδοῦται ἡ ἐνάντα-ξις οὕτως. ἀλλ᾽ ἄγε δὴ ἐρείομεν τὸν δεῖνα ἢ τὸν δεῖνα. ὃς εἴποι λῷ, διατί τόσον ἐχώσατο ἀπόλλων, ὅ ὅτι συνεχέθη τῷ θυμῷ. ἔστι δὲ τοῦ χώσατο θέμα τὸ, χῶ. ὡς κῆ τοῦ, ἐρρώσαντο τὸ, ῥῶ. τὸ γὰρ χώω.

γὰρ χόω. καὶ ῥόω ἢ ῥώω καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐ κινοῦνται εἰς μέλλοντας. Οτι ἑκατόμβη ἡ θυσία οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἡ τελυτελής. ἡ δὲ ἑκατὸν δηλονότι κυρίως βοῶν. ἦν δὴ, καὶ βούταν φόνον κατὰ τὴν παγωδίαν ὀρθῶς εἴποι τις ἄν. ὁ τοῖαν καὶ ὁ πρὸ Ηροδότῳ θύσας Κλεοθένης, οὐ φησὶ τῆς θυγατρὸς μνηστῆρας ἢ οὐ τολίτας. καθὰ καὶ χιλιόμβη ἡ ἀπὸ χιλίων. καταχρηστικῶς μὴν τοι, καὶ ἡ δὲ ἑκατὸν βοῶν. ἢ καιριώτερον εἰπεῖν βοσκημάτων. τὸ τῶν βοῶν μέρος συνεισάγοντος καὶ τὰ λοιπά. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς εἰπὼν, εἶπερ οὐχωλῆς ἐπιμέμφεται καὶ ἑκατόμβης, ἐπάγει. εἴπως βούλεται ἡμῖν τὸν λοιγὸν ἀμῦναι, ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων μεταχών. ὡς τὴν ἑκατόμβην πάντως καὶ ἀρνῶν συνεισαγομένων καὶ αἰγῶν. οὕτω δὲ καὶ Σοφοκλῆς οἶδε. Φησὶ γοῦν ἐν Τραχινίαις. τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν συμμιγῆ βοσκήματα. συνάδει δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ὁ εἰπών. ποιοῦσιν ἑκατόμβας ἑκάστου γένους ἑλληνικῶς. ὡς καὶ Πίνδαρος φησί. πάντα θύειν ἑκατὸν. τινὲς δὲ ἑκατόμβιον εἶπον τὴν ἀπ' ἑκατὸν βάλανον ἤτοι ποδῶν. ὡς ἔστιν τούτῳ τῷ λόγῳ ἑκατόμβιον, καὶ τὴν ἐκ ζώων συντελουμένην τεσσαράδων πέντε πρὸς τοῖς εἴκοσιν. καὶ οἱ μὲν ταῦτα εἰπόντες, ὡρισμένον τι δεδηλώκασιν. ἄλλοι δὲ εἰς ἀορισίαν τὸν λόγον ἀπαγαγόντες, καὶ τὸ ἑκατὸν αὐτὶ τοῦ πολλὰ νοήσαντες, ἀορίστως ἑκατόμβην φασὶ τὴν ἐκ πολλῶν ἁπλῶς ζώων. οἷα τὸν ἑκατὸν ἀριθμὸν πολλάκις καὶ ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου εὑρίσκοντες κείμενον. ὡς καὶ ἐν τῷ ἑκατόντζυγος ναῦς, ἡ πολύζυγος. καὶ, ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἀμάξης. καὶ ἑκατόγχειρ Αἰγαίων. καὶ ἑκατόμπολις κρήτη. οὐμὴν τοιοῦτον καὶ αἱ ἑκατόννησοι. ἐκεῖναι γὰρ ὡς ἑκάτου ἦσαν ἀπόλλωνος νῆσοι, οὕτω λέγονται. Σημείωσαι δὲ ὅπως ἐκ τοῦ αὐτοῦ μὲν πράγεται καὶ ἡ ἑκατόμβη. ὅθεν καὶ τὸ ἑκατόμβοιον. ἡ δὲ σημασία αὐτῶν, πλεῖσον ἔχει τὸ διάφορον, ὡς ἐν οἰκείῳ τόπῳ φανήσεται. καὶ ὅτι ἐὰ καὶ πολλαχοῦ ἐν τῇ ἑκατόμβῃ, νικᾷ ὅμως τὸ τοῦ βοὸς ὄνομα διὰ τὸ τίμιον. ὃς καὶ ὀλέσσοτε κατήρχθη σφάζεσθαι. τυγχάνομεν καὶ ἐν νομίσμασιν. Ισέον δὲ ὅτι ἐν τῷ δυχωλῆς ἐπιμέμφεται, λείπει τὸ, ἕνεκεν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐπιμέμφεται ἡμῖν ἕνεκεν δυχῆς. καὶ ἴσον δηλοῖ ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, εἰπών. οὔτε δυχῆς οὔτε ἑκατόμβης ἐπιμέμφεται. ἀλλ' ἕνεκα ἀρητῆρος ἐπιμέμφεται δηλαδή. Ισέον δὲ ὅτι τὸ ἑκατόμβοις ἐπιμέμφεσθαι, ἱερῶν μηνίσαι φησὶν ἐν τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ ἀρνῶν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς οὐκ ἀπὸ μονοσυλλάβου εὐθείας κλίνεται. ἄῤῥητος γὰρ ἡ τοιαύτη. ἀλλ' ἔστιν εὐθεῖα δισύλλαβος ἀρλὶ ἀρῆνος. καὶ ἐξ αὐτοῦ κατὰ συγκοπὴν τὸ, ἀρνὸς ἀρνί. καὶ ἡ λοιπὴ κλίσις. ἐτυμολογεῖται δὲ ἡ λέξις, πρὸ τὴν ἀραὴν ὅ ὅτι τὴν εὐχήν. ὅτι τὲ ἐν εὐχαῖς παρελαμβάνετο τὸ ζῶον θυόμενον, καὶ ὅτι καὶ ἄλλως εὔκταῖον ἦν ἡ τῶν τεσσαράδων κτῆσις τοῖς παλαιοῖς. κνίσα δὲ λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ λίπους. καὶ ἄλλων τινῶν. ἐνταῦθα δὲ ἡ λέξις, τὴν ἀπὸ κρεάτων ὀπτωμένων ἀνάδοσιν δηλοῖ τοῦ καπνοῦ. Οτι δὲ ἡ κνίσα καὶ δι' ὑὸς σημαίνεται, καὶ ἐκτείνει τὴν πραλήγουσαν, καὶ ἐκ τοῦ κνῶ κνίζω γίνεται κατὰ τὸν Ηρωδιανὸν, δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν. τὸ δὲ τελείων, οὐ μάτην ὁ ποιητὴς προσέθετο. οὐδεμίαν γὰρ λέξιν εἰκῆ πραγματεύεσθαι οἶδεν αὐτός. ἀλλ' ὅτι τοῖς θείοις, ὡς τελείοις προσάγειν χρὴ τέλεια. ἢ καὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἶπε δῆλον, τῶν ἀρνῶν οὐ τελείων ὄντων. ἀτελεῖς γὰρ οἱ ἀρνες ἔτι. ὁ μὴν τοι ἀρνειὸς, τέλειος ὅτιν ὡς καὶ ἐν Οδυσσείᾳ δηλοῖ ὁ ποιητής. λοιγὸς δὲ ὁ ὄλεθρος, ἢ ἀπὸ τοῦ λείπω κατὰ συγκοπὴν παλαιούς. ὅθεν καὶ ὁ λοιμὸς φασιν ὁ κατά τε νόσον καὶ ὁ φθορὰν, ἢ μᾶλλον πρὸ τοῦ λέγω ὁ λέγων, ὅ ὅτι κοιμίζων εἰς θάνατον. μάλισα δὲ πρὸ τοῦ ὀλίγος, μεταθέσει τοῦ ο, ὁ ὀλιγῶν οὐ ζώντας. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι μεταθέσεις τοιαῦται. ἐν αἷς φανεῖται ἔστιν καὶ ὁ λοῖσθος. ἐκ δὲ τοῦ λοιγὸς, καὶ ὁ βροτολοιγὸς. καὶ ὁ ἀθηριλοιγός. καὶ τὸ λοίγιον. ἀμῦναι δὲ λέγει τὸ ἀποφασίσως βοηθῆσαι. δίχα μύνης ὅ ὅτι προφανῶς. μύνω γὰρ ἐν Οδυσσείᾳ ὁ ποιητὴς λέγει τὴν πρόφασιν·

ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Κάλχας θεστορίδης οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος.
Ος ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·

Καὶ νέας ἤγήσατ' Ἀχαιῶν ἴλιον εἴσω,
Ἣν δ' ἐμαντοσύνῃν, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ὃς φὶν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ὦ Ἀχιλεῦ κέλεαί με δὴ φίλε μυθήσασθαι
Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος;
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ ξύνθεο καί μοι ὄμοσσον,
Ἢ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν, καὶ χερσὶν ἀρήξειν·
Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί·

Οτι ὁ ἤτοι, καὶ ὁ μὲν, ἄλλως διαφέροι ὄντες, ὅμως διαφέρουσι. καθότι ὁ μὲν ἤτοι, σὺν καταρχῇ ἀεὶ λόγου τίθεται. οἷον ἤτοι ὃ γ' ὣς εἰπὼν, κατ' ἀρ' ἔζετο. ὁ δὲ μὲν ξύνθεσμος, οὐ πίπτει ποτὲ σὺν λόγου ἀρχῇ. οἷον ἀλλὰ σὺ μὲν ταύτην θεῷ πόρες. καὶ ὁ μὲν ἤτοι, ποιητικός ἐστιν. ὁ δὲ μὲν, τῆς κοινῆς φράσεως. διοῦτον δέ τι καὶ ποδὶ τῷ ἀτὰρ καὶ αὐτὰρ κὴ δὲ ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ ὡς οἱ μὲν Ὁμηρον τὸ ἤτοι, χυδαϊστὶ μὲν ἑρμηνευτικὸν οἴονται ξύνθεσμον. καθὰ καὶ τὸ ἤγουν καὶ ἤτοιμον. ἀκριβῶς δὲ νοήματα διαζευγνύουσιν ἐν αὐτῷ. οἷον, ἤτοι τέθνηκεν, ἢ ζῇ. καὶ ἤτοι ἄνθρωπος ἦν, ἢ ἕτερον ζῷον. Οτι τὸν θεσπρίδην, θεσπρώτιον κατὰ τικῶς λέγει ὁ Σοφοκλῆς. Οτι τὸ ἤδη αὐτὶ τοῦ ἠπίσταθ' ὡς τῶν δύο ἡ πρὸ τῷ ποιητῇ γράφεται, δι' αἰτίαν ἰδιότητα. ἔθος τοῖς ἀττικοῖς πολλάκις τὴν ὡς τοῦ ε καὶ ι διφθόγγου ὡς τοῦ η καὶ ι περάγειν. καὶ οὐ μόνον ἐν τῷ, ἱερῆς καὶ βασιλῆς καὶ ἱππῆς, ἀλλὰ κὴ ἐπὶ ῥημάτων. ὡς ὅτε τοῦ ἤκαζον τὴν ἀρχὴν ὡς, ὡς τοῦ η περάγοιεν. ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ ἧειν ὁ δηλοῖ τὸ ἦλθον. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰκάζω τὸ ἤκαζον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἶω τὸ ποροῦμαι, τὸ ἧν περάγεται. τῶν μὲν εἰρεσώνων, ἐξόντων τὴν ὡς τοῦ ε καὶ ι γραφήν. τῶν δὲ ἀπ' αὐτῶν παρωχημένων, ὡς τοῦ η καὶ ι τὴν τῆς ἀρχούσης ἀπαρτιζόντων δίφθογγον. κατὰ τὸν ὅμοιον δὴ τρόπον, καὶ τὸ ἤδειν ὃ δηλοῖ τὸ ἠπιστάμην ἀπὸ τοῦ εἴδω τὸ ἐπίσταμαι γενόμενος, ὅμως ἐν τῇ παραληγούσῃ κατὰ τὴν παλαιὰν καὶ αὐτὸ ἀπθίδα, τὸ η μετὰ τοῦ ι ἔχει. κὴ οὕτω μὲν καθίσταται ἡ πραλήγουσα. ἡ δὲ λοιπὴ σκευωρία τοῦ ῥήματος, τοιαύτη ἐστίν. ἔθος ἰωνικὸν ἐναλλάσσειν, οὐ συναιρετικοὺς ὑπερσωτελίκους ὡς τοῦ ε καὶ α περάγειν κατὰ τὴν λήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν συνικῶν. τὸ γοῦν ἐπεποιήκειν, πεποιήκεα φασὶν ἴωνες. καὶ τὸ ἐτετύφειν τετύφεα. κὴ τὸ ἤμην ἦα. οἷον, ἦα πολλὰ γοωύμενος. ὡδύσσατο καὶ τὰ λοιπά. οὕτω γοῦν καὶ τὸ ἤδειν διαλύοντες, ἤδεα λέγοισιν. ὡς τὸ, εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἤδεα. ζύτου δὲ κεραθέντος, γίνεται ἤδη σὺν πρώτῳ προσώπῳ καὶ δηλοῖ τὸ, ἠπιστάμην. οἷον, ἤδη ἐγὼ. τουτέστιν ἐγίνωσκον. καὶ εἰσὶ τούτου χρήσεις παρά τε ἄλλοις καὶ Σοφοκλεῖ. τοῦ τοίνυν πρώτου προσώπου τὸ ἤδεα τὸ ε καὶ τὸ α εἰς η κεραζόντος, ἐκβαίνῃ καὶ τὸ ζίτον ὁμόφωνον. καὶ διαῤῥῆν κὴ τὴν αὐτὴν ἔχει γραφήν. εἰ δὲ ἀδύνατον κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ὁμοφωνεῖν τὸ ζίτον τῷ πρώτῳ, ἀλλ' ὁ τοιοῦτος κανών, ἐπὶ τῶν ἀσυναιρέτων ῥημάτων εἴρηται. τὰ δὲ συναιρεθέντα, ἐπεὶ πάσχοισι καὶ οὕτω τῆς πρωτοτυπίας κατ' ἀνάγκην ἐκπίπτοισιν, οὐ δὲ τὴν τοῦ κανόνος φυλάττοισι παρατήρησιν. Ενταῦθα δὲ ἰστέον καὶ ὡς ἔθος πολλάκις τῷ ποιητῇ, ὁ πινίκα τινὰ ἀρχὴν πρὸ σώπου μνηθείη τινὸς ἢ ἐπιφανοῦς ἢ ἄλλως αὐτῷ χρησίμου, λαλεῖν τι ποδὶ αὐτοῦ ἐγκωμιαστικόν. καὶ οὕτως αὐτὸ ἐγράφειν. καὶ οἷον ἐγκαθίζειν εἰς μνήμην τὰς τῶν ἀνδρωμένων ψυχάς. καὶ ὅδε πολλαχοῦ μὲν ποιήσει. ἀρχέτω δὲ τῆς τοιαύτης μεθόδου, ἐνταῦθα πρῶτον ἀπὸ τοῦ Καλχαντος. γένος τε γὰρ αὐτοῦ ἐκτίθεται, θεσπρίδην λέγων αὐτὸν, καὶ τὰ χνλω. ὅτι δηλαδὴ μάντις ἄριστος. ἤδη γάρ φησι τάτ' ἐόντα καὶ ἐξῆς. καὶ γὰρ ἐκ Μελάμποδος ἱστορεῖται καταγεῖσθαι, τοῦ ὀξυχωτάτου ἐν μάντεσιν ὡς ἐν ὀρνιθείᾳ ἱστορήσομεν. ἡ δὲ τοιαύτη τῆς ποιητῆς μεθόδος, ἀφορμὴ γίνεται τοῦ πολλὰ ἱστορεῖν. ἐν γὰρ τοιούτοις τόποις, κὴ γενεαλογεῖ. καὶ τοπογραφεῖ. καὶ πράξεις. ἀρχαίας ἐκτίθεται. καὶ ἄλλα καλὰ μυρία ποιεῖ.

ωοιεῖ. περίπυσος δὲ τὰ εἰς μαντικὴν ὁ Κάλχας ἐν καὶ τὰ εἰς τελευτὴν ἐδυσχέρανεν· ὅς Μόψῳ τῷ ἐλάνῳ Ταιρεσίου θυγατρὶ χρησάμενος περὶ τοῦ καλοφωνα κατὰ τὸν γεωγραφον, ἄλλοι γὰρ ἄλλως ἱστοροῦσιν, καὶ ἡττηθεὶς ἐαυτὸ μαντικῇ, ἀλλὰ λύπην ἀπέθανε. σφαλεὶς μὲν τὸ ἀριθμοῦ τῶν ὁλωθρων τὸ ἐρινεοῦ ὡς μὴ λυκόφρων ἱστορεῖ. οἱ γὰρ ἀριθμὸν ἦσαν μύριοι κατὰ τὴν ἱστορίαν τὸ γεωγραφου. μέτρῳ δὲ μέδιμνος, οἷος ὁλυνθου πρίτη βύοντος. ἀστοχήσας δὲ φησι καὶ τὸ προβλήματος τῆς ὑός, ἥτις ζεῖς εἶχε χοίρους. ὧν ἡ μία θῆλυς· Οτι δέ τινες φασὶν ἐν τῇ τὸ Κάλχαντος ὁμηρικῇ γενεαλογίᾳ σίγδις ἐκλελοιπέναι, ὁ πορφύριος ἱστορεῖ. ἐκτιθέμενος μὴ σίγδις δύο, ἐν οἷς βύβοδύς τε φαίνεται εἶν, καὶ Αβαντος ἀπόγονος· Οτι δὲ κάλχη ἡ πορφύρα, καὶ ἀπ' αὐτῆς Κάλχας ὁ ἢ πορφύρων ὅ ὅτιν ἐν βάθῃ βυασσομένων μαντικὴ, ἢ ἀλλοῖά τινα, ἢ ὁ κατὰ χρόαν οἷον κάλχεος, ἤγουν πορφύρεος καθ' ὁμοιότητα τὸ ὁμηρικοῦ φοίνικος, καὶ ὅτι κελχαίνειν ἔπος, ἢ τὸ πορφύρειν κατὰ νοῦν βύθιον ὡς ἐκ τῆς κάλχης, ἢ τὸ μαντεύεσθαι ὡς ἐκ τ' Κάλχαντος, δῆλον ἀπὸ τῶν παλαιῶν· Οτι δὲ ὁ οἰωνοπόλος, μὴ οἰωνόμαντις λέγεται, καὶ οἰωνοθέτης, καὶ οἰωνιστὴς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. παρ' οἷς καὶ ἡ ὀνειροκριτικὴ πρὶ φραζομένη, μαντεία λέγεται ἐροτῶν, δεινοῖς ἐν ὀνείροισ· Οτι ἀρετὴ μάντεως οὐδοκίμου, εἰδέναι τὰ κατὰ τὴν χρονικὴν διαμέρειαν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπαινῶν τὸν Κάλχαντα ὡς οὖ εἰδότα τῆς μαντικῆς, φησίν. ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα. ἤτοι τά τε ἐνεστῶτα τά τε μέλλοντα καὶ τὰ προγενόμενα. ὅρα δὲ ὅπως ἀπὸ τὸ ἐνεστῶτος ἀρξάμενος, πρεσβεῖόν τι τῷ τοιούτῳ χρόνῳ χαρίζεται. καὶ οὕτως ἐντρέπει τοὺς ὀξυστακίζοντας τὸν ἐνεστῶτα, καὶ μόνον παρωχημένον χρόνον καὶ μέλλοντα δοξάζοντας· Ιστέον δὲ ὅτι πρὸ μὲν τοῦς ὕστερον, ὧν λέγεται. μὴ ὄντα. καὶ τὰ ὅμοια. πρὸ δὲ τῷ ποιητῇ, ἀναλόγως μάλιστα μετὰ τὸ ἐ ἀεὶ τὰ τοιαῦτα προφέρονται. ἐὼν γὰρ λέγει μὴ ἐόντα. καὶ αἰεὶ ἐόντες. μὴ ἀγήρατος ἔω. μὴ τὰ ἄλλα ὁμοίως. καὶ ἔχει οὕτως ἡ ἀκολουθία τῶν λέξεων. ἔστι γὰρ ἔω ῥῆμα. οὗ ὁ μέλλων ἔσω. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἧον. ἡ μετοχὴ ἐών. ὄθ οὗ τὸ, ἐόντος. καὶ ἐόντα. καὶ ἐοῦσα. μὴ τὰ λοιπά· Οτι τὸ ἡγεῖσθαι, ἐπὶ μὲν ἀρχῆς τινὸς λαμβανόμενον καὶ ὀξουσίας, γενικῇ φαίνεται σωτάσσεσθαι. οἷον ὁ Αγαμέμνων ἡγεῖται τῶν ἑλλήνων. ἐπὶ δὲ προοδεύσεως καὶ ὁδηγίας, δοτικῇ μάλιστα συντάσσεται. ὡς τὸ, Κάλχας ἡγήσατο ταῖς ναυσὶ τῶν ἑλλήνων εἰς ἴλιον. ἔστι δὲ καὶ ἀφηγεῖσθαι πρὸ τοῦς ὕστερον λέγεται. ταυτὸν γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ἡγεῖσθαι καὶ προηγεῖσθαι καὶ ἀφηγεῖσθαι. ναὶ μὴν καὶ τὸ ὀξηγεῖσθαι· Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ζιοῦτον, ἐλλειπτικῶς ἐρρέθη. ὡς ἐάν γε κατὰ τὸ πλῆρες λεχθείη, καὶ αὐτὸ γενικῇ σωτάσσεται. ἔστι γὰρ τὸ ὅλον, τοιοῦτον. Κάλχας ἡγήσατο ταῖς ναυσὶ τὸ πρὸς τὴν ἴλιον πλοῦ. ὁμοίως δὲ συμβιβάζεται καὶ τὸ, ποσειδῶν ἡγεῖται τοῖς πλέουσι, μὴ ὅσα τοιαῦτα. πόθεν δὲ τῆς τοιαύτης συντάξεως, καὶ τῆς τὸ ἀνάσσειν μὴ τὸ ἄρχειν, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται· Ιστέον δὲ ὡς οἱ μεθ' Ομηρον, ἔστιν ὅτε καὶ αὐτὶ τὸ οἴεσθαι τὸ ἡγεῖσθαι τιθέασιν· Οτι οὐ μόνον ὀξὺ τὸ ἰαὶ ἐπεκτάσεις ἐισὶν, ὡς ἐν τῷ οὕτωσὶ καὶ ταυτὶ καὶ ναυσὶ. ἔτι δὲ καὶ ὀξὺ τῆς δέ συλλαβῆς ὡς προείρηται, καὶ ὀξὺ τῆς θαί δὲ ὁμοίως, ὡς δηλοῖ τὸ, ἔφηθα ἧθα ἐθέλησθα καὶ τὰ τοιάδε. ἀλλ' οἵγε παλαιοὶ καὶ τὸ ὦ τὸ μέγα ἐν τε ἄλλοις καὶ ἐν τῷ ἴλιον ἔσω, ἐπέκτασιν εἶν φασί. νοοῦντες τὸ ἔσω, αὐτὶ αὐτῆς ἐκείνης τῆς εἰς προθέσεως. πόθεν δὲ οὐδὲν καινόν. ἐὰν μὴ αὐτὶ ἐπιῤῥήματός τις νοήσῃ, διαφορουμένου κατὰ τὴν σύνταξιν. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τῆς ὀξὺ προθέσεως, ἀεὶ γενικῇ σωτασσομένης, τὸ ἔξω ἐπιῤῥῆμα γενόμενον, ἀεὶ μὴ αὐτὸ τὴν γενικὴν ἔχει σύνταξιν, οὕτως οὐδὲν παράλογον, εἰ καὶ τὸ ἔσω γενόμενον ἀπὸ τῆς εἰς προθέσεως διαφορουμένης ἐν τῇ σωτάξει, διαφορεῖται καὶ αὐτὸ καθ' ὁμοίωσιν ἐκείνης. καὶ ἐπεὶπερ ἡ εἰς πρόθεσις καὶ αἰτιατικῇ κοινῶς οἶδε σωτάσσεσθαι, ναὶ μὴν ἀλλὰ μὴ γενικῇ ἀτύπικῶς ὡς τὸ εἰς ἅδου, διαφόρως καὶ τὸ, ἔσω, ποτὲ μὲν οὕτω σωταχθήσεται. ἴλιον ἔσω. ποτὲ δὲ, ἄλλως. οἷον ἔσω τῆ οἴκου· Οτι πρὸς ὁμοιότητα τῆ, τοξοζύνη βριθοσύνη καὶ ἑτέρων ὁμοίων, ἃ ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται, λέγει Ομηρος ἐνταῦθα μαντοζύνην τὴν μαντικὴν

τέχνην. εἰπών, ὡς ἠγάσθη Κάλχας νηυσὶν ἀχαιῶν εἰς Ἴλιον. οὐ πειραθεὶς ἄλλως τοῦ τόπου. ἀλλ' ἦν ἐξ μαντοσύνην τὴν οἱ πόρεν ἀπόλλων ὡς ἐπιστατῶν τῇ μαντικῇ, καθὰ πολλαχοῦ φαίνεται, οἷα Ἴλιος. τὸ δὲ ἦν ἐξ μαντοσύνην, αὐτὶ τοῦ ἐξ ἰδίαν μαντικήν. καὶ ἔστιν ἡ σύνταξις. πόρου ποιητικοῦ. ὃς λέγεται μὲν ἀναιρετήν. κεῖται δὲ μυριαχοῦ τῆς ποιήσεως. τοιοῦτον δὲ καὶ πρὸ τούτων, τὸ, ἓν δὲ κατ' οὐλύμποιο, αὐτὶ τοῦ, κατέβη. καὶ ἀλλαχοῦ, ἓν δὲ κατ' ἰδαίων ὀρέων. καὶ παρ' Ησιόδῳ τὸ, ὃν τε διά. ἤγουν δι' ὃν. Οτι ὁ τοῖς ῥηθεῖσιν ἐπενδυεγμένος σίγας δίβραχυ ἔχων πόδα σὺν τῷ δὶ φίλε, λαγαρός ὅστι. θεραπεύεται δὲ τὸ πάθος, ἀντεναντίας τῷ προκειμένῳ. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ἡ σωίζησις ἰᾶται. ὅδε δὲ, ἡ ἔκτασις τῆς λιγούσης τοῦ δί. ἐκ τοῦ σφηκώδους τῆς σὺν τῷ διχρόνῳ βραχύτητος, διαφυσᾷ. οἷον πρὸς ὄγκον ἀτονδειακόν. Οτι οὐχ ὁμοίως τῷ ποιητῇ, σεμνοί εἰσιν σὺν τοῖς μύθοις, οἱ μετ' αὐτὸν ποιηταί. τοῦ γὰρ σεμνὸν Ομήρου ἐκατηβελέτην ἑαυτοῦ τὸν ἀπόλλωνα, μυθεύεσθαι τὸν Σιμωνίδην ὡς ἑκατὸν βέλεσιν αὐεῖλεν ὁ ἀπόλλων τὸν σὺν Πυθοῖ δράκοντα. δέον οὖν, μιᾷ βολῇ νευρῶσαι τὸ θηρίον. οὐ γὰρ ἀρετὴ τοξότου τὸ, πολλὰ βαλόντα, θλάσαι. οὔκουν ἑκατηβελέτης ὁ τοιοῦτος. ἀλλ' ὁ ἔναθεν βάλλων. ὅδε γὰρ ἰδιότης τοξεύοντος. διὸ καὶ ἑκάεργος ὁ αὐτὸς, ὡς ἔναθεν ἐργῶν. δύο δὲ τῶν ἐπιῤῥημάτων τὸ ἑκὰς καὶ ἔναθεν. ἀπὸ μὲν τοῦ ἑκὰς, ἑκηβόλος λέγεται. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔναθεν, ἑκατηβελέτης. εἰ δέ τις ἑκατηβελέτην ἀπόλλωνα εἰπεῖν θέλει, ὡς ἀπὸ ἑκατὸν βελῶν, κάλλιον οὕτως εἰπεῖν αὐτὸν, ὡς ἑκατὸν ἤγουν πολλὰ ἔχοντα βέλη. διὸ καὶ Πίνδαρος εὐρυφαρέτραν αὐτὸν λέγει. Οτι τὸ ἐγὼ συμφώνου μὲν ἐπιφερομένου, ἀποσιωπᾶται ὅστι τὸ ν. φωνήεντος δὲ ἐπαγομένου, ἐφέλκεται ν' παρὰ τῷ ποιητῇ. οἷον τοιγάρ, ἐγὼν ἐρέω. ἔστι δὲ τὸ τοιγάρ, αὐτὶ τοῦ τοιγαροῦν. ὅπερ καὶ τοίνυν καὶ τοιγαρτοῖ λέγεται. οὕτω καὶ τὸ νῦ πρακτικὸν αὐτὶ τοῦ δή, ἀναιρέτατα μὲν, γίνεται δ' ὅμως ἐφελκυστικόν ποτε τὸ ν' καὶ αὐτό. καὶ οὐ μόνον σὺν τῷ δίννυ, ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ σὺν τῷ σῶσόν νυν αὐτὸν, μὴ δ' ἔρα τοῦ πολισίου. ἐπὶ δὲ τοῦ νέ πρακτικοῦ, καὶ τῶν εἰς θεν ἐπιῤῥημάτων, ἐκθλιπτότερος ὁ βιοῦτος ἐφελκυσμός. Οτι ὁ Κάλχας οἷα μάντις, εἰδὼς τὸ τῆς δημηγορίας ἀρτέλεσμα, καὶ ὅτι μεγάλα λυπήσει τὸν βασιλέα ἐφ' οἷς ἐρεῖ, οὐκ εὐθὺς ἅμα τῷ τοῦ Αχιλλέως λόγῳ, τὴν τοῦ λοιμοῦ αἰτίαν ἐκτίθεται. ἀλλὰ πρῶτα μὲν, οἷον ἀρλογεῖται ὡς οὐχ ἑκὼν λαλῶν, ἀλλὰ ἐξ τὸν Αχιλλέα κελεύσαντα τὸν διὶ φίλον. εἶτα καὶ τὸ δέος ἐνδεικνύμενος τὸ πρὸς τὸν βασιλέα, θεραπεύων δὲ καὶ τὸ πλῆθος ὡς φόβῳ τοῦ ἀρχηγὸς μὴ φθάσας προειπεῖν τὰ κακὰ, ἐπὰ τοῦτα ἐκ τοῦ Αχιλλέως ἀσπαιτεῖ προασφαλιζόμενος ἑαυτόν. σωτηρίαν ἐπὶ βοηθείᾳ, εἴ τινα λυπήσει ἐφ' οἷς εἴπη. ξυνθέσθαι γάρ φησι. καὶ σωτηρίαν, οὐχ ἁπλῶς. ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ. φησὶ γὰρ καί μοι ὄμοσον. καὶ βοήθειαν, οὐ πλὴν τυχοῦσαν ζητεῖ. ἀλλὰ ψυχῇ ὅλῃ καὶ μὴ ἄχρι μόνου ἀφοσιώσεως. ὄμοσον γάρ φησι πρόφρων μοι ἀρήξειν. καὶ οὐ δὲ ἀτελῶς βοηθηθῆναι θέλει. οἷον λόγοις ψιλοῖς. ἢ ἔργοις μόνοις. ἀλλὰ καὶ σὺν ἔπεσιν, εἴπερ παρά τινος ὑορίζοιτο. καὶ σὺ χερσὶν, εἴ τις τύπτειν ἐθέλει αὐτόν. εἶτα δὴ πλὴν κορυφαίων ἀξίωσιν ἐπιπτεῖς, ἀσπαιτεῖ καὶ κατὰ παντὸς προσώπου βοηθῆσαι αὐτῷ, κἂν μέγιστον ἐκεῖνο εἴη. οἶμαι γάρ φησιν ἄνδρα ζηλωσέμεν ὃς μέγα πάντων ἀργείων κρατέει καὶ οἱ πείθονται ἀχαιοί. προσασπαιτεῖ δὲ, οὐ μὴ πλὴν σήμερον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐπάρηξιν. ὅδε γὰρ δηλοῖ τὸ, εἴπερ γάρ τε ζηλον γε καὶ αὐτῇμαρ καταπέψῃ, ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ, σὺν σθένεσιν ἑοῖσι. μονονουχὶ γὰρ λέγει, ὡς οὔμοι χρεία τῆς πρὸς τὸ πρὸν βοηθείας. ἀλλὰ τῆς εἰς τὸ μέλλον μάλιστα εἴ γε τοιοῦτον ἄνδρα μέλλω λυπήσειν. ὃς ἀμύναθαί με καὶ μεταταῦτα δύναται. εἶτα ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἀσπαστὴς μεγάλα, ἐπάγει. σὺ δὲ φράζου εἴ με σαώσεις. βουτέσιν εἰ δυνηθείης οὕτω μεγάλῳ πράγματι ἀντικατασῆναι καὶ προσώπῳ, ἐξ οὗ κίνδυνός μοι παραδοκεῖται. ἐπὰ δὴν ὡς ἔφαμεν ὁ Κάλχας ἐξ Αχιλλέως ἀπῄτησε. ξυνθέσθαι ὅ ὅστι συμφωνίαν. καὶ ταύτην σὺν ὅρκοτον. ναὶ μὴν καὶ ὁλόψυχον. ἔτι δὲ καὶ σὺ λόγοις. ἀλλὰ δῆτα καὶ σὺ ἔργοις. καὶ ἐπὶ παντὶ δὲ προσώπῳ. μὴ οὐ δ' ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ'

ἐπὶ

ἐστὶ μακρόν. καὶ οὕτω μὲν ὁ Κάλχας. ὁ δὲ Αχιλλεὺς σωτομώτατα ποιῶν τὸ ἀσαυτηθεὶ, τὰ μὲν πρῶτα, ὄμνυσι. καὶ οὕτω ζωηκίλω πληροῖ. καὶ ταύτην, εἰώμοτον. εἰ τῷ, οὗ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα διὶ φίλον. καὶ τὸ, πρόφρων ἀρήξειν, βεβαιοῖ. οὐ γὰρ ἀῦ ὤμνυεν, εἰ μὴ βοηθεῖν ἤθελεν. εἰ δὲ τῷ, οὔ τις ἐμεῦ ζωντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, σοὶ κοίλαις παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐπαΐσει συμπάντων δαναῶν οὐ δ' ἤν Αγαμέμνονα εἴπης ὃς νῶϊ πολλὸν ἄριστος εἰὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι, τὰ λοιπὰ τέσσαρα βεβαιοῖ. τὸ, εἰ ἔπεσιν ἀρήξειν. καὶ τὸ, εἰ χερσί. καὶ τὸ, εἰς πᾶν πρόσωπον. καὶ τὸ, μὴ μόνον πρὸς τὸ πρόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μέλλον. εἰ μὲν γὰρ τῷ, οὔ τις σοι παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐπαΐσει, καὶ τὸ, ἔργοις βοηθῆσαι παραδήλοῖ. πολλῷ δὲ πλέον καὶ τὸ, εἰ λόγοισι. ὁ γὰρ εἰ τῷ μείζονι βοηθῆσαι ὑποστὰς, εἰ τῇ τῶν χειρῶν δηλαδὴ βίᾳ, πολλῷ πλέον ὑποστήσεται τὸ ἔλαττον, ἤγουν τὸ ἀμῦναι ὑβριζομένῳ τῷ Κάλχαντι. εἰ δὲ τῷ, οὔ τις συμπάντων δαναῶν οὐ δ' αὖ γε Αγαμέμνων, τὸ, ἐστὶ παντὶ προσώπῳ ἀρήξειν ἐδήλωσε. τὸ δὲ ἐμοῦ ζωντος καὶ ἐξῆς, πλὴν εἰς τὸ μέλλον ἐμφαίνει συντρότησιν. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ὅρα δὲ ὅπως ὁ Αχιλλεὺς σωετώτατα πλὴν δημηγορίαν μεταχειριζόμενος, ποιεῖ μὲν ὅλα ὁ Κάλχας ἀπήτησε. προσδιορίζεται δέ τι ὅμως ἄξιον λόγου. σωθέμενος μὲν ὁρκωμοτικῶς, πρόφρων ἔπεσι καὶ χερσὶν ἀρήξειν κατὰ παντὸς ἀνθρώπου καὶ εἰς τὸ μέλλον. κολάζας μέντοι πλὴν εἰς τὸ μέλλον βοήθειαν ἀπό τινος χρονικοῦ καὶ τοπικοῦ ἐπιῤῥήματος. χρονικοῦ μὲν σὺ τῷ, οὔ τις ἐμεῦ ζωντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. ὅ ὅτι φανερώτατον. οἱονεὶ γὰρ, λέγει ὅτι οὐκ εἰλαὲ κατὰ τὸ μέλλον βοηθήσω σοι. ἀλλ' ἕως ἂν ζῶν περίβλεπτος ὦ, καὶ ἐπιφανῶς ἔχω. τοπικοῦ δὲ, εἰ τῷ νηλὲς παρὰ νηυσὶ. μονονουχὶ λέγων, ὅτι καὶ ζῶν καὶ φανερώτατος, οὐ δ' οὕτω διόλου ἐπαρήξω σοι. ἀλλ' ἕως εἰ ταῦθα εἰ τῇ τροίᾳ ἐσομαί. οὐ γὰρ δήπου γε εἰς πλὴν φθίαν ἀφικνησόμενος, ὀφειλέτης σοι πλῆς ἀρωγῆς ἔσομαι. ἐπεὶ δὲ οὗτος ὁ λόγος ἀπέκναισε τὸν Κάλχαντα, ἐπάγει θυθὶς ὁ Αχιλλεὺς καὶ θεραπείαν, εἰπών. ὃς νῦν ἄριστος εἰ στρατῷ εὔχεται εἶναι. οἱονεὶ λέγων ὅτι, ἐὰν εἰ ταῦθα βοηθήσω σοι, ἔχεις τὸ πᾶν. καὶ γὰρ εἰ ταῖς ναυσὶν ἔστι σοι χρεία πλῆς ἀρωγῆς, καὶ οὐχ ἧσσον μετὰ πλὴν τῶ πολέμου λύσιν. νῦν γὰρ ἄριστος ὁ Αγαμέμνων ὡς αἱρετὸς, εὐρυκρείων τυγχανῶν. ἧσσον δὲ Μυκήνης μόνης ἐσόμενος βασιλεὺς. καὶ ὅρα ὅπως ἔχη τι οὐκ ἀλίγον αὐστηρότητος ὁ τῶ Αχιλλέως οὗτος λόγος. οὔτε γὰρ εἶπεν ἀφελῶς ὅτι ὁ Αγαμέμνων ἄριστος, ἀλλὰ νῦν ἄριστος, καὶ οὐ δὲ ὅτι ἀρίστος ἔσται, ἀλλὰ εὔχεται εἶναι. τουτέστιν ἄδεται. λέγει. μὴ οὐ δὲ ἄριστος ἀπλῶς. οἷον, μὴ γένοι μὴ ἀνδρία μὴ παρὰ ὅλοις Ἕλλησιν, ἀλλὰ εἰ τῷ στρατῷ. ἑαυτὸν δὲ προϊὼν, ἐρεῖ τοιοῦτον εἰ τῷ, ἄριστον ἀχαιῶν οὐδὲν ἐτίμησας, τουτέστιν ἐμὲ τὸν καὶ βασιλέα καὶ ἀνδροφόνταθν καὶ δυγενέστατον. διὸ καὶ ὁ Αγαμέμνων σωάγει δῆλον τινα καὶ εἰ βύτοιο. πικρὰ γὰρ τά τε ἄλλα, καὶ τὸ οὐ δ' ἤν Αγαμέμνονα εἴπης. εἰ καὶ παράκειται οἷον γλυκύ τι τὸ, ἄριστος εἰ στρατῷ. ὃ καὶ αὐτὸ ἔχει τι πικρίας ὡσ εἴρηται· Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ τὸ, οὔπω σοι βαρείας χεῖρας ἐπαΐσει, εὐσόχως σωεφωνήθη παρὰ τῶ Αχιλλέως. μονονουχὶ γὰρ λέγει, ὡς οὐ μέχρι καὶ τῶν σμικροτάτων καταγνώσεται τῶν ἐχθραινόντων τῷ Κάλχαντι. ὄῦτε γὰρ ἄγαν νεὸς καὶ ἀφοδεές. οἷον εἴ τις ἀπειλεῖται. ἢ δακτύλων δείξεσιν ἐρεθίζει. ἢ χεῖρας ἐπαΐσει. ἀλλὰ κατὰ βαρείας χειρῶν ἐπαγωγῆς εἰσήσεται. διὸ, οὐ δὲ τὸ ἔπεσι βοηθῆσαι, ἐκτῶς ὀρεφώνησεν, ἀλλὰ νοηθῆναι αὐτὸ ἀφῆκεν. οὐ γὰρ ἐχρῆν ὁμόσαι τὸν Αχιλλέα γλώσσης αὐτεπαξελθεῖν λοιδόροις. καὶ ἕως ἐρείδειν πρὸ ἕως. ὃ καὶ γυναῖκες ἂν ποιήσαιεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι εἰ οἷς αὖω εἶπεν ὁ Κάλχας, ὡς ὁ Αγαμέμνων πάντων ἀργείων κρατέει καί οἱ πείθονται ἀχαιοὶ, εὐρυκρείων τὲ ὁ Αγαμέμνων δείκνυται, καὶ ἀγαθὸς βασιλεὺς, ὅπερ καὶ ἀλλαχοῦ μαρτυρεῖται. εὐρυκρείων μὲν, ὡς πάντων κρατῶν. ἀγαθὸν δὲ, ὅτι πειθοῖ ἄγει καὶ οὐ βίᾳ τὸν λαόν. καὶ ὅτι ὁ μὲν Κάλχας ἠδέσθη αὐτικρυς καὶ ὀνομασὶ εἰπεῖν ὅτι, λυπήσει τὸν Αγαμέμνονα. οἷα καὶ αὐτὸς εἰπεῖν ἔχων τὸ, ὀνομάζειν αἰδέομαι, ὅπερ εἰ Οδυσσείᾳ κεῖται. συμβολικῶς δὲ εἶπεν ὅτι, χολώσει τὸν μέγα δυνάμε-

νον. ὁ δέ γε Αχιλλεὺς, ἀπὸ τῆς ὀνόματος εἶπεν αὐτόν. πολὺ τὸ θαῤῥος ἔχων ὁ καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα πάντως ἐλύπησεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι πάνυ κυριολεκτεῖ ἐν τῷ, εἰ γὰρ τὸν χόλον καὶ αὐτῆμαρ ἤγαγεν αὐθημερὸν καταπέψῃ, ἀλλὰ καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον. χόλος γὰρ καταπεφθεὶς, κότος γίνεται. ὅρκιον δὲ καὶ ὁρισμὸς μνησικακίας ὄξιν. ὥσπερ καὶ τὸ, ἀνδρὸς ἀπαμυνάσθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. ὀρθῶς γὰρ ἔχει φάναι ὅτι μνησικακῆσαι ὄξει τὸ, χόλον αὐτῆμαρ καταπέψαι. μετόπισθεν δὲ ἔχειν κότον ὅφρα τελέσῃ. τὸ δὲ καταπέψῃ, μετηνέχθη ἀπὸ τῶν σιτίων τῶν μετὰ βρῶσιν, ἱκανῶς καταχεθέντων ἔσω ἄχρι καὶ πέψεως. οὕτω γὰρ καὶ ὁ κρυψίχολος, πέπειν δοκεῖ τὸν θυμόν. ὃ δή κότος ἐστίν. ὁ δὲ μὴ κρύπτειν εἰδὼς τὸν θυμόν, ἐκεῖνος οὐ πέπει. ἀλλὰ πρόπον τινὰ ὀξυμεῖ. ὅτι δὲ τὸ πέπτειν καὶ αὐτὶ τοῦ θεραπεύειν κεῖται ποτε, φανέται ἐν τοῖς ἑξῆς. οὐκ ἀπὸ τοῦ πέπτω δὲ γίνεται τὸ, πέψῃ. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πέπτω σεσημειωμένου ἐνεστῶτος. διφορεῖται γὰρ καὶ αὐτὸς ὡς καὶ τὸ καλύπτω, ὅπερ ἔοικε καὶ καλύπτω εἶναι, ἀφ' οὗ ὁ κάλυξ γίνεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ βλάπτω, ἑτεροίως διφορεῖται βλάβω λεγόμενον ὡς ἀλλαχοῦ φανέται, ἀπὸ τοῦ βέβλαφα παρακειμένου, ἀνηγμένου εἰς ἐνεστῶτα καὶ τρέψαντος τὸ φ σωμάτως εἰς β̃τα. ὃ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ βλεμεαίνειν, ὅπερ ὅτιν ἀναῤῥώννυσθαι καὶ ποθυμεῖσθαι. ὡς ἀπὸ φλεβός φασιν. ὅθεν καὶ ἀβλεμὲς τὸ νωθρὸν. ὡς οἷον ἀφλεβές τι ὂν καθὸ καὶ βλεμεαίνειν τὸ ὠθεῖσθαι φλεβεαίνειν, ὡσὲὶ οὗ καὶ ἀλλαχοῦ δηλωθήσεται. ὅτι δὲ τοῦ πέπτειν, προϋπάρχει τὸ πέπτω. καὶ ὅτι αἰολικόν ὅτιν, Ηρακλείδης δηλοῖ φάμενος οὕτως· Αἰολεῖς τὰ εἰς πτω λήγοντα βαρυτονοῦντες, μεταπιθέασιν εἰς δύο σ'. ὡσ καὶ ἡ Οδύσσεια δηλοῖ. οἷον πέπτω πέσσω. ὅπτω ὄσσω. ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν. Ηρόδοτος δὲ τὸ χόλον καταπέψαι, χόλον πεῖσαι φησίν. ἐν δὲ τῷ, οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα δὶ φίλον, σκοπητέον ὅτι καὶ τὴν αἰτιατικὴν τοῦ ἀπόλλωνος ἐκτείνει ὁ ποιητής. καὶ τὴν λήγουσαν τῆς δὶ δοτικῆς. ὅπερ καὶ ἐν ἀμφοτέροις παρὰ τὴν κοινὴν ἀναλογίαν ὄξι. τὸ δὲ μά, ἐπίῤῥημά ὅτιν ἀπωμοτικόν. ποδὶ οὖ ῥηθήσεται μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. τὸ δὲ οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα οὔ τις ἐμεῦ ζωοῦντος ἔσεται σοι χεῖρας ἐποίσει, ἁπλοῦν ὀχῆμά ὅτι. τῶν δύο ἀποφάσεων λαμβανομένων αὐτὶ μιᾶς. ἔσεται δὲ χεῖρες, αἱ κακοποιοί. ὡς καὶ προϊὼν ἐρεῖ ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἀπόλλωνος· Σημειωτέον δὲ ὅτι ἔσεται χεῖρας ἔχειν, οὐ ταυτόν ὅτι τῷ, χερσὶ βρίθειν ἀεί. ἀλλὰ ποτὲ μὲν πολυσιότητα δηλοῖ τὸ τοιοῦτον. δύναται δέ ποτε καὶ ὁμηρικῶς νοεῖσθαι, ὡς καὶ ἐν τῷ, εἴ τινος πλέον ἢ χειρὶ βρίθεις αὐτὶ τοῦ δυνατὸς εἶ. Τὸ δὲ προφρων, ταυτόν ὅτι τῷ ὑποφρων. αὐτὸ δὲ διχῶς. ὑποφρων γὰρ, οὐ μόνον ὁ ὑπό τινος φρονῶν ὡς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι νοεῖται. ἀλλὰ καὶ ὁ περιφρονῶν τινα, καθὰ κεῖται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ οἶομαι, ὅτι ἐκ τοῦ οἶομαι διαλέλυται, καὶ ὅτι καὶ οἴω λέγεται τὸ αὐτὸ ἐνεργητικῶς, ἐκδηλότατόν ὅτιν. ἐν δὲ τῷ χολωσέμεν, Ιστέον ὡς τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα, εἰς εν ποιοῦσιν οἱ δωριεῖς, ἀφαιρέσει τοῦ ι ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. αὐτὶ γὰρ τοῦ λέγειν καὶ γράφειν, λέγεν φασὶ καὶ γράφεν. ταῦτα δὲ προσλήψει τῆς μέ συλλαβῆς, λεγέμεν γίνεται καὶ γραφέμεν. οὕτω γοῦν καὶ τὸ χολωσέμεν παραγίνεται. χολώσειν. χολώσειν. χολωσέμεν· Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος, ἔπαινος βασιλέως ὑμνοῦ τε καὶ ἄγαθοῦ δηλοῦται εἶναι, τὸ πολλῶν τε κρατεῖν καὶ εὐπειθῶν, ὁ ποιοῖ καὶ οἱ ἀχαιοὶ τῷ Αγαμέμνονι ἐφαίνοντο ἐν τοῖς κατὰ τὸν Χρύσην. ἔφη γοῦν ὁ Κάλχας τὸν ἀτρείδην πάντων μέγα κρατεῖν ὡς εὐρυκρείοντα. εἴτουν εὐρυμέδοντα. καὶ οἱ δὲ τοιούτοις πείθεσθαι. καὶ ὅρα τὸ, μέγα, ὄνομα ὂν ἐπιῤῥηματικόν. ἢ καὶ ἄλλως ἐπεὶ ἐπίῤῥημα ὀνοματικόν. ὁποῖον καὶ τὸ, προφρων αἰρήσειν. καὶ προ αὐτῶν τὸ, ὄχ' ἄριστος, ἤγουν ὀξύχως. ἐν ᾧ λέπτει πρόθεσις πάντως ἡ ὀξ'. καθὰ καὶ ἐν τῷ, ὄχη. ὄρος δὲ ἡ ὀχη καρύστου, ὀξέχου ἐν τοῖς ἐκεῖ·

Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ·
Εἰ πρὸ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
Αλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ

Εν σθένεσιν ἐοῖσι· σὺ δὲ φράσαι ἔμμεν ἀνώγεις·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Θαρσήσας μάλα εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ, τι οἶσθα·
Οὐ μὰ γὰρ Απόλλωνα Διῒ φίλον, ὅστε σὺ Κάλχαν
Εὐρύμυιος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
Οὔ τις ἐμεῦ ζώοντος, ἰὼν ἐπὶ νῆας Αχαιῶν
Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
Συμπάντων Δαναῶν. οὐδ' ὄψεαι Αγαμέμνονα εἶπεν.
Ος νῦν πολλὸν ἄριστος ἐὼν κρατέει δ' Αχαιῶν·
Οτι τὸ κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, πρωτόν ὅδιν ὧδε γνωμικὴν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ κατὰ τὸν ἐπόντα ὑφεσηκυῖα γνώμη σοφή. ἤγουν γνωμάτευμα καθολικὸν περὶ διωτικοῦ τινος πράγματος. διδάσκων ὅτος ποτὲ ὁ ἄρχων, κατὰ ἐλάττονος θυμωθεὶς. λέγει δὲ ὅτι ὅτε βασιλεὺς ἀνδρα ταπεινὸν κωφώσει ἀμύναθαι, ἀήττητός ὅτι. μὴ γὰρ καὶ τὸ χώσθαι, πολλαχοῦ ὀργὴν δηλοῖ ἔμπρακτον. ὡς τὸ, ὅτι τόσον ἐχώσατο φοῖβος ἀπόλλων. καὶ τὸ, κρείσσων, ἐπὶ νικῶντος καὶ ἐπικρατεστέρου τίθεται. ὡς τὸ, ὁ ποσότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένῆται. καὶ παρ' Ευριπίδῃ. ἀνάγκαι κρείσσονες, αἱ ὑπερτερουῦσι καὶ κρατοῦσαι, καὶ ὡς ἐπεῖν δυναστεύουσι. καὶ πάλιν. ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ὅτι τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ ναυτικὴ ἀναρχία, κρείσσων πυρός. ὁ δὲ τοιοῦτος, κρείσσων. οὗ καὶ ῥῆμα τὸ κρεισσῶ παραδιδόασιν οἱ παλαιοί. λέγοιτ' ἂν μάλα καιρίως, καὶ ἀρείων, παρὰ τὸ ἀρῆς. κατὰ τὸ, τί λέλικας. ἔχει νύσε πολλὸν ἀρείων. εἶτα τὸν τοιοῦτον λόγον ποιούμενος, ἐπάγει. εἴπερ γάρ τε ζέλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ. καὶ ἐξῆς ὡς προγέγραπται. ὁ μὲν γὰρ ζεώμενος ἀνδρὶ μὴ χερείονι, ἀρπαγμαῖον ἔχει τὸν καιρὸν τῆς ἀμύνης. ὃν τυχὸν μὲν δύρηκως, γενήσεται κρείττων τοῦ ἐχθροῦ. τυχὸν δὲ οὔ. ὁ δὲ τῷ χέρονι ζεώμενος, ἀεὶ καιρὸν ἔχων, ἀήττητός ὅτι. τὸ δὲ χέρηϊ, συγκοπὴν ἔχει ἐκ τοῦ χερείων ὁ χέρων. χερείονος. χερείονι. καὶ σὺ συγκοπῇ, χέρειϊ. καὶ τροπῇ τοῦ ε τῆς εἰ διφθόγου εἰς η, χέρηϊ. οὐ μὴν αὐτιατικὴ, χέρηα. καὶ πολιτευτικὴ δύθεῖα, οἱ χέρηες. Ισέον δὲ ὅτι, εἰς τὸ νοηθῆναι τὴν ῥηθεῖσαν ὁμηρικὴν γνώμην, συντελεῖ καὶ τὸ Σοφοκλέους τὸ, οὐκ ἐκπέλῃ φρονεῖν μέγα ὃς δοῦλος ὅτι τῶν πέλας. καὶ Ευριπίδης δὲ, φανερῶς αὐτῇ πραφράζῃ σὺ τῷ, καί πως ὀλίγ' ἀρζόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες, χαλεπῶς ὀργὴν μεταβαλλοισιν. ἤγουν οἱ βασιλεῖς ὀξὲ μιμνῃσὼ ἀρχὴν λύπης, δυσκατάλλακτοί εἰσιν, ὡς πολλὰ κρατοῦντες, ἤτοι ὡς κρείσσονες. τοιοῦτον γὰρ ὁ πολλὰ κρατῶν καὶ ὁ κρείσσων. οἷς ἐναντίον ὁ ἥσσων. ἑρμηνεύῃ δέ πως παραφρασικῶς τῇ αὐτῇ γνώμῃ, καὶ ῥήτωρ ὁ σὺ ὀγδόῳ αὐτοῦ λόγῳ οὕτως εἰπών. πρὸς ταῦτα, ῥητόρευε καὶ δίκαια καὶ πρέποντα μὴ συμφέροντα, μάτην ὀργιζόμενος (ὡς οὐδενὸς προσδεῖται ὁ κρατῶν τὸ βούλημα τὸ ἴδιον) τούτων ἕκαστα ποιούμενος. μονονουχὶ γὰρ ὁ τοιοῦτος ῥήτωρ τὸν χωόμενον βασιλέα, κρείσσω εἶν λέγει, ὡς τὸ οἰκεῖον βούλημα κρατύνοντα καὶ μηδενὸς ὑπακούοντα· Οτι ἀμείβεσθαί ὅτιν, οὐ μόνον ἔργοισι, ἀλλὰ καὶ λόγοισι. οὕτω γοῦν ὁ ποιητὴς τὸ αὐτὰ πολογεῖσθαι καὶ ὅλως λαλεῖν τι πρὸς τὰ προσλαληθέντα, ἀμείβεσθαι λέγει. σύντευθεν δὲ καὶ λόγοι ἀμοιβαῖοι παρὰ τοῖς ποιηταῖσι, σὺν οἷς τὰ πρόσωπα σιχρῶς. ἢ καὶ ἄλλως σωζομώτερον πρὸς ἄλληλα φθέγγονται. ὅπερ καὶ ἀλληλογραφίαι λέγεται· Σημειωτέον δὲ ὅτι, νῦν μὲν, οὐ σαφῶς εἶπεν. ἀλλαχοῦ δὲ, σαφηνίζῃ τῇ λέξιν σὺν τῷ, ἀμείβετο φώνησέν τε. καὶ σὺν τῷ, Ελένη μύθοις ἀμείβετο· Οτι θεοπρόπος, ὁ μάντις ὁ θεοῖς πρέπων ἢ τὰ θεοῖς πρέποντα λέγων. καὶ θεοπρόπιον, τὸ αὐτὸ λόγιον ἤτοι μάντευμα. καὶ θεοπροπία ἡ μαντεία. καὶ τὸ ῥῆμα θεοπροπέω. ὅθεν καὶ μυθικὴ, τὸ, σὺν δαναοῖς θεοπροπέων ἀλοροῦῃς. ἦν δὲ καὶ τάγμα τι θεῖον σὺν δελφοῖς, οἱ θεοπρόποι. οἱ καθ' Ηρόδοτον ἐστιοῦτο μιᾷ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια. συγκέκοπται δὲ τὸ πρέπειν ἐκ τοῦ προσέπειν. ἐπειδὴ τὰ ἐκπρεπῆ καὶ ὑπερπῆ καὶ ἀμπρεπῆ καὶ ἀληθῶς πρέ-

ποντα καὶ ἐπιτρέποντα, ἀδιαφόρως. Οτι σὺν τῷ θεοπρεπείας ἀναφαίνῃς, οὐκ ἔστι καιριώτερον φάναι τὸ, ἀναφαίνεις. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον σύντομον ὁρμώμενοι, εἶπον τὸ, αἰδεῖλον ὁ φοῖβος καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Καὶ τότε δὴ θαρσήσε, καὶ ἤυδα μάντις ἀμύμων·
Οὔτ' ἄρ' ὅγ' ὀχωλῆς ἐπιμέμφεται. οὔθ' ἑκατόμβης.
Ἀλλ' εἵνεκ' ἀρητῆρος ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων.
Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα. καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα·
Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἑκηβόλος ἠδ' ἔτι δώσει·
Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει,
Πρίν γ' ἀρὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην.
Ἀπριάτην. ἀναπόινον. ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
Ες Χρύσην. τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν·
Ητοι ὅγ' ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
100. Ηρως Ατρεΐδης εὐρυκρείων Αγαμέμνων
Αχνύμενος. μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
Πίμπλαντ'. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην·
Καλλιχανὰ πρώτιστα κακὸν ὀδοτόμενος προσέειπεν·

Οτι αὐδὴν λέγεται τὸ αὐθρωπίνως λαλεῖν. αὐδὴ γὰρ, οὐχ ἁπλῶς ἡ τυγοῦσα φωνὴ, ἀλλ' ἡ αὐθρωπίνη. ὅθεν καὶ αὐδήεσσα, ἡ χωμένη φωνὴ αὐθρωπίνη. καὶ αὐδήεις ὁμοίως. γίνεται δὲ παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ καὶ τὸ δέω τὸ δεσμῶ, αὐδὴ ἡ συνδεδεμένη καὶ σύναρμόνιος φωνή. Οτι ὁ ἀρητὴρ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἐκτείνει τὴν αὖγουσαν. οἷον ἠτίμησ' ἀρητῆρα. καὶ ἀλλ' εἵνεκ' ἀρητῆρος. καὶ ἴσως ὥσπερ ἐκ τοῦ ἴσχω γενόμενος ὁ ἰσχὼ ἐκ θέσει μακρᾶς τῆς τοῦ ἴσχω, φύσει μακρὸν αὐτὸς ἔχει τὸ κατάρχον δίχρονον, οὕτω καὶ ὁ ἀρητὴρ ἔπαθεν ἐκ τῶν ἀρνῶν γενόμενος, ἀπελούσει τὸ ν. Οτι τὸ οὐδ' ὅγε λοιμοῖο χεῖρας ἀφέξει, δηλοῖ νοεῖται. ἢ γὰρ ὅτι οὐκ ἀνὴ ὁ φοῖβος τοῦ καθ' ἡμῶν λοιμοῦ, τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ἀποσχῇ, ἢ ὅτι οὐκ ἀνὴ τὰς τοῦ ἀρητροφαίου θεοῦ λοιμοῦ χεῖρας ἀφαιρουμένου ἡμῶν. γίνεται δὲ ὁ λοιμὸς, ἐκ τοῦ λέλειμμαι, δι' οὗ δηλαδὴ λείπουσι τὰ ζῶντα. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὁ ὀλὸς τοῦ ἰ λιμὸς, ὡς ἀλλαχοῦ φανεῖται. Οτι ὁ πινίκα τὸ πρὶν, δῆλον ὅτι λόγῳ ποιητικῷ παραλαμβάνεται. τὸ μὲν οὖν, νοεῖται αὐτὶ τοῦ, πρότερον. καὶ οὐ δὲ ἔχει ὡρισμένην τὴν σύνταξιν. τὸ δὲ ἕτερον, μετὰ ἀπαρεμφάτου ῥήματος σωτάσσεται. ταυτὸν ὂν τῷ, πρὶν γενέσθαι τόδέ τι. οἷον οὐ πρὶν ἀπόλλωνα λοιμοῦ χεῖρας ἀφέξῃ, πρὶν ἀρησθῆναι ἤγουν πρὸ τοῦ ἀρησθῆναι τῷ χρύσῃ τὴν θυγατέρα. καὶ, αὐτὸς οὐκ ἔσῃ πρὶν ἀρχὸς δε ἰσίαις, πρὶν γνῶναι τὴν διὸς βουλήν. καὶ μή τις πρὶν οἰκόνδε ἐπειγέσθω, πρὶν πᾶρ τρώων ἁλόχῳ καταπαυσήμεναι. Ισέον δὲ ὅτι δοῦναι μὲν, ἐπὶ ἁπλῶς ἑκουσίου δίδωσι. ὅθεν καὶ τὸ δῶρον. ἀρησθῆναι δὲ, ἐπὶ τῶν χρεωστικῶς διδομένων. ὡς καὶ ὁ Δημοσθένης οἶδε, καθὰ εἰρήσεται. καὶ οὕτως ἀρησθῆναι ὁ βασιλεὺς λέγεται τὴν ἑλικώπιδα κόρην. οὐχ ἑκοῦσι δηλαδὴ, ἀπριάτην ἀνάποινον. ἐπιδιδόναι δέ ὅτι, τὸ ἐπέκεινα τῶν προϋπαρχόντων δοῦναί τι. τὸ δὲ ἀπριάτην ἀνάποινον, ἐπιῤῥήματα φασὶν οἱ παλαιοὶ, αὐτὶ τοῦ ἀπριάσθην καὶ ἀναποίνως. ἤγουν δίχα τοῦ πρίασθαι καὶ δίχα ἀρίνων. τὸ δὲ ἀρησθῆναι, δηλοῖ μὲν τὸ ἀρησθῆναι. καὶ γίνεται ἐπενθέσει τῆς μέ συλλαβῆς. πῶς δὲ διασκευάζεται, ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. Οτι ἑλίκωπες μὲν ἀχαιοὶ, οἱ τὰς κώπας ἑλίσσοντες ἤγουν ναυτικοὶ. ἢ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, οἱ περὶ τὴν ἑλίκην τὸ ἄγρον, τὴν καὶ μεγάλην ἄρκτον λεγομένην, οὗ ὦπας ἔχοντες καὶ ἀφορῶντες. καὶ πρὸς ἐκείνην πολέοντες. ἢ οἱ ἀξιοθέατοι καὶ ἑλίσσοντες οὗ ὦπας τῶν βλεπόντων, εἰς ἑαυτούς. κούρη δὲ ἡ ἑλικώπις, καὶ διαφόρως μὲν τὸ ὑγρὸν. ἡ ἀξιοθέατος δηλαδὴ ἢ οὗ ἐρασταὶ ἐφελκομένη. οὐμὴν δὲ, ἀλλὰ καὶ ἡ αὐδήεσσα. καὶ ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἡ οὐκ ἀτενὴς τὴν θέαν, ἀλλὰ εἰς ἑαυτὴν

ἑλίσσουσα. ἡ καὶ ἡ μελανόφθαλμος, καὶ οὕτως διὰ πρεπής. ἀφὸ τὸ ἑλικηδὸς, ὅ ὅτι μέλανας ἔχειν τοὺς ὤπας. ἡ δὲ τοιαύτη, καὶ ἑλικοβλέφαρος λέγεται. ὅτι δὲ τὸ μέλαν ἑλικὸν λέγεται, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν τὸν Αἴσηπον ποταμὸν, ἑλικώτατον ὕδωρ· Ισέον δὲ ὅτι τὸ κόρῳ τιὼ χρυσηίδα λέγει, οὐχ ὡς παρθένον. ψευδὲς γὰρ ναῦν ἔσχε. ἀλλ' ὡς ἀπλῶς νεανίδα. τοῦτο δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς διορθώσεται πρὸ τῷ ποιητῇ. καὶ ὅτι λιταῖς ἀπειθήσας ὁ βασιλεὺς αἰ δίχα τῶν ἄλλων στεμμάτων καὶ δώροις ἐδεξιοῦτο αὐτὸν, ὕστερον οὐ μόνον ἀπριάτην ἀποδώσει τιὼ χρυσηίδα λέγων ὡς εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἑκατόμβην ποσεπιθήσει. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, καὶ ἄτη ἐπελεύσεται αὐτῷ ὡς μὴ αἰδεσαμένῳ τὰς τοῦ διὸς θυγατέρας λιτάς. τοιαύτη γὰρ ἡ τῶν λιτῶν φύσις, ὡς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ῥηθήσεται. καὶ Αχιλλεὺς δὲ τὰς τοῦ βασιλέως μεταταῦτα λιτὰς παρωσάμενος βλαβήσεται. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων ῥηθέντος ἐν τῷ ἄγειν θ' ἱερεῖα ἑκατόμβην, Ισέον ὅτι διαφορά ὅτι τὸ ἄγειν κῆ φέρειν. ὡς φανερὸν ἔσται κῆ ὅσου λέγει τις παρὰ τῷ ποιητῇ, μηδὲν ἔχειν ἐν Τροίᾳ. ὅπερ λῦν ἄγοιεν ἢ φέροιεν οἱ ἐχθροί. ἔστιν δὲ δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, ἄγομαι φέρομαι τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. καὶ φασί τινες, τὸ μὲν ἄγειν, ἐπὶ ἐμψύχων λέγεσθαι καὶ τὸ ἄγεσθαι· τὸ δὲ φέρεσθαι καὶ φέρειν, ἐπὶ ἀψύχων. ὅθεν καὶ φορεῖον. καὶ φοράδην ἐπιῤῥῆμα. καὶ φέρτρον, ἡ νεκροφόρος κλίνη. καὶ φορεῖν σκῆπτρον. ἤτοι φέρειν. ὃ καὶ φοραίνειν ὁ ποιητὴς λέγεσθαι οἶδεν ὡς ἐκ τοῦ φορῆναι φαίνεσθαι. ἕτεροι δὲ, ὁρῶντες ἔστιν πολλαχοῦ ἀληθῶς διαφωνοῦν, φασὶν ὅτι ἄγειν λέγεται, τὸ ἐπὶ νηὸς ἢ ἁρμάτος. οἱ τί λῦν εἴποιεν πρὸς τὸ, βοῶν ἀγέτην κεραῶν. κῆ πρὸς τὰ ὅμοια. κάλλιον δὲν λέγοιεν οἱ πρῶτοι. πλὴν, ἐκ τοῦ πλεονάζοντος καὶ αὐτοί. εἰ γὰρ καὶ φανερῶς διαφέρει τὰ ῥηθέντα, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, τὰ μὲν, ἦγον. τὰ δὲ, ἔφερον. ὡς δοκεῖν ἄγεσθαι μὲν, τὰ αὐτοκίνητα. φέρεσθαι δὲ, τὰ βασταζόμενα. ὅμως ἔστιν ὅτε ἀδιαφοροῦσιν, ὡς αὖτὶ ἀλλήλων λαμβάνεσθαι. καὶ ἐπὶ ἑτέρων δὲ τινων σημαινομένων τίθεσθαι, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται. καὶ μάλιστα πρὸ τοῖς ὕστερον. οἱ κῆ τὸ προσφέρειν καὶ τὸ προσάγειν ἀδιαφορεῖν οἴδασιν· ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι τῶν ἐν τῇ Τροίᾳ ἡγεμόνων, βασιλεῖς λέγονται καὶ κρείοντες. Αγαμέμνων δὲ, καὶ εὐρυκρείων σωθέντος. ἡ εὐρυκρείων ἐν πράθεσει. ὡδὶ οὖ κανών τις ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. προϋπάρχει δὲ τούτων ὁ κρέων. οὗ θηλυκὸν ἡ κρέουσα. κατὰ δὲ τὸ, εὐρυκρείων, σύγκεινται καὶ ἀλικρείων ὁ τῆς ἁλὸς ἄρχων. ἔστι δὲ εὐρυκρείων ὁ εὐρὺ βασιλεύων. καὶ ὡς εἰπεῖν μέγας βασιλεὺς. ἢ βασιλεὺς βασιλέων. εἴ τε φύσει τοῦτο εἶχεν, εἴ τε ὡς αἱρετὸς, ἁπάντων ἦν τῶν συμμάχων βασιλεὺς, ἵνα μὴ τῇ πολυαρχίᾳ διασπᾶται τὸ συμμαχικόν. ὅτι δὲ τοῖς ἀχαιοῖς ἐξ αἱρέσεως ἦν βασιλεὺς ὁ Αγαμέμνων, Εὐριπίδης ἐν Ιφιγενίᾳ δηλοῖ σαφέστατα· ὅτι πολλῶν ῥημάτων τὸ θέμα, λήγει τὸ πρῶτον εἰς ω'. εἶτα προσλαμβάνῃ τὸ ν' ὅθεν ἐξ ὠ. μεθὸ γίνεται ὀξὺ ὦν παραγωγή. ἔπειτα μεταπίπτει αὐτὸ εἰς τετάρτην συζυγίαν τῶν εἰς μι. οἷον ἄχω τὸ λυποῦμαι. καὶ προσλήφει τὸ ν' ἄχνω. καὶ πραγώγως, ἀχνύω. κῆ ἐξ αὐτοῦ τὸ, ἄχνυμι. τοιοῦτον καὶ τὸ, ἄγω τὸ κλῶ. ἄγνω ἀγνύω ἄγνυμι. θόρω τὸ πηδῶ, θόρνω θορνύω θόρνυμι. ὄρω τὸ διεγείρω, ὄρνω ὀρνύω ὄρνυμι. σβέω σβένω σβεννύω σβέννυμι. ἔω τὸ ἐν δύσμαι. καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁμοίως ἔννυμι. καὶ ἀμφιέννυμι. κορέω, κῆ ὡραύτως κορέννυμι. σορέω, κῆ ὁμοίως σορέννυμι. οἴγω οἴγνυμι. ζεύγω ζεύγνυμι. κῆ ἄλλα μυρία. ἡ τοιαύτη δὲ ἀκολουθία, παράγει κῆ τὸ ῥωννύω καὶ ζωννύω. ἐκ τοῦ ῥώω κῆ ζώω. κῆ τὸ πίαρνυσθαι ἀπὸ τοῦ πιάρω. καὶ τὸ ἄρνυσθαι ἤτοι ἁπλῶς λαμβάνειν, ἀπὸ τοῦ αἴρω. ὡς κῆ ἐν Οδυσσείᾳ εἰρῆ). κῆ τὸ ὀμόργνυσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ ὀμόργω. κῆ ἀπὸ στοιχημένου τοῦ πήγω, τὸ πήγνυσθαι. κῆ φράγω φράγνυσθαι. οὕτω δὲ κῆ τὸ ῥήγνυσθαι κῆ δείκνυσθαι κῆ σβάννυσθαι κῆ δόμνυσθαι· ὅτι φρένες, οὐ μόνον ἀσωμάτως κῆ νοητῶς ἐπὶ λογισμοῦ, ἀλλὰ κῆ μέρος τι τῶν σπλάγχνων ὃ κῆ διάφραγμα λέγεται. ἔστι δὲ ὑμὴν ἀποχωρίζων τὸ ἦπαρ μετὰ τοῦ σπληνὸς, τῆς τε πνεύμονος κῆ τῆς καρδίας. ἢ κῆ ἄλλως κατὰ τοὺς παλαιοὺς φρένες εἰσὶν, αἱ διεζωκῦσαι τὸν νοῦν τῷ πνεύμονι καὶ τῇ καρδίᾳ τόπον. ὃ καλεῖται κῆ διάφραγμα. συντελεῖ δὲ εἰς

τὸ φρονεῖν. ὅθεν καὶ φρενήρης ὁ φρόνιμος, ἀπὸ δὲ τῶν φλεγμαίνειν, παραφρονίας ποιεῖ. Αριστέλης δέ φησιν ὅτι, ἀπὸ τοῦ τὸν πνεύμονα, τὸ διάφραγμα τὸ δὲ θώρακος, αἱ καλούμεναι φρένες, πρὸς τὰ πλευρὰ καὶ τὰ ὑποχόνδρια καὶ τὴν ῥάχιν συνηρτημένον. ἐνθάδε δὲ καὶ ἀπὸ αὐτῶν καὶ ἀπὸ τοῖς ἑξῆς. μελαίνας δὲ φρένας ἔφη ὁ ποιητὴς, ἀπὸ τοῦ σκότος αὐτὰς ἀπὸ βάθει κεῖσθαι καὶ μὴ ὁρᾶσθαι. ἢ καὶ ἄλλως. μελαίνας τὰς τὸ θυμουμένου καὶ μὴ ἐχούσας ἡμέρως, ἀλλ' οἷον σκοτεινοῦ καὶ νυκτὶ ἐοικότος. ὅπερ ἐπὶ θυμουμένου ἀπόλλωνος εἶπεν ὁ ποιητής. καὶ ἐπὶ Εκτορος δὲ ὁμοίως ἐρεῖ. ἕτεροι δὲ τολμηρότερον ὀξυγούμενοι, φασὶν ὅτι ἐπεὶ τοῦ ὀφθαλμοὶς τὸ θυμουμένου πυρὶ λαμπετόωντι ἐοικέναι λέγει, διαδίδωσι καὶ τὰς φρενίας τὸ τοιούτου, μελαίνας φησὶ, λέγων. μένος δὲ μέγα φρενῶν ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο. ἵνα εἶεν ἀμφιμέλαιναι φρενῶν, αἱ δίκην καπνοῦ τῷ θυμῷ μελαινόμεναι. ὡς οἷα καπνοῦ τούτου σωόντος τῷ κατὰ τὴν ζαῳδίαν ἀνηφαίστῳ πυρὶ τὸ θυμοῦ. πυρὶ δὲ λάμποντι τοῦ ὀφθαλμοὶς ἐοικέναι τὸ θυμουμένου, ἀπὸ τὸ ὑπόρυθρον καὶ ὡραῖον πυρωτὸν καὶ πυροειδὲς, ὃ γίνεται ἀπὸ λεπτοῦ αἵματος ἀνάδοσιν, οὐ τῇ τὸ θυμοῦ ζέσει. οὗ αἵματος ἀναδιδομένου ἀπὸ λεπτῶν φλεβίων, φλογωτὸς ζόφον τινὰ ὁ θυμούμενος διαδείκνυται. Ισέον δὲ ὅτι ναῦ μοὶ, οὐκ εἴωε καιομένῳ πυρὶ τοῦ ζοιούτους ἐοικέναι ὀφθαλμοὶς, ἀλλὰ μόνον λάμποντι ἀπὸ χρόας ἔμφασιν. ἀλλαχοῦ δὲ τοῦ Εκτορος ὀφθαλμοὶς, πυρὶ φησι δαίεσθαι ἤγουν καίεσθαι, ἀπὸ τὸ μάχιμον ἢ βαρβαρικὸν τὸ θυμοῦ. ἐρεῖ δέ που καὶ πολὺ συὸς τὸ αὐτὸ σὺν τῷ, πῦρ ὀφθαλμοῖς δεδορκώς. τὸ δὲ πίμπλαντο, τὸ πολὺ δηλοῖ τὸ θυμοῦ. οὐ γὰρ ἀπλῶς ἔχει μένος, ἀλλὰ πίμπλαται μένεος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑδροδόχων ἀγείων, ἃ πίμπλαται ὑγροῦ. Ισέον δὲ ὅτι τὸ μέγα σὺν τοῖς ῥηθεῖσιν ἐπιῤῥηματικῶς κεῖται, ὁποῖα πολλὰ καὶ ἄλλα εἰσί. μὴ ὅτι πρὸς πιθανότητα κεῖται τὸ λάμπεσθαι πυρὶ ὀφθαλμοί. οὐ γὰρ ἁπλῶς αὐτοὶ πρὸς λαμπηδόνα πυρὸς χρώζονται, ἀλλ' ὅτέ τινι μέγας ὁ θυμός. τὸ δὲ πίμπλαντο, τὸ θέμα, πλῆμι ἐκ τοῦ πλω, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ πλεοναστικῷ τοῦ ν δίχρονον φωνίεν, πίμπλημι. οὕτω δὲ καὶ πρω, πίμπρημι τὸ καίω. Οτι τὸ ὄσσε δυϊκὸν. δηλοῖ δὲ τοῦ ὀφθαλμοί. γίνεται μοὶ ἀπὸ τοῦ ὄσσω τὸ βλέπω. ὃς οὖ μὴ τὸ καὶ ὀσσόμενος, αὐτὶ τοῦ κακῶς πολυβλεπόμενος, κλίνεται δὲ κατὰ μίαν τινὰ, ἀπὸ τοῦ, ὄσσος οὐδετέρου ὀνόματος, ὡς βέλος. οὗ δυτικὴ σύνοικ δύρηται σὺν χρήσει, τῷ ὄσσει ὡς τῷ βέλει. καὶ ἀπλοῦς δύθεῖα δυϊκῶν, ὄσσε. καὶ κατὰ ἀρκυστὴν ἢ συγκοπὴν, ὄσσε. ἕτεροι δέ φασιν οὕτως. ἀπὸ τοῦ ὄσσος ἀρσενικοῦ ὡς πλόος, δύθεῖα δυϊκῶν, ὄσσω ὡς πλόω μὴ κατὰ μεταπλασμὸν, ὄσσε. ἤγουν κατὰ μεταποίησιν τοῦ ω τελικοῦ τῆς δύθείας τῶν δυϊκῶν εἰς τὸ ε. ὅπερ καὶ αὐτὸ, τελικὸν ὂν τῆς τῶν δυϊκῶν δύθείας. ἔστι γὰρ μεταπλασμὸς, μετάθεσις καὶ μεταχηματισμὸς λέξεως λέξεως, εἰς ἕτερον συνενὲς τελικὸν, ὡς δύθις δειχθήσεται. γίνεται δὲ ὁ τοιοῦτος μεταπλασμὸς, καὶ σὺν ὀνόμασιν. οἷον, τῇ ὑσμίνῃ καὶ τῇ δωδώνῃ κοινῶς μοὶ, ἀπὸ τοῦ ἡ τὸ τελικὸν. ποιητικῶς δὲ, ἀπὸ τοῦ ἰ κατὰ μετάπλασιν. τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλκὴ. τὸ γὰρ λέων ἀλκὴ πεποιθὼς ἀπὸ τοῦ ἰ γράφει, μεταπέπλασται. καινότερον δέ τινων, τὸ τῇ κλαδὶ παρ' Αἰλιανῷ, σὺν τῷ πολὺ ζώων ἰδιότητος. εὑρεθήσονται δὲ καὶ ἄλλοι σὺν τοῖς ἑξῆς πολλοὶ μεταπλασμοὶ σὺν ὀνόμασι. γράφεται δὲ τὸ τοιοῦτον πάθος, καὶ σὺν ῥήμασιν. οἷον, τὸ περιπατοίλω, ἐκ τοῦ περιπατοῖμι μετεπλάσθη ἀπὸ τελικοῦ δηλαδὴ εἰς τελικὸν. ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ γνοῖμι τὸ γνοίλω. καὶ ἀπὸ τοῦ δοῖμι, τὸ δοίλω. καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδοιμι τὸ εἰδείλω. καὶ τὸ καινότερον, ἐκ τοῦ ἐκπεφυγοίλω παρὰ Σοφοκλεῖ. τελικὸν γὰρ σὺν δυκτικοῖς καὶ τὸ μί, οἷον τύποιμι. καὶ τὸ μίν, οἷον τυφθείλω. ὅμοιον δέ τι ἔπαθε, μὴ τὸ κλύε ζυτέσιν ἄκουε. μὴ αὐτὸ γὰρ μεταπλασθὲν εἰς ἕτερον προσακτικὸν τελικὸν, κλῦθι γέγονεν ὡσαρέσκῃ τοῖς παλαιοῖς. ὁμοίῳ δέ τινι τρόπῳ, καὶ τὸ αὔωγε αὐτὶ τοῦ κέλευε, αὔωχθι γέγονεν. εὑρηται δὲ πάθος ὅμοιον καὶ σὺν ἐπιῤῥήμασιν. ὡς ὅτε τὸ διχῇ δίχα φαμεν. καὶ τριχῇ τρίχα. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ τὸ ζαφῇ ζάφα. καὶ σὺν τούτοις γὰρ, τελικῶν γέγονεν σύναλλαγή. τελικὰ γὰρ ἐπιῤῥημάτων ὡς

πρῶ τὸ ἡ, οὕτω καὶ τὸ ἀ. οἷον ἅμα. κάρτα αὐτὶ τοῦ, λίαν. μάλα. εἶτα σφόδρα. ὑπόδρα αὐτὶ τοῦ ὑποβλεπτικῶς. αὖτα αὐτὶ τοῦ, ὀξὺ ἐναντίας. τοῦδὲ τοῦ ὅσατε, δεδήλωται ἄλλως καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν.

Μαίνῃ κακῶν οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας.
Αἰεί τοι τὰ κακὰ δοκεῖ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι.
Εσθλὸν δ' οὐ δέ τι πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσσας.
Καὶ νῶϊ ἐν δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
Ως δὴ τοῦδ' εἵνεκά σφιν ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηίδος ἀγλαὰ ἅποινα
Οὐκ ἐθελον δέξασθαι. ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
Οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα
Κουριδίης ἀλόχου. ἐπεὶ οὐ ἔθεν ὀπὶ χερείων.
Οὐ δέμας. οὐ δὲ φυὴν. οὔτ' αρ φρένας. οὔτέ τι ἔργα.
Αλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἀμεινον.
Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.

Οτι εἰ καὶ τῶν μάντεων ἐν ἐλπίδι κακῶν χρήζομεν, ἀλλ' ὅμως ἐν τῷ ὦ μάντι κακῶν, ἵνα μή τις τοιοῦτόν τι νοήσῃ, ὅτι γὰρ ἔπαινος μάντεως, ἐπάγει ἐφερμηνεύων, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον ἔειπες ὅ ὅτι τὸ ἀγαθὸν, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει. ἵνα μάντιν κακῶν νοήσωμεν ἐνταῦθα οὐ τὸν ἐν κακοῖς χρήσιμον, ἀλλὰ τὸν δύσφημον καὶ κακὰ μαντευόμενον. καὶ καθά τις ἔφη, κακόμαντιν. ὅπερ αὐτοτρόπως ἀζαφέστερον ἐδήλωσεν ἐν τῷ καθ' τινες γράφειν ἐθέλουσι, κακαζόμενος. ἤγουν ἀρκαλέσας κακὸν κατὰ τὴν ὄασαν, ἤτοι κατὰ τὴν μαντείαν. ἐπεὶ δὲ ἀζαφὴς ἦν καὶ ἔτι ὁ λόγος, ἐπάγει ζαφέστερον, ὅτι αἰεί τοι ἤγουν σοι τὰ κακὰ ὀπὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι. ἐσθλὸν δὲ, οὔτέ τι πω εἶπας ἔπος οὐδ' ἐτέλεσας. ὁ δὲ λόγος οὗτος, οἰκεῖος ὅτι λέγεσθαι, πρὸς πάντα τὸν αἰεὶ τὰ δυχερῆ τισιν ἀπαγγέλλοντα. ἢ σημείωσαι ὅπως ἐνταῦθα πλεοναχῶς τὸ αὐτὸ εἶπεν ὁ ποιητής. πρῶτα μὲν καὶ κακαζόμενος εἰπὼν ἀζαφῶς ὡς αὐτοτρόπως εἴρηται. εἶτα ζαφέστερον, μάντιν κακῶν. καὶ ἔτι ἐπιπλέον ζαφῶς, αἰεί σοι φίλα ὅτι τὰ κακὰ μαντεύεσθαι. καὶ ἔστι τὸ, φίλα, ἁπλῶς αὐτὶ σύνηθες, φίλον. ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. οὕτως ἀμυντέα ὅτι τοῖς κοσμουμένοις, αὐτὶ τοῦ ἀμυντέον. καὶ χέτλια γὰρ ἐμέ γε τάδε πάσχειν. αὐτὶ τοῦ χετλιόν ὅτι. καὶ παρ' Ηροδότῳ νομιζόμενα, αὐτὶ τοῦ νομιζόμενον. καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. σωσικοτέα ὅτί σοι κἢ τὴν κεύγα. ἢ καὶ ἄλλως, αἰέσοι τὰ κακὰ φίλα ὅτιν, οὐχ ὥστε καὶ ποιεῖν αὐτὰ, οὐ δὲ γὰρ δυώσασθαι. ἀλλ' ὥστε μαντεύεσθαι. ὅτι δὲ ὁ κακαζόμενος, τινὲς φασὶν αὐτὶ τοῦ, κακῶς κἢ ἀγρίως περιβλεψάμενος, προερρέθη. νοήσαι γὰρ ὁ κακαζόμενος αὐτὶ τοῦ κακολογήσας, οὐκ ἀρέσκονται οἱ παλαιοί. λέγοντες μηδέποτε τὴν ὄασαν ἐπὶ κακῆς ἀλλ' ἐπὶ θείας τινὸς φήμης λέγεσθαι. διὸ καὶ ἐπὶ μαντείας ἔστιν ὅτε τίθεται. ὅτι δὲ ὁ, κακαζόμενος κἢ ἐν δυσὶ λέξεσιν εὑρίσκεται καὶ ὀασόμενος, ἐν ἀντιγράφοις δηλοῦται παλαιοῖς. δῆλον δὲ ὡς καὶ ἀναπόλησιν φαντασιώδη σημαίνει ἔστιν ὅτε τὸ, ὀασόμενος. οἷον ὀασόμενος πατρὸς ἐσθλόν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ πλεοναχῶς ὡς εἴρηται τὴν αὐτὴν σύνοιαν φρασαι, ταυτολογεῖ ὁ ποιητὴς ἐπίτηδες. πλεοναζεῖς τὸ αὐτὸ σχέδιος νόημα, ἐν τῷ μάντι κακῶν. καὶ οὔποτέ μοι τὸ κρήγυον ἔειπας. καὶ αἰεὶ τὰ κακὰ μαντεύῃ. καὶ, ἐσθλὸν οὔτέ τι πω εἶπας. καὶ μεμεῖται τὸ τῶν ὀργιζομένων ἐν κατηγορίᾳ δυσκατάπαυστον. οἱ τὰ αὐτὰ πολλάκις ἀναπολοῦσιν ὡς μήπω κατ' ἀξίαν ἐπόντες. μάντιν δὲ κακῶν τὸν Κάλχαντα, οὐκ ἀμαρτύρως λέγει, ὡς οἱ παλαιοὶ ἐπισημαίνονται. ἀλλὰ διότι καὶ τὸ ἔσεσθαι δὲ κατεῖπε τὸν πόλεμον, αὐτὸς ἐν τῇ Αὐλίδι ἐμαντεύσατο. καὶ τὴν τῆς ἀδημονίας δὲ ἀπονοίας τῶν ἀνέμων αἰτίαν, αὐτὸς ὠδύρετο ὅτε ἦσαν οἱ Ἕλληνες ἐκεῖ. καὶ τὴν ἐκεῖθεν δὲ σύπλοιαν, αὐτὸς ὡριάσατο τῇ σφαγῇ τῆς Ιφιγενείας τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως. ταῦτα δὲ εἰ κἢ κα-

καὶ ἦσαν τῷ Αγαμέμνονι, ἀλλὰ γοῦν ἀληθῆ καὶ ἄριστον μάντιν πρισῶσι τὸν Κάλχαντα. ὅρα γοῦν οἷον ἡ ὀργὴ ἐφ' ὕβρει προφέρουσα τὰ ἐφ' οἷς ἄν τις ἐκωμάζοιτο. καθάπερ καὶ εἴ τις ἰατρὸν λέγει νόσοις προλέγοντα, καὶ τὰς ἐκείνων θεραπείας ἐπάγοντα. ἦν δὲ ἀνὴρ λεκτέος ὁ Κάλχας, ἐὰν καὶ κακὰ προέλεγε, μὴ ἀρβαίνοντα. ναῦς δὲ, οὐ διότι ἔλεγε διαδῦσαι ἀπέβαινον τὰ κακά. ἀλλὰ διότι ἀρβήσεσθαι ἔμελλον, διαδῦσαι προὔλεγεν. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀγαθοῦ ἀνδρὸς σὺ δυσὶ τούτοις χαρακτηριζομένου. τῷ, ἀγαθὰ λέγειν. καὶ τῷ, ἀγαθὰ τελεῖν, ἀμφοτέρων τούτων ὁ βασιλεὺς σφρίσει τὸν Κάλχαντα. τῇ γλώσσῃ ἔχε θυμὸν χαριζόμενος. εἰπὼν ὅτι, ἐσθλὸν οὐτέπω πω εἶπας ἔπος, οὔτε ἐτέλεσας. λείπει δὲ κατὰ ἐοικυῖαν σύνοιαν τὸ ἔργον, ἵνα λέγῃ ὅτι, οὔτε ἔπος εἶπας, οὔτε ἔργον ἐτέλεσας. ὅρα δὲ τὸ, οὔτέ τι πω εἶπας ἔπος ἀπικῶς ῥηθέν. ὡς γὰρ ἔλεξας λόγον, καὶ ὑπωρυξας ὕπνον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα μυρία, οὕτω καὶ εἶπας ἔπος. τὸ δὲ οὔτέ τι πω καθ' ἡμᾶς μετ' ὀλίγα τὸ, οὐδέ τι πω βαρυύοντα τὸν πω παραπληρωματικὸν σωφέσμιον ἔχε σωέπειαν, πάντως ἀφυπνίζει τὴν αὐτὸ κοιμωμένην ὀξυτόνησιν, σὺ τῷ, οὐ πώποτέ μοι, ὃ ταυτόν ὅτι τῷ, οὔπω ποτὲ, ὡς ἡ ἀλλαχοῦ φανεῖται. οὕτω δὲ καὶ σὺ τῷ, θεός σου σοι τόγ' ἔδωκεν. εἰ τονηθείη τὸ σοῦ, ὀξύνοι το λῶν σύλογος. τὸ δὲ ἐτέλεσας, ἀφορμή ὅτι τις τῶν ἀρτελεσματικῶν κλιάδων. ὅτι δὲ ἀγαθὰ ναῦ ὁ Κάλχας λαλεῖ, δῆλον αὐτόθεν. ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀγαθὸς ἦν ἀρτελεῖν, δῆλον καὶ αὐτὸ, εἴγε ταῖς ναυσὶν εἰς τὴν ζοίαν αὐτὸς καθηγήσατο. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐ μάτην ὁ Κάλχας ἐδεδίει τὸν βασιλέα. ἰδοὺ γὰρ πολὺς αὐτῷ ἐπικείσεται μαντευσαμένῳ τὸ ἀληθές. οὕτως ἀφόρητον ὀξουσία ἐκοπομένη τις ἐπιθυμίας. εἰ δὲ πρὸς Κάλχαντα τοιοῦτος ὁ βασιλεὺς, οἷος ἔσται τῷ Αχιλλεῖ τῷ καὶ κινήσοντι τὸν Κάλχαντα, καί τι καὶ ὑβρίσοντί τι ὡς προείρηται. καὶ ὅρα τὴν σὺ τοῖς πλάσμασιν ὁμηρικὴν πιθανότητα. μεγάλα γὰρ λυπηθεὶς ἐπὶ τῷ Αχιλλεῖ ὁ βασιλεὺς, μέγά τι καὶ αὐτισράσει ὡς εἰκὸς κακόν. καὶ σφριθεὶς τῆς ἑαυτοῦ Χρυσηίδος, εἰκότως τὴν ἐκείνου ἀφαιρήσεται θυμομαχῶν. τὸ δὲ κρίνουν εἰ μὲν αὖτε ἐσθλοῦ λιφθήσεται, ἀκολούθως κεῖται μετὰ τῶν κακῶν. ἐναντία γὰρ ἐσθλὸν ἢ κακόν. καὶ εἰσὶν σύταῦθα δύο χωρία ταυτοδύναμα κατὰ αἵρσιν καὶ θέσιν. οἷον ἀεὶ μάντις εἶ τῶν κακῶν. ἢ οὐ πώποτέ μοι τὸ κρίνουν ἤτοι ἀγαθὸν εἶπας. καὶ πάλιν σύθις, ἀεὶ κακὰ φιλεῖς μαντεύεσθαι. ἐσθλὸν δὲ οὔπω εἶπας ἢ ἐτέλεσας. εἰ δὲ ὡς τοῖς πλείοσι δοκεῖ, κρίνουν λιφθείη τὸ ἡδὺ καὶ ὡς ἡ ἐτυμολογία λέγει, τὸ ἡδῦνον τὸ κῆρ ἔχουσι τὴν ψυχήν, κεῖται καὶ οὕτω τὸ αὐτιζυγοῦν πρὸς τὰ κακά. ἔχουσι τὸ ἐσθλόν. ἵνα ὦσιν ἄλλως αἱ δύο συζυγίαι, λυπηρὸν καὶ ἡδύ, καὶ ἀγαθὸν καὶ κακὸν, οὕτω μάντι κακῶν ἤτοι λυπηρῶν, οὔπωτέ μοι τὸ κρίνουν ἔχουσι ἡδὺ εἶπας. αἰεὶ κακὰ μαντεύῃ, ἐσθλὸν δὲ οὐδέν. ὅρα δὲ σὺ τῷ, κρίνουν, εἴπερ ἀπὸ τοῦ κῆρ ἥδειν ἔχουσι ψυχὴν σύφραίνειν γίνεται, ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας καὶ τὸ κέρδος γενόμενον ἐπεὶ τὸ κέαρ ἡδύνει. ὅμως διαφορὰν πρὸς τὸ κρίνουν ἔχει πολλήν· Οτι δεινῶς καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἑαυτῷ τὴν δημηγορίαν διοικονομεῖται ὁ βασιλεύς. Κάλχας μὲν γὰρ, ζία ταῦτα τοῦ βασιλέως ὡς σὺ προβολὴ ἐμέμφατο. ὅτι τὸν ἱερέα ἠτίμησεν. ὅτι τὴν θυγατέρα οὐκ ἀπέλυσε. καὶ ὅτι οὐκ ἀπεδέξατο ἄποινα. ὁ δὲ, οἷα ῥήτωρ δεινὸς, τὸ μὲν, βαρύτατον σιωπᾷ. ὅτι δηλαδὴ τὸν ἀρητῆρα ἠτίμησεν. ἐπὶ δὲ τοῖς λοιποῖς δυσὶν ἐξελέγχειν τὸν Κάλχαντα βούλεται ὡς ἀλόγιστα λέγοντα. καὶ πρῶτα πρὸς τὸ τὴν ἀρίνων κεφάλαιον ἀρτεινόμενος, κατειρωνεύεται. βαρυύόμενος ὅτι θεοπρεπέων ἀγορεύει, τὸ δὲ σύνεκα σὺ ἕλληνας ἀλγεῖν ὅτι τὰ τῆς χρυσηίδος οὐκ ἐδέξατο ἄποινα. ζόσον τινὰ λέγων πρὸς τὸ ζίτον κεφάλαιον τὸ, οὐκ ἀπεδέξατο ἄποινα, ὅτι τίς λὴν φρονῶν, εἴπη τὸν ἀπόλλωνα τοιαῦτα κακὰ κοινὰ ποιεῖν ἡμῖν, ὅτι μὴ δῶρα παρὰ αἰχμαλώτου τοῦ χρύσου ἐγὼ ἔλαβον, δέον ὃν καὶ χαρίτας μοι ὁμολογεῖν. εἶτα κατὰ πρὸς τὸ δεύτερον ἀπολογούμενος τὸ, οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, φησὶν ὅτι, οὐκ ἐποίησα ἴσως, ἐπεὶ πολὺ αὐτὴν βούλομαι οἴκοι ἔχειν. πρωρίνων αὐτὴν καὶ κλυταιμνήστρας τῆς κουριδίης ἀλόχου. καὶ ὅρα ὅλον τὸ, ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν. δεινοπαθῶν γὰρ

τὴν

τὴν ἀφροσύνην, φησὶν ὅτι, οὐχὶ ὧδε θέλω ἀλλὰ μᾶλλον ἄνομοι ἔχειν αὐτήν. ὥστε οὐχ ὡς πολλάκις. καὶ οὐχ ἁπλῶς θέλω, ἀλλὰ βούλομαι. ὅπερ ἐστὶ τὸ θέλειν ὅτι καὶ οὐ τυχόντως βούλομαι, ἀλλὰ καταπολύ. ἔχει δὲ ἔμφασιν καὶ τὸ ἔχειν. ὡς πρὸς γυναικὸς καὶ οὐ δούλης. ἔχεται γὰρ ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρί. εἶτα καὶ αἰτίαν προστίθησιν, ὅτι οὐ γάρ ἐστιν αὐτῇ τῆς Κλυταιμνήστρας χερείων. οὐδὲ μᾶς. οὐδὲ φυήν. καὶ τὸ ἐξῆς. ταῦτα δὲ λέγει ὁ βασιλεύς, οὐχ οὕτω φρονῶν. ἀλλὰ τὸν μάντιν ἐλέγχων, ὡς μὴ δέον ὂν ζηλοῦσθαι τὸν ἀπόλλωνα ὥσπερ οὐ δεῖ τὸ, μὴ δέξασθαι τὰ ἄποινα οὕτως οὐδὲ δεῖ τὴν αἰχμάλωτον ἣν καὶ τῆς καθ' ἡμέραν γυναικὸς ὁ ἥρως βασιλεὺς προβέβουλε. τάχα δὲ καὶ ῥητορικῶς αὐξαίνων τὸ πρᾶγμα, μεγάλα τὴν αἰχμάλωτον φιλεῖν λέγει, ἐποίησεν, ἵνα τὴν χαρὶν αὐξήσῃ. καί τι μέγα τοῖς ἕλλησι φανείη χαρίζεσθαι, εἰ δι' αὐτὸν τὴν οὕτω φιλουμένην δίδωσι. μή τε λαῶν ἄποινα, ἀλλὰ κῆ ἐκατόμβην ἐποίησε. Ισέον δὲ ὅτι οἱ τοιοῦτοι λόγοι τοῦ Αγαμέμνονος, πρὸς τοῖς πλασματογράφοις τῶν ῥητόρων διδάσκουσιν ἀφορμὰς κατηγορίας τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. ἢ τις μοιχείας ἐκαλουμένη, καλῶς λέγεται ἐπιμέμφεσθαι τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτῆς οὕτω προτιθέντι τὴν αἰχμάλωτον. Τὸ δὲ προβέβουλα, ἔστι μὲν μέσος παρακείμενος ὡς τὸ μέμηλα. δηλοῖ δὲ, τὸ προκρίνω καὶ προτῆς Κλυταιμνήστρας βεβούλημαι. οἱ δὲ λέγοντες ὅτι, προβέβουλα αὐτὶ τοῦ, ἔοικε τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ δι' ἐκείνην βούλομαι αὐτὴν, σεμνύνουσι μὲν τὸν βασιλέα, ὡς μὴ προκρίνοντα τὴν δούλην, τῆς γυναικός. πορισαμένου δὲ τάχα αὐτὴν, εἰς θαλαμηπόλον τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. καθὰ καὶ πρὸ μικροῦ ἐδήλωσεν ἐν τῷ, ἐμὸν λέχος αὐτόωσαν, ἤγουν ἐπιμελομένην τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος. τὴν δὲ ὁμηρικὴν ἀφανίζουσι δεινότητα. καὶ οὐ δεδοῦσθαι ὁ τοιοῦτος νοῦς, ἀλλὰ τὸν ἐπαγόμενον πολὺν τῆς χρυσηίδος ἔπαινον. ὥσπερ δὲ μέλω μελήσω μεμέληκα. καὶ μέσος παρακείμενος μέμηλα. καὶ ὤλεκα ὦλα. τεθάλυκα τέθηλα, οὕτω βεβούλυκα βέβουλα. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ, λέλυκας. δαμονίη τί λέλυκας. κῆ τὸ δεδούπηκα δέδουπα κατὰ Ηρωδιανὸν δεδουπότος Οἰδιπόδαο. καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα. ἐν οἷς καὶ τὸ ἐκτύπηκα ἔκτυπα. εἰσὶ γὰρ καὶ παρατώμενοι διοῦτοι μέσοι παρακείμενοι ὡς πολλαχοῦ φανεῖται. οἱ καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ προῤῥηθέντα μιᾷ συλλαβῇ ἐνδέουσι τὸ ἐνεργητικοῦ. ὅπερ ἐν τοῖς βαρυνομένοις οὐκ ἔστι ῥήμασιν. ἐν ἐκείνοις γὰρ ἰσοσυλλαβεῖ καθόλου ὁ μέσος τῷ ἐνεργητικῷ. καυρήδην δὲ ἄλοχος ἦν τις κόρη ἔτι οὖσα, ἠγάγετο. οὐμὴν ἡ ἑτέρῳ προσυζυγθεῖσα εἰς γάμον ἢ καὶ ἄλλως γραῦν. τὸ δὲ οὐ ἔθεν ἤγουν οὐκ αὐτῆς ἐστι χερείων, τὰ τῶν αὐτηράφων ἀκριβέστερα, οὐ ἔθεν προπαροξυτόνως ἐχόμενον. ὡς τῆς ἔθεν αὐτονυμίας, ἐγκλινομένης τὴν οἰκείαν ὀξεῖαν τῇ ὅπισθεν συλλαβῇ. ἐν δὲτῷ, οὐ δέμας οὐ δὲ φυὴν οὔτε φρένας οὔτέ τι ἔργα, ἐπαινεῖται ὁ ποιητὴς ὡς ἐνὶ στίχῳ πᾶσαν γυναικὸς ἀρετὴν ἐμπεριλαβών. τὴν τοῦ σώματος δύζωνθεσίαν. τὸ δύφυές. τὸ ζωηρὸν. τὸ ἐργατικόν. δύφυες δέ φαμεν, τὸ δεξιὸν τῷ ἤθους καὶ ἐπαγωγόν. οὐ σκόμμον τὸ κάλλος, δέλεαρ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀτὸρ ἀπίστρου νενόμισται. Θεόκριτος δὲ παραξέβης τοῦ ὁμηρικοῦ τούτου ἔπους, φησὶ τοῦ τὸ, οὔτε φυλῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο. Ισέον δὲ ὅτι σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ τὸ δέ μας, τὸν μὲν ποιητὴν ἐπὶ ἐμψύχου ἀεὶ τιθέναι σώματος ὡς σωδεδεμένου τῇ ψυχῇ καὶ δι' αὐτῆς σωζεσθαι τος. τὸ δέ γε σῶμα, ἐπὶ ἀψύχου δυτέσιν ἐσκριμένου ψυχῆς. δηλῶ τὸ σῆμα καὶ ὡς ἄν τις εἴποι μνῆμα γενέσθαι τοῦ ζῶντος ποτέ. οὐδὲ μὴν παρὰ τὸν ποιητὴν ἐν οἷς καὶ ὁ Εὐριπίδης, ἀδιαφόρως χρῆσθαι τῇ λέξει φασί. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς, τὸ δέ μας ἐπὶ ἀψύχου ποτὲ τίθησιν. ὡς ἐν τῷ, δέ μας πυρός. καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐν τῇ γάμμα ῥαψῳδίᾳ, ὡς λεχθήσεται, δοκεῖ ἐπὶ ἐμψύχου τεθῆναι. ἐκ δὲ τῆς ῥηθείσης φυῆς, καὶ πρόσωπον δύφυες πρὸς τὴν γαγῳδίαν. ἡ δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς δύφυὴς πτελέα, γλυκέως ὡς ἐν κυριολεξίᾳ εἴρηται. ἑτέρως δέ γε οἱ μεθ' Ομηρον, δύφυιαν φασὶ τὴν εἰς μάθησιν δεξιότητα. ὁμηρικῆς δὲ βουλῆς καὶ τὸ, μηροὶ δύφυεῖς. φρένας δὲ νῦν, οὐ μέρος σώματος εἶπεν ὡς πρὸ ὀλίγου. ἀλλὰ τὴν φρόνησιν. Οτι ἐν τῷ ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, προσῳδῶται πρὸς

τοῖς παλαιοῖς τὸ ὦς. φέρεται γὰρ ἐν τοῖς Ηροδώρου καὶ Ασίωνος, ὅτι τὸ ὦς ὅτε δηλοῖ τὸ ὅμως, περισπᾶται. ὅρα δὲ τὸ τῶ βασιλέως σεμνόν. εἰ γὰρ καὶ ὁ Κάλχας δεῖν ἔφη ἀρσθῦναι τῷ παῖδι τὴν κόρην, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δώσειν αὐτὴν φησιν. ἑκουσίως δηλαδή. οὐμὴν ἀρσθώσειν. δηλονότι ἀκουσίως. οὕτω γὰρ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη διαφέρειν τὸ δοθῆναι καὶ ἀρ δοθῆναι. καὶ Δημοσθένης δ' ἂν λέγει που πρὸς Φιλίππου, ὡς εἰ μὲν ἀρσθήσει τὸν δεῖνα τόπον ὡς ἡμέτερον, λυπήσομεθα. εἰ δὲ δώσουσιν ὡς χαριζόμενος ἑκουσίως οἰκεῖόν τι, οὐ λυπήσομεθα. καὶ δώσουσι μὲν ὁ τοιοῦτος λόγος ἀφορμὰς παιγνίων τοῖς κωμικοῖς. ὅμως δὲ τοιαύτην ἔθισιν αἱ λέξεις αὗται διαφοράν. τὸ δὲ πάλιν, αὐτὶ τοῦ ἔμπαλιν. καὶ ὀπίσω καὶ ἐξ ἀρχῆς νοεῖται ἐκφανέστατα. οὐ γὰρ λέγει ὁ βασιλεὺς, ἐκδευτέρου δώσειν τὴν χρυσηίδα. ἀλλὰ πάντως εἰς τὰ ὀπίσω πέμψειν τῷ πατρί· Οτι τὸ βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀρλέσθαι, οὐ σεμνῶς ἀλλ' ὡς οἱ παλαιοί φασιν, εὐήθως ἦγον ἀπλοϊκῶς καὶ ἀφελῶς εἶπεν ὁ Αγαμέμνων. ὃ καὶ Πρίαμος ἂν εἴποι ὁ τοῖς Ἕλλησιν ἔχθιστος. κἀκεῖνος γὰρ ἐξὸν τὸ φύσει καλὸν, ἕλοιτ' ἂν σόον εἶναι τὸν Ἕλληνα στρατὸν, εἰ μόνον ἀποσχοίντο τοῦ πολιορκεῖν. οὐκ ἔχει δὲ ὑφηλόν τι καὶ σεμνὸν ὁ λόγος. ἀλλὰ καὶ ἔστω καθ' καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τούτου, ἠθικῶς ὁ βασιλεὺς καὶ οὕτως ἀπλῶς ἐπελθὸν αὐτῷ, εἴρηκεν ὡς ἐν ἀγωνίᾳ καὶ θυμομαχίᾳ. τινὲς δὲ, οὕτω θεραπεύουσι τὸ νόημα. βούλομαι σόον εἶναι τὸν λαόν. ἢ εἰ μὴ ἔστω γε νικῆσαι, ἀρλέσθαι ἀλλ' οὐ βουλοίμην αὐτός. ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ, ὡς εἰ μὲν νοηθείη τὸ, ἢ ἀρλέσθαι αὐτὶ τοῦ ἢ πορ, διασαφητικός ἐστιν ὁ ἢ ζυνδέσμου. ἐὰν δὲ αὐτὶ τοῦ καὶ ἀρλέσθαι ἐμέ, παραδιαζευτικὸς κατὰ τὸν Πορφύριον· Ιστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῆς ὁμηρικῆς ἐννοίας τὸ βούλομαι ἐγὼ τῆς ἐξῆς, ὠφελημένος ὁ πεδιασθμενος Φωκέων, ἐν τῷ μέμφεσθαι ἅις ἀθηναίοις ἀγνωμονοῦσιν, ἔφη ἐπ' ἐκκλησίας, τὸ, βούλομαι μᾶλλον τι ὑφ' ὑμῶν παθεῖν αὐτὸς, ἢ κακόν τι δρᾶσαι αὐτὸς εἰς ὑμᾶς. ἐνθα ὅρα καὶ τὸ μᾶλλον τι, ὅμοιον ὂν τῷ, ὁμοῦ τι καὶ μέτι καὶ οὔτι καὶ οὔτω τι καὶ τοῖς ὁμοίοις· Επι δὲ ὅρα καὶ αὐτὸ τὸ μᾶλλον χαρακτηριστικὸν ὂν τοῦ ὡς ἐρρέθη διασαφητικοῦ τοῦ, ἢ ἀρλέσθαι. ἔστι γὰρ φασι διασαφητικὸς τοιοῦτος ζυνδεσμος, ὁ μεταξὺ δύο λόγων τιθέμενος. καὶ ἐκλεγόμενος τὸ ἕτερον, εἰς ἐπίτασιν δέ ποτε προσλαμβάνων τὸ μᾶλλον ἐπιρρημα κατὰ τὸ ῥηθὲν τοῦ Φωκέως νόημα. ἢ τὸν πρὸ ζυνδεσμον ὡς αὐτοτρόπως γέγραπται. παραδιαζευτικὸς μέντοι, ὁ μὴ τῶν δύο λέξεων τὸ εὖ δεχόμενος. οἷον ἢ ἀχαιοί. ἢ πελασγοννήσιοι. ἔστω γὰρ διαζευτικοῦ ἢ ἢ ζυνδέσμου ἴδιον. ἀλλά πως μὴ θὲ δύο. οἷον χιτῶνα μοι χρῆσον, ἢ μὴ ἱμάτιον. αὐτεῖ μὲν γὰρ τὸ ἕτερον. οὐ λυπεῖ δὲ καὶ τὰ δύο δοθέντα. Οτι δὲ δίχα τῶν εἰρημένων, μὴ ἄλλα σημαινόμενά ἐστι τοῦ ἢ ζυνδέσμου, δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι, ἔστι μὴ διασωρητικός. οἷον ἢ ὅ γε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσάμενος. μὴ ἠὲ ῥέλον πασύσειε. μὴ ἢ δολιχὴ νοῦσος. ἢ ἄρτεμις ἰοχέαιρα. ἔστι δὲ μὴ ἰσοδυνάμως τῷ εἰ. οἷον. ἢ μὴ ἐμὸν δόρυ μαίνεσθαι σὺ παλάμῃσι. μὴ ἢ τοιός δὲ ἐὼν, σὺ τῇ γάμμα ῥαψῳδίᾳ. ἔστι καὶ πρέλλον ὑποταινόμενον πύσματι. οἷον, ἀλλὰ τί ἦμοι ταῦτα διελέξαθ θυμός. ἔστι καὶ ἐρωτηματικὸν, διαλαμβανόμενόν ποτε καὶ δὶς καὶ τρὶς σὺ διαζευτικαῖς διανοίαις συντελέσιν οἷον, ἢ ἔτι μυρμιδόνεσιν ἢ ἐμοὶ αὐτῷ, καὶ ἑξῆς. ἔστι καὶ βεβαιωτικὸν. οἷον ἢ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. ἔστι καὶ συγκριτικὸν. οἷον τὸ ἑλομένου τὸ ἀγαθὸν, οὐχ ἧπον ἢ τὸ παραχρῆσθαι τὰ σπέρματα. ὅτι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ ὀλίγα σημαίνει ὁ ἢ ζυνδεσμος, σὺ τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν δηλοῦται ὅπου ἡ νεκυΐα. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον, μονόφθογγα καὶ βραχέα φωνήεντα ἐκθλίβονται ἤγουν συνιζάνουσι. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, ἅπαντα. ὅθεν καὶ νεῶ σὺν τῷ βουλομ' ἐγὼ, ἡ αἱ δίφθογγος ἐξεθλίβη. τὸ δὲ σόος παρὰ τῷ ποιητῇ ἀεὶ συνεκφ τὴν παραλήγουσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ σέω τὸ ὁρμῶ. ὁ προλήψει τοῦ ὑ γίνεται σεύω. καὶ ἔστι σόος. οἱονεὶ ὁ τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ἔχων. ἀνηλούθως δὲ μὴ τὸ λαοσσόος ἀθηνᾶ, καὶ αὐτὸ συσολιῶ ἔχει τὴν παραλήγουσης. οὕτω δὲ καὶ πρὸ θεοκρίτῳ τὸ, δορυσσόος κόσμῳ. καὶ δύσσα θρέμματα. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι, καὶ ῥῆμα δίσι σόω δηλοῦ τοῦ ὁ μικροῦ. οὗ τὸ προσακτικὸν, σούδω παρὰ Σοφοκλεῖ ἐκ τοῦ σεύδω σωαυ-

ρεθεί.

ρεθεν. ἐντεῦθεν δὲ ἡ τὸ ἀπέκτονα σωρικὸν, ὡς δηλοῖ τὸ, ἔρρει τὰ καλά. Μίνδαρος ἀπέκτονα, ἤγουν ἀφόρμησεν. ἀπῆλθε. τέθνηκεν. ἀπὸ δὲ τοῦ κτόος τούτου, βοηθεῖται καὶ ὁ τεχνικὸς εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἐτυμολογίαν τοῦ σολοικισμοῦ. ἐπὼν σολοικισμὸν εἶν σόου λόγου ἀκισμὸν. ἐκ δὲ τοῦ αὐτοῦ σόος, κραάως γενομένης τῶν δύο ὁ εἰς ὡ μέγα, ὡς ἐν τῷ πρόρα πρώρα, ἀρτελεῖται τὸ, σῶσ. οἷον ναῦ τοι σῶς ἀπὸς ὄλεθρος. ἢ ἡ ἀπὸ τοῦ ζάος. ὃς οὖ, καὶ τὸ, ζαότερος, γίνεται κατὰ κράσιν σῶς. ᾧ προστεθέντος τοῦ ὁ μικροῦ ἐν τῇ λιγούσῃ, γράφεται παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ, σῶος μὰ παραλιγούσης μακρᾶς. οὐμὴν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ μέντοι σῶς εὑρίσκεται παρ' αὐτῷ ἐν χρήσει. ὡς δὲ καὶ δύο ῥημάτων ὄντων, σῴω ὀξὰ παραλιγούσης μακρᾶς, ἡ σόω ὀξὰ βραχείας, ἐκ τούτου μὲν, ὁ παρ' Ομήρῳ σόος γίνεται. ἐκεῖθεν δὲ, ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον σῶος, καὶ ἀλλαχοῦ δηλωθήσεται·

Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτὶ χ' ἑτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἷος
Αργείων ἀγέρασος ἔω, ἐπεὶ οὐ δὲ ἔοικε·
Λύσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη·
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς·
Ατρεΐδη κύδιστε φιλοκτεανώτατε πάντων·
Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Αχαιοί·
Οὐ δέ τι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά·
Αλλὰ τὰ μὲν πολίων, ὃ ἐπεράθομεν, τὰ, δέδασται·
Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν·
Αλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες. αὐτὰρ Αχαιοὶ
τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἴκέ ποθι Ζεὺς
Δῷσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Αγαμέμνων·
Μὴ δ' οὕτως ἀγαθὸς περ ἐὼν θεοείκελ' Αχιλλεῦ,
Κλέπτε νόῳ. ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι. οὐ δέ με πείσεις·
Οτι σεβούμενος τὸν Χρυσηίδος ὁ Αγαμέμνων ἦν εἰς γέρας εἶχε, γέρας αὐτίκα ζητεῖ αὐτῷ ἑτοιμάζειν οὐ ἕλλωας. ἵνα μὴ μόνος φησὶν ἀγέρασος ἔω. ἤγουν ὢ καὶ ὑπάρχω, πόθεν οὖ προείρηται, ἐπεὶ οὐ δὲ ἔοικε φησίν. ἀγέρασον δηλαδὴ εἶν τὸν ἐν πᾶσιν ὡς μεταταῦτα λειχθήσεται, γεραρώτατον. ἡ οὕτω μὲν ὁ βασιλεύς. Αχιλλεὺς δὲ ἀντικαθιστάμενος, πρὸς μὲν τὸ, ἵνα μὴ ἀγέρασος ὦ, ἐπιφέρει. ἀτρεΐδη κύδιστε οἱονεὶ λέγων, ὅτι πῶς ἀγέρασος, ὁ κύδιστος. εἶτα ὡς τὸν βασιλέα ἐλέγξας εἰς ὕβριν ψευδόμενον, ἐπάγει τὸ φιλοκτεανώτατε. ὀνειδίζων ὡς οὐ θέλοντα γέρας, ἀλλ' ἀπλῶς κτέανον ἤτοι κτῆμα. ὥστε εἶν αὐτὸν φιλοχρήματον. πρὸς δὲ τὸ αὐτίκα ὅπερ ὅτιν ἐνεστῶτος, τὸν μέλλοντα χρόνον ἀντιτίθησι, λέγων. ὡς εἴ ποτε πόλιν τροίην ἕλωμεν, οὐχ ἁπλῶς δώσομεν καὶ χαιρούμεθα, ἀλλ' ὡς ὄφλημα ἀποτίσομεν. καὶ οὐχ ἁπλῆ, ἀλλὰ τριπλῆ καὶ τετραπλῆ. οὐ χαρίν ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἀλλ' ὡς κακῷ δανειστῇ. πρὸς δὲ τὸ ἑτοιμάσατε πληθωντικῶς ῥηθὲν ὑπὸ πάντων ἀφορολογήτως, φησί. πῶς ἄν σοι δώσουσι γέρας ἀχαιοί. οἷς καὶ κολακεύων, μεγαθύμοις λέγει. καταδημαγωγῶν αὐτοὺς ἡ ἐρεθίζων κατὰ τοῦ βασιλέως. ὅθεν ὁ βασιλεὺς ὑλαβηθεὶς μή, ποτε τοῖς λόγοις τοῦ Αχιλλέως ἀναπεισθῇ ὁ λαὸς, ἀφίησι τὸ ἑτοιμάσατε. καὶ ὑποθωπεύει βραχύ τι οὖν ἀχαιούς. μεγαθύμοις καὶ αὐτὸς προσειπών. καὶ αὐτοῖς ἀναθεὶς τὸ δοῦναί τι αὐτίκα γέρας εἴ τε καὶ μή. καὶ οὕτω τοῦ δήμου ἁρπάσας, τῶν ἀρίστων βουλεύσεως ἅπτεται. ἀπειλούμενος ἢ τὸ τοῦ Αἴαντος ἢ τὸ τοῦ Οδυσσέως ἢ τὸ τοῦ Αχιλλέως γέρας ἀφελέσθαι. ἰδὼν δὲ οὖν ἕλλωας ἡσύχως φέροντας τὴν τῶν Αριστέων ὕβριν καὶ γαλλικῶς ἔχοντας. εἰδὼς δὲ καὶ ὅτι ἀλογίστως ἀπειλεῖται τῷ Οδυσσεῖ καὶ τῷ Αἴαντι τοῖς αἰτίοις, αὐτῶν μὲν ἀπέχεται ὡς οἷα κατὰ δευτέραν φροντίδα μεταβουλευσάμενος. ἀπειλεῖται δὲ ἀγαγέσθαι τὴν Βρισηίδα, αὐτὸς ἰὼν εἰς τὴν τοῦ Αχιλλέως σκη-

νιὼ. μεγαλοπρεπῶς ἑαυτὸν διορθωζάμενος καὶ δυτάκτως τῷ λόῳ προβας ἀφ' τῶν ὅ-
λων ἑλλήνων, εἰς ὀλίγους δ' διαληφθέντας τρεῖς ἀρίστεις. καὶ ἀφ' τῶν ὀλίγων εἰς ἕνα
τὸν Αχιλλέα· Οπ καὶ ἐνταῦθα ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ τὸ βιβλίου, τρεῖς αἰτίας ἀλλήλων
ἐξαρτᾷ. χρησάμενος ποικίλοις αἰτιολογικοῖς συνδέσμοις. τῷ, ὄφρα. τῷ, ἐπεὶ. καὶ τῷ,
γάρ. φησὶ γάρ. ἐμοὶ δὲ γέρας αὐτίκα ἑτοιμάσατε, ὄφρα μὴ οἷος ἀγέρασος ἔω. ἐπεὶ
οὐ δὲ ἔοικε. λύσατε γάρ, ὅμοι γέρας ἔρχεται ἄλλη, ἥτιν ἀπορρέξαι ἀλλαχοῦ. καὶ μι
κρὸν δὲ αὐτοτρόω, τέσσαρας αἰτίας συνῆψεν εἰπών. οὕνεκα χρυσηίδος ἄποινα οὐκ ἤθε-
λον δέξασθαι. ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν. καὶ γὰρ κλυταιμνήστρας προβέβου
λα. ἐπεὶ οὐ χείρων ἐκείνης ὅδε. τὸ γὰρ οὕνεκα καὶ τὸ γὰρ καὶ τὸ ἐπεὶ, σύνδεσμοι αἰτιολο
γικοί. ὡσαύτως καὶ μετ' ὀλίγα φησίν. οὐ γὰρ ἐγὼ τρώων ἕνεκα ἦλθον. ἐπεὶ οὐ τιμοι αὖ-
τοι εἰσὶν, οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν. ἐπεὶ πολλὰ μεταξὺ οὖρεα· Οπ λύω
μὲν λύσω τὸ ληθαίσω, δι' οὗ γράφεται σ', νόμῳ μέλλοντος. λύσατο δὲ τὸ βλέπω, σὺ
δυσὶ προφέρεται σ', καὶ πρὸς διασολὴν ἐκείνου καὶ ὡς ἐνεστώς. εἰ καὶ ἄλλως οὐδέ πο-
τε πρὸ τῶν δύο σ' διρίσκεται δίφθογγος, πλὴν τούτου. καὶ πλὴν τοῦ κρείσσων καὶ τοῦ
ἐξ αὐτοῦ ῥήματος τοῦ κρείσσω. χρῆσις δὲ αὐτοῦ κἀνταῦθα ἐν τῷ, λύσατε γὰρ τόγε πάν
τες. εἰ δὲ καὶ μέλλων τοῦδε τοῦ λύσατο ὅτι τὸ λύξω, τίς οἶδεν· Οπ ὀφαίρεσιν τῶν ἄλ
λων ἑλλιῶν ἔοικεν ἔχειν τὸ τῶν ποδῶν τάχος ὁ Αχιλλεύς. ναὶ δὲ καὶ τὸ κάλλος ὡς ἐν
τῇ βοιωτίᾳ φανήσεται. ἀφ' οὗ καὶ θεοείκελος λέγεται. ὡσαύτως καὶ ὁ πάρις Αλέξανδρος,
θεοειδής. καὶ γενέσι μὲν, καὶ ἄλλοι πρόσθεν. ἐν αὐδρίᾳ δὲ, ὁ Αἴας οὐκ εἶχε τὰ δευτε-
ρεῖα αὐτοῦ. ἐρεῖ γάρ σου ὁ ποιητὴς ὅτι, ἐν αὐτοσχεδίᾳ μάχῃ, οὐκ ἂν Αἴας ὁ μέγας ἔξῃ
οὐδ' ἀντῷ Αχιλλεῖ. ποδωκείᾳ μέντοι πάντων ὁ Αχιλλεὺς προέχε. καὶ ποσὶν οὐκ ἴσος
ἐρίζω αὐτῷ, ὡς ἄλλαχοῦ ὁ ποιητὴς λέγει. διὸ συχνὰ ποδώκη τε αὐτὸν καλεῖ καὶ δια-
λελυμένως, πόδας ὠκύν. ἀλλὰ καὶ ποδάρκη, ὃ ὅτιν ἐπαρκοῦντα ἢ ἀρκοῦντα τοῖς πο
σί, καὶ ἐστι πολὺ θέειν δυνάμενον. ὅπερ ἐστὶ τάσις ὅτι ποδωκείας, ὡς ἄλλο ὂν τὸ, ποδώ-
κη τινὰ εἶναι, ἢ ποδάρκη. οὐ γὰρ πᾶς ποδώκης, ἤδη καὶ ποδάρκης, εἰ μὴ καὶ τοῖς ποσὶν
ἐπρκῶν, αὐτέχει καὶ θέει ἀκάματα· Οπ τὸ ἀτρείδη κύδιστε φιλοκτεανώτατε πάντων,
ἐστιπολικὴ ὅτιν ἐπαίνου καὶ λόγου ἐστιτιμητική, ἐπ' ἀρχύνῃ τοῦ βασιλέως. οἱονεὶ λέγοντος
τοῦ Αχιλλέως, ὡς οὐκ ἔδει τὸν κύδιστον φιλοκτέανον εἶναι, τῷ κρείττονι πλουτοῦντα, τουτέ-
στι τῇ δόξῃ. πολλάκις γὰρ τὸ κῦδος, αἱρετώτερον πλούτου. εἴγε πλούτου μὲν, τοῖς φαύ
λοις μέτεστι. δόξης δὲ, μόνοις τοῖς ἀγαθοῖς. τὸ δὲ λέγειν κύδιστε αὐτὶ τοῦ ἐφύβριστε, διότι
κῦδος ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία, ἀφ' οὗ καὶ παρὰ σοφοκλεῖ κατά τινας τὸ κυδάζεσθαι ὅ ὅτι λοι
δορεῖσθαι, αὐτιλέγεται. ομήρῳ γὰρ ὁ ῥηθεὶς κῦδος, οὐκ ἔγνωσαι. ἀλλὰ τὸ κῦδος οἶδεν οὐδε
τέρως τὴν δόξαν. ὑπερβολικὸν δὲ τὸ πάντων ἕν φιλοκτεανώτατον τὸν ἀτρείδην, οὐμὴν
ἐμμαρτύρως ἀληθές. ἔστι δὲ φιλοκτέανος, ὁ φιλοκτήμων. ἐπεὶ καὶ ταὐτὸν, κτῆμα καὶ
κτέαρ καὶ κτέανον εἰπεῖν· Οπ πᾶζον ἐρώτησιν τὴν ἐν αὐτιλογίαις σφρεαν ἕν δεῖ μὴ
οἷαν ἄλυτον· ἐρωτᾷ γοῦν Αχιλλεὺς τὸν βασιλέα ὅτι, πῶς σοι δώσουσιν αὐτίκα γέρας οἱ
ἀχαιοί. πρὸς ἕτερον δὲ οὐκ ἔστιν ἀφόβως ἐκεῖνον ἀπολογήσασθαί τι. εἰσὶ τρία γὰρ διῃρημένου
τοῦ χρόνου, νεῶν μὲν αὐτίκα οὐκ ἔστι γέρας δοῦναι. οὐ δὲ γὰρ ἔτοιμον ἄδασε ξυνήϊα κείμενα
πολλὰ, ὡς οἷον κειμήλια χρήσιμα εἰς βίον, ὃν δή τις ἔφη κοινίτην. μὴ διαιδίῳ ἄλλως μὴ
εἰπεῖν ἔτι ἄδασε. δριμέως δὲ κατά τινα παλαιὸν, ἄλικτα ἤγαγε μή πω εἰς λάχος ἐλθόν
τα, ὥς τε λαχεῖν τισιν εἰς κλῆρον. λείπεται δὲν ἢ τὰ προδεδασμένα ἐπαγείρειν παλίλο-
γα. ἤγαγε πάλιν ὡς ἐξ ὑπαρχῆς σωαγόμενα. ὅπερ οὐκ ἐπέοικεν. οὐ δὲ γὰρ χρὴ γενέσθαι
ἀνάδασμον. ἤγαγε δεύτερον μερισμὸν τῶν προμεριοθέντων. ὅπερ ἄμπαλον ὁ Πίνδαρος
ἔφη τουτέστι δεύτερον πάλον καὶ κλῆρον ἐπὶ μερισμῷ. ἢ ἀλλὰ χρὴ ἀναμένειν τὸν μέλ-
λοντα χρόνον εἴ που τινὰ θεὸς δώσει πόλιν τροίην δύτείχεον ἐξαλαπάξαι ὅτε τριπλῇ τε-
χαπλῇ τ' ἀρτίσομεν. τὸ δὲ τῆς χρυσηίδος δηλαδὴ αὐτισηκοῦν. καθὰ ὡς εἰκὸς ἦν ἔθος,

σὺ τοιούτοις γίνεσθαι. ὁ δὲ λόγος οὗτος, δίκαιος μὲν ὅστις, οὐκ ἀρέσκει δὲ τῷ βασιλεῖ θυμουμένῳ, ὡς λῦσ᾽ ἡ τοῦ Διὸς βουλὴ πληρωθεῖσα· Ιστέον δὲ ὡς ξωνίαι δηλοῖ μὲν τὸ κοινά. γίνεται δὲ, ἢ ἀπὸ τοῦ ξωὸς ὁ κοινός. οἷον ξωός συναλλιος, οὗ κτητικὸν ξύνειος ὡς ἡμετέρειος, καὶ διαλύσει καὶ ἐκτάσει, οὐδέτερον αὐτὸ τὸ ξωνήϊον. ἢ καὶ ἄλλως, ὡς ὁ ξεῖνος ξείνιον καὶ πλεοναστικῶ ξεινήϊον, οὕτω ξωὸς ξωΐον καὶ ξωνήϊον. σὺ δὲ τῷ παλίλλογα, ζοπὴ γέγονε τοῦ ν εἰς λ. ὁ ποῖα καὶ σὺ τῷ πάλλυκον κάρα, καὶ τοῖς ὁμοίοις. πόλιν δὲ ζοίην, οἱ μὲν φασὶ ζωϊκὴν ἁπλῶς τινα. ὁ ποῖαι πολλαὶ ἐπόρθησεν Αχιλλεύς. διὸ καὶ μετ᾽ ὀλίγα ἐρεῖ. ὁπωσότε ἀχαιοὶ τρῴων ἐκπέρσωσι πτολίεθρον. ἔστι γὰρ τοῦτον πόλιν τροίην εἰπεῖν, καὶ τρῴων πτολίεθρον. ἄλλοι δὲ πόλιν ζοίην νοοῦσι, τὴν ζοίαν αὐτὴν. οὕτω λεχθεῖσαν κατὰ διάλυσιν. καὶ μὴν πολλοῖς ἑτέροις τῶν παλαιῶν, ὅδε οὐκ ἤρεσεν. οἱ λέγουσι μὲν δὲ λεχθῆναί που ἀλλαχοῦ τὴν τροίαν ζισυλλάβως παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ δισυλλάβως. οἷον ἀμφὶ πόλιν ζοίην φραζοίμεθα βουλήν. ἢ ἀμφὶ πόλιν ζοίην μερνοίμεθα ἀχαιοί. τινὲς δέ γε τῶν παλαιῶν συγχέοντες τὸ πᾶν, καὶ ταῦτα διέλυσαν ὡς σὺ τοῖς Ασίωνος καὶ Ηρόδωρου φέρεται. τὸ δὲ ζοίην ἔχει ἀκρίαν ἐπὶ τῇ ὀξᾷ τοῦ ὁ μικροῦ γραφῇ, ἐὰν αὐ τῇ μὲν τὴν τρωϊκὴν δηλοῖ, τὸ δὲ τρωϊκὸν ὄνομα κατὰ πᾶσαν τὴν αὐτοῦ κίνησιν, ὀξᾷ τοῦ ω μεγάλου γράφεσθαι. εἰ δὲ καὶ ἐκ τοῦ τροία διελύθη, οὐδὲν ἧττον ἡ αὐτὴ ἀκρία κρατεῖ. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ζωὸς ἡ ζοία, διατί τῇ οἱ διφθόγγῳ προλήγεται καὶ μὴ τῇ ὀξᾷ τοῦ ω, ἵνα εἴη τρῷα ὡς μυῷα. τάχα δὲ λῦ ἔχει ὅδε ἀκρολογίαν, τὴν τοῦ ω μεγάλου ἀλλοίωσιν εἰς τὴν οἱ δίφθογγον. ὡς γὰρ ἀκῴνη ἀκοίνη, οὕτω καὶ ζῷα τροία. ἐκεῖνο δὲ πάλιν μένει δυσαπολόγητον. εἰ γὰρ τρωίοις ἵπποις οὐ ζωικοῖς ὀξᾷ τοῦ ω μεγάλου γράφομεν, δυσχερές ὅστιν ἀκρολογίσασθαι, διατί πόλις ζοίη ἡ τρωικὴ, ὀξᾷ τοῦ ο μικροῦ ἔχει τὴν αὔξησιν. ἐπιτείνει δὲ μάλιστα τὴν ἀκρίαν ὁ Πίνδαρος. ὃς αὐτὴν τὴν ζοίαν ζοίαν σὺ ἰσθμονίκαις εἰπὼν, ὀξᾷ τῷ μεγάλου γράφῃ τὴν παραλήγουσαν. εἰ γὰρ οὕτως ἐκεῖνο, πολλῷ πλέον τὴν ζοίην ἤτοι τὴν τρωικὴν ὀξᾷ τοῦ ω μεγάλου ἐχρῆν γράφεσθαι. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. τὸ δὲ δύτειχεον, ἰωνικῶς κεκύνῆται ἀπὸ τοῦ τεῖχος τείχεος δύτειχεος. ἄλλως μέντοι τὸ κοινὸν, δύτειχέα ἦν αὖ. ὡς γὰρ σθένος δύσθενὴς, βέλος ὀξυβελὴς, οὕτω καὶ τεῖχος δύτειχής. οὗ ἀπατικὴ δύτειχέα· Αλαπάξαι δὲ κυρίως τὸ ἐκκενῶσαι. ὅθεν καὶ λαπάρα ἡ κενὴ ὀσῶν. καὶ λαφύσσω. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ λαπάζω πλεοναστικῷ τοῦ α. πρὸ γοῦν τοῦ Αἰσχύλω, δύρῆται τὸ ῥῆμα χωρὶς τοῦ α. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ πορθεῖν ἀλαπάζειν λέγεται, ὡς σὺ ταῖς ἁλώσεσιν ἐκκενουμένων τῶν πόλεων. κεῖται δέ που σὺ τῇ Οδυσσείᾳ φανερῶς τὸ ἀλαπάζειν, οὐκ ἐπὶ ἁλώσεως ἢ πορθήσεως πόλεως, ἀλλὰ ἁπλῶς ἐπὶ ἐκκενώσεως. γίνεται δὲ τὸ λαπάζειν, ἐκ τοῦ λάπτειν. ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ λάφυρον. ἔστι δὲ λάπτειν κυρίως, τὸ ῥοφεῖν. ὀνοματοποιηθὲν καὶ κυριολεκτηθὲν ἐπί τε κυνῶν καὶ λύκων καὶ τοιούτων ζώων καρχαρῶν· Ιστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ζόλα δῶσι, κατὰ ἴωνας ἢ ἐκ τοῦ δῶ γίνεται προσλήψει τῆς σὶ συλλαβῆς, ἢ ἐκ τοῦ δῶς ὁ καὶ κάλλιον. ἵνα ἢ ὡς λάβης λάβησι. λάχης λάχησι. καὶ ὅσα τοιαῦτα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ τίθης τίθησιν, οὕτω καὶ ἐὰν δῶς ἐὰν δῶσι· Οτι κλέπτειν, τὸ μὲν ὅτι ταῖς χερσὶ, τοῦτ᾽ ἐστὶ, τῷ λογισμῷ. φησὶ γοῦν ὁ ποιητής. μὴ δ᾽ οὕτως ἀγαθὸς πὴρ ἐὼν κλέπτε νόῳ. αὐτὶ τοῦ προλογίζου καὶ θέλε ἀπατᾶν. ἔστι δὲ καὶ οὗτος ὁ λόγος, κραῦμα ἐπαίνου καὶ ψόγου. ἔπαινος μὲν γὰρ, τὸ ἀγαθὸς πὴρ ἐὼν, καθὰ καὶ τὸ θεοείκελ᾽ Αχιλλεῦ. τὸ δὲ μὴ κλέπτε νόῳ, ἔχει τι σφοδρότητος· Ιστέον δὲ ὡς ζεῖς εἰσι τρόποι καθ᾽ οὓς ὀζίσταταί τις τοῦ οἰκείου βουλήματος. ἢ γὰρ πειθόμενος ἢ ἀπατώμενος, ὅπὴρ ὁ ποιητὴς παρελεύσεσθαι λέγει, ἢ ἄκων σὺ τῷ κελεύεσθαι. ἅπὴρ ὁ Αγαμέμνων οὐκ ἐᾷ σύνταῦθα παθεῖν ὑπὸ τοῦ Αχιλλέως διαιτᾶσθαι. οὔτε γὰρ νόῳ κλέπτων φησὶ παρελεύσεσθαί με, ἤγουν παρασφαλμὸς, οὔτε πείσεις. οὔτε κελεύσεις ἀφοδεύειν τὴν Χρυσηίδα. τὸ δὲ παρελεύσεται, ἔχει τι λελιθότως καὶ σκωπτικόν. οἱονεὶ γὰρ λέγει ὅτι εἰ καὶ τῇ ποσῶκείᾳ παρελθεῖν με δύναται, ἀλλὰ ἀπατῶν καὶ δολισύομενος, οὐκ αὖ με νικήσας παρέλθῃς· Ιστέον δὲ ὅτι τὲ σὺ τῷ μὴ δ᾽ οὕτως ἀγαθὸς πὴρ ἐὼν, ἀργὸς κεῖ-

ται ὁ δὲ Συνέσιος, ληφθεὶς αὐτὶ τοῦ δή, καὶ ὅτι οὐ χειρὶ μόνον καὶ νόῳ, ἀλλὰ καὶ ποσὶ κλέπτεταί τις, κατὰ τὸ ποδῶν κλοπὴν αἱρεῖσθαι. ἤγουν λάθρα φυγεῖν.

Η ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὖτις
Ηθαι δευόμενον· κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
Αλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Αχαιοί.
Αρξαντες κατὰ θυμὸν ὅπως αὐτάξιον ἔσται.
Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι.
Η τεὸν, ἢ Αἴαντος ἰὸν γέρας, ἢ Οδυσῆος
Αξω ἑλών. ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἵκωμαι·
Αλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις·
Νῆα δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν.
Ες δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. ἐς δ' ἑκατόμβην
Θείομεν. αὐτὴν Χρυσηίδα καλλιπάρηον
Βήσομεν· εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω.
Η Αἴαν, ἢ Ιδομενεῦ, ἢ δῖος Οδυσσεῦ.
Ηὲ σὺ πηλείδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν.
Οφρ' ἡμῖν ἐκέρσσον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας·
Τόν δ' αὖ χωόμενον ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·

Οτι τὸ ἐθέλειν καὶ τὰ ὅμοια προαιρετικὰ ῥήματα οἷον τὸ αἱρεῖσθαι. τὸ βούλεσθαι. τὸ γλίχεσθαι. τὸ ἐφίεσθαι. καὶ τὰ ὅμοια, δύο συντάξεις ἔχουσι. μίαν μὲν ἀπαρεμφάτου ῥήματος. οἷον αἱροῦμαι λέγειν. ἐθέλω γράφειν. βούλομαι λαλεῖν, καὶ τὰ ἑξῆς ὁμοίως. ἑτέραν δὲ μετὰ ἐγκλίσεως ὑποτακτικῆς. οἷον ἐθέλω ἵνα γράφω. βούλομαι ἵνα λαλῶ, καὶ τὰ ἄλλα ὡσαύτως. ταύτας τὰς δύο συντάξεις ὁ ποιητὴς εἰς μιᾶς ἐννοίας συνταῦθα τιθεὶς φησίν. ἢ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς μὲν ἔχῃς γέρας, ἐμὲ δὲ ἦσθαι δευόμενον· ὅτι χεῖμα ἐλλειπτικὸν συνταῦθα, τὸ, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσιν γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοὶ ἀρξάντες κατὰ θυμὸν ὅπως αὐτάξιον ἔσται, εἰ δὲ μὴ δώσουσιν, ἐγὼ ποιήσω τάδε. χωλεύει γὰρ ἡ σύνταξις, καὶ μένουσα ἐκκρεμὴς, οὐκ ἀπήρτισε. λείπει γὰρ τὸ ἐφησυχάσω. ἢ παύσομαι. ἢ διοῦτόν τι. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐὰν δώσουσιν, ἡσυχάσω. ἐλλέλειπται δὲ, ἀρχαϊκῶς δηλαδὴ τὸ πάνυ δῆλον καὶ αὐτόθεν φανερόν. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι ἐὰν δώσουσι γέρας οἱ ἀχαιοὶ ὡς ἔσται αὐτάξιον, πάντως ἂν ἐφησυχάσῃ ὁ βασιλεύς. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα χήματα ἐλλείψεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐὰν μὲν ἀρφίνω πάντων αἰτίαν ἐμὲ, εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτε ὅπερ ἂν δοκῇ ὑμῖν. καὶ Μύανδρος ὁ κωμικός. εἰ μὲν δή τινα τόρον ἔχεις, εἰ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγώ. καὶ Πλάτων ὁ κωμικός. εἰ μήν σοι τὴν θάλασσαν ἀρδώσει ἑκών, εἰ δὲ μὴ, ταῦτα πάντα συντριανῶν ἀρλέσω. καὶ Σοφοκλῆς. εἰ μήν τις ἔν ἔξεισιν, εἰ δὲ μὴ, λέγε. κεἰ τοι δὲ ὅμοιον χῆμα καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς ῥαψῳδίας ταύτης ἐν τοῖς τοῦ Ἡφαίστου λόγοις. οἱ μέντοι καθισῶντες τὸ χῆμα εἰς τὸ, ἔσαι, καὶ οὕτω ποιοῦντες αὐτὸ ἀνελλιπὲς, δύνανται κἂν μὲν ποιοῦσι τὴν ἑρμηνείαν. ἀχρεοῦσι δὲ τὴν ὁμηρικὴν ἀρετήν. καὶ τὴν τοῦ θυμουμένου ἀπαλεήφοισιν ἔμφασιν. καὶ οὐ δὲ πουσδαῖον τι λέγουσι. φασὶ γὰρ ὅτι ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσί μοι γέρας οἱ ἀχαιοὶ ὡς ὅσιν αὐτάξιον, ἔσαι. τουτέστι, δεῖ ἔξει τὸ πρᾶγμα. καὶ οὐ δὲ οἴδασιν ὅτι ἀπὸ ἐλλείψεως πάλιν καὶ ταύτης ψυχρᾶς, ἰδιωτικὴν τὴν ἔλλειψιν. πάντως γὰρ μὴ συνῆσαι, λείπει τὸ, ἀγαθόν. ἢ δίκαιον. ἢ τι διοῦτον. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἔσαι δίκαιον ἢ ἀγαθόν. καλλίων δὲ ἡ τοῦ τοιούτου ἐλλιποῦς χήματος, ἡ ὁμηρικὴ ἔλλειψις. τηρητέον δὲ ὅτι τὸ, αὐτάξιον, οὐ μάτην ὁ βασιλεὺς προσέθετο, ἀλλ' εἰς ἀφορμὴν πάλιν ἔριδος. ἵνα καὶ τὸν ἐκ γέρας αὐτῷ θέλωσιν οἱ ἕλληνες δοῦναι, ἔχῃ αὐτὸς πάλιν καὶ οὕτω κατὰ τὸ Αχιλλέως θυμοῦσθαι, προσαλλόμενος, μὴ εἶν τὸ γέρας αὐτάξιον. ὅμοιον δέ τι ὁ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ποιήσει ὅσου τιμὴν ἀρέσθαι τὸν ζῶντας θέλῃ ἥντινα ἔοικεν. ὡς ἂν καὶ

ἐκεῖ

ἐκεῖ ἔχῃ πολέμου λαβαὶ, καὶ ἐσύδρον. τὸ δὲ αἴροντες κατὰ θυμὸν, ἀρχή ὅτι καὶ ἀφορ μὴ τῆς τῶ θυμίρους σωθέλως. πάντως γὰρ ὅπῤ τις αἴρσει κατὰ θυμὸν ὅ ὅτιν ἀρμόσει ἢ ἀρέσει, θυμῆρες ἐκεῖνο ὅτι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι Αρίσαρχος μὲν διζύνει τὸ αἴροντες. λέγων, ὀξ αὐτῶ γενέσθαι τὸ ἄρμα. Ηρωδιανὸς δὲ ψιλοῖ ὡς ἀφ' τῶ ἄρω αἴρσω αἰολικῶ. σημείωσαι δὲ ὡς πολλαχοῦ καινοῖς χαίρων χήμασιν ὁ ποιητὴς, οὐ μόνον προσεχῶς ὡς ἐρρέθη ἐκαινοφώνησεν, ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτων. εἰ τῷ, μὴ νύ τοι οὐ χαίσομι σκῆπτρον καὶ ἐξῆς. λείπει γὰρ ἐκεῖ, τὸ, δέδοικα ἢ ὅρα μή σοι οὐ χρησιμεύσῃ τὰ τῶ θεοῦ· Οτι τὸ εἰ δέ με μὴ δώωσιν ἐγὼ δέκεν αὐτὸς ἕλωμαι, ἕτοσι δὴ ὁ αὐτάρκης ὢν ἑαυτῷ καὶ μὴ ἔχῃ οὗ ὑπακούοντας· Οτι καὶ ἡ παροιμία φησὶν ὡς αἱ δευτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι. ἡ δὲ ποιητὴς πολλαχοῦ ἴδιον αὐτοῖς ἔργοις ἀποδηλοῖ, εἰ οἷς τὰς δευτέρας συμβουλὰς κρεῖττον ἦπερ τὰς προϋπαρξάσας μελετᾷ πραγματικῶς. οὕτω γοῦν εἰσαῦθα καὶ ὁ Βασιλεύς. τὰ μὲν πρῶτα, οὐ μόνον τῷ Αχιλλεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῖς μηδὲν αἰτίοις σωματειλεῖται ὡς προείρηται. τῷ τε Οδυσσεῖ καὶ τῷ Αἴαντι. εἰ ὁς τῶν ζιδν γέρας εἰπὼν ἀφαιρήσεσθαι. εἶτα μεταγνοὺς ὡς οὐ καλῶς ἀπειλησάμενος, ταῦτα μὲν μεταφράσασθαι λέγει καὶ ὕστερον. τελευτῶν δὲ, εἰς μόνον ἀφορμὴν τὸν Αχιλλέα τὰ τῆς ἀπειλῆς. καὶ Αχιλλεὺς δὲ εἰ τοῖς ἑξῆς, δευτεραίων ἀμεινόνων ἔτυχε κατὰ τὴν παροιμίαν. βουλευσάμενος γὰρ ἀναστῆναι καὶ φονεῦσαι, ὕστερον παύεται. καὶ ὀνειδίσαι μόνον σκέπτεται. καὶ οὐκέτι λέγει ὡς ἰδίαις ὑποστολίαις, ἑαυτὸν ὁ Βασιλεὺς ὀλέσει, ὅπῤ οὐ γέγονεν. ἀλλ' ὅτι τῶ Αχιλλέως πο θὴ ἔσαι εἰ τοῖς Ἕλλησιν. ὅπῤ ἀληθῶς γέγονεν ὕστερον· Ισέον δὲ καὶ ὅτι ἔχῃ λύπην Αχιλλέως ὁ Αγαμέμνων τὴν ῥηθεῖσαν αὐτεπαγγελτον ἀπειλὴν, κατά τε Οδυσσέως καὶ Αἴαντος. λυπεῖ γὰρ πάντως τὸν ἥρωα τὸ σωματιμᾶσθαι αὐτῷ οὓς φιλτάτους. ὅτι δὲ φίλτατοι αὐτῷ Ἑλλήνων Αἴας τε καὶ Οδυσσεὺς, εἰ τῇ ἰλιάδι φανήσεται. καὶ εἰ τῇ β' δὲ εἴπῤ ὁ Θερσίτης, ἔχθιστος ἦν Αχιλλῆι μάλιστα καὶ Οδυσσεῖ. φαίνεται γὰρ ὅτι Οδυσσεὺς καὶ Αχιλλεὺς φίλοι ὄντες ἀλλήλοις, τὸν αὐτὸν ἐμίσουν ἐχθρόν. ὅρα δὲ ὅτι ἡμεῖς μὲν τῇ μεταφράσει ἐπὶ ἄλλου σημαινομένου χρώμεθα. Ομηρος δὲ μεταφράζεσθαι φησὶ τὸ μεταβουλεύεσθαι· Ισέον δὲ ὅτι τὸ τὸ, ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα καὶ αὖτις, ὑστεροβουλίας ἔστι σκοτεός. ὃ δὴ καὶ ἐπιφράζεσθαι καὶ ἐπιμηθεύεσθαι λέγεται, καὶ ὅτι αὐτοτρόπου τούτου, σίτης εἷς κεῖται δοκῶν κατὰ τὸν Λογῖνον, εἶναι παρέθετος. ἔστι δὲ ἐκεῖνος τὸ, ἄξω ἑλών. ἀρκεῖ τὲ γὰρ φησιν εἰς τελείαν σύνοιαν τὸ αὖω αὐτῷ κείμενον ἕως, καὶ τὸ ἐφεξῆς δὲ, τῷ ἄξω ἑλὼν. ὁ δὲ, κεχολώσεται ὃν δὴ ἴκωμαι, εἰς οὐδὲν δέον ἐκπεριασοῦ τέθειται. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὡς λυπήσεται ὁ ἀδικηθείς· Οτι τὸ, νῆα μέλαιναν ἐρύσομεν ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. ἐς δ' ἑκατόμβοιον θείομεν, ὁμοιοκατάληκτα μὲν οἱ γραμματικοὶ ἔχῃ τὰς μὲν συλλαβὰς λέγοισι τὰς σὺν τῷ τέλει, παρίσα δὲ οἱ ῥήτορες. ὥσπῤ οὖ πάλιν ἐπαναφορικὸν τὸ ἐς δ' ἐρέτας. ἐς δ' ἑκατόμβοιον. καὶ κάλλος αὐτὰ ποιεῖν λόγου φασὶν· Ισέον δὲ καὶ ὅτι ἐπίτηδες μὲν προπαροξυτόνως φαμὲν, τὸ, σὺν ἔργῳ. καὶ ἐπιτηδευτῶς. καὶ ὀξ ἐπιτηδεύσεως οἷόν τινος. τὸ δὲ ἐπίτηδες τὸ σύνθετον παροξυτονούμενον, ὄνομα οἱ παλαιοὶ φασὶν εἶναι πολιτικὸν, οὗπερ σύθεσία ὅτιν ὁ ἐπιτηδὴς. ὥσπῤ δέ του τὸ ἀκλεὲς πολιτικὸν, παρ' Ομήρῳ ἀκλεὲς λέγεται. ἐκβληθέντος τῆς ι, οὕτω γέγονε καὶ τὸ ἐπίτηδες, ἐκ τῆς ἐπιτηδείης ἐκπραμόντος τῆς ι ὀξὺ χρείαν μεζικήν· Επι ἰσέον ὡς τὸ ἐρύσομεν, ἀγείρομεν. θείομεν. δύσομεν, εἰ καὶ συμβουλευτικά εἰσιν, ὅμως οὐ μεγεθύνοισι τὴν παραλήγουσαν. ἴωνες γὰρ ἀδιαφοροῦσι πολλὰ τὰ τοιαῦτα, ὡς μυριαχοῦ φανήσεται· Οτι τὴν παρειαὴν πρηΐνην ἐθέλει λέγειν ὁ ποιητὴς κατὰ διάλυσιν τῆς ει διφθόγγου. καὶ παρήϊον τὸ τῶν ἵππων παραγναθίδιον. καὶ τὴν καλλιπάρηον ὀξὺ τῶ ι γράφει. τὸ μὲν ε τῆς διφθόγγου ζέλας εἰς η. τὸ δὲ ι προσγεγράφθαι ἀφεὶς. λέγει δ' εἰσαῦθα καλλιπάρηον τὴν Χρυσηίδα ὁ Βασιλεὺς ἐρῶμενος οἷον αὐτῆς τῷ λογισμῷ καὶ δεικνὺς, ὡς εἰ καὶ σφρεῖται αὐτῆς, ὅμως ἀναμιμνήσκει οἷον ἀποβλητὸν καλόν·

Οτι βουληφόροι παρὰ τῷ ποιητῇ, οἷς ναῦ τις συγκλήτου φαμὲν. Ισέον γὰρ ὅτι, ἡ μὲν ἀγορὰ, παντὸς ἦν τοῦ δήμου κοινὴ, καὶ κηρύγματι ἐθροίζοντο. ἡ δὲ βουλὴ, τῶν ἐκκρίτων μόνων. συγκαλουμένων ἰδία καὶ οὐ μετὰ τοῦ πλήθους. Οτι Ομήρου ἀρχὴν ἐποιοῦντος ἐπὶ νηός, οἱ μεθ' Ομηρον σωθέντες, ναύαρχον τὸν τοιοῦτον φασίν. εἶη δ' ἂν οἷος οὗτος, ὁ καὶ κόμης παρὰ τοῖς ὕστερον. εἰ δὲ μὴ βουληφόρος ὄνειν ὁ αὐτὸς, μεῖζον τὸ ἀξίωμα, καὶ οἷον πάνυ κοσμεῖν τὸν ἐπὶ πρεσβείᾳ στελλόμενον. Οτι σὺ μὲν τῇ ἀπειλῇ, πρῶτον ἔταξε τὸν Αχιλλέα ὁ βασιλεὺς ἐπών. ἢ τὸ σὸν ἀφέλωμαι γέρας, ἢ Αἴαντος, ἢ Οδυσσέως. σὺ δὲ τῷ τίς τιμῆς λοιπῷ, ὕστερον τάττει τὸν Αχιλλέα μετὰ καί τινος σκώμματος. ἐπεὶ ὅτι ἀρχὴς ἔστω τίς εἰς τὸν ἀπόλλωνα νηὸς, βουληφόρος, ἢ Αἴας. ἢ Ιδομενεύς. ἢ δῖος Οδυσσεύς. ἢ σὺ πηλείδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. Ισέον δὲ ὅτι σὺ τῷ ἐπεῖν δῖος Οδυσσεὺς καὶ τιμῆσαι τὸν ἄνδρα τῷ ἐπιθέτῳ, συνέφηνεν ὅτι ὁ Οδυσσεὺς ἔσαι ναύαρχος. καὶ ὅτι ὥσπερ τὸ Αχιλλεῦ ποτὲ μὲν ὡς περίηται διπλασιάζει τὸ τίς λιγούσης κατάρχειν σύμφωνον, ἤγουν τὸ λ', ποτὲ δὲ μονάζον ἔχει αὐτὸ, οὕτω καὶ τὸ Οδυσσεῦ. αὐτοῦ μὲν σὺ τῷ ἢ Οδυσσῆος, δ' εὐὸς σ' ἀβήνεται. συναῦθα δὲ ἀφὲ δύο σ'. ἢ δοκεῖ τὸ μὲν σὺ σ' εἶν ἀφὲ μέλλοντος τοῦ ὀδύσω ὁ δηλοῖ τὸ ὀργίζομαι. τὰ δὲ δύο ἀφ' ἑνεστῶτος, τοῦ ὀδύσσω τὸ ὀργίζομαι. ὅτι δὲ τὸ Οδυσσεῦ παρά τισι μὲν διαζεύγνυται παρὰ τὴν ὁδὸν, ὑπό τινων δὲ μὴ λοῦται. ὅπερ καὶ μάλιστα ὁμηρικόν ἐστιν, σὺ τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν γέγραπται. ὅπου μὴ τὸν Οδυσσέα ὁ ποιητὴς ἐτυμολογεῖ. τὸ δ' ἐκπαγλότατε, ἐκ τοῦ ἐξεπλάγη δευτέρου ἀορίστου γενόμενον, ὥφειλεν ἐκπλαγώτατε εἶν ἀφὲ τοῦ ὦ μεγάλου. ἐπεὶ δὲ ἡ τοιαύτη γραφὴ ἀσυντελὴς ἦν διὰ τυλικῷ μέζῳ, γέγονε μετάθεσις τοῦ λ' ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. ὡς ἂν οὕτω σχηματισθέντος τοῦ ὁ ἀφὲ τὴν πρὸ αὐτοῦ μακραὶ συλλαβὴ, γένηται ἡ λέξις εἰς δάκτυλον χρήσιμος. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐκπαγλότατε, δύξειε μὲν ἂν μέτριόν τι σκώμμα εἶν καί πως ὅμοιον ὡς σὺ εἰρωνείᾳ τῷ, θαυμάσιε. ὃν δηλαδὴ ἐκπλαγεὶς τις, θαυμάσεται. ἔχει δὲ πολύ τι βαρύτητος. διὸ καὶ εἰς θυμὸν ἐκμαίνει τὸν Αχιλλέα. γίνεται γὰρ ἡ λέξις ἐκ τοῦ πλήσσω, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἔμπληκτος. καὶ ὁ παραπλὴξ καὶ τὸ ἐμπλήγδην ἐπίῤῥημα σὺ Οδυσσείᾳ. καὶ ὁ ἀπόπληκτος. ἔχει δέ τι σφοδρότητος καὶ τὸ χῆμα ἡ ἀρτροφή. ἀφὲ γὰρ βύθιον τοῦ Αἴας, ἢ Ιδομενεύς, ἢ Οδυσσεύς, ταχέως ἀπέῤῥεψε τὸν λόγον σὺ τῷ, ἢ σὺ πηλείδη ἐκπαγλότατε. ἵνα μὴ καὶ λάθῃ ἡ ὕβρις. Οτι βύχης ὁ σκοπὸς ἱλασμός ἐστιν ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ὄφρα ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας. Οτι τὸ νοήσῃ ἰδὼν, αὐτὶ τοῦ ὁρατικὸν καὶ ὁριμὺ. ὡς ἀφὸ τοῦ ὁρῶ τὸ πράττω. μάλιστα δὲ ὡς ὀρθῶς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, αὐτὶ τοῦ νοερῶς βλεπτικῶς, παρὰ τὴν νόος περίθεσιν καὶ τὸ ὁρῶ τὸ βλέπω, καὶ οἱονεὶ διορῶ. ὅς οὖ φασὶ καὶ τὸ δέρκω παράγωγον. ὅθεν καὶ τὸ δραθαίνειν ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι. οἱονεὶ ἡ τοῦ βλέπειν ἀποθέσις. καὶ δραπέτης ὁ οἷον ἐκπεταθεὶς τοῦ ὁρᾶν, καὶ μὴ βλεπόμενος ἀφὲ τὸ φυγεῖν. ἐκ τοίνυν τοῦ τοιούτου ὁρῶ ῥήματος, τὸ, νοῶρα ὡς τίς ὄψεως μὴ κατὰ φύσιν ἐχούσης τοῖς ὀργιζομένοις. ἀλλά πως παρατιθεμένης μὴ νοβαλλομένης. ὅθεν καὶ βλοσυρὸς λέγεται, ὁ τὸ βλέμμα νοσύρων. ὁποῖόν τι καὶ οἱ φύσει τὰς ὄψεις διεσταλμένοι πάσχουσι. πολλοὶ οὖτοι μὲν, νοβλέπειν λέγονται. μὴ νοῶρα βλέπειν. ἐκεῖνοι δὲ παραβλέπειν. ὅθεν καὶ παραβλῶτες ὀνομάζονται. Ισέον δὲ ὅτι δοκεῖ ἀφὸ τοῦ ῥηθέντος ὁρῶ, γίνεσθαι καὶ τὸ ἀθρῶ, ἵνα ᾖ, ἀθρῶ τὸ ἄγαν ὁρῶ. μὴ κατὰ συνίζησιν τοῦ δ' πρὸς τὸ θ', ἀθρῶ. καθὸ καὶ ἐκ τοῦ μήδω γίνεται ὁ προμηθής. καὶ ἐκ τοῦ οὐδενὸς τὸ ὀξυθενῶ. καὶ ἄλλα δέ τινα ὁμοίως ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται.

Ω μοι αἰνοδείην ἐπιειμένε. κερδαλεόφρον.
Πῶς τίς τοι πρόφρων ἕπεσιν πείθηται Αχαιῶν
Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι;
Οὐ γὰρ ἐγὼ τροφῶν εἵνεκ' ἤλυθον αἰχμητάων
Δοῦρο μαχησόμενος. ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοι εἰσίν.

Οὐ γὰρ

Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοιὰς ἤλασεν, οὐδὲ μὲν ἵππους.
Οὐδέ ποτ' εἰν ἐρίβωλον ἐυκτιμένην βωπαιείρῃ
Καρπὸν ἐδηλήσαντ'. ἐπεὶ μάλα πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχήεσσα.
Ἀλλὰ σοὶ ὦ μεγαλήτορ ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς
Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνώπα
Πρὸς ζώων. τῶν οὔ τι μεταζέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις.
Καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
Ὅ ἔστι πολλ' ἐμόγησα. δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.
Οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαΐκος πολέμοιο,
Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'. ἀτὰρ ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται,
Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον. ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
Ἐρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας ἐπὴν κε κάμω πολεμίζων.
Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ'. ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν. οὐδέ σ' ὀΐω
Ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν, ἄφενος, καὶ πολὺν ἀφύξειν.
Τόνδ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Οτι εἰς ἀναίδειαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπισκώπτων τὸν Ἀγαμέμνονα, λέγει. ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. δῖον δὲ λέγει, ὅτι τὸν Ἀγαμέμνονα σὺν ἐπηκόῳ πάντων δόξαι ἀχνυμένῳ, ὑποδραθόντα τῆς κουριδίης γυναικὸς τὴν αἰχμάλωτον Χρυσηίδα. καὶ ὅτι τὸ τολμᾶν καὶ αὖ τὸ καταναιδεύσασθαι δι' ἀπειλῆς. τὸ δὲ ἀναιδείην ἐπιφημίζει, αὐτὶ τοῦ, προφανῆ ἔχων ἀναίδειαν καθάπερ περίβλημα. ἢ σὺν δεδυμένε αὐτὴν οἷά τι ὄπλον. κατὰ τὸ, ὅπλα ἐρύσσαι. καὶ ἐπιειμένος ἀλκήν. καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ κερδαλεόφρονα. ὥσπερ καὶ Φθάσας Φιλοκτεανώτατον ἔσκωψεν αὐτόν. δοκεῖ δὲ τοῖς παλαιοῖς φύσει ὁ φιλοχρήματος, καὶ ἀναιδὴς εἶναι. δῆλον δὲ, ὡς κερδαλεόφρων ὅτι καὶ ὁ ὕστερος. δίκην κερδοῦς ὅ ἐστιν ἁλώπεκος τῆς δολίας. ἢ ὁ τὰ πρὸς κέρδος ἤτοι δόλον φρονῶν. Οτι δύο οἶδεν ἑνταῦθα ζόπους πολέμου ὁ ποιητής. ἢ ὁδὸν ἐλθεῖν, ἢ αὐσράσιν ἵ φι μάχεσθαι. ἔστι δὲ ὁδὸν μὲν ἐλθεῖν, τὸ τὺ αἱρεῖς εἰς λόχον ἀπελθεῖν, ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. οἱ καὶ ἀπὸ Δημοσθένους φέροντ χρῆσιν. ἐπόν τος δ' ἐν τῷ κατὰ Αριστοκράτους τὸ, εἰ ὁλῷ καθελὼν, αὐτὶ τοῦ εἰ λόχῳ. ἵ φι δὲ μάχεσθαι, τὸ κοινῶς μετὰ τοῦ λαοῦ ἀντιπαρατάξεως φανερᾶς. ὅπερ, καὶ ἔστι κυρίως ἵ φι πολεμεῖν. ὡς τὸ λόχου, δόλῳ καὶ οὐ τοσοῦτον ἰσχύϊ βυσσουμένου. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ αὐτὸς ὀνειδίζων, σαφέσερον λέγει τῷ βασιλεῖ, ὅτι οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, οὔτε εἰς λόχον ἐλθεῖν σὺν ἀρίστευσιν ἀχαιῶν τέτληκας θυμῷ, ὡς οἷα τλησικάρδιος. δοῦναι δὲ καὶ ἄλλως ὁδὸς πλατυκώτερον λέγεσθαι, πρὸς διασολὴν αὐτιπροσώπου πρατάξεως, καὶ τὸ ἐπὶ λείαν ἀπελθεῖν σου. καὶ τὸ ἐπὶ κατασκοπεύσει λαοῦ, ἢ τείχεις ἀναμετρήσει. εἰ δὲ καὶ αὐτὰ ζόπον τινὰ λόχος ὄσιν, ἀλλὰ τὸ εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν ἤγουν πρεσβείαν, οὐκέτι λόχος ὄσιν. ἔοικε δὲ εἰς πάντα ὁ Ἀχιλλεὺς δύσκριτεῖν. σὺ μὲν ὁλῷ, οἷα πολέμαρχος. καὶ πολλὰς μὲν πόλεις, πολλὰς δὲ νήσους παρασησάμενος. σὺ δὲ τῷ, ἵ φι μάχεσθαι, οἷα τὴν ζοίαν γενναίως πολιορκῶν. τὸ δὲ ἐλθεῖν, ἐλθὼν λεγόμενον σωρικῶς, ἐὰν προσλάβῃ πρὸ τοῦ ν' τὴν μὲ συλλαβὴν ὡς προείρηται, ἐλθέμεν λέγεται ὡς καὶ ζωσέμεν καὶ λεγέμεν καὶ ὅσα τοιαῦτα. προστεθείσης δὲ σὺν τῷ τέλει τῆς αἱ διφθόγου, ἐλθέμεναι γίνεται. καὶ λεγέμεναι. καὶ ἐσὶ καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ πολλοῖς ποιητικὰ ῥήματα πάμπολλα. οὐ μόνον δὲ σὺν τοῖς διούτοις πλεονάζει ἡ μὲ συλλαβὴ, ἀλλὰ καὶ σὺν τοῖς εἰς ναὶ λήγουσιν ἀπαρεμφάτοις, πρὸ τῆς λιγούσης τίθεται. οἷον ποιησῆναι ποιησήμεναι. θωρηχθῆναι θωρη-

θύμιναι. καὶ ἕτερα μερία τοιαῦτα. τὸ μὴν τοι θεῖναι καὶ δοῦναι καὶ εἶναι, οὐχ ἁπλῶς περὶ τῆς λιγούσης δέχονται τὴν μὲ συλλαβήν, ἀλλὰ ἀμβολῇ τῶν ὑποτακτικῶν φωνηέντων. ἤγουν τῆ υ καὶ τῆ ι. θέμιναι γὰρ. καὶ ἔμμιναι λέγομεν. ἀλλὰ καὶ δίμιναι. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς περὶ μικροῦ εἶπεν, ἀμφιδίμιναι ἐλικώπιδα κούρην. ταῦτα δὲ ἡ τὴν τελευταίαν διφθογγον ἀμβάλλουσι, καὶ γίνονται θέμιν καὶ ἔμιν καὶ δόμιν· Οτι αἴχμηταὶ μὲν, ἁπλῶς οἱ στρατιῶται. ἡ καλοῦνται οὕτως, ἀπὸ ἑνὸς μέρους τῶν ὅπλων ἤτοι τῆς αἰχμῆς. ὥσπερ καὶ ἀπὸ κνημίδων, δύκνημιδες οἱ καθόλου εἰπεῖν δύοπλοι. καὶ ἀπὸ θώρακος, θωρηκταί. ἡ ἀπὸ ἀσπίδων, ἀσπιδιῶται. καὶ ἀσπισταί. ἡ ἀπὸ κόρυθος ἤγουν τοῦ κεφαλαίας, κορυθαίκες. καὶ κορυθαίολοι. καὶ κορυσταί. προστεθέντων δὲ καὶ τῶν ἵππων, ἱπποκορυσταί. καὶ ἀπὸ δοράτων, δορίκλυτοι. ὁπλίται μὴν τοι μεθ' Ομηρον, ἀπὸ γενικοῦ ὀνόματος τῶν ὅπλων ἐκλήθησαν. ὥσπερ καὶ ὁπλότεροι οἱ νέοι. καὶ ὑπόπλοι, οἱ αὐθάδεις. κεῖται δ' ἐν ταύτῃ, ἡ τὸ ἤλυθον ἀντελές. οἷον οὐ γὰρ ἐγὼ τρώων ἕνεκ' ἤλυθον. οὐ συγκεκομμένον τὸ ἦλθον. κατὰ τὸ, ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας. οὕτω καὶ ἀπόλοιτο μὲν τὸ ἀλεγεινὸν, συγκέκοπται δὲ τὸ ἀλγεινὸν, ὡς καὶ τὸ ἄλγος· Οτι αἴτιος παρ' Ομήρῳ λέγεται, ὁ αἰτιατέος, ἡ ὑπὸ μέμψιν καὶ αἰτίασιν κείμενος. καὶ ἀπολύτως λαμβάνεται. οἷον οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν οἱ θεοί. καὶ οὔτι μοι αἰτίη ἐστί. θεοὶ νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, ἄλλως χρώνται τῇ λέξει· Ισέον δὲ ὡς ὁ μὴ βλαβῆναι λέγων ὑπό τινων, καλῶς λέγει ὅτι, οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν. οὐ γὰρ πώποτ' ἐμοὶ βοῦς ἤλασαν. οὐ δέμιν ἵππους. σύνταθθα δὲ δηλοῖ ὁ ποιητὴς ὅτι, πολέμου ἀφορμὴ θεῖς παλαιοῖς ὡσεὶ ποθὲν, τοὺς ἵππους ἁπελάσαι ποθεν. ἢ καρπὸν γῆς ἐπισπασαμένους δηλήσασθαι, ἤγουν βλάψαι. οὗ χρῆσις ὅτι καὶ παρὰ Ηροδότῳ. δηλέον γάρ φησιν, αὐτὶ τοῦ ἔβλαπτον. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ δηλητήριον· Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ διάφορος σημασία τῶν ῥημάτων, διαφόροις πολλάκις συζυγίας ποιεῖ. δηλῶ μὲν γὰρ δηλώσω, τὸ φανερὸν ποιήσω. δηλῶ δὲ δηλήσω, τὸ βλάψω. οὕτω καὶ νοῶ νοήσω, τὸ εἰς νοῦν λήψομαι. νοήσω δὲ, τὸ ἐμβαλῶ νοῦν. καὶ πολεμήσω μὲν, τὸ μαχήσομαι. πολεμάσω δὲ, τὸ κινήσω ἕτερον εἰς μάχην. καὶ σταθμῆσαι μὲν, τὸ ζυγοστατῆσαι. σταθμώσασθαι δὲ παρὰ Ηροδότῳ, τὸ σοχάσασθαι. καὶ κηλήσω μὲν, τὸ θέλξω. ἀφ' οὗ ὁ ἐν Οδυσσείᾳ κηληθμός. κηλήσω δὲ ῥῆμα οὐ σεμνόν. ἀφ' οὗ κήλωσα τὰ πορνεῖα παρὰ Λυκόφρονι. καὶ βοήσω μὲν, τὸ ζαλῶς φωνήσω. βοήσω δὲ, τὸ μεταμορφώσω εἰς βοῦν. καὶ τὸ σκιῶ δὲ, σκιώσω ἀφ' οὗ καὶ σκίωμα. καὶ τὸ σκιάω σκιώσω ἀφ' οὗ οἱ σκιῶνται, διαφορὰν ἔχοντα φανεράν. ὁμοίως καὶ τὸ ξιλῶ ξιλώσω, τὸ πρωτότυπον τοῦ ξιλωτόν. καὶ τὸ ξιλῶ ξιλήσω τὸ τοῦ ξιλήμονος, ὃ ἐν Οδυσσείᾳ κεῖται καὶ τὸ κυκλῶ κυκλώσω, καὶ κυκλήσω. καὶ ῥῶ ῥήσω, ὅθεν τὸ ῥῆμα. καὶ ῥῶ ῥώσω, ἀφ' οὗ ἡ ῥῶσις. εἰ δὲ καὶ τὸ φιλῶ φιλήσω καὶ φιλώσω, ὡς τὸ, φιλώσας πρόμον παρὰ Λυκόφρονι, δῆλόν ἐστι διαφορὰν, χωὶ ζητῆσαι. γίνεται δὲ τὸ δηλῶ ἤγουν βλάπτω, ἀπὸ τοῦ δαίω, ὅθεν καὶ ὁ δαλός. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ πρίω τὸ καίω μεταθέσει τοῦ ρ, καὶ ζοπῆ τοῦ ι εἰς ε, γίνεται πρθω, ἔχει δὲ ἐπομβίοις ἐμπεσοῦσι ταῖς ποιήσεσι. καὶ ὡς παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, δῆρις ἡ μάχη, ἔτι δὲ καὶ δηΐς, οὕτω παρὰ τὸ αὐτὸ δαίω, δηλῆσθαι τὸ κακοπαθῶς βλάπτειν, ὥσει καὶ ἔχει δαλοῦ καίοντος. καὶ διαῦτα μὲν ταῦτα. τὰς βοῦς δὲ δηλυκῶς ἴωνες φασι, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. ἤδη δὲ καὶ ἀπίκοι, ὥσπερ καὶ τὰς ὄις. ἡ τὰς ἵππους. καὶ τὰς ἡμιόνους. καὶ τὰς κύνας· Σημείωσαι δὲ ὅτι, σύνταθθα μὲν, ἐλάσαι, τὸ πολέμου νόμῳ ἀπελάσαι. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ σιδήρου ἐλάσεως. καὶ ἐπὶ κτήσεως τείχεως. καὶ ὀρύξεως τάφρου. καὶ ἱππηλασίας. εὕρηται δὲ καὶ κατελάσαι κωμικώτερον, ἐπὶ ἀσεμνου σημασίας. τὸ δὲ ὄρκοις ἐπίλασαν παρ' Ηροδότῳ, αὐτὶ τοῦ ἐπήγαγον. ἀπήνας τινὰς ῥηθὲν πρὸς τὸ ἀπίλασαν, τὸν ἐπακτὸν ὅρκον ὀνομασθῆναι πεποίηκε παρὰ τοῖς ὕστερον· Ισέον δὲ ὅτι σὺ τῷ, οὐ γὰρ πώποτ' ἐμοὶ βοῦς ἤλασαν, ὁ πώ παραπληρωματικὸς ζώδεσμος, ἐκ βαρυτονήσεως ἐνεκλίθη. οἷον οὔπω γάρ ποτε. διὸ καὶ προπαροξύνεται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. δηλοῖ δὲ τὴν τοῦ συνδέσμου βαρεῖαν τάσιν, καὶ τὸ, οὐ δέ τι πω

ἴδμεν καὶ ἐξῆς· Οτι τὴν φθίαν ἤγουν τὰ νῦν κατά τινας λεγόμενα φαρσαλα τὴν τοῦ Αχιλλέως παῖδα, ἐριβώλακα λέγει, ἤγουν μεγαλόβωλον. ἔτι δὲ καὶ βωτιάνειραν, ἤτοι θρεπτικὴν ἀνδρῶν. εἰ δὲ τοῖς ἑξῆς, καὶ μητέρα μήλων ἤγουν προβάτων καὶ θρεμμάτων, αὐτὴν ὀνομάσει δῆλον τὸ τίονα εἶναι τὴν ἐκεῖσε γῆν. ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς, φθιώτης λέγεται. εἰσὶ δέ τινες καὶ φθῖοι παρὰ τῷ ποιητῇ ἕτεροι παρὰ τοὺς φθιώτας, ὡς εἰ τοῖς ἑξῆς ὅτε δέον δῆι, ῥηθήσεται. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας, ἀπὸ φθίας γυναικὸς ἢ φθίου υἱοῦ ποσειδῶνος καὶ λαρίσσης κληθῆναι τὴν φθίαν φησί. λέγων καὶ ὅτι πόλις καὶ μοῖρα Θεσσαλίας, ἡ φθία. καὶ ὅτι τὸ ποιητὸν, καὶ φθινώτης ἡ φθῖος λέγεται. καὶ Αἰλιανὸς δὲ μέμνηταί τινος φθίας παρθενίου. ἧς φησὶν ἐραθεὶς βίᾳ, μετέβαλε τὴν μορφὴν εἰς περισσὸν· Ισέον δὲ ὡς τῆ, βωτιάνειρα, προϋπόκειται ὁ βότης, καὶ ἰωνικῶς βούτης. ὡσανεὶ λοῖ ἡ ὁ παρ' Ησιόδῳ ἀβούτης ἀνὴρ. δωρικῶς δὲ, τὸ, βούτης εἰς ὡ μέγα τρέψαντες κατὰ πρόσληψιν, μοῦσα μῶσα, βώτης εἴρηται ἀν. οὗ δηλωτὴν, ἡ βῶτις τῆς βώτιδος. ὅθεν γῆ τε βωτιάνειρα ἡ θρεπτικὴ ἀνδρῶν, παρὰ τὸ βῶ βώσω βωτότης, καὶ τὸ, ἀνὴρ ἀνέρος. καὶ παμβῶτις παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ πάντων τροφός. καὶ ἔστι ῥῆτορ καθολικώτερον. ἡ γάρ τοι βωτιάνειρα, πρὸς εἴδους εἰ λαλεῖται τὸ τῶν ἀνθρώπων. ὡς πρὸς ἑτεροῖα ζωϊκὰ εἴδη, τὸ ἱπποβότον τε δῖον. τὸ αἰγίβοτον. τὸ μηλόβοτον. τὸ βούβοτον. Οτι ἐπὶ τόπων πολὺ διεστώτων εἰ οἷς καὶ θάλασσα μεσολαβεῖ, εἴρηται τὸ, μάλα πολλὰ μεταξὺ οὔρεά τε σκιόεντα. θάλασσά τε ἠχήεσσα· Ισέον δὲ ὅτι, σκιόεντα μὲν, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, λέγει τὰ δασέα καὶ σκιερὰ ἀπροτελεστικὰ, δῆλα τὸ τῆς ὕλης λάσιον. ἠχήεσσα δὲ, τρόπον ἦν πολις ἦρις γίνεται. ὁ δὲ ἦρις, ὀνοματοποιεῖται, ὥσπερ καὶ ἡ ἰαχή. δῆλον δὲ ὅτι τὸ σκιόεντα, κατ' ἐπὶ δωμάτων λέγεται. ὡς τὸ μέγαρα σκιόεντα· Οτι τὸ αἰδοδείην ἐποιεμψίν, ἤγουν σύνδεσμόν τὸ πρὸ ὀλίγου ῥηθὲν, ἐνταῦθα ἐπὶ πλέον αὐξάνων, φησίν. ὦ μέγα αἰδοὲς κατ' κυνῶπα ἀπὸ σθένους ὁ κυνώπης. οὗ δηλωτὴν ἡ κυνῶπις, ὡς δηλοῦσι καὶ αἱ τῆς ζαπφοῦς κυνώπιδες. παρακατιὼν δὲ διαλύει τὸ ζυνθετον. καὶ κυνὸς ὄμματα ἔχειν αὐτὸν λέγει. κατ' ὅρα ὅτι καὶ ὁ Αχιλλεὺς ταυτολογεῖ δῆλα θυμὸν, καθὰ καὶ ὁ βασιλεὺς ἀνωτέρω. καὶ οὐ θέλει μεταθεῖναι τῆς ἐπὶ αἰδοδείᾳ κατηγορίας· Σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως εἰς πολλὰ δρεπελαθεὶς θυμὸν ὁ βασιλεὺς, ὅμως οὐδὲν ζαχὺ προσεῖπε τὸν Αχιλλέα. ἀλλὰ πολλὰ καὶ δεινὰ παρ' ἐκείνου ἀκηούσας, αὐτὸς ἐκπαγλότατον μόνον ἐκεῖνον ἠρκέθη προσειπεῖν. ζυνενον ζάμενός που καὶ αὐτὸς, τὸ τῆ ζαγκῦ, ὡς αἰσχρὸν λόγοις κολάζειν τὸν δυναμενον ἔργοις ἀμύνασθαι. μάλιστα δὲ παιδεύων, μὴ ἐφιέναι ἄγαν τῇ γλώσσῃ τὸν θυμούμενον· Οτι τὸ ἀρνυσθαι, παρὰ τοῖς παλαιοῖς κυρίως ἐπὶ τοῦ ἀντικαταλλάσσεσθαι ἔκειτο. καὶ εἴρηται πολλαχοῦ αὐτῷ συντελέσθρον, οἷ τῷ α' τῆς Οδυσσείας. νῦν δὲ οἷ τῷ, τιμὴν ἀρνύμενοί σοί τε καὶ τῷ Μενελάῳ πρὸς ζῷον, τιμὴν τὴν τιμωρίαν φασὶν οἱ παλαιοὶ φιλοσοφώτερον. ὡς γὰρ ὁ ἀδικηθεὶς χρήματα, πολλαχοῦ πρὸ τοῦ ἀδικήσαντος ἀρνυται, καὶ ζημίαν οὕτω τῆς εἰς αὐτὸν ἀδικίας ἀντικαταλλάσσεται, ἢ τυχὸν καὶ κόλασιν ἀντιλαμβάνει τῆς ὕβρεως ἐκ τοῦ ὑβρίζαντος, οὕτω καὶ οἱ ἕλληνες πολιορκοῦντες τὴν τροίαν, τιμωρίαν ταύτην βίας βασιλοῦσιν ἀντικαταλλάσσονται τῆς ὑπὸ ζῴων πεπλημμεληκυίας εἰς τὴν Ελενην ἁρπαγῆς. τὸ δὲ εἰπεῖν ὅτι τιμὴν ἤγουν ἀγαθὸν κλέος ἐκ ζῴων ἀρνύμενοι σοί τε καὶ τῷ Μενελάῳ, φαῦλον μέντοι προφανὲς οὐκ ἔχει. ἔφη γὰρ καὶ ὅτι, πολεμοῦμεν ὄφρα σὺ χαίρῃς. οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς. βούλονται γὰρ οὗ ἕλληνας πρὸς ζῴων τιμωρίαν καὶ δίκην ἤγουν ἐκδίκησιν εἰσπράττεσθαι. καὶ ὡς Ομηρος ἐρεῖ, ποινὴν οὐμὴν δόξαν. ἔδοξε γὰρ παρέλκειν δοκεῖ, ὡς οἷα παρακολούθημα τῆς ποινῆς. καίτοι οὐ κακῶς ἔχει καὶ ἐπὶ κλέους συνδόξου νοηθῆναι τὴν τιμὴν, ὡς εἰ τοῖς ἑξῆς φαίνεται. καὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ μετ' ὀλίγα. ὅτι πάρεσι καὶ ἄλλοι οἵ κέ με τιμήσουσιν. ὥστε οὐδὲν φαῦλον νοῆσαι. ὅτι Αχιλλεὺς μὲν τοιαύτην εἶπε τιμὴν τῷ βασιλεῖ ἀρνυσθαι. αὐτὸς δὲ ἄλλως λέγει, ἔχειν τὸ τιμᾶσθαι καὶ ἄλλοθεν. σκοπητέον δὲ εἴπερ τὸ τιμωρεῖν ἤτοι βοηθεῖν, ἐκ τοῦ τιμὴν ἀρνύμενοι ἐποιήσατο σω-

τεθῆναι. ἔστι γὰρ τιμωρεῖν, τὸ τιμὴν αἴρειν ποθεν ὑπόρ τινος. ἢ ἀείρειν. ὅθεν καὶ ὁ τιμάορος, ὅ ὅτι τιμωρός. ἐκ δὲ τοῦ ἀρνυσθαι, καὶ τὸ μισθαρνεῖν, τὸ μισθὸν ἁλλαδὴ ἀρνυσθαι. Οτι Ομηρος μὲν εἰπὼν Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα, εὐθεῖαν οἶδε τὴν ὁ κυνώπης ὡς καὶ προείρηται. ὁ μέντοι εἰπὼν ζαγκὸς, κελαινεφὲς θυμὸν τὴν καθεῖαν ψυχὴν, ἑτεροῖαν οἶδεν εὐθεῖαν. καὶ οὐ δὲ βαρύτονον κατὰ τὸ Κύκλωψ, ἀλλὰ ὀξύτονον. Οτι ὅπερ εἰ ὀδυσσεὺς ἔφατο εἰ τρέσσεσθαι ἤγουν ἐπιστρέφεσθαι, ἔνθα αὐτοῦθα μεταστρέφεσθαι λέγει. οὗ ἑρμηνεία ποιητικὴ τὸ ἀλεγίζειν. οἷον τῶν ἤγουν ὧν, οὔτι μεταζέπῃ οὐ δ' ἀλεγίζεις, ὅ ὅτι λόγον ἔχεις. παράγωγον δὲ τὸ ἀλεγίζειν, ἐκ τοῦ ἀλέγειν. Οτι πολυώνυμος καὶ πυκνὴ καὶ γοργὴ ἡ τοῦ Αχιλλέως αὐταῦθα δημηγορία. ἔχει δέ τι καὶ καταφορικόν. δυσχεραίνῃ μὲν γὰρ ἐστὶ τῇ βασιλικῇ ἀπειλῇ. λέγει δὲ ἡ χάριτας αὐτῷ ἐποφείλεσθαι, εἴγε μὴ ὄφελε θοὺς ζῶας ὡς ἕλκανας ἀλλὰ ὄφελε θοὺς ἀτρείδας ὡς ἀδικηθέντας ὑπὸ ζώων, ἦλθεν εἰς ζοίαν. βαρὺ δὲ ἡγεῖται καὶ ὅτι ἀφαιρεῖται ἀπ' αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς ὃ μὴ δέδωκεν αὐτὸς, ἀλλ' οἱ ἀχαιοί. φησὶ δὲ καὶ ὅτι, οὔτε μὴ ποτονῶτι αὐτῷ ἐδόθη τὸ γέρας καθὰ καὶ τῷ Αγαμέμνονι, ἀλλὰ πολὰ μογήσαντι. καὶ ὅτι οὐ δέ ποτε ἴσον αὐτῷ ἔχει γέρας. ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον φησὶ τοῦ πολέμου, χεῖρες ἐμαὶ διέπουσιν. ἢν δέ ποτε δασμὸς ἵκηται, σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον. ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε ἔρχομ' ἔχων. οἰκεῖα δὲ ταῦτα λέγεσθαι παρὰ τῶν φιλοπονούντων μὲν, σὺν αὐταρκείᾳ δὲ ζώντων πρὸς τοὺς πλεονεκτεῖν θέλοντας. Ιστέον δὲ ὅτι λείας ἐπισυναχθείσης πολλῆς, ἐμερίζοντο ἐπίσης τὰ λάφυρα διά τινος λαχμοῦ. ἐδίδοντο δὲ ἰδίᾳ τοῖς βασιλεῦσι καὶ ἀριστεῦσι κατ' ἐξαίρεσιν, ἀτόμοιραί τινες. αἱ δὴ καὶ γέρας ἐλέγοντο. λέγει δὲν Ηρόδοτος καὶ σὺ Σπάρτῃ τοῖς βασιλεῦσιν εἶναι γέρα, ἑτέρά τέ τινα, καὶ τὸ διπλήσια νέμειν αὐτοῖς τὰ πάντα. τῷ μέντοι βασιλεῖ ἐκ τῆς λείας, καί τι πλέον ἢ τὸ γέρας προσεπεδίδοτο καθά τινες φασὶ τῶν παλαιῶν, ἵνα ἔχῃ δαπανᾶν αὐτὸ, καὶ μὴ ζύχεσθαι ἀναλοῦν τὰ οἰκεῖα εἰς τὰ κατὰ καιρὸν τῶν ἀριστέων συμπόσια εἰωθότα γίνεσθαι, ὡς σὺ πολλοῖς τῶν Ομήρου φαίνεται. καὶ ταῦτα εἰσὶν ἐφ' οἷς πλεονεξίαν καὶ κερδαλεότητα τοῦ βασιλέως ὁ Αχιλλεὺς κατηγορεῖ. ὡς δῆθεν νοσφιζομένου πολλὰ ἀπ' ἐκείνων. καὶ ὡς εἰπεῖν δημοβόρου. ὅπερ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. σὺ τούτοις δὲ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, τριχαΐξ τριχάϊκος, κεῖται τὸ πολυαΐκος πολέμοιο, ἀπὸ τοῦ σὺ αὐτῷ πολλὰς ὁρμὰς, καὶ μεταξοπάς. ὧν εἴρηκα, καὶ ἄρης ἀλλοπρόσαλλος ῥηθήσεται σὺ τοῖς ἑξῆς. Οτι ὁ αὐτὰρ καὶ ὁ αὐτὰρ οἱ συνδεσμοι, διάφοροι πάντη εἰσὶ πρός τε ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν δὲ συνδεσμον. διαφέρουσι δὲ ἀμφότεροι τοῦ δὲ συνδέσμου, ὅτι αὐτοὶ μὲν ποιητικώτεροί εἰσιν. ἐκεῖνος δὲ, κοινός. καὶ αὐτοὶ μὲν ἀεὶ προτάσσονται τῶν τοῦ λόγου συντάξεων. ἐκεῖνος δὲ ἀεὶ ὑποτάσσεται. τὸ δ' ὅμοιον προέρηται καὶ πολὺ τοῦ ἤτοι μὴ μὰ. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὁ καὶ συνδεσμος καὶ ὁ τε, εἰ μὴ παραπληρωματικῶς ἁπλῶς οὕτω τίθενται, ἰσοδυναμοῦσι ἔνιοι. διαφέρουσι δὲ, ὅτι ὁ μὴ μὲν, προκατάρχει τῶν λέξεων. οἷον μὴ ἐγὼ μὴ σὺ. ὥσπερ μὴ αὐτὰρ ἐγὼ αὐτὰρ σὺ. ὁ δὲ τε ὑποσιώπει. οἷον ἐγώ τε. σύ τε. ὡς μὴ τὸ ἐγὼ δὲ. σὺ δὲ. νὺν δὲ τόνον τοῦ ἀταρ μὴ αὐταρ, παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ὡς μὴ ἀναλόγως ἔχοντα. λέγοντες, ὅτι αἱ εἰς ρ λήγουσαι βραχυκαταλήκτοι λέξεις, βαρυτόνου). καλὴ ἄλλοθεν ποθεν εἰς ὀξυτόνου διάζωνται. οἷον πάτερ. μῆτερ. σῶτερ. θύγατερ. ἥμαρ. ὕπαρ, ἦπαρ. φρέαρ. χωρὶς τῆς ὑπὲρ προθέσεως. ἀπὸ τοῦ τὰς προθέσεις φιλοξυτόνους εἶναι. μὴ χωρὶς τοῦ, ἀταρ μὴ αὐταρ. ἐπεὶ μὴ οἱ συμπλεκτικοὶ συνδεσμοι, φιλοῦσιν ὀξυτονεῖσθαι. προϋπάρχων δὲ ὁ ἀταρ, γεννᾷ τὸν αὐταρ αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ. δῆλον δὲ ὅτι τῷ ἀταρ καὶ αὐταρ μὴ δὲ, ἰσοδυναμεῖ σὺ πολλοῖς, καὶ ὁ μὲν συνδεσμος. οἷον ἐγὼ μὲν ἔειπον σὺ μέντοι οὐκ ἤκουσας. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀλλά. ὁποῖα ἦν πρὸ ὀλίγων τὸ, ἀλλ' οὐκ ἀτρείδῃ ἤνδανεν, ἀλλὰ κακῶς ἀφίει. ἐκεῖ γὰρ οἱ ἀλλὰ συνδεσμοι, αὐτὶ τοῦ δὲ κεῖνται. ποιοῦντες καὶ χῆμα ἐπαναφορικὸν ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι σὺ στίχων ἀρχαῖς. Οτι οἱ ἴωνες τὰς μὲν χρονικὰς αὐξήσεις τῶν παρωχημένων, καταστῶσι συναρχεσθαι τοῖς ἑνεστῶσι, ποιοῦντες αὐτὸ, ὡς προείρηται. οἷον, ἀγαπῶ ἀγάπων.

ὀρύσσω

ὀρύσσω ὄρυσσον. ὡσαύτως καὶ τὰς ὀξὺ τῶ ε αὐξήσεις καθελόντες, τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τοῖ-
ρισσοιοῦσαι ταῖς ἀνεσῶσι καὶ τοῖς παρωχημένοις. τὸ τύπτω γὰρ παρατατικὸν, τύπτον λέ-
γοντες. καὶ γὰρ ἀόριστον τύψα. αὔξησιν μέντοι ὀξὺ διπλασιασμοῦ γινομένην, οὐδέποτε
καταβάλλουσιν. οὐ γὰρ ἀλλ' ὁ τέτυφα, τύφα ἐροῦσιν. οὐ δὲ τὸ πεποίηκα, ποίηκα. χαίρουσι γὰρ
τοῖς ἀναδιπλασιασμοῖς ὅτι μάλιστα. καὶ διαρκοῦσι οὐ μόνον ἐν ταῖς αὐξήσεσιν ἐῶσι κα-
τὰ χώραν μένειν αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ῥήμασί τισι καὶ μετοχαῖς προστιθέασιν, ὡς δοκεῖν ἐν
αὐξήσει τὰ τοιαῦτα εἶναι. οἷα εἰσὶν ἄλλά τε, καὶ τὸ λελαχών. καὶ τὸ λελαβών. ἀλλὰ
καὶ τὸ τετύκοντο δαῖτα, καὶ ἐκλελάθοιντο γάμοιο, ἐν οἷς ἀπέρριψαν μὲν τὸ ε τῆς αὐ-
ξήσεως τὸ ἐτύκοντο καὶ ἐλάθοντο, προσέθεντο δὲ τὸν τὸ τε καὶ λε διπλασιασμὸν, τοιοῦ-
τον φασὶ καὶ ἐνταῦθα τινὲς εἶναι τὸ, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων. οὔστε καὶ ἐν τῷ δέχθαι
ἄποινα, οὐ νοητέον ὅτι ἀφαίρεσις γέγονε τῆς τ δεδέχθαι αὐξήσεως ἰωνικῶς. ἀλλὰ μᾶλ-
λον αἰολικὴ συσκοπή. Ιστέον δὲ ὅτι οὐ πάντες ἀρέσκονται γράφειν, κεκάμω. ἀλλ' οἱ πολεῖοι
τὸ κέ σωδετικὸν ἔλεγον φασὶν, ἐπήν κε ἴγων ἐπεισβὰν κάμω. τὸ δὲ πολεμίζειν πρωτό-
τυπον τὸ πολεμεῖν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. Οτι φέρτερον πρᾶγμα λέγει ὁ
ποιητὴς, τὸ παρ' ἡμῖν προφερέστερον, καὶ κρεῖττον ἢ διαφέρον ἢ ὑπερφέρον τῶν ἄλλων.
οἷον ἐπεὶ πολὺ φέρτερον. φέρταξον δὲ τὸ ὑπερφερέστατον. οὕτω δὲ καὶ τὸ πολὺ φέρ-
τερον ὀξὺ τὴν προθήκην τὸ, πολὺ, ταυτόν ὅτι τῷ, φέρτατον. ἐνταῦθα δὲ πρίασθαι τοὺς
οἱ παλαιοὶ τὸ ἐπεὶ. φασὶν ὅτι τὸ ἡ ὑποτασσόμενον τῷ ἐπεὶ, περιασπᾶται. μᾶλλον δὲ τὸ τί,
ἐγκλίνεται. οἷον τίη δὲ σύ. Οτι ἀπὸ τοῦ ζώου τῆς κορώνης δύλυγισον ἐρεύσης τὸν ζάχη-
λον, ἢ τῶν θυρῶν κορώνη μετήνεγκαν. ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ κόρακος, ὁ κόραξ. δηλαδὴ τὸ κο-
ράκιον. ἀπὸ δὲ τῆς τῶν θυρῶν ταύτης κορώνης ὀξὺ τὸ ἐπικαμπὲς τοῦ ὀργάνου, ἴσως δὲ μὴ
ἀπὸ τοῦ ζώου, καὶ κορωνίδες λέγονται νῆες, οὐ μόνον ὡς κατὰ τὴν κορώνην μέλαιναι, ἀλ-
λὰ καὶ ὡς τὰ ἄφλαστα τὰ κατὰ πρῷραν καὶ πρύμναν, οἷα ἐν λυγισμῷ ἐπικαμπόμε-
να ἔχουσι. αἱ δὲ τοιαῦται κορῶναι, μὴ τὴν κορώνην παρήγαγον εἰς ἣν ἐντίθεται ἡ νευρὰ,
ἄκραν οὖσαν τοῦ τόξου. ὅθεν μὴ τὸ ἀγαθὸν τέλος τῶν πράξεων, χρυσῆν κορώνην ἡ παροιμία
καλεῖ. ὡς ὅτε τις εἴπη, χρυσέαν ἐπιτεθῆναι κορωνίδα ταῖς πράξεσιν ἢ τοῖς λόγοις, ἤτοι
συμπέρασμα μὴ τέλος, ἀπὸ τῆς τοιαύτης τοῦ τόξου κορώνης τὴν μεταφορὰν λαβοῦσαν.
ἢ τυχὸν μὴ ἀπὸ τῆς τῶν νηῶν κορωνίδος. ἢ καὶ ἀπὸ τῆς τὰς θύρας συγκλειούσης κορώνης.
Ιστέον δὲ ὡς εἴπερ νῆες κορωνίδες αἱ μέλαιναι λέγονται, πρὸς διασολὴν οὕτω καλοῦνται
τῶν μιλτοπαρήων, αἳ ἡ βοιωτία δηλοῖ. κοῖλαι μέντοι, οὐ διασαλτικῶς ὀνομάζονται.
Οτι κατὰ δὴ παλαιοὺς, ἄφενος μὲν, ὁ δι' ὀλίγου σωαγόμενος. πολοῦτος δὲ, ὁ ὀξὺ πολ-
λῶν ἐτῶν. οἱονεὶ πολλόετος τις ὤν. γίνεται δὲ ἄφενος ὡς τοῖς πολεῖοσι δοκεῖ, ἀπὸ τοῦ εὖου
ὅ ὅτι χρόνου. ὃς εἰ καὶ παρ' ἡμῖν μὴ φιλοῦνται, ἀλλὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀττικῶς διαζεύ-
χθαι λέγεται. ἆρον δὲ, ἢ παρὰ τὸ ἔω τὸ πληρῶ ἤτοι τελειῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ ὅλος. τελεσφό-
ρος γὰρ κατὰ δὴ παλαιοὺς ὁ σίτος. ἢ παρὰ τὴν εὕρεσιν τῶν τεσσάρων ὡρῶν καὶ τῶν
κατ' αὐτὰς ἔργων. ἢ καὶ ἄλλως παρὰ τὸ, εἷς οἶος, ἵνα κατὰ τὴν εὖνιν καὶ αὐτὸς εἴη βοιῶς
μόχος μονόκερως. βοιῶς μὲν, ὀξὺ τὸ κατὰ βόας ἐργατικὸν τῆς γενέσεως. μόχος δὲ, ὀξὺ τὸ
ἀεὶ νεάζειν ἐφ' οἷς ποιεῖ. μονόκερως δὲ, ὀξὺ τὸ μοναδικὸν καὶ ἀνεπιποινώνητον κατ' ἐνέρ-
γειαν, τοῖς μερικοῖς καιροῖς. ἔτι ἰστέον καὶ ὡς διφορεῖται ἄφενος κατὰ τὸ γένος. καὶ Ομη-
ρος μὲν οὐδετέρως προάγει αὐτὸ, λέγων. ἄφενος καὶ πολοῦτον ἀφύξειν. εὕρηται δὲ πα-
ράτισι καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἄφενος. οὕτω καὶ ὄλος ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, διαφόρησιν ἔχει ὡς πρὸ
δεδήλωται. κατὰ δὲ Ηρωδιανὸν, καὶ τάριχος ἑκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάρι-
χος. φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μεναίχμος. ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας. Φι-
λιππίδης. τυροὶς καὶ ταρίχοις. Αριστοφάνης ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γήλωτα κατέδομαι. ὁ
αὐτός. τάριχον ὄψον πολῶ. δῆλον δὲ ὡς οὕτω καὶ ὁ σκότος φέρεται. καὶ τὸ σκότος. καὶ
τὸ ὄνειδος. μὴ ὁ ὄνειδος. καὶ τὸ χρεῖος ἤγουν χρέος. μὴ ὁ χρεῖος παρὰ Φίλωνι. ὅθεν ὁ ἀχρεῖος

σύκειζαι. πολλὴ δὲ καὶ αἱ ἄλλοις ἡ διαφόρησις, ὡς καὶ ἡ νείκη δηλοῖ καὶ τὸ νεῖκος. καὶ ἡ δίκη καὶ τὸ δίκος. καὶ ἡ Χλάϊνα καὶ τὸ Χλάϊνος. ἔτι δὲ καὶ ἡ ζίβος καὶ ἡ ζίβος ὡς Εὐριπίδης γράφει. Αφύσειν δὲ, τὸ αὐτλεῖν συναῦθα. καὶ δηλοῖ τὴν τοῦ πλουτεῖν δαψίλειαν. αἱ δὲ τοῖς ἑξῆς που, ἐπὶ σύτερον τὴν λέξιν τίθησιν ὁ ποιητὴς ἐκπεπληκότων τὴς κοιλίας δηλονότι πλησμονήν. οἷον σῦτρα ἤφυσεν ὁ χαλκός. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ γίνεσθαι αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἀστερικοῦ μορίου καὶ τοῦ φύω φύσω ἀφύσω τὸ τῆς συμφυίας ἀρτσδρω. Ισέον δὲ ὅτι τε καὶ ταῦθα φιλοκτεανώτατον τὸν βασιλέα εἶν ὁ Αχιλλεὺς ὑποδηλοῖ. τοιοῦτον γὰρ τὸ ἐθέλειν οὐχ ἁπλῶς κτᾶσθαι. ἀλλὰ οἷον αὐτλεῖν πλοῦτον. καὶ ὅτι ἀπελθεῖν οἴκαδε ὁ ἥρως ἐθέλει, ὡς σύθαδε φησὶν ἄτιμος ἐών. φιλοτιμότατος ἄρα ὅδε. καὶ ὅτι ταυτὸν τὸ, ἄτιμος τῷ ἀγέρασος. ὅπερ εἶπεν ὁ βασιλεύς. καὶ ὅτι τὸν ἄτιμον, ἀτίμητόν που ἐρεῖ·

Φθύγε μάλ' εἴ τοι θυμὸς ἐπέσυται· οὐ δέ σ' ἔγωγε
Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν· παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
Οἵ κέ με τιμήσουσι. μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς·
Ἐχθιστος δέ μοι ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων·
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·
Εἰ μάλα καρτερός ἐστι, θεός που σοι τόγ' ἐδώκεν,
Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσί τε σῇς, καὶ σοῖς ἑτάροισι,
Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
Οὐδ' ὀθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε.
Ως ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηίδα Φοῖβος Απόλλων.
Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ, καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι
Πέμψω· ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον
Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε· τὸ σὸν γέρας. ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Οσσον φέρτερός εἰμι σέθεν. συγέη δὲ καὶ ἄλλος
Ισον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι αὐτήν·
Ως φάτο· πηλείωνι δ' ἄχος γένετ'. εἰ δέ οἱ ἦτορ
Οτι Αχιλλέως ἐπόντος ἄτιμος φθίνυδε, ὁ Αγαμέμνων ἀστείως αὐτιλέγων, φησί. φθύγε μάλα εἴτοι θυμὸς ἐπέσυται. οὐ δέ σ' ἔγωγε λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν. μυκτηρίζων τε ὡς οὐδὲν χρήσιμον ὄντα, καὶ τὴν παρ' ἐκείνου λεγομένην ἀπέλυσιν, Φυγὴν οἷον βυαχήμονα ὄνο μάζων ὡς δειλανδρήσαντος. τὸν δὲ τοιοῦτον λόγον τοῦ Ομήρου, οἰκεῖον ὄδι πρὸς πάντα ἐπεῖν τὸν ἐκφοβεῖν θέλοντά τινας, ὡς κακόν τι πεισομένους ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ὑποχωρήσεως. Τὸ δὲ εἵνεκα ἐμεῖο, οὐκ ἀργῶς κεῖται. ἀλλ' ἐπεὶ φθάσας ὁ Αχιλλεὺς εἶπεν, ὡς οὐ διὰ σοῦ ζῶας ἦλθε πολεμήσων, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀτρείδας. ἐπειδὴ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ἀπεσέμνυνε τοὺς ἕλληνας, σὺν τε τῷ ἔδοξεν δέ μοι ὕες ἀχαιῶν, καὶ σὺν τῷ ὁππότε ἀχαιοὶ ζώων ἐκπρόσωσι πολίεθρον, αὐτιδημαγωγεῖ καὶ ὁ βασιλεὺς σύνταῦθα τὸν ὅλον, λέγων. παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι οἵ με τιμήσουσιν. εἶτα ἐπεὶ οὐ πάνυ εὔδοξον τὸ τὸν βασιλέα τῷ δήμῳ χαρίζεσθαι, ἐπήγαγεν εὐδοξότερον τὸ, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς. ὅτι δὲ καὶ τὸ ἑαυτοῦ φιλοπόλεμον ὁ Αχιλλεὺς ὕψησεν, ὡς φιλίαν διαβολὴν ἀποφεύγειν, καταῤῥιπτεῖ καὶ οὗτος ὁ βασιλεύς. μισεῖν αὐτὸν μάλιστα εἰπών, ὡς φίλερινα καὶ φιλοπόλεμον, καθὰ καὶ κατωτέρω ῥηθήσεται. καὶ οὕτω πρὸς τὴν τοῦ Αχιλλέως δημηγορίαν ὁ βασιλεὺς αὐτεπεῖν προθέμενος, ὅμως πρὸς τὸ ἀνδρεῖον ἐκείνου εἶν, καὶ αὐτὸν μὲν τὸ πολεῖον τοῦ πολέμου χερσὶ διέπειν, ἀρκεῖσθαι δὲ ὀλίγα λαμβάνοντα, οὐκ αὐτεῖπε. διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ καὶ σύνταῦθα, μὴ δεῖν ἀπαναισχυντεῖν πρὸς φανεραὶ ἀλήθειαν· Οτι ὥσπερ ἡ ἐπὶ πρόθεσις, ἔστιν ὅτε μόνη αὐτὴ καθ' αὑτὴν τίθεται αὐτὶ ῥήματος τοῦ ἔστιν, οἷον οὔ τοι ἔπι δέος, αὐτὶ τοῦ οὐκ ἔστί σοι φόβος, ὡςαύτως καὶ ἡ μετὰ πρόθεσις, τὸν τόνον ἀναβιβάσασα, λέγεται αὐτὶ τοῦ μέτεστιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ. οὕτω καὶ τὸ, πάρα. δεῖν δὲ, τὴ αὐτὶ σύνηθες λαμβάνεται ῥήματος,

τοῦ πάρεστι,

τῶ πάρεστι, καὶ αὐτὶ τοῦ πληθυντικοῦ. οἷον παρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι. ὁμοίως καὶ τὸ εἰμί. ὅπερ ὅτιν ἡ εἰ τροθεσις μετὰ ἐπεκτάσεως. καὶ αὐτὸ γὰρ ποτὲ μὲν, αὐτὶ τοῦ εἰσὶν, ἤγουν εἰσὶ παρ χει νοεῖται. ποτὲ δὲ αὐτὶ τοῦ εἶναι. ὡς τὸ, ἐπεὶ οὔ οἱ εἰμὶ φρένες, οὐδ' ἦσαν. ὅθεν δὲ τὸ ὄνειδος οἱ παλαιοὶ, μετατύπωσιν καλοῦσι. λέγοντες ὅτι ἐκ σωφρονης ἀσωλοῦ γέγονεν. ἤγουν μετετυπώθη ἀπὸ σωφρονέστου λέξεως, εἰς ἀσωλῆν. καὶ καινὸν οὐδὲν ἐαν αἱ προθέσεις αὗται ὑπαρκτικοῦ ῥήματος λείποντος, λαμβάνωνται αὐτ' αὐτοῦ. εἰ πολλοῖς γὰρ ἡ τῶν ὑπαρκτικῶν ῥημάτων ἐλλείπει σύνταξις. ἐκεῖνο δὲ καινότερον, ἐαν ἡ αὐτὴ πρόθεσις ἀναβιβασθένδος τοῦ τόνου, λαμβάνηται αὐτὶ ῥήματος τοῦ αὐάσθαι. ὡς τὸ ἀλλ' αὖτε ἐδράωσιν. ἔτι δὲ καινὸν, καὶ ἐαν ἡ αὐτὴ πρόθεσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ποιῇ. καὶ ῥῆμα τὸ αὐτάειν ἤγουν αὐτικρὺ γίνεσθαι. ὥσπερ καὶ τὸ αὐτιόων, ἔτι δὲ καὶ ὄνομα τὸ αὐτίος. ὅθεν καὶ ὁ εἰναντίος. καὶ τὸ εἰναντίως ῥῆμα. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τῆς ποδὶ προθέσεως, ὁ Πέριμος κύριον, φανεῖται γενόμενος. καὶ ἐκ τῆς ἀμφὶ, ὁ Αμφιος. καὶ τῆς ἰαὼ, Ιάσιος ποταμὸς παφλαγονικός. οὐμὴν ἀναντιῤῥήτως, καὶ ἐκ τῆς αὐὰ ὁ Αυιος. ἐκεῖνος γὰρ ἐκ τῆς αὐίας παρῆκται κατά τινας. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι ὥσπερ προθέσεις τινὲς αὐτὶ ῥημάτων λειπόντων λαμβάνονται, οὕτω κατά τινα αὐταποδόσιν, καὶ ῥήματα δεόμενα προθέσεων, ἐκφωνοῦνται μὲν δίχα ἐκείνων, ἑρμηνεύονται δὲ σὺν ἐκείνοις. ὡς τὸ, εἶμι φθίνυδε, αὐτὶ τοῦ ἄπειμι εἰς τὴν φθίαν. κῆ ἴθι μή μ' ἐρέθιζε, αὐτὶ τοῦ ἄπιθι. τὸ δὲ αὐάπαλιν, λέξεις μετὰ προθέσεων οὖσαι, πορισαὶ ἔφυσιν αὐτάς. ὡς τὸ, ἀπ' οὐρανόθεν, κῆ ἕτερα φαινόμενα πολλαχοῦ. Οτι καινός τις ὅτι μεταπλασμὸς ὁ τῶν εὐθειῶν τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ὅτε εἰς α μεταπλαθῶσι κατὰ τὴν λήγουσαν. οἷον ὅτε ὁ τοξότης τοξότα λέγεται. καὶ ὁ ἱππότης ἱππότα. καὶ ὁ ἀχμητὴς ἀχμητά. καὶ ὁ κυανοχαίτης κυανοχαίτα ποσειδάων ἀπὸ συνεσταλμένου τοῦ α. καὶ ὁ ἠπύτης, ἠπύτα κῆρυξ, ἤγουν φωνητικός. παρὰ τὸ ἠπύω τὸ φωνῶ. οἱ μὲν γὰρ μεταπλασμοὶ ὡς προεγράφη, ἀπὸ τελικοῦ γίνονται, εἰς ὁμοιόπτωτον τελικόν. οἷον, τὸ ἀλκῆ, ἀπὸ τοῦ ι εἰς ί μετεπλάσθη σὺν τῷ, ἀλκὶ πεποιθώς. ἅπερ εἰσὶ καὶ ἀμφότερα τελικὰ δοτικῆς. ὡσαύτως κῆ τὸ, ὅσσω δυϊκὸν ὃ δηλοῖ τοὺ ὀφθαλμοὺς, μεταπλασθὲν σὺν τῷ ὄσσε, εἰς συνιζανὲς μετέπεσε τελικόν. καὶ γὰρ καὶ τὸ μεταπλασθὲν ω καὶ τὸ ε εἰς ὃ μεταπέπλασται, τελικὰ εἰσὶ τῶν δυϊκῶν. ὁμοίως ἔπαθε καὶ τὸ ἐριδόρματοι ἵπποι, σὺν τῷ ἐρισάρματες. καὶ ἡ οἱ γὰρ δίφθογγος καὶ ἡ ες δὲ συλλαβὴ, εὐθείας πληθυντικῆς εἰσὶ τελικά. τὸ μὴν ἱππότης ἱππότα, καὶ τὰ ὅμοια, ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν εἰς α μεταποιοῦνται, μεταπλασμὸν παράδοξον ἔπαθον. καὶ ἴσως οὐ δὲ μεταπλασμὸν τὸ τοιοῦτον κλητέον. τὸ γὰρ α δοκεῖ, οὐκ εὐθείας συνικῆς ἀρσενικῆς ὅτι τελικὸν παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ κλητικῆς τῆς ὦ ἱππότα καὶ ὦ τοξότα. ἔστι δὲ κατὰ τοὺ παλαιοὺς, βοιωτῶν καὶ αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ. διὸ καί τινα ἐκ τῶν βοιούτων προπαροξύνουσι. ὡς σὺταῦθα τὸ, μητίετα ζεῦ, ἐκ τοῦ μητιέτης γενόμενον, ὃ δηλοῖ τὸν βουλευτικὸν. μῆτις γὰρ ἡ βουλή. καὶ ἐκ τοῦ ἀκάκητης, τὸ, ἀκάκητα ὁ εἰρωνικὸς καὶ μὴ κακοποιῶν. προπαροξυντικοὶ γάρ εἰσιν οἱ αἰολεῖς σὺν πολλοῖς ὡς δηλοῖ καὶ τὸ δυώδατος παρ' αὐτοῖς προπαροξυόμενον, καὶ ἄλλα μύρια. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ μητίετα ζεῦ, καὶ μητιόεις λέγεται. ὃν ἑρμηνεύει Θεόκριτος, σὺν τῷ, διὸς μέγα βουλεύοντος. Οτι ἔχθιστον διοτρεφέων βασιλέων ἑαυτῷ τὸν Αχιλλέα ὁ Αγαμέμνων λέγει. ῥητορικώτατα περιβέπων τὸ τοῦ Αχιλλέως ἐπικόμιον εἰς λόγον αὐτοῦ. ὁ μὲν γὰρ, ὡς πολεμικὸν ἀνωτέρω σωέσησεν ἑαυτόν. ὁ δὲ, ἔχθιστον αὐτὸν καλεῖ, ἐξ αὐτοῦ τούτου ὁρμηθείς. ἀεὶ γάρ τοι φησὶν ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. οὐ λέγων πάντως ὡς πολεμικὸν, χρὴ γὰρ τοιοῦτον εἶναι, ἀλλ' ὡς φιλοπόλεμον καὶ ὡς φίλερι, καὶ μὴ καιρὸν εἰδότα μάχης, αἰεὶ δὲ τοιούτοις χαίροντα. ἢ καὶ ὡς ἐπὶ Κάλχαντος, οὕτω δὲ καὶ σὺταῦθα τὸ τοῦ Αχιλλέως πλεονέκτημα, εἰς ὄνειδος μεθιστῶν. οὕτω γὰρ δεινῶς περιτρέπειν ὁ ποιητὴς τὰ νοήματα. διοτρεφῆς δὲ σὺ βασιλεῖς λέγει, ὃν ζόωον καὶ διογενῆς. ὡς τοῦ ἀγορολογουμένου διὸς, συμβαλλομένου τι εἰς αὐσὺ, κατὰ σὺ ταῦτα δοξάζειν σοφ-

γοντας. διὸ καὶ Ησίοδος λέγει. ὡς ἐκ μὲν μουσῶν καὶ ἀπόλλωνος, ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ. ἐκ δὲ διὸς, βασιλῆες· Ισέον δὲ ὅτι τὸ μὲν διοζεφὴς, συστέλλει τὴν αὖ ζαν, ὡς ἀπὸ τῆς διὸς γενικῆς. τὸ δὲ διογενὴς, ἐκτείνει αὐτὴν, ἀπὸ τοῦ δῖος ὁ εὔδοξος. διογενὴς μὲν γὰρ, ὁ δῖος τὸ γένος. διοτρεφὴς δὲ, ὁ ζαφεὶς ὑπὸ τοῦ διός. δῆλον δὲ, ὡς οὐ μόνον ἐκ τῆς διὸς γενικῆς αἱ σωθέσεις γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δοτικῆς. οἷον διιπετὴς ποταμός. διίφιλος. ἐξ οὗ κατὰ κρᾶσιν Δίφιλος κύριον ὄνομα. Διιτρέφης κύριον. διιπετὲς παλλάδιον. τὸ δὲ πόλεμοί τε μάχαι τε, ἢ ἐκ παραλλήλου δηλοῖ τὸ αὐτὸ, ἢ καὶ διαφορά τις ἔστι ταῖς λέξεσιν, εἴγε μάχεται μύθοις καὶ λόγοις, ὡς καὶ ἡ λογομαχία δηλοῖ. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα φησὶ, μαχεσαμένω ἐπέεσι. πολεμεῖν δὲ λόγοις οὐ λέγεται. καὶ ἄλλως δὲ μάχη μὲν, αὐτὴ ἡ τῶν ἀνδρῶν συμβολή. παρὰ τὸ αἷμα χέειν. ὁ δὲ πόλεμος, κατ' ἐπὶ παρατάξεων καὶ μαχίμου καιροῦ λέγεται. χρήσιμον δὲ ὧδε καὶ τὸ, πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι· Ισέον δὲ ὅτι, τὸ ἔχθιστος, ἐνταῦθα οὐκ ἔστι κυρίως ὑπερθετικὸν, ἀλλὰ ἀπλῶς ἐλλιπῶς αὐτὶ τοῦ ἐχθρὸς, ἵνα μὴ ἀναγκαθείη τις νοῆσαι, ὅτι πάντες μὲν ἐχθροὶ ἦσαν τῷ Αγαμέμνονι, ἔχθιστος δὲ ὁ Αχιλλεύς. ἄλλως μέντοι εἰπεῖν, καὶ ψεύδεται ναῦ θυμούμενος ὁ βασιλεὺς, ὥσπερ καὶ μετ' ὀλίγα εἰς τὸ, αὐτὸς ἐλθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αχιλλέως. καὶ εἰς τὸ λαβεῖν τὸ τοῦ Αἴαντος ἢ τὸ τοῦ Οδυσσέως γέρας. οὕτω δέ πως καὶ Αχιλλεὺς ἐψεύδετο κολακεύων τὸν λαόν. εἰ δὲ οἷς ἔφη ὅτι, ἔδοσαν δέ μοι γέρας οἱ ἀχαιοί. καὶ ναῦ δὲ, ἄπειμι φθίηνδε. ὡς δὲ πολλαχοῦ ὑπερθετικὰ, ὥσπερ δὴ καὶ συγκριτικὰ εἰς ἀπλότητα λαμβάνονται, μυριαχοῦ φανεῖται. ὧν κατ' τὸ θεῶν ὀλοώτατος, αὐτὶ τοῦ, ὀλοὸς εἰ θεοῖς. κατ' τὸ σαώτερος ὥς κε νέηαι. ἴσως σῶς ὅπως ἀπέλθῃς· Οτι καταβλητικὸν ὀφρύος μεγαλαύχου τὸ, εἰ μάλα καρτερός ἐστι, θεός σου σοι τόγ' ἔδωκεν. εἰ γὰρ οὐ δὲ ἐστὶ τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἀλαζονεύεσθαι χρὴ, πολλῷ πλέον ἐστὶ τοῖς μὴ ἐφ' ἡμῖν. Τὸ δὲ ἐστὶ, ποιητικὸν μὴ ὅτι, καὶ εἰς λογογραφίαν οὐ χρήσιμον. παραλέγεται δὲ οὕτως. ἔστι ῥῆμα ἔω, δηλοῦ ὕπαρξιν. ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν τροπῇ τοῦ τέλους εἰς μί, γίνεται ἐμὶ τὸ ὑπάρχω. ὁ προσλαβὸν τὸ ί, γίνεται εἰμὶ. ἐκ τούτου τοῦ ἐμὶ, ζοπῇ τοῦ μί εἰς σ', τῷ λόγῳ τῶν εἰς μί συνεστώτων, γίνεται τὸ δεύτερον, ἔς. καὶ ἐπεὶ οὐδέποτε ῥῆμα μονοσύλλαβον συστέλλεται, χωρὶς τοῦ θὲς δὸς ἕς, ἀνάγκη ἐκτεθῆναι τὸ ἐς ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχεις, καὶ γενέσθαι μακρὸν φύσει ἢ θέσει. ἀλλὰ φύσει μακρὸν οὐκ ἔστι γενέσθαι. ἢ γὰρ τὸ ε εἰς η ζαπήσεται, καὶ συνεμβαίπει τῷ ης αὐτὶ τοῦ ἔφης, ἢ τὸ ί προσλήψεται, καὶ γενήσεται εἷς. ἀλλὰ οὕτω προκατελήφθη, δεύτερον πρόσωπον εἶναι τοῦ εἰμὶ καὶ τοῦ εἶμι, ὃ δηλοῖ τὸ ἔρχομαι. ὡς τὸ τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν. ἀνάγκη δὴν ἐπεὶ οὐ δύναται φύσει ἐκτεθῆναι, γενέσθαι κατ' γοῦν θέσει μακρόν. καὶ τοίνυν διαλασιαζομένου τοῦ σ', γίνεται ἔασ. ἐπεὶ δὲ οὐδέποτε λέξις ἑλληνικὴ εἰς δύο σύμφωνα τὰ αὐτὰ καταλήγει ἔχε τὸ δυσεκφώνητον, πλεοναζει τὸ ί καὶ γίνεται ἐασί. κατ' οὕτως ἀναπληροῦται τὸ λεῖπον, ἔχε τῆς τοῦ ί ἐπεκτάσεως. ἔστι δὲ μονῆρες τὸ ῥῆμα. οὐδὲν γὰρ τῶν δευτέρων προσώπων εἰς ί λήγει. διὸ οὐ δὲ ἐφελκυστικὸν ποτὲ τοῦ ν' γίνεται, ὡς τὸ τίθησι καὶ δίδωσι, καὶ τὰ ὅμοια· Οτι οἱ κατὰ κλῆσιν ἐθνικὴν Μυρμιδόνες κεκλημένοι, οἱ τῷ Αχιλλεῖ ὑποτεταγμένοι, φθιῶται ἐλέγοντο. ποθὲν ὧν καὶ ἐξῆς ἐν τῇ βοιωτίᾳ δηλωθήσεται. κληθῆναι δέ φασι τιναρχὴν Μυρμιδόνα, πρώτους σὺν ποθὲν Αἴγιναν. νῆσος δὲ αὕτη πρὸ τῆς ἀτ[illegible]ικῆς. προσαναπλάττοντες μῦθον τοιοῦτον. ὡσ αὖρα εἶχε μὲν Αἰακὸς τὴν νῆσον τὴν Αἴγιναν. ὡσαύτως δὲ ἦν τῶν ἀρχομένων, δι' ὀλιγανθρωπίαν. μικροβασιλείας δὲ οὔσης αὐτῷ τῆς ἀρχῆς, δέεται τοῦ πατρὸς διὸς. κἀκεῖνος σὺν ἐκεῖ μύρμηκας, εἰς ἀνθρώπους μεταποιεῖ. κἀκεῖθεν εἰς πλῆθος οἱ ἀρχόμενοι ἐποιδεδώκασι τῷ Αἰακῷ. καὶ οἱ δηοῦν τοι ἐκ τῆς αὐτῶν προγόνου φύτλιος, μυρμιδόνες παρωνομάσθησαν. καὶ τοιαῦτα μὲν οἱ μυθογραφοῦντες. εἰ δὲ οἷς κατ' ὁ Λυκόφρων, σφαγὴν μύρμων ἐξάπεζον τοῦ μυρμιδόνας εἰπών. οἱ δὲ τὸν μῦθον ἱστορικῶς θεραπεύοντες, γεωργοὺς τοῦ Αἰγινήτας εἶναί φασί. κατ' λαίνοντας τὴν γῆν δίκελλαν ἀπελαίων. καὶ ποτὲ μὲν τὰς καταδύσεις οἰκοῦντας. τὸ δὲ ἀναβαλ-

λόμενον

λόμενον χῶμα, εἰς εὔχρηστον καρποῖς γῆν διαπεταννύοντας, ἀφ' οὗ τὴν νῆσον, τὰ μὲν ἄνω, ξαχεῖαν εἶναι, ἀγαθὴν δὲ τὰ ἔνερθεν. διαφέρειν τοίνυν φησὶ ταῦτα ποιοῦντας, μύρμηκιν ἐκφέροντες οἱ ἰδόντες, ἀφ' οὗ τῆς διαίτης ὡς ἐπὶν μυρμηκόβιον, μυρμιδόνας ἐπικαλέσαι αὐτούς. ἐκεῖθεν δὲ ὕστερον τῷ Αἰακῷ συμμετοικισθέντες τινες εἰς φθίαν, σωματόγλωσσον ἑαυτοῖς καὶ τὴν κλῆσιν. καὶ τοὺς μὲν πατρώτας νησιώτας, Αἰγινήτας ἀφῆκαν καλεῖσθαι. τοὺς δὲ φθιώτας, ἀφ' ἑαυτῶν, εἰς μυρμιδόνας μετέθεντο. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἕτεροι δὲ ἀγαθὸν εἶναι τὸν Αἰακὸν ἱστοροῦντες τὰ εἰς τὸ ἄρχειν, φασὶν ἀπὸ πολλῆς ὑπομάλισα λιπανσρίας, τὴν ὑπ' αὐτῷ γῆν εἰς πολυανθρωπίαν ἐπαυξηθῆναι. κἀντεῦθεν διαδοθῆναι τὸν μῦθον, ὡς ὅτι περ οἱ κατὰ χώραν μύρμηκες, ἄνδρες τῷ Αἰακῷ ἐγένοντο κατ' εὐχήν. ἔωθε δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπ' ἄλλοις τὸ πολὺ τῆς δυτυχίας ἀπὸ μυρμήκων λαλεῖν. ὡς καὶ ὅτε μυρμηκιὰν φησιν ἀγαθῶν. σωτελεῖ δέ τι ἐνταῦθα ἡ Θεόκριτος, εἰπών. μύρμηκες ἀνάριθμοι, ἐπὶ πολυπληθείᾳ λαοῦ· Οτι τὸ ἀνάσσειν, ὥσπερ καὶ τὸ ἡγεῖσθαι ἢ τὸ ἄρχειν, ποτὲ μὲν γενικῇ, ποτὲ δὲ δοτικῇ συντάσσεται. οἷον μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, αὐτὶ τοῦ μυρμιδόνων ἄνασσε. ἐν δὲ τῇ π' ἐφοδίᾳ, ἄρχε δὲ μυρμιδόνεσσι λέγει. οὕτω καὶ τρώων ἡγεῖται τις καὶ ζώεσσιν ἡγεῖται, διαφορουμένης τῆς τῶν ῥημάτων συντάξεως, ὡς καὶ περὶ τούτου γέγραπται· Οτι κοτέοντα ἐνταῦθα λέγει τὸν ναῦν πρώτως θυμοῦσθαι ἀρξάμενον Αχιλλέα, πραχρώμενος πάντως τῇ λέξει. τὸ γὰρ τοιοῦτον, ζηλοῦσθαι μᾶλλον ἐστίν. ὁ γὰρ κότος ὡς προεγράφη, ζῆλος ὄφις ἀρκείμενος. μετ' ὀλίγα μέντοι κυριολεκτῶν, ζῆλον παύσειε φησίν. Ιστέον δὲ ὅτι, τὸ, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω οὐ δι' ὄθομαι κοτέοντος, ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε, ἄρχων ἢ ἀρχικὸς ἀνὴρ, εἴποι ἀλλ' πρὸς τινα ταπεινότερον, θυμούμενον. ὁ βασιλεὺς δὲ οὕτω φησὶ πρὸς Αχιλλέα. οἱονεὶ λέγων, ὡς εἰ καὶ σὺ ἔφυς οὔτι μεταζέπεσθαί με τῶν ἀχαιῶν οὐ δι' ἀλεγίζειν, ἀλλ' ἐγώ σε περιφρονῶ, καὶ εἰς τοσοῦτον, ὥστε καὶ ἀπειλοῦμαι, ὡς ἐμὲ μὲν ἀφαιρεῖται Χρυσηίδα φοῖβος, ἐγὼ δὲ ἄγω τὸν σὸν γέρας, οὕτω δὲ οὐκ εὐδικον. οὐ γὰρ ἐχρῆν τὸν Αχιλλέα, ἐρυσάζεσθαι ἀφ' οὗ φόβον· Ιστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ὄθομαι, ὅ ὅτιν ἐπιστρέφομαι, μεταμέλομαι, πρωτότυπον ἔστι τῆς τε ὀθόνης. καὶ τὸ συνοσιαίου. καὶ τὸ εὐνοσίχθονος. καὶ τὸ εὐνοσιφύλλου ὄρους. τὸ δὲ ἐγὼ ἄγω, αὐτὶ τοῦ ἄξω. ἐκ τούτου δὲ καὶ ἀπαγωγὴ, ἡ αἰχμαλωσία. καὶ ἀγελεία, ἡ ἀπάγουσα λαφυραγωγίαν. τοῦδε δὲ τούτου καὶ τῆς βασιλικῆς ἀδικίας, καὶ μετ' ὀλίγα ἐρήσεται· Οτι τὸ χρυσηὶς ὥσπερ καὶ τὸ βρισηὶς, παζωνυμικῶς ἐρρέθη ἀπὸ πατρῶν τοῦ τε Χρύσου καὶ τοῦ Βρισέως. φησὶ γοῦν περῖων, κούρη Βρισῆος. φασὶ γὰρ ὅτι ἐν ἀρχαίαις χωρογραφίαις φέρεται. ὡς Χρύσης καὶ Βρίσης, ἀδελφοὶ ἦσαν. παῖδες Αρδυος. ὁ μὲν, οἰκῶν ἐν Πηδάσῳ ἐπὶ τῷ Σατνιόεντι ποταμῷ· ὁ δὲ Χρύσης, ἐν τῇ Χρύσῃ. διεξούσῃ τῆς πηδάσου, ἡμέρας ὁδὸν. ἦν δέ φασι τῷ Χρύσῃ μὲν, θυγάτηρ Αξυνόμη. τῷ Βρίσῃ δὲ, Ιπποδάμεια. τὰ δὲ ὁμηρικὰ ὀνόματα, ταύτας ἀπὸ πατρῶν μιᾷ τῇ αἰχμαλωσίαν τεθεῖσα, ὡς τινες οὐκ οἴδασιν· Οτι ναῦν μὲν ὁ Αγαμέμνων, αὐτὸς ἐλθεῖν εἰς τὴν τοῦ Αχιλλέως κλισίαν ἐπαπειλεῖται. περῖων δὲ, ἐπέπερ περὶ μικροῦ ἐρρέθη ὅτι αἱ δεύτεραί πως φροντίδες, σοφώτεραι, ποιεῖται τὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἐπικίνδυνον. καὶ μάλιστα ἐπεὶ τὴν Αχιλλέως ἀκοὴν δεινὰ ἐπαπειλημένου καὶ μεταφράζεσθαι. καὶ οὐκέτι αὐτὸς ἔρχεται. ἀλλὰ στέλλει κήρυκας ὡς ῥηθήσεται. κλισία δὲ, ἡ αὐτοχέδιος, καὶ οὐ πολυτελὴς οἴκησις, καὶ καιρική. ἥτις οὔτε θάλαμος. οὔτε οἶκος. οὔτε δόμος. οὔτε μέγαρον, οὔτ' ἄν τι τῶν τοιούτων κυρίως ῥηθείη. ταῦτα γὰρ καὶ οἰκοδομητὰ καὶ παραμόνιμα. σκιὴ δὲ μάλιστα ἡ τοιαύτη λέγεται οἴκησις. καὶ οὐκ ἔστι καιριωτέραν ἄλλην ἑρμηνείαν εὑρεῖν. ταυτὸν γὰρ κλισία τε καὶ σκιὴ. σκιὴ ὅσον ἡ μὲν κλισία, μιμεῖταί πως οἰκίαν. πύλας τε ἔχουσά τινας. καὶ μοχλὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις. ὁποία καὶ ἡ τοῦ Αχιλλέως κλισία φανήσεται. ἡ δὲ σκιὴ, οὐκ ἀφ' ξύλου, ἀφ' αὐάσεως μόνον. ἀλλὰ καὶ ἀφ' σινδόνων ἢ πίλων ποτὲ σωίσασα. ὅθεν καὶ οἱ σκιωῆται τὸ ἔθνος παρονομάζονται. δῆλον δὲ ὅτι ἡ κλισία, καὶ κλισιαὶ λέγεται. φη-

σὶ γοῦν Ηρόδοτος. ὅτι μεγάλαι κλισιάδες ἀναπέπανται τῷ Πέρσῃ. ἔοικε δὲ ἡ κλισία, ἀφ' οὗ κλίσιον οὐδετέρου προνομάζεσθαι. ἔστι δὲ τὸ κλίσιον ὡς μὲν ὁ ποιητὴς σὺν σφυσσείᾳ βούλεται, δουλικὸν σύνελες οἴκημα. ὡς δὲ τῷ Δίωνι δοκεῖ, τὸ τῶν προβάτων σκεπαστικὸν καὶ φυλακτικὸν οἰκίδιον. σύνελες πάντως ὂν καὶ αὐτὸ, οὐχ ἧττον ἢ τὸ πρὸς τῷ ποιητῇ κλίσιον. Ισέον δὲ ὅτι, φανερῶς ἄδικος εἰς τὸν Αχιλλέα, ὡς μὴ πρὸ ὀλίγου ἐγράφη ὁ βασιλεύς. οὐ γὰρ δίκαιον εἰπεῖν, ὅτι ἐμὲ ἀφαιρεῖται Απόλλων τὴν Χρυσηίδα. ἐγὼ δὲ ἄγω τὸν σὸν γέρας τὴν Βρισηίδα. τουτέστιν ὡς αἰχμάλωτον ἀπαγάγω. κατὰ τὸ, δαμηρυόεσσαν, ἄγηται ἐλεύθερον ἦμαρ ἀφύρας. δῆλον δὲν ὅτι χαρτὰ τῷ μυθικῷ Απόλλωνι ταῦτα τῷ τῶν ῥητόρων ἐποικοδομοῦντι ἀλλήλοις δὴ ἀριστεῖς τῶν Αχαιῶν. Οτι ὁ ἀπειλησάμενός τινι μέγά τι μέγας ὢν μὴ αὐτὸς, σύλλογος ἂν ἐπαγάγοι τὸ, ὅφρ' εἰδῇς ὅσον φέρτερός εἰμι σέθεν, συγὴ δὲ μὴ ἄλλος ἴσον ἐμοὶ φάσθαι μὴ ὁμοιωθῆναι αὐτήν. τουτέστιν αὐτηρὰς ἢ αὐτηρύ. Ισέον δὲ ὅτι τὸ συγεῖν, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ μισεῖν τάττει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φρίσσειν. ὡς καὶ ἐνταῦθα. μετήνεγκται δὲ ἡ λέξις, ἀπὸ τῆς συγός. ἣν ὁ μῦθος πηγὴν εὐάδου ἀνασομοῖ. ὥσθ' ἧς μὴ ἐν Οδυσσείᾳ γέγραπται. Τὸ δὲ ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, ἀφορμὴ γέγονε τοῖς μεταταῦτα, τοῦ σωθῆναι τὸ τῆς ἰσηγορίας ὄνομα. ἴσον γὰρ φάσθαι, καὶ ἴσον ἀγορεῦσαι. καὶ ἰσηγορία τῆς αὐτῆς δυνάμεως ἐστί. Δεκτὰ ὄντα μὴ ἄμφω εἰ πρὸς βασιλέα γένοιτο. ἐκ δὲ τούτου, μὴ ἡ ἀντιλογία ἐνετέθη. ἰσολογία τις οὖσα καὶ αὐτή. Σημείωσαι δὲ ὅτι ταυτολογεῖ καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς. τὸ γὰρ ἴσον φάσθαι, καὶ τὸ ὁμοιωθῆναι αὐτήν, τὴν αὐτὴν δηλοῦσί πως ἔννοιαν. τὸ δὲ ἴσον φάσθαι σεμνῶς εἰρῆσθαι, ὅμοιόν ὅτι τῷ, ἐναντίον εἰπεῖν. ὡς δηλοῖ τὸ, ὅστις σέθεν αὐτίον εἴπῃ. τουτέστιν αὐτιφήσει καὶ ἐναντιολογήσει σοι. Τὸ δὲ ὁμοιωθῆναι αὐτήν, πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται. ὁμοιωθήσεται μὲν γάρ τις ποτὲ μεγάλῳ ἀρχοντι. οὐμὲν οὕτω αὐτὴν καὶ ὡς ἐπεῖν κατενώπιον. ἰδίᾳ δέ που μὴ κρύφα καθ' ἑαυτὸν, γλώσσῃ χαριζόμενος. Τὸ δὲ εἰδῇς, νοεῖται μὲν αὐτὶ τῆς γνώσῃ μάθῃς. ἔστι δὲ συνεσὼς αὐτὶ μέλλοντος. εἰδὼ γὰρ τὸ θέμα. οὗ ὁ μέλλων εἰδήσω. ὅθεν καὶ εἴδησις ἡ γνῶσις. μὴ εἰδηκέναι. μὴ εἰδηκὼς. ὃς ὧν κατὰ συγκοπὴν, τὸ εἰδέναι μὴ ὁ εἰδώς.

Στηθεσσιν λασίοισι, διαπρύσιον μεμαρπυῖαν.

Η ὄγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν. ὃ δ' ἀρρεῖδην σπαρίξοι,
Ηὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
Εως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ελκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Αθήνη
Οὐρανόθεν, πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ηρη,
Αμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε.
Στῆ δ' ὄπιθεν. ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε πηλείωνα,
Οἴῳ φαινομένη. τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὁρᾶτο.
Θάμβησεν δ' Αχιλλεύς. μετὰ δ' ἐτράπετ'. αὐτίκα δ' ἔγνω
Παλλάδ' Αθηναίην. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Οτι σήθη λάσια τὰ πρὸ Αχιλλέως φησὶν. ἢ τοιαῦτα ὡσεικὸς ὄντα πυκνὰ ταῖς θριξὶν, ὁποῖοι πολλοὶ τῶν θερμοτόρων οἷς ὤπαι καὶ ἀσθμὴν καθειμένον, τοιοῦτον τὸ λάσιον, ἢ τὰ σωρευτὰ κατὰ μετάληψιν λέξεως. λάσιον μὲν γὰρ, τὸ πυκνὸν, ἤτοι πυκνόν. πυκνὸν δὲ καὶ πυκνὸν, τὸ φρόνιμον ἐν πολλοῖς. ὥστε εἴη ἂν σήθος λάσιον. ὅθεν καὶ τὸ ἦτορ ἀναδίδωσι βουλεύματα λάσια, ἤτοι πυκνά. καὶ τὸ τοῦ Αἰσχύλου εἰπεῖν ὃς οὗ τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. διὸ μὴ σὺ ταῖς ἑξῆς, Παζοκλῆς ἐρεῖ καὶ Πυλαιμένεος δὲ λάσιον κῆρ. κατὰ τοιοῦτον σημαινόμενον. οὐ γὰρ δήπου τετρίχωνται τὸ κῆρ, ὃς ἀπάγκων εἰ καί τινες καρδίαν ὃς ἀναθυμῶ τοιαῦτα ἐφάνησαν, κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν.

ὡς καὶ

ὡς καὶ ἡ τοῦ Δυβαίσρου, καὶ ἡ τοῦ κυνὸς τοῦ Αλεξαίσρου. ἔστι δὲ τὰ τῶν πανούργων καὶ συνετῶν σκῆπτρα λάσια, δηλοῦσιν οἱ φιλοργνώμονες. λάσιον δὲ, ἔστι μὲν τὸ δασύ. γίνεται δὲ, ὥσπερ τὸ δασὺ ἀπὸ τοῦ διὰ ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ σύω, ἢ σεύω τὸ ὁρμῶ, ἔνθα δηλαδὴ πολλοὶ ὁρμῶσι καὶ ἀναδίδονται κάτωθεν τὰ τὸ δάσος ποιοῦντα, οὕτω καὶ τὸ λάσιον ἐκ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ σῶ τὸ ὁρμῶ. οὐμὴν ἀπὸ τοῦ σεύω. ἵνα μὴ ἀναπαθῇ δὶς διφθόγγου γράφεσθαι, ὡς ἐκ τοῦ καθαρεύω τὸ καθαρέιον. ἐνταῦθα δὲ δίχα τῶν τοῦ Ιαμβλίχου ἃ κείσονται ποτε ἐν τοῖς ἑξῆς, σημείωσαι καὶ Πλάτωνος τὸ, ἔχων τὰς αὐσραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς πρίχας. ὅπερ ἦν σκῶμμα, ἐπὶ αὐρησίᾳ. λιφθεὶς ἀπὸ τῆς τῶν αὐσραποδώδων κουρᾶς. ἣν φασὶν οἱ ἐλευθερωθέντες, ἥλασσον ἀγῆνησιν. ἥτις καὶ ἐλέγετο θρὶξ αὐσραποδώδης. οὐ κοσμοῦσα δηὐ οὕτω κομήτας ὡς ἔστιν ὅτε αὐδὲ ἡρωϊκῶς καρηκομόωντας. τὸ δὲ αὐτοτρώ ῥηθὲν ἀχῆμα ἡ μετάληψις, ἄλλο δὲ παρὰ τὴν ἐν τοῖς πολιτικοῖς ῥήτορσι μετάληψιν. ἐκείνη μὲν γὰρ, τοῖς ποιητικευομένοις δυσχερὴς φαίνεται. τὸ δὲ παρὸν ἀχῆμα, τοιοῦτόν ἐστιν. ὅταν τις πρώτη λέξις ἑρμηνεύηται διά τινος δευτέρας ταυτοσήμου καὶ ἰσοδυναμοῦ, αὐτὴ δὲ ἡ δευτέρα ὡς ὁμώνυμος, δηλοῖ καί τι ἑτεροῖον, οἰκειοῦται δὲ ἡ πρώτη ἐκείνη λέξις τὴν τρίτην τὴν ἑτεροφυλον, ὥσ οἷον ἐκλαθομένη τῆς συνήθους δευτέρας λέξεως, τὸ τοιοῦτον λέγεται μετάληψις ἤτοι μεταλλαγὴ ἐκ τῆς δευτέρας τῆς ἰσοδυναμοῦ, εἰς τὴν τρίτην τὴν ἑτεροίαν. λέγεται γὰρ μεταλαμβάνειν, καὶ τὸ ἀλλάσσειν. οἷον ἔχων τις δόρυ, μετέλαβε ξυάθην. οὕτως δὴ καὶ μετάληψις τὸ ἀχῆμα, ὅτε ἡ πρώτη, ἀπὸ τῆς καθ' ἑρμηνείαν ἰσοδυναμοῦ ἑαυτῇ δευτέρας λέξεως μεταβῇ εἰς τὴν τρίτην τὴν ὁμοίαν πως τῇ δευτέρᾳ. οἷον, βροτὸς λέγεται ὁ ἀνὴρ. ἀλλὰ καὶ φὼς ὁ αὐτὸς ὀξυτόνως. λέγεται δὲ μὴ φὼς φωτὸς τὸ οὐ δέτορον, περισπωμένως ἐκ τοῦ φάος. ἐὰν ὀλίγον τις τὸ, ἀβρόν τιν' ἤγουν νύκτα, ἥτις σύγκειται ἐκ τοῦ ἀ σρητικοῦ μορίου καὶ τοῦ βροτοῦ ἤτοι τοῦ φωτὸς, νοήσῃ αὐτὶ τοῦ ἀφώτιστον κατὰ δὴ παλαιοὺς, ὡς τοῦ βροτοῦ λαμβανομένου μὴ αὐτὶ φωτὸς, τοῦ δὲ φωτὸς λεγομένου καὶ ἐπὶ φωτισμοῦ, μετάληψιν ἐποίησε, μεταλαβὼν τὸν βροτὸν εἰς φῶτα. πολλοὶ οὐχὶ ἄνδρα τὸν συνήθη τῷ βροτῷ, ἀλλὰ εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ φωτίζειν. ὁμοίως καὶ γλήνη ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ. κόρη δὲ ἁπλῶς καὶ ἡ παρθένος. ἐν γοῦν τῷ, ἔρρε κακὴ γλήνη. ὁ εἰπὼν τὸ γλήνη αὐτὶ τοῦ, κόρη ἤγουν παρθένος, τουτέστιν ἔρρε ὦ δειλὸν κοράσιον. καὶ μεταβὰς ἀπὸ πρώτης λέξεως εἰς δίτην οὐκ ἰσοδυάμου τῇ πρώτῃ, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ, μεταληπτικῶς ἐχημάτισε καὶ αὐτὸς. διοῦτον αὐτοτρώ καὶ τὸ λάσιον τὸ πυκνὸν. πυκνὸν δὲ τὸ ἐνετόν. λάσιον ἄρα τὸ ἐνετόν. οὕτω καθίσαται εἰς ἀφέω, καὶ τὸ, οὐκ ἔσθ' ὅπως. οἷον οὐκ ἔσθ' ὅπως ἀληθῆ λέγεις. ἤγουν οὐκ ἔστιν ὅτι ἀληθεύεις. ὅπως μὲν γὰρ ἔστιν ὅτε αὐτὶ τοῦ ὡς. αὐτὸ δὲ πάλιν ταυτὸν πολλάκις τῷ, ὅτι. μεταληπτικῶς δὴ τὸ ὅπως, αὐτὶ τοῦ ὅτι. ὅμοιον καὶ τὸ, ὅπως αὐτὶ τοῦ καθά· ὡς τὸ, φέλλοί δ' ὅπως παρ' Αἰσχύλῳ. ὅπως μὲν γάρ ποτε τὸ ὡς. αὐτὸ δὲ ἔστιν οὗ, παραβολικῶς αὐτὶ τοῦ καθάπερ. ὅθεν μεταλήψεως λόγῳ, τὸ ὅπως, αὐτὶ τοῦ καθά. οὕτω δὲ ἐφοδεύεται καὶ τὸ ὅτι αὐτὶ τοῦ λίαν. οἷον ὅτι μάλα. τὸ μὲν γὰρ ὅτι, ταυτὸν δυνατάί ποτε τῷ, ὡς. τὸ δὲ ὡς, ἔστιν ὅτε αὐτὶ τοῦ λίαν. τό τοίνυν ὅτι, σημαίνει λίαν, τὸ λίαν ὥσπερ ποτε καὶ τὸ ὡς. τοιούτῳ τρόπῳ καὶ σὺ οἶδί ποθι τῷ τυραννῳ Σοφοκλῆς ἔφη τὸ ὅπως τάχιστα, αὐτὶ τοῦ λίαν ταχέως. μεταλαβὼν τὸ ὅπως, εἰς τὸ ὡς. αὐτὸ δὲ εἰς τὸ λίαν. πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. καὶ μάλιστα παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ. τοιούτου δὲ τρόπου καὶ τὸ, ποντικοὶ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐπὶ νοὺρων. εἰσὶ μὲν γὰρ ἀληθῶς μύες τινὲς παρὰ Αριστοτέλει ποντικοί. τὸ δὲ ποντικοὺς, δηὐ μωλωπας εἰπεῖν, καὶ εἰς ὄγκον μεταλαβεῖν τὴν λέξιν ἐκείνῳ, μεταλήψει ἔοικε τῇ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς. μῶλωπες μὲν γὰρ, μύες τινὲς. μύες δὲ ποντικοί, μῶλωπες ἄρα ποντικοί. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ῥηθεῖσα μετάληψις ἐξιλωμένη καὶ τοῖς ἄρτι ποιητικωτέρον. ὅτι δὲ μετάληψις καὶ ἀλληγορία λέγεται παρὰ τοῖς σοφοῖς, μὴ ἡ τῶν λέξεων ἑρμηνεία, ὅθεν καὶ λέξις ἀμετάληπτοι αἱ ἀνερμήνευτοι, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. ἤτορ δὲ κα

τὰ δὴ παλαιοὺς ἡ ψυχὴ, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω. πνεῦμα γὰρ νοερὸν ἡ ψυχή. Οτι τὸ δίχῃ, ὁπηνίκα συναλλῆ κατὰ τὴν λήιουσαν, μετατίθησι καὶ τὸν τόνον. καὶ βαρυτόνως λέγεται δίχα. ἐξ οὗ καὶ τὸ, διαύδιχα. οὕτω καὶ τὸ διχῇ, τρίχα λέγεται. καὶ ὁμοίως τὸ ζαχα καὶ πένταχα. τὸ δὲ δίχα αὐτὶ τοῦ χωρὶς καὶ ἄνευ, τῆς ὑστέρας χρόαως ὄντι. παρὰ γὰρ τοῖς ἀρχαίοις, τὸ δίχα αὐτὶ τοῦ διχῇ ἐλαμβάνετο. ἐξ οὗ καὶ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον δίχα μετήνεκται. ὅτι δὲ τὰ διαύτα κατὰ μεταπλασμόν τινα ἔζεπλαν τὸ ἡ εἰς ά, προείρηται. Γίνεται δὲ τὸ διαύδιχα, ἐκ τῆς δίχ καὶ αὐὰ προθέσεως. ὧν ἡ μὲν δίχ, δυασμόν τινα σημαίνει. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ διαιρεῖσθαι καὶ διαφωνεῖν καὶ διίστασθαι. καὶ ἐκ τοῦ διαζυγίου καὶ τῆς διαφορᾶς. ἡ δὲ αὐὰ πρόθεσις, δευτέρωμά τι δηλοῖ. ὡσὲ ἐν τῷ αὐαβαπτίζειν φαίνεται καὶ αὐανηρίνθαι καὶ ἐπανερωτᾶν, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἵνα ᾖ διαύδιχα βουλεύεσθαι, τὸ δυαλεῖν βουλὴν, οὕτω καὶ οὕτω, καὶ αὐαβουλεύεσθαι ἄλλως καὶ ἄλλως. Οτι ἐν τῷ μερμήριξεν Αχιλλεὺς ἤγουν ἐβουλεύετο. εἰ δὲ μὲν ἔλλειψας αὐασήσειεν, ὁ δ' ἀτρείδης ἐξεναρίζοι, τὸ αὐασήσειν, οἱ μὲν, καινότερον ἐνόησαν αὐτὶ τοῦ παράξας ἐξεγερεῖ. οἱ δὲ, αὐτὶ τοῦ, ἄνω κάτω ποιήσει. αὐασατώσει. αὐασάτους ποιήσει. καὶ εὕρηται ἡ λέξις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἢ πόλιν αὐασήσειν, πολλάκις τὸ αὐασατώσειν φασί. κἂ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, ἔστι καὶ αὐτὸ πρωθύστερον. ἤγουν σχῆμα ὑστερολογίας. ἵνα ᾖ τὸ ἀκόλουθον, οὕτω. ἀτρείδης ἐξεναρίζοι. δὴ δὲ, αὐασήσει, ὁ ὅτιν αὐασάτους καὶ ἀβασιλεύτους ποιήσει. Μερμηρίζειν δὲ, τὸ μεριμνᾶν εἰς διαφόρους βουλάς. ἐξ οὗ καὶ ἡμέριμνα γίνεται. ἐτράπη δὲ τὸ ε εἰς ι, ἵνα χρησμεύσῃ εἰς μέτρου ἀσυνδεσίαν. καὶ ὁ μηρὸς δὲ ἀπὸ τοῦ μερίζω γίνεται ζοπῇ τοῦ ε εἰς ι. ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μερμηρίζειν, ἐξ αὐαδιπλασιασμοῦ ὅτι καὶ προθήκης τοῦ ρ. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων γίνεται. καὶ ἐν τῷ μαρμαίρω γὰρ καὶ ἐν τῷ βαρβάπτω. καὶ ἐν τῷ καρκαίρω, διπλασιασμός ὅτι μὴ πλεοναστικὸς τοῦ ρ. ἐκ δὲ τοῦ μερμηρίζειν, καὶ μέρμηραι παρὰ τοῖς παλαιοῖς αἱ βουλαί. ὡς τὸ ἄμπαυμά τε μερμηράων. σιαφίζειν δὲ καὶ σιαίρειν, τὸ συλλύειν δηλοῖ. ὅθεν καὶ σιαρὰ τὰ σιῦλα, ἤτοι τὰ λάφυρα. λέγεται δέ ποτε σιαίρειν καὶ σιαρίζειν, καὶ τὸ φονεύειν. οὗ παρανόημά ὅτι τὸ συλλύειν × Οτι ταυτολογεῖ Ομηρος καὶ ἐν τῷ ἠὲ χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν. ταυτὸν γὰρ, χόλον παῦσαι καὶ ἐρητῦσαι. ἤγουν κωλῦσαι θυμόν. ἔστι δὲ, ἔστι μὲν φρονήσεως ἄκρας. ἤγουν τὸ ἐν ἀκμῇ θυμοῦ βουλεύεσθαι τὰ εἰς φιλίαν. τῶν τισὶ δὲ παλαιῶν, μεμπτόν τι δοκεῖ τὸ οὕτως ἐν ὑπερβολῇ χόλου ἡρωϊκοῦ, πλάσαι τὸν Ομηρον, ὡς ταχὺ ὁ Αχιλλεὺς κατεκλάσθη τοῦ κατὰ θυμὸν ἀτενοῦς. εἰ δὲ μὴ αὐτοὶ οὕτω φρονοῦσιν, ἀλλ' ὁ ποιητὴς πολλαχῶς ἐκκλίνῃ τὴν αἰτίασιν. Τὸ δὲ ἐρητύειν, ἀπὸ τῆς ἐρκτῆς παραγωγῶν οἱ παλαιοί. ἵνα ἐξ αὐτῆς ἔῃ, ἐρητύῃ, τὸ οἱονεὶ καθείργειν καὶ ἐγκλείειν, καὶ οὕτω κωλύειν. καὶ ἀπὸ βολῆ τοῦ κ καὶ ἐνθέσει τοῦ η, ἐρητύειν. Οτι τὸ ἕως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρεσὶ καὶ κατὰ θυμὸν, ἀστείως ἐχημάτισαι καὶ πρὸς κάλλος. τὸν γὰρ προσεχῶς αὐωτέρω σίγλον συμπληρώσας εἰς θυμὸν, ἔφη γὰρ ἐρητύσειέ τε θυμὸν, εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν τελειοῖ καὶ τὸν παρόντα σίγλον. εἰπὼν, κατὰ φρεσὶ καὶ κατὰ θυμόν. καὶ ἔστι μὲν ἔνθεν αὐτιστροφὴ ῥητορικὴ, ὅμοιον τῷ ταξιαρχεῖς παρ' ὑμῖν. ἰωαναρχεῖς παρ' ὑμῖν. οὐκ ἔστι δὲ καθαρῶς αὐτιστροφή. οὐ γὰρ ἡ τελευταία λέξις ἐν τοῖς δυσὶ σίγλοις, τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἔννοιαν ἔχει. ἀλλὰ αὖω μὲν ὁ θυμὸς, τὸν χόλον ἐδήλου. κάτω δὲ, τὴν ψυχήν. ἔστιν δὲ κατὰ ὁμωνυμίαν αὐτιστροφὴ, σανίως δύρισομένη παρὰ τοῖς παλαιοῖς, εἰ μὴ ἄρα τις ἂν ἐν τῷ ἐρητύσειέ τε θυμὸν, βιάσεται θυμὸν νοεῖσθαι τὴν ψυχήν. Σημείωσαι δὲ ὅτι, ἕως, ἔστιν ὅτε καὶ αὐτὶ τοῦ τέως λαμβάνεται. ὃ σημαίνει τὸ πρὸς τὸ παρόν. ὡς δηλοῖ καὶ παρ' Ηροδότῳ τὸ, ἕως μὲν σιγὴν ἔχει. κεῖται δέ που ἡ λέξις οὕτω καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ ἕως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε, πάθος ἔχει σολοικὸν τὴν τοῦ σίγλου καταρχὴν προκεφάλου εἴτουν μακροκεφάλου ὄντος. τὸν γὰρ πρῶτον τόπον, ποιεῖ ἐπέχει ἀμφίβραχυ ἕως ὅ. ὁ δὲ ἀμφίβραχυς, ἀοίκειος μέτρῳ δακτυλικῷ, εἰ μὴ θεραπεύοιτο. καθὰ πρὸ καὶ ἐνταῦθα θεραπεία τις τῷ πάθει τῆς τοῦ στίχου κεφαλῆς ἐφεύρηται. τὸ μὲν γὰρ ἕως, κατὰ λόγον σωιζόμενος, εἰς μίαν κα

παλομίζεται μαχηρὰν συλλαβήν. ὁ δὲ ὁ, κατὰ τέσσαρας τόπους κοινῆς συλλαβῆς, ἐκ τῆ τα πεινώματος τῆς βραχείας αἰτίσασαι μακρυνόμενον. καὶ γὰρ καὶ δασύνεται, καὶ τόνον ἔχει ὀξὺ, καὶ ἡ σωτέρεια βαρύνη αὐτό. καὶ εἰς μέρος δὲ λόγου καταφραιῖ. καὶ διαδύο δυύχται σίζεσθαι. ἔχει δὲ καὶ τὸ τ' ἐπαγόμενον. ὅτι δὲ καὶ τὸ δασὺ πνεῦμα, καὶ τὸ τῆς τάλως ὀξύ, καὶ ἡ τῆς λέξεως εἰς τέλειον καταστραίωσις, καὶ ἡ τῶν μιλῶν συμφώνων ἐπιφορὰ βοηθεῖν εἰς μακρυσμὸν δυύνανται τῷ βραχεῖ φωνήεντι, οὐ τῆ ναῦ καιροῦ ὄντι λέγειν τε καὶ ἀποδογεῖν· Ορμαίνειν δὲ ἀεὶ λέγει ὁ ποιητὴς, τὸ, ἔτι σὺ κινήσει κὴ ἀρχὴ τυγχανόν βουλεύματος. εἰ δὲ καὶ τὰ βουλευόμενα, διαφόρως ἔχοιεν πρὸς ἄλληλα, μερμηρίζειν τὸ τοιοῦτον καλεῖ, ὡς τῆ διχόνοιαν καὶ τὸν τῆ θελήματος μερισμόν. τραπέντος τῆ ε τῆ μερισμοῦ εἰς ι, ὡς προγέγραπται· Οτι ὥσπερ τὸ ὁρᾶτο παθητικῶς εἴρηται αὐτὶ τῆ ὥρα καὶ ἔβλεπεν ἐν τῷ, θνήσκοντας ὁρᾶτο, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἕλκετο ἐκ κουλεοῖο μέγα ξίφος, αὐτὶ τῆ ἐνεργητικοῦ τῆ ἕλκεν, ἔφη τὸ ἕλκεθ· Τὸ δὲ μέγα ξίφος, μεγάλῳ τῆ τῆ ἥρωος χεῖρα δηλοῖ συλλογιστικῶς, τῆ αὐτῆ ἀπομήνην, καὶ βριαρὰν, καὶ οἵαν καύφως ἔχειν τὸ τοιοῦτον ξίφος ἕλκειν. καὶ ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς λέγει, βαρεῖαν. φησὶ γὰρ. ἐπ' ἀργυρέη κώπη χέθε χεῖρα βαρεῖαν· Τινὲς δὲ ἐνταῦθα χεῖρα βαρεῖαν τῆ ἀριστερὰν ἐνόησαν. ὑφ' ἧς κατέχεται ἡ τῆ ξίφος λαβή· Σημείωσαι δὲ ὅτι παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ ἕλκειν, σαθμητικὴ λέξις γέγονεν. ὁμοίως τὸ ῥέπειν ὡς καὶ ἡ ὀλκὴ δηλοῖ καὶ τὸ καθέλκειν, ὅ ὅτι κάτω δηὰ βάρος ῥέπειν· Οτι ἔθος Ομήρῳ πολλάκις τὸν δὲ σώδεσμον ἐν διαφόροις ἐννοίαις ἐφεξῆς τιθέναι. ὧν εἷς ὁ παρόντος τύχη, λαμβάνεται δὲ ἀνάγκης αὐτὶ τῆ δή. ὥσπερ καὶ ὁ μὲν ζώδεσμος, αὐτὶ τῆ μέν. φησὶ γοῦν ὧδε. ἕως ταῦτα ὥρμαινεν Αχιλλεὺς, ἕλκετο δ' ἐκ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη. ἡ γὰρ ἐν τῷ ἕλκεθ δὲ, ἡ ἐν τῷ ἦλθε δὲ, ἀναγκαίως ὁ δὲ αὐτὶ τῆ δή λήφθήσεται. πολλάκις δὲ ἔθος καὶ ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ γίνεσθαι. οἷον ἐμοῦ δὲ παραινοῦντος, ὁ δὲ, αὐτέβαινε. καὶ ἄλλως δὲ πολλάκις ὁ δὲ ζώδεσμος, αὐτὶ τῆ δή κεῖται. ὡς κὴ ἐν τῷ, μὴ δ' οὕτως ἀγαθός πορ ἐὼν, κλέπτε νόῳ. εἰς γὰρ ὤν, ἐλιπτῖαι αὐτὶ τῆ δή· Οτι Αχιλλεὺς θυμῷ νικώμενος, παράβολόν τι φρονεῖ, ξίφος ὀξὺ πρὰ μηροῦ ἐρύσασθαι μελετῶν κατὰ τῆ βασιλέως. Αθηνᾶ δὲ οὐρανόθεν ἐλθοῦσα, κωλύει. τουτέστιν ἡ παρ' αὐτῷ ἀγχίνοια· Οὐρανὸν δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ νοοῦσι τὴν κεφαλήν, ἔνθα ἐνισρυμένη ἡ τῆς ἀλληγορίας Ἀθηνᾶ, μεταποιεῖ τὸ θρασὺ τῆ Αχιλλέως βούλευμα, κατελθοῦσα. τουτέστι τῷ λόγῳ καταβεβικῦα εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον, καὶ ὑποδείξασα ὡς οὐ μόνον τυχὸν οὐδὲν ὠνύσει, ἀλλὰ καὶ δεινόν τι πείσεται δηὰ τὸ τῆ βασιλέως μεγαλεῖον. κὴ διδάξασα οὐ μόνον τῷ Αγαμέμνονι πρὸς καλοῦ εἶναι τὸ παύσασθαι τὸν Αχιλλέα τῆς τοιαύτης ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ Αχιλλεῖ. δῆλον γὰρ δηλοῖ τὸ, ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε. ἄδηλον γὰρ εἰ ὠνύσει τι κατὰ τῆ οὐρυκρείοντος καὶ μὴ βλαβήσεται, μικροβασιλῆι αὐτὸς ὤν. εἰ δὲ καὶ ὠνύσει, οὐ δ' οὕτως εὔδοξον τὸ ἀκροτέλεσμα τῷ Αχιλλεῖ, βασιλεῖ ὄντι καὶ αὐτῷ, καὶ παράβολον οὕτω πρᾶγμα τετολμηκότι. καὶ ἴσως δῆλον δηλοῦται, δηὰ τῆ τῆς Αθηνᾶς ὑπὸ ἥρας πεμφθῆναι. δηλαδὴ τὸν Αχιλλέα ὑπὸ τῆς βασιλικῆς καταστάσεως, συμπεισθέντα ἀφεῖναι τὸ πολὺ τῆ θυμοῦ. Ηρα γὰρ κὴ ἡ βασιλεία. καὶ ἡραία ζωὴ, ἡ βασιλική. ὑπὸ τοιαύτης δὴν ἥρας πείθεσθαι φρονεῖν. λογισάμενος μὴ δεῖν δεῖν αὐτὸν ἄνδρα μέγαν καὶ ἡγεμονικὸν, οὕτω θυμωθῆναι ὡς μεγάλῳ βασιλεῖ ἐπεξελθεῖν. ἡ γὰρ οὐκ ἀνύσει καὶ οὐκ δῦ αὐτῷ γέγονεν, ἡ ἀνύσει τὸν τῆ βασιλέως φόνον, κὴ γενήσεται κακὰ μέγιστα. ὧν τὸ κεφάλαιον, αὐτῷ μὲν, δύσκλεια. τοῖς δὲ ἕλλησιν ἀνασάτωσις. καὶ ἄλλως δέ πως ὑπὸ ἥρας ὡς οἷον ἀέρος, ἡ Φρόνησις Ἀθηνᾶ πέμπεται. δηὰ τὸ ἀερίαν καὶ σκοτεινὴν, καὶ ὀβ ἀφανοῖς οἷα ἀνέλπιστον ἐλθεῖν αὐτῷ, τῆ ἐκ μετανοίας ἐπιμήθειαν. διὸ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος θαυμάζει τὸ πρᾶγμα· Καὶ τὸ ἔστη δ' ὄπιθεν. δῆλον δηλοῖ κατὰ τῆ παλαιούς. ὅτι τῆ μέλλοντος αὐτὸν εἰς ἔννοιαν ἄγειν ἡ Αθηνᾶ. ἔμπροσθεν μὲν γὰρ, τὰ οἰχόμενα καὶ ἤδη γενόμενα, καὶ εἰς θέαν ἡ πεῖραν ἐλθόντα. ὀπίσω δὲ καὶ

ὅ πιαθεν, τὰ ἔσεσθαι μέλλοντα. ἐπειδὴ ἀπρόρατον τὸ μέλλον, καθάπερ ἀόρατα καὶ τὰ κατόπιν ἡμῶν ὄντα· Τὸ δὲ οὐρανόθεν δεῦρο τὸ παρ' Ὁμήρῳ, τὸ νεῦ ἀλληγορηθεὶ, ἀφορμὴ γέγονε τοῖς πλατωνικοῖς, τῆς κεφαλικῆς οὐρανώσεως. οἵπερ μυθεύοντας τὴν ψυχὴν ἐκ πεσούσαν τῶν ἄνω, καὶ σώματι ἐγκλεισθεῖσαν, ἐοικυῖαν τῇ κεφαλῇ, πλασθείσῃ πρὸς τύπον οὐρανίου σφαιρώματος, ὡς ἀν μὴ πάντη ἀλλοφύλῳ τόπῳ ἐμπέσοι, ἀλλὰ τῷ μικρῷ τούτῳ οὐρανίσκῳ ἐγκατοικοῦσα, ἔχει μεμνῆσθαι ὅθεν ἦν· Ξανθὴς δὲ κόμης ἐλεῖν τὸν Αχιλλέα ἡ Ἀθηνᾶ, λέγεται συμβολικῶς καὶ δεῦρο. δηλοῖ γὰρ τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ ὡς εἴρηται ἱδρύσθαι τὸ ἡγεμονικόν· Μόνῳ δὲ αὐτῷ λέγεται φαίνεσθαι, διότι οὐδεὶς εἶχε σωφρονεῖν ἃ ἐν δὴ Αχιλλεὺς καθ' ἑαυτὸν ἐβουλεύετο. οἱ δὲ παλαιοὶ, φασὶ μόνοις θύτοις τὸν ὁμηρικὸν Αχιλλέα καὶ τὸν Αθηναῖον Σωκράτην, ἐν σωτυχίαις τῷ οἰκείῳ κεχρῆσθαι δαίμονι. Αχιλλεύς τε γὰρ ἐνταῦθα λαλεῖ καὶ ἀκούει τὰ μυθευόμενα. καὶ Σωκράτης δὲ ἔλεγεν, ὡς ἕπεται τὸ δαιμόνιον. εἶχεν δὲ λέγειν οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς ὁμηρικοῖς προσώποις προσθεῖναι ὡς διοῦτόν τινα, καὶ τὸν Οδυσσέα, καθὰ καὶ ἑτέρους τινάς· Θαμβεῖται δὲ Αχιλλεὺς, εἰ οὕτω θυμὸς πολὺς ὀξυκαύθη αὐτῷ. καὶ μεταπίπτει ταχὺ μεταβουλευόμενος δι' ἀγχίνοιαν, ὥς γε καὶ ἀνωτέρω ἐβουλεύετο, ἢ τόδέ τι κακὸν ποιήσει ἢ τὸν χόλον παύσει, ὡς ἐδόκει μοι ἔχων εἰς καταλλαγήν. εἰ γὰρ μὴ ἡ ὕβρις ἀνέζωπύρει ὀξαπίνης τὸν θυμὸν, ἀλλ' ἡ φρόνησις κατεσβέννυε. καλῶς οἱ παλαιοὶ ἀπιστοῦσι ὡς ἐρρέθη τὸν τοιοῦτον τόπον, ὡς τοῦ ποιητοῦ ἀχρόνως οὕτω τὸν τηλικοῦτον τοῦ Αχιλλέως θυμὸν ἀπαμβλυόντος. τὴν δὲ τοῦ Αχιλλέως ἀγχίνοιαν ἤγουν τὴν ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ καὶ ὀλίγῳ, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκ τοῦ ἄγχιστα νόησιν καὶ προγνωσιν τοῦ μέλλοντος ὑφαινίττεται ὁ ποιητής. καὶ ἐν τῷ, αὐτίκα δ' ἔγνω θάμβησέν τε· Αγχίνοια γὰρ καὶ ἀγχινοεῖν καὶ αὐτίκα ἔγνω, τῆς αὐτῆς σημασίας εἰσί· Τὸ δὲ θαμβεῖν καὶ θαυμάζειν, ἐστὶ θέας καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐκπλήξεως εἴωθε λέγεσθαι. ὡς ὅγε μὴ βλέπων, οὐδέν τι τούτων πάσχειν λέγεται. τὸ δὲ ἐθάμβησεν, ἐνεργητικὴν ἡ νεωτέρα χρῆσις οὐκ ἔχει. θαμβούμενοι γὰρ, καὶ ἐθαμβήθη, καὶ τεθάμβημαι φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον· Η δὲ ξανθὴ κόμη, διαύτη γὰρ ἱστορεῖται τὸν Αχιλλέα κοσμεῖν, τὸ θερμὸν παρα δηλοῖ καὶ ὀργίλον τοῦ ἥρωος. τοιοῦτοι γάρ φασιν οἱ ξανθόχολοι. ξανθὸς δὲ ἱστορεῖται μὴ ὁ Μενέλαος. ἀλλ' ἐκεῖνος οὐκ ἦν ἀνδράχολος. ἀλλὰ σύνης. διὸ καὶ μαλθακὸς ἐδόκει πολεμιστής· Τὸ δὲ ξανθῆς κόμης ἔλε πλείονα, ἢ αὐτίπωσις δύναν αὐτὸ τοῦ εἶλε τὴν ξανθὴν κόμην τοῦ πλείονος, ἢ ἔλειμεν ἔχει προθέσεως. εἶλε γὰρ τὸν Αχιλλέα ἐκ τῆς ξανθῆς κόμης. ὁ δὲ ξανθὸς, ὅτι ἐκ τοῦ αἴθος γίνεται, πλεονασμῷ τοῦ ξ, δηλοῦται τοῖς παλαιοῖς. ἵνα ἡ ξανθὴ κόμη, ἡ αἰθηρά. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ὀξανθεῖν εἶναι, ἀπελθύσει τοῦ κατ' ἀρχὼ έ. ὅ δὴ καὶ ἐν τῷ, Εξάδιος γέγονεν, ὅν τινες διὰ συλλάβως ξάδιον γράφουσιν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρήσεται. οὕτω δὲ μὴ τῆς ἐστ προθέσεως καὶ τῆς ἐν, ἔστ οὗ ἀφαιρεῖται τὸ κατάρχὼν έ. ὡς δῆλον ἐν τῷ ἐνέρθεν νέρθεν. ἐνέρτερος νέρτερος. καὶ ἐν τῷ σκορακίζειν καὶ σκαρδαμύττειν. μὴ σκερβόλλειν, ὅ ὅτιν ἐς κέαρ βάλλειν. καὶ προνώπιον παρ' Εὐριπίδῃ, ἤτοι προενώπιον. πρόχειμα. οἷον γῆς πελοπίας προνώπιον. καὶ κτεὶς κτενὸς, ὡς οἱονεὶ ἐκτεὶς παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς κτενιζομένας δίχα. ἴσως δὲ καὶ τὸ κλέπτειν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐκλέπτειν οὐ νοσκλεπτομένοις, ἀφερέθη τὸ έ. ὅτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ξαίνω, ἀφ' οὗ καὶ ξαίνιον τὸ κτένιον, γίνεται ὁ ξανθὸς, ὡς οἷον ξανὸς, δηλοῖ τὸ ἀξίαν εἶναι τὴν τοιαύτην μάλιστα κτενίζεσθαι δίχα, νοσθηλοῦσιν οἱ παλαιοί. τακτέον δὲ εἰς διαύτην αὐτισοιχίαν ϝιλοῦ εἰς δασύ. καὶ τὸ, Τιθωνὸς, ἐκ τοῦ τιταίνω. καὶ τὸ, αὐθεύτης ὁ αὐτόχειρ, ὡς δηλοῖ ϝιλούμενον τὸ, αὐάτ' εὔτεα καὶ μέλαν αἷμα. ὅμοιον καὶ τὸ ἐλεφαίρω ἐκ τοῦ ἕλπω τὸ ἐλπίζω. μὴ τὸ σφεδανὸν, ἐκ τοῦ σευδω. καὶ ἡ τορθρεία, ἐκ τοῦ τοραπεία. ὁμοίως δὲ ἀγωγῆς, καὶ τὸ αὖθρον. καὶ τὸ ῥεῖθρον. μὴ ὁ ἐπὶ ζώων λόφος, ἐκ τοῦ λέπω τὸ λεπίζω. καὶ ἡ φιάλη, ἐκ τοῦ πιεῖν. καὶ ἐκ τοῦ κάπω, ὁ κεκαφηώς. καὶ τὸ, μυελὸς σφονδυλίων ἔκπαλτο. μὴ μοιχός. παρὰ τὸ μὴ οἰκὸς, ἤγουν καθ' Ηρόδοτον, ἐοικός. δι' ὃν οὐκ ἔοικε τὰ γοῦν. αὖπαλιν δὲ αὐτισοιχεῖ ϝιλὰ πρὸς δασέα, οἷ

τῷ ἀμπεχόνη, ἐκ τῆς ἀμφὶ προθέουσης. καὶ ἐκεχειρία, τὸ ἐπέχειν χεῖρας. καὶ τὸ πέφραδα. καὶ οἱ ὅμοιοι ἀναδιπλασιασμοί. ζυγὸν ἄλλοις δὲ μυρίοις καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ Λύκιπτος αἰνιαύ. καὶ ὁ ἀπηλιώτης. καὶ οἱ αὐτήλιοι· Οτι δὲ κόμη ξανθὴ ἐκόσμει καὶ τὸν Μενέλαον, σὺ τοῖς ἑξῆς ἱστορήσει ὁ ποιητής. δῆλον δὲ ὡς ἡ ξανθὴ κόμη, ἀφ' ἧς καὶ ξανθὸς ὄνομα ἱππου ξανθοῦ, ὡς εἰκὸς καὶ πυρρὰ λέγοιτ' ἄν. ἧς παρώνυμον, πύρριχος· ἔτι δὲ καὶ πυρσὴ συδόνως ἔχουσα πυρσῷ, τῷ καὶ φανῷ. ἡ δ' αὐτὴ κόμη, ῥηθεῖσα καὶ αἰθὴ, ὡς ἐκ τοῦ αἴθω. οὗ χρῆσις σὺ τῷ αἴθως γεγένηται. ἡ δὲ τοιαύτη αἰθὴ κόμη, τιὼ πρὸς Λυκόφρονι Κομαιθὼ πρόγαγεν. ὅπερ ἴσον ὂν τῷ, πυρρότριχα. καὶ ἡ ἀγαμεμνονέη δὲ αἴθη, πυρρὰ εἴη ἀὴν κατὰ τιὼ εἰρημένον αἰθήν. καὶ ἄλλως δὲ φοινικῆ, ἐπεὶ καὶ φοῖνιξ ἵππος, ὁ ὁμόχροις φοίνικι τῇ ὀπώρᾳ. εἰ δ' ἄλλως διαφορά ὅτι ξανθοῦ τοῦ ἡλιώδους, ἔτι δὲ καὶ πυρροῦ τοῦ οἰονεὶ φλογέου, καὶ φοινικοῦ τοῦ καθ' αἷμα, μεριστέον πρὸς τὰ τοιαῦτα ζῷα, τὰς εἰρημένας λέξεις, ὡς δῆλον ὄν. Ορα δὲ σὺ τοῖς κατὰ τὸν Αχιλλέα, ὅτι τὰ ὅπλα ἐφόρουν οἱ παλαιοὶ καὶ σὺ ταῖς ἀγοραῖς. καὶ ὅτι οὐκ ἀγαθὸν ἦν σύοπλους ὄντας βουλεύεσθαι. μικροῦ γὰρ ἀὴν μέγα σωέβη κακὸν, τοῦ Αχιλλέως χριόμενου τῷ ξίφει. διὸ καὶ ἐκωλύθη πρὸς θεῖς ὕστερον ἡ ἀπωλὼς ὅπη τύχη ὁπλοφορία, ἀλλὰ τὰ ὄπ αὐτῆς κακὰ. εἰ γὰρ κατὰ τὸν ποιητὴν, αὐτὸς ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος καὶ ἰδία ποθ κείμενος, τί οὐκ ἂν ποιήσῃ φορούμενος. καὶ δῆλοῦσι θεῖον, καὶ ὅσοι τῶν βαρβάρων ὁπλοφορεῖν ἀλλ βίου μεμελετήκασι. παρ' οἷς οὐδέ ποτε φόνοι ἐποιλείποιοῦ· Φέρεται δὲ καὶ πρὸς Ζαλεύκου τὸ λοιπροῦ ἱστορία, ὡς νομοθετήσοι μὲν ὁ ἀνὴρ, μηδένα φορεῖν ὅπλα σὺ βουλευτηρίῳ. ἐπεὶ δέ ποτε πολέμου ἐποι κειμένου σύοπλος ὢν εἰσῆλθε κατ' ἀνάκλιν οὕτως ἔχων εἰς τιὼ βουλιὼ, ὑπέκρουσέ μὲν τις, ὡς ἤδη τὸν νόμον ὁ Ζάλευκος λέλυκεν. ὁ δὲ, οὐ λύσειν ἔφη, ἀλλὰ κυρώσειν. ἧ ἅμα τῷ ξίφει δοὺς ἑαυτὸν, ἀπέρρηξε τὸ ζῆν. ὅπερ ἦν ποινὴ τῷ παραβαίνοι τὸν νόμον· Ισέον δὲ ὅτι, ἀναλλιγόριτον νοούμενον τὸ, μετεζάπεθ, αὐτὶ τοῦ ἐγράφη κεῖται. ζέψας δ' ἡλαδὴ ὀπίσω τὰς ὄψεις, ἵνα ἴδῃ τὶς ὁ τῆς κόμης αὐτὸν ἐλών. ὅτε καὶ ἰδὼν ἧ γνοὺς, θαμβεῖται ἧ ὠφελεῖται· Αθήνη δὲ μυθικῶς μὲν, διὸς θυγάτηρ. οἱονεὶ ἀθήλη τις οὖσα, ὡς μὴ θηλάσασα. ὤδινε μὲν γάρ φασιν ἡ κεφαλὴ τοῦ διός. ἐφίσταται δὲ προσκληθεὶς Ἥφαιστος. καὶ πολίπει πελέκει τιὼ κεφαλιὼ. καὶ τὸ ἐκκυμονούμενον, ὀξέθορε τελεία κόρη σύοπλος. ἧ αὐτὴ ἐκ τοῦ μὴ θηλάσαι, τιὼ κλῆσιν ἔλαχε. θῶ γὰρ θήσω, τὸ θηλάζω. ὡς τὸ, ἐπιτανὸν γάλα θεῖσθαι. ὀξ οὗ καὶ ἀρνίου γαλαθηνόν. καὶ Τιθηνὸς ἡ ζοφὸς. ἡ καὶ θηλαμὼν πρὸς Λυκόφρονι· ἔτι δὲ, καὶ ἡ θηλὴ. καὶ τὸ θηλάζειν. καὶ ἡ τίθη. ὡς οἷον ἐποιτάσουσα τῷ βρέφει, τῇ, τουτέστι λάβε θήλασον κατὰ σὺ παλαιούς· Αλληγορικῶς δὲ ὡς σὺ ὀλίγῳ πολλὰ σωελεῖν, ἀθήνη ἡ φρόνησις. ἡ κατὰ σύρησιν ἧ αὐτὴ τῆς θηλῆς ὀξὺ τὸ τέλφον, ἢ πρὸς τὸ ἀθρεῖν τὸ βλέπειν, ἀθρήνη τὶς οὖσα, ὡς τῶν μελλόντων καὶ δεόντων προβλεπτὶ κὴ ἐκ διὸς δὲ, διότι ἐκ τοῦ νοὸς. Ζεὺς γὰρ καὶ ὁ νοῦς. ἐκ κεφαλῆς δὲ, ὀξὺ τὸ ἐκεῖ λογιστικὸν, οὗ προβολὴ ἡ φρόνησις. ἥφαιστος δὲ αὐτῷ ἐκφαίνει, διότι αὐτὸς μὲν, εἰς πῦρ ἀλλήγορεῖται, τὸ μὴ φωσφορῶν καὶ ἐκκαῦον καὶ ἀνωφορούμενον. καὶ ἡ φρόνησις δὲ, φωσφόρος τέ ὅτι, καὶ τὸ φρασήριον, περισήριον οἷον ἔχει. καὶ οὐδὲν ταπεινὸν φρονεῖ. ἀλλὰ ὑπερῆρται καὶ ἄνω φέρεται. συσηροτεῖται δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐποιθέτων ἡ ἀθηνᾶ εἰς τὸ νοεῖσθαι φρόνησις, ὡς σὺ οἰκείοις τόποις ἕκαστον φανήσεται. εἰ δέ ποτε καὶ στοιχειακῶς ἡ ἀθηνᾶ εἰς γῆν ἀλληγορεῖται, καὶ εἰς αἰθέρα ἐκλαμβάνεται, καὶ αὐτὸ λεχθήσεται κατὰ καιρόν· Ο δὲ παραβαίνης σὺ οἷς διὰ νοεῖ τὸν ἥλιον, ὀξ αὐτὸ γενέσθαι λέγει τιὼ Αθηναῖν, ἤτοι τιὼ προνοιαν. διό φησι καὶ θεία μοῖρα Ομηρος ἀπεμαντεύσατο τὸ, ποίμην ὡς πὶτ' ἀθηναίη καὶ ἀπόλλων. γεννᾷ δέ φησιν, οὐκ ὀξ ἀνηροτάτου μέρους, ἀλλὰ ὅλην ὀξ ὅλου· Οτι δὲ ἀθηνᾶ πρόνοια λέγεται, φέρει ἐκεῖνος καὶ χρῆσιν ἰδιαύτην. ἵκετο δ' ἐς πυθὼ καὶ ἐς γλαυκῶπα προνοίην· Τέσσαρες δὲ σύνθεσαι εἰσὶ τῆς ἀθηνᾶς. πρωτότυπος μὲν, ἡ ἀθήνη. οἷον ἀθήλη ὡς εἴρηται. ἀπορομήκης γὰρ τῆς τοῦ διὸς ὀξέθορε κεφαλῆς. ἐκ δὲ τούτου, κατὰ συσο-

λὴν ἀθανάτ γέγονε καθὰ παράτε Σοφοκλῆ κεῖται καὶ ἑτέροις. ὥσπερ δὲ τὴν ἄμαξαν κατὰ παραγωγὴν ἁμαξαίαν φασὶ, καὶ τὴν αὐλὴν αὐλαίαν, καὶ τὴν πρεσβείαν πρεσβαίαν, καὶ τὴν ὑσμίνην ὑσμαίαν, καὶ τὴν ἀλκὴν ἀλκαίαν ὡς ἐπὶ λέοντος, καὶ τὴν πέρην πόραίαν, καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκταίαν, ὡς ἐπὶ ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ τὴν γαλήνην γαληναίαν, ὡς τὸ γαληναίη τε γένηται, καὶ τὴν ἀνάγκην ἀναγκαίαν, οἷον ἀναγκαίη γὰρ ἐπέγει, καὶ τὴν σελήνην σελιναίαν, οἷον ἐπειδὴ φῶς σελιναίης καλὸν, οὕτω καὶ τὴν ἀθήνην ἀθηναίαν φασὶν ἄλλοι τε καὶ ὁ ποιητής. οἱ μέντοι ὕστερον, ἀρβάλλοντες τὸ ἰ τῆς αἰ διφθόγου καὶ ἀθηναίαν ποιοῦντες, ὥσπερ τὴν ἐλαίαν ἐλαΐαν ἀττικῶς, οἵον τις τῆς ἐλαΐας παρέτραγεν. ἀθηναίαν μὲν οὐ φασί. τὰ δὲ δύο ἀ περισπῶντες, λέγουσιν ἀθηνᾶν. διὸ καὶ ἐκτείνεται ἡ παύτης εὐθεῖα, καὶ ἀεὶ πρισσύεται ὀξὺ τὴν τῶν δύο ἀ κρᾶσιν· Ἰστέον δὲ ὅτι παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, μὴ λέγεσθαί ποτε ἀθηναίαν γυναῖκα, ὀξὺ τὴν τοιαύτην ὁμηρικὴν ἀθηναίαν ἤτοι ἀθηνᾶν. αὐτὴ μὲν γὰρ φασιν, ἀθηναῖος, ὅθεν ὥσπερ καὶ βοιβαῖος. οὐμὴν ὥσπερ βοιβαία, οὕτω καὶ ἀθηναία γυνή. ἀλλὰ ἑτερωνύμως, γυνὴ ἀττική. τὸ γὰρ ἀθηναία, ἤδη πρὸ κατείληπται. ὅθεν ὡς θεῖόν τι τυγχανὸν ὄνομα καὶ ὑπερμεθιὸν, οὐ θέμις ἦσο καταβῆναι καὶ θνητοῖς προσώποις ἐναθεθῆναι. καὶ ὡς οἷον ἱεροσυληθῆναι θείαν κλῆσιν. Παυσανίας δὲ καὶ ἄλλος Διονύσιος σὺν ἄλλοις οἰκείοις λεξικοῖς φασιν. ὅτι Μετακλείδης αἰτίαν φησὶ τὸ μὴ λέγεσθαι ἀθηναίας ταὸ ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι, τῇ προσηγορίᾳ καταμαχώσωσιν. ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταὶ ἤτοι ἀττικαὶ γυναῖκες, ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι ἀθηναίην καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν, ἀθηνᾶν. ἕτεροι δὲ τῶν παλαιῶν, οὕτω συντόμως ἔφασον. ἀνάττικον ἀθηναίαν γυναῖκα εἰπεῖν. ἀστὰς δὲ τὰς ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς μὴ τὰς ἀνδρας ἀστούς. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὲ καθ' ὁμοιότητά τινα τῶν προῤῥηθέντων ὀνομάτων, οὐ δὲ ἀνδρείαν γυναῖκα βούλονται λέγεσθαι, ἀλλ' ἀνδρικὴν, οἷα τὸ τῆς ἀνδρίας ὄνομα τῇ ἀρετῇ ἀρκλιρώσαντες. μὴ ὅτι σύταῦθα μὲν, ὀνόματι ἀρσενικῷ οὐκ ἐπικολούθησε παραχηματισμὸς θηλυκοῦ. ἀθηναῖος μὲν γὰρ ἀνὴρ, οὐκέτι δὲ καὶ ἀθηναία γυνή. ἀλλὰ ὡς εἴρηται, ἀστὴ καὶ ἀττική. παρὰ μέντοι τοῖς φιλοσόφοις, γίνεταί τι ἀνάπαλιν. αὐτοὶ γὰρ ἀρετὴν μὲν λέγουσιν. ὃς αὐτῆς δὲ παρωνυμούμενον ἀρσενικὸν, ὀκνοῦσιν εἰπεῖν τὸν σπουδαῖον. αὐτὶ δὲ αὐτοῦ, ἑτερωνύμως σπουδαῖον φασὶ τὸν τῆς ἀρετῆς μετέχοντα. οὕτω καὶ ἑταίρα μὲν, ἡ ποόρνη λέγεται. ἀρσενικὸν δὲ αὐτῆς, οὐχ εὑρίσκεται. τάχα γὰρ ἵνα τις ἀσείως ἔχοι, οὐκ ἂν εἰκὸς ἄνδρα παρωνυμεῖσθαι τῇ μὴ ἐχούσῃ σῶμα τινὰ, ὀξὺ μετοχῆς μέντοι ὁ τοιοῦτος ἀναπληροῦται. ἑταιρικῶς γὰρ λέγεται. πάλιν δὲ αὖ ἑταῖρος μὲν, ὁ φίλος λέγεται. ἑταίρα δὲ, ἡ φίλη. οὐκαλῶς ἀλόγως εὑρεθείη ἄν, ἐτέθη γὰρ ἡ λέξις, ἐπὶ ποόρνης εὐφημότερον· Οτι φύσει μὲν, ὅπισθεν μετὰ τὸ σ γραπτέον. συνέκοπται γὰρ ἀπὸ τὸ ὀπίσωθεν. τὸ δὲ σὴ δ' ὄπιθεν, ἀπροβολὴν τὸ σ' πέπονθε. εὕρῃ δὲ καὶ σὺν ἄλλοις εὑρήσεται· Οτι παλλάδα τὴν ἀθηνᾶν λέγει κατὰ ἀλληγορίαν, ὀξὺ τὸ τῆς προνοίας ἢ φρονήσεως, ἐς ἣν ἡ ἀθηνᾶ ἐκλαμβάνεται ὀξυμένως, ὡς ἀπὸ τὸ πάλλω τὸ δηλοῦντος τὸ κινῶ. ὃς οὗ καὶ πάλος ὁ κλῆρος λέγεται. καὶ παραπάλη ὁ ἐκ μέσης παλμὸς, ὅ ὅτι κίνησις καὶ δόνησις τῆς κάρα, ἤγουν τῆς κεφαλῆς. ἡ δὲ ἰσορία εἰς ταυτὸν ἄγει τῇ νεανίδι τὴν παλλάδα. οὕτω παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὰς μείρακας ὀνομάζεσθαι λέγουσι. ὅθεν καὶ ἡ παλλακὶς παρωνόμασται. μὴ πάλλαντες δὲ πρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἱ νέοι, ὥς φησι Φιλισίδης σὺν συσσιτοῖς. τὸ δὲ λέγειν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὴν, ἐπειδὴ σὺν τῇ γιγαντομαχίᾳ πάλλαντά τινα πεφόνδυκε γίγαντα, ἢ ὅτι ἐκ τῆς Διὸς συνέπαλτο κεφαλῆς, ἢ ὅτι κεραυνῷ τῆς Σεμέλης ἐλιθείσης, καὶ τὸ διονύσου διεκπεσόντος ἐμβρύου, παλλομένην τὴν τὸ ἀμβλώματος καρδίαν ἤνεγκε τῷ Διὶ, ἢ ἔτι τοιοῦτον ἄλλο λέγεται, μύθου ὄντι παραλήρημα. καὶ ἐκεῖνο μέντοι ἰστέον, ὅτι τὰ τῆς παλλάδος εἴδωλα, παλλάδια τοῖς παλαιοῖς ὀνομάζονται. μὴ ὅτι φρόνησις ἠθικῶς ὄντιν ἡ ἀθηνᾶ

ὡς ἐῤῥέθη.

ὡς ἐρρέθη. διὸ καὶ διὸς καὶ μήτιδος εἶναι λέγεται. ἤτοι νοὸς καὶ βουλῆς. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ὅτι, ἔτκυος οὔσης τῆς ἀθηνᾶς ἡ μῆτις, κατεπόθη ὑπὸ τοῦ διός. εἰ δὲ τῷ ὡρισμένῳ ταῖς κυούσαις καιρῷ, ἐρρέθησαν ὡς πρὸ μικροῦ εἴρηται τῆς τοῦ διὸς κεφαλῆς ἡ ἀθηνᾶ. ὅτι δὲ, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, αὐτὶ τοῦ δυσαντίβλεπτοι τῷ ἀχιλλεῖ ἐφάνησαν οἱ τῆς ἀθηναῖς ὀφθαλμοί. εἴτε μυθικῶς ὡς τὸ φοβερὸν, εἴτε καὶ μάλιστα πρὸς ἀλληγορίαν. οὐ γὰρ ἔχειν οἷον αὐτωπῆσαι καὶ ἐναντίος ἐλθεῖν τῷ ὀρθῷ λογισμῷ, οἷα μή τινα ἔχοντι αὐτιλογίαν, ἀλλὰ δυθὶς φησὶ μετετράπετο. ὅπερ μυθικῶς μὲν, δηλοῖ ὡς εἴρηται τὸ, ἐγράφη ὡς λὴν ἴδη τις ὁ τῆς κόμης ἁλόμενος. ἀλληγορικῶς δὲ, τὸ μετεβλήθη τοῦ θυμοῦ. ἢ ἐπεγράφη τοῦ φρονῆσαι. κατὰ τὸ, οὐ τι μεταγρέπη. οὐ δ' ἀλεγίζεις. τινὲς δὲ, τὸ, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, αὐτὶ τοῦ φαεινοὶ αὐτῷ ἐγένοντο, καὶ ἐφωτίθησαν οἱ ὀφθαλμοί. διὸ αὐτίκα ἔγνω ἐκείνῳ οἷα ἀγχίνοις, ὡς προμικροῦ εἴρηται. καὶ οὐκ ἔλαθεν αὐτὸν τοῦ λοιποῦ, οὔτε ὅτι κακῶς μελετᾷ, καὶ ὅτι δεῖ κρεῖττόν τι ἐπιλογίζεσθαι, οὔθ' ὅτι φρόνησις αὖτη ἐπῆλθεν αὐτῷ. τὸ δὲ φάανθεν, σκοπωρεῖται οὕτως. τὰ εἰς μὴν πολυθεωτικὰ τῶν εἰς νην λήγόντων παθητικῶν ἀορίστων, τῷ ν παραλήγομένῳ, ἀμβολῇ ἢ ν' μὴ μ', τὸ τρίτον τῶν πολυθεωτικῶν ποιοῦσιν. οἷον ἐτύφθην, πρῶτος ἀόριστος παθητικὸς. οὗτος τὸ πολυθεωτικὸν, ἐτύφθημεν. μὴ δὲ αὐτὸ ἀμβολῇ ἢ ν' μὴ μ', τὸ τρίτον τῶν πολυθεωτικῶν κατὰ δὲ ἀιολεῖς, ἔτυφθεν, αὐτὶ τοῦ ἐτύφθησαν. οὕτω καὶ ἠγέρθημεν, ἤγερθεν. ἐκόσμήθημεν, ἐκόσμηθεν. ἐτμάγημεν αὐτὶ τοῦ διεκόπημεν, ἔτμαγεν. ὡς τὸ, βουλεύσαντε, διέτμαγεν. ἐφανήθημεν, ἐφάανθεν. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε ἐφάανθεν, αὐτὶ τοῦ ἐφάνησαν. ὁμοίως μὴ ὅλα ἄλλα διαῦτα. εἰ δὲ καὶ τὸ ἐρήτυθεν καθέσθαι, ἤγαγον κατέσχον, ἢ ἡσύχασαν κατὰ τὰς καθέσθαι. οἱ δὲ παλαιοὶ, οὕτω καθολικώτερον κανονίζοιεν τὰ τοιαῦτα ἀιολικὰ, πολυτύπτερον παραδιδόντες κανόνα. φασὶ γὰρ ὅτι, πολλοὶ παρωχημένοι, τὰ τῶν οἰκείων πολυθεωτικῶν, τρίτα ποιοῦσιν ἐκ τῆς γενικῆς τῶν ἰδίων μετοχῶν. κλινομένης μὲν ὀξὺ τοῦ ντ', ἀμβαλλούσης δὲ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. οἷον λέγων λέγοντος ἡ μετοχή. ταύτης τῆς γενικῆς ἀφαιρεθείσης ἢ λήγούσης, ποιεῖ δ' ἔλεγον παρωχημένου τὸ τρίτον πολυθεωτικὸν, ἔλεγον, οὕτω καὶ γραφων γραφοντος, ἐγραφομεν ἔγραφον. ὁμοίως καὶ τυφθεὶς τυφθέντος ἐτύφθημεν ἔτυφθεν. κοσμηθέντος, ἐκόσμηθεν. φαανθέντος, φάανθεν. ὡσαύτως καὶ δὺς δύντος ἔδυμεν ἔδυν. φὰς φάντος ἔφαμεν ἔφαν. κτὰς ὁ φονεύσας, κτάντος ἔκταμεν ἔκταν. σὰς σάντος ἔσαμεν ἔσαν. καὶ ἄλλα πολλά. πολυτύπτερος δὲ ὁ βιοῦντος ἐρρέθη κανὼν, διότι οὐ μόνον αἰολικὰ τάσσει ῥήματα, ἀλλὰ καὶ κοινά. ὧν τῆς αὐξήσεως ἀφαιρεθείσης, τὰ αὐτὰ καὶ ἰωνικὰ γίνονται αὐτὶ κοινῶν. οἷον τὸ ἐλέγομεν ἔλεγον λέγον, καὶ τὰ ὅμοια. ὅτι Ομηρος μὲν αἰτιατικῇ συντάσσει τὸ φωνῶ. οἷον καί μιν φωνήσας, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ προσειπεῖν. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, μετὰ δοτικῆς φασίν. οἷον φωνῶ σοι, ὁμοίως τὸ λέγω καὶ λαλῶ. ὅτι περόντες οἱ λόγοι, ἀπὸ τοῦ ταχύ. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐρυθμίαν. καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα καθὸ τὸ πτερόν. ἴσως δὲ καὶ ὅτι οὐ λογίοις ὑφαίνουσιν. ὅθεν παρέξεται καὶ τὸ, νωῖ τοι λέγων, πτερῶσε. ὁ δὲ μῦθος, ἀγῶνα καθίζει, τῇ τε τῶν σειρίων ᾠδικῇ τέχνῃ, καὶ τῇ τῶν μουσῶν. καὶ συμβιβάζει τὰς σειρίας ταῖς μούσαις. αἱ δὲ, καθὰ συνέδοξεν, ἀναστῶσι πτερὰ τῶν σειρίων. ἦσαν γὰρ ὀρνιθοφυεῖς αἱ σειρῆνες. καὶ μιρίνθῳ σωδέουσι. καὶ στεφάνων συμμετρίαν ἔχοντες κύκλοις, πόρρι τίθενται στέφανον ἑκάστῃ πτέρινον. καὶ οὐ δεῖ μόνον ποιοῦσιν ἐπὶ τῆ τῶν σειρίων ἀοιδῇ, ἀλλὰ καὶ τοῖς λόγοις καλοῦσι πτερόντας. στεφανοῦντες οἷον καὶ αὐτοὺς ὡς νικητὰς, τῷ τῶν πτερῶν ἐπιθέτῳ, καθὰ καὶ τὰς σφῶν κεφαλὰς αὐτοῖς τοῖς πτεροῖς. ἔθος δὲ ἐντεῦθεν Ομήρῳ, ἔπεα λέγειν πτερόεντα. τῶν τινες δὲ παλαιῶν σοφῷ μεθοδικῷ ἐκλαθομένῳ τῆς κατ' αὐτὸν τέχνης τέλεον, ἐπέσκωπτον δύφυας, ὡς γεγόνασιν αὐτῷ οἱ λόγοι πτερόεντες. ὡς οἷα πτερυξάμενοι δὴ αὐτόν.

Τίπτ' αὖτ' αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἐλλίλουθας. 200.

Ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Αγαμέμνονος ἀτρεΐδαο.

Αλλ' ἔκ τοι ἐρέω. τὸ δὲ, καὶ τετελέσθαι οἴω.
Ης ὑποδρωλίησι τάχ' ἂν ὧτε θυμὸν ὀλέσῃ.
Τόνδ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Ηλθον ἐγὼ ταύσουσα τὸν μῶνος, αἴνε ἰόηται,
Οὐρανόθεν. πρὸ δέ μ' ἧκε θεὰ λευκώλενος Ηρη,
Αμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
Αλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος, μὴ δὲ ξίφος ἕλκεο χειρί.
Αλλ' ἤτοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον ὡς ἔσεται πρ.
Ωδε γὰρ ἐξερέω. τὸ δὲ, καὶ τετελεσμένον ἔσαι.

Οτι ζώνηθες Ομήρῳ συνκόπειν τὸ ὦτε. οἷον τίπτε, αὐτὶ τοῦ, διατί ποτε. ἔστι δ' οὗ καὶ τοῦ ἐκθλιβέντος σὺ τῷ ἐπάγεσθαι φωνῆεν δασυνόμενον, γρέπει τὰ ψιλὰ εἰς δασέα. οἷον τίφθ' οὕτως ἔσητε. Οτι αἰγίοχος ζολὴ, κατὰ μὲν μῦθον, ὁ μιᾷ γεννήσιν τὴν σὺ κρίτη, τὸν αἰγὸς δύρηκως τὴν ὀχὴν, θηλασθὴ τὴν τροφήν. ὁ πινίκα τὸν ταυδυβρώτα πατέρα κρόνον ἐκρύπτετο. ἧς αἰγὸς τὸ κέρας, τῇ Αμαλθείᾳ δοθῆναι λέγεται, ὡς σὺ τοῖς εἰς τὸν πρίαμον τὴν γέγραπται. ἢ καὶ ἄλλως αἰγίοχος ζολὴ, ὁ ἔχων τὴν αἰγίδα. τουτέστι τὸ δέρμα τῆς ῥηθείσης αἰγὸς ἣν ἐθήλασεν. ἔφερε γάρ φασιν αὐτὴν, σπαπόμενος εἰς μνήμην. καὶ ἔστιν αἰγίοχος, ὡς ἄν τις εἴπη αἰγίδοχος: ἐκπεσόντος τοῦ δ' δχῇ ὄγκου χασκώδη, σεμνότητι πρέποντα. Η δὲ ἀλληγορία, δία μὲν τὸν ἀέρα νοεῖ. αἰγίδα δὲ τὰ τοῦδε αὐτὸν δείματα. δ' ὧν ἐταιγίζων, τὸν κάτω ἐνδειματοῦ. καὶ ῥηθήσεται τοῦδε τούτου κάλλιον, σθα τῆς αἰγίδος Ομηρος μνήμην τοιήσεται. Οτι τὸ ἴδω ἴδης ἴδη, παθητικῶς λέγει ὁ τοιητής. ἴδωμαι γὰρ φησιν, αὐτὶ τοῦ θεάσωμαι. καὶ ἴδηαι. ἢ κατὰ κραῖσιν ἴδῃ, ὅ ὅτι θεάσῃ. οἷον, ἵνα ὕβριν ἴδῃ Αγαμέμνονος. δύρίσκεται δὲ καὶ τὸ τρίτον τούτων, ἴδηται. Τούτοις δὲ ἀκόλουθα παρ' ἀτθικοῖς, καὶ τὸ, ὑπισδόμενος καὶ ἰδέσθαι καὶ τὰ τοιαῦτα. Οτι ὁ μὲν ἀμφιβάλλων τε ρὶ πράγματος, καλῶς λὺ εἴποι τὸ ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. τὸ, δὲ, καὶ τετελέσθαι οἴω. ὁ μῦτοι οὐ εἰσῶς, ἐρεῖ λὺ, ὧδε γὰρ ἐξερέω. τὸ, δὲ, καὶ τετελεσμένον ἔσαι. Οτι ὥσπερ ἀγήνωρ, ἔστιν οὗ κατὰ λόγον ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος, οὕτω καὶ ὑπέροπλος, ὁ δχὰ θρασύτητα τοῦ τὸ δέον ὅπλοις χρώμενος. καὶ ὑποδρωλία ἡ τοιαύτη κακία. οἷον ἧς, ὅ ὅτιν ἰδίαις ὑπεροπλίης, τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσῃ. Σημείωσαι δὲ ὅτι, ὀπλότατον μὲν καὶ ὀπλότερον ὁ τοιητὴς λέγει, τὸν νέον μὴ ὅπλα αἴρειν δυνάμενον. οὐκ ἐπὶ λόγῳ τὴν λέξιν τιθεὶς. τὸ δὲ ὑπέροπλος μὴ τὰ ἀφ' αὑτῆς, ἐπὶ σημάναι λαμβάνεται. Τὸ δὲ τάχα, αὐτὶ τοῦ ταχέως, ἐκ τοῦ ταχέα κατὰ συνκοπήν. ὡς τὸ ὠκέα ὤκα. λιγέα λίγα. ὠκέα ὤκα. βούλονται γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ τάχα μὴ εἶναι δισκατικόν ὧτε παρὰ τῷ τοιητῇ. σοχασικῶς δὲ εἴρηται τῷ Αχιλλεῖ ὁ τοῦ βασιλέως ὄλεθρος. μονονουχὶ λέγοντι ὅτι, ὁ οὕτω θρασὺς καὶ οἰόμενος κρείσσων εἶναι τῶν οἷς θυμοῦται, ταχὺ ἂν ὧτε ὀλεῖται πρὸς τυχὼν ἐτέρῳ μὴ ὑπενδιδόντι κατ' ἐμέ. Οτι γλαυκῶπις Αθηνᾶ, οὐ μόνον γραφικῶς ὡς ἀπλῶς γλαυκοὺς ἔζωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ ὡς λὺ εἴποι τις δεινὴ τὴν ὄψιν. καὶ ἐκπληκτικὴ κατὰ τὰ γλαυκωπὰ τῶν θηρίων. γλαυκοὶ γὰρ καὶ οἱ λέοντες οἱ βασιλικοὶ, καὶ ἰδεῖν δεινοί. μὴ φοβηθέντας δέ τις τῶν τοιητῶν, γλαυκῶπας καλεῖ. γλαυκῶπις δ' ἂν καὶ ἡ Φοβερὰ κατὰ τὸ προμικροῦ ῥηθὲν τὸ, δεινὼ δὲ οἱ ὄατε φαάνθεν. τάχα δὲ καὶ ἄλλος ὁ μῦθος ἐποίησε τὸ γλαυκὸν τοῖς τῆς ἀθλιωτῆς ἀφώρισεν ὀφθαλμοῖς, δχὰ τὸ πρὸς αὐτὴν συβενὲς τῆς λέξεως, καὶ τὴν δχ' αὐαπτύξεως ἐτυμολογικῆς ταυτότητα. Αθήνη τε γὰρ ἀλληγορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν εἰρῆσθαι δοκεῖ, ὡς προαθροοῦσα τὰ οἷον σὺ σκόπει, καὶ μέλλοντα. μὴ τὸ γλαυκὸν δὲ, ἀπὸ τοῦ γλαύσσω παρῆκται τὸ θεωρῶ, καὶ δηλοῖ τὸ ὑπόλυκον καὶ σύοραον. εἰ τοίνυν ταυτὰ τὸ γλαύσσειν καὶ τὸ ἀθρεῖν, ἔχει πως συβενῶς κατ' αὐτὰ μὴ τὰ δχ' αὐτῶν παραγόμενα. διὸ τὸ γλαυκωπὸν φοικείωται τῇ ἀθηνᾷ ὡς ἀθρητικὴ, βλεπτικόν. διαφέρει δὲ καὶ ἡ γλαυξ οἰκεία τῇ ἀθηνᾷ. οὐ μόνον ὡς νυκτὸς ὁρῶσα ὥσπερ καὶ ἡ ζώνεσις, κατὰ τὸν εἰπόντα, ὀρθῇ κελεύθῳ σὺ

τοῖς

ταῖς βουλαῖς τὰ σὺ σκότει ωοδηγετεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐξὲ τὴν ἀφ' τῦ γλαύσσω παραγωγὴν, ὅπερ ὅτι ταυτὸν τῷ ἀθρῷ. οὕτω καὶ ἄλλα τῶν ὀρνέων φωνείωνται ἄλλοις θεοῖς, ἐξὲ τὴν πρὸς ἐκείνους συνήθειαν. ἢ κατὰ τὸν τῆς κλήσεως τύπον. ἢ κατὰ ἐνεργείας ταυτότητα. οἷον, ἡ νῆσσα τῷ ωοσειδῶνι ὑγρὰ μὲν γὰρ οὐσία ὁ ωοσειδῶν. καὶ ἡ νῆσσα δὲ, παρὰ τὸ νῶ νήσω τὸ κολυμβῶ, ἢ τυμολόγηται. ὃς οὖ καὶ τὸ νήχω καὶ ἡ ναῦς καὶ ὁ νηρεύς· Ιέραξ δὲ ἱέρωται ἡλίῳ ἀπόλλωνι, διά τε τὸ ὀξὺ τῆς κινήσεως, ὠκυπέτης γὰρ ὁ ἱέραξ, καὶ ὁ ἥλιος δὲ ὀξυκίνητος, καὶ ἐξὲ τὴν ὀξ ἐτυμολογίας συνήθειαν. καὶ γὰρ ἵεται ῥᾶον ὁ ἥλιος. αὐτεῦθεν δὲ καὶ ὁ ἱέραξ ὠνόμασται. ὅθεν καὶ ἰαπετὸς παρὰ τὸ ἵεσθαι καὶ πέτεσθαι, ἡ οὐρανία σφαῖρα λέγεται. οὕτω καὶ ἡ φαληρὶς, τῇ ἀφροδίτῃ σωφκείωται. οὐ μόνον κωμικώτερον ἐξὲ σὺ ἰθυφάλλοις καὶ σὺ φαλλοῖς, καὶ ὡς χορχότερον ἔφη τις, ἐξὲ σωέμφασιν τῦ φαλλοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐξὲ λευκότητα τὴν σὺ σπέρματι ζωικῷ. οὗπερ ὁμοιότης ἕπεται τῷ τῆς φαλληρίδος ὀνόματι. φάλιον γὰρ τὸ λευκόν, ὃς οὖ καὶ τὰ φάλαρα· Καὶ κύκνος δὲ τῷ ἀπόλλωνι, οὐ μόνον ἐξὲ τὸ ᾠδικὸν καὶ μαντικὸν ἀφιέρωται, ἀλλὰ καὶ ἐξὲ τὸ λευκόν, ὅπερ ἐκ τῦ λεύσσειν ἤτοι βλέπειν παράγεται. οὗπερ ἀπόλλων ἔστι παράτοπος. ὅθεν καὶ ἥλιος ἐπιθετικῶς ὀνομάζεται, ὡς ἥλια καὶ εὐόρατα πάντα ποιῶν. καὶ ἀετὸς δὲ τῷ διὶ ἤτοι τῷ αἰθερίῳ ἀέρι αἰέρωται, οὐ μόνον ὡς τελείῳ τέλειος, καὶ ὡς οὐρανίῳ ὑψιπέτης, ἀλλὰ καὶ ἐξὲ τὴν κατὰ τοιῶδε κοινωνίαν. ἀετός τε γὰρ ἡ ἀήτη, ἄμφω παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω δοκοῦσι παράγεσθαι· Οἰκεῖος δέ πως καὶ λαρὸς ἑρμῆς, οὐ μόνον ὡς αἰγιφόντης λευκὸς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ παρωνυμεῖν πρόσωπόν τινα τῇ τῦ λόγου γλυκύτητι. ὅ, τε γὰρ λόγος, πρᾶγμα λαρὸν ἡγοῦνται ἡδύ, καὶ ὁ λαρὸς δὲ, παρὰ τόνον ἐκπέφυγε τὴν πρὸς τὸ λαρὸν συνέμπτωσιν· Καὶ ἵνα μὴ πολλοῖς ὁμοίοις ἐπεξιόντες περιπλανῶμεν σοφιζώμεθα, οὕτω καὶ γλαυξ οἰκεῖον τῇ ἀθρητικῇ ἀθηνᾷ, ἐξὲ τὴν πρὸς τὸ ἀθρεῖν τῦ γλαύσσειν ταυτότητα· Ινα δὲ τῶν ὀρνίθων ἀφέμενοι, καὶ ὑποκαταβαίντες γενώμεθα καὶ τῶν ωδὲ γῆν, οὕτω κἀκεῖνα τινὰ πίσιν ἀνάκεινται ἐξὲ ὁμοίας αἰτίας. οἷον διονύσῳ, μασός. μασηὸς γὰρ ὁ οἶνος. οὗ δοτὴρ ὁ διόνυσος· Ναρκισσος, ἐριννύσι στεφανῶμα. ναρκισσόν τε γὰρ, ἐκ τῦ ναρκᾶν παρηχεῖται. καὶ τῦ νάρκᾶν ἐριννύες τοῖς κακούργοις παραίτιοι· Πεύκης φυτὸν, ἢ φαύσω αὐξεῖται. οὐ μόνον ὅτι δυέξαπτον, ἀλλὰ καὶ ἐξὲ τὴν δάδα, ἥτις ἀφ' τῦ δαίω τὸ καίω παράγεται. καθὰ καὶ ἐκ τῦ αὔθειν ὁ ἥφαιστος· Ηρίγλα, κατὰ σὺ παλαιοὺς, ἀρτέμιδος ἄγαλμα. παρόσον ἡ τρίγλα μὲν κατὰ τὸν κίλικα ωοιητὴν, τριγόνοις γονᾶς ἐπωνόμασαι, τρὶς γεννῶσα τῦ ἔτους. καὶ ἀρτεμις ταυτὸν δὲ εἰπεῖν σελήνη, τριταία μὲν γεννήσιν ἀφῶς διεκφαίνεται· Τῇ δ' αὐτῇ ἀρτέμιδι, ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἑκάτῃ καὶ μανίσθαι θύεσθαί φασι, ἐξὲ τὸ δοκεῖν μανιῶν αἰτίαν εἶναί πισιν. ὡς οἷον εἰπεῖν τοῖς σεληνιαζομένοις. καὶ ἄλλοι δὲ ἰχθύες αἰνῆνταί τισι κατὰ οἰκειότητα. οἷον ἀπόλλωνι μὲν, κίθαρος ἤτοι κιθάρα. ἐπεὶ κιθαρισὴς ἐκεῖνος περιάδεται· Ερμῆ δὲ βόαξ, ὡς κήρυκι ἐξὲ τὴν βολήν. παρ' ἣν καὶ βοώτης κήρυκος ὄνομα. Αφροδίτῃ δὲ, ἀφύη ἡ καὶ ἀφρίτις, ἐξὲ τὸ ἄμφω ἐξ ἀφροῦ φωῦαι τήν τε ἀφύην δηλαδὴ φισικῶς, καὶ τὴν δαίμονα μυθικῶς· Οὕτω καὶ λύκος, ἀπόλλωνος ἄθυρμα, ἐξὲ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, μεθ' ἣν ἐκφαίνεται ἥλιος· Καὶ λαγωὸς, ἐρώτων ἀνάθημα, ἐξὲ τὸ ταυτὸν τῆς κατὰ κλῆσιν γενέσεως. λαγώς τε γὰρ, ἀπὸ τὸ λάειν. καὶ ἔρως ἐκ τῦ ὁρᾶν. ἅπερ τὸ βλέπειν μηνύοντι· Καὶ ἀθηνᾶ δὲ, δράκων ἱερῶται. ἵνα ὅθεν τὰ τῆς ἀρχῆς, ἐκεῖ καταλήξῃ ὁ λόγος ἡμῖν, ἐξὲ τὸν αὐτὸν λόγον. δράκοντος μὲν γὰρ πρόκειται τὸ δέρκω ἤτοι βλέπω. ἀθηνᾶς δὲ τὸ ἀθρεῖν. ἀθρεῖν δὲ ταυτόν ὅτι τὸ δέρκεσθαι. Σημειωτέον δὲ ὅτι, ωδὲ τῆς γλαυκὸς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐνεργὸς ἐξὲ σκότους οὖσα. ἤγουν ἐν σκότει καὶ νυκτὶ μεθ' ἡμέραν. ἤτοι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἀρτυφλοῦται, ξηρότητι τῆ λεπτότητι, τῆς ωδὲ τὸν ὀφθαλμὸν ὑγρότητος, μὴ φερούσης τὴν πρὸς τὸ φῶς σύγκρασιν. ἡ δὲ ωδὲ γλαυκὸς παροιμία, ἡ λέγουσα γλαυξ εἰς ἀθήνας, ἐμφαίνει μὲν καθ' ἱστορίαν καὶ αὐτὴ, φίλον εἶναι πτηνὸν ἀθηνᾷ, τὴν γλαῦκα. λαμβάνεται δὲ, ἢ ἐπὶ τῶν συμβαλλόντων σὺθα μὴ χρεία συμβολῆς, ἢ ἐπὶ

τῶν θαμιζόντων. σὺθα τοὶ τοιοῦτον πλῆθος. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ὅτι τὸ γλαῦκα ἀθήναζε, ἁρμόττει ἐπὶ τῶν, ἄλλοθεν μάτην τὰ πλεονάζοντα, ὡς ταινιά τινα ἐμπορθμο μίων. ὁ καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, πύξον ἐς κώπερον ἤγαγες. ἢ ἰχθὺν εἰς ἑλλήσποντον. ὅτι δὲ ἡ γλαὺξ οὐ μόνον ὀξυώπεται κοινόπτερον, ἀλλὰ καὶ πρισσῶπται ἀπλῶς, δηλοῦται ἀλλαχοῦ· Οτι σὺ τῷ ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τεὸν μένος αἰνὲ σίθεν, δηλοῖ φιλοσόφως ὁ ποιητὴς τὸ, ἐφ' ἡμῖν ἔστιν παύεσθαι θυμοῦ, εἴτε μὴ μή. καὶ ὅλως τὸ, μὴ βία ἔστιν, ἀλλ' ἑκούσιον τὸ καλόν· Οτι ὀνειδίζειν, οὐ μόνον τὸ ἐνεργείας ἀναφέρειν τοῖς ἐνεργετημένοις, ὅπερ πρὸ μικροῦ Αχιλλεὺς ἐποίησε προσονειδίζας τῷ βασιλεῖ, ὡς τὸ μὲν πλεῖον τῆς πολέμου αὐτὸς ἔχει, ἐκεῖνος δὲ τὸ πλέον τῆς δασμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπλῶς ὀνοσαί τινα καὶ ἐπιμομφα λέγειν. Αχιλλεὺς δὲν σὺ ταῦθα νῦν τίς σ' ἀθηνᾶς ἐπιτραπεὶς ἔπεσιν ὀνειδίσαι ὡς ἔοικεταί περ, ἐνεργείας μὲν οὐ προφέρει τῷ βασιλεῖ. οὐ δὲ ἀχαρίστου ἔστιν λέγει. ὅπερ ἦν κυρίως ὄνειδος. ἄλλως δὲ ὑβριστικῶς ὀνειδίζει. οἰνοβαρῆ τε προσειπὼν, καὶ ἔτερα ἴσα ἐρίσεται. εἰ μὴ ἄρα ἐρεῖ τις ὅτι δεῖ λαθέτω, καὶ δέον ὂν ὀνειδίζομαι, καὶ ἐνεργεσιῶν νομνῆσθαι, καὶ ἀχαριστίας τὸν Αγαμέμνονα χράψασθαι. ὁ δὲ, ὑβρίζει ἐκεῖνον, ἐπιπλήξας αὖθις τῷ θυμῷ καὶ οὐ παρηλέγη ἐκλαθόμενος· Οτι δὲ οὐκ ἀεὶ τὸ ὄνειδος βαρεῖα λέξις δῆτα καὶ ἀηδής, δηλοῖ οὐ μόνον ὁ γράψας ὡς καλὸν ὄνειδος ταραγμάνων ἀνειλόμην, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ ἐπὼν κάλλιστον ὄνειδος. εἴη δὲ ἂν τοιοῦτον ὄνειδος, ὁ λόγος ὁ προφέρων πάθος τι δεινὸν μὲν, ἐπίσημον δὲ ἄλλως εἰ ἀνθρώποις καὶ θαυμαζόμενον. ὁποῖον καὶ τὸ τῆς Οἰδίποδος δίημα. οὗ μέρος καὶ ἡ τῶν σφυρῶν αὐτῆς τρῆσις καὶ οἴδησις. ὅθεν Οἰδίποδος ἐκλήθη. καὶ ἡ κατὰ θηβῶν ἐπίθεσις τῆς σφιγγός, καὶ ὅσα τοιαῦτα· Ορα δὲ ὅπως ἡ ἀθηνᾶ τὸ ὀλίγον συγχωρεῖ τῷ Αχιλλεῖ, ἤτοι τὸν βασιλικὸν ὄνειδον, ἵνα τὸ μείζονος ἀφτρέψῃ κακοῦ, ἤτοι τῆς φονικῆς ἐγχειρήσεως. οὕτω καὶ ἰατρός ποτε τῷ πυρέττοντι ἀπαγορεύων οἶνον, ὕδωρ δίδωσιν. οὐ γὰρ δεῖ τοῖς κρατοῦσι πάθεσιν αὐτηρῶς αὐτιβαίνειν. ἀλλὰ μετρίως ἔχειν καθὰ καὶ Ησίοδος τῷ ἀδελφῷ παραχωρεῖ, πλούτου κρεσσάμενον. τότε δὴ νείκεα ὀφέλειν ἤτοι φιλονεικεῖν·

Καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα πρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα,
Ὑβριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο. πείθεο δ' ἡμῖν·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·
Χρὴ μὲν σφωίτερόν γε θεὰ ἔπος ἐρύσσασθαι,
Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. ὣς γὰρ ἄμεινον·
Ος κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ·
Η. καὶ ἐπ' ἀργυρέην κώπην χέτο χεῖρα βαρεῖαν·
Ἀψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος· οὐδ' ἀπίθησε
Μύθῳ Αθηναίης· ἣ δ' οὐλυμπόνδε βεβήκει,
Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους·
Πηλεΐδης δ' ὀξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ατρεΐδην προσέειπε. καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο·
Οἰνοβαρές. κυνὸς ὄμματ' ἔχων. κραδίην δ' ἐλάφοιο·
Οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι,
Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Αχαιῶν
Τέτληκας θυμῷ. τόδέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι·
Η ποὺ λώϊόν ἐστι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Αχαιῶν,
Δῶρ' ἀπαμείρεσθαι, ὅστις σέθεν αὐτίον εἴπῃ·
Δημοβόρος βασιλεύς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
Η γὰρ νῦν ἀτρεΐδη νωΐ ὕστατα λωβήσαιο·
Αλλ' ἔκ τοι ἐρέω. καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι·

Οὐ φανερῶς

Οτι φανερῶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὴν ἀθηναῖ οὐ θεὰν ἀφίησι νοεῖν. ἀλλὰ φρόνησιν σοχαστικὴν τῶν μέλλοντος, οἷ τῷ, καί ποτέ τοι τρὶς τόσα πρέοσι) ἀγλαὰ δῶρα, ὕβριος ἕνεκα τῆσδε. σὺ δ' ἴσχεο. πείθεο δ' ἡμῖν. ἀ δὲ πραιντικά ὅτι μεγάλου θυμοῦ. καθὰ καὶ πρὸ αὐτῶν τό, ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος μὴ δὲ ξίφος ἕλκεο χειρί. ἀλλ' ἤτοι ἔπεσι μύθῳ, καὶ ἑξῆς ὡς προέιρηται. οὐκ ἔδ ἀθηναῖ γὰρ τῆς μυθικῆς ἀκηνέων, ἀλλ' ὅικοθεν σύνοεῖται διαῦ τα σοχαστικῶς ὁ Αχιλλεὺς. διὸ καὶ λεύδεται διεκπεσοὺν τῆς ἀληθείας ἐπὶ τὸ ἔλαττον. τοιοῦτον γάρ ποτε ἡ σοχαστικὴ νόησις. ὅτι δὲ λεύδεται, δῆλον ἐκεῖθεν. σὺ γὰρ ταῖς λιταῖσ', ὁ βασιλεὺς οὐ τρὶς τόσα, ἀλλ' ἀπειροπλασίονα δῶρα ὑποσχνεῖται τῷ Αχιλλεῖ. μὴ ὄρα οἷον τὸ δωρεῖσθαι. ἔπρ τὰ ὕστερον δῶρα παραδοκήσας ὁ Αχιλλεὺς, καθυφίησι τὸ τοσοῦτου αὖτι θυμοῦ. εἰ δὲ τοῖς πρέσβεσιν ὕστερον ἀπαριθμουμένοις τὰ δῶρα οὐχ ὑπέκειν θέλει, σωστοῦ καὶ ὅλως ἀνδρὸς μὴ προαρπάζειν τὴν συμμαχίαν, ἀλλ' ἀναβάλλεσθαι τοῖς ἐχθροῖσ', καὶ πρατείνειν τὴν χαρίν, καὶ οὕτως αὔξειν τὰ τῆς τιμῆσ'. ἔοικε δὲ Αχιλλεὺς ἀρέσκεσθαι σὺ τοῖς ἀδικήμασι, τῇ εἰς τὸ τριπλάσιον ποινῇ. τῷ μὲν γὰρ Αγαμέμνονι, κατ' ἄλλον λόγον διπλῆ καὶ τετραπλῆ δὺ ἔλλιπας ἀρτίζει τὸ γέρας ὑπέχετο. ἑαυτῷ δὲ ἀδικηθέντι, τρὶς τόσα φησὶ πρέσεσθαι. ἡ ὄρα ὅτι, ποικίλως φράζων ὁ ποιητὴς, τὸ τριπλᾶ, τρὶς τόσα φησίν. εἰκὸς δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ πολλάκις εἰρῆσθαι τὸ τρὶς, ἐπεὶ καὶ οἱ διεκπέπαρες καὶ ὁ δισευδαίμων καὶ τὰ τοιαῦτα, κατὰ τοιοῦτον σημαινόμενον, σύνκεινται ἀπὸ τοῦ δὶς ἐπαῤῥήματος. εἰ καὶ τὸ διόβλιος, ὁ πανδαρικὸς μῦθος ἄλλως νοεῖ. οὕτω καὶ δίαινα, ποτὲ μὲν ἡ διγλώχιν, ποτὲ δὲ ἡ πολυτοιαύτη· Οτι ὁ σὺ θυμοῦ καιρῷ πειθεὶς τῷ πραΰνοντι, καλῶς λῦ εἶπε τὸ χρὴ τὸ σὺν ἔπος φυλάξασθαι, καὶ μάλα πρὸ θυμῷ κεχολωμένον. ὡς γὰρ ἄμεινον. λέγει δὲ Ομηρος τὸ φυλάξασθαι, ἐρύξασθαι κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι. τὸ μέντοι ἀπολοῦ, ἐρύσασθαί ὅτιν· Ισέον δὲ ὅτι τὸ, χρὴ, ὀξυνόμενον μὲν, ἐπάῤῥημα, δηλοῖ κατὰ δὲ παλαιοὺς τὸ, δέον ὅτί. περισπώμενον δὲ, ῥηματικόν ὅτιν ἀπὸ τοῦ χράομαι. οἷον τὶ χρῆ τούτῳ. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ μαντείας. οἷον χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος. ἀκριβέστερον δὲ περὶ δύτου σὺ τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται· Ισέον δὲ καὶ ὅτι, σύνταῦθα Ομήρου γνωμικὸν ἐπόντος τὸ, ὅς κε θεᾶς ἐπιπείθηται καὶ ἑξῆς, ὀρθὸν ἔσται παρῳδηθὲν οὕτω κατὰ πῶσιν σύνκιν. ὅς κε θεῷ ἐπιπάθηται, μάλα τ' ἔκλυεν αὐτοῦ. ἤγουν θεὸς ἀκουσθεὶς, αὐτακούει ἐπιτελέον. ἔχει δέ τι καινοπρεπὲς. τὸ γὰρ κοινὸν καὶ συνήθες ἦν λῦ ὅς θεοῖς πείθεται κλύεται. οὐκ ἔχε δὲ οὕτω φράζαι. διότι τοῦ κλύω οὐκ εἰσὶ παθητικά· Οτι κώπη, ἡ τοῦ ξίφους λαβή, μέρους ὄνομα. ὅθεν καὶ ὅτε κώπην τις εἶπε τὴν ναυτικὴν, κώπη καὶ ἐκείνης κυρίως ἡ λαβή. ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὅλον ὠνόμασται. αὐτὴ μέντοι ἔχει τὸ, καὶ ἐλάτη λέγεσθαι. καὶ πλάτη δὲ, ἀφ' τὸ ἐλαύνεσθαι κατὰ τὸ κάτω πλατύ. ἡ δὲ ὁμηρικὴ, ἀργυρέη ἐρρέθη πρὸς διασολιὼ ἐκείνης. οἷον ἐπ' ἀργυρέη κώπη χρύσε χεῖρα βαρεῖαν. δι' ἣν ἀργυρέην κώπην, καὶ ξίφος λαλεῖται ἀργυρόηλον· Οτι τὸ ἀπιθεῖν, ἀεὶ πρὸ Ομήρῳ δηλοῖ τὸ ἰ γράφεται. ὡς ἀπὸ τοῦ πιθῶ δευτέρου μέλλοντος, γενόμενον. πρὸ ἡμῶν δὲ δηλοῖ διφθόγου γράφεται, ἐκ τοῦ ἀπειθὴς ὀνόματος. καθὰ καὶ τὸ ἀφράδων ἐκ τοῦ ἀφραδής·

Οτι οὐ μόνον σὺ ἔργοις ἡ ἄτη, ἀλλὰ καὶ σὺ λόγοις. ὁ ποιοὶ καὶ οἱ κατὰ ζῆλον ὑβρισηοὶ. διὸ ἐπὼν ὁ ποιητὴς ὡς ἀταρτηροῖς ἐπέεσιν ἀζεῖσθαι προσέειπεν, Αχιλλεὺς ἐπάγει. καὶ οὕτω λῆγε ζῆλοιο. δηλῶν ὅτι ἀτηρὸς λόγος ὅδι, καὶ ὁ ζηλωτὸς. πλεονασμὸς δὲ ὅτι φανερὸς τῆς ταρ συλλαβῆς, σὺ τῷ ἀταρτηροῖς· Οτι σὺ στίχῳ σὺι ζεῖς ὕβρις ὁ Αχιλλεὺς ἐπιῤῥίπτει τῷ βασιλεῖ, λέγων κομματικῶς. οἰνοβαρές. κυνὸς ὄμματ' ἔχων. κραδίην δ' ἐλάφοιο. παρανατιὼν δὲ, καὶ δημοβόρον λέγει αὐτὸν, ἀκριβῶς οὕτως ἐπὼν μὴ ἀσωμβέτως, δημοβόρος βασιλεὺς. οἰνοβαρὴς μὲν δὺ ὁ Αγαμέμνων νοεῖται, διότι δὺ ἐστι φόρως σου ἔχων εἰς τὰ κατὰ οἶνον δυρίσκεται, τοῖς τε ἀρίστευσιν ἐπονειδίζων ὅτι μὴ γενναίως μάχονται, καὶ ταῦτα παρ' αὐτῷ πίνοντες ὥσπρ αὐτὸς, καὶ λόγοις δὲ τινας λαλῶν συμποσιακοὺς, ὡς σὺ τοῖς ἑξῆς φανήσεται. καὶ αἱ κλησίαι δὲ αὐτοῦ ὥς τις ἐρεῖ σὺ

τοῖς ἑξῆς, οἴνου πλεῖαι εἰσίν. αὐαιδὴς δὲ, ἀφ' τὰ πρὸ μικροῦ εἰς τὸν Αχιλλέα φορτικά. δειλὸν δὲ, ἀφ' τὸ πολλαχοῦ λέγειν τὸ, φοβοῦμαι, καθάπερ δηλωθήσεται. ἔοικε δὲ καὶ πρὸ τούτου τοῦ χρόνου, διαῤῥήδην τινὰ ὁ Αγαμέμνων ποιεῖν, ἀφ' ὧν αὖρτι ὁ Αχιλλεὺς οὕτω σφοδρῶς ὑβρίζει αὐτόν. οὐ γὰρ ἂν ἁπλῶς οὕτω καὶ ψευδῶς τοὺς λόγους προέρριπτε. Τὸ δὲ κυνὸς ὄμματ' ἔχων, φθάσας καὶ ἄλλως ἔφρασεν, ὅτε αὐαιδείαν τε ἐπιτιμῶν ἔλεγε τὸν Αγαμέμνονα. καὶ κυνώπην σωθέτῳ ὀνόματι ἐγκέλει αὐτόν. ἀντίκειται δὲ τὸ, κυνὸς ὄμματα ἔχων, πρὸς τὸ, καρδίην ἐλάφοιο. καὶ ἔστιν ἀντίθετον σχῆμα ῥητορικὸν, ἵνα λέγῃ αὐτὸν θρασὺν μὲν, ὡσὰ κύνα. δειλὸν δὲ, ὡς ἔλαφον. τοιαύτη γὰρ ἡ ἔλαφος. διὸ καὶ φυξακινὴν αὐτὴν ἡ ποίησις καλεῖ. Ενταῦθα δὲ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι δία ταῦτα Ισοκράτης ἀγαθὰ μαρτυρεῖ Κόνωνι τῷ τῶν Αθηναίων στρατηγῷ. ἐπιμέλειαν. φύσιν. ἐμπειρίαν πολέμων. σωναγαγὼν τὸ ἐκκώμιον, ἀπὸ τῶν ἐναντίως ἐνταῦθα προσμαρτυρουμένων τῷ Αγαμέμνονι. ἀφ' οἰνοποσίας μὲν γὰρ, ἀμέλεια. ἀφ' αὐαιδείας δὲ, ἀπιστία ἡ πρὸς τὸ κοινόν. ἡ δὲ δειλία, τὴν τῶν πολεμικῶν ἀπειρίαν ἐργάζεται. εἰ τοίνυν καὶ ἀμέλεια καὶ ἀπιστία καὶ ἀπειρία πολέμων, αἱ δὴ πρόσεστι τῷ Αγαμέμνονι, ἀγαθὸν ἄρα ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπιμέλεια καὶ πίστις καὶ πεῖρα πολεμικῶν· ἐντεῦθεν δὴν Ισοκράτης τὸ τοῦ Κόνωνος ἐγκώμιον ἁρπάζει. Σημειωτέον δὲ, ὡς ὁ Αγαμέμνων πολλὰ ὑβρίζοντα τὸν Αχιλλέα, καὶ πρὸ τούτου καὶ νῦν, οὐκ ἀνθύβρισεν. ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν τινα καὶ θεοείκελον ἔφη αὐτόν. αἰδούμενος τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός. ἴσως δὲ καὶ ὀκνῶν λόγοις κολάζειν ὃν ἔργοις ἀμυνεῖται. οὕτω δὲ ἦν ἡ τοῦ Αχιλλέως ἀρετὴ ὁμολογουμένη, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, μᾶλλον μὲν φησι καρτερὸν αὐτὸν εἶναι. ἐκ θεοῦ δὲ δῶρον λαβεῖν· Ιστέον δὲ ὅτι, ὁ οἰνοβαρὴς, ἔχει τὸ ῥῆμα βαρύτονον τὸ, οἰνοβαρέω. οὗ τῆς μετοχῆς, χρῆσις ἐν Οδυσσείᾳ· Οτι ψόγος στρατηγοῦ τὸ, οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι. οὔτε λόχονδ' ἰέναι ἐνὶ ἀριστήεσσιν ἀχαιῶν τέτληκας θυμῷ. τὸ δέτοι κὴρ εἶδεται εἶναι, τουτέστι θανάτῳ ἐκφέρεσθαι ὑπὸ σοῦ ἡ κινδυνώδης μάχη. καὶ οὐ χαίρεις ἐπ' αὐτῇ ὡς χαρμῇ. Αχιλλεὺς δὲ κατὰ τὸ βασιλέως ταῦτα σκώπτει. ἐπάγων μὴ ὅτι, πολὺ λωΐτον ὅτι κατὰ στρατὸν δῶρα ἀφαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν αὐτίον εἴπῃ. ἤγουν αἱρετώτερόν σοι ζημιοῦν δὴ αὐτιλέγοντας, ἢπερ ἐκ πολέμου ζῆν· Οτι στρατὸν δύρμὴ εἰπὼν ἀχαιῶν ὁ ποιητὴς, ἔδειξεν ὡς καλῶς δύρμηρείοντα τὸν Αγαμέμνονα λέγει, ὄνπερ ἄλλοι καὶ δύρμεδοντα φασίν· Ιστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, τὴν φανερὰν δηλοῖ καὶ αὐτιμέτωπον πρᾶξιν. τὸ δὲ λόχονδ' ἰέναι ἐνὶ ἀριστεῦσι, τὴν ἐξ ἐνεδρισμοῦ ἐπίθεσιν σημαίνει· Οτι δὲ ἀριστέων μᾶλλον ὁ λόχος δέεται, εἰ τὴν ἁρπαγὴν ἐνθήσεται, ὅπου καὶ λόχος ἐνθῆναι φαίνεται, πρὸ τοῦ λέγω τὸ ἐπιλέγω. εἰ ᾧ εἰσὶν ἐπίλεκτοι. καὶ ὡς ναῦ φησὶν ὁ ποιητὴς, ἀριστῆς· Σημείωσαι δὲ ὅπως ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς πρέφρασεν ἢ ἡρμήνευσε τὸ πρὸ ὀλίγου ῥηθὲν, τὸ, ἢ ῥᾳδὸν ἐλθεῖν, ἢ αὐτοβοάσιν ἵ φι μάχεσθαι. τὸ μὲν γὰρ εἰς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, δῶρόν ἐστιν αὐτοβοάσιν ἵ φι μάχεσθαι. τὸ δὲ λόχονδε ἰέναι, ταυτόν ἐστι τῷ, ῥᾳδὸν ἐλθεῖν· Ορα δὲ ὅτι ἐν τῷ, δῶρα ἀφαιρεῖσθαι, δῶρα ὁ ποιητὴς λέγει, οὐ τὰ κυρίως, ἀλλὰ ἁπλῶς τὰ κατὰ λάφυρα προσόντα τοῖς ἕλλησι. καὶ ἔοικε σκωπτικῶς δῶρον ῥηθῆναι πρὸ ὑπονοίαν. δέον γὰρ ὃν τὸν βασιλέα δῶρα διδόναι, ὁ δὲ, δῶρα ἀφαιρεῖται. ἢ καὶ ἄλλως, δῶρα τὰ γέρα. τὸ γὰρ γέρας, δῶρον πάντως τοῖς ἀριστεῦσιν, οὐ κλήρῳ λαγχανόν, ἀλλὰ πρὸς χάριν διδόμενον. ὁ γοῦν τὸ ἀλλότριον ἀφαιρούμενος γέρας, δῶρον ἀφαιρεῖται. ὃ δὴ ἐπὶ τῆς Βρισηίδος ὑπεμνήσθη, καὶ γεγένηται εἰς Αχιλλέα. εἰ δὲ μὴ δύρηται μὴ ἕτερος δῶρον πεποιῶς, ἀλλὰ τυχὸν μὲν κατὰ τὸ σιωπώμενον, γεγόνασι καὶ ἐπ' ἄλλοις τὰ ὅμοια, τέως γε μὴν παρὰ τῷ ποιητῇ, μὴ ἐκ μιᾶς πείρας, καθολικόν τι πολλάκις σωάγεται κατὰ ποιθανότητα. Αλέξανδρος δὴν ἀφ' μίαν γυναῖκα τὴν Ελένην, ἧς αὐτὸς πεπείραται, καλλιγύναικα τὴν ἑλλάδα καλεῖ. καὶ Μενέλαος δὲ δὴ τριακοσίας, ἀδιαφίλους καὶ ἀπίστους λέγει, οἷος τοιούτου πεπειραμένος τῆς Παρίδος. καὶ Οδυσσέα δὲ ὁ ποιητὴς ἀφ' μιᾶς τοῦ

λεως

λεως ἄλωσιν, πολίπορθον πολλαχοῦ λέγει, ἅπαξ που τὸν ὄντως πολιορκητὴν Αχιλλέα τοιούτου καταξιώσας ὀνόματος. σὺθυμητέον δὲ, ὡς ἔθους ὄντι συζευκτικοὶ τε τῷ Ησιόδῳ δωροφάγοι βασιλῆες. καὶ ὃς δὲ καθ' Ομηρον δῶρ' ἀχραιρεῖται. καὶ ὅτι ἡ ζεύθεσις τὸ ἀχραιρεῖται, ὁμοία τῇ τὸ, ἀχραίρεο κούρῃ· Οτι Αχιλλεὺς οὐκ ἀνὼς ὡς εἰς μόνον ἑαυτὸν ἀδίκου πειραθεὶς τὸ βασιλέως οἷα δὴ παπαινόντος τι τῶν αὐτῷ, δημοβόρον αὐτὸν καλεῖ. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἔλεγε. μὴ καὶ θυμῷ Φερόμενος λάθοι ἂν σκῆμμα καθ' ἑαυτὸν σωτιθεὶς. εἰ γὰρ δι' αὐτὸν δημοβόρος ὁ βασιλεὺς, ἆρα τὸ δήμου αὐτὸς. καὶ ὁ τυχὼν στρατιώτης. καὶ ὡς ἐπεῖν τις ἀγέλης ἄνθρωπος. καὶ οὐκέτι ἄριστος ἀχαιῶν, ὁποῖον ἑαυτὸν αὐτὸς ἐρεῖ. εἰ δὲ δημότης ὤν, ὀφείλει ἆρα σιγᾶν. δῆμον γὰρ ἄνδρα, οὐ δεῖ ἀντιλέγειν βασιλεῖ παρεξ ἀγορεύοντα. ὥς που ὁ τρωϊκὸς ῥήτωρ Πολυδάμας φησὶν, ἀλλὰ ἔοικε μὲν ἀστείως εἴρηται. δημοβόρον δὲ ἄλλως τὸν Αγαμέμνονα λέγει Αχιλλεὺς, ὡς αὐτὸν ἑαυτῷ τὰ κοινὰ διαπανῶντα οἷα εἰκὸς πολλάκις, ὡς πρὸ μικροῦ εἴρηται· Ενταῦθα δὲ ἀζηθέτως ἐπὼν δημοβόρος βασιλεὺς, ἐλλειπτικῶς εἶπε λέγε θυμὸν. λείπει γὰρ τὸ, εἰ. ὁμοίως δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ἦ γὰρ ἂν ἀτρεΐδη νωΐ ὕστατα λωβήσαιο. ἐλλείπει γὰρ συνταῦθα ὡς λαμβανόμενον ἀπὸ κοινοῦ, τὸ, εἰ μὴ οὐτιδανοῖς ἤνασσες. σφόδρα δὲ κινητικὸν τὸ δήμου τὸ, δημοβόρος βασιλεὺς, καὶ ἐρεθιστικὸν εἰς θυμὸν. ὥσπερ δὲ παρ' Ησιόδῳ τὸ, δωροφάγοι, ἐπιτείνει τὸ κακὸν τὸ δωρολιπτεῖν, οὕτω καὶ ταῦθα τιὼ ἀδικίαν, τὸ, δημοβόρον. ὁ ἁρέμα ὑπελαλήθη καὶ ἐν τῷ, δῶρ' ἀχραιρεῖσθαι. Ορα δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον οἰνοβαρὴς ὁ Αγαμέμνων σκώπτεται, ἀλλὰ καὶ βορός. ἐν τούτοις δὲ ὁ Αχιλλεὺς, καὶ τῶν ἀχαιῶν καταφέρεται οὐκ εὐλόγως εἰπών. ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. ἐθέλων ἐκείνους θυμομαχῆσαι αὐτῷ, συνδιατίθεσθαι ὡς καὶ ἐπανασχεῖν τῷ βασιλεῖ. τὸ δὲ σέθεν αὐτίον εἶπε, ὅμοιον ὅτι πρὸς τὸ ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ πρὸς τὸ αὐτείπη· Οτι ἀπλοῖ, πολλάκις δύκτικοὶ λαλοῦσιν αὐτὶ παρωχημένων. οἷον ἐπεὶ ἔλθοι ὁδεῖνα, ἤτοι ἦλθε, καὶ ὡς δὲ λαλήσοι, αὐτὶ τὸ ἐλάλησε. καὶ ἄλλα τοιαῦτα. οὕτω καὶ ὦ δὲ τὸ, ἦ γὰρ ἂν νωΐ ὕστατα λωβήσαιο, αὐτὶ τὸ τὰ ὕστατα ἂν ἐλωβήσω ἤγουν ὕβριζας. λώβη γὰρ ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις, καὶ ὡς ἐπεῖν, εἰ μέσῳ λαοῦ βαίνουσα εἰς τινα. οἱονεὶ λαόβη καὶ κατὰ κρᾶσιν λώβη. τινὲς μέντοι, πρὸς τὸ λώστιον ἐτυμολογοῦσι τιὼ λώβιον. ὅπερ ἐστὶν ἱμάτιον. ἀφ' οὗ καὶ λωποδύτης. καὶ ῥῆμα λωποδυτῶ. ἵνα ἡ λώβη, ἡ σὺ ἀπεκδύσει λωστίου ὕβρις ἐπαγομένη ἐμοὶ μάστιγος· Σημείωσαι δὲ ὅτι σὺ τῷ, ἦ γὰρ ἂν ὕστατα λωβήσαιο, λείπει θυμικῷ λόγῳ τὸ, εἰ μὴ οὐτιδανοῖσιν ἄνασσες, ἵνα λέγῃ ὅτι τὰ ὕστατα ὑβρίζας ἂν ἐμὲ τὸν τηλικοῦτον, εἰ μὴ οὐτιδανοὶ ἦσαν οἱ ἀχαιοὶ καὶ ἀφιλότιμοι, οἱ παρὰ σοῦ βασιλευόμενοι·

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπεὶ ἦ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσι λέλοιπεν.
Οὐδ' ἀναθηλήσει. περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε
Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Αχαιῶν
Εν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵ τε θέμιστας
Πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὃ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος·

Οτι θυμῷ ἐλαυνόμενος ὁ Αχιλλεὺς καὶ εἰς ὅρκον σπουδάζας ἑαυτὸν, οὐ δία ἢ τοιοῦτόν τι ἐπόμνυται. ἀλλ' ὥσπερ κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον τὸ παρατυχὸν ὄργανον, ὅπλόν ὄντι ἀζηρηγήτου θυμοῦ, οὕτω καὶ νῦν Αχιλλεὺς, ἐκ τῶ παρατυχόντος πράγματος τὸν ὅρκον ποριζέται, ἀλλ' οὐκ ἀναθεωρῶτα θυμόν. καὶ ὀμνύει εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρα σκῆπτρον. καὶ τούτου τιὼ αἰτίαν ἐπάγει αὐτός. διηθεν δύλογον ἔστιν τὸ πεζῆμα τιθεὶς. ἔστε γὰρ ἀπλῶς ξύλον θετέον τὸ σκῆπτρον ὄντι τὸ ἀνὰ χεῖρας, καλόν ὄντι εἰς ὅρκον. συμβολικώτερόν τε καὶ ἀφελέστερον. ὡς γὰρ αὐτὸ οἷα ξύλον, τιὼ τομὴν ἐν ὄρεσι λελοιπὸς, οὔποτε τῶ λοιποῦ φύλλα καὶ ὄζους φύσει, οὐδ' ἀναθηλάσει, περιέλεψε γὰρ αὐτὸ ὁ χαλκὸς, φύλλα τε καὶ φλοιὸν, οὕτως οὐδὲ ἡμεῖς ἅπαξ συνταῦθα ἐν τῇ ἀγορᾷ τομὴν λελοιπότες μὴ ἀλλή-

λων ὥσπερ ἀρθμαγοῦντες τῇ διασπικῇ ἔριδι, τὸ τῆς Φιλίας σύνδεσμόν θα θάλλος ἐσύσσορον καὶ συμβησόμεθα. καὶ οὕτω μὴν δύθετον εἰς ὅρκον, ὡς ξύλον ἀπλῶς θεωρούμενον τὸ σκῆπτρον τόδε. εἰ δὲ καὶ οὐχ ὡς ἁπλῶς ξύλον, ἀλλ' ὡς θεῖόν τι καὶ τίμιον, ἢ ὡς προέρηται, βασιλείας ὑπουργὸν, καὶ δίκης σύμβολον θεωρήσει τὶς αὐτὸ, εἰς τόδε γὰρ τὸ βασιλικὸν ὀμνύει, καὶ οὐχ ἁπλῶς εἰς ἅπαν σκῆπτρον, μάλιστα δὲ εἰς ὅρκον παραλιπτέον αὐτὸ, οὐ δι' ἑαυτὸ, ἀλλὰ διότι μὲν σὺ παλάμαις Φορέουσι δικασπόλοι, οἱ θέμιστας πρὸς διὸς φυλάσσουσι. διὸ εἰς τόδε τὸ σκῆπτρον ὀμνύων, ὡς εἰς αὐτὴν τὴν διὸς ἀρχὴν, ἢ εἰς τὴν δίκην, ἢ εἰς τὴν θέμιν, Φησί. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἐπάγει ἐν τῷ τέλει, ὅτι ὅδε μέγας ἔσεται ὅρκος. πῶς δὲ μέγας; ἀφ' ὧν ἐρεθέντα. ἔστι δὲ τὸ πᾶν τοῦ ὅρκου, τοιοῦτόν τι. μὰ τόδε σκῆπτρον, ὄντως Ἀχιλλέως ποδὶ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν σύμπαντας, ὅτε πολλοὶ ὑπὸ Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο θνήσκοντες πίπτοιεν. εἰ δέ τῳ μὴ ἀρέσκει ὁ εἰς τὸ σκῆπτρον ὅρκος, ἀφ' ὧν ἀφελές τε καὶ ἀτελὲς, ἐνθυμείσθω τὸ, ἴσως σίδηρος, ὅρκιόν τέ μοι ξίφος. ἔτι δὲ καὶ τοὺς ὀμνύοντας τὴν πολύτανον. ἢ τὸν χῆνα. ἢ τὰ τοιαῦτα. πολλῷ γὰρ δήπου κύριον ἐκείνων σεμνότερον, εἰ καὶ ἐν καιρῷ θυμοῦ κεδιάζεται. θεὸν γὰρ ὀκνεῖ Φασὶν ἐπομόσασθαι, δεδιὼς τὸ τῶν ὅρκου δυσέκβατον· Ἰσέον δὲ ὅτι δύο τούτων ὄντων ἐπιρρημάτων ὁρκωμοτικῶν, τό μὰ, καὶ τὸ νὴ, ἀπωμοτικὸν μὲν, ἤτοι ἀρφατικόν ὅτι τὸ μά. οἷον μὰ τὴν δίκην οὐ ποιήσω τό. καταμοτικὸν δὲ τὸ νὴ. οἷον νὴ σοὺς λόγους ποιήσω τό. ὁ μέντοι ποιητὴς, ἐνταῦθα καὶ καταμοτικὸν ἔχων ὅρκον καὶ ἀπωμοτικόν· Τὴν δὲ τοῦ νὴ χρῆσιν μὴ ἔχων τότε ἐγνωσμένην, τῷ ναὶ, αὐτ' αὐτοῦ ἐχρήσατο ἐπιρρήματι. καὶ δίδωσιν ἀφορμὴν ἡμῖν, νοεῖν ὡς ἐντεῦθεν ἴσως τὸ νὴ ἐπιρρήματα γέγονεν, εἰπών. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. καὶ ἐμφήνας ὅτι καὶ καταφατικῶς ὀμόσει, καὶ κατὰ ἀπόφασιν. ἤγουν καταμοτικῶς καὶ ἀπωμοτικῶς. ἀφ' μὲν τὸ ναὶ, καταμοτικῶς. ἀπωμοτικῶς δὲ, ἀφ' ὧν τὸ μά. μὴ ἔστιν ὅρκος ἐνταῦθα, ἐν καταφάσει μὲν, τὸ, ὄντως Ἀχιλλῆος ποδὶ ἵξεται ἀχαιούς. ἐν δὲ ἀποφάσει, τὸ, σὺ δὲ οὐ δυνήσεαι ἀχνύμενός περ, χαλκεῖν· Ἰσέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς διορίζουσιν, εὕρηται ἐξ ὀρθοῦ ὁρκωμοτικὸν ἐπίρρημα, τὸ ναί. οἷον ναὶ τὸν σιόν. ἤγουν νὴ τοὺς θεούς. μὴ τάχα ἐκ τούτου μάλιστα, τὸ νὴ ὁρκωμοτικὸν ἐπίρρημα γέγονε. τὸ μέντοι ὁμηρικὸν ἐξ ὀρθοῦ ναί, βεβαιωτικόν ἐστιν ἐπίρρημα. σκῆπτρον δὲ νεῦ μὲν βασιλικὸν, ἄλλως τε σεμνόν. καὶ χρυσείοις δὲ ἥλοις πεπαρμένον. ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ ὡς καὶ περιερρέπη, καὶ πηχικὸν σκῆπτρον εὕρηται. ἤτοι βακτηρον καὶ ῥάβδος. ὅπερ οὐκοῦν γένοιτό τινι ὅρκος ἀφ' τὴν ἀτέλειαν. εἰ γὰρ καὶ ἐκεῖνο τομὴν ἐν ὄρεσι λέλοιπε περιφρασικῶς, αὐτὶ τοῦ ἐξετμήθη τὸ ὄρος, ἔτι δὲ καὶ ἐξελεπίωθη, ἀλλ' οὐ δικασπόλοι Φέροισιν αὐτό. διὸ οὐ δὲ μέγα ἐκεῖνο εἰς ὅρκον. ἔστι μέντοι μέγα τὸ παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀφ' τὴν δίκην καὶ τὴν τοῦ διὸς θέμιν, ὧν ὅτι σύμβολον. διὸ καὶ δὶς ἐπεσημήνατο τὸ αὐτὸ μεγαλεῖον ὁ ποιητής. πρό τε τοῦ ὅρκου εἰπὼν, μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, καὶ μετὰ τὸν ὅρκον. ὅδε δὴ μέγας ἔσεται ὅρκος, τοῖς τε νεῦ δηλαδὴ καὶ τοῖς μετὰ ταῦτα μανθάνουσιν· Ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὅτι τὸ, ὅδε τοι μέγας ἔσεται ὅρκος, εἶχε μὲν μὴ ἄλλως εἰπεῖν, τόδε τοι μέγας ἔσεται ὅρκος, ἤγουν τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον. ὅμως δὲ ὁ ποιητὴς, καινότερον χηματίζει. ἀφελεσθήσεται τὸ, ὅρκος, ὁ ποιά τινα ποιήσει καὶ ἀλλαχοῦ. ἔστι δὲ τὸ χῆμα, ὅμοιον ὡς καὶ εἴπις εἴποι ὅτι, τάδε καὶ τάδε γένοιτο. ὅδε δι, πρόσωπα οἰκονομίας βασιλικῆς. ἢ τὸ, καὶ τὸ, γενήσεται. ὃς πάρ δὴ νόμος προνοίας θεοῦ, καὶ ὅσα τοιαῦτα· Δικασπόλοι δὲ λέγονται, οἱ ποδὶ δίκας πολοῦντες. ὡς οἰνοπόλοι καὶ ὑδροπόλοι, οἱ ποδὶ οἰωνοὺς καὶ ἀνέρους· Δίκη δὲ καὶ θέμις, ταυτόν ὅτι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐφερμηνεύων, Φησί. δικασπόλοι οἱ θέμιστας πρὸς διὸς φυλάσσουσιν. θεσμοφύλακες δὲ οἱ δικασπόλοι. ἄμφω δὲ ταῦτα ἦσαν οἱ βασιλεῖς. οἷς καὶ τὸ σκῆπτρον, σύμβολον ἦν δίκης. ὥσπερ αὐθρίας, τὸ δέρυ. σκοπητέον δὲ ὡς τὸ μὲν δικασπόλος μὴ τὰ κατ' αὐτὸ, παροξύνεται. ἀμφίπολος δὲ καὶ πρόπολος τὰ μετὰ προθέλων, προπαροξύνονται· Τὸ δὲ θέμιστας, δωρικόν. ὡς γὰρ χαρὶς χαρίδος χαρίτος, οὕτω θέμις θέμιδος μὴ θέμιτος·

ὃς οὗ τὸ θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον. πλεοναχῶς δὲ τὸ σ' θέμεος. ὅθεν καὶ Θεμίστιος κύριον. καὶ ἀθεμίστια αἰ Οδυσσείᾳ τὰ ἄδικα. Οτι δὲ ἡ παρ' Ομήρῳ ἀλλ' τὸ δ' κλινομένη θέμις μυθικὴν θεαν δηλοῖ, ἀλλαχοῦ φανήσεται. Φύλλα δὲ ἀλλ' δύο λλ', δυλόγως. δυκοῦσι γὰρ οὕτω λέγεσθαι, ἀλλ' τὸ αἰ τῷ φυσᾶσθαι λαλαγεῖν. ἢ πρὸς διαστολὴν τὸ φύλου ὁ δηλοῖ τὴν φυλήν. Τομὴν δὲ λέγει, τὸ αἰ τῷ ὄρει λελαμμένον σύρριζον, οὗ τὸ σκῆπτρον ἀκρατέτμηται. Τὸ δὲ οὐκ ἀναδηλήσει ὡδὲ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλειπε φύλλα τε καὶ φλοιὸν, πάνυ παρατετηρημένως εἴρηται. Ιτέα γὰρ καὶ ἄλλα τῶν φυτῶν ἐν καὶ τομὴν αἰ ὄρεσι λέλοιπεν, ἀλλὰ καὶ οὕτω προῖσνταί τι θάλλοις, κείμενα ἢ φυτευόμενα. ἐκλελοιπαθέντα δὲ, οὐκέτι ἀναδηλήσουσιν οὐ δ' αὐτά· χαλκὸν δὲ τὸν σίδηρον λέγει, ἀλλ' τὴν πάλαι ὡστε χρῆσιν τ' χαλκοῦ, ὁπηνίκα εἰς σιδήρου χρείαν ἐβάπτετο. ὅτε καὶ χαλκῷ κατὰ τὸν Ησίοδον ἐργάζοντο ἄνθρωποι, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος· Τὸ δὲ ἑ, δηλοῖ μοι, αὐτὸ, ἤγουν τὸ σκῆπτρον. ἐγκλίνεται δὲ, καὶ αὐτωνυμία ἔστι τριγενὴς, ὥσπερ καὶ τὸ νὶν καὶ τὸ μίν. ἔστι δέ πως ἀκατάλληλον σύνταξιν κατὰ σύνταξιν ὑγιῆ, τὸ ὡδὲ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλειπε φύλλα τε καὶ φλοιόν. οὐ γὰρ πάνυ εὐοδοῦται εἰς σύνταξιν ὁ εἰπὼν ὅτι, περιέλειπεν ὁ χαλκὸς αὐτὸ φύλλα τὲ καὶ φλοιόν. ἀλλὰ κατὰ γενικὴν εἰπεῖν ἔδει πρὸ τὸ σκήπτρου, ὅτι ὁ χαλκὸς περιελέσθαι αὐτῷ τὰ φύλλα καὶ τὸν φλοιόν. ἔχει δὲ ἡ καινότης τῆς διαύτης συντάξεως, θεραπείας τρεῖς. μίαν μὲν τὴν αὐτόπωσιν, ὡς τὸ ἑ, αὐτὶ πώλως ἄλλης κειμένου. ἤγουν αὐτὶ γενικῆς, ἥτις ὄξι τὸ, αὐτοῦ. ἑτέραν δὲ ἔχει θεραπείαν, πρὸς λῆψιν προθέλως ἔξωθεν, ἵνα λέγῃ ὅτι περιέλειπεν αὐτὸ ὁ χαλκὸς, κατὰ τὰ φύλλα καὶ τὸν φλοιόν. τρίτην δὲ καὶ τελευταίαν θεραπείαν. ἡ τοιαύτη σύνταξις ἔχει, τὴν συμμιὼ τὴν ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου σαφήνειαν. ἡ γὰρ συμμιὴ ἀναπαύουσα τὸ ἑ, ἐπάγει ὕστερον τὸ, φύλλα τε καὶ φλοιόν. ἵνα λέγῃ ὅτι περιέλειπεν αὐτὸ ὁ χαλκὸς. ποῖον αὐτὸ. τὰ φύλλα δηλαδὴ καὶ τὸν φλοιόν. καὶ ἔστι τὸ μὲν ἑ ἤγουν αὐτὸ, ὁλότης τοῦ ξύλου. τὸ δὲ φύλλα καὶ φλοιὸν, δήλωσις μέρους τοῦ ἐκπίπτοντος αἰ τῷ λεπίζεσθαι. τοιαῦτα δὲ καὶ ἄλλα μυρία πρὸς τῷ ποιητῇ ἔχοντα τὴν ὁλότητα κατὰ αἰτιατικὴν πῶσιν. εἶτα ἑρμηνείαν αὐτῆς ἐκ τῶν μερῶν. ὁμοιόπτωτον ὡς ἐκθεραπεύεσθαι ὁμοίως τριχῶς καὶ αὐτά. οἷον ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. ἢ γὰρ τὸ σὲ αὐτὶ πώλως ἑτέρας ἐλήφθη, σοῦ γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν, καὶ ἔστι δοῦναι αὐτόπωσις, ἢ προθέσιν προσληπτέον ἔξωθεν. οἷον, ποῖόν σε ἔπος ὀφέφυγε κατὰ τὸ ἕρκος τῶν ὀδόντων. δοῦναι δὲ μάλιστα ἐκδηλότατον, ἀφ' τὸ σύνηθες αἰ Οδυσσείᾳ ῥηθέντος. οὔ τ' ἄν μοι κάματος κατὰ γῆρα λάβησιν. ὅπερ εἰ δίχα προθέσεως ἐρρέθη οὔ τ' ἄν μιν κάματος γῆρα λάβησιν, ὅμοιον ἦν τῇ συνήθει καινοπρεπείᾳ τὸ χήματος. ἤγουν ὡς εἴρηται, νοητέον ὅτι ἔφυγε κατὰ σὺ ὀδόντας, ἢ στικτέον εἰς τὸ ἔφυγε. καὶ τὸ μὲν σὲ, νοητέον δηλοῦν τὸν ὅλον ἄνθρωπον. τὸ δὲ ἕρκος ὀδόντων, ἐπινέχθαι εἰς δήλωσιν τῶ μέρους, ὅθεν ὁ λόγος φυγὰς ἐβραπέτευσεν, ὅπερ εἰσὶ τὰ χείλη, αἱ θύραι τῶ στόματος. τοιοῦτον καὶ τὸ τί δέ σε Φρένας ἵκετο πένθος· ἢ γὰρ τὸ σὲ αὐτὶ τ' σοῦ ἐλλιπῶς, ἢ τί δέ σε κατὰ τὰς Φρένας ἵκετο πένθος. ἢ τί ποτέ σε πένθος ἵκετο. τὰς ἁς Φρένας δηλαδὴ. ὅμοιον ἢ τὸ, ἐπείμην ἄλγος κραδίῃ ἢ θυμὸν ἵκανεν. ἤγουν ἐπειδὴ αὐτῷ τὴν καρδίαν λύπη κατέλαβεν. ἢ αὐτὸν κατὰ τὴν καρδίαν λύπη κατέλαβεν. ἢ αὐτὸν λύπη κατέλαβεν. ἤγουν τὴν καρδίαν αὐτ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, Εκβρα δ' αἶνον ἄλγος πύκασε Φρένας. καὶ τὸ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν, καὶ κρατερὸν ῥα ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς κάλυψε. ἢ τοὺς δ' ἄρα πάντας ἐπὶ τρόμος ἔλλαβε γῆρα. καὶ τρῶας δ' ἄλγος ἔλλαβε θυμὸν. καὶ ἄλλα μυρία· Ιστέον δὲ ὅτι καὶ ὅτε ποτὲ εἴπῃ ὁ ποιητὴς πρύμνη σὺν νηΐ, τοιαύτην ἔχειν τινὰ μέθοδον καὶ ἔθος τὸ ἀχῆμα τῶν δύο δοτικῶν. ὅλον μὲν γὰρ ἡ ναῦς. μέρος δὲ ἡ πρύμνα. λέγει δὲ ὅτι σὺ τῇ νηΐ ἤγουν σὺ μέρει αὐτῆς τῇ πρύμνῃ. ἢ κατὰ αὐτόπωσιν σὺ τῇ πρύμνῃ τῆς νηός. ὅμοιον ἢ τὸ ἀλλ' οὐκ ἀτρείδῃ ἤνδανε θυμῷ. ὅλον μὲν γάρ τοι ὁ ἀτρείδης. μέρος δὲ ὁ θυμὸς. ἢ ζέννυ τῷ ἀτρείδῃ οὐκ ἤρεσκεν σὺ τῷ θυμῷ, ἢ αὐτοπτωτικῶς τῷ τὸ ἀτρείδου θυμῷ. ὁ δὲ Φλοιὸς, γένεται μὲν

ἐκ τοῦ φλέω, ὀξύνεται δὲ ὡς ὁ κολοιός. ἀρβαλὼν δὲ ὁ ἰ, βαρύνεται. ὡς ὁ χόος ῥόος. ἔκ τοι τε δὲ καὶ συναιρεθὲν, γίνεται φλοῖς· ὥσπερ δὲ ὁ φλοιὸς ἐκτετσὸν τοῦ ἰ βαρύνεται, οὕτω καὶ ἐστὶ ἄλλων ὀνομάτων συμβαίνει. ἐκ τοῦ χροιὰ γὰρ ἡ χρόα γίνεται. καὶ ἐκ τοῦ ῥοιὰ ῥόα. καὶ ἐκ τοῦ δειρὴ ὁ τράχηλος δέρη· Οτι δὲ, σὺν παλάμαις φορείου τὸ σκῆπτρον δηλαδὴ οἱ δικασπόλοι, αὐτὶ τοῦ φέροιτο κεῖται. καὶ ἔστι πάνυ σαφὴς ἡ λέξις τοῖς ποιηταῖς·

Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποδὴ ἴξεται υἷας Ἀχαιῶν
Ξύμπαντας. τοῖσδ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
Χραισμεῖν, οὐδ' ἀλλὴ πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Θνήσκοντες πίπτωσι. σὺ δ' εὖδοθι θυμὸν ἀμύξεις
Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔπιφας·
Ὡς φάτο πηλείδης. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
Χρυσείοις ἥλοισι ποτεπαρμένον· ἕζετο δ' αὐτός·
Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε· τοῖσι δὲ Νέστωρ
Ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής.
Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή·
Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
Εφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
Εν Πύλῳ ἠγαθέῃ· μετὰ δὲ τρίτοισιν ἄνασσεν·
Ος σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Οτι πολλάκις ὁ ποιητὴς συβραχεῖ προεκτίθεται τὰ ἐσύστερον ὑπ' αὐτοῦ εἰς πλάτος λεχθησόμενα. ψυχαγωγῶν οὕτω τοὺς ἀκροατὰς γλιχομένους ἐκεῖνα προμαθεῖν. καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον σχῆμα, προαναφώνησις. οὕτω γοῦν καὶ συνταῦθα προαναφωνεῖ λέγων. ἔσαί ποτε ποδὴ τοῖς ἕλλησι τοῦ Ἀχιλλέως, οὗ τ' ἀλλὰ πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνου πίπτωσι θνήσκοντες. σὺ δὲ ὁ Ἀγαμέμνων, οὐ δυνήσῃ χραισμεῖν, ἀλλ' εὖδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος. ὁμοίως δὲ προαναφώνησις ἦν καὶ ὃ εἶπεν ἡ ἀθηνᾶ πρὸς Ἀχιλλέα. τὸ, καί ποτέ σοι τρὶς τόσα δῶρα παρέσεται. πραμυθουμένη τὸν ἀκροατὴν ὑβριοπαθοῦντα ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ· Ποδὴ δέ ἐστιν, ὁ πόθος. καὶ ἀπ' αὐτοῦ παρήχθη. ὡς χόλος χολή. ὀξύνεται δὲ τὸ, ποδὴ, κανόνι τοιούτῳ. Τὰ εἰς ος δισύλλαβα τῷ ὁ παραληγόμενα βαρύτονα ἀπαραχειμάτιστα οὐδετέροις, ἐὰν ποιῶσι θηλυκὸν, ὀξύτονον αὐτὸ ποιοῦσι. τρόφος τροφή. νόμος νομή. ῥόος ροή. πλόκος πλοκή. οὕτω κὴ πόθος ποδή. σεσημείωται τὸ, κόρη ἐκ τοῦ κόρος ὁ νέος. σύνταξεται δὲ τῷ τοιούτῳ κανόνι, καὶ ἡ βιοτὴ ἐκ τοῦ βίοτος, εἰ καὶ περισυλλαβεῖ· Αμύσσειν δὲ κυρίως, τὸ ξέειν. ὡς καὶ αἷμα ῥυίσκεσθαι. οἱονεὶ αἱμύσσειν μὲν δασείας. καὶ ἀρβολῇ τοῦ ἰ, ἀμύσσειν μὲν ψιλῆς. ἀμύσσειν γοῦν τις λέγεται παρειάν. ὃ ξ οὖν καὶ ἀμυχαὶ βρεφῶν. καὶ ἀμυχαὶ ξεσμάτων τῶν ὁ ποιητὴς ἔστε. οἷον καὶ σὺ βιβλίοις ἢ ξύλοις. τὸ δὲ τὴν ψυχὴν ἀμύσσειν, μεταφορικόν ἐστιν ἀπὸ σώματος. χωόμενος δὲ συνταῦθα, οὐκ ἐστὶ ὀργῆς, ἀλλὰ ὁ συγκεχυμένος τὴν ψυχὴν τῇ λύπῃ. ὅπερ ἀχνύμενος ἔφη αὐτοτόρως·

Ιστέον δὲ ὡς ἡ ῥηθεῖσα προαναφώνησις, ἔπεισε τὸν ἥρωα εἶξαι τοῖς κήρυξι. τί γὰρ ἔδει θυμομαχεῖν αὐτὸν, οὗ μικρὸν ὅσον σύμπαντες υἷες ἀχαιῶν δεήσονται, ὡς μόνου δυναμένου χραισμεῖν. ὃ ὅτι βοηθεῖν χρησιμεύειν. ὅθεν καὶ γίνεται τὸ τοιοῦτον ῥῆμα. χρησιμῶ γὰρ. κὴ τροπῇ τοῦ η εἰς α κὴ μεταθέσει τοῦ διχρόνου χραισμῶ. οὗ σημειώδης δεύτερος ἀόριστος, ἔχραισμον. ὅθεν ὑποτακτικὸν χραίσμω. οὗ τρίτον χραίσμη τὸ προρρηθέν. τὸ δὲ οὗ τ' ἀλλ, ἐπίρρημά ἐστι χρονικὸν ἴσον τῷ ὅτε· Οτι περιαυτολογῶν ὁ Αχιλλεὺς, ἄριστον ἀχαιῶν ἑαυτὸν ἀπεκαλεῖ φιλοτίμως καὶ μεγαλοπρεπῶς. εἰ δὲ φθάσας αὐτὸς ἄριστον σὺ στρατῷ εἶπε τὸν Αγαμέμνονα εἶπε, ζητητέον τὰ ῥηθέντα ἐκεῖ. δῆλον δὲ ὡς οὐκ ἀεὶ ψεκτὸν τὸ περιαυτολογεῖν κατὰ τὸν παροιμιαζόμενον Ασυβάμαντα. ἔστι δέ ποτε καὶ φιλοτίμου καὶ

μεγαλοψύχου ἤθους ὁ Διοῦτος ἔπαινος. καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ μαστιγοφόρος Αἴας. καὶ ὁ Φιλοκτήτης δὲ καὶ ὁ σὺ Τραχινίαις Ἡρακλῆς. καὶ ἕτεροι μυρίοι. Φράζει δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς, οὕτω. πέπεισται τάδε ὁ βασιλεὺς, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν· Οτι δημηγορήσας ὁ Ἀχιλλεὺς, ἔβαλε πρὸς τῇ γῇ τὸ σκῆπτρον. ἤγουν ἔρριψε. καὶ ὅρα οἷον ὁ θυμός. ὅπερ γὰρ ὕψωσε τῇ ὁρκωμοσίᾳ, ῥίψας εἰς γῆν ἐξουδένωσεν. οὐ ψιλὸν δὲ κόσμου τὸ ῥηθὲν σκῆπτρον. ἀλλὰ χρυσέοις ἥλοισι πεπαρμένον κατὰ τὸν ποιητήν. ὃ περίφρασις ὄντως τοῦ, χρυσόηλον εἰπεῖν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀργυρόηλον. τὰ μέντοι κοινὰ κῆ ἰδιωτικὰ σκῆπτρα, οὐκ ἀεὶ ἔπι τοιαῦτα· Οτι σὺ τῷ ἀτρείδῃ δ' ἐτόρωθεν ἐμήνιε, πρᾶχρι(ζ)όμενος εἶπε τὸ μηνίω ὁ ποιητής. οὕπω γὰρ μηνίει ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ δόλου ἅπτεται ὡς πεφεύξεται· Ισέον δὲ ὡς ὁ μὲν ποιητὴς, μηνίειν οἶδε βαρυζήνως. οὕτω δὲ καὶ ἡ κοινὴ χρῆσις. τῶν τινες δὲ ὕστερον ἀττικῶν, μηνιαῖ εἶπον ὡς βοαῖ. καὶ μηνιῶντες ὡς βοῶντες. τοιοῦτοι δέ τινες, καὶ τὸ σωισάμενοι ἐς τὸ σωιεῖν ἐκαινοτόμησαν ἐκ τοῦ ζωιῶ· Οτι ὀπτίκα τὰς τῶν πραγμάτων περιστάσεις αὐξήσει πλασματικῶς ὁ ποιητὴς καὶ ἀλύτως ἔχειν ποιήσει αὐτάς. ἢ πάνυ δυσλύτως. ὥστε τὸν ἀκροατὴν ἐπαπορεῖν καὶ λέγειν ὡς οὐκέτι λυθήσεται ἡ τοῦ πράγματος δυσχέρεια, τότε δὴ μηχανᾶται λύσεις, καὶ ἄλλας μέν. μάλιστα δὲ ταύτας ὡς ἐποίησαν τὰς πέντε. ἢ πάσχει ὁμοῦ, ἢ ζηνὰς. παρουσίαν θεοῦ. ξυναλλαγὴν γερόντων ἀνδρῶν. ἀπειλήν. πληγήν. καὶ γέλωτα. οἷον σὺ μὲν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ, ἐπειδὴ παντὸς κινηθέντος τοῦ στρατοῦ εἰς φυγὴν καὶ ἀναστολὴν, δυσχερέστατον ἦν ἐκείνοις καταχεῖν, θεὰ τε οὐρανόθεν πάρεσιν ἡ ἀθηνᾶ καὶ οἱ δύο γέροντες μεταπείθοισιν. Οδυσεὺς δὲ καὶ ἀπειλαῖς ἔπεσχε κῆ πληγαῖς. ἐπὶ δὲ πᾶσιν, ὁ θρὶξ τὸν Θερσίτην γέλως ἀπάγει τῆς σκυθρωπότητος οὗ ἀχαιούς. κῆ ἱλαρύνων, ποιεῖ γλυκύτερον ἡγεῖσθαι τὸ νόστου τὸν πόλεμον. καὶ οὕτω μὲν ἐκεῖ. ἀλλαχοῦ μέντοι σίθα μὴ πάνυ μέγισα τὰ τῆς αὐάγκης, οὐ πάσαις χρᾶται λύσεσιν, ἀλλὰ ποσίν. ὥσπερ δὴ καὶ σὺ τούτοις, τὸν τοῦ Ἀχιλλέως θυμὸν ἀθηνᾶ τε ἔπαυσε, καὶ νεῦ ἡ δημηγορία τοῦ γέροντος Νέστορος. σὺ δὲ τῷ τέλει τῆς ῥαψῳδίας ταύτης, ὁ τῆς ἥρας θυμός. καὶ ὁ τοῦ διὸς ζῆλος, γέλωτι τῷ θρὶξ τὸν ἥφαιστον ἱλαρυύονται. ἡ δὲ ἥρα, καὶ ἀπειλῇ τινι σωφρονίζεται. τὸν μέντοι τοῦ Αγαμέμνονος ζῆλον, οὔτε Νέστορι συμβουλεύων ἰσχύσει σβέσαι, οὔτε Ἀχιλλεῖ ἀπειλούμενος, ἀλλ' ἀφαιρήσεται τὴν Βρισηίδα, κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν. διὸ καὶ πάσχει κακῶς ὕστερον, ὡς μηδενὶ τῶν πάντων ὑπείκων οἷς ὑπάγονται ἄνθρωποι· Οτι ὥσπερ σὺ τοῖς πολλαβοῦσιν ἐγγενεαλόγησεν ἐπὶ συσάσει προσώπου τὸν Κάλχαντα, οἷα πρόσωπον ἀξιόλογον καὶ πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως παραλιφθησόμενον, οὕτω καὶ νεῦ εἰς τὸν Νέστορα δαπανᾷ σίγης ζηνὰς ὀλίγους, ὡς ἂν ἔχοιμεν κῆ σὺ τοῖς ἑξῆς μεμνῆσθαι αὐτοῦ· Καὶ φησὶν ὅτι, ἡδυεπὴς ἦν λιγὺς πυλίων ἀγορητής. οὗ καὶ ἀφ' γλώσσης, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ σὺ Οδυσείᾳ δὲ, δούλοις τήν τε Εὐρύκλειαν καὶ τὸν Εὔμαιον γενεαλογίας ἀξιοῖ, ὡς τὸ πάνυ μέλλειν ἐκεῖ χρησιμεύειν αὐτῷ τὰ διαῦτα πρόσωπα, ὡς καὶ σὺ τῇ Ιλιάδι χρησιμεύσει ὁ Νέστωρ. εἰ δὲ μὴ καὶ ἐπ' Αχιλλέως, ἢ Εκτορος, ἢ Αἴαντος, ἢ τῶν ὁμοίων, Διοῦτόν τι πεποίηκεν Ομηρος, φανερὸν ὅτι δῆτα τὸ πάντη ἐπισδοξότατον τῶν προσώπων, οὐκ ἐδεήθη τοιαύτης συσάσεως. Κάλχαντα μὲν γὰρ τις ἀκούσας, ἢ Εὐρύκλειαν, ἢ Εὔμαιον, ἤδη δὲ καὶ Νέστορα τὸν δῆτα τὸ γῆρας ἀπόλεμον καὶ αὐσυρεχῆ καὶ ἀνεπίδεικτον τάγε εἰς μάχην, καὶ ἀδόκιμον, οὐ πάνυ ἂν εἰδέναι αὐτὸν ἔχοι. Αχιλλέα δέ τις ἀκούσας ἢ Εκτορα ἢ ὅσοι τοιοῦτοι, ἀρκεῖται μόνῃ τῇ κλήσει αὐτόθεν εἰς συσάσεως γνώρισμα. καὶ οὐ δεόντως περιάπτου σεμνώματος, ὡς ἂν οὕτω ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκροατῶν ἐγκαθίσωσιν. εἰ δὲ καὶ εἰς τὸν Θερσίτην ἐλάλησέ τοιοῦτον ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἐκεῖνο οὐκ ἦν προσωπικὴ σύσασις, ἀλλὰ σκώμματα καταβλητικὰ ἐκείνου καὶ ἀφανισικὰ τῆς σοφῆ αὐτοῦ μνήμης. διὸ καὶ προανεφωνήθη ὅτι, οὐκέτι λαλήσει ὁ Θερσίτης, ὥστε οὐ δὲ μεμνήσεταί τις αὐτοῦ· Ισέον δὲ ὅτι τὸ ἡδυεπὴς λόγου δῆ λοῖ ἀρετήν. καὶ τὴν αὐτῷ ἐγκεκραμένην γλυκύτητα. ὅθεν γὰρ ἐφερμηνεύων ὁ ποιητὴς,

εἶπεν ὅτι μέλιτος γλυκίων αὐδὴ ἔρρεε τῷ γέροντι. γλυκὺς μὲν ἦν καὶ ἡδύς, ταῦτα τρόπον τινά. ὁ δὲ, καὶ μέλιτος γλυκίων ἔρρεεν αὐδήν. εἰ δὲ ἔπεσιν ἡδὺς καὶ μελιρρύτος τὴν αὐδὴν ὁ γέρων, οὐκ ἂν ἐν πάντα ἀπᾴδων καὶ μελιπδέα ξυνθέτως εἰπεῖν αὐτόν. Τὸ δὲ λιγὺς, οὐ λόγου ἀπλῶς, ἀλλὰ φωνῆς ὅτι ποιότης. ὡς τὸ, λίγα κλάζοντες. ἢ κάλλιον εἰπεῖν, ἀρετή. οὕτω γὰρ καὶ οἱ κήρυκες λιγαίνειν λέγονται, καὶ λιγύφθογγοι καλοῦνται, ὡς καὶ ἡ ἀηδών. λέγεται δὲ καὶ μάσιγξ λιγυρά. καὶ ἠχὴ λιγύθροος. καὶ αὔεμοι λιγέες. ἀξιουμένου δὲ τὸ λιγὺς ἐπὶ τοῦ ὀξέος, τὸ λίγυς κύριον καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ἐθνικὸν, βαρύνεται πρὸς διασολιν τούτου. Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι ἐν καὶ ἰσοδυναμεῖ τὸ λιγὺς τῷ ὀξὺς, ἀλλὰ τὸ μὲν λιγὺς, μόνης ἐστὶν ἐπίθετον φωνῆς. τὸ δὲ ὀξὺ, καὶ ἐπὶ βελῶν καὶ οἴνου καὶ ἑτέρων πολλῶν λέγεται. καὶ ὅτι ὥσπερ ζητῶ καὶ ζητεύω ὡς τὸ ζητεύει βίοτον, οὕτω καὶ ἀγορῶ, ἀφ' οὗ ἀγορήσω. καὶ ἀγορητὴς καὶ ἀγορεύω. ἀφ' οὗ τὸ μή τι φόβον δ' ἀγόρευε. Γλῶσσα δὲ νῦν μὲν, τὸ τῆς φωνῆς ὄργανον. δηλοῖ δέ ποτε καὶ ἀπεξενωμένην διάλεκτον ὡς τὸ γλῶσσ' ἐμέμικτο. καὶ ὡς ὅτε εἶπωμεν, ὅτι τὸ μὲν λοιμοῖο καὶ δένδροιο καὶ ἵππασιο, Θετταλῶν γλῶσσης ἐστί. Συρακουσίων δὲ γλῶσσα λέγει, τὸ, βίσυνος. κρητῶν δὲ γλῶσσις τὸ, θεραπων. αἱ δὴ γλῶσσαι καθὰ καὶ αἱ ἀπ' αὐτῶν συγκροτούμενοι διάλεκτοι, κατασκευάζοι) πρὸ τοῖς παλαιοῖς, μὴ ἀφ' ὕλης ἦν, ἀφ' οὗ καὶ μὴ δὲ καιναὶ πᾶσι τυγχάνειν, τοῖς ὁμοεθέσιν. ὅθεν δὲ τῆς ζωικῆς γλώττης παρώνυμον ἐπὶ φιλήματός τινος τὸ καταγλώττισμα, καὶ ἡ εἰς αὖ λὶς γλωσσὶς, ἀναιτία οὖσα τοῖς μελικοῖς, δῆλόν ἐστι. τῆς μέντοι χωρικῆς γλώττης τῆς τὰς διαλέκτους συγκροτούσης, παρώνυμον τετόλμηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ γλωσσαμαντικόν. Τὸ δὲ ἔρρεεν αὐδὴ, τὴν τῶ λόγου δηλοῖ ἀβλίβειαν. ὡς ῥύδην καὶ ἀπαραπαδίστως προϊόντος, καὶ κατὰ ῥοῦμα προχωμένου καὶ ῥέοντος. Οτι δὲ τοιοῦτος ὁ Νέστωρ, αὐτὰ δηλώσει τὰ πράγματα. εἰ δὲ τοιοῦτος αὐτὸς, πολλῷ πρότερον κατὰ χῆμα συλλογισμοῦ, θαυμαστέος Ομηρος ὁ τὰ κατ' αὐτὸν μιμούμενος καὶ πλάττων. Νέστορα δ' ἂν φασὶν ἐπαινῶν, ἑαυτὸν δοκεῖ ἐπαινεῖν. καθὰ πρὸ μικροῦ καὶ Αχιλλεὺς ἐποίησε φανερῶς, ἄριστον ὀνομάζας ἑαυτόν. μήποτε δὲ διαδέξαι καὶ Μέλητος ποταμοῦ υἱὸν, ὃν ποιητὴν ἐπλάττοντο οἱ παλαιοί. Μέλητος μὲν, κατά τινα οἱ τοῖς ἐξῆς φαντασμένην παρῳδίαν ἢ καινοτέραν παρήχησιν, ἀφ' τὴν μελιτόεσσαν ἡδυέπειαν. ποταμοῦ δὲ, ἀφ' τὸ πολύῤῥουν τῆς Φράσεως. καὶ ἀφ' τὸ, οἷον ποταμηδὸν προβάλλειν τὰς τῶ λόγου ῥοάς. διὸ καί τις τῶν παλαιῶν, καλῶς ἠρώτησε, τίς ἀμείνων Ομήρου. Φράζει πρὸς ὃν ἀρτείναι τ' ἂν τις θαῤῥοντως, ὅτι οὐδείς. δύο δὲ ὄντων ὁμηρικῶν ῥητόρων, Οδυσσέως τε καὶ Νέστορος, οὐ δὴ μηνορεῖ νῦν Οδυσσεὺς ὡς ὑπὸ τῶ βασιλέως ἀπειληθεὶς, ἵνα μὴ δόξῃ θωπεύειν αὐτὸν, ὡς ἂν μὴ τὸ γέρας ἀφαιρεθῇ. Τὸ δὲ οὖ ἀφ' γλώσσης, ὡς οἷα καί τινος μουσῶν σίμβλου γλυκίων ῥέον αὐδὴ, οὐ μόνον ταῖς ἐννοίαις ἡδὺ ἦν δηλοῖ τὸν Νέστορα, ἀλλὰ καὶ τῇ Φράσει κομψωτικόν. διὸ, εἰ καὶ καταφορικῶς ἔφραζέ ποτε, οὐκ ἀν ἦν ἀγλωσσίας. οἷα τὴν ταχύτητα τῆς δημηγορίας λεαίνων, οὐ μόνον μεθόδοις, ἀλλὰ καὶ κάλλει Φράσεως. οὕτως ὁ ποιητὴς, ποτὲ μὲν γλυκὺν ἦν ῥήτορα τὸν Νέστορα φησὶ, ποτὲ δὲ οὔ. ἀλλὰ ἁπλῶς τοιοῦτον εἰδέναι δηλασή. τὸ δὲ ἔρρεεν αὐδὴν, τὸ ῥῆμα ἔστιν ἀφ' οὗ ὁ ῥήτωρ παράγεται. Οτι δύο ταῦτα τῷ Νέστορι προσμαρτύρεται ὁ ποιητὴς, λογιότητά τε ῥητορικὴν, καὶ φρόνησιν. ὅθεν οἶμαι καὶ ὁ παρὰ τῷ γραμματικῷ ἐλλιπῶς ὁρισμὸς τῆς ῥητορικῆς. λέγων, ὡς ῥητορική ἐστι, φρόνησις μετὰ λόγοις. καὶ ὅτε μὲν ἡδυεπῆ ἔφη ἐκεῖνον αὐτοτρόπως καὶ τὰ ἑξῆς, ὡς ῥήτορα σωέσησε τὸν γέροντα. ἔστι γὰρ ὁ Νέστωρ, ὁμηρικὸς ῥήτωρ. οὗ τὰ δευτερεῖα φέρῃ Οδυσσεῖ. Οτε δὲ εἶπε, τῷδ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο οἵ οἱ, πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο ἐν Πύλῳ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσε, ξυνέσιν αὐτῷ ἐπιμαρτύρεται τὴν ἀφ' ἐμπειρίας πολυχρονίου. μήτηρ γὰρ φρονήσεως ἐμπειρία. τὸ δὲ πλατέως ἐνταῦθα λεχθὲν, ἐν Οδυσσείᾳ ὁ ποιητὴς ἀπεσήνωσεν οὕτω Φράζας. τίς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γενεὴ ἀνδρῶν. ἔστι δὲ ὅπερ ἐνταῦθα λέγει, τοιοῦτον. ὅτι κατὰ τὴν

τὰ τὴν ἱστορίαν, Ηρακλῆς ἔτι νεωτάτου ὄντος τὸ Νέστορος τὴν Πύλον πολιορκήσας, ὅτε κὴ πατρικῶν αὐτῷ καὶ ἀπόλλων αὐτέστησαν κατὰ Πίνδαρον, τοιός τε γέροντας ἀνεῖλε, μίαν ἐκείνων γενεάν. καὶ δευτέραν γενεάν, οὓς ἀκμάζοντας πρὸ τὸ Νέστορος ἄμφω καὶ γενομένους καὶ τραφέντας ἐν τῇ πύλῳ. καὶ ἐκείνους μὲν ἀνεῖλεν ἥρως οὓς γέροντας, ὡς λόγοις βλαπτάντας. ἐκώλυσαν γὰρ τὸν τῆς πύλου βασιλέα Νηλέα, ὑποδέξασθαι καὶ καθάραι φόνου τὸν Ηρακλέα. οὗτοις δὲ ἦτοι οὓς ἀκμαίους, ὡς καὶ ἔργοις λυπήσαντας. μαχόμενοι γὰρ αὐτέστησαν. τὴν δὲ τρίτην περιεποιήσατο γενεὰν τὴν τῶν παίδων, ὡς ἀμεμφῆ καὶ μηδὲν αὐτὸν βλαπτόμενον, ἧς καὶ ἦρξεν ὕστερον ὁ Νέστωρ, τῆς τρίτης δηλαδή. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ λόγος οὗτος, ἱστορεῖ μή τι τῶν κατὰ τὸν Νέστορα, οὐμὴν καὶ πολυχρονιότητα φανερῶς προμαρτυρεῖ αὐτῷ. ἕτεροι δὲ οὕτω φασίν. ὅτι γενεὰ κατὰ τοὺς παλαιούς, οἱ διάκοντα χρόνοι. μεθ' οὓς τελειοῦται ἄνθρωπος, ὡς δοκεῖ καὶ Ησιόδῳ ἐν τῷ, μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλ' ἀπολείπων. τῷ τοίνυν Νέστορι, δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίαθ, τουτέστι παρῆλθον. ἤνασε δὲ τῆς τρίτης γενεᾶς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ὄντων. τουτέστιν ὑπερέβη τὰ ἑξήκοντα ἔτη. ἔχει δὲ καὶ ὁ λόγος οὗτος, πρόσκομμά τι, πρῶτα μὲν δι' τὴν ἀορισίαν. οὐ γὰρ φανερῶς ὥρισαι οἷου ἔτους ἦν ὁ Νέστωρ, ἀλλὰ δηλοῦται μόνον, ὅτι ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἦν ἔτη. εἶτα καὶ διότι τὸ, οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα ζαφὼν ἠδ' ἐγενόνθ' ἐν πύλῳ, οὐκ ὀκνόλως πρὸς τὴν τοιαύτην ἔννοιαν συμβιβάζεται. λέγεται δ' ἂν τὶς καὶ ζίτη ἔννοια τοιαύτη. ὅτι δύο γένη ἀνθρώπων ὅλα παρῆλθον, αὐτὸς δὲ ἀρτι τῶν τρίτων ἤνασεν, οἷον ἐβασίλευσεν, ἔτι παντελῶς νεάζων, ἀκμαίων καὶ ἤδη τελείων στρατιωτῶν. ἀπέκαμον ἐκεῖνοι καὶ τῷ χρόνῳ ἔφθιντο. καὶ παρεθέντες, γεγόνασιν ἀστόμαχοι. καὶ ἰδοὺ ἐφθίατο τῷ Νέστορι, μία γενεά. ἦρξεν οὖθις ἕτερων ὁ Νέστωρ, τῇ ἀκμῇ τεθηλότων. ἀστερύη δὲ τῷ χρόνῳ καὶ αὐτοῖς τὸ νεοτήσιον ἄνθος, κὴ ἀπέσβη τὸ πρὸς τὰ ἔργα θερμὸν, κὴ ἰδοὺ δευτέρα γενεὰ οὗτοι. οἱ ἐπίσης τοῖς πρὸ αὐτῶν, ὑπὸ αὐτῷ, ἦτοι τῷ Νέστορι ὄντες, ἅμα τραφὲν κὴ ἐγένοντο. φθαρέντων δὲ κὴ αὐτῶν, ὁ Νέστωρ ἔτι ὀξήκμασε. νῦν δέ γε, τρίτης αὐαλύσει γενεᾶς. ἀκμαίας δηλαδὴ κὴ αὐτιπάλου τοῖς ζῶσιν, ὡς εἴγε μὴ τοιαύτης ἀρχεῖ ζίτης γενεᾶς, ἀλλ' ἐκείνης τῆς παιδικῆς τῆς περισωθείσης ἐν τῇ τῆς πύλου ἁλώσει. ἢ καὶ ἄλλως. αὐδρῶν τῶν ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη πεμπτέλων ἀρχεῖ, κὴ ὁμοίων ἑαυτῷ, ὧν οὐδεμία τοῖς ἀχαιοῖς εἰς μάχην ὅτι λυσιτελῆ. ὥστε μᾶλλον οὕτω λέγοιτ' ἂν, ζίτης ἀρχεῖν ὁ Νέστωρ γενεᾶς. ὧν αἱ μὲν δύο πρόσθεν γεγονῦαι, οὐκέτι εἰσί. τῆς δὲ τρίτης ἀρτι ἀρχει αὐτὸς, ἱκαρκέσας καὶ εἰς γενεὰν τρίτην. ὅτι δὲ τὸ γενεὰ, πολυσήμαντόν ὅτι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν ῥηθεῖσαν ζιακοντατετῆ γενεὰν, Ηρόδοτος βραχύ τι παρεκτείνων φησίν. ὡς γενεαὶ ζεῖς ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔτεα εἰσί· Μέροπες δὲ οἱ ἄνθρωποι, πρὸ τὸ φύσει μεμερισμένῳ ἔχειν τὴν ὄπα, εἴς τε λέξεις κὴ εἰς συλλαβὰς κὴ εἰς στοιχεῖα, ὃ μηδεμία τις ἄλλη ἔχει φωνὴ πρὸ τὴν τῶν ἀνθρώπων αὐδήν. αἱ γὰρ ἄλλαι, οὔτε ὄπες λέγονται ὥσπερ οὐ δὲ αὐδή, κὴ οὐ δὲ ἐπιμερίζονται. οἱ μὴν τῆς ἡμετέρας θείας αὐλῆς, μέροπας τοὺς ἀνθρώπους ἐπικληθῆναι φασὶν, ἀπὸ τὸ μερισμοῦ ἤτοι διαμερισμοῦ τῆς ὁπὸς, ὃν ἔπαθον μετὰ τὸν τῆς χαλαάνης πύργον, διαμεριθέντες ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὄρνιθές τινες λέγονται μέροπες. ὧν τάχα πρὸς διασολὴν ἐνταῦθα πρόσκεται τὸ, ἀνθρώπων. φησὶ γὰρ, δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων. βύρηνται δὲ κὴ οἱ Κῷοι βυτέσιν οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι, μέροπες ἰδίως καλούμενοι, ὀνόμαζε ἐθνικῶς. καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν, κῶς μεροπηίς. βύρεσθαι δὲ που καὶ κύριον ὄνομα ὁ Μέροψ, ἐν τοῖς ἑξῆς· Ἰστέον δὲ ὅτι, τὸ μὲν μερόπων ἀνθρώπων, βύτελλος πέφρασται καθὰ καὶ τὸ βροτοὶ ἄνδρες. ὁ δὲ, ἄλλως τοὺς ἀνθρώπους φράζων καταμόνας βροτοὺς ἢ μέροπας, ἐλλείπει· Τὸ δὲ ἐφθίατο, ἰωνικὸν ὅτιν ὡς ἀλλαχοῦ ἐφῶς ῥηθεῖσαι· Τὸ δὲ ἐπαλφιβόλαν καὶ ἐγένοντο, χιῆμά ὅτι κατὰ μή τινας, ὑστερολογία. κατὰ δὲ ἄλλους, πρωθύστερον, ἐπεὶ τὸ πρῶτον ὕστερον τίθεται, καὶ τὸ ὕστερον πρῶτον. τὸ γὰρ ἐγένοντο, πρῶτον τὸ ἐπαλφιβόλαν. ὕστερον γάρ τις τρέφεσθαι, γενηθῆναι φθάζας. πολλὰ δὲ

καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ. οἷον τὸ, αὐδρῶν ἀγοραὶ ἥμεν λύει, ἥδε καθίζει. πρὸ τοῦ γὰρ τὸ καθίζειν ἀγοραὶν, τὸ λύειν. καὶ τὸ εἰσῆλθε καὶ ὑπόρβη λαΐνον οὐδόν. πρώτην γὰρ ὑπορβαίνει τὶς οὐδὸν, εἶτα εἰσέρχεται. διοῦτον καὶ τὸ, αὐτὰρ ἐπεὶ μέγαν οὐρανὸν ὔλυμπόν τε, ὡς φανήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. ὅμοιον καὶ τὸ, τοὶ μὲν, ἀνασταίεν, ὅσ' ἀγορείην ὄρεναρίζοι, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. τὴν δὲ πύλον, παρὰ μὲν Ὁμήρῳ, οὐκ ἔστιν ἀναντιρρήτως εὑρεῖν, λεγομένην κατὰ γένος ἀρσενικήν. ὁ μέντοι γεωγράφος καὶ ἄλλοι, τὸν πύλον φασίν·

Οτι δὲ ξεῖς πύλοι, καὶ ὅτι οἱ μὲν, τῆσδε τῆς πύλου, οἱ δὲ, ἐκείνης φασὶν ἄρχειν τὸν Νέστορα, οἱ δὲ, καὶ τῶν τριῶν, γεγράφηται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. πρὸ δὲ πύλου, διείληπται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν· λέγει δ' ἐνταῦθα τὴν πύλον ἠγαθέην, οὐ τόσον ἐκ τῆς ἄγαν θείαν. ἢ γὰρ ἂν ἐφύλαττε τὸν τῆδ' ἄγαν, ὁμοίως τὸ, ἀγάννιφος ὄλυμπος, ὅσον ἐκ τοῦ ἀγῶ ἀγάζω, ὅθεν ἀγαστὸς, ἀφ' οὗ ἀγαθός. οὕτω δὲ καὶ ἠγαθέη ἡ ἀγαστή· Οτι ἐν τῷ ἀγορήσασθαι μὴ μετέστιπε, παρατηροῦσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ἀγορήσασθαι μὲν ὁ ποιητὴς λέγει, τὸ δὲ ἀπλῶς δηλοῖ μηγορῆσαι. μετεστιπὲν δὲ, τὸ μεταταῦτα παραινετικῶς ὑποθέσθαι τὸ ποιητέον. οἷον ἐν τοῖς περὶ Βούτων ὁ Κάλχας, πρῶτα μὲν ἀγορήσασθαι ἑαυτὸν ἀσφαλισάμενος καὶ ἄλλ' ἄττα εἰπών, εἶτα καὶ μετέστησεν ὅπερ ἐχρῆν γενέσθαι. οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα. ἀγορήσασθαι μὲν ὁ Νέστωρ ἀξιοῖ τὸ, ὦ πόποι, ἔως τοῦ, ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες. μετέστησε δὲ, ἐν τῷ μήτε σὺ ποίει τόδε, μήτε σὺ ὦ βασιλεῦ καὶ ὦ Αχιλλεῦ·

Ω πόποι. ἦ μέγα πένθος ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει·
Η κεν γηθήσαι Πρίαμος. Πριάμοιό τε παῖδες.
Αλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν·
Οἵ περι μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἔστε μάχεσθαι·
Αλλὰ πίθεσθ'. ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο·
Ηδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠὲ περ ὑμῖν
Ανδράσιν ὡμίλησα, καὶ οὔ ποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον.
Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδ' ἴδωμαι,
Οἷον Πειρίθοόν τε Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν,
Καινέα τ' Εξάδιόν τε καὶ αὐτίθεον Πολύφημον.
Θησέα τ' αἰγείδην ἐπιείκελον ἀθανάτοισι·

Οτι τὸ ὦ πόποι, σχετλιασμὸν δηλοῖ καὶ πάθος ψυχῆς ἐπὶ δεινοῖς τισι γινομένοις. ἐφ' οἷς, ἢ θρηνήσει τις. ἢ ἐνθαμβηθήσεται. ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον πείσεται, ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ Νέστωρ ἐμφαίνει ὅλην ἐλεεῖν τὴν ἑλλάδα. ἐκπαραλλήλου δὲ καὶ τὸ, ὦ καὶ τὸ πόποι, δηλοῦσι τὸ αὐτό. ὡς ἐάν τις εἴπωσι, φοῦ παπαί. καὶ γὰρ καὶ τὸ φοῦ παπαί, παράλληλα κείμενα, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχουσιν. ἔστι δὲ σχῆμα ἐκπαραλλήλου, ὅτε δύο λέξεις ὁμοῦ κεῖνται παράλληλοι, προφορᾷ μόνῃ διαφέρουσαι, σημαίνουσαι δὲ τὸ αὐτό. οἷον θανάτου τε μόρου τε. ταυτὸν γὰρ αἱ λέξεις ἄμφω δηλοῦσι. καὶ βαδὶ ἴθι αὐτὶ τοῦ, πορεύθητι ἄπελθε. καὶ ποθέεσκε δ' ἀϋτὴν τε πόλεμόν τε. καὶ ῥινοῦ τε βοὸς τ' ὀὐποιταίων. ῥινὸς γὰρ ἐνταῦθα καὶ βόες, ταυτὸν δηλοῦσιν. ὅμοιον καὶ τὸ, πατρὸς ἐθλοῦ καὶ ἀγαθοῦ πεφυκέναι. καὶ τὸ, λίαν πάνυ. καὶ τὸ, τυτθὸν ἴσως, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐπίῤῥημα δέ ὅτι τὸ, πόποι πρωτόθετον καὶ ἴσως ὀνοματοπεποιημένον. ὥσπερ καὶ τὸ, ποποῖ καὶ τοτοῖ καὶ ὀτοτοῖ. καὶ παπαί. καὶ φοῦ. καὶ ἄλλα πολλά. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ἐν τῷ, ὦ πόποι, ὅτι τὸ ὦ, καὶ δασεῖαν εἶχε καὶ περιεσπᾶτο ὡς ἐνθουσιαστικόν τι ἐπίῤῥημα. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, οὐδέτερον τούτων πάσχει. οὔτε γὰρ δασεῖαν οὔτε περισπωμένην ἔχει, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ὦ ῥήματι, ὃ δηλοῖ τὸ πέμπω. ὅπερ μετὰ συνθέσεως, ἐφ' ὧ γίνεται καὶ ἀφ'. τοῖς δὲ βιαζομένοις τὸν Ομηρον καὶ μετάγουσι πρὸς ἑτέρους ποιητὰς τὰ ἐκείνου, ἀρέσκει λέγειν, τὸ ὦ πόποι, αὐτὶ τοῦ ὦ θεοί. ἐπειδὴ εὕρηνται ἐν τοῖς μεθ' Ομηρον οἱ θεοὶ, πόποι λεγόμενοι. οἱονεὶ, ἔστω ποτὲ κατὰ

οὖν παλαιοις, ὡς τὰ πάντα διοπτεύοντες. ὁποῖον δή τι καὶ ὁ Διόμηδος δηλοῖ, λέξις παρ' Αἰσχύλῳ ἡγεμονική. Οτι μέγα κακὸν ὁ ποιητὴς κρίνῃ, ἐφ' ᾧ πενθήσουσι μὲν οἱ φίλοι, χαρήσονται δὲ οἱ ἐχθροί. καὶ δηλοῖ δῆτα, εἰ οἷς θέλων δεῖξαι φαύλην τὴν τῶν βασιλέων ἔριν, φησὶν, ὦ πόποι. ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνῃ. γνήσιον δὲ Πρίαμος ἄλλοι τε ζῶες ἐαὶ τάδε πύθοιντον. Σημείωσαι δὲ ὅτι, τὸ μὲν πένθος, ἐκ τοῦ πάθος μετειλλαγμένον, καθὰ καὶ τὸ βάθος ἐκ τοῦ βένθος. οἷον, ἡμῖν εἰ βενθεσιν ἀλός. τὸ δὲ ἀχαΐδα, εὐτελῶς ἔχει καθὰ καὶ τὸ ἀχαϊκός. τὸ δέ γε ἀχαΐδα καὶ ἀχαϊκόν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀχαΐα παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀπέλθουσιν ἔπαθε τοῦ ἱ κατὰ ἀκολουθίαν αἰολέων. οἱ ὡς καὶ προεδηλώθη, ἀμφάλλοισιν αὐτὸ καὶ εἰ τῷ, ἀχαιὸς ὡς καὶ εἰ τῷ, παλαιός. τὸ δὲ ἱκάνω, ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐκτείνῃ τὴν παραλήγουσαν. τὸ δέ γε ἱκανώτατος ἀπὸ τοῦ ἱκάνω γενόμενον, ἀμφιβόλως ἔχει, εἴτε ἀπὸ τοῦ ω μεγάλου γραφήσεται, ὅπερ καὶ μάλιστα ἔοικεν ἔδοξεν, εἴτε καὶ ἀπὸ τοῦ ο μικροῦ. ἐξυγομάχησαν γὰρ καὶ εἰς ἔριν τινές. ὅρα δὲ τὸ, ἦ μέγα πένθος, τὴν ἀπωλότητα ἢ σωθέτου Μεγαπένθους. ὃς τῷ Μενελάῳ υἱὸς ἐτέχθη μιᾷ τῶν Ελενίδων ἁρπαγὴν ὀξ ἐτράπη, εἰ καιρῷ μεγάλου πένθους, οὐ τοῦ ναῦ μὴν τοι λεγομένου ὑπὸ Νέστορος, ἀλλὰ τοῦ κοινοῦ. τὸ δὲ ἦ μέγα πένθος, παραφράζων ἐτρώθη, φησίν. ἦ κε μὲν οἰμώξειε γέρων. καὶ ἐξῆς. Οτι τελείων ἀνθρώπων ἐστὶν ἡ τοιαύτη, οἱ πρὶν μὲν βουλῇ δαναῶν, πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. αὐξανόντων δέ τις τοῦ τὸ ἐπικώμιον, αὐτὶ ἢ δαναῶν, πάντων ἐρεῖ. ἢ ἄλλό τι ζηλοῦντος. παραφράζας δὲ αὐτὸ εἰ βούλει, μεταλάμψει ἐκ τῆς ποιητικῆς συνηθείας, εἰς τοιαύτην τινὰ ἐκφώνησιν. οἱ περί ἐστε μὲν πάντων τῇ βουλῇ, πρίν ἐστε δὲ, καὶ τῇ κατὰ πόλεμον δεξιότητι. οἰκεῖος δὲ ὁ λόγος ἐστὶ ἀνδρῶν ἀνδρείων τε καὶ ζηνετῶν. ἁρμόσει δέ ποτε καὶ ἐπὶ νέος, ἐξῆ παραφράσαι. οἷον ὡς βουλῇ τε καὶ μάχῃ πάντων περίεσσιν, ὧν μάλιστα χρεία τοῖς ἐν πολέμῳ, διὸ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἄρμυ καὶ ἀθηναῖ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, τῇ μάχῃ ἐνδημεῖν. ὧν ἀρὶς μὲν, μάχις, ἀθηνᾶ δὲ, βουλῆς ἐποίησατεῖ. Ισέον δὲ ὅτι τὸ περιεῖναι, πολὺ μὲν, τὸ ὑπερέχειν δηλοῖ καὶ περιττότερον ἔστιν, ὡς ὅτέ τις εἴποι ὅτι, ὁ δεῖνα περίεστι δεῖνος, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα ὁ Αχιλλεὺς καὶ ὁ Αγαμέμνων περιεῖναι λέγονται πάντων, ἐν τε βουλῇ καὶ μάχῃ, ποτὲ δὲ τὸ περιεῖναι λέγεται, ἐποὶ πλουτισμοῦ τοῦ ἐν τῷ βίῳ, ὡς ὅτέ τις εἴποι, ὡς πολλὰ μὲν κενεαίνω, οὐδὲν δέ μοι περίεστιν, αὐτὶ τοῦ ἐκπεπλουτοῦ κεῖται, ἀφ' οὗ καὶ ἡ περιουσία λαμβάνεται. δηλοῖ δὲ τὸ περιεῖναι, πολλάκις, καὶ τὸ ἀπωλὸς ζῆν. οὕτω γὰρ περιεῖναί τις τῷ βίῳ λέγεται. Ισέον δὲ ὅτι, διδάσκει ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα, ὡς μεύσεται ποτε κατὰ καιρὸν ὁ πατρουάδης, καθάπερ ὁ Νέστωρ ἐνταῦθα. οὐ γὰρ ἀληθεύει λέγων ὅτε, ἐν τε βουλῇ καὶ μάχῃ περίεισιν οἱ ῥηθέντες βασιλεῖς. Αχιλλεὺς μὲν γὰρ, πάντων τῇ μάχῃ περίεσσιν. οὐμὴν δὲ καὶ ὁ Αγαμέμνων. τῇ μὲν βουλῇ, ἀμφότεροι ἐλαττοῦνται γε Νέστορος ἐνὸς καὶ ἢ Οδυσσέως. ἐμεύξατο δὲ καιρίως ὁ γέρων, κολακικώτερον ἐν δέοντι λαλῶν καὶ μαλθάσσων οὕτω τὴν τῶν ἡρώων σκληρότητα. Ορα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, συνεκτείνει ὁ ποιητὴς δοκεῖ οὖν λέγοντας, τὰ ἀπρέμφατα ῥήματα ἔστιν ὀνόματα. τὸ γὰρ μάχεσθαι δίχα ἄρθρου ληφθὲν, ταυτόν ἐστι τῇ μάχῃ. λέγει γὰρ ὅτι, περίεστε βουλῇ, καὶ μάχεσθαι. ἤγουν τῇ μάχῃ. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ ὁμοίως ὅτε εἶπε, προθέουσιν ἐνείδεα μνήσασθαι. ἤγουν προτρέχουσιν αἱ ὕβρεις, τοῦ εἰπεῖν, ἤτοι τοῦ λόγου. Οτι γέρων πολλάκις ἐπὶ λόγου ἀξίοις ὁμιλήσας καὶ δι' αἰδοῦς ἀγόμενος. εἶτα δύο τινὰς νεωτέρους, ἀλλήλοις καταλλάττων σπουδάζοντας, εἰκοτως λῦε, ἀλλὰ πείθεσθε. ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. αἰεὶ τοιφθονον γάρ φασι γέροντος ἀκούειν νεωτέροις, μηδὲν προσδοκῶντας. εἰ δὲ πολίοις εἶεν οἱ ἐρινυόμενοι, ἀφελὼν τὸ ἄμφω, ἐρεῖ. ἀλλὰ πίθεσθε. νεώτεροι γάρ μου ἐστὲ. εἶτα ἐπισπάσῃ τὰ ἑφεξῆς. ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν ἀνδράσιν ὡμίλησα. καὶ οὔ ποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον. οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας. οὐ δὲ ἴδωμαι, οἷον τυγὸν νῦν δεῖνα ἢ νὸν δεῖνα. καίπερ μὲν δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων γε φέρτατοι ἀνδρῶν. κείνοισι δ' ἀλλ' οὔτις ἐρίζοι τῶν, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι. καὶ μὲν δίσιν ἐγὼ μεθομίλεον. κηλέοντο γὰρ αὐτοὶ. καὶ μιν μὰν βου-

λέων ξύνιον. πίθοντό τε μύθῳ. ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. Καὶ ὅρα τὸ ξυνίον γενικῆ συνταχθέν. δηλοῖ δὲ τὸ ξυνίεσαν καὶ ἠσθάνοντο. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς οὐθὶς ἑρμηνεύει, ἐπείθοντο μύθῳ. σύνεσις δὲ τὸ ξυνίον ἄχρηστος, τὸ ξυνίω. οὐ πράγαγον τὸ ξυνίημι. Τὸ δὲ ἤδη, κατὰ τοὺς παλαιούς, τοῖς δισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται. τῷ πρωϊημιλίῳ, ὡς σύ ταῦθα σὺ τῷ, ἤδη γάρ ποτ' ἐγώ. ἢ τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἔφθιν'. τῷ σύνεσιν, ὡς τὸ, ἤδη γάρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἐστί. ἢ τῷ μέλλοντι, εἰ ἢ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς ἦσον ἀπήκειν θαι, ὡς τὸ, ἤδη λοίγια ἔργα τάδ' ἔσεται. εἰ δέ τινες ἦσον ἄλλως γραφοιεν, ἤ δη λοίγια ἔργα ἔσαι αὐτὶ τοῦ, ὄντως δή, εὑρεθήσονται εἰς ἦσον χρήσεις σὺ τοῖς ἑξῆς ἕτερα. Τὸ δὲ ἡμέτερ ἡμῶν, κάλλιον ἡμέτερ ὑμῶν. ἦσον μὲν γὰρ πάνυ βαρύ, ὡς μόνων τῶν δύο ἀριστέων βαχέως καταφερόμενον. τὸ δὲ ἡμῶν, πάντως λεῖον καὶ ἀνεπαχθέστερον, ἀφ' τὸ κοινότερον. ἔστι γάρ πως τὸ ἡμῶν, ὅμοιον τῷ, οἱ ναῦ βροτοί ἐσμεν. Τὸ δὲ ἀθερίζειν, δηλοῖ μὲν τὸ ἀπροϊρίπτως καὶ ἐξουθενοῦν. καὶ μετήνεγκται ἀπὸ τῶν ἀθέρων. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἀθέρος, πρὸς τὸ Αἰλιανῷ σὺ τῷ ποδὶ πεφυσίαμαι. ἄχρηστοι δὲ οἱ ἀθέρες εἰς καρπὸν συγκομιζόμενοι. εἰσὶ δὲ, σάχυες ἀγεννεῖς, ἐφ' οἷς αἱ σαχυηλόγοι πονοῦνται. οὐ οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν ὁ γεωργός. ὅτε δὲ ὁ ποιητὴς σὺ τοῖς ἑξῆς ἀνθερίκων μνησθῇ, φυτόν τι ὄζον ὁ ἀνθέριξ, ὃς καὶ ἀνθέρικος λέγεται. οὗ ὁ τύπος κατὰ τὸ ὁ κῆρυξ, καὶ ὁ κήρυκος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀθερίζειν, καὶ ἰχθὺς ἡ ἀθερίνα ἔοικε λέγεσθαι. ἀθερίζεται γάρ πως καὶ αὐτὴ σχεδὸν τὸ βύτελες. διὸ καὶ ἀτυχὲς ἰχθύδιον σὺ βίον τοῦ Ἀθηναίου βύριται λεγομένη. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι, σὺ μὲν τῷ, οὐ γάρ πω τοίοις ἄνδρας ἴδον, τὸν παρῳχημένον χρόνον λέγει. σὺ δὲ τῷ, οὐ δὲ ἴδωμαι, τὸν μέλλοντα. τὸν δὲ σύνεσιν τὸ, οὐ δὲ ναῦ ὁρῶ. τέως μὲν σιωπᾷ, ἵνα μὴ πάνυ λυπήσῃ τοὺς ἀνδρα τάς. προϊὼν δὲ, ἀφέσεται λέξει πως καὶ αὐτὸν σὺ τῷ, οὔτις ἐκείνοις μαχέοιτο τῶν ναῦ ἀνθρώπων. Τὸ δὲ κείνοις οὔτις ἀλλ' ἐρίζοι τῶν ναῦ, ἀναμφίρισον ἐνδοχὴν δηλοῖ. ὅμοιον βύτῳ καὶ τὸ, ἐκείνοις οὐ δ' ἀλλ' ἔργα ἀραχνάων ἐρίσειαν. αὐόμοιον δὲ πρὸς ταῦτα σὺ τοῖς ἑξῆς, τὸ, Νέστωρ οἷος ἔριζεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐσὺν ἦγον ὑπάρχεν δεύτερον δυϊκὸν, ὀξύνεται μὲν ἀκολούθως τῷ, ἐμὶ ἐσὶ, καὶ τοῖς ἑξῆς, ἕως τοῦ τρίτου τῶν πληθυντικῶν. ἔχει δὲ τὸ σίγμα σὺ τῇ παραλήγουσι ποιητικῶς τε καὶ ἄλλως ἀττικῶς, ὃς ἀφορμῆς τοῦ ἐσὶ, καὶ ὄσι, καὶ ἐσμεν, καὶ ἑξῆς. καὶ καινὸν οὐδὲν, εἶγε καὶ τὸ ἤτην ἦγον ὑπηρχέτην, μετὰ τοῦ σίγμα ἔστιν σὺ τῷ, ἀδελφῶ ἤσην ἦγον ἀδελφοὶ ὑπῆρξεν. Οτι βουλομένῳ τῷ ποιητῇ μὴ μόνοις ἐμμένειν τοῖς πρωϊκοῖς, ἀλλὰ καὶ ἑτέραις προγενεστέραις ἱστορίαις παραρτύειν τὴν ποίησιν, χρησιμεύει καὶ ὁ Νέστωρ εἰς ἦσον, μέρικὸς παλαιῶν ἱστοριῶν σὺ πολλοῖς γινόμενος. ἡ δὲ μέθοδος, ὥστε καὶ πολὺ τῆς τῶν ἱστοριῶν πρανθέλως, διαύτη. ὁ γέρων οὗτος οὐκ ἔχων ἔργοις διεκφαίνεσθαι κατὰ τὸν ζωϊκὸν πόλεμον ἀφ' τὸ βαθὺ γῆρας, σωισᾷ ἑαυτὸν ἄλλως οἷς πάλαι ποτὲ ἠνδραγαθίζετο, καὶ μέμνηται πραξεως ἑαυτοῦ, αἷς σὺ νεότητι κατειργάζετο. ὡς δὴ, ὁ ναῦ ἀχρεῖον αὐτὸν βλέπων εἰς πόλεμον, καὶ μηδέν τι μέγα ποδὶ αὐτῷ λογιζόμενος, ἐπιτρέφηται τοῖς διηγήμασι, καὶ τῷ καταλόγῳ τῶν ἀριστέων σὺ τάξῃ ἢ τὸν πάλαι ποτὲ τοιοῦτον γενόμενον. τοιοῦτος δὲ ὁ Νέστωρ ὢν, πολλαχοῦ πολυαυτολογεῖ. καὶ καταστείνων ἑαυτὸν ἐπικώμια καὶ ἀριστείας, μέμνηται καὶ προσώπων ἀξίων λόγου. καὶ οὕτω τοῖς ζωϊκοῖς πρεμπολέκει πολλὰ τῶν σὺ τῇ ἑλλαδὶ ἱστορουμένων γενέσθαι, οἷς αὐτὸς ὁ γέρων πρεῖναί ποτε φησίν. ὥσπερ δὴ καὶ σὺ ταῦθα, τόν τε Πειρίθοον καὶ τὸν Εξαδιον παρεισοδιάζει. καὶ τὸν Καινέα. καί τινα Πολύφημον, ὁμώνυμον τῷ σὶ Οδυσσείᾳ Πολυφήμῳ Κύκλωσι. καὶ ἄλλους αὐτοὺς τε ἰσοῤῥόπους κρατίστους γενομένους ἐπιχθονίων ἀνδρῶν, καὶ κρατίστοις μαχομένους, τοῖς κενταύροις δηλαδή. Λαπίθαι δὲ ἦσαν οὗτοι, ὅ, τε Πειρίθοος καὶ οἱ πολὺ αὐτὸν, γένος θετταλικόν. δύγενείᾳ τε καὶ ἀνδρίᾳ ἐπίσημον. οἳ δὴ ἱπποκενταύροις ἀγρίῳ τινὶ φύλῳ, κατὰ τὸν γεωγραφον, μάχῃ συγκροτήσαντες, κατεπολέμησαν. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι ὁ Πειρίθους, Ἀθηναῖος μὲν ἦν ἀνὴρ, Ἰξίονος υἱὸς, σὺ Θετταλίᾳ βασιλεύσαντος. ἀπὸ δὲ τοῦ περιθέειν, οὕτως ὠνόμασται. οἱονεὶ ὁ

περιτὸς

περιπλὸς εἰς τὸ θέειν. ὁ δὲ μῦθος φησὶ τὸν δία ὁμοιωθέντα ἵππῳ, περιθέειν τὴν αὐτοῦ μητέρα πειρῶντα, κἀντεῦθεν αὐτὸν κλιθῆναι περίθοον. καὶ πλεοναστικῶς τὸ ἱ περίθοος· ὅτι δὲ Δῖα ἐκαλεῖτο ἡ τοῦ περιθόου μήτηρ, καὶ ὅτι ὡς πάνθοος πάνθοις, οὕτω περίθοος περίθοις. καὶ ὅτι ἐν τῷ περίθοος, ἡμάρτηται ἡ τοῦ προθέσεως προσλαβοῦσα τὸ ἱ καὶ ποιησαῦσα τὸ, περίθοος, ἐκ πλεοναστικοῦ ἀσωμάτου. καὶ ὡς οἱ δωριεῖς ζέοντες τὴν εἰ δίφθογγον εἰς τὸ ἡ, κὴ ὥσπερ πλείων πλήων, κὴ μείων μήων, οὕτω κὴ τὸ ἐξοδιφθόγγου περίθοος, ἐξὸ τοῦ ἡ γράφοντες περίθοος, παλαιοὶ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ λέγοντες, ὡς οὐδέποτε τὴν εἰ δίφθογγον τὴν ἔχουσαν ἐκ πλεοναστικοῦ τὸ ἱ εἰς ἡ ζέουσιν. τὸ γάρ τοι ξυνὸς ξεῖνος, οὐ γράφουσι ξῆνος ἐξὸ τοῦ ἡ. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα· Τὸν δὲ Καινέα, λόγος κάλλος τε περιπλὸν ἔχειν. καὶ ἀνδρεῖον εἶναι καὶ ἄζωτον διαμεῖναι μέχρι πόρατος τοῦ ζῆν. καθὰ καὶ ὁ τελαμώνιος Αἴας παρ' Ομήρῳ φαίνεται. ὁ δὲ μῦθος, φύσει ἄζωτον αὐτὸν εἶναι φησί. πλάτωνι, καὶ ὅτι παρθένος διεπεμπώσατο γενόμενος, καὶ ποσειδῶνος αὐτῇ μιγέντος, ἀτιμασθῆναι αὖθις γενέσθαι καὶ ἄτρωτος μεῖναι, ὧν ἤθελεν ἔτυχε. λέγεται δὲ καὶ ὑπορφρονῆσαι. ἀκόντιον γάρ φασιν ἐν ἀγορᾷ μέσῃ πήξας εἰς ὀρθὸν, θεὸν ὅπερ προσέταξεν ἀριθμεῖν. ὅθεν ἡ δίκη ποινὴν αὐτὸν ἀσεβείας εἰσπραττομένη, πεποίηκεν ὑπὸ τοῖς κενταύροις. οἱ δριοὶ τε καὶ ἐλάταις αὐτὸν εἰς γῆν ἤρεισαν. ἄῤῥηκτον καὶ ἀκαμπῆ δένδρα ὑπὸ γῆν. θεινόμενοι σιδαραῖς καταίγδην ἐλάταις, ὡς φησιν Απολλώνιος. εἰη δ' ἂν ταυτὸν, καινέα ἐπεῖν κὴ νικητήν, κατὰ τὸ, καίνυτο φύλ' ἀνθρώπων, ἤγουν σὺν ἃ τότε ἀνθρώπους· Οτι ὡς τὸ ὄϊλοδὶ ἰλλὰς εὕρηται παρά τε Ησιόδῳ καὶ ἄλλοις, ἀφαιρέσει τῆς ἀῤῥούσης, οὕτω καὶ ὁ παρ' Ομήρῳ Εξάδιος, παρά τισι τῶν νεωτέρων ξάδιος εὕρηται κατάῤῥινος ἐ κατὰ τοὺς παλαιούς. οἱ φασὶ καὶ ὅτι ὤφειλε δασύνεσθαι ἡ ἀῤῥουσα, ἐι καὶ ἡ ὁμηρικὴ συναλοιφὴ μιλοῦσθαι δηλοῖ αὐτό·

Καρτίσοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων ζαλφὲν ἀνδρῶν·
κάρτισοι μὲν ἔσαν. καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο
Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. καὶ ἐκπάγλως ἀπώλεσαν·
Καὶ μοὶ τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθὼν,
Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
Καὶ μαχόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγὼ· κείνοισι δ' οὔτις
Τῶν οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι μαχέοιτο·
Καὶ μήν μοι βουλέων ξυνίων. πείθοντό τε μύθῳ·
Αλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες. ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον·
Μή τε σὺ τόνδ' ἀγαθὸς περ ἐὼν ἀφαίρεο κούρην,
Αλλ' ἔα ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Αχαιῶν·

Οτι ἐπαναλήψει πρώτῃ συναῦθα χρᾶται ὁ ποιητὴς, εἰπὼν. κάρτισοι δὴ κεῖνοι. καὶ ἐπαγαγὼν, κάρτισοι μὲν ἔσαν. συναῦθα δὲ καὶ ἐπιμονὴν ἐποίησε, ἐξὸ τὸ εὔδοξον τῶν προσώπων. τῇ γὰρ λέξει τῷ, κράτισοι, ἐπέμεινε. τρὶς αὐτὸ εἰπὼν εὐδυσὶ στίχοις, ἐξὸ τὸ μὴ ἔχειν καιριωτέραν λέξιν εἰπεῖν. ὥστε οὐκ ἄν τις θαυμάσοι, ἐαν ταυτοσημάντους λέξεις ἐκπαραλλήλου λέγῃ, ὅσγε καὶ τὴν αὐτὴν ἀπραποιήτως λέξιν πολλάκις τίθησι, ταυτολογεῖν οὐκ ὀκνῶν. ἔφη γὰρ. κάρτισοι ἐκεῖνοι ἐπιχθονίων ἀνδρῶν. κάρζεσι μὲν ἔσαν, κὴ καρτίστοις ἐμάχοντο. οὐμὴν ἀνδράσι κατ' αὐτοὺς, ἀλλὰ θηρσὶν ὡς ἐνθέσεται αὐτίκα· Κάρζεσι δὲ, ἤ παρὰ τὸ κάρτα ὁ δηλοῖ τὸ λίαν, ἢ μᾶλιστα ἐκ τοῦ κράτος κατὰ μετάθεσιν, ὡς βράδιστοι ἴασι, βαρδιστοι. κράτιστοι δὲ, οἱ ἀνδρόταται καὶ νικηταὶ. τοιοῦτον δέ τι καὶ καρτερὸς, ὡς δηλοῖ πρὸς Αρριανῷ, τὸ, θηβαίων ἐγένετο καρτερός. ἤγουν περιεγένετο τῶν θηβαίων, καὶ αὐτόχρημα εἰπεῖν ἐκράτησεν· Οτι φῆρας ὀρεσκῴοις τοῖς κενταύροις φησὶ, τουτέστι θῆρας ὀρειφοίτας. αἰολικὴ δὲ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ, φῆρες αὐτὶ τοῦ θῆρες, ὡς τῶν αἰολέων οὕτω λεγόντων· Ιστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ θ' μετάληψις εἰς τὸ φ', καὶ

BIBLIOTHEQUE PUBLIQUE ORLÉANS

ἀπικῆς ποτε διαλέκτου ἐστίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ θλαῦ, φλαῦ λέγουσι. τὸ μέντοι φλίβεται τὸ σὺν οδυσσείᾳ, καὶ τὸ πρὰ θεοκρίτῳ σὺ ἀδωνιαζούσας, αἰολικὸν καὶ αὐτό. ζωὲς δὲ τοὺς κενταύρους, φῆρας φασὶ, κατὰ λέξιν ζώνθετον ἐπιθετικῶς. οἱονεὶ φυῆρας, τοὺς ἐκ δύο φυῶν ἡρμοσμένους, ὅ ὅτι διφυεῖς. τὸ μὲν κάτω, ἵππους ὄντας ἄχρι καὶ εἰς αὐχένα. τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ἀνθρώπους. καὶ τὸ ὅλον ἐπεῖν, ἵππους τε ὄντας ἀκεφάλους, καὶ ἀνθρώπους ἄποδας. ὅθεν καὶ τὸ ἀτεῖον ἐκεῖνο εἴρηται, ὅτι δηλαδὴ σὺν τῇ τῶν ἱππόκενταύρων φύσει, ἵππος μὲν ἀπερύγεται ἄνδρα. βροτὸς δ' ἀχθοφόρεται ἵππον. Οτι δὲ ἐγείοντο οἱ ἱππόκενταυροι καὶ γενναῖοι καὶ δεξιοὶ κελητίζειν, καὶ ὅτι λυσσικῶς ἔζων, καὶ ἡ τοῦ Παλαιφάτου ἱστορία φησί. δῆλον δὲ ὅτι κένταυροι μὲν ἐκλήθησαν, διότι ταύρους ἀγριωθέντας, καὶ πολλὰ τοῦλε θεσσαλίαν βλάπτοντας, κατεκέντησαν. ὠνομάσθησαν δὲ ζώνθετοι ἀπ' ἵππων καὶ ἀνδρῶν, διότι ἁρματηλατεῖν ἀφέντες, κελητίζειν ἐπετηδεύσαντο, ἦγουν ἀζεύκτοις ἵπποις ἐποχεῖσθαι. καὶ ἁρπάζοντες, εἶτα φεύγοντες, καὶ κατὰ νώτου βλεπόμενοι, ἐφαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς, ὡς ἀπ' ἡμισείας εἰσὶν ἄνθρωποι ἐγκεκεντρισμένοι ἵπποις. καὶ ἡ φαντασία τὸν μῦθον ἀτείως ἀνέπλασε. Λέγονται δὲ, τοῦλε τὸ Πήλιον ὄρος τὴν Οἴτην οἰκεῖν, ἔνθα καὶ ἡ τῶν θεσσαλικῶν Μαγνήτων χώρα ἔστιν. ὁ δὲ μῦθος, Ιξίονος αὐτοῦ γενεαλογεῖ καὶ νεφέλης, ἀφ' ὧν γενέσθαί τινα Κένταυρον ἄνδρα θηριώδη, καὶ ἀνθρώποις ἀνεπίμικτον. ὃν μιγνύμενον ταῖς μαγνήτισιν ἵπποις, τὸ τῶν ἱππόκενταύρων ἀρτελέσαι φῦλον, ζώνθετον ἐκ τε μητρὸς ἵππου, καὶ πατρὸς ἐκείνου δὴ τοῦ Κενταύρου. κληθέντος φασὶν οὕτω, διότι ὁ Ιξίων κεντήσας αὖραν ἤτοι ἀερίαν νεφέλην, ἐγέννησεν αὐτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς ὁ μῦθος ἐλήρησεν. ἔοικε δὲ ὁ ῥηθεὶς Ιξίων ὁ καὶ πρῶτος παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἱστορούμενος γενέσθαι φονεύς, φαντασιοκόπος τις ὤν, καὶ πραγμάτων ἐφιέμενος ὑπὲρ αὐτὸν ὄντων, ὁποίοις πολλοῖς ὁ μακρὸς χρόνος ἤνεγκε, διόπερ ὁ μῦθος ἐρᾶν αὐτὸν λέγει τῆς Ἥρας. ὕβρις ζηνὸς δηλαδὴ ἡγεμονικοῦ. καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, καὶ εἰς τοιοῦτόν τι ὡς εἶρηται τὴν Ηραν ἐκλαμβάνουσι, ζωὴν ἠραίαν λέγοντες τὴν βασιλικήν. ἧς διεκπεσὼν ὁ Ιξίων, ἐμίγη φασὶ νεφέλῃ, σκιᾷ τινι δηλαδὴ καὶ φαντάσματι τῆς φιλουμβίας ὑψηλῆς ζωῆς, ἣν εἰδώλῳ τοῦ πολυμνίου, ἣν ἀπέτεκε κενταύρους, ἀνυποστάτους δηλονότι σὺνοίᾳ, καὶ αἱ οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν. οὐδὲν γάρ ἐστιν ὁ ἱππόκενταυρος, ὥσπερ οὐ δ' ὁ τραγέλαφος. Περὶ δὲ τοῦ ὀρεσκῴοισι, γέγραπται εἰς τὴν Οδύσσειαν σὺ τῷ λακεδαίμονα κατοίκησαν. σὺταῦθα δὲ ὅτι μόνον ῥητέον, ὅτι ἀπὸ τοῦ κείω τὸ κεῖμαι γίνεται κεῖος, καὶ ἐκτάσει κῷος, ὡς παῖδος παῖδος, ὅθεν καὶ ὀρεσκῷοι ἥρες, οἱ σὺ ὄρεσι κείοντες, ὅ ὅτι κείμενοι καὶ διάγοντες. ἢ ἀπὸ τοῦ κῶ τὸ κεῖμαι, κατὰ προσλαβὴν συλλαβῆς, κῶος καὶ ὀρεσκῶος. ὥσπερ καὶ κώμη ἀπὸ τοῦ κῶ γίνεται προσλαβόντος τὴν μὴ συλλαβὴν. ὁμοίως τὸ ῥῶμη, βρῶ βρώμη. ζῶ ζώμη ἡ τροφὴ. γνῶ γνώμη. ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς ἡ πρώτη ἐτυμολογία, δι' ἧς καὶ ἡ προσηγορία τοῦ ἱ συνηθέστατα σὺ τῷ, ὀρεσκῷος. οὗ τὸ ἀνάλογον κατὰ τὸ ἀχελῷος καὶ ἀθῷος. Οτι οὐκ ἀρκεῖον μάχεσθαί τινα ἐὰν μὴ καὶ νικήσει, οὕτω γὰρ κρατίστος ὁ τοιοῦτος. διὸ ἐπῶν ἐπαινετικῶς Ομηρος, ὡς κάρτιστοι καρτίστοις ἐμάχοντο, ἐπάγει καὶ ἐκπάγλως ἀπώλεσθον. ἔστι δὲ ἐκπάγλως, τὸ, ὡς ἂν ἐκπαλαγείη τίς. οὐ πρὸς ὁμοιότητα ἑρμηνεύεται καὶ ὁ ἐκπαγλότατος. Οτι ὁ φθάσας εἶπεν ὡμίλησα σὺ τῷ, καὶ ἀρείοσιν ἤπερ ἡμῖν ὡμίλησε, ὅπερ ἄλλως φράζει σὺ τῷ, ὅσιν ἐγὼ μεθομίλεον.

Οὐ ἀσίαν γῆν σὺταῦθα νοητέον, ἢ τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ μακρὰν, ἐκ τοῦ ἄπο, ἢ ὡς ἡ Σοφοκλῆς λέγει, τὴν πελοποννησίαν ἀπὸ Ασωποῦ, ποθὲν οὗ σὺ τοῖς εἰς τὸν πορισμὸν εἴρηται), ὅπου Ασωπὸς ἐκεῖνος ὁ Αρκάδας καλεῖ. δῆλον δὲ ὅτι πελοποννήσιος ὁ Νέστωρ, ὡς Πύλιος. αὐτὸς γὰρ πελοποννήσου ἡ Πύλος. εὑρεθήσεται δὲ παρ' Ομήρῳ ἀσία γῆ, μὴ δυναμένη εἰς πελοποννησίαν λαμβάνεσθαι. Οτι δύο ἄδηλα σὺνταῦθα δι' ἑνὸς δήλου ἔδειξεν ὁ ῥήτωρ Νέστωρ, πιστούμενος τὸ μὲν αὐτὸν ἄριστον εἶναι τῇ σωφρονέσει, ὀφὲ τῶν κρατίστων Λαπιθῶν, οἱ αὐτῷ ἐπείθοντο συμβουλεύοντι. τὸ δὲ αὐτὸν καρτίστοις εἶναι, ὀφὲ τῶν κενταύρων

ταύρων οἰῶν αἰσθήλως κρατίστοις ὄντας, οἱ Λαπίθαι κατηγωνίζοντο. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἐκ τοῦ μείζονος ὁ Νέστωρ ἐπιχειρεῖ αὐξαίνων καὶ σωτηρίαν ἑαυτόν. κράτιστοι μὲν γὰρ οἱ Λαπίθαι τῶν πρὶν ἀνθρώπων. αὐτὸς δὲ μετεκλήθη φησὶν ὑπ' ἐκείνων, ἔτι νέος ὤν. καὶ οὐκ αὐτὸς ἐπὶ μαθεῖν ἦλθεν, ἀλλ' αὐτοὶ ἐκαλέσαντο. καὶ βουλόμενος, εἶχε καταπειθεῖς ἐκείνους. σωτηρίαν γοῦν ἐκ τούτων, ὅτι δὴ νῦν ἔλλιπας, μάλιστα τούτῳ πιστέον, εἰ πρὸ αὐτοὶ μὲν οὐ κράτιστοι κατ' ἐκείνους, αὐτὸς δὲ οὐκ ἔτι νέος ὡς τότε. ἀλλ' ὅσον αὐτοὶ δὴ Λαπίθας ἀνδρίᾳ ὑπερεβήκασι, τοσοῦτον αὐτὸς ἑαυτὸν τῇ ἐκ νέου σωτηρίᾳ ἐκ τοῦ γήρως ἐμπειρίαν ὑπερανεβήκε. καὶ ἔστιν ὁ αὐτὸς Νέστωρ ἐκεῖ μὲν ἀτελής, κρατίστοις ἀνδράσι σωτῶν. σὺ ταῦθα δὲ τέλειος, οὐχ οὕτω κρατίστοις συστρατευόμενος. ἵνα δὲ μὴ ἐλέγχοιθ' ὡς τοῖς οὕτω κρατίστοις παρεξεταίζων ἑαυτὸν, καὶ φαίνοιθ' ἀπίθανα λέγων ἢ καὶ ψευδόμενος αὐτηκρις, οὐ γὰρ οὕτω μάλα σὺ νεότητι ἀνδρεῖος ὁ Νέστωρ ἦν ἱστόρηται, ὁμολογεῖ ὅτι οὐ κατ' ἀνδρίαν, ἀλλὰ ἐξ σωτῆσιν, ἐκείνοις τοῖς κρατίστοις χρήσιμος ἦν. ἐμαχόμην γὰρ φησι κατ' ἐμαυτόν. ἐκείνοις δὲ οὐκ ἄν τις μάχοιτο. τῇ βουλῇ δὲ κρείττων ἦν ἐκείνων, διὸ καὶ ἐπείθοντο. καὶ σημείωσαι ὅπως ἡ σύνταῦθα μίαν σύνοιαν διαφόρως ἔφρασεν ὁ ποιητής. τὸ γὰρ οὕτω τοίοις ἄνδρας ἴδον οὐ δὲ ἴδωμαι. καὶ τὸ, κράτιστοι ἐκεῖνοι ἐπιχθονίων ἦσαν ἀνδρῶν. καὶ τὸ, ἐκείνοις οὔ τις τῶν νῦν ἀνθρώπων μάχοιτο, τῆς αὐτῆς σύνοιας εἰσίν.

Εστι δὲ τὸ μάχοιτο, ἀντὶ τοῦ ἐρίσοι καὶ ὁρισωθείη τὰς εἰς μάχην. ἡ σημείωσαι τὴν λέξιν. Ορα δὲ καὶ τὸ πιθανὸν τοῦ ῥήτορος. ὁμολογεῖ γὰρ μὴ πάνυ ἀνδρεῖος γενέσθαι, ἵνα πιστὸν ποιήσῃ τὸ τῆς σωτηρίας. Ισέον δὲ ὅτι σὺ γάμου πανηγύρει ὁ τῶν κενταύρων ἤρχθη πόλεμος, μνησθέντος ἄρεος, διότι μὴ γέγονε μνήμη τις καὶ αὐτοῦ, ὡς Αριστείδης σὺ τῷ εἰς τὴν Ρώμην αὐτοῦ λόγῳ φησὶ, καὶ διαιτῶντα τὸν γάμον παράξαντος. Ισέον δὲ ἡ ὅτι οὐκέτι πρὸς τῷ ποιητῇ σωτεθειμένῃ αὐτωνυμία, ἀλλ' ὁπηνίκα σωθέντος αὐτονομάσαι βούλεται, δύο παθοσήμοις ἐκπαραλλήλου αὐτωνυμίας τίθησιν, οἷον βουλόμενος ἐπεῖν ἑαυτόν, λέγει ἔδ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. ἢ ἡ ἄλλως. αὐτὸν μὲν πληθῆσι δαμάσας. οὕτως δὲ καὶ σύνταῦθα τὸ κατ' ἐμαυτὸν, κατ' ἐμὲ αὐτὸν εἶπεν. οὐ θέλουσι γὰρ οἱ παλαιοὶ σωθέντος γράφειν κατ' ἐμαυτόν. τοιοῦτον καὶ παρ' ἀττικοῖς τὸ, σφίσιν αὐτοῖς. καὶ σφῶν αὐτῶν, καὶ ἡμῶν αὐτῶν. καὶ ὅσα κατὰ ταῦτα. Οτι τὸ, οὔ τις τῶν οἱ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, σχῆμά ἐστι κατὰ δὴ παλαιοὺς, κλίσις ἡ μετάληψις. ἔστι δὲ κλίσις ἡ μετάληψις, ὅταν ἡ προτεθεῖσα πτῶσις, οὐ φυλάξῃ τὴν ἑαυτῆς ἀκολουθίαν, ἀλλ' εἰς ἑτέραν πτῶσιν μετακλιθείη ἢ μεταληφθείη. οἷον μὴ τὸ, δὴ ὅσοι τὸ πελασγικὸν Αργος ᾤκουν. μὴ τοίλυν ἀοιδὴν ἐπικλείοιεν ἄνθρωποι, ἢ κεν ἀκούοντεσσι νεωτάτη ὄσσι. τοιοῦτον ὡς προερρέθη καὶ τὸ, μῆνιν ἄειδε οὐλομένην ἢ μυρία ἔθηκεν ἄλγεα. ἐν τούτοις γὰρ αἱ αἰτιατικαὶ, εἰς δοτικὰς μετεκλίθησαν, ἢ μετελήφθησαν. ὅμοιον καὶ τὸ, ἄνδρα μοι ἔννεπε ὃς πολλὰ ἐπλάγχθη. μὴ ὅρα ἐτόλμησαν ταύτην μετάληψιν παρὰ τὴν πρὸ μικροῦ ῥηθεῖσαν. Οτι ἡ τοῦ Νέστορος σύνταῦθα δημηγορία, τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ σύστασιν, πλείονα ἔχει τῆς ἀξιώσεως, καὶ τὸ πάρεργον, πλεῖον αὐτοῦ τοῦ ἐργώδους πράγματος. καὶ τὸ προοίμιον, ὑπὲρ τὸν ἀγῶνα. καὶ ὡς ἄν τις εἴποι τὴν κεφαλὴν τοῦ λόγου, μείζω τοῦ λοιποῦ σώματος. τὸ μὲν γὰρ πρᾶγμα, σὺ μόνοις δέκα ἔτεσι διείληπται. ὁ δὲ τοῦ Νέστορος ἔπαινος καὶ ἡ ἱστορικὴ πραγματολογία, σὺ τρισκαίδεκα σίτοις ἐκτέθεται. αἴτιον δὲ τούτου, ὅτι τὸ μὲν πρᾶγμα, αὐτόθεν ἔχει τὸ δυνατόν. καὶ ὡς δίκαιον, οὐ ποικίλων ἑρμηνευμάτων δέεται. τῷ δὲ προσώπῳ, χρεία ἦν μακροτέρας συστάσεως, ὡς ἂν ἀξιωματικῶς καθεσθείη, καὶ μὴ ἀχρειώσῃ τὴν τοῦ πράγματος ἰσχύν, τὸ δοκοῦν οὐτελὲς τοῦ προσώπου. γενναία δὲ ἡ τοῦ Νέστορος ἀξίωσις, αὐτοῖς ἐπαξιοῦσα καὶ μόνοις τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ὡς τὸ κατεπεῖγον, μὴ μηδὲν τοῦ καιρίου καὶ ἀληθοῦς πλέον λέγουσα, καί πως ἀμφοῖν δίκην ἀριστεύειν χαριζομένη δίχα πανουργίας. καὶ γὰρ ἀξιοῖ, μήτε τὴν Βρισηίδα ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀφαιρεθῆναι, ἣν ὡς καὶ Αχιλλεὺς ἔφη, οὐκ αὐτὸς, ἀλλ' οἱ ἀχαιοὶ γέρας ἔδοσαν τῷ Αχιλλεῖ, μήτε μὴν

τὸν Ἀχιλλέα ἐρίζειν τῷ βασιλεῖ. διατί; οὐ γάρ ποτε φησὶν ὁμοίας ἔτυχε τιμῆς σκηπτοῦχος βασιλεὺς. καὶ ᾧπερ ἀστόλως κῦδος δέδωκε θεὸς, δι' ἀνδρίαν τυγχάνει ὁ Δηλοῖ τὸ κρατερός ἐστι, ἢ καὶ δι' εὐγένειαν ὁ Δηλοῖ σὺ τῷ θεᾷ δέ σε γείνατο μήτηρ. σὺ τούτοις δὲ καὶ ἐρμηνεύει ἐπεξεργαστικώτερον, τί σημαίνῃ τὸ δοῆναι παρὰ διὸς κῦδος τῷ Ἀχιλλεῖ. Δηλοῖ δὲ καὶ ὡς οὐ μόνῳ αὐτῷ κῦδος δέδοται, ἔγε καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ὡς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς φθάσας ἔφη, κύδιστός ὄφι. φησὶ γάρ. εἰ δὲ σὺ κρατερός ἐστι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, ἀλλ' ὅδε φέρτερός ὄφιν, ἐπεὶ πλείονεσσιν ἀνάσσει, ὥστε μὴ κύδιστός ὄφι φύσει ὁ Ἀγαμέμνων ὡς βύρυκρείων καὶ πλειόνων ἀνάσσων. καὶ οὐχ ἁπλῶς κύδιμος ὦ Ἀχιλλεῦ κατὰ σε τὸν ἐκ τῆς διὸς μὲν κῦδος ἔχοντα, μικροβασιλέα δὲ. καὶ ὅρα ὅπως οὔτε γενναιότητα οὔτε εὐγένειαν ἀφῃρῆσθαι τίθησι τῆς βασιλείας. θείας γὰρ λήξεως κατὰ τοὺς παλαιοὺς δοκοῦσιν εἶναι οἱ βασιλεῖς. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὅπως πραγματικῶς ὁ Νέστωρ ἀπὸ βασιλέως ἀρξάμενος, εἰς αὐτὸν κατέληξεν, ὅπερ αὐτὸς ἀλλαχοῦ ἐπισημαίνει ὡς ἐπίτηδες οὕτω τοῖς λόγοις μεθοδεύων. ἐρεῖ γάρ που πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι ἀπὸ σοῦ μὲν ἄρξομαι, εἰς σὲ δὲ λήξω. ἤρξατο δὲ σὺ ταῦθα ἐκ τῆς βασιλέως προκαταστέλλων τὸν θυμὸν αὐτῆς σὺ τῷ, μήτε σὺ ἀγαθὸς πέρ ὤν, τοίει τάδε. εἶτα πρὸς τὸν Ἀχιλλέα λαλήσας, ἀνακάμπτει εἰς τὸν βασιλέα. καὶ φησὶν. ἀτρεΐδη. σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. Ἰστέον δὲ σὺ τοῖς ῥηθεῖσιν, ὅτι τὸ τὸ, μήτε σὺ τοῦδε ἀφαιροῦ τὸ οἰκεῖον γέρας, ἀφαίρεσιν λέγει φυσικῶς, ἐκ ταύτης γὰρ τῆς πρωτότυπου διαλύσεως κέκραται τὸ, ἀφαιροῦ προστακτικόν. καὶ ὅτι καὶνταῦθα κεῖται τὸ πρῶτα πληθωτικῶς αὐτὶ σινηθῆ τῆ, πρῶτον. καὶ ὅτι τὸ, ἔτυχεν, ἔμμορε λέγει κατὰ χρόνον μέσον παρακείμενον. μείρω γὰρ μερῶ μέμορα κὴ μεταθέσει ἔμμορα τὸ εἰς μοῖραν ἔλαχεν. Τὸ δὲ σκηπτοῦχος, ὡς μὲν πρὸς τὸ σκῆπτρον, ἔλλειψιν δοκεῖ ἔχειν τῆ ῥ ἀπὸ καλλιφωνίαν. εἰ δὲ ὡς προσῳδία ἀπὸ τῆ σκάπτου γίνεται, ἀνέλλιπῶς ἔχει. σκᾶπτον γὰρ καὶ Πίνδαρος δωρικῶς τὸ σκῆπτρον φησίν. Ἰστέον δὲ ὅτι, ὥσπερ διαφέρει ὁ λᾶβδας ἔχων ἁπλῶς καὶ ὁ σὺ τοῖς κατ' ἐλθυσῖνα μυστηρίοις δαδοῦχος, καὶ ὁ ῥάβδον ἁπλῶς ἔχων, καὶ ὁ ταξεωτικὸς ῥαβδοῦχος, οὕτω καὶ ὁ σκῆπτρον ἁπλῶς ἔχων κατὰ τὸν σὺ Ὀδυσσείᾳ πρῶτον Ὀδυσσέα, καὶ εἴτις ἄλλος τοιοῦτος, καὶ ὁ σκηπτοῦχος ὃς βασιλεὺς ἐστὶν ἰδιάζεται. τὸ δὲ Φέρτερος, λείπουσαν ζητεῖ πρόθεσιν τὴν πρὸ ἢ ὑπέρ. δηλοῖ γὰρ προφερέστερον, ἢ ὑπερφερέστερον. Οτι μὴ τὴν Βρισηίδα, ὥσπερ καὶ πρὸ βύτου τὴν Χρυσηίδα, κούρην καλεῖ ὡς ἁπλῶς νέαν, οὐ γὰρ δήπου παρθένοι εἰσὶν οὔτε ἐκείνη οὔτε αὕτη, πολλαχοῦ δὲ τῆς ποιήσεως ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου ἡ κόρη κεῖται.

Μήτε σὺ πηλείδη ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆι
Αντιβίην. ἐπεὶ οὔ ποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἐδώκεν.
Εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Αλλ' ὅγε φέρτερός ὄφιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ατρεΐδη. σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. αὐτὰρ ἔγωγε,
Λίσσομ' Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον. ὃς μέγα πᾶσιν
Ερκος Αχαιοῖσι πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Αγαμέμνων.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Αλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸ πάντων ἔμμεναι ἄλλων.
Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν.
Πᾶσι δὲ σημαίνει, ἅτιν' οὐπείσεσθαι ὀΐω.

Οτι σὺ τῷ μήτε σὺ πηλείδη θέλε ἐρίζειν βασιλεῦσιν, οἱ παλαιοὶ εἰς τὸ δὴ ὀξεῖαν τιθέασι μὲν ἀπροσῴδου σωαλείφοντες, ὡς δὴ εἴη, μήτε σὺ πηλείδη ἤθελε. ἤγουν μήτε σὺ ὦ πηλείδη ἔθελε. φασὶ γὰρ μὴ εἶναι παρὰ τῇ ποιητῇ τὸ θέλειν δισυλλάβως, ἀλλὰ ἐθέλειν μετὰ τοῦ ε.

Οτι τὸν Αχιλλέα φησὶν ὁ Νέστωρ, ἔρκος εἶναι πολέμοιο κακοῖο τοῖς ἀχαιοῖς. καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ μέγα ἔρκος, καὶ πᾶσιν ἀχαιοῖς. καὶ ὅρα ὅπως οὐδὲν μικρὸν ὁ Νέστωρ ἐπεκρύψατο τῶν ἀγαθῶν ὧν ἔχουσιν ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Αχιλλεύς. ἐθέλει δὲ ὅμως. μᾶλλον δὲ λίσσεται διὰ τὸ σεμνότερον, ὅ ὅτι λιτανεύει τὸν βασιλέα, παύσασθαι τῆς χόλου τῷ Αχιλλεῖ. κρίνει γὰρ ἀδικεῖσθαι αὐτὸν. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὁμολογεῖ μὲν δεῖ εἰπεῖν τὸν γέροντα ῥήτορα, οὐ ποιεῖ δὲ τὸ συμβουλεύσαι, ἀλλ' αἰτιᾶται τὸν Αχιλλέα, ὡς πάντων ἐθέλοντα πρωτεῖναι, οὐδὲν λέγων ἀληθές. μάτην δὲ οὕτω τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος τοῦ φιλονεικίας ἀνατιθεὶς τῷ Αχιλλεῖ. διὸ καὶ βλαβήσεται ὕστερον, ὡς καὶ λίσσεται τὸ γέροντος πρεσβῦ, καὶ ὡς ἀγαθῷ συμβούλῳ μὴ πειθεῖς. εἰ γὰρ ἀγαθὴ πρόφασις δοῦναι ἑταίρου, τί λοιπὸν χρησὸν ὁ ταύτην μὴ ἐθέλων πείθεσθαι· Ισέον δὲ ὅτι, ταυτὸν σύνταξα ἔρκος καὶ τεῖχος εἰπεῖν, ἵνα νοῆται ὁ Αχιλλεύς, οἷά τι κατὰ τῶν πολεμίων πυργοειδὲς ἕρυμα ἵστασθαι, ὁποῖος καὶ ὁ Αἴας σὺν τοῖς ἑξῆς που ῥηθήσεται. δῆλον δὲ ὡς τὸ, πολέμου ἔρκος, διαφόρως ἔχει πρὸς τὸ αὐλῆς ἔρκος, καὶ ἁπλῶς ἔρκος, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ παύσασθαι χόλου, διχῶς φραζει Ομηρος. ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. καὶ πάλιν, λίσσομαι μεθέμεν χόλον. καὶ ἔστι κἀνταῦθα διπλόη πρὸς διόρθωσιν λόγου. δυσωπητικώτερον γὰρ τὸ, παῦε μένος, τὸ, λίσσομαι μεθέμεν χόλον. ταυτὸν δὲ μεθέμεν εἰπεῖν καὶ ἀφεῖναι, ὡς πολλαχοῦ φανεῖται· Οτι ἀγαθῷ συμβούλῳ οἰκεῖον, προσφωνῆσαι τὸ, ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες. ὁ δὲ περιαστὰ πράττων, μὴ πάντων ἀποφέρεσθαι θέλων, εἰκότως λῦσι λέγει, ἀλλ' ὅλως αἴνησιν ἐθέλει πάντων πρεμμῦσαι ἄλλων. πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσι δ' ἀναλύσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν. καὶ ὅρα καὶ τὴν τοιαύτην ταυτολογίαν, τὸ Αγαμέμνονος μὲν οὖσαν, περίττουσαν δὲ αὐτοῦ θυμοειδῶς. μὴ γὰρ ὁ θυμὸς, οὐκ ἐστι πρέπει τῷ λαλοῦντι συλλέγειν νοήματα, ἀλλὰ μίαν σύνοιαν ἐμπορικλείσας τῷ στόματι, ἀφίησι μασᾶσθαι αὐτήν. οὐδέποτε γὰρ οἴονται οἱ θυμούμενοι, ἱκανῶς εἰρηκέναι, ὡς φασιν οἱ σοφοὶ, ἀλλὰ πολλάκις ἐπαναπλοῦσι τὰ αὐτά. ὁ γοῦν Αγαμέμνων, σύνταξα τὴν μίαν σύνοιαν, τετραπλᾶς ἔσχεδε. τὸ γὰρ πάντων περιεῖναι καὶ πάντων κρατεῖν καὶ πᾶσιν ἀναλύσειν καὶ πᾶσι σημαίνειν, τῆς αὐτῆς διαιρέσεως εἰσίν. σὺ οἷς καὶ πολύπλωτος ὅδε σχηματισμὸς τὸ, πάντων μὴ πάντεσι μὴ πᾶσι. ταυτολογήσει δὲ μετ' ὀλίγα καὶ ὁ Αχιλλεύς·

Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;
Τόν δ' αὖ ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Αχιλλεύς·
Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
Εἰδή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι ὅττι κεν εἴπῃς·
Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο. μὴ γὰρ ἔμοιγε
Σήμαιν'. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἴω·
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω· σύ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
Οὔτε σοὶ οὔτε τῳ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες.
Τῶν δ' ἄλλων ἅ μοι ἐστὶ θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
Τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀπελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο·
Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε·
Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί· 300.

Οὐχ ὁμολογεῖ μὲν καὶ Αγαμέμνων ἀνδρεῖον εἶναι τὸν Αχιλλέα, αἰτιᾶται δὲ ὡς ὑβριστήν, λέγων. εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθηκε θεὸς, τοὔνεκά οἱ προτρέχουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; ζητέσιν εἰ δὲ ἀνδρεῖος ὄντι, διαφέρει αἱ ὕβρεις αὐτῷ τὸ λέγειν προτρέχουσι; καὶ ὅρα τὸ μυθήσασθαι, ψιλὸν αὐτὸ μόνον ἴσον ὂν τῷ, τὸ λόγου. ἵνα ᾖ προτρέχουσι τὸ ἁπλῶς λόγου οἱ κατὰ ὄνειδος· Οτι ὡς πρὸ ἀπὸ τοῦ πραδάλλειν ὅδε συγκρίνῃ, γίνεται πραβλήδην τὸ συγκριθέ-

κῶς, οὕτω καὶ ἀφ' τοῦ ὑποβάλλειν τὸ, ὑποβλήδην, ὅ ὅτιν ὑποβλητικῶς. καὶ ὡς ἐν ποδικῇ διεξοδικοῦ λόγου, ὑποβάλλειν δέ ὅτι, τὸ, ἄλλου λέγοντος, μὴ ἀναχάθαι ἀπαρτᾶναι τοὺς λόγους, ἀλλ' ὑποβαλεῖν τοῦ ἑαυτοῦ. ὡς δῆλον ἢ ἐκ τοῦ ὑπολαβὼν δὲ ὁ δεῖνα, ἔφη. ὁ δὴ καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ ὁ Αχιλλεύς. οὐ γὰρ ἀναχόμενος διεξοδεύεται τὴν κατηγορίαν τοῦ βασιλέα, ὑποβλήδην ἀμείβεται. Ισέον δὲ ὅτι ὑποβάλλειν, οὐ δεῖπνο μόνον λέγεται, ἀλλὰ καὶ τὸ, νόθα ταῖς ὠδινούσαις ὑποτιθέναι βρέφη, ἃ καὶ ὑποβολιμαῖα διαφορᾶ τὸ λέγειν). ὅθεν ἢ ὁ Σοφοκλῆς ὑποβολιμαίοις εἶπε λόγοις, οὐ μὴ γνησίοις τῆς σώφρονος διανοίας, ἀλλὰ νόθοις. καὶ δύναται καὶ ἐνταῦθα ἴσως τὸ ὑποβλήδην, τοιοῦτόν τι λέγειν. ἃ γὰρ ναῦ λέγει ὁ Αχιλλεύς, θυμοῦ ὑποβάλλοντος λέγει. οἱ δὲ γνήσιοι τῆς αὐτῆς διανοίας τόκοι, ἐν τοῖς ὕστερον τὴν ἄτην μέμφονται, μεταμελομένου ἐπὶ τῇ μήνιδι. κρεῖττον δὲ ἡ πρώτη ἑρμηνεία· Οτι δὲ ὑποβάλλειν λέγεται ἢ τὸ διερμηνεύειν τὰ τῶν λαλούντων, ἢ πρὸς τὸ κατὰ γλῶτταν ἁφές, ὅθεν καὶ ὑποβολεῖς οἱ διερμηνευταί, ἢ πρὸς εὐδιαρθρωτον δηλ τὸ τοῦ λόγου δυσήκοον, ὃ καὶ ὑποβάλλειν συγκόψας λέγει ὁ ποιητὴς, ἐν τοῖς ἑξῆς ποιήσας ἔσαι δῆλον. ἔστι δὲ ὑποβαλεῖν κοινότερον, καὶ τὸ ἐρεθιστικῶς ὑποτίθεσθαι τὰ πρὸς ἔριν. ὅθεν οὖ καὶ ὁ διάβολος ἄνθρωπος καὶ ὁ διαβολεύς. τὸ δὲ τοιοῦτον, μὴ ἐνδιαβαλεῖν σωθέτως λέγε). ἀκριβέσδερον μέντοι φαίνεται, ὑποβαλεῖν μὲν κοινότερον τὸ οἱονεὶ κρύφα βαλεῖν ὅθεν ἐρεθισμοῦ. βαλεῖν δὲ καὶ ἐνδιαβαλεῖν, τὸ διαμπὰξ βαλεῖν συκοφαντικῶς. τὸ δέ γε εἰπεῖν ὡς τάδε τὰ ῥήματα τοιόνδε νοῦν ὑποβάλλειν, ταυτόν ὅτι τῷ, ὑποτίθησιν· Οτι τὸ, δειλὸς ἀνὴρ καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι ὅτινα κεν εἴπῃς, εἴ τοι αἴ τις πρὸς νὸν δεσποτικῶς πολλὰ ἐπιτάπτοντα. Αχιλλεὺς δὲ ταῦτα φησὶ πρὸς Αγαμέμνονα, οὐκ ἀπαρρυβύων ὡς οὐδ' ὅλως ὑπείξεται, ἀλλὰ ὡς οὐκ ἐπὶ παντὶ ὑπείξει· Ισέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, οὐτιδανὸς, πλεοναστικός ὅτι τὸ δ', ὥσπερ καὶ ἐν τῷ, ἐχθοδοπὸς, καὶ ἐν τῷ, πολυδίψιον ἄργος. ἐχθοδοπὸς μὲν γὰρ, ἐκ τοῦ ἔχθω καὶ τὸ ὀπῶ, ἢ τὸ ὀψ ὀπὸς, ἵνα ᾖ ἐχθοπὸς, ὃν μισοῦμεν καὶ βλέποντες, ἢ προσφωνοῦντες. ἄργος δὲ πολυδίψιον, οἷον πολυίψιον, ὡς ἐν καιρῷ ῥηθήσεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ κυώδαλον. εἴτε ὑπὸ κυνῶν ἁλίσκεται, εἴτε κυώσει ἐν τῇ ἁλί, πλεοναστικὸν ἔχει τὸ δ', ὡς καὶ ἡ ἄχερδος. ἧς οὐκ ἔστι χειρὶ ἅψασθαι δηλ τὸ ἀκανθώδες. καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ὕω γινόμενον ὕδωρ. καὶ τὸ ἀνέρος ἀνδρός, καὶ ἕτερα. ἐν οἷς καὶ τὸ ἀμαλδῦναι, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. καὶ ἡ πίδαξ, ἀφ' τοῦ πιεῖν γινομένη. ἴσως δὲ καὶ ὅλη ἡ δρυ συλλαβὴ, πλεοναζει ἐν τῷ οὐτιδανός· Οτι καὶ Αχιλλεὺς ταυτολογεῖ δηλ τὸν θυμὸν ὁμοίως τῷ Αγαμέμνονι. φησὶ γὰρ. ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο. μὴ γὰρ ἔμοιγε σήμαινε. ταυτὸν γὰρ τὸ μὴ ἐπιτέλλου καὶ τὸ μὴ σήμαινε. πλείων δὲ ἡ ταυτολογία ἐκεῖ ὡς ἐρρέθη. οἰκεῖος δὲ οὗτος ὁ λόγος μεγάλῳ τινί, πρὸς τὸν ἀπειλητικῶς ἐπιτάσσοντα. τινὲς δὲ ἀρέσκονθ), ὡς καὶ Λογγῖνος δηλοῖ, νόθον εἶναι τὸν δεύτερον στίχον, οὗ κατάρχει τὸ, σήμαινε. στίζοντες εἰς τὸ, μὴ γὰρ ἔμοιγε, τελείαν, καὶ λαμβάνοντες ἐκ κοινοῦ τὸ, ἐπιτέλλεο, ἵνα λέγῃ ὅτι, ἄλλοις ἐπιτέλλεο. μὴ γὰρ ἔμοιγε ἐπιτέλλεο· Οτι κατὰ δὲ παλαιοὺς ἡμασαλιωτικὴ καὶ σινωπικὴ ἔκδοσις τῆς Ιλιάδος, τὸ, μαχήσομαι ἀφ' τοῦ μή ἔχει. Ηρακλείων δέ φασιν ὁ γραμματικὸς, τὰ μὲν ῥήματα, ἀφ' τοῦ ἐνέφερει. μάχεσθαι. μαχέσασθαι. καὶ τὸ, μαχησάμενον. τὰ δὲ ὀνόματα, ἀφ' τοῦ μή. οἷον, μαχητὴς. μαχήμων. διοῦτον δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, κορέσασθαι. αὐτὸ μὲν γὰρ, ἀφ' τοῦ ε. τὸ δὲ ἀκόρητος ὄνομα, ἀφ' τοῦ μή. ἡ δὲ πλείων χρῆσις, διφορεῖ. καὶ μαχήσω καὶ μαχέσω λέγουσα, ὥσπερ καὶ ἀνύσω καὶ ἀνύσω. ποθήσω καὶ ποθέσω. ἀφ' οὗ ἐν Οδυσσείᾳ κύων ἀποθεσος. καλέσω καὶ καλήσω. ὅθεν κύρια, Καλήτωρ καὶ Καλήσιος. οἰκήσω καὶ οἰκέσω. ὅθεν κατοικεσία καὶ συνοικέσιον. αὐδέσω καὶ αὐδήσω, ἀφ' οὗ καὶ ὁ αὐδήμων. νεικέσω νεικήσω. ὀζέσω καὶ ὀζήσω, ὡς Αριστοφάνης ἐν σφηξίν. ἡγῶ ἡγήσω καὶ ἡγέσω, ἀφ' οὗ ἡγεμὼν καὶ ἡγεσία. γαμῶ γαμήσω καὶ γαμέσω, ἀφ' οὗ καὶ γαμετὴ ἡ γυνὴ, καὶ γαμέτης ὁ ἀνήρ. κηδῶ καὶ κηδήσω καὶ κηδέσω. ὧν τὸ μὲν, τὸ κεκαδησόμεθα. τὸ δὲ, ὁ κηδεμών· Οτι ὁ ἀφαιρούμενος

ἄπορ ὡς σὺ χαρίτι πραπίνων ἔλαβε, τῶν δὲ οἰκείων μὴ ὑποξισάμενος, καιρίως λῦπη
σὸ, χερσὶ μὲν ὅτι ἔγωγε μαχέσομαι οὔτε σοὶ οὔτέ τῳ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες.
τῶν δ' ἄλλων ἅ μοι ὄδε, τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμοῦ· καὶ ὄρα σὸ, ἀνελὼν,
οὐκ αὐτὶ τοῦ φονεύσας, ἀλλὰ λαβών. οὕτω δὲ ἀεὶ φησὶν ὁ ποιητής. κυριολεκτεῖται δὲ ἡ
λέξις, ἐπὶ σωμάτων τῶν κάτωθεν ἐκ γῆς ἀναλαμβανομένων, διὸ κὴ σὸ ἀνελεῖν ὅ ὅτι φο
νεῦσαι, διαύτην σύνοιαν τινὰ ὑποβάλλει. δοκεῖ γὰρ δηλοῦν σὸ ἄνω εἰς ὕψος ἐλεῖν σὸν θα
νόντα ἄνθρωπον. ἐπεὶ τῶν τις σοφῶν, κὰι θανεῖν ἐᾶν λέγει, σὸ θέμ ἄνω, οὗ ἀναπαλιν γέ
νεσιν, τὴν εἰς γῆν νοῦσιν. σὸ δὲ ἀφέλεσθε, βαρέως ἔφερεν Αχιλλεύς. οὐ γὰρ ἔτι σὸν βασιλέα
αἰτιᾶται ὡς αὐσὸν ἀφελόμενον, ἀλλὰ σοὺς πάντας ἀχαιοὺς, ὡς μηδὲν ὑποβὰν αὐτοῖς λα
λήσαντας. διὸ καὶ παρακελεύω, λέγει. ἵνα γνώωσι κὰι οἵδε. οἵπερ δηλαδὴ δεῖ σὸν
δέος ἐφισυχάζοισι. πρὸς οὓς Ἕλληνας δὲ ἀρτείνεται κὰι σὸ, οὔτέ τῳ ἄλλῳ, ἵνα σύνδείξη
ται μηδένα δεῖ λόγου ἔχειν. διὸ κὰι σὸ, αἷμα αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει σοδὲ δουρὶ, ἀορί
σως εἶπεν ἐποίησεν, ἵνα ἐμφήνῃ ὅτι αἵματος ἐρωὴ ἔσαι, καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἄλλοι τινὲς
αὐτῷ ἐπέλθωσι· Ισέον δὲ ὅτι, ὥσπερ σὸ ἀφέλεσθε παθητικῶς φησὶν Ομηρος, οὕτω κὰι
σὸ ἀνελὼν παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται. ἀνείλετο γάρ φασι κὰι ἀνελόμενος· Οτι σὸ, εἰ
δ' ἄγε μὴν πείρασαι ἵνα γνώωσι κὰι οἵδε, ζητὲς μὲν σχῆμα νοοῦσιν ἐλλείψεως. οἷον, εἰ δὲ
βούλει, ἄγε πειράσθητι. ἕτεροι δὲ, κὰι ὅδε σχῆμα ἐκπλαλήλῳ φασί. δύο σύνταῦθα
ἰσοδυναμων κειμένων λέξεων. σὸ τε εἰ παρακελευσμαζήσῃ ἐποιήματος, κὰι σὸ ἄγε.
αὐτὶ σοῦ, εἶα ἄγε. ὡς ἐάν τις εἴποι, ἄγε δὴ φέρε. ὡς σὸ δὲ, αὐτὶ σοῦ δὴ λαμβανομένου, ἵνα
λέγῃ ὅτι, εἶα δὴ ἄγε πείρησαι. φασὶ δὲ κὰι ὅτι ὅδε σὸ εἰ, προσλήψει σὸ ἀ γίνεται εἶα,
ὃ δηλοῖ σὸ ἄγε φέρε, κὰι ἀρέσκει οὕτω τῷ Νικάνορι, κὰι δοκεῖ κρειττόνως οὕτως ἔχειν. σὺ γὰρ
τοῖς ἑξῆς, εὑρεθήσονται τοιαῦτα σχήματα. σὺ οἷς σὸ μὲν εἰπεῖν εἰ δὲ βούλει ἄγε πεί
σωμεν τόδε, οὐκ ἔσαι ὁδὸν. σὸ δὲ εἰπεῖν εἶα δὲ ἄγε ποίησον, πάνυ ὁδοθηήσεσθαι· Ισέον δὲ
ὅτι ἐκ σοῦ, εἰ δ' ἄγε μὴν πείρασθαι, παρέξεσαι σὸ, ἔτω μηδὲν ἀπέρατον παρὰ Ηροδότῳ. δο
κεῖ δὲ σὸ ῥηθὲν εἶα, παροξυνθῆναι, ὡς κατ' ἔπεκτασιν ἔχον σὸ ἀ, ὁ ποιόν τι κὰι σὺ τῷ, ναίχι
γίνεται· Οτι δὲ σὸ εἶα συνεσταλμένην ἔχει τὴν λήγουσαν, ἡ γραφὴ δηλοῖ σὺ τῷ, ἀλλ' εἶα
τέκνον. κὰι ἀλλ' εἶα χώρει. κὰι ἀλλ' εἶα φείδου μηδέν. ἐξ ἰαμβικῶν δὲ στίχων ταῦτα εἰσί·
Σημείωσαι δὲ ὅτι, κατὰ τὴν τέχνην σοῦ Γεωργίου προπερισπᾶται σὸ ῥηθὲν εἶα, ἐποντος ὅτε
τε παρακελευσματικὸν ἐποίημα ὅδε, κὰι ὅτι ὡς ῥέω ῥέα, κὰι πλεονασμῷ σοῦ ἰ ῥεῖα, οὕ
τως ἔω σὸ ἐκπέμπω, ἔα, κὰι πλεονασμῷ, εἶα. φέρει δὲ κὰι χρῆσιν τῆς λέξεως κειμένην φη
σὶ παρ' Εὐριπίδῃ σύσολεῖ, ταύτην. εἶα δὴ φίλον ξύλον, ἔκτεινέ μοι σεαυτό, κὴ γίνου θρασύ·
Ως τῶν γ' αὐτιβίοισι μαχεσαμένω ἐπέεσσιν,
Ανσήτην· λῦσεν δ' ἀγορὴν παρὰ νησὶν Αχαιῶν·
Πηλείδης μὲν ἔπειτ' ἀναβαὼν ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα·
Λαοὺς δ' ἀτρείδης ἀκλυμαίνεσθαι ἄνωγεν·
Οἳ δ' ἀπελυμαίνοντο, κὰι εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
Ερδον δ' Απόλλωνι τελήεσσας ἑκατόμβας,
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
Οτι σὸ ὡς τῶν γ' αὐτιβίοισι μαχεσαμένω ἐπέεσσιν ἀνσήτην, σχῆμα ὂν κατασταπικὸν σύνοίας,
οἱ γραμματικοὶ παραγραφὴν καλοῦσι. συγκαταριθμοῦντες αὐσὸ τοῖς ποιητικοῖς πρό-

ποιος. χρώμεθα δὲ τούτῳ τῷ ῥήματι, ὅτε συμπληρώσαντες τὰ φθάσαντα, ἐπὶ ἑτέραν διήγησιν μεταβαίνομεν. τοιοῦτον καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ χρατὸν, καὶ ἄλλα μυρία. αὐτίβια δὲ ἔπη, τὰ ἀναπροσώπευτα. Ὅτι τὸ τὴν ζυγάξιν σπεύδανθαι, λύεσθαι λέγεται. φησὶ γὰρ, λῦσον δ' ἀγορήν. καὶ λῦτο δ' ἀγών. καὶ αὖθις ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. Σημείωσαι δὲ ὅτι, εἰ τὸ σπεύδεσθαι, λύσις ὅτι, δεσμός τις ἄρα τὸ συνάγεσθαι. ὥστε ἐκ τούτου ὁ δῆμος ἐτυμολογεῖται, συνδεδεμένος οἷον τυγχανόντων ὄχλος κατὰ δὲ παλαιούς. ἐκ πάντων δὲ κατὰ εἰρήνην δεδεμένος. τὸ γὰρ ζεύτου ἀνάπαλιν, παράγει τὴν λύην, ὃ σημαίνει τὴν στάσιν, ὃ ὅτι διάστασιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τὴν διαλυτικὴν τῆς συνδετικῆς ὁμοιότητα. ὅθεν καὶ Διόνυσος λυαῖος, οὐ μόνον ὡς ἐκλύων μέλη, ἀλλὰ καὶ δηλῶν τὸ αὐτὸς εἶναι λύης τοιαύτης, οἵ τῷ ἀμέτρως πίνεσθαι. Ὅτι οὐ μόνον δαῖτα τὰ ἔδοσιν λέγει ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ νῆας ἐίσας, ὥστε μὴ ἀεὶ τειχίζειν. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἐίσας. ἢ παρυπτικὰς καὶ ταχείας παρὰ τὸ ἰέναι. Ὅτι κρίνειν, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ διαιρεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς χωρίζειν καὶ ἐπιλέγεσθαι. ἐρέτας γοῦν συνταῦθα ὁ Ἀγαμέμνων ἔκρινεν, ἤτοι ἐπελέγετο. οἱ καὶ ἔκκριτοι ἀλλ διαφόρως λεχθεῖσιν. ἔστι δὲ ταυτὸν, ἐρέτας κρίνειν, καὶ ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρειν. Ὅτι τὸ, ἀναπλῦναι, ἀναβῆναι λέγεται. οἷον οἱ μὲν, ἔπειτ' ἀναβαίντες, ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. πρόκειται δὲ τὸ, ὑγρὰ, ἐπεὶ καὶ δηλοῖ ξηρᾶς ὅτι κέλευθος. τὸ δὲ κέλευθα, μεταπλασμὸν γένους φασὶν οἱ παλαιοί. μεταπλασθέντος τοῦ, ἡ κέλευθος, εἰς τὸ κέλευθον. γίνονται δὲ τοιαῦτα πολλά. οὕτω γὰρ καὶ σὺν μηρούς μηρὰ λέγει ἡ ποίησις. καὶ σὺν ῥύπους ῥύπα. ὡς καὶ Θεόκριτος, ἅπαν ῥύπον. καὶ τὰ ζυγὰ δὲ, τῶν τοιούτου εἴδους εἰσίν. ὡσαύτως καὶ τὰ δεσμά. καὶ τὸ γυμνάζῃ τὰ πρόχυλα παρὰ Καλλιμάχῳ. οὕτω δὲ καὶ σὺν λύχνοις καὶ σὺν δίφροις, λύχνα καὶ δίφρα φασὶν οἱ παλαιοί. μεταβολὴ δὲ γένους καὶ ἡ ἰθμὸς καὶ ἡ τάρταρος παρὰ Πινδάρῳ. καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ οὐδετέρως, τάρταρά τε ἱερόεντα. ὁμοίως τι καὶ τὸ ἡμέρα καὶ ἦμαρ. ἐναλλαγὴν γὰρ γένους ἔπαθε καὶ αὐτό. Ὅτι λύματα ἐλέγοντο τὰ καθάρματα. οἱονεὶ λούματά τινα ὄντα, ἅπερ ἐν τῷ λούεσθαι ἀπεβάλλοντο. ἢ τὸ καθαίρεσθαι, ἀφλυμαίνεσθαι. ἢ ἦν πρὸ τοῖς παλαιοῖς αὕτη καιριωτάτη λέξις ἐν ταῖς ἐπὶ θυσίᾳ καθαρσεσι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπιμιλῶν, οὕτω φησί. λαοὶς δ' ἀζέσθης ἀφλυμαίνεσθαι ἄνωγεν. οἷον ἀπελυμαίνοντο ἢ εἰς ἄλα λύματ' ἔβαλλον. διατί δὲ εἰς τὴν ἅλα. ἢ πάντως ὅτι τὸ φύσει ῥυπτικὸν ἐστὶν τὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ. εἰς τὴν ἀπέριπτον δὲ φασὶ τὰ περιπτώματα ἔβαλλον, διὸ καὶ πρόιμια φησὶ, θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. ἢ παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται. ἀφ' δὲ τῶν τοιούτων λυμάτων, καὶ πρὸ τοῖς ὕδωρ ἡ λύμη ἐπὶ βλάβης λέγεται, ἣν ἄξιόν ἐστιν ἀφλούσασθαι. καὶ ὁ λυμεὼν ἐντεῦθεν, ὃν καθαρμάτης ἀν' ἔτος καὶ οἶνον αὐτόχρημα. ὥσπερ καὶ ὁ πρὸ Σοφοκλεῖ Αἴας, κακοῦ νέστατον ἄλημα ἤγουν πλανήμα χρηστὸν Ὀδυσσέα καλεῖ. καὶ τὸ λυμαίνεσθαι δὲ, ἐπὶ βλάβης ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ βίης ὕδωρ εἰλιπόδεσσι. πολὺ ὅσον ἡ μὲν ὁμηρικὴ λέξις τὸ λυμαίνεσθαι, σεμνὴ καὶ οὐδέν τι ἐπισυρομένη ψόγου ῥύπασμα. ἡ δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον λύμη, καὶ τὸ λυμαίνεσθαι, καὶ ὁ λυμεὼν, ἐπὶ ψόγου λαμβάνονται. ὥσπερ δὲ τὸ βρῶμα βρώμη λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ παρ' ἑτέροις τὸ τρῶμα τρώμη, οὕτω καὶ τὸ ὁμηρικὸν λῦμα τὸ, λύμη παρήγαγεν. εἴη δ' ἂν καινὸν οὐδέν. καὶ τὸ λῦμα φορτικῶς λέξιν εἶναι, γενόμενον ἐκ τοῦ λούω, εἶτα καὶ τὸ κάθαρμα μισεῖται, ἀπὸ τοῦ καθαίρω παραχθέν. καὶ ἐκ τοῦ ἄζω τὸ σέβομαι, ἅγος, δι' οὗ δηλοῦται τὸ μίασμα.

Ὅτι δηλοῖ καὶ συνταῦθα ὁ ποιητὴς, τέλεια δεῖν εἶναι τὰ θυόμενα. φησὶ γὰρ, ἔρδον Ἀπόλλωνι τελήεσσας ἑκατόμβας. ταῦροι δὲ καὶ αἶγες ἦσαν τὰ θυόμενα. ἔστι δὲ ἔρδειν τὸ θύειν ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. ὥσπερ δὲ φθόλος φθολήεις, οὕτω τέλος τελήεις, οὐ δηλωτικὸν ἢ τελέεσσα. Ὅτι ἀτρύγετος ἡ θάλασσα, ἢ ἡ βαθεῖα ἧς οὐκ ἔστιν ἀρεῖν τρυγα, ἢ οἷον ἀχύμητος ἤγουν ἀκατασόνητος ἀπὸ τοῦ τοιχείου δυνάμιν πλεονασμῷ τοῦ γ. ἢ ἀφ' ἧς οὐδὲν τρυγῶμεν. τὸ γὰρ τρυγᾶν, ἐπὶ γῆς κυριολεκτεῖται. ὅτι δὲ καὶ ἀὴρ καὶ αἰθὴρ ἀτρύγετοι,

γετοι, ἀλλαχοῦ φανήσεται. ὅρα δ' ἐνταῦθα ὅτι τὲ οὐχ ἑκατόμβην, ἀλλ' ἑκατόμβας ἀναγκαίως ὁ βασιλεὺς θύει τῷ Φοίβῳ, καὶ ὅτι καλῶς δι' ὃν γεννησόμενον ἀνάστατον, παρὰ θεῖν ἄλσος ἀτρυγέτοιο θυόεντος. ὡς δὲ καθαρῶς εἰπεῖν, οὕτω καὶ θεῖν θεὸς ἦλυκῶς τὰ πολλὰ ὁ ἁγιαλὸς λέγεται, ὡδὲ ὃν ῥήσονσίν καὶ θεόνοιοι, ὅ ὅτι τύπτοιοι τὰ κύματα πλήττοντα, διὸ καὶ παραπλῆγες ἀκταὶ λέγονται. καὶ ὅτι τὸ, θὶν θεὸς, ὡς δικατάλικτον ἔχει αὐτὶ διφθόγγου μόνον τὸ δίχρονον, ἀγραμματικόν ἐστιν ὁ μὴ εἰδώς.

Κνίσῃ δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ·
Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατὸν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
Λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπητύετο Ἀχιλῆϊ.
Ἀλλ' ὅγε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέφατο.
Τὼ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε.
Ἔρχεσθον κλισίην παλιὰν δέπας Ἀχιλῆος,
Χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηίδα καλλιπάρηον·
Εἰ δέ κε μὴ δώσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι. τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσαι·
Ὡς εἰπὼν, πρόϊει· κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·
Τὼ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην·
Τὸν δ' εὗρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἥμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς·
Τὼ μὲν ταρβήσαντε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα,
Στήτην. οὐδέ τι μιν προσεφώνεον. οὐδ' ἐρέοντο·
Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Οἷς τὸ κνίσῃ δ' οὐρανὸν ἷκεν Ἐλισσομένη περὶ καπνῷ, ἐμφαντικόν ὅτι τῆς τῶν τυθέντων ζώων ποιότητος. ἔχει δέ τι καὶ αἰτεῖον ὁ λόγος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δεικνύων φαντασικῶς τὴν λευκὴν περιμελῆ, σωναναμιγνυμένην τῇ μελανίᾳ τ καπνοῦ. κνίσα δὲ ἡ νεῶ, ἡ τῆς περιμελῆς ἀνάδοσις. οὐρανὸς δὲ, ὁ ἀήρ. τὸ δὲ ἷκεν, αὐτὶ τοῦ κατελάμβανεν, ἀεὶ δι' τ ἵ παρὰ τῷ ποιητῇ γραφόμενον ἀπὸ τοῦ ἵκω, ὃς οὗ καὶ τὸ ἱκάνω καὶ ἱκνῶ. δῆλον δὲ ὡς πρῶην τὸ εὐ τῷ ἵ γραφόμενον ἵκω, τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον διὰ τοῦ ἡ, ἐφ' οἷς γέγονε σύμβασις τοῖς κριτικοῖς, ἵνα μὴ ἀμφιμάχηνται, γράφεσθαι τὸ ἵκω, τὰ μὲν ἐνεργητικὰ, διὰ τοῦ ἡ, τὰ δὲ παθητικὰ, διὰ τοῦ ἰ. νῦ οὕτω φυλάσσονσι παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἄμφω αἱ γραφαί. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ, οὐρανὸν ἷκε, νοηθῆναι κατὰ προθέσεως ἔλλειψιν, αὐτὶ τοῦ εἰς οὐρανὸν ἤρχετο. τὸ δὲ πολὺ καπνῷ, καινότερον σωτέτακται. τὸ γὰρ κοινὸν, πολὺ καπνόν. καὶ ἡ ἀπλησμός ἐστιν, ἡ κατὰ ἀναστροφὴν κεῖται ἡ πρόθεσις, ἵνα ἡ πολυελισσομένη καπνῷ. ὅτι δὲ καὶ ἡ πολὺ καὶ ἡ ἀμφὶ καὶ ἡ ὑπὸ πρόθεσις μυριαχοῦ δοτικῇ σωτάσσονται, καὶ μάλιστα ἡ ὑπὸ καὶ ἡ ἀμφὶ, τὰ ἑφεξῆς δείξει. Οτι ἐποικτίρῃ καὶ ὁ ποιητὴς, οὐκ οὖ διαπράξασθαι τὸν βασιλέα τὰ ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ. φησὶ γὰρ ὅτι, προσέταξε τοῖς κήρυξι, χειρὸς λαβόντας ἤτοι ἀναμιγνύους, ἢ ἀπὸ χειρὸς λαβόντας, ἄγειν τὴν Βρισηίδα. εἶτα οἷον μεμφόμενος, ἐπάγει. κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, ἤγουν ἀπηνῆ, ὥσπερ ποτὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἱερέως Χρύσου. διὸ καὶτοτέρω, καὶ ἀπηνέα ἐρεῖ τὸν βασιλέα. εἰκὸς δὲ συνεχὲς πρὸς τὸ κρατερὸν, ὡς δηλοῖ τὸ ἀπηνέα τε κρατερόν τε. Ισέον δὲ ὡς τὸ καρτερὸς ὀξυνόμενον, ὡς ἔχον τὴν παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ ἔρος, ἐκ τοῦ κάρτος, ὡς βλάβος βλαβερὸς. τὰ μέντοι ἀπὸ τοῦ τορὸς ἔχοντα τὴν παραγωγὴν, βαρύνονσιν. ὡς τὸ σφέτερος. ποέτερος. καὐτέρος. τὸ Αμφοτερὸς κύριον, πρὸς διασολὴν ὀξύνεται. Οἷς ὥσπερ καὶ ἕτερα πολλὰ τῶν κυρίων ὀνομάτων, οἰκείως ταῖς προσωπικαῖς ἐνεργείαις ὠνομασμένα κατὰ τὴν λεγομένην φερωνυμίαν, κεῖνται παρὰ τῷ ποιητῇ, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν ἐνταῦ-

θα κηρύκων γέγονε. Ταλθύβιον γάρ τινα καὶ Εὐρυβάτην, κήρυκας τοῦ βασιλέως φησί. καὶ ὀτρηρὸς θεράποντας, ὅ ὅτι ταυσυδαίους, παρὰ τὸ ὀτρωύω. ἢ ἀφὸ τοῦ τρω τὸ θελιω καὶ συτέλλομαι, πλεοναςμῷ τοῦ ὁ. παρῆκται δὲ Ταλθύβιος μὲν, ἀφὸ τοῦ θάλλειν κατὰ τὴν βολήν. οἱονεὶ, θαλθύβιος. Εὐρυβάτης δὲ, παρὰ τὸ εὖρὺ βάζειν. ἢ σὺν Οδυσσείᾳ δὲ, κῆρυξ ὁμοίως Εὐρυβάτης Ιθακήσιος. καὶ Τρωϊκὸς δέ τις κῆρυξ, Περίφας λέγεται ὡς περιττῶς φωνῶν. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ Ηπύτου υἱὸς, παρὰ τὸ ἠπύειν καὶ αὐτοῦ κληθέντος ὡς κήρυκος. ἠπύειν γὰρ τὸ φωνεῖν. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ κῆρυξ, ἐκ τοῦ γηρύω τὸ φωνῶ παράγεται. τὸ δὲ θεράπων κατὰ κρῆτας δηλοῖ φασὶ δοῦλον ὁπλοφόρον, ὅπερ οὐκ οἶδεν Ομηρος. γέγραπται δέ τι καὶ περὶ αὐτοῦ, καὶ σὺν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ· Ιστέον δὲ ὅτι καὶ ἡ παροιμία, Εὐρυβάτην πονηρὸν οἶδεν ἄνδρα, οὐ οἱ πλείοις δύρύβατον λέγοισιν, ἀφ' οὗ δύρυβατεύεσθαι τὸ πονηρεύεσθαι. Ηρόδοτος δὲ ἱστορεῖ κρατηρὸν Εὐρυβάτην ἀργεῖον, πένταθλον ἐπασκήσαντα, καὶ μονομαχεῖν ἄριστον. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ Ταλθυβίου ἱερὸν ἱδρύσασθαι φησὶν ἐν Σπάρτῃ, καὶ ὅτι ἀπόγονοι ἐκεῖσε ταλθυβιάδαι καλούμενοι· Ιστέον δὲ ὅτι, ἄσυλοι ἐς τὸ παντελὲς ἦσαν οἱ κήρυκες, οἷα θεῖον γένος νομιζόμενοι. ἐδόκουν γὰρ καταγεσθαι ἀφὸ Κήρυκος υἱοῦ ἑρμοῦ, ὃς ἐκ Παυδρόσου ἐγεννήθη αὐτῷ, θυγατρὸς Κέκροπος. διὸ καὶ ἐν Οδυσσείᾳ, τέλλων ὁ Οδυσσεὺς κατασκόποις εἰς ἀλλοδαπὰς χώρας, μὴ κήρυκα ἐδίδου ἕπεσθαι ἀφὸ τὸ ἄσυλον. καὶ ἦσαν μέσοι θείου τε γένοις καὶ ἀνθρωπίνου, καὶ οὐκ ἦν θεμιτὸν κακοῦσθαι αὐτούς, εἰ μὴ ἀρα λαυσεργόνες μάρψειαί τινα, ἢ κύκλωψ, ἢ ἕτερός τις ὃς οὐκ οἶδε θέμιστας. διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς, κήρυκας εἰς τὴν τοῦ Αχιλλέως τέλεσ σκηνὴν, πρὸς ὃν οὐκ ἀν ἐδείξαντο ὁ Αχιλλεὺς τὴν ἀπειλὴν ἣν ἔφη πρὸ μικροῦ εἰπὼν, ἀλλά τι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ θυρῇ. λογίζεται γὰρ ὁ βασιλεὺς, ὡς ἡ ἀνύσεισιν οἱ κήρυκες, καὶ ἔχει αὐτὸς ὃ θέλει, ἢ ἀλλ' ὑποτρέψουσιν ἀβλαβεῖς, καὶ τὸ σύντεῦθεν αὐτὸς τὸ ποιητέον σου λύσεται. Αχιλλεὺς δὲ ἰδὼν αὐτοὺς καὶ τὸ καθῆκον τιμῶν, αἰδεῖται, καὶ χαίρετε προσφωνεῖ κήρυκες διὸς ἄγγελοι καὶ ἀνδρῶν. καὶ ἕρμαιον ἡγεῖται τὸ πρᾶγμα, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἦλθον ἀφαιρησόμενοι τὴν Βρισηίδα, οἷς μάρτυρας ὕστερον ἕξει τῆς τοῦ ἀπηνέος βασιλέως ἀδικίας, παρά τε θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. κάλλιον ἄρα ὁ Αχιλλεὺς, καὶ εὐλογώτερον σεμνυνεῖ σὺν θείοις κήρυξι, ἤπερ τὸ σκῆπτρον ἐκεῖνο, ὃ καὶ εἰς ὅρκον ἔθετο· Ιστέον δὲ ὅτι τὸ προσβεῖον τῶν κηρύκων δηλοῖ καὶ Ηρόδοτος, ἐν οἷς λέγει ὅτι, Ταλθυβίου μῆνις κατέσκηψεν εἰς Λακεδαίμονα, διότι σὺν τοῖ Ξέρξου κήρυκας αὐτοὶ ἀπέκτειναν, ὅτε γῆν καὶ ὕδωρ ἐξήτουν, καὶ ὅτι ζυνέχεον Λακεδαιμόνιοι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, ἀκτείναντες κήρυκας· Οτι καὶ πρὸ Ομήρου, καθὰ καὶ Ησιόδῳ καὶ ἄλλοις, αὐτὶ προστακτικῶς λαμβάνονται τὰ ἀπρέμφατα. οἷον σύταῦθα τὸ, χειρὸς ἑλόντε ἀγέμεν Βρισηίδα, ἤγειν ἄγετε. ἔοικε δὲ καὶ ὅλως τὸ ρῆμα κατ' ἔλλειψιν γίνεσθαι, ὡς ῥήματος προαιρετικοῦ τινὸς λείποντος. οἷον τὸ, θελήσατε ἀγέμεν, ἢ σπεύσατε, ἢ τοιούτου τινός. μονῆρες δὲ σὺν ᾗ λυκοῖς ἡ χεὶρ, ἢ κλίνεται διχῶς, ποτὲ μὲν ὀξὺ τὸ ε, ὅθεν καὶ τὰ χέρνιβα, ποτὲ δὲ ὀξὺ τῆς εἰ διφθόγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ηρωδιανὸν, καὶ μετατεθείσης αὐτῆς εἰς ῆτα, ᾧ μάρτυρεῖ Φησὶν Αλκμᾶν σὺν τῷ, ἐπ' ἀρίστερὰ χηρὸς ἔχων. αἰολεῖς δὲ χερρὸς λέγοντες μάρτυροῦσι τούτοις καὶ αὐτοὶ. οὐ γὰρ πότερον διαλασιάζοισι σύμφωνον, εἰ μὴ βραχεῖα εἴη προηγουμένη. ἐμὶ ἐμμί. ἴμεῖς ἄμμες· Σημείωσαι δὲ ὅτι, σὺν τῷ τόπῳ τούτῳ, πεντάκις ἐχρήσατο τοῖς ἀφὸ τοῦ ἄγω ῥήμασι, ὀξὺ τὸ καίριον τῆς λέξεως. ἄγονται γὰρ ὡσεισαολὺ, τὰ ἔμψυχα καθὰ προερρέθη. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἄγειν, καὶ ἐπὶ αἰχμαλωσίας εἴρηται ἀπαγωγή. καὶ τὸ ἀγείρειν δὲ σύντεῦθεν πράγεται. ἄγοισι δέ που καὶ τὸν Εκβερα τρῶες, ἄλλον τρόπον εἰς τὸ ἄσυ, ὡς σὺν τῇ ῥαψῳδίᾳ φανεῖται. στρατηγοὶ δὲ αὖθις, ἄλλως ἄγοισι τὸν λαόν. μὴ ἑτέρως καταγειν τις θρίαμβον λέγεται. μὴ παῖδας ἀάγειν. μὴ ὅλως πολυσήμαντον τὸ ἄγειν ὄξὺν, σύν τε σωθέσει, καὶ σὺ ἀπλότητι. κεῖται δὲ σὺν ζύτοις μὴ τὸ κλισίῃ, κατ' ἔλλειψιν καὶ τῆς εἰς προθέσεως, καὶ τῆς δὲ ἐπεκτάσεως, δηλοῦντος τοῦ

ποιητοῦ,

ποιητὴς, ὡς ταυτόν ὄντιν εἰπεῖν ἔρχεσθον κλισίηνδε, καὶ ἔρχεσθον εἰς κλισίην, καὶ ἔρχεσθον κλισίηνδε. οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγου εἰπὼν ἄλαδε, νῆαςκαταβαὰ, εἰς ἅλα ἔφη σαφέστερον· Ισέον δὲ ὡς ἐν τῷ ἔρχεσθον κλισίην, δηλοῦται καὶ ἡ ἐπὶ πρόθεσις λείπειν, ὡς δηλοῖ καὶ τοῦτο τὸ, ἐπὶ κλισίας ἰκέσθην· Οτι ἐν τῷ, εἰ δέ κε μὴ δώσουσιν ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι ἐλθὼν ἠὲ ποτέονται, τό οἱ μὴ ῥίγιον ἔσαι, οὐδετέρου γενοῦς ὄντο τὸ, ποτέονται, ἵνα λέγῃ ὅτι ἐλθὼν, ἀφαιρήσομαι τὴν Βρισηίδα, σὺν ἄλλοις ποτοῖς τοῦ Αχιλλέως κτήμασι. μὴ συμφωνεῖ δὲ τοῦτο, μὴ εἰς τὸ τοῦ βασιλέως φιλοκτέανον. τὸ δὲ εἰπεῖν ὅτι, ἐλθὼν ἠὲ ποτέονται αὐτοσχεδιάσειν ἀφέλωμαι τὴν Βρισηίδα, ἀγεννές φασί τινες, μὴ βασιλικῆς φωνῆς οὐκ ἄξιον. δειλίαν γὰρ κατηγορεῖ τοῦ στίλβοντος. καὶ ὡς ὠνείδισθη, καρδίαν αὐτὸν ἔχειν ἐμφαίνει ἑλαφου. δώσουσι μέντοι ἄλλως ἀλόγως καὶ οὐκ νοητέον, ὡσ οἷα καταδημαγωγοῦντος τὸ βασιλέως τοῦ ἕλληνας, ὡς δυναμένους τῷ Αχιλλεῖ αὐτεξαγγεῖλαι, τοῦτ' ὢν μὴ φθάσας εἶπεν ὅτι, πάρεισί μοι καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με ζιμήσουσι. ἄλλως τε καὶ ἐπεὶ ὁ Αχιλλεὺς καὶ ἠνίατό πως τῶν ἑλλιτῶν σὺν τῷ, οὔτε σοὶ μαχήσομαι, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ὡς καὶ τῶν ἄλλων Αχαιῶν ἀδικηθέντων. καὶ σὺν τῷ, ἐπείμε ἀφέλεσθέ γε δόντες, καὶ σὺν τῷ, αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει ποδὸς δουρὶ, θαρρεῖ ὁ βασιλεὺς, ὡς ἤδη καὶ οἱ ἄλλοι ἐκπολεμωθέντες τῷ Αχιλλεῖ, ἀκέλευστοι ἕψονται αὐτῷ κατ' ἐκείνου. διὸ καὶ φησὶν, ἐλθεῖν ἠὲ ποτέονται, καὶ ἐπάγει, τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσαι, ὡς φρικαλέου ἐσομένου τῷ Αχιλλεῖ, τὸ ἐπελθεῖν αὐτῷ μὴ σὺν ἀχαιοῖς. ῥίγιον δὲ τὸ φρικτὸν, ἀπὸ τὸ μὴ ῥίγος ἐν τοιούτοις ποτὲ μάχαις γίνεσθαι, τῇ συσολῇ τοῦ ἐμφύτου θερμοῦ· Οὐ καθάπερ ἐν τῷ, ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, οὕτω μὴ ὧδε ἐν τῷ, ὥσ' εἰπὼν προΐει, σωέστειλεν ἰωνικῶς τὸ δίχρονον τοῦ ἵει. μακρὸν ἄλλως φύσει ὂν δ' αὔξησιν, κατὰ τὸ κνίσῃ δ' οὐρανὸν ἶκε καὶ τὰ ὅμοια· Οὐ μυριάζειν φίλον τοῖς ῥήτορσιν αὐτὶ καταφάσεως, δύνειδεῖ χρᾶσθαι σχήματι τῷ κατὰ ἀποφασιν, ὡς καὶ ὅτε εἶπε τὸ, οὐ γάρ μιν ἀφαυρότατος βάλεν, ἀλλὰ δηλαδὴ ὁ ἰσχυρότατος, οὕτω μὴ ὧδε φησὶν. ὡς οὐ μήδησεν Αχιλλεὺς ἰδὼν δὲ ἐκ βασιλέως κήρυκας, ἀλλ' ὑπερελυπήθη δηλονότι. βιοῦτον καὶ τῶν ὕστερον, ἐπισκύρου μὲν τὸ, οὐ παραγένησις, ἤτοι ἀφοσιώμα. καὶ θουκυδίδου, τὸ, ἀπὸ τοῦ οὐ περιτείχισιν, ἤγουν τὸ ἀτείχισον· Οτι φόβος τε ὑπῆν τοῖς κήρυξι μὴ αἰδὼς, ὁπηνίκα τὸν Αχιλλέα εἶδον. φόβος μὲν, ἀπὸ τοῦ φθάσαι τὸν λαλήσαι ἀπειλῶν ὑπ' αὐτοῦ. αἰδὼς δὲ, ἀπὸ τοῦ ἥρως ἀρετοῦ. διὸ φησὶ, τὼ μὲν, ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα, σήτην. ἔφη δὲ καὶ ὅτι, ἀέκοντες ἔβαινον. ἤδεισαν γὰρ, οὐκ ἐπὶ δικαίοις βαίνοντες. ἐπείθοντο δὲ ὅμως τῷ βασιλεῖ. οὕτω που καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς ἡ Ελσύη, δεινὸν ἔαν τὴ καὶ αἰδοῖον λέγει τὸν Πρίαμον. καὶ ἐπαινεῖται παντάζειν ἡ συζυγία τοῦ φόβου καὶ τοῦ αἰδοῦς, ὁπηνίκα τοῖς ἐλάττοσι πρὸς τὸ μείζονα σύνεστι. διὸ καὶ τραγικός τις φησὶ. δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη θ' ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. τοῦ ἀγαθοὺς δὲ πάντως τῶν ὑπερεχόντων, καὶ αἰδέσεταί τις καὶ φοβηθήσεται. τοῦ γὰρ μὴ τοιούτοις μισήσας, εἰς μοῖραν ἀφορίσας τυραννικὴν, φοβηθήσεται μὲν, οὐκ αἰδεσθείη δὲ ἄν. τὸ δὲ ταρβῆσαι, κατὰ μίαν ζιναι ὀνοματοπεποίηται. ἕτεροι δὲ, ζυνθεῖν αὐτὸ λέξιν φασὶν, ἀπὸ τοῦ ταραλσω καὶ τοῦ, βοὴ, ἐπιταραλσονται γὰρ τὴν βοὴν οἱ φοβούμενοι, μὴ οὐκ ἀΐσεται αὐτῶν βοὴ, οὐ δὲ εἰσὶ βοαὶ ἀγαθοὶ, ἀλλ' ὧνται πολλὰ, καὶ ἄφωνοι καθίστανται. τὸ δὲ αἰδομένω, διφορεῖται. ναὶ μὲν γὰρ, ἀπὸ βαρυτόνου γίνεται ῥήματος, τοῦ αἴδω, ὡς καὶ τὸ αἰδομένων ἀνδρῶν. δύρίσκεται δὲ καὶ περισπώμενον τὸ αἰδῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ αἰδεῖται, καὶ ὁ αἰδούμενος. τοιοῦτον καὶ τὸ, ἐπιμελόμενος ἐπιμελούμενος. σθρόμενος σθρούμενος. μὴ ἕτερα. ὡς καὶ τὸ ἐμήσατο καὶ μηθόμενος. Σημείωσαι δὲ ὅτι, εἰ καὶ οἱ κήρυκες ἐτάρβησαν, οὐδὲ ἔζην τῆς χειρὸς ἑλεῖν τὴν Βρισηίδα ὡς ὁ βασιλεὺς ἐπέταξεν, ἀλλ' ὁ Αχιλλεὺς ἐκὼν δώσει αὐτὴν, ἵνα μὴ ἐμφύλιος μάχη μελετηθῇ. καὶ ἄλλως. μεθοδεύοντος οὕτω τοῦ ποιητοῦ, ἵνα μὴ τῆς περιττείας αὐξηθείσης πολὺ τοῦ δέοντος, ἰσορροπήσῃ τι πρὸς τὸ ἀληθὲς, μὴ ἐκπέσῃ ὁ λόγος εἰς κακόζηλον· Οτι πολλὰ τῶν προσώπων ὁ ποιητὴς σιωπῶν-

τα εἰδάγει, ὁπηνίκα μὴ ἔστι καίριον λόγοις παριπθεῖναι αὐτοῖς. καὶ ἔστιν ἀληθὼς φρονοῦντων ἀνθρώπων, πρτιμᾶσθαι σιγὴν ἔλλογον, ἀκαίρου λόγου. ἐνταῦθα γοῦν οἱ κήρυκες ἐλθόντες εἰς Αχιλλέα τὸν τηλιγῦτον, καὶ εἰδότες ὅσοι ἦλθον, οὐδέν τι προσφωνοῦσιν αὐτὸν, ἀλλὰ σιωπῶντες ἵστανται. διατί; θωπεύειν μὲν γὰρ οὐκ εἶχον τὸν Αχιλέα βασιλικοὶ ὄντες. δουλοπρεπὲς γὰρ τοῦτο γε. παροξυνεῖν δὲ οὐκ ἐτόλμων. διὸ σιωπῶντες ἵστανται. κἀν τοῖς ἑξῆς δέ, σιγᾷ ὁ Χρύσης ἀφλαβὼν τὴν Χρυσηίδα, ἐπεὶ οὔτε ἀχαριστεῖν εἶχεν, ἔχει γὰρ τὸ τεθυμῶσθαι, οὔτε μὴν εὐχάριστόν τι λαλεῖ, μεμνημένος τῶν τοῦ Αγαμέμνονος ἀπειλῶν, καὶ εἰδὼς ὅτι ἀκόντων ἑλλήνων ἔχει τὴν θυγατέρα. εὑρήσεις δὲ καὶ ἄλλα πρόσωπα σιωπῶντα πρὸς τῷ ποιητῇ. τὰ μὲν, διὰ φόβον. τὰ δὲ, διὰ πένθος, ἢ διὰ θάμβος, ὡς καὶ ἡ Βρισηὶς ἐνταῦθα θαμβουμένη σιγᾷ. καὶ θαυμάσεις τὸν ποιητὴν ὥσπερ λέγοντα, οὕτω δὴ καὶ σιωπῶντα. εἴδος δὲ πάντως σιωπῆς ὄντι καὶ ἡ ἔλλειψις, διὸ καὶ παρασιώπησιν λέγεσθαι, ἐν καιρῷ καὶ αὐτὴ καὶ ἐλλόγως γινομένη παρὰ τῷ ποιητῇ. διαφέρει δὲ σιγῆς, ὅτι αὐτὴ μὲν, εἰς τὸ παντελὲς σιωπᾷ τὰ τοῦ πράγματος. ἡ δὲ ἔλλειψις, τὸ μὲν, λέγει, τὸ δ' οὔ.

Χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
Ασσον ἴτ'. οὔτε μοι ὔμμες ἐπαίτιοι. ἀλλ' Αγαμέμνων.
Οσσ' σφῶϊ προΐει Βρισηίδος εἵνεκα κούρης.
Αλλ' ἄγε διογενὲς Πατρόκλεις ἔξαγε κούρην.
Καί σφωϊν δὸς ἄγειν. τὼδ' αὖτὼ μάρτυροι ἔστων,
Πρός τε θεῶν μακάρων. πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων.
Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴ ποτε δ' αὖτε
Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
Τοῖς ἄλλοις. ἢ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει.

Οτι οὕτω συνετὸς καὶ δύσοργὴς ὁ Αχιλλεὺς, καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα ἐπιφήσεται, ὥς τε τοὺς κήρυκας ἰδὼν ἀφ' ἑαυτὸν ἐλθόντας, οὐκ ἔτι ὡς πρὶν ὀξυθύμως εἰσθυμῶν, ἀλλὰ μᾶλλον παθεῖν, καὶ μόνον πεπονθὼς τὸ μὴ μηνῆσαι, πρῶτα μὲν προσφωνεῖ τοὺς κήρυκας, ὅπερ αὐτὸς οὐκ ἔχει. χαίρετε γὰρ φησι κήρυκες. εἶτα καὶ τοῦ βασιλέως οἷα εἰκὸς καθάπτεται, ἀκούσαντος ἀφ' ἑκείνου εἴπερ αὐτὸ μάθοι, τὸ ἀπώσασθαι με καὶ τύπτειν. ὅπως δὲ οὐκ ἐμνήσθη Αχιλλεὺς, ὁ ἑξῆς λόγος δηλώσει. Οτι τοὺς κήρυκας διὸς ἀγγέλους ὁ Αχιλλεὺς λέγει καὶ ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν τε σὺν πάσαις θυσίαις αὐτοῦ διακονοῦντας μεσιτεύειν, καὶ μὴν καὶ σὺν ἀνδρῶν βουλαῖς τε καὶ ἀγοραῖς. ἢ διὸς μὲν, διότι καὶ αὐτοὶ χαίρουσι ἤτοι φωνοῦντες, ἀγγέλοισιν ὡς ἑρμῆς τε καὶ ἶρις οἱ πολλοὶ τὸν δία εἴρουσι, καὶ διότι καὶ ἀφ' ἑρμοῦ ἰοῦ διός ἐστιν ὡς προείρηται, καὶ εἰς ἐκεῖνον ἀναφέρονται. ἀνδρῶν τε, διότι βασιλέων ὑπηρέται εἰσίν. Οτι δὲ κήρυκες μὲν, ἐκ τοῦ ὡς εἴρηται χαίρειν λέγοντες, ἑρμῆς δὲ καὶ ἶρις πρὸς τὸ εἴρειν, δῆλόν ὅτιν. ὅρα δὲ σὺν τῷ, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, ὡς ἐκ παραλλήλου κεῖται ὁ καὶ καὶ ὁ ἠδὲ, κειμένου ὡς συνδέσμου εἰς. Οτι τὸ ἄσσον ἐπίρρημα, σημαίνει μὲν τὸ ἐγγὺς, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς ἔγγιον. ἔσσον καὶ ἄσσον. κἀν ἐπιφήσεται πολλὰ τούτου σὺν τοῖς μεταταῦτα, πλατύτερον. εἰ δὲ ἀκριβῶς περισκάπτει αὐτὸ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, χρὴ ζητῆσαι. Οτι τὰ πρῶτα τῶν φίλων τῷ Αχιλλεῖ, ὁ τοῦ Μενοιτίου Πάτροκλος, ὡς σὺν τοῖς μεταταῦτα δειχθήσεται. καὶ ὅτι διχῶς καὶ Πάτροκλος λέγεται ὡς ἐτεόκλος, καὶ πατροκλῆς ὡς ἐτεοκλῆς. διὸ καὶ ἡ κλητικὴ ἐνταῦθα, ὦ πατρόκλεις ὄφιν, ὡς τὸ, ὦ ἡράκλεις. φησὶ γὰρ, ἀλλ' ἄγε διογενὲς πατρόκλεις ἔξαγε κούρην. καὶ ὅρα τὸ, ἔξαγε. οὐ γὰρ εἶπεν ἔνεγκε. τὸ γὰρ ἐνφέρειν, ἐπὶ ἀψύχου, ὡς καὶ τὸ φέρειν, καὶ ἡ ἐνφορά. κούρην δὲ τὴν Βρισηίδα καὶ νῦν εἶπεν, ὡς νεαρίδα. παρακατιὼν δὲ, καὶ γυναῖκα ἐρεῖ αὐτήν. ἵνα ἀένναον γυναῖκα. Ιστέον δὲ ὅτι τὸν Πάτροκλον, ἡ παλαιὰ ἱστορία, καὶ συμφανῆ τῷ Αχιλλεῖ παραδίδωσι, λέγουσα ὅτι Ησίοδος φησὶ Μενοίτιον τὸν πατρόκλου πατέρα, πλατέως εἶναι ἀδελφὸν, ὡς εἶναι

αὐτανεψιούς

αὐτανεψιοὶς οὕτως ἀμφοτέροις ἀλλήλοις. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι διὸς, Μυρμιδῶν. οὗ Ακτωρ. ὃς Αἴγιναν γήμας μιᾷ τὸ τεκεῖν τὸν ἐκ διὸς Αἰακὸν, ποιεῖται Μενοίτιον. οὗ Πάτροκλος. τούτῳ τοίνυν, τῷ λόγῳ, Αἰγίνης παῖδες ἀμφιπάτορες, Αἰακὸς καὶ Μενοίτιος. καὶ οὕτω πάλιν γνησία συνάφεια τῷ Πατρόκλῳ καὶ τῷ Αχιλλεῖ. τὸ δὲ Μενοίτιος, πολυσημαντὸν ἔχει τὸ ί, ὡς ἐκ τοῦ μένος, καθὰ καὶ οὐ Οδυσσεία τὸ, φιλοίτιος, ἐκ τοῦ, φίλος. οὕτω δὲ καὶ τὸ, θυμοίτης, καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ δὲ τῷ, δαμοίτης, ἀπὸ τοῦ θυμὸς καὶ δῆμος. ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἀλλ' ἄγ' ἔξαγε. ὧν τὸ μὲν ἔξαγε, καθαρῶς ὅτι προστακτικόν. τὸ δὲ ἄγε, τέτριπται ὡς παρακελευσματικὸν ἐπίρρημα εἶναι, καθὰ πολλαχοῦ καὶ τὸ φέρε, ὃ δὴ καὶ πολιτευτικῶς εἴωθεν ἐπιλέγεσθαι, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν.

Οτι μέγα εἰς ἀταραξίαν ψυχῆς, τὸ προεπιμαθῆναι, καὶ ἑαυτὸν προμαλάξαι τῇ παραδοκίᾳ τοῦ μέλλοντος λυπηροῦ. ἰδοὺ γὰρ ὁ Αχιλλεὺς ὁ φθάσας πολλὰ εἰπεῖν, καὶ κυκῆσαι τὸ συνέδριον δίχα τοῦ ἀπειλῆσαι τοῦ βασιλέως, εἰ αὐτῇ τῇ ἀρπαγῇ τῆς ἀπειλῆς καὶ τῇ ἀφαιρέσει τῆς κόρης, οὐ μικροψυχεῖ, οὐ δὲ φθέγγεταί τι κατὰ τοῦ βασιλέως πολέον, ἀλλ' ἢ μόνον ἀπηνέα καλεῖ αὐτὸν βασιλέα. καὶ διαῤῥηγνὺς ἐκ θυμοῦ, ἀπορόρατον τὸ μέλλοντος. ἔφθασε γὰρ ἤδη ὁρίσας τὸ πρᾶγμα παρ' ἑαυτῷ, ὅτε εἶπεν ἀφέλεσθέ με δόντες. διὸ οὐ δὲ εἶπεν ὁ ποιητὴς αὐτοῦ, ὅτι ἰδὼν οὐ κήρυκας ὁ Αχιλλεὺς ἐλυπήθη, ἀλλὰ μέσως πως ἔφρασεν εἰπών. οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐτάρβησεν Αχιλλεύς. ὅπερ δηλοῖ τὸ μὴ πάνυ αὐτὸν δυσχεραῖναι. διὸ καὶ ἑτοίμως τοῦ γυναῖκα δίδωσι. δύναται μέντοι τὸ οὐκ ἐτάρβησε, καὶ ἄκραν λύπην σημαίνειν, ἑαυτοῦ μετ' ὀλίγα καὶ δακρύει ὁ Αχιλλεύς. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅπως δεξιῶς ὁ Αχιλλεὺς, εἰς σκῶμμα τοῦ βασιλέως παρέρριψε τὸ, ἀπηνῆ αὐτὸν προσειπεῖν, ὡς μὴ δέον ὂν οὕτως σὺθις ἀπηνῆ τὸν βασιλέα εἶναι. ἀπηνὴς δὲ κοινῶς μὲν, ὁ σκληρὸς καὶ σαντίος πρὸς τὸν σύνεσιν. ἀπῆνες δὲ ἀπηνεῖς, καὶ τὸ ἀπόλως ἄπο ἄνου ἔλεγον, ἤτοι τὸ ἀπαίδευτον, ὡς ὁ κωμικὸς σὺ Νεφέλαις πραδηλοῖ. φράζων τι καὶ σριμῷ ἐκεῖνος, ὅτε τὸ καὶ ἀγρίους οὓς τοιούτοις καλεῖν. Σημείωσαι δὲ ὡς σὺ τῷ, πρὸς τὸν βασιλῆα ἀπηνέος, οὐ πάνυ ἀσυνήθης ὅδὶν ἡ Φράσις. τὸ γὰρ κοινότερον, πρὸς τὸν ἀπηνέος βασιλέως. αἴτιον δὲ τοῦ συνεζεῦχθαι τοῦ Φράσιν, ὁ θυμὸς τοῦ λαλοῦντος. ὃ καὶ σὺ ἄλλοις φαίνεται.

Οτι πολλαὶ τῶν βύθιων μονάξουσι, πλαγίας μὲν ἔχουσι, ἀλλ' οἷον σειρύουσι τῶν μετ' αὐτὰς πλώων. αὐτίκα τὸ, γυνὴ, οὔτε γενικὴν ἔχει, οὔτε ταῖς ἑξῆς πλώσεις, αὖθι τῆς αἰτιατικῆς. γυνοῦ γὰρ, εὑρῆσθαι λέγουσί τινες τῶν παλαιῶν. οὕτως οὐ δὲ τὸ ὕδωρ, πλώσεις ἔχει πλαγίας. οὐ δὲ ὁ μάρτυς. οὐ δὲ τὸ ἦθος, ὃ δηλοῖ τοῦ ἠθυνοῦ. οὐ δὲ τὸ ὄφελος. οὐ δὲ τὸ ἦτορ. οὐ δὲ ἄλλα πολλά. ὥσπερ δὲ πολλαὶ τῶν βύθιων ὡς εἴρηται, πλαγίας οὐκ ἔχουσιν, οὕτω καὶ πολλαὶ τῶν πλαγίων, ὀρφαναί εἰσιν ὥσπερ μητρώων, τῶν βύθιων. αὐτίκα ἡ τοῦ μάρτυρος γενικὴ, βύθειαν οὐκ ἔχει κοινοῦ ἀνάλογον λήγουσαν εἰς ρ. οὐ δὲ ἡ γυναικὸς γενικὴ, βύθειαν ἐκφωνουμένην ἔχει τοῦ γυναῖ ἀλλὰ καθ' Ηρωδιανὸν ἐπεῖν, ἑτερόζυγος ἡ γυναικὸς γενικὴ ἐξενήνεκται ὡς πρὸς τὴν βύθειαν. γυνὴ γὰρ. συμβαίνει δὲ πολλάκις ἐν ταῖς διαύταις βυθείαις, ὅπερ ἐπὶ τῶν ὑποβολιμαίων παίδων γίνεται. ὡς γὰρ ἐκεῖ αἱ μητέρες ὅσαις οὐκ εἰσὶ γνήσια βρέφη, νόθα ἑαυταῖς ὑποβάλλουσιν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἡ μονάζουσα βύθεια, καὶ ὡς εἰπεῖν σερίφη μήτηρ, ταῖς νόθοις πλαγίοις φιλιοῦται. καὶ ὑποβάλλουσα ἑαυτῇ, οἰκειοῦται εἰς κλίσιν. οἷον, ἡ γυνὴ ἡ μὴ ἔχουσα γενικὴν οἰκείαν, εἰς ποιεῖται αὖθι ἀναλογίας κανονικῆς, τοῦ γυναικὸς γενικὴν ἑαυτῇ, καὶ ταῖς ἑξῆς πλαγίαις. ὡσαύτως καὶ τὸ, μάρτυς, μὴ ἔχον ὅλως ἀνάλογως εἰς οἰκείαν κλίσιν μεταπεσεῖν, μεταβαίνει ἑτεροκλίτως εἰς τοῦ μάρτυρος γενικήν. ἧς βύθεια, οὐ δ' αὐτὴ ἀνάλογος, ὁ μάρτυρος. ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ, ὕδωρ ὕδατος. καὶ φρέαρ φρέατος. καὶ τῶν ἄλλων ὀνομάτων ἅπερ οἱ γραμματικοὶ ἑτερόκλιτα λέγουσι. καὶ τὸ ζωὸς δὲ, ἑτερόκλιτος ἔχει. ἡ γὰρ διὸς γενικὴ, ἀπὸ σιγωμένης βυθείας, ἐπολαγιάσθη. δὶς γὰρ διὸς, ὡς νὶς νιὸς, ὁ σκώληξ. ὥς τε ἡ δοκοῦσα βύθεια τοῦ διὸς, ὁ ζωὸς, ψεύδεται τοῦ τοιαύτην δόκησιν. ἐπεὶ δὲ τὸ μὲν ζωὸς,

οὐ κλίνεται, τὸ δὲ δῖς, σωζεμπίπτει κατὰ φωνὴν τῷ δὶς ἐπιῤῥήματι, ἐσημήνατο μὲν ἡ πρὸ φυλῆς διάθεσιν, τῷ διός. πρόκειται δὲ τὸ ζόλα ἐτοιμόκλιτον αὐτὰ αὐτῆς, ἀφ' οὗ τὸ κοινότροπον. συνηθέστερον γὰρ ὁ ζόλα, ἵππον ὁ ζαὴν καὶ ὁ ζὴν καὶ ὁ δὶς καὶ ὁ δαὴν, καὶ ὅσα ἄλλα κεῖνται παρὰ τῷ παλαιῷ τεχνικῷ. διατί δὲ οὐ κλίνεται τὸ ζόλα, εἰ τῷ τέλει τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης ἐνηλάσεται· Ἰστέον δὲ ὅτι, καὶ ἐπὶ ῥημάτων τὸ αὐτό ποτε γίνεται. οἷον ὀμβρίζω μὲν καὶ σαθμίζω, βρέχω παρὰ τοῖς παλαιοῖς. μέλλοντες δὲ αὐτῶν, ἢ ὅλως ἀφ' αὐτῶν κινήσεις οὐχ βρέξουσι. ἀλλὰ καὶ τὸ, ὤμβρησε καὶ τὸ ἐσάθμησε, ἀφὰ τῆς ἱστορίας, ὡς ἀπὸ θεμάτων τῆς ὀμβρῶ καὶ σαθμῶ· Κἀκεῖνο δὲ ἰστέον, ὡς πολλαὶ τῶν εἰς ος λιγουσῶν γενικῶν, ἀναδρομὴν πάσχουσιν εἰς βύθειαν. οἷον, πρὼς πρωὸς, ὁ πρωὸς ἤγουν ὁ πρωϊκός. ἀφ' οὗ καὶ πρωαὶ ἵπποι αἱ πρωϊκαί. ἅμως ἅμωος, ὁ ἅμωος ὁ δοῦλος, ἀφ' οὗ καὶ ἅμωαι αἱ δουλίδες. ὁ φύλαξ τῆς φύλακος, ὁ φύλακος. ἑκατόγχειρ ἑκατόγχειρος, ὁ ἑκατόγχειρος. οὕτως δὲ καὶ ἡ μάρτυρος γενικὴ, ἀναδραμοῦσα εἰς βύθειαν, ἐποίησε τὸ, ὁ μάρτυρος, ἀφ' οὗ πολιθωτικὸν οἱ μάρτυροι. τινὲς δὲ τὸ, μάρτυρος φασὶν, βύθειαν εἶναι πρωτότυπον, καὶ ἀφ' αὐτῆς κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι τὸ μάρτυς. διό φασιν οὐ δὲ κλίνεται, ὡς οὐ δὲ ἄλλη βύθεια πάθος τοιοῦτον ἔχουσα. καὶ οὕτω μή τινες. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐπὼν ὅτι, καὶ μάρτυροι καὶ μάρτυρες, ἑκατέρως ἐπάγει ὅτι, τέτριπται τὸ, μάρτυρες, ἀπὸ τῆς μάρτυς βύθειαν. ἦν ἡ αἰολέων διάλεκτος, ἀφὰ τῆς ῥ πρὸ φέρει. ἐκεῖνοι γὰρ φησι τὸ σ, εἰς ῥ μεταβάλλουσι. τὸ, οὗτος, οὕτορ λέγοντες, καὶ τὸ ἵππος, ἵππορ. εἰς ὃ ζητητέον χρῆσιν καὶ εἰ τοῖς ἰαμβλίζουσιν εἰς τὰ κατὰ Πυθαγόραν. οὕτως δὲ φησι καὶ μάρτυς μάρτυρ. ἀφ' ἧς ἐκπίπτει πολιθωτικὸν οἱ μάρτυρες, παρά τε τοῖς κωμικοῖς, καὶ Ἰωσώνακτι. οἱ δέ γε μάρτυροι, ἀπὸ τῆς ὁ μάρτυρος βύθειαν. οἷον ζὰ δ' ἄμμ' ἐστὶ μάρτυρος ἔσω· Επὶ ἰστέον ὡς τὸ, μάρτυροι ἔσων πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τῆς βασιλέως, αὐτὶ τῆς, ἔμπροσθεν θεῶν καὶ ἀνθρώπων καὶ βασιλέως. παιδευτικὸς δὲ ὁ λόγος, ὡς δέον ὂν ἀνατιθέναι θεῷ τὰ πολλὰ τῶν εἰ ἡμῖν. διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς πλεῖον οὕτω τιμᾶται, ἵππον ἐὰν ἡμύναντο τὸν λυπήσαντα· Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι, ὀπηνίκα ὡς εἰ πρακλίσει φαμὲν, πρὸς τῆς τριάδος. ἢ πρὸς τῆς θεοῦ. ἢ πρὸς τῆς λόγου. ἢ πρὸς τῆς φιλίας αὐτῆς. ἢ ὅσα ἄλλα διαῦτα, ἢ πρὸς πρόθεσιν καὶ εἰ τοῖς διούτοις, ἐπὶ διαύτης τινὸς ἐλλιπῆ σημασίαν. ὁπηνίκα δὲ εἴπη τις πρὸς καλῶν. ἢ πρὸς κακῶν εἶναί τι, ἐπιῤῥοῖον εἰ τοῖς διούτοις ὅτι σημαινόμενον τῆς προθέσεως. ἀλλοῖον δὲ αὖ πάλιν εἰ τῷ, πρὸς σοῦ ἐμί. ὥσπερ καὶ εἰ τῷ, πρὸς ἄλλης ἰσὺ ὑφαίνοις, ὅ φησι που Ομηρος· Ορα δὲ καὶ ὅτι αὐτιδιαιρεῖ τὸν μάκαρα καὶ τὸν θνητὸν, ὡς τῶν ἀνθρώπων μὲν θνητῶν ὄντων, μακάρων δὲ τῶν θεῶν, ἤτοι ἀθανάτων, ὡς μὴ ἰσοστιπτόντων κηρί, τουτέστι θανατηφόρῳ μοίρᾳ. καὶ ὅτι κατὰ σχῆμα ὑποχῆς σύναυθα τὸν βασιλέα τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων ἐχώρισεν, ὥσπερ καὶ πρὸ τούτου τὸν Πάτροκλον, τῶν λοιπῶν ἑταίρων τῆς Αχιλλέως, ὅτε εἶπε. ζνὴ τε Μυρμιδόνων καὶ οἷς ἑτάροισι· Τὸ δὲ μάρτυροι ἔσων, ἀρχαϊκῶς ἀπεκλίθη κατὰ ἔθος σωτάσσον οὐ μόνον συνήθων ῥήμασιν, ἀλλὰ καὶ πολιθωτικῆς συνηθείας, καὶ ἀνάπαλιν. τὸ δὲ ἔσων, ἢ ἐκ τῆς ἔσω ἐν συγκέκριται, ἢ ἐκ τῆς ἔστω τρίτου συνηθοῦς γέγονε προσλήψει τῆς ν· Οτι εἰ τῷ, ὁλοῇσι φρεσὶ θύει, τὸν θυμὸν μετυμολογεῖ. ἐκ τῆς θύειν γὰρ ὅ ἐστιν ὁρμᾶν πράγεται ὁ θυμός. ἐκ δὲ τῆς ὀλοὴ φρὴν, σύγκειται τὸ, ὀλοόφρων. ὀλέθρια δὲ φρονεῖν λέγει τὸν βασιλέα, οὐ μόνον ἑαυτῷ ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀχαιοῖς. τὸ δὲ πάθος τῆς σίγης τὸ εἰ τῷ, ὁλοῇσι, θερμαυτεύουσιν οἱ μετρικοὶ ὡς οἴδασιν ἐκεῖνοι. λαγαροῦ ὄντος, καὶ ἐκτεινόντος μοιρικῶς τὴν λόγχην, ἀφ' ἧς ἐφεξῆς περιαστραπούσης. τινὲς μέντοι ἐτόλμησαν γράψαι ὀλοῇσι φρεσὶν, ἵνα οὕτως ἀπαθὴς ᾖ ὁ σίγης· Ιστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς ῥηθέντος θύειν, καὶ θυαδὲς αἰ βαλκχαι. αἱ δ' αὐταὶ, καὶ θύσαι πρὸς Λυκόφρονι·

Οὐδέτι οἶδε νοῆσαι ἅμα πεζόσαι καὶ ὀπίσσω,
Οσσοι οἱ πρὸς νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Αχαιοί·

Ως φαὶ τοι·

Ως φαθ᾽. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ᾽ ἑταίρῳ.
Ἐκ δ᾽ ἄγαγε κλισίης Βρισηίδα καλλιπάρηον.
Δῶκε δ᾽ ἄγειν. τὼ δ᾽ αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Αχαιῶν.
Ἡ δ᾽ ἀέκουσ᾽ ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. αὐτὰρ Αχιλλεὺς
δακρύσας, ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθείς,
θῖν᾽ ἐφ᾽ ἁλὸς τολιῆς, ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς.
Μῆτερ. ἐπεί μ᾽ ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα,
Οτι ἀνδρὸς φρονίμου καὶ ἀγχινουστάτου ἴδιον τὸ, ἅμα νοεῖν τά τε πρόσω, τουτέστι τὰ παρελθόντα, καὶ τὰ ὀπίσω, τουτέστι τὰ μέλλοντα. καὶ ἐκ τῶν προελιλυθότων, συνχάζεσθαι οἷα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσται. διόπερ Αχιλλεὺς αἰτιᾶται τὸν Αγαμέμνονα, ἐπεὶ οὐκ οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω. τουτέστιν ἐπεὶ οὐκ οἶδεν ὅτι ὥσπερ τὰ πρὸ τούτου δι᾽ ἐμοῦ πολεμαρχηθέντος ἠνύσθη, οὕτω καὶ τὰ ἐσύστερον. καὶ οὔτε ἐκεῖνα ἐμοῦ δίχα δι᾽ ὧν σύοι ἐμαχήσθη, οὔτε τὰ μεταταῦτα. οὕτω γε ἐκ τῶν γενομένων ἀρίστευμάτων ἅμα καταστοχάζεται καὶ οἷα ἔσται τὰ τῆς μέλλοντος χρόνου. καὶ νεῦ μοι, οὕτω λέγει τὸν μὴ ἅμα, τουτέστιν ὁμοῦ εἰ ἀμερεῖ χρόνῳ τά τε πρόσω καὶ τὰ ὀπίσω βλέποντα, ἀλλὰ ἀναμένοντα τὸν ἐπιόντα χρόνον, εἰς διάσκεψιν τῶν ἀρρήτων. εἰ δὲ τοῖς ἑξῆς, ἐπαινέσει γέροντα, ὃς ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω λύσει. Ιστέον δὲ ὅτι, ἀστεῖον τὸ νόημα καὶ ποιητικήν τινα ἔχον παρβολήν. τὸν γὰρ πάνυ προσεκτικὸν καὶ ἀγχίνουν καὶ μὴ μόνα τὰ εἰς τοσὸν ὁρῶντα, μὴ δὲ τοῖς πρὸ ὀφθαλμῶν μόνοις ἀρκούμενον, ἅπερ εἰκότως ἂν ἔμπροσθεν λέγοιντο, ἀλλά τι ἐπισκεπτικῶς προβλέποντα καὶ τῶν ὀπίσω, ἤτοι τῶν μὴ προόπτων μὴ δ᾽ εἰ ὀφθαλμοῖς κειμένων, ἐκεῖνον βλέπειν τά τε ἔμπροσθεν ἡ ποίησις λέγει, καὶ τὰ ὄπισθεν, ὡς ἀγχίσκοπον, καὶ ζώοις ἐοικότα ὅσα ὑγρότερα ὄντα, καὶ συνχάμις ῥᾷον ὧδε καὶ ἐκεῖ τὸν τράχηλον στρέφοντα, τά τε ἔμπροσθεν ὁρῶσι καὶ τὰ ὀπίσω, ὅπερ οὐ δύνανται ποιῆσαι ἄνθρωπος, ὅτι τὸ, τῶν ὀμμάτων ἔμπροσθεν κειμένων, μὴ εὐλύγιστον καὶ εὔστροφον ἔχειν τὸν τράχηλον. Οτι τῆς Βρισηίδος ἀπαγομένης, ἔχων ὁ ποιητὴς εἰπεῖν τι πλατύτερον περὶ ἐκείνης ὡς ἐπάθηνατο οἷα εἰκὸς, ὤκνησεν ἀκαίρως διασπάσαι. ἠρκέθη δ᾽ ἐμφῆναι μόνον τὰ εἰκότα λέξει μιᾷ εἰπών. ἣ δ᾽ ἀέκουσα γυνὴ κίεν. σὺ θα ὅρα τὸ, γυνὴ, ἔμφασιν ἔχειν διαθέλξως, ἣν πάσχοι ἂν ἄλλως ἀκροατομένη φίλου ἀνδρός. Οτι συμπαθεῖς οἱ ἥρωες παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ ἑτοιμοδάκρυες. καὶ ἔστιν ἀγαθοῦ ἤθους τὸ τοιοῦτον πρακτικόν. διὸ καὶ ἡ προιμία φησὶν, ἀγαθοὶ δ᾽ ἀρισδάκρυες ἀνδρες. Αχιλλεὺς ἓν σὺ ταῦθα τῆς Βρισηίδος ἀφαιρεθεὶς, δακρύει. καὶ μετ᾽ ὀλίγα, δακρυχέων προκαλεῖται τὴν μητέρα καὶ βαρυστενάχων. κἀ σὺ τοῖς ἑξῆς δὲ ὁ Αγαμέμνων, οἷα κρήνη μελαίνυσρος προῤῥέει τὰ δάκρυα. καὶ ὁ Πάτροκλος δέ που, ὡς κόρη νηπία δακρύει. καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ τῶν ἡρώων, ὁμοιά τινα πάσχοισι. καὶ ἄλλως δὲ ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, οὐδὲν καινὸν ἐὰν Αχιλλεὺς ἄρτι ἀχθόμενος δακρύῃ παθὼν λύπην. οὐ γὰρ ἀπαθὴς ὁ στουδαῖος, ἀλλὰ μετριοπαθής. ἀρκεῖ δὲ αὐτῷ ὅτι οὐκ αὐτελάβετο τῆς Βρισηίδος. καὶ ὅτι οὐδὲν εἶπε βαρὺ πρὸς τοὺς κήρυκας, οὐ δὲ ἔπραξεν. εἰ δὲ δακρύει, μέτριον εἶχε πάθος, καὶ οὐ πάνυ ἐπίμομφον. ὁ δὲ, καὶ εἶχε αἰδεῖται ποιῶν. διὸ κἀ νόσφι τῶν ἑταίρων ἐλόμενος, δακρύει ὅτι ἠτίμωται. οὐ γὰρ φιλογύνης ὁ νεανίας. ἀλλὰ φιλότιμος. ὁ μέντοι πρὸ τῷ Σοφοκλεῖ Αἴας, οὐ δὲ ἐπὶ τοῖς μεγίστοις τῶν κακῶν ἐδάκρυσεν. ἐμβριθὴς γὰρ ἐκεῖνος καὶ μεγαλόθυμος καὶ μανίας ἐπίς. Οτι πολλάκις σὺ ταῖς δευτεραις συζυγίαις τῶν τριασυλλαβῶν μετὰ τὴν συναίρεσιν ὡς καὶ πρὸ τούτου ἐγράφη, πλεονάζει ποτὲ μὲν τὸ ὁ τὸ μικρὸν, ποτὲ δὲ τὸ α τὸ βραχύ. οἷον μετὰ τὴν συναίρεσιν τὸ ὁρῶν, πλεονάζοντος τοῦ ο, γίνεται ὁρόων ὁ βλέπων. ἄλλοτε δὲ σὺ τῷ ὁρᾷ, πλεονάζον τὸ βραχὺ ἄλφα πρὸ τῆς λιγούσης, τὸ ὁράα ἐποίησεν. οὕτω καὶ ἡιόνες βοόωσι. καὶ κῦμα βοᾷα ποτὶ χέρσον. Οτι ἔοικε

τὸ παλαιὸν, ὁ οἶνος μέλας ἦν τὴν χρόαν, μήπω περιεργασαμένης τῆς τρυφῆς, τούς τε λευκοὺς καὶ τοὺς πυρροὺς καὶ τοὺς ἀνθοσμίας. καὶ βότρυες δὲ ὡς τὸ πολὺ, τοιοῦτοι. οἷον μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν. ὅθεν καὶ τὸν τοῦ οἴνου ὄψιν ὁ ποιητὴς, ζυτέστιν οἴνου ὄψιν ἔχοντα καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἄνθους οἶνος, ἀντὶ τοῦ μέλας, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ὁ ποιητής. εἰ δὲ καὶ ποτιαὶ ἄλα λέγει ἀντὶ τοῦ λευκὴν, ἀλλὰ ἴσως, ἢ τοῦ τὸν αἰγιαλὸν μέρος τῆς θαλάσσης κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἔστιν ἐπίθετον, ὡς ἀεὶ τῆς πραιγιαλίτιδος λευκοτόρας οὔσης τοῦ πόντου, ὅς ὅτι τὸ τῆς θαλάσσης βαθὺ, ἢ τὴν ἐπαφριζουσαν δηλοῖ, καὶ οὕτω λευκανθίζουσαν. διὸ καὶ μέλανθος ποσειδῶν παρὰ λυκόφρονι, τὸ μὲν, ὄψε τὴν τοῦ πόντου μελανίαν. τὸ δὲ, ὄψε τὸ οἷον ἐπανθοῦν καὶ νοτιζόμενον τοῦ ἀφροῦ. λέγονται δέ που ὁμοίως καὶ βόες οἰνοπες, οἱ μέλανες· σημείωσαι δὲ ὅτι, πολλῶν ὄντων ἐπιθέτων θαλάσσης, οὐ πάντα τῇ ὅλῃ προσαρμόττοισι θαλάττῃ, ἀλλὰ τὰ πλείω μέρεσί τισιν αὐτῆς. γλαυκὴ γοῦν, οὐ πᾶσα. μόνη δὲ ἡ καὶ ἀβαθὴς, καὶ ἄμμον δὲ ὑποκειμένην ἔχουσα λευκὴν, καὶ οὕτω χρῶμα γλαυκὸν προσγάζουσα. καὶ ποτιὰ δὲ θάλασσα ὁμοίως, οὐ πᾶσα. ἡ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ δὲ. μέλας δέγε ποντος, ὁ ἀκρατὴς βιοῦτος. τὸ μέντοι πορφύρεον καὶ τὸ κυάνεον καὶ τὸ οἰνωπὸν, διαφοραὶ μελανίας, ὥσπερ καὶ τὸ ἁλυσφερὸν ὕδωρ. ὅτε βίνεω ποντος μέλας ἢ πορφύρεος ἤτοι τῶν βιούντων λέγεται, ὡς ἀπὸ μερῶν εἰς τὸν τὸν ἐπίθετον φέρεται. συνταῦθα δ' ἐνθυμητέον, ὡς καθὰ Ὀδυσσεὺς ἐν Ὀδυσσείᾳ, τῆς πατρίδος ἀφορμῶν, ἐκάθητο παρὰ τὸν αἰγιαλὸν πενθῶν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς διαπεταννύων ἐκεῖ ὅθεν ὁ πλοῦς αὐτῷ ἔμελλεν οἴκαδε γίνεσθαι, οὕτω καὶ Ἀχιλλεὺς συνταῦθα ἐκάθητο παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ὁρῶν ἐπὶ πόντον καὶ ἀφορμῶν οἷον τῇ θεᾷ εἰς τὴν πατρίδα. καὶ σώματι μὲν, ἐν τῇ τροίᾳ πρῶν. τῇ φαντασίᾳ δὲ, τὴν φθίαν ὁρῶν. ἔχει δὲ καὶ ἄσθειαν οὕτω ποιηθῆν ἀμέμπτως, μηδενὸς ὁρῶντος. ἀπρεπὲς γὰρ ἐν ὄψει ποιῶν ὄψε τὴν βρισηίδα δακρύειν τὸν ἥρωα. προοικονομεῖ δὲ ποιθανῶς συνταῦθα ὁ ποιητὴς, καὶ τὸ εὐτυχεῖν ὑπολάσως καταμόνας τὸν Ἀχιλλέα τῇ μητρὶ θέτιδι ἐκ θαλάσσης ἐλθούσῃ· Ἰστέον δὲ ὅτι, ποτιαὶ ἄλα ὁ μῦθος λέγει τὴν γραῖαν, καθὰ καὶ τὸν Νηρέα γέροντα. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ γραίας τινὰς ποτὰπὶ θαλασσίας δαίμονας ποτιαὶ ἐκγενετῖς, καθὰ καὶ ὁ τῆς ἱστορίας κώκνος πδριάδεται, ὡς εἰ ἄλλοις δεδήλωται. δῆλον δὲ ὡς ἐπὶ μὲν ἄλλων τινῶν, ἐπίθετον ἡ πολιαί. ἐπὶ δὲ τριχῶν, ἰδιάζει. ἀρκεῖ γὰρ αὐτὴ ποτιῶν τριχῶν, ποτιαὶ μόνον εἰπεῖν· Οτι δύο κῆρες ὡς ἡ ἱστορία φησὶν, εἰς ᾅδου κατῆγον τὸν Ἀχιλλέα, ἡ μὲν, ὀλιγοχρόνιος εὔτιμον, ἡ δὲ, πολυετὴς καὶ οὐ μετὰ τιμῆς, καὶ ἴσως καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. συνταῦθα δὲ σωτομώτατα λέγων ὁ Ἀχιλλεὺς, δυσχεραίνει ὅτι μινυνθάδιος ὢν, τουτέστιν ὀλίγος τῷ χρόνῳ δηλαδὴ τῆς ζωῆς, ἤγουν μίνυνθα καὶ ἐπ' ὀλίγον ζῆσαι μέλλων, ὅμως οὐ δὲ τιμὴν ἔχει. ταύτην δὲ τὴν ἱστορίαν, τόποις διαφόροις καταμερίσει ὁ ποιητής. συνταῦθα μὲν σωτόμως εἰπὼν, ἀλλαχοῦ δὲ τὸ αὐτὸ ἱστορήσων πλατύτερον. ὥσπερ δὲ ἀμφαδὸν ἀμφάδιος, οὕτω μίνυνθα μινυνθάδιος. πρῶτον πάρχει δὲ ἀμφοῖν, τὸ μινυὸν. ὃ καθὰ τὸ τυννοῦτον, οὕτω καὶ αὐτὸ δηλοῖ παρ' ἀττικοῖς τὸ μικρὸν ἐξ οὗ καὶ μινύθω τὸ ἐλαττῶ καὶ σμικρύνω. καὶ μινύρω καὶ μινυρίζω τὸ ποτὶ κλαίω. ἴσως δὲ καὶ κινύρεσθαι λέγεται. εὐφήμως δὲ ἐπὶ ποντος τοῦ Ἀχιλλέως τὸ, μινυνθάδιος, ἡ μήτηρ μετ' ὀλίγα πδριπαθέστερον, ὠκυμορώτατον αὐτὸν ἐρεῖ· Σημείωσαι δὲ ὅτι, καὶ ἐπὶ χρόνου λέγεται τὸ μινυνθάδιος. ὡς τὸ, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο. ἤγουν ὀλίγη καὶ βραχεῖα ἡ ζωή·

Τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν ὀλύμπιος ἐξυαλίξαι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης. νῦν δ' οὐ δέ με τυτθὸν ἔπισεν·
Η γάρ μ' ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Αγαμέμνων
Ητίμησεν. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας·
Ως φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε ποτνια μήτηρ,
Ημένη ἐν βενθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·

Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, ἠΰτ' ὀμίχλη.
Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος·
Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον· τί κλαίεις. τί δέ σε φρενας ἵκετο πένθος·
Εξαύδα. μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδομεν ἄμφω·
Τλῶδε βαρυστενάχων, προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·
Οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰλύῃ πάντ' ἀγορεύω·
Ωχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ηετίωνος·
Τὴν δὲ διεπραθόμην τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
Καὶ τὰ μὲν, δὴ δάσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Αχαιῶν·
Εκ δ' ἔλον ἀρεϊδὴ Χρυσηίδα καλλιπάρηον·
Οπ ἐπὶ ἀρτυνίᾳ ὀφλομένης τιμῆς, ἔστιν εἰπεῖν τὸ, τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι. ναὶ δ' οὐ δέ με τυτθὸν ἔτισεν. ἔστι δὲ τυτθὸν τὸ μικρὸν, ἐκ μεταφορᾶς φασὶ τῶν νεοττιθίων ἤγουν νεοσμαζίων βρεφῶν, προπῆ γινήθει τῆ ί εἰς τὸ ύ. ἐκ δὲ τῆ τυτθὸν, γίνεται καὶ ὁ τυδεὺς ὁ μικρὸς τὸ δέμας, κατὰ συγκόπην τῆ θ' καὶ τῆ δ', ἤν δηλοῖ γὰ ἄλλοις μυρίοις καὶ τὸ, προμηθὰς, καὶ ἐπιμηθὺς, γινόμενα ἐκ τῆ μήδω. καὶ τὸ μιδεὶς, μηθείς. καὶ τὸ οὐδενῶ, ὀξυνθενῶ· Οπ αἰ ἄλλοις μὲν, δαίμονά τινα καταδυομένῳ εἰς τὴν θάλασσαν, μολυβδαίνῃ ἐικάσει. ἐαρὸς γὰρ χρεία τοῖς καταδυομένοις. ἐνταῦθα δὲ, τὴν Θέτιν ἀναβαίνουσαν ἐκ θαλάσσης, ἀναδῦναι λέγει καθὰ ὁμίχλῃ. καὶ γὰρ καὶ οἱ ἀναδυόμενοι, κρυφότητος δέονται, καὶ ἡ ὁμίχλη τοιοῦτόν ἐστι. καὶ ὅρα ὅτι δύεσθαι μὲν καὶ καταδύεσθαι λέγεται, τὸ εἰς βάθος ὑγρὸν καθίσαι, ὡς μὴ ὁ ἥλιος δύεται εἰς τὸν μυθικὸν ὠκεανὸν. ὅθεν καὶ ζώδια δυτικὰ παρ' Αριστοτέλει, τὰ καθ' ὕδατος δυόμενα. τὸ δὲ ἐκεῖθεν αὖισαι, ἀναδύεσθαι. λέγεται δέ ποτε ἀναδύεσθαι, καὶ ἐπὶ τῆ ὀκνεῖν, ἢ καὶ ἀργεῖν, ὀξ ὁμοιότητος τῆ ῥηθέντος ἀναδύεσθαι, καὶ τῆς κατ' αὐτὸ ἀργίας, ἐπὶ τῶν βαρυτέρων μάλιστα σωμάτων. ἐᾶσον γὰρ καταδύεσθαι δοκεῖ τὰ βαρὺ, ἅπερ ἀναδύεσθαι. ἡ δὲ τοιαύτη σύνοια, παρήγαγέ πως καὶ τὸ ἀναβάλλεσθαι, ἤτοι ὀκνεῖν καὶ ἀναδύεσθαι καὶ ἀργεῖν. ῥάδιον γάρ τι ἀναβάλλεται κάτωθεν ἄνω, ἅπερ καταβάλλεται. καὶ μάλιστα εἴ τις ἐπὶ νοῦν λάβοι, ὡς ὁ ὀρύσσων, ἀναβάλλειν ἤγουν ἄνω ῥίπτειν λέγεται τὸν χοῦν. οὗ ἀνάπαλιν ἔχει τὸ καταβάλλειν. πρώτη δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ παραβολὴ γίνεται μος τὸ ἠΰτ' ὀμίχλη. περὶ δὲ παραβολῆς σὺ τῇ β' ῥαψῳδίᾳ, πλατύτερον ῥηθήσεται. αἰολικῶς δὲ φιλοῦται τὸ, ὀμίχλη, ὡς δῆλον ἐκ τῆς σύνταθα σωαλοιφῆς. φησὶ γὰρ, ἠΰτ' ὀμίχλη. ἔτι δὲ καὶ ἰωνικῶς ἔχει τὴν φιλίαν. κοινὸς δέ γε διαλέγεται πρὸς τὴν ὁμοῦ εἴληπται. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ἄλλως φιλοῦσιν αὐτὸ παρὰ τὸ ἀχλύειν, δι' ἧς ἀχλύονται ὄμματα. ἔστι δὲ τὸ ἠΰτε, προβολικὸν ἐπίῤῥημα ἰσοδυναμοῦν τῷ, καθὰ, κῆ τοῖς τοιούτοις. πολὺ ὅσον, ἐκεῖνα μὲν, λόγου πέρι καὶ κοινά. ὅσον δὲ ποιητὰς δύνασον, ὡς κῆ τὸ δυ, ὃ καὶ αὐτὸ παραβολῆς ὄντος ἐπίῤῥημα, ὡς δηλοῖ τὸ, δυτ' ὄρεος κορυφαῖς σὺ τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ. ὀξ οὗ καὶ γίνεται τὸ ἠΰ. δυ γὰρ καὶ κατὰ διάλυσιν ἐυ, καὶ κατὰ ἔκτασιν ἠΰ. καὶ μετὰ παραπληρώσεως, ἠΰτε. ὥσπερ καὶ δυ δυτε, καθὰ προείρηται. οὐχ ἧττον δὲ τοῦ, δυτε καὶ ἠΰτε, ποιητικὸν ἐπίῤῥημα παραβολικὸν τὸ, ὥπερ αὐτὸ καθὰ, κατὰ σὺ τεχνικοὺς. καὶ τὸ, ὥτε, οἷον ὥτε χερνῆτις γυνὰ, ἤγουν ὡς χερνῆτις ὅ ὅτι ταπεινὴ κατὰ τὴν ὁμηρικὴν ἔριθον. γίνεται δὲ κατὰ Ηρωδιανὸν, οὕτως. ὡσείτε καὶ ὡσείπερ, κῆ ἀφαιρέσει τῆ σ', καὶ κράσει τῆ ω καὶ ε εἰς τὴν ῳ δίφθογγον ὀξὺ τὴν τῆ ι συναίρεσιν, ὥτε καὶ ὥπερ. περὶ δὲ τῆς διαλύσεως τῆ δυτε, εἰς τὸ ἠΰτε, σὺ τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ ῥηθήσεται). Ισέον δὲ ὅτι, καθάπερ ὁμίχλη ὀξὺ τῆ ή, οὕτω καὶ νίφλη καὶ ζόφλη καὶ τρίφλη, ὡς ἀρέσκον ἐστὶν Ηρωδιανῷ. τὰ μέντοι εἰς ά φησι, τοιαῦτα ὀνόματα, πλὴν τὸ λ' κῆ ἕτερον ἔχει λ'. ἤγουν ὀξὺ δύο λλ' ἐκφέρονται). οἷον, Σιβύλλα. Ανθύλλα, ἀδελφὴ Μέμνονος. ἀφ' ἧς

σὺ τῷ νείλῳ, πόλις ὁμώνυμος. ὅθεν φησὶ τὸ, στρέβλα παραλόγως γραφὴν ὑπό τινων, διορθωτέον. ἀναλογώτερον γὰρ τὸ, στρέβλη· ὅτι σὺ τῷ, χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκτ' ὀνόμαζε, καταρέζειν ὅτι, τὸ ῥέζειν ἤγουν ποιεῖν, πρᾶγμα οἰκεῖον καὶ αὐτὸ τῇ χειρὶ. ὅπερ ὅτι καταλλᾶν καὶ ἀπέπεσθαι ἡρέμα καὶ λακωνικῶς· Ἰστέον δὲ, ὡς τὸ μὲν πράττειν, ἀσωθέτως λέγεται ῥέζειν. ὡς τὸ, τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε. καὶ ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσα σὺν ὠπῇ. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἔρδω κατὰ μετάθεσιν, ἀφ' οὗ τὸ ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. τὸ δὲ καταλλᾶν, σωθέτως καταρέζειν, καὶ σὺ συγκοπῇ δέ ποτε, καρρέζειν. ὅθεν τὸ καρρέζουσα σὺν ὄϊς ἑξῆς ἐρεῖ ὁ ποιητής. διὸ καὶ οἴονταί τινες, παρὰ τὴν κατὰ πρόθεσιν, καὶ τὸ ἔζειν, ζῶν τῷ ῥά σωδέσμῳ, γενέσθαι καταρέζειν, τὸ οἱονεὶ συγκαθίζειν λεανζικῶς τῇ καταλλήσει τὰ ἐπανισάμενα. κοινῶς δὲ, κατέρεξε δι' οὗς ῥ' ἐρίηλαι, ὡς καὶ τὸ, ἔρεξεν σὺν τῷ, τίς νύ σε διάδ' ἔρεξεν. ἀπλικῶς γὰρ, ἀφ' δύο ῥρ' τὰ τοιαῦτα προφέρονται· Τὸ δὲ ἀβρονόμαζεν, οἱ μὲν, αὐτὶ τοῦ ἀπὸ ὀνόματος ἐκφέρει φασίν. ὅπερ σὺν πολλοῖς οὐκ ἀληθὲς εὑρεθήσεται, ὥσπερ οὐ δὲ σύνταθα. οὐ γὰρ Ἀχιλλέα προσφωνεῖ τὸν υἱὸν ἡ θέτις ἀπ' ὀνόματος, ἀλλὰ τέκνον φησὶ τί κλαίεις. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, αὐτὶ τοῦ, ἐλάλησεν ἀπλῶς. ὡς ἔστιν ἐκπαραλλήλου τοῦ τὰ, τό, τε ἔφατο ἔπος, καὶ τὸ ἀβρονόμαζεν. ὥσπερ καὶ σὺ τῇ σ' ῥαψῳδίᾳ φησί. διαπέφραδε καί μοι ἕκαστα. καὶ ἐκεῖ γὰρ τὸ φράζειν καὶ τὸ εἰπεῖν, τὸ αὐτὸ ἐκπαραλλήλου ἐστί. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀβρονομάζειν ὅτι τὸ διεξοδικῶς λέγειν. ἤτοι μὴ μετρίαις ποσὶ λέξεσιν, ἀλλὰ λόγῳ χαλᾶσθαι, τῷ ἀπ' ὀνομάτων πολλῶν συγκειμένῳ ἤτοι ἐκ λέξεων. ὄνομα γὰρ καὶ ῥῆμα παρὰ τοῖς ῥήτορσι, πᾶσα λέξις ἐλέγετο. τὸ μέντοι ὀνομαστὶ καλεῖν, ὀνομαίνειν καὶ ἀβρονομαίνειν λέγεται, ὡς σὺ τοῖς ἑξῆς φανήσεται·

Οτι γεροντικήν τε προσωπον, εἰ ἀνακρίνει τινὰ νεώτερον, τί παθὼν, πενθεῖ. καλῶς δὲ εἶπεν ὁ, τέκνον τί κλαίεις. τί δέ σε φρενὰς ἵκετο πένθος. ἀβασάλιστον. μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδομεν ἄμφω. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τὰ λυπουμένα ἐκπυθέσθαι εἰς δίψησιν, καυφισμὸν ποιεῖται τῆς λύπης. διόπερ σύνταθα ἡ θέτις τὸν υἱὸν ἐρωτᾷ, τί κλαίεις καὶ τὰ ἑξῆς, οὐχ ἵνα μάθῃ ὅπερ ἠγνόει, οἶδε γὰρ ὡς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐρεῖ, ἀλλ' ἵνα καυφίσῃ τὴν λυπὴν, τῇ ἐκφορᾷ τῶν βαρυνόντων· Κἀκεῖνο δὲ ἰστέον. ὡς παρ' ἡμῖν μὲν τὸ εἰδομεν, ἐπὶ συνεστῶτος, παντελῶς ἐστιν ἄχρηστον. παρὰ δέ γε τῷ ποιητῇ, πολλαχοῦ δύχρηστεῖται. κλίνῃ γὰρ αὐτὸ, ὡς ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴδεις, θέματος ἀχρήστου ἡμῖν. ἡμεῖς γὰρ, εἰσόμεν φαμὲν περιττομενίως, ὅπερ ταυτόν ὅτι τῷ γνωσόμεθα. τὸ δὲ, τί δέ σε φρενὰς ἵκετο πένθος, οὐ πάνυ δυνάτακτον ὄν, ὅμοιόν ὅτι τῷ, πόθεν γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεφε φύλλα τε καὶ φλοιόν. πόθεν οὖ προγέγραπται. τὸ δὲ ἀβασάλιστον, καὶ τὸ μὴ κεῦθε νόῳ, τῆς αὐτῆς σημασίας εἰσί. δηλοῖ δὲ τὸ βιοῦτον ἀβασανίστως, λεχθῆναι καὶ ἀνακαλύπτειν καὶ ἐκκαλύπτειν νοεῖ· Οτι ὥσπερ τὸ ἐπεί, κατὰ πλεονασμὸν ἐπειή γέγονεν, οἷον ἐπειή πολὺ φέρτερόν ἐστιν, οὕτω καὶ τὸ τί, τιή. οἷον, τιή τοι ταῦτα ἐριδμὴν ἀγορεύσω· Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ παλαιοὶ σὺν μὲν τῷ, ἐπειή, καθὰ καὶ προείρηται, περισπῶσι τὸ ή τῆς λήγουσης. σύνταθα δὲ βαρύνουσιν ἐγκλίνοντες, ὡς σὺν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται. οἱ δὲ ἀπλικοὶ, ὀξυτόνως λέγουσι, τιή καὶ ὁτιή. δῆλον δὲ ὡς ἐπέκτασίς ἐστιν, σὺν τοῖς τοιούτοις τὸ ή. ἑτεροία μέντοι πρὸς τὴν σὺν τῷ, νυνὶ καὶ τοῖς ὁμοίοις· Οτι τὸ, ᾠχόμεθα ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ηετίωνος καὶ ἑξῆς, ἱστορία ὅτι πρὸ τοῦ ἕλλου πάντως παρεχθεῖσα τοῦ Ἀχιλλέως. εἰ γὰρ καὶ ἤρξατο ἐκ τῆς μήνιδος ὁ Ομηρος, ἀλλὰ μυρίας ὅλας τῶν πρὸ αὐτῆς ἱστορίας καὶ πράξεις τρωϊκὰς τε καὶ ἑλληνικὰς τῇ ποιήσει παρενσωρεῖ ὡς προείρηται, μηδέν τι παραλείπων τῶν καιριωτέρων. ἱστορεῖ τοίνυν σύνταθα, ὅτιπερ ἡ Χρυσηὶς, οὐκ ἐκ τῆς Χρύσης πόλεως ἠχμαλώτισο, ὅπερ αὖ τις ὡς εἰκὸς νομίζοι, ἀλλ' ἐκ τῆς νοσαλικίου Θήβης. ἀκροπολεῖται ἐκεῖ φασι πρὸ τοῦ παλαιοῦ Χρύσου, ὡς εἴς τι κρησφύγετον ἐρυμνόν. κατὰ δέ τινας, εἰς ἑορτὴν Αρτέμιδος, ἐκεῖ ἀπελθοῦσα. ὁ μέντοι Ἀχιλλεὺς πολεμῶν, καὶ τὰ περὶ Φρυγίαν λεηλατούμενος, καὶ ταύτην τὴν Θήβην εἶλε, καὶ τὴν Χρυσηίδα μετὰ τῶν ἄλλων ἠνδραποδίσατο. περὶ δὲ τῆς Θήβης παύ-

της, καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. νεῦ δὲ ὅτι ἰστέον, ὅτι τὴν πρὸ τοῦ ποιητοῦ ταύτην Θήβην, πολιθωτικῶς ἄλλοι Θήβας φασί. καὶ εἰσὶ καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα διφορούμενα κατ' ἀριθμόν. Αθήνην γὰρ τὴν πόλιν, καὶ Αθήνας δυρίσκομεν. καὶ Κρήτην καὶ Κρήτας. καὶ ἀνθρωτήριον Μάλειαν, Μαλείας. καὶ ἄλλα διάφορα. ἱστοροῦσι δέ τινες ὅτι, ἐκ τῶν πολλαχοῦ πολλαχοῦ Θηβῶν ἡ Χρυσὶς ἐλήφθη. οὔτε καταφυγοῦσα ἐκεῖ, οὔτ' ἐπὶ θυσίαν ἀρτέμιδος ἐλθοῦσα, ὡς ὁ τὰ κύπρια γράψας, ἔφη. ἀλλὰ πολίτης ἤτοι συμπολίτης Ανδρομάχης οὖσα. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι τὸ τῆς Θήβης πεδίον, διαρετὸν, πεπολεμάχητον ἦν ποτε Μυσοῖς καὶ Λυδοῖς. ὕστερον δὲ τοῖς ἀπὸ αἰολίδος καὶ Λέσβου Ελλησι. καὶ ὅτι ὕστερον ἔρημος καὶ ἡ Θήβη καὶ ἡ Λυρνησσός. διέχουσι Ασσαμωπείου σταδίους, ἡ μὲν, ξ'. ἡ δὲ, π'. ἱερὰ δὲ, οὐ μόνον ἡ ῥηθεῖσα Θήβη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα πόλις, ὡς φυλακτικὴ τῶν σιτῶν. ὅπερ θεῖον πώποτε ὄφιν. ὅθεν σὺν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς καὶ οὐ νύκτωρ φυλάσσοντας τὸ στρατόπεδον καὶ ὑποδραχρυπνοῶντας τῶν ἄλλων, ἱερὸν τέλος φυλάκων φησί. καὶ ἱερὰ δέμνου λέγει τείχεα. καὶ σὺ Οδυσσείᾳ δὲ, ἱερὸν τροίης πολίεθρον. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, καὶ εἰς ἱερόσυλον ἀφορῶσιν πολίτην ἐκεῖνον, ὃς καθέλη χαρὶν οἰκείαν, τεῖχος πόλεως. πόλιν δὲ Νεπίωνος τὴν Θήβην λέγει τὴν πατρὸς Ανδρομάχης τῆς γυναικὸς Εκτορος, ὡς δὲ Νεπίωνος ἐὰν καὶ μὴ οἰκοῦσ, ἀλλ' ὅμως βασιλέως σὺ αὐτῆς ὄντος. τὸ γὰρ κρατοῦντος φασὶν ἡ πόλις νομίζεται. κίλικες δὲ ὡς καὶ περιγράφει, οἱ περὶ τὴν τοιαύτην Θήβην ἐλέγοντο. ὧν ἦρχεν Νεπίων, ἀφ' οὗπερ αὐτὸς παρονομαζόμενος. τῶν δὲ ῥηθέντων Κιλίκων, σύνδοξος ἀκρισία λέγεται. ἱστορεῖται γὰρ ὅτι, οἱ κατὰ Παμφυλίαν Κίλικες, ἀφ' τῶν πρὸς τῇ ἴδῃ ὠκίσθησαν. αὐτοὶ δὲ πόθεν ἐκλήθησαν, προγέγραπται. Οτι δὲ Θῆβαι ἦσαν πολλαὶ, ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ δὲ ὡχόμεθα εἰς Θήβην, ἀπλῶς εἴληπται, αὐτὶ τοῦ ἤλθομεν. λαμβάνεται δέ ποτε ἡ λέξις, καὶ ἐπὶ τῶν ἀφανῶν γενομένων. οἷον ὁ δεῖνα ποιήσας τόδέ τι, ὤχετο. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θανάτου. οἷον περὶ ὥρας ὤχετο. ἀφ' οὗ καὶ ὀχόμενος καὶ ἀποχόμενος ὁ θανών. Οτι σὺ τῷ, τὴν δὲ διεπραθόμεν καὶ ἤγομεν σύθάδε πάντα, κοινῶς ἄγειν λέγει ἐπί τε ἐμψύχων καὶ μὴ τοιούτων. καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ τοιούτου ῥήματος. καὶ ἡ ἀπαγωγὴ, ἐπὶ αἰχμαλωσίας. κεῖται δὲ σύναυθα καὶ τὸ οὖ, ἐπὶ ἀρετῆς, σὺ τῷ, καὶ τὰ μὲν, οὖ διέφθοντο. τουτέστι κατὰ δικαιοσύνην καὶ ἰσότητα διεμοιράσθην μετὰ σφίσιν, ὅ ὅπερ σὺ αὐτοῖς. ἰστέον δὲ σὺ τισι τῶν αὐτιγράφων, μετὰ σφισιν ἐγκλιτικῶς γραφεται.

Οτι ὀφελεῖν καὶ ὀφελέσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ, τὸ ἐπιλέξασθαι καὶ δοῦναί τι ὡς ὑφαίρετον. αἱρεῖν γὰρ καὶ ἑλεῖν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σύνοιας λαμβάνονται. ὅθεν καὶ συνθέτως, ὑφαιρεῖν καὶ ὀφελεῖν, ταυτὰ νοοῦνται. καὶ ἔπερ ἦν σὺ χρήσει, ὥσπερ τὸ ὑφαίρετον, οὕτω καὶ τὸ ὀφέλετον, οὐκ ἀλλ' ἦν ἔξω ἀναλογίας ἡ παραγωγή. νεῦ δὲ τὸ μὲν ὀφέλετον, ἄχρηστόν ὅτι. τὸ δὲ ὀφελεῖν, ἔστι παρὰ τῷ ποιητῇ. καθ' ὃ, ὀφεῖλον ἀχαιοὶ τὴν Χρυσηίδα τῷ βασιλεῖ. ὀφελεῖν δέ ποτε λέγεται καὶ τὸ ἐκβαλεῖν καὶ ἀφελέσαι καὶ ὑποξελεῖν, τὸ εἰς μέρος θεῖναι. ἔστι δὲ καὶ ὑφαιρεῖν ὀνομάζεται. ὅθεν ὑφαίρεσιν λίθου φησὶ τοῦ Ηρόδοτος.

Χρύσης δ' αὖθ' ἱερὰς ἑκατηβόλου Απόλλωνος,
Ηλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Απόλλωνος.
Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Αχαιούς.
Ατρείδα δὲ μάλιστα δύω κοσμήτορε λαῶν.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Αχαιοί.
Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
Αλλ' οὐκ ἀτρεΐδῃ Αγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ.
Αλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Χωόμενος δ' ὁ γέρων, πάλιν ὤχετο. τοῖο δ' Απόλλων

Εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν·
Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ,
Θνῄσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
Πανὶ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν· ἄμμι δὲ μάντις
Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας ἑκάτοιο·
Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι·
Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀνάστὰς
Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί·
Τὴν μὲν γὰρ Χρυσῆν νηὶ θοῇ ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ,
Εἰς Χρύσην πέμπουσιν· ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
Τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
Κούρην Βρισῆος, τήν μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν·
Ἀλλὰ σὺ εἰ δύνααι γε, πρόφερε παιδὸς ἑῆος·
Ἐλθοῦσ' οὐλυμπόνδε, Δία λίσσαι, εἴ ποτε δή τι
Ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς, ἠὲ καὶ ἔργῳ·
Οτι συναῦθα ὁ ποιητὴς σχήματι ἀνακεφαλαιώδως χρῆται ἀφ' τοῦ Ἀχιλλέως. ἐπαναλαμβάνων τὰ προμηνοῦ ἱστορηθέντα εἰς ἀναμνησιν τοῦ ἀκροατοῦ, ἅπερ εἰσὶν ἡ τοῦ Χρύσου ἱκετεία. ἡ τῶν δώρων προβολή. ὁ τῶν Ἀχαιῶν ἐπευφημισμός. ἡ τοῦ βασιλέως ἀπειλή. ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος μῆνις. ἡ τοῦ Κάλχαντος μαντεία. ὁ χόλος τοῦ βασιλέως. ἡ τῆς Χρυσηίδος ἀφροδίτη, καὶ ἡ τῆς Βρισηίδος ἀφαίρεσις· Ἰστέον δὲ ὅτι, ἕως μὲν τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀπειλῆς, αὐτοῦ ἐκείνοις ξυροῖς ἔθετο τοῦ σίχλις ὁ ποιητὴς παλιλογῶν, οἷς ἐν τοῖς Φθίοισιν ἔγραψε. διδάσκων ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις, ὅτι ἐν πολλοῖς ἔξεστι τῷ ῥητορεύοντι, ἀνεπιλήπτως ταυτολογεῖν, καὶ μὴ τὰ καλῶς ῥηθέντα παρακινεῖν, μὴ δὲ κόποις ἑαυτῷ πλέκειν ἐν κενοῖς, μηδενὸς κατεπείγοντος. μὴ δὲ μελετᾶν ἀγωνιαῖ εἰθισμένον. τὰ μέσα ἐφεξῆς, ἄλλοις λέξεσι καὶ σχήμασιν ἐπιτέμνει, ἐπιτροχάδην ἀνακεφαλαιούμενος. καὶ διδασκαλίαν ἑτέραν ταύτην, ἀνακεφαλαιώδως ἐποιήσατο. ἐν ᾗ τὰ μακρότερον προδιηγηθέντα, ἐπιτετμημένως προάγονται. καὶ τοίνυν ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐπιτροχῷ ἀνακεφαλαιώσει, δύο ἅθλα μὲν τὸν Χρύσην φησί. τὸν Ἀπόλλωνα δὲ ὑπακούσαι. καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς πυκνοὺς θνήσκειν. καὶ τὸν μάντιν οὗ εἰδότα θεοπροπίας, εἰπεῖν. μὴ τὰ ἐξῆς. οὔτε δὲ ὁποία τις ἦν ἡ νόσος λέγει, οὔτε τίνι τοῦ Ἀπόλλωνος μῆνιν ἐνφράζει, οὔτε τοῦ δὴ Κάλχαντος λόγοις φράζει, οὔτε ἄλλο διασκευάζει οὐδέν, ἀλλ' ἐπιτρέχει μόνα τῶν προϊστορηθέντων τὰ καιριώτατα. ὥστε ἔχομεν συναῦθα, δύο τόποις ἀνακεφαλαιώσεων. εἷς μὲν, τὸν αὐτὰ ἐκεῖνα ξηρὰ τὰ προλεχθέντα πάντα φράζοντα. ἕτερον δὲ, τὸν ἐπισκοπούμενον τοῖς καιρίοις μόνοις ἐπεξιόντα· Οτι Ἀχιλλεὺς ὑπὸ ῥητορικῶς τίνι εἰς αὐτὸν βασιλικὴν ἀδικίαν, ἀσεβείας τὸν Ἀγαμέμνονα γράφεται, ἔγκλησιν ὡς πρὸς τίνι μητρὸς φησὶν, αὐτὸς μὲν ἐκέλευε θεὸν ἱλάσκεσθαι, τὸν δὲ ἀτρεΐδην διαβάλλει χόλος ἔλαβεν. ἐκέλευσε δὲ τὸ ῥηθὲν Ἀχιλλεὺς, οὐ τῷ, ἀλλὰ σὺ μὲν ναῦν τήνδε θεῷ πρόες· Οτι σφοδρὰν ἐπεξέλευσιν φράζει τὸ, αἶψα δ' ἀνάστὰς, ἠπείλησε μῦθον ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστὶν, ἤγουν ὃς δὴ τετέλεσται· Οτι ἑλίκωπες ἀχαιοὶ, οὐ μόνον ὡς εἰρῆται οἱ ταῖς κώπαις ἑλίσσοντες, ἢ τοῦ τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοὺς ἑλίσσοντες ἐπ' αὐτοῦ, ὡς καὶ εἴδος ἀγκτοὶ ὄντες, ὅθεν θαυμασοὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ τὴν ὅλην χορηγοὶ, καὶ συχνὰ τοῦ ὤπας ἑλίσσοντες ὅσοι δεόνδεσι, καὶ μὴ ναυβροί. ἢ οἱ πρὸς τὴν ἑλίκην τὴν μεγάλην ἄρκτον, ὡς καὶ ἄστρον ἐρρέθη, βλέποντες εἰ τῷ πλέειν. πρὸς ταύτην γὰρ ἕλληνες ἐναυτίλλοντο. τὸ δὲ πρὸς τὴν ἑτέραν ἄρκτον τὴν μικρὰν τὴν κυνόσουραν πλέφ, φοινίκων ἴσορον βύρημα. τὸ δὲ λέγειν ἑλίκωπας τοῦ μελανοφθάλμους, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. φασὶ γὰρ, κόραις μᾶλλον πρέπειν τὸ ἐπίθετον, ὡς πρείρηται· Οτι ὥσπερ τὸ στέλλειν ἀφ' οὗ ὁ στόλος, οὕτω καὶ τὸ πέμπειν ἀφ οὗ καὶ ὁ πομπίλος ἰχθὺς, οἰκεῖον ἐπὶ

θαλάσσης

θαλασσης οἷον τὴν μὲν, ζυνὶ νηὶ εἰς χρύσην πέμποισι. κὴ σὺ ἄλλοις δὲ μυριαζῆ ὧδε φανεῖται. τὸ δὲ εἰς χρύσην, δύναται καὶ ἀρσενικῶς νοηθῆναι εἰς τὸν πατέρα χρύσην, καὶ θηλυκῶς εἰς τὴν χρύσην πόλιν. Οτι καταμόνας μὲν ὁ Αχιλλεὺς λαλῶν, εἶπεν. ὡς ἑλὼν ὁ βασιλεὺς, ἔχει γέρας, τὴν τοῦ Βρισέως δηλαδὴ, αὐτὸς ἀποῦρας. ὅ ὅτιν ἀφορίζας ἐκ τοῦ Αχιλλέως. συναῦθα δὲ καταπρόσωπον ὁμιλῶν τῇ μητρὶ, αὐτὸ λέγει τὸ πραχθέν. ἤγουν ὅτι νέον αὐτὴν κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες. Οτι Ομήρου ἐποίησε κούρην Βρισηΐδα, πρασημειοῦται καὶ συνεῦθεν οἱ παλαιοὶ, πατρωνυμικῶς ἐσχηματίσθαι καὶ τὴν Χρυσηΐδα καὶ τὴν Βρισηΐδα, λέγοντες κύρια εἶναι ταύτας ὀνόματα τὰ προῤῥηθέντα. τὸ δὲ σχῆμα, καλοῦσιν αὐτονομασίαν. αὐτὸ γὰρ τοῦ εἰπεῖν τὸ κύριον ὄνομα τῆς γυναικὸς, κούρην Βρισηΐδος εἶπεν αὐτῇ. συναῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι, καθ' ὁμοιότητα τῆς αὐτωνυμίας, εἶπον αὐτονομασίαν τὸ ῥηθὲν σχῆμα οἱ παλαιοί. αὐτονομάζουσι γὰρ καὶ οὕτω καὶ ἡ αὐτωνυμία. πλὴν ἡ μὲν αὐτωνυμία, σὺν μιᾷ λέξει ὡς μέρος λόγου. ἡ δὲ αὐτονομασία, σὺν δύο. ποτὲ δὲ καὶ πλείοσι. σχῆμα γάρ ὅτι. Οτι ὁ ἀξιῶν τινὰ βοηθῆσαι πρὸς δύναμιν, εἴπερ ἀλλ' τὸ, ἀλλὰ σὺ εἰ δύνασαί γε, πολλάκις. ἤγουν βοήθησον. περισσῶς αὐτάρκου. οὗτος δὲ ὁ κοινὸς σύνεσις, αὐτέρου ὅτιν. Ισέον δὲ ὅτι σὺ τῷ, αὐτάρκει ποιητὴς ἑνὸς, τὸ ἑνὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἑὸς ὁ ἴδιος γίνεται ἑὸς, μὴ ἐκτάσει τοῦ ε ἠὺς. γενικὴ, ἠέος. μὴ μεταθέσει, ἑῆος. ἢ μὴ ἄλλως. ἀπὸ τοῦ εὖ εὐὺς ὁ ἀγαθὸς, καὶ τὰ λοιπὰ καθ' ὁμοίαν ἀγωγὴν. ἢ μὴ πρὸ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω ἡδύς, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ δ', ἠύς, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τοῖς αὐτοτρόπως, ἢ πρὸ τὸ ἕω τὸ ἀφλαύω, εὐὺς, καὶ τροπῇ τοῦ ε κατὰ τὴν ἐρημίνην ὁμοιότητα, τὰ ἑξῆς. ἢ καὶ ὡς πίγω πιγεὺς, οὕτως ἕω ἑύς, ὅθεν ἰωνικὴ γενικὴ, ἑῆος. Οτι ἀξιοῖ ὁ ποιητὴς μεμνῆσθαι ἡμᾶς χαρίτων, εἴ ποθεν ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ ὄνησιν σχοίημεν ἔκ τινος. διὸ καὶ ἡ θέτις Αχιλλέως νουθεμίου, ἅτε μνήσει τὸν δία παλαιᾶς δυεργεσίας. καὶ αὖτ' αὐτῆς αἰτήσεται τιμὴν τῷ υἱῷ, οὗ ποιήσασά ποτε τὸν δία καὶ αὐτὴ κατὰ τὸν μῦθον, καὶ ἔπει καὶ ἔργῳ. ἔπει μὲν, ὅτε τὴν ἐπιβουλὴν ἐμήνυσε τῷ διΐ. ἔργῳ δὲ, ὅτε τὸν ῥηθησόμενον βριάρεων ἀνήγαγε συμμαχήσοντα. τὸν δὲ δία συναῦθα περιφράζων, κραδίην διὸς λέγει. οἷον εἴ ποτε δή τι ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην διὸς, ἠὲ καὶ ἔργῳ.

Πολλάκι γὰρ σέο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
Εὐρυμέδης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ κρονίωνι
Οἷσι σὺ ἀθανάτοισιν ἀείκελα λοιγὸν ἀμῦναι.
Ὅππόσοτε μὲν ξυνδῆσαι ὀλύμποιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ηρη τ', ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ παλλὰς Αθήνη.
Αλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ, ὑπελύσαο δεσμῶν,
Ωκέα τοξοχέαιρον καλέσασ' ἐς μακρὸν ὄλυμπον.
Ον βριάρεων καλέουσι θεοί. ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων· ὁ γὰρ αὖτε βίᾳ οὗ πατρὸς ἀμείνων. 400.
Ος ῥα πρὸς κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων·
Τὸν, καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοὶ, οὐδέ τ' ἔδησαν.
Τῶν νῦν μιν μνήσασα. παρέζεο καὶ λάβε γούνων,
Οτι ἦθος ἐποιήσατο γυναικεῖον ὁ ποιητὴς, σὺν τῇ διηγήσει τοῦ, πολλάκι γάρ σου ἄκουσα εὐρυμέδης ἀμῦναι τῷ κελαινεφεῖ διΐ. ἔθος γὰρ γυναιξὶν, εἴπου ἅπαξ καλόν τι ὑδείξονται, σωεχῶς αὐχεῖν καὶ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, καὶ τῷ κατορθωθέντι συναγλαΐζεσθαι. αἰνῆ μὴτοι γελοῖος ὅτιν, εἰ δεῖ πάχοι. αἴτιον δὲ, ὅτι γυναιξὶ σαφὲς τὸ κατορθοῦν. διὸ κἂν τι καταπράξωνται εἰδάπαξ μέγα, φέροισιν ἀεὶ ἐπὶ στόματος τὸ καινὸν τοῦ πράγματος. αἰνῆ δὲ, οὐκ ἀγαπᾷ οὗος ἀγαθοῦ δυσοχήσας. διὸ καὶ ἡ κωμῳδία, πολλὰ καταπαίζει Κλέωνος, σὺν καὶ μόνῳ ἐρευθυομένου τῷ κατὰ πύλον ἀριστεύματι. καὶ ἡ προιμία δὲ, μῶκον ἔχει κατὰ βιούτου ἀνδρὸς, σὺν τῷ, ἑαυτὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ασυδάμας γυάλ. ὡς τοῦ

Ἀτυδάμαντος γυναικιζομένου ἐν τῷ ἀπρεπῶς περιαυτολογεῖν. ἐαν δὲ καὶ Ὀδυσσέα μιᾶς πόλεως ἄλωσις στεμνώσῃ, ἀλλ' οὔτε προφέρει οὕτω ἐκεῖνος καυχώμενος. καὶ ἄλλως δὲ ὡς ἐν τῇ βραψῳδίᾳ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, μυρία ἔοργεν ἀγαθὰ Ὀδυσσεύς. καὶ οὐ τῷ ἑνὶ μόνῳ τούτῳ στεμνώσεται. οὐ δὲ πολλάκις αὐτῷ ἀναβρωσεται. Νέστορι δὲ, οὐ δ' αὐτῷ νέμεσις ἐλλαμπομένῳ ἄλλο τε ἄλλως τοῖς ὑπὸρ ἑαυτὸν λόγοις. καὶ οὕτω χρηγοῦντι ἀγαθαὶ ὕλας τῷ ποιητῇ ἐς τὸ γράφειν, δίχα γε τὸ ἀδολεσχεῖν ταυτολογικῶς. Τὸ δὲ πολλάκι, ἀρβολὴν ἔπαθε τὸ σ', ὡς καὶ τὸ πλεισάκι. καὶ θασυτάκι. καὶ δηθάκι, καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ἔστι μεταπλασμός τις καὶ ὅτε ἐπιρρηματικὸς. τελικῶν γὰρ ἐπιρρημάτων ὥσπερ τὸ ις' βαρύτονον, οἷον πολλάκις δηθάκις, οὕτω καὶ τὸ ι. οἷον αὐτόθι. κεῖθι. ὅθι. πρὸς ἃ με ταπέπλασται τὸ, πολλάκι, καὶ τὰ κατ' αὐτό. καθάπερ καὶ τὸ χῶρι. χωρὶς μὲν γὰρ, ὀξύνεται ὡς τὸ λιπαρίς. ἐκτεσὸν δὲ τὸ σ', εἰς τὴν ἀναλογίαν τῶν ῥηθέντων εἰς ι ἐπιρρημάτων ἀπηυτομόλησε. Ζαὴς δὲ κελαινεφὴς, παρὰ τὸ κελαινὸς φαίνεσθαι. Διοῦτος γὰρ ὁ ἀήρ. ἐντεῦθεν δὲ καὶ αἱμαρσου ἐρεῖ κελαινεφὲς, ἢ παρὰ τὸ κελαίνεσθαι καὶ νέφειν, οἱονεὶ κελαινονεφὲς, ἢ παρὰ τὸ κελαίνεσθαι νέφεσι. νεφελιγερέτης γάρ. εἰ δὲ εἰς νοῦν ἀλληγορεῖται, τότε καλλιόν ὄνειν ἐπεῖν αὐτὸν, κελαινὸν μὲν, διὰ τὸ βαθύ. φαεινὸν δὲ, διὰ τὸ φύσει φωσφόρον. Ισέον δὲ ὅτι τῶν διηγήσεων, αἱ μὲν εἰσὶν ὁμιλητικαὶ κατὰ τοὺς παλαιούς, ὅτέ τις δηλαδὴ ἀκούσας ποτὲ ἀπό τινός τι, αὐτῷ ἐκείνῳ διηγεῖται τῷ ἐτοίμῳ τὸ προακουσθέν. αἱ δὲ, ἀπαγγελτικαὶ, ἤγουν ὅταν τις κελευσθεὶς, ἀπείλῃ τὸ παρ' ἑτέρου ἐπιταχθέν. αἱ δὲ, ὑποστατικαὶ, ὅταν τις οἰκοθεν ἀφηγῆταί τι παρ' ἑαυτὸν ἢ παρ' ἑτέρου πραχθέν, ὡς πολλαχοῦ ὁ Νέστωρ ποιεῖ. ἐνταῦθα δὲ ὁ Αχιλλεὺς, ὁμιλητικὴν ἐκτίθεται διήγησιν. ἐκείνα λέγων τῇ μητρὶ, ἅπερ ἤκουσεν ἀπ' αὐτοῦ. φησὶ γὰρ, πολλάκις ἤκουσάσου ἐν μεγάροις πατρὸς λεγούσης τάδε. Οτι ὥσπερ τἄλλα πρὸς τοῖς ποιηταῖς, ἀνθρωποπαθὲς τὸ δαιμόνιον φῦλον, οὕτω δὴ καὶ κατὰ τὴν βασιλείαν. αὐχηρὸς γὰρ ὢν ὁ Ζεὺς, ἔχει τοὺς τυραννιῶντας καὶ ἐπανισταμένους. φησὶ γοῦν ὁ μῦθος ὅτι, σωσθῆναι τὸν δία ἤθελον, ἥρη τε καὶ ποσειδάων, καὶ παλλὰς ἀθήνη. ἡ μὲν ἥρα κατὰ τοὺς μυθικοὺς, διὰ ζηλοτυπίαν. ἐπεὶ παροξυνόμενος αὐτῇ, παρανόμει σοβεῖ τὴν δύνῃ, πολλαῖς ἀναχρωνυμένος γυναιξίν. ὁ δὲ ποσειδῶν, διὰ τὸ τῆς μερίδος ἐτοιμόζηλον. ζεὺς μὲν γὰρ εἶχε τὰ περὶ οὐρανόν. ποσειδῶν δὲ, τὰ περὶ θάλασσαν ἔλαχεν. ἡ ἀθηνᾶ δὲ, διότι αὐτὴν ἀφῆκε βιασθῆναι ὑπὸ ἡφαίστου, ὁπηνίκα τῆς κεφαλῆς αὐτὸς γεννηθεῖσα, τελείαν προέκυψε. τινὰ δὲ τῶν αὐτηγράφων, αὐτὴ τὸ, καὶ παλλὰς ἀθήνη, γράφουσι καὶ φοῖβος ἀπόλλων. ἄτοπον γὰρ φασὶν ἐπιθέσθαι τῷ πατρὶ δὶ, τὴν οὕτω πάνυ σθεναρὰν ἀθηναῖν. τὸν δέγε ἀπόλλωνα, δυσλόγως τῷ δὶ μηνίειν, ὡς ἠπειθοῦσι πραχωρήσαντι. καὶ δι' ἄλλας αἰτίας, ἃς οἱ μυθογράφοι φασίν. οἱ ζὼν Ομήρῳ λέγουσι, καὶ ὅτι θέτις ἐλθοῦσα τότε ὑπελύσατο, ἤτοι λελιθότως ἐρύσατο τὸ δεσμοῦ τὸν δία, καλέσασα τὸν ἑκατόγχειρον εἰς ὄλυμπον, ὃν βριαρέων καλέουσι φησὶ θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες αἰγαίωνα. ὃν καὶ φασὶ τὸ οἰκείου πατρὸς ποσειδῶνος ἀμείνονα τῇ βίᾳ εἶναι. ὃν καὶ δείσαντες οἱ θεοὶ, οὐκ ἔδησαν τὸν δία. ἢ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ μύθου, ᾧ χρῶται ὁ ὁμηρικὸς Αχιλλεὺς, λέγων ἐπιβουλὴν μὲν τὸν δία παθεῖν ὑπὸ ἥρας καὶ ποσειδῶνος καὶ ἀθηνᾶς, τῶν τοῖς ἀχαιοῖς αὖτι βοηθούντων. μεῖναι δὲ ὅμως αὐτὸν ἀβλαβῆ, διὰ τὴν τοῦ ἑκατόγχειρος βριαρέω συμμαχίαν, σωτειλαμένου τῆς θέτιδος. εἶθα καὶ ὅρα τὴν τοῦ νεανίου ῥήτορος δεινότητα. ὃς ἐπίτηδες θαρρύνων τὴν θέτιν, ἐπιβούλοις μὲν κατέλεξε τοὺς θεοὺς, ἥραν καὶ ποσειδῶνα καὶ ἀθηναῖν οὐ βοηθοῦντας τοῖς ἀχαιοῖς. σώτειραν δὲ θεὸς, τὴν θέτιν ἔδειξεν, ὡς δέον εἶναι τὸν δία ταύτῃ βοηθῆσαι εἰς ἃ θέλει, ἅπερ τοῖς ποτὲ ἐπιβούλοις. ὃ καὶ γίνεται. διὸ καλῶς ἡ ἥρα σιαντιωθῆ, αὐτοῦ οὐδέν. ἡ δὲ ἀλληγορία, ἥραν μὲν καὶ ἐνταῦθα, τὸν ἀέρα νοεῖ. ποσειδῶνα δὲ, τὸ στοιχεῖον τοῦ ὕδατος. ἀθηναῖν δὲ τὴν γῆν, ὡς ἀπὸ τοῦ αὐθεῖν. καὶ διότι φασὶν, ἐργάνη μὲν ἀθηνᾶ λέγεσθαι. γῆς δὲ τὸ ἐργάζεσθαι. δία δέ φησι τὸν ὑπερκείμενον πάντων αἰθέρα. θέτιν

δὲ τὴν

δὲ τὴν τοῦ παντὸς θέσιν. ταυτὸν ἄμφω ἡγούμενοι, τήν τε θέτιν καὶ τὴν θέσιν. ὥσπερ καὶ φατὴν καὶ φάσιν. βριαρέων δὲ ἑκατόγχειρα, τὸν ἥλιον. ὃς πολλαῖς οἷον χερσὶ, κατέργάζεται τὰ ὑφ' ἥλιον. καὶ ἔχει μὲν ὁ λόγος οὗτος ὁ περὶ βριαρέως, καὶ ἄλλως τὸ πιθανόν. βοηθεῖται δὲ καὶ ὑπὸ τῆς ῥοδοδακτύλου ἠοῦς. ἐὰν γὰρ ᾖ τὸν ἥλιον καὶ τὰς αὐτόθεν ἀκτῖνας δάκτυλοι τῇ ἡμέρᾳ πλατύνωσι, λέγοι τ' ἂν καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος οὐκ ἀπιθανῶς, χεῖρας ἔχειν. καὶ ταύτας ἑκατόν, ὅ ὅτι πολλάς. τῶν τοίνυν ῥηθέντων προσώπων, οὕτω καὶ τὰ ἀλληγορίαν ἐκλαμβανομένων, ἡ τοῦ ῥηθέντος μύθου θεραπεία, οὕτω πως διατίθεται ἐπεῖν σωτομάταται. ὡς οὐδὲν ἂν ἐκώλυε, τὸν αἰθέρα δία καταστασιαθῆναι ὑπὸ τῶν λοιπῶν στοιχείων, καὶ ἄνω κάτω πάντα γενέσθαι, καὶ σύγχυσιν τὸ σύμπαν παθεῖν, εἰ μὴ θέτις, ἤτοι ἡ τοῦ παντὸς κατὰ φύσιν θέσις, μίαν αὐτὰ κατὰ χώραν ἐποίησε δι' μέσου τῶν ἑκατόγχειρος, τουτέστι τοῦ ἡλίου. ὃς καὶ αὐτὸς θέσιν ἔχων τὴν περίοδον, καταλάμπειν οἷός τε τὴν στάσιν. καὶ τὰ μέγιστα τῇ τοῦ παντὸς διοικήσει συμβάλλεται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη ἀλληγορία, οὐ συμβιβάζεται πρὸς τὰ ποιητικά. καὶ εἰκότως. τῶν γὰρ μύθων ὅσοι τῷ ποιητικῷ πολέμῳ σύγχρονοι θεραπεύοιντο ἂν πρὸς τὰ ποιητικά. ὅσοι δὲ παλαιογενεῖς, καὶ πρὸ αὐτοῦ Ὁμήρου τεθεάντες, εἰ καὶ ἀλληγορεῖντο, ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῖς μετέσται τοῦ ποιητικοῦ πολέμου. τινὲς δὲ καὶ οὕτω τὸν τοιοῦτον μῦθον θεραπεύουσιν. ἥραν μὲν καὶ ποσειδῶνα, τὸν ἀέρα καὶ τὸ ὕδωρ νοοῦντες. ἀθηναῖ δὲ, τὸ αἰθέριον πῦρ. ὅθεν τὸ τῆς χρυσᾶς φασὶν ἄνθος οὕτως ὀνομαζομένην. ὥσπερ καὶ παλλάδα ὅθεν τὸ δυνάμενον. δία δὲ, τὸν θεῖον νοῦν, τὴν ψυχὴν τοῦ παντός. θέτιν δὲ, τὴν τῶν ὅλων διάθεσίν τε καὶ διακόσμησιν. ἑκατόγχειρον δὲ καὶ βριαρέων, τὴν τῆς διαύτης διακοσμήσεως βριαρὰν ἀπέλιπε καὶ ἰσχύν. ἥπερ διάθεσις, καὶ ὅστις βριαρέως, τὰ τοιαῦτα στοιχεῖα ὅθεν τὸ τῆς ὕλης ἄτακτον κατέχειν θέλοντα τοῦ διὸς καὶ οἷον ἐπικρατεῖν, ἐπαυσεν τοῦ ἐγχειρήματος. ἄλλοι δὲ τῇ τοῦ Ζηνοδότου γραφῇ στοιχοῦντες, τῇ λεγούσῃ, ἥρη τε καὶ ποσειδάων καὶ φοῖβος ἀπόλλων, καὶ ἥραν μὲν καὶ ποσειδῶνα καὶ ἀπόλλωνα, συνήθως ἀέρα νοήσαντες. καὶ ὕδωρ καὶ ἥλιον. εἶτα δὴ τὸν αἰγαίωνα, εἰς αἰῶνα τινὰ καὶ χρόνον ἀλληγοροῦντες. ἑκατόγχειρον δὲ, τὴν ἐν τῷ αἰῶνι τῶν ἔργων πολυχειρίαν νοοῦντες. τὸν δὲ δία ἤτοι ξῆνα, εἰς τὸ ζῆν ἐκλαμβάνοντες, συμβιβάζοισιν οὕτω τὸν μῦθον. ὅτι κίνδυνος ἦν, μὴ ζῆν οἷόν τε πρὸ γῆν, ἀλλὰ ἀπολέσθαι τὸν ζωτικὸν δία σωσθεντα, ὥσπερ τῆς τοῦ στοιχειακῆς ὕλης ἀταξία, εἰ μὴ φυσική τις θέσις ἦν τοῖς στοιχείοις. καὶ αἰὼν ἤτοι χρόνος πρήχθη καὶ χειρῶν ἐργασία ἐπιτηδεύθη καὶ κίνησις ἡλίου ἐκηλάθη τῇ τοῦ κυκλοτερῶς ἀντιστρόφῳ φορᾷ. καὶ σημείωσαι οἷον ὁ ἑκατόγχειρ ἐνταῦθα. ἔχεις γὰρ ἐντεῦθεν, ἐπικόμιον ἐργατικῆς πολυχειρίας πορίσασθαι. καὶ τοιαῦτα μέν τινα οἱ ἀλληγορηταί. ἡ δὲ ἱστορία, λόφον τινὰ οἶδεν Αἰγαίωνος πρὸς τῇ Ασίαν. ἐξ οὗ πηγαί τινες ἑκατὸν ἀναπηδύουσιν ἤτοι πολλαὶ, ἡ αὐτὸ τοῦτο, ἑκατὸν. καὶ τὰ ἐκεῖ πεδία λιπαίνουσιν, τὴν τ' ἑκατόγχειρος μυθολογίαν παρήγαγον. φησὶ γὰρ ἡ τοῦ Αρριανοῦ ἱστορία, ὅτι βριαρέως γῆς καὶ οὐρανοῦ καὶ θαλαττοκρατήσας, ὁρμητηρίῳ ἐχρήσατο δυσοίᾳ τῇ νήσῳ. κἀκεῖθεν ὁρμώμενος, κατεστρέψατο τὰς κυκλάδας. ὃς καὶ Αἰγαίων ὠνόμασται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. οὗτος δὲ καὶ αἰτίαν παρασχεῖν λέγεται τῷ αἰγαίῳ πελάγει εἰς ἐπωνυμίαν. σῆμα δὲ αὐτοῦ δείκνυσθαι κατὰ τὸν ῥωσάκην ποταμὸν, οὐ πόρρω θαλάσσης λόφον τινὰ, καὶ δύο ἐπικαλεῖσθαι αἰγαίωνος. καὶ ἀπὸ τοῦ λόφου τούτου, βίσακας ἐκδιδόναι ἑκατὸν, καὶ ταύτας καλεῖσθαι παλάμας βριαρέω. Ἰστέον δὲ ὅτι, ὥσπερ ἑκατοντακέφαλον τὸν τυφῶνα ὁ μῦθος, οὕτω κἀ τὸν αἰγαίωνα, ἑκατόγχειρον ἔπλασε. καὶ ἔστι καθ' ἱστορίαν ἐκεῖνο μὲν, πειρινοίας ἀρχικῆς σύμβολον, καὶ τοῦ πολλὰ δύνειν τὸν τυφῶνα φρονεῖν. δύο δὲ, τοῦ πολλὰ πράττειν αἰνιγματώδους, ὅθεν καὶ ὁ πολυμήχανος Αρχιμήδης, μιᾷ προσβολῇ πολλὰ βέλη ἀφιεὶς, ἑκατόγχειρ πρὸς τῶν βαλλομένων ἐκλήθη. καὶ ἄλλως δὲ φράζει, εἴτι λῶν ἑκατόγχειρ ὁ πολύχειρ, ἡ πράξεσιν ἡ πολίτου στρατοῦ ἢ μηχαναῖς. ἡ δ' ἐν τοιούτοις σφοδρότης, ὀξυλάβεια ἔργων λέγεται. τὸ δὲ ἑκατόγχειρον, ἀπὸ γε-

νικῆς ὅτι τῆς τῆ ἐκατόγχειρος. ἤτις εἰς βύθειαν ἀναδραμοῦσα, πρήγαγε τὸν ἑκατόγχειρον. Ὁρα δὲ ὅπως ὡς ἐν ἀνθρώποις εἰσὶ πολλάκις παῖδες οὐχ ὁμοῖοι, ἤγουν ὁμονοητικοὶ τῷ πατρί, οὕτως οὐ δὲ ὁ μυθικὸς βριαρέως φίλα φρονεῖ τῷ πατρί, ἢ κρόνῳ ὄντι κατὰ τὸν Ἀρριανὸν, ἢ ποσειδῶνι κατά τινας, ἀλλὰ καταβραβεύει αὐτὸν ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, τῇ φυσικῇ θεσμοῦ προθέμενος τὸ δίκαιον. οὕτω καὶ ἐν μύθοις φαντάζει ὁ ποιητὴς τά τε ὑμνόλοτρα καὶ τὰ ἀνθρώπινα δὲ, φιλοσοφῶν ἀμφοτέρωθεν. τριώνυμος δὲ ὁ τῆ διὸς οὗτος ἐκδικητὴς, βριαρέώς τε καλούμενος, καὶ αἰγαίων. καὶ ἑκατόγχειρ. εἷς δὲν ἑκατόγχειρος. ὅρα δὲ καὶ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ σεμνότητα τῆ λόγου. δικαίμενος γὰρ ὁ ποιητὴς ἐξυτάττω παραθεῖναι δύο βύθεια τὸ, κύδει γαίων, καὶ τὸ, αἰγαίων, καὶ οὕτως ἐπανασροφὴν ἢ πρόληψιν αὐθαδεσόραν ποιῆσαι ῥητορικὴν, οἷον αἰγαίων γαίων κύδει, ἢ ἄλλως πως, ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν οὕτως, οἷα μὴ θέλων ἄκαρπον αὖθις γεαφῆς σύθεῖναι τῇ ποιήσει πρὸς καιρὸν, ἵνα ἀμεθόδως καλλωπίζῃ τὸν λόγον, οὐ γὰρ ἔδει ποιῆσαι διαῦτα παίζειν, πενθοῦντα τὸν Ἀχιλλέα. Ἰστέον δὲ ὅτι αἰθέρος ὡς ἀνωτόρω ἐρρέθη νοητέσης τῆς ἀθηνᾶς, προστεθεωρήσαί τινες ἀκολούθως καὶ ταῦτα. κρυφῆς μὲν αὐτὴν ἐκγενέσθαι διὸς, διὰ τὸ δοκεῖν, αἰθέρα τὸν ὑμνόλοτατον εἶν ἀέρα. πρθεῖον δὲ διατελεῖν, διὰ τὸ ἀγνὸν τῆ τοιούτου ἀέρος. γλαυκῶπιν δὲ καλεῖσθαι, διὰ τὸ τῆ στοιχείου ἔγγλαυκον. καὶ φωσφόρον, διὰ τὸ διαφανές. Ὅτι ὡς καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ φαίνεται, σκληρὸν ὁ μῦθος τὸ τῆς ἥρας ἦθος πλάττει, αὐτικαθισταμένης ἀεὶ τῷ διί. ποιεῖ δὲ ὁ ποιητὴς ὧδε, λαβὼν ἀφορμὰς ἐκ τῆ προῤῥηθέντος παλαιοτάτου μύθου. σκοπητέον γὰρ ὡς εἰκὸς, οἷα κακοτροπία γυναικὸς βουλευσαμένης τυραννίδα τῷ ἀνδρί. ἔχει δὲ ἓξ ἀρχαὶ ὁ μῦθος, ἐκ τῆς φυσικῆς ἀληθείας. τοῦντι γὰρ, τῇ ἥρᾳ πρὸς τὸν δία, ὅ ὅτι τῷ ἀέρι πρὸς τὸν αἰθέρα, οὐ μόνον σορμή τις ὕπεστι κατὰ τὴν κοινὴν ἀμφοῖν ποιότητα τῆς θερμότητος, ἀλλὰ καὶ μάχη καὶ διάστασις ἀσύμβαθος, κατὰ τὴν ἀεὶ ξηρότητα καὶ ὑγρότητα. ξηρὸς μὲν γὰρ ὁ αἰθὴρ, ὑγρὸς δὲ ὁ ἀήρ. Ὅτι πολλαχοῦ διώνυμα πρὸ τῷ ποιητῇ. τουτέστι δυσὶν ὀνόμασι καλούμενα. καὶ τῶν τοιούτων ὀνομάτων τὸ μὲν, ὁ ποιητὴς εἰς θεοὺς ἀναφέρ. τὸ δὲ, ἀνθρώποις ἀρνέμει. δηλῶν, ὅτι μυστικά φῆς ὤν, οἷδε καὶ τὰ θεῖα. καὶ τῆς τῶν θεῶν ἐπαΐῃ διαλέκτου. πρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ μὲν ὅλως κρεῖττον τῶν ὀνομάτων, θεοῖς δίδωσιν ἡ ποίησις ὡς θρόνον. τὸ δὲ μὴ τοιοῦτον, ἀνθρώποις. ὥσπερ σύταῦθα τὸ, βριαρέως, δυσενέσδρον τῆ, αἰγαίων ὄδι, καὶ στερεόν. ἔτι δὲ καὶ ὀγκηρότερον εἰς φωνὴν, διὸ καὶ εἰς θεοὺς ὡς θεῖόν τι ἀνάγεται. οὕτω καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς, ξάνθον μέλαινα ποταμὸν καλοῦσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. καὶ ὄρνιν τινὰ, θεοὶ μὲν χαλκίδα κικλήσκουσιν, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. σὺ δὲ Ὀδυσσείᾳ τὸ μῶλυ, θεοὶ μόνοι οὕτω καλοῦσιν. ἀνθρώποις δὲ, οὔτε ἔγνωσαι, οὔτε ὠνόμασαι. ὅτι δὲ τρόπον τινὰ καὶ τριώνυμος ὁ βριαρέως, πρὸ βραχέων εἴρηται. ὀφ ἀνθρώπων δὲ, τῷ μύθῳ καὶ ἡ ῥηθεῖσα τοῦ λυωνυμία πρείληχεν. παρ οἷς ἄλλο μὲν ὄνομα οἰκειακὸν, ἄλλο δὲ σὺ τοῖς ἐκτός. ὡς καὶ ἡ ἀλκυόνη δηλοῖ σὺ τοῖς ἑξῆς, ἡ καὶ μάρπτουσα. Ἰστέον δὲ ὡς τὸν μυθικὸν αἰγαίωνα ὁ σοικὸς Ὁμηρος, ποσειδῶνος εἶν Φησίν. ὁ δὲ ποιητὴς Φησὶ καὶ ὅτι τῆ πατρὸς ἀμείνων ἦν. ὅπερ ποαίσιον κατὰ τὸν Ἡσίοδον λέγοντα. ποαῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι, Ζηνόδοτος ὁ αὐτὶ τῆ παλλαὶ ἀθήνη, μεταγράψας, φοῖβος ἀπόλλων, καὶ σύταῦθα αὐτὶ τῆ, οὗ παῖδὸς ἀμείνων, γράφει πολὺ φέρτερος ἁπάντων, ὁπόσοι ναίουσιν ὑπὸ τάρταρα βυρώεντα. ἀμελεῖται δὲ ὁ Ζηνόδοτος, καὶ σὺ τούτῳ. οὐ γὰρ ἐκ τῶν ἀπὸ ταρτάρου τιτάνων ὁ βριαρέως, ἀλλὰ δαίμων φασὶ θαλάσσιος. ὅτι δὲ τὸ βριαρέως, καὶ πεντασυλλάβως λέγεται, ὀβριαρέως, ἔστιν ἀλλαχοῦ γνῶναι. Ὀλε τὴν μὲν τῆ αἰγαίωνος παρήχησιν ὀβέκλινεν ὡς εἴρηται ὁ ποιητὴς, σὺ τῷ μὴ ὁμοιοπλώτως εἰπεῖν, αἰγαίων κύδει γαίων, ἀλλ σὺ ἀρχῇ μὲν σίγου σύδε εἰπεῖν αἰγαίωνα, σὺ δὲ τέλῃ τῆ ἑτέρου, γαίων, αἰτιατικὴν δηλονότι καὶ βύθειαν, εἰ καὶ ἄλλως ἡ ἐκθλιψις τῆ ἀ τῆς αἰτιατικῆς, εἰς τρισυλλαβίαν συστέλλει τὸν αἰγαίωνα, ἔμφασιν δίδωσι παρηχήσεως.

αῶς. καὶ οὕτω μὲν οὐ καθαρῶς παρήχησεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ αἰγαίωνι. ἐφεξῆς δ' ἑτέρᾳ παρηχήσει χρᾶται, εἰπὼν ὅτι τὸν αἰγαίωνα ὑπέδυσαν μάκαρες θεοὶ οὐδὲ τ' ἔδησαν. ἧττον δὲ πάνυ καινότροπον. διὸ καὶ ποιηταὶ αἱ τοιαῦται παντοδαπῆ παρηχήσεις. ὥστε πολλαχοῦ γὰρ αἱ παρηχήσεις, ἤγουν αἱ τοιαῦται λέξεις, διαφορὰν ἔχουσιν οὐ μόνον κατὰ τὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν προφοράν. οἷον τὸ, Εὐπείθει πείθοντο καὶ κατὰ πεδίον ἀλήϊον οἷος ἀλᾶτο, πάντων ἀνθρώπων ἀλεείνων. τὸ δὲ πάντη ταυτοφώνους ἔχει τὰς παρηχήσεις, ποικίλον καὶ μεμετρημένον παρὰ τῷ ποιητῇ, οἷον καὶ τὸ, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει, ἦρη δ' οὐκ ἔχαδε σῆθος χόλον. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ περὶ ὀλίγου ῥηθὲν, τὸ, ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. καὶ γὰρ καὶ τὸ πείθεσθαι, μέσου ἀορίστου δευτέρου προστακτικοῦ πολιτικοῦ, καὶ τὸ πείθεσθαι, ἀπαρέμφατον, ἐν διαφόρῳ γραφῇ, τὸν αὐτὸν ἦχον ἔχουσι. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ τὴν τῆς Ηρας κλητικὴν ἀπὸ τῶν δύο ι, καὶ τὴν τῆς Ἴριδος ἀπὸ τῶν δύο ί, ἑλίς ἀλλήλων τίθησι κατὰ τοιαύτην παρήχησιν. παντελῶς μὲν ἠχοῦσαν ταυτὸν, ἀνομοιότητα δὲ ἔχουσαν κατά τε τὴν σύνοιαν καὶ κατὰ τὴν γραφήν. φησὶ γὰρ. Ἶρι θεά. τίς γάρ σε προέηκε. Ἄρη με προέηκε. τούτου τὸ εἶδος ὅτι, καὶ τὸ, οὐκ ὀφθήσῃ κενὸς σὺ αὐτοῦ μου, ἀλλ' ἄλλον τρόπον καινόν. καὶ γὰρ καὶ σὺ ταῦθα, κενὸς μὲν καὶ καινὸς, τὰ αὐτὰ κατὰ τὸν ἦχον ἀπαραλλάκτως εἰσί. πολλὰ τὸ μὲν πρῶτον, ἀπὸ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται. τὸ δὲ δεύτερον, τὴν ἀπὸ διφθόγγου γραφὴν ἀπηνέγκατο. τοιοῦτον καὶ πρὸς Θεοκρίτου. τὸ, ὥρη φίλε ὁ μελύδριον, ὥρη ὀξεῶνίζε. τουτέστιν ὥρα τὸ μέλος, ὃ καθ' ὥραν ἐῶνήσαμεν. καὶ παροιμιώδες τὸ, ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία. καὶ ἧττον μὲν τοιοῦτον παρηχήσεως εἶδος. ταυτοφωνίαν ἔχον παντελῆ, διαφορὰν δὲ φέρον κατὰ μόνην γραφήν. ὅπερ ὅτι διάφορον πρὸς τὴν ῥητορικὴν παρήχησιν. ἥτις ταυτογραφουμένη, διαφορὰν ἔχει κατὰ τὴν ἐκφώνησιν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ξενίζον παρηχήσεως εἶδος, ᾧ χρᾶται καὶ ὁ ποιητής. καὶ κεῖνται ταύτου ἱκανὰ παραδείγματα, ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν. ἔστι δὲ τοιοῦτον, ὅταν· καὶ παρηχῇ τις ἐν ἀνομοιότητι γραφῆς φωνησάντων. ὁμοίως τοῖς περὶ τούτου, καὶ τὴν ταυτοφωνίαν δέ πως ἀλλοιοῖ. καθὸ μὴ ἐναντίωσαι τοῦτο, τῷ περὶ αὐτὸ τῷ παντελῶς ταυτοφώνῳ. οἷον τὸ, σκύλλει κοίλης ἐκ νηὸς. καὶ Επειὸς ἐποίησε δουρὶ ἀρήνη. καὶ φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν. καὶ Αρριανὸς. φῦναι φινέα. καὶ Ησίοδος. φυλέα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι. καὶ Εὐριπίδης, ἐλελίζει ἄλινον. καὶ ὅσα ἄλλα ὅμοια. τὰ δὲ τοιαῦτα, οὐκ ἐποιητεύτα ἔοικεν εἶναι, ἀλλ' ἐκ τοῦ παρατυχόντος παρήχηται, ὡς καὶ ἐν τῇ Οδυσσείᾳ εἴρηται. ἔστι τι καὶ ἄλλο πανοῦργον παρηχήσεως εἶδος, ὅπερ κατὰ γραμμάτων μετάθεσιν γίνεται. ὁποῖόν τι πεῤῥιεργάσατο, ὁ εἰπὼν τὸ τ' λόγου νάμα, μάννα δοκεῖν τοῖς ἀπροάτοις. τὸ γὰρ νάμα χωρὶς ἀνάῤῥοον, εἰς μάννα μετέῤῥυη. τοιοῦτον καὶ τὸ, οὐ λίθῳ βαλὼν, ἀλλὰ τῇ χειρὶ λαβών. καὶ τὸ, λέπας καὶ πέλας πρὸς λυκόφρονι. καὶ εἰσὶ καὶ τούτου σπέρματα παρὰ τῷ ποιητῇ. ὃς εἰπὼν ἐν Οδυσσείᾳ ἠμείλητο μῦθον, ἐπήγαγε, θυμὸν ὤρινας. ὡς τοῦ μύθου καὶ τοῦ θυμοῦ, τοῖς αὐτοῖς διοικουμένων γράμμασι. καὶ ἐν τῷ, θυμοδακὴς δὲ μῦθος, τὸ αὐτὸ ἐμφαίνεται. καὶ ἐν τῷ, οὐχ ἥνδανε θυμῷ. κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν. οὕτω δὲ πεπιεργασμένων τινῶν τὴν μίαν λέξιν, καὶ διαῤῥεπόντων αὐτὴν, ἄλλοι μίαν αὐτὴν κατὰ χώραν ἀφέντες, ἐπαυξήσαντες ἄλλως ἅπερ ἤθελον. ἡ γοῦν κωμῳδία, διαύτά τινα διθυραμβώδη ἐποίει, ἐν μιᾷ λέξει ἀναπαίζουσα γραφὰς διαφόρους νοεῖν. οἷον, ὅτε εἶπε ὅτι, ὁ ζωὸς λήροις οὐ νικῶντας ἀναδεῖ, στεφανοῖ. τὸ γὰρ λήροις λέγεται μὲν, ὡς τῶν νικώντων ἐν ὀλυμπίοις, φλυάρῳ καὶ κενῷ κόμπῳ θελγομένων. βούλεται δὲ λέγειν, καὶ ὅτι λειρίοις ἤγουν ἄνθεσι οὐ νικῶντας ἀναδεῖ. τὸ αὐτὸ ποιεῖ ὁ κωμικὸς, καὶ ὁπηνίκα κηρύλου μεμνημένος τοῦ ζώου. ὅπερ τὴν ἀπὸ τοῦ ἡ ἔχει γραφὴν, ἀρσενικῶς εἰς κουρέα τινὰ, κηρύλον ἐκεῖνον θέλων νοεῖσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω τὸ κουρεύω, ὅπερ ἀπὸ διφθόγγου γράφεται. ὅμοιον καὶ τὸ ἐστεφάνιξα κἀβρυνάμην. δοκεῖ μὲν γὰρ λέγειν ὅτι, δώροις ἐδεξιωσάμην. παραλαλεῖ δὲ, καὶ

τὸ δωρικῶς εἰπεῖν. ὡς τὸ ἐστεφάνιξα, διαλέκτου ὄντος δωρικῆς. ταῦτα δὲ παίγνια κωμικά, κατά τινα δῆθεν ὁμωνυμίαν. οὐμὴν παρηχήσεις. ἡ γὰρ παρήχησις, οὐ μιᾷ μόνῃ λέξει ἐμπεριγράφεται, ἀλλ' ἐν δυσὶ τὸ ἐλάχιστον. ἔστιν δὲ ὅλως τοιαύτη τις ἡ τῶν ἐνθέσεων παρηχήσεων θεωρία. ἡ παρήχησις, ἡ διαφορὰν μίαν ἔχει ἐν λέξεων προφορᾷ, ταυτότητα δὲ ἐν γραφῇ, καὶ ταύτην διχῶς, ἢ γὰρ ὀρθῶς κειμένων τῶν παρηχουσῶν λέξεων, ἢ ἀνεσταλμένως. ὀρθῶς μὲν, ἐν τῷ, οὐδ' Εὐπείθει πείθοντο, καὶ τοῖσ ὁμοίοις. ὃ δὴ καὶ μόνον, καιριωτάτη ἐστὶ παρήχησις. ἀνεσταλμένως δὲ, οἷον τὸ, μῦθος καὶ θυμὸς. καὶ βαλὼν καὶ λαβὼν, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἢ ἀνάπαλιν. ταυτότητα μὲν ἔχει τῶν λέξεων προφορᾶν. διαφορὰν δὲ, ἐν τῇ τῶν φωνηέντων γραφῇ. οἷον τὸ, ἔλθειζον οὐδὲ τ' ἔδηζον. πολλάκις δὲ καὶ ἀμφότερα. ἤγουν διαφορὰν καὶ φωνῆς καὶ γραφῆς. ὡς τὸ, φυλέα φίλον μακάρεσσι. καὶ εἴδωλον δ' ἐτόρωθεν ἑταίρου πολλ' ἀγόρευε. καὶ ἦλθ γὰρ ἦλος κατὰ προῳμίαν, τὴν ἐν πολιτείαις πρὸ τῶ Αριστοτέλει κειμένην. ἦν οἱ μὲν ἐδότες, ἄλλως γράφοιεν. ὡς γὰρ παύσαλος παυσάλῳ ἐκπρούεται, οὕτω καὶ αὐτοὶ, ἦλος ἦλῳ φασίν. Οτι τὸ μνήσασθαι, ὅ ὅτιν ἀναμνήσασθαι, αἰτιατικῇ συντάσσεται μὲν γενικῆς. οἷον μνήσασθαι τὸν δία τῶνδέ τινων.

Αἰνέν πως ἐθέλησιν ἐνὶ Τρῴεσσιν ἀρῆξαι.
Τοῖς δὲ, κατὰ πρύμνας τε, καὶ ἀμφ' ἄλα ἕλκε Αχαιούς
Κτεινομένους. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος.
Γνῶ δὲ καὶ ἀτρεΐδην εὐρυκρείων Αγαμέμνων
Ην ἄτην, ὅτ' ἄριστον Αχαιῶν οὐδὲν ἔπισεν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα.
Ωμοι τέκνον ἐμὸν. τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα.
Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
Ηθαι. ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτοι μάλα δήν.
Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων
Εσσο. τῷ σε κακὴ αἶσα τέκον ἐν μεγάροισιν.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ,
Εἴ μ' αὐτὴ πρὸς ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴκε πίθηται.
Αλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
Μήνι' Αχαιοῖσιν. πολέμου δ' ἀπροπαύεο πάμπαν.

Οτι προαναφώνησις τεχνικὴ τὸ αἰνέν πως ἐθέλησιν ὁ ζηλωτὴς δηλαδὴ ἐπὶ τρῴεσσιν ἀρῆξαι. ἤγουν ἐπαρῆξαι τοῖς ἐν τῇ τροίᾳ. τὸ δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἕλκε ὅ ὅτιν εἱλῶσι, ἢ ἐλάσαι Αχαιοὺς κτεινομένους, καὶ τὰ ἑξῆς. προαναφωνεῖ γὰρ τὰ γενησόμενα Ομηρος νῷ, δι' ὧν ὁ Αχιλλεὺς πρὸς τὴν μητέρα φησίν. Οτι προμηθοῦ ὁ Αχιλλεὺς τὸ πλεῖον τῆς πολέμου αὐτὸς διέπειν εἰπὼν, καὶ ἄριστον ἑαυτὸν Αχαιῶν ἀρὼ καλέσας, καὶ νῷ παρὰ τῇ μητρὶ περιαυτολογῶν, τοιοῦτον πάλιν ἑαυτὸν ὀνομάζει, εἰπὼν, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. ἤγουν ἐπαπολαύσωσι καὶ ἐπιχαρεῖεν τῷ βασιλεῖ. γνῶ δὲ καὶ ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Αγαμέμνων, ἣν ἄτην ἤγουν τὴν αὐθαίρετον βλάβην, ὅτ' ἄριστον Αχαιῶν ἤγουν ἐμὲ οὐδὲν ἔπισε. Σοφοκλῆς δὲ τὸ τοιοῦτον νόημα παραφράζων ἐπὶ Αἴαντος περιφρασικώτερον, φησὶν ὅτι, τοιοῦτος ἦν ὁ Αἴας, οἷον οὔ τινα ἡ τροίᾳ εἶδε μολόντα γῆς ἀρὼ ἑλλωΐδος. ἐμφαντικῶς δὲ, ἄριστον αὖτι ἑαυτὸν ὁ Αχιλλεὺς λέγει. εἰ μὲν γὰρ συγκατατίθεται ἡ μήτηρ ἄριστον αὐτὸν εἶναι, ἵνα τί μὴ τιμᾶται ὡς ἄριστος. εἰ δὲ μὴ ἔστιν ἄριστος, διατί οὐκ ἔστι τοιοῦτος. ἀλλὰ μυνυθάδιος μὲν γέγονε, τιμὴν δὲ οὐκ ἔχει ὁποίαν οἱ ἄριστοι. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν τῷ, πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, νοηθείη ἂν βασιλεὺς, καὶ ὁ κατὰ τὸν ἐν Οδυσσείᾳ Εχέφρων βασιλέα βροτῶν δηλήμονα, ἵνα λέγῃ σεμνῶς καὶ δυφήμως, πάντες ἐπαύρωνται βασιλέως τούτου κακοῦ,

κατὰ

κατὰ τὸ πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήυρα. εἶθα ὅρα τὸ ἀπαυρεῖν, ταυτὸν ὂν τῷ ὁμηρικῷ ἐπαυρεῖν. διὸ καλῶς ἡ αὐτῶν ἑρμηνεία. ἤγουν τὸ ἐπαπολαύῃ, ζαὶ ἐκείνων ἔχει προθέσεις· Οτι μονῳδικῷ ἔοικε χήματι τὰ τῆς θέτιδος πρὸς Αχιλλέα ἐπούσης. ὤμοι τέκνον ἐμόν. τί νυ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦζα, καὶ τὰ ἑξῆς. πυνθεῖ δὲ αὐτὸν, ὅτι ἅμα τε ὠκύμορός ὅστι καὶ ὀϊζυρὸς πολὺ πάντων. ἤτοι περισσότερον πάντων· Καὶ σημείωζαι τὴν ζωδμίαν τῆς τί σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦζα. δύο γὰρ εἰ ὀλίγῳ σωφρενῶ νοήματα. οἱονεὶ οὕτως ἐπαοῦζα. οὐκ ὤφελόν σε τεκεῖν. εἰ δὲ καὶ ἔτεκον, τί δή ποτε δυστυχῶν ἔτρεφόν σε. τὸ δὲ αἰνὰ τεκοῦζα, αὐτὶ τῆς αἰνῶς. ὥσπερ κὴ εἰ ζῆς ἑξῆς ἐρεῖ, ὅτι οὐ καλὰ πολέμου δὲ σωσισόμεθα. αὐτὶ τῆς οὐ καλῶς. τὸ δὲ ὀϊζυρὸς, τοιαύτην ἔχει παραγωγήν. ὥσπερ πρὰ τὸ αἰ ἐπίρρημα γίνεζαι τὸ αἰάζω, καὶ παρὰ τὸ ὦ, ὤζω εἰ Αἰαχύλῳ, ὃς οὖ τὸ οἰμώζω, οὕτω πρὰ τὸ οἰ, οἴζω. ὃθ οὗ πράγωγον οἰζύω. καὶ κατὰ διαίλισιν, ὀϊζύω· ὡς τὸ ἀλλ' ἄγε δὴ πολὺ κεῖνον οἴζυε· ὃθ οὗ ὀϊζυὸς, ἡ ἀξία θρηνῶν κακοπάθεια. καὶ ὀϊζυρὸς, ὁ θρήνων ἐπάξιος. τῷ δὲ ῥηθέντι ὡς μονῳδικῷ, προσκειται κὴ ταῦτα. Αἰθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι, ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ οὔτι μάλα δήν. νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς πολὺ πάντων ἔπλεο. τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν. ἔστι δὲ ἐναντία, τὸ μίνυνθα. καὶ τὸ δήν. ὧν ἐκ τὸ μὲν γίνεζαι ὁ μινυνθάδιος, ὡς ἐδηλώθη. τὸ δὲ, ὁ δηναιὸς, ὅ ὅστι πολυχρόνιος. κὴ δηρὸν τὸ ἐστι πολὺ. προπῆ τὸ ν εἰς ρ. καὶ δήνεα τὰ βουλεύματα, οἷς χρόνου δεῖ. διὸ καὶ παροιμία κεῖται, δηρὸν βουλεύειν ἵν' ἔχῃ καὶ πολλὸν ἄμεινον. εἰς ἣν σωτελεῖ κὴ Σοφοκλέους τὸ, Φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς, οὐκ ἀσφαλεῖς· Οἷς ἐν τῷ, ὄλυμπον ἀγάννιφον, φανερῶς ὄλυμπον τὸ ὄρος λέγει. ὁ γὰρ ὄλυμπος ὁ εἰς οὐρανὸν λαμβανόμενος, οὐ νίφεζαι, ὅτι μὴ δὲ νεφελοῦται. ὅπου γε κατὰ τὸν παλαιὸν, καὶ αὐτὸ τὸ ὀλύμπου τὸ ὅρος τὰ ἄνεμα ὡς ὑπερνεφῆ, οὔτε νίφεζαι, οὔτε καταμβρεῖται. ὡς καὶ ἐν Οδυσσείᾳ φανερῶς φησὶν ὁ ποιητής· Ιστέον δὲ ὅτι διχρόνῳ πραλήγεζαι τὸ, ἀγάννιφον. ἐκ δὲ τῆς διφθορουμένου νείφω, ἢ γὰρ ἐκ τῆς ἐνεστῶτος τῆς ἔθνος τὸ ί, ἢ ἐκ τῆς γραφομένου ἐν διφθόγῳ· οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔνιφον. ὅθεν δοκεῖ καὶ ἡ νιφὰς εἶναι. καὶ ὁ νιφετὸς. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ νέφος. καὶ τὸ νένοφα. οὗ μεμνημένος ὁ Ηρωδιανὸς, ἀχρεῖ πῶς ὁ Αριστοφάνης νένοφα εἶπε καὶ οὐ νένοιφα. ἵνα ἦν ὥσπερ λείβω λέλοιβα, λείπω λέλοιπα, οὕτω καὶ νείφω νένοιφα. πολὺ οὖν ὅσιν εἰπεῖν, ὡς οὐκ ἐκ τῆς νείφω ἐκλίθη κατὰ τὸ πείθω πέποιθα, καὶ ὅζα ἕτερα ἐστὶ ἐνεστῶτος ἔθνου τὸ ί μιᾶς τῆς ί, ἀλλ' ὡς εἰκὸς, ἐκ τῆς νέφω, ἵνα ᾖ ὥσπερ λέγω λέλογα, οὕτω κὴ νέφω νένοφα κατὰ τὰ ἔθνη τὸ ε μόνον ἐν τῷ ἐνεστῶτι. τῆς δὲ νέφω, εἰ καὶ μὴ ἔστι χρῆσις, ἀλλὰ δοκεῖ ὅμως πρωτότυπον αὐτὸ εἶναι τῆς νείφω, ὡς ἐποδηλοῖ καὶ τὸ ὃθ αὐτῆς νέφος καὶ ἡ νεφέλη. Επι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ ἄγαν, οὐκ ἀεὶ ἐν ταῖς συνθέσεσι φυλάσσῃ τὸ τῆς τέλοις ἀμεταβολον, ἀλλ' ἔστιν οὗ ὡς ἔστι μαθεῖν, ὃθ ἐπαγωγῆς· Οτι ἐρεθιστηὸν τῷ Αχιλλεῖ πρὸς τὴν μητρὸς ῥηθὲν, τὸ ἀλλὰ σὺ μὲν ναῦ νηὸς πήμονος μίνι Αχαιοῖς, πολέμου δ' ἀρραυέο πάμπαν·

Ζᾶς γὰρ ἐπ' ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας,
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο·
Δωδεκάτῃ δέ τοι αὖθις ἐλεύσεζαι οὔλυμπόν δε·
Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς πρὸ χαλκοβατὲς δῶ·
Καί μιν γουνάσομαι. καί μιν πείσεσθαι ὀΐω·
Ως ἄρα φωνήσασ', ἀπεβήσετο. τὸν δ' ἔλιπ' αὐτῆ,
Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικός.
Τὴν ἐπεὶ οὖν ἀέκοντος ἀπήυρων· αὐτὰρ Οδυσσεὺς,
Εἰς Χρύσην ἵκανεν ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην·
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος εἴσω ἵκοντο,

Ἰσία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ·
Ἰσὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν πομπόνοισιν ὑφάντες,
Καρπαλίμως. τὴν δ' εἰς ὅρμον πρέρυσσαν ἐρετμοῖς·
Ἐκ δ' οὖνας ἔβαλον. κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ἐκ δ' ἑκατόμβην θῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
Ἐκ δὲ Χρυσηὶς νηὸς ἐῆ πορτιπόροιο·

Ὅτι μὲν δία εἰς ὠκεανὸν ἔρχεσθαι ἐπὶ τοὺς ἀμύμονας αἰθιοπῆας, θεοὺς δ' ἅμα πάντας ἕπεσθαι, δωδεκάτῃ δὲ αὖθις ἔρχεσθαι εἰς Ὄλυμπον, τινὲς μὲν ἱστορικῶς θεραπεύουσι. λέγοντες ὅτι ἐν Διοσπόλει, μέγιστόν ἐστι διὸς ἱερόν. ἀφ' οὗ λαβόντες αἰθίοπες διὸς ξόανον, καὶ ἄλλων δαιμόνων σὺν αὐτῷ, κατά τινα καιρὸν τεταγμένον περινοστοῦσι τὰ κατὰ τὴν Λιβύην. καὶ πανηγυρίζουσι πολυτελῶς ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας. ἐπεὶ καὶ τοσοῦτοι παρ' αὐτοῖς οἱ θεοί. ἴσως γοῦν φασὶν εἰδὼς ὁ ποιητὴς οἷα καὶ τοιούτων ἐθῶν ἔμπειρος, ὃν γε καὶ Αἰγύπτιον γενεαλογοῦσί τινες, πλάττει ἐνταῦθα δωδεκαήμερον ἀφορμὴν διὸς, οὐ κατὰ ἱστορικῆς ἀφορμῆς. καὶ ναῦς εἰς τὸ πλάσμα ἐλθών. ἕτεροι δὲ, ἀλληγορίαν τινὰ καὶ εἰς ἴσον φασὶ, λέγοντες δία μὲν, τὸν ἥλιον. ὠκεανὸν δὲ ὡς ὁ γεωγράφος φησὶ, τὸν καθ' ὅλου τὸ μεσημβρινὸν κλίμα τεταμένον. ἡμῶν τὰ νότια τῆς οἰκουμένης τὰ πρὸς τοῖς αἰθίοψιν. ὅσου κατὰ τὸν χειμέριον καιρὸν ὁ τοιοῦτος ἄπεισι χρόνος, ἐπὶ πλανέων αὐξήσεως ἡμῶν κατὰ τὴν ποίησιν. ἤτοι ἐπὶ αἰθιοπίαν. ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ τῶν πραγμάτων τούτων καιρός, καὶ ὁ λοιμὸς μετὰ χειμῶνα γενέσθαι φαίνεται, εἰκότως ἂν χθιζότερου ἢ πρώην ὁ τῆς ἀλληγορίας ταύτης χρόνος αἰθιοπικώτερος ὤν, μετά τινας οὐ πολλὰς ἡμέρας εἰς τὸ ἑλλαδικὸν κλίμα τελέως ἀποκατασήσεσθαι λέγοιτ' ἄν, συντελέσαν τι πρὸς βοήθειαν τῷ Ἀχιλλεῖ. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ἐν οἷς σημειωτέον ὡς μὴ εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖται ὁ χρόνος. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ εἰς οὐρανόν. ὡς καὶ ἐν Ἀράτῳ δηλοῦται. καὶ ἐν Ἡροδότῳ δὲ, εἰπόντι ὅτι τὸν κύκλον πάντα τὸν οὐρανοῦ, δία καλοῦσιν οἱ Πέρσαι. ὥστε πολλὰ τῇ λέξει παρυφίσταται σημαινόμενα. ἔστι γὰρ χρόνος, ἰσορούμενος. μυθευόμενος. ἀλληγορούμενος. ἔστι δὲ εἰς νοῦν, εἴτ' ἐν ψυχῇ τῶν παντός. εἰς ἀέρα. εἰς αἰθέρα. εἰς ἥλιον. εἰς οὐρανόν. μὴ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς, ἐπίτηδες ἄλλως οἰκονομεῖ ἀφορμεῖν τὸν δία, ὡς ἂν ἐν τῷ μέσῳ καὶ οἱ ἕλληνες ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ ἑαυτοὺς ἀναλάβωσι, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς παρ' ἑαυτῷ ταλαντεύσας τὰ καθ' ἑαυτὸν, ἢ ἐπιμείνῃ τῇ μήνιδι, ἢ ῥοπήν τινα σχοίη πρὸς καταλλαγήν. ἔτι δὲ ὃ καὶ μάλιστα πρὸς τὸ πιθανὸν συμβάλλεται, ἵνα καὶ οἱ τρῶες μαθόντες ὡς εἰκὸς τὰ τῆς μήνιδος, θαρσήσωσι τῷ μάχῃ, καὶ οὕτω τέλος ἕξει ὁ σκοπὸς τοῦ ὁμηρικοῦ διός. ἐκ πρώτης γὰρ ἢ δευτέρας ἡμέρας, καὶ ζώνων ὀλίγων τῶν ἐφεξῆς, οὐκ ἦν εἰκὸς πληροφορίαν ζῆς τρωσὶν ἐντελῆ γενέσθαι τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μήνιδος. ἀλλ' ἦν ἂν ἡ εἰς τὴν μάχην αὐτοῖς τόλμα, ἀπίθανος. ὅτι δὲ αἰθιόπων, μὴ ὅτι κατὰ πραγωγὴν αἰθιοπῆες λέγονται, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐδηλώθη. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὅμοια. ἐν οἷς καὶ ἡγεμονεύς. μὴ ἡνιοχεύς. καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος ἀλκεύς. ὅθεν καὶ ἀλκείδης Ἡρακλῆς. καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος, κοινῶς διαβολεύς. ἀμύμονας δὲ αὐτοὺς λέγει, οὐχ ὅτι πάντες ἀγαθοί, ἀλλ' ὅτι τινές. πολλοὶ γὰρ ἀπ' αὐτῶν, ἀνθρωποφαγοῦσιν. ἕτεροι δὲ, οὐ μακροβίους αἰθίοπας, ἀμύμονας λέγεσθαι νοοῦσι. τοῦδε ὧν μὴ ἐν τοῖς τῆς περιηγητοῦ γέγραπται. ἄλλοι δὲ γράφουσι, μετὰ μέμνονας αἰθιοπῆας. λέγοντες αἰθίοπάς τινας εἶναι οὕτω καλουμένους, ἀπὸ μέμνονος υἱοῦ Τιθωνοῦ καὶ ἡμέρας. ὁ δὲ ὠκεανὸς, σεσημείωται συστέλλων τὸ ά. Τὰ γὰρ δίχα τοῦ νος ὀξύτονα πάρα τρεῖς συλλαβὰς, ἐκτείνει τὸ ά. χωρὶς τῶν παρὰ τοῖς ὕστερον. οἱ τὴν παλαίγουσαν τοῦ Ἰουλιανοῦ συστέλλουσιν. ὁ ἑανὸς πέπλος συστέλλων τὸ ά, οὐκ αὐτίκειται. τρισύλλαβος γάρ ἐστιν· Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐλθεῖς ἐς ὠκεανὸν εἰς τοῦ δεῖνα χθιζὸς ἔβην μετὰ δαῖτα ἥγουν εὐωχίαν, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο, δωδεκάτῃ δέ τοι αὖ τις

ἐλθύσεσθαι οὔλυμπόνδε, πρῳδηθήσεταί ποτε εἰς παυσανίαν τὸν λυτελῆ μακρόμερον· Οτι τοῖς παλαιοῖς ἔθος ἦν ὁπηνίκα ἱκέτευον, κεφαλῆς τε λαμβάνεσθαι τῆς τοῦ ἱκετευομένου, καὶ χειρὸς δεξιᾶς ἢ καὶ γονάτων. κεφαλῆς μὲν, ἀπὸ μέσης γενάδος κατὰ Εὐριπίδην, ἢ ἀνθερεώνος καθ' Ομηρον, ἀπὸ τὸ ἡγεμονικόν. ἐν αὐτῇ γὰρ τὸ λογιστικὸν ὡς περείρηται. δεξιᾶς δὲ, ἀπὸ τὸ πρακτικόν. γονάτων δὲ, ἀπὸ τὸ κινητικὸν καὶ βαδιστικόν. καὶ ἤθελον συμβολικῶς δὴ ἱκετευομένοις προσκαλεῖν. ἀπὸ μὲν τῆς κεφαλῆς, εἰς τὸ σωθέσθαι καὶ κατανοῆσαι. ἀπὸ δὲ τῆς δεξιᾶς, εἰς τὸ πρᾶξαι· ἀπὸ δὲ γονάτων, εἰς τὸ κινηθῆναι πρὸς ἃ ζητοῦνται. ἢ καὶ ἐπικλασθῆναι τὴν ψυχὴν καὶ καμφθῆναι οἷς ἱκετεύονται. καὶ γὰρ ἐν τοῖς γόνασι μάλιστα κλᾶται τὸ σῶμα. καὶ ἦσαν ταῦτα σύμβολά τινα, καὶ οἷον οἰωνισμοὶ τῆς ἱκετείας τέλους. σπασαμένη μέντοι ἤτοι ἀριστερᾶς χειρὸς, οὐ προσήπτοντο, ἀπὸ τὸ δυσοιώνιστον. οὐ γὰρ προσεῖχον οἱ ἀριστεροῖς. ὅσου γε καὶ τὰ μὴ αἴσια, σπασαὶ καὶ ἐπαρίστερα ἔλεγον. ὥσπερ τὰ ἀγαθὰ, δεξιά. τύχην λέγοντες δεξιὰν. καὶ νόημα δεξιόν. καὶ δεξιοῦσθαι τὸ φιλοφρονεῖσθαι. κεφαλῆς δὲ, οὐ τῆς ὅλης ἥπτοντο, ἀλλὰ τῆς ἀνθερεώνος καὶ τοῦ γενείου, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ, λέγων. ὁρῶ σε δεξιὰν κρύπτοντα. καὶ προσωπον ἔμπαλιν στρέφοντα, ὡς μή σου προσθίγω γενάδος. Τοῦτο δὲ δηλωτικὸν καὶ τὸ, μὴ πρὸς γενείου μὴ ἔξελῃ τὰ φίλτατα. καὶ τὸ, ἀλλ' ὦ φίλον γένειον ἀιδέσθητί με· Ισέον δὲ ὅτι εἰ καὶ κεφαλῆς καὶ χειρὸς καὶ γονάτων οἱ ἱκέται ἥπτοντο, ἀλλὰ τὴν ὅλην ἱκετείαν γοναάζεσθαι φασὶν ἐκ μέρους οἱ παλαιοὶ, διότι τοῖς ἱκετεύουσιν εἰ καὶ μὴ κεφαλῆς ἢ χειρός ὅτι λαβέσθαι, τῆς μὲν, ἔμπαλιν τυχὸν στρεφομένης, τῆς δὲ, κρυπτομένης, ἀλλὰ γόνατος γοῦν οὐ πάνυ δυσχερὲς ἅπτεσθαι. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, τὴν τοῦ γονυπετεῖν λέξιν, ἐντεῦθεν ἐφεύρον. σωθέντες ἐκ τοῦ γόνυ καὶ τοῦ πέτειν. ἀφ' οὗ τὸ πίπτειν πράγεται, ὡς τὸ ῥίπτειν ἀπὸ τοῦ ῥέπειν. ἀκολούθως δὲ τούτῳ, καὶ ἡ γονυκλισία ὠνόμασται· Οτι δὲ πέτω, ἔστι ῥῆμα βαρύτονον ἄῤῥητον, δηλοῖ ὁ πέσω μέλλων σύγκρισος. ὁ δωριεῖς καὶ αἰολεῖς πεσῶ λέγουσιν, ὡς ἐσῶ. κλαυσῶ. ἀφ' ὧν τὸ πεσεῖται ἐσεῖται, κλαυσεῖται καὶ τὰ ὅμοια. ἐκ δὲ τοῦ πεσῶ ἀνελθόντος εἰς ενεσῶτα, καὶ τὸ πέσημα ὃ ὅτι πῶμα, κεῖται πρὸ τῆς τραγικῆς· Οτι ὁ θαρρῶν ἱκετεῦσαι καὶ πεῖθέ τινα, εἴποι ἂν καιρίως τὸ, καί μιν γοωάσομαι. καί μιν πείσεσθαι ὀΐω. καὶ ὅρα ὅτι νῦν μὲν τὸ πείσεσθαι, σαφῶς ἔχει. ὅτε δὲ Αχιλλεὺς θυμομαχῶν εἶπεν, ἄτινα οὐ πείσεσθαι ὀΐω, ἀσαφῶς εἶχεν ὁ λόγος. ἢ γὰρ εἰς ἃ οὐ πείσεσθαι οἴομαι τινὰ, ἢ εἰς ἃ ἐγὼ οὐ πεισθήσομαι. ὃ καὶ κάλλιον. ἔφη γὰρ κατωτέρω ἐκεῖ. οὐ γὰρ ἔγωγέ τοι πείσεσθαι ὀΐω. τὸ δὲ καί μιν, προτεθὲν τῷ καί μιν γοωάσομαι, καί μιν πείσω, σχῆμα καλὸν ποιεῖ τὸ κατ' ἐπαναφοράν· Οὐ σωφρὴν ἀτρεκὴς ἔλεγχος ἔχει τὸ, χώομενον κατὰ θυμὸν, δύζωνος γυναικός. τὸ γὰρ πλῆρες χώομενον, ἀντὶ γυναικὸς, ἢ σύνεκεν γυναικός· Ισέον δὲ ὅτι, τὸ κατὰ θυμὸν χώεσθαι ἤγουν συγχέεσθαι τὸν Αχιλλέα, τέλος τὸ μηνίειν ἀχαιοῖσι, πολέμου δ' ἀποπαύεσθαι πάμπαν. ὃ πρήνεσεν ἡ μήτηρ θέτις τῷ φίλῳ υἱῷ, προσαναφωνητικῶς δὴ αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ποιητοῦ τεθεί. δύζωνον δὲ γυναῖκα τὴν Βρισηίδα λέγει, αὐτὶ τοῦ δυκόσμητον. ἀπὸ μέρους ζώνης τοῦ γυναικείου κόσμου, τῆς ζώνης δηλαδή. ὡς καὶ εἴ τις εἴπη, ἄνδρα μοι προχίτωνα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀμπροχίτωνας ἑταίρους. ὡς γὰρ ἀνὴρ ὁπλίζεται ποτε μερικῶς μίτρᾳ, οὕτω καὶ γυνὴ κατὰ τῶν ἐρασῶν, ὁποῖά τι ὅπλον τὸ ἑαυτῆς δύζωνον προβάλλεται. οἱ μέντοι μεθ' Ομηρον, δύζωνον ὁδίτην λέγοντες. ἢ βιοῦτόν τι ἐπὶ ἀσκηδύου καὶ δυσκόλοις τὴν λέξιν ζητέασιν. ὅρα δὲ ὅτι γυναῖκα, οὐμὴν κόρῃ σύναυθα τὴν Βρισηίδα εἶπεν ὡς ἀλλαχοῦ· Οτι κρίνει καὶ ὁ ποιητὴς, ἠδικῆσθαι τὸν Αχιλλέα, λέγων. βίῃ ἀέκοντος ἀφαιρεθῆναι τὴν Βρισηίδα. πάντως δὲ τὸ βίᾳ, οὐ δίκαιον. ἀέκουσα δὲ καὶ ἐκείνη κατὰ τὸν ποιητὴν, ἐπορούσθη. τὸ δὲ ἀέκοντος, ἑρμηνεία ὅτι τὸ, βίῃ. ὅπερ λέξις ὅτιν ὁμώνυμος. καὶ διαφορὰν ἔχει τι ἀσαφείας εἰ μὴ ἑρμηνεύοιτο. λέγεται γάρ ποτε βίᾳ, ἢ ἢ κατὰ ῥώμην δυνάμεως· Οτι ὥσπερ οἶκος μὲν καὶ δόμος τὸ ὅλον λέγεται, μέρος δὲ αὐτῶν ἡ ἑστία, ἥτις καὶ ἰσία ὀνομάζεται, καὶ πάλιν ὅλον μέν τι ὁ ναὸς, μέρος δὲ αὐτοῦ

ὁ βωμὸς, οὕτω καὶ ὅλον μὲν, ὁ λιμήν. μέρος δὲ, ὁ ἐνθησόμενος ὅρμος. αὐτὸ δὴ τὸ πρὸς τῇ γῇ, ἔνθα καὶ ὁρμεῖ ἡ ναῦς, καὶ ἀπὸ τῶν ναυτῶν ὁρμίζεται. καὶ εἰς μὲν τὸν λιμένα, πολλάκις καταβαίνουσιν οἱ πλέοντες. εἰς δὲ τὸν ὅρμον, ἐρετμοῖς καθιστῶσι τὴν νῆα. διὸ ὁ μὲν ὁρμισθεὶς, ἀνελιμενίσθη. οὐμὴν ὁ ἐν λιμένι ἀφ' ἀνάγκης καὶ ὥρμισται, εἰ μὴ καὶ πρὸς τῇ γῇ γένηται. ἐὰν δὲ βωμὸς ὁ ὅλος λεχθῇ τοῦ ναοῦ, ἡ ἑστία ὁ σύμπας οἶκος, ἀπὸ μέρους ἐλέχθη τὸ πᾶν. ὁμοίως καὶ ἐὰν τὸν πάντα λιμένα ὅρμον τις εἴποι. ὁ γὰρ λιμὴν, ὅρμων περιεκτικός. διὸ ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα, ὁρμισίας ταῖς τῶν λιμένος προσγείοις λέγει καταπομπὰς καὶ καταγωγάς. Οτι δὲ ὅρμος κυρίως ὅτι τὸ τοῦ λιμένος πρὸς τῇ γῇ πέρας, δηλοῦται σαφῶς καὶ ἐν τῷ, λιμένα ναύσιμον ἐκπληρῶν πολάτῃ, ὁρμεῖ. ὡς μὴ ἂν ἄλλως ἔξον ὃν ὁρμισθῆναι νῆα τοιαύτην, εἰ μὴ κώπαις ἐκπληρώσαις τὸν ὅλον λιμένα, πρὸς τῇ γῇ γενήσαι. δηλοῖ δὲ φανερῶς τὴν ἐν τούτοις διαφοράν, τὸ μὲν, λιμὴν ὄρμος. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἀρετὴ λιμένος, τὸ πολυβενθὲς ἔχων ἀγχιβαθές. ὡς ἂν ἔχοι τοὺς τῶν ἀνέμων σέγειν ἐμβολάς, καὶ μὴ ταῖς νῆας λύειν προσαραιπομένας ταῖς ἀκταῖς. εἰ δέ τις λιμὴν μὴ διοῦτος εἶν τετυχηκώς, ἀπίστος ποτε τοῖς ἐλλιμενιοθεῖσιν ἀρβαίη, ἀσεῖος ἂν παραγραμματισθεὶς, πολυπενθὴς αὖτε πολυβενθέος κληθήσεται. Ιστέον δὲ ὅτι τὲ ἐκ τοῦ ἐνθέντος ὅρμου, ἔξορμος λέγεται τῷ ἀναπλεῖν, ὁ ἔξω τούτου γινόμενος. καὶ ὅτι καὶ κόσμος περιτραχήλιός τις ὅρμος ποτὲ καλεῖται, ὁ καὶ ὁρμίσκος καθ' ὑποκορισμόν. Ενταῦθα δ' ἰστέον καὶ ὅτι ἔργον διασκευῆς, τὸ ἐν τοῖς πράγμασι τὸν τρόπον λεπτολογεῖν, καθ' ὃν αὐτὰ γίνονται, κἂν μὴ πάνυ ἀναγκαῖον εἴη, ἔστιν ὅτε τὸ διοῦτον τῷ ἀκροατῇ, καὶ πλεονάζει ὁ ποιητὴς τούτῳ τῷ χήματι, γυμνάζων τὸν ἀκροατὴν, ὅπως ὅτι καὶ ἐν τοῖς δυτελέσιν δυσωρεῖν τὸ γραφειν. τίθησιν δὲ καὶ ἐνταῦθα διασκευὴν, ἐν οἷς λέγει οὐ ἔλλιπας εἰς Χρύσην ἀπελθόντας, τοιαῦτά τινα ὡς εἰκὸς ποιεῖν. οἵδ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο, ἱστία μὲν στείλαντο, θέον δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ. ἰσὸν δ' ἰσοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσαν ἐρετμοῖς. ἐκ δ' ὐναὰς ἔβαλον. κατὰ δὲ πρυμνήσια ἔδησαν. ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ἠιόνῐ θαλάσσης. καὶ ἑξῆς. Καὶ σημείωσαι ὅτι τὸν μὲν τῆς προδιειλημμένης νηὸς ἀνάπλουν τὸν ἐκ τροίας, καὶ τὸν ἐκεῖ αὖθις κατάπλουν, οὐ διεσκεύασεν ὁ ποιητὴς, ὡς ἀγωνιῶν καὶ πανηδῶν εἰς ἔργα. καὶ οὐ δὲ σκυθρωποῖς πράγμασι πραμίξαι θέλων πανηγυρικοῦ χήματος ἱλαρότητα. τὴν δὲ εἰς Χρύσην αὐτῆς καταγωγὴν, καὶ τὰ τῆς θυσίας, ὡς πανηγυρικὰ, τῷ συσκιεῖ φιλοτιμεῖται χήματι, τῇ διασκευῇ. οὐ σπουδαιοχήρας, ἀλλὰ καταιθρως ἐπισπουδάζας διασκευάς. τὸν δὲ διοῦτον πλοῦν μετρῶν ὁ γεωγράφος, φησὶν ὅτι ἀφ' τῆς Κιλίκων Χρύσης, ἐπὶ τὸν ναύσταθμον, ἑπτακόσιά που σταδία πλοῖς ἡμερήσιος, ὅσον φαίνεται πλεύσας ὁ Οδυσσεύς. Ισέον δὲ ὅτι ἱστία μιᾷ εἰσι, τὰ ἐπὶ τοῦ κέρως λίνα. οἷς ὅλα καὶ πτεροῖς ἡ ναῦς τὸν δρόμον ταχύνει. στέλλασθαι δὲ παρὰ μὲν τοῖς ὕσπορ, καὶ ἐπὶ πορείας τίθενται. στέλλεται γοῦν τις ὁδὸν τινα. ἐνταῦθα δὲ τὸ στείλαντο ἱστία, ἀντὶ τοῦ συνέστειλαν εἰρῆται. σημαίνει δέ ποτε καὶ ζεύγνυσι κοσμιότητα τὸ στέλλειν, ὡς δηλοῖ ὁ σολμὸς, καὶ ὁ σύσταλής. ἀπὸ δὲ τοῦ ὁμηρικοῦ στέλλειν, μὴ περιστέλλειν λέγεταί τις κακὸν, ἀντὶτοῦ πορικρύπτειν. πορικαλύπτειν. τὸν δὲ ναυτικὸν σόλον, ἑτερόῖον τι στέλλειν πράγει. Ισὸς δὲ τὸ ὀρθὸν ξύλον, οὔπορ τὸ κέρας καὶ τὰ ἱστία κρέμαται, κατ' ἀγχίνοιαν τινα οὕτω λεχθείς. αὐτὸς γὰρ μάλιστα ὀρθὸς ἵσταται. ἰσοδόκη δὲ, ξύλον κατὰ πρυμναν ἀγέλην. καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἱστός. γράφεται δὲ, ἐξ τοῦ κ', διότι τὰ πρὸ τὸ δέχω, οὕτω προάγουσαι ἰωνικῶς. οἷον, ξεινοδόκος δωροδόκη ἰσοδόκη. ἴδη δὲ καὶ ἀπλῶς. πανδοκεύτριαν γοῦν ὁ κωμικὸς φησί. καὶ ξυροδόκην. καπνοδόκην. καὶ διαῦ τά τινα. δῆλον δὲ ὅτι, κοινωνία τὶς ἦν τῇ παλαιᾷ ἰαδι καὶ αἰθίδι. Πρότονα δὲ κατά τινας μὲν, χοινία. δι' ὧν τὰ ἱστία, πῇ μὲν ἀνέληνται, πῇ δὲ χαλῶνται. μάλιστα δὲ τὰ σωδέοντα τὸ κέρας πρὸς τὸν ἱστὸν, ὡς φασιν οἱ εἰδότες. Φυλάσσεται γὰρ ἡ λέξις ἔτι καὶ νῦν πρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς. εὕρηται δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ πρότονος. Τὸ δὲ ὑφέντες, καιρίως

εἴρηται, αὐτὶ τοῦ χαλάζωντες. σὐτεῦθεν καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμηρον, καθυφισάμενον τὸ αὐίε σθαί τινος σὐσάλως. καὶ δίκη καθ' ὑφέσεως, ὅτε τις δικηγόρος χαυνωθεὶς, προδοῦ τὴν ὑποθέσιν ὑπενδοὺς, καὶ οἷον καταχαλασθεὶς. ὅρμος δὲ τί ὅτιν, αὐωτοῦρῶ ἐγράφη·

Εὐναὶ δὲ ναῦ, οὔτε αἱ κεῖται, οὔτε αἱ διατρίβαι. ἀλλὰ αἱ τὴν νῆα δυνάζουσαι ἄκυραι, σὺ τῷ χαλᾶσθαι κατὰ τοῦ ὕδατος. πολλαχοῦ δὲ ἡ λέξις δύρεθήσεται· Πρυμνήσια δὲ, τὰ ἀποδεικνύμενα χοινία. τουτέστιν οἷς ἡ ναῦς ἀγκυρεῖται εἰς γῆν. καὶ οἷς ὥσπερ πείθεται. διὸ τὰ αὐτὰ καὶ πείσματα λέγουσι· Ρυμὸν δὲ σὺ ταῦθα μὲν, ὁ αἰγιαλὸς, ᾧ τὰ κύματα προσρήσσονται. ὡς που φησὶν ὁ ποιητὴς, χέρσῳ ἐρυγνύμενον μεγάλα βρέμει. σὺ δὲ Ὀδυσσείᾳ, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἣν αἱ κῶπαι ῥήσσουσι, ῥυμὸν καλεῖ. καὶ νῦν μὲν οὕτω διεσκεύασεν ὁ ποιητὴς. προϊὼν δὲ, θυτικὴν διασκευὴν ἑτέραν ποιήσει σὺ τῷ, ἀνέρυσαν μὲν πρῶτα. καὶ ἔσφαξαν. καὶ ἔδειραν. καὶ τὰ ἑξῆς. ἀλλαχοῦ δὲ, διασκευάζων τὸν ὀβ ὕπνου νυκτερινοῦ ἐγερθέντα, ἐρεῖ. μαλακὴν σύδωνα χιτῶνα. ποδὶ δὲ μέγα βάλλετο φάρος. καὶ τὰ ἑφεξῆς. ποδὶ δὲ ὁ ποιητοῦ αὐτοῦ, σὺ ἑτέροις διασκευάσει, ὅτι κνημῖδας μὲν πρῶτα, ποδὶ κνήμας ἔθηκε. καὶ τὰ ἑξῆς. ὅλως γὰρ χαίρει διασκευαῖς ὡς ποδιφραζούσαις τὸ πρᾶγμα καὶ πλατυνούσαις. ναὶ μὴν καὶ γλυκαζούσαις τῇ ἀφελείᾳ. ἐμβύσαις δὲ καὶ διδασκαλίαν πραγμάτων. καὶ λόγου σαφήνειαν, τῇ κατὰ φύσιν τῶν πραγμάτων διεξόδῳ καὶ τάξει, ὡς πολλαχοῦ δειχθήσεται·

Οτι δέ ποτε καὶ κάλλοις ἐκφανοῖς χρεία ταῖς διασκευαῖς, δηλοῖ σὺτεῦθεν ἄρχεται ὁ ποιητὴς, κεφαλαιώδης τέσσαρα ἔπη δὲ τῆς ἐκ προθέσεως κατὰ χῆμα δύσεδὲς ἐπαναφορικὸν. καὶ εἰπὼν ἐκ δ' δύναὶ ἔβαλον. ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον. ἐκ δ' ἑκατόμβοιο βαῖεν. ἐκ δὲ Χρυσηῖς νηὸς βῆ. ὡς δὲ ἓξ ῥηθείσης δύναὶ δύναίας τοῦ Εὐριπίδης φησὶν, οἶδεν ὁ περιτυχών·

Τὴν μὲν, ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολυμήτις Ὀδυσσεὺς
Πατρὶ φίλῳ σὺ χερσὶ τίθη. καί μιν προσέφην·
Ω Χρύσῃ, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Παῖδα τέ σοι ἀγέμεν. Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
Ρέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. ὄφρ' ἱλασσώμεθα ἄνακτα,
Ος ναῦ Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν·
Ως εἰπὼν, σὺ χερσὶ τίθη· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων,
Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην,
Εξείης ἔστησαν εὐδμήτου πὸδὶ βωμοῦ·
Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
Τοῖσιν δὲ Χρύσης, μεγάλ' ὄγχετο χεῖρας ἀνασχών·
Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ'. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας.
Κίλλαν τε ζαθέην. Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις·
Ηδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες ὐξαμένοιο.
Τίμησας μὲν ἐμέ. μέγα δ' ἴλασο λαὸν Ἀχαιῶν. 450
Η δ' ἔπι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
Ηδη νῦν Δαναοῖσιν ἀφὲλ λοιγὸν ἄμυνον·
Ως ἔφατ' ὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·

Οτι τὸ, τὴν μὲν Ὀδυσσεὺς πατρὶ φίλῳ σὺ χερσὶν ἐτίθει, ἀπλῶς εἴρηται αὐτὶ τοῦ ἐδίδου. ἢ προετίθει. ἄλλως γὰρ σὺταῦθα οὐ πάνυ κυριολεκτεῖται τὸ τιθέναι· Οτι Ὀδυσσεὺς ἀρδοὺς τῷ Χρύσῃ τὴν θυγατέρα, σὺ τῷ ἀγαγεῖν ἐπὶ βωμὸν, ἵνα οὕτως ἐμφιλώσῃ μὴ τῷ Χρύσῃ ἀλλὰ τῷ Φοίβῳ τὴν χάριν γενέσθαι, εἶτα χρᾶται καὶ διηγήσει ἁπλῶς, αὐτὸ διεξελθὼν μόλον τὸ πρᾶγμα σὺ σεμνῷ. ὦ Χρύσῃ πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, ὡς νῦν χρὴν δηλαδὴ παῖδα τέ σοι ἀγέμεν, Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν,

ὄφρ' ἱλασώμεθα ἄνακτα, ὃς νεῶ ἀργείοισι πολύσσονα κήδε' ἐφῆκεν· Ὅτι δὲ τὸ αἶαξ ἀνδρῶν, πολὺ εὐδοξότερον τὸ, δύρυκρεῖων, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. εἰταῦθα δὲ, ἔδει μὲν εἰπεῖν τὸν χρύσην αὐτίκα, ὅτε ἀπέλαβε σαλεῖσαν τὴν θυγατέρα. ὁ δὲ ποιητὴς δεξιώτατα σιγῶντα ποιεῖ αὐτὸν, ὡς καὶ προμικροῦ δεῖ κήρυκας καθὰ καὶ προείρηται. οὔτε γὰρ ἐᾶσαι νεῖν ὁ γέρων ἔχει δεῖ ἀφροδίδοντας, μεμνημένος ὅσα ἠπείληται, καὶ εἰδὼς οὐχ ἑκουσίαν τὴν ἀποδοσιν. καὶ οὐ δὲ λέγειν καλὸν ἔγνωκε δεῖ δωρισαμένους. προξωτικόν τε γὰρ ἔδοξε, καὶ οὐ δὲ πρέπον δύεργετουμένῳ ἀνδρί. τάχα δὲ καὶ ἡ πολλὴ χαρὰ, παιρεῖται δεῖ λόγοις τῷ γέροντι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπεσημήνατο, εἰπὼν. ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων. ἄλλως τε κατὰ δεῖ παλαιοὺς, οὐ δὲ τοσαύτην ἔχει νίνησιν τὰ ἥδεα, ὅσην τὰ λυπηρά. διὸ τὴν μὲν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ λύπην ἔχων, καὶ ὠδυρόμενος καὶ ἐλάλησε. χαρᾶς δὲ οὐδὲν ποιεῖ ἐπίσημον, ἀλλ' ἢ μόνον δύχεῖ ἀγαθὰ τοῖς ἕλλησιν ὕδωρ. εἰς ὃ προεκλήθη ὑπὸ τῆ Ὀδυσσέως, ὅτε καὶ λαλεῖ πρὸς ὃν ἐχλιῶ. ἤγαγε πρὸς τὸν φοῖβον, οὗ χαρίν ἔλαβε τὸ θυγάτριον, ὃ ἐπὶ δωμὸν ἄγων Ὀδυσσεὺς, εἰ χερσὶν αὐτῷ ἔθετο· Ὁρα δὲ πεισμονίης ἀκαίρου βασιλικῆς ἀρτέλεσμα, ὡς καὶ προεγράφη. ὁ γὰρ ἀπερείσια μὴ λαβὼν δῶρα, ἀπειάτην τε ἀπέδωκε τὴν αἰχμάλωτον, καὶ ἑκατόμβην προσαπεδέδωκεν· Ὅτι ὁ τιμηθεὶς μείζων βαθμῷ στάσως, ὁλεθρίως μύτοιγε ἢ ἄλλως ἐπιζημίως, εἰκὸς δὴ δικαίρως ὅτι ὡς εἰ ἑκατόμβιος μοῖρα ἐγένετο. κἀκεῖ γὰρ ἔστι μὲν κατὰ τὸν ποιητὴν, τὸ τῆς στάσως ἐφεξῆς κατὰ τὸν δωμόν. ἐξείης γὰρ φησιν ἕσθειν πρὸ δωμόν. τῶν δὲ ἐσώτων, οὐδὲν πορισώζεται. σφάπονται γὰρ. εὐδμητος δὲ νεῦ, ὁ δύδόμητος. ᾧ ἴσον εἰ ἄλλοις, ὁ εὐκτίμενος. οὐ δηλυκὴν, ἡ δύκτιμένη· Ὅτι καὶ θύοντες, χερνίπτονται οἱ παλαιοὶ ὡς εἰταῦθα. καὶ δύχρῶμενοι δὲ, ὡς εἰ Ὀδυσσεία φαίνεται. δεῖ γὰρ καθαροὺς τῶν θείων γίνεσθαι. φησὶ γὰρ. χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο. ἤγαγε προέθεντο. προέρριψαν. εἰσὶ δὲ οὐλοχύται, ὡς μὲν εἰ αὐθ' εἷς εἰπεῖν, τὰ προθύματα. οὐλοχύτας γὰρ πρὸ τῆς θυσίας μετέχειρίζοντο. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς φησὶ, προεβάλοντο. εἰ δὲ χρὴ καὶ πλατύτερον εἰπεῖν δεῖ τὸ βάφεσθαι, οἱ οὐλοχύται, οὐλαὶ ἦσαν. τουτέστι κριθαὶ μεῖὰ ἅλῶν, αἷς ἐπέχεον τοῖς βωμοῖς πρὸ τῆς ἱερουργίας. ἐστίον δὲ ὕδωρ, ἢ πολυστάθειαν καρπῶν οἰωνιζόμενοι, ὧν ἀπαρχὴ οἷον αἱ οὐλαὶ αὗται προσήγοντο, ἢ ἄλλως δεῖ τὸ πρὸς θεοὺς δύχάρισον εἶδος τῆς εἰς τὸ ζῆν δύεργεσίας. ἐπεὶ τὸ βαλανηφαγεῖν, καὶ τῆς τῶν δρυκάρπων ἀπαλλαγέντες τροφῆς, εἰς ἥμερον βίον τὸν ἐκ τῶν ποριμων μετέστεσον. διαδὺς γὰρ καὶ κριθαὶ προεβάλοντο, σπέρμα ἥμερον. αἷς πρώτας κρατεῖ λόγος εἰς χρῆσιν ἐλθεῖν τοῖς πάλαι ποτε ἀπαλλαγεῖσι τῆ βαλανηφαγεῖν. διὸ κὴ κριθαί φασιν ἐκλήθεν, διότι αὐτῶν δύρεθεισῶν, διεκρίθεν τῶν ἀλόγων ζώων οἱ ἄνθρωποι. εἰντεῦθεν δὲ καὶ ὁ κρίβανος, οἱονεὶ κριθῆς βαῦνος. καλοῦσι δὲ βαῦνον μέχρι καὶ ἐδάρτι πολυσπορίσιοι τὸν τὸ πυρὸς τόπον, ὃν καὶ πρισίαν λέγομεν ἰδιωτικῶς. ἐκεῖθεν δὲ καὶ οἱ πρὸ τῷ κωμικῷ κριβανωτοὶ, ἄρτοι δηλαδὴ ὀπτηθέντες κριβανῷ. ὃν καὶ κλίβανον δεῖ τὸ λ' φασὶν, ὁμοίως τῷ κεφαλαργία, κεφαλαλγία. εἰς δύχαρίσον δὲ μνήμην τῆς παλαιᾶς βρώσεως, αἱ οὐλαὶ προεβάλλοντο. αὗτινες τὴν ἀρχὴν, ὅλαι ἦσαν σῶαι ἐσθίοντο, πρὶν γενέσθαι τὰ τὸ ἀλεπτόν. διὸ καὶ οὐλαὶ λέγονται κατὰ πρόσλημμ τὸ ὑ, ὁλαὶ ἄλλως ὀφείλουσαι λέγεσθαι. ὅθεν καὶ ὀπτήνικα μὴ πρῆσαν οὐλαὶ δυτέστι κριθαὶ, αὐτὶ κριθῶν, δρυὸς φύλλα προεβάλλοντο. ἀναπρέπουσι γὰρ οὕτω πρὸς παλαιοτάτην μνήμην διαίτης. καὶ ἀναμιμνησκόμενοι τῆς ἐκ τῶν δρυκάρπων παλαιφάτου τροφῆς. ὡς καὶ οἱ Ὀδυσσεία οἱ τὸ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, μὴ ἔχοντες κριθὰς λοιπὸν, φύλλα δρεπόμενοι τόρνα δρυὸς, ἤσθιον. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ οἶνον λείβειν μὴ ἔχοντες, ὕδωρ ἔσπενδον. δύπόρισα ταῦτα σπονδήν τε καὶ οἷον οὐλοχύτας, ὀξυρυγκότες. καὶ αὕτη μὲν αἰτία τῆς τῶν κριθῶν πραλήψεως, εἰ τοῖς οὐλοχύταις. ἄλλας δὲ ταῖς οὐλαῖς αἰτίας μίγνυον, οὐ μόνον δεῖ γονιμότητα καὶ τὸ εἰ προφαῖς νόστιμον, ἀλλὰ καὶ διότι φιλίας οἱ ἄλες σύμβολον. διὸ καὶ τοῖς ἐπιξενουμένοις προτίθεντο πρὸ τῶν ἄλλων βρωμάτων, ἢ

δεῖ τὸ τῆς

δ᾽ ἐκ τῆς φιλίας νόστιμον καὶ πρᾶμονον, πραμονίης γὰρ αὖτος πολλοῖς τῶν σωμάτων καὶ ὁ ἅλς, ἢ καὶ εἰς σύμβολον τῆς κατὰ φιλίαν σώσως. ὡς γὰρ ἅλς δὲ ὑδατίων πολλῶν ἐυτῶν καὶ χυτῶν παγείς, εἴ τι στερεὸν γέγονε σῶμα, οὕτω καὶ οἱ σωελθόντες εἰς ξενίαν ἐκ διεσώτων, εἰς σὺ τῷ τε τόπῳ καὶ τῇ φιλικῇ διαθέσει ξυνήχθησαν. οἶνος δὲ, εἰ καὶ μὴ τοῖς οὐλοχύταις συμπαρελαμβάνετο, ἀλλ᾽ οὖν σὺ ταῖς σπονδαῖς χρήσιμος ἦν μᾶλλον σὺ οὐ λοχύτας. διότι καὶ ἡ τούτου εὕρεσις ὥσπερ καὶ ἡ τῶν κριθῶν, πολιτικοῦ βίου καὶ ἡμέρου ὄντι καταρχή. ὀλίγα γάρ ποτε εὕρηται. Ισέον δὲ ὅτι τὸ ποιητὸ οὐλοχύτας εἰπόντος, τινὲς τῶν ὕστερον ὧν ὅτι καὶ ὁ Ρωμαῖος Δίων, οὐ σωθέτως οὐλοχύτας. οὐλὰς δὲ μόνον φασίν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως σωτομώτατα φράσαι περί τε οὐλοχυτῶν καὶ τῆς δ᾽ οἴνου σπονδῆς, ὅτι διπῆς οὔσης σὺ ἡμῶν τροφῆς τῆς ἀναγκαιοτάτης, ξηρᾶς τε ἅπτις σὺ σπέρμα σι θεωρεῖται, καὶ ἄλλοις καρποῖς. ἔτι δὲ καὶ τῆς ὑγρᾶς, τῆς θεωρουμένης πρώτως μὲν σὺ ὕδατι δευτέρως δὲ καὶ σὺ οἴνῳ. ἀπαρχὰς οἱονεὶ τῆς ὅλης ζωογόνου τροφῆς εὐχαρίστως οἱ παλαιοὶ τοιός τε ὁλοχύτας σὺ ταῖς θυσίαις προεβάλλοντο ἀπὸ ξηρᾶς τινος τροφῆς, ἀλλὰ μὴν καὶ ταῖς σπονδαῖς σὺ ἄλλοτε ἄλλῳ ὑγρῷ χνομένας πρὸς σὺ καιρούς. μετὰ δὲ σὺ οὐλοχύτας, αἱ θυσίαι καὶ ἡ σὺ αὐταῖς κρεωφαγία. διότι κὴ μετὰ τὴν τῶν ἀναγκαίων τροφῶν εὕρεσιν, ἡ τῆς κρεωσιτείας πολυτέλεια κὴ ὁ τῆς τρυφῆς ἐπείσακτον εὕρημ). δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι, τινὲς παντελῶς ἑτέραν τραπόμενοι, οὐ θύματα ἢ προθύματα ἢ προβολὴν θυμάτων σὺ οὐλοχύτας φασὶν, ἀλλ᾽ αὐτὰ τὰ καινὰ εἴτουν τὰ ἀπεῖα δι᾽ ὧν αἱ οὐλαὶ χέονται. οὐλὰς νοσιῶντες ἀπὸ μέρους, καθὰ κὴ ὁ Δίων ἔφρασε, τὸ μίγμα τὸ ἐκ κριθῆς κὴ ἅλὸν. αἱ δὲ οὐλαὶ, ὀξυόν) πρὸς διασολιὼ τὸ, οὖλαι τρίχες. εἰ καὶ ἄλλως συμπίπτουσι ταῖς τραυματικαῖς οὐλαῖς· Οτι χεῖρας ἀναχὼν, αὐτὶ τοῦ ἀπατείνας εἰς δύχην. λέγεται δὲ τὸ ἀναχεῖν, καὶ ἐπὶ ἀνατολῆς. ἀνέχειν γὰρ ὁ ἥλιος καὶ ἀναχεῖν λέγεται. τὸ δὲ χεῖρας ἀναχὼν, σὺ ἄλλοις, ἀναχόμενος δύρεθήσεται παθητικῶς. ὅπερ ἕτερος ποιητὴς, ἀναπτύξας χεῖρας φησί· Σημείωαι δὲ ὅτι τῷ ἀνίσχειν, ἀντίκειται τὸ κατίσχειν, ὡς Ηρόδοτος δηλοῖ λέγων. κατίσχει στέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν βοῦν τὴν γεννῶσαν τὸν Απιν. κὴ ὅτι τὸ ἀναχεῖν, καὶ ἐπὶ ὑομονίης ποτὲ λέγεται. φησὶ γοῦν ὁ αὐτὸς. μέγα ἢ σμικρὸν λυπηρὸν ἀναχήσειν. ἤγουν ἀνέξασθαι. σύνταῦθα δὲ τὸ μεγάλ᾽ δύχετο χεῖρας ἀναχὼν, ἢ ὀξύ κουσον ἐᾶν δηλοῖ τὴν δύχην ἐκπεφωνημένην εἰς ἐπήκοον, ἢ λέγει ὅτι μεγάλα τινα πρὸς θαῤῥος δύξατο· Οτι ταυτολογεῖ τὰ τῆς χρύσου σύταῦθα ὁ ποιητὴς, σὺ δυσὶ σίγλοις. ἐπὼν καὶ ναῦ τὸ, κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, καὶ ἐξῆς. πρὸ δηλῶν ὡς καὶ σὺ ἄλλοις, ὅτι πρὸ οὐ δεῖ τὰ ἤδη δὺ γεγραφότα, σὺ οἷς οὐ δέον πρακτέον. σύταῦθα δὲ σημείωαι καὶ τὴν τῆς χρύσου δύχλω, πάνυ ἀπεσεμνωμένην. σὺν γὰρ σίχῳ σφίγγεται τῷ, ἤδη νῦν δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον. καὶ οὐκέτι τὰ καλὰ ἐκεῖνα δύχεται, ἃ παρὰ τῷ ἑλληνικῷ ναυσάθμῳ, δακνόμενος ἔτι τὴν ψυχὴν ἐφ᾽ οἷς ἔπαθε. διὸ καὶ τὸ νῦν, προσέθεδο τῇ δύχῃ. μονονουχὶ λέγων ὡς οὐκέτι δύχομαι αὐτὸ δὺ οἰκοδ᾽ικέσθαι. ἀγαπητὸν γὰρ εἰ καὶ τὸ νῦν ἀπαλλαγεῖεν κακοῦ. ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἄνεδος ὁ ἱερὰς τὰ οἰκεῖα νέμεται, μηδὲν πρὸς τῶν πολεμίων ἀχαιῶν βλαπτόμενος. σὺ δύτοις δὲ κεῖται καὶ χρῆσις τὸ, ἰλάμην μέσου ἀορίστου, αὐτὶ τοῦ ἔβλαψα. φησὶ γάρ. μέγα δ᾽ ἴλαο λαὸν ἀχαιῶν. ὅθεν καὶ ἴλα. καὶ πολεοναστικῶ τὸ δ᾽, δίλφα, ὡς βλαπτικά. καὶ πολυδίλμιον, κατά τινας ἀρχὸς τὸ πολυβλαβὲς, εἰ καὶ ἕτεροι τὸ πολυπόθητον φασίν·

Αὐτὰρ ἐπεὶ δύξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
Ανέρυσαν μὲν πρῶτα. καὶ ἔσφαξαν. καὶ ἔδειραν.
Μηρούς τ᾽ ὠξέταμον. κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες· ἐπ᾽ αὐτῶν δ᾽ ὠμοθέτησαν·
Καῦε δ᾽ ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων. ἐπὶ δ᾽ αἴθοπα οἶνον
Λείβε· νέοι δὲ παρ᾽ αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν·

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μοῖρ' ἐκάη, καὶ ἀπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίσυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν·
Ὠπτησάν τε πρηφραδέως. ἐρύσαντό τε πάντα·
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον αὖτο,
Κοῦροι μὲν, κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·

Οτι σύνοια διασκευῆς καὶ σύνταξις τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ δεῖπνον καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο, αὖερυσαν μὲν πρῶτα. καὶ ἔσφαξαν. καὶ ἔδειραν. μηροὺς τ' ἐξέταμον. κατά τε κνίσην ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες. ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν. καίε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων. ἐπὶ δ' ἄιθοπα οἶνον λείβε. νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔσθον πεμπώβολα χερσίν. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μοῖρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο, μίσυλλόν τ' ἄρα τἄλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. ὠπτησάν τε πρηφραδέως. διασκευάζει δὲ τὸν τρόπον τῆς θυσίας, λέγων ὅπως ἐγίνετο. ἃ δὲ σὺ τούτοις λεχθῆναι χρή, εὐθὺς εἰρήσεται. ὧν πρῶτον ὡς ἔθος ἑλληνικὸν, εἰ μὲν τοῖς ἄνω ἔθυον, ἀνακλᾶν τὸν τοῦ ἱερείου τράχηλον. ὥστε ἀφορᾶν ὡς εἰς οὐρανόν. καὶ ἐλέγετο ὅτι αὖ ἐρύειν σὺ πράθεσι δύο λέξεων. ἢ αὐερύειν σὺ συνθέσει κατὰ ὑφαίρεσιν, τουτέστιν ὀπίσω ἕλκειν καὶ ἀναφέρειν σὺ τῷ, ἀνακλᾶν. ὃ δὴ ἑρμηνεύειν δοκεῖ Σοφοκλῆς, σὺ τῷ, ἄνω τρέπων ἔσφαζεν. ἐαὶ μήτοι ἤρωσιν ἢ ὅλως τοῖς κατοιχομένοις ἔθυον, κάτω τὸ ἱερεῖον ἀπολέπον ἐσφάζετο. τὸ δὲ σφάζειν, πρωτότυπον τὸ φόνον φάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σίγμα σφάζω. κατὰ τὸ, μικρὸν σμικρόν. καὶ μέρδω σμέρδω. καὶ μῶ σμῶ. ὅθεν καὶ τὸ σμήχω. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἡ διαφαξ ἐπὶ χίσματος. εἴτε περαίου, εἴτε καὶ τοῦ κατὰ σῶμα, οἱονεὶ καὶ ἡ τῆς ῥίνης πρὸς τῷ Οφθαλμῷ. καὶ ἡ τοῦ κατὰ δὴ κωμικοὺς αἰδοίου, ὃ καικριῆν ἐκεῖνοι κατ' ὄμοιον λόγον ἐκάλεσαν. καὶ οὕτω μὲν οἱ παλαιοὶ αὖ ἔρυον. σὺ δὲ μηροὺς, κνίσῃ δυτέστι πιμελῇ καλύπτοντες, ἔκαιον. ἧς δὴ κνίσης τῆς καὶ προφαίνεσθαι, ὄνομα σώζεται μέχρι καὶ νῦν πρὸς τοῖς κνισαρίοις καλοῦσιν αὐτήν. ἔκαιον δὲ, δίπτυχα ποιοῦντες. ἦγον δίπλωμα τῇ πρὸς ἀλλήλους ἐπιθέσει τῶν μηρῶν. ἡ μάλιστα διπλοῦσθαι σὺ αὐτοῖς τὴν κνίσαν. ἦν γὰρ πουδὴ ὁλοκαυτωθῆναι σὺ μηροὺς λαμπρῷ καταφλεχθέντας πυρὶ, ὡς εἶγε μὴ δῖχα ἀπέβαινεν, ἀπαίσιον ἦν τοῖς ἕλλησι τὸ γινόμενον. καὶ οὐκ ἐδόκει καλλιερεῖν, ὁ πινίκα κατὰ τὴν τραγῳδίαν οἱ μηροὶ καταῤῥυεῖς καλυπτῆς ὀξέχειντο πιμελῆς. καὶ οὕτω μὲν σὺ μηροὺς ὥς τι τίμιον ὁλοκαύτουν, ἐξαιροῦντες ἀπὸ τῶν ἄλλων τοῦ ζώου μερῶν, ἐξὸν τὸ σωτελεῖν τοῖς ζώοις εἰς βάδισίν τε καὶ εἰς γένεσιν τῇ προέσει τοῦ σπέρματος. τῶν δὲ λοιπῶν τοῦ ζώου μελῶν, μικρά τινα ἐκτέμνοντες, οἷόν τινας ἀπαρχὰς τοῦ ὅλου ζώου, ἐπετίθουν αὐτὰ τοῖς διπτύχοις. καὶ ἔξὸν ὠμοθετεῖν ἐκάλουν, τὸ τοῖς μηροῖς ὠμὰ πάνθεν ἀπρωτιριάζοντας, κρεάτων ἐπιθεῖναι τμήματα. ὡς δοκεῖν κατὰ σὺ παλαιοὺς, ὅλα οὕτω τὰ μέρη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι. τινὲς μήτοι ὠμοθετεῖν ἄλλως εἶπον, ὡς ἀπὸ τοῦ ὤμου. σὺ γοῦν ῥητορικῷ λεξικῷ βύριται οὕτως. ὠμοθέτησαν, τὸ ἀφ' ἑκάστου μέλους τοῦ ἱερείου ἀποτέμνειν. καὶ ἀπήρξαντο ἀπ' ὤμου. καὶ ἐνέβαλον εἰς τὰ μηρία κατὰ τὴν θυσίαν. καὶ οὕτω μήπως ὠμοθέτουν θύοντες. κατακαυθέντων δὲ τῶν μηρῶν, τότε δὴ περὶ τοῦ φαγεῖν, ἐμερίζοντο ἑαυτοῖς εἰς βρῶσιν τὰ τῷ σπλῆνι πρωνυμφίμια σπλάγχνα, δυτέστι τὰ ἐντοσθίδια. σπλῆνα. καρδίαν. ἤπαρ. ἔξὸν γὰρ δηλοῖ τὸ σπλάγχνα ἐπάσαντο. δηλοῦντες ἐνδιαθέτως ἐκ ψυχῆς τελεῖν τὴν θυσίαν. ἔστι δὲ πάσασθαι, τὸ γεύσασθαι. ἀφ' οὗ καὶ ἄπαστος ἐδητύος, ὁ ἄγευστος. ὧν προϋπάρχει τὸ, πῶ τὸ κτῆμαι. ὅθεν καὶ τὸ πῶυ. καὶ πηὸς ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενής. καὶ πολυπάμμων ὁ πολυθρέμμων. εἶτ' οὖν πολύκτητος, παρὰ τὸν δὲ φάναι πολυκτήμων. ἐπεὶ δὲ καὶ ἔξὸν ποιήσειαν, τότε δὴ τὰ μελεῖσι τμηθέντα μυήσαντες, τουτέστι εἰς μεῖσα ὅ ὅτι σμικρότατα κόψαντες, ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρον ἢ πεμπώβολοις. πολλὴ ὧν καταστρώ ἐρήσεται. καὶ πρι-

Φραδέως

φραδέως ὀπίσσωντες, ἤσθιον. καὶ ταῦτα μὲν ἱστορεῖ πολὺ ἑλλήνων ὁ ποιητής. ὁ δὲ γεωγράφος, οἶδε πρόσκλιν ἑτεροίαν θυσίαν, γράφων οὕτω. θύοισιν ἐν ὑψηλῷ τόπῳ πέργαμον οὐρανὸν ἡγούμενοι δία. τῶν δὲ ἱερείων οἱ μάγοι τὰ κρέα διελόμενοι, τοῖς θεοῖς οὐδὲν ἀπένεμον. λέγοντες τῆς ψυχῆς τὸ ἱερείου δεῖσθαι τὸν θεὸν. ἄλλου δὲ οὐδενὸς. τὸ δὲ ἐπίπολου μικρόν τι ἐπὶ τὸ πῦρ τιθέασιν· Ιστέον δὲ ὅτι τὲ ζαὶς χίλιαι εἰς ἐντέλειαν διασκυλίς πρέλαβεν ἀπλῶς οὕτως ὁ ποιητὴς, καὶ ὅτι τὰ μηρὰ οἱ αὐτοῦρω κείμενοι μηροὶ μετέπλαβον, καὶ ὅτι ὡς καὶ περιφάνη ὁ πλαὴν δωρικῶς ἤγουν ὁ πλεὺς, παράγει τὰ πλάγχνα κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ ὅτι μυκλλειν μὲν πρὰ τῷ ποιητῇ ὡς εἴρηται, τὸ διαιρεῖν εἰς μερίδας μικράς. πρὰ δὲ τοῖς ἀπικοῖς, μυκλᾶσθαι κατὰ δευτέραν συζυγίαν περισπωμένης, τὸ δὲ μυκλλις ὅ ὅτι δὲ κοίλου ἄρτου, ζωμὸν αὐλεῖσθαι. ἴσως δὲ κὴ τὸ εὐ μικροῖς ἀρτίσκοις. ὡς δηλοῖ τὸ μεμυκλημένοι ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ μὲν μεῖον ὅ ὅτι τὸ σμικρότατον, δὲ διφθόγου γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ μεῖον, καθὰ καὶ ἀπὸ τοῦ πλεῖον τὸ πλεῖσον. αὐτὸ δὲ τὸ μυκλλειν, τὸ ε τῆς διφθόγου ἀπέβαλε. τὸ δ' αὐτό φασι πέπονθε καὶ τὸ μικρὸν, ἀπὸ τοῦ μεῖον γενόμενον. καὶ γὰρ τὸ μὲν μεῖον, δὲ διφθόγου. τὸ δὲ μικρὸν, τῇ δὲ τοῦ ἰ ἔχει γραφῇ. ὅπουγε καὶ τὸ μεῖσον, οὐδὲν καινὸν εἰ δὲ τοῦ ἰ ἐγράφη. ὡς τὸ χερείων χείρισος. ἀρείων ἄρισος· Κἀκεῖνο δὲ ἱστέον ὅτι ὡς πολλαχοῦ δειχθήσεται, ὀπίτοῖς, ὅ ὅτι κατὰ συγκοπὴν ὀπῶς, οἱ ἥρωες ὡσεὶ πολὺ χρῶνται κρίασι. καὶ τούτοις ἐκ τῶν προχείρων ζώων. ἡ δὲ τρυφὴ, πάνυ μακρὰν αὐτῶν ἀπεσκήνου. ἰχθυοφαγίαν δὲ καὶ θήραν ὀρνίθων, ὁ λιμὸς ἀναγκάζων ἐχεδίαζον, ὡς ἐν Οδυσσείᾳ φαίνεται. Τὸ δὲ περιφραδέως ὀπάων, ταυτόν ὅτι τὸ ἐπισημόνως. ἐμπειρίας γὰρ φασι χρεία τοῖς ὀπίσω, καὶ ἐπιστροπείας συχνοτόμας, ἥπερ τοῖς ἕλκουσι. διὸ καὶ τὸ ὀπάων, ὡς ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐποπείας εἴρηται. καθὰ καὶ τὸ ὀπάζω, ἄχρηστον. ἀφ' οὗ τὸ ὀπαονεῖον. ἀπικοὶ δὲ, ἀπανθρακίζειν τὸ ὀπάων λέγουσιν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. δῆλον δὲ ὅτι τὸ περιφραδέως, πρὸ ὑπάρχει τὸ, φραδὴς φραδέος ἀπὸ τοῦ φράζω. ὡς τὸ, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. ὅθεν ζυνέθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀριφραδὴς ἀνὴρ, καὶ ὁ πρὸς διασολιὼ αὐτὸ βαρυνόμενος Αριφραδὴς τὸ κύριον. Ιστέον δὲ ὅτι οἱ τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ δεῖξαντο, κατὰ προσπάθειαν ὁμηρικὴν κεῖται σωαλιφεὶς ὁ ῥα ζυνδεσμος. πάνυ γὰρ αὐτῷ χαίρει ὁ ποιητὴς. καὶ γέμει αὐτὸ διαπανὸς ἡ δύτου γραφὴ ὡσ οἷα τῷ τοιούτῳ ῥώ χαίροντος κατὰ τοὺς οἱ τῇ βοιωτίᾳ ἐρισμήνους ἐρετριεῖς. τὸ δὲ δεῖξαντο, καὶ ὅσα τοιαῦτα, εἰσὶ μὲν ἀπλῶς αὐαύξητα, κεκοίνωται δὲ πλέον ἤπερ τὰ μὴ αὐξήσεως κοινά. Τὸ δὲ πρῶτα, πεπλήθυσται κἀνταῦθα κείμενον ἐπιρρήματι κῶς, αὐτὶ τοῦ πρῶτον· Τοῦ δὲ δίπυχα, θέμα τὸ πύσω, καθὰ καὶ τὸ πυξ πυγὴς, κὴ τὸ πολύπυγος. πρωτότυπον δὲ τὸ πύσω, τὸ πῶ. ὅθ οὗ καὶ πίσω τὸ κατὰ φόβους συσέλλομαι· Αἰθοψ δ' οἶνος, ὁ οἷον ἐπικεκαυμένος τῇ ὄψιν, ἤτοι μέλας ἢ ἐρυθρὸς. ὁ ποίαν ζύνθεσιν ἔχει καὶ ὁ αἰθίοψ τὸ ἐθνικὸν, διαφέρων κατὰ μόνον τὸ τρισυλλαβεῖν. ἡ καὶ ὁ θερμὸς καὶ ἐκκαίων, παρὰ τὸ αἴθω. τὸ δὲ λείβειν οἶνον, καιρὸς οὐ μόνον ὁ κατὰ θυσίας, ἀλλὰ καὶ ὁ κατ' ἀρχὴν ὁδοιπορίας καὶ ἀποσπόνδου καὶ ὕπνου καὶ ξενίας, καὶ ὅλα διαύτα. ἐν δὲ τῷ, νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔλον πεμπώβολα χερσὶ, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι, τρισὶν ἔπειρον ὀβελοῖς, οἱ λέγοιντο δὲ τριώβολα. μόνοι δὲ οἱ κωμαῖοι, αἰολικὸν δὲ οὗτοι ἔθνος, πεμπωβόλοις ἐχρῶντο. ἔστι δὲ ἡ τὸ πεμπωβόλου λέξις, αἰολικὴ καθὰ καὶ ἡ χρῆσις. πέμπε γὰρ οἱ αἰολεῖς τὰ πέντε φασίν. ὅθεν καὶ πεμπάζειν κυρίως τὸ κατὰ πεντάδας ἀριθμεῖν. ὅθ οὗ ἀναπεμπάζειν μεταφορικῶς, τὸ ἀναμετρεῖν καὶ ἀναλογίζεσθαι. ἔοικε δὲ τὸ πρὸς τοῖς κωμαίοις ὄζον πεμπώβολον, δακτύλοις πήχυ λικμητηροῦ, ἢ ὀδοῦσι ζιαύλις οἷς ἐνεπείρεσ τὸ ὀπτώμενον. ὅρα δὲ ὅπως τὸ μὲν ἀπλοῦν, ὀβελὸς δὲ τοῦ ε πρὸ τὸ βέλος. τὸ δὲ ὅθ αὐτὸ ζυνθετον, δὲ τοῦ ὁ ἀπὸ τῆς βολῆς. πεμπώβολον γάρ. καὶ οὕτω μὲν τὸ πεμπώβολον, λέξις αἰολικὴ. καὶ δηλοῖ ἐργαλεῖον πεμπαζερικὸν πενταδάκτυ-

λον, καὶ ὡς ἄν τις ἰδιωτευόμενος εἴπη πεντάσουβλον. εἰ δέ τις εἴπη πεντώβολον, πρήγαγε μὲν τὴν λέξιν, ὥσπερ καὶ τὸ τετραπώβολον. οὐκέτι δὲ ἀφῆκεν αὐτὴν ἀολικὴν εἶναι, ἀλλὰ διαλέκτου ἀτθίδος αὐτὴν ποιεῖ, καὶ δηλοῖ δὴ πέντε ὀβολούς. ὥσπερ δὴ τρεῖς, τὸ τριώβολον. καὶ δὴ δύο τὸ διώβολον. ἔοικε δὲ πρὸ μὲν τῆ ποιητῆ, ταυτοδύναμα εἶναι ὁ ὀβολὸς καὶ ὁ ὀβελὸς, σκεῦός τι μαγείρου, ἐν τῷ ἄκρῳ ὀξύ. καὶ βάλλειν δυνάμενον. καὶ βολὴν ὡς βέλος ποιεῖν. παρὰ μέντοι γε τοῖς ὕστερον, μεγάλην ἔσχον διαφοράν, οἱ μὲν ὀβελὸν μὲν ὀβελὸν τὸ ε, τὸν αὐτὸν λέγοντι τῷ ποιητῆ, τὸν μαγειρικόν. ὀβολὸν δὲ, σιδήρου τι ἔλασμα ἐλεγον. σχῆμα μέντοι ἔσχεν ὀβελοῦ, οὐμὴν καὶ εἰς πάντη ὀξὺ λῆγον. οὕτω δὲ ἀσθενὲς ἦν τῇ παχύτητι ἐκεῖνο τὸ ἔλασμα τὸ ὀβολοῦ, ὥς τε ὀβολοὶ ἓξ τὴν δραχμὴν ἐστάθμων. καὶ ἔστιν ἐλέγετο δραχμὴ, ὀβολῶν τοιούτων ἓξ, ὅσων ἐστὶ δραχθῆναι δυνατὸν χεῖρ. οἱ δὲ τοιοῦτοι ὡς εἰκὸς ὀβολοὶ, χρόνῳ τῷ ὕψοις ὑποστώμενοι καὶ κατὰ μικρὸν ὑποκαταβαίνοντες, δὴ ὕστερον ταπεινοῖς καὶ στιλπνώδεις, κἠ ὡς ἄν τις ἐρεῖ ἐστιπέδους, ἐστοίησαν ὀβολοὺς δὴ λεγομένους φόλλεις. ἀφ' δὲ τῆ ὁμηρικοῦ ὀβελοῦ, κἠ τὸ γραφικὸν σημεῖον μετήνεγκαν, ὁ ὀβελός. ὃς ὅτι γραμμή τις εὐθεῖα. προτιθεμένη μὲν στίχων ἤτοι ὀρθίνων, ἔξω. ἀναστοῦσα δὲ τὸν θεατὴν, δοκεῖν ὅτι ἐνεῖσα ἐπέστησε τοῖς γράμμασιν ὡς πέρ τις ὀβελὸς μέλας ἀφ' σιδήρου, καὶ ἠμαύρωσεν αὐτά. ὃ καὶ λέγεσθαι μεταφορικῶς ὀβελίζειν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν τῶν σωλάγχνων οἰκονομίαν, ἐν ἄλλοις οὕτω φράζει ὁ ποιητής. σωλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες, ὑπείρεχον ἡφαίστοιο · Οτι τόνος πρὸ τῆ ποιητῆ, ἡ ἐνέργεια. ὡς καὶ ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ ἐπαύσαντο τόνου. ὅπερ ἐφερμηνεύων, φησί. τετύκοντό τε δαῖτα. οἱονεὶ γάρ φησιν ὅτι τόνος νεῶ, ἡ ἑτοιμασία τῆς δαιτὸς. τίθησι δέποτε τὴν λέξιν, καὶ ἐπὶ κακοπαθείας. Τὸ δὲ τετύκοντο, οὕτω γίνεται. ἔστι ῥῆμα τεύχω, δηλοῖ τὸ κατασκευάζω. οὗ κινηθέντος εἰς δεύτερον ἀόριστον, γίνεται τὸ ἔτυχον. καὶ ἰωνικῶς ἔτυκον. ὀξυ οὖ καὶ τυκίζω τὸ κτίζω. καὶ τυκίον, ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν. καὶ ἐκ τούτου μέσος ἀόριστος ἰωνικὸς, τετυκόμην. οὗ τὸ τρίτον πληθυντικὸν, τετύκοντο αὐτὴ τὴν ἐποίησαν. κατεσκεύασαν · Οτι ἀνοίκειον ἐλευθέροις, μέχρι κόρου ἐσθίειν. καὶ ὡς οἱ παλαιοὶ φασι, δουλοπρεπὲς. τὰ γοῦν σεμνὰ πρόσωπα ὁ ποιητὴς ἐσθίειν φησὶν, ἕως οὐκέτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. καὶ ἕως τόσος καὶ ἐδητύος ὀξὺ ἕρον αὖτο. ἤγουν ἕως ὀξὺ πληρώσαν τὴν τῆ φαγεῖν καὶ πιεῖν ἐφεσιν. ὀξέντο γὰρ τὸ ὀξεπλήρωσαν, παρὰ τὸ ἔω τὸ πληρῶ. ὀξ οὗ καὶ τὸ, ὅλος. ἀφ' οὗ παράγωγον, ἕημι. οὗ δεύτερος ἀόριστος ἦν. ὁ μέσος ἥμην. τρίτον πληθυντικὸν, ἕντο, καὶ ἰωνικῶς αὖτο. ἀφ' δὲ τῆ ἑαυτοῦ ἕημι, καὶ τὸ, ὀξ ἕρος ἐστὶν παρὰ τῷ ποιητῇ αὐ ἕης ἑξῆς. αὐτὶ τῆ ἐκπλῆσαι τὸν ἔρον, δασυνομένης καὶ ἐκεῖ τῆς αἰρέσεως τῆ ἑᾶν. ὀξ αὐτῆ δὲ καὶ τὸ, ἐπειὶ ἐδμεν πολέμοιο, αὐτὶ τῆ ἐπειδὴ πληρωθῆμεν καὶ κορεσθῶμεν μάχης. τὸ δὲ ἔρον, αἰολικὸν ὄνη. καὶ σύρηται αὐτῆ σύνθεσα παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ παρὰ τῷ Ησιόδῳ δὲ, ἐν τῇ θεογονίᾳ. κεῖται δὲ καὶ παρὰ Κοίντῳ, ἐν τῷ, πολέμου δ' ἔρος ἔμπεσε θυμῷ. τὸ δὲ λέγειν ὅτι διαφοράν τις ὀνὶ τῆ ἔρος τῆ γραφομένου ὀξὺ τῆ ὁ μικροῦ καὶ τῆ ὀξὺ τῆ ὦ μεγάλου, ὅτι τὸ μὲν, ὡσὶ τῆς πάντων τῶν ἄλλων ἐφέλως λέγεται, τὸ δὲ ὀξὺ τῆ ὦ μεγάλου, ὡσὶ τῶν κατὰ τὴν Αφροδίτην ἐρώτων, οὐκ ἀφροδέζησαι οἱ παλαιοὶ, οἷα τὸν ποιητὴν σύρίσκοντες ἐν τῷ, οὐ γὰρ πώποτέ με θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς. σκληρύναντα μὲν τὴν λέξιν, τιθέντα δὲ αὐτὴν ἐπὶ σωματικοῦ ἐρωτος. ἐκεῖνο δὲν μᾶλλον ῥητέον. ὅτι αἰολικὸν μὲν, τὸ ὀξὺ τῆ ὁ μικροῦ. ἀτθικὸν δὲ κἠ Ομήρου ὕστερον, τὸ ὀξὺ τῆ ὦ μεγάλου, κατὰ ἔκτασιν ἀφ' τούτου γενόμενον. ὡς καὶ ὁ παρ' Ομήρῳ κάλος ἤγουν χοῖνος, ἐκτεθεὶς πρὸς ἀτθικῆς, δὴ κάλωσας ἔκλινεν. σύρηται δὲ καὶ ὁ λαγὼς συέλλων τὴν λήγουσαν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Αθήναιος. καὶ τὸ γελοῖον δὲ, τοιοῦτόν τι εἰς τὸν γέλων παραδηλοῖ. ἀφ' γὰρ τῆ γέλως γέλωος, γελοον ὤφειλεν εἶναι. τὸ δὲ γελοῖον, ἀφ' συσολῆς γενέσθαι φαίνεται, ὡς τὸ, ἄλλος ἀλλοῖος, καὶ τὰ ὅμοια · Ιστέον δὲ ὅτι τὴν τόσην ἐνταῦθα τῆς ἐδητύος προέθετο, τάχα μὲν καὶ ἐκ τῆ παρατυχόντος. ἴσως δὲ

καὶ ὅτι

καὶ ὅτι βιαιότερον ἡ δίναξ τῆς ἀτίνιος. διὸ καὶ τὸ τῆ ἀναγκαίου θεραπευτικὸν, τὴν πόσιν, τῆς ἐδητύος προέθεβ. θέμα δὲ τῆς ἐδητύος, οὐ τὸ ἐδῶ ἐδέσω ὀβ οὗ τὸ ἐδεσὸν, ἀλλὰ τὸ ἐδῶ ἐδήσω ἄχρηστον. ὅθεν ἴσως καὶ ἡ ἐδηδοκὼς μετοχὴ, ἐπενθέσει τῆς δὺ συλλαβῆς, ὡς ὑπεμφαίνει καὶ τὸ λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. ἐκεῖνο δὲ, μέσος ἀτικός ὅτι παρακείμενος τῆ ἔδω. ὡς δὲ εἶσι δαὶς, ἡ κατὰ ἰσότητα ἢ διαπαντὸς ἰοῦσα τῆ σώματος, πλεονασμῷ τῆ έ, καὶ ὡς καὶ νηὸς ὅδιν ἡ τοιαύτη λέξις ἐπίθετον, οὐ κεῖται εἰς ἁμάρτυρον.

Οτι δὺ κρατῆρας ἐπιστέλλαθαι ποτοῖο, τὸ ἐπιχειλεῖς ποιῆβαι αὐτὸν καὶ μέχρι στεφάνης ὅ ὅτι χείλοις πληρῶβαι, δηλοῖ ὃ καὶ παρὰ τῷ χρυσολόγῳ δύρηται. εἰ πότνι κρατῆρας ἐστεμμένους οἴνου. ὅπερ ἡ ποίησις, κρατῆρας ἐπιστεφέας οἴνου φησὶν. ὥσπερ δὲ ἀνωτέρω οἱ νέοι ἔλεγον πεμπώβολα, οὕτω καὶ ταῦθα, κηῦροι κρητῆρας ἐπεστέλλαθο ποτοῖο. νεωτέρων γὰρ αἱ τοιαῦται ὑπηρεσίαι. διὸ καὶ μέχρι νῦν οὐ σὺν τοιούτοις καθυπουργοῦντας, παῖδας καὶ παιδίσκας φαμὲν. ὡς δὲ τὸ γένος, οὕτω καὶ ὁ τόνος διάφορος τῆ ποτοῦ ἤτοι τῆ πινομένου ὑγροῦ, καὶ τῆ πότου ἤγουν τῆ συμποσίου. τὸ μὲν γὰρ ὀξυβάρυνται. ὁ δὲ ποτὸς βαρύνεται.

Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δὲ, παννημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο.
Καλὸν ἀείδοντες παιήονα κηῦροι Αχαιῶν.
Μέλποντες ἑκάεργον. ὁ δὲ, φρεσὶ τέρπετ' ἀκηδών.
Ημος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμίβοντο πρὰ πρυμνήσια νηός.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μιὰ σρατὸν δύρηϑ Αχαιῶν.
Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος ἀπόλλων.

Οτι ὥσπερ σρέφω, καὶ ὀβ αὐτῆ σρόφος, καὶ ἀπ' αὐτῆ τὸ σρωφῶ κατὰ ἔκτασιν, καὶ δηλοῖ τὸ σρέφω, οὕτω τρέπω τρόπος τρωπῶ. τρέχω τρόχης τρωχῶ. καὶ νέμω νόμος νωμῶ τὸ πρέχω. ὀβ αὐτῆ δὲ καὶ τὸ κινῶ. ὡσαύτως καὶ πέλω πόλος πωλῶ τὸ ἀνασρέφομαι. καὶ αὐτὸ γὰρ, καὶ τὸ πωλέσκω, ὀβὰ τὸν τοιοῦτον κανόνα μεγεθύνονται παρὰ τῷ ποιητῇ. τοῦτο δὲ τῆ παλιντροπάαθαι καὶ τῆ προχάζειν, καὶ τῆ δέμω δόμος δομῶ, μένω μόνος μονῶ, καὶ ἑτέρων τοιούτων δυλόγως ἀχρουμένων, ζητητέον σὺν ἄλλοις.

Οτι ᾠδαὶ διάφοροι πρὰ τῷ ποιητῇ, αἱ μὲν, ἐπὶ θείοις. οἷον, οἱ δὲ παννημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο καλὸν ἀείδοντες μέλποντες. ὁ δὲ φρεσὶ τέρπετ' ἀκηδών. οἰκεῖος δὲ ὁ λόγος ἐπὶ συδελεζθεῖς θείας μολπῆς. ἑτέραι δὲ ᾠδαὶ, σὺν τε γάμοις καὶ ἐλαφηβολίαις ἢ ἀπλῶς σὺν δυωχίαις. ὁ ποῖα ἡ σὺν τῇ ὁπλοποιΐᾳ μουσικὴ, καὶ ἡ παρὰ τοῖς μνησῆρσι τὲ καὶ ζῆς φαίαξιν. Αχιλλεὺς δὲ προϊόντος τῆ λόγου, ἄλλον τρόπον μεταχειρίζεται τὴν ᾠδὴν, ἀείδων κλέα ἀνδρῶν. εἰσὶ δὲ ἢ σενεξητήριοι ᾠδαί. καὶ ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι παρὰ τῷ ποιητῇ. ὅλως δὲ ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται, πέντε εἰσὶν ᾠδαὶ παρὰ ζῆς ἥρωσι. σωφρονιστικὴ, ὁποία ἡ τῆ Κλυταιμνήσρᾳ σωόντος ἀοιδοῦ. ἐγκωμιαστικὴ, ὡς ἡ ῥηθεῖσα τῆ Αχιλλέως. θρηνητικὴ ὀρχηματικὴ, ὡς ἡ τῆ νεανίου τῆ σὺν τῇ ὁπλοποιΐᾳ ᾄδοντος. καὶ παιανικὴ, ὁ ποῖα ὅδιν ἡ νηῦ αὕτη πρὰ τῷ ποιητῇ. φησὶ γὰρ, καλὸν ἀείδοντες παιήονα. ἔστι δὲ παιήων, ὕμνος τὶς φασιν εἰς ἀπόλλωνα. οὐ μόνον ἐπὶ παύσει λοιμοῦ ὡς αὖτι ᾄδόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου, ὡς σὺ τοῖς ὕστερον φανήσεζαι παρ' αὐτῷ τῷ ποιητῇ. πολλάκις δὲ καὶ προσδοκωμένου τινὸς δεινοῦ, ᾄδόμενος. καὶ ὁ μὲν ποιητὴς, παιήονα ὄνομα καλεῖ. οἱ δὲ μετ' αὐτὸν, καὶ παιῶνα. ὀβ οὗ καὶ ῥῆμα παιωνίζειν. ἔτι δὲ καὶ παιᾶνα. ὀβ οὗ καὶ οἱ παιᾶνες. καὶ τὸ τούτου ῥῆμα, παιανίζειν. γινόζαι δὲ αἱ τοιαῦται λέξεις, ἐκ ζῦ παίω τὸ θεραπεύω. αὐτὸ δὲ, ἐκ ζῦ παύω, προπῆ τῆ διχρόνου εἰς δίχρονον, ἐπεὶ ἐπὶ κατὰ παύσει κακοῦ τινὸς ὁ τοιοῦτος ὕμνος ὀβύρηται. ἔστι δὲ καὶ παιήων

ὄνομα ἰατροῦ τῶν παρὰ θεοῖς, ὡς αὐτοῖς ἐξῆς ῥηθήσεται. ἐτυμολογεῖται δὲ καὶ αὐτὸ ὁμοίως, ἐπεὶ θεραπευτικὸν καὶ καταπαυστικὸν κακῶν τὸ τῶν ἀσκληπιαδῶν φῦλον. τὸν δὲ ῥηθέντα ἰατρὸν Παιήονα, τινὲς τὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσι τῷ ἀπόλλωνι. διὸ καὶ συναῦθα σίζοντες εἰς τὸ, καλὸν ἀείσαντες, ἐπάγουσι. παιήονα μέλποντες ἑκάεργον. ἀντὶ τοῦ ὕμνον ᾄσαντες εἰς τὸν παιήονα ἀπόλλωνα. οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῦτο τοῖς ἀκριβεστέροις. ἀντιλέγεται γάρ. ὥσπερ δὲ παίω παιήσω ἐπὶ τοῦ τύπτω, κατὰ τὸ τοιαῦτα δὲ σφενδόναις παιήσομεν, οὕτως ἴσως καὶ παίω παιήσω ἐπὶ θεραπείας, ὃ ἐξ οὗ ὁ παιήων. ὅθεν κατὰ συναλοιφὴν παιάων. εἶτα ὥσπερ ἀλκμάων ἀλκμᾶν παρὰ Πινδάρῳ, οὕτω παιάων παιᾶν. ὁ δὲ παιήων συγκοπεὶς, παιὼν γίνεται. ὡς τὸ, ἰὴ παιὼν καὶ, παιόνος βύμνοις τυχών. ὅθεν καὶ παιωνία, θεραπευτικὴ βοτάνη. δοκεῖ δὲ ὁ παιὼν, ἀναλογεῖν κατά τε ὀξυτόνησιν καὶ φυλακὴν τοῦ ω τῆς βυθείας διόλου πρὸς τὸ, αἰὼν καὶ λιναιῶν καὶ οὗ λοιπους ἀπλοῦς μῆνας. καὶ πρὸς διασολοικὸν δὲ τοῦ παίων παίονος βαρυτόνου ἐθνικοῦ καὶ κυρίου, ὀξυνέσθαι αὐτὸς καὶ τὸ ω τῆς λιγουσης, οἷ ταῖς ἐφεξῆς παλαίαις τηρεῖν. ὁ μέντοι παίων, βαρύνεται καὶ συστέλλει τὸ ω κατὰ τοὺς παλαίας, ὡς οἱά τι μετοχικόν. καθάπερ γὰρ ὁ Ἰάσων τὸ κύριον ἐκπέφευγε τῇ μιᾷ τοῦ ν μόνου κλίσει τὴν μετοχικὴν σύγκρισιν, οὕτω καὶ ὁ παίων τὸ κύριον, καὶ τὸ κατ' ἔθνος. παίων μὲν γὰρ παίοντες, μετοχή. παίων δὲ παίονος, ὄνομα. ὃθεν οὗ καὶ παιονία χώρα. εἰθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ, παιωνία χεὶρ, ὅτι θεραπευτική. ἢ τὸ, καί μοι θανάτοις παιὰν ἔλθοι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἢ καλὸν ἀείσαντες παιήονα, ἐφερμηνευτικὸν Ὁμήρος ἐπάγει βύθυς, τὸ, μέλποντες ἑκάεργον. ὁ δὲ, Φρυγα τόρπησεν ἀκοντι. ἵνα ᾖ τὸ μέλπειν μὲν, ταυτὸν τῷ ἀείδειν. Τὸ δὲ ἑκάεργον, ἴσον τῷ, παιήονα. τὸ δὲ τόρπησεν ἀκοντι, διαφοριτικὸν τοῦ καλὸν ἀείδειν. πάντως γὰρ τὸ καλὸν, τερπνόν ἐστι. καὶ τοῦ καλὸν ἀείδειν, τέλος τέρπειν ἀκοντι. Ὅτι δὲ ἑκάεργος ἀπόλλων ὁ ἑκαθεν ἔργων ὡς τοξότης. ἢ ᾧ ἐχρησίμευσεν εἰς ἑκτροφὴν γυνὴ ἑκάεργη. ἢ ὁ ἑκαθεν ἐργαζόμενος τὰ ποδὶ γῆν ὡς ἥλιος, καθωμίληται τοῖς παλαιοῖς. Τὸ δὲ μολπῇ ἱλάσκοντο, διασολοικὸν ἔχει ἑτεροίωσιν. ὁ ποιὸς προεσηλώθη καὶ ὁ δι' ἑκατόμβης, καὶ ἀρρόδοως τῆς χρυσηίδος. ὡς δὲ ὁ Φρυγα τορπόμενος εἰ τῷ ἀκοντι ἥδη καὶ ἱλάσκεται, δῆλόν ἐστι. καὶ ὅτι μέλπειν γίνεται πρὸς τὸ μέλει ἔοικεν, καὶ ὅτι τὸ μολπῇ ἀπηνὲς ἦν, εἴπερ βύθυς πρέπειν τὸ μέλπεσθαι, ἵνα ἦν μολπῇ μέλποντες. Ὅτι καὶ ἄλλως μὴν δῆλον ὡς φωνὸς σύρισις ὅτι τὸ σκότος, διὸ καὶ κυέφας λέγεται ὡς κενὸν φάους. Ὁμηρος δὲ ἀφέσπερον δηλοῖ αὐτὸ, εἰπὼν. ἧμος δ' ἠέλιος καταδὺ καὶ ἐπὶ κυέφας ἦλθεν. Ὅτι τὰ ἀπόγεια χοινίκια τῆς νεὼς, οὐ μόνον πείσματα λέγουσι, ἀλλ' ἴδιόν καὶ πευμνήσια. κοιμίζοντο γάρ φησι πρὸς πευμνήσια νηός. Ὅτι τὸ ἠριγένεια καὶ ῥοδοδάκτυλος ἠώς, ἐπώνυμά ἐστι τῆς πρωινῆς ἡμερινῆς καταστάσεως. ἢ οὐκ ἔστιν ἠὼ νοεῖται τὴν πρωίαν σαφῶς, ἐὰν μὴ καὶ προκόπεπλος λεχθείη. ἢ ἠριγένεια. ἢ ῥοδοδάκτυλος. ἐγράψη δὲ περὶ τούτου εἰς τὰ τῆς Ὀδυσσείας συντελῶς. συναῦθα δὲ ἴσως μόνον προθετέον, ὅτι ῥοδοδάκτυλος ἠὼς κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ πυρώδες τὸ ἀέρος τοῦ ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου. ἀκριβέστερα δὲ τὰ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ γεγραφέναι. Ὅτι ὥσπερ ἀναβαίνειν, οὕτω καὶ ἀναγεσθαι, τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν. οὗ τὸ ἀναπαλιν, καταπλέειν τε καὶ κατάγεσθαι, ὡς ἄνω γῆς πειμένου καὶ οὕτως ἀναβαινομένου τοῦ πλεομένου ὕδατος, ἀπὸ τοῦ ὑψοῦ κεῖσθαι. καθὰ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ ὑψοῦ ἐν νοτίῳ, δηλοῖ ὁ ποιητής. Ἰστέον δὲ ὡς τὸ, ἀναγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν, συγκροτεῖ τὸ εἶναι τὸν Ἀγαμέμνονα εὐρυκρείοντα. πάντως γὰρ τοιοῦτός ἐστι βασιλεὺς, ᾧ εὐρὺς ἔπεται λαός. Ὅτι ἐν τῷ ἴκμενον οὖρον, ἴσως ἑκάεργος ἀπόλλων ἦγεν ἥλιος, λελύσθαί τε τὸν λοιμὸν ὁ ποιητὴς ἐμφαίνει. λοιμοῦ γὰρ συγνότητα διασκεδάννυσιν αὔεμος. καὶ φύσιν δὲ ἀέμου διδάσκει, ὃς ἐξ ἰκμάδος ὑδάτων ἀτμιζομένης ὑπὸ ἡλίου γίνεται. διὸ καὶ ἐν ἄλλοις φησὶν, αὐέμων μιῆς ὑγρὸν ἀείντων. ὑγρότης γὰρ, ὑγιεινὸν αὐέμου αἴτιον. ὅθεν καὶ λιλοῦνται τὸ ἴκμενος, ἀπὸ τῆς ἰκμάδος. ὅτι δὲ καὶ θασύ-

νεται πρὸς τὸ ἱκέσθαι, ὡς οἱονεὶ ἱκμώδης τις ὢν. ἤγουν ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἱκέσθαι, λέγουσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοὶ, ἵνα παρηφυὰς ὁμοῦ εἴπῃ τὸ ἵκμενος, καὶ τὸ, οὖρος. ὁ μὲν πρὸς τὸ ἱκέσθαι ὤν, ὁ δὲ πρὸς τὸ ὀρούειν, ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ. ὁ δὲ τοιοῦτος ἄνεμος, εἴη ἂν ὁμηρικῶς εἰπεῖν, καὶ ὠκυσίτιος. οὗ πρὸς ὁμοιότητα, εἴρηκέ τις καὶ ἄρτον ὠκυσίγναθον. ὥσπερ αὖ πάλιν πρὸς ἆσον εἴρηται ὁ φισίγναθος·

Οἱ δ' ἴσαν σήξαντ', ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
Εὐδ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον. ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ ποδφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης.
Ἦδ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθα·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκανε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις. νῆας δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε·
Αὐτὰρ ὁ, μήνιε νηῶν πρῆμνος ὠκυπόροισι,
Διογενὴς Πηλέος υἱὸς ποδάρκης ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Οὔτέ ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,
Οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμόν γ', ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ
Αὖθι μένων. ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε, πτόλεμόν τε·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Πάντες ἅμα. Ζεὺς δ' ἦρχε· θέτις δ' οὐλήθετ' ἐφετμέων
Παιδὸς ἑοῦ. ἀλλ' ἤγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης.
Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, οὔλυμπόν τε·

Οτι διασκυδάλων ὁ ποιητὴς καὶ οἷον ἐκφράζων ἀνάπλου δύπλοιαν, φησίν. οἱ δ' ἴσαν σήξαντο. ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν. εὐ δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον. ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ ποδφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης. ἦδ' ἔθεε κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον. καὶ ὅρα ὅπως εὐ μὲν τῇ στάσει τῆς ἴσου καὶ τῇ ἐκστάσει τῶν ἱστίων, λέαν δῆλον ἡ φράσις ᾧ ποιεῖται. εὐ δὲ τοῖς ἑξῆς ἐτραχύνετο τὴν φωνὴν, τῇ τε ὀνοματοποιίᾳ τῆς ἴαχε, καὶ τῷ συχνῷ ῥοιζῷ τοῦ ῥ', ὃν τραχὺν ἦθον τοῦ πλοῦ μιμούμενος. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἴσον ἐστήξαντο, πρόσωπος ἐτυμολογικῶς, ὡς καὶ εὐ Οδυσσείᾳ τὸ, ἴσον στασαμένη ὕφαινεν. ἐκάτερος γὰρ ἴσος, ἐκ τοῦ ἵστασθαι λέγεται. τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ, μολπῇ μέλπωντες. τὸ δὲ ἱστία, πληθυντικὸν πρὸς τὸν ἱστόν. τὸ δὲ ἱστία λευκὰ πέτασσαν, δηλοῖ μὲν τὸ, ἀνεπέτασαν καὶ ἤπλωσαν. ἀρχὴ δὲ γέγονε τοῦ, πέρα νηὸς, καὶ τὰ ἱστία λέγεσθαι. διαπετάννυσθαι γὰρ, καὶ ὠκύτητός εἰσιν αἴτια ὥσπερ τὰ πτερὰ τοῖς πτηνοῖς, οὕτω καὶ αὐτὰ ταῖς ναυσί. κατὰ τὸ πρέληον δὲ, καὶ οὐκ ἀναγκαίως κεῖται τὸ, λευκά. τὸ δὲ ἄνεμος πρῆσεν ὅ ὅτιν ἐφύσησε, καὶ τὸ διαπρήσσουσα κέλευθον ὅ ὅτι διαπορῶσα, πρήκησις τις ὅτι καὶ αὐτὸ, οὐ πάνυ εὐχρησουμένη. διὸ οὐ δεῖ ἐπιτάττω κεῖνται αἱ λέξεις, ἀλλὰ διίσασθαι ἱκανὰς, ἵνα μὴ πάνυ ἐκφανεῖς ὁ ξύντων ἦθος αὐτὸν γένηται. θέμα δὲ τοῦ πρῆσεν, ἢ τὸ πρήθω, ἢ τὸ πορῶ συγκοπὲν, ὅθεν οὖ καὶ τὸ πρήσσουσα. στεῖρα δὲ τὴν πρῶτον λέγει, ἀπὸ τοῦ σόρρον, πλεοναστικῷ τῷ ί. ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ στεῖρα βοῦς, ἡ γυνή· Σημειώσαι δὲ ὅτι τὸ δεινὴ μὲν, ὁ δηλοῖ τὸν τραχὺν, ὀξύνεται τῇ διφθόγγῳ παρελκομένων. ἀπροσδιόνυσος δὲ τοῦ ί, βαρύνεται. δέρη γὰρ βαρυτόνως φαμέν. τὸ μέντοι στείρη, ἐναντίως ἔχει. δίχα μὲν γὰρ τοῦ ί λεγόμενον, τάσιν ἔχει ὀξεῖαν, ἐπὶ σόρρας καὶ σόρρας λέγομεν. μετὰ δὲ διφθόγγου, βαρύνεται· πορφύρεον δὲ κῦμα, ἀντὶ τοῦ μέλαν. ὥσπερ καὶ αἷμα πορφύρεον. ἐοίκασι γάρ πως ἅμφω τὰ χρώματα, ἐπεὶ ἐνίοις μελανίας ὅτι καὶ τὸ πορφυροῦν. καὶ ἐπὶ θαλάσσης δὲ τὸ πορφύρειν λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ τὸ εὐ βάθει διανοεῖσθαι, καὶ οἷον κυμαίνεσθαι λογισμοῖς, πορφύρειν λέγεται. οἷον καρδίη δέ οἱ πόρφυρε. τὸ

δὲ μεγάλα ἴαχε, τοῦτον δὴ ἐλάλει καὶ ἔπος σύνικως ἦν, μέγα ἴαχε. Τὸ δὲ νηὸς ἰούσης, χρήσιμον εἰς νόησιν τῆς εἰσούσης νηός. τὸ δὲ ἔθεε κατὰ κῦμα, τὸ ῥῆμα ὅλον, ἀφ' οὗ θοὴ λέγεται ναῦς. Οτι ὕστερον διαφορά τις τοῦ ἐρύειν καὶ τοῦ ἐρύεσθαι, εἴγε οἱ ἀχαιοὶ νῆα μὲν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν, τὰ δὲ πρὸ βραχέων ὀπισθούντα ἐρύοντο πάντα, εἶτα διένευτο. Οτι διπλοῦν τῇ νηὶ τὸ ὑλοῦ ἴσασθαι. ποτὲ μὲν ὑλοῦ σὺ νοτίῳ καθὰ σὺ Οδυσσείᾳ λέγεται, ὅτε δηλονότι σὺ ὕδασι ὥρμησαι, ποτὲ δὲ ὑλοῦ σὺ λαμάθοις, ὅτε ἔξω ἑλκυσθῇ ἐπὶ ἠπείρου. ἔνθα καὶ τὰ μακρὰ ὑπ' αὐτῇ τανύονται ἔρματα. εἰσὶ δὲ νεὼ ἔρματα, τὰ ὑποκείμενα τοῖς νωμοῖν ἐκ ξύλων ἐρείσματα, ἐφ' ὧν αἱ νῆες ἐρείδονται. ἃ δή κατὰ τεχνικήν τινα γλῶτταν, καλοῦσιν οἱ πολλοί, φαλάγγια. καὶ ὤφειλε μὲν ἡ λέξις λιλοῦσθαι, ἀφ' τοῦ ἐκ τοῦ ἐρείσματος συγκοπήν. διαζεύγνυται δὲ ἄλλως κανόνι τοιούτῳ· Τὰ βραχυόμενα φωνήεντα, καταλήγοντα δὲ εἰς ῥ ἐπιφερομένου τοῦ μ, διαζεύγνυται. ὅρμος. ἅρμα. ὁρμαθός. οὕτω δή φασι καὶ τὸ ἔρμα. πολλοὶ τοῦ, ἁρμένον τὸ ἁρμόδιον. καὶ πολλοὶ δὲ Ορμένος κυρίου ὀνόματος. τὸ δὲ ἁρμοῖ ἐπίῤῥημα, ὃ δηλοῖ τὸ νεωστί, διαφορεῖται μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς. ἡ δὲ πλείων χρῆσις, διαζεύγνυσι αὐτὸ, Συρακουσίων ὃν κατὰ τὸν τεχνικόν. ἁρμὸς γὰρ φησιν ἁρμοῦ ἁρμῶ, καὶ συζυγὴ ἁρμοῖ, κατὰ τὸ ἔξω ἀφοῖ, καὶ σύνδου σύνδοῖ πρὸς Θεοκρίτῳ· Ισέον δὲ ὅτι, ἔρμα πρὸς τῷ ποιητῇ, καὶ κόσμος γυναικεῖος σύνθετος. φησὶ δέ που καὶ ἔρμα ὁδόντων, τὸ συνέρεισμα. οἴδαμεν δὲ καί τινα πλοίου σύνθεσιν ἔρμα λεγομένην, ὅπερ ἡ μὴ ἔχουσα ναῦς, ἀνέρματίστος λέγεται. ὅτι δὲ καθὰ διχῶς τῆλε καὶ τηλοῦ, καὶ ἄγχι καὶ ἀγχοῦ, οὕτω καὶ ὕλη καὶ ὑλοῦ λέγεται, δηλόν ὅτιν. σὺ τούτοις δὲ καὶ πλοίου καταγωγὴν εἰς λιμένα ἔφρασεν Ομηρος οὕτω. νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν ὑλοῦ ἐπὶ λαμάθοισιν. τοὺς δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσαν. αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο, καὶ ἑξῆς. ὅρα δὲ ὡς εἰ καὶ λάμμος σύνδυσι μή προφέρεται, ἀλλ' ἠλάμαθος, ὥσπερ καὶ ἡ ἄμαθος, σὺ αὐτὸ ἔχει. Τοῦ δὲ σκίδναντο, πρωτότυπον τὸ σκεδῶ σκίδνημι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται. ὡς καὶ τὸ πίλναθ, τὸ πελῶ πίλνημι. τὸ δὲ σκεδῶ, σύρηται καὶ δίχα τοῦ σίγμα. καὶ ἀπ' αὐτοῦ γίνεται τὸ κίδναασθαι, καὶ τὸ ἀκιδνότερον. τοῦ δὲ κεδῶ, οὐ μόνον τὸ κεδάζω πράγματον ὡς τοῦ σκεδῶ τὸ σκεδάζω καὶ τοῦ ἰσῶ τὸ ἰζάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ κεδαίω, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἰσῶ ἰζαίω πρὸς Αράτῳ, καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ δὲ τάνυσαν, πρὸς τὸ μακρὰ εἴρηται. ἄλλως δὲ, ἦν ἐπεῖν, ἔθεντο· Οτι τῷ συνεργεῖ καὶ συνεχεῖ, οὐ φορητὸν ἡ τοῦ καλοῦ ἁρμία. οὐ γὰρ ἀνέχεται ἀπρακτεῖν, ἀλλ' οἱονεὶ φθίνειν δοκεῖ, ἐπειδὰν κατὰ τὸν ποιητὴν ἐπεῖν, μάθοι μὲν ἔμμεναι ἐσθλός, ἀεργὸς δὲ κέκληται. καὶ Αχιλλεὺς ὃν σὺ τῷ μηνίειν, ἐπεὶ οὔτε εἰς ἀγορὰν πωλέσκετο κυδιάνειραν, οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμον, ξυντέσιν ἐπεὶ οὔτε λόγοις οὔτε ἔργοις συνέπρεπε, φθινύθεσκε φίλον κῆρ. ἐπόθει δὲ ἀϋτὴν τε πολέμου τε. ὅρα δὲ ὅτι τὸν μὲν πόλεμον, δίχα ἐποιήσατο ἀφήνεκε. τὴν δὲ ἀγορὰν ἐσήμανεν, εἰπὼν αὐτὴν κυδιάνειραν. προτιθεὶς τὸν λόγον, τῆς σὺ μάχαις εὐδοκιμούσης. Αϋτὴν δὲ ἡ βοὴ, πρὸ τοῦ αὔω τὸ φωνῶ. λαμβάνουσι δὲ καὶ ἄμφω ποτὲ, ἐποιήσατο πολέμου. αὐτὴ γὰρ καὶ βοὴ, πολλαχοῦ ἡ μάχη, ἐκ τοῦ πρακτολουθοῦντος. πρακτολουθεῖ γὰρ ἡ μεγάλη βοὴ, τῇ μάχῃ. διὸ καὶ φυλοποίησις λέγεται, ἐκ τῆς τῶν φύλων ὀπῆς. καὶ σύνυω δὲ, ἀφὸ τοῦ σύναυω τὸ φωνῶ. τὸ δὲ πωλέσκετο, πολλαχοῦ φανεῖται, ὅτι ἐκ τοῦ πέλω πολῶ ἤγουν ἀναφέρομαι, γίνεται κατὰ τὸ τρέπω τροέω τρωπῶ, καὶ τὰ ὅμοια. μέλλων γὰρ τοῦ πολῶ, πωλέσω. ἀφ' οὗ τὸ πωλέσκω, ὡς αἰρῶ αἱρέσω αἱρέσκω· Οτι αἱ ἀφὸ τοῦ οἷο γενικαὶ, κατὰ μὲν τοὺς ἄλλους, θετικαὶ ὡς προείρηται εἰσίν. σὺ δὲ τοῖς Αἰωλωνος καὶ Ηροδώρου, βοιωτῶν φέρονται γλῶτται. τοῖο. οἷο. καλοῖο· Οτι σὺ τῷ δωδεκάτῃ ἐγένετο ἠὼς, ἠὼ τὸ νυχθήμερον λέγει. προσαχῶς δὲ λέγεται ἠὼς, σὺ Οδυσσείᾳ εἴρηται· Οτι τὸ ἴζον πληθωτικὸν τρίτον ῥῆμα, ὧδε μὲν, αὐτὶ τοῦ ἐκορύθησαν. ἀλλαχοῦ δὲ, αὐτὶ τοῦ ἔγνωσαν. οἷον τάδ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο. τὸ δ' ἐνταῦθα, πρὸς ὄλυμπον ἴζον θεοί· Οτι τὸ μὲν ἀφὸ βάθους ἀνελθεῖν, ἀναδῦναι λέγεται. θέτις δὲν ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης. τὸ δὲ ἐκεῖθεν αὐωτρόω, ἀναβῆναι φαμὲν

ὥς τε καὶ ὁ ἐξ οὐρανοῦ μὲν ἕως τῆς θαλαττίας ἐπιφανείας, καταβλώσκει ἐστί. ὁ δὲ ἐκεῖθεν, καταδύσκει· Οτι οὐ μόνον τὸν περὶ ἑαυτέραν καιρὸν οἶδεν ὁ ποιητὴς λιτὰς πρέπον τα, ὡς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ εὕρηται, καὶ ἐν τῇ τοῦ Πριάμου ἱκετείᾳ, ἡ ὅτε δὲ Οδυσεὺς τὴν Αρήτην ἱκετεύει ὁ πηνίκα αἱ ψυχαὶ περὶς ἔλεον αἰτοῦνται, ἀλλὰ καὶ τὸν ὄρθρον, ἐπιτήδειον οἶδε τοῖς γοναζομένοις εἰς εὐτεξίαν, ὡς ὁ νηφάλιον τὸ καιροῦ. θέτις γοῦν ὄρθρου τῷ δὶ εὐτυχάνει. Φησὶ γὰρ ὁ ποιητής. ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν οὔλυμπόν τε. ἔστιν δὲ, πρόσος ὑσδρολογίας ἐστί. πρῶτον γὰρ ὑποδραναβῆναι δεῖ ἀπὸ τοῦ ὀλύμπου κορυφαὶ, εἶτα τὸν ὑποδὺ τὰ νέφη τόπον καταλαβεῖν, οὐρανὸν καὶ αὐτὸν λεγόμενον, ὁμωνύμως τῷ σδρεμνίῳ. τὸ δὲ ἠερίη, ἐαὺ αὐτὶ τοῦ ὀρθρινὴ ὡς εἴρηται λαμβάνηται, πλεοναςμὸν ἔχει τοῦ ε. ἦρ γὰρ ὁ ὄρθρος, καὶ κλίνεται ἦρος. ἦρι. οἷον, ἦρι μάλα ἐλλιπόντον πλεούσης. ὅθεν καὶ ἠὼς ἠριγένεια ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. ἠρίη γοῦν ἡ ὀρθρινή. καὶ πλεοναςμῷ, ἠερίη. οἷον καὶ τὸ, ἠερίη γέτοι πρέζετο καὶ λάβεν γονύων. τινὲς δὲ ἠερίαν, τὴν ἀερίαν νοοῦσιν. οὐ γὰρ ὄφιν εἰς οὐρανὸν κάτωθεν ἀνελθεῖν, εἰ μὴ ἐκ μέσου ἠέρος ἤτοι ἀέρος·

Εὗρεν δ' ὀβρύοπα κρονίδην, ἄτορ ἥμενον ἄλλων,
Ακροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμποιο·
Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γονύων
Σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἐλοῦσα,
Λισσομένη προέειπε Δία κρονίωνα ἄνακτα·
Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα,
Η ἔπει, ἠ ἔργῳ, τόδέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ·
Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων
Εἰλετ'· ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων
Ητίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας·
Αλλὰ σύ περ μῆσον ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ.

Οτι ὀβρύοπα τὸν δία λέγει, ἢ ὡς μεγαλόφθαλμον ἀπὸ τοῦ προνοητικὸν, ἢ ὅτι ὀβρὺ βλέπο μὲν ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὅς ὄζει ζάς, ἢ ὅτι ὀβρεῖαν ἔχει ὄπα. βροντητικὸς γὰρ ὁ αὐτὸς ζάς. καὶ ἐριβρεμέτης. καὶ ἐρισμάραγος. λέγεται δὲ καὶ διηχὴς παρὰ τῶν Φοινίκων. καὶ δία μὲν, οὕτως ὀβρύοπα λέγει ὁ ποιητής. ἤρα δὲ βοωπις, ὡς μὲν ἀήρ καὶ αὐτὴ ἔοικε τῇ βοῇ παρονομάζεσθαι ἀπὸ τοῦ ἀερίους ἤχους. μυθικῶς δὲ ἡ λέξις, ἐπαινός ἐστιν αὐτῆς ὡς γυναικὸς, ἀπὸ τοῦ κατὰ βοῶν μεγαλόφθαλμον. ἀπ' οὗ καὶ κύριον ὄνομα Εὐρώπη τέθειται· Ορα δὲ ὡς νῦν μὲν ἀναλόγως κατὰ πῶσιν αἰτιατικὴν ἔφη ὀβρύοπα δία. ὅτε δὲ ἔπη ὀβρύοπα ζάς, καινοχρμάτιστος ἐκείνη ὀφθεῖσα, ὡς προδεδήλωται κατὰ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἐκπεφωνημένη· Οτι λαβὼν ὁ μῦθος ἐκ τῆς ἀληθείας τὸν μὲν δία ἔτοι τὸν αἰθέρα, ὑψηλότατον καὶ ὑπέρτατον εἶναι, καθίζει ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ τὸν μυθευόμενον δία, ἐν ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος ὀλύμπου· Ισέον δὲ ὅτι, ὥσπερ κορυφὴ ὄρους μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς τῶν ζώων κορυφῆς, οὕτω καὶ δειρὴ ἡ ὀχθη ἡ λήγουσα εἰς στενὸν, ἀπὸ τῆς τῶν ζώων δειρῆς. ὅθεν καὶ πολυδειρὰς ὄλυμπος, τὸ ὄρος δηλαδὴ τὸ ἔχον πολλὰς ὀχθας. ὅτι δὲ καὶ πόδες ὄρους, καὶ κνημοὶ καὶ ῥάχεις καὶ ἕτερα τοιαῦτα ἐκ τῶν ζωικῶν, ἀλλαχοῦ φανήσεται. ἡ δὲ κλίσις τοῦ πολυδειράδος, ὡς ἀρκάδος. προσφυῶς δὲ πρόκειται κορυφὴ καὶ πολυδειρὰς, ὡς τὸ καὶ σὺ ζώοις συμπεφυκέναι τὰ τοιαῦτα· Οτι λαβεῖν γονύων, τὸ ἅπτεσθαι λέγει ἢ ἔχεσθαι. διὸ καὶ πρακτικῶν φησί. θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων ὡς εἶχετο ἐμπεφυῖα· Οτι σκαιᾷ μὲν χειρὶ ὅτι λαιᾷ, τῶν γονάτων ἥψατο τοῦ διὸς ἡ θέτις. δεξιτερῇ δὲ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἐλοῦσα, ἐλίσσετο. ἔστι δὲ ἀνθερεὼν, ὁ τόρος φασὶ, τοῦ ὃν ἀνθεῖ τὸ γένειον. λέγεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ γυναικὸς καταχρηστικῶς. τί δὲ οἰωνίζεται ἀπὸ τούτων ἡ θέτις, προγέγραπται ἐν τοῖς περὶ τοῦ γοναάζεσθαι. ἐκ δὲ τοῦ αὐχηροῦ, πρῆκται ὁ ἀνθερεών. συνολῇ δὲ ἡ εἰς ε, ἡ πλεοναςμῷ ἑτέρου ε. ὁ δὲ τόρος, ὡς τὸ ἀκαν-

θεῶν. χαραδρεών. αὐλουστεών. κἀκεῖνα τοιαῦτα. ζητητέον δὲ μάλιστα ἐν τῇ ἐναλφωδίᾳ καθ' Ὅμηρον ὁ ἀνθερεών. πρὸ δὲ αὐτοῦ, ἐν τῇ δέλτα· Τὸ δὲ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, ἢ ἀντὶ τοῦ κάτωθεν τοῦ ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, ἢ ἀντὶ τοῦ ὑφελοῦσα καὶ ὑφαλαμύνη τοῦ ἀνθερεῶνος. γένει δὲ ἡ τοιαύτη σκαιὰ χεὶρ, καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς σκαιὸς καὶ ἐπαρίστερος ἄνθρωπος, ὥστε δὲ καὶ ἀνόητος, ἀφ' οὗ σκάζειν φασὶν, ὅ ὅτι χωλεύειν. ὅθεν καὶ ὁ σκαμβός. ἵνα ᾖ σκαιὰ χεὶρ, ἡ σκάζουσα ὡδί· ἡ ἐνεργεῖν, ὡς ἀνυστικωτέρας οὔσης τῆς δεξιᾶς. ὡς δὲ καὶ τὰ δυτικὰ σκαιὰ λέγονται, καὶ ὅτι καὶ Σκαιὸς κύριον ὄνομα, ἀφ' οὗ καὶ σκαιαὶ πύλαι τρωικαί, φανεῖται ἐν τοῖς ἑξῆς· Οτι λαβοῦσα ἡ θέτις ἀρχὰς ἐπιχειρημάτων ἐκ τοῦ υἱοῦ, ἀναμιμνήσει τὸν δία, ὡς ὠφέλησέ ποτε αὐτὸν ἔπει καὶ ἔργῳ, καθὰ προεγράφη. καὶ οὕτως ὀφειλέτην ἐκεῖνον δείξασα, εἰς χάριν αἰτήσεται τὸ, τίμησόν μοι τὸν υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατός ἐστι τῶν ἄλλων. οὐ λέγει δὲ καὶ πῶς τὸν δία ὠφέλησε, διότι τε οὐ χρὴ φανερῶς ἄγουσι δείξειν τὸν εὐεργέτην, καὶ ὅτι οὐ δὲ θέλει ὁ ποιητὴς ἀκαίρως διαπολογεῖν. φθάσας γὰρ ἤδη προϊσόρησε μελετᾶσθαι δεσμοὺς διός ποτε, οἷς ἡ θέτις ἐβοήθησεν. ὁ δὲ ζεὺς τὴν μὲν χάριν μὴ ἀμοιβαῖαν, οὐκ ἔχει. καταναύσαι δὲ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἑλλήνων, δυσχερῶς ἔχει. νικᾷ μέντοι ἡ τῆς εὐεργεσίας αἰτησόδοσις. ἀγεννὲς γὰρ, τὸ μὴ ἀντιτίνειν τοῖς εὐεργέταις χάριτας. εἰ δὲ ἡ ἥρα μὴ θέλει, ἀλλ' οὐδὲν αὐτῆς μέλον ὅτι τῷ διΐ. διαβάσκοντος τοῦ ποιητοῦ ὅτι καὶ τῶν οἰκειοτάτων εἰ τολμῶν προσιμητέον τὸν εὐεργέτην. καὶ ἄλλως δὲ ἡ ἥρα, εἰ μὴ θέτις ἐβεβοήθησε ποτε, κατήγαγεν ἂν τὸν δία τῆς ἀρχῆς. βέλτιον δὲν τῇ θέτιδι, ὡς κἀγὼ προγέγραπται ὑπακοῦσαι κατὰ τῶν ἀχαιῶν ὡς εὐεργέτιδι, καὶ μὴ πεισθῆναι τῇ ἥρᾳ τοῦ αὐτῶν, τῇ ἐπιβουλῷ. εἰ δὲ καὶ ἠράσθη ποτὲ τῆς θέτιδος ὁ ζεὺς ὡς μῦθος φέρεται, ἔχοι ἂν καὶ οὕτω συλλαβέσθαί τι αὐτῇ πρὸς πεισθῶ τοῦ διός. τὸ δὲ ὠκυμορώτατος ἄλλων, ψευδῶς εἴρηται δηλ. λύπην. πολλοὶ γὰρ πρὸ Αχιλλέως ὠκύμοροι. Ισέον δὲ ὅτι τὸ, εἴ ποτε δή σε ὄνησα, ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ, τόδέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ, τίμησόν μοι υἱὸν ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων ἔπλετο ἦγον πέλει, ἁρμόσει ποτὲ πρόσωπῳ πρακλιτεύοντι δυσεργετημένον τινά. τὸ δὲ σὲ ὄνησα, ὠνησας κραδίην διός, πρὸ τούτων ἔφη ὁ Αχιλλεύς· Οτι τὸ ἀκάματος καὶ ἀθανάτος, ἀεὶ πρὸς τῷ ποιητῇ ἐκτείνει τὴν αἴτησιν. ἤγουν τὸ σὺ ἀρχὴ σόρητο καὶ ἐπίρρημα. ὡς ἀλλ' γινόμενα εἰς δάκτυλον, τὸ δύμετρον συνεργάζονται·

Τόφρα δ' ἐπὶ τρῶεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἀλλ Αχαιοί,
Χίον ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ·
Ως φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο· θέτις δ' ὡς ἥψατο γουνῶν,
Ως ἔχετ' ἐμπεφυῖα. καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτις·
Νημερτὲς μὲν δή μοι κατόνευσον, καὶ κατάνευσον,
Η ἀπόειπ'. ἐπεὶ οὔτοι ἔπι δέος, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Οσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι·
Τήνδε μέγ' ὀχθήσας, προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Η δὴ λοίγια ἔργ' ὅτ' ἐμὲ ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
Ηρη, ὅταν μ' ἐρέθησιν ὀνείδειοις ἐπέεσσιν.
Η δὲ, καὶ αὖτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Νεικεῖ. καί τέ με φησὶ μάχῃ τρῶεσσιν ἀρήγειν·
Οτι ἐν τῷ, τόφρα ἐπὶ τρῶεσσι τίθει κράτος ὄφρ' ἀλλ Αχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλωσί τέ ἑ τιμῇ, προεκτίθεται οἷον ὁ ποιητὴς τὰ ὕστερα. μονονουχὶ λέγων πρὸς τὸν φιλέλληνα ἀκροατήν, ὅτι οὐ δηλ τέλος κρατήσουσιν οἱ τρῶες, ἀλλ' ἕως ὁ Αχιλλεὺς τοῦ Αχαιῶν ζημιωθῇ. ἔσται δὲ ταχὺ γενήσεται. ὅρα δὲ τὸ, ὀφέλλωσιν αὐτὸν τῇ τιμῇ. αὔξησις γάρ τις ἀνθρώπῳ καὶ ἡ ζημία. τινὲς δὲ γράφουσιν, ὀφέλωσίν τέ ἑ τιμήν, ἵνα σωίνθως Ομήρῳ νοῇ τις οὕτω τρίχως, αὐξήσωσιν αὐτὸν κατὰ τὴν ζημίαν ἢ αὐξήσουσιν αὐτὸν ἤγουν τὴν εἰς αὐτὸν

τιμήν. ἢ αὐξήσουσιν αὐτῷ τὴν τιμήν· Οτι ἐμφυτεφυκέναι καὶ ἐμφῦναι, τὸ ἐκρατῶς καὶ δυσαποσπάστως σπάξασθαι. οὕτω καὶ πολύποις ἐμφύεσθαι τῇ πέτρᾳ λέγεται. καὶ θέτις τοῖς γόνασι τὸν διὸς ἐμπεφυῖα εἶεν. καὶ χερσὶ δέ τις ἐμπέφυκεν, ὅταν χειρὸς χειρὶ σπάξηται. καὶ τοῖς χείλεσι δὲ ὀδὰξ ἐμφύεται, ὅταν τοῖς ὀδοῦσιν ἐνδάκῃ τὸ χεῖλος, ὀδὰξ κατεσθίει· Ιστέον δὲ ὅτι μέσος πρακείμενος ὅδε τὸ ἐμπεφυῖα, κατὰ κανόνα οὐ ἐκτίθεται καὶ Ηρωδιανὸς, λέγων. καθαρεύοντι τῷ ἐνεστῶτι, συγκαθαρεύειν καὶ τὸν μέσον πρακείμενον. οἷον, φύω πέφυκα. ἀκηκόα. ἐτυμολογία δὲ τοῦ ἐμφῦναι, ὁμοία τὸ συμφῦναι. δοκεῖ γὰρ ἐμφῦναι εἶναι, τὸ εἰς σὲ φῦναι. καὶ μίαν οἷον φυὴν τόδε τι γενέσθαι μετ' ἑτέρου τινὸς, σὺν τῷ σφόδρα σπάξασθαι, ὡς μὴ δοκεῖν ἀπῆσθαι, ἀλλὰ πρὸς πεφυκέναι ἤγουν κατὰ φύσιν ἡνῶσθαι. ἢ φύσει ἐνεῖναι, κατὰ τὸ, τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασιν· Οτι ὁ ῥιπτῶν ἀπό τινος ἢ κατάνυσιν ἀληθῆ ἢ ἀνάνυσιν, καλῶς λὺ εἴπη τὸ, νημερτὲς δή μοι νόσφιν καὶ κατάνυσον ἢ ἀπόειπε. ἔστι δὲ νημερτὲς, τὸ μὴ ἡμαρτημένον ἀλλὰ τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ ἀληθές· Οτι ὀχθῆσαι, τὸ δεινοπαθῆσαι ἢ πονῆσαι. ὅθεν καὶ Ησίοδος δύσοχθον λέγει, τὸ ἐπὶ καλοῖς κακοῖς. ἢ καὶ ἄλλως ὀχθῆσαι, τὸ εἰς ὕψος ἐπάραι τὸν θυμόν. ὁ δὴ φησι Σοφοκλῆς ἐν τῷ, ὑψοῦ δ' αἴρει θυμὸν οἰδίποις ἐν λύπαις. ὄχθος γὰρ, τυπικὴ ἐπανάστασις. ὁ γοῦν μέγ' ὀχθήσας, αὐτὶ τοῦ λυπηθείς. καὶ τὸ, ὤχθησαν θεοὶ, αὐτὶ τοῦ, ἐδεινοπάθησαν. ἠχθέσθησαν. ἢ ὑψώθην τὸν θυμόν. ἢ τὸν φόβον. ἐκ δὲ τοῦ ὁμηρικοῦ ὀχθεῖν, καὶ τὸ πρὸ τοῖς ὄρθρον προσοχθίζειν πρῆκται, καὶ τὸ ὀχθος αὐτοῦ προσόχθισμα· Οτι ἐν τῷ, ἦ δὴ λοίγια ἔργα ἔσεται, ὅτέ με ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις τῇ ἥρᾳ, λοίγια μὲν λέγει τὰ ὀλέθρια. ἐχθοδοπῆσαι δὲ, τὸ ἐχθραν θῆναι. τὸ δὲ ἐφήσεις αὐτὶ τοῦ ἀναπείσεις, ἐκ τοῦ ἐφίημι τὸ ἐν τέλλομαι. γίνεται δὲ τὸ μὲν λοίγια, ἐκ τοῦ λοιγὸς ὁ ὄλεθρος. αὐτὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ ὀλίγον, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὀλιγοῖ γὰρ τὰ ζῶα, οἷς ἐμπέση ὁ λοιγός. προσγραφήσεται δὲ καὶ ἕτεραι ὅμοιαι μεταθέσεις, ἐν τοῖς τοῦδε ἥρας λόγοις. τὸ δ' ἐχθοδοπῆσαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἔχθω τὸ μισῶ γίνεται καὶ τὸ ὄπιθω τὸ βλέπω, πλεονασμῷ τοῦ δ' ὡς καὶ προσγραφή, ἢ ἐκ τοῦ ἔχθος, καὶ ὄψ ὀπὸς ἡ φωνὴ, ἵνα ᾖ ἐχθοδοπὸς καὶ ὁ τὰ πρὸς ἔχθος φωνῶν. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι τὸ, ἦ δὴ λοίγια, τινὲς μὲν ἤδη ἔγραψαν προξυτόνως, ὡς καὶ προσδηλώθη. τινὲς δὲ τὸ μὲν ἦ αὐτὶ τοῦ ὄντως φασὶ, τὸ δὲ δὴ, αὖθι τόνου προφέροισιν ὁμοίως τῷ, ἐπιδηβύτοις· Οτι τὸ, ὅτ' αὖ με ἐρέθησιν ὀνειδίοις ἐπέεσσιν, ἀρχὴ ὄδιν, ἤγουν πρωτότυπον τοῦ ἐρεθίζω. ὡς τὸ, ἀλλ' ἴθι μή μ' ἐρέθιζε·

Αλλὰ σὺ μὲν ναῦφιν αὖθις ἀποστιχε, μή σε νοήσῃ
Ηρη. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω·
Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πιστοίθῃς·
Τοῦτο γὰρ ἐν ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν
Οὐδ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω·
Η, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων·
Αμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος,
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον·
Τὼ γ' ὣς βουλεύσαντε, διέτμαγεν. ἡ μὲν, ἔπειτα
Εἰς ἄλα ἅλτο καθεῖσα ἀπ' αἰγλήεντος ὀλύμπου·
Ζεὺς δὲ εὐν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσαν
Ἐξ ἑδέων σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
Μεῖναι ἐπιδρομέων· ἀλλ' αὐτοῖοι ἔσαν ἅπαντες·
Ως ὁ μὲν, ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδὲ μὲν Ηρη
Ηγνοίησεν ἰδοῦσ' ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
Αργυρόπεζα θέτις· θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος·

Αὐτίκα κερτομίοισι Δία κρονίωνα προσηύδα.
Οτι ἀγαθῆς σύλαβοις ὑποχέαλως τὸ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖτις ἀποσίχε μή σε νοήσῃ ὁ δεῖνα. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσω. ἀπτικὸν δὲ τὸ μελήσεται, καθὰ σύθις καὶ τὸ, κεφαλῇ κατανεύσομαι. τὰ δὲ κοινὰ τούτων ὅτι, μελήσει, καὶ κατανεύσω.
Οτι τὸ, εἰ δ' ἄγε τῇ κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὅμοιόν ὅτι τῷ, εἰ δ' ἄγε μιν περιθῶ. τοῦτο οὖ προείρηται. τὸ δὲ κατανεύσαι τῇ κεφαλῇ τὸν δία, μέγιστον ἦν τέκμωρ ἤτοι τέλος πραξεων. διὸ καὶ φησὶν ἐκεῖνος ὅτι, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐ δ' ἀπατηλὸν, οὐ δ' ἀτελεύτητον, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. ὁ δὲ λόγος, οἰκεῖος ἐνδόξῳ προσώπῳ μεγάλῳ ὑποχαλῶ. σύτελεῖ δέ τινι οὐ προσήκει ὁ λόγος ἅπας. τριῶν γὰρ ὄντων δ' ἅ τις οὐ ποιεῖ τὸ ὑπεχημένον, ἀπάτης. μεταμελείας. ἀδυναμίας, ἀπατηλὸς μὲν, οὐκ ἐξαναγκίως ἔσαι τοῖς σύτελέσιν ὁ λόγος τῆς ὑποχέαλως, ἀλλ' οὐδὲ παλινάγρετος, ὃ ὅτιν ἐκ μεταμέλου ἀνάπαλιν ἀγειρόμενος. ἀτελεύτητος δὲ, κατ' ἀνάγκην ἵνα ἔσαι ἦγουν ἀτελὴς, ἐὰν μέγα ᾖ τὸ ὑπεχημένον καὶ μὴ τελευτηθῆναι δυνάμενον. τῷ δὲ δυνατωτάτῳ, εἰκὸς ταῦτα πάντα προσεῖναι. δηλοῖ δὲ ὁ λόγος, δεῖν ἐοὖν οὖ γεγονότας, ἐμμένειν ταῖς ὑποχέσεσιν, ἐφ' αἷς κατανεύσουσι. τίμιον γὰρ ἡ κεφαλή. καὶ οὔτε τὴν αὐτῆς δεῖ κατάνευσιν ἀπρακτεῖν, οὔτε οὖ λόγοις ψεύδεσθαι, ἐφ' οἷς τῷ βασιλικῷ λογισμῷ ἡ γλῶσσα καθυπουργεῖ. πρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ σύνταῦθα, ὅτι καὶ ἀφ' ἧς κατανεύσεως ταύτης τῆς οὕτω τιμίας, φαίνεται δοξάζων ὁ ποιητὴς σὺν τῇ κεφαλῇ τὸ λογισικὸν ἱδρύσθαι, ὥσπερ τὸ θυμικὸν περὶ τὴν καρδίαν, ὁπηνίκα εἶπε ὅτι, κραδίη δέ οἱ σύνδον ὑλάκτει. καὶ οἰσθάνεται δὲ κραδίη χόλῳ. τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν, περὶ τὸ ἧπαρ. σὺ οἷς δ' ἐπιθυμίαν παίζοντι τῷ Τιτυῷ, γύπεσσι τὸ ἧπαρ κείρουσιν. ἡ δὲ ἀλληγορία, τὴν τοῦ διὸς κατάνευσιν, ὡς καὶ σὺ τῇ ϛ' ῥαψῳδίᾳ εἰρήσεται, σημείων τινῶν οὐρανίων ἔκφανσιν βούλεται εἶναι. οἷον δ' ἀστέρων κινήσεως. ἢ ἀστραπῶν. ἢ βροντῶν. ἢ καὶ οἰωνῶν, δι' ὧν ὁ ἀνωτάτω καὶ κορυφαῖος ζεὺς, δοκεῖ τοῖς κάτω, τὰ μέλλοντα ὑποτυπεῖσθαι καὶ κατανεύειν, οἷον ἐπὶ τῇ ἐκβάσει αὐτῶν.
Ισέον δὲ ὅτι τὸ, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐ δ' ἀπατηλὸν οὐ δ' ἀτελεύτητον, καὶ οὕτω φασὶν οἱ παλαιοί. ὅτι δῶ μὲν τὸ, οὐ παλινάγρετον, δηλοῖ ὡς βέβαιός ὅτι. δῶ δὲ τὸ, οὐ δ' ἀπατηλὸν, ἐμφαίνει ὅτι καὶ φιλαλήθης ὅτι. δῶ δὲ τὸ, οὐ δ' ἀτελεύτητον, ὅτι καὶ τελεσιουργός ὅτιν. σὺ δὲ τῷ, οὐ γὰρ ἐμὸν, λείπει τὸ, ἔπος. ἤτοι τοιοῦτον. ὡς καὶ σὺ τῷ, κερτομίοις δία κρονίωνα προσεῖπε, λείπει τὸ, ἔπεσσιν. ὅρα δὲ ὅτι ὥσπερ ἀνωτέρω τὸ, μελήσει μελήσεται εἶπεν, οὕτω καὶ τὸ, κατανεύσω, καὶ παθητικῶς ἔφη κατανεύσομαι. τῷ δὲ κατανεύσω, ἀκόλουθον μετ' ὀλίγα τεθὲν καὶ τὸ νεῦσεν, οὐμὸν νεύσεχο. Οτι πάντα ὑποτυπούμενος ἄριστα ὁ ποιητὴς, παραφαίνει καὶ οἷαι λὴν ὧσιν αἱ καλαὶ ὀφρύες. λέγων καυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων. ὁ μυθικὸς δηλαδὴ ζεὺς, ὡς τοιούτων οὐσῶν τῶν καλῶν ὀφρύων. τῷ μέντοι ἀλληγορουμένῳ δὶ, οὐ τοιαῦταί λὴν εἶεν ὀφρύες. ζεὺς δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτῷ τρίχας, οὗ φησιν οἷου χρώματος ἦεν, ἀλλὰ ἀρκεῖται μόνον εἰπὼν αὐτὰς, θείας τρίχας, σὺ τῷ ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὁμηρικῶν κυανέων ὀφρύων, ἐκέρδησέ τις τὸ ἐπεῖν ὀφρύων νέφωσιν, τὴν σκυθρωπότητα. ἔχει δ' ἀλλὰ πάντως νεφώσιας ὀφρύων ἀλληγορικῶς καὶ ὁ ἀὴρ ζεὺς, ὅτε νεφούμενος αἴσιόν τι δηλοῖ, λόγῳ διοσημίας. ὅρα δὲ ὅτι τὸ, κρονίων σύνταῦθα, ἐξέτεινε τὴν παραλήγουσαν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. ὡσεὶ ποτὲ μήτοι συνέλλεται. Ισέον δὲ ὡς εἰ καὶ ποτὲ λυλογοῦνται αἱ σωμαζόμεναι ὀφρύες ἐτυμολογικῶς, ἀλλὰ νῦν ἀρκεῖ φάναι, ὡς πρὸς τὸ ὄπωπα γίνεται, καὶ τὸ ῥύω τὸ φυλάσσω, τροπῇ σωνήθει σὺ πολλοῖς τῷ π' εἰς φ'. φυλάσσουσι γὰρ τὴν ὄψιν, ἔκ τε ἄλλων, καὶ τῷ μὴ κακουργεῖσθαι ὑπὸ ἰσχνῶν. χαίτη δὲ, οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου κυριολεκτεῖται ὡς καὶ ὧδε φαίνεται καὶ σὺ τῷ, καπνοχαίτης ποσειδῶνι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λέοντος λέγεται. ὅθεν καὶ χαιτήεις ἐκεῖνος. καὶ ἄρκτος δὲ χαιτήεσσα. καὶ ἐπὶ ἵππου. ἐπ' αὐτῷ δὲ καὶ ἡ θρὶξ λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ, ἵπποι καλλίτριχες, οἱ καὶ λασιαύχενες

χενες δ' ἀπὸ τὴν τοιαύτην πρίχωσιν. γίνεται δὲ χάιτη, παρὰ τὸ χῶ τὴ τὸ αὔτω. χέεται γὰρ αὔασυσα ὧδε καὶ ἐκεῖ. καὶ μάλιστα τοῖς δρομιχάιταις. κατὰ τὸ, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὦμοις αἰ ασσονται, ὥστε ἀπὸ ἑλλόγου σωαιρέσεως, ἡ χάιτη ἔχει τὴν δίφθογγον. εἰ δὲ τῷ κυανέαις ἐπ' ὀφρύσιν, ἡ ὅλη νοεῖται κεφαλὴ, ἀπὸ μέρους σωεκδοχικῶς καὶ κατὰ σύλημψιν ὡς οἱ τεχνικοὶ φασι, δι' ὃ τὸ σωεκδέχεσθαι τὴ συλλαμβάνεσθαι, ἤγουν ξυνεννοεῖσθαι ταῖς ὀφρύσι τὴν ὅλην κεφαλήν. ὅπερ ὅτιν ἴδιον σωεκδοχῆς ἤτοι συλλήψεως, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται. διὸ καὶ φησὶν. ἀμβρόσιαι χαῖται ἐπερρώσαντο. οὐ γὰρ ἀπὸ μόνων κινηθεισῶν τῶν ὀφρύων, αἱ χαῖται σωεκινήθησαν· Οτι δὲ ὀφρύες λέγονται προσηκῶς καὶ ποιαί τινες ὀξυχαὶ ὀρειναὶ, ἡ ἱστορία καλῶς δηλώσει. τὴν δὲ αὐτόθεν ἀρθεῖσαν συλλαβὴν πρὸς τὸ φ' πρὸς τὸ π', δηλοῖ καὶ τὸ φύγελλα, ἰδιωτικῶς δύφημότερον, ἐκ τοῦ πύγελλα· Φέρεται δὲ ἐνταῦθα ἱστορία. ὅτι Εὐφραίως ἀθήναις γραφῶν οὐ δώδεκα θεοὺς, ἀλλὰ πρὸς οἷον ἀρχέτυπον γράφει τὸν δία, πρὸς ὃν διδασκάλου. καὶ ἀκούσας τῶν ἐπῶν τούτων, ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται καὶ τὰ ἑξῆς, ἔφη ὡς ἤδη ἔχει τὸ ἀρχέτυπον. καὶ ἀπιὼν ἔγραψεν. οἱ δέ φασιν ὅτι ἀπὸ τούτων τῶν δύο στίχων ὁρμηθεὶς Φειδίας ὁ ἀγαλματοποιὸς, ἐποίησε τὸν ἐν ὀλυμπίᾳ δία, οὕτω καμπόμενον. καὶ ὁ γεωγράφος δὲ φησὶν ὅτι πρὸς ὁμηρικὸν παράδειγμα τὸ, ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν, ὁ Φειδίας ἐποίησε τὸν ἐν ὀλυμπίᾳ δία ἐλεφάντινον. οὕτω δὲ φησι μέγας ἦν, ὡς ἅπτεσθαι σχεδὸν τῆς κεφαλῆς τῆς ὀροφῆς. διὸ καὶ κοσμίως ἔρρηται φησὶ τὸ, Ομηρος ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δείξας. Ιστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπερρώσαντο, μετενήνεκται ἀπὸ ἀνδρῶν ἐρρωμένως εἰς τὸ ἔργον κινουμένων. ῥώννυται δὲ καὶ ἵππος, ὅτε εἰς δρόμον σπεύδονται. ξυντόνου δὲ κινήσεως ἐν δοκεῖ τὸ, χαίτας ἐπερρώσαντο κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, ἵνα πιθανῶς οὕτω σχολασθείη, καὶ ἡ βύθισις ἐφεξῆς τῆ ὀλύμπου κίνησις· Οτι καταναύσας ὁ ζεὺς τῇ κεφαλῇ, μέγαν ἐλέλιξεν ὄλυμπον. ἔθος δὲ τῷ ποιητῇ, τοιαύτα τινα τολμηρολογεῖν περὶ τῶν θείων κινήσεων, κατὰ σύνοιαν σωματικωτέραν. ὡς γὰρ εἰ τοῖς κάτω μέγα σῶμα κινούμενον, σαλεύσει ἂν ὥστε τὸ ὑποκείμενον, οὕτω δηθεν καὶ περὶ τῶν ἀνωτάτω γενήσεται. διὸ κἂν ἦρα εἰ τοῖο ἐξῆς, σειομένη εἰ τῷ θρόνῳ, μέγαν ἐλέλιξεν ὄλυμπον, ὡς ἐκεῖ φανήσεται. καὶ ἄλλα δὲ ὅμοια ῥηθήσεται. κἂν δύσκινησις καὶ εἰ τοῖς τοιούτοις ὁ ποιητὴς, ἀναλόγως τοῖο προσώποιο πλάττων τὰ τῶν ἔργων ἀποτελέσματα· Τὸ δὲ ἐλέλιξεν, ἐπαινεῖται παρὰ τῶν παλαιῶν. ὡς τῷ τάχει καὶ τῷ λείῳ καὶ ἀπροσκόπῳ τῆς ἐνφωνήσεως τῶν συλλαβῶν, δηλοῖ τὸ ταχὺ τῆς ὀλυμπίας κινήσεως, καθὰ καὶ ἀλλαχόθι φανήσεται. πολλαχοῦ γὰρ ὁ ποιητὴς, ἢ τραχύνει, ἢ λειαίνει ταῖς λέξεις καὶ τὴν αὐτῶν σωθήκην, ἐπίτηδες ἀναλόγως τοῖς φραζομένοις πράγμασιν· Οτι ὥσπερ εἰ τῷ νοῶ νοίσω κἂν κρᾶσει νώσω, καὶ πλεονασμῷ τὸ κ νώσκω, προτίθεται καταρχὰς τὸ γ', καὶ γίνεται γνώσκω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γιγνώσκω. κατὰ δὲ ὅμοιον πλεονασμὸν καὶ τὸ γίνεται ποιεῖται γίγνεται, καὶ ἡ ξυννοια ξυνησις ὁ δηλοῖ συνίωμεν, καὶ ὁ δεῦσος γδεῦσος, ὅθεν καὶ ῥῆμα γδουπῶ γδουπήσω εἰ τοῖς ἑξῆς, ἔστι δὲ καὶ ἐρίγδουπος, ὥσπερ καὶ γνόφος παρὰ τὸ νείφω, οὕτω καὶ τὸ μὴ νοεῖν ἀγνοεῖν. αὐτὸ δὲ πλεονασμῷ τῷ ι, καὶ ἀγνοιεῖν λέγεται πρὸς δυσχρησίαν μέτρου. οἷον, οὐ δέ μιν ἤρη ἠγνοίησεν· Οτι εἰ καὶ ἄλλομαι δηλοῦνται ὁ δηλοῖ τὸ πηδῶ, ἀλλὰ τὸ ἆλτο ψιλοῦται. τάχα μὲν καὶ ὡς αἰολικὸν, μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, δι' ὃ τὸ τ' ἐπιφοράν. τὸ γὰρ ἄλφα λῆγον εἰς λ', ἐπαγομένου ἑνὸς τῶν τῆς τρίτης συζυγίας συμφώνων, ἤγουν τοῦ δ'. ἢ θ'. ἢ τ', ψιλοῦται. οἷον, ἀλδαίνω τὸ αὔξω. ἀλθαίνω τὸ θεραπεύω. Αλτης κύριον. οὕτως δὲ καὶ τὸ ἆλτο αὐτὶ τοῦ ἐπήδησε. κἂν τὸ ἅλος δὲ ψιλωθῆναι αὖ φασι, κατὰ τὸν κανόνα ἔδει. ἐὰν ἄλλος ἐκλήθη δι' ἓν τ'. ὁ σαλεύτος δὲ αὐτὸς, ἐκληρονόμησε τοῦ οἰκείου, καὶ ἐδαλεύθη καθὰ καὶ ἡ εὐθεῖα· Ιστέον δὲ ὅτι εἰ τῷ, ἡ μὲν ἔπεσε εἰς ἅλα ἅλτο βαθεῖαν, ζεὺς δ' ἐὸν πρὸς δῶμα, δι' ἀναλόγου νοητέον ἔξωθεν ῥῆμα. ἵνα ᾖ, ὡς θέτις μὲν ἥλατο εἰς θάλασσαν. ζεὺς δὲ πρὸς τὸ ἴδιον δῶμα

ἦλθε. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ, ὧν σὺν ὡς ἀλλαχοῦ φανέεται, καὶ τὸ, σῖτον καὶ οἶνον ἔδοντες. ὅτι ἔδος οὐ μόνον ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ καθέδρα, ἐκ τοῦ ἕζω. σὺν ταῦθα δὲ τῷ δὶ ἀνασάντι, θεοὶ ἅμα πάντες ἕποντο ἕδρης ἐδέων, πολλὰ ἃ ἐκάθιζοντο. τὸ οὖτον καὶ τὸ, λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασκε. καὶ τὸ, οὐχ ἕδος ὅτι γεραιέ. ὅτι παιδευτικὸν ἦθος, τὸ ἐπεῖν ὡς τοῦ ἀρχέντος ἐπορχημένου, οἱ πολλοὶ αὐτὸν καθήμενοι, ἀνέσκοπον. ᾧ ἔοικε τὸ ἐπανέσκοπον, σὺν τῇ β΄ ἁλῳδίᾳ κείμενον. ἴσον δὲ νεῶ ἄλλος φράζων, φησίν. οὐ δέ τις ἔτλη μεῖναι ἐπορχήμενον. καὶ πάλιν. ἀλλ' αὐτοὶ ἔσαν ἅπαντες. παλιλογεῖ γὰρ καὶ νεῶ ἐπικαθίζων δι' ἐπιμονῆς τῇ ψυχῇ τῶν ἀκροατῶν τὴν παίδευσιν. σύτεῦθεν τοῖς Λακωσι νόμος, ἐπανίσασθαι τοὺς νέους τοῖς πρεσβυτέροις. ὁρα δὲ τὸ ἀρχαϊκὸν τῆς λέξεως τοῦ, ἐπανίσασθαι. πάλαι μὲν γάρ ποτε, τὸ ἐπὶ ζυμῇ αἴσασθαι ἐδήλου. ὕστερον δὲ, μάχιμος ἡ λέξις τοῦ ἐπανίσασθαι, καὶ τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς ἐπὶ πρεσθεάδος, τὸ κατὰ δηλούσης, ὡς καὶ σὺ τῷ, ἵκεις ἐφ' ἡμᾶς, παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας παρ' Αἰσχύλῳ, ἤγουν κατὰ Θηβῶν. ὡς ἔστιν πρὸ τοῖς ὕστερον τὸ ἐπανίσασθαι, ὅμοιον τῷ κατεξανίσασθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, οὐ δέ τις ἔτλη μεῖναι ἐπορχήμενον, ἀσαφὲς ὂν (δυνάσθαι γάρ ποτε ὡς ὁμώνυμος ἡ ἀμφίβολος σύνοια λεχθῆναι καὶ ἐπὶ αἰσιέως, ὃν οὐδεὶς δυνάσθαι τλίσαι ἐπιόντα) διεσαφήνησε καιρίως δηλοῦν τὸ, ἀλλ' αὐτοὶ ἔσαν ἅπαντες. ἔστι δὲ ἄλλως καὶ αὐτὸ ἐπεῖν ποτε κατὰ καιρὸν, ἐπὶ ἀνδρῶν ἀφόβων, οἳ κινδύνου ἐφεστῶτος οὐ φεύγουσιν, ἀλλ' αὐτοὶ ἵστανται. αἴτιον δὲ τῆς τῶν ῥηθεισῶν δύο συνοιῶν ἀσαφείας, καὶ τὸ σύτεῦθεν σύνδιασκευῆ ὁ χιασμός. καθ' ὃν πνέων τὰ ἔπη Ὅμηρος, ἡ καὶ ὡς ἐπεῖν ἀπνευστὶ γράφων καὶ λαλῶν, ὑφηρμήνευτο πολλαχοῦ καὶ διαύτα, σὺ οἷς διαφοροι ἄλλως καὶ ἄλλως σύνοιαι παραφαίνονται. ὅτι ὁ φθάσας διεῖπεν ἔφη Ὅμηρος σὺν τῷ διασκήπτην ἐρίσαντε, ἴσον καὶ διατμήγειν φησὶν, ὅ ὅτι διακόπτειν. διαιρεῖν. σύνταῦθα δὲ λέγει ὅτι, θέτις καὶ ζῶλα ὡς βουλεύσαντε ἤγουν βουλευσάμενοι, διέτμαγεν ἤτοι διεχωρίσθησαν. ὁ δὲ ἀλληγορικῶς μὲν ἡ θαλασσία θέτις ἀργυρόπεζα, διότι αἱ ὠκεανοὶ πέζαι τῆς θαλάσσης, ζουτέστι τὰ ἔσχατα ὅρια πρὸς τῷ αἰγιαλῷ, ἀργύρεα εἰσὶν ὡς διάλευκα. μελαύτρα δὲ τὰ σύδότρα. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς, ἐπὶ μὲν αἰγιαλοῦ, φησί. θῖνα ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. ἤτοι λευκῆς. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐσωτρύω, μέλανά τε καὶ οἴνοπα πόντον λέγει. σωματικῶς δὲ κατὰ μῦθον ἀργυρόπεζα, ἡ λαμπρόπους ὁποῖάς ὅτι καὶ ἡ καλλίσφυρος. καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ, ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί. τινὲς δὲ πέζαν σύταῦθα νοοῦσι, κόσμον ζενὰ πρὸς τῷ τοῦ ἱματίου ἄντα κάτω τρόματι. ἵνα εἴη ἀργυρόπεζα, ἡ κόσμον λαμπρὸν ποδὶ ζωῆς τοῦ ἱματίου ἔχουσα.

Τίς δ' αὖ τοι δολομῆτα θεῶν συμφράσατο βουλάς·
Αἰεί τοι φίλον ὅστις ἐμεῦ ἀφὸ νόσφιν ἐόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐ δέ τι πώμοι
Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅττι νοήσεις·
Τήνδ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε, θεῶν τε·
Ἥρη μὴ δὴ πάντας ἐμοὶς ἐπιέλπεο μύθοις
Εἰδήσειν. χαλεπαί τοι ἔσονται ἀλόχῳ περ ἐούσῃ·
Ἀλλ' ὅν μιν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα
Οὔτε θεῶν πρόσθροος τόνγ' εἰσείσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
Ον δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοήσαι,
Μίζε σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα·
Τόν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·

Οτι καὶ σύνταῦθα δηλοῖ σαφέστατα ὁ ποιητὴς, ὡς πολλαχοῦ τις διά τι πάθος ψυχῆς, ἐρωτᾷ καὶ πολλοὶ οὐ ἀκριβῶς οἶδεν. ἡ Ἥρα γὰρ οὐκ ἀγνοοῦσα ὅτι συνεφράζετο βουλῇ ἡ θέτις τῷ δὶ, ὅμως ἐρωτᾷ. τίς δ' αὖ τοι δολομῆτα θεῶν συμφράσατο βουλάς. ὁ δὴ σκώμμά ὅτι

μά ὅτι δολίου ἀνδρός. οὔκουν ἀεὶ ὀξὺ μάθησιν ἐρωτᾷ τις. ἀλλ' οὐ δὲ ὀξὺ μόνιμον πραμυθίαν τῶ ἐρωτωμένου, ὡς ἡ θέτις τὸν υἱὸν Αχιλλέα ἠρώτησεν. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ὀξὺ ἔλεγχον καὶ ὀξὺ θυμόν. Οἷ πρὸς Φίλον κρυπτίνουσι, εἴποις ἂν τὸ, αἰεί σοι Φίλον ὄτιν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα, κρυπτάδια φρονέοντα, δικάζεμεν. οὐ δέ τι πώμοι πρόφρων τέτλικας εἰπεῖν ἔπος ὅττι νοήσεις. καὶ ὅρα σύταῦθα ὅἷ τὸ νοέοντα, καὶ τὸ φρονέοντα, οὐ πρὸς τὸ συὶ ἀπεδόθη κατὰ πᾶσιν δοξικὴν, ἀλλὰ πρὸς τὸ δικάζειν. ἵνα λέγῃ ὅἷ αἰεί σοι Φίλον ὄτι, δικάζειν σε νόσφιν ἐόντα καὶ κρυπτὰ φρονέοντα. καὶ εἰσὶ διαῦται πολλαὶ συντάξεις, ἐπαμφοτερίζουσι καὶ δυνάμεναι τοῖς τε πρηγουμένοις καὶ τοῖς ἐφεπομένοις συντάττεσθαι. οἷον χαίρω τῷ λόγῳ ᾧ λέγεις. καὶ αὖθις χαίρω τῷ λόγῳ ὃν λέγεις. καὶ ὅσον γὰρ ἀσύλλοιπον, ἐπεὶ τὸ λέγειν, αἰτιατικὴν ζύνταξιν δέχεται. οἷον λόγον λέγεις. καὶ τὸ πρῶτον δὲ καλῶς ἔχει ὀξὺ τὸ πρηγούμενον. τὸ γὰρ χαίρω, δοτικῇ συντάσσεται. οἷον χαίρω οἷς λέγεις. διοῦτον καὶ τὸ ἥδομαι τοῖς ῥήμασιν οἷς ἤκουσα. καὶ αὖ πάλιν ἥδομαι τοῖς ῥήμασιν ἃ ἤκουσα. μυρία δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. οὕτως ἂν καὶ τὸ ὁμηρικὸν δυάζεται τῇ συντάξει. καλὸν γὰρ καὶ τὸ, αἰεί σοι Φίλον ὄτι νόσφιν ἐόντα καὶ κρυπτὰ φρονοῦντι δικάζειν. ὁμοίως δὲ ὀρθὸν καὶ τὸ, Φίλον σοι αἰεί ὄτι δικάζειν σε νόσφιν ἐόντα καὶ κρυπτάδια φρονέοντα. Τὸ δὲ ἀπὸ νόσφιν, πολεοναστικὸν ἔχει τῆς προθέσεως, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων γίνεται. Τὸ δὲ κρυπτάδια, ὁμοιότητα ἔχει πρὸς τὰ ἀμφάδια, ὃ δηλοῖ τὰ φανερά. δικάζειν δὲ λέγει, τὸ σεμνῶς καὶ βασιλικῶς οἰκονομεῖν καὶ ἐπικρίνειν. τὸ δὲ πώμοι, ὀξύνεται ὡς ἐγκλινόμενον. καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ οὔπω. καὶ τὸ ἐῶλὸν δ' οὔτέ πω εἶπας. μὴ τὸ οὐ γάρ πω τοίοις ἀνέρας ἴδον. τὰ γὰρ ἐγκλινόμενα, εἴ ποτε τόνου κληρονομήσουσιν, ὀξυνὼ αὐτὸν ἕξουσιν. οἷον φημί σι. σί φιμι, καὶ τὰ ὅμοια διὸ καὶ τὸ πώποτε, καλῶς δ' ὀξύνεται τάλλως, ὡς καὶ τὸ πώμαλα. οἱ γὰρ προπερισπῶντες αὐτὸ, δυσαπολογήτως εἰς ἀποδοσιν αἰτίας ἕξουσι. τὸ γὰρ σὺ ἀπολότιλε μὴ προπερισπώμενον, πῶς ἂν συνθέσει πρὸς τὸ καθήσεσθαι. Τὸ δὲ εἰπὲν ἔπος ὡς καὶ τὸ εἶπας ἔπος, πρόσωπος ἐτυμολογίας ὄτιν. ἐν γὰρ τῷ εἰπεῖν τὸ ἔπος γίνεται. Οτι ζῶὰ ἄλλα ζῷ μὲν, ἀπλῶς πατὴρ ἐλέχθη, ὀξὺ τὸ τῶ ἀέρος ζωογόνον. σύταῦθα δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. ἤτοι κηδεμών, οὐ μόνον στοιχείων καὶ ἀστέρων καὶ ὅλως τῶν θεοτέρων, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν. τουτέστιν ἀνθρώπων, ὡς ἀπὸ μέρους. ἀπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων τῶ τιμιωτάτου γένους, καὶ εἰς τὰ ἄλλα διαβαίνει τὸ νόημα. ὁ δὲ μῦθος, πατέρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν ἄλλως τὸν δία φησί. λέγων ὅτι, κατὰ τοὺς ὁμηρικοὺς μύθους τῶν ἄλλων θεῶν μόνων, οἱ μὲν, μόνων θνητῶν πατέρες λέγονται. ὡς ποσειδῶν, κύκλωπος. καὶ Ωτου. καὶ Εφιάλτου. Αφροδίτη, Αἰνείου. Θέτις, Αχιλλέως. καὶ ἄλλοι ἄλλων. οἱ δὲ, μόνων ἀθανάτων. ὡς κρόνος, διὸς. ἥρας. ἅδου. ποσειδῶνος. ζεὺς δὲ μόνος, καὶ ἀθανάτων πατὴρ, οἷον Απόλλωνος. Ηφαίστου. ἄρεος. καὶ θνητῶν δὲ, οἷον Σαρπηδόνος. Αἰακοῦ. Μίνωος. Ηρακλέους. Περσέως. Οτι περίεργον μὲν ἡ γυνὴ. καὶ πάντα εἰδέναι θέλει ὅσα βούλεται ἀνήρ. ἀλλ' ὁ σωετὸς, οὐ ποιήσει οὕτως. ἕλεται δὲ τῷ ποιητῇ, εἰς ἀρίστην ὑποθήκην καὶ λιτοτελεστάτην αὐδὴ, τῷ μὴ πάντα τῇ γυναικὶ φράζειν. ἀλλ' ὡς παραλέλλει ἄλλα ζῷ, τὸ μέν τι, ἐκκαλύπτειν αὐτῇ, τὸ δὲ, κρύπτειν. διὸ μὴ ὀδυσεύς που οὕτω ποιεῖ. οὐδὲν φράζας τῇ Πηνελόπῃ, ὧν ἔμελλε ποιεῖν. καὶ ὁ ζεὺς δὲ σύταῦθα φησὶ πρὸς τὴν Ηραν, ὅτι μὴ δὴ πάντας ἐμοὶς ἐπιτέλλετο μύθοις εἰδήσειν. χαλεποί τοι ἔσονται ἀλόχῳ πάρ ἐούσῃ· ἀλλ' ὅν μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις αὐτὸν πρότερος εἴσεται. ὃν δ' ἀλλ' ἐγὼν ἀπάνευθεν ἐθέλοιμι νοῆσαι, μήτι σὺ ταῦτα ἔκασε διέρεο μηδὲ μετάλλα. Ισέον δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς παιδευτικὸς ὢν, οὐ μόνον σὺ ἱστορίαις, ἀλλὰ καὶ σὺ μύθοις διδάσκει τὸ ποιητέον: ὅς τὸ μὴ πάντα φράζειν ταῖς γυναιξὶν, ἱστορικῶς μὲν, ἐπὶ ὀδυσέως ἐδίδαξε. μυθικῶς δὲ, σύταῦθα ὀξὺ τῶ διὸς. οὕτω καὶ σὺ τοῖς μεταταῦτα τὸ, μὴ δεῖν παννύχιον τὸν ἄρχοντα ὑπνοῶ, πραγματικῶς ἐκδιδάξει ὀξὺ τῶ Αγαμέμνονος. μὴ μυθικῶς δὲ, ὀξὺ τῶ διὸς· Ισέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὴ δὴ πάντας ἐμοὶς ἐπιτέλλετο μύθοις εἰδήσειν, μὴ τὰ ἑξῆς ὡς προ-

γάρ ἐστιν, οἰκεῖα εἰσὶ λέγεσθαι πρὸς τινος, πρὸς ὃν ἀκαίρως θέλοντα μαθεῖν ἀφ' αὐτῶν, μυσήρια. ὅρα δὲ τὸ ἐπιεικὲς, αὐτὶ τοῦ πρέπον καὶ ἑοικός. οὕτω δὲ ἀεὶ παρὰ Ὁμήρῳ ἡ διαύτη λέξις λαμβάνεται. παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις τὸ ἐπιεικὲς, ἴσον τῷ πρᾴου τητος λέγεται. τὸ μέντοι ἐπιεικῶς ἐπίρρημα, ἔστιν ὅτε καὶ ἄλλο τι δηλοῖ. αὐτὶ τοῦ λίαν γὰρ λαμβάνεται σὺν τῷ, ἐπιεικῶς ἄτοπον, καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ ταῦτα ἔκασα, καινότροπος ἔχει χηματισθὲν εἴτε πρὸς τὸν λόγον τοῦ διὸς, εἴτε πρὸς οὓς λόγους ἀφορισθήσεται. μετέπεσε γὰρ ἀφ' ἁρσενικοῦ γένους εἰς οὐδέτερον. τὸ δὲ καινότροπον ἦν εἰπεῖν, μή τι σὺ ἐμοὶς μύθοις, ἢ τὸν ἐμὸν μῦθον διείρεο, μηδὲ μετάλλα. μεταλλᾶν δὲ, τὸ πολυπραγμονεῖν ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ. ἀφ' οὗ καὶ ἔοικε τῶν ἐπὶ γῆν, τὸ μεταλλεύειν εἴρηται. καὶ τὰ ἐκεῖθεν ἀνορυττόμενα, μέταλλα λέγονται. κλιθέντα φασὶν οὕτω, ὡς τὸ μιὰ τὰ ἄλλα πάντα, ἐπινοηθῆναι. καὶ γὰρ ἔοικε τῶν ὑπὸ γῆν πάντων τῶν ἄλλων ὑπερτιθεμένων, τότε δὴ μιὰ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα, ἐπιχειρῆσαι οἱ ἄνθρωποι τῇ ταῖς γεωργίαις. καὶ ἀφεῖναι μὲν τὰ νῶτα τῆς γῆς. ἐπιχειρῆσαι δὲ ταῖς λαγόσιν αὐτῆς, ὡς ἂν ἔρδοιέν τι κερδαίνειν καὶ ἀπ' αὐτῶν.

Αἰνότατε προνοίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας·
Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' ἔρομαι, οὔτε μεταλλῶ.
Ἀλλὰ μάλ' ὔκλος, τὰ φράζεαι, ἀλλ' ἐθέλησθα·
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρέπτη
Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος·
Περὶ γὰρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
Τῇ, σ' οἴω καταδῦναι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλῆα
Τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
Τίνηαι ἀπαμειβόμενος, ποτέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Δαιμονίη. αἰεὶ μὲν ἐοῖσαι οὐ δέ σε λήθω.
Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι. ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· τόδε τοι καὶ ῥίγιον ἔσται·
Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ὄφιν. ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι·

Οτι σὺ τῷ, αἰνότατε προνοίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας, ὃ δὴ ὄνειδος φίλον τῇ Ἥρᾳ κατὰ τοῦ διὸς, προϊπὼν κεῖται τὸ ἄρθρον σὺν τῷ, τὸν μῦθον ἔειπας. τὸ γὰρ κοινὸν καὶ ξυνήθες, ποῖον μῦθον ἔειπας. αἰνότατος δὲ, ὁ δεινότατος. ἀφορμὴ τοῦ δ', καὶ τροπὴ δωρικὴ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς τὴν αἱ, καθὰ καὶ Ἑρμογένης ὑποδηλοῖ. σύθα λέγων τὰ τῆς δεινότητος σημαινόμενα, προήνεγκέ που εἰς μαρτυρίαν, τὸ, αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν. ἤγουν δεινῶς ἔοικε θεαῖς ἡ Ελένη. Ιστέον δὲ ὅτι ὡς σὺ τῷ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας, οὕτω δοκεῖ καὶ πρὸς Σοφοκλεῖ σὺν τῷ, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπέπτας, περιπτὸν ἔθηκε τὸν ἄρθρον. Οτι ἀπροαίρετος προσώπου λόγος τὸ, καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' ἔρομαι οὔτε μεταλλῶ, ἀλλὰ μάλ' ὔκλος τὰ, ἤγουν ταῦτα φράζεαι ἀλλ' ἐθέλησθα. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε πρέπτη ὁ δεῖνα ἤγουν πραπείσῃ πραλογίσηται. τοῦδε οὖν σὺν τοῖς μεταταῦτα που ἀκριβέστερον δηλωθήσεται. Ιστέον δὲ ὅτι τὸ, ἅσσα ὁ δηλοῖ τὸ ἄπινα, ἐκ τοῦ ἀ γίνεται, ὅπερ ὅτιν ἄρθρον οὐδέτερον ὑποτακτικὸν πληθυντικὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ σά, ὃ δηλοῖ τὸ πινά, μεγαρικῶς καὶ δωρικῶς. διὸ καὶ δαζύνεται ὁμοίως τῷ ἄπινα. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι τρία σημαίνει τὸ ἄσσα. τὸ ἄπινα. καὶ τὸ ὅσα. καὶ τὸ πινά. καὶ ὅτε μὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ ἄπινα. καὶ τῷ ὅσα, δαζύνεται. οἷον τὰ, φράζε ἄσσ' ἐθέλησθα. καὶ ἄσσ' ἂν ἐμοίπερ αὐτῇ. ὅτε δὲ κεῖται αὐτὶ τοῦ πινά, μιλοῦται. τὸ δ' αὐτὸ ῥητέον καὶ ἐπὶ τοῦ, ἄπια. ἐκ τοῦ ἄσσα γὰρ ἐκεῖνο γίνεται. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τοῦδε τοῦ ἄπια, καὶ ὅτι τρία δηλοῖ. τὸ πινά, ὅτε καὶ μιλοῦται. τὸ ἄπινα, ὅτε δαζύνεται. ὅθεν ἴωνες ἄσσα λέγουσι. καὶ τρίτον, τὸ ποτέ, ἢ τὸ ἰσοδυναμοῦν τούτῳ. Αριστοφάνης. πύθου χελιδών, πηνίκ' ἄπια φαίνεται. Ἡ δὲ δείδοικα, πρωτότυπον ὂν τὸ, δέδοικα ἐκ τοῦ δείδω τὸ δειλιῶ, ἔχει ἀφορίαν πῶς δηλ τοῦ κ' ἐκφέρεται,

καὶ μὴ

καὶ μὴ δῖξε τῷ θεματικοῦ δ', δῖξε τὸν κανόνα, δι' οὗ ὥρισται καθολικῶς· ὅτι ἐστὶ τῶν βαρυτόνων, δι' οὗ συμφώνου ἐκφέρεται ὁ ενεστὼς, δι' αὐτῷ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος. οἷον λείβω λέλοιβα. λέγω λέλογα κατὰ τὸν Ηρωδιανόν. καθ' ὃν ἔδει ἀφ' τῷ δείδω, δεδοιδα εἶν τὸν μέσον παρακείμενον. λύσις δὲ τῆς ἀπορίας ταύτης, τὸ μὴ χρῆναι τρία παράλληλα δ' παραλαμβάνεσθαι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, ψελλισμῷ φησὶν ὠφωπίπει. διὸ αὐτεισῆλθε τῷ τρίτου δ', τὸ κ' τῷ ενεργητικοῦ παρακειμένου τῷ, δείδω δείσω δέδεικα. ὡς ἐσιγήθη, δῖξε τὸ τῷ μέσου παρακειμένου ὠολύχρηστον. ὅτι δ' οὐ πολλοῖς ἡ παραλληλία φεύγεται, δῆλοῖ καὶ ὁ τεμνίος. ὃς δέον ὂν διφθόγῳ παραλήγεσθαι κατὰ τὸν κανόνα τῷ κάτειος κάδειος ἐστὶ τήδειος καὶ τῶν ὁμοίων, ὅμως ἵνα μὴ ἐπάλληλα εἴη τὰ τρία ε', ἐγράφη δῖξε μόνου τῷ ί. Σοφοκλῆς τεμνίαν τε φυλάδα. οὕτω καὶ τὸ, ἴριδι δίη, καμίζεται δῖξε τὸ ἀλλεπάλληλον τῶν διχρόνων. τῷ δὲ δύκηλος, διαύτη τίς ὅδιν ἡ παραγωγή. ἔκηλος ὁ ἥσυχος, ἢ πρὸ τὸ ἐκὰς πορί τινα ἐχατιαὶ ἀλᾶσθαι. δοκεῖ γὰρ ὡστε πολλὰ ἐρημάζων εἶν ὁ ἡσυχάζων. ἢ πρὸ τὸ ἑ, ἤγουν ἑαυτὸν κηλεῖν ὅ ὅδι θέλγειν. εἰ γὰρ καὶ μὴ πολλοῖς, ἑαυτῷ γοῦν ὅμως χρηστὸς ὅδι καὶ ἡδὺς ὁ προθέμενος καθ' ἡσυχίαν ζῆν. διασωόμενον δὲ τὸ, ἔκηλος, ἀπό τε τῆς ἑ αὐτωνυμίας, καὶ ἀφ' τῷ ἐκὰς, ὅμως ψιλοῦται δῖξε τὴν αἰολικὴν, ἢ καὶ ἰωνικὴν τῷ ύ ἐπένθεσιν, κατὰ τὸ, ὄρος οὖρος, καὶ τὰ ὅμοια. εἰ οἷς καὶ ὁ ἀφ' τῷ εἷς εἰὸς γινόμενος δῦις, ὅ ὅδι μεμονωμένος, καὶ ὡς εἰπεῖν εἰναῖος· ὅτι κεῖται καὶ εἰταῦθα τὸ λαβεῖν, ἐστὶ γενικῶς. Φησὶ γὰρ, ἠερίη ἴαρ σοι πρέζετο καὶ λάβε γοιών, αὐτὶ τῷ ἥψατο. οἱ δὲ νεώτεροι, λαβέσθαι ἴδιον φασὶ, κατὰ φωνὴν παθητικήν. τὶ δὲ δῆλοῖ τὸ ἠερίη, προφέρηται ὅτι δῆλαδὴ ἀερία ἢ ὀρθρινή. τὸ δὲ γοιών, ἀφ' τῷ γονύων γίνεται μεταθέσει τῷ υ'. ὡς καὶ γόνυος γουνός. γόνυα γοῦνα· ὅτι ὁ θυμούμενος κατά τινος, πολυπραγμονος μὲν, ἀδυνάτου δὲ βλάψαι, δύναται ὁμηρικῶς εἰπεῖν τὸ δαιμόνιε, ἀεὶ μοι ὀΐεαι τουτέστι νοεῖς. οὐ δέ σε λήθω. πρῆξαι δ' ἔμπης ἤγουν ὅμως οὔ τι δυνήσεαι. ἀλλὰ ἀφ' θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, τὸ δέτοι ῥίγιον ἔσαι. εἰδ' οὕτω τοῦτ' ὅδιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶν. λέγει δὲ ὅτι οὐδέποτε μή σε λανθάνω. καὶ λύσαι δέ με οὐ δυήσεαι. ἀλλὰ καὶ μῖσος ἔχεις ὀξ ἐμοῦ, καὶ φρικτόν σοι ἔσαι τὸ πρᾶγμα. ὅδιν γὰρ δῆλοῖ τὸ ῥίγιον. Φρίασσιν γὰρ οἱ ῥιγεῶντες· Τὸ δὲ ἀφ' θυμοῦ, αὐτὶ τῷ ἔξω ψυχῆς. ἤτοι ἀφ' θύμιος, ὡς μεταταῦτα ἐρεῖ ὁ ποιητής. ὅπερ οἱ νεώτεροι, ἀναταθύμιον λέγουσιν. εἰ δὲ ἀφ' θυμοῦ τις λέγεται πρὸ τῷ ποιητῇ, ὅτε σὺ θυμῷ τινος ὤν, ἤτοι ἔσω ψυχῆς, εἶτα ἐκπέσῃ ἐκεῖθεν, ἆρα ὀξ Ομήρου λαβόντες οἱ ὕστερον, φασὶν ὀξ ὀμμάτων, τὸν πηρωθέντα. οἷον δίδυμος ὁ ὀξ ὀμμάτων. ὁμοίως καί τινας ἀφ' ἑπάρχων, ἢ ἑτέρους ἀφ' βασιλέων. ἢ ἄλλα τοιαῦτα πολλά. Ισέον δὲ ἢ ὅτι σὺαντίον τῷ ἀφθυμίῳ, τὸ καταθύμιον. ὀξ οὗ γυνή τις παρ' Ηροδότῳ, καταθυμία κέκλῃ). τὸ δὲ ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶν, ἠθικῶς εἴρηται. οἷον ἐμοὶ ὡς ἔοικε φίλόν ὅδιν αὐτὶ τοῦ, οὕτω μοι ἀρέσκῃ. οὕτως ἐγὼ θέλω·

Αλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
Μὴ νύ τοι οὐ χαίσχωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν ὀλύμπῳ
Λοιδορίην, ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω·
Ως ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ βοώπις πότνια Ηρη·
Καίρ' ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγναμφαθε φίλον κῆρ·
Ωχθήσαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς, θεοὶ οὐρανίωνες·
Τοῖσιν δ' Ηφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
Μητρὶ φίλῃ ἐπίρρα φέρων λευκωλένῳ Ηρῃ·

ὅτι τὸ ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο προσακτικὸν, προπαροξύνεται. τὰ γὰρ ζύνθετα προσακτικὰ βραχυκατάληκτα, ὥστε πολὺ ἀναπέμπει τὸν τόνον. οἷον λέγε κατάλεγε. πεῖρε κατάπειρε. οὕτως δὲ καὶ ἧσο κάθησο. τὸ μέντοι ἀκέουσα καθῆστο αὐτὶ τῷ ἡσυχάζουσα ἐκάθητο, προπερισπᾶται, διότι τὰ προχαϊκὰ περισπώμενα, φυλάττει τὴν αὐτὴν ἐκφώνησιν ὥστε πολεῖσον καὶ μὴ ζύνθεσιν. οἷον ἦγε κατῆγεν. δῦρεν ἐφόῦρεν. εἶχε κατεῖχεν. εἶδε

παρεῖδεν. οὔδε καθοῦδεν. οἷον ἐνθα καθοῦδεν ἀναβαίνουτος ἔν καὶ ἥσο καθῆσο. ἐαν μέ τοι μεταποιηθῇ εἰς βραχὺ τὸ προχαίου ἡ ἀρχουσα, τότε δὴ καὶ ὁ τόνος εἰς τὴν ἐνθέσει ἀναβιβάζεται, ὡς δηλοῖ τὸ ἄναγεν. ἔτι δὲ καὶ τὸ κάτεχεν. ὅσα τε ἄλλα τούτοις ὅμοια. τὸ δὲ ὡστε ποιητικὸν προσῳδίαν τῷ κανόνι, ὀξὺ τὸ οἶδα ἐνοίδα. οἶαθα κάτοιαθα. καὶ εἴτι τοιοῦτον. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ὅτι τὸ καθῆσο προπροπαροξύνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕζω ἧσται. ἀφ' οὗ τὸ ἥσμαι ἧσο ἧστο καὶ καθῆσο· οἱ γὰρ διύλλαβοι πρακείμενοι ἔχοντες δύο σύμφωνα, φυλάττουσι καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸν τόνον. οἷον εἶργμαι καθεῖργμαι. ἧγμαι κατῆγμαι. οὕτως ἔν καὶ ἧσται καθῆσται, ἥσμαι καθήσμην. ὀξ οὗ, τὸ καθῆσο. εἰ δὲ ἦν φασὶν ἀπὸ τοῦ ἥμαι ἥμην, ἀνεδίδου ἂν τὸν τόνον ὁμοίως τῷ, κάθημαι κάθητο· Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, ἆσσον ἰόντ' ὅτε κέν τοι ἀλαπάδνοσ' χεῖρας ἐφείω, ἤγουν ἐφῷ ἐπιπέμπω ἐπιβάλλω, δηλοῖ μὲν συμβολικῶς, καὶ τὸ τοῦ αἰθέρος ὁρασήριον κατὰ τῶν στοιχείων. δύναται δὲ χρησιμεύειν παραποιηθὲν ἐν καιρῷ, καὶ εἰς ἀπειλὴν τὴν ἀφ' ἵππου κρεῖττονος, εἰς μὴ τοιοῦτον. εἰσὶ δὲ χεῖρες ἄπποι, αἱ δεινοὶ καὶ ἀπόητοι κατὰ Ἀρίσταρχον. διὸ καὶ ἐλκηθροῦτο φασὶ τὸ δευτέρου ά. ἢ αἱ ἄπποι κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ί, αἷς οὐ δύναταί τις ἁλῶναι ὅ ὅτι βλάψαι. ἢ κατὰ ἐπίτασιν, αἱ πολλὰ ἁλῶπεξ δυνάμεναι. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν ταῖς γλώσσαις ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἀέπποσ' γράφει ὀξύτ ἑ. οἱονεὶ ἀῤῥήτους, αἷς οὐ δύναταί τις εἰπεῖν. ἢ δυσπαρακολουθήτους, αἷς οὐ δύναταί τις ἕπεσθαι. καὶ ἄλλως δὲ χεῖρες ἄπποι, αἱ ἀπρεπεῖς πέλασοι, ὧν οὐκ ἀνὴρ ἅψαιτό τις. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ, καὶ ἐδαφίνεβ τὸ δεύτερον ά.

Οτι δὲ πρὸ τοῖς ἀρχαίοις, οὐ μόνον τὰ ἀρκτικὰ τῶν λέξεων φωνήσντα ἐπνυματίζοντο, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀξὺ μέσου ἐν ταῖς συλλαβαῖς, ὁμολογεῖται παρὰ τῶν ἀντιγραφῶν, ὡς ῥηθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ὅπερ δηλοῖ που καὶ ὁ Ἀθήναιος. ἐν δὲ τῷ θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, οὐκ ἐκθλίβεται τὸ εἰσὶ καθαπτίνες οἴονται, τὸ ί ἐνὶ τῷ ν', ἀλλὰ μόνον τὸ ί. πρινὶ ὀξὺ χασῳδίαν προσλάβῃ τὸ ν'. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἐπὶ ἄλλων μυρίων τοιούτων κουφισμῶν· Τὸ δὲ ἆσσον ἰόντε, κατὰ τὴν συνήθη ἐν τοῖς τοιούτοις ἀδιαφορίαν δυϊκῶς ἐκφωνηθὲν, ὅμως ὡς πληθυντικὸν κεῖται. δύναται δὲ καὶ κυρίως εἶναι δυϊκὸν, ὀξὺ τὸ δισυλλαβοῦν τῶν τε θεαινῶν, καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀρρένων. τὸ δὲ ἐφείω, πλεονασμὸν συνήθη ἔχει τῆς εἰ διφθόγγου· Οτι τὸ ἐπιγναμψασα ἤτοι κάμψασα φίλον κῆρ, αὐτὶ τοῦ κλιθεῖσα. ταπεινωθεῖσα. ἀσχαλαθεῖσα τοῦ ἀτενοῦς ἤθους. ἡ δὲ μεταφορὰ, ἐκ τῶν καμπτομένων σωμάτων. λέγεται δέ τις καὶ ἄλλον κάμπτειν. ἤτοι πείθειν. μετάγειν. ὡς τὸ ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας. δοκεῖ δὲ ἡ ἐκ τοῦ γόνυ, ῥῆμα εἶναι ἀῤῥήτου, γνῶ τὸ εἰς γόνυ κλίνω, ὀξ οὗ γνάπτω καὶ γναμπτῶ, ἡ ἐκ τοῦ κνῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, ἄγκειον κνῆ τυρὸν, γενέσθαι κνάπτω τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ κναμπτῶ. καὶ προπῆ γναμπτῶ. διὸ καὶ κναφὸς ὁ αὐτὸς καὶ γναφεύς. τὸ δὲ κναμπτῶ, κοινότερον τὸ κάμπτω, ἐκσαμόντος τοῦ ν'. ὡς δὲ ὁ γομφίος ἐκ τοῦ γναμπτῶ παρῆκται, προπῆ τοῦ ά εἰς ό δι' οὗ κάμπτεται ἡ τροφὴ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί·

Οτι καὶ ἐνταῦθα ὀχθῆσαι, τὸ ἀχθεσθῆναι. ἢ ὑλάσσει τὸν φόβον. ἢ τὸν θυμὸν μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς τῶν ποταμῶν ὄχθης ὡς προείρηται. φησὶ γὰρ ὄχθησεν δ' ἀνὰ δῶμα διὸς θεοὶ οὐρανίωνες· Οτι κλυτοτέχνην λέγει τὸν Ἥφαιστον, ὀξὺ τὰ περίκλυτα ἔργα, οἷς λυσιτελεῖ πρὸς ἀπαρτισμὸν, ὁ εἰς πῦρ ἐκλαμβανόμενος Ἥφαιστος· Οτι ὁ Ἥφαιστος ὁ καταλλάσσων ἐνταῦθα τῷ διὶ τὴν Ἥραν, διαύτην τινὰ ὡς ἐν σωτῆρι εἰπεῖν, ἐπιβάλλει ἔννοιαν. ἥρα μὲν γὰρ ὁ ἀὴρ. θερμὸς ὢν φασι καὶ ὑγρὸς, εἰ καὶ ἄλλως αὐτῷ τὸ θερμὸν αὐτιλέγεται. αἰθὴρ δὲ ὁ ζωὴ. ὁρασικὸν ὄντως στοιχεῖον ποιότησι συγκεκροτημένον, τῇ τε ξηρᾷ καὶ θερμῇ. τὰ τοίνυν στοιχεῖα ταῦτα, τῇ μὲν, φιλίως ἀλλήλοις ἔχει ὡς καὶ προεγράφη, καθὸ ἄμφω θερμὰ εἶναι δοκεῖ, τῇ δὲ, εἰς ἔχθραν διαλύονται, κατὰ τὴν τῶ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ ἀντιπότητα. ὁ τοίνυν μῦθος ἀνάγας αὐτὰ κατά τινα εἰκασίαν φαντασιώδη γάμου, καὶ τὸν μὲν ἀέρα, ἐκδηλύνας τῷ ὀνόματι καὶ εἰς Ἥραν μεταθέμενος. τῷ δὲ διὶ,

δὲ δὶ, ὡς σφοδριωτέρῳ, φυλαξας τὸ αὐσρωδες ὃ ἄρρενος ὄνομα, ὅμως ἡ μιξὰ τὴν φιλίωσιν καὶ γαμικὴν ταύτην συζυγίαν, φυλαττει σὺ αὐτοῖς, ἐκεῖνα τα περὶ ἰδιώματα. οὐ μόνον τὴν σὺ τῇ θερμότητι δύνοιαν καὶ οἷον ζωάφλαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔριν καὶ διάσασιν τὴν κατὰ τὸ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν. καὶ διαδὸχο, ποιεῖ μὲν αὐσὸν ἔσιν ὅτε, ἀνθισαμένους ἐριστικῶς. αὖθις δὲ, καταλλαττεσθαι λέγει αὐσόν. εἴ ποτε τοίνυν μεσίτην τινὰ τῇ αὐτῶν καταλλαγῇ θελήσει ποιλάσασθαι, ποιεῖ μὲν καὶ ἄλλα τινα ὅσα δοκεῖ αὐτῷ. παραγει δὲ σου καὶ ἴφαισον, αὐσὸν καταλλαττοντα. ζυτέσιν ἀσωλως τὴν θερμότητα. ἴφαισος γὰρ εἰς τὸ θερμὸν, ἀλληγορικῶς ἐκλαμβανέσθω. δαίμων λεγόμενος ἐσιατῶν τῇ θερμῇ οὐσίᾳ. οὕτω τοίνυν καὶ σὰυθα, ἔριδος παρεισπεσούσης τῇ Ηρᾳ καὶ τῷ δὶ, αὐτὸς μέσος ἐλθὼν, τὴν καταλλαγὴν πραγματεύεται. οὐ γὰρ θέλει ὁ μῦθος παντελῶς λέγειν ἀσίθανα. ὅπερ ἔπαθεν λὴν, ἐὰν ἑτερόν τινα παρεισήγαγε, μεσιτεύοντα εἰς τοιαύτην ὁμόνοιαν. οὔτε γὰρ Αθηνᾶ. οὔτε ἄρης. οὔτε ἄρτεμις. οὔτε ἄλλός τις τῶν τοιούτων κατὰ φυσικὴν σύνοιαν λέγοιτ' ἂν λυειν τὴν ἔριν τῇ Ηρᾳ καὶ τῷ δὶ, καὶ ἐκ διασάσεως ἄγειν εἰς σύνοσιν οἰκειότερον, ἤπερ ὁ ἴφαισος. θερμή τις αὖτη φύσις. ποσειδῶνα δὲ εἴτις εἶπε σὸ ποιεῖν, οὐδὲν τοπαράπαν ἔλεγε. ποσειδῶν μὲν γὰρ, εἰς ὑγρότητα ἐκλαμβανέσθω. ὑγρότης δὲ εἰρήνη καὶ σύμβασιν ἀέρι καὶ δὶ, οὐκ οἶδε ποιεῖν. ἀλλὰ μάλισα μάχη, ὡς ἡ φύσις τὸ πράγματος παρισᾷ. συγχέει γὰρ μᾶλλον τὸ περιέχον. ἡ συγκροτεῖ τὴν ἔριν τῷ ἀέρι, τὴν σὸ αἰθέρος ἀφανίζων ἱλαρότητα. ἡ ταῖς κάτωθεν ἀναθυμιάσεσιν, ἀχλὺς οὐρανίαν κατὰ τὴν τραγῳδίαν γίνεται. ἴφαισος μέντοι ζυτέσι τὸ θερμὸν, ἐὰν κατισχύσῃ, τόν τε ἀέρα γαληνιαῖν ποιεῖ, καὶ νηνεμίαν αὐτῷ ἐμποιεῖ, ὡς καὶ τῷ αἰθέρι οὕτω ποιεῖσθαι, καὶ εἰς εἰρηνικὰς ἄγει καταστάσεις τὸ πᾶν. ὁ ποία ἥ τε εἰρήνη καὶ ἡ μετ' αὐτὴν. καὶ εἴτις δὲ ἄλλη πρέμπεσοι τῷ σὺ αὐτῷ. οὐκ ἔσι γὰρ τὴν ἥραν ἀχθέσθαι τὸ σκυθρωπὸν, οὐ δὲ ζοῶσιν φανῆναι καὶ λευκώλενον, μὴ μεσολαβοῦσος ἡφαίσου. τῆς ἀσωλως θερμότητος. πιθανῶς ἄρα ὁ μῦθος τὸν ἴφαισον σὺ ταῦθα πράγει λύοντα τὴν ἔριν, τῇ τε ἥρᾳ καὶ τῷ δὶ. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι, οὐ πάντοτε ὁ ἴφαισος εἰς τὴν ἀσωλως θερμότητα ἐκλαμβάνεται, ἀλλὰ ζῆλο μὲν, σανίως. διὸ καὶ οὐρανίος νοεῖται. καὶ διὸς ἤτοι αἰθέρος υἱός. καὶ τοῖς θεοῖς αὖω ἤτοι τοῖς ἄσροις οἷς ἡ φύσις δοκᾷ τὸ φωσφόρον ἐκ πυρὸς εἶναι δοκεῖ, αὐτὸς οἴκοις τεκτήναθαι λέγεται. ὡσεπισκεῖσον δὲ, ἴφαισον ἡ ἀλληγορία τὸ πῦρ αὐτὸ νοεῖ. τουτέσι τὴν καυσικὴν θερμότητα. καὶ ζῆλο, ἢ τὸ διακονικὸν καὶ σοφὶ χῆν, ἢ τὸ ἐκ πάθους σὺ τοῖς μετεώροις γινόμενον. οἷον τὸ σὺ κεραυνοῖς καὶ ἀσραπαῖς καὶ τοῖς τοιούτοις. ἅπερ οὐχ ἁσωλως θερμότης ὄνομάζεται, ἀλλὰ καυσικὴ καὶ οἷα αἴθειν τὴν ἁφὴν, ὡς ἡ ἐτυμότης τὸ ἡφαίσου δηλοῖ. ὃς ἴφαισος, καὶ χωλὸς λέγεται, οἷα σκάζων, ἐὰν μήτινα ὕλην τὴν ὑπανέχουσαν ἔχῃ. καὶ ἀμφοτέροις σὺν πόδας γυὸς ἦσαν χωλός. ζῆλο γὰρ ὁ ἀμφιβλήεις δηλοῖ. ἀμφοτέρωθεν γὰρ σκάζει, μὴ ἔχων ὕλην τὴν ὑπερείδουσαν. οἷον κάτω μὲν, ξύλα καὶ εἴ τι ἄλλο ἐμβάλλεται χίνον. ἄνω δὲ, τὴν ξηρὰν καὶ καπνώδη ἐκ γῆς ἀναθυμίασιν. οὐ τοίνυν ὁ διοῦτος ἴφαισος, ἡ ὑποβολὴ τῆς θερμότητος. ὁ καυσικὸς. ὁ φθαρτικὸς ὃ παραπίπτοντος, μεσολαβεῖ τὰ εἰς φιλίαν τῇ ἥρᾳ ἡ τῷ δὶ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ δύνρατος. ἡ ζωογόνος δηλαδὴ σοιχειακὴ θερμότης. ὁ τῷ δὶ σύσοιχός τε καὶ φίλιος. ὁ γὰρ λοιπὸς οὐράνιος ἴφαισος, ὁ χωλὸς ὁ φλογώδης, οὐ πάνυ φιλικὸς τῷ δί. διὸ οὐ δὲ πολυωρεῖ σὺ τοῖς αὖω, ἀλλὰ κάτω ῥίπτεται ἀφ' ὅλου θεατεσίοιο, ὡς φησι μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς. οὐ γὰρ φίλος ἐκεῖνος τῷ δί, ἀλλὰ μᾶλλον τῇ μητρὶ ἥρᾳ. πάθος γὰρ ἥρας, ὁ διοῦτος ἴφαισος. ἤτοι ἀέρος σύμπωμα, ὅτε μὴ φιλίως ἔχει πρὸς τὸν αἰθέρα, μὴ δὲ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ ταῖς γῆθεν ἀναθυμιάσεσιν ὥσπερ φραγμυμένη, πρὸς τὸν δία ἐκποτεπολέμωται. τότε γὰρ οἱ κεραυνοὶ καὶ οἱ σκηπτοὶ γίνονται. καὶ εἴτι ἄλλο διοῦτον τῷ αἰθέρι ἐπιπροσθοῦν. διὸ καλως λὴν μήτηρ σὸ διούτου οὐρανίου ἡφαίσου σὸ ὡς ἐρρέθη χωλοῦ, ἡ ἥρα καταμόνας λέγοιτο. καὶ μόνη τεκεῖν αὐτὸν, καθά τινες τῶν μυθογράφων

φασὶν, ὡς αὐτὴ αἰτία οὖσα τῆς τῶν τοιούτων οὐ μετεώρων παθῶν γενέσεως. ἀστεῖοι δὲ ὁμοίως καὶ οἱ μὴ τῆς ἥρας μόνης ἡγούμενοι αὐτὸν ποιοῦντες, ἀλλὰ ὁμοῦ μὲν ἥρας καὶ Διὸς, τῶν περὶ ἀφροδισιακὰς, ὅτε φίλοις λίθοντε τοκῆας, εἰς δύνασιν ἐφοίτων. κλέπτουσι γάρ πως τὰ τοιαῦτα πάθη, τὸ γίνεσθαι, καὶ οὐ παρρησιάζονται τὴν φυσικὴν ἀεὶ γένεσιν.

ἐπεὶ δὲ χαλεπὸς καὶ ὁ λοιμὸς τῆς ἀλληγορίας ἔφασεν, τὸ μὲν ἡλιόπυρον ὡς ἐρρέθη πῦρ, ἀστείως ἂν καὶ τούτου μήτηρ ἡ αὐτὴ ὁμοίως ἥρα λέγοιτο. ἐξ ἀέρος γὰρ ἀληθῶς ἡ ὁ τοιοῦτος ἔφασεν. οὐ μόνον διότι ἡ φλὸξ ἀήρ ὄντων ἐξαφθεὶς, ἀλλὰ καὶ ὅτι τυναρχῶν, ἔοικεν εἰς γῆν αὖθις σπασθεὶς ἐλθεῖν. ἢ κεραυνοῦ ὡς εἰκὸς κατενεχθέντος καὶ ξύλῳ ἐνσκήψαντος καὶ οὕτως ἀρχήν τινα καὶ σπέρμα πυρὸς ἐνδύντος ἀνθρώποις, ἢ καὶ διαπνοὴ μηχανικὴ, πυρὸς ἐξ ἀέρος κατενεχθέντος, ὁποῖα καὶ τὰ ἐξ λίθων κρυσταλλων καὶ ὑέλων ἐξαπόμενα. καὶ τὰ πυρεῖα δὲ, τῇ τὸ μεταξὺ ἀέρος ἐκπυρώσει, ἐκφαίνουσι πῦρ. καὶ ξύλον δὲ σιδήρῳ συχνὰ περιτριβόμενον, ἢ καὶ ξύλον ξύλῳ, ὀξυπύρωσε τὸ μεσολαβοῦν τὸ ἀέρος, καὶ πῦρ ἄφαντον ἔφυσε. καὶ οὕτως ἥρας υἱὸς, ὁ χαλεπὸς ἔφασεν ὅ, τε οὐράνιος ἄνω, καὶ κάτω ὁ τοῦδε γῆν. εἰ δὲ βούλει σὺν τῇ ἥρᾳ, καὶ Διὸς, ἐξ τὴν αὖθις ἐκ μετεώρου κατένεξιν. ὡς ἂν διαταῦτα τὸν μὲν ἐπορβολικὸν ἔφασεν, φίλον ἥρᾳ μᾶλλον ἢ πρὸ δί. τὸν δὲ δύκρατον τὸν στοιχειακὸν, δὶ μᾶλλον ἢ πρὸ τῇ ἥρᾳ πεφιλιῶσθαι. ὅλως δὲ ἵνα τὰ μανρὰ τῆς ἀλληγορίας ἐπιτμηθῇ τῆς ἡδη ἐξ πολειόνων ἐκτεθείσης, ἔφασός ὄντων, ἢ ἡ ἀπλῶς θερμότης, ἢ ἡ καθ' ὑπορβολὴν καὶ καυστική. τούτων δὲ ἡ μὲν ἀπλῶς θερμότης, φιλίαν τε μεστεύει τῷ δὶ καὶ τῇ ἥρᾳ. καὶ θεοῖς οἰνοχοεῖ, καὶ τῶν ἄνω οὐκ ἀπολείπεται. ἡ δὲ καθ' ὑπορβολὴν, καὶ καυστικὴ, ἀλλ' αὕτη χολή τέ ὄντων ἀεὶ ὡς πεφύκασι, καὶ ἄνωθεν κάτω ῥίπτεται. διὸ οὔτε μόνον οὐρανία ὄντων, οὔτε μόνον χθονία. ἀλλὰ καὶ τοῦδε γῆν ἐξ τὴν ἐξ ἀνθρώπων χρῆσιν αὐτὸ, καὶ ἐξ τὰς πολλαχοῦ ἀναδόσεις τῶν αὐτομάτων θερμοτήτων. καὶ οὐρανία δὲ, ἐξ τὰς τῶν ἀστραπῶν γενέσεις, καὶ τῶν κεραυνῶν καὶ τῶν διούτων μετεώρων παθῶν. ἔστι δ' ὅτε ἡ αὐτὴ, καὶ ἄμφω κατὰ ταυτὸν, ἄνω μὲν γενομένη, κάτω δὲ ἐνεχθεῖσα, καὶ τῷ ἀξιολόγῳ τῆς ὕλης ἐξαρκέσασα, ἕως καὶ εἰς γῆν. Οτι ἐπίηρα παρὰ τοῖς νεωτέροις, τὰ ἐπιθυμητὰ παρὰ τὸ ἐρᾶν, ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς τὸ ἐπίηρον. οἱ δὲ παλαιοὶ ἐπίηρα φασὶ, τὴν μετὰ ἐπικουρίας χαρίν. καὶ παράγουσι τὴν λέξιν οὕτως. ὥσπερ κόπανον. καὶ ἔχω ὄχανον τὸ τῆς ἀσπίδος κρατητικόν. δρέπω δρέπανον. ἵδω καὶ σὺ συσολῇ, ἔσω ἔσβανον καὶ ἔλνον κατὰ συγκοπήν. φρύγω φρύγανον. πέπω ἢ πέπω, πόπανον. ξέω ξόανον, οὕτως ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ ἔρανον. καὶ ἐκτάσει, ἤρανον καὶ ἐπιήρανον. οὐ πληθυντικὸν ἐπιήρανα. καὶ ἀφηρημένῃ, ἐπίηρα. εὕρηται δὲ καὶ ἀσυνθέτως παρὰ τῷ ποιητῇ, ἥρα. οἷον ἥρα Πριάμῳ φέρων, ἤτοι χαρίν. ὁ μέντοι Ηρωδιανὸς, ἀπλούστερον πραγών, φησίν. ἤρ, ἡ ἐπικουρία ὀξυτόνως. ἡ γενικὴ, ἥρας. αἰτιατικὴ, ἥρα. καὶ σὺ συνθέσει, ἐπίηρα. μήποτε δὲ δυσλύτως ἀφορισθείη ἂν ἐνταῦθα ὁ τόνος. εἰ γὰρ ὀξυτόνως ἦρ ἡ ἐπικουρία, διατί μὴ ὠξύνθη ἡ γενικὴ καὶ αἱ κατ' αὐτὴν πλάγιοι, πρός τε ὁμοιότητα τοῦ κὴρ κηρός. καὶ ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῇ κλίσει τοῦ ἦρος, ὃ δηλοῖ ἔαρος. χρῆσις δὲ τῆς ῥηθείσης λέξεως, τὸ, μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων. καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, μητρί σ' ἐγὼ παράφημι καὶ αὐτῇ πρόνοιαν ἔχουσῃ, πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν. σύνθετα τὸ, μητρί σ' ἐγὼ παράφημι, ταυτόν ὄντι τῷ, συμβουλεύω. ἐξ ὁμοίας δὲ ἀγωγῆς, καὶ τὸ πεῖσαι λόγοις, παρεισπεῖν ὁ ποιητὴς λέγει, ὥσπερ μετ' ὀλίγου ἔφη. δέδοικα μή σε ἡ θέτις παρείπῃ. ταυτὸν γὰρ τὸ φάναι, ἀφ' οὗ τὸ παράφημι, καὶ τὸ εἰπεῖν, ἐξ οὗ τὸ παρειπεῖν. οὕτω δὲ λέγει ὁ ποιητὴς καὶ παραῤῥήδις, οὐ λόγοις πειθομένοις. ὃ καὶ οἷον ἐτυμολογῶν, φησί. παραῤῥήδί τ' ἐπέεσσιν. ὁμοίως δὲ παρῆκται καὶ τὸ παραυδᾶν. καὶ τὸ παραμυθεῖσθαι. εἰ δὲ καὶ τὸν αἶνον ἔοικε τῷ ἀπλῶς λόγου θήσει τις, ὅμοια τό, τε παραινῶ καὶ τὸ παράφημι. ἐξ οὗ ἡ παραίφασις. Τὸ δὲ παρηγορεῖσθαι, κοινότερον μὲν, καὶ αὐτὸ ἴσον δύναται τῷ παραυδᾶν καὶ παραμυθεῖσθαι. Εὐριπίδης δὲ τὸ τῆς δημηγορίας παραποιήσας, παρηγορήσας φησίν.

Η δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσεται, οὐδέ τ' ἀνεκτά.
Εἰ δὴ σφὼ εἵνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,
Εν δὲ θεοῖσι κολωὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
Εσθλῆς ἔσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ·
Μητρὶ δ' ἐγὼ παραφημι καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
Πατρὶ φίλῳ ἐπέεσσι φέρειν Διΐ, ὄφρα μὴ αὖτε
Νεικείησι πατήρ. σὺ δ' ἡμῖν δαῖτα τεράξῃ·
Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλησιν ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Εξ ἑδέων συφελίξαι. ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν·
Αλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθαπτέσθαι μαλακοῖσιν·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος ὀλύμπιος ἔσεται ἡμῖν·
Ως ἄρ' ἔφη. καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον,
Μητρὶ φίλῃ σὺν χερσὶ τίθει. καί μιν προσέειπε·
Οτι ἐστὶ μεγάλλις ἔριδος, οἰκεῖον λεχθῆναι πρὸς σοῦ ἐρίζοντας, τὸ, ἤ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσεσθαι οὐδέτ' ἀνεκτὰ, εἴπερ ὑμεῖς ἐριδαίνετε ὧδε. δηλοῖ δὲ ὅτι, ὄντως δὴ ὀλέθρια τὰ γινόμενα, καὶ οὐ φορητὰ ἐὰν ὑμεῖς οὕτως ἐρίζητε. τινὲς δὲ τὸ, ἤ δὴ, ὡς Αττίων καὶ Ηρόδωρος φασὶν, σὺν συνὶ μέρει λόγου ἤδη φασί. λέγοντες ὅτι ὡς καὶ προερρέθη, ἐστὶ τριῶν χρόνων τὸ ἤδη λαμβάνεται. ἐστί τε πρωχημένου. καὶ συνεσῶτος ὡς παραδειγματίθη ἐκεῖ καὶ ἐστὶ μέλλοντος δὲ, ὡς τὸ, ἤδη λοίγια ἔργα ἔσεται. καὶ εἰ δοκεῖ ὀρθὸν, τοῦ λοιπὸν ἱστέον τὸν λουκιανείου σολοικισμὸν, τὸν λέγοντα ἤδη σολοικῶ. οἱ δὲ τοιοῦτοι, ὁμοίαν ἐπικρίνουσι γραφὴν. καὶ σὺ οἷς φθάζας ὁ ῥαψ ἔφη. ἤ δὴ λοίγια ἔργα ὅτε, καὶ ἑξῆς. οὐκ ἀπεικὸς γὰρ, κἀκεῖ οὕτω νοῆσαι αὐτόν. τὸ δὲ ἐριδαίνω, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω πράγεται τραπέντος καὶ συναῦθα τοῦ ζ' εἰς δ' κατὰ συγκύρειαν, καθὰ καὶ σὺ τῷ ἔλω ἔδος. ῥέζω ἔρδω. σκύζω σκυδμαίνω. ὥς πορ καὶ ἐριδμαίνω. δύρηται γὰρ σὺ χρήσει καὶ ἴσον· Ιστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ ζ' εἰς δ' μεταποιεῖται ὡς σὺ τοῖς ῥηθεῖσι κἀ σὺ τῷ ἐρίζω ἐρίσδω, καὶ τοῖς ὁμοίοις δωρικοῖς, ἀλλὰ καὶ ἔμπαλιν τὸ δ' εἰς ζ', ὡς σὺ τῷ ἀρίδηλος ἀρίζηλος ἀστήρ. καὶ σὺ τοῖς εἰς ζέ λήγουσιν ἐπιῤῥήμασιν. ὡς γὰρ ἔστι τὸ, οἴκαδε, οὕτω καὶ ἀθήναδε θήβαδε. ἔραδε τὸ εἰς ἔραν ἤτοι γῆν. προπῆ δὲ τοῦ δ', γέγονεν ἀθήναζε. ἔραζε. τὸ δ' αὐτὸ καὶ σὺ τοῖς ὁμοίοις· Ιστέον δὲ ὅτι καινῶς παραδείγματα τῆς εἰς ἄλληλα μεταχωρήσεως, τοῦ δ' καὶ τοῦ ζ'. καὶ τὸ κνίζα κνίδη. ἁρμόζω ἁρμόδιον. φράζω ἀριφραδὴς καὶ φραδίμων. ζα' ἐπιτατικὸν, δα'. ἴζμεν κατὰ συγκοπὴν παλαιοῖς. ἴδμεν. εἰ καὶ οἱ ὕστερον ἐπέκριναν μὴ δύρίσκεσθαι σὺ συλλήψει περὶ ἀμεταβόλου διπλοῦ σύμφωνον. πέδον πεζός. ὄζω οὗ μέσος παρακείμενος ὄζωζα καὶ ὄδωδα. ὥς πορ καὶ χάζω κέχασδα. φράζω πέφρασδα. ῥάζω τὸ ῥαίνω ἔρρασδα. ὅθεν καὶ τὸ τοῖχοι ἐρράδαται. ἔζεσθαι καθεδεῖσθαι. χλάζω κέχλασδα παρὰ Πινδάρῳ. πεδοῖ παρ' Αἰσχύλῳ. τὸ δ' αὐτὸ κἠ πεζῇ. δεύω τὸ βρέχω. δεὶς κἠβδὴς ὁ ἀήρ. ὀκλάζω ὀκλασίας δίφρος. ἕζω ἑδώλιον ἢ τῆς νηὸς κληΐς. ἐκ δὲ τοῦ αὐτοῦ κἠ ἕδρα. κἠ ἰδνὸν τὸ σὺ τοῖς ἑξῆς ῥηθησόμενον. κἠ ἰδρύω. κἠ αἴδιος ὁ μὴ ἴζων, ἀλλὰ βέβαιος καὶ τάσιμος. ὄζω ὀδμή. ζήμιος. δήμιος ὁ ζημιῶν σὺ κολαζομένοις. κλύζω. κλύδων. μερίζω, σμερδαλέον καὶ σμερδανόν. μήδεα, μέζεα τὰ αἰδοῖα. ἀδιεχὲς ἀζηχὲς σὺ τε Οδυσσείᾳ, καὶ τῷ δ' τῆς Ιλιάδος. οὕτω δὲ καὶ μαδὸς μαζὸς, ὡς σὺ τοῖς ἑξῆς φανεῖται· Ιστέον δὲ ὡς Ομήρου ἐπιτόντος σὺ ταῦθα εἰ δὴ σφω ἤγαγεν εἴπερ ὑμεῖς θνητῶν σ' ἕνεκα ἐριδαίνετον, φασὶν οἱ τεχνικοί. ὅτι τὸ τὸ, νω κἠ σφω ἀπὸ τοῦ νδι κἠ σφδι γεγόνασιν, ἀπροβολῇ τοῦ ί. καὶ ὅτι οὐ πριαπῶνται ὀξὺ τὴν ἀκροπήν, κατὰ τὸ, ἱδρω τα ἱδρω δῶμα δῶ, ἀλλ' ὀξύνονται ἀναλόγως, ὡς δυϊκά. καὶ ὅτι ἀναγκαίως ἀπεκόπη τὸ νω καὶ τὸ σφω, ἐκ τοῦ νδι καὶ τοῦ σφδι. οὐδέποτε γὰρ φασι τὸ ω' κείμενον προκαθαρεύοντος τοῦ ί περισπᾶται. ἀλλ' ἢ ὀξύνεται ὡς σὺ τῷ τρωὶ, καὶ δμωὶ, ἢ προπροξύνεται, ὡς σὺ τῷ ἥρωι μίνωι. διὸ κἠ σὺ τῷ νδιν καὶ σφδιν, ἐπειδὴ τὸ ω' προκείμενον τοῦ ί περιπᾶται.

ται, ἐπενοήθη συναίρεσις τῶν νῶν καὶ σφῶν, πρὸς ἀφυγὴν πλαλογίας. οἷον οὐ γὰρ σφῶν γένος ἀπώλωλε τοκήων ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ κείμενον· Οτι κηλωὸς ὁ θόρυβος, κατὰ μὲν φιλόξενον, ἀφὸ τῆς κλῶ γίνεται ὀνοματοπεποιημένου ῥήματος, κατὰ προσληψιν συλλαβῆς. διὸ οὐ δὲ προσγέγραπται φησὶ τὸ ἰ. ἀφὸ δὲ τῆς διούτου κλῶ, καὶ τὸ κλάζω γέγονε κατὰ πλαγωγήν. κατὰ δὲ ἑτέρους, ἀφὸ τῆς κηλοιὸς γίνεται κατὰ ἔκτασιν τοῦ ὁ εἰς ω, μείναντος δηλαδὴ τοῦ ι προσγεγραμμένου. κηλωός τε γὰρ ὁ θόρυβος. καὶ ὁ κηλοιὸς δὲ, θορυβητικόν. διὸ καὶ εἰς παραβολὴν θορύβου χρησιμεύσει παρὰ τῷ ποιητῇ. τινὲς δὲ καὶ οὕτω φράζουσιν. ὥσπερ ἐκ τοῦ κλείω κλοιὸς, καὶ ἐκτάσει κλωὸς σὺν τῷ ι, οὕτω καὶ κηλωὸς ὁ θόρυβος, ἐκ τοῦ κηλοιὸς τὸ ὄρνεον. ὅθεν καὶ τὸ κηλωδὲ ῥῆμα, ἔχει τὸ ι ἐν προσγεγραφῇ. ἄλλοι δὲ, ἀφὸ τοῦ κηλούω παράγουσιν αὐτό. τραπέντος τοῦ ου εἰς ω. ὡς καὶ ἐν τῷ, μοῦσα μῶσα. κηλούει γάρ πως ὁ θόρυβος, ἤγουν κηλοβοῖ, καὶ ἀφαιρεῖταί τι τῶν συμβαίνων ἔχων, πολὺς ἐλαυνόμενος κατὰ τὸν ποιητήν. φησὶ γὰρ. κηλωὸν ἐλαύνετον. καὶ ὅρα τὸ ἐλαύνετον αὐτὶ τοῦ ἐπιτείνετε. ἀφὸ μεταφορᾶς ῥηθὲν τοῦ ἐλαυνομένου ἵππου. ἢ σιδήρου. πεποίηται δὲ φασὶ τὸ ἐλαύνειν, διαλέκτοις τρισὶ. βοιωτῶν μὲν γὰρ, τὸ ἐλάω δίχα τοῦ α. αἰολέων δὲ, τὸ προστιθέναι τῷ α τὸ υ. ἐλαύω γὰρ λέγουσιν. ἡ δὲ πρόθεσις τοῦ ν, δώριος. τὸ γὰρ δύω, δωύω φασὶ δωριεῖς. καὶ τὸ θύω, θωύω. θωῦσι γὰρ ἀμπεδίον. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοτέρω εἰρημένου κλῶ, καὶ τὸ κλάζω παρῆκται. καὶ τὸ κλώζω, καὶ ὃ κλώζεσθαι λέγονται. καὶ ἀφροντίζεσθαι οἱ ἐν θεάτροις νικώμενοι, καὶ κλωγμὸν πάσχειν. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κηλούω, καὶ κήλον κέρας. καὶ κήλος βοῦς, ὁ κεκηλουσμένος τὰ κέρατα. ἀφ' οὗ συντέθειται ὁ κηλοβός. καὶ κύκλοι δὲ προσηκώτερον μαθηματικοὶ κατ' οὐρανὸν κηλούμενοι κήλουροι. καὶ νωμοὶ δὲ ἄκηλοι οἱ ἐν Ὀδυσσείᾳ· Οτι καὶ ἐνταῦθα χρῆμα ὅτι τὸ λεγόμενον, κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἐν τῷ, οὐ δέ τι δαιτὸς ἐθελὶς ἔσσεται ἥδος, ἤγουν ἡδυνή. νοητέον γὰρ κλῆν στεσιώπηται, ὅτι δαινυμένοις ἔωθεν τοῖς πολλὴν δίαν, ἡ ἔρις ἐπιγέγονε. διὸ προϊὼν, λέγει ὅτι πρόπαν ἦμαρ δαίνυντο. αἰνίττεται δὲ ὁ τις τοιαύτης δαιτὸς λόγος, ὡς ὀφὼν μύθῳ, τὸ ἀεὶ ἐν ἐρασμίνῃ ἐμφρόνι τὰ θεῖα εἶν. τοιοῦτον δὲ χρῆμα ἦν καὶ ἐν τοῖς προλαβοῦσιν, ὅσου πολὺ Αχιλλέως ἔφη ὁ ποιητὴς, ὅτι οὐδέποτε εἰς ἀγορὰν πωλέσκεθ. ἐπόθεν δὲ αὐτὴν τε πόλεμόν τε. νοητέον γὰρ ἐκεῖ, ὅτι ὀλίγων τῶν δώδεκα ἡμερῶν, καὶ ἀγοραὶ ὡς εἰκὸς ἐγίνοντο. καί τινες ἐκβρομαὶ πολέμων. οἷον ἐν λόχοις ἢ ἐν λείαις. Ομηρος μήτοι, οὐ θέλει πολὺ μικρά τινα τὸν λόγον ἀπαχθεῖν, ἀλλὰ ἁπλῶς οὕτω τὰ πολὺ αὐτῶν παραῤῥιπτεῖ, δεικνὺς ὡς δύναται μὲν τὸ καὶ διαῦτα γραφεῖν, ἀπαξιοῖ δὲ αὐτά· Ισέον δὲ ὡς τὸ οὐ δέ τι δαιτὸς ἐθελὶς ἔσσεται ἥδος ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, δύναταί τις καὶ ἐπ' ἄλλά τινα παρῳδήσας μεταγαγεῖν. οἷον οὐ δέ τι νίκης ἐθελὶς, ἢ φήμης ἐθελὶς ἔσσεται ἥδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. Εὐριπίδης δὲ παραφράζων αὐτὸν, φησίν. ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ὅτι τοῦ ἀγαθοῦ, ἔνθα ὅρα τὸ κρεῖσσον, ὡς χρήσιμον καὶ αὐτὸ εἰς τὸ, κρεισσόνων γὰρ βασιλὰς ὅτε χώσεται, κἠ ἑξῆς. ἐνταῦθα δὲ κἠ χρῆμα παραμέμικται αὐτίθετον. ὡς τοῦ ἐθλοῦ αὐτικειμένου, πρὸς τὰ χείρονα. ἔστι δὲ ἐθλὴ δαὶς, ἡ τῶν σοφῶν καὶ σπουδαίων προσώπων, ἐν ᾗ ἐρίζειν οὐ χρή· Οτι δὲ μονῆρες ἐν ὀνόμασι τὸ ἥδος, καθὰ καὶ τὸ ὄφελος, κἠ ὅτι φιλοῦται κατὰ τὴν αἰτιολογίαν ὡς προχαϊκὸν καθὰ καὶ τὸ ἦμαρ, οὐκ ἔστι τὸν πολὺ λόγοις ἀμφιβαλεῖν. Ηρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ αὐτοῦ συμποσίῳ, δαιτυνέσθαι αὐτὸ λέγει πρός τινων, ὡς ἀφὸ τοῦ ἥδω καὶ τῆς ἡδονῆς. ἐκρίναμεν δέ φησιν, ὥστε μᾶλλον φιλοῦσι αὐτό. φέρεται δὲ καὶ κανὼν τοιοῦτος· Τὰ εἰς ος οὐδέτερα διασύλλαβα, αἰτήματα ἀφὸ φύσει μακρᾶς, φιλοῦσι τὸ καταρχὰς φωνῆεν. οἷον δῦρος. ἦδος. ὅλως δὲ, πάντα τὰ προχαϊκὰ φιλοῦται. ὡς καὶ τὸ ἦρος. ἦμος αὐτὶ τοῦ ἡνίκα. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἦμαρ, μεταχηματισθὲν ἀφὸ τοῦ ἡμέρα. ὡς καὶ τὸ ἦδος αἰολικῶς ἀφὸ τῆς ἡδονῆς. ὥσπερ καὶ ἀφὸ τοῦ μηχανὴ, μεταχηματίσθη τὸ μῆχος, ὅπερ καὶ μῆχαρ λέγεται, ὡς ἦμαρ. καὶ ὡς μῶμαρ ὁ μῶμος πρὸς λυκόφρονι. προσφυέστερον δὲ εἰπεῖν, ὡς ἀλκὴ ἄλκαρ. σεσημείωται δὲ τῷ ῥηθέντι κανόνι τῶν

προχαῖων, τὸ ἥλως δασυνθέν. καὶ τὸ ἦχι, αὐτὶ τοῦ ὅπου. ἐφ' ὧν, ἔστι καὶ ἀφ' ὁλογία οὖλος τοῦ δαΐζεσθαι αὐτά· Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, ἐπεὶ τὰ χρείονα νικᾷ, παραφράζας τὴς ὕσδριν, ἐγνωμάτευσεν οὕτω. τὸ μὲν παράνομον, ἐστὶ τὸ χεῖρον αἰνιδᾷ. τὸ δὲ καλόν, ταχέως ἀφίπταζαι τῆς τῶν ἀνθρώπων πολιτείας· Οτι σὺ τῷ δαΐτα ταράξῃ, τὸ μὲν σχῆμα, ἔοικέπως ῥητορικῇ ἐπαναστροφῇ. τὸ γὰρ τέλος τῆς πρώτης λέξεως, ἀρχὴ τῆς δευτέρας γίνεται. ὡς καὶ σὺ τῷ, σῦθα θάασεν, ἤγουν ἐκάθιζε. καὶ σὺ τῷ, ἦλθε θέων. τὸ δὲ ταράξῃ, ὠνόμασται ποιῆται. καί ὅτι καιριωτάτη λέξις. διὸ κὴ ἀνερμήνευτος ἢ δυσερμήνευτός ὅτιν. ὀξ αὐτῆς δὲ παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἡ ταραχὴ καὶ ὁ τάραγος. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὁ τάρταρος. καὶ τὸ ταρβεῖν ὡς φανήσεταί που· Ισέον δὲ ὅτι σκωπτικὸν εἰς ταραχώδη γέρον τα τὸ, ὄφρα μὴ αὖτε νεικείησι πατὴρ, ἐνὶ δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ· Οτι καὶ σὺ ταῦθα σχῆμα κεῖται καινοπρεπὲς ἐλλειπτικὸν, τὸ, εἴπερ γάρ κ' ἐθέλησιν ὀλύμπιος ὀξ ἐδέων συφελίξαι, ὃ γὰρ πολὺ φέρτατός ὅτι. καί ὅτιν ἴσον ὅμοιον τῷ, εἰ μὲν γὰρ δώσουσι γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοὶ, καὶ ἐξῆς ὡς ἐκεῖ γέγραπται. ἵνα λέγῃ νῦν, ὡς εἴπερ ὁ ζεὺς ἐθέλει ἐκ τῶν οὐρανίων ἑδρῶν μεταπνῦσαι ἡμᾶς, αὐλσει ὃ θέλει. δύναται γάρ. τὸ δὲ αὐλσει ὃ θέλει, λείπει ὡς φανερὸν ὄν, καλῶ μὴ λέγηται. ἢ καὶ ἄλλως λείπει τὸ, συφελίξει, ὡς ἀπὸ τοῦ νῦν λαμβανόμενον. ἵνα ᾖ ὁ λόγος, ὅτι ἐὰν θελήσῃ συφελίξαι, πάντως ἂν συφελίξῃ. δύναται γάρ. ἕτεροι δὲ θεραπεύοντες καὶ ὅτιν τὸ σχῆμα εἰς ἀνελλιπὲς, φασὶν ὡς εἴπερ ἐθελήσει ὀλύμπιος, πάντως ἂν συφελίξαι ἐκ τῶν ἐδέων. γίνεται δὲ τὸ συφελίζειν, ἀπὸ τοῦ σύφειν καὶ ἑλίσσειν ἢ ἐλελίζειν. καὶ δηλοῖ τὸ σρυφνῶς καὶ ἐσυμμίνως συσρέφειν· Τὸ δὲ ἕδος, ἀπὸ τοῦ ἕζω. ὀξ οὗ καὶ ἡ ἕδρα. καὶ ὅρα καὶ νῦν ὡς ἕδος, οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ καθέδρα· Οτι τὸ καθάπτεσθαι λόγοις, οὐκ ἀεὶ ἐπὶ αὐσηρότητος καὶ ὕβρεως. ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ ὁμιλεῖν, καὶ λόγου τινὰ ἀξιοῦν, ὡς καὶ σὺ Οδυσσεία εἰρήκαμεν. Ομηρος δὲν καὶ σὺνταῦθα φησίν. ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖς. καὶ ὅρα ὅτι τὸ καθάπτεσθαι, καὶ αὐτὶ προσακτικοῦ τ' καθάπτου εἶπεν, ὅπερ ὅτι σχῆμα ἐλλειπτικὸν ἰωνικὸν ἢ καὶ ἀπτικὸν ὡς προγέγραπται, καὶ πῶσει αἰτιατικῇ συντάξει. ὅτι δὲ καὶ γενικῇ συντάσσεται τὸ ἅπτεσθαι, λεγόμενον σὺ ἀπολύτῳ, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἥψατο γουνῶν· Σημείωσαι δὲ ὅτι καινότερον εὕρηται παρ' Ηροδότῳ τὸ καθάπτεσθαι, σὺ τῷ Δημαράτου καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων καθαπτόμενος. ἤγουν μάρτυρας προφέρων, τὸν Δημάρατον καὶ τοὺς λοιπούς. ὅτι δὲ τὸ ἅπτεσθαι μιᾶς τινὸς ἐστὶ προθέσεως, δυτικῇ συντάσσεται, φανεῖται σὺ τοῖς ἑξῆς. ὅπου ἐρεῖ ὁ ποιητὴς τὸ, ἐφῆπται τοῖσδέ τισιν ὀλέθρου πείρατα. μαλακοὶ δὲ λόγοι, οἱ κολακευτικοὶ, κὴ ψυχὴν σκληρὰν μαλάσσοντες. καὶ ὡς εἰπεῖν, μαλακοποιοί. ὡς καὶ δέος χλωρὸν τὸ χλωροποιόν· Οτι ἀγαθῆς θεόθεν ἐλπίδος τὸ, αὐτίκ' ἔπειτα βίλαος ὀλύμπιος ἔσεται ἡμῖν.

Τέτλαθι μῆτερ ἐμὴ, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ.
Μή σε φίλιν περ ἐοῦσαν, σὺ ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
Θεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι ἀχνύμενός περ
Χραισμεῖν· ἀργαλέος γὰρ ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι·
Ηδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα,
Ρίμφα ποδὸς τετιηὼν ἀφ' βιλοῦ θεσπεσίοιο·
Παῦν δ' ἦμαρ φερόμην· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι,
Κάτεσεν σὺ Λήμνῳ. ὀλίγος δέ τι θυμὸς ἐνῆεν·
Ενθά με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο ποσόντα·
Ως φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ηρη·
Μειδήσασα δὲ, παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον·
Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς σὺδέξια πᾶσιν
Οινοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀφ' κρητῆρος ἀφύσσων.

Ασβεστος δ' ἄρ' ἀνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
Ως ἴδον Ηφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.

Οτι περιττικὸν ἀνθρώπου θυμουμένου ἐν τῷ κακῶς πάσχειν, τὸ, τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο κη δύμενός περ. εἰ δὲ καὶ ὑπὸ μεγαλύνος πάσχει τις, οἰκεῖον ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ ἐφεξῆς. μίσει φίλον περ ἐόντα, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινόμενον. τότε δ' οὔτι δυνήσομαι ἀχνύμενός περ χραισμεῖν, ἀργαλέος γὰρ ὁ δεῖνα ἀντιφέρεσθαι, ὅ ὅτιν ἐναντιοῦσθαι, γίνεται δὲ, παρὰ τὸ ἀπεναντίας φέρεσθαι. ἡ δὲ λέξις, ἡ πάθος δηλοῖ, ἵνα λέγῃ ὅτι ἀργαλέος ὅτι πάσχειν ἐναντίωσιν, ἢ ἐνέργειαν νοουμένη, αὐτὶ τοῦ ἀργαλέος ὄντων. ὡς τέ τινα ἀντιφέρεσθαι, ἤγουν ποιεῖν ἐναντίωσιν πρὸς αὐτόν. πρωτότυπον δὲ τὸ ἀντιφέρεσθαι τοῦ ἀντιφερίζειν. ἄμφω δὲ οὐκ ἀλλ' εἶεν πάνυ μακραὶ τοῦ ἰσοφαρίζειν. ὡς ἰσότητα δηλούσης τῆς προθέσεως. καὶ μὴν δύνανται καὶ ἐναντιότητα δηλοῦν καθ' ὁμοιότητα τοῦ, αὐτία φάσθαι· Ιστέον δὲ ὅτι τὸ τέτλαθι, ἐκ τοῦ τλῆθι γέγονεν ἀναδιπλασιασμῷ καὶ συνολῇ τῆς παραληγούσης· Τὸ δὲ φίλιω πρὸ ἐοῦσαν, καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ μητρὶ φίλῃ, καὶ πρὸ τούτων τὸ, παῖδα φίλιω, σχεδὸν ὅτι συνεκικῆς ἐπίτασις, ἵνα ὥσπερ ἐπιτείνεται ἡ φιλία διὰ ἑταιρείας φιλίας, κατὰ τὸ, ἑταῖρος φίλος, καὶ τὸ, φίλοις, κἄτι μᾶλλον ἡ φίλοις τὸ δυσιτόθειον, οὕτω αὔξοιτο καὶ τὸ συνεκικὸν σόργηθρον, ἀλλὰ τοῦ φίλον, καὶ τῶν τοιούτων. τὸ δὲ ἐν ὀφθαλμοῖς ἴδωμαι, διέσαλται τοῦ κατὰ νοῦν βλέπειν. καὶ ἄλλως δὲ φαντάζεσθαι. ἴδω δὲ εἰπεῖν καὶ ἴδωμαι, ταυτόν ὅτιν ὡς μυριαχοῦ φανεῖται· Οτι πολλὰ τῶν ἰσορυμένων καὶ μυθουμένων ὁ ποιητὴς, οὐκ ἐντελῶς ἐν ἑνὶ τόπῳ ἐκτίθεται, ἀλλ' ὑμεθόδως τέμνει χάριν ποικιλίας. καὶ διαφόροις τόποις ἐπιμερίζει τὸ ἐν, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἥραν, αὐτὸ ἴδιόν μόνον λέγει ὅτι, καὶ ἄλλοτέ ποτε ζῆλος μὲν θυμὸν ἔχε κατὰ τῆς ἥρας. Ἥφαιστος δὲ ἀλεξῆσαι σπεύσας, ἔπαθε τὰ μυθούμενα. ἐν ἄλλοις δὲ καὶ τὴν αἰτίαν ἐρεῖ, δι' ἣν ὁ ζῆλος ἐμολώθη τῇ ἥρᾳ. διηγήσεται δὲ καὶ ἅπερ ἐκείνη ἔπαθεν· Οτι τὸ ποδὸς ῥιφῆναι τὸν Ἥφαιστον ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο ὑπὸ τοῦ διὸς, οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ, καθὰ καὶ προείρηται, ἢ ὅτι πολλάκις αἱ ἄνω ἐκπυρωθεῖσαι ἀναθυμιάσεις ἐν τοῖς μετεώροις, κάτω ῥιπτοῦνται, ὥσπερ οἱ κεραυνοὶ καὶ εἴτι ἄλλο τοιοῦτον. καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως πολὺ παραμεῖναι τοῖς ἄνω τόποις τοιοῦτον Ἥφαιστον. ἀλλὰ ἢ ἄλλως ἀφανιζόμενος λύεται καὶ σκεδάζεται, ἢ κάτω βάλλεται. βηλὸς δὲ ζωήθως, ὁ τῆς οἰκίας βαθὺς, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ οὐδός; παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τοῦτοι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ ἱεροὶ καὶ ἄβατοι. βέβηλοι δὲ, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. διὸ καὶ Ομηρος οἴκοις ἐν οὐρανῷ πλατέσιν, οἷς ὁ μυθικὸς Ἥφαιστος τεύχει, ἑκάστῳ θεῷ οἶκον καὶ δῶμα περικλυτὸν ἀμφιβάλων, διαφόρως ἀκολούθως καὶ βηλὸν λέγει: θεσπέσιον μέντοι. ὅτι δὲ οὐδὸς παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι. ὡς εἰρηται γίνεται, δηλοῦσι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ; ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ κολωνῷ, πολλὰ τῶν ἀντιγράφων, ὁδὸν δίχα τοῦ γράφοντα τὸν οὐδὸν, ἐν τῷ, καταράκτην ὁδὸν χαλκῆσι βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον. καὶ ἔστιν μὲν, βιοῦτον. βηλὸν δέ τινες τῶν ἀρχαίων ἐνταῦθα φασι, τὴν περίοδον τοῦ ἀιθέρος καὶ τῶν ἀστέρων. ἕτεροι δὲ, τὸν ἀνωτάτω καὶ πάντα περιέχοντα ἀέρα. τινὲς δέ φασι τὸν βιοῦτον βηλὸν, κατὰ Δρύοπας μὲν, ὄλυμπον εἶναι. κατὰ δὲ Χαλδαίους, οὐρανόν, ὀξύνει δὲ ὁ ῥηθεὶς βηλός. τὸ δὲ κύριον καὶ ποταμοῦ δὲ ὄνομα, προπεριισπάται. ἵνα κἀνταῦθα διαφορος εἴη τόνος πρὸς τὸ τῆς σημασίας διαφορον τὸ μυριαχοῦ φαινόμενον. ὁποῖόν τι καὶ τὸ ὀχὲ μὲν ὀξυτόνως, ἡ προφή. ἀφ' ἧς καὶ τὸ δυσχθεῖν κατά τινας πρὸ Ησιόδῳ. καὶ ἡ δύσχολα δὲ κατὰ ἔκτασιν. ὅμοιον δὲ πρὸς τὰ ῥηθέντα, καὶ τὸ πλεῖον πλείονος τὸ συγκριτικόν. καὶ τὸ πλειὸν ὀξυτόνως κατὰ περιοχὴν ὁ σπαιονὸς, ὁ καιρικὰ πλείω ἐμπεριειληφώς. ἔτι δὲ Τυρος πόλις βαρυτόνως. καὶ τυρὸς ὀξυτόνως, ὁ ἀπὸ γάλακτος. καὶ νόμος μὲν, ὁ τὸ δίκαιον διδούς. νομὸς δὲ ἐν ὀξείᾳ τάσει, ὁ τῆς νομῆς τόπος, καὶ ὁ κατὰ Αἰγυπτίους ἐν ἐπαρχίαις. καὶ καιρὸς μὲν κατὰ τόνον ὀξύν, ὁ χρονικὸς. καῖρος δὲ προπεριισπωμένως, τὸ μίτωμα. ὃ καὶ ἐν Οδυσσείᾳ δηλοῦται. καὶ Ανεκτος μὲν προπαροξυτόνως κύριον. ἀνεκτὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ φορητός. ὁμοίως καὶ Νικήτης μὲν κύριον.

κύριον. νικητὴς δὲ ὁ νικήσας. καὶ Κάκος μὲν, λυπηρὸς. κακὸς δὲ, τὸ ἐναίσθητον. καὶ ἄλλα δὲ ὅμοια πολλά· Ιστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ ἠφαίστου ῥίψις οὐρανόθεν, καὶ τοιοῦτόν τι δηλοῖ. ὡς ὁ αἰθὴρ τόπος ὁ Αἰθέριος, πόλις οὖν οἱ θεοὶ, οὐδὲν φθαρτικὸν καὶ ἐναίσθητὲς, καὶ ὅλως φαῦλόν τι πράγμάτιον ἔχοντι. διὸ οὔτε ὁ μυθικὸς Βρόντης καὶ Στερόπης καὶ Αργος φιλοῦνται τῷ διὶ, ἀλλὰ καὶ ἡ ὁμηρικὴ ἄτη, ἐκεῖθεν κατηνέχθη. ὅθεν καὶ λόφος ἄτης ἐν τροίᾳ παρὰ Λυκόφρονι, ἔνθα κατὰ διὸς ἐκείνη ἐρρίφη. ὡς καὶ ἐν τοῖς Ανθίωνος καὶ Ηροδώρου δηλοῦνται. οὕτως δὲ καὶ ὁ καυστικὸς ἥφαιστος, ἐκεῖθεν ὀρμαθιζόμενος ῥίπτεται. οἱ δὲ Τιτᾶνες, καὶ καταρτάριοι γίνονται, οἷς ἡ ἀλληγορία δηλοῖ· Ιστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ ῥίψει ποδὸς τετραχὼν ἀπὸ βιλοῦ θεσπεσίοιο, τὸ μὲν ῥίψει ποδὸς τετραχὼν ἦγον τείνας ἡ λαβόμενος ὡς εἰρήσεται, ἀστείως ἔφη ὡς εἰ καὶ λαγὼν ἢ τι τοιοῦτον ἑλὼν ὁ ζεὺς μὴ κουφίσας ἐκ ποδὸς ἀφέρριψε. θεσπέσιος δὲ βιλὸς εἴρηται, παρὸς διασολιὼ ἐρρέθη, τῶν μὴ θείων ἀλλὰ βεβήλων. τὸ δὲ τετραχὼν, ἰωνικὴ ὅτι μετοχὴ, μιᾷ συνήθους ἀναδιπλασιασμοῦ, ἐν χρόνῳ ἀορίστῳ δευτέρῳ. ἐκ τοῦ τάλω τάξω, ἀφ οὗ καὶ τὸ τάξον. ὅθεν ἀόριστος πρῶτος οὐ χρηστὸς, ἔταξα. δεύτερος ἔτραγον. οὗ μετοχὴ τραγὼν. καὶ ἴασι τετραχὼν. οἱ δὲ τεχνικοὶ, ἐναίρεσθαι εἰπεῖν καὶ ὡς ἐκ τοῦ τῶ τὸ λαμβάνω, γίνεται τάλω κατὰ πλεονασμὸν, ὡς φρὼ φράλω. ῥῶ ῥάλω τὸ ῥαίνω. ἀφ ἧς αὐτὸς, τὸ τετραχὼν κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἐναλλαγὴν, ἵνα ἡ ποδὸς τετραχὼν ἦγον λαβὼν, ἔρριψεν. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος τῶ, καὶ τὸ τῆ, ὅ ὅτι λάβε, γίνεται κατὰ τὸ ζῆ πεζεστακτικὸν, τὸ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· Οτι φησὶν ὁ μυθικὸς ἥφαιστος, καὶ ταῦτα πᾶν δ' ἦμαρ ἡ πανδήμῳ φερόμην. ὅτε δηλαδὴ ὁ ζεὺς αὐτὸν ἄνωθεν ἔρριψεν. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, κάππεσον ἐν λήμνῳ. ὀλίγος δέ μοι θυμὸς ἐῆεν. καὶ ὅρα ὅτι τὸ φέρεσθαι μὲν, λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ, ζωὴ κινήσεως. ἡ δὲ φορὰ οὐχ ὕβρι ζεται παρ' αὐτῷ. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐν ταῦθά με πεσόντα, σὺν τιες ἄνδρες κομίζοντο. ταῦτα δὲ μύθου τὸ πιθανότητα ἔχοντι ἀσφαλῆ ἐν τῷ πλάσματι, ὡς ἀφ ὁρμῆς τινος ἱστορικῆς, καί που καὶ ἀλληγορικῶς θεραπεύονται. μυθικῶς μὲν γὰρ, ἀκόλουθον ἦν τῇ ἄνωθεν ῥίψει τοῦ ἡφαίστου, τὸ καὶ εἰς γῆν πολυν εἰπεῖν κατενεχθῆναι αὐτὸν, καὶ περισωθῆναι ὑπό τινων παραπλήσιον καιρὸν. καὶ τοίνυν ἦν ἡ μὲν γῆ, Λῆμνος. οἱ δὲ ἄνδρες, σύντιες. ὁ δὲ καιρὸς, ἠέλιος καταδὺς. ἦγον ἑτέρα. ὅθεν καὶ ἱερὰ ἡ Λῆμνος νομίζη ἡφαίστου, καὶ ἱκανῶς ἐτιμᾶτο ἐκεῖ. καὶ πόλις ἡφαιστία ἦν αὐτόθι. καὶ ὁ μὲν μῦθος, οὕτω πιθανῶς πέπλασται. ἡ δὲ ἀλληγορία κατὰ τὸ δυνατὸν συμβιβαζομένη, τοιαῦτά τινα νοεῖ. ὁ ῥιπτόμενος μὲν ἥφαιστος οὐρανόθεν, εἶη ἂν ἡ τῶν ἄνωθεν κατασκηπτόντων εἰς γῆν πυρωδῶν κατένεξις. ᾧ τινι ἡφαίστῳ καὶ ὀλίγος θυμὸς εἶναι, διότι τὰ ζαυτὰ, ἐπ' ὀλίγον ἐμφορεῖ. τὰ μὲν γὰρ πολλὰ, ἐν τῷ μέσῳ σβεννύηται. ὅσα δὲ καὶ μέχρι γῆς ἐνεχθῶσι, ταχὺ ἀφανίζονται καὶ αὐτὰ, εἰ μή τινος ὕλης δραξάμενα, βραχύ τι παραμείνωσι. καὶ τοιαύτη μὲν ὀλικώτερον ἡ περὶ τοῦ τοιούτου ἡφαίστου ἀλληγορία. τὸ δὲ ἐν λήμνῳ κατενεχθῆναι αὐτὸν, τῇ μυθικῇ συμβάλλεται πιθανότητι ὡς ἀπὸ ἱστορίας, οὐχ ὡς τῶν ἀερίων ἐκπυρωμάτων ἐν λήμνῳ καταπιπτόντων, ἀλλ' ὅτι πῦρ καὶ ἐκεῖ γῆθεν ἀνεδίδοτό ποτε αὐτόματον. διόπερ ἀρκληρωτικῶς ἔδοξε τῷ μύθῳ, αὐτόθι καταῤῥῖψαι τὸν ἥφαιστον, ὡς εἰς τόσον τινὰ συλλυπῆ. περσφυὲς γὰρ πάντως τῷ πυρὶ ἡφαίστῳ, τόσος πῦρ τε ἀναβλύζων, καὶ ἄλλα σημεῖα ἔχων θερμότητος. οἷον τὴν τῶν ἐκεῖ θερμῶν ὑδάτων ἀνάδοσιν. τὸ μιλὸν τῆς γῆς. τὴν πενίαν τῆς φιότητος. διὸ οὐ δὲ λασία ὅδιν ἡ νῆσος ὕλαις ὀρφναίς. οὕτω καὶ τὸν τυφωνα ὁ μῦθος, πνεῦμα μὲν ὄντα θερμὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ τύφω τὸ καίω παρονομαζόμενον. δαίμονα δὲ ὅμως λεγόμενον ἀντίπαλον τῷ διὶ, ὁ μῦθος εἰς τόσον ἄγει περσφυῆ. ἀπάγει γὰρ αὐτὸν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἐκεῖ καταθεὶς αὐτὸν, ἐπικεῖσθαι μὲν τῷ τυφωνι τὴν Αἴτνιν τὸ ὄρος λέγει. τὸν δὲ τυφωνα, κάτωθεν πρατῆρας ἀναφυσᾷν πυρός. ὅπερ δὲ ποιεῖ ὁ μῦθος, ἀφ' ἧς ἀληθὴς καὶ ἐν τῇ Αἴτνῃ πῦρ, κάτω μὲν ὑποτύφεσθαι. ἄνω δὲ ἐκφυσᾶσθαι ἀναπεμπόμενον. ὥσπερ ἂν ἐκεῖ ἔδοξε τῷ μύθῳ ὑποθεῖναι τὸν τυφω-

να τῇ Αἴτνῃ, οὕτω καὶ ταῦθα ἠθέλησε τῇ πυροέσσῃ Λήμνῳ ἐπιῤῥίψαι τὸν Ἥφαιστον. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἡ δὲ ἱστορία, καὶ ἄλλως προσοικειοῖ τῷ Ἡφαίστῳ τὴν Λῆμνον, οὐ μόνον ὀφθεὶς οὖν ἐν αὐτῇ γῆθεν ἀναβαίνοντας κρατῆρας τοῦ πυρὸς ὡς εἴρηται, ἀλλὰ καὶ διότι χαλκεῖς ἄνδρας ἤνεγκέ ποτε ἡ νῆσος, οἱ πρῶτοι χαλκευσάμενοι βέλη, διαίθοπα σίντιες ἐπωνομάσθησαν. ὀφθὲν τὸ σίνεσθαι ἤτοι βλάπτειν τῇ εὑρέσει τῶν ὅπλων οἱ τοιοῦτοι, καὶ ἄφαρ κομίσασθαι λέγονται τὸν Ἥφαιστον πεσόντα. δηλοῖ δὲ ὁ λόγος, ὡς εἰ καὶ ἄλλως θεὶ τοιαῦτα εἰσὶ πυρά, ὅμως οἱ Λήμνιοι ᾠκείωνται τῷ Ἡφαίστῳ μάλιστα, καὶ ὀφθὲν τὴν χαλκευτικὴν τέχνην. διὸ ἣν καὶ κλυτοτέχνης αὐτὸς λέγεται, ὡς οὐ μόνον πῦρ αὐτόματον ἐξεύροντες, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄλλως τὸ πυρὸς ἐπιμελόμενοι καὶ ὀφθὲν τὴν τέχνην πρωτοιούμενοι αὐτόν. ἔστι γὰρ κομίσασθαι, τὸ ἐπιμεληθῆναι. ὀφθὲν οὗ καὶ κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια. καὶ κομιδῇ ἐπίῤῥημα, οὐ τὶ τὸ λίαν, καὶ ἐν πάσῃ ἐπιμελείᾳ. καὶ ἄλλως δὲ σίντιες οἱ Λήμνιοι, καθότι πειρατὰι ἦσαν ὡς ἡ ἱστορία φησίν. ὥς τε εἶεν καὶ αὐτὸν Λήμνια κακά. καθαπὰρ ὕστερον αἱ γυναῖκες αἱ τοῖς ἀνδράσιν ἐν Λήμνῳ εἰς φόνον ἐπεβούλευσαν. καὶ ἄλλως δὲ ὡς οἱ Λήμνιοι ἄγριοι, δηλοῖ καὶ παροιμία, Λημνίαν χεῖρα ἐπιοῦσα τὴν ἀπαραίτητον. καὶ Λήμνιον βλέπειν, αὐτὶ τοῦ, δεινὸν καὶ πυρώδες. ἐκεῖθεν δὲ καὶ Λήμνιον κακὸν, ἢ ἀπὸ τινὸς κατὰ σῶμα δυσωδίας τῶν Λημνιάδων, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῶν θρυλλουμένων φόνων. δηλοῖ δέ τι καὶ τοῦτο ἡ Ἡρόδοτος. ὅτι δὲ οἱ σίντιες οὗτοι καὶ ἐτύρρως ὕστερον ὠνομάσθησαν, δηλοῦται ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. ὅρα δὲ ὅπως ὁ μὲν βλαπτικὸς, σίντης λέγεται ὀφθὲν τοῦ ι, ὡς ὁ χρυσῆς. ὁ δὲ ἐθνικὸν, ὀφθὲν τοῦ ἰ, καὶ ἔχει τὴν κλίσιν τοῦ ὄφεως. ὅτι δὲ πρὸς ἄλλας κλίσεσι μὴ σίντοι ἐλέγοντο οἱ τοιοῦτοι σίντιες, ὁ γεωγράφος φησί. ὡς δὲ καὶ σίνις σινίδος ὕστερον λῃστὴς δίχα τοῦ τ, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσι. περιάδουσι καὶ αὐτὸν, καθὰ καὶ τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην. καὶ τὸν Κάμπην. καὶ τὸν Λίβυα Ἀνταῖον, καὶ τοιούτοις. καὶ εἰσὶν ἀληθὼς φερώνυμα τὰ, σίντιες οἱ παρ' Ὁμήρῳ καὶ ὁ σίνις, ἐπὶ κακῷ μέντοι. ἵνα καὶ αὐτοὶ ὡς βλαπτικοὶ κατὰ τὴν παροιμιαζομένην Σισύρνα θρασεῖαν ἐκείνην γυναῖκα, φορεῖον τὸ οἰκεῖον ὄνομα. τὸ δὲ ὀλίγος θυμὸς σῆμεν, ἔχει μὲν ἀνάλουτον τοῦτο, τὸ καὶ θανεῖν λέγειν τὸν Ἥφαιστον ὀλιγούμενον. λύεται δὲ καὶ ἄλλως μὲν, τῷ μὴ ὀφθὲν ἀναλτικὸς ἀεὶ τῇ ὀλιγώσει φθορᾷ ἐπακολουθεῖν. μάλιστα δὲ ἀλληγορικῶς, τῷ μὴ ὀλιγούμενα τὰ σιδήρια πάσχειν. σὺν οἷς ὅτι καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἥφαιστον. ἤδη καὶ παντελῶς ἐπιλείπειν. ἀλλ' εἶναι εἰσαεὶ κατὰ τὸ γίνεσθαι πάλιν καὶ πάλιν. ὅρα δὲ ὡς κομίζω μὲν τὸ ἀπολοῦ. ἰσχνοκομῶ δὲ, καὶ νοσοκομῶ, τὰ ὁμόθετα. Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι δύο ῥίζεις τοῦ Ἡφαίστου ὁ μῦθος λέγει. πρωτόραν μὲν, τὴν μετὰ γένεσιν ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἥρας, ὅτε καὶ ἐχωλάνθη. δευτόραν δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὅτε τῇ μητρὶ ἀλεξῆσαι ἤθελε δεσχεθυθεὶς πρὸς τοῦ Διός. Τὸ δὲ πανήμαρ τὸν Ἥφαιστον οὐρανόθεν εἰς γῆν φέρεσθαι, εἰ καὶ θεραπεύεται τοῖς ἀλληγορηταῖς, ἀλλὰ τῷ μύθῳ μάλιστα δοτέον, πρὸς εἴδεξιν τοῦ σὺν μέσῳ πλείστου διαστήματος. κατὰ τὸ, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπὸ γαίης· Τὸ δὲ ἄφαρ, ὃ μέχρι καὶ ἐς ἅπτι περιφέρεται παρὰ τοῖς λέγουσιν ἄφαρ τὸ αὐτίκα, οὐ κωλυτέον μετὰ τοῦ, πεσόντα. οὐ γὰρ ἂν ἄφαρ ἤγετο δυθέως πέσοι, ὁ πᾶν ἦμαρ φερόμενος. ἀλλὰ μετὰ τοῦ, κομίζοντο. ἵνα λέγῃ ὅτι μετὰ τὸ πεσεῖν, ἐπιμέλειαν ἔσχε δύθις φιλοξενικήν. ἦν οἰκεῖ διασκευάζειν ὡς ἄκαιρον. ὅτι δὲ τὸ ἄφαρ ἐκ τοῦ ἅπτω ἅλω ἦφα γίνεται, συστολῇ δωρικῇ, καὶ ψιλώσει αἰολικῇ. καὶ ὅτι δηλοῖ τὸ, αὐθωρὸν καὶ σωπάσῃς, ὡς ἐκ τοῦ ἅπτω, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ· Οτι κύπελλον τοιτηρίου εἶδος ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτον. οὕτω λεγόμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔκυπτον δευτόρου ἀορίστου. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἀμφικύπελλον λέγεται. οἱονεὶ, πανταχόθεν ἐπὶ τὰ ἔσω κεκυφός. πολλάκις γὰρ ἡ ἀμφὶ πρόθεσις, τὸ κύκλῳ σημαίνει. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ νῆσος ἀμφίαλος. καὶ ἐρωντὶ ἀμφίπυρος, ἡ πάντοθεν κεραυνώσασα καὶ οὕτω πυρώσασα. ἄλλοι δὲ κύπελλον, τὸ οἰνηρὸν φασὶ ποτήριον, εἰς ὃ χέεται ζωτέστιν ἐγχέεται πηλὸς, εἶτ' οὖν οἶνος· χρὴ δὲ εἰδέναι ὅτι τὸ ἀμφικύπελλον ὡς Ἀριστοτέλης ἐμφαίνει, καινήν τινα κατασκευὴν ἔχει, καὶ ἀξίαν σὺν τοῖς νεῶν, ξυτήλων. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος. ὅτι

νος. ὅτι

νος. ὅτι αἱ θυρίδες τῶν μέλιτος, ἀμφίστομοι. τοῦτο γὰρ μίαν βαίσιν, δύο θυρίδες εἰσὶν ὥσπερ τῶν ἀμφικυπέλλων. ἡ μὲν, ἑκάς. ἡ δ' ἑτέρα. Αριστοτέλης μὲν οὖν ὡς ἀπὸ δήλων τῶν ἀμφικυπέλλων, ἱστόρει τὰς τῶν μέλιτος. νῦν δὲ χρὴ τὸ μέλι κατασκέψασθαι, ἵνα νοηθῇ καλῶς ἐξ αὐτῆς τὸ ἀμφικύπελλον. τέως μενοῦν, ὡς εἰκάσαιμι δοκεῖ τοιοῦτον εἶναι ἀμφικύπελλον εἰπεῖν καὶ δικύπελλον, ὡς κατὰ τὰς αὐτηθέτους θυρίδας ἤτοι σύριγγας καὶ δήκας τῶν μέλιτος, μιᾷ βαίσει ζευγνύσι πυθμήν, δύο κυπέλλων διοικουμένων ὡς εἰ διδυμότητι. τὸ μὲν ἄνω. τὸ δὲ, κάτω. ἵνα καὶ ἡ βαίσις εἰ τοῖς τοιούτοις εἴη ὅτε δεήσει πρὸς τόσον χρήσιμος· Οἷ τιὴ ἔριν τιὴ σφοδρὰν, τιὴ μέσον ἤρας καὶ δῖος, ἔτανυσεν εἰναῦθα οὐ μόνον ἀπειλὴ διὸς καὶ φόβος ὃν ἡ ἥρα ἔπαθεν, ἔτι δὲ καὶ συμβουλὴ τῶν ἡφαίστου ἐκφέρων, ἀλλὰ καὶ ἀσεῖος τῶν αὐτῶ λόγου κινήσας τιὴ ἥραν εἰς μειδίαμα. ζυνήθες δὲ Ομήρῳ καθὰ καὶ πρόειρηται, ὁπηνίκα τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας αὐξήσει, καὶ εἰς παντελῆ δυσκολίαν ἀναγάγοι, τοιούτοις τισὶ νοήμασι χρῆσθαι εἰς λύσιν τῶν κινδυνώδους καὶ ἀλύτου τῶν περιπετειῶν. μειδίαμα δὲ ἥρας, μυθικῶς μὲν, τὸ ἐπὶ τοῖς ἀσείοις λόγοις ἡφαίστου τῶν παιδὸς διαχεθῆναι αὐτιὴ καὶ ὑπογελάσαι. ἀνθρωποπαθὲς γὰρ πρὸ τοῖς ποιηταῖς τὸ δαιμόνιον φῦλον, ὡς καὶ προγέγραπται. διὸ καὶ θυμοῦσθαι ζόλῃ καὶ ἥρα εἰναῦθα λέγονται ἀλλήλοις. καὶ ἡφαιστος ἄνωθεν ῥιπτεῖσθαι κάτω. καὶ σώζεσθαι ὑπὸ ἀνθρώπων. καὶ ὀλίγον ἔχειν θυμόν, ὅπερ παρὰ τοῖς ὕστερον, σωθέντως ὀλιγοθυμεῖν λέγεται. καὶ οἱ θεοὶ ἄσβεστον γέλων παθεῖν λέγονται ἐπὶ τῷ ἡφαίστῳ πονουμένῳ καὶ αὐτεύδοντι. ἐπειδὴ ἀνθρωπίνως γέλοιον ἀμφιγυήεις ἀνὴρ σωτόνως κινούμενος καὶ τῇ χωλείᾳ κυμαινόμενος. οἷον καὶ ὧδε καὶ ἐκεῖ περιφερόμενος. οὕτω γοῦν καὶ ἥρα οὐκ ἀσβεστον καὶ χαυδὸν γελάσαι, μειδιᾶσαι δὲ σεμνότερον ὡς διούτῳ προσώπῳ ἔπρεπε, τὸ δ' παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον. ἡ δὲ ἀλληγορία, μειδίαμα ἥρας τιὴ εἰ τῷ ἀέρι βούλεται νοεῖν ἡσυχίαν, καὶ ἱλαρότητα τιὴ ἐκ τῆς γαληνιαῖ. καθάπου καὶ εἰρηνικὴ γλυκὺ μειδιᾷ. καὶ ἡμέρα διαγελᾷ. καὶ ἡ χθὼν γελᾶν λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς φανήσεται. καὶ αἰγιαλὸς δὲ ὁμοίως παρ' ἑτέρῳ ποιητῇ γελᾷ κύμασιν ἐαρινοῖς ἠρέμα κλυζόμενος. Φησὶ δέ που καὶ Ιμέριος, ὅτι ἵμερος, ἡ γῆ μειδιᾷ ἡδύ τι καὶ χρυσαυγές. τὸ δὲ τοιοῦτον τῇ ἥρᾳ μειδίαμα, ἡφαιστος περιποιεῖται. δηλαδὴ θερμότης κατακρατήσασα, καὶ σκυθρωπότητα χειμερινὴν ἀπελάσασα, ὅτε οὐ μόνον μειδιᾶν ἡ ἥρα λέγεται, ἀλλὰ καὶ χρυσόθρονος εἶναι καθάπερ ὁ ποιητὴς καταπτόρθῳ φησὶ, δηλονοτὶ τιὴ ἐκ τῆς πυρσοειδοῦς καὶ χρυσοφαοῦς ἠλίου εἰ ἀέρι λαμπρότητα. ὁ δὲ τοιοῦτος ἡφαιστος, κὴ κυπελλοφόρος γίνεται τῇ ἥρᾳ, δηλονοτὶ τιὴ σύμμετρον ἀναθυμίασιν. ἣν ἀναλογία ἡ θερμότης, εἰς ἀέρα διαδίδωσι. λέγεται δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς εὐδέξια πᾶσιν οἰνοχοεῖν, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρατῆρος ἀφύσσων, ἐπειδὴ ταῖς κάτωθεν ἀναθυμιάσεις ὑγρότησι, καὶ οἱ ἀστέρες οἱ θεοὶ λέγονται πρὸ τὸ θέειν, ἐδόκουν τρέφεσθαι κατὰ τιὴ τῶν ἑλλήνων δόξαν. αἳ δὴ ἀναθυμιάσεις, νέκταρ ὁ μῦθος φησίν. αὐτλούμενον ὡς ἀπὸ κρατῆρος τινὸς τῶν ποδὶ γῆν κοιλάνσεων. εὐδέξια δὲ οἰνοχοεῖν λέγει, τὸ ἐπιδεξίως. ἢ ἀρξάμενον ἐκ τῶν δεξιῶν· Ισέον δὲ ὅτι τὸ οἰνοχοεῖν, οὐ κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῷ νέκταρος, ἀλλὰ πάντως ἐπὶ τῷ οἴνου. τέθειται δὲ κατ' ἀναγκαίαν, καὶ ἐπὶ νέκταρος. ὡς καὶ ἐν τῇ γ' ἐαλφωδίᾳ φανήσεται, δηλονοτὶ τὸ μὴ δύπορεῖν τὸν ποιητὴν σεμνοτέρας συμποσιακῆς λέξεως. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραί τινα διαύται. οἷον καὶ τὸ ἐχειρονόμησε τοῖς σκέλεσιν, ὁ Ιπποκλείδης ἐκεῖνος. ὃς καὶ μεμφθεὶς, εἶπε τὸ θρυλλούμενον. ὡς οὐ φροντὶς Ιπποκλείδῃ. καὶ εἰναῦθα γὰρ τὸ χειρονομεῖν, οὐκ ἔστι κυρίᾳ λέξις ἐπὶ ποδῶν. τοιοῦτον καὶ τὸ, τριχίλιαι ἵπποι κατὰ τὸ ἔλος βουκολέοντο. οὐ γὰρ οἰκεῖον ἐπὶ ἵππων τὸ βουκολεῖν· Ισέον δὲ ὅτι τὲ ἀσείως ὁ κωμικὸς Αντιφάνης ἀναπαλιν πρὸς τὸ, ὠρχήσατο σκέλεσιν, ἔφη τὸ, οὐχ ὁρᾷς ὀρχούμενον ταῖς χερσὶ τὸν βάκηλον; καὶ ὅτι ὅμοιον τοῖς ἐρημίοις καὶ τὸ, εἶχεν ἐπὶ χειρὸς πέδην. ὅθεν ζώθετον ἡ χειροπέδη. καὶ γὰρ πέδη κυρίως ἐπὶ ποδῶν· Επι ἰστέον, καὶ ὡς τὸ μὲν οἶνον οἰνοχοεῖν, καὶ βουλὴν βουλεύειν, καὶ τὰ τοιαῦτα, σύσοιχα καὶ ὁμοφδῆ ὄντα, ὀρθῶς

φράζεται δὲ συνήθειαν καὶ σαφήνειαν· καὶ γοῦν ὁ Πλάβατης οὔ τινι μύθῳ, οὗ ἀρχή, πλοισίῳ ἀνδρὶ πεῖβατα ἦν πολλά, γράφει καὶ ὅτι βουκόλοι, βοῶν. αἰγῶν, αἰπόλοι. ἱππαγοφορβοί, ἵππων. καὶ πολλὰ κτήματα. καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα, συνηθέστερον ἔχει ὡς εἴρηται. τὸ δὲ ἄλλως ἀνομοειδὲς, ἔχει καινότητα. οἷον τὸ, τριχίλιοι ἵππαγοι κατὰ ἔλος ἕβου πολοιῶτο. ὧν οὓς μὲν νομέας, ἱππαγοβουκόλοις ἀκολούθως Ὁμήρῳ Εὐριπίδης Φησί. καὶ ἐχειρονόμησε σκέλεσι. καὶ νέκταρ ἐωνοχόει. ἐπενοήθη δὲ ταῦτα, διὰ σωτομίαν λόγου· Οἰνοχοεῖν μὲν γὰρ νέκταρ, τὸ ἐγχέειν νέκταρ δίκην οἴνου, οὗ χρεία τῷ συμποσίῳ. χειρονομεῖν δὲ σκέλεσι, τὸ ποιεῖν τοῖς ποσὶν ὅ πρ ὁ χειρονομῶν. τριχίλιαι δὲ ἵππαγοι ἑβουκολοῦντο, ἤτοι ἐνέμοντο σὺν βοσίν. ἢ ἐνέμοντο ἐνθα καὶ βόες ἄν. ὅμοιον καὶ τὸ, φηγοδόμησε πόλιν. ἤγουν πόλιν καὶ οἴκους ἔδειμε. τὸ μήτοι φηγοδόμησε θυσιαστήριον, πάνυ καινῶς εἴρηται. καὶ παρὰ Δυκόφρονι δὲ τὸ, λέοντα κείροντα ὀδόντι καὶ γναθμοῖς λήϊον, ἐμφαίνει χαριέντως ὅτι ὁ Τήλεφος, ὅμοιος ἦν καὶ λέοντι, καὶ συὶ δέ. λέων γὰρ οὐ κείρει λήϊον. τοιούτου τύπου καὶ πρὸ τῷ κωμικῷ τὸ, βουθυτεῖ ὗν καὶ τραγον. οὕτω δὲ καὶ Εὐριπίδης Φησὶ τὴν Μήδειαν, τοκάδος δίκην λεαίνης ταυρουμένην. ἤγουν ἀγριουμένην ὡς λέαιναν καὶ ὡς ταῦρον· Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὅμοιον τὸ χειρονομεῖν σκέλεσι, τὸ καθ' Ἡλιόδωρον χειραγωγὸν εἰπεῖν ἱμάντα τὸν ἐκδεδεμένον ποδός. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. σὺ οἷς καὶ τὰ κατὰ τὴν ἱστορίαν τῶ νείλου τὸ φλοσόματα. οὐ γὰρ ἀπὸ λεχθείη τὸ στόμα τυφλόν. ἀλλ' ἐμφαίνει χαριέντως τὸ τυφλόστομα, ὡς δυσαλμεθα καὶ ὀφθαλμὸν καὶ στόμα εἰπεῖν τὴν τῶ ποταμοῦ ἐκβολήν· Τὸ δὲ νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία, πέπλασται τῇ ποιήσει. καὶ εἰσὶν ὀνόματα τροφῆς θείας, ἣν κὴ αὐτὴν οἱ ποιηταὶ οἴδασιν ὡς μυοτραφεῖς. τὸ μὲν νέκταρ, ὑγρᾶς καὶ ἀναλογούσης οἴνῳ. διὸ κὴ οἰνοχοεῖσθαι εἴρηται. ἡ δὲ ἀμβροσία, ξηρᾶς. ἐτυμολογεῖται δὲ τὸ μὲν νέκταρ, ἀπὸ τῶ κτῶ τὸ κτῶμαι κὴ τῶ νέ στρητικοῦ. οἱονεὶ τὸ ἄκτητον, ὃ οὐδενὸς θνητοῦ γίνεται κτέαρ ἤτοι κτῆμα. ἡ δὲ ἀμβροσία, ἢ ἀπὸ τῶ α στρητικοῦ καὶ τῶ βροτὸς, ἣν οὐδεὶς ἔχει βροτὸς, πολεοναζόντος τῶ νυ πρὸ τῶ β διὰ ὄγκου φωνῆς, ὡς εὐ πολλοῖς γίνεται. ἢ μάλιστα ἐκ τῶ ὑπερναβαίνειν ῥοιὰν, ἤγουν ὑπορραίνω εἶναι φθορᾶς. ὅτι δὲ καὶ ἀναπαλιν, νέκταρ μὲν παρά τισι λέγεται ἡ ξηρὰ ἐν θεοῖς τροφὴ, ἀμβροσία δὲ ἡ ὑγρὰ, φανήσεται ἀλλαχοῦ. πολὺ δὲ τούτων, ῥηθήσεται κὴ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς δ' ῥαψῳδίας· Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ σεμνότερος πάντων ὡς εἰκὸς ὁ τῶ μύθου ζῆλος, ὡς μὴ σωδιατεθεὶς ὅλως οἷς ὁ Ἴφαιστος καὶ λαλεῖ καὶ γελοίως πονεῖται. ἆρα δὲ μετ' αὐτὸν τιρεῖ τὸ σεμνόν, μεϊδιάσασα. οἱ δ' ἄλλοι θεοὶ τῶ τοιούτου ὕψους ὑποκατέβησαν, ἄσβεστον γέλων παθόντες. καὶ ὅτι τὸ πονεῖσθαι μᾶλλον σωέλασις, ποιπνύειν ἡ ποίησις λέγει. ὃ γίνεται ἀπὸ τῶ πονῶ πονῶ. ὡς ἀλῶ ἀλύω. κνῶ κνύω. καὶ συγκοπῇ, πνύω. καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, ποπνύω. καὶ πλεοναζομένῳ τῶ ί, ποιπνύω. ὁμοίου δὲ ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ τὸ ποιφύσσω ἤγουν φυσῶ, παρὰ Λυκόφρονι. καὶ ἄλλα δέ τινα. ὡς δὲ ἐκ τῶ ῥηθέντος πνύω, καὶ τὸ πεπνῦσθαι, καὶ ὁ πεπνυμένος λέγεται, δῆλόν ὅτιν ἐκ τῶν παλαιῶν· Σημείωσαι δὲ ὅτι πάνυ σεμνῶς ἡ καθ' Ὅμηρον ἀείδουσα θεὰ, γελᾶν μὲν θεοὺς ἔφη. ὅτι δὲ ὃ τὸν κωλοποδίονα ἐγέλων, σιγᾷ ἵνα μὴ δοκῇ σιλλαίνειν ἀκαίρως· Τὸ δὲ ἄσβεστος γέλως, δηλοῖ ἔκ τινος θερμότητος τὸν γέλωτα γίνεσθαι. κὴ συμβάλλεταί πως τοῖς χαρμματικοῖς, οἳ τὸν γέλωτα παρὰ τὴν ἕλιν ὁ δηλοῖ τὴν θερμότητα, ἐτυμολογεῖσθαι φασίν·

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Δαίνυντ'· οὐδ' ἔπι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης·
Οὐ μὲν φόρμιγξ πρὶν καλλέος ἦν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Οἱ μὲν, κακκείοντες ἔβαν οἶκονδε ἕκαστος.
Ἦχι ἑκάστῳ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις

Ηφαιστος ποίησ' ἐϋδείηισι πραπίδεσσι·
Ζηνὶ δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι ὀλυμπιος ἀστεροπητὴς,
Ενθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
Ενθα κάθευδ' ἀναβάς· πρὰ δὲ, χρυσόθρονος Ηρη·

Οτι τὸ, ὡς τότε μὲν πόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα δαίνυντο, λεχθεὶν ἂν ἐπὶ τῶν ἅπασης ἡμέρας ἐστιωμένων. εἰ δὲ καὶ μουσικὴ χάρις ἐπανθεῖ τῷ συμποσίῳ, περισσεύει εἰπεῖν καὶ τὰ ἐφεξῆς. οἷον οὐ δέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. οὔτε μὴν φόρμιγγος περικαλέος ἣν ἔχεν ὁ δεῖνα. οἷον ὁ Απόλλων. μουσάων θ' αἳ ἀείδουσι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ· Ισέον δὲ ὅτι τὸ, ἐς ἠέλιον καταδύντα, ἐφερμηνευτικόν ὅτι τὸ, πόπαν ἦμαρ. ἵνα νοῆται τὸ πόπαν ἦμαρ ἕως δύσεως ἡλίου, ὅ ὅτιν ἑσπέρας. οὐμὴν καὶ ἐπέκεινα· Τὸ δὲ ἠέλιος, δοκεῖ ἐκ τοῦ ἅλιος γενέσθαι, κατὰ ἐπένθεσιν τοῦ ε. Αἰολοῦσι δὲ, ὅλιον τὸν κανόνα τὸν λέγοντα ὅτι, τὸ ι πρὸ φωνήεντος ὂν κατὰ διάστασιν, αἰολοῦσι. οἷον ἰήθεος. ἴιος ὁ τοξικός. οὕτως δὴ καὶ ἠέλιος. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι ἀεὶ οὕτως λέγει ὁ ποιητὴς, τετρασυλλάβως. ἅπαξ δέ ποτε καὶ τρισυλλάβως ἔφη ἅλιον· Ισέον δὲ καὶ ὅτι ἐπειδὴ ὄρθιον ἄω τὸ λάμπω, καὶ προθέσει τοῦ ὑ, αὔω, ὅθ ὧν ἀὼς ἡ ἡμέρα, κἠ αὔως αἰολικῶς, δύναται τὸ, ἠέλιος, ἐκ τοῦ ἄω ἔχειν τὴν αἰολικὴν, ὅθ οὗ καὶ ἐτυμολογεῖται. γίνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄω τοῦ ῥηθέντος, καὶ ἐκ τοῦ ἔλη ἡ θερμασία, ἀέλιος. ὡς τὸ ἀκτὶς ἀελίου παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀμφότερα γὰρ ἔχει ὁ ἥλιος. λάμπει τε γὰρ φωτεινῶς, ἔτι δὲ καὶ θερμαίνει. καὶ τροπῇ τῆς ἀρχούσης, γίνεται ἠέλιος. εἴσην δὲ δαῖτα λέγει, ἢ τὴν ἴσην κατὰ πολεονασμὸν ἰωνικὸν τοῦ ε, ἰσομοίρως γὰρ ἐδαίνυντο ἀπὸ τοῦ ἀφιλόνεικον, ἢ παρὰ τὸ εἴω τὸ πορεύομαι, ἢ ἀπὸ πανὸς ἱκνουμένη τοῦ σώματος. ἤτοι πορευομένη καὶ ἅπαν αὐτὸ διοικοῦσα. ἀμείβεσθαι δὲ ὀπὶ καλῇ αἱ μοῦσαι λέγονται, ἢ ἑαυτὰς εἰ μέρει, ἢ τὸν ἀπόλλωνα ὃς εἶχε τὸν φόρμιγγα. ὑπ' ἐκείνῳ γὰρ ὡς κορυφαίῳ τῆς ᾠδῆς, ᾄδειν αὐταὶ λέγονται, ἀμοιβαδὸν δηλαδή. ἀπ' οὗ καὶ αἱ ῥητορικαὶ ἀλληλοκρασίαι, ἀμοιβαῖοι λόγοι λέγονται καὶ ἔπη ἀμοιβαῖα. ἐνταῦθα δὲ συλλογιστικῶς ὁ Ομηρος, οὐ μόνον μουσόληπτον ἑαυτὸν ὑποφαίνει, ἀλλὰ καὶ ἀπόλλωνι κάτοχον. αὐτὸς μὲν γὰρ ὅσα λέγει, ἐκ μουσῶν ἐμπνεόμενος ᾄδει, ὡς ἐν προοιμίοις ἐφάνη. μοῦσαι δὲ ὑπ' ἀπόλλωνι ἀρχηγέτῃ τῆς ᾠδῆς, ᾄδουσιν. οὐκοῦν ἡ ποίησις καὶ ὁ ποιητὴς, ὑπὸ μούσας τε καὶ ἀπόλλωνι καταρτίζονται, ὡς κἠ Ησίοδος παραδηλοῖ, καταλέγων γενεαλογικῶς θεὰς ἀοιδοὺς ἤτοι θεοποιούς, ἐκ μουσῶν κἠ Απόλλωνος. διόπερ οὐ μόνον λόγιον χρῆμα ὁ ποιητὴς ἀλλὰ τὰς μούσας, ἀλλὰ καὶ μαντικὸν, ἀλλὰ τὸν ἀπόλλωνα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἡλίου φιλοσοφίαν. καί τινα προλέγων καὶ Ομηρος μαντικῶς, ἐν τοῖς μεταπαύτου φανήσεται. Ορα δὲ κἠ ὅτι τὸ ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, κοινὸν μέν ὅτιν ἐνέργημα τῶν μουσῶν. ὠνόμασαι δὲ ὡς καὶ περίπτωσις ἡ καλλιόπη, ἀπ' αὐτῆς κατ' ἀφαίρεσιν, τὸ κοινὸν τῆς ἐνεργείας ἀπιδιωξαμένη τῇ κλίσει. παρὰ τὸ καλὸν γὰρ ἡ τὸ κάλλος τῆς ὀπὸς, ὠνόμασαι ἡ καλλιόπη. ὡς τὸ εὐ φωνῇ κάλλος ἔχουσα. ἔοικε δὲ μηδεμίαν ἔχειν ὁ ποιητὴς λέξιν ἐπὶ τῶν ἐμμούσων ᾠδῶν καιριωτέραν τῆς, καλή. διὸ οὐ μόνον ὄπα καλὴν λέγει, ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς ἀπόλλωνος φόρμιγγα, περικαλλῆ ὀνομάζει, ὡς ἄν τις εἴποι, καλὴν λίαν. ἐντεῦθεν γὰρ ὁ τῆς Λ' ἐν τῇ τοιαύτῃ λέξει διαπλασιασμός. κἀκεῖθεν ἔοικασιν ἀφορμὴν λαβόντες οἱ μεθ' Ομηρον, τέλος τοῦ πανηγυρικοῦ τῆς ῥητορικῆς εἴδους, τὸ καλὸν εἰπεῖν. δῆλον δὲ ὅτι πανηγυρικὸν καὶ ἡ ποίησις. παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ μὲν καλὸν, ἐκτείνῃ ἀεὶ πρὸς τῷ ποιητῇ τὸ δίχρονον. τὸ δὲ κακὸν, ἐν συνολῇ ἔχει τὴν αὔξησιν. ὅτι δὲ καὶ τὸ καλεῖν συνέλληται ποτε, ἀφ' οὗ καὶ τὸ καλὸν πάλιγκοτον, ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῷ καλέσαντε γὰρ αὐτοὶ· Ισέον δὲ ὅτι κατὰ τὸ ἐς ἠέλιον καταδύντα, εἴρηται παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ιφιγενείᾳ, τὸ, εἰσ τόδε αὖτι τοῦ ἕως τότε. διοῦτον δὲ καὶ τὸ ἐς τόδε ὥρας. κἠ ἐς τόδε καιροῦ. τὸ μέν τοι ἔστε αὖτι τοῦ ἕως, μόνον αὐτὸ καθ' αὑτὸ κείμενον. οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ. ἔστε κ' ἀπέ-

πεν, ἤγουν μέχρις ἂν ἀπαγορεύσῃς, συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἕως, διὸ καὶ διαλύεται. Ὅτι δέ δύο τόποι τινὲς τοῖς πλανήταις, οὓς οἴκους αὐτῶν καλοῦσιν οἱ νεώτεροι. ἐν οἷς αὐτοὶ ὄντας, καὶ οἰκοδεσποτεῖν λέγουσιν. Ὁμήρου τοίνυν συνᾴδοντος, ὅτι ὁ Ἥφαιστος ἑκάστῳ τῶν θεῶν δῶμα ἐποίησε, γράφουσιν οἱ παλαιοί. ὅτι πρῶτος Ὅμηρος ἔδωκε τοῖς ἀστρομαθήμασιν, ἀφορμὴν τῆς τοιαύτης δόξης. ἐπὼν συνᾴδοντα, ἕκαστον τῶν θεῶν ἴδιον οἶκον ἔχειν. ὅτι δὲ ἔστιν ἀστρῶν ἔστιν ὅτε τὸ τῶν θεῶν κεῖται ὄνομα, προείρηται. Ἥφαιστος δὲ λέγοιτ' ἂν τὰ τοιαῦτα ποιεῖν δώματα, πιθανολογοῦντος καὶ νῦν τὸν μύθου δόξαν, ὀφείλει τὴν ἄνω αἰθερίαν θερμότητα, καὶ ὀφείλει τὸ αὐτῆς δραστικόν. συνᾴδοντα δὲ κεῖται καὶ τὸ κακκείοντες, αὐτὶ τοῦ ἔφεσιν ἔχοντες τοῦ κατακεῖσθαι εἰς ὕπνον. οὕτω καὶ ὀλείοντες, οἱ ἔχοντες ἐπιθυμίαν τοῦ ὀλέσθαι. καὶ βρωσείοντες καὶ πολεμησείοντες, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐρώσως, καὶ πολέμου. καὶ ἄλλα δέ εἰσι τοιαῦτα μυρία. τὸ δὲ πρῶτον κ', τὸ τ' ὅτι τῆς κατὰ προθέσεως, εἰωθυίας ἐν τῇ τοῦ ἀ ἀρνητικῇ, συνεξομοιοῦσθαι τῷ ἐπαγομένῳ συμφώνῳ. ὡς καὶ ἐν τῷ, κάπασσον ἐν Λήμνῳ. δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, κάλλιπον αὐτὶ τοῦ κατέλιπον. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ κεῖσθαι καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ κινήσεων, προϋπάρχει τὸ κέω. οὗ μετοχὴ κέων, ἐν ὀδυσσείᾳ. ὄρσο κέων ὦ ξεῖνε. ἔδει ἐνθέσει τοῦ ι, γίνεται κείων. ὅθεν τὸ, κακκείοντες ἔβαν, ἤγουν κατακεισόμενοι εἰς ὕπνον. τῆς δὲ συστοιχίας τοῦ κακκείοντες ὄντος, καὶ τὸ καρρέζειν ἤτοι καταλαῦν. καὶ τὸ κάβαλε. καὶ τὸ κάδδ' ἔπεσε. καὶ τὸ καπφάλαρα δέ. καὶ τὸ κάτθανεν, ὡς ἀλλαχοῦ φανεῖται σαφῶς. Ὅτι πραϊσίδας τὰς φρένας εἰπεῖν, χρήσιμον εἰς οὐδὲν τὴν λογογραφίαν. διὸ φυλαττέτω ἀπόθετον τῇ ποιήσει. χρῆσις δὲ αὐτοῦ ἐν τῷ, ἤφαιστος ποίησεν εἰδυίησι πραϊσίδεσσιν. γίνεται δὲ ἴσως ἡ πραϊσὶς, ἐκ τῆς πρό καὶ ἀρ' προθέσεως, καὶ τοῦ ἰδεῖν ἢ εἰδέναι. ἵνα ᾖ πραϊσὶς, ἡ προβλεπτικὴ καὶ προγνωστικὴ τοῦ μέλλοντος φρενῶν. ἕτεροι δέ φασι τὴν πραϊσίδα γίνεσθαι, ὅθεν καὶ ἡ φρενῶν γίνεται. ἤγουν ἐκ τῆς πρό προθέσεως καὶ τοῦ ὦ θρασυνομένου ῥήματος. ἐξ οὗ τὸ ἰωὴ ἵημι. εἰ καὶ ἡ μὲν φρενῶν ὀξύνεται κατὰ τὸ φρουρὸς καὶ φροίμιον, ἡ δὲ πραϊσὶς, ψιλοῦται ἰωνικῶς τε καὶ αἰολικῶς. Ὅτι τὸν κατὰ φύσιν ὕπνον, γλυκὺν ὀνομάζει, λέγων. ἔνθα βοὴ ἐκάθευδ' ὅτε μὴν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. Καὶ σημείωσαι ὅτι οὐχ ἡμᾶς δεῖ κατακλινομένους εἰκῇ, ὥσπερ καθεύδειν τὸν ὕπνον, ἀλλὰ κοιμᾶσθαι ὅτε ὁ ὕπνος ἱκάνει, τουτέστι καταλαμβάνει ἡμᾶς. ὁ μέντοι πανδαμάτωρ, οὐ μόνον οὐκ ἀεὶ καλέσομεν τὸν ὕπνον, ἀλλὰ καὶ ἀπώσεται ἥκοντα, εἴπερ οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν τὸν πανδαμάτορα ὕπνον. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα ὅτι τὸ ἱκάνει, ὡς καὶ προσεγράφη, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. γίνεται δὲ, ἐκ τοῦ ἵκω. ὅπερ παρ' Ὁμήρῳ μὲν, ἀεὶ τὴν ὀξεῖαν τοῦ ι ἔχει ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται γραφέων. πρὸς δὲ τοῖς μετ' Ὁμήρου, διαφορεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι βαθὺς, ἀνλίτως ἔχει ὀξεῖαν κανόνων ἐναντιότητα, καθά φασιν οἱ παλαιοί. εἷς μὲν γὰρ κανὼν, ὀξεῖαν τοῦ ἕως κλίνει αὐτὸ, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ὺς. ἵνα τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνήεντος ἤγουν τοῦ υ ἐκπιπτόντος, κλιθείη βαθὺς βέος. ἕτερος δὲ φυλάττεσθαι θέλει καὶ ἐν τῇ γενικῇ τὴν τῆς μονοσυλλάβου βαθείας διάφθορον, ὡς καὶ ἐν τῷ κλεὶς κλειδός. παῖς παιδός. δαὶς δαιτός. ἡ γοῦν διαύτη τάσις τῶν κανόνων, βεβαίωσε μὲν τὴν δὶς βαθεῖαν, ὀφείλει τὴν ὡς προείρηται πρὸς τὸ ἐπιῤῥῆμα συνέμπλωσιν. ἀφῆκε δὲ ταῖς πολαγίαις ἐκείνης, ἐπισάκτου οἷον μητρὸς τὴν βαθεῖαν, ἀπορφανισμείσας τῶν οἰκείων πολαγίων, δία γνησίων παίδων τινῶν. Οἱ ἐν τῷ ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς, παρὰ δὲ χρυσόθρονος ἦρι, τὸ μὲν καθεῦδε, προπερισπᾶται ὡς πρὸ τούτου ἐγράφη. τὸ δὲ παρὰ δὲ χρυσόθρονος ἦρι, ἔλλιπὲς ἔχει. ὡς γὰρ τὸ μετὰ δὲ, αὐτὶ τοῦ μεταταῦτα δὲ, καὶ ἐπὶ δὲ, καὶ πρὸς δὲ, αὐτὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις καὶ πρὸς τούτοις, οὕτω καὶ τὸ παρὰ δὲ, χρυσόθρονος ἦρι. ἤγουν πρὸς δὲ αὐτῷ, ἡ χρυσόθρονος ἦρα. ἐν δὲ τῷ χρυσόθρονος, φασὶν οἱ παλαιοὶ, τὸν χρυσὸν αὐτὶ πυρὸς εἰλῆφθαι ἀλληγορικῶς. πυρώδη γάρ φασι τὰ πρὸς τῷ αἰθέρι καὶ τῷ ἡλίῳ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΗΣ ΒΗΤΑ ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΒΟΙΩΤΙΑ.

Αλοι μὲν ῥα θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί,
Εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
ἄ Αλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Αχιλῆα
Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Αχαιῶν·
Ηδὲ δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Πέμψαι ἐπ' Ατρεΐδην Αγαμέμνονι, οὖλον ὄνειρον·
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Οτι τῆς ῥαψῳδίας ταύτης, ἡ μὲν ἔμμετρος ἐστιγεγραφή, αὕτη. βῆτα δ' ὄνειρον ἔχει. ἀγορὴν καὶ νῆας ἀριθμεῖ. ἡ δὲ πεζή, τοιαύτη. ὄνειρος καὶ κατάλογος. ὥστε, μέρος τῆς βήτα, καὶ ἡ βοιωτία ἦγουν ὁ κατάλογος τῶν νεῶν· Οτι σύνταῦθα μὲν, ὀλίγα μύθου διαβάσκει ὁ ποιητὴς, μὴ δεῖν εἶναι τὸν ἀρχόντα παννύχιον εὕδειν. λέγων ὅτι, ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί, οἱ πολὺ τροίαν ἀκλονότοι πολεμισταὶ, εὗδον παννύχιοι. δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. μετ' ὀλίγα δὲ, καὶ γνώμην ἀγαγεῖν αὐτὸ δοκεῖ ἀφροφαινομένην καὶ διδάσκουσαν, ὡς ῥηθήσεται, σύνθα ὁ ὄνειρος ὀνειδίζει τὸν παννύχιον ὕπνον τῷ Αγαμέμνονι. σὺ μέντοι τοῖσ' ἑξῆς, καὶ σεσαγματικῶς αὐτὸ παραδώσει. σὺ μὲν ἄλλοις ἕλκηνας, κοιμωμένοις νύκτωρ ποιῶν. τὸν βασιλέα, δὲ ἀγρύπνως ἔχοντα· Ισέον δὲ ὅτι τὸ χαίρει ὡσμάλιστα ὁ ποιητὴς τῷ ῥα σωδέσμῳ, καθα καὶ προδεδήλωται, καὶ ὅτι ἐγκλίνεται καὶ αὐτὸς σὺ δέοντι καθα καὶ σύνταῦθα, σὺ τῷ, ἄλλοι μὲν ῥα. καὶ ὅτι κατὰ τοὺς τεχνικοὺς, ἔστι καὶ ἕτερον ῥᾴδιον, ὃ σημαίνει μὲν τὸ δύχερῶς ὡς φασὶ. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ῥᾴδιον κατὰ ἀφαιρεσιν, διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ ζὼν τῷ ἰ γράφεται, καὶ οὐ δὲ ἐγκλίνεται. λέγεται δέ φασι καὶ ζὼν τῷ βῆ βραδύ. ἐπεὶ καὶ τὸ ῥᾴδιον, αἰολικῶς βραδύον λέγεται). καὶ ὅτι νήδυμος ὕπνος, ὁ βαθὺς καὶ ἀνέκδυτος. ἤτοι οὖν οὐ δύναταί τις ῥᾳδίως ἀφυδῦσαι θαι. καὶ γίνεται παρὰ τὸ δύω δύμος. καὶ μετὰ τῆς νῦ σφραγῖδος, νήδυμος. ἢ ἄγαν δυώων. παρὰ τὸ νὴ ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ δύω. ἔστι γὰρ ἐπίτασις ἡ δηλοῦσα τὸ νή, ὡς δηλοῖ τὸ, πόντος νήχυτος. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ δύω δύμος καὶ νήδυμος, οὕτω καὶ δύμος δίδυμος. δίδυμοι γάρ, οἱ ὄντες δύο σὺ γαστρὸς καταδύσει μιᾷ. οἱ δὲ, νήδυμον ὕπνον φασὶ τὸν ἡδὺν, πλεοναστικῷ τοῦ ν. καίτοι τινὲς οὐ βούλονται φωνήεντι δασυνομένῳ, τὸ ν προστίθεσθαι. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ δίχα τοῦ ν δύρίσκεσθαι ἥδυμον παρὰ τοῖς μεθ' Ομηρον. ὡς παρὰ αὐτιμάχῳ καὶ Σιμωνίδῃ. τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ Ομήρου τὴν λέξιν ταύτην εἰς τοὐναντίον ἐδιάβαζον, ἀναγνόντες νωῦ, οὕτω. δία δ' οὐκ ἔχεν. εἶτα ἥδυμος ὕπνος. οἱ δὲ οὕτως ἀναγινώσκοντες, σύνταῦθα μὲν εὐπόρως ἔχειν εἰς ὃ βούλονται, δίχα τὴν τοῦ ἔχε τρίτου προσώπου ζωὴν, ἐφέλκεσθαι δυναμένου τὸ ν. σὺ μέντοι τοῖς ἑξῆς, δύρεθήσονται τόποι σὺ οἷς οὐ δυνήσονται διοῦτόν τι ποιῆσαι. ἀλλὰ προδήλως τὸ νήδυμος ἀφῃρημένον δύρεθήσεται ἀπὸ τοῦ ν στοιχείου, μὴ δυναμένου τῇ ὥσιαθεν λέξει προστίθεσθαι· Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι, ἄλλο μὲν τὸ καθεύδειν, ἄλλο δὲ τὸ ὑπνοῦν. καὶ οὐκ ἀεὶ τὸ αὐτὸ δηλοῦσι. καὶ γὰρ αὐτοῦρῶ μὲν ὁ ζεὺς ἀναβὰς, ἐκαθεύδησεν. σύνταῦθα δὲ, νήδυμος ὕπνος οὐκ εἶχεν αὐτόν. ἔστι γὰρ καθεύδειν μὲν, τὸ ἀπλῶς ἀναπαύεσθαι ὡς ἐπὶ ὕπνῳ. ὑπνοῦν δὲ, αὐτὸ δὴ τὸ ἐκλελῦσθαι καὶ ἀπρακτεῖν τὰς αἰσθήσεις. ἡ δοῦρο καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ φανήσεται. οὕτω δὲ ἡ τὸ κοιμᾶσθαι, τὸ ὑπνοῦν διανύοχεν σὺ πολλοῖς, ὁμοίως τῷ καθεύδειν. ὡς καὶ ὅτε εἶπε ὅτι, κοιμήσομαι ἡ ὕπνου δῶρον ἔλοιμι· Ισέον δὲ ὅτι ἱπποκορυστὰς σύνθημα ζύγες, σὺ ἔχοντας ἱππείας τρίχας σὺ ταῖς κόρυσιν. ἀλλ' εἰ δοῦρο ἦν, ὤφειλεν ἱπποκόρυθας εἰπεῖν. ἢ οὕτω πως ὁμοίως τῷ κορυθαίολος, καὶ κορυθαίολος. ἔστιν οὖν ἱπποκορυστὴς, ὁ καὶ ἱπποτοχάρμης.

ἤγουν ὁ ἱππότης πολεμιστής· Οτι σύνταῦθα ἔοικεν ἐφερμηνεύειν ὁ ποιητὴς, τίς ὅστιν ἡ βουλὴ τοῦ διὸς, ἡ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ. φησὶ γὰρ ὅτι, ζεὺς μερμήριζε κατὰ φρεσὶν ὡς Αχιλῆα τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας παὶ νηυσὶν ἀχαιῶν. αὕτη ἄρα ἡ βουλὴ τοῦ διὸς. ὅρα δὲ τὸ πολέας. χεῖμα γὰρ ἀμφιβολίας ποιεῖ. ἄδηλον γὰρ, εἴτε πολλοὺς τῶν ἀχαιῶν ὀλέσει ὧν ὀλιγιστῶν, ἐπιμᾶτο Αχιλλεῖ, εἴτε πολλοὺς τρῶας τε καὶ ἐλίκωπας, παὶ ταῖς ναυσὶ τῶν ἀχαιῶν, ὅπερ καὶ κέλλιον. καὶ γὰρ προϊὼν, ἐρεῖ ὅτι τεθήσονται ἀχαιοῖς καὶ τρωσὶν ἄλγεα καὶ στοναχάς. Οτι ἀποδεξάμενος ὁ ποιητὴς σὺν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἑαυτὸν τῆς τοῦ ὀνείρου πλάνης, τοῦ ἀπατήσαντος τὸν ἀγαμέμνονα, φησίν. ὡς πολλὰ σκηπτόμενος τῷ διΐ. λέγει δὲ ἀεὶ διΐα ὁ ποιητὴς, τὸν ἑαυτοῦ νοῦν. αὕτη ἀγαθὴ ἐφαίνετο βουλή. ἐπιπέμψαι οὖλον ὄνειρον, ὃς κελεύσει τῷ βασιλεῖ, θωρῆξαι καρηκομόωντας ἀχαιοὺς, κὴ ἐρεῖ αὐτῷ ὅτι ναῦ ἕλοι ἀεὶ πόλιν εὐρυάγυιαν τρώων. ἐπαινεῖ δὲ ὁ ποιητὴς τὸ τοιοῦτον πλάσμα, διότε τὸ τοῦ ὀνείρου λοξὸν, ὃ μάλιστα ἐπιπρέπει χρησμοῖς, τοῖς τε ἄλλοις καὶ τοῖς δι' ὀνείρων δὲ οὐχ ἥπιστα, κὴ ὄξὺ τὸ πιθανὸν θοῦ τῶν ἀχαιῶν εἰς τὸν πόλεμον θάρρος. οὐ γὰρ ἀεὶ ἄλλως ἐθαρρύνετο, οὔτε ὁ βασιλεὺς οὔτε ὁ στρατὸς πρὸ τῆς ἔξοδον, δίχα τοῦ πολεμάρχου Αχιλλέως, εἰ μὴ τοιοῦτος αὐτοῦ ἠρέθισεν ὄνειρος. καὶ οὕτω μὲν πιθανῶς ἔσχε ἡ τῶν ἑλλήνων τόλμα. ὁ δὲ ὄνειρος, δι' πέπλασται καὶ δι' ὕφους καὶ χρησμολογικῶς ὄξὺ πρὸ τῆς λοξότητα. οὐ γὰρ αὐτὸ αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα δηλοῖ, ἀλλὰ δι' ὁμωνυμίας στοχάζεται τῆς ἀληθείας. τὸ γὰρ ναῦ ἕλοι πόλιν τρώων, ὄξὺ τῆς ὁμωνυμίας τοῦ ναῦ, σωέχει τὴν ἀλήθειαν. λέγοντος μὲν τοῦ ὀνείρου, ὅτι κατὰ τὸ παρὸν δέκατον ἔτος, ἁλίσκεται ἡ τροία. νοηθέντος δὲ λέγειν, ὅτι σήμερον ἕλοις αὐτὴν τὴν τροίαν· Ιστέον γὰρ ὅτι τὸ ναῦ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τοὺς τρεῖς χρόνους δηλοῖ. τὸν ἐνεστῶτα. οἷον ἡ γὰρ αὐτὴ ἀτρεΐδη ναῦς ὕστατα λωβήσαιο. καὶ τὸν παρωχημένον. ὡς τὸ, νηῦ ὤλετο πᾶσα ἴλιος ἠτ' ἀπήρης. καὶ τὸν μέλλοντα. οἷον ναῦ δὲ δὴ Αἰνείαο δίη τρῴῃσιν ἀνάξει. καὶ σημείωαι ὅτι οὐ δὲ τὴν σὺν τοῖς λοιμοῖς ἤτοι τὴν σὺν τοῖς χρησμοῖς λοξότητα, ἠγνόησεν ὁ ποιητής. ὅσγε καὶ πλάττει αὖτη τοιοῦτον λοιμόν. χρησμὸς γάρ ζες ὅτι πάντως καὶ ὁ ὄνειρος ὁ ῥηθείς. ὃς καθάπερ ἐφάνη, λελόξωται ὄξὺ τὸ τῆ ναῦ πολυσήμαντον. ὅτι δὲ τὸ ζιοῦτον πλάσμα, πάνυ σμικρὸς ἀποδέξατο, δῆλον ἐκ τοῦ ἐπεὶ τὴν τοιαύτην βουλὴν, οὐ πυκνὴν καθάπερ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ τὸν Αγαμέμνονα πυκνὴν ἀρτύνεσθαι βουλὴν, ἀλλὰ ἀρίστην ὀρθοτικῶς. φησὶ γὰρ ὅτι βουλυσσομένῳ πολλὰ τῷ διΐ, αὕτη ἀρίστη κατὰ θυμὸν ἐφαίνετο βουλὴ, ἡ μᾶλλας πολλὰς δηλαδὴ τὰς περσέρας ἐκείνας. καὶ σημείωσαι καὶ σύνταῦθα τὴν τῆς παροιμίας ἀλήθειαν, τῆς κὴ παρ' Εὐριπίδῃ λεγούσης. ὅτι αἱ δεύτεραί πως φρονίδες, σοφώτεραι. τῇ γὰρ ὑστέρᾳ βουλῇ ὁ ζεὺς σύνταῦθα συγκατατίθεται. Ιστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ ὀνείρου ἀπάτη, γίνεται εἰς ὕπνον καὶ μόνον, τὸ πεῖσαι τὸν βασιλέα ἐξαγαγεῖν εἰς μάχην τὸν λαὸν δίχα τοῦ Αχιλλέως. ὡς ἐκ τοτε τῶν ἀχαιῶν ὀξ αὐαλκίας ἢ πληθυσμοῦ πιθανῶς. ὁ δὲ βασιλεὺς πείθεται, θεῖον εἶν μαθὼν τὸν ὄνειρον. ὑπαχθεὶς δὲ καὶ ὡς νεῶτ δελέατός τινος, τοῦ ταχὺ ἁλῶναι τὴν τροίαν. ἤτοι ναῦ αὐτίκα σήμερον. οὖλον δὲ ὄνειρον σύνταῦθα ὁ ποιητὴς λέγει, τὸν ὀλέθρου αἴτιον τοῖς ἕλλησι, ὄξὺ τὴν ἀπάτην. ὑφ' ἧς θαρρήσαντες τὸν πόλεμον δίχα τοῦ Αχιλλέως, κακῶς ἔπαθον. προϊὼν δὲ, τὸν αὐτὸν καὶ θεῖον ὄνειρον ὀνομάζει. ὅπερ ὅτι διάφορον πρὸς τὸ, οὖλος ὄνειρος. ὥσπερ καὶ τὸν φοῖβον ὁ μῦθος διαφόροις ὀνόμασι καλεῖ. ποτὲ μὲν, ἀπόλλωνα ὀνομάζων αὐτὸν. ποτὲ δὲ ἰατρὸν, ὡς προγέγραπται. οὕτω γοῦν καὶ ὁ ὄνειρος οὖλος μὲν, ὄξὺ τὸ τέλος. ὄλεθρον γὰρ ποιήσει. θεῖος δὲ ὡς θεόπεμπτος. διὸς γάρ ὅστιν ἄγελος. τινὲς δὲ οὖλον ὄνειρον, τὸν ὑγιῆ φασιν, ἀπὸ τοῦ ὅλος, ὅθεν καὶ οὖλος ἄρτος, ὁ ὁλόκληρος. εἰ γὰρ καὶ ὁ βασιλεὺς οἰκείσεται τὸν ὄνειρον ἀτελῆ ὄξὺ τὴν ἄγνοιαν τοῦ νεῶ, ἀλλ' αὐτὸς τέλειος ἦν. δύναται δὲ κὴ ὥσπερ οὖλη θρὶξ ἡ σωεσραμμένη παρὰ τὸ εἰλῶ, ἀφ' ἧς ὁ οὐλόθριξ, οὕτω καὶ οὖλος ὄνειρος λέγεσθαι, ὁ στρεβλὸς καὶ σκολιὸς, ὄξὺ τὴν ἀσάφειαν. καρηκομόωντας δὲ λέγει τοὺς ἀχαιοὺς, ἤτοι κομῶντας τὰ

κάρηνα, καὶ πολυπρῖχας. διότι ἔθος ἦν αὐτοῖς, κόμην τρέφειν οὐ μόνον εἰς κάλλος, ἀλλὰ καὶ ὀξὺ τὸ φοβερόν. οὕτω γὰρ καὶ λέων χαιτήεις, φοβερώτερος τῇ μὴ χαίτην ἔχοντος. λέγονται δὲ, τὸν μὲν ἄλλον πάντα χρόνον, κομᾶν οἱ Ἕλληνες. ἐν δὲ πένθους καιρῷ, κείρεσθαι. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν καιρῷ ἀκμῆς ἤτοι τελείας ἡλικίας. τηνικαῦτα γὰρ πολὺκαμον κείραντες, ἀνετίθουν Ἀπόλλωνι κουροτρόφῳ καὶ ποταμοῖς, καθάπερ ὁ Ὅμηρος ἱστορήσει ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ ἦν οὗτος μὲν ὁ πολύκαμος, θρεπτήριος κατὰ τὸν Ἀχιλλέα. πενθητήριος δὲ, ὁ ἕτερος. λέγεται δὲ τῆς ζωῆς τὸ θρεπτηρίου πολυκάμου, καταρξαι θησεύς. κειραμένος γάρ φασι τὴν ἐμπρεσθίαν κόμην, εἰς Δῆλον ἀνέθετο τῷ Ἀπόλλωνι. εἰ δέ τινες τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἦραν κομησάντες, παρεσημειώσατο. αὐτὸ ἡ ἱστορία. καὶ ἐκ τοῦ ζιούτου παρασήμου, τοὺς ἄνδρας ὠνόμασε, κουρήτας αὐτοὺς ὀνομάζεσθαι λέγουσα. τοὺς δὲ ἀντιθέτους αὐτοῖς, ἀκαρναᾶνας ἱστορεῖ λέγεσθαι, ὡς καὶ ἐν ζῆς μεταταῦτα λεχθήσεται.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὲ Φοίνικας θριξὶν ἔθαλλον οἱ ὁμηρικοὶ κομησάντες. οὐμὴν σιτριβόμενοι κατὰ τοὺς ὕσπορον. καὶ πρόκομα περίθετα φέροντες, ἐφοινάκιζον γυναικώτερον. καὶ ὅτι τὸ κομησάντας, οἱ μὲν τῶν παλαιῶν, ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσιν. οἱ δὲ, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, κάρη. εἶτα κομῶντας. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τοιούτου κομᾶν, λέγεται κομᾶν καὶ τὸ ἐπίζηνι καθρθώματι ἐπαίρεσθαι. ὡς ἄλλοι τὲ δηλοῦσι, καὶ Ἡρόδωρος ἐν τῷ, ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε. καὶ ὅτι κατὰ τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, ποτὲ χρόνου ἀργεῖοι μὲν, διὰ τὶ πένθος κατεκείροντο τὰς κεφαλὰς, πρότερον κομῶντες. Λακεδαιμόνιοι δὲ, οἱ νικήσαντες σῦθεν τὸν νόμον, μὴ κομῶντες πρώην, ἀπὸ τούτου κομᾶν. ὡς δὲ καὶ συσσωρῶς ἔχει ὁ καρηκομόων καὶ ὁ ἀκειρεκόμης καὶ ὁ ἀκερσεκόμας, αἱ χρήσεις δηλοῦσιν.

Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύεμεν ὡς ἐπιτέλλω.
Θωρῆξαί ἑ κέλευε κομηκομόωντας Ἀχαιοὺς
Πανσυδίην· νυῦ γάρ κεν ἕλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λιτομένη· πρῆσσει δὲ κήδε' ἐφ' Ἕκτορι.
Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε.
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Βῆ δ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐνίχανεν
Εὕδοντ' ἐν κλισίῃ. περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς νηλείῳ εἰδὼς ἰῷ,
Νέστορι τόνδε μάλιστα γερόντων τῖ' Ἀγαμέμνων.
Τῷ, μιν ἐεισάμενος, προσεφώνεε θεῖος ὄνειρος.
Εὕδεις Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;

Οτι τὸ βάσκ' ἴθι, ταυτολογίαν ἔχει, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ γέγραπται, κατὰ τὸ ζῆμα τὸ ἐκ παραλλήλου λεγόμενον. καὶ ἐστὶν ἰσοδυνάμει λέξις, τό, τε ἴθι καὶ τὸ, βάσκε. ἢ καὶ ἄλλως. τὸ μὲν βάσκε, αὐτὶ τοῦ προβούλευσαι. τὸ δὲ ἴθι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐπιῤῥήματα παρακελεύσεως. ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἴθ' ἐκκάλυψον ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. τοὺς δὲ γράφοντας ὑφ' ἓν, βάσκιθι, ἀναγρέουσιν οἱ παλαιοὶ. καθ' ὁμοιότητα δὲ τοῦ βάσκ' ἴθι, ῥηθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τὸ, δεῦρ' ἴθι. ἐπὶ πλείονος μέντοι ἐκεῖνο. Ἰστέον δὲ ὡς ἀσυνδέτως ὧδε ζῆμα τὸ βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος, ἀγορεύεμεν ὡς ἐπιτέλλω. θωρῆξαί ἑ κέλευε ἀχαιοὺς πανσυδίην. ἀσυνδέτως γὰρ εἶπε βάσκ' ἴθι. ἀγόρευε. κέλευε. καί ἐστι φασὶν ὁ λόγος, ἀρχαϊκός. ἤτοι ἄρχειν τι πρέπων. ὅρα δὲ τὸ ἀγόρευε ὡς ἐπιτέλλω. ἀρέσκει γὰρ Ὁμήρῳ, τοὺς ἀπὸ ἑλοις αὐ-

τὰ ἐκεῖνα, λέξεσιν αὐταῖς ἀλλέλλειν ὅσα παρηλύθησεν. διὸ καὶ ταυτολογεῖ ἐν ταῖς ἀλλελίαις ὁ ποιητής. εἰ δέ τι καὶ πλέον ἐπινοησάμενος προθήσει ὁ ἄγγελος, δῆλον τῆς ἐκείνου σωτηρίας. τὸ μὲν γὰρ ἐπιταχθὲν, οὐ μετεποίησεν. ὃ δὲ ἔδει προστεθῆναι, εἴτε καὶ αὐτὸ, δι' ποιήσας. ἐθέλον γὰρ καὶ δῆλον τέτυκται, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὅτ' ἄγγελος ἄσιμα εἰδῇ. ὁ γοῦν ὄνειρος, καίτοι μὴ παραγενηθεὶς, ὅμως εἰκάζεται τῷ Νέστορι. ὀνειδίζει δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τὸν πάννυχον ὕπνον. οὐδέν τι ποιῶν ἀπεικός. οὐ γὰρ ἔβλαπτε ταῦτα τὴν ἀγγελίαν. Σημείωσαι δὲ ὅτι καθ' Ηρόδοτον, καὶ τὸν Ξέρξην ὄνειρον ἔπεισε στρατεύσασθαι, ἵνα τὸ χρεὼν φησι γενήται. εἶθα καὶ ὅρα τὸ ὄνειρον οὐδετέρως λεχθέν. καὶ τὸ χρεὼν ἤτοι πεπρωμένον, ὅπερ τὸν παρ' Ομήρῳ δία ἀλληγορεῖ, τὸν εἰς εἱμαρμένην λαμβανόμενον. ἄλλος δὲ ῥήτωρ εἰπὼν ὡς ἀπῆλθεν ὁ δεῖνα εἰς τὸ χρεὼν, τὸν φυσικὸν οὕτω θάνατον ἔφρασεν. ὃν χρεωστοῦντες οἱ ἐν γενέσει, ἀρτίνοιῶν ἀναλύοντες. Ισέον δὲ ὡς Ομηρος μὲν θωρήσειν, ἀεὶ ἐπὶ ὁπλισμοῦ φησιν. οἱ δὲ μετ' αὐτὸν, καὶ ἐπὶ μέθης τὴν λέξιν τιθέασιν. ὅθεν καὶ θώρηξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἰνοποσία καὶ ἀκρατοποσία. ἴσως δὲ κἀ αὐτὸ, ἀφ' τὸ μάχιμον τῶν μεθυόντων. τὸ δὲ πανσυδίη, καὶ ἀφ' τῶν δύο σίγμα γραφόντων οἱ παλαιοί. ὡς τὸ σύστοιχος σύστωμος. καὶ τὰ ὅμοια. δηλοῖ δὲ καταζύναι, τὸ παμπληθεί. ἕτεροι δέ φασι παρὰ δίκην αὐτὴ τῆς παντρατιᾶς. μηδενὸς ἀρχομένου μείζοντος. ἄλλοι δὲ, πανσυδίη αὐτὴ τῆς πανορμεί. ἄλλιος δὲ Διονύσιος, αὐτὴ τῆς παντελῶς, ὅθεν πρὸ Θουκυδίδη τὸ, πανσυδεὶ διεφθαρθαι. Ισέον δὲ ὅτι τὲ τὴν ῥηθεῖσαν θώρηξιν, ἀφ' τοῦ ὁ μικροῦ καὶ ἰῶτα γράφουσί τινες, ὡς ἀπὸ τοῦ θόρω τὸ πηδῶ, ἀφ' τὸ θούριος ἐὼν τοῦ μεθύοντας, καὶ ὅτι χρῆσις αὐτῆς ἐν τῷ, λιμὸν θόρηξις λύει. Οὐ τὴν τροίαν πραφράζων, πόλιν θυραγόγαν τρώων καλεῖ. ἔστι δὲ θυραγόγα, ἡ πλατύῤῥυμος. ἀγυιὰ γὰρ ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη, ἀφ' ἧς καὶ ἀγυιᾶς, κίων ἱερὸς ἀπόλλωνος πρὸ θυρῶν ἑστὼς, λίγων εἰς ὀξύ. γίνεται δὲ πρὸ τὸ ἄγειν. ὅθεν καὶ ὁ ἀγὼν καὶ ἡ ἀγορά. ἐναντία δὲ ἡ θυραγόγα, ταῖς στενωποῖς. ἔφη δέ τις καὶ ἀγυιάτιδας θεραπαίνας, τοὺς πρὸ τῶν θυρῶν δωμοις, οἱ πρὸς χάριν ἀγυιέως ἀπόλλωνος ἵδρυντο. τιμωμένου πρὸ πυλῶν, ὡς ἀλεξικάκου. ὅτι δὲ καὶ προπροέωσται ἡ ἀγυιὰ, δηλωθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. Οτι τὸ ἀμφιβάλλειν καὶ ἀμφισβητεῖν καὶ ἀμφιλέκτως ἔχειν, ἀμφὶς φράζεσθαι λέγει. οὕτω διχονοητικὸν καὶ τὸ ἀμφὶς φρονέοντε. σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις, καὶ τὸ ἐκτός. οἷον ἀμφὶς ὁδοῦ σταμένην. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀμφότεροι. ὡς τὸ ἀμφὶς ἀριζήλω. Ισέον δὲ ὅτι, καθά περ ἀπὸ τῆς εἰς προθέσεως, καὶ τῆς ἐξ καὶ τῆς πρὸς καὶ τῆς ἀνὰ καὶ κατὰ, γίνεται ἐπιῤῥήματος, τὸ εἴσω. τὸ ἔξω. τὸ πρόσω. ἀφ' οὗ τὸ πόῤῥω. τὸ ἄνω. τὸ κάτω. καὶ ἐκ τῆς ὁδοῖ, τὸ πέριξ. ὅθεν τὸ ἀπριὶξ κατὰ συγκοπήν. καὶ ἐκ τῆς ἀπ', τὸ ἄπωθεν, οὕτως καὶ τὸ ἀμφίς, ἐκ τῆς ἀμφὶ, οὗ τῆς λαμβανομένης αὐτὴ τῆς περί, οἷον ἀμφ' ἀγαθὸν θεραπεύοντα, ἢ αὐτὴ τῆς σύ, οἷον ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι πρίποδα, ἢ αὐτὴ τῆς ἐστὶ, οἷον ἦν κτεῖνεν ἀμφ' ἐμοί, ἀλλὰ τῆς σημαινούσης τὸ δύο ἐν τῷ, ἀμφίδυμος. ἀμφίστομος. Οὐ ἐν τῇ α' ἁλφαδίᾳ, τὸ ἄπεσθαι σωτάξας αἰτιατικῇ ὡς ἐκεῖ ἐδηλώθη, ἐνταῦθα δοτικῇ σωτάσει. φησὶ γὰρ, τρώεσι δὲ κήδε' ἐφῆπται. ἤτοι τῶν τρώων, κατὰ λόγον αἰτιπεπόωσας. τινὲς δὲ τὸ ἐφῆπται, αὐτὴ τῆ ἐοίκειται ἐπιῤῥέμαται. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆ ῥέμασθαι τὸ ἅπεσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ βρόχθον ἧλατο. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς, ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, κατὰ ὁμοίαν ἔννοιαν. κήδεα δὲ αἱ βλάβαι, ἀπὸ τῆ κήδω τὸ βλάπτω. τῆ αὐτὴ φραζομένου μὲν πρὸς τὸ ἕτερον κήδω. ὅς οὗ καὶ ὁ κηδεμών. καὶ ὁ κηδεστής. ἔθνητος δὲ καί τινα ὁμοιότητα. καὶ γὰρ καὶ ὁ κηδόμενος, φροντίζει τῶν φιλουμένων. καὶ ὁ κήδων, τῶν μισουμένων. πλὴν ὁ μὲν, εἰς καλόν. ὁ δὲ, εἰς κακόν. Οτι ἐν μὲν τῷ τέλει τῆς ἄλφα ἁλφαδίας, γλυκὺν ἔφη τὸν ὕπνον. ἐνταῦθα δὲ, μελίφρονα καὶ ἀμβρόσιον, τὴν αὐτὴν δηλῶν ἔννοιαν. γλυκὺ γὰρ καὶ ἡ ἀμβροσία. ἧς παρώνυμον ὁ ἀμβρόσιος. οἷον περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος. πρωϊὸν δὲ καὶ τὴν νύκτα καθ' ἣν ὁ ὕπνος, ἀμβροσίαν ἐρεῖ. τὸ δὲ ἐκκέχυθ', ὡς ἐπὶ ὑγροῦ ἔφη πεφυρκομένου ὅλῳ τῷ σώματι. ἔθος δὲ, ἀφ' τὴν ἐν ὕπνῳ

ἀπραξίαν ὅλου τοῦ σώματος. καὶ διότι ὁ ὕπνος φασὶν ἐξ ὑγρότητος. ὁ δὲ πολυκεχυμένος ὕπνος, ἐκ τοῦτο λύει καὶ νάρκωσιν λέγουσι. ἐξ οὗ ὡς ἀπὸ ὑγροῦ τινος βαθέος, οὐκ ἔστιν ἀναδῦναι τὸν ὑπνώττοντα. ὅρα δὲ ὡς ἡ ὁμηρικὴ ἀμβροσία, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς ἀμβρόσιος ὕπνος, ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ νέκταρ, ἀπέχρησε τοῖς ἔνδον, καὶ εἰς κυρίων ὀνομάτων εὕρεσιν. Ἀμβρόσιος γάρ τις αὐτὴρ ἐκλήθη. καί τις ἕτερος Νεκτάριος. Οὐκ Ομηρος εἰκῇ ὡς εἰώθαμεν ἄνθρωποι οἱ ὕπνοις ἐκείνοις ὡς ζωὴ πολὺ φαντάζεσθαι, οἷς πεφασθαί πως ἔχομεν, κατὰ τὸ, οὗπερ ἐίω μεμνῆσθαι οἴπερ ὀνείρῳ, τῷ Νέστορι πλάττει ἀπεικάθησαι τὸν ὄνειρον. διατί; διότι φησὶ, μάλιστα γερόντων αὐτὸν ὁ Αγαμέμνων ἐτίμα. οὐ μόνον ὡς σωφρονοῦντα, ἀλλὰ καὶ ὡς φιλοβασιλέα. καθὰ καὶ ἐν τῇ α΄ ῥαψῳδίᾳ ἐδείχθη. καὶ μεταταῦτα δὲ φανήσεται. δῆλον δὲ ὅτι πᾶς ὄνειρος καθ' αὑτὸν μὲν, ἀθάνατος. τῇ δὲ πρὸς τὰ πρόσωπα, ἢ πρὸς ἕτερά τινα σώματα ὁμοιώσει, τῇ φαντασίᾳ γίνεται θνητός. ἴσασθαι δὲ ζωὴ κεφαλῇ τῷ βασιλεῖ λέγει τὸν ὄνειρον. αἰνιττόμενος, ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ λογιστικὸν εἶναι, ὅπου καὶ ὁ ἐγκέφαλος. ἐξ οὗπερ ἡ ἀρχὴ τῶν αἰσθήσεων. Ηρόδοτος δὲ εἰς ὅμοιον ἱστορίας τρόπον ἐλθὼν, ἄλλως ἔφρασεν εἰπών. ζωὸς ἦν δὲ τὸ ὄνειρον τοῦ Αρταβάζου, εἶπε. γέροντας δέ φασιν οἱ παλαιοὶ παρ' Ομήρῳ, οὐκ ἐντίμους λέγεσθαι. ὥσπερ δὴ καὶ ἐνταῦθα. καὶ μετ' ὀλίγον, ἐν τῷ, βουλὴ μεγαθύμων γερόντων. ἐν οἷς καὶ Διομήδης ἦν. καὶ οἱ Αἴαντες, οἱ χρόνῳ μὲν οὐκ ἦσαν γέροντες, ἄλλως μὴν τοὶ ὡς ἔντιμοι, μετὰ τῶν γερόντων κατελέγοντο. ὅτε μὴν τοὶ ὁ ποιητὴς γέροντα εἰκῇ εἶπε, τότε δὴ τὸν τῷ χρόνῳ πεπαλαιωμένον δηλοῖ. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ, γέροντας ἀρίστους παναχαιῶν, γέροντας οὐκ ἐντίμους δυρήσομεν δηλουμένους. ἐν οἷς οὐ μόνον γέροντες τῇ ἡλικίᾳ, καὶ ὄντες ἀριστεῖς, ἀλλὰ καὶ νέοι ἐνεργοῦντες ἄρτι τὸ ἀριστεύειν. οἱ παραχωροῦντες τῆς κλήσεως τῶν ἀριστέων τοῖς γεραιοῖς, ἀντιλαμβάνοιεν τὸ λέγεσθαι καὶ αὐτοὶ γέροντες. οὐ μόνον δὲ τὸ ἄξιοι εἶναι βιοῦτοι γενέσθαι δὲ μακροβιότητος, ἀλλὰ καὶ δὲ φρόνησιν, δι' ἣν καὶ ὁ Τυρσηνὸς Ταρκων. καὶ ὁ Τρωικὸς Κύκνος, πολιοὶ ἐκ γενετῆς φιλέζονται. τάχα δὲ καὶ ὡς οἷον ἐκ μέρους, ἀριστεῖς μὲν οἱ γέροντες, δὲ οὐκ ἐν τῷ τοιούτῳ συλλόγῳ ἀριστέας. γέροντες δὲ αὖ πάλιν οἱ ἀριστεῖς, δὲ οὐκ ἐν ναναμεμιγμένοις αὐτοῖς γέρουσι, κατά τινα οἷον ἐπάλλαξιν ἢ ἀντίδοσιν.

Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
Ω λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν·
Νῶϊ δ' ἐμέθεν ξυίες ὦκα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ος σεῦ αὖ δύθεν ἐὼν, μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Θωρήξαί σε κέλευσε κομοωμένους Αχαιούς,
Παντυδίη· νῦν γάρ κεν ἕλοις πολίν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Αθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ηρη λιτομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
Εκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσί· μὴ δέ σε λήθη
Αἱρείτω δῦτ' ἄσπετος μελίφρων ὕπνος ἀνίη·
Ως ἄρα φωνήσας, ἀπέβήσετο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ.
Τὰ, φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ ῥ' οὐτελέεσθαι ἔμελλε·
Φῆ γὰρ ὅγ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν, ἤματι κείνῳ.
Νήπιος. οὐ δὲ τὰ, ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα·

Οτι οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε. γνωματεύει δὲ ὁ λόγος, ὅτι ἀνὴρ μὲν ἰδιώτης τάχα ἂν οὐκ ἀσιλλόγως ὑπνώσῃ παννύχιος. καὶ οὐ δὲ ὁ ἀπλῶς βουληφόρος, ἀγρυπνος ἔσται. ὁ μὴν βουληφόρος βασιλεὺς, οὐκ ἂν δὲ πάσης δεόντως ὑπνώσῃ νυκτός. τὸ γὰρ ᾧ λαοὶ ζωὴ τετράφαται μὴ τόσσα μέμηλε, τὸν βασιλέα δηλοῖ. ᾧ τινι οὐ λαὸς ζωὴ τέτραπται, ἀλλὰ λαοί. καὶ οὐ δὲ ἀπλῶς

ὀλίγα μέμηλεν, ἀλλὰ τόσα. τουτέστι πολλὰ, κατὰ χρῆμα θαυμασιοῦ. δεῖ τοίνυν τὸν τοιοῦτον ἀρχοντα, διδόναί τι ἐγρηγοράσι καὶ τῇ νυκτὶ, ὡς τοῖς τινικαῦτα σκέλεις τῶν βουληφόρων. κατὰ τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν, σὺ νυκτὶ βουλή. διὸ καὶ εὔφρονι λέγεται ἡνυξ, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὅθεν λαβὼν Εὐριπίδης, ἔφη τὸ, ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς εὐ μακρῷ χρόνῳ ἐφρόντιζα, καὶ ἑξῆς. ὡς τῶν καιριωτέρων σκέλεων, νυκτὸς μάλιστα φροντιζομένων. Τὸ δ' ποιητεταλφαται, ἔστι μὲν ἰωνικόν. ὅμοιον τῷ τετύφαται. δηλοῖ δὲ ἐποίτροπον εἶναι τὸν βασιλέα λαοῦ. πάντως γὰρ ἐποίτροπος λέγοιτ' ἂν, καὶ ὥσπερ ὁ λαὸς ποιτέτραπται. ὥσπερ καὶ οἰηίας ἐποίτροπος, ὁ οἰηνόμος. μέμηλε δὲ, τὸ σχὰ φροντίδος γίνεται. ἔστι δὲ μέσος παρακείμενος. καθὰ καὶ τὸ προβέβουλα, ὡς εὐ τῇ α' ραψῳδίᾳ εἴρηται. Ιστέον δὲ ὅτι πάντως βυρυκρείων, ᾧ λαοὶ ποιτεταλφαται. καὶ ὅτι δοκεῖ βυλόγως παρὰ λαίκωσι, ζδὰ Αγαμέμνων ποιδετικῶς εἶναι, ὡς ὁ Λυκόφρων λαλεῖ. Αγαμέμνων τε γὰρ βυρυκρείων, καὶ ζδὰ βυρυμέδων. εἰ δὴ παντὸν βυρυκρείων καὶ βυρυμέδων, λέγοιτ' ἂν δ.αστ-το διθυραμβικώτερον, καὶ Αγαμέμνων ζδὰ, καθότι καὶ βυρυκρείων. τὸ δὲ τόσα μέμηλε, ἤγουν πάνυ πολλὰ, καὶ ὡς οἷον ἄρρητα. σωτελεῖ τι εἰς τὸ μὴ χρῆναι παννύχιον βυδειν τοιοῦτον βουληφόρον. οὐ γὰρ ἀνὴ αὐτῷ ἀρκοίη πρὸς βουλὴν ἡ ἡμέρα. μεμήλοι δὲ ἀν πολλὰ καὶ νύκτωρ. ἀγρυπνητέον ἄρα. δῆλον δὲ καὶ ὡς τὸ, παννύχιος, προϋπάρχει τὸ πάννυχος. Οτι καὶ εὐταῦθα τὸ ξωϊπμι, γενικῇ συντάσσει ὁ ποιητὴς, λέγων. νῦν δ' ἐμέθεν ξωΐες ὦκα. σχὰ δέτοι ἄπελός εἰμι, οὕτω δὲ καὶ εὐ τῇ α' ραψῳδίᾳ σωέταξεν, ὅτε ξωϊσίαι εἶπεν ὁ Νέστωρ τῶν ἑαυτοῦ βουλευμάτων τοῦ λαοῖθας. διὸς δὲ ἄπελον εἰπὼν Ομηρος, τὸν ὄνειρον τὸν ῥηθέντα ἐδήλωσε, τὸ διοπέμπους εἶναι τῶν ὀνείρων τινάς. ὡς καὶ εὐ τῷ, καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ διός ὄτιν. ἔτι δὲ καὶ ἐτυμολογίαν σύνφηνε τινὸς λέξεως. αὐτός τε γὰρ ἄπελος εἶναι φησὶ διὸς, οὗπερ οὐκ ἀπατηλὰ εἶναι τὰ ἔπη προείρηται. καὶ ὄνειρος δὲ λέγεται, παρὰ τὸ τὸ ὂν εἴρειν, ὅ ὅτιν ἀληθεύειν τὸ ἀληθές. σχὰ οὗ καὶ ἡ ἶρις παράγεται ἡ τῶν θεῶν κατὰ τὸν μῦθον ἄπελος, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἶρις ἀπελέουσα. Οτι τὸ ὅς σευ αὔθυσεν ἐὼν μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρῃ, εἴποι αὖ τις ποθὲν τὸ εὐ τῷ ἀκροθηνεῖν ποιτρεφομένου τινὸς τῶν ποδεῶν. Ιστέον δὲ ὅτι πρὸς σαφήνειαν ἐτέθη τὸ ἐλεαίρει, μετὰ τὸ, κήδεται. διότι τὸ κήδειν, οὐ ποὶ βλάβης λέγεται. Οτι τὸ ἀλλὰ σὺ ζῶς ἔχε φρεσὶν, ἀρχὴ ὅτι τὸ ἐχέφρων σωνθέτου ὀνόματος. ὁ γὰρ ἔχων εὐ φρεσὶ καὶ μὴ ποιλανθανόμενος, ἐχέφρων ἂν λέγοιτο. καὶ γὰρ καὶ ἔχειν εὐ φρεσὶν εὐταῦθα, οὐ τὸ φυλάξασθαι καὶ μηδενὶ ὀρειπεῖν, ἀλλὰ τὸ διαμνημονεύειν. διὸ καὶ ἐφερμηνεύων, φησί. μὴ δέ σε λήθῃ αἱρείτω. Οτι εὐ τῷ, οὔ τ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνίη, μελίφρων μὲν ὁ γλυκύς. οἱ δὴ καὶ οἴνου εἰσί ποτε ἐποίηται. τὸ δὲ ἀνίη, σημαίνει μὲν, τὸ, ἀνήσει ἀφήσει χαυνώσει. γίνεται δὲ ἡ ἀχ τὸ αὐω αὐῆς αὐῆ, ποιεοναστῷ τὸ η', ἡ ἀχ τὸ αὐείη οὐτικοῦ, προπῇ σωήθη τὸ ε' εἰς η', ὡς προσγεγραφθαι τὸ ι. λέγεται δέ ποτε αὐεῖναι, καὶ τὸ ἀναπεῖσαι. καὶ τὸ ἐρεθίσαι δὲ. οὕτω γάρ τις αὐίησι κύνα εἰς θήραν. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ῥήματος, καὶ αὔετοι βόες οἱ ἄφετοι καὶ ἀγελαῖοι. καὶ αὐειμανίος, ὁ ἀπόλυτος καὶ αὐεποίτακτος. ὡς τὸ αὐειμανίη μὴ ὡς ἔοικας αὖ πρέφη. καὶ αὐένδην ἐποίρημα τὸ αὐέτως καὶ ἐλευθέρως. ἔστι δὲ τὸ, οὔ τ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνίη, ποτε ρίφρασις τοῦ, ὅτ' ἀν ἀφυπνιοῖτο. Οτι ὁ ἐλπίζων τὰ μὴ γεννησόμενα, λέγοιθ' ἂν ταῦτα φρονεῖν ἀναθυμόν, ἃ οὐ τελέεσθαι ἔμελλον. Οτι ἔθος Ομήρῳ σὺ πολλοῖς ἀναφωνεῖν τὸ, νήπιος, ποὶ τῶν μὴ βουλευομένων, ἢ μὴ νοοῦντων καλῶς. ὥσπερ δὴ καὶ εὐταῦθα νήπιον αὐτὸς ὁ ποιητὴς λέγει τὸν Αγαμέμνονα, ὡς μὴ σκεψάμενον τι βούλεται ὁ χρησμός. ὁ μὲν γὰρ ὡς προείρηται, τὸ ναῦ, πλατικῶς λέγει. ὡς καὶ ὅτε Ησίοδος φησί. νῦν γὰρ γένος ὅτι σιδήρεον. ὁ δὲ Αγαμέμνων, ἀπραγμόνως οὕτω τὸ, ναῦ ἔλοις πολὺν βυρυάγυιαν πρῴων, ἀκαριαίως αὐτὶ τοῦ, τῷ ἥματι ἐκείνῳ καὶ αὐημερὸν εὐόησε. διὸ καὶ νήπιον αὐτὸν λέγει, ὡς μὴ οἰκοθεν νοήσαντα. ἢ χρεῶ, ἀλλὰ ὡς ἐτοίμως ἐχλῶ, ἢ μάντιν ἐπερωτήσαντα, ἢ ἄλλό τι ποιοῦντα εἰς διαφόρησιν τῆς ὁμωνυμίας τοῦ χρησμοῦ. μὴ ὅτι ὅτιν

ὁ πᾶς

ὁ πᾶς λόγος τῦ Αγαμέμνονος, ὅτι οὐκ ἐπέσκησε τῇ σημασίᾳ τῦ ναῦ, καίτοι καὶ ἄλλως ἔπαυσεν ὥς φασιν οἱ παλαιοί. πανσυδίη γὰρ κελευσθεὶς τοπολεμῆσαι, ὁ δὲ, οὐχ οὕτως ἐποίησεν, ἀλλὰ δῦ Μυρμιδόνας ἀφεὶς καὶ τὸν Αχιλλέα, ἐτοπολέμησεν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς τῦτο οὐ παρασημαίνεται. τάχα γὰρ τὸ πανσυδίη, οὐ τὸ παμπληθεὶ δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ προθύμως καὶ πάσῃ ὁρμῇ, ἐκ τῦ πᾶν καὶ τῦ σύω τὸ ὁρμῶ, ὅπερ ὁ Αγαμέμνων τοποίησεν.

Θώρηξαι γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε, στοναχάς τε
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι ἔχε κραδίῃ ὑσμίνας.
Εἵρετο δ' ἷζ ὕπνου. θεὴ δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.
Εἶσετο δ' ὀρθωθεὶς. μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα
Καλὸν, νηγάτεον. τοῦλὶ δ' αὖ μέγα βάλλετο φᾶρος.
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Αμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώιον ἄφθιτον αἰεί.
Σὺν τῷ, ἔβη κατὰ νῆας Αχαιῶν χαλκοχιτώνων.

Ηὼς μὲν ῥὰ θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον
Ζηνί φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε
Κηρύσσειν ἀγορὴνδε κομοωμένους Αχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον. τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.

Οτι σὺν τῷ εἰπεῖν ὡς ἔμελλεν ὁ ζδὺς ἄλγεά τε στοναχάς τε ἧσειν τρωσὶ καὶ δαναοῖς, παρεμφαίνει ὁ ποιητὴς, ὡς σὺν καταρχαῖς γέρα πᾶσι ἰλιάδα λέγεσθαι, ὡς πριέχοντα μὴ μόνα τὰ τῶν Ιλιέων. ἀλλ' ἁπλῶς τὰ συμβαίνοντα κατὰ τὴν Ιλιον. τὸ δὲ ἄχθος, προαναφώνησις. Οτι τὸν ὄνειρον, καὶ ὁμφὴν λέγει. ἐκεῖνο μὲν, ὡς τὸ ὂν εἰρόντα, καθάπερ εἴρηται. τουτέστιν ἀπέλλοντα. διὸς γὰρ αὐτὸν ἔφη ἄπελον. ἔθος δὲ παρὰ τὸ τὸ ὂν φαίνειν. ταυτὸν ἔν δηλοῦσιν σύνταθθα ὄνειρός τε καὶ ὁμφή. ὥσπερ δὲ ἐκεῖνον θεῖον ὄνειρον εἶπεν, οὕτω καὶ ταύτην θείαν ὁμφήν. φησὶ γὰρ, θεὴ δέ μιν ἀμφέχυτ' ὁμφή. ἀπ' αὐτῆς δὲ καὶ ζδὺς πανομφαῖος. ἤτοι κλιδόνιος. ὁμφὴ γὰρ αὖ πάλιν καὶ κλιδὼν, τὸ αὐτὸ δηλοῦσι. ναὶ μήτοι καὶ ἡ ὄασα. οἱ δὲ νεώτεροι, ἔοικε ἀσαφῶς λόγου πεῖσαι καὶ τὴν ὄασαν καὶ τὴν ὁμφήν.

Τὸ δὲ ἀμφέχυτο, σύνταθθα ἐπαινεῖται πρὸ τῶν παλαιῶν. σημαίνει μὲν γὰρ τὸ περιῆλθεν. ἐμφαίνει δέ φασιν, ὅτι εἰς οὐδὲν αὐτῆς ὁ Αγαμέμνων ἔοικε λέλησαι. Οτι ἄχθος ὅτι καὶ σύνταθθα διασημαντικόν. σὺ ᾧ ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς, ὅτι ὁ Αγαμέμνων ἐγερθεὶς ἷζ ὕπνου, ἕζετο ὀρθωθεὶς. μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα καλόν. νηγάτεον. τοῦλὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος. ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν, βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον. εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώιον ἄφθιτον αἰεί. τοιαῦτα δὲ χήματα ἡ σὺν τῇ ῥαψῳδίᾳ ἦλθεν, ὅτε ἡ ναῦς τῷ λιμένι προσώκειλε. καὶ ὅτε ἡ ἑκατόμβη ἐτύθη. τοὐλαχὺ δὲ καὶ ἀλλαχῦ, τοιαῦται πρὸ τῷ ποιητῇ δύρεσθαι δοκοῦσι διασημαί. ἔωθε γὰρ ὡς προείρηται, ἔοικε διδασκαλίᾳ τῶν ἀνδρωμένων συναχολεῖν τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τοῖς λεπτοῖς, ὡς λῦ αὐτοὶ μάθοιεν ῥηθρικῶς καὶ σὺ τοῖς διοὐτοις δύσκριμεῖν. Ιστέον δὲ ὅτι καὶ κατὰ τάξιν αὐτῷ σὺ τῇ τοιαύτῃ διασημῇ ἔχει τὰ πράγματα. τὸ κεῖσθαι μὲν γὰρ, ὁ χιτών. ἔοικεται δὲ, τὸ φᾶρος. ὧν προβληθέντων, τὸ ζωσθῆσαθαι ἔδει. εἶτα ξίφος ἀμφιβαλέσθαι. μετὰ δὲ, τὸ σκῆπτρον ἑλέσθαι. ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἑκάστῳ τῶν διασημανθέντων, ἐπῴθετόν τι δέδωκε. μαλακὸν μὲν τὸν χιτῶνα εἰπὼν καὶ καλόν. μέγα δὲ συλλογιστικῶς τὸ φᾶρος, ἔχ τὸ τῦ φορεῖσθαι δηλαδὴ μέγεθος. λιπροὺς δὲ δῦ τοὺς. καλὰ δὲ τὰ πέδιλα. τὸ ξίφος ἀργυρόηλον. τὸ σκῆπτρον ἄφθιτον. Ορα δὲ καὶ διαφορὰν σύνταθθα τοῦ περιβαλέσθαι καὶ ἀμφιβαλέσθαι, ἔπερ φᾶρος μὲν, περιβάλλεται. ξίφος δὲ, ἀμφιβάλλεται. γίνεται δὲ ὁ μὲν χιτὼν, παρὰ τὸ χύω. οἱονεὶ χυτών τις ὤν, ὡς ἀμέσως αὐτίκα

περικεχυμένος τῷ σώματι. ἢ καὶ ὡς μὴ σαπρὸς, ἀλλ' οἷον χυτός τις ὢν καὶ λεπτὸν καὶ οὕτως εὐαφές. διὸ καὶ μαλακὸς λέγεται, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ φαύλου. ἐκεῖνο γὰρ, οὐκ ἐξ ἀνάγκης μαλακόν. ὡς καὶ τῇ ὑφῇ ἀρίστος, καὶ διαπνοὴν πυκνὸν μᾶλλον ἢπερ ὁ χιτών. καὶ ὅρα ὅτι λόγος μὲν μαλακὸς ἐν τοῖς περὶ ζύτου, ὁ μαλακοποιός. χιτὼν δὲ μαλακὸς, ὁ αὐτὸς ὢν ζιοῦτος. σημειοῦται δὲ οἱ παλαιοὶ, ζωὴ ἀνδρὸς τὸν χιτῶνα λέγεσθαι, καθάπερ τὸν πέπλον ζωὴ γυναικός. ὡς καὶ αἱ βαθύπεπλοι καὶ καλλίπεπλοι δηλοῦσι. καὶ ἡ προκόπεπλος. καὶ τὸ, πέπλοισιν ἐκόσμει, παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ μὴν αὐτὸς, καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν τὸν πέπλον τίθησιν, ἔν τε τῷ Ιππολύτῳ, καὶ ἐν οἷς δέ που μελαμπέπλου παρείκασε τὸν Τιτυὸν, καὶ τὸν Ορέστην, πέπλοις νεκρύφθαι φησίν. ὡς δὲ προπικῶς καὶ πολεμικόν τι φόρημα ὁ χιτὼν, ἐν τοῖς ἑφεξῆς πολλαχοῦ φανεῖται. δῆλον δὲ καὶ ὅτι οὐ δὲ πάντοτε χιτὼν λέγεται τὸ ἐκ λίνου μὲν ὑφανθὲν, ζωὴ κείμενον δὲ αὐτίκα τῷ σώματι. εἴγε καὶ ἐξ οὔλων ἐρίων, χιτὼν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. καλὸν δὲ, τὸν εὐειδῆ λέγει. οὕτω καὶ ὁ χρυσὸς καλός. καλὰ δὲ καὶ τὰ ἐκ χρυσοῦ, καὶ ὅσα ζιαῦτα. ἐν οἷς καὶ κρίδεμνα. ἐκεῖθεν δὲ καὶ σκάμμα πότε σκιμπὰ τὸ, φιλόκαλος, ἐπὶ πορνικοῦ. καὶ ἡ ἐν ἐσσάνῳ ἀπεροκαλία. ἤγουν ἡ λίαν εὐείδεια. τῆς δ' αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὸ, ὁ δεῖνα καλὸς, καὶ ἡ δεῖνα καλή. ἅπερ ἐν φλοιοῖς δένδρων τὸ παλαιὸν ἐγεγράφοντο, καθὰ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλώσομεν. εὐμορφίαν γὰρ ἐνταῦθα ἐδήλουν τὰ γράμματα. οὕτω καὶ τέλος πανηγυρικοῦ λόγου τὸ καλὸν, ἐπεὶ κάλλους μάλιστα ὁ πανηγυρικὸς λόγος ἐφίεται. νηγάτεον δὲ, ἢ τὸ νεωστὶ γενόμενον οἱονεὶ νεήγατον, ἢ παρὰ τὸ νὴ σοβητικὸν, ἢ τὸ γανὸν τὸ γεγενημένον. ἵνα δηλοῖ τὸ ἀγένητον. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀχειροτεύκτον. ὥσπερ γάρ φασιν ἀπὸ τοῦ τείνω τανὸς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γείνω γανὸς καὶ νηγάτεος. λιπαροὺς δὲ πόδας λέγει, οὐ τοὺς ἁπαλοὺς καὶ τρυφεροὺς, ἀλλὰ ἁπλῶς τὸ γυμνάσιον τοιούτοις. ἀπὸ μέρους δὲ νοητέον τὸ πᾶν. ὡς καὶ τοῦ ὅλου σώματος, εὐσαρκωθέντος διὰ εὐεξίαν τῷ βασιλεῖ. ὅτι δὲ τὸ γυμνάσιον ζιαῦτα ποιεῖ τὰ σώματα, ζητητέον καὶ εἰς τὸν κωμικόν. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ κριδέμνῳ τίθεται τὸ λιπαρὸν, δῆλον ἐκ τῆς λιπαροκριδέμνου, εἰ μὴ δηλοῦται προπικῶς, ἡ τοῦ κριδέμνου λειότης τε καὶ στιλπνότης ἐκ λευκότητος. δοκεῖ δὲ ξενίζον εἶναι εἰ μὴ γυναικῶν πόδες λιπαροὶ πότε λέγονται· Ισέον δὲ ὅτι τὸ ὑπὸ λιπαροῖσι, τινὲς ὑπαὶ λιπαροῖσι γεγράφουσιν. ὀνομοῦντες νοεῖν, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ὑπὸ προθεσις μακρὸν ἐνταῦθα ἔχει τὸ ῑ ἀπὸ τοῦ ζωὴ φορὰν τοῦ λ' κατὰ λόγον κοινῆς συλλαβῆς. Τὸ δὲ ὑποδήσατο, δέδωκεν ἀρχὴν τῆς τῶν ὑποδημάτων κλήσεως. ὑποδεῖσθαι γὰρ πάντως ἐπὶ ποδῶν, ὥσπερ τὸ ἀναδεῖσθαι ἐπὶ κεφαλῆς. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ περὶ ζύτου ὁ Αχιλλεὺς, οὕτω καὶ ναῦ ὁ Αγαμέμνων ξίφος φέρει. καὶ ἦν ὡς καὶ περιεγράφη, ἔθος ἦσαν παλαιὸν, ὁπλοφορεῖν ἀεὶ τοὺς ἥρωας. ὡς καὶ ὁ Τηλέμαχος ἐν Ιθάκῃ ποιεῖ. πολλοὶ δὲ τοὺς ὤμοις τὰ ξίφη ἔφερον, ἢ οὐκ ἐζώννυντο αὐτὰ καθάπερ οἱ ὕστερον. ἄφθιτον δὲ ἀεὶ τὸ σκῆπτρον τοῦ Αγαμέμνονος, αὐτὶ τοῦ ἄφθαρτον. ἀδιάδοχον ὡς αὐτὸς ἑρμηνεύσει μεταπαῦτα πολυτύπτερον. διὸ καὶ τὸ πατρῷον προσκειται. φησὶ γὰρ πατρῷον ἄφθιτον ἀεί. ἐστάτασις δὲ τὸ ἄφθιτον, τὸ ἀεί. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν μὲν τῷ, μέγα βάλλετο φαῶς, ἀπὸ δύο λ' ἡ γραφὴ λόγῳ πρακτικοῦ. ἐν δὲ τῷ, βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, ἐνὶ λ' διοικεῖται τὸ ῥῆμα, μέσου ὂν ἀορίστου δευτέρου ἐν συνήθει χρόνου ὑπαλλαγῇ· Οτι θέλων εἰπεῖν ὡς γέγονεν ἡμέρα, περιφράζει οὕτως. ἠὼς μὲν ῥα θεὰ πρὸ σεβήσατο μακρὸν ὄλυμπον, ζητοῦ φόως ἐρέουσα ἤτοι ἀπαγγελοῦσα. ἡ τὰ ἑξῆς. προσέθετο δὲ τὸ, θεὰ, ἵνα μυθικῶς νοηθῇ. τῆς γὰρ σωματοειδοῦς ἡοῖς ἔστι τὸ ἀγγέλλειν φῶς, τῷ τε διὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀθανάτοισιν. οἱονεὶ διαδυομένου. ὅπερ δηλοῖ ἀλληγορικῶς, τὸ ἡμέρας οὔσης τόν τε ἀέρα ζητοῦ ἤγουν δῖα περφωτίσθαι, καὶ τὰ λοιπὰ δὲ στοιχεῖα κατὰ τὸ ἐγχωροῦν· Ισέον δὲ ὅτι Ομηρος μὲν, φῶς ἀγγέλλειν θεοῖς ἔφη τὴν μυθικὴν ἠὼ ἀφυπνίζουσαν οἷον ἐκείνους. Εὐριπίδης δὲ ἀλληγορικῶς, θεοῦ λαμπάδα τὴν ἡμέραν φησί. τὸ δὲ φῶς ἐρεῖν, ταυτόν πως ὂν τῷ φωσφορεῖν. ἐνταῦθα δὲ σημειοῦται οἱ παλαιοὶ, ὅτι δεξιώτατα

ὁ ποιητὴς

ὁ ποιητὴς ἅμα τῇ τοῦ ὀνείρου θέᾳ διαφαῦσαι τὴν ἡμέραν πεποίηκεν. οὐ μόνον πρὸς σὲ δεῖξαι τ' παννύχιον σῦδεν τὸν ἀτρεΐδην, ἀλλὰ καὶ ἵνα δηλώσῃ φασὶν, ὅτι οἱ πρὸς τὴν ἰδ ὄνειροι, μᾶλλον ἀληθεῖς. ὡς ἤδη πεπομένων τῶν στρατιῶν, καὶ τ' λογισμοῦ νήφοντος, καὶ μὴ ἔτι προσθουμένου ταῖς ἐκ τῶν ῥωμάτων ἀτμίσι. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι τρίτη καὶ εἰκοστὴ αὕτη ἡμέρα τῆς Ιλιάδος. δέκα μὲν γάρ φασιν αἱ τοῦ λιμοῦ καὶ μέχρι τῆς μήνιδος, ἥτις ἦν ἡ δεκάτη. δώδεκα δὲ τῶν θεῶν σὺν αἰθιοπίᾳ ὄντων, ἡ τοίνυν ἀνατολὴ αὕτη, τρίτη καὶ εἰκοστή. καὶ οὕτω μὲν πιθανῶς οἱ παλαιοί. δυνατὸν δὲ καὶ ἄλλως ἔχειν τὸ πρᾶγμα. σὺν γὰρ τῇ ῥηθείσῃ δεκάτῃ τ' λοιμοῦ, ἡ θέτις ἐλθοῦσα, ἔφη τῷ Αχιλλεῖ, χθιζὸν ἀπελθεῖν τὸν δία εἰς τοὺς αἰθίοπας, τῇ δωδεκάτῃ ἐλευσόμενον. εἰ γοῦν χθιζὸς ἀπῆλθε, δευτέρα ἦν ἄρα ἡμέρα τῷ δί, ἡ δεκάτῃ τοῦ λοιμοῦ. μεθ' ἣν ἔδει ἄλλας δέκα καὶ μόνας διελθεῖν αὐτῷ ἡμέρας, αἵτινες μετὰ τῶν δέκα ἡμερῶν τοῦ λοιμοῦ, εἴκοσι συνεπλήρουν ἡμέρας. ἡ τοίνυν μετὰ τὴν δωδεκάτην αὕτη, οὐκ ἀλλ' εἴη εἰκοστὴ τρίτη ἡμέρα. ἀλλ' εἰ μὲν δύθις τοῦτ' αὐτὴν ἐκείνῃ τὴν δωδεκάτην ἦλθεν ὁ ζεύς, εἴη ἀλλ' εἰκοστὴ πρώτη ἡ σήμερον ἀνατολή. εἰ δὲ τῇ μετ' αὐτὴν ἤτοι τῇ τρισκαιδεκάτῃ ἐπανῆλθεν ὁ ζεύς, ἔστιν εἰκοστὴ δευτέρα ἡ σὺν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἀνατολή. Ισέον δὲ, ὡς καθάπερ θοὸς θοὸς πλεοναχῶς τὸ ὀ, καὶ ξυνοφὼν ξυνοφόων, καὶ κῶς νῆσος κόως, οὕτω καὶ φῶς φόως. Οτι ἀρετὴ κήρυκος τὸ λιγύφθογγον εἶναι, ἤτοι ὀξύ φωνον. καὶ ὅτι καιριωτάτη ἐπ' αὐτῷ λέξις τὸ κηρύσσειν. διό φησιν ὁμηρίων τῇ λέξει ὀξὺ τὸ καίριον, κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε κηρύσσειν ἀγορηνδε κομόωντας ἀχαιούς. οἱ μὲν, ἐκήρυσσον. τοί δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα. ὁ δὲ τρόπος, ἐτυμολογία. ὡς τὸ κήρυκος ἐκ τοῦ κηρύσσειν ἐτυμολογουμένου, καθάπερ τῆς ἀγορᾶς ἐκ τοῦ ἀγείρειν. διὸ εἰκὸς κηρύσσειν ἀγορηνδε τοίδ' ἠγείροντο. Ορα δὲ καὶ τὸ κηρύσσειν ἀχαιοὺς, σύντελως ξυνθέν. λέγει γὰρ κηρύσσειν ἤτοι τῇ βοῇ συγκαλεῖσθαι τοὺς ἀχαιούς. τὸ δὲ οἱ μὲν ἐκήρυσσον, ἐλλιπῶς ἔχει τὸ, ἀχαιούς. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, μετὰ δοτικῆς τὸ κηρύσσειν συντάσσουσιν. οἷον κηρύσσειν ἀχαιοῖς. τὸ δὲ μάλ' ὦκα, τῆς δυπειθείας τῶν ἀχαιῶν σημεῖον ἐστί. κατὰ τὸ, καί οἱ πείθονται ἀχαιοί.

Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἶζε γερόντων,
Νεστορέην παρὰ νηὶ πυλιγενέος βασιλῆος.
Τοὺς, ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἰρτύνετο βουλήν.
Κλῦτε φίλοι θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα. μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ
Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυὴν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μ' ἔπος φῶτο προσηύδα.
Εὕδεις Ατρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;
Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε.
Νῦν δ' ἐμέθεν ξυνῆες ὦκα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
Ος σεῦ ἀνδυθεν ἐὼν, μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει.
Θωρῆξαί σε κέλευσε κομόωντας Αχαιούς,
Παμπυδίη· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Αθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ηρη λιτομένη. Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
Εκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν· ὡς ὁ μὲν εἰπών,
Ωχετ' ἀποπτάμενος· ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
Αλλ' ἄγετ' αἰκέν πως θωρήξομεν υἷας Αχαιῶν.
Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστί.
Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ κελεύσω.

Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν·
Ἦτοι ὃ γ' ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἀνάξ ἦν ἠμαθόεντος·
Ὃς σφιν ἐϋφρονέων, ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

Ὅτι ἀγορὰ μὲν, ἡ κοινὴ πάντων ξυνέλευσις ἀπὸ κηρύκων λιγυφθόγγων. βουλὴ δὲ, ἡ μόνων τῶν γερόντων. διόπερ εἰπὼν ὅτι ἐκέλευσε κηρύσσειν εἰς ἀγοράν· ὁ μὴ ἐγίνετο, ἐπάγει. βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἵζε γερόντων. ἤγουν πρὸ τῆς ἀγορᾶς βουλὴν ἐποίησε σύγκλητον. διδοὺς δὲ καὶ τοῖς ὕστερον ἀφορμὴν τοῦ εἰπεῖν σύγκλητον τὸ τοιοῦτον, φησί. δῆλον, ὅτε συγκαλέσας ἤτοι δὴ γέροντας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. κίνησε δὲ γέροντας. ὅθεν τραγικός τις, σύγκλητον λέγων γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασεν. Ἡρόδοτος δὲ, σύλλογον ἐπίκλητον λέγει πέρσαι. τινὰ δὲ τῶν αὐτηρεφῶν, βουλὴ γεφύροις δίχα τοῦ ν'. ἵνα λέγῃ ὅτι βουλὴ πρῶτον ἐκαθέζετο γερόντων. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἀστειοτέραν καὶ ἀριστάρχειον εἶναι τὴν διαύτην γραφήν. γέροντας δὲ, δὴ σεμνοὺς λέγει, ὡς μὴ πρεσβυτικῆς ἡλικίας, γέροντας δοῖς ἔθεσι φαίνεσθαι. εἰ δὲ σεμνὸν τῶν λακώνων ἡ τῶν γερόντων βουλὴ, καὶ οἱ δύο βασιλεῖς, φθαίνει τὴν τοιαύτην πολιτείαν ὁ ποιητὴς προεισδὺς. οἷς τε δύο κοσμήτορας τῷ τῶν ἀχαιῶν λαῷ, δὴ ἀπρείσας καθιστᾷ. καὶ σὺ τοῖς καιρίοις βουλὴν τῶν γερόντων καθίζει αὐτοῖς. πυκινὴ δὲ βουλὴ, ἡ σοφρὰ. ἐκ μεταφορᾶς τῶν πυκνῶν σωμάτων, ἃ δυσδιάσφορα εἰσὶ τῶν ἀραιῶν.

Τὸ δὲ ἀρτύνεσθαι, πλεοναστικῷ τῷ ν' δωρικῶς, ἀπὸ τοῦ ἀρτύω γίνεται. ὡς ἀπὸ τοῦ θύω, τὸ θύνω τὸ ὁρμῶ. καὶ ἀπὸ τοῦ χύω τὸ ἐκχύνω. δῆλοι δὲ τὸ ἀπηρτισμένον τι ποιεῖν.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐκάθιζε βουλήν, ἀντὶ τοῦ συνῆγε νοεῖται. καὶ συνεισάγει τὸν συνάξαντα τὴν βουλὴν. τὸ δὲ ἐκάθιζε βουλὴ δίχα τοῦ ν', ἀντὶ τοῦ ἐγίνετο. καὶ οὐ πρὸς δῆλοῖ τὸν συνάξαντα. ἐπὶ τοῦ τέλους δὲ εἴρηται τὸ ἐκάθιζε. κλιθέντες γὰρ καὶ συνελθόντες οἱ τῆς βουλῆς, ἔπειτα ἐκάθηντο. Ἰστέον δὲ ὡς σὺ τούτοις, κεῖται ἀῆμα καινὸν τοιοῦτον. ἀπὸ κτητικοῦ ὀνόματος ἀναλυθέντος, ποιεῖται Ὁμηρος γενικὴν σύνταξιν, οὕτως. νεσορέη παρὰ νηὶ πυλοιγενέος βασιλῆος. ἤγουν πρὰ τῇ νηὶ τοῦ Νέστορος τοῦ πυλίου βασιλέως. τοιοῦτον καὶ τὸ, τῷ λακεδαιμονίῳ ποδὶ πολυδώρου τε καὶ ἐξῆς. ἤγουν τῷ ὑῷ τοῦ λακεδαίμονος. καὶ τοῦ πολυδώρου. καὶ τοῦ κάδμου. καὶ τοῦ ἀγήνορος. ὅμοιον καὶ τὸ τοῖς τευταρείοις βουκόλου πέρωμασιν. ἤγουν τοῖς τοῦ τευτάρου σκύθου βοϊσοῖς. καὶ τὸ ἀπαρκτίαις πρηῢς ἄῤῥωνος πνοαῖς. ἤγουν ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀπὸ τῶν ἀρκτων βορρᾶ. εἰ δ' ἀλλ' τοιοῦτον μὴ τὸ, οἶκος βασιλικὸς τοῦ πάντα δωμαλίου. ἤγουν οἶκος βασιλέως παντοδωμάτου. μὴ πρᾶγμα ἐμὸν τοῦ βυτέλοις, ἤγουν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ. πυλοιγενὴς δὲ, ἔστι μὲν ἀπὸ διφθόγγου πλεοναστικῷ τοῦ ι ἐκ τοῦ πύλος. εἰ δὲ γράφεται ἀπὸ τοῦ ἡ πυληγενὴς, πρόπην ἔπαθεν, οἷον ἀπὸ τοῦ ἐλαφηβόλος καὶ τὰ ὅμοια. Ὅτι νυκτοδρινὴ ἀληθὴς ὀπάσσα οἰκεῖον τὸ, θεός μοι σύνπνιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμβροσίῃ ἀπὸ νύκτα. ἤτοι κατὰ νύκτα. ἵνα ἡ προθεσις αὐτὴ περιττεύσῃ. ἀμβροσία δὲ ἡ γλυκεῖα καθὰ μὴ αὐόωντι εἴρηται. ὥσπερ δὲ πρὸς ἄνδρας εἴρηται τὸ, κλῦτε φίλοι θεός μοι σύνπνιον καὶ ἐξῆς, οὕτω καὶ πρὸς γυναῖκας λαλησείσθαι τὸ, κλῦτε φίλαι μὴ τὸ ἐξῆς. Ὅτι ὅτε λέγει ὡς Νέστορι ἄγχιστα ἐῴκει ὁ ὄνειρος, εἶδος τε μέγεθός τε φυήν τε, φυὴν τινες νενοήκασι, τὸ δὲ εἶδος τὲ μὴ ψυχῆς ἀγαθόν. ὁ φύσις ὑπ' ἄλλων καὶ ἦθος λέγεται. εἰρῆ δέ τι καὶ τῆς λέξεως ταύτης, μὴ σὺ τῇ ἀραψῳδίᾳ. μὴ νῦν δὲ ῥητέον, ὡς δηλῆ ἡ φυή. ἡ μὲν, κατὰ τὰ ἐκτός. ὡς τὸ, οὐ δέμας οὐδὲ φυήν. δεξιότης οὖσα σωματικὴ, καὶ εἰς ταυτὸν ἥκουσα τῷ κάλλει, ἣν καὶ φύσιν ἡ τραγῳδία καλεῖ. μέγα κακὸν οὖδαν, καὶ αὖ πάλιν σωτήριον τοῖς καλῶς χωμῳδοῖς. ἡ δὲ τοιαύτη φυὴ, ἀφ' ἧς καὶ πρόσωπον δύφυὲς ὡς καὶ μηροὶ δύφυεῖς, καὶ εἶδος λέγεται κατὰ τὸ, οὐκ ἄρα σοί γ' ἔτι εἶδεϊ καὶ φρεσὶν ἦεν. καὶ, οὕνεκα εἶδος μὲν καλὴ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος. καὶ πρῶτον μὲν,

εἶδος

εἶδος ἄξιον τυραννίδος. καὶ αὖτη μὲν ἡ κατὰ σῶμα φυή. καθ' ἣν εἴρηται καὶ τὸ, φυλὴ γέμων οὐ κακόν ἐστιν. ἑτέρα δὲ κατὰ νοῦν. ὅθεν καὶ εὔφυλις, ὁ εὖ ἔχων τοιαύτης φυλῆς εἰς τὸ εἰδέναι. καὶ σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ. ὁ αὐτοδιδασκέλομος κατὰ τὸν αὐτομαθῆ καὶ θυμόσοφον εἰπεῖν λυρικὸν, τῷ μαθόντι. τὸ δὲ ἄγχιστα, αὐτὴ τῇ ἐλευτάτῃ. ὁ ταυτόν ἐστι τῷ ἀχεδόν· Οὐκ οὐκ ἠδέσθη ὁ ποιητὴς ἀδολεσχικῶς οἷον ταυτολογῆσαι, καὶ τρὶς εἰπεῖν αὐταῖς λέξεσι τὴν αὐτὴν καὶ σύνταῦθα σύνοιαν. ἀεὶ γὰρ ὁ ζεὺς ἔπεμπε πρὸς τὸν ὄνειρον, αὐτὰ ἐκεῖνα ὁ μὲν ὄνειρος δέξατε τῷ βασιλεῖ. ὁ δὲ βασιλεὺς, τῇ γερουσίᾳ. διδάσκοντος καὶ νῦν τὸ ποιητοῦ ὡς καὶ πρόφαμεν, οὐδὲν ἔστιν καινὸν κατὰ καιρὸν πολλάκις ταυτολογίᾳ χρῆσθαι τὸν ῥήτορα. καίτοι Ζηνόδοτος ὑποπτεύων οἷον τὸ Ομήρου μὴ προμηθούμενος, ἰάζατο τὴν τρίτην ταυτολογίαν, ἀθετήσας καὶ μεταγράψας οὕτως. αὐώγει σε πατὴρ ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων, τρῶσι μαχίζεσθαι περὶ Ἴλιον. ὡς ὁ μὲν εἰπὼν, ᾤχετ' ἀπαλάμενος. καὶ ἑξῆς. Φασὶ δὲ πρὸς τοῦτον οἱ παλαιοὶ, ὡς δυσωπητέον σὺν τοῖς τοιούτοις τὴν ταυτολογίαν. τὰ γὰρ ἀπαλελέγκται, οὐκ ἀνάγκης δὶς μὴ τρὶς ἀναπολέεται ταῖς αὐταῖς λέξεσιν. ἦν δέ φασι καὶ ἄλλως ἀναγκαῖον, τοῖς συγκεκλημένοις βουλὴν ταῖς διηγήσασθαι τὰ τοῦ ὀνείρου. Σημείωσαι δὲ ὅτι Ομήρου ἐπόντος ὡς ὄνειρος τάδε εἰπὼν ᾤχετο ἀπαλάμενος, πέρωτοι σύνταῦθεν οἱ ὄνειροι ἀνεπαλάοηται. διὸ καὶ Εὐριπίδης τὴν γῆν, μελανοπέρυγων ὀνείρων μητέρα καλεῖ· Σημείωσαι δὲ ὅτι μνημονικώτατον Ομηρος ἐμφαίνει τὸν βασιλέα. ὃς τοσοῦτον οὐκ ὄφελε τοῦ ὀνείρου, καθὰ καὶ πρόκειται σὺν τῷ, μὴ δέ σε λήθῃ αἱρείτω, ὥστε καὶ αὐταῖς λέξεσι τὰ ἐκείνου λαλεῖ· Οτι τὸ ἀφίσιαι, καὶ αἰσίαι λέγεται. οἷον ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε. Σοφοκλῆς δὲ, λύειν ὄδυν φησὶν, εἰπών. ὁ παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας, οὐ δ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει· Οτι θέμις τοῖς στρατηγοῖς ἔστιν ὅτε πειρᾶσθαι τῶν στρατιωτῶν πρὸ τοῦ πολέμου, εἴτε οἰκείᾳ γνώμῃ πολεμοῦσιν, εἴτε ἀνάγκη. βουτέσιν εἴτε προθύμως ἔχοισι πολεμεῖν, εἴτε καὶ μή. ὡς ὄν προθύμοις μὲν ὄντας, εὐπρόσωπον εἰς πλέον. μὴ προθυμουμένοις δὲ, εἰς θαῤῥοῦς ἀγάγοιεν. κἠ Αγαμέμνων δὴ σύνταῦθα, ἐπεὶ Αχιλλέως μηνίοντος, τοιοῦτος ἔχει τοῖς ἀχαιοῖς. πρῶτον ἔστω πειράσομαι φησὶν, ἣ θέμις ἐστὶ. καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκληῖσι κελεύσω. ὑμεῖς δὲ ἀλλοθεν ἄλλος κωλύετε. οἴεται γὰρ ἐθελοκακεῖν τυχὸν τοὺς ἕλληνας, διὰ τὴν τοῦ πολεμάρχου Αχιλλέως ἀρχήν. κἠ διαβάλλειν θέλει χματίσασθαι τὸν οἰκεῖον ἀποστολὴν ὡς ἤδη ἀρχηγοὺς τὴν τῆς προίας ἄλωσιν. ἐπεὶ δὲ ὕστεροι δέος μή ποτε ἠδέως οἱ ἕλληνες τὸν λόγον προσηκάμενοι ὁρμήσωσιν ἀπρακτεῖν, συμβουλεύει τοῖς γέρουσιν, ἵνα κωλύσωσιν, αὐτισάντες τῇ τοῦ βασιλέως δημηγορίᾳ. καὶ ἔστι μὲν ἡ βουλὴ ἀγαθὴ. κἠ κατὰ τὸν Ομηρον, πυκινὴ, καὶ τωόντι στρατηγική. τὸ δὲ πρᾶγμα, μικροῦ δεῖν εἰς μέγα κατέστρεψεν ἂν κακὸν, οἷα τοῦ ὄχλου ἅμα τῷ λόγῳ τοῦ βασιλέως, τοσουτωνθέντος εἰς ἀποστολὴν, πόθῳ τῶν οἴκοι. καὶ οὐκ ἦδη διαβλητέον μεμπτέον τὴν βασιλικὴν βουλήν. οὐ γὰρ ἐκ τῶν ἀπροτελεσμάτων ἀεὶ κριτέον τὰ καλὰ ἔστε καὶ φαῦλα. κατὰ γὰρ τὴν προδότειον μοῦραν, οὐ βουλεύεσθαι, κέρδος. εἰ γὰρ καὶ σύμπτωσή τι, βεβούλευται μὲν οὐδὲν ἧττον οὖ. ἥττηται δὲ ὑπὸ τῆς τύχης τὸ βούλευμα. ὁ δὲ βουλεύσαμενος κακῶς, ἐὰν εὖ τυχήσῃ, οὔρημα οὔρησεν. οὐδὲν δὲ ἧττον κακῶς βεβούλευται. οὕτω οὐ δ' σύνταῦθα ἐκ τοῦ ἀποτελεσθέντος γνωματευτέον. ἐπαινετέον δὲ τὸ βούλευμα, διότι ὅπερ ἤθελεν ὁ βασιλεὺς, ἤνυσαι. πειράται γὰρ ὅπως οἱ ἕλληνες ὀκνοῦσι τὴν μάχην. καὶ ἀναλαβὼν αὐτοῦ ἔχει τῶν δύο σοφῶν, Οδυσσέως τε καὶ Νέστορος, τὰ μὲν, ἀπειλαῖς, τὰ δὲ, πληγαῖς, πολλὰ δὲ καὶ λόγοις μαλθακοῖς, ἤδη δὲ καὶ ὀνειδισμοῖς, οὐ μόνον εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατέστησε τοὺς ὀκνοῦντας, ἀλλὰ καὶ περαιτέω διέθεσ. ἐρεῖ γὰρ ὁ ποιητὴς, ὅτι οὔθις αὐτοῖς γλυκίων ὁ πόλεμος ἐγένετο, ἢ ὁ εἰς τὰ οἰκεῖα νόστος· Ισέον δὲ ὅτι τὸ θέμις ἐστὶν, αὐτὶ τοῦ δεκτὸς. θέμις γάρ ἐστιν ὡς εἴρηται, στρατηγῷ ἀποπειρᾶσθαι πρὸ τῆς μάχης, τοῦ στρατεύματος. Σημείωσαι δὲ ὡς τὸ μὲν ἡ αὐτὶ τοῦ ὅπου, σὺν τῷ ἱ γράφοισιν οἱ τεχνικοί.

καθὰ καὶ τὸ πῆ καὶ ὅπη. καὶ ἄλλη ὅδειν ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἦ δῆμος ὅτι, δίχα προσγραφῆς τῆς ἰ πιθέσι. καθὰ καὶ τὸ ἦ νέος οὐκ ἀπάλαμνος. ἤγουν ὡς νέος οὐκ ἄναλκις. καὶ τὸ μή, οἷον μὴ τύψῃς. καὶ τὸ νή, οἷον νὴ τὴν Ἀθηναῖ. καὶ τὸ ἦ τὸ σχετλιαστικὸν καὶ θαυμαστικόν. καὶ τὸ ὢ ἀνακλιτικόν. οἷον, ὢ τὶς σὺ πύλασι δωμάτων κυρεῖ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ὢ σχετλιαστικόν. καὶ τὸ ἤδη χρονικόν. καὶ νωῖδη αὐτὶ τῆς αὐτίως, σὺ εἰ τόνῳ. ὃ καὶ φασὶ μόνῳ πρωχημένῳ συντάσσεσθαι. Τὸ δὲ πολυκλήϊσι, προπροξυτόνως ἀναγινώσκουσιν οἱ παλαιοί. ἔστι μὲν γὰρ ὀξυτόνως κλὶς ἡ ναυτικὴ καθέδρα, παρὰ τὸ κλῶ, ἔνθα κλᾶται τὸ σῶμα συγκαμφθέν. ἡ δὲ ζεύθεσις, βαρύνει αὐτό. καὶ γίνεται πολυκλὶς πολυκλῖδος. ὡς πολυμήφιδος. μελανκρήπιδος. Ἰσέον δὲ ὅτι πολυκλῖδες νῆες, οὐ μόνον αἱ πολυκάθεδροι κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἐτυμολογίαν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, αἱ πολυκλείσθυροι. πρὸ τὴν κλεῖδα, τουτέστι κοινῶς τὴν κλεῖδα. πολυκλείσθυροι γὰρ ἀληθῶς αἱ νῆες, διὰ τὸ πολυγόμφωτον καὶ δυσάρμοστον. τῶν δὲ κατὰ τὸ παλαιοὺς, κλὶς καὶ ἐδώλιον. γενικὴ δὲ τῆς κλὶς, κλῖδος. καὶ συναιρέσει, κλῖδος ὡς νηῦδος. ὅθεν τὸ κλῖσιον θρόνοι πρὸ Λυκόφρονι. δοκεῖ δὲ καὶ ὁ τῆς εἰρεσίας ζυγὸς, ἐδώλιον εἶναι. τὸ δὲ ἄλλοθεν, σημειωδές ὅτι τοῖς παλαιοῖς ὡς προπροξυνόμενον. οἱ καὶ λέγουσι κανόνα τοιοῦτον· Τὰ εἰς θεν ἐπιῤῥήματα, τῷ ὁ μόνῳ προλημμένα, παροξύνονται. κυπρόθεν ἰλιόθεν. αἰνόθεν. ἀβυδόθεν. τὸ ἄλοθεν. πάντοθεν. οἴκοθεν, προπροξύνονται. διότι ἀόριστά εἰσι καὶ κοινὴν τὸ σου σημασίαν ἀναδέχονται. ἕτεροι δὲ φασιν ἁπλῶς, ὡς πάντα τὰ εἰς θεν προξύνον ται, χωρὶς τῶν ῥηθέντων τριῶν, ὡς σεσημειωμένων· Οτι κὴ σύνταῦθα χῆμα κεῖται, ὃ λέγεται κατὰ τὸ σιωπώμενον. ὅτι μὲν γὰρ ὁ Βασιλᾶς δημηγορήσας ἔζετο, ἔφην ὁ ποιητής. ὅτι δὲ φθαλῶς αὐτὸν δημηγορῆσαι, οὐκ ἐπεσημήνατο, ἀλλ' ἐσιώπησε. καὶ ἔστι καὶ ἄλλη μέθοδος σωτομίας, ὡς μὴ θέλοντος τὸ ποιητὸ συδιαιρίβειν τοῖς μὴ καιρίοις. καὶ νῦν μὲν τὸ τέλος εἰπὼν, ἀπεσιώπησε τὴν ἀρχήν. ἀλλαχοῦ δὲ, ἀνάπαλιν ποιεῖ. ὡς καὶ ὅτε τραπέζας πρατίθεσθαι λέγων, τὴν ὑδρον ἀφαίρεσιν αὐτῶν σιωπᾷ· Οτι τὸ Πύλου ἡμαθόεντος, αὐτὶ τῆς ἡμαθοέσσης. εἰ μὴ ἄρα ἓς ἀρσενικῶς ὀνομάσει τὸν Πύλον. ὅπερ εἰ καὶ πρὸ ἄλλοις ὅδιν ὡς πεφείρηται, ἀλλὰ πρὸ τῷ ποιητῇ οὐ φαίνεται. τοιοῦτον δὲ κὴ σὺ Οδυσσείᾳ τὸ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ, αὐτὶ τῆς ὑλιέσσης. ὁμοφωνοῦντος τῆς θηλυκῆς τῷ ἀρσενικῷ, ὡς ἔστι καὶ ἄλλων καταλήξεων γίνεται. οἷον σὺ τῷ, κλυτὸς Ἱππασθάμεια. καὶ ἀπελθεῖσα μοι γενναῖος. καὶ φωκάων ὁλοώτατος ὀλμή. καὶ πικρὸς ὀλμή. καὶ ἀκὴν λίχνος. καὶ νεκρὸν διάμπερες. καὶ σὺ ἄλλοις μυρίοις. ἡμαθόεις δὲ Πύλος, ἢ ἡ γῆν ἅμα θώδη ἔχουσα ἤτοι ψαμμῶδες, τοιοῦτον γὰρ ἡ ἄμαθος, ἢ ὁδὶ ἣν ποταμὸς ῥέει καλούμενος Ἄμαθος, ὡς φησιν ὁ γεωγράφος. λέγων, Αμαθος ποταμὸς ὁδὶ Πύλον. ἀφ' οὗ ἡμαθόεις δοκεῖ καλεῖσθαι αὐτὸς ἤγουν ὁ πύλος. τὸ δὲ ἀμαθώδη τὴν ὅλλυ ἐκεῖ χώραν ἢ τὸν πύλον εἶναι, ψεῦδος ἐκεῖνος εἶναί φησι. τινὲς δὲ καὶ τριῶν πύλων οὐσῶν, ὁδὶ ἑκάστην αὐτῶν, ποταμὸν ῥέειν φασὶν ἄμαθον. ἔστι δὲ Βούτου μνεία καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ·

Ω φίλοι, Αργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Εἰ μή τις τὸν ὄνειρον Αχαιῶν ἄλλος ἐνίσποι,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
Νωῖ δ' ἴδεν ὃς μέγ' ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι·
Αλλ' ἄγετ' αἴκεν πως θωρήξομεν υἷας Αχαιῶν·
Ως ἄρα φωνήσας, βουλὰς ὄξήρχε νέεσθαι·
Οἱ δ' ἐπανέσησαν· πείθοντό τε ποιμένι λαῶν
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπετεύοντο δὲ λαοί·
Ηΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.
Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν.

Αἰμύ τ' ἔνθα ἄλις πεπότηται, αἰδέ τε σῦθα,
Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων,
Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἑστιόωντο
Ἰλιάδ' ἐς ἀγορήν· μετὰ δὲ σφίσιν ὄτρυνε δαΐκη,
Ὀτρύνουσ' ἰέναι Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο·
Τετρήχει δ' ἀγορὴ· ὑπὸ δ' ἔστονάχιζετο γαῖα
Λαῶν ἱζόντων· ὅμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἴ ποτ' ἀϋτῆς
Σχοίατ'· ἀκούσειαν δὲ διοτρεφέων βασιλήων·
Οτι ἠγήτορες καὶ μέδοντες οἱ βασιλεῖς. δηλοῦται δὲ ὀλίγῃ μὲν τῷ ἠγήτορες, τὸ τῶν βασιλέων ἡγεμονικόν. ὀλίγῃ δὲ τῷ μέδοντες, τὸ βουλευτικόν. ἀπὸ τοῦ μήδω τὸ βουλεύομαι. οὐ γὰρ μόνον ἡγεῖσθαι τὸν ἄρχοντα χρή, ἀλλὰ καὶ προβούλου εἶναι. Οτι νοσφίζεσθαι παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ νόσφι καὶ χωρὶς γίνεσθαι καὶ ἀφίστασθαι. ἢ ἐνεργητικῶς, τὸ χωρίζειν καὶ νόσφι καὶ πόρρω ποιεῖν. παρὰ μέντοι τοῖς ὕστερον, τὸ ἰδιοποιεῖσθαι, νοσφίζεσθαι λέγεται. τὸ δ' αὐτὸ καὶ σφετερίζεσθαι. καὶ ἄλλως δὲ φασὶ, πάλαι μὲν νοσφίζεσθαί τινας ἦν, τὸ νόσφι τινὸς ἑαυτὸν ἀπάγειν, καὶ οὕτω χωρίζειν. εἴτε λόγος ἦν ἐκεῖνο, εἴτε πρᾶγμα. νῦν δὲ νοσφίζεταί τις, εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρώμενος τὸ ἀλλότριον, καὶ νόσφι τοῦ ἔχοντος ποιῶν αὐτό. ὅτι δὲ τὸ νόσφι ἐκ τοῦ ἰς ἰνὸς γίνεται ἴνοσφι, καὶ ἀφαιρέσει τῆ συγκοπῇ νόσφι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί· Ιστέον δὲ ὅτι Νέστορος ἐπιόντος ὡς εἷς μήν τις ἄλλος τῶν ἀχαιῶν εἶπε τὸν ῥηθέντα ὄνειρον, ψεῦδος ἀν φαῖμεν, τουτέστιν ἔφημεν. καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, τουτέστι χωριζοίμεθα. πόρρω γενοίμεθα ὡς προδεδήλωται· Νῦν δὲ ἴδεν ὃς μέγ' ἄριστος ἐν στρατῷ δύχεται εἶναι, δοξάζειν φαίνεται ὁ ποιητὴς οὐ τῶν ἀσυνδέτων ἀνδρῶν ὀνείροις ὡσεὶ πολὺ ἀληθεῖς εἶναι. ὥσπερ δὴ καὶ ἐνταῦθα. εἰ μὲν γὰρ ὁ τυχὼν φησὶν ἄνθρωπος ἔφη τὸν ὄνειρον, τάχ' ἂν, ἐνόμισεν ψεύδεσθαι. ἐπεὶ δὲ Αγαμέμνων ὁ διοτρεφὴς καὶ διογενὴς εἶδεν αὐτὸν, οὐκ ἀπεικὸς τῷ τοιούτῳ, ἀληθῆ διὸς ἄγγελον ὄνειρον ὡς ἀγχιθέῳ καταπεμφθῆναι. καίτοι τινὲς, ἄλλως οὐ πᾶν τὸν λόγον εἶπον εἶναι τοῦ Νέστορος. ἢ κολακευτικὸν λέγοντες ὡς οὐ κατὰ διαφορὰν οἱ δυνατώτεροι τῶν ἀληθεῖς ὀνείρους ὁρῶσιν. ἔτι δὲ καὶ ἄλλον τρόπον οἱ παλαιοὶ φασὶν ἀληθεύειν πᾶν τὸν τοῦ βασιλέως ἢ τοιούτοις ὄνειρον. οἷς γάρ φασιν οἰκεῖον τὸ μεριμνᾶν, τούτοις ἀληθεῖς αἱ θεόθεν ἐμφάσεις. οἷς δ' αὐτοῖς οἰκεῖον καὶ τὸ ἀληθεύειν ἢ τῇ αὐτῶν ἀφηγήσει. οἷς γὰρ ἡ ἀτυχία κίνδυνον φέρει, οὐκ ἂν οἱ βιοῦτοι ψεύσωνται. διόπερ οὐκ ἂν ὁ Αγαμέμνων ἐφ' οἷς ἰδεῖν λέγει ψεύσεσθαι. καὶ μὴν καὶ ἄλλως εἰπεῖν, οὐ ψευδεῖς οὐ τῶν ἄλλων ὀνείρους ὁ Νέστωρ λέγει, οἷα μόνων τῶν βασιλικῶν ἀληθευομένων. ἀλλ' ἐκείνους μὲν, ἀσόφους εἶναι μᾶλλον φησὶ νοσφιζομένους ἤτοι χωριζομένους σοφίας. οὐ δὲ βασιλικοὺς, οὐ τοιούτους εἶναι. τίνι γὰρ ἂν χαριζόμενος ὁ βασιλεὺς μείζονι, ψεύσηται. ἔτι δὲ οὐδὲ εἶπεν ὁ γέρων ὅτι ἐὰν ἄλλος εἶπε τις, ψευδὴς ἦν ὁ ὄνειρος. ἀλλ' ἐκεῖνος ἂν ὁ εἰπὼν ἰδεῖν, ἐψεύσατο τὸ ἰδεῖν. ὁ δὲ Αγαμέμνων, οὐ ψεύδεται τὸ ἰδεῖν. οὐ γὰρ ἂν ἑαυτὸν ἀπατῶν. ὅτι δὲ καὶ ἀληθεύει ὁ ὄνειρος τοῦ βασιλέως, οὐ δ' αὐτὸ εἶπεν ὁ Νέστωρ σαφῶς. ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ τοιοῦτος ὁ λόγος. εἰ μήν τις ἄλλος εἶπεν ἰδεῖν δηλονότι τὸν ὄνειρον, τυχὸν ἂν ἔδοξε ψεύδεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὁ βασιλεὺς ἰδεῖν φησὶν ὁ ἐν τῷ στρατῷ μέγα ἄριστος, ἴδεν ἀρα. οὕτως λέγει ὅτι ἀληθὴς ὁ ὄνειρος, ἀλλ' ὅτι ἀληθῶς ἴδεν αὐτὸν ὁ βασιλεύς. ὅρα δὲ ὅτι καὶ τὸν σοφώτατον Νέστορα ἡ λοξότης τοῦ ὀνείρου ἔλαθε, καὶ οὐ τοὺς ἄλλους δὲ πάντας, ὡς τὸ πεπρωμένον. ὡς ἂν εἰποιτις ἐνθα καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς ἐὰν ὁ Αγαμέμνων ὡς προεγράφη, νήστιος πρὸς τῷ ποιητῇ, ὡς μὴ ἐπισκήψας τῷ τοῦ ὀνείρου σκοπῷ, διατί μὴ καὶ οἱ ἄλλοι νήστιοι οἱ συναγωνιῶντες μὴ δὲ βαρυπίζοντες. καὶ τάχα λύει τὸ τοιοῦτον ἄπορον, ἡ τοῦ Ζηνοδότου γραφή. ἐκεῖνος γὰρ ὡς περὶ ὀλίγου ἐρρέθη, οὐ γράφει τὸν βασιλέα ὀξηνιάμενον τὸν ὄνειρον

ὡς ἐκ τοῦ διὸς ἐμηνύθη, ἀλλὰ σωέτεμε τῇ φράσιν. διὸ οἱ βουλευταὶ ὡς μὴ ἀκηδιάζοντες, οὐ δὲ ἐνόησαν. ὅθεν οὐ δὲ νήστοι εἰσίν. ἀλλὰ ὅδωρ μὲν, οὐκ ἔξω πιθανότητος. χαριέστερον δὲ ὅτιν εἰπεῖν, ὅτι φαίνεται ἀφὲ τοῦ Ὀδυσσέως, μὴ νοηθῆναι ὑπὸ τῶν γερόντων τὸν ὄνειρον ὁμοίως τῷ βασιλεῖ πρὸς τοῦ αὐθημερὸν τελεσθῆναι τὸ πᾶν, ὡς δηλώσει ἐν τοῖς ἑξῆς αὐτὸς ἐκεῖνος, ἐν τῷ λέγειν ἀορίστως. μείνατ' ἐπὶ χρόνον. μὴ νῦν δὴ πάντα τελεῖται. οὐκοῦν νήστιος οὔτ' αὐτὸς οὔθ' οἱ κατ' αὐτὸν ὡς εἰκός. ὅρα δὲ μὴ ὅπως φιλοβασιλεὺς ὁ Νέστωρ. μέγα ἄριστον αὐτὸν λέγων. μὴ εἴπωμέν τι τοιοῦτον μὴ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὅτε πολλὸν ἄριστον αὐτὸν ἐν τῷ στρατῷ εἶπεν εἶναι. ἀλλ' ἐκεῖνο ἀπεναντίας τὲ ἦν διαθέσεως, μὴ οὐκ ἐνδιάθετον. μὴ οὐ δι' εἰς ταυτὸν ἥκει τῷ τοῦ Νέστορος. οὐ γὰρ οὕτω πάνυ σεμνὸν ἀορίστως λεχθὲν τὸ πολλὸν ἄριστος, ὡς τὸ μέγα ἄριστος· Τὸ δὲ φαῖμεν, ἀπὸ τοῦ φαίημεν σωεκτπ. ἀφ' οὗ φαῖεν τὸ τρίτον. ὅμοια δὲ ζεύτῳ, μὴ τὸ δοῖμεν δοῖεν. μὴ τὸ ζαῖεν. μὴ τὸ τυφθεῖεν. μὴ ὅσα διαῦτα. ἐν οἷς μὴ τὸ ξυνοῖμεν ἡμαρτηκότες. οὗ πάντως τὸ τρίτον, ξυνοῖεν. ὡς μὴ τοῦ εἰδεῖμεν, τὸ εἰδεῖεν· Οτι ἀρχηγὸν τὸ ὡς ἀρα φωνήσας, βουλῆς ὄρνυτο νέεσθαι. ἤγουν ἀρχὴν αὐτὸς ἐνέδωκε τοῖς βουλευταῖς προϊέναι εἰς ἀγοράν· Οτι τὸ ἐπανέστησαν ὡς μὴ προεῖρε, πρὸ μὲν τοῖς ὕστερον, ἐριδὸς δηλωτικόν. ὡς ὅτε ὁ ὄχλος ἐπαναστῆναι τῷ ἀρχοντι λέγει. ὁ μέντοι ποιητὴς, ἐπαναστῆναι μὴ νεῶ λέγει, τὸ καθημένον τινα, εἶτα εἰς τιμήν τινος ἀναστῆναι. οἷον οἵδ' ἐπανέστησαν πείθον τό τε σοιμένι λαῶν. τινὲς μέντοι πανέστησαν γράφουσιν. ἤτοι πάντες ὀρθοὶ ἔστησαν, ὡς καὶ πρὸ ζούτου πάντες ἀνέσταν. καὶ αὐτοὶ ἔσαν ἅπαντες. δῆλον δὲ ὅτι καθὰ καὶ Ηρόδοτος δηλοῖ, τιμὴ τοῖς ἀγαθοῖς ἦν τὸ, (ποιοῦσιν, ἐκ τῆς ἕδρης οὖν καθημένους αἴρεσθαι· Οτι πολλοῖς ἡδύσμασι πραρτύων ὁ ποιητὴς τὴν ἑαυτοῦ σοίησιν, εἴ τι τῶν διούτων ἀγαθὸν ἔχει μὴ τὴν παραβολήν. δι' ἧς σολλάζηνα ὀξανύει καλά. δι' αὐτῆς γὰρ σολλαχοῦ μὴ ζώων ἰδιότητας. μὴ φυσικὴν ἱστορίαν σοικίλην ἐκτίθεται, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. μὴ ὅλως οὐ μόνον φιλόσοφόν τι πρᾶγμα ἡ παραβολὴ πρὸς τὸν σοιητὴν, ἀλλὰ καὶ σοφημάτων τῶν ὁσημέραι γινομένων διδασκαλία. καὶ εὐαργείας ποιητική. καὶ πολυπειρίας περισοιητική. ἔργον δὲ αὐτῆς, μὴ τὸ διδάσκειν ἀριδήλως τὰ ὑποκείμενα πράγματα, ὧν χάριν παρείληπται. ὁ γὰρ ἀκηδιάων ὅτι ὁ Εκτωρ μάλα σεθύμως εἶχεν αὐτισῆναι τῷ Αχιλλεῖ, εἶτα τὸ σοιητὸν ἐπόντος ἀκηδίας, ὅτι ὥσπερ δρυῶν ὀρέστερος εὐρωκὼς καὶ φάρμακα μίνει αὖρα, ἕδυ δέ μιν χόλος αἰνὸς, οὕτως ὁ Εκτωρ ἄσβεστον ἔχων μῆνιν οὐχ ὑπεχώρει, ἐδιδάχθη πάντως σὺν τῇ σοιητῇ τὸ δρυηνοῦς ἱστορίᾳ, καὶ τὴν πολλὴν σεθυμίαν τοῦ Εκτορος. ἔστιν δὲ παραβολὴ, νόημα σεσυμένον ἐκ τῶν καθεκάστην γινομένων τὰ λεγόμενα. ἡ λόγος διδάσκων καὶ σεσυμένος τὸ ὑποκείμενον ἐκ τῶν ἐωθότων ἀεὶ γίνεσθαι. λέγεται δὲ παραβολὴ, διότι τοῖς λεγομένοις παραβάλλει. ζυτέστι συγκρίνει μὴ παρατίθησι πρᾶγμά τι γνώριμον ἐωθὸς ἀεὶ γίνεσθαι. ὅπερ ὀφείλει πάντως γνωριμώτερον εἶν τὸ δι' ὃ παρείληπται. κακία γὰρ παραβολῆς, τὸ ἄγνωστον καὶ ἀζήνιθες. ἐς ὃ αἱ τὸ χειρίλου κακίζονται παραβολαί. διότι οὐ δὲ διδασκαλικὴ ἡ τοιαύτη ἔστι παραβολή. λαμβάνεται δὲ, ἀφ' πάντων λογικῶν τε καὶ ἀλόγων, ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, ὡς μυριαχοῦ δειχθήσεται. χαρακτηρίζεται δὲ ὡσεσωσολυ, ἀφ' τῶν παρακειμένων αὐτοῖς παραβολικῶν (σοιρρημάτων. ὧν τὰ μὲν, εἰσὶ κοινά, οἷον τὸ ὡς. τὸ ὥσπερ. τὸ καθάπερ. τὰ δὲ σοιητικὰ, οἷον τὸ ἠΰτε. ἠύ ἠύτε. ἅπινα μὴ αὐτὰ τὸ καθὰ δηλοῦσι. δυνάται δέ σοτε μὴ δίχα τούτων εἶν τῇ παραβολῇ. οἷον, ὡς εἴτις μονομαχίαν φράζων, εἶτα θέλων παραβολὴν εἰπεῖν, ἐρεῖ οὕτως. οὕτω καὶ ἥρες μάχονται. λέων τυγὸν καὶ κάπρος, τάδε καὶ τάδε σοιοῦντες. ἢ καὶ ἄλλως. ὅτι λόγος ἔχει μὴ λέοντα μὴ κάπρον ἀλλήλοις μαχομένους, τά καὶ τά σοιεῖν. ἢ ὅτι εἶδον ἐγώ σοτε καὶ λέοντα καὶ κάπρον τά καὶ τά σοιοῦντα· ἢ ὅτι οὐ δὲ λέων οὐ δὲ κάπρος τοιαύδε μάχην συνήσουσι τά καὶ τά σοιοῦντες. καὶ διαῦτα μὲν ὡς (σοιτόμως εἰπεῖν, τὰ τῆς παραβολῆς. σολλὴ ἥς, πολλαχοῦ καὶ σὺν ἄλλοις τὰ δέοντα λαληθήσεται.

Ισέον δὲ καὶ ὅτι ὡσεσωσολυ μὲν σεσηγέται ἡ παραβολὴ τῆς

αὐτα ποδόλως. οἷον ὡς τόδε γίνεται, οὕτω τόδε. ποτὲ δὲ καὶ ἀνάπαλιν. οἷον οὕτω διεπραλχθη τόδέ τι, ὡς ὅτε τόδέ τι γεγένηται. καὶ ὅτι τῶν παραβολῶν, αἱ μὲν, εἰσὶν ἀναπόδοτοι. ὡς ὅτέ τις εἴποι ὅτι ἐμάχοντό τέ τινες ὡς ἥρες, τοιαδὲ τινα ποιοῦντες. αἱ δὲ, μὰ ἀποδόλως, ὡς ὅτέ τις εἴποι, ὅτι ὡς δ' ὅτε ἥρες μαχόμενοι τάδέ τινα διαπράττοντο, ὥς, ἢ οὕτω, καὶ οἵδε τάδε ἐποίουν· ἀποδέδοται γὰρ ἡ τοιαύτη παραβολὴ, ἐν τῷ ὡς, καὶ ἐν τῷ οὕτως. ὁμοίως δὲ καὶ ἔστι τῶν ἄλλων. τοιαύτη τις καὶ ἐνταῦθα πραβολὴ πρὸς τῷ ποιητῇ, ἔνθα τὴν τῶν ἀχαιῶν ὁρμὴν ἐς τὴν ἀγορὰν πραβολικῶς θέλων διδάξαι, μελίσσαις εἰκάζει αὐτὴν, καὶ λέγει οὕτως. ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων πέτρης ἐκ γλαφυρῆς, αἰεὶ νέον ἐρχομένάων. ποτῶνται δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. αἱ μὲν τ' ἔνθα ἅλις ποποτήαται ἤνωον πέτονται ἰωνικῶς, ὡς ῥηθήσεται μετ' ὀλίγον. αἱ δὲ ἔνθα, ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων, ἔστιχον ἰλαδὸν ἐς ἀγοράν. καὶ διαύτη μὲν ἡ πραβολή. δηλοῦσα καὶ διδάσκουσα τὴν τῶν ἑλλήνων κίνησιν, ἀπὸ πράγματος γνωρίμου καὶ εἰωθότος πάντοτε γίνεσθαι. λέγει γὰρ ὅτι, ὥσπερ αἱ μέλισσαι ἀπὸ πέτρας γλαφυρᾶς, δηλονότι πηλαίου τινὸς ὡς εἰκὸς ὀρεινοῦ, ὀρμώμεναι πολλαὶ ὁμοῦ, καὶ πυκναὶ πέτονται ποτῶνται, οὕτω καὶ οἱ ἕλληνες εἰς ἀγοράν ἤρχοντο ἰλαδόν. πρὸς ἓν γὰρ καὶ μόνον ἡ παραβολὴ τῷ ποιητῇ, καὶ οὐ πρὸς ὅλον τὸ πρᾶγμα. οὐ γὰρ ἡ πραβολὴ ὅλη τῷ πράγματι ὅλῳ προσαρμόζειν ἐνταῦθα δύναται. καὶ γὰρ τὰ μὲν ἔθνη τῶν μελισσῶν, ἐκ μιᾶς πέτρας ὀρμώμενα, σκεδάζονται ἐν τοῖς ἄνθεσιν. οἱ δὲ ἕλληνες, τοὐναντίον ἀπὸ πολλῶν σκηνῶν καὶ ναῶν ὀρμώμενοι, εἰς ἕνα τόπον τὸν τῆς ἀγορᾶς ἦλθον τὴν ὁδόν. ὥστε κατὰ τοῦτο, ἐναντία ὄντι καὶ ἀνομοία ἡ παραβολὴ τῷ πράγματι. πρὸς ἃ γοῦν καὶ μόνον παρέλαβεν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τὴν παραβολὴν, ἵνα δείξῃ ὅτι, ὥσπερ αἱ μέλισσαι πολλαὶ καὶ ποτῶνται, οὕτως οἱ ἕλληνες πολλοὶ καὶ ἰλαδόν. ἐὰν δὲ ἐκ πέτρας αἱ μέλισσαι, ἀπὸ δὲ τῶν σκηνῶν οἱ ἕλληνες, τοῦτο ὁ ποιητὴς οὐ προσλογίζεται. δεῖ γὰρ εἰδέναι ὅτι οὐ συχναὶ παρ' αὐτῷ εὑρεθήσονται παραβολαὶ, ὅλαι διόλου συμβιβαζόμεναι τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν. ὥστε πολὺ δὲ τὸ μὲν πλεῖον μέρος τῆς παραβολικῆς διασκευῆς, ἄχρηστον τῷ ποιητῇ ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐναντίον πρὸς τὸ πρᾶγμα εὑρίσκεται. ὀλίγον δέ τι μέρος ἐκ τῆς παραβολῆς, τῷ πράγματι συμβιβάζεται. ἔστι γὰρ ἡ μέθοδος διαύτη τις τῷ ποιητῇ ἐν ταῖς παραβολαῖς. τῶν πραβολῶν τὰς μὲν, πάνυ σωματωμώτατα καὶ ἀπριβῶς δέχεται. οἷον ὡς ὅτε εἴπη, ὅτι ἡ θέτις ἀνέδυ τῆς θαλάσσης ἠΰτ' ὀμίχλη. πραβολὴ γὰρ τὸ, καθὰ ὀμίχλη. διοῦτον καὶ τὸ ὄρνιθες ὡς. καὶ οἱ δὲ, λύκοι ὡς ἐπόρουσαν. τὰς δὲ, εἰς πλάτος μὲν ἐνδιασκεύως ἐκφέρει ἀφηγουμένας ἀπαραλείπτως χάριν ἱστορίας, ἅπαν τὸ πρᾶγμα ὡς εἴωθεν αὐτὸ γίνεσθαι. ἀφίησι δὲ τῷ ἀκροατῇ, ἐν τῷ λέγεσθαι τῆς παραβολῆς τὰ τῷ πράγματι χρήσιμα. τὰ δὲ λοιπὰ ἐᾶν κεῖσθαι εἰς ἐντέλειαν πραβολικῆς ἀφηγήσεως, οὕτω τοίνυν καὶ ἐνταῦθα τῆς παραβολῆς ἐχούσης, ὅτι αἱ μέλισσαι ἐκ πέτρας ἔρχονται, καὶ ὅτι ποτῶνται, καὶ ὅτι ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖς, καὶ ὅτι αἱ μὲν, ἐνταῦθα, αἱ δὲ, ἐνταῦθα, καὶ ὅτι βοτρυδὸν πέτονται, τοῦτο καὶ μόνον ἐκ τῆς πραβολῆς χρήσιμον πρὸς τὸ πρᾶγμα. ὡς γὰρ αὐταὶ βοτρυδὸν, οὕτως οἱ ἕλληνες ἰλαδόν. ὡς ταυτὸν ὂν τὸ βοτρυδὸν σωθῆναι ταῖς μελίσσαις, καὶ ἰλαδὸν ἔεσθαι τοῖς ἕλλησι. ὃ ὅτι φαλαπιδὸν καὶ κατὰ ἴλας. συγχρῶ γὰρ πλήθοις δηλοῖ, καὶ τὸ, βοτρυδὸν καὶ τὸ, ἰλαδόν. καὶ ποιότητος ἀμφότερα εἰσὶν ἐπιρρήματα. τάχα δὲ καὶ τὸ, ἄλις αὖτως πέτεσθαι, ἤγουν ἠθροισμένως, χρήσιμον εἰς τὴν πραβολήν· τὸ γὰρ ἄλις πέτεσθαι, ὁμοιόν ὅτι πρὸς τὸ βοτρυδὸν καὶ ἰλαδόν. τὰ δὲ ἄλλα πάντα τῆς πραβολῆς, πρὸς μὲν τὴν ἱστορίαν τῶν μελισσῶν, καλῶς ἔχει καὶ ἐντελῶς. πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα, πάντη ἔχει ἀργῶς. οὔτε γὰρ ἐκ πέτρας οἱ ἕλληνες, οὔτε πέτονται. οὔτε ποτῶνται. οὔτε οἱ μὲν, ὧδε. οἱ δὲ, ἐκεῖ. ταύτην δὴ τὴν πρατήρησιν, φυλακτέον καὶ ἐν τῶν ἐφεξῆς πλατειῶν πραβολῶν. ὀλιγάκις γὰρ ὡς εἴρηται, πραβολὴ ὅλη διόλου ἐφαρμόζει τῷ πράγματι. καὶ ταῦτα μὲν, οὕτω. τὰ

δὲ καταμέρος τῆς ῥηθείσης παραβολῆς, τοιαῦτα. τὸ μὲν ἠύτε, παραβολικὸν ἐστὶ ῥῆμα ὅθεν ὡς προδεδήλωται. οὗ προηγεῖται τὸ οὔτε. ὡς καὶ αὐτὸ εἴρηται διαλυθὲν εἰς τὸ ἠύτε. Ιστέον γὰρ ὡς ἡ δύ δίφθογγος, πολλαχῶς ἀλλοιοῦται. καὶ οὐ μόνον φυλάσσεται κινουμένη ὡς ἐν τῷ δῦχω δῦκα, ἀλλὰ καὶ μεταμορφοῦται πολυειδῶς. ἢ τὸ υ ἐκτείνουσα ὡς ἐν τῷ, πευθῶ σφεδανόν. τεύχω τέχνη, ἢ τὸ ε ἀφιεῖσα, ὡς ἐν τῷ, φεύγω φυγή. ἐρεύγω ἐρυγή. πεύθω πυθών. ἢ τὸ ε μόνον τρέπουσα εἰς ο. οἷον πεύθω ποθυδή. ἢ τὸ υ εἰς ι. οἷον φεύγω φυγοδὸς φασι. καὶ φειδωλὸς ὁ φεύγων τὸ διδόναι. ἢ ἅμα μεταβάλλουσα τὸ ε εἰς ο, καὶ τὸ υ εἰς ι. οἷον λευγαλέος λοίγιος, ὑφ' ὧν δηλοῦται τὸ ὀλέθριον. ἔτι δὲ ἀλλοιοῦται, μὴ διαλυομένη, εἶτα τρέπουσα τὸ ε εἰς η. οἷον δοῦπος ἠΰπος. οὕτως δὲ καὶ ἐκ τοῦ δῦτε, διαλύσει καὶ ἐκτάσει γίνεται ἠύτ' ὀμίχλη καὶ ἠύτ' ἔθνεα. ἔθνεα δὲ μελισσῶν, καταχρηστικῶς λέγει. κυρίως γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων τίθεται ἡ λέξις. ἐφ' ὧν μὴ τὸ ἔθος κυριολεκτεῖται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔθνος πράγεται. λέγει δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὁμοίως. χηνῶν καὶ γεράνων καὶ κύκνων ἔθνεα. καὶ μιγάων ἔθνεα. πραχρώμενος τῇ λέξει καὶ ἐκεῖ, καὶ μὴ θέλων ἀγέλλω εἰπεῖν. καὶ γὰρ οἱ νεώτροι ἀγέλας ἐπὶ ὀρνέων τιθέασι, ἀλλ' Ὅμηρος τὴν τοιαύτην λέξιν, τῷ τῶν βοῶν πλήθει προσήρμοσε. βούλονται δὲ οἱ νεώτροι ἐπὶ μελισσῶν, οὐκ ἔθνος λέγειν, ἀλλὰ σμῆνος. μάλιστα δὲ, ἑσμὸν μετὰ δασέος πνεύματος ὡς δηλοῖ πρὸς Ἀριστοτέλει ὁ ἀφεσμός. τὸ γὰρ σμῆνος, οὐ μόνον ἐπὶ πλήθους λέγεται μελισσῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ σίμβλον ἤτοι τὸ ἀλήϊον ἐν ᾧ τὸ μέλι ἀποτίθεσιν αἱ μέλισσαι, σμῆνος καλεῖται. τὸ δὲ μελισσάων καὶ τὸ ἀδινάων καὶ τὸ ἐρεμνάων καὶ τὸ κλισιάων, σῆμα μὲν ποιοῦσι καλὸν ἐπὶ κόσμῳ τῆς παραβολῆς, τὸ λεγόμενον ὁμοιοκατάληκτον καὶ πάρισον. εἰσὶ δὲ αἰολικά. πλεοναστικὸν ἔχοντα τὸ α μακρόν. ὅτιον δὲ ποιοῦσι φωνῆς πρεπούσης, μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ἀλλὰ τὴν χασμῳδίαν τὴν ἐκ τοῦ α καὶ ω. Ἀδιναὶ δὲ μέλισσαι, αἱ πυκναί. πρὸς τὸ ἄδην ὁ δηλοῖ τὸ δασέως. διὸ καὶ δασύνεσθαι αὐτό τινες βούλονται. καθὰ ἐν τοῖς Ἀττίωνος μὴ Ἡροδώρου δηλοῦται, ὡς τὸ ἄδην δασυνομένου πρὸς τοῖς ἀττικοῖς. σύνθα καὶ σημείωσαι τὴν ἀλλοῦ ἐνὸς λ γραφὴν τοῦ ἄδην, καὶ τὴν τοῦ α συσολῶ. Ιστέον δὲ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πολλαχῶς τὸ ἀδινὸν ἤγουν τὸ ἀθρόον ὡς ἐνταῦθα. καὶ τὸ σιγῶν ὡς ἐν τῷ, ἀδινὸν σοναχήσαι, καὶ τὸ ἀδὺ ἤγουν ἡδύ. οἷον, σειρίων ἀδιναίων. καὶ τὸ πυκνὸν καὶ ἰσχνὸν, οἷον ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. κατὰ δέ τινας, καὶ τὸ ἠρέμα. οἷον ἀδινῶς αὐσηράτο φώνησέν τε. Πέτραν δὲ γλαφυρὴν, τὸ σπήλαιον λέγει ὡς εἴρηται, ἵνα νοήσωμεν ἐκ τοιαύτης πέτρας ἤτοι σπηλαιώδους, τὰς ῥηθείσας ἀδινὰς μελίσσας δύρεσθαι. ἀπὸ γὰρ μικροῦ ἀλήϊου ἑτέρου, πολλαὶ οὕτως οὐκ ἂν δύναιντο μέλισσαι, ἵνα ἐξ αὐτῶν ὁ ποιητὴς ποιήσῃ παραβολὴν εἰς τὸ τοσοῦτον στράτευμα τῶν Ἀχαιῶν. Ιστέον δὲ ὅτι τὸ πέτρα γλαφυρὴ, καὶ τὸ παρ' Ησιόδῳ γλαφυ πετρῆεν, ταυτόν δηλοῦσι. καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν, ἐπὶ αὐτοφυοῦς πράγματος ἥρμοσε τὸ γλαφεινὸν, ἐξ οὗ τὸ γλαφυρόν. κυρίως δὲ, ἐπὶ χειροκμήτων τὸ δεύτερον τίθεται ῥῆμα, κατ' ὀνοματοποιΐαν ὡς καὶ τὸ γραφεῖν. καὶ δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἔθος ἐν Ὀδυσσείᾳ, εἰπών. δύνασαι διαγλάφασθαι, ὅθι κοιλάνασα. οὕτω καὶ τὸ σκάπτειν ἀποσφυὲς ὂν τῷ πολοίῳ, ἐποίησεν ὅμως σκάφος αὐτὸ λέγεσθαι, ὅπερ ἐπὶ γῆς μᾶλλον ἁρμόττει. ὡς τὸ σκάφος οὐκ ἔτι οἰνέων. οἰκειότερον δὲ μᾶλλον ἐπὶ νηὸς τὸ γλαφυρόν. καθὰ καὶ ἡ κοιλότης, δι' ἣν καὶ κοῖλαι νῆες λέγονται. ἀεὶ δὲ νέον ἔρχεσθαι τὰς μελίσσας λέγει διὰ τὸ πολυ πλῆθος. ἵνα λέγῃ ὅτι, οὕτω πολλαὶ ἦσαν, ὥστε συνεχῶς προϊοῦσαι νεωστὶ, ἐδόκουν δύρεσθαι. οἱ δὲ, νέον τὸ ἔαρ νοοῦσιν, εἰ μὴ ἄλλως πολιὸν λέγεται διὰ τὰ τότε αὖθι. καὶ λέγουσιν ὅτι κατὰ τὸ νέον, ἤτοι κατὰ τὸ ἔαρ ἔρχονται. τότε γὰρ μάλιστα τῶν σιμβλων ἐκπέτονται ἐς τὰ αὖθι. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ζῶα, τὴν πῖσιν ἀρτεταμένην ποιοῦσιν. αἱ δὲ μέλισσαι, κατὰ βραχύ. διὸ καὶ οἷον εἰπεῖν, ἀεὶ νέον δοκοῦσι πέτεσθαι ὥσπερ ἀρτι ἀρχθείσαι, καὶ μικρὸν ἐπικαθεθεῖσθαι τοῖς ἄνθεσιν, εἶτα αἴρονται. καὶ πάλιν ἐφιζάνουσι, αὖθις πέτονται. ἢ ἄλλως δέ φασι νέον πέτονται ἤτοι

ἀκμαῖον, ὡς ἀεὶ ὁμότονον ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους τὴν πᾶσιν ποιοῦμναι. τὸ δὲ βοτρυδὸν πέτεσθαι ζῷα μελίσσας, εἰλικᾶσαι μὲν ὁμοιοτελεύτως πρὸς τὸ ἰλαδὸν ἰέναι τοῦ ἕλληνας. πάνυ δὲ ἡ λέξις ἔχει ἐμφανιζικώτατα. ἔστοις γὰρ ἀν ἰδὼν τὸ ἔθνος τῶν μελισσῶν ὅταν ζωὶ καθεδῇ αὔθεσι, βότρυϊ ἐοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συγκειμένων ξανθῶν. δῄρτηνται γὰρ ἀλλήλων ὡς ῥαγες. καὶ πετόμναι δὲ, ἐπὶς ἀλλήλων εἰσίν. οὐ μόνον ὅτι ἐπὶ βασιλεῖ πέζονται προκρίναντι τῆς πλάσως, ἀλλὰ καὶ δῆλόν τὴν ἀπὸ τῶν μελισσοφάγων ὀρνίθων. σωματοποιοῖ γὰρ ὥσπερ τῇ πυκνώσει, καθὰ καὶ τὰ τῶν προβάτων ποίμνια. ἥδη δὲ καὶ δῆλον τὸ δύσριγον. ψυχραὶ γάρ εἰσιν, ἐπὶς ἀλλήλων πέτονται, θερμότητα ἑαυταῖς συντεῦθεν τινὰ μηχανώμναι. Ιστέον δὲ ὅτι Ομήρου ἐπόντος βοτρυδὸν ζαῖς μελίσσας πέτεσθαι, σὺ μλάξας τὸ χῆμα παλαιός τις, σχεδὸν ἔφη βοτρύων. καὶ ἐπεσημήνατο αὐτὴ τροφῶς εἰπεῖν τῷ ποιητῇ, ἐπόντι τὸ βοτρυδὸν, ἐπὶ μελισσῶν. ὡς καὶ ἐάν τινος ἐπόντος τοῦ ἄνδρας ὡς ἥρας μάχεσθαι, ἕτερος ἀνατρέψας εἴπῃ, τοῦ ἥρας ἀνδρῶν δίκην μαχεσθῆναι. ποιεῖ δὲ τοιαῦτα καὶ Πίνδαρος. Ομήρου γὰρ ἐν ταῖς αὐτοῦ ποιήσεσι τὴν μοῦσαν ἀείδειν διεγείραντος, αὐτός φησιν ὅτι αὐέπνευσέ με ἡ μοῦσα ἤγουν ἀνέπεισε. πάλιν Ομήρου νέφος ἐπόντος πελῶν, ὁ Πίνδαρος στρατόν φησι νεφελῶν. αὐτιστρέψας καὶ οὕτω τὸ ὁμηρικὸν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται· Τὸ δὲ ζωὶ αὔθεσιν ἐαρινοῖς, αὐτὶ τοῦ ζωὶ αὖθι ἐαρινὰ, ὅμοιον τῷ, ἦλθεν ζωὶ κρίτεσιν αὐτὶ τοῦ ζωὶ οὗ κρῖναι. ἠρινῶν δὲ αὐθέων μέμνηται, δῆλον τὸ φύσει κατὰ ἔαρ πλεονάζειν αὐτά. χειμὼν γὰρ αὖθι οὐκ οἶδε, μετοπώρῳ δὲ ἔπρεπεν εἶναι, τὴν παροιμίαν ξενίζουσιν, ἐν μετοπώρῳ τὰ αὖθι λέγουσαν· Τὸ δὲ ἅλις, πρὸς τὸ ἁλίζω γίνεται. ὅθεν καὶ ἁλία πρόσωπα, παρ' Ηροδότῳ, ἡ ἄθροισις. ἴσως δὲ ἐκεῖθεν παρ' αὐτῷ καὶ τὸ ἀλέες αὐτὶ τοῦ ἠθροισμένοι ὁμοῦ, ὅπερ Ομηρος ἀολλέες φησί· Τοῦ δὲ ἰλαδὸν, χρῆσις καὶ παρὰ Ησιόδῳ. πρωτότυπον αὐτοῦ ἡ ἴλη, ὃ σημαίνει τὴν τάξιν. καὶ πάλαι μὲν καὶ ἡ ἴλη καὶ τὸ ἰλαδὸν, δῆλον τῆς εἰ διφθόγου ἔχει τὴν αἴρεσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ αἰλῶ τὸ συστρέφω. ὀφ οὗ τότε κῆ τὸ πέδιλον. ὕστερον δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐν τῷ ι αὐτοῖς ἡ γραφή· Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι διχῶς χωμλίου τοῦ ποιητοῦ ταῖς παραβολαῖς. ταῖς μὲν, δι' ὀλίγου καὶ πάνυ στενῶς. ταῖς δὲ, εἰς πλάτος ὡς περέσωμλν. πρώτη μὲν αὐτῷ βραχυτάτη παραβολὴ καὶ ἀναπόδοτος, ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ ὅτι νὺ, ἠύτ' ὀμίχλη. πλατεῖα δὲ πρώτη αὕτη ἐνταῦθα ἐκ τῶν μελισσῶν λιφθεῖσα, χόου συδεσοῖς τῇ ποιήσει ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, διά τε τὸν μόχθον τὸν ζωὶ τῇ ἐργασίᾳ. καὶ δῆλον τὴν τοῦ ἔργου γλυκύτητα, καὶ τὸ τοῦ κηρίου δύζήνθετον. ὧν πάντων μετέχει καὶ ἡ ποίησις, πόνῳ τε περιοῦσα. οὐδὲν γὰρ τῶν καλῶν πόνου χωρὶς, ἔχουσα δὲ καὶ γλυκύτητα οὐκ ὀλίγην, σὰ λαϊζομένη δὲ καὶ τῇ τοῦ μέτρου σύσωθεσίᾳ. ἐν τούτοις δὲ τὸ ἔστιχον, διχῶντο φησὶν Ομηρος, ὡς ἀπὸ σὲ τοῦ στιχῶ. ὡς γὰρ στείβω, οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔστιβον, κῆ μέλλων δευτέρος στιβῶ, ἀφ' οὗ ὀξ ἀναβρομῆς τῆς εἰς θέμα σὲ τοῦ στιβῶ, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ στείχω ἔστιχον στιχῶ, θεματικὸς σὲ τοῦ, συζυγίας δευτέρας τῶν περισσωμλίων στιχῶ. ὀφ οὗ τὸ, διστιχῶντο. τὸ μέντοι στιβῶ στιβήσω, οὐ φαίνεται οἵας συζυγίας ἐστίν· Οτι τὸ ἠιόνος προπάροιθε βαθείης διχθάδιοι, ἀγχιβαθῆ εἶν δῆλοῖ τὸν τοῦ ναυσάθμου ἀγκαλόν. ὅτι δὲ ἠὼν δισυλλάβως, καὶ τόπος ὅτι σφυμόνιος, καὶ Ηϊὼν τρισυλλάβως, πόλις ἐν χερρονήσῳ παρὰ Θουκυδίδῃ, καὶ ἄλλη πρὸς τῇ Πιερίᾳ, ὧν οἱ πολῖται, ἠϊονῆς καὶ ἠϊονίτης, δῆλοῦσιν οἱ παλαιοί· Οτι τὴν ὅσαν ἐνταῦθα, φανερῶς ἄγγελον διὸς λέγει, τουτέστιν ἀέρος, ἐν τῷ, μᾶ δ' ἔφησιν ὅσσα δεδήει ὀτρυνέουσ' ἰέναι διὸς ἄγγελος. ἤτις ὀξυνομένη ὀξὺ τοῦ ἀέρος, ὀτρύνει τοὺς ἕλληνας εἰς ἀγοράν. εἰη δ' ἂν λέγων ἀλληγορικῶς ὅσαν, ἢ τὴν τῶν βασιλέων ἀρτι κέλευσιν οἷς πειθόμνοι σωήγοντο, ἢ τὴν πάντων τῶν ἀχαιῶν πρὸς ἀλλήλους ἐγκέλευσιν, οἳ ἐπέκειντα τῶν ἐνέα κηρύκων, ὠτρυνον καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἀγοράν· Ορα δὲ τὸ, ὅσσα δεδήει αὐτὶ τοῦ ἔλαμπε. κατ' ὁμοιότητα φραοθὲν τοῦ, σὸ πὶ ὅτι μάχη δεδήει, ὡς ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ καίω. ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ μερίζω. πολλοὶ γὰρ οἱ βοῶντες. ἢ ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ μανθάνω, ἀφ' οὗ ὁ

διβάσκαλος, ἵνα δηλοῖ τὴν διδάσκουσαν τὸ ἀκούοντας τὸ ποιητέον. ποιηταῖς δὲ μόνοις ἡ λέξις αὕτη φιλεῖται. ὡς δὲ θεία λέξις παρὰ ποιηταῖς ἡ ὅσα, δηλοῦσί ποτε καὶ μανθάνειν, πολλαχοῦ φαίνεται· Οτι ἐκφράζων τὸ ὀλίγῳ τὸν τῆς ἀγορᾶς θρόῳ, φησίν. οἱ δ' ἀγέροντο. τετρήχει δ' ἀγορή. ἐπὶ δ' ἔσοναχίζετο γαῖα, λαῶν ἰζόντων. ὅμαδος δ' ἦν· Εστι δὲ τετρήχει μὲν κατὰ ὄνοματοποιΐαν, τὸ τεταράκθη, ἢ τεταράχυντο ἀπὸ τοῦ τεταράχει, συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ α' εἰς ι'· Τὸ δὲ σοναχίζεσθαι, ὠνοματοπεποίηται καὶ αὐτὸ, καὶ δηλοῖ ποιαν βοιήν τινα, καθὰ καὶ τὸ σένειν, ἐπὶ θαλάσσης πρὸς Σοφοκλεῖ λεγόμενον. οὐ μόνον γὰρ ἐπὶ θρήνου ἡ λέξις τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀπλῶς θορύβου. ὅμαδος δὲ ἡ ὁμοῦ αὐδή. ὁ κοινὸς θόρυβος. ὅπερ καὶ ἀλαλητὸς λέγεται. οἱονεὶ ὁμολαλητός· Ορα δὲ ὡς ἀναλόγως τῇ ὀτρωτύϊ τῆς ὄσσης, κατεπευσμένα πρενέεσσαι κομματικὰ πάντα οὕτω γλυκύτητα, τὸ, οἱ δ' ἀγέροντο καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ ὅμαδος δ' ἦν. τὸ δὲ σεναχίζετο, οὐ πολλάκις ἡ αὔξησις ἢ ἀφαίρεσις τοῦ ὁ μικροῦ προφέρεται, διαλλῆ ἡ πραγωγὴ ἐκ τοῦ σένω. σεναχῶ γὰρ ἔβ αὐτοῦ. εἶτα σεναχίζω· Οτι σύνεα κήρυκες βοῶντες, οὐκ ἔλλιπας κατεσίγαζον. αὔξησις δὲ ὅτι καὶ ἔπειτο τοῦ θορύβου τῆς ἀγορᾶς, εἰ τοσοῦτοι κήρυκες μόλις ἔπειθον αὐτοὺς ἔχεσθαι μὲν τῆς βουλῆς, ἀκοῦσαι δὲ τῶν βασιλέων· Σημείωσαι δὲ καὶ νῦν ὅτι ὡς καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ φανήσεται, προσηκόντως ἔχει ὁ ποιητὴς τῷ σύνεα ἀριθμῷ, διά τε ἄλλας αἰτίας αἷς λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, οἷον καὶ ὅτι τετράγωνός ἐστι, μὴ τέλειος ἐκ τελείου τοῦ τρία γινόμενος πολυπλασιασθέντος εἰς ἑαυτόν. ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς μούσας, αἳ τῷ ἀριθμῷ τούτῳ περιγεγόνασι. οἱ δ' αὐτοὶ παλαιοὶ, καὶ ὡς πρίασθαι περισσὸν τὸν σύνεα σεμνύοντιν ἀριθμόν. εἰς τρεῖς διαιρούμενον τριάδας, ὧν ἑκάστη πάλιν τριάς, εἰς μοναδας τρεῖς. πολλαχοῦ τοίνυν ὁ ποιητὴς δυνατός ἐστιν εἰς τὸν σύνεα ἀριθμὸν, ὡς δεικθήσεται. διὸ καὶ σύταῦθα τοὺς κήρυκας, σύνεα εἶπε φησί. καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς δέπου, σύνεα τινὰς αὐτανισᾷ τῷ Εκτορι πολεμίους. τινὲς δὲ πειρῶνται καὶ ἱστορικῶς ἀρκαθίσαι τὴν τῶν κηρύκων τούτων σύνεσθαι. λέγοντες ὅτι, Ταλθύβιος καὶ Εὐρυβάτης, Αγαμέμνονος κήρυκες. Οδίος, Αἴαντος. Εὐρυβάτης ἕτερος, Οδυσσέως. Ασφαλίων καὶ Ετεωνεὺς, Μενελάου. συγκαταριθμοῦσι δὲ αὐτοῖς, καὶ Στέντορα τὸν βύρυβόαν. οὗπερ Ομηρος σὺ τοῖς ἑξῆς μεμνήσεται. κὴ τὸν Θοώτην. ἤδη δὲ καὶ τὸν Κάλχαντα. μεγαλόφωνον καὶ αὐτὸν τεκμηριούμενοι. ἔβ ὧν βύρηταί που σὺ τοῖς μεταταῦτα ὁ ποσειδῶν, τῷ Κάλχαντι ὁμοιούμενος, καὶ τοῖς ἕλλησιν ἐμβοώμενος, καὶ κελεύων μάχεσθαι·

Σπουδῇ δ' ἕζετο λαός· ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας
Παυσάμενοι κλαγγῆς· αὐὰρ δὲ ηρείων Αγαμέμνων
Εστη σκῆπτρον ἔχων· τὸ, μὲν Ηφαιστος κάμε τεύχων·
Ηφαιστος μὲν δῶκε Διὶ κρονίωνι ἄνακτι·
Αὐταὶρ αὖρα Ζηὶ, δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ·
Ερμείας δὲ ἄναξ, δῶκε Πέλοπι πληξίππῳ·
Αὐταὶρ ὁ αὖτε Πέλοψ, δῶκ' Ατρεῖ ποιμένι λαῶν·
Ατρεὺς δὲ θνήσκων, ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ·
Αὐταὶρ ὁ αὖτε θυέστ', Αγαμέμνονι λεῖπε φορεῖναι,
Πολλῆσι νήσοισι, καὶ Αργεῖ παντὶ ἀνάσσειν·
Τῷ, ὄγ' ἐρεισάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ω φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Αρηος·
Ζεὺς μέγα κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ·
Σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο, καὶ κατένευσεν
Ιλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον, ἀψορρέεσθαι.
Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
Δυσκλέα Αργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολλοὺς ὤλεσα λαούς·

Οὕτω

Οὕτω σοῦ Διὶ μέλει ἀσδρωνεῖ φίλον εἶναι,
Ος δὴ σολλάων σολίων κατέλυσε κάρηνα,
Ηδ' ἔτι καὶ λύσει· τῷ, γὰρ κράτος ὄβριμον·
Αἰχρὸν γὰρ τόδε γ' ὄβρι καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι,
Μὰψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδέ τε λαὸν Αχαιῶν,
Απρηκτον σόλεμον σολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
Ανδράσι σαυροτόροισι· τέλος δ' οὔπω τι πέφανται·
Οτι κε, σουδὴ ἔζετο λαὸς σαυόμενοι κλαγῆς, αὐτὶ τῷ μόλις ἐκαθέζθη κὴ δυσχερῶς.
διὸ καὶ ὁ Εκτωρ νυκτός σου κατὰ τῶν ἑλλιῶν βουλευόμενος, φησὶ. μὴ ἀσουδεὶ φύγοισιν. αὐτὶ τῷ, μὴ δίχα σουδῆς καὶ δυχερῶς καὶ ἄνευ βίας. ὅτε μέντοι ἐρεῖ τις ἀχρ σου δῆς τὶ λέγειν, τότε ἡ λέξις, τὸ ὁλοφύχως καὶ ενδιαθέτως καὶ αναγωνίως δηλοῖ·
Ισέον δὲ ὡς οἱ τεχνικοὶ τὸ, σουδῆ, ἤγουν τὸ ῥηθὲν ὁμηρικὸν, ἐσὶ ῥῆμα λογίζονται, ὁμοίως τῷ, κομιδῆ αὐτὶ τῷ λίαν καὶ ἐν ἐσιμελείᾳ· Ορα δὲ τὸ, κλαγῆ ενταῦθα, ἐσὶ ἀνθρώπων κραυγῆς τεθέν· Οἷ φθαλβας μὲν ἄφθιτον ἔφη τὸ πατρῷον τῷ Αγαμέμνονος σκῆπτρον. ὅπερ ἥφαιστος ἐκαμε τεύχων. ενταῦθα δὲ ἐφερμηνεύων πῶς ἄφθιτον ἦν, διότι δηλαδὴ ἀδιάδοχον καθὰ προγέγραπται, ἢ καὶ ὡς θεόθεν εἰς αὐτὸν κατελθὸν, καὶ ἅμα τὴ γενεαλογίαν ἐκπιθέμενος, φησὶν ὅτι ἥφαιστος μὲν, αὐτὸ δῶκε Διὶ κρονίωνι ἄνακτι. αὐτὰρ αὖτε ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ. Ερμείας δὲ ἄναξ, δῶκε Πέλοπι σταλιξίσσῳ. αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ, δῶκ' ἀτρεῖ σοιμένι λαῶν. Ατρεὺς δὲ θνήσκων, ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ. αὐτὰρ Θυέστης, Αγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι σολλῇσι νήσοισι καὶ Αργεῖ παντὶ ἀνάσσειν. οὕτω τοίνυν τὸ σκῆπτρον ἄφθιτον, ὡς θεόθεν τε δοθὲν τῷ γένει τῶν ἀτρειδῶν, κὴ ἐκ προγόνων εἰς οὓς ζεὺς γόνοις διαβεβηκός. ὅρα δὲ ὅτι οὐ τῷ σοδὶ τὸ σκήπτρου λόγῳ δείξαν, ἢ τῷ ἀταρ σωσδέσμῳ χρήσασθαι, ἢ τῷ δὲ, οὐ ἑκάστῳ στίχῳ εἷς παρ' εἷς χάριν σοικιλίας οὓς τοιούτοις σωσδέσμοις ὁ σοιητὴς τίθησιν, ἐκκλίνων τὸ μονοειδές. φησὶ γὰρ. αὐταρ ζεὺς ἔδωκεν. Ερμείας δὲ ἔδωκεν. αὐταρ Πέλοψ ἔδωκεν. Ατρεὺς δὲ ἔλιπεν. αὐταρ Θυέστης ἔλαφε. καὶ ὅρα καὶ ὅπως κατὰ ῥῆμα ζωμονὶς, τετράκις μὲν εἶπε τὸ, ἔδωκε. δὶς δὲ τὸ, ἔλειπεν. ἐποίησε δὲ ὁ σοιητὴς οὕτω, οἷα μὴ ἔχων λέξεις καιριωτέρας τούτων εἰπεῖν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν ἀτρεὺς ἔλιπε, ἀχρὶ τῷ ἱ γέγραφεν. ἔστι γὰρ χρόνου ἀορίστου δευτέρου. τὸ δὲ θυέστης Αγαμέμνονι λεῖπε, ἀχρὶ διφθόγγου, χρόνου αὐτὶ χρόνου λαβών. ἤγουν αὐτὶ ἀορίστου, παραταικὸν. ὁποῖόν τι καὶ ζωὸν τῷ εἶδον γίνεται· Τὸ γὰρ εἶδον, καὶ ἡ λοιπὴ κλίσις τῷ τοιούτου ῥήματος, ὅπερ αὐτὶ τῷ ἐθεαζάμην λαμβάνεται, τὰ μὲν πλείω πρὸς τῷ ποιητῇ, τὴν ἀχρὶ τῷ ἱ ἔχει γεγραφὼν, τῷ λόγῳ τῷ δευτέρου ἀορίστου, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἰδεῖν ἀπαρέμφατον. καὶ ἡ ἰδὼν μετοχὴ. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀχρὶ διφθόγγου γεγράφεται. ὅπερ ὅτι ῥῆμα χρόνου παραταικοῦ, δηλοῦντος μὲν τὸ ἔβλεπον, λαμβανομένου δὲ αὐτὶ τῷ ἀορίστου τῷ, ἐθεαζάμην· Τὸ δὲ ῥῆμα τῷ ῥηθέντος χωρίου, κλίμακα καὶ κλιμακωτὸν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ. ἔτθροι δὲ, ἐσοικοδόμησιν. γίνεται δὲ ῥῆμα κλιμακωτὸν, ὅταν τὸ λῆγον τῆς φθαζούσης συνοίσας, ἀρχὴ γένηται τῆς ἐφεξῆς. οἷον ὡς εἴτις εἴπη, ὁ βασιλεὺς ἀγαθός. ὁ ἀγαθὸς, ἀγαθὰ ποιεῖ. ὁ ἀγαθὰ σοιῶν, δύεργετεῖ. ὁ δύεργετῶν, θεὸν μιμεῖται. τοιοῦτον δὲ γέγραπται τὸ ῥῆμα. ἥφαιστος μὲν, ἔδωκε δίῳ. ζεὺς δὲ τῷ ἑρμῇ· ἑρμῆς δὲ, Πέλοπι, καὶ καθεξῆς. κάλλιος δὲ ῥῆμα κατὰ σοὺς παλαιοὺς, τὸ κλιμακωτὸν. οἰκεῖον ὂν παντηγυρικαῖς συνοίαις. ὁποία τις ενταῦθα καὶ ἡ κατὰ τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον γενεαλογία. τῆς δ' αὖτις ἰδέας καὶ τὸ ἀταρ, τρὶς κείμενον ενταῦθα ἐπαναφορικῶς εἰ καταρχὴ στίχων εἷς παρ' εἷς. καὶ ἡ ῥηθεῖσα ἐσιμονὶ. καὶ τὰ σοιητικὰ πάρισα. τὸ, σολλῇσι νήσοισιν ἀνάσσειν. καὶ τὸ αὐταρ ὁ αὖτε, δὶς τεθὲν κατ' ἐπαναφορὰν εἰ δυσὶ στίχων ἀρχαῖς. εἰ καὶ σοιητικῶς σέφρασται, παρίσωται δὲ καλῶς, καὶ τὸ, διὶ κρονίωνι ἄνακτι· Ορα δὲ καὶ ὅτι δίχα τῷ ἡφαίστου, τὰ λοιπὰ σρόσωπα ενταῦθα μιᾷ ἐσιθέτων ἄγει. τὸν δία μὲν

εἰπὼν προνίωνα καὶ αἴακτα. τὸν ἑρμῆν δὲ διάκτορον ἀργειφόντην. ἔτι δὲ καὶ αἴακτα. θεία δὲ λέξις τὸ αἴαξ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀφροδίτῃ γέγραπται. διὸ καὶ Ζηνὶ ἑρμοῦ μόνου τῆ διὸς, αὐτὴν ἐνταῦθα τέθεικε. τὸν δὲ Πέλοπα, πλήξιππον φησίν. τὸν δὲ Ατρέα, ποιμένα λαῶν. σεμνῶς ὀνομάζας αὐτὸν. τάχα γὰρ κρείττων ἦν τῶν παίδων τὰ εἰς βασιλείαν. τὸν δὲ Θυέστην, πολύαρνα. οἱονεὶ λέγων, ὅτι Ατρεῖ μὲν, λαῶν ἦγε ποίμνια. ὁ δὲ Θυέστης, ἀρνῶν καὶ τοιούτων ζώων. τὸν Αγαμέμνονα δὲ, προβάλλει μὲν ἐπαινέτου χωρίς. πολυφραστικῶς δὲ αἴακτα τὴ αὐτὸν εἰπεῖν βούλεται, λέγων αὐτὸν ἀρχεῖ παντὶ ἀνάσσειν. ἔστι δὲ, διάκτορος μὲν, ἡ ὁ διάκτορος ὅ ὅτι ταχὺς ἐν ταῖς ἀγγελίαις, τοῦτο γὰρ τὸ τρανὲς καὶ ταχὺς, ἢ ὁ αὐτὸ τοῦτο ἄγγελος. ἀπὸ τοῦ ἄγω ὃς οὗ καὶ ὁ ἄγγελος. ἄγγελός τε γὰρ, ἀπὸ τοῦ ἄγειν φαίνεται γίνεσθαι, ἢ διάκτωρ δὲ ὁμοίως ἀπὸ τοῦ ἄγω. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ λέγω λέκτωρ καὶ ἀλέκτωρ. τὸ δὲ ἄκτωρ, κλιθὲν εἰς τὴν ἄκτορος γενικὴν, πεποίηκε τῇ εἰς αρχὴν ἀναδρομῇ, δύθειαν τὴν, ὁ διάκτορος ἤτοι ὁ ἄγγελος. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἑρμῆς, ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ ἀγγέλλω ἐτυμολογοῦσι Ζηνὸς. ὃς οὗ ἑρέας ὄνομα ὡς ὁ αἰνέας, καὶ πλεοναστικῷ τοῦ μ, ἑρμέας. ὃς οὗ ὁ καὶ ἐν τῇ Οδυσσείᾳ δηλούμενος ἑρμῆς. πλεονάζειν γάρ φασι πολλαχοῦ τὸ μ, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ μολὼν, ἀπὸ τοῦ ὀλῶ. καὶ ἀπὸ τοῦ εἴρω ἔραξ καὶ μείραξ. καὶ ἐκ τοῦ ἀχύρου ἀχυρμία. καὶ ἐκ τοῦ τέκω, τέκμωρ τὸ τέλος. οὕτως ὢν καὶ ἑρέας κατὰ πλεονασμὸν ἑρμέας. ὃς οὗ ἑρμῆς ὁ τὰ τῶν θεῶν εἴρων ἤτοι ἀγγέλλων. ἵνα ἐκ τοῦ ἑρμέας, ἐπενθέσει μὲν τοῦ ι, ὁ ἑρμείας γίνεται. ὡς αἰνέας αἰνείας. αὐγέας αὐγείας. κατὰ πρόσθεσιν δὲ ἑρμῆς, ὡς ποδέας ποδῆς σωτέας σωτῆς. ἢ μᾶλλον ἀλληγορία, ἑρμῆν τὸν λόγον νοοῦσα, καὶ ἐκ τοῦ ἑρμηνεύειν αὐτὸν ἐτυμολογεῖ. ὡς ἑρμηνεύοντα τὰ τῆς ψυχῆς βουλήματα, καὶ ἐξαγγέλλοντα. ὅθεν καὶ διάκτορον αὐτὸν καλεῖ οἷα δρῶς ὅ ὅτι σαφῶς ὡς προείρηται, αὐτὰ προάγοντα. τὸν δ' αὐτὸν, καὶ ἀργειφόντην ἐπονομάζει, ὡς ἀργὸν φόνου. ἐρινικὸν γὰρ ὁ λόγος. ὁ δὲ μῦθος ἀργειφόντην τὸν φονέα τοῦ ἄργου καλεῖ. ὃν φύλαξ τρίας ἡ ἱστορία παραδίδωσιν. ὀφθαλμοὶς αὐτῷ ἀνοίξασα ὀλίγα παντὸς τοῦ σώματος. οἷς ἄλλοτε ἄλλοις ἀνοίγων. καὶ δι' ὧν μὲν, τοῖς δὲ βλέπων, ἄϋπνος ἦν ὀλίγα βίου. ἄστροις μὲν τισιν ἀνατέλλουσιν, ἐπανοίγων τὸν μόνοις ὀφθαλμοῖς. συνανατέλλοντας ὥσπερ καὶ αὐτόν. ἑτέροις δὲ αὖ πάλιν τῶν ἀστέρων δυομένοις, ἐκκαταμύων τὸν βλέποντας ὀφθαλμοῖς. καὶ ὥσπερ συνκαταδύων τὸν ἐν αὐτοῖς ὀπτικὸν ἥλιον. ὃ καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ. ἐν οἷς φησὶν ἄργου ὄμματα τὰ μὲν, ξυν ἄστροις ἐπιτολαῖσι βλέποντα. τὰ δὲ, κρύπτοντα δυομένων μέτα. καὶ οὕτω μὲν ὁ μῦθος, πολυωπὸν πλάττει τὸν Αργον. Η δὲ ἱστορία τὸν Αργον εἶχον ὃς καὶ πανόπτης ἐπεκαλεῖτο, πολυπραγμονα τὰ εἰς ὄμνειν βούλεται. καὶ ὁριγνώμενον πᾶσι παρεῖναι πραγμασι, καὶ ἀεί ποτε καὶ ὡς οἷόν τε, συνεχῶς πάντα ὁρᾶν, καὶ μηδὲν τῶν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ, διαλανθάνειν αὐτὸν. ἴσως δὲ καὶ ἀγχίνοις ὁ ἄνθρωπος ἦν. καὶ τὰ μὲν, ὁρῶν. τὰ δὲ, προορῶν. ὁποῖον ὁ ποιητὴς λέγει τὸν βλέποντα τά τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὄπιθεν, ὡς προγέγραπται. τυχὸν δὲ καὶ ὀξὺς ἦν τὴν ὄψιν. ἀλλὰ καὶ ἐγρηγορὼς τὰ πολλά. καὶ ὀλίγῳ ὕπνῳ ἑαυτὸν ἐπιτρέπων. διόπερ ὁ μῦθος πολλοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ ἐφιλοτιμήσατο. εἰκὸς δὲ καὶ δύθυόνειρον εἶναι τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἐδόκει καὶ κατὰ δόξαν ἄϋπνος εἶναι, ὡς καὶ ἐν τῷ ὑπνοῦν, ἐοικὼς καθορᾶν, ὀλίγα τὴν ἀληθῆ τῶν φαντασιῶν ἔκβασιν. ὥσπερ δὲ τὸν ἄργον ὁ μῦθος αἰνιγματωδῶς ἐσήμανεν, οὕτω καὶ ἄλλόν τινα πολλὰ πράττοντα ταῖς χερσιν, ἑκατόγχειρα ἔπλασε. καί τινι ἀκαμάτῳ τὴν ποδείαν ὄντι, ἀπὸ χαλκοῦ τὸ σκέλος ἐσφυρηλάτησε. καὶ ἀκουστικὸν δέ τινα ὄντα, ὄνου φέρειν ὦτα εἶπε. τεραθολογῶν πολυτρόπως ταῖς φιλοτιμίαις τῆς φύσεως. ἦν δὲ ὁ Αργος, βασιλεὺς χώρας, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ μὲν, Αργος. ἀπὸ δὲ Πέλοπος, ὕστερον ὠνομάσθη Πελοπόννησος. τὸν Διοῦτον Αργον, ἡ Ἥρα Ζηνὸς ἥσασα λέγεται φύλακα τῆς Ιοῦς, ἵνα ὁ βλὰξ ὑπὸ τοιούτῳ σκοπῷ ἀΰπνῳ τηρούμενος, ἀπέχηται τῆς διαύτης γυναικός. ἑρμῆς δὲ δόλῳ τὸν Αργον καταγωνίζεται, διὸς ἀξιώσαντος. καὶ ἐπεὶ λαθραίως οὐκ εἶχεν αὐτὸν ἀνελεῖν, λίθῳ βαλὼν πεφόνευκε. κἀντεῦθεν

θεν ἀργειφόντης λέγεται. οἷον ἀργοφόντης. καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ δ. χθόνου, ἀργειφόντης. ὥσπερ καὶ ἀνδροφόντης, ἀνδρειφόντης. καὶ κατὰ πλεονασμὸν, ἀνδρειφόντης. καίτοι τὸ ἀνδροφόντης, ζωὲς ὡς ἀπὸ τῆς ἀνδρὶ δοτικῆς, δηλ τὸ ι μεταλαβόντες, δι φορεῖσθαι τὴν λέξιν πεποιήκασι. τὸ μέντοι ἀργειφόντης, ἀεὶ τὴν δηλ διφθόγγου ἔχει μεταφυή· Ισέον δὲ ὅτι τὸ ἀργειφόντης καθ᾽ καὶ τὸ ἀνδρειφόντης, ἀφ᾽ ὧν ἀργειφόντης καὶ ἀνδροφόντης, δωρικὰ εἰσὶν ὡς Ηρωδιανὸς δηλοῖ. ἐν οἷς λέγει ταῦτα· Αἱ εἰς ός ὀξύτονοι γενικαὶ σωτηρίθμιαι, συμφώνου παρεφερομένου, ἢ δηλ τὸ ο λέγονται, οἷον ζηνὸς ζηνόθεος θρασὺς θρασύβρωξ. ἄλως ἀλοήκη, ἢ δηλ τὸ ι. οἷον αἰγίπαν, πυρίχαλκος, νυκτικόραξ. οὕτως δὲ φησὶ καὶ ἀλοτρίβανος, ὡς ἀλοπώλις. καὶ ἀλοήκη. ὁ μέντοι δηλ τὸ ε ἀλετρίβανος, μήποτε διάφορόν ἐστιν; οἱ γὰρ τὸν ἀπόλλωνα ἀπέλωνα ἐποίουν, καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον, οὗτοι καὶ τὸν ἀλοτρίβανον, ἀλετρίβανον ἐποίουν ἄν· Επὶ ἴσης καὶ ὡς ἐν τῷ Παυσανίου λεξικῷ, φέρεται ἀργειφόντης, ὁ ὀφιοκτόνος. ἀργὴν γὰρ φησιν ἔνιοι τὸν ὄφιν καλοῦσιν. οὐ μέντοι ἰσορεῖ καὶ πῶς ὀφιοκτόνος ὁ ἑρμῆς. τὸν δὲ Πέλοπα, πολύξεστον λέγει, ὡς ἡνιοχικόν. διοῦτον γὰρ αὐτὸν ἡ ἱστορία παραδίδωσιν. ὃς φεύξ μὲν ἀνέκαθεν ὢν, εἰς τὴν ἑλλάδα δὲ διαβὰς, κατέσχε τὴν ἀπ᾽ αὐτοῦ ῥηθεῖσαν ὡς εἰρηται Πελοπόννησον, καταγωνισάμενος αὖθις ἅματι τὸν Οἰνόμαον, καὶ λαβὼν ἔπαθλον τήν τε βασιλείαν ἐκείνου καὶ τὴν θυγατέρα Ιπποδάμειαν, ἣν ἐκεῖνος ἆθλον ἐτίθει τῷ νικήσαντι αὐτὸν ἅρματι. οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ ἄλλως πολύξεστον φασὶ κληθῆναι τὸν Πέλοπα, ὡς αὐτὸν ποτὲ κατ᾽ ἀναλημψιν τινὰ ἑαυτῷ ἡνιοχήσαντα. ὅθεν δὲ λέγουσι, δηλ τὰ ὡσὶ τῷ Μυρτίλῳ θρυλλούμενα. ὃς ἡνιόχει μὲν Οἰνομάῳ τῷ τῆς ῥηθείσης Ιπποδαμείας πατρί. ἑρμοῦ παῖς λεγόμενος, δηλ τὸ δόλιος ἦν καὶ λόγιος. προὔδωκε δὲ τὸν δεσπότην, πεισθεὶς τῇ παιδὶ, θελούσῃ τὸ κακὸν κατὰ ἔρωτα Πέλοπος. καὶ δὴ παρασαλίσκοις ἤτοι ἐμβόλοις ἀξελῶν οἱ ταῖς ζωιγικίσιν ἤτοι τῷ ἄκρῳ τοῦ ἄξονος σφηνούμενοι κατέχουσι δὴ προθυμεῖσθαι αὐτὸν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἁρματηλασίας πεποίηκεν. οὐ γὰρ ἔτι δὴ ἐμβόλοις εἶχον οἱ ζωίνικες δηλ τὴν τοῦ μυρτίλου πανουργίαν. καὶ οὕτω νενίκηται μὲν ὁ δεσπότης Οἰνόμαος. ἢ κατάζηνας καὶ ἀνῄρηται πρὸς τοῦ πενθεροφθόρου Πέλοπος. ὁ πρὶν γαμβροκτόνος δεινὰ τῷ Μυρτίλῳ ἐπαραξάμενος. ἦν δὲ ὅλοι ὡσὶ Ιπποδάμεια, ὑπὸ τῷ Πέλοπι. καὶ ὁ Μυρτίλος, πρὸς τῆς δίκης σὺν δρυβύεσθ κατὰ τὴν ἀρὰν Οἰνομάου. ἦλθε δὴ καιρὸς, καὶ ὁ Πέλοψ ὑπὸ ἡνιόχῳ τῷ αὐτῷ Μυρτίλῳ, ἐφ᾽ ἅρμασθ ὤδευον, ἔχων καὶ τὴν Ιπποδάμειαν παραβαίνουσαν. δηλᾷ ἡ γυνή. ἐκλαλεῖ τὸ πάθος. κάτεισιν ὁ Πέλοψ. ἄπεισιν ὑσβυσόμενος. καὶ τὸν τῆς δίψης καύσωνα σβέσων τῇ γυναικί. τηδὲ, ἄλλο πάθος ἐκκαίεται. καὶ πῦρ ἔρωτος ὑπανάπτεται. καὶ ἦν ὁ ἔρως ὡσὶ Μυρτίλῳ τῷ τοῦ δεσπότου προδότῃ. ὡς δὴ κατάπτηγε τὸ πάθος, ἐκφαίνει αὐτὸ ὡς γυνή. καὶ τὸν Μυρτίλον προκαλεῖται κατὰ τὸ πυρός. ὁ δὲ, σὺ ταῦθα γοῦν φρενὰς λαβὼν, οὐ πείθεται. ἐπάνεισιν ὡσὶ δύτοις ὁ Πέλοψ. καὶ ἡ γυνὴ τὸν ἔρωτα εἰς μανίαν τρέψασα, διοῦτον γὰρ ἔρως ὀξυμαρτάνων, φθάνει κατειπεῖν τοῦ Μυρτίλου ψευδῆ. ὡς ἄρα ὁ τοῦ πατρὸς Οἰνομάου προδότης, ὡσὶ τῷ πρώτῳ δεσπότῃ, σὺ οὐδενὶ τίθησι καὶ τὸν δεύτερον. καὶ ἅρματι βουλυσάμενος τότε. καὶ ναῦ καταδιφρεύσαι τὸν Πέλοπα σὺ οὐ καλοῖς βεβούληται. καὶ τὸν Οἰνόμαον καταῤῥίψας τοῦ ἅρματος, διεκπεσεῖν ἀρτι τῆς δίνης πειρᾶται τὸν Πέλοπα. ταῦτα τὲ δὴ ὡς ἐκὸς ἐλάλησε, καὶ βίαν ὀξυτραχήλησε καὶ δόλον Μυρτίλου. καὶ λόγοις αἰμύλοις. καὶ ὅσα ἄλλα ὁ δυστυχήσας ἔρως, εἰς κατηγορίαν ὑπηγόρευε τῇ γυναικί. πιστεύει τοῖς λόγοις ὁ Πέλοψ. καὶ πείθεται. καὶ τὸν Μυρτίλου καταδιαιτήσας ἐρήμην, οὐκ ἤθελεν ἐκεῖνον ἔτι ζῆν. ἤδη γὰρ αἱ τῆς δίκης ἀρωγαὶ, τῷ Μυρτίλῳ ἐπήγγωστο. καὶ τέως μὲν ὁ Πέλοψ ἐχεμυθῶν ἔπεπε τὸν ζόλον. ἐπεισὴ δὲ πρὸς κρημνῷ βαθυτάτῳ γένοιτο, καὶ στενοχωρία ὁδοῦ, καὶ θάλασσα μὲν ὑπέξυε τὸν κρημνὸν, ὁ δὲ, πυκναῖς πάγων ὀξυτραχύνετο πρόβολαῖς. καὶ ὁ Μυρτίλος ἀφυλάκτως εἶχεν οὐδέν τι συνειδὼς ἑαυτῷ δεινὸν, λαβόμενος ἀπροόπτως ὁ Πέλοψ ἐκείνου, βάλλει κάτω κάρα τὸν

ἄνδρα. καὶ ὁ μὲν, καταβαίνε θανούμενος ταύτην δύρων ποινὴν, οἷς τὸν δεσπότην Οἰνόμαον ἔσφηλεν. ὁ δὲ Πέλοψ, ἐφ' ὁμοίοις ἑαυτῷ καὶ δὰ δυσδαιμονίας ἐνέτριψεν. εἰ οὐ καλοῖς τὸν δύεργέτην Μυρτίλον ἀμυνάμενος. ἔτι γὰρ ἑαυτῷ ὢν ὁ Μυρτίλος, καὶ εἰδὼς ὡς οὐκ εἰ δίκη ποίπει, ἐπαρᾶται καθά που Οἰνόμαος αὐτῷ, οὕτως αὐτὸς πανωλεθρίαν τῷ γένει τῷ Πέλοπος. καὶ αὐτὸς μὲν οὕτως εἰπών, οὐκέτι λαλεῖν εἶχεν. ἀλλὰ κατενεχθεὶς τὰ αὐτὸν, εἶχε τὸ ὑποκείμενον πέλαγος, ὃ καὶ Μυρτῷον ἐκεῖθεν ἐκλήθη. ποθὲν δὲ καὶ ἡ Αἴγινα νῆσος κεῖται κατά τινας, καὶ ἡ Ελβυσίν. ἡ δὲ δίκη ὑποστρέφεται τῷ Μυρτίλου. καὶ τρέπεται κατὰ τῷ γένους τῷ Πέλοπι. καὶ εἰς οὓς ὑπογόνους πρᾶτ' ἔμπεσε ταῖς ποιναῖς. ἐντεῦθεν οἱ πελοπίδαι Ατρεύς τε καὶ θυέστης, τὴν τραγῳδίαν πολλὴν ἐξηρήκασιν ὕλην. ὁ μὲν, ἀδικήσας εἰς λέχος τὸν Ατρέα. καὶ τὸ χρυσόμαλλον ἀρνίον ὑποσασάμενος, ὃ παῖς ἑρμοῦ ἐκεῖνος εἶχεν ἐν τοῖς θρέμμασιν ἐξαίρετον. ὁ δὲ, τῷ Θυέστῃ πραβαλὼν εἰς τροφὴν τὰ φίλτατα. ὧν καὶ γε βάμενος ἐκεῖνος, πόλιν ἐξ αὐτῷ ἀφῆκε καλεῖσθαι τὴν Ερμειαν, ὅπου δηλαδὴ τὰ καταβρωθέντα ἐξήμεσε. καὶ ταῦτα μὲν Ατρεὺς καὶ Θυέστης, ἵνα μὴ τις ὑποτέμῃ τὰ πολλά. Αγαμέμνων δὲ ὁ τῷ Ατρέως, καὶ Αἴγισθος ὁ τῷ Θυέστου, καὶ αὖ Ορέστης ὁ τῷ Αγαμέμνονος, ὅπως οὖν πατρῴοις οἴκοις διέθεντο, αἱ ἱστορίαι θρυλλοῦσι. φίπει γὰρ Αγαμέμνονα μὲν, Αἴγισθος, ἀλάστωρ γενόμενος τῷ βασιλικοῦ λέχους τε καὶ σώματος. Αἴγισθον δὲ Ορέστης ἀμύνων τῷ πατρὶ, αὐτός τε προκλατούμενος κατὰ τὴν πραγῳδίαν τῷ τῆς μητρὸς αἵματι, οὐκ εὐδαιμόνως ἔζησεν. οὕτως αἱ τῷ Μυρτίλου ἐριννύες τὸ τῷ Πέλοπος γένος μετῆλθον. ὃς τὸν Μυρτίλον ἀνελὼν καὶ ἑαυτῷ ἡνιοχήσας, πολίξενος ὑπὸ Ομήρου κέκλη). ὡς τὴν ἡνιοχείαν αὐτουργήσας ὡς ἑπτὰ ἦν πολίξενος. κεντρηνεκέας ἄρα ἤλαυνεν ἵππους. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἄλλοι. Ομηρος δὲ τὰ μὲν κατὰ τὸν Αγαμέμνονα καὶ τὸν Αἴγισθον, οἶδε. τὰ δὲ κατὰ τὸν Ατρέα καὶ τὸν Θυέστην, οὐχ ὁμοίως τοῖς λοιποῖς ἱστορεῖ. ἀλλὰ φαίνεται εἰδὼς αὐτὸ πάνυ φίλια φρονοῦντας ἀλλήλοις. φησὶ γὰρ ὅτι Ατρεὺς θνήσκων, ἔλιπε τὸ σκῆπτρον τῷ Θυέστῃ, ὡς ὑπὸ παιδὶ ἀτελεῖ τῷ Αγαμέμνονι, θνήσκων, τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν παίδων. καὶ ἀναθεὶς τῷ ἀδελφῷ Θυέστῃ, ὑποποιεῖν τὸ Αγαμέμνονος. ὁ δὲ αὖθις ἔλιπε τὸ σκῆπτρον, οὐ τῷ παιδὶ Αἰγίσθῳ πορίοντι, ἀλλὰ τῷ Αγαμέμνονι τῷ ὑποτρεπομένῳ, δίκαια ποιοῦν. τινὲς δέ φασι τὸν ποιητὴν εἰδέναι μὲν καὶ αὐτὸν τὰ κατὰ τὸν Ατρέα καὶ Θυέστην κακά. σιωπᾷσι δὲ αὐτὰ δι' τὸ τῆς ἱστορίας οὐκ εὔφημον. καὶ ἵνα μὴ βλασφημήσῃ τὸ γένος, οὐ γὰρ εἴωθε κακολογεῖν Ομηρος, ἐμφαίνει μέντοι φασὶν, ὥσπερ διὰ τὸ πολίξενος, τὰ κατὰ τὸν Μυρτίλον, μιᾷ λέξει τὸ ποτὲ παφλύας τῷ πραγματος διὰ τὸ μὴ δικαίως ἔχειν πολυλογεῖν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως τὰ κατὰ τὸν Ατρέα καὶ Θυέστην, διὰ τὸ, ἔλιπεν. ὑποὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων προσώπων παρ' οἷς οὐκ ἦν τὶς διαφορὰ, τὸ ἔδωκε λέγει. ἔδωκεν Φαίσιμος. ἔδωκε ζεὺς. ἔδωκεν ἑρμῆς. ἔδωκε Πέλοψ. ὑποὶ δὲ τῶν ἀλλήλοις διαφόρων, τὸ ἔλιπεν. ἔθετο. ὡς μή τε τ' Ατρέως αὐτόθεν ἐκόντι τὸ σκῆπτρον δόντος τῷ Θυέστῃ, μή τ' αὖ τῷ Θυέστου, τὸ οἰκεῖον δόντος τῷ Αγαμέμνονι. τὸ μὴ γὰρ ἔδωκε, φιλίας σημεῖον φασὶν οἱ παλαιοί. τὸ δὲ καταλιπεῖν, ἀναγκης. καὶ τὸ, πολύαρνα δὲ τὸν Θυέστην εἰπεῖν, ἔμφασιν δίονται διδόναι τῷ νοσφισμοῦ τῆς χρυσέας ἀρνός. καίτοι ὅπερ, ἄλλως, δηλοῖ τὸν πολυθρέμμονα. ὡς ἀπὸ μέρους τῶν ἀρνῶν, ὃς ὧν καὶ τὸ ἀρνυσθαι ὡς μὴ ἐν οδυσσείᾳ ἐρῆται. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. εἰ δὲ τῷ χωρίῳ δύτῳ, καὶ ἄλλό τι σημειοῦνται οἱ παλαιοί. ὅτι ὃς ἑκάστου τῶν προσώπων, ἡ τῷ σκήπτρου διάβασις αὐομοίως γίνε). κἀντεῦθεν ποικιλίαν μηχανησαμένου τῷ ποιητῷ τῷ γενεαλογικῷ τόπῳ δύτῳ. οὐ γὰρ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, Φαίσιμος δὶ, καὶ ζεὺς ἑρμῆ, καὶ οἱ ἑξῆς τῆς μετ' αὐτὸν, τὸ σκῆπτρον διδόασιν, ἀλλ' Φαίσιμος μὲν τῷ δὶ τεύξεν, ἢ ὡς τεχνίτης χειρώναξ βασιλεῖ χαριζόμενος, ἢ ὡς ὑποτεταγμένος ὑπὸ διός. ζεὺς δὲ τῷ ἑρμῆ δίδωσιν ὡς κηρύκειον. ῥάβδος δὲ τὸ κηρύκειον. σύμβολον οὖσα τῷ κήρυκα εἶν τὸν φέροντα. ἑρμῆς δὲ τῷ Πέλοπι, τυχὸν μὲν δωρεῖται ὃ εἶχε κηρύκειον. τυχὸν δὲ, καὶ ὡς λαβὼν αὐτὸ παρὰ διὸς καὶ κελευσθεὶς κομίσαι τῷ

Πέλοπι.

Πέλοπι. Πέλοψ δὲ τῷ Ατρεῖ, ὡς ὑφ᾽ ᾧ κληρονομήσαντι τῆς ἀρχῆς. Ατρεὺς δὲ Θυέστῃ, ὡς Ζωτρόπῳ τὸ πλῆθος καθαγίσασθαι. ἐτελεύτησε γὰρ Ζωὶ μικροῖς τοῖς παισί. Θυέστης δὲ τῷ Αγαμέμνονι, ὡς πληρῶν τὸ Ζωτραπέν· Τὸ δὲ πολλαῖς νήσοις ἢ ἀρχεῖ παντὶ ἀναλύσειν, δείκνυσι τὸ μὴ ἀπλῶς χειροτονητὸν εἶναι ἐπ᾽ ἔσον αἱρετὸν βασιλέα τὸν Αγαμέμνονα κατά τινας, οἷς καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ κατ᾽ αὐτὸν Ιφιγενείᾳ συνηγορεῖ. οὐ γὰρ Μυκήνης μόνον αὐτὸν βασιλέα λέγει, ἀλλὰ παντός τε τοῦ Αργους. ὅπερ ἔστιν ἡ Πελοπόννησος. καὶ νήσων πολλῶν. οἷον Ροδίων. Αἰγινητῶν. Ιθακησίων. Φησὶ γοῦν καὶ Οδυσεὺς πρὸς Κύκλωπα. λαοὶ δ᾽ ἀτρείδεω Αγαμέμνονος εἰσιν. ἐκ πατέρων δὲ φασι, πελοποννήσου καὶ νήσων ἀρχὴν εἰληφώς, οὐ χειροτονητὸς ἦν. καὶ ὅρα ὅτι νήσων μὲν πολλῶν τὸν Αγαμέμνονα φησὶν ἄρχειν. Αργους δὲ παντὸς, οὐκ ἄρα Μυκηναίων μόνων ἦν ἄρχων ὁπότε. τινὲς μέντοι νήσοις συνταῦθα, κώμας τινὰς τοῦ Αργους συνέα φασὶ. χερσίας μὲν, καλουμένας δὲ νήσους. καὶ ἐπὶ ὀξυσίαν οὔσας τῷ Αγαμέμνονι. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Ορα δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ καλὸν ἐπομειδιᾷ ἡ ῥηθεῖσα γενεαλογία, οἷς ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ κάλλους ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἑτεροίως ταῖς ποιητικωτέραις τῶν λέξεων χρώζεται. τοιαῦται δὲ μάλιστα τό, τε φορεῖσθαι ἤτοι φέρειν, οὗ θέμις φοραίνω ἢ φόρημι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται, καὶ τὸ θυέσας αὐτὶ τοῦ Θυέστης, ἐν τῷ αὐτὰρ ὁ θυέσ᾽ Αγαμέμνονι λέγων. οὗ ὁ μὲν ποιητικὸς χαρακτὴρ, κατὰ τὸ ἐπωτότα φοῖνιξ καὶ ἐπωνυμίαν Πυλοῦς. ὁ δὲ κοινὸς, κατὰ τὸ, πενέστης. ὀρέστης. ἀργέστης· Οτι βουλευόμενος ὁ βασιλεὺς πειράζεσθαι τῶν ἑλλήνων καθαγγέλλεται, ὡς ἂν γνῶ εἴτε θέλουσιν ἀφορμᾶσθαι εἴτε καὶ μή, καὶ παραπείλας τῇ τῶν γερόντων βουλῇ, αὐτιστατεῖν καὶ κωλύειν αὐτὸν ἐφ᾽ οἷς δηλονότι μέλλει δημηγορῆσαι ὡς Ζωὶ φυγῇ καὶ καταλύσει τοῦ πολέμου. εἶτα καθίζας πανελλήνων ἀγοράν, αἰτᾶται καὶ δημηγορεῖ τοιαῦτα, ἀφ᾽ ὧν φαίνεται μὲν κατασκευάζειν τὴν τοῦ λόγου ἀξίωσιν. τῇ δὲ ἀληθείᾳ, τὸ ἐναντίον τῇ ἀξιώσει σωλήνει. ἀξιοῖ μὲν γὰρ κατὰ τὸ φαινόμενον, φεύγειν ἀφέντας τὸν πόλεμον. καὶ ἔστιν αὐτῷ, πέρας τῆς δημηγορίας. αἱ δὲ κατασκευαὶ, δι᾽ ὧν δείκνυται δῆθεν τὸ δεῖν φεύγειν, τοὐναντίον ἅπαν συνάγουσιν, οὔτε σαθραὶ οὖσαι, ἀλλὰ καὶ λίαν εὐδιάλυτοι. καὶ οὕτω ποιεῖται δημηγορίαν τὴν λεγομένην ἐκ ματαιοσχοίνων. σχήματι γὰρ μόνῳ καὶ προσποιήσει. καὶ κατὰ μόνον τὸ φαινόμενον ὀρθῶς πολιτῶν, λέγει τὸ, φεύγωμεν. εἰ δὲ τῷ βάθει τῶν λεγομένων, καὶ τῇ τοῦ λόγου ψυχῇ, τὸ μὴ φεύγειν. καὶ κατασκευάζει καὶ βούλεται χρώμενος ἐννοίαις ἀμφιβόλοις τε καὶ διπλαῖς. καὶ ὡς οἷον εἰπεῖν, ἀμφιταλαντοις. δοκοῦσι μὲν κατασκευάζειν τὸ δέον εἶναι φυγεῖν, ῥεπούσας δὲ μᾶλλον εἰς τὸ ἀνάπαλιν. ὡς εἶναι δίκαιον τῷ λέγοντι, εἰπεῖν ὡς διαταῦτα μάλιστα οὐ φευκτέον ὦ βασιλεῦ, δι᾽ ἅπερ σὺ φεύγειν ἀξιοῖς. οὕτω τοίνυν ὁ βασιλεὺς τὴν δημηγορίαν ἐπιτηδείως κατασκευάζας, καὶ ἀφορμὰς εὐθὺς αὐτιλογιῶν τοῖς ἀριστεῦσι, παραδοκεῖ μὲν ἀπ᾽ αὐτῶν ὡς εἰκὸς ἐναντίωσιν καθαγίσασθαι καὶ παρήνεσεν, οὐ φθάνει δέ τις ἐκείνων αὐτιλαλῆσαι. καὶ ὁ ὄχλος πρὸς μόνον τὸ φαινόμενον ἀποβλὼν, ἅμα τε ἤκουσεν ὅτι φεύγωμεν, καὶ εὐθὺς ἀναστὰς, τῆς ἀξιώσεως ταύτης γίνεται. εἰ γὰρ καὶ ἄλλως ἐν τοῖς κινδυνώδεσι κατὰ τὴν ὁμηρικὴν ἱστορίαν ἐπείθοντο οἱ ἀχαιοὶ τῷ βασιλεῖ, καὶ μάλα ἤδεν οὕτω θεῖς, πολλῷ πλέον ἐν ταῦθα τοιοῦτοι γένοιντο ἄν. καὶ ὅρα τὸ ἐν τοῖς πρακτέοις ἀβέβαιον. ὁ γὰρ βασιλεὺς ὁ πυκνὴν βουλὴν ἀρτύνας, καὶ ἄρισα βουλευόμενος τὴν τῶν ἑλλήνων διάπειραν, μικροῦ δεῖν εἰς κακὸν ἦν ἀπώνατο τοῦ βουλεύματος. ἀλλ᾽ οὐκ ἤδη διαῤῥῦσαι καὶ κακῶς ἐβουλεύσατο. οὐ γὰρ ἅπαντος ὡς καὶ προείρηται, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων κριτέον τὰ πράγματα. ἔστι γὰρ οὗ καὶ βουλὴ οὐκ ἀγαθὴ, τὸ τέλος εἰς ἀγαθὸν ἀπέβη. ὁ ποιὰ τὰ τῶν Αθηναίων ὁ κωμικὸς εἶναι λέγει βουλεύματα. οὐκ ἤδη δὲ ἔχει τὸ τοῦ τέλους ἀγαθὸν, ἀγαθὴν ἂν εἴποι τις καὶ τὴν προηγησαμένην εἶναι βουλήν. οὕτω καὶ ἀγαθὴν συμβουλὴν, τέλος πολλάκις οὐκ ἀγαθὸν διεξέβη. καὶ οὐ δήπου τῇ τοῦ τέλους φαυλότητι, συναποδοκιμαστέον καὶ τὴν προ ταύτης βουλήν, ἀλλ᾽ αὐτὴν μὲν

ἀρδεκτέον. τὸ δὲ τέλος ἐπιγραπτέον τῇ τῶν πραγκτέων φύσει. ἅπερ ἐνδεχόμενα ὄντα, ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ ἄλλως ἐκβαίνοισι. τὸ τυχηδὲς ἔστιν οὗ, ἢ σωτηρίαν τοῦτος ἢ ἀντιπραττοντος ὡς ἔστιν οὐκ ἀπροσφυὲς εἰπεῖν ὅτι καὶ οἱ τοῖς τοιούτοις, οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὰς τύχας τὰς φρενας κέκτηνται. ἀγαθὴ μὲν ἡ βουλὴ τῷ βασιλεῖ. καὶ χρατηγικὸν ἡ περὶ τῆς μάχης διάπειρα τῶν χραπιωτῶν, ὡς γέγραπται. εἰ δὲ διεξέρχοιτο τὸ σκοπούμενον, ἀλλ' αὐτὸς μὲν συνίωστος. οἱ δὲ γέροντες, ἀντισήσονται τῇ τῆς τύχης ἀστάτῳ. καὶ κωλύσουσι τὸν λαὸν. μὴ ἀθροίζοντες εἰς αὖθις αὐτὸν, δυσθύμοισι τῷ βασιλεῖ τὸν σκοπὸν, ὡς μεταταῦτα φανήσεται. καὶ δείξουσιν οἷόν τε ἡ ζήτησις ἀγαθὸν, καὶ ὅτι καλῶς ὁ βασιλεὺς πεποίηκε τὸ προβούλιον. εἰ γὰρ μὴ τὴν τῶν γερόντων βουλὴν καθίζας, ἐδημηγόρησεν ἐκ πρώτης τὸ, φύγωμεν, οὐκ ἦν λῦσαι ὁ κωλύσων σπεδαννυμένην τὴν ἀγοράν. ἀλλ' ὥρμηντο λῦσαι οἱ ἔλλιπες φύγοντες. ὅρα δὲ ὅτι λύσεταί ποτε ὁ παυσανίας, ὡς μὴ σύνταῦθα ὁ βασιλεὺς, λέγων τὸ, φύγωμεν. καὶ ὅσα ἄλλα τὸ συμφέρον ὑπέβαλλεν. ὅτι δὲ ἡ δημηγορία τῷ βασιλεῖ ἐκμάτισαι, δῆλον ἐντεῦθεν. αὐτὸς μὲν γὰρ βούλεται φύγωμεν εἰπεῖν. τὰ δὲ εἰς ὅπερ σωωθοῦντα νοήματα, τὰ μὲν, φανερῶς εἰσι κωλυτικὰ τοῦ αὐτὸ τὸ φύγειν. τὰ δὲ, μέσως πως ἔχει. καὶ ἀμφοτέρων ὅτι σημαντικά, τοῦ τε φύγειν καὶ τὸ μή. καὶ ἀδηλίαν ἐμποιεῖ, ὁπότερον βούλεται. ἔθος γὰρ οὕτω πως τὰ τῆς δημηγορίας. ἐκ προοιμίου μὲν, οὕτως αὐτὸ προσφωνεῖ. ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες ἄρηος. εἶτα λέγει, ὅτι ὁ ζεὺς αὐτὸν ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. καὶ ἀχέτλιον ἐκεῖνον καλεῖ, διότι ἀποχόμενος καὶ καταναύβας τὴν τῆς τροίας ἅλωσιν, ναῦν ἐπάτησε. μὴ κελεύει δυς κλέα ἀρῆος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολλὼ ὤλεσε λαόν. εἶτα τὸν δία σεμνολογῶν, φησίν. οὕτω που δὴ μέλλει ἀποδημεῖν φίλον ἔσεν. λέγει δὲ καὶ ὅτι πολλὰ πόλεων κάρηνα ἐκεῖνος ἔλυσε καὶ εἰσέτι λύσει. μιᾷ δὲ ταῦτα αἰσχύνων οὐ ἕλληνας, φησὶν ὅτι αἰσχρὸν τόδε γ' ὅτι καὶ ἐπομβίοισι πυθέσθαι, μακρὴν ἤγουν μάτην οὕτω τοιόνδε τοσόνδέ τε λαὸν ἀχαιῶν, ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ἀνδράσι παυροτέροις, τέλος δ' οὔπω τε φαίνεται. εἶτα δηλῶν πόσον εἰσὶν οἱ τρῶες ὀλιγώτεροι, διδάσκει δι' ἀπαθετικοῦ τινος σχήματος, ὡς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται, πολὺ δεκαπλασίονας εἶναι τοὺς ἕλληνας τῶν ἐφεσίων τρώων, ἤγουν ἐπικατοίκων. οἷς καὶ μάλιστα μεμέληκε τῆς μάχης, ὡς τῶν ἐπικούρων εἰ καὶ ἐκ πολλῶν πόλεων ἦσαν ἠγχέασαλοι, ὅμως μὴ ὁλοψύχως μαχομένων. ταῦτα εἰπὼν, ἐπάγει καὶ ὅτι σύνεσι βεβάασι διὸς μεγάλου σύνοιστοί. καὶ δὴ δοῦρα στέσκοντε νεῶν. καὶ ἀσάρτα λέλυνται. καὶ ὅτι αἱ ἡμέτεραι ἄλοχοι μὴ τὰ νήπια τέκνα, κάθηνται προσδεχόμεναι ἡμᾶς. ἡμῖν δὲ τὸ ἔργον αὖτως ἀκράαντον, οὗ ἕνεκα δεῦρο ἤλθομεν. καὶ ζωὶ δύτοις ὡς ἤδη κατασκευάζας δῆθεν ὃ ἤθελεν, ἐπάγει. ἀλλ' ἄγεθ' ὡδὶ ἐγὼ εἶπω πειθώμεθα πάντες. φύγωμεν σὺν νηῒ φίλῃ ἐς πατρίδα γαῖαν. οὐ γὰρ ἔτι τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν. οὕτω τῆς δημηγορίας ἐξούσης τῷ βασιλεῖ, σκοπητέον τὰ κατ' αὐτήν. σκοπὸς μὲν γὰρ αὐτῷ δῆθεν, τὸ, φύγωμεν. τούτου δὲ προκατάρχουσι κεφάλαια, ταῦτα. μέμνησ διὸς ὡς ἀπατήσαντος. ὅπερ ἀδύνατον δειχθήσεται. καὶ ὄνειδος τῶν ἑλλήνων, διότι τοσοίδε καὶ τοιοίδε ὄντες, ζωὶ μακρὸν οὕτω πολεμιοῦντες, οὐκ ἤνυσαν ὁ προέθεντο. ἀλλὰ καὶ προσαιοῦχοι ἐλπιζόμενοι ἐπανελθεῖν τοῖς ἑαυτῶν, οἱ δὲ, οὐ τοιοῦτοι ἐπανελθύσονται. καὶ ἄλλα δὲ ἐφεξῆς ὡς φανήσεται κεῖνται κεφάλαια, οἷς οὐκ ἂν ἐπενεχθείη τὸ, φύγωμεν, δυναμένων τῶν ἀκουσάντων εἰπεῖν πρόσχε τέως τὰ ῥηθέντα ναῦν κεφάλαια, ὡς οὔτε ζεὺς ψεύδεται, οὔτε ἡμεῖς ἀκλεῶς οὕτω καὶ ἀγεννῶς ἀναχωρήσομεν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὰ δὲ κατὰ μέρος τῶν νοημάτων, τοιαῦτα. τὸ μὲν ὦ φίλοι, μέσως πως ἔχει. ὅτι τε φίλος ὢν ἐγὼ καὶ ἀκλεῶς ἀναζεῦξαι μέλλω, ὅμως δ' ἡμᾶς αἰδέσομαι. καὶ αὖ πάλιν. ὅτι φίλοι ὄντες ὑμεῖς, οὐκ ἂν αἰδεσθέ μου τὴν δυσκλείαν. οὐ δὲ θελήσητε δυσκλέα ἄρηος ἰκέσθαι. τὸ δὲ ἥρωες θεράποντες ἄρηος, φανερῶς ζωὶ κωλύσει ἔθετο, ὡς μὴ δέον ὂν τοῖς τοιούτοις φύγειν. ἐπαίρει γὰρ φασιν ἐπιτήδες αὐτὸν ἐπιτιμίοις,

μίοις, ὅπως αἰδοῖντο φεύγειν. καὶ ὅρα ὅτι οὐ ὅλους ἕλληνας, ἥρωας λέγει. θεράποντες δὲ ἄρηος οἱ στρατιῶται, ὡς καὶ διὸς οἱ βασιλεῖς. καὶ μουσῶν οἱ ἀοιδοί. τὸ δὲ ἄρηος, διὰ θεῖα ὁμήρου ἀῤῥήτως, ὁ ἄρεις αἰολικὴ, ὡς καὶ ἡρωδιανῷ δοκεῖ, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς σαφῶς δηλωθήσεται· τὸ δὲ ἄτῃ ἐνέδησε βαρείᾳ, ἀστείως τέτραπται. ὡς ἀπὸ δεσμοῦ βαρύνοντός τινα καὶ μὴ ἐῶντος προκόπτειν ἐφ' οἷς χρή. εἰ γὰρ καὶ τῇ μυθικῇ ἄτῃ ἀπαλοὶ οἱ πόδες, ἀλλὰ ἡ ἀληθὴς, βαρύνει δῆλον. τὸ δὲ τὸν δία ἀπατῆσαι μέλλει τὸ κατανεῦσαι, φανερῶς κωλύει τὸν ἀποστολον. οὐ γὰρ δυνατὸν ἐκεῖνον ψεύσασθαι μετὰ τινὰ κατάνευσιν, εἴπερ οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἔτερος ἐκείνου ἀπατηλὸν, ὅ, τι κεφαλῇ κατανεύσει. ὅτι δὲ κατένευσεν, οἱ γέροντες ἐν τοῖς ἑξῆς δηλώσουσι. καὶ ἄλλως δὲ οὐδεὶς λῦσαι δύναιτο ἐναντία ἑαυτῷ βουλεύσαι· τὸ δὲ εἰπεῖν ὅτι δυσκλέα με κελεύει ὁ ζεὺς ἀπελθεῖν, ἐπεὶ πολλὼν ὤλεσα λαὸν, οὐκ ἀφίησιν οὐ δὲ αὐτὸ τὸν ἀκούοντα, νοεῖν ὅτι θέλει ἀναχωρεῖν ὁ βασιλεύς. ψυχῆς γὰρ βαρυνομένης ὁ λόγος. συγκέκραται δὲ τὸ δυσκλέα ἐκ τοῦ δυσκλεέα. καὶ εἰσὶ καὶ πληθυντικὰ χρήσεις τοιαῦτα. ἄλλως μήν τοι σωτηρῆσθαι ὤφελον ἢ τοιαύτη περισυλλογίᾳ, ζῶν περιπασσομῷ, κατὰ τὸ, ὑγιέα ὑγιᾶ. δύφυεα δύφυᾶ. τὸ δὲ οὕτω σου δὶς μέλλει φίλον εἶναι, δηλοῖ τὸν δισταγμὸν τοῦ σωτηρήματος τοῦ δηλουμένου τὸ ἴσως, οὐ δὲ αὐτὸ γενναίως ἔχει πρὸς δημηγορίαν. οὐ γὰρ δισταζειν δεῖ τὸν θεῖοι μεγίστοις οὕτω βουλεύμενον, ἀλλὰ ἀξιομαχικῶς ἀρφαίνεσθαι· τὸ δὲ ὃς πολλὰς πόλεις κατέλυσε καὶ ἔτι λύσει, οὐδ' αὐτὸ συμβάλλεταί τι πρὸς τὸ, φύγωμεν, ἀλλ' ἀναμνησίς ἐστι τῶν προτέρων ἀνδραγαθιῶν, ἐν αἷς πολεμοῦντος Αχιλλέως, εἰκοσιζεῖς εἷλον πόλεις. ὅθεν οὐκ ἀδυνατον καὶ τὴν τροίαν αἱρεθῆναι καθὰ καὶ ἐκείνας. ἐνταῦθα δὲ σκεπτέον ὅπως τὸν σημαίνει τὸ καταλύειν καὶ τὸ λύειν, ὡς δεσμοῦ μέν τινος ὄντος τοῦ οἰκοδομεῖν. λύσεως δὲ τῆς καταῤῥίψεως· τὸ δὲ αἰσχρὸν ἐστὶν λαὸν τοσοῦτον τῷ πλήθει καὶ τοιόνδε τῇ ἀνδρίᾳ, μαλῳ οὕτω πολεμεῖν ὀλιγοστοῖς ἀνδράσιν, ἐπ' οὐδενὶ τέλει, ἀναζῳήτως ἐμποδιστικὸν τοῦ φεύγειν ἔστιν ὡς μὴ ἀλλ πρέπον ὂν ἐπονειδίστως φεύξεσθαι τοῖς τοιούτοις. καὶ ἄλλως δέ φασι ταχεῖαν ἐπιθήσεται τὴν νίκην, εἰ πολεῖοις αὐτοὶ τῶν τρώων καὶ ἰσχυρότεροι. καὶ διὰ δὲ ἔτεροι σύμμαχον, οὗ κράτος ὅτι μέγιστον. ὅθεν ὁ πυθαγόρας λαοῶν, φησί. θεός ὅτι τὸ πάντων κρατοῦν. ὅς γε καὶ πολέμων ἐξουσίαν ἔχει. τίς ἀλλ δ' εἴην ἐγὼ. αἰολέων δὲ ἡ τοῦ μαλῳ βραχυλογία, ἐκ τοῦ μάτην. ὧν καὶ τὸ ἄλῳ ἐκ τοῦ ὀπίσω· καὶ τὸ ὃ ἐκ τοῦ ὅτι. καὶ αἱ ἀρκτικαὶ δὲ τοῦ δῶμα δῶ. καὶ ῥᾴδιον ῥᾳ. καὶ κρῖμνον κρῖ, καὶ τῶν ὁμοίων. ἔτι δὲ καὶ αἱ συγκοπαὶ. τῶν δ' αὐτῶν ὡς ψιλωτικῶν, καὶ τὸ αὔτως. οὐ γὰρ ἀναντῐῤῥήτως διαζεύγνυται ὡς φανεῖται καὶ ἐπιθήσω· τὸ δὲ σύνεα δὴ βεβήκασιν εἰσὶ μὲν οὖν, οὐ δ' αὐτὸ προτρεπτικόν ὅτιν εἰς τὸ φυγεῖν. εἶχε γὰρ ἂν τις εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἦν ἡμῖν καιρὸς τὴν τροίαν ἁλῶναι ὁ σύμπας στρατὸς, ὡς ἤδη τῶν σύνεα βεβηκότων, καιρὸν ἔστι τοῦ φυγεῖν. δεκάτῳ δὲ σφίσιν αὐτῷ ἁλῶναι τὴν τροίαν ἔδει. οὗ παρελθόντος, καιρὸς ἦν ἀναχωρῆσαι. ἐπεὶ δὲ οὕτω παρῆλθεν ὁ δέκατος, μενετέον ἀλλ' οὐ φευκτέον. καὶ ἐνδεκτέον τὸ πέρας τῆς μάχης. τὸ δὲ τὰ δοῦρα κάπτειν καὶ τὰ σπάρτα λελῦσθαι, ἀριδηλότατα κώλυμά ὅτιν οὐ μόνον φυγῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπωλῆς ἐπανόδου. διαζεύγνυται γάρ φησι μὴ τὸ πλέον τοῦ κινδύνου τοῖς ἕλλησιν ἐν τῷ νόσῳ γενέσθαι, ναυαγίοις περιπεπωκόσι διὰ τὴν τῶν νεῶν σαθρότητα. ὅθεν τινὲς καὶ οὐ τοὺς καλχαντα καὶ αμφίλοχον, πεζοὺς ἀπαλλαγῆναι φασὶ. μαντικοὶ γὰρ ὄντες, προῄδοντο τὸν ἐν θαλάσσῃ κίνδυνον. ἔθος δέ φασι τὸ νόημα εἶπεν ἄν τις τοῖς ἕλλησι καλῶς διὰ ὀρθοῦ ἀπωλέεσθαι αὐτοὺς ἐκώλυε. πρὸς μήτοι τὸ φαινόμενον, βούλεται λέγειν ὅτι, φευκτέον πρὶν διαφθαρῆσαι ἡμῖν αἱ νῆες τέλεον. καὶ τὸ ἐᾷς ἀλόχους δὲ μὴ τὰ τέκνα προσμένειν οὐ ἕλλησι, αὐτοὺς δὲ μηδὲν ἐπὶ αὖσαι, ἐπαμφότερα νοεῖται. ὅτι τε ἐπανιτέον τοῖς πολεμίοις. ἵνα ἐ καὶ μὴ μὲν λαφύρων ἐπανέλθωμεν, κλῶ γοῦν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπανασωσώμεθα. καὶ ὅτι οὐκ ἐπανιτέον ἀκλεῶς ἐστὶ ἀπολέσῳ ἔργῳ, ἵνα μὴ ἐλπίσας ἐκείνας αἰσχύνωμεν. καὶ τὸ τῶν σύνεα δὲ, ὁμοίως

διαλόην ἔχει. οὐ φευκτέον ὡς τοῦ χρόνου τῆς ἀλώσεως πληρουμένου. καὶ φευκτέον δηλ. τὸ ἀποφευκτὸν τοῦ τοιούτου χρόνου. καὶ τὰ ἄλλα δὲ ὁμοίως ἀμβιβαθήσεται κατὰ συνοίαν διαλαγῆς. νικῶσι μέντοι αἱ τοῦ φεύγειν ἀρετρεπτικαί, διότι συταῦθα ἔστι τῷ βασιλεῖ ὁ τῆς δημηγορίας σκοπός. μόνον δὲ ἀπὸ πάντων, τὸ, οὐ γὰρ ἔτι τοίνυν αἱρήσομεν βύρσαν γυμνοῦν, παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ὡς παντελῶς λύον τὴν ἔμφασιν καὶ μὴ νοούμενον συ διαλότητι κατὰ ἀκολουθίαν τοῦ, φεύγωμεν. φασὶ δὲ καὶ ὅτι σύ τισι τῶν αὐτηρεφῶν, οὐ δὲ ἐφέρετο τὸ τοιοῦτον, ὡς ἀφανιστικὸν τοῦ χαμαιζηλοῦ. Ορα δὲ καὶ σὺ τῷ ἀλλ' ἄγετε ὡς ἐγὼ εἶπω πειθώμεθα πάντες, ὅτι τὸ πάντες, οὐ μάτην παρέρριψεν ὁ ποιητής. ἀλλ' ἵνα τις τῶν γερόντων συτεῦθεν λαβὼν ἀφορμὴν, ἀπάρξηται αὐτιλέγειν ὡς σὺ τῷ προβουλίῳ ἤδη ὥρισαι. εἰ καὶ μὴ ἔφθη τις οὕτω ποιῆσαι, κινηθείσης τῆς ἀγορᾶς. ἔχει δέ τι βαθύ, καὶ τὸ πειθώμεθα. εἰπὼν γὰρ πειθώμεθα, καὶ ἑαυτὸν τοῖς πειθομένοις συνετάραχεν. αὐτὸς δὲ οὐ μόνον οὐ πείσεται, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἄλλοις κωλύσει. καὶ τὸ φεύγωμεν δὲ, ἄρισα τέθεικεν, ἵνα τις αὐτεπεῖν ἔχῃ διατί φευξούμεθα μηδενὸς διώκοντος φανερῶς. εἰ καὶ οἱ ἀκροαταὶ μηδέν τι περινοούμενοι, τῶν λεγομένων ἐγένοντο. καὶ πάνυ δύπειθεῖς ὄντες κατὰ τὸ καὶ οἱ πείθονται ἀχαιοὶ, δύθις αὐίσανται. καὶ τὸ νόσου γίνονται κατὰ τὸ βασιλικὸν κέλευσμα. οἱ δ' αὐτοὶ μετ' ὀλίγα κῆ τῷ Οδυσεῖ κεραυνόοντι μὰ τοῦ βασιλικοῦ σκήπτρου, ἔᾶον πείθονται. τὸ δὲ πατρίδα γαῖαν, συτελῶς καὶ νῦν τέφρασαι, ὡς καὶ σὺ ἄλλοις, κῆ σὺ τῷ, φράζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. σὺ οἷς ὅρα ὡς τὸ μὲν πατρίδα γαῖαν, ὅλῳ τὸ ἀχάσμενον στοιχεῖ τῷ γ' σὺ τῷ, γαῖαν· Τὸ δὲ πατρίδος αἴης, ἀπεσράφη αὐτὸ, οἷα καὶ αὐτοῦ δίχα σύφωνον ὄν. καὶ οὕτω μὲν ἔσται. πατρίδα δὲ μόνος εἰπεῖν, ἐλλιπῶς ἔχει ὥσπερ καὶ τὸ πατρὶς καθὰ μυριαχοῦ φαίνεται. πατρίς τε γὰρ γῆ δηλαδὴ ἡ ἐκ πατόρων. καὶ ὁ πατρίδα δὲ εἰπὼν, γῆν σωφλάγει. πρωτότυπον δὲ πατρίδος, ἡ πάτρα. ἧς χρῆσις καὶ σὺ τῷ σὺ δ' ἐς πάτραν πλύναμεν. καὶ σὺ τῷ ὅρκοις προδοῦσα καὶ πάτραν. οὐχ ὑπορριστικὸν δὲ ἡ πατρὶς, ὡς οὐ δὲ ἡ μητρὶς. ἀλλ' ἀπλῶς παράγωγον. ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ γῶ τὸ χωρῶ, καὶ τίκτω γέα ὅλῳ τοῦ ἐ ψιλοῦ, ὅθεν κατὰ κράσιν τὸ, γῆ. ἔτι δὲ καὶ γαῖα ὅλῳ διφθόγγου, ὡς τὸ μᾶ μαῖα, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ. παρ' οἷς, καὶ ὅτι γαίεται πρὸς τὴν γαῖαν οἱ Γαλάται. οἱ τῆς οἰκείας ἐκπεσόντες, Γαῖαν ἐζήτουν ἐφ' ἧς οἰκήσουσι. καὶ ὅτι ἐκ τῆς γαίας, καὶ γαῖος ἀπόγειος ἄνεμος. καὶ βοῦς γαῖος ὁ ἐργαζικὸς. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γέα ὁ γεάφεται ὅλῳ τοῦ ἐ ψιλοῦ, γέϊος. ἢ καὶ ἄλλως γαῖος παρὰ Ιταλιώταις καὶ Ταραντίνοις, ὁ μάθιος. ἔστι δ' ὅτε, κῆ ὁ παχὺς καὶ αἰσθητῶς ἄνθρωπος. τὸ δὲ παρῆχθαι τὴν γαῖαν ἀπὸ τῆς γῆς, ἵνα ᾖ ὡς σελήνη σελιναία, οὕτω γῆ γαῖα, οὐκ ἀρέσκῃ τοῖς παλαιοῖς. καὶ καλῶς ἄρα ἔδοξε. ἐχρῆν γὰρ τῷ λόγῳ τούτῳ, τὴν γαῖαν μὴ προβριστοῦσθαι, ἀλλὰ προεύεσθαι· Σχέτλιον δὲ τὸν δία καλεῖ, ὡς σχετλιοποιόν. κῆ τὸ σχετλιάζειν πολλοῖς γνόμενον αἴτιον. ὅτι κῆ ἄλλως οὐχ ὑβριστικὸν ἀεὶ τὸ, σχέτλιος, σὺ οἷς ἐξῆς ἀριδήλως φανήσεται. σχέτλιος γὰρ ἔοικε λέγεσθαι, ὁ πολέον τοῦ δέοντος κῆ ἐφ' οἷς οὐ καιρὸς, προθυμούμενος. κῆ ὡς εἰπεῖν, ὁρμητίας. ὃν ἔδει σχίσθαι κῆ τλῆναι, κῆ μὴ ὁρμᾶσθαι εἰς τὰ παρόντα. ὥσπερ δὲ τὸ νήπιος πρὸς τὸν ποιητὴν, λέξις ὅλην ζωηφωνητικὴν ζωὴ τοῖς μὴ κατὰ βαθεῖαν συέσιν γνομένοις, οὕτω καὶ τὸ σχέτλιος, ζωηφωνεῖται ὡσεὶ πολὺ τραχυτέροις καὶ αὐθεκάστοις προσώποις. ἔστι δὲ ὅτε σχέτλιος κῆ ὁ πολλὰ αἰσχύνως καὶ τλας· Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς πού τινα ὑποσχόμενον εἶτα δὴ ἀπατήσαντα, λεχθείη ἂν τὸ σχέτλιος. ὃς πρὶν μύ μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσε. νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο. ὅτι δὲ ὅλην οὐ μόνον κακὴ ἀπάτη, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, Αἰσχύλος δηλοῖ, εἰπὼν ἀπάτης δικαίας, οὐκ ἀποστατεῖ θεὸς. εἴη δὲ ἂν ἀπάτη ἀγαθὴ, ἡ σὺ καιρῷ. κῆ οὐ δ' ζωιβλαβής. τῇ δὲ τοιαύτῃ γνώμῃ, συμφωνεῖ καὶ Ηροδότου τὸ, σύθα χρή τι ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. οὕτω καὶ δόλιος Οδυσεὺς, κατὰ ἔπαινον. καὶ πᾶς δὲ ὁστισοῦν στρατηγὸς. ἀπάτη δὲ καὶ ἀπατῶ, γίνεται ἐκ τοῦ ἀ στρητικοῦ κῆ τοῦ πάτος ἡ τετριμμένη ὁδός.

ἀπάτη γὰρ ὄδιν ἡ τῷ ὀρθοῦ ἔκνυσις εἰς τὸ πλάγιον καὶ δόλιον. τάχα δὲ ἢ ἐκ τῷ ἀτῶ τὸ πλάπω, καὶ ἐκ τλῆς ἄτης, γίνεται ἡ ἀπάτη καὶ τὸ ἀπατᾶν, ὡς καὶ ἐκ τῷ ἰδεῖν τὸ ἀπιδεῖν. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ ῥηθήσεται τι περὶ τῷ ἀπατᾶν. Τὸ δὲ οὕτω που δὶ μέλλει κατὰ λέξιν μίαν παρῳδηθὲν, γένοιτ' ἂν οἰκεῖον ῥηθῆναι τινὸ τινος ἀφρουμένου τοῦ θείας οἰκονομίας. οἷον οὕτω που θεῷ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶν. σρατηγῷ δὲ ἢ μάλιστα γε ναίῳ βασιλεῖ πρέπον τοῦτο ἐξελεχθῆναι τὸ, ὃς δὴ πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. τῷ, γὰρ κράτος ὄδι μέγιστον. ἔστι δὲ τὸ ἠδ' ἔτι καὶ λύσει, αὐτὶ τῷ, καὶ ἔτι λύσει. ὥστε πρίτιος κεῖται ὁ καὶ ξυνέσεως. μεγαλοπρεπῶς δὲ εἴρηται τὸ κάρηνα, ὀλίγας ὑψηλὰς πόλεις τοῦτο δόξους. εἰ δὲ κάρηνα πόλεων τετόλμηται εἰπεῖν ἀπὸ τοῦ ἀκροπόλεις, ἢ ἀπλῶς τὰς ἐξοχὰς καὶ οἷον κορυφὰς, ἀσφαλῶς ἂν ποιῶν, καὶ πόλεως ἐρεῖ κρήδεμνα. κεφαλὴ γὰρ ἤτοι κάρηνόν κόσμος, τὸ κρήδεμνον. ὁ καὶ ἐπίκρανον κεφαλὴ, ἡ γραφὶς φησίν. ἣν ξυλοῦσι καὶ οἱ ἱππος ἐπίκρανον φάλαροι. εἰ δ' οὕτω ταῦτ' ἔστι, προσφυῶς Εὐριπίδης που περὶ τροίας φησὶ τὸ, ἀφ' δὲ στεφάνας κέκαρται πύργων. ὡς γὰρ κρήδεμνον κεφαλὴ, οὕτω καὶ τὸ στεφανοῦσθαι αὐτῆς ἴδιον. ἤδη δέ ποτε καὶ τὸ κείρεσθαι. διὸ οἷα συσείχως ἔχοντα, χρησάμενοι εἰς μίαν τροπήν. ὡς δὲ καὶ πίθου κρήδεμνον λέγεται, ἡ Οδύσσεια δηλοῖ. ὅρα δὲ ὅτι οὐκ αἴρει οὐ δὲ ἀθηνᾶ ἡ συοῖ τινὶ τῶν πόλεων ἄλωσιν ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ τῷ δὶ ἐπιχαίρει ὡς ἐφόρῳ τῶν στρατευμάτων. διὸ κατὰ Ηρόδοτον, χάρες δὶ στρατίῳ θυσίας ἀναγκαῖον. καὶ ἡ θυγάτηρ ἀθηνᾶ, στρατία. ἴσως δὲ κάρηνα πόλεων, καὶ αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν. ἦγον οἱ βασιλεῖς. Επιστέον καὶ ὅτι ὁ δυσαναχετῶν ἐπί τινι κακῶς νομίζω, ἐρεῖ ἂν ὡς αἰσχρὸν τόδε γ' ὄδι μὴ ἐνομίσοισι πυθέσθαι. ὅτε εἰ μὴ ἐπὶ πολέμῳ ἡ αἰχμὴ, πρέπει ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ, μαλ' οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν, ἀπρηκτον πόλεμον, μὴ ἑξῆς ὡς προέκκειται. μὴ ὅτι ταυτολογεῖ τὸ πολεμίζειν μὴ τὸ μάχεσθαι. μὴ ὅτι τὸ τέλος οὔπω τι πέφανται, αὐτὶ τῷ πέφυκεν ἀπὸ τῷ φαίνω. ὥσπερ μὴ ἀπὸ τῷ ξηραίνω ἐξήρανται. οἷον ἐξήραναι ἡ χεὶρ. πολλαὶ δὲ μὴ ἕτεραι τοιαῦται, αἱ οἷς μὴ τὸ κατέξαναι δέμας, παρ' Εὐριπίδη. μὴ πέφανται λιμήν. καὶ παρὰ σοφοκλεῖ, κλεινὸν ἔπος πέφανται.

Εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλοιμι Αχαιοί τε τρῶες τε
Ορκια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,
Τρῶας μὲν λέξασθαι ἑφέστιοι ὅσσοι ἔασιν,
Ημεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Αχαιοί,
Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεύειν,
Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.
Τόσσον ἐγώ φημι πολέας ἔμμεναι υἷας Αχαιῶν
Τρώων, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπίκουροι
Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν.
Οἵ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ ἐάσ' ἐθέλοντα
Ιλίου ἐκπτολίεθρον ὑπερμενέος πτολίεθρον.
Εννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί.
Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυται.
Αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι, καὶ νήπια τέκνα,
Εἵαται ἐν μεγάροισι περιδέγμεναι. ἄμμι δὲ ἔργον
Αὖτως ἀκράαντον, οὗ εἵνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα.
Αλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Ως φάτο. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε
Πᾶσι μετὰ πληθὺν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.

ὅτι θέλων δεῖξαι ὁ ποιητὴς ὑποδεκαπλασίονας εἶναι ὡς προείρηται τῶν ἑλλήνων τῶν ἐφεσίους τρῶας, χρᾶται τοιούτῳ σχήματι ὑποθετικῷ. εἴπερ γὰρ ἐθέλοιμεν ἀχαιοί τε τρῶες τε ὅρκια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθῆμεναι ἄμφω, τρῶας μὲν λέξασθαι ἠγοντ' ἂν λέξασθαι ὅσοί εἰσιν ἐφέσιοι, ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθέμεν ἀχαιοί, τρώων δ' ἀνδρα ἕκαστον ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν, πολλαί κεν δεκάδες δεύοιατο οἰνοχόοιο. λέγει δὲ ὅτι ἐαν καθ' ὑπόθεσιν ὁρκίων ἡμῖν γενομένων, καὶ πολέμου ἀοχῆς ὁριθείσης εὐπαύσθου, ἡμεῖς μὲν δικαιυμόνων νόμῳ ἀνακλιθώμεν, ἑλοίμεθα δὲ οἰνοχεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐφεσίων τρώων διαιρεθέντες κατὰ δεκάδας, ἵνα ἑκάστῃ δεκάδι ἑλληνικῇ τρωικὸν εἷς οἰνοχόον, πολλαὶ ἂν δεκάδες δέοιντο καὶ οὐκ ἔχοιεν τὸν οἰνοχοήσοντα. ὡς ἐκ τούτου φαίνεσθαι πολλαπλασίους, ἤγουν ὑποδεκαπλασίους εἶναι τῶν τρώων τῶν ἑλλήνας. διὸ καὶ λέγει θαυμασικῶς, τόσσον ἐγὼ φημι πλέας εἶναι ἀχαιοὺς τρώων, οἱ ναίουσι κατὰ πτόλιν. ἔστιν δὲ ἑρμηνευτικὸν ὅτι τῶν ἐφέσιοι. ἐφέσιος γὰρ, ὁ κατὰ πόλιν οἰκῶν, καὶ ἑσίαν ἔχων. οἱ δὲ ἐποίκουροι, κατὰ ἔθνος τὸν λόγον ἐφέσιοι. οὕτω δὲ καὶ αὐτοτρόπως τὸ ὑπερμενεῖ διὰ ἑρμηνεύων, ἔφη. τῷ γὰρ κράτος ὅτι μέγιστον. καὶ κατατρόπως δὲ ἐπῶν, οἳ με μέγα πλάζουσιν, ἐπάγει διασαφῶν. καὶ οὐκ ἐῶσιν ἐκπρόσαι ἴλιον. οἱονεὶ λέγων ὅτι πλάζεσθαι λέγω, τὸ μὴ ἐᾶσθαι ἑλεῖν τὴν ἴλιον· Ορα δὲ τὸ ἄμφω, τεθὲν ἐπὶ τρώων καὶ ἑλλήνων. οὐ γὰρ μόνον ἐπὶ δύο προσώπων ἡ λέξις τίθεται, ὡς ἐν τῷ ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύο λαῶν ἢ στρατευμάτων, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἀριθμηθῆναι ἄμφω· Σημείωσαι δὲ καὶ τὴν καινότητα τοῦ σχήματος. τοῦ, τρῶας μὲν λέξασθαι. ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθέμεν. ὤφειλε μὲν γὰρ εἰπεῖν, τρῶας μὲν λέξασθαι, ἡμᾶς δὲ διακοσμηθῆναι. ὁ δὲ, καινότροπον ἐσχημάτισεν. οὐκ ἀκολούθως τῷ τρῶας, ἐπενεγκὼν τὸ, ἡμεῖς. διὸ ἔνιοι αὐτηρεφέστερον εὑρῆσθαι φασὶ, τρῶες μὲν, ἵνα ὁμοίως ἐπάγηται τὸ, ἡμεῖς δέ· Ορα δὲ καὶ τὴν συγκοπὴν τοῦ πλέας, ἀντὶ τοῦ πλέονας, καὶ ἔστιν ὁμοία τῷ, χερὶ καὶ τοῖς τοιούτοις. συγκέκοπται δὲ ὁμοίως καὶ τὸ κοσμηθέμεν. οὗ τὸ δεύτερον εἶναι ἀκολούθως, κοσμηθεῖτε. τὸ δὲ τρίτον, κοσμηθεῖεν, κατὰ δεκάδας δὲ διαιρεῖ τοὺς δικαιυμόνας ὁ βασιλεὺς, ἐπεὶ φασὶ ἔθος ἦν μὴ πλέονας τῶν δέκα συνεδρίειν. ἰσορρεῖ γοῦν καὶ ὁ σοφώτατος Ιάμβλιχος, τὰ πυθαγορικὰ συσσίτια, μὴ ἔχειν πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνδιαζευγμένους. φασὶν δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, καὶ ὅτι μεγαλοπρεπῶς καὶ ἀστείως ὁ βασιλεὺς καὶ ἐν τῷ καθ' ὑπόθεσιν τούτῳ συμποσίῳ, δουλείαν τοῖς τρωσὶν οἰωνίζεται. ὑπηρετικὸν γὰρ τὸ οἰνοχεῖν. λέγουσι δὲ καὶ ἐπίτηδες οἰνοχεύειν εἰπεῖν τοὺς τρῶας, ἢ μυκτηρίζοντα εἰς τὸν Γανυμήδην, ὃν λόγος ἦν οἰνοχεύειν τῷ διὶ τρωικὸν ὄντα, ὡς δι' ἐκεῖνον βιούτους εἶναι καὶ τοὺς τρῶας, ἢ διαπαίζοντα ἐκείνους ὡς ἐν συμποσίοις ἀλαζονευομένους. παρασημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι, ἴλιον μὲν ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ τὴν τροίαν λέγει, ἐθνικὸν δὲ οὐδαμοῦ λέγει τοὺ ἰλιεῖς, ἀλλὰ τρῶας ἅπανταχοῦ. οὕτω καὶ τὴν Εὔβοιαν οἶδε, τοὺς πολίτας οὐ λέγει εὐβοεῖς, ἀλλὰ ἀβαντας. ἔστιν δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται γινόμενον. παραπηγνύουσι δὲ σημείωσιν ἐπὶ τοῦ τῆς τοῦ Αχιλλέως ὕβρεως, ἐπιόντος οἰνοβαρῆ τὸν Αγαμέμνονα ἰδοὺ γὰρ φασιν ἐνταῦθα τοὺ ἕλληνας ἀριθμῶν, ἀπὸ συμποσίου τὴν μέθοδον ἔλαβεν, ὡς φίλοινος καὶ ἐπὶ τοιαῦτα κεχηνώς. εὖην γὰρ καὶ ἄλλως μεθοδεύσαι τὴν αὐτῶν ἀρίθμησιν· Τὸ δὲ ὑποδεκαπλασίους εἶναι τῶν τρώων τοὺ ἕλληνας, ὑπερβολικῶς εἰρῆσθαι φασὶ. λέγοντες, τρώων μὲν εἶναι μυριάδας πέντε. ἑλλήνων δὲ δώδεκα. ἡ κατὰ τὸν Αρίσταρχον, δεκατέσσαρας καὶ δύο χιλιάδες, καὶ τριακόσιοι εἴκοσι· Σημείωσαι δὲ ὅτι Αγαμέμνων μὲν ἀχαιοῖς δέκα, σύα ποιήσας οἰνοχόον τρῶα, μετρίως ἔφη. ὁ δὲ παρ' Ηροδότῳ Ξέρξης, ὀκτακοσίους μετρεῖ τοὺ ἑαυτοῦ, εἰπὼν πρὸς Δημάρατον, ὅτι τῷ στρατῷ τῶν Λακεδαιμονίων συγκρινόμενοι, πλείονες τοῦδε σύα ἕκαστον γινόμεθα ἢ χίλιοι· Τὸ δὲ ἐγὼ φημι, σεμνύνεται ὡς ἀξιωματικῶς λεχθέν. οὐ γὰρ ἔφη, ἐγὼ οἶμαι. ἀλλ' ἐγὼ ἀποφαίνομαι· Τὸ δὲ ὅρκια ποιησάντες, ἀντὶ τοῦ τελέσαντες. θύσαντες. ἔστιν γὰρ δηλοῖ τὸ ταμόντες. ἀφὸ τομῆς γὰρ ζώων θυομένων οἱ ποιη

μεγάλοις ὄρνισι ἐϊκασθῆ. ἀεὶ τοίνυν οὕτω λέγει ὁ ποιητὴς κατὰ διάλεκτον ἰωνικήν, ὡς καὶ παρὰ Ηροδότῳ ἔστιν ὀρρεῖν· Ισέον δὲ ὅτι πάνυ ὀνειδιστικῶς εἶπων καὶ ποιμενικῶς ὁ Διομήδης καταλασίοις ὄνυξιν οὐκ ἔλλιπας τῶν τρώων, ὅμως μηδὲν αὐτῷ εἰς κρίσιν νίκης ἡ ἧττης, παραμυθεῖται προσηνέστερον ὁ ὄνειδος, ἐπαγαγὼν ὅτι ἀλλ' ἐπίκουροι πλείων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες εἰσίν. αἰνίζόντες τοῖς τρωσὶ τὸ ἐλάττωμα. οἱ μὲν μέγα πολλοῖσι, καὶ τὰς ἑξῆς. ἐν οἷς καὶ τὸ διὸς μεγάλου σύναυτοί. καὶ τὸ δοῦρα σέσηπε. καὶ σπάρτα λέλουται. καὶ τὸ νήπια τέκνα. καὶ τὸ, ἔργον ἀκραάντον οὐ ἕνεκα δεῦρ' ἱκόμεθα. ὧν ἡ πρόοχὴ πρὸς ἱστορίαν. σύνεα δὴ βεβάασι, καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται. δι' ὧν ὀνειδίζει τῷ ἑαυτοῦ συμμαχικῷ ὁ βασιλεύς, ὡς δέον οὐ ἀναχωρῆσαι, εἴπερ οἱ μὲν ἐπίκτητοι τῶν τρώων, οὕτω μάχονται, αὐτοὶ δὲ οὐκ εἰσὶν ἀξιόμαχοι πρὸς ἐκείνους. καὶ ἆρα τό, τε πολλέων ἐκ πολίων, κάλλος τι ἔχον παρηχητικόν, καὶ τὸ τοιόνδε τοσόνδε τε, καλὸν ὂν ὡς πάρισον, καὶ τὸ, πολλοῖσιν, αὐτὶ τοῦ ἀφθόνως πᾶσι σκοπουῦ. χρησιμεύει γὰρ ὅδε εἰς τὸ παλιμπαλαγχθέντας, ὅπερ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται· Τὸ δὲ βεβάασιν, ἰωνικὴν ἀπέλθυσιν ἔχει τοῦ κ'. καὶ συσολὴν τοῦ ι' εἰς α'. καὶ γενικῇ κατὰ κρᾶσιν τὸ βεβᾶσι, κατὰ τὸ ἑστήκασιν ἑστᾶσιν ἑστᾶσι. διὸς δὲ μεγάλου σύναυτοί, αὐτὶ τοῦ ἡλίου. μέτρον γὰρ κυνάλωπος ἡλιακῆς ὁ χρόνος ὅδιν. εἰ δέ που καὶ κρόνος μέγας δύρηται λεγόμενος, δύρίσκεται δὲ, οἰκεῖον καὶ ἐκεῖ τὸ μέγας, ὡς τὸ τοῦ ἀστέρος πολὺ μέγεθος· Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ σύναυτὸς γίνεται μὲν ἀπὸ τοῦ ἰαύω τὸ διατρίβω. δηλοῖ δὲ χρόνον μακρόν. ἰαύειν μὲν γὰρ τὸ διατρίβειν. διατρίβων δὲ τὸ ἀργεῖν. σύναυτὸς γοῦν, χρόνος ὁ διατριβὴν ἔχων, καὶ μὴ ζώντομος. διὸ καὶ ἐπίθετον τοῦ ἔτους εἴληπται πρὸ τῷ κωμικῷ, ἐπόντι ἐτῶν σύναυτῷ· Τὸ δὲ δοῦρα σέσηπεν, ἀττικόν. Αθηναῖοι γὰρ πολιθωτικῶς οὐδετέροις, σύκα ἐπάγοισι ῥήματα· Τὸ μέντοι σπάρτα λέλουται, κοινόν. διὸ καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι σὺν σίχῳ ἔθηκε τὴν ἀτθίδα καὶ τὴν κοινὴν χρῆσιν. δοῦρα δὲ νεῶν, πρὸς διασολὴν τῶν τε κατὰ τὴν μάχην καὶ τῶν ἀπύλως ξύλων. κατὰ τὸ ἀνήλυθεν ἐκ δάρυ γαίης. παθητικὸν δὲ τὸ σέσηπε καθὰ καὶ τὸ διέφθορεν, ἐν τῷ μανόμενε φρένας ἠλὲ διέφθορας. τινὲς μέντοι αὐτὸ ἐνεργητικῶς νοοῦσιν, ἵνα λέγῃ ὅτι διέφθαρκας αἃ εἶχες φρένας. αὐτοὶ δὲ πραφέροισι καὶ χῆσιν ὁμοίαν ἐκ Μεναίσθου τὸ, εἰ δ' ἔστιν οὗτος τὴν κόρην διεφθορὼς, καὶ Αριστοφάνους τὸ, διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν. ὥστε διέφθορέ τις φασὶν ἕτερον. διέφθαρται δὲ ὑφ' ἑτέρου. προσθετέον δὲ καὶ Σοφοκλέους τὸ, ζωὰς οὔσας τέ μου καὶ ζωὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορας· Σπάρτα δὲ τὰ χοινία, ὡς ἀπὸ παλαιοῦ ἔθους. ἐοίκασι γὰρ ὁ δὴ καὶ νῦν πολλαχοῦ γίνεται, σπάρτων φυτοῖς χρᾶσθαι οἱ παλαιοὶ εἰς πλοκὴν χοινίων. καὶ ἦν ἐν λόγῳ σπάρτος ἰβηρικὴ πρὸ τοῖς παλαιοῖς. λέγει δέ που καὶ μῆν σπαρτοφόρον ὁ γεωγράφος. καὶ χοινοπλοκικὸν σπάρτον. καὶ μέχρι δὲ νῦν εἴδός τι χοινίου οἱ ἰχθυοβόλοι, σπαρτίναν ὀνομάζουσι. καὶ ὁ κωμικὸς δέ που παρεμφαίνει ἐν τοῖς ὄρνισιν, σὺθα παίζων πρὸς τὴν λακωνικὴν Σπάρτης ὡς παρωνυμουμένης ἀπὸ φυτοῦ σπάρτου. φησὶ μὴ ἂν δεηθῆναι σπάρτης, κειρίαν ἔχων. ἤτοι μὴ δεηθῆναι σπαρτίνου πλέγματος, ἐὰν ἄλλως ἔχῃ κειρίαν. ἤτοι δεσμὸν κλίνης. ἀλλὰ τί πλείω λέγειν, ὅπου καὶ χοῖνος ἐκ τοῦ φυτοῦ τῆς χοίνου λέγεται, ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἐκ φυτῶν χοίνων ἐπλέκοντο τὰ τοιαῦτα. ὃ καὶ νῦν ἔτι πολλαχοῦ παραμένει. ἐν γοῦν Πελοποννήσῳ πολλοὶ οὕτω ποιοῦντες, ζωπλέγιον καὶ καιρὸν ζωπτήδειον τὴν τοῦ διούτου χοίνου τομήν, λέγοντες μαῖον βροῦλον, ποντία κάνναβις. ἴδε δὲ καὶ ὅτι ζωὶ ξύλου μὲν ἔθηκε τὸ σήπεσθαι. ζωὶ δὲ χοίνου τὸ λύεσθαι, ὅ ὅδιν ἀναλύεσθαι. καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ ὁ μέσος πρακείμενος καὶ ἐνέργειαν δηλοῖ. ὡς ἐν τῷ, δέδορκά σε, ἤγουν βλέπω σε. καὶ πάθος ὡς ἐν τῷ δεδορκὼς ἄστρον ὡς λάμψειν, ἤγουν θεαθείς. ἀλλὰ μυριαχοῦ ποτὲ μὲν, μόνιμα ἐνέργειαν ὑποβάλλει νοεῖν. ὡς καὶ ἐν τῷ, λέλοιπα καὶ λέλογχα. ποτὲ δὲ μόνον πάθος, ὡς ἐνταῦθα σέσηπε τὸ, ἐβάπη. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ τέτικεν. αὐτὶ τοῦ ἐτάκη γαρ. δῆλον δὲ ὡς μεταπλασμὸν γένους ἔχει τὸ σπάρτα. ὡς γὰρ ἡ κέλυθος τὸ κέλυθον, οὕτω καὶ ἡ σπάρτος τὸ

σαφῶν. Νήϊα δὲ τέκνα φησὶ, τὰ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀποβολῆς ἐκθέντα τοιαῦτα. νῦν γὰρ οὐκέτι ἀνεῖσιν νήϊα. δεκαετῆ γοῦν ὄντα, ἐὰν τινι καῦται ἴδωσιν ἡλικίας βρεφικῆς. Σημειώσαι δὲ ὅτι τὸ ἐάσαι ἐκ τοῦ ἐάω καὶ νοεῖται ναῦ αὐτὴ τῇ κάθηνται, ὅμως προσφυέστερον τὴ οὐ δὲ ἔξω ἀναλογίας ὅτι, λιφθεῖσαι αὐτὴ τῇ εἰσὶ, καθὰ καὶ τῷ ὑ τῆς Οδυσσείας δηλοῦται σαφῶς. καὶ ὅτι ἀνωτέρω εἰπὼν, ὡς πολεμοῦσιν ἡμῖν οὔπω τι τέλος πέφανται, πρὸς κατιὼν, τὸ αὐτὸ παρέφρασε λέγων σαφέστερον. ἡμῖν δὲ τὸ ἔργον οὕτως ἀνηρώτητον, οὐ εἵνεκεν δεῦρο ἱκόμεθα. μονονουχὶ λέγων ὅτι καὶ πόλις ἄλλας παρεσκάμεθα, ἀλλ' ὁ σκοπὸς ἡμῖν οὐκ ἐκτύχαι, ἡ τῆς τροίας ἅλωσις. ναὶ μὴν καὶ ἡ τῆς Ελενίης ἀνακομιδή. ἐρεῖ δὲ ὁ ποιητής. ἧς εἵνεκεν πολλοὶ ἀχαιῶν εἰ τροίᾳ ὤλοντο. καὶ σημείωσαι εἰ τούτοις ὅτι πρῶτος Ομηρος, τέλος εἶπεν εἶναι τὸ οὗ εἵνεκεν. Οτι τὸν κοινὸν λαὸν, πολλαχοῦ φασιν οἱ σοφοὶ, διασέλλοντες πρὸς τοὺς βουλευτάς, οὐ πολλοὺς ὄντας. εἰλήφασι δὲ καὶ ἐκ τοῦ ποιητοῦ. πληθὼ συνταῦθα εἰπόντος τοὺς εἰ τῇ ἀγορᾷ, εἰ τῷ τοῖς δὲ, θυμὸν ὄρινε πᾶσι μετὰ πληθυῖ, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν. ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης ἀγοραίας πληθύος, κἠ ἀγοραῖος ἀνὴρ. ἡ ὄχλος (ἢ σκώμματος λέγε). κἠ ἀγοράζειν δὲ συνταῦθα, τὸ διατρίβειν εἰ ἀγορᾷ.

Κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
Πόντου Ικαρίοιο· τὰ, μὲν τ' Εὖρος τε νότος τε
Ὄρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων·
Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν
Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἤμύσει ἀσταχύεσσιν,
Ὡς τῶν, πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη· τοὶ δ' ἀλαλητῷ
Νῆας ἐπεσσεύοντο. ποσὶν δ' ὑπένερθε κονίη
Ἴσατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον
Ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἐλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν·
Οὐρούς τ' ὤρεκάθαιρον· ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἶκεν,
Οἵκαδ' ἱεμένων· λῦτο δ' ἤρεον ἕρματα νηῶν·
Ἐνθά κεν ἀρῃξείοισιν ὑπὲρμορα νόστος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Αθηναίην Ηρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Οἷς τὴν τῶν ἀχαιῶν κίνησιν τὴν ἀφ' τῆς ἀγορᾶς ὅτε οἴκαδε ἴεντο, δυσὶ παραβολαῖς διδάσκει ὁποία τις ἦν. μιᾷ μὲν ἀφ' θαλάσσης λέγων. κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ικαρίοιο. τὰ μὲν τε, ἤγουν ἅπερ Εὖρος τε νότος τε ὤρορ' ἐπαΐξας πατρὸς διὸς ἐκ νεφελάων. ἑτέρᾳ δὲ ἠπειρωτικῇ τοιαύτῃ. ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἤμύσει ἀσταχύεσσιν, ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, αὕτη μὲν ἡ παραβολὴ, ἀφ' τὴν ὁμοθυμαδὸν ὁρμὴν ἐκ τοῦ τῶν ἑλλήνων. ἡ δὲ πρώτη, πρὸς τὸν τάραχον. διὸ καὶ ἐπάγει ὁ ποιητὴς, ὅτι ἀλαλητῷ εἰς τὰς νῆας ὥρμων. καὶ ἔχει καλῶς ὁ διοῦτος τῶν παλαιῶν λόγος. οὐ γὰρ τὴν ἁπλῶς κίνησιν τῶν ἑλλήνων ἔδει κύμασι παραβαλεῖν, ἀλλὰ τὴν μετὰ πολλοῦ θορύβου. τάχα δὲ καὶ ἄλλως αὕτη μὲν, τὴν κατὰ ἴλας κἠ φῦλα κίνησιν τῶν ἀχαιῶν δηλοῖ. ἡ δὲ ἀφ' ἡλίου, τὴν κατὰ ἄνδρα ἕκαστον. ὅπερ Ομηρος φησὶ φῶτα ἕκαστον, μετ' ὀλίγα. ἡ γὰρ ἁπλῶς εἰς ἕκαστον τῶν ἑλλήνων ὁρμὴ, καλῶς ἂν εἰκάζοιτο ἀσταχύεσσιν, οἳ ἀνέμου (ἢ πνέοντος ἐπικεκωφότες κινοῦνται. κύματα δὲ μακρὰ, τὰ ὑψηλὰ λέγει. τουτέστι, τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα. οὕτω γὰρ καὶ μακρὸς ὀλυμπος, ὁ ὑψηλὸς. ἔστι δὲ ὅτε ἡ λέξις κἠ τὸ βαθὺ σημαίνει. ὡς ὅτε φρέατα μακρὰ λέγονται, ἤγουν βαθέα. καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πάνυ βαθέα. οὐ γὰρ πᾶν βαθὺ, ἤδη καὶ μακρὸν λέγε). συνταῦθα γοῦν κύματα μὲν, μακρὰ. λήϊον δὲ βαθὺ, οὐμὴν μακρὸν. Πόντος δὲ Ικάριος, μέρός τι τοῦ Αἰγαίου. δύρῳ καὶ νότῳ μάλιστα κυμαινόμενος. σύθα ὡς καὶ ὁ περιηγητὴς ἱστορεῖ, μεγάλα ἐγείρονται κύματα. καὶ ἡ αἰτία ἐρρέθη ἐκεῖ. Ικάριος δὲ πόντος, ἢ ἀφ' Ικάρου τοῦ θρυλλουμένου ὑοῦ

Δαιδάλου,

Δαιδάλου, ὃς αὐτόθι κατασκεσὼν ἀπεπνίγη ὴ ἀφῆκε τῷ σώντῳ τιὼ ὀβ αὐτῦ κλῆσιν, ἡ ἀχ' νησίου τινὸς αὐτόθι ὄντος, ὡς ἐρρέθη σὺ τοῖς εἰς τὸν σεριηγητιὼ. κἀνταῦθα δὲ ἀρκέσει τοσοῦτον εἰπεῖν. ὅτι κατὰ τὸν γεωγράφον, πράκει) τῇ Σάμῳ νῆσος Ικαρία, ἀφ' ἧς τὸ Ικάριον πέλαγος. αὐτὴ δὲ ἐπώνυμος Ικάρου σαιδὸς Δαιδάλου. ὃς κηρίνοις φασὶ πτεροῖς μετεωριθεὶς σρὸς ἥλιον ὴ μὴ κρατήσας τ' ὁρόμου, τακέντος τῦ κηροῦ καὶ σεριῤῥυέντων τῶν πτερῶν, αὐτόθι κατέσκεσεν· Ιστέον δὲ ὅτι χαριέντως νοηθεία λῦ Ικαρος, ἅπας ὁστισοῦν τῶν ναῦ ζωηρίπτων ἀρτελεσματικῶν. οἱ κατά τινα κῆρα σερυσόμενοι αὖω δι' εὕρεσιν ἀληθείας, εἶτα εἰς πόνδον ψεύδους καταδύον) σίπτοντες. ἔρημος δέ φασιν ἡ Ικαρία. νομὰς δ' ἔχει, αἷς χρῶν) Σάμιοι. σὺ τῷ Ικαρίῳ δὲ σελάγει φασὶ ὴ ἡ Σάμος κεῖται. ᾧ σωάπτει σρὸς νότον, τὸ καρπάθιον· Τὸ δὲ ὥρορε, γίνε) μὲν ἐκ τ' ὥρα πρακειμένου, ἁπλῶς ὥρορε, ὴ δηλοῖ τὸ διήγειρεν. ἔπαθε δὲ ὑπὸρθησιν χρόνου, μετατεθέντος τ' ὼ μεγάλου εἰς τιὼ αὔξησιν. ὴ ζῶρ ὴ σὺ ζῆς ἐξῆς σολλαχῦ εὑρήσε). οὕτω σοτὲ ὴ ἡ τ' κρονίωνος συσέλλε) σραλίγουσα, χρόνου μεταθέσει. ὁ γὰρ κρονίων, εἰ μὲν βραχύνει τὸ σραλῖγον δίχρονον, φυλάττει τὸ ὠ σὺ τῇ γενικῇ. εἰ δὲ ἐκτείνει αὖτὸ, ἀλλάσσει τὸ μακρὸν ὠ σὺ τῇ γενικῇ. οὕτω ὴ τὸ ἠνάλωτο ἐκ τ' ἀνήλωτο μετηλλάγη τῷ χρόνῳ. ὴ τὸ ἠναντιοῦτο ἀχ' τ' σὰν τοῦτο. ὅρα δὲ ὴ τὸ πατρὸς, ὅτι ναῦ μὲν ἀχ' λύτως εἴρηκεν ζωὶ διός. ἀλλαχῦ δὲ σεσταῖγησιν ὡς ὴ σαρὰ σειρήν), ὴ ὅτι πατήρ ὅσιν ἀνδρῶν τε θεῶν τε· Διὸς δὲ νεφέλαι, αὐτὶ τῦ ἀερίαι νεφέλαι. σὐτεῦθεν γὰρ νεφεληγερέτης ὁ ζεύς. ὃς οὐ δ' ἀλλῶ εἴη δῦδιος ἢ δῦδίαν σοιῶν, ὅτε νεφέλας ἀγείρει· Ο δὲ ζέφυρος, βορρᾶς τίς ὅτι ὴ αὐτὸς συμσληρῶν σὺ ἀσάχυας, κἀντεῦθεν οὕτω καλούμενος, ὡς τὸ ζῆν φέρων ἡμῖν. ἤτοι ζωοφόρος. ὴ βορρᾶς δὲ κατὰ σὺ σαλαιοὺς σρὸς τιὼ βοραν, ὅ ὅτι τιὼ σροφλῶ. ὡς σὺ τῇ μεσώσει τῶν σαχύων σροφλῶ δι δυοῖν. διὸ ὴ ζωὶ τ' Ικαρίου σόντου, δῦρον εἰσὼν ὴ νότον, σὺ μάλισα ἐκεῖνον κυμαίνοντας. σὐταῦθα οὐκ ἐκείνων, ἀλλὰ ζεφύρου ἐμνήσθη, οὗ μάλισα χρεία τῷ λιῖῳ. οὐ δὲ γὰρ εἰκῆ οὐ δὲ τὰ ζιαῦτα λαλεῖ ὁ σοιητής. καίτοι τινὲς ἐσωέριον, ὅ ὅτιν ἀχ' δύσεως ἄνεμον ἔνιν νῦν ζέφυρον λέγοντες, ζόφουρόν τινα ἐτυμολογοῦσιν αὐτόν. ἤτοι οὖρον ἀχ' ζόφου. αὐτὶ τ' ἄνεμον δυτικὸν. οὗ καταπνέοντος, ὴ ἀσρύνεσαι τὸ λιῖον, ὴ ὡς οἷον κυμαίνε). οὐ δὲ γὰρ οὐ δὲ ἡ δευτέρα παραβολὴ, ἀπέχε) ζῶρ γε τῆς σρώτης, ἐπὶς βαλὼν ὄψεις εἰς λιῖον ζεφύρῳ κινούμενον, εἰκασμόν τινα κυμάτων κινήσεως σὺ αὐτῷ φαντάσεται. ἐπεῖν γὰρ κατὰ τὸν σοιητιὼ. σρὸ, μὴν τ' ἄλλοι σάχυες. αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι ζωικύπτοντες τῇ καταπνοῇ ὴ αὖ ὀχανισάμενοι, κυμάτων ζωοφρίκας διαφαίνοισι. Βαθὺ δὲ λιῖον σὺ τῇ παραβολῇ κεῖται, ἵνα φαντάσῃ σναργῶς τιὼ τῶν ἑλλίνων κίνησιν. οὐ γὰρ οὕτω τὰ ψιλὰ τῶν λιίων. οὐ δὲ οἱ μικροὶ σάχυες ζωκινοῦνται ζεφύρῳ, καθὰ τὸ βαθὺ λιῖον. Τὸ δὲ λιῖον, ἀχ' τῦ γῆ ἐτυμολογοῦσιν οἱ σαλαιοί. οἷον, γιῖον. τραπέζης τῦ γ' εἰς λ', ὁ ζοῖόν τι ὴ σὺ τῷ μόγις ὴ μόλις γίνεται. τὸ δ' αὐτὸ, ὴ λαῖον δωρικῶς λέγεται. διὸ σωελῶν ὁ Θεόκριζος, λαῖον αὐτὸ λέγει, ὥσσρ αὖθις τὰ λιία λῆα σοιεῖ ἡ σωαίρεσις. καθὰ ὴ τὸ λιίδιον, λιίδιον. ὴ τὸν λιῖσὴν, λισὴν. ὴ τὸ λελιῖσθαι, λελῆσθαι ἀχ' τῦ λιίζω. Λάβρος δὲ ὁ λίαν βαρύς. ὁ γὰρ ἠρεμαῖος ζέφυρος, οὐχ οὕτω ζαλύει τὸ βαθὺ λιῖον. Εσαυλίζειν δὲ, τὸ ἐφορμᾶν δηλοῖ, ὴ ἀνωθεν ἐσιπνέειν. ὅθεν ὴ αὐλίδεσ ὴ καταυλίδες. τὸ δ' αὐτὸ ὴ καταυλίζειν λέγεται. δηλοῖ δὲ οὐ πάνυ βιαίαν πνοιὼ, ἀλλὰ ζύντονον. γίνε) δὲ ἀχ' τῦ αἴσσειν ὥσσρ ὴ αὐλὶς, ἥ τις ἐκ μέσου παρακειμένου σροάγεται τῦ ἤιγα. διὸ ὴ ἀνωτρόω ἔφη. δῦρος τε νότος τε ἐσαΐξας ἐκ νεφελῶν. τὸ δὲ αἴξας ἀχ' τῶν νεφελῶν, ζῦ τό ὅτι τὸ ἐσαυλίζειν· Τὸ δὲ ἐσί τε ἡμῖν ἀσαχύεσιν, αὐτὶ τῦ ζωικλίνεται τὸ λιῖον ζῖς ἀσαχύεσιν ἤγουν ὀχ' τῶν ἀσαχύων. διτὸν γὰρ τὸ λιῖον. αὐτό τε γὰρ τὸ ζωκείμενον ἔδαφος λιῖον λέγεται, ὴ οἱ ἀσαχυες δὲ, λιῖον λέγονται ὴ αὐτί. ζωικλίνεται γοῦν τὸ λιῖον, οὐ κινούμενον αὐτῷ δὴ τῷ ἐδάφι, ἀλλὰ τοῖς ἀσαχύεσιν. ἡ γῆ μὲν γὰρ ἀκινητίζει. οἱ δὲ σάχυες ζωικλίνονται. ἵνα ὥσσρ ἡμάχη φρίσσει ἐγχείῃσιν, οὕτω τὸ λιῖον ἀνασσαλιν

Ἰθακησίοις ἀσταχύεσι. Γίνεται δὲ τὸ ἡμύει, ἀπὸ τοῦ μύω. πλεοναστικῷ τοῦ ι'. μύει γὰρ ἡ συσέλλεται τὸ ὀξὺ ὀργῆς σάλῳ Ἰθακησιδέν. οὕτω καὶ τὸ τείχεος τῆς τροίας ἡμύσειν λέγει ποτὲ ὁ ποιητής. ὀξυτέσι κάτω κλιθῆναι. ὁ δὲ ἄσταχυς, πλεοναστικὸν ἔχει τὸ α'. στάχυς γὰρ τὸ πρωτότυπον. οἱονεὶ σίταχυς, παρὰ τὸ σῖτον ἔχειν. ὅτι δὲ καὶ μέρος σώματος ὁ στάχυς, ἐν τῇ γάμμα ραψῳδίᾳ ῥηθήσεται. ὅρα δὲ ὡς ἀρξάμενος ἐκ τοῦ κινήθη δ' ἀγορὴ, ἐπέρανεν ὡς οἷον κυκλικῶς τὰς παραβολὰς, εἰς τὸ ἀγορὴ κινήθη. ἤρεσε δὲ νῦν αὐτῷ ἡ τοῦ κινεῖσθαι λέξις, ἐν τῷ κινήθη ἀγορή. καὶ κινήσῃ ξέφυρος. καὶ ἀγορὴ κινήθη. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὦρορε, ταυτὸν τῷ, κινήσῃ. ὥσπερ καὶ τὸ ἐπαΐξας, τῷ ἐπαυχίζων. Ὅτι ποσειδῶν ναυτικῆς ἐστὶ ἀποβολῆς σωτονίαν φράζει Ὅμηρος, ἐν τῷ, πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοῖσ' ἀλαλητῷ νῆας ἐπωτρύνοντο. ποσσὶν δ' ὑπένερθεν κονίη ἴσατ' ἀειρομένη. τοῖσ' ἀλλήλοισι κέλευον ἄπασθαι νηῶν ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν. οὐρούς τ' ὀξεκάθαιρον. αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἶκεν, οἰκαδε ἐρεμνῶν. ταχὺ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν. καὶ οὕτω μετὴ διασκευή. ὅρα δὲ τὸ, κονίη ἀφρομένη, ὀξ οὗ ἐπενοήθη τοῖς ὕστερον ἡ τοῦ κονιορτοῦ ξύνθεσις. δῆλον γὰρ ὡς ταυτὸν κονιορτὸς καὶ κόνις ἀειρομένη. οὐμὴν κειμένη κάτω ὅτε οὐ δὲ κονιορτὸς σωνθέτως λέγεται. ἀλλὰ κόνις καὶ κονίη σὺ ἀπλότητι. Ἐπὶ ὅρα μὴ ὡς σὺ ταῦθα μὲν τὸ ἄπεσθαι, γενικῇ συντάσει, ἐπῶν. ἀλλήλοις ἐκέλευον ἄπεσθαι νηῶν, καὶ μετ' ὀλίγα, οὐδ' ὅγε νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης ἅπτετο. σὺ μέντοι τῇ ἀραψῳδίᾳ, αἰτιατικῇ αὐτὸ συνέταξεν ὡς προερρέθη. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸ μὲν ἅπεσθαι αὐτὶ τοῦ λαμβάνεσθαι, γενικῇ συντέτακται. εἰ δὲ ἐστὶ φιλοφρονίως, ἡ ἁπλῶς ὁμιλίας ἡ λέξις λαμβάνεται, τότε δὴ αἰτιατικῇ συντάσσεται. σὺ δὲ τῷ, οὐροὺς ὀξεκάθαιρον, οὐροὶ λέγονται οἱ τόποι, ὅθεν ἡ ναῦς ὁρμᾷ τουτέστιν ὁρμῇ καθελκομένη εἰς θάλασσαν. οὗτοι δὲ οἱ ἕλλιμενες ὀξεκάθαιρον, τὴν ὡς εἰκὸς τῷ πολλῷ χρόνῳ αὐτόθι συμπεφυρμένην ὕλην. σημειοῦνται δέ φασιν ἡ λέξις, ὀξυωμένη πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ οὖρου τοῦ δηλοῦντος τὸν ἄνεμον. ἄλλως γὰρ, Τὰ εἰς ρος δισύλλαβα ἁπλᾶ, ἔχοντα τὴν ου διφθογγον, βαρύνονται. κῆρος ὁ νέος. θῆρος ὁ ὁρμητικός. οὖρος ὁ ἄνεμος. δῆλον δὲ ὅτι ὡς σὺ τῷ μοῦνος θέρσιτης, καὶ νοῦσος κακή, καὶ λαῖνος οὐδός, καὶ ἴκμενος οὖρος, οὕτω καὶ σὺ τῷ οὐρὸς, ὁ πλεοναστικὸς τοῦ ὑ χῆμα ποιεῖ, ὃ φασιν οἱ γραμματικοὶ ἐπένθεσιν. ἵππις μὴ φιλοῖ τὰ δασέα, ὡς ὁ οὐδὸς δηλοῖ. καὶ ὁ πτῶιος σκὸς οὖρος. καὶ ὁ δύκηλος. Νηῶν δὲ καὶ νεῶν ἔρματα, τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶ λέγει ξύλα ἔξω τοῦ ἐν τῷ ἄμμον, ἐφ' ὧν ὀλισθαίνουσι αἱ νῆες, ἐρράζονται καὶ ἐρείδονται. Τὸ δὲ ταύτας ὑφέλκειν σὺ τῷ μέλλοντι ἀφαιρεῖσθαι τὴν νῆα, ὑφαιρεῖν λέγει ὁ ποιητής. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ἐστὶ τὸ κλέπτειν πιθέσθαι τὴν λέξιν, ὡς καὶ τὸ ὑφελέσθαι. ἀφ' οὗ μὴ τὸν φιλήτην παλαιοί τινες τῶν παλαιῶν σχολιαστῶν Ἡσιόδου, ἵνα ᾖ φιλήτης ὁ παρ' Ἡσιόδῳ, μὴ ἀπὸ τοῦ φιλῶ φιλήσω τὸ ἀπατῶ, αὐτὸ γὰρ τρίτης ὄντι συζυγίας ὡς δηλοῖ παρὰ Λυκόφρονι τὸ, φιλώδας πρόμον, ἀλλὰ ὁ κλέπτης, παρὰ τὸ ὑφελεῖν οἱονεὶ ὑφλήτης ἔχει διφθόγγου. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ υ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, φιλήτης ἔχει τὸ ι. ὡς δὴ τῷ σημαινομένῳ τοῦ ὑφλήτου, συνεξομοιωθῇ καὶ ἡ γραφὴ τῆς λέξεως, ὑποκλαπεῖός τις διφθόγου, ὡς καὶ ὅδε παρὰ τοῖς παλαιοῖς. δῆλον δὲ ὅτι μὴ ἄλλαι διαῦται διφθόγοι ὀξυνοῦνται τοῦ ε δι' αἰτίας ἀσείας, ὡς δηλοῖ ἡ ἰδέα. καὶ αἱ χηράδες. καὶ ὁ λιμὸς ὡς ἀλλαχοῦ εἰρήκαμεν, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς τοῦ πρωτηγητοῦ. ὧν δὴ τριῶν λέξεων, ἡ μὲν φιλόσοφος ἰδέα, ὡς ἀσώματος μὴ ἀξιόνητος, ἀπολουσόραν τοῦ φυσικοῦ εἴδους περιφυὰς ἔχει γραφήν. αἱ δὲ χηράδες ἤτοι ῥαγάδες τῶν χειρῶν, τῇ ἀποβολῇ τοῦ ε τῆς διφθόγγου, τὸ ἐκ τῶν χειρῶν δηλοῦσιν ἀποβεβλημένον. ὁ δὲ ἐκ τοῦ λείπω λιμὸς, τὸ τῶν λιμοπτόντων φασὶν ἐμφαίνειν ἰσχνόν, τῇ ὀξὺ τοῦ ι μόνου γραφῇ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι σὺ τούτοις κεῖται πλησιαστικὸν ἀπλοῦν, τὸ, ὑπόρμορα, αὐτὶ τοῦ ὑπὸ τὸ μεμοιραμένον. ἤγουν ὑπὸ τὸ μοιρίδιον. οὗ τὸ σύνηθες, σὺ τε ἄλλοις καὶ σὺ Ὀδυσσείᾳ, ὑπόρμορον. ὃν πρωτότυπον καὶ κοινότροπον καὶ σαφέστερον, τὸ ὑπὸ μοῖραν. οἷον μὴ καὶ ὑπὸ μοῖραν δόμον ἄϊδος εἴσω·

Ὦ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη·

Οὕτω

Οὕτω δὴ οἵηνδε, φίλιω ἐς πατρίδα γαῖαν
Αργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καὶδέκεν εὐχωλίω πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λοίποισιν
Αργείω Ελενίω, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Αχαιῶν
Εν Τροίῃ ἀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης;
Αλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
Μὴ δὲ ἔα νῆας ἅλα δ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρηνῶν αἶψα δραμοῦσα.
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν.

Οτι τὴν ἦραν ἐνταῦθα ποιῶν βουλευομένων ὁ Ομηρος μὴ λέγουσαν διαπορητικῶς πρὸς τὴν Αθηναῖν, ὦ πόποι αἰγιόχοιο διὸς τέκος ἀτρυτώνη, οὕτω δὴ οἱ ἕλληνες φεύξονται λιπόντες εὐχωλίω ἦγουν κήρυγμα τοῖς τρωσὶ τὴν Ελενίω μὴ τὰ ἑξῆς. τὴν ἡραίαν ἦγουν βασιλικὴν φρόνησιν ἀνίστησι ταῦτα διανοουμένων. ἥτις ὡς εἰκὸς ἐν πολλοῖς μὲν τῶν ἡγεμόνων ἐκινεῖτο. ἐν μόνῳ δὲ τῷ Οδυσσεῖ ἐνήργησεν ὀξύτερον. ὃς ἐν ἀρχαῖς τοῦ ἀμηχανίας μὴ ἄρσις μικρόν τι σας, διενοήθη καὶ αὐτὰ ταῦτα ὡς εἰκὸς καὶ αὐτὸς εἰς νοῦν ἔλαβεν, ὑπαγορευούσης οἷον τῆς ἀθηνᾶς. εἶτα μηχανὴν ἀναλαβών, καὶ ἑαυτὸν ἐρεθίσας εἰς τὸ ἀγανοῖς ἐπέεσσιν, ἤγουν ἡμερωτέροις λόγοις ὡς ῥηθήσεται κωλύειν ἄνδρα ἕκαστον, ὁρμήσει κηρυκείων καὶ οὕτω διέπων στρατὸν ὡς ἐρεῖ ὁ ποιητὴς, ἀναστεῖλαι ὡς ἀγχίνοις τὸν ὅχλον. δῆλον γὰρ δηλοῖ τὸ, ἀγχοῦ αὐτῷ σῆναι τὴν ἀθηνᾶν καὶ εἰπεῖν ἃ εἶπεν. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἀργείαν τὴν λακωνικὴν Ελενίω λέγει, ὡς καὶ τῆς λακεδαίμονος, Αργος καλουμένης, καθάπερ καὶ ὅλη ποτὲ ἡ πελοποννησος. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα πρόδηλοῖ ὁ ποιητὴς, σοφωτέρας κατὰ τὴν προμίαν ἐν ταῖς βουλαῖς εἶν ἅς δευτέρας φρονήσεις. ἀθηνᾶ μὲν γὰρ βουλαῖς ἦρας, τῆς ὡς ἔγνωσαι εἰς βασιλείαν ἀλληγορουμένης, νῦν τίθεται τῷ Οδυσσεῖ, ἀγανώτερον ἤγουν πραότερον δὴ ἕλληνας μετελθεῖν φεύγοντας, ἐποποῦσα σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον. ὁ δὲ, ἐν τοῖς ἑξῆς φρονήσας, διαιρήσει τὸ νόημα. καὶ ὃν μὲν λὴν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα εὑρήσει, τὸν τοιοῦτον μετρέχειν κατὰ τὴν παραίνεσιν τῆς ἀθηνᾶς. τὸν δὲ δημότας, οὐ μόνον οὐκ ἀγανοῖς λόγοις δεξιοῦται, ἀλλὰ καὶ ἐπιπληξάμενος, ἐπιρίβῃ καὶ σκληρᾷ. πριπότερόν τι ποιήσας τῆς θεόθεν ἐπιθήκης. δῆλον δὲ σημαίνει τὸν Οδυσσέα, ὅτι καὶ πολεῖόν τι τῆς μυθικῆς ἀθηνᾶς ἐνενόησε. τινὲς δὲ σφαλῶντα ἐν τοσούτῳ θορύβῳ τὸν Οδυσσέα καὶ σωτηραχθέντα, βεβλαθέσθαι φασὶν ὧν ἡ ἀθηνᾶ ἐνεβούλευσεν αὐτῷ. ἀληθῶς μέντοι ἀφετέον γὰρ τὰ τοῦ μύθου, τὰ μὲν πρῶτα, ἡ φρόνησις οὐκ ἐπιτελῶς ἐλαμβάνε πρὸ τῷ Οδυσσεῖ, ἀλλὰ συγκεχυμένως ἐν μόνον ἐνενόησε τὸ, ἀγανοῖς λόγοις βεβιαχεῖν δὲ ἀχαιούς. ὕστερον δὲ διελὼν παρ' ἑαυτῷ ὅτι τοῖς μὲν βασιλεῦσιν, ἀγαθὸν τὸ τοιοῦτον. ἄνδρες δὲ θρασεῖς κολακευόμενοι, χείρους γίνονται εἰς πλείονα θρασύτητα ἐπαιρόμενοι. δὴ μὲν μεγάλοις, ἐτρέπως καθομιλεῖ. δὴ δὲ μὴ τοιούτοις, ὡς ἐκείνοις πρέπον μεταχειρίζεται, οἷος ὁ κατὰ ξύνεσιν τέλειος. ὃς δηλαδὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς καιρίοις ἔχει τὸ μάλιστα ἐνεργὸν καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς. Οδυσεὺς γὰρ τὴν μὲν ἀρχὴν, οὐκ ἐπιτελῶς ἐνόησε. πρὸς δὲ αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσι γενόμενος, ἐπιτελέστατα φρονεῖ. σημειωτέον δὲ ὅπως ὁ Ομηρος αὐξήσας τὴν τοῦ πραγματος πριπέτειαν, καὶ εἰς ἄπορον ἀγαγὼν, ἀμήχανον γὰρ ἀνθρωπίνως βεβιαχθῆναι δὴ ἕλληνας οὕτως οἷον καταπρωτος φεύγοντας, ἀκολούθως τῇ τοῦ βασιλέως ἀγορίᾳ, θεὸν ἐπεισάγει αὐδοντα τὸ δυσχερὲς ἀνελπίστως βεβιασάμενα, ὥσπερ ἔκ τινος μηχανῆς τὴν ἀθηναῦν δηλαδή. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι πρῶτος Ομηρος καὶ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς μηχανὰς εἰσηγάγετο. οἱ πολλαχοῦ τῆς αὐτῶν ποιήσεως, θεῖα πρόσωπα μηχανικῶς τῷ θεατρῳ

ἐπεισφέροιϊν. Ορα δὲ καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς, εἰς ἴσον πως ἄγει ἀρετὴν, καὶ τὸν τῆς ἀρετῆς μετέχοντα. σὺ ταῦθα γὰρ ἡ μὲν ἥρα παραγέλλει τῇ ἀθηνᾷ, κωλῦσαι δὲ ἕλληνας. ἀθηνᾶ δὲ, οὐκ αὐτὴ ἔδυσε ποιεῖ, ἀλλ' ἐπιτρέπει τὸ πρᾶγμα τῷ Οδυσεῖ, οἷά τις ἀρχιτέκτων σοφὸς, ὑπηρέτην σύτρεχῆ ἐφδυρικώς. ὁ δὲ Οδυσεὺς αὐτὴν φρόνησιν ἔχων, αὐτὸ ὅπερ αὐτὴ ἔμελλε ποιῆσαι ἡ ἀθηνᾶ. Οδυσεὺς δὲ τῷ ἔργῳ ἐπιτάσεται ὑπὸ τῆς ἀθηνᾶς, οὐ διότι φρονιμώτερος Νέστορος, ἀλλ' ὅτι φρόνησιν ἔμπρακτον εἶχε. Νέστωρ μὲν γὰρ, ἤδη πέμπελος ἦν. Οδυσεὺς δὲ, μιξὰ τῷ λόγου καὶ τὸ πρακτικὸν εἶχεν.

Εὗρεν ἔπειτ' Οδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον
Εσάτ'. οὐ δ' ὄγε νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης
Αππετ', ἐπεί μιν ἄχος κραδίλν καὶ θυμὸν ἵκανεν.
Αγχοῦ δ' ἵσαμλνη, προσέφη γλαυκῶπις Αθήνη.
Διογενὲς λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσεῦ.
Οὕτω δὴ οἶκονδε, φίλλν ἐς πατρίδα γαῖαν
Φεύξεσθ' σὺ νέεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες,
Καὶ δὲκεν δὺχωλλν πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
Αργείλν Ελένλν, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Αχαιῶν
Εν Τροίῃ ἀπόλοντο φίλλς ἄπο πατρίδος αἴης;
Αλλ' ἴθι νῦν μιξὰ λαὸν Αχαιῶν, μὴ δέ τ' ἐρώει.
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
Μὴ δὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμλν ἀμφιελίσσας.
Ως φάθ'. ὁ δὲ, ξυνέηκε θεὰς ὄπα φωνησάσης.
Οτι τὸν Οδυσσέα δῖον σὺ ἄλλοις καὶ διογενῆ λέγων, σύταῦθα σαφῶς παρισᾷ, ὅτι οὐ μόνον δι' ὧν ἀρχικὸν τοιαύτας κλήσεις αὐτῷ ἐπιτίθησιν, ἀλλὰ καὶ μάλιστα δι' τλν ἐνέσιν εἰπὼν αὐτὸν διὰ μῆτιν ἀτάλαντον. ἤτοι ἴσον τῷ διὰ κατὰ τλν βουλλν. ἀλλαχοῦ δὲ, θεοῖς σύαλίγκια μήδεα ἔχοντα ἐρεῖ αὐτόν. ἔστι δὲ κατὰ ἀλληγορίαν τὸ τὸν Οδυσσέα ἀτάλαντον εἶναι τῷ διὰ κατὰ τλν βουλλν, ὅμοιον ὡς εἴτις εἴποι ὅτι νοῦς ἦν αὐτόχρημα. ζῷα γὰρ σύταῦθα ὁ νοῦς, δι' οὗ τὸ ζῆν δι' τοῖς ἀνθρώποις ἐστίν. ἀτάλαντος δὲ, ὁ ἴσον ἰσόσταθμος. τὸ ά μὲν γὰρ σύταῦθα, ἰσότητα δηλοῖ κατὰ τὸ παλαιοὺς, ἡ ὁμοιότητα. ὡς καὶ σὺ τῷ ἀδελφός. τάλαντον δὲ φαμὲν τὸν σταθμόν. Ισέον γὰρ ὅτι ὥσπερ μέδιμνος τό, τε σκεῦος τὸ μετρούμενον καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, ἔτι δὲ καὶ χοῖνιξ ὁμοίως, λέγομεν γὰρ μέτρόν τι χοίνικα, καὶ πῆχυς δὲ αὐτός τε ὁ μετρῶν καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, οὕτω καὶ τάλαντον, οὐ μόνον ὁ σταθμὸς δι' οὗ τὰ βαρη διακρίνεται τῶν σωμάτων σύπιθεμένων ταῖς πλάστιγξιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ βαρος τὸ σταθμώμενον. ἔστιν ἓν ἀτάλαντος καὶ ὁ τὸν ἴσον ἕλκων σταθμὸν, ἐὰν ταλάντῳ μέλλοι κρίνεσθαι. ὁ δὲ Πορφύριος μὴ αὐτὸς ἀτάλαντον λέγων τὸν ἴσον, ἄλλως τλν λέξιν καθίστησι, δεικνύων αἴσιον μὲν εἶναι πρὸ τοῖς παλαιοῖς τὸ τάλαντον ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. ἀτάλαντον δὲ σύτεῦθεν νοεῖσθαι, τὸν μὴ κατὰ τὸ τάλαντον αἴσιον, ἀλλὰ τῆς ἐκείνου ἐσόρμλνον αἰσιότητος. γίνεται δὲ τὸ τάλαντον ὁ σταθμὸς, πρὸ τὸ τάλας, ὃ δηλοῖ τὸν καρτερικόν. τοιοῦτον δὲ ὁ σταθμὸς, ὡς φορτιζόμενος καὶ δι' τὰ βαρη ἐπινοηθείς. μάλιστα δὲ, πρὸ τὸ ταλάσσειν τὸ καρτερεῖν, ὅθ οὗ καὶ ὁ ἄτλας καὶ ὁ ἀτάλας, τὸ ῥηθὲν τάλαντον γίνεται. ἀχθοφορεῖ γὰρ ἀεί. ὅθεν καὶ τρυτάνη πρὸ τοῖς ὑσόροις λέγεται. διότι τοῖς ὄγκοις ζύεται ἤγουν κατασπᾶται. κυρίως δὲ μέρος τι τὸ ζυγοῦ ἡ ζυτάνη. οὕτω δὲ καὶ πλάστιγξ λέγεται ὁ σταθμὸς, ἐκ μέρους ἤτοι ἐκ τῶν πλαστίγγων. τουτέστι τῶν κάτω πλατέων, οἷς τὰ βαρη ἐπίκεινται. καὶ ζυγὸς δὲ ὁ αὐτὸς, ἀπὸ μέρους, οὗ αἱ ῥηθεῖσαι πλάστιγγες ἐξήρτηνται. πρὸς ὃν προιμάζεται τὸ ζυγὸς δίλιος, ᾧ αὐτίκειται τὸ δίκαιον σάθμιον τὸ παρώνυμον τοῦ σταθμοῦ. ὅτι δὲ αἴσιον ὡς ἐρρέθη τὸ τάλαντον, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ μικροῦ ποσοῦ καὶ ἐπὶ μεγάλου τίθεται, μὴ ὑπὸρ ἑκατὸν δραχμὰς παρὰ τοῖς

παλαιοῖς

παλαιοῖς κορυφοῦται, καὶ εἰς κεντηνάριον δὲ πρίεσθαι, καὶ εἰσέτι κατωτέρω, καὶ ἐν ἑτέροις ῥηθήσεται· Οτι τοσοῦτον ἀμηχανεῖ ὁ πολυμήχανος Οδυσεὺς, καὶ οὕτως αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἄχθος πρὶν ἦλθεν, ὥστε οὐ δι' ἵππετο τῆς ἑαυτοῦ νηὸς καθελκομένης ὑπὸ τῶν αὐτοῦ θεραπόντων εἰς θάλασσαν. ἄλλοι δὲ φασὶ, οὐ δι' ὄγε νηὸς εὐσέλμοιο μελαίνης ἵππεβ, ἄλλως νοοῦσι. λέγοντες ὅτι καλῶς οἱ ἄλλοι τῶν οἰκείων ἵππουβ νεῶν, ἀλλ' Οδυσεὺς, οὐκ ἐποίει οὕτως, ἀλλ' ἵστατο. ἔρχῳ διδάσκων, ὅτι οὐ δεῖ οὕτω ποιεῖν. εἰ γὰρ ἔδει νηῶν ἅπτεσθαι, ἐποίει ἂν οὕτω καὶ αὐτός. διατί δὲ τοῦτο ἐποίει; ἐπεί φησιν ἄχθος καρδίαν καὶ θυμὸν ἴκανε. τουτέστιν ἐμπράκτως ἐδήλου ὅπερ ἐβούλετο, οἷα λαλεῖν οὐκ ἐχων ὑπὸ ἀμηχανίας. ἄχθος γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ ἄφωνος ἀνία. παρὰ τὸ ἀ στρητικὸν μόριον καὶ τὸ χάνειν. τινὲς δὲ ὑποβρατῶς τὸν τόπον ἴδιον νοήσαντες, οὕτως ἔφασον. δύρε τὸν Οδυσσέα ἑστῶτα, ἐπεί μιν ἄχθος καρδίαν καὶ θυμὸν ἴκανεν. οὐ δὲ ἵππετο τῆς οἰκείας νηὸς. ναῦς δὲ εὔσελμος, ἡ ἡ εὔζυγος καὶ εὐκάθεδρος, καθ' ὃ εὔεδρον ἀρχὼ φησί που Θεόκριτος. σέλμα γὰρ ἡ καθέδρα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σελλίον ἔοικε λέγεσθαι. ἢ αἱ εὔχοινοι. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, σελμίδας λέγεσθαι τὰ χοινία. Σημείωσαι δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὡς οὐκ ἀεὶ ἐξ ἀναίκλης ταυτόσημά εἰσι τὰ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίαν ἔχοντα. ἰδοὺ γὰρ ὥσπερ παρὰ τὸ μὴ χάνειν, γίνεται κατά τινας μηχανὴ ἡ μὴ ἐῶσα χάνειν τινὰ μηκτικῶς ἀφ' ὃ ἐστὶ τυχὸς καὶ εὔτεχνον αὐτῆς, οὕτω καὶ τὸ ἄχθος σημεῖον τὸ χάνειν ὡς εἴρηται. καὶ ὅμως πάντη διαφέρετον τὸ ἄχθος καὶ ἡ μηχανή· Οτι διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχανε Οδυσεῦ, ἀπὸ τοῦ ὅτι κλητικὸν, ὁμοιόπτωτον καλούμενον. λέγει δὲ αὐτὸ κατὰ τὸ φαινόμενον ἡ μυθικὴ Αθηνᾶ, πρὸς τὸν Οδυσέα, ἐπιῤῥωννύουσα καὶ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρουσα πρὸς τὴν τοῦ ἔργου ἀνοδίην. ἵνα μὴ φυγόντες ἀγεννῶς οἱ ἕλληνες, ἀφίσουσι τοῖς πρωσὶ τὴν Ελένην. ἀληθῶς δὲ ἡ παρ' αὐτῷ φρόνησις διὰ τοιούτους λόγους ὑποτείνῃ αὐτῷ, κατὰ λόγον αἰδοῦς. αἰδεῖται γὰρ ὡς εἰκὸς ἀναλογιζόμενος, ἐὰν ὁ διογενὴς ὁ ἀρὸ Λαέρτου ὃς ἐξ ἑρμοῦ ἕλκει τὸ γένος ὁ πολυμήχανος, οὐχ εὑρήσει τινὰ μηχανὴν ἐνταῦθα, ἀλλὰ περιόψεται διὰ ἀχαιούς. οὕτω δὴ οἰκοῦνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν φυξομένους, ἐν νήεσι πολυκλήϊσι πεσόντας. καταλίποιεν δὲ τὴν Ελένην καύχημα Πριάμῳ τε καὶ πρωσίν. ἧς ἕνεκα πολλοὶ ἀχαιῶν ἐν τροίᾳ ὤλοντο. τούτοις δὴ τοῖς λόγοις ἐπιῤῥωσθεὶς Οδυσεὺς, οἷς φρονῶν ἂν τις ἀνὴρ λογίσαιτο, ἔχεται τοῦ ἔργου εὐθύς. καὶ αὐτὸν πολυτρόπως τὸ σῶσαι διὰ ἕλληνας τῆς φυγῆς· Πολυμήχανον δὲ τὸν Οδυσέα καλεῖ, ὡς ἀληθῶς τοιοῦτον. πολλῶν γὰρ εὑρηται τεχνῶν ἔμπειρος, ὡς καὶ ἐν τῇ Οδυσείᾳ σωαχθεὶς εἰς πολλὰ γέγραπται. εἰ δέ ποτε ἡ μηχανὴ ἐπὶ δόλου λαμβάνεται, ἔστι δὲ καὶ οὕτω πολυμήχανος Οδυσεὺς, ὃς παντοίοις δόλοις κεκοσμῆσθαί που λελεχθήσεται. τῷ δὲ πολυμηχανῶ, ἐναντία ἡ παρ' ἑτέρῳ ποιητῇ ἀμήχανος γνώμη. τουτέστιν ἀφελὴς καὶ ἀπολόϊκὴ καὶ ἄδολος καὶ ἀπάνουργος. ἑτέρα οὖσα παρὰ τὴν ὁμηρικὴν ἀμήχανον ἦραν ὡς φανήσεται· Τὸ δὲ ἐν νήεσι πεσόντες, ἄτακτον φυγὴν ὀνειδίζει. οὐ γὰρ εἶπεν εἰς νῆας ἐμβαίνοντες, ἀλλ' ἐμπεσόντες ὡς εἴπερ ἐδιώκοντο. ἐν δὲ τῷ, ἕνεκα τῆς Ελένης εἰπεῖν πολλοὺς τῶν ἀχαιῶν ἐν τροίᾳ ἀρ λέσθαι, σαφῶς ἠρμήνευσε τί ὅτι τὸ τέλος τοῦ εἰς τὴν τροίαν πλοῦ. εἰπὼν γὰρ ἀνωτέρω, ὅτι τέλος οὔπω τι πέφανται, καὶ ὅτι ἀτελὲς ἡμῖν τὸ ἔργον οὗ ἕνεκα δεῦρο ἱκόμεθα, νῦν σαφῶς λέγει τί τὸ τοῦ πολέμου τέλος. ὅτι δηλαδὴ ὡς καὶ προερρέθη, τὸ τὴν Ελένην ἐκεῖθεν λαβεῖν. ἐν οἷς ὡς καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, ταυτὸν οἶδε τὸ τέλος, καὶ τὸ οὗ ἕνεκα ὁ ποιητής· Οτι ἐρωεῖν ποτὲ μὲν, τὸ ὁρμᾶν καὶ προπηδᾶν. ποτὲ δὲ, τὸ ἀναποδίζειν. ὅπερ ἀλλαχοῦ ἐνταῦθα, μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως λέγεται. οἷον ἴππωσι δ' ὑπερώησεν. φησὶ γοῦν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν ἀχαιῶν ἴομεν εἰς ὃν ἀχαιούς. μὴ δὲ τ' ἐρώει. ὑπτέστι μὴ δὲ ἀφόρμα καὶ ἐνθουσιαστικῶς ἀναποδίζε· Οτι χρήσιμον εἰς παραίνεσιν κατασκευαστικὸν τὸ, ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν ἀχαιῶν. σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσιν ἐρήτυε ἠνορέωνα κώλυε ἄνδρα ἕκαστον. μὴ δὲ ἔα ποιεῖν τόδέ τι· Οτι οὕτως ἐθάδα Ομηρος οἶδε τὴν

μυθικὴν Αθηναῖ̃ ἔ͂ιν τῷ Οδυσεῖ, ὥστε ἅμα τὲ αὐτὴν φωνῆσαι, κ᾽ τὸν Οδυσέα αἰσθέσθαι ὅτι Αθήνα ἦν ἡ λαλοῦσα. φησὶ γοῦ̃ν. ὁ δὲ, ξυνέηκε θεᾶ̃ς ὅπα φωνησάσης. κἀντεῦθεν ὁ Φιλόμηρος Σοφοκλῆς λαβὼν ἀφορμὴν, ποιεῖ τὸν Οδυσέα σὺν τῷ μαστιγοφόρῳ Αἴαντι, ἀχ᾽ λαλιᾶ̃ς αἰσθανομένους παρεῖναι τὴν Αθηναῖ̃, σὺν οἷς λέγει. ὡς δ᾽ μαθές σου τὸ φώνημ᾽ ἀκούω κλὴν ἄσωπος ἦς · Ισέον δὲ ὅτι οὐ πάνυ δῆλον σύνταῦθα τὸ ξυνέηκε, εἴτε γενικῆ̃ συντάσσεται, εἴτε αἰτιατικῆ̃. οὐ γὰρ διάκριτον, εἴτε ξυνέηκε φωνησάσης ὅπα, εἴτε ξυνέηκε τὴν ὅπα τῆς θεᾶ̃ς ·

Βῆ δὲ θέειν. ἀχ᾽ δὲ χλαῖναν βάλε. τὴν δ᾽ ἐκόμισε
Κῆρυξ Εὐρυβάτης Ιθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει ·
Αὐτὸς δ᾽ ἀτρείδεω Αγαμέμνονος αὐτίος ἐλθὼν,
Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί ·
Σὺν τῷ, ἔβη κατὰ νῆας Αχαιῶν χαλκοχιτώνων ·
Οντινα μὲν βασιλῆα, κὴ ἐξοχὴν ἄνδρα κιχείη,
Τόν ῥ᾽ ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παρᾶσας ·
Δαιμόνι᾽. οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι.
Αλλ᾽ αὐτός τε κάθησο, κὴ ἄλλοις ἵδρυε λαούς ·
Οὐ γὰρ πω σάφα οἶσθ᾽ οἷος νόος ἀτρεΐδαο ·
Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ᾽ ἴξεται υἷας Αχαιοῦ ·
Εν βουλῇ δ᾽ οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπε.
Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Αχαιῶν ·
Θυμὸς δὲ μέγας ὀρνύσι διοτρεφέος βασιλῆος ·
Τιμὴ δ᾽ ἐκ Διός ἐστι · φιλεῖ δέ ἑ μητίετα Ζεύς ·
Ον δ᾽ αὖ δήμου τ᾽ ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ᾽ ἐφεύροι,
Τὸν, σκήπτρῳ ἐλάσασκεν. ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ ·
Δαιμόνι᾽. ἀτρέμας ἧσο. κὴ ἄλλων μύθων ἄκουε,
Οἳ σέο φέρτεροί εἰσι. σὺ δ᾽ ἀπόλεμος κὴ ἀναλκις ·
Οὔτέ ποτ᾽ ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος. οὔτ᾽ ἐν βουλῇ ·
Οὐ μήν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ᾽ Αχαιοί ·

Οτι πολλάκις ἡ ἐν τοῖς καιριωτάτοις ποιυδὴ, παραιρεῖται κὴ τὴν λαλιὰν, οὐ δυναμένου τῷ πεύθοντος, λόγοις τὲ κὴ ἔργοις ἐπιμερίζει τὴν ἀκμὴν τῷ καιροῦ. Οδυσεὺς γοῦ̃ν ὁ ἐν Οδυσσείᾳ, πολλὰ διαλεγόμενος τῇ Αθηνᾷ, ἐνταῦθα οὐδὲ τὸ τυχὸν αὐτῇ προσφθέγγεται. ἀλλὰ κελευσθεὶς κωλύειν φῶτα ἕκαστον φεύγοντα, εὐθὺς ἔχεται τῷ ἔργου. ἵππειος γὰρ ὁ καιρὸς. ὅθεν ἅμα τῇ φωνῇ τῆς Αθηνᾶ̃ς, ἥτις ἦν ἡ ἐν αὐτῷ λαλοῦσα σύνεσις, ἔβη θέειν. ἀχ᾽ δὲ χλαῖναν βάλεν ἥτοι ἀπέβαλεν. ἔρριψε. τὴν δὲ, ἐκόμισε κῆρυξ Εὐρυβάτης Ιθακήσιος. ποδὶ οὖ̃ν ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν, πλατύτερον ἐρήσεται. ἕτερος οὗτος, καθὰ κὴ προγέγραπται πρὸ τὸν ποιουργοῦντα τῷ Αγαμέμνονι. ὁ δ᾽ αὐτὸς Οδυσσεὺς, κ᾽ τοῦ Αγαμέμνονος αὐτίος ἐλθὼν, ἐφθέγξατο μὲν, οὐ δ᾽ ὅλως οὐδέν. ἐδέξατο δὲ αὐτοῦ τὸ σκῆπτρον, ἵνα τῷ ἔβη κατὰ νῆας ἀχαιῶν, ποιήσων ἃ ἔμελλε ποιήσειν, μικροῦ, κ᾽ ἀφαρπάζας τοῦ βασιλέως τὸ σκῆπτρον. διόπερ οὐ δὲ ἐκεῖνος καιρὸν ἔχε λαλῆσαί τι πρὸς αὐτὸν, εἰ μή που τυχὸν κατὰ τὸ σιωπώμενον · Ισέον δὲ ὅτι ἀπέβαλεν Οδυσσεὺς τὴν χλαῖναν ὡς οἱ παλαιοὶ φασὶν, ἢ αὐτομάτως πεσοῦσαν κατὰ ποσσὶν, ἔοικε γὰρ μανδυοειδὲς ἡ χλαῖνα ἔ͂ιν περίβλημα, ἢ ἵνα ταπεινὸς ὑπηρέτης βασιλικῶν δογμάτων ἔ͂ιν δοκῇ, κὴ οὕτω γίνοιτο δι᾽ αἰδοῦς τοῖς ἕλλησιν, ἢ ὄχλ᾽ τὸ διαπερίσαλτον, ἵνα σὺν τῷ θέειν ῥᾷον τρέχοι. ἴδοι δὲ κὴ ἵνα τῷ παραδόξῳ τῆς θεᾶς ἐπιστρέφῃ σὺν πολλοὺς, ὥσπερ ἄλλον τινὰ τῶν ὁ Αγαμέμνων ἀλλαχοῦ, ποιφύρεον μέγα φᾶρος οὐκ ἀχρεῖον βάλλει. ἀλλὰ ἔχων τῇ χειρὶ κὴ διακινῶν αὐτὸ, ἐπιστρέφει σὺν ἕλλησας εἰς ἑαυτὸν. σκῆπτρον δὲ ἀχ᾽ τοῦ

Βασιλέως

βασιλέως λαμβάνει, ὡς μὴ ἐπισβὰν κοιρανέων διέπειν τὸν στρατὸν ἅτοι βασιλικὰ δρῶν, ἔχῃ σύμβολον αὐτὸ, τῷ ἐκ βασιλέως λέγειν τε καὶ ποιεῖν. ὡς ἐκεῖθεν τὴν κατὰ τῶν ἀκοσμούντων λαβὼν ἐξουσίαν καὶ μὴ αὐτιπράττων ἀσφαλῶς, οἷς ὁ βασιλεὺς ἐδημηγόρησεν. οἶδε γὰρ ὅπως οἱ ἀχαιοὶ πείθονται τῷ βασιλεῖ· ὅτι οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον Ὀδυσεὺς μετέρχεται φεύγοντας τοὺς τε βασιλεῖς, τοὺς τε δημότας. ἀλλ' ἐκείνοις μὲν προσηνέστερος. δειλίαν τε ἀρκαλῶν τὴν τοιαύτην ἀναχώρησιν, ἀνακαλύπτων δὲ καὶ ὅτι πειρᾶται τῶν ἑλλήνων ὁ βασιλεύς. παραμυθούμενος δὲ καί τι φοβοῦ, ἐὰν οὐκ ἐθελήσωσι πειθῆναι. καὶ τὸν βασιλέα δὲ ἐπαινῶν. τοῦ δὲ δημότας, καὶ πλήττων καὶ ἀπειλούμενος καὶ ὀξυτελίζων καὶ ὑβρίζων. σκοπὸς δὲ αὐτῷ τῆς συντρεχείας, τὸ σωσφρέναι τοὺς ἕλληνας καὶ καθίζειν πάλιν εἰς ἀγοράν, ἵνα μάθωσιν ἔργοις αὐτοῖς, ὅτι διάπειρα ἦν ἡ τοῦ βασιλέως δημηγορία. φησὶν δὲ διαύτα ὁ ποιητὴς τοῦδε τοῦ Ὀδυσσέως. ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη ἧος μιν καταλάβοι, τόνδ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκεν ἧος ἐκώλυε πρασσέμεν. δαιμόνι'. οὔ σε ἔοικε κακὸν ὡς δειδίσσεσθαι. ἀλλ' αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. οὐ γὰρ πω σάφα οἶσθ' οἷός νόος ἀτρεΐδαο. νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας ἀχαιῶν, ἧος βλάψει δὲ οὐ τοὺς ἕλληνας. καὶ ὅτι σὺ βουλὴν οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔφη. μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας ἀχαιῶν. θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος. καὶ ὅτι ἡ τιμὴ αὐτοῦ, ἐκ θεοῦ ἐστι. καὶ ὅτι φιλεῖ αὐτὸν ὁ θεός. εἰ γὰρ μοῖς γε, θεοφιλεῖς δοξάζει τοὺς βασιλεῖς. προκαλούμενος δὲ τούτου τοὺς ὑπηκόους, εἰς τὸ δεῖν πειθαρχεῖν αὐτοῦ τῷ βασιλεῖ, ὡς καὶ θεῷ ὑποκειμένους οὕτω καὶ πειθομένους. σύνταῦθα δὲ καὶ ἐφερμηνεύει διατί διογενεῖς καὶ διοτρεφεῖς τοὺς βασιλεῖς λέγει, οὐχ ὅτι ἐκ διὸς τὸ γένος ἕλκουσιν, ἀλλ' ὅτι ἐξ ἐκείνου αὐτοῖς ἡ τιμή. φησὶ γάρ. τιμὴ δ' ἐκ διός ἐστιν. ἡ τοῦ βασιλείας δηλαδή. ἀφορίσματα γὰρ ὡρισμένα διὸς ἐδόκουν εἶναι οἱ βασιλεῖς. καὶ οὕτω μὲν Ὀδυσεὺς ἐξ ἀνάγκης τοῦ ἐξέτασις μετεχειρίζετο. ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφοβεῖτο, τὸν τοιοῦτον σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ. ἧος σκήπτρῳ ἔπληξε, καὶ λόγῳ ἠπείλησε. καὶ ὅρα σὺ χωρὶς σκυθρωπῷ, ἅλο μπῆ πάρισα. τὸ ἐλάσασκε τῇ τὸ ὁμοκλήσασκε. παρισοῖ μὲν γὰρ, γλυκαίνων πως τὸ τῆς συνοίας τραχύτητος. οὐ γελᾷ δὲ ἀπεικάζων, ἀλλὰ δεινοῖ τὴν παρίσωσιν, τῇ τῶν ποιητικῶν σκληρότητι λέξεων. σὺ τούτοις δὲ καὶ τὸ ἧας ἀχαιῶν, δὶς σὺ τέλει στίχων τεθεὶ, καλλωπίζει καθὰ πρὸ τῷ ῥήτορι τὸ, ταξιαρχῶν παρ' ὑμῖν, ἱππαρχῶν παρ' ὑμῖν. ἡ δὲ ὁμοκλὴ τοῦ Ὀδυσσέως, αὖτε δαιμόνιε. ἀτρέμας ἧσο καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, οἳ σέο φέρτεροί εἰσι. σὺ δ' ἀπόλεμος καὶ ἄναλκις, οὔτέ ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐν βουλῇ, οὐ μή πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' ἀχαιοὶ καὶ τὰ ἑξῆς σὺ οἷς δεικνύει οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τὴν πολυαρχίαν. Τὸ δὲ οὐ πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' ἀχαιοὶ, σύνταῦθα καιριώτατα πρὸς τὸν δῆμον εἴρηται, ἤτοι πρὸς τὸν πολὺν ὄχλον. εἰ γὰρ πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐρρέθη, φαύλως ἔσχεν. ἐβλήμε γὰρ ἂν φασι τὴν σάσιν, πουδαρχιῶν ἀνδρῶν σὺ τοσούτῳ θορύβῳ καθαπτόμενος. πάνυ δὲ αὖ θαυμασιώτερον προσκειται καὶ τὸ, ἐνθάδε δὲ ἐξ οὗ βασιλεῖς. εἰ γὰρ καὶ πάντες βασιλεύσομεν τυγὸν, ἀλλ' οὐκ ἐνθάδε. οἵκοι δὲ νοσήσαντες, ποιήσαιεν ἂν ἔχον εἰ βούλονται. ἔστι γὰρ αὐτοῖς ἐν τοῖς οἰκείοις ἔξον ποιεῖν. κατὰ τὸ, αὐτὰρ ἐγὼ, οἴκου ἄναξ ἔσομαι ἠμετέροιο. ἔστι γὰρ μικρὸς οἷον βασιλεὺς, ὁ οἰκοδεσπότης. ὥσπερ αὖ ὁ βασιλεὺς, μεγάλου οἴκου δεσπότης. τῆς πόλεως δηλαδή. ἀλλ' οὕτω μὲν δυνατώτατος ἐν δημηγορίαις ὁ Ὀδυσεύς. οὕτω καίριος. οὕτω ποικίλος. οὕτω πυκνὸς. ἧ πρὸ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς ὁ τὰ τοιαῦτα μιμούμενος. ἐν μέντοι τοῖς ἑφεξῆς, οὐ θαυμαστὸς ἄπολλος ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ ἀμίμητος φανεῖται ἐνθα τὸν μὲν Ὀδυσσέα, καλῶς δημηγοροῦντα ποιεῖ ἧ ὑψηλῶς. τὸν δὲ Νέστορα, κάλλιστα καὶ ὑψηλότατα ὡς φανήσεται. καὶ ἡ μὲν δημηγορία τοῦ Ὀδυσσέως, τοιαύτη. τὰ δὲ πρὸς αὐτὴν, οὕτω διαφέρεται· Ἀγανοὶ μὲν λόγοι οἱ προσηνεῖς, πρὸς τὸ ἀποτακτικὸν καὶ τὸ χάννυσθαι. οἷς ἔγωγε ἄγαν χάννυμαι ἔγωγε χαίρει.

ὅθεν καὶ γάνος ἡ χαρά. εἰ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται ταῦτα. ἀγανὸν τὸ καλὸν καὶ ἡδὺ καὶ πρᾶον. τοτὲ δὲ καὶ κατὰ ἀντίφρασιν, τὸ χαλεπόν. εἰ ἐτόρῳ δὲ ὅτι ἔστι καὶ ἀγανὸν προπροξυτόνως. καὶ δηλοῖ τὸ κατεαγός. τραγικώτερον δέ φησι τὸ ὄνομα τῆς ἐριτύσασκεν. σπανιώτερον μὲν ἐριτύω καὶ μέλλων ἐριτύσω. οὗπερ ὁ πρῶτος ἀόριστος πλάγιος σπανιώτατα, τὸ ἐριτυξάσκω. πρὸς ὁμοιότητα τῆς κλαυξάσκω καὶ θαλλάσκω. τὸ δὲ τοιούτου ποιητικοῦ θέματος, περίττον σπανιὸν τὸ, ἐριτύξασκε. ῥῆμα καὶ αὐτὸ, οὐ χρηστὸν πεζολόγοις καθάπερ οὐ δὲ τὸ ἐλάσασκεν. οὐ δὲ τὸ ὁμοκλήσασκε. γενέσεις δέ φασι τοῦ ἐριτύω, ἡ ἐριτή. ἵνα ᾖ ἐκεῖθεν, ἐριτύω. ὡς τὸ κλείων, κωλύω. καὶ ἀμφιβολῇ τῆς κ' δι' δύφωνίαν καὶ σπάνιστα τῆς ἡ, ἐριτύω. Τὸ δὲ δαιμόνιε, μέση λέξις. διὸ καὶ τὸν βασιλέα δαιμόνιον καλεῖ. καὶ τὸν δημότην ὁμοίως, δαιμόνιον. ἐκεῖνον μὲν, ὡς εὐδαίμονα. οὗτον δὲ ὡς δυσδαίμονα. τῶν μέσων γάρ ἐστι καὶ ὁ δαίμων καὶ ἡ τύχη. καὶ ἀμφιβόλως ἔθηκεν αἱ λέξεις πρὸς σύνοιαν ἀγαθὴν τε καὶ μὴ τοιαύτην. ὅτε μέντοι τὸ εὖ ἢ τὸ δύς προσλάβωσι, τότε σαφῶς διακρίνονται. ἀεὶ τοίνυν παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπαμφοτερίζει τὸ, δαιμόνιος, ἀναλόγως τοῖς ἀσυνειμένοις προσώποις. τοτὲ μὲν οὕτως. τοτὲ δὲ ἄλλως λαμβανόμενον. οὕτω δὲ καὶ ἡ συμφορὰ δηλοῦ νοεῖται πρὸς τοῖς παλαιοῖς, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καὶ ὁ οἰωνὸς δὲ καὶ ἕτερα πολλά. Τὸ δὲ οὔ σε ἔοικε δειδίσεσθαι, φυγὴν αὐτιπερὶς ἀφαίνει τὴν παροῦσαν τῶν ἑλλήνων κίνησιν, ἀφ' δειλίας γινομένην. ὅπερ ὀξύτερον αὐθράσιν αὐοίκειον. εἰ δὲ τῷ, οὐ γάρ πω ἔφα εἶδα οἷος ὁ τοῦ βασιλέως νοῦς, καὶ ὅτι πειρᾶται, καὶ ὅτι εἰ βουλῇ οὐ πάντες ἠκούσαμεν, φανερῶς παρισᾷ ὅτι εἰ τῷ προβουλίῳ οὐ πάντες παρῆσαν ἀπαραλείπτως οἱ βασιλεῖς. ἀλλ' οἱ συμφανέστεροι καὶ προέχοντες μόνοι. ὅπερ καὶ σημείωσαι ὡς ἀφ' καιροῦ αἰνίκλιν, πολλαχοῦ καὶ τῶν ἀξίων λόγου, προφάσθαι δυσκώτων. οὐκοῦν ἅπαντες οἴδασιν οἱ βασιλεῖς καὶ μέσους ὅτι πειρᾶται ὁ βασιλεύς. ἀλλ' οἱ ἐπὶ ἴσως καὶ μόνοι. οἷς γέρουσας ἀρίστας παναχαιῶν μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. τουτέστιν εὐτίμους. ἀφ' ὧν καὶ ἡ παρὰ Ρωμαίοις ὕστερον γερουσία. ἐπεὶ βαρὺ δοῦρ ἐδόκει τοῖς περιορᾶθεῖσι βασιλεῦσιν, ἐχρημάτισεν ὁ Ὀδυσσεὺς σωφρονέστατα τὸν λόγον. οὐκ εἰπὼν ὅτι εἰ βουλῇ οὐ πάντες ἠκούσατε, ἀλλ' ὅτι εἰ βουλῇ οὐ πάντες ἠκούσαμεν. σωφρονίζων καὶ ἑαυτὸν τοῖς μὴ παρακούσασιν, ἵνα μὴ καταιχύνῃ καὶ λυπήσῃ οὓς ἄλλοις, οὓς μὴ κληθέντας εἰς τὸ προβούλιον. τινὲς μέντοι ἐρωτηματικῶς ἀναγινώσκουσιν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἀρ' ἀγαθὸν εἰ τῇ βουλῇ οὐ πάντες ἠκούσαμεν; πῶς δὲν ἀκούσαντες φύγομεν. καλλίων μέντοι ἡ πρώτη τῆς σύνοιας ἡ βολή.

Ορα δὲ εἰ τῇ διαύτῃ δημηγορίᾳ, τὴν πυκνότητα τῶν τοῦ Ὀδυσσέως νοημάτων. ὀκτὼ γὰρ ὄντων τῶν ὅλων στίχων εἰ οἷς λαλεῖ πρὸς οὓς βασιλεῖς ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ πάλιν ἐξ εἰ οἷς πρὸς οὓς δημότας δημηγορεῖ, ἑκκαίδεκα στίχων σύνοιαν σωματοποιεῖ. τινὲς δὲ στίχοι, καὶ δύο σύνοιας ἐμπεριγράφουσι. ποιεῖ γὰρ τὸν Ὀδυσσέα, οὐ μόνον οἷς ἔπραξε τὸ συνδοκοῦν ὡς προείρηται, ἀλλὰ καὶ οἷς κομματικῶς καὶ μορφῶς ἔλεγε. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ποιητὴς σωφρονιστικῶς, ὥσπερ καὶ τῷ καιρῷ συσχηματίζων τὸν ἑαυτοῦ λόγον, ἐλλειπτικῷ σιτασθαι ἐχρήσατο σχήματι ὀλιγορότητα, εἰ τῷ δαιμόνιε. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν πρότερον τὸ, εἰπὼν, ἢ φαῦλος, ἤτι τοιοῦτον, καὶ τότε ἐπαγαγεῖν τὸ, δαιμόνιε, ἵνα ἦν ὁ λόγος τοιοῦτος. φαῦλος ὦ δαιμόνιε. ἢ εἰπὼν, ὦ δαιμόνιε. ὁ δὲ, μορφῶς ἐσχημάτισε κατὰ ἔλλειψιν τῆς μετοχῆς. καὶ εἰ τῷ τέλει δὲ τῆς δημηγορίας, κεῖται σχῆμα ἐλλειπτικὸν κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ. εἰ τῷ εἰς βασιλῆας, ᾧ ἔδωκε ζῆν. τί γὰρ ἔδωκεν ὁ ζῆν, ἢ πάντας τὸ βασιλεύειν. ὅπερ ἀπὸ τοῦ βασιλῆας ἀφῆκε νοεῖσθαι. λαβὼν κατὰ κοινοῦ ῥῆμα ἀφ' ὀνόματος. Τὸ δὲ θυμὸς μέγας ὅτι βασιλέως, συγκρότησίν τινα δίδωσι τῷ, κρείσσων γὰρ βασιλῆς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ. ἡ δὲ τοιαύτη γνώμη, πρὸς ἐκφόβισιν πρείλιπται. οὐ γὰρ τὸ μέγα τοῦ θυμοῦ βασιλέως ἐκνόμιον ἀσφαλὲς ὄντων, ἀλλὰ φρικτὸν αὐτὸν πρὸς. Εντεῦθεν δὲ λαβόντες οἱ ὕστερον σοφοὶ ἀφορμὴν, μεγαλοθύμους τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους φασίν. ἄλλό τι δὲ τοῖς παρὰ τοῦ εἰ τῷ ποιητῇ μεγαθύμους. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ

μέγας θυμὸς καὶ μεγάθυμος, πολλὴ ὅτι διαφορὰ τοῦ τε διαλελυμένου καὶ τοῦ σωθέντου. Μέγας μὲν γὰρ θυμὸς, ὁ πολὺ τοῦ μέτρου. μεγάθυμος δὲ, ὁ μεγαλόφρων καὶ μεγαλόψυχος. οὕτω καὶ πρὸς Ησίοδον διαφέρει ὁ χειροδίκης, καὶ ὁ ἐν χερσὶν ἔχων τὴν δίκην. χειροδίκης μὲν γὰρ σωθέντος, ὁ βίαιος καὶ οὐκ ἐν τοῖς νόμοις ἀλλ᾽ ἐν χερσὶ τοῖς ἑαυτοῦ, κείμενον ἔχων τὸ δίκαιον. δίκην δὲ ἔχων ἐν χερσὶν, ὁ δίκαιος καὶ ἀεὶ πρὸ χειρῶν οἷον φέρων τὸ δίκαιον. οὕτω δὲ καὶ θερμὸν μὲν ἔργον διαλελυμένως, τὸ ἀναιδὲς καὶ θρασύ. θερμουργὸς δὲ ἀνὴρ ἐν σωθέσει κατὰ λόγον ἐπαινετὸν, ὁ θαρραλέος καὶ μὴ ψυχρὸς εἰς ἔργον. τὸ δ᾽ ὅμοιον φανεῖται πρου καὶ ἐπὶ τοῦ σπιαμαχεῖν, καὶ ὑπὸ σπιᾷ μάχεσθαι. δήμου δὲ αὔσρα, τὸν ἰδιώτην λέγει. τὸν δὲ αὐτὸν πρου καὶ μὴ δῆμον καλεῖ ὡς αὖτις εἴποι δημότην ἢ δημοτικὸν, τῷ τοῦ ὅλου ὀνόματι. ἤγουν τῷ τοῦ δήμου, ὀνομάσας τὸ μέρος ἤτοι τὸν δημότην, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται ποιῶν. ἴδε δὲ καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς πάντα δημότην κολάζει, ἀλλὰ ὃν ἂν εὑρήσει βοῶντα. καὶ οὕτως ἀνασείοντα τὸν ὄχλον, καὶ κωλύοντα τὴν τούτου δημηγορίαν, ὡς μὴ δεχομένου. διὸ καὶ ἀτρέμας καθῆσθαι αὐτὸν ἐθέλει, καὶ μὴ λαλεῖν, ἀλλὰ ἄλλων ἀκούειν λαλούντων οὐχ ὁμοίων, ἀλλὰ κρείττονων αὐτοῦ. Εἰ μήτοι τῶν βασιλέων, ἄλλως ἔφην αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴσχυε λαούς. οὐμὴν ὅτι καὶ σιώπα· Ισέον δὲ ὅτι τὸ ἀτρέμας ἧσο παραφράζων Ηρόδοτός που, φησίν. ἀτρεμίζοντά σε μακαριστὸν εἶναι. τὸ δὲ σκῆπτρῳ ἐλαύνων, αὐτὶ τοῦ πολίτην εἶρηκε. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἵππον ἐλαύνειν τὶς λέγεται. καὶ σίδηρον δὲ. ἀλλὰ καὶ τεῖχος ἐλαύνει τὴν πόλει, ἀλλαχοῦ λέγει. καὶ ἔστιν ὡς καὶ περιεχόφη, πολυσήμαντος ἡ λέξις· Ορα δὲ καὶ ὅτι τὸ τοῦ Αγαμέμνονος σκῆπτρον, εἰς μὲν τὸν βασιλεῖς, ἤρκεσε τῷ Οδυσσεῖ, πρὸς σύμβολον μόνον τοῦ ἐκ βασιλέως λαλεῖν. Εἰ δὲ τοὺς δημότας, καὶ εἰς πολίτου ῥαβδον Οδυσσεὺς αὐτῷ ἀπειχίζατο. οὐ λόγοις ἀγανοῖς αὐτοὺς μειλιῶν, ἔπρεπε γὰρ οὐκ ἔδει καθὰ προγέγραπται, ἀλλὰ σκιμπτῶν καὶ σωφρονίζων τὸν δῆμον πολιηγεῖς. ὅθεν καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι, πῶς ἂν εἴη δημοχαρισὴς κατὰ τοὺς τραγικοὺς ὁ Οδυσσεὺς, οὕτως ἀτίμως τὸν δῆμον διαχειρίζόμενος· Τὸ δὲ ἀτρέμας, ἔστι μὲν ἐπίρρημα καὶ δηλοῖ τὸ ἡσύχως. εὑρίσκεται δὲ καὶ δίχα τοῦ σίγμα, ὡς δηλοῖ καὶ ἄλλοις καὶ τὸ, οὔκουν ἀτρέμ᾽ ἕξεις ἤγουν ἡσυχάσεις, ἵν᾽ ἃ καὶ δορὸς λαβὶς; λέγεται δὲ καὶ ἀτρεμεῖ παρὰ τοῖς μεθ᾽ Ομηρον· Τὸ δὲ σὺ πολέμῳ σιαρίθμιος, αὐτὶ τοῦ σὺ ἀριθμῷ καὶ λόγῳ κείμενος. ἔστι δὲ ὅτε ὁ ἀριθμὸς, καὶ ἐπὶ ὑσταμενότητος λαμβάνεται. ὡς ὅτε κωμικὸς λέγει ὅτι οἱ θεαταὶ, ἀριθμὸς ἄλλως εἰσίν. ἤτοι πλῆθος μόνον. καὶ οὐ τόπον, ποσότης ἐπινοουμένη. οὐμὴν οὐσίαι γέ νες ἀριθμούμεναι. σὺ δὲ τοῖς ῥηθεῖσιν, ἰστέον καὶ ὅτι ὁ πραναλούμενος, αὐτός τε παύεσθαι τοῦ παραλόγου, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ὁμοίως καταστήσαι, ἀκούσοι δὲ τὸ δαιμόνιε ἢ μακάριε αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἴσχυε λαούς. τῷ δὲ ἐπιπωμένῳ μὴ λαλεῖν, οἰκεῖον ἐπιφωνῆσαι τὸ, δαιμόνιε ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, οἵ σου φέρτεροί εἰσι· Τὸ δὲ σὺ δ᾽ ἀπόλεμος καὶ ἀνάλκις καὶ τὰ ἑξῆς ὡς πρὸ μικροῦ ἐγράφη, κατὰ ἀνθρώπου γεγράφηται, ἀχρείου μὲν εἰς πᾶν, ἀτάκτου δὲ καὶ φιλαρχίου·

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. εἷς κοίρανος ἔστω·
Εἷς βασιλεύς· ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρόν τ᾽ ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ·
Ως ὅ γε κοιρανέων δίεπε στρατόν· οἵσιν ἀγορεύσε
Αὖτις ἐπευσύοντο νεῶν ἄπο, καὶ κλισιάων
Ηχῇ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος·
Αλλοι μὲν ῥ᾽ ἕζοντο· ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας·
Θερσίτης δ᾽ ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα·
Ος ῥ᾽ ἔπεα φρεσὶν ἧσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἤδη,

Μὴ ψ, ἀταὶρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν·
Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσατο, γελοίϊον Ἀργείοισιν
Ἐμμεναι· αἴχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε·
Φολκὸς ἦεν· χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τὼ δέ οἱ ὦμω,
Κυρτὼ. ἰθὺ σῆθος συνοχωκότε· αὐταὶρ ὕπερθεν,
Φοξὸς ἦεν κεφαλήν· ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη·
Ἐχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ·
Τὼ γὰρ νεικείεσκε· τότ' αὖτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ·
Οὐκ οὖν ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. εἷς κοίρανος ἔστω. εἷς βασιλεὺς. ᾧ ἔδωκε θεός. ἔστι δὲ τὸ γνωμάτευμα, οὐ δὲ τὰς ἄλλας μὲν ἀρχὰς ἀφαιρεῖται. ἐπικρίνει δὲ μᾶλλον τὴν εὔνομον μοναρχίαν, ἥτις ἐστὶ βασιλεία· Ἰστέον γὰρ ὅτι τρεῖς εἰσὶν αἱ πολιτεῖαι. ἡ ἐκ πάντων. ἡ δὲ ἐνός. καὶ ἡ τούτων μέση, ἡ ἐκ δύο. τριῶν τοίνυν οὐσῶν, μία μή ἐστιν, αἱ ἢ ὁ δῆμος ὅλος δύναται, ἰσηγορίαν ἔχων καὶ ἰσοπολιτείαν εὔνομον. ὃ καλεῖται δημοκρατία· ἣν ὁ ποιητὴς ἠνίξατο αἱ τῷ, οὐ μία πως πάντες βασιλεύσομεν αὐθάδε ἀχαιοί. δηλοῦται γὰρ αἱ μὲν τῷ πάντες, ὁ δῆμος. αἱ δὲ τῷ βασιλεύσομεν, ὁ κρατεῖν. ἐξ ὧν ἡ λέξις τῆς δημοκρατίας συντέθειται. καὶ αὕτη μὲν ἀρχὴ πολιτικὴ μία, ἡ δημοκρατία. ἑτέρα δὲ, ἡ ἀριστοκρατία, αἱ ἧς μόνοι εὐνόμως κρατοῦσιν οἱ ἄριστοι. ταύτην δὲ, δηλοῖ τῆς πολυκοιρανίας ὑποδηλοῖ ὁ ποιητής. τρίτη δὲ, ἡ μοναρχία, αἱ ἧς πάντων εἷς μόνος ἀρχει κατὰ νόμους καὶ αὐτὸς. ὃ δὴ βασιλεία ἐστί. τριῶν δὴ τούτων οὐσῶν μόνως ἀρχῶν, μιᾶς τῆς δημοκρατίας, ἥτις ἐαν μὴ κατὰ νόμους γένηται, εἰς ὀχλοκρατίαν ἐκπίπτει, καὶ ἑτέρας τῆς ἀριστοκρατίας, ἣν οὐ κατὰ νόμους ἐθωμεθήν, ὀλιγαρχία μετεκδέχεται. καὶ τρίτης τῆς βασιλείας, ἥτις ἐκπεσοῦσα τοῦ νομίμου, εἰς τυραννίδα καταλιθαίνει, ὁ ποιητὴς, τὴν εὔνομον μοναρχίαν ἐπαινεῖ. διαδὺς εἰπὼν ὅτι οὐ πάντες βασιλεύσομεν αὐθάδ' ἀχαιοί, ἔστι γὰρ δημοκρατία. ἢ καὶ χεῖρον δημοκρατίας. αἱ γὰρ δημοκρατίᾳ οὐ πάντες βασιλεύσωσι. τίνων γὰρ ἀξιοῦν, ἐπάγαγον. οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. ἐπεὶ δὲ οὐ δεῖ τὴν μοναρχίαν ἐδήλωσε, καὶ γὰρ ὥσπερ ἡ δημοκρατία, οὕτω καὶ ἡ ἀριστοκρατία πολυαρχία ἐστὶ καὶ αὐτή. καλῶ μὴ τοιαύτη ὁποία ἡ δημοκρατία, ἐπάγει σαφέστατα, εἷς κοίρανος ἔστω. εἷς βασιλεὺς. δὶς εἰπὼν ἐπαραλλήλου τὸ αὐτό. καὶ ποιμένας ἐνδιαθέτως τῷ νοήματι, ἀφ' οὗ ἄγαν εὐαρχὲς. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν σαφέστερον. ἐπεὶ τριχῶς ἀρχειν ἐστὶ λαοῦ κατὰ νόμους ὡς προείρηται, δημοκρατικῶς, ἀριστοκρατικῶς, καὶ βασιλικῶς, ἤτοι ἡ πάντας, ἢ πολλοὺς, ἢ ἕνα, κομματικῶς καὶ ἀσωδέτως τὸν λόγον διαζθεὶς ὁ ποιητὴς, φησὶν. οὐ πάντες βασιλεύσομεν ἤγουν οὐ δημοκρατηθησόμεθα. οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. ὅ ὅτι τὸ πολλοὺς ἀρχειν. λείπεται δὴν τὸ τρίτον. τὸ ἄρχειν ἕνα. εἷς τοίνυν ἔστω βασιλεὺς ᾧ ἔδωκε θεός. θεόσδοτον γὰρ ἀγαθὸν ἡ βασιλεία. διὸ καὶ τίμιον ὡς προείρηκεν. ὅτι δὲ ἀγαθὸν τὸ μόναρχον, δηλοῖ καὶ ἡ κατὰ κόσμον διάθεσις, αἱ ἣν διοικουμένη κηδεμόνι τῷ παμβασιλεῖ. καὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐγκοσμείων, κατὰ μονάδα παρῆκται. εἷς ἥλιος τοῖς πᾶσι γῆν, ζωτικατεῖν ἡμέρας βεβράβευται. μία σελήνη νυκτός ἐστιν ὀφθαλμός. ἕνα βασιλέα τῆς αἱ ἡμῖν ἀκροπόλεως τὸν νοῦν ὁ τῶν βασιλέων βασιλεὺς ὑπερίδρυσεν. οὕτω τοίνυν καὶ πόλις δῦ ἔχει λὴν αἱ διδυθωμένη χάρυζα. εἰ δὲ εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ ὡς ἡ παροιμία φησὶν. ἀλλ' ὁ τοιοῦτος οὐκ ἔστιν εἷς. πολλαπλοῖς δέ γε καὶ πολυχιδής. μυρίοις μὲν ὀφθαλμοῖς. τοσούτοις δὲ χερσὶν. οὐ μετρητοῖς δὲ ἀκμαῖς. καὶ τοῖς ἄλλοις ἔθεσι μερίοις τῶν μορίων, εἰς ἀπειροπλήθειαν κατηζοχεύος. αἱ δὴ πάντως εἰσὶ, τὸ δικαστικὸν φῦλον. τὸ δημαγωγικόν. τὸ στρατηγικὸν. τἄλλα δι' ὧν ἡ πόλις ὥσπερ τι σῶμα καλὸν ὑπὸ ὑγιαινουσῶν αἰσθήσεων τάττεται, μιᾶς ἐπιστατούσης ψυχῆς τῆς τοῦ βασιλέως. αὕτη ἡ ἀρχὴ ἡ βασιλικὴ δηλαδὴ καὶ τὰς θρυλλουμένας ποτὲ μεγάλας ἀρχὰς κατέσχεν. τὴν τῶν Περσῶν· τὴν τῶν Ινδῶν. τὴν τῶν

Ρωμαίων. καὶ οὐδεμία τις ἀρχὴ ἴσως ἴσον τοῦτον ἦλθε λόγου, ὅσον ἡ βασιλική. καλῶς ἄρα ὁ ποιητικὸς Ὀδυσεὺς τὴν μοναρχίαν ἐπῄνησεν. οὐκ ἀποδοκιμάζας οὐδὲ ταῖς λοιπαῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ καλοῦ κάλλιον ἐπιλεξάμενος. Τὸ γὰρ οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, οὐκ ἐσθλὸν τὴν ἔννομον πολυαρχίαν ἔδειξε. τὸ γὰρ οὐκ ἀγαθὸν, οὐκ ἐξ ἀνάγκης κακὸν ὄντος. ὅτι δὲ οὐ δεῖ ἡ δημοκρατία κακὸν, οὐ δεῖ ἡ ἀριστοκρατία, δῆλον ἀπὸ πολλῶν πολέων, αἵτινες δημοκρατούμεναί τε καὶ ἀριστοκρατούμεναι, οὐ διετέλεσαν. κοίρανος δὲ λέγεται μὲν ὁ ἡγεμών. γίνεται δὲ κατὰ σὺν παλαιοῖς, ἀπὸ τοῦ, κομοῦς. τροπῇ τοῦ ά εἰς ό. οἱονεὶ ὁ τοῦ καιροῦ κύριος. ἢ ἐκ τοῦ κόρος ὁ νέος, πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα. καὶ ἐξ αὐτοῦ πολυκοιρανία ἡ πολυαρχία. καὶ κοιρανέειν τὸ ἡγεμονεύειν, καὶ τὸ βασιλικὰ ἔργα ἐπιτελεῖν. ὡς τὸ κοιρανέων δίεπε φρατόν. ἔστι δὲ διέπειν τὸ τάσσειν, ἀπὸ τοῦ ἕπω τὸ λέγω. ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ. ἀκολουθία γάρ τινι χρώμενος, προσώντως ἐπέταξε τῷ λαῷ. ἐκ δὲ τούτου, οὐ μόνον δίοποι οἱ ἀρχοντες ὡς καὶ Αἰσχύλος δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ἀδίοποι οἱ μὴ ἀρχόμενοι. ἀδίοπος γάρ φασιν ὁ ἄναρχος καὶ ἀφύλακτος, ἐπεὶ δίοποι οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ διέποντες. ἄλλως δὲ Διονύσιος, φησὶ. καὶ ὅτι δίοπος ὁ ναυφύλαξ ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφορῶν. ὥς τε αὐτὸς, οὐκ ἐκ τοῦ διέπειν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὄπτω τὸ βλέπω δοκεῖ ἐτυμολογεῖν τὸν δίοπον. Ἰστέον δὲ ὅτι Ομήρου ἐπόντος εἰς βασιλέα, ᾧ ἔοικε τὸ βασιλεύειν δηλαδὴ κρά νου παῖς ἀκυλομήτεω. θεὸς δὲ τὸν τε ἀγαθὸν εἶναι ἡ βασιλεία δηλοῦται. καὶ διογενῆ τὸν βασιλεύοντα χρῆναι τυγχάνειν φαίνεται. καὶ οὐ δεῖν μόνον, ἀλλὰ ζῆν τῇ διγενείᾳ καὶ σωζέσει πλουτεῖν. ἰδοῦ αἴνιγμα καὶ ὁ ζεὺς εἰς νοῦν ποτὲ μεταλαμβανόμενος. ἔτι δὲ καὶ ὁ τοῦ διὸς πατὴρ κρόνος εἰς νοῦν οὐ τὸν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸν καθαρὸν ἀλληγορούμενος, ὡς οἷός ζεὺς κόρος νοῦς, ὁ καὶ ἀκυλομήτης ἀπὸ τοῦ κατ' αὐτὸν ἀκύλον καὶ ζωεσταλμένον. οὐ γὰρ ἔξω πλανᾶται που ὁ τοιοῦτος νοῦς, ἀλλ' εἰς ἑαυτὸν ἑστραπται. καὶ μᾶλλον ὅτε νοεῖν ἐθέλῃ ἑαυτόν. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὡς χρόνος ὁ κρόνος, ἀκυλομήτης λέγεται ἀπὸ τῆς ἑλίξεως καὶ καμπῆς τῶν ἄνω κινήσεων, αἳ δυμεθόδως μετρεῖ, ἔτι δὲ καὶ μυθικῶς, ὡς οἷα τεκνοφάγος. ὃ καὶ αὐτὸ χρόνου ἐνέργημα ἐθίοντος τὰ ὑπ' γενέσει τῇ κατὰ χρόνον ἅπαντα. δίχα γε μὴν κατὰ τὸν νοῦν διὸς. αὐτὸς γὰρ διαφυγγάνει τὸν κατὰ κρόνον χρονικὸν ὅλεθρον. Οτι τῶν ἑλλήνων ἐπαναστρεφόντων εἰς τὴν ἀγοράν, ἠχὴν γίνεσθαι φησιν, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης ἀϊγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται. σμαραγεῖ δέ τε πόντος. καὶ ὅρα ὅπως τὴν πρὸ μικροῦ ῥηθεῖσαν παραβολὴν τὴν τῶν μακρῶν κυμάτων ὑπὸ τῷ ἱκαρίῳ πόντῳ, ἄλλως ὑπαῦθα προήνεγκεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀπλῶς ἐμνήσθη κυμάτων κινουμένων ὑπὸ μέσῳ πελάγει. ὑπαῦθα δὲ μὴ προστιθεμένων ἀϊγιαλῷ μεγάλῳ, καὶ διαῤῥῆξαι μεῖζον βοώντων δίχα τοῦ ἤχου διαλῦσαι, τό, τε ὑπὸ τῷ πόντῳ καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἀϊγιαλῷ. ἐπαινεῖται δὲ ἡ παραβολὴ, δίχα τῆς τραχείας ὀνοματοποιΐας. τὸ, ἠχὴ. τὸ, πολυφλοίσβου. τὸ, βρέμεται. τὸ, σμαραγεῖ. δι' ὧν ἡ φράσις τῷ νοουμένῳ σωεκτραχύνεται. Ζητητέον δὲ ἐὰν ὥσπερ τὸ βρέμεται ἐπὶ θαλάσσης λέγεται, οὕτω καὶ ὁ βρόμος τὸ ἐκ τοῦ βρέμειν γινόμενον ὄνομα. Σκεπτέον δὲ καὶ ὅτι καλῶς ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ νῦν καὶ πρὸ μικροῦ ἐλήφθαι ἡ παραβολὴ, δηλοῦσα ὅτι ὥσπερ ἀνέμοις θάλασσα δουλεύει κατὰ τὴν παροιμίαν, οὕτω καὶ ὁ δῆμος ταῖς τῶν βασιλέων ὑπαῦθα βουλαῖς. Ιστέον δὲ ὡς εἰ καὶ δοκεῖ ὁ σμάραγδος λίθος ἐκ τοῦ μαίρω ἐστὶν μαρμαίρειν γίνεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τοῦ σμαραγεῖν παρῆχθαι δοκεῖ, διὰ τὴν διαύγειαν φασὶ τῆς ὑπ' ὕδατι σμαραγῆς. Οἱ διδάσκαλοι ὁ ποιητὴς ὡς οὐδὲν καινὸν ὑπ' πολλῷ πλήθει πεπαιδευμένων ἀνδρῶν καὶ ἀτάκτους εἶναί τινας, καὶ ἀταθάλους, καὶ ἀσωφρονίστους, ποιεῖ ὑπαῦθα ὡς ὑπ' λοῖῳ ἐπεισοδίου, ἵνα Θερσίτην ἀκαιρολόγον ἄνδρα καὶ ἐπισβόλον καὶ οὐκ ὑπ' δέουσι παῤῥησιαστικὸν, τοῖς ἀρίστοις ἑαυτὸν ὀφισουῖ ἐθέλοντα. ὃς μόνος τῶν ἄλλων ἑλλήνων καθεζομένων κατὰ τὴν τοῦ Οδυσσέως ὑποθήκην καὶ σιγώντων, τολμᾷ ἔτι λαλεῖν. ἔστι δὲ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ, ὃν καὶ ἡ κλῆσις θερμὸν εἶναι παρασημαίνει, καὶ ἰταμὸν καὶ θρασύν. Θερσίτης γὰρ καθὰ σαφέστερον

σὺν τοῖς ἑξῆς φανεῖται, πρὸς τὸ θέρσω γίνεται. ὅπερ ὅτι μέλλων αἰολικῶς τοῦ θέρω ῥήματος, δι' οὗ τὸ θερμαίνω δηλοῦται. τὸν δὲ τοιοῦτον Θερσίτην, οἱ μὲν, νεώτερον οὐσιν ἀπλῶς οὕτω πεπλάσθαι πρὸς τὸν ποιητήν. διδάσκοντος ὡς ἔφαμεν, μηδὲν εἶναι παράδοξον πραγματεύεσθαι τοῖς οὕτω πολλοῖς ἀγαθοῖς καί τινα κακὸν εἶναι. καὶ ζῆς δυπειθέσι σασιασήν. ὃν καὶ ἀχθεῖναι εἰς τροίαν οἴονται, ὡς ἂν τὴν αὐτοῦ πατρίδα σάοως ῥύσωνται, ἣν ἐκείνη εἶχεν ὡς ἐκ τῆς αὐτοῦ. ζενὲς δὲ καὶ γενεαλογοῦσιν αὐτὸν, ἄνδρα Αἰτωλὸν ἱστοροῦντες. καὶ δυγενῆ δέ φασιν εἶναι καὶ προγενῆ τοῦ Διομήδους. Αγρίου παῖδα ἱστοροῦντες αὐτόν. ὃς ἦν ἀδελφὸς Οἰνέως, πάππου τοῦ Διομήδους λέγοντες, καὶ ζῶντ' ὀν καλυδώνιον κάπρον στρατεῦσαι αὐτόν. ὀκνοῦντα δὲ τὴν μάχην καὶ ὑπεκκλίνοντα, καταπρηνισθῆναι ὑπὸ Μελεάγρου. καὶ οὕτω λωβηθῆναι τὸ σῶμα καθάπερ ἐκφράζει ὁ ποιητὴς. ὅπερ οἱ κρέσκης τοῖς παλαιοῖς. οὐ γὰρ αὖ φασιν ἔπληξεν αὐτὸν ὁ Οδυσεὺς τῷ σκήπτρῳ, δυγενῆ ὄντα, ὃς δὴ μόνους τοὺς δημότας ἔτυπτεν. ἀλλὰ τὴ Διομήδης οὐκ ἀν πρὶ εἶδεν αὐτὸν ἀτίμως πάσχοντα. ἄλλοι μὲν τοι, ἐπίτροπόν τινα τοῦ ποιητοῦ γενέσθαι Θερσίτην φασίν. ἀν κακῶς διαθέμενον τὴν οὐσίαν, ἄλλως μὲν ὁ ποιητὴς βλάψαι οὐκ ἔχον εἶα σπουδοκοποῦντα καὶ ζῆς δικαστικῆς ψήφοις ὑφεληόμενον. κέκριται δὲ ἀμύνασθαι αὐτὸν δι' τοῦ παραῤῥίψαι τῇ ποιήσει κλῆσιν Θερσίτου, ἀχρείου καὶ ἀσχίσου ἀνδρός. τὴ διαγράψασθαι αὐτὸν, καὶ οὕτως ἀφεῖναι εἰς μνήμην οὐκ εὔχρηστον τοῖς ὀψιγόνοις οὗ τὸ ἐναντίον ἐπί τινων αὐτῷ φιλουμένων ποιεῖ. αὖθις γὰρ ἐτέροις τισὶ φίλοις αὐτῷ, μετ' ἐκνομίου τινὸς πρεπόντος τῇ ποιήσει, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται, ἀφῆκεν αὖθις φέρεσθαι εἰς μνήμην ἐπαινετὴν τοῖς μετέπειτα. ὡς τὸν Τυχίον μὲν, ἐν τῇ Ιλιάδι. ἐν δὲ Οδυσσείᾳ, τὸν Φήμιον. καὶ τὸν Μέντορα. καὶ τὸν Μέντην. οἱ δὲ παλαιοὶ παρασημειοῦνται ἐνταῦθα, ὅτι οὐ μόνον Ξενοφάνης ἐποίησε σίλλους, ἐν οἷς βύδοκίμησεν, ἀλλὰ καὶ Ζήνων τὸν ἐίδους πρῶτος κατῆρξεν Ομηρος. ἐν οἷς αὐτός τε τὸν Θερσίτην σιλλαίνει. καὶ ὁ Θερσίτης δὲ βασιλεῖς. εἰσὶ δὲ οἱ σίλλοι, ποιήσεως εἶδος κωμικῆς. καὶ οἱ ταύτην μετιόντες, σιλλογράφοι ἐλέγοντο. καὶ τὸ οὕτω παίζειν, σιλλαίνειν ἐκαλεῖτο. καὶ ἐκ τοῦ βιούτου ῥήματος καὶ οἱ σίλλοι, δαίμονές ζενες κωμῳδοῦντες εἰς ὄρχησιν καὶ εἰς διονύσου τελετάς. ταῖς δὲ τοιαύταις λέξεσι σύνοιδεν παρὰ αὐλίῳ Διονυσίῳ, καὶ τὸ σιλοῦν ὅτι δὴ ὀφθαλμοὺς ἠρέμα πραφέρειν ἐν τῷ διαφαυλίζειν καὶ διασύρειν. οὐκ ἐνταῦθα δὲ μόνον ὁ ποιητὴς τῷ τοιούτῳ εἴδει χρᾶται, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἑφεξῆς. καὶ ἐν τῇ Οδυσσείᾳ δὲ πολλαχοῦ δυρίσκεται οὕτω ποιῶν. οὐδαμοῦ μέντοι ἀστειότερον ἢ πρὸ ἐνταῦθα. εἰσὶ δὲ αἱ λέγει πρὸς τὸν ἐπεισοδιώδους Θερσίτου, ταῦτα. Θερσίτης δ' ἔτι μωῶς ἀμετροεπὴς ἐκολῴα. ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ὅ ὅτιν ἰδίαις, ἀκοσμά τε πολλά τε ἤδη. μαψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν, ἀλλ' ὅτι οἱ εἴσατο γελοῖον Αργείοισιν ἔμμεναι. αἴχμιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. φολκὸς ἦν. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα. τὼ δέ οἱ ὤμω, κυρτὼ. ζοὶ σῆθος συνοχωκότε. αὐτὰρ ὑπερθε, φοξὸς ἦν κεφαλήν. ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λαχνη. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἔχθιστος ἦν μάλιστα τῷ Αχιλλεῖ καὶ τῷ Οδυσσεῖ. αὐτοῦ γὰρ μάλιστα σκέπει. κατὰ γὰρ τὴν παροιμίαν, ζητεῖτοι σωενὸς, σωενὸν φίλον. ἄφρονα δὲ ἄφρων. ὅτιν δὲ δεῖγμα τοῦ χείρισον αὐτὸν εἶναι. ὁ γὰρ τοῖς ἀρίστοις ἔχθιστος, χείρισος. ὅρα γὰρ ὅτι οὐκ εἶπεν ἐχθρὸς, ἀλλὰ ἔχθιστος. καὶ οὐ δὲ ἁπλῶς ἔχθιστος, ἀλλὰ μάλιστα ἔχθιστος. ὅπερ ὅτιν ἐπίτασις ζοπιτάσεως, εἰς σύνδειξιν ὑπερβολῆς. σκέπτεται δὲ, καὶ πιθανότητα προκατασκευάζεται ὁ ποιητὴς, τῆς ἀεικοῦς πληγῆς, ἣν ὁ Θερσίτης πείσεται. εἰ γὰρ ἔχθιστος ὅτι τῷ Οδυσεῖ, πιθανῶς καὶ πληγήσεται ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ ἴδιον μῖσος ἐπανορθώσεται τὴν εἰς τὸ κοινὸν ἁμαρτίαν τοῦ Θερσίτου, κατὰ τὸν ἐπίτασιν. ὅτι πολλὰ τῶν κοινῶν αἱ ἴδιαι ἔχθραι ἐπανορθοῦνται. ἀμετροεπὴς δέ ὅτιν ὁ ἀπροσαγόρευτος κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ μὴ μέτρον ἐχων λόγου. διὸ καὶ ἀκόσμα φησὶν αὐτὸν ἐρεῖν. καὶ πολλά. πολλὰ μὲν, ὡς πολυλόγον. εἴγε πάντων σιγώντων, αὐτὸς λαλεῖ. ἀκόσμα δὲ, διότι μάτην καὶ οὐ κατὰ κόσμον ἤριζε τοῖς βασιλεῦσι. πῶς γὰρ οὐ μάτην λαλεῖ,

ὃς μήτε τῶδρ ἑαυτῷ λέγει, μήτε τῶδρ φίλου, ἀλλὰ δῆλε φθόνον τὸν πρὸς τὸν κρείττονα, αὐασείαν τὸν λαόν. τινὲς δὲ ἀμετροεπῆ λέγουσι, τὸν εἰ τῷ λέγειν ἄτακτον. μέτρον γάρ φασιν, ἡ τάξις. διὸ κὴ ἀκριτόμυθον αὐτὸν προϊὼν φησίν. εἰ δὲ ὁ πρὸς τῷ Σοφοκλεῖ φιλοκτήτης, γλώσσῃ δεινὸν κὴ σοφὸν τὸν Θερσίτην λέγει, ἀλλ' ἐκεῖνος μισῶν τὸν Οδυσσέα, ἐπαινεῖ τὸν Θερσίτην, οἷα τῷ Οδυσσεῖ ἔχθιστον. Τὸ δὲ ἐκγλῴα, δηλοῖ μὴν τὸ, ἐθορυβει. γίνεται δὲ ἐκ τῆ κγλωσὸς ὁ θόρυβος. αὐτὸ δὲ, ἡ ἐκ τῆ κγλούω ὃς οὐ κὴ κγλοιὸς ὄρνεον θορυβητικὸν κὴ κραυγαστικὸν, ἢ ἐκ τῆ κλω, ὡς προειρήφη. ὅθεν κὴ τὸ κλώζειν κὴ ὁ κλωγμός. Σημείωσαι δὲ ὅτι Ομήρου δευτέρας συζυγίας εἰδότος τὸ κγλῳῶ κατὰ δηλοῖ τὸ, ἐκγλῴα ὅμοιον ὂν τῷ ἐβόα, φασὶν οἱ παλαιοί. κὴ πρώτης αὐτὸ ἔστιν παρ' Αντιμάχῳ, ἐτώντι. ὡς ῥα τότ' Αργείων ἐκγλῴα κρατὸς. ἔστι γὰρ τὸ ἐκγλώζει. ὡς τὸ, ἐτώιζ. Τὸ δὲ ἄκοσμα εἰδέναι τὸν Θερσίτην κὴ πολλὰ, ὑπερβολὴν αἰδείκνυ) ἀφροσύνης. πολλὰ μὲν γὰρ οἶδε κὴ μύρια κατὰ τὸν ποιητήν, ὁ σωτὸς κὴ πολύπειρος. ἄκοσμα δὲ οἶδεν ὁ ἀφραίνων. ὁ δὲ Θερσίτης ἄκοσμά τε εἰδὼς κὴ πολλὰ, πάνυ ἂν εἴη πόρρω τῆς εὐκοσμίας. διὸ καὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἔστιν ἐχθρὸς οἷα κοσμήτορσιν, ἄκοσμος αὐτὸς ὤν. ἐφερμηνεύων δὲ τί τὸ ἄκοσμα, φησὶν. οὐ κατὰ κόσμον ἐρίζειν τοῖς βασιλεῦσι. δηλαδὴ τοῖς ἀτρείδαις. ἢ κὴ τοῖς ὅλοις. εἶθα ὅρα ὅτι τὸ τὸ, οὐ κατὰ κόσμον, ἑρμηνεία ὄντι μὰψ. κὴ ὅτι οὐχ ἁπλῶς λέγει) ὁ βασιλεῦσιν ἐρίζων, ἀλλὰ ὁμάτην. ἄλλως γὰρ, κατὰ τὸν ὁμηρικὸν Διομήδην μαχήσεταί τις ἀφραδέοντι βασιλεῖ, καθὰ θέμις εἰ ἀγορᾷ. Τὸ δὲ ἀλλ' ὅ, τί οἱ εἴρητο γελοῖον ἀργείοισιν ἔμμεναι, δηλοῖν ἔννοιαν ἔχει. ἢ γὰρ λέγει ὡς ὅπερ ἀλλ αὐτῷ εἴρητο ἤγουν δόξει, ἐκεῖνο γελοῖον ἦν τοῖς ἀργείοις, ἤγουν τὰ τῷ Θερσίτῃ ποσυδαῖα, γέλως ἦεν τοῖς ἀχαιοῖς, ἢ ὅτι ἐκεῖνο ἀκόσμως πρὸς ἔριν ἐλάλει, ὅπερ ἀλλ αὐτῷ ἐδόκει γελοῖον εἶναι τοῖς ἀχαιοῖς. ἵνα δείξῃ δ' τούτου, πάνυ γελοῖον κὴ αὐθάδη τὸν Θερσίτην, ἐαν ἐκ προνοίας κὴ ἐκων κὴ ἐπίτηδες τὸ πρᾶσσον ἐφλυαρεῖ, ἐκεῖνα ματαιολογῶν, ἅπερ κὴ αὐτῷ ἐδόκουν ἄξια γέλωτος εἶναι τοῖς ἕλλησιν. ὅπερ ἄκρας ὄντι θρασύτητος κὴ περιφρονήσεως, ἐαν τὰ τοῖς ἄλλοις γελοῖα ὡς ποσυδαῖα κρίνων αὐτὸς, λέγειν τολμᾷ καταγινώσκων ἁπάντων δηλαδὴ ἀγνοιαν. καὶ μετάγειν καὶ σὺ ἀλλοις πειρώμενος, εἰς ὅπερ αὐτὸς νοεῖ. Σημείωσαι δὲ ὅτι Σοφοκλῆς τὸν τοιοῦτον ὁμηρικὸν νοῦν παραφράζων, φησὶ τῶδε Θερσίτου, ὅτι οὐκαλῶ εἴρητό μοι ἁπαξ εἰπεῖν, ὅσου μηδεὶς ἐών. τουτέστιν οὕτω θρασὺς ἦν, ὥστε καὶ κωλυόμενός τι λέγειν, ὡς μὴ δέον ὂν λέγεσθαι. ὁ δὲ, τὸ αὐτὸ ποσάκις ἐλάλει. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς σὺν τῇ πρώτῃ ἐννοίᾳ τὸ, ὅ, τι οἱ εἴσατο γελοῖον ἀργείοις ἔμμεναι, αὐτὶ τοῦ ὅπερ ἀλλ τῷ Θερσίτῃ δοκοίη, ἐγελᾶτο ὑπ' ἀχαιοῖς. τὸ ἔμμεναι, ἢ αὐτὶ τοῦ ἦν κεῖται κατὰ σὺν παλαιοις, ἵνα λέγῃ ὅτι γελοῖον ἦν τοῖς ἄλλοις τὸ παρ' ἐκείνῳ ποσυδαῖον, ἢ παρέλκον κεῖται καὶ ἀργόν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ἐκὼν εἶν οὐκαλῶ τόδε ποιήσω. καὶ ἄλλαι δὲ πρὸ πολλοῖς λέξεις κεῖνται, ὁμοίως παρέλκουσιν. ὡς καὶ τὸ, ἀμέλει σίοτε. καὶ τὸ ἔχειν, σὺ τῷ παίζεις ἔχων. καὶ τόγε ναῦ ἔχον. καὶ τὸ εἶτα, σὺ τῷ εἴ σοι μηδὲν μεῖον, εἶτ' ἀπεχθαίρῃ. καὶ τὸ ποτὲ σὺ τῷ τί δήποτε ἥκεις. καὶ τὸ τί, σὺ τῷ, ὁμοῦ τι χεῖρον τι. μᾶλλον τι. οὐ τι. οὕτω τι. μήτι ἐγὼ εἰμί. καὶ τὸ ὡς δέ ποτε, πλεοναζει ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ εἴρητο κατὰ κοινοῦ συμβιβάζοντες τὴν ἔννοιαν, φασίν. ὅτι ὅπερ ἀλλ εἴρητο τῷ Θερσίτῃ ἤγουν δόξει, γελοῖον ἐκεῖνο τοῖς ἀργείοις εἶν δηλαδὴ εἴδετο ἤγουν ἐδόκει. τὸ γελοῖον, πλεοναστικὸν ἔχει τὸ δευτέρου ί. ὡς καὶ τὸ ὁμοίϊον αὐτὶ τοῦ ὅμοιον. κὴ τὸ ποσοῖϊν. καὶ ἴποσοιϊν. κὴ ὥμοιϊν. δός μοι ὥμοιϊν τὰ εἰ τεύχεα θωρηχθῆναι. τινὲς δὲ διάλυσιν τὸ αῖμα φασὶ, λέγοντες καὶ ὅτι οὐκ ἔωθεν Ομηρος τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν ἄλλως χρῆσθαι εἰ μὴ κατὰ διάλυσιν. οἷοιν ποσσὶν. ἀλλήλοιϊν. ὃ δὴ καὶ σὺ Οδυσσείᾳ δεδήλωται ποσσὶ. καὶ οὕτω μὲν ἐκ πλεοναστικοῦ, τετρασύλλαβον τὸ γελοῖϊον. τῷ δὲ τρισυλλάβου, τινὲς ὀξύνουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς φησι Διονύσιος ἅλιος. οἱ δὲ πλεῖστοι, γελοῖον μὲν περισπωμένως, τὸν γελωτοποιὸν λέγουσιν. οἷον τὸν μίμον. γέλοιον δὲ, τὸν καταγέλαστον. δοκεῖ δὲ φησι τῶν παλαιῶν ἀπὸ-

κῶν ἐστίν, περισσὸν τὰ τοιαῦτα. ὁμοῖον. ἑτοῖμον. γελοῖον. ὅτι δὲ δοκεῖ τὸ γελοῖον, ἀπὸ συνεταιρίας δύθειας ἔστι τῆς γέλως, ὁμοίως τῷ, ἔρως, οὐ ἄλλοις εἴρηται. καὶ ὅτι δύναται καὶ ὡς ἀπρεπὴς ἀκοινώνητος, οὕτω καὶ γελῶν γελοῖον ἐστίν. Αἴσχιστος δέ, ὁ δυσμορφος. ἀναντία γὰρ, αἶσχος καὶ κάλλος. καὶ αἴσχιστος καὶ κάλλιστος. καὶ αἰσχρὸς καὶ καλὸς. διὸ καὶ δεξιῶς τοῦ εἴρηται, κατὰ σχῆμα ἀντίθετον τὸ, ὀφθαλμῶν γὰρ ὁμμάτων, αἴσχιστα τρόπιν εἶλε τὴν δυσδαίμονα. Λυσιφρων δὲ εὐδοποιήσας τὸ τοῦ Θερσίτου αἶσχος, τερατομορφον αὐτὸν ὠνόμασεν. ἡ δὲ γινομένη παρίσωσις ἐν τῷ αἴσχιστος καὶ ἔχθιστος, καλὴ μία. ὡς δὲ ἐπιπρύπτει τὸ κάλλος, μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. πάνυ δὲ ἀναγκαιότατος ὁ Θερσίτης τῷ Αχιλλεῖ, οὐ μόνον ὡς ἀγεννὴς ἀνδρείᾳ, καὶ ὡς κοσμήτορι ἀκόσμος, καὶ ὡς ἄφρων φρονίμῳ, ἀλλὰ καὶ ὡς καλλίστῳ αἴσχιστος· κάλλιστον γὰρ ἑλλήνων πάντων ἐν οἷς ἐξῆς ὁ ποιητὴς τὸν Αχιλλέα ἐρεῖ· Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰλιον ἦλθεν, αὐτὶ τοῦ εἰς τὴν Ἴλιον. ἐλήφθη γὰρ πρόθεσις αὐτὶ προθέλως, ἐὰ μὴ ἄρα ὀφείλει τις ἀπὸ προθέλως, ἡ κάτω σχέσις δηλοῦται. ἠνεμόεσσα μὲν γὰρ ἡ Τροία, καὶ ὑπόκειται. διὸ καὶ Ιλιάδα σοφωτάτη αὐτὴν ἡ τραγῳδία φησίν. ὑποκειται δὲ ἐν αἰγιαλῷ ὁ ἑλληνικὸς ναύσταθμος· Τὸ δὲ Φολκὸς ἦν καὶ τὰ ἑξῆς, ἀρδεικλικά εἰσι τοῦ, αἴσχιστον ἐστίν τὸν Θερσίτην. καὶ οὐκαλῶ τις αἰσχίονα τούτου διαγράψοι ἄνθρωπον. καὶ ἴδε τὴν τοῦ ποιητοῦ ἀρετὴν, οὐ μόνον εἰς τὸ ἐγκωμιάζειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὡς ἐρρέθη σιλλαίνειν καὶ λέγειν ἐαυτὸν ἠβούλετο. ἔστι δὲ Φολκὸς μὲν, ὁ στραβὸς. ὁ τὰ φάη τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς, μὴ ὀρθὰ ἔχων, ἀλλὰ ἐστραμμένα καὶ παρειλκυσμένα τῆς κατὰ φύσιν ὀρθότητος. Ἔνιοι δὲ Φολκὸν εἶπον τὸν τοιοῦτον λέγεσθαι, ὡς τὰ τῶν τοιούτων φάη ἔλκοντα εἰς ἑαυτόν. ἐλεεῖται γάρ φασι μάλιστα ὁ τυφλὸς. εἰ δέ τις ἄλλο παραδέξεται, σημειωσόμεθα ὅπως ἐκ τῆς αὐτῆς ἐννοίας γενόμενοι ὁ ἐλίκωψ καὶ ὁ Φολκὸς, ἄκραν ἔχουσι διαφοράν. ἔστι γὰρ ἐλίκωψ, ὁ ἐλίσσων τοὺς ὤπας τῶν ποιητῶν εἰς ἑαυτόν. καὶ Φολκὸς, ὁ τὰ φάη τῶν βλεπόντων ἑφελκόμενος. ἄκρα μιᾶς μὲν εἰσιν ἐννοίας. αἰτίας δὲ, οὐ τῆς αὐτῆς. ἑανπερ ἐλίκωπες μὲν ἀχαιοὶ, οἱ διὰ τὸ ἀξιοθέατον τοὺς ὤπας ἐλίσσοντες τῶν ὁρώντων εἰς ἑαυτούς. Φολκὸς δὲ, ὁ διὰ ἕλκον ἢ καὶ γέλων τὰ φάη τῶν βλεπόντων ἑφελκόμενος. Ισέον δὲ ὅτι τὰ κατὰ τὸν στραβὸν οἱ παλαιοὶ καὶ οὕτω φράζουσιν. οἱ μὲν, ὅτι βλεπτοδαίμων, ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγώς. Παυσανίας δὲ προστίθησι καὶ ὅτι τοὺς σκηπτοφόρους οὕτως ἔλεγον. ἄλλοι δὲ, ὅτι ἱλλὸς, πλάγιος διεστραμμένος. στραβός. καὶ ἱλλώπτειν, τὸ στραβίζειν. τινὲς δὲ ὅτι, ἔστιλλος ὁ πρόστραβος. καὶ ὅτι ὁ στρεβλὸς ὃν οἱ παλαιοὶ στραβὸν λέγουσι. καὶ ὅτι ἱλλώπτειν καὶ συλλώπτειν, τὸ ὑγροῖς ὡς φησιν ἄλλιος Διονύσιος καὶ τετιμένοις καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Παυσανίας δὲ, συλλειν τὸ ὀφθαλμοῖς καταμωκᾶσθαι. καὶ ἱλλώπτειν. μὴ τιλλου, τὸ μυκτηρίζειν. καὶ καλλώπτειν, τὸ καταμυκτηρίζειν. μὴ διαῦτα μὲν τὰ τοῦ Φολκοῦ. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι ἐκφαλζων αὖθρωπον ὁ ποιητὴς, ἀπὸ κεφαλῆς ἤρξατο κανόνι ῥητορικῷ. καὶ ταύτης, ἐκ τοῦ ζημιωτάτου. τῶν ὀμμάτων δηλαδή. ὅπερ ποιήσει καὶ τιμὴ τοῦ βασιλέως, ἐν τῷ ὄμματα καὶ κεφαλὴ ἴκελλος δὶ. ἄρχεται γάρ φασιν ἐν τούτοις οἷά τις ἀνδριαντοπλάστης ἀπὸ τῆς καλλίστου. Τὸ δὲ χωλὸς ἕτερον τοῦτο, οὐκ ἐξ αἰτίας δηλοῖ ὡς μὴ κωλοποδίων καθ' ἕφασκον ἦν ὁ Θερσίτης. τιμὴ πολὺν γάρ πως τὸ χωλοῖς τοῦ κωλοῦ. κωλὸς μὲν γὰρ, ὁ τὰ καίρια βλαβεὶς ἐκ γενετῆς. χωλὸς δὲ κοινῶς μὴ ὁ ὕστερον ἐκ πολιτικῆς ἢ ἄλλως πως ἐξαρτιώσεως παθὼν κώλωμα, ὁποῖόν ζενα μὴ τὸν Θερσίτην ἱστοροῦσιν οἵτινες. ἑτέρως δὲ θεωρήσομεν, τὸ, χωλὸς ἦν ἕτερον τοῦτο, ἐπίτασις ὅτι τοῦ γελοίου. ἦπον γὰρ ἂν φασιν ἐγελάσθη, εἰ ἄμφω τὼ ποδὲ χωλὸς ἦν. ὅτι δὲ τὸ χωλὸν, καὶ τιμὴ χειρὸς τέθεται, ῥητορικοῦ λεξικοῦ ἔστι παρασημείωσις. γελοῖον δὲ καὶ τὸ, τιμὴ σῶθος αὐτῷ τοῦ ὤμοις συμπεπτωκέναι. μᾶλλον γὰρ γέλωτος ποιητικὸν, τὸ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν κυρτὸν, ἤπερ τὸ ὄπισθεν. καὶ οὐ δὲ αὐτὸν λανθάνει τὸν ἔξηντα, οἷος ὅστις. ὁρᾷ γὰρ τὸ κυρτὸν. Τὸ δὲ συγκεκυφότε, δηλοῖ μὲν τὸ συμπεπτωκότες. γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς ξυγκυφῆς. ἥτις πρὸς

τῷ ποιητῇ

τῷ ποιητῇ δηλοῖ τὴν ἀφ' ὑλατέος εἰς στενὸν σύμπτωσιν. ὅπου ξυνοχὰς λέγει ὁδοῦ. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν κλῃσούρας καὶ στενότητας. σκοπητέον δὲ εἴτι κῆ τὸ οἴχωκεν σὺ ταῦθα συμβάλλεται, ὃ κεῖται παρ' Ηροδότῳ. καὶ ἐν βυσσαύχλῳ ὁ Θερσίτης ὑπογράφεται· Διονύσιος γὰρ ἄλλος, φησὶν ὅτι βυσσαύχλῳ, ὁ δὴ ὥμοισι σωέλκων τὸν τράχηλον· Παυσανίας μέντοι φησὶν, ὅτι βυσσαύχην, ὁ τὸν αὐχένα σωέχων, καὶ δὴ ὤμοις ἀνέλκων. Φοξὸς δὲ κεφαλῇ λέγεται, ὁ εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἔχων αὐτὴν, λεγόμενος οὕτω, ἢ ἀφ' τῆς ὀξύτητος, ἢ κατὰ δὴ παλαιοὺς ἀφ' ὁμοιότητος τῶν πυριφλεγῶν ὀφεάκων, ἅπερ φοξὰ λέγεται. οἱονεί ζνα φλοξά. πεμμήκης δὲ ἡ κεφαλὴ τῷ Θερσίτῃ, καὶ διαπρεπῶς γελοία. ὅπου γε καὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος Περικλῆς, ὀνειδισμὸν ζνα εἶχεν ὡς ἱστορεῖ Πλούταρχος, ἀφ' τῆς κεφαλῆς πεμμήκης. Ιστέον δὲ ὅτι σὺ τοῖς τῶν Αθηναίων φέρονται καὶ ταῦτα χρήσιμα εἰς τὸ τῆδε φοξότητος. ἐπίσημοι κύλικες ἀργεῖαι καὶ ἀπλοαί. Φοξαὶ δὲ τὸ χεῖλος, αἱ ἀργεῖαι. ὡς δηλοῖ Σιμωνίδης ἐπῶν. αὐτὴ δὲ φοξύχειλος εἰς ὀξὺ ἀνηγμένη. τουτέστιν εἰς ὀξὺ λήγουσα. τὸ γὰρ φοξὸν φησὶν, ἐπὶ τούτου τάσσεται. καθότι καὶ Ομηρος ἐπὶ Θερσίτου φησί. φοξὸς ἦν κεφαλήν. καὶ ἔστιν οἷον φαοξὸς, ὁ πρὸς τὰ φάη φησὶν ὀξὺς ὁρώμενος· Καὶ ὅρα ὡς οὐκ ἔπαθε συναίρεσιν ἐκ τῆς ά ηε, ὁ φοξὸς. ἀλλ' ἐκβληθέντος τῆς ά, ἔμεινε τὸ ο μὲν τῆς ξ, πρὸς σύνδειξιν σαφῆ ἐτυμολογίας. ἐπεὶ δὲ πολλάκις καὶ φοξότητα, ἤ τι ἄλλο πάθος ἡ κεφαλὴ ἔχουσα, ὅμως ἐπικαλύπτεται ταῖς θριξί. κοσμοῦσι γὰρ αὗται τὸ ἐκείνης εἰδεχθὲς. ὅθεν καὶ κόμαι λέγονται πρὸς τὸ κοσμεῖν· Φησὶν ὁ ποιητὴς ὅτι Δευκὴ ἐπενεννήνοθε λάχνη, τῇ τῆς Θερσίτου κεφαλῇ, ὡς ἂν μὴ λανθάνῃ τὸ ἐκείνης φοξὸν τῇ κόμῃ ἐπικρυπτόμενον. ἔστι δὲ Δευκὴ μὲν ἡ λεπτὴ, ἀφ' τοῦ λεπτύνω, Δεδανὴ ὡς μὴ κεδανὴ, καὶ σὺ συγκοπῇ Δευκὴ. ὡς ἀγειρος μακεδνή. τινὲς δὲ ἀφ' τῆς ποιότητος ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν. καὶ λέγουσι Δευκὴν λαχνὴν, τὴν λεπτὴν τρίχωσιν. ἢ ἵν' ἐκπαύσωσι αὖ τις ἀφ' τῆς κεφαλῆς, ποιότητα χρώμενος. ὁ ποῖα πολλὰ πάθη γίνεται. ἵνα εἴη λάχνη ποιοτεδανή. καὶ σὺ συγκοπῇ καὶ φυσικῇ τροπῇ τοῦ π καὶ σ' εἰς ψ', Δευκή. ὥσπερ ἐκ τοῦ ὀποίσω γίνεται ὄψ. καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων· Λάχνη δὲ ἡ τρίχωσις, ἢ παρὰ τὸ λαχαίνω τὸ σκάπτω κατ' ὁμοιότητα τῆς γῆς καὶ μικρά τινα ἐξυόντες φυτάρια λαχαινόμενα, ἀφ' οὗ παράγεται καὶ τὸ λάχανον, ἢ παρὰ τὸ λά ἐπιτατικὸν καὶ τὸ, χοιός, ὁ δηλοῖ βραχεῖάν τινα καὶ λεπτὴν τριχῶν ἀναφυσιν. ὁ ποῖα κῆ ἡ τῶν βρεφῶν. δῆλον δὲ ὡς ἀφ' τοιαύτης λάχνης, καὶ θῆρες λαχνήεντες λέγονται, καθὰ κῆ ἀφ' χαίτης, ἄκρης χαιτήεσσα· Τὸ δὲ ἐπενεννήνοθεν, εἰς μὲν γραφὴν πεζὴν, πάντη ὄφειν ἀσωτελές. σημαίνει δὲ, τὸ ἐπέθηκε καὶ ἐπέτρεχεν. ὥσπερ δέ φασιν ἀφ' τοῦ ἄγω ῥέειν ποταμὸς σὺ ἄδου ἀχρέων καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ έ, ἀχέρων, οὕτω καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω, ὑπερβιβασθὲν καὶ γενόμενον ἔθω, πεποίηκε τὸ ἐπενεννήνοθεν. ὅπερ ὅτι χρόνου μέσου παρακειμένου. ἔστι γὰρ ἔθω. καὶ μετὰ προθέλως, σύνθω. οὗ μέσος παρακείμενος, ἄνοθα. ἀφ' οὗ τὸ ἐπενεννήνοθα τῆς πρώτης ἐκείνης προθέλως τῆς σὺ τῷ συνεστῶτι αὐξηθείσης καὶ μὴ προσλογισθείσης εἰς πρόθεσιν, ἀφ' τὸ καθ' ἕξιν συγκεῖσθαι. ὁποῖόν τι καὶ σὺ τῷ καμμύω γέγονε. κἀνταῦθα δὲ ἡ κατὰ πρόθεσις, καθ' ἕξιν σύγκειται. καὶ οὐ λογίζεται παρακεῖσθαι τῷ μύω ῥῆμα τι. καὶ διαπρεπῶς λογιζόμενον ὡς ἀπολοῦ, οὐκ αὐξάνει ἔσωθεν. ὡς τὰ ἐκ προθέλως συγκείμενα ῥήματα, ἀλλὰ καὶ ἔξωθεν. οὐ γὰρ μόνον κατέμυσε φαμὲν, ἀλλὰ καὶ ἐκάμμυσεν·
Ιστέον δὲ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τῆς ἄνοθα κανονίζεται καὶ τὸ ἔολπα καὶ ἔοργα. μέσου κῆ αὐτὰ ὄντα παρακειμένου. τινὲς δὲ ἐπενεννήνοθε φασὶν, αὐτὶ τοῦ ἐπεκινεῖτο. ἀφ' τοῦ ὄθω τὸ κινῶ κατὰ κλίσιν ὁμοίαν μέσου παρακειμένου· Τὸ δὲ τὸν Θερσίτην ἔχθιστον εἶναι, μάλιστα τῷ Αχιλλεῖ καὶ τῷ Οδυσσεῖ, οὐ μόνον φίλοις ἀλλήλοις δεικνύει δὴ ἥρωας ὡς εἰκὸς ὄντας δὴ τοιούτους τὸν αὐτὸν ἔχειν ἐχθρὸν, ἀλλὰ καὶ πάνυ μισοπονήροις ἀρφαίνει. οὐ γὰρ ἂν ὁ Θερσίτης οὕτως ἐμίσει αὐτὸν, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ἔπασχε μισούμενος. τάχα δὲ καὶ ἐπεὶ σὺ τοῖς πρώτοις τῶν ἀριστέων ἦσαν, ὅ, τε Αχιλλεὺς καὶ ὁ Οδυσσεὺς, ἐφιλοτιμεῖτο τὴν πρὸς

ἐκείνοις ἔριν. μάλιστα ὁ Θερσίτης ἀντεξισούμενος αὐτοῖς, διὸ καὶ ἦν ἔχθιστος. ἡ δὲ νεωτέρα ἱστορία, καὶ ἀναιρεῖσθαι τὸν Θερσίτην ὑπ' Ἀχιλλέως λέγει κονδυλιαθέντα, ὁπηνίκα τὴν ἀμαζόνα Πενθεσίλειαν ἐκεῖνος ἀνελών, οἶκτον ἔσχε τῇ κεμμύκῃ. ὁ μὲν γὰρ ἐθαύμαζε τὸ κάλλος. καὶ ὡς καλὴν ἅμα καὶ ἀνδρείαν ἀνδρειότατος καὶ κάλλιστος, ἠλέει κεμμύνην τὸ ὅμοιον οἰκτιζόμενος. ὁ δὲ ὡς εἴρηται τἀναντία τῇ μορφῇ, τὸν λαγνείᾳ σκώπτει τὸν καλὸν ἥρωα. ὁ τοίνυν Ἀχιλλεὺς γογγύλῃ χειρὶ παίσας τὸν ἄσχιστον, τῇ καλῇ Πενθεσιλείᾳ συγκατακλίνει· Ὁρᾳ δὲ καὶ ὅτι τὸ ἔχθιστος, παρισοῦται μὲν ὡς καὶ πρὸ βραχέων δεδήλωται πρὸς τὸ, αἴσχιστος, ἀλλὰ τὸ ὁμοιοτέλευτον. ἐγγὺς δὲ ὅμως οὐ κεῖται. ὤκνει γὰρ τὸ τοιοῦτον ἀλλὰ τὸ μὴ καίριον ὁ ποιητής. διὸ καὶ ὑπολανθάνει πως τῇ διανοίᾳ τῶν μεσολαβούντων τριῶν στίχων·

Ὀξέα κεκληγὼς λέλ' ὀνείδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ·
Αὐτὰρ ὁ, μακρὰ βοῶν, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·
Ἀτρεΐδη· τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις;
Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἃς τοι Ἀχαιοὶ
Πρωτίστῳ δίδομεν, δὺς τ' ἀλὸς πτολίεθρον ἕλωμεν·
Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὄν κέ τις οἴσει
Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου ὑψοκόμοιο,
Ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν·

Ὅτι οὐχ ἁπλῶς βοᾷ, ἀλλὰ κλάζειν ὁ ποιητὴς τὸν Θερσίτην φησὶ, σκώπτων εἰς ἀλογίαν. ἀλόγων γὰρ ζώων τὸ κλάζειν. φησὶ γὰρ ὅτι τῷ Ἀγαμέμνονι ὀξέα κεκληγὼς ἔλεγεν ὀνείδεα. οὗ διαφιτικὸν κατατρέχω τὸ, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ. ὑπογράφει δὲ καὶ τὴν τοῦ Θερσίτου φωνὴν, ὡς μὴ βαρεῖαν οὖσαν καὶ ἡρωικὴν, ἀλλὰ ὀξεῖαν, ὁποῖα ἡ τῶν παίδων ἢ τῶν γυναικῶν. διὸ καὶ Ὀδυσεὺς παίζων, λιγυὺ αὐτὸν εἰ τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ δημηγόρον, ὡς ταῦτον ὂν ὀξὺ εἰπεῖν ἢ λιγύ. πρακτικὸν δὲ, φησὶν ὅτι μακρὰ βοῶν, εἰκάζει τὸν Ἀγαμέμνονα. διὸ καὶ τύπτει καὶ αὐτὸν Ὀδυσεὺς ὡς καὶ τοὺς ἄλλους δημότας ὅσοι βοῶντες τὸν ὄχλον αὐέσειον· Ὁρᾳ δὲ ὅπως ἡ αὐτὴ λέξις, καὶ ἐπαίνου λαμβάνεται καὶ ψόγου σκώμματος. ὧδε μὲν γὰρ ὁ Θερσίτης, λιγὺς ἀγορητὴς σκωπτικῶς καὶ μάλιστα κατ' εἰρωνείαν. εἰ δὲ τῇ ἀλφαρῥᾳδίᾳ, τοιοῦτος ὁ Νέστωρ εἰ ἐπαίνου λόγῳ εἴρηται. εἰκὸς δὲ καὶ ἐπ' ἀληθείᾳ λιγύφθογγον αὐτὸν εἶναι, καὶ ῥᾴστως γε εἰς ἀρετὴν ἔχειν. διὸ καὶ Ὀδυσεὺς αὐτὸν οὕτω μετ' ὀλίγα προσείπη. οὐ μὴν ἐπαινετικῶς, ἀλλ' ὡς εἰ σκώμματι. ἐπεὶ μὴ δὲ ἐξ ἀναγκης εἰ τῷ μεγάλῳ κεῖται τὸ οὖ. ἀλλ' ἀναπαλιν τὸ μέγα εἰ τῷ οὖ· Ὅτι οὕτω θαυμασοὶ καὶ φιλοβασιλεῖς οἱ ἕλληνες, ὥστε ἐκπάγλως κοτέονται τῷ Θερσίτῃ. καὶ ὀφείλονται λύπην τρέφειν κατὰ τὸ βασιλέως διαφορὰν τὴν ἀπόπειραν, καὶ τὴν τοῦ νόσου κώλυσιν, οἱ δὲ, ὅμως νεμεσῶσι τῷ σασιασῇ. τουτέστι δικαίως ἐπιμέμφονται. τάχα δὲ, καὶ οἰκτείρουσι τὸν Ἀγαμέμνονα, σκοπούμενοι ὅπως αἱ τῶν μεγάλων ἀτυχίαι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὑφοῦσι τοὺς ταπεινούς· Ὅτι τὸ ἀκαιρολόγον εἶναι τὸν Θερσίτην, δείκνυσιν οἱ παλαιοὶ, ἐξ ὧν ἐρωτᾷ τὸν βασιλέα, οὕτω πως. ἀτρεΐδη. τέο ἤγαγε τίνος δὴ πρήγματος αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις. πολλαί τοι χαλκοῦ κλισίαι. πολλαὶ δὲ γυναῖκες ἐξαίρετοι. ταῦτα γὰρ ἔδει φασὶν ἐπὶ τῆς προτέρας ἐκκλησίας λέγεσθαι, ὅτε ἔλεγεν Ἀγαμέμνων ἀγέρασος εἶναι δευόμενος. ὁ δὲ, τότε σιγήσας φθόνῳ τῷ πρὸς Ἀχιλλέα, νῦν ἀκαίρως αὐτὰ προβάλλει· Ὁρα δὲ ὅτι ἐξ ἀρχῆς αὐτῆς ἡ τοῦ Θερσίτου θρασύτης διαφαίνει ἀφ' ἧς ἐρωτηματικοῦ χήματος. τραχύτητος. καὶ χῆμα δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ σφοδρότητος. καὶ Ὀδυσεὺς μὲν μετ' ὀλίγα, ἀτρεΐδην ἄνακτα τὸν βασιλέα προσφωνεῖ. ἡ Νέστωρ δὲ μετ' αὐτὸν, ἄνακτα Ἀγαμέμνονα. Θερσίτης δὲ ἀρκεῖται μόνον ἀτρεΐδην αὐτὸν προσειπών. πάνυ ἀ-

ἀπαιδευτος καὶ ὀξὺ αὐτῆς τῆς τοῦ λόγου φαινόμενος εἰσβολῆς. εἶτα δὲ τῶν σύνταυθοῖ νοημάτων, ἐκ τῆς τοῦ Αχιλλέως δημηγορίας πρείλκυσται. ὡς οἷον τυχαίως καὶ κατά τινα συνέμπτωσιν. ἢ καὶ κατὰ πρόνοιαν· Τὸ μὲν γὰρ πολεῖταί τοι χαλκῷ κλισίαι, εἰς τὸ φιλοκτέανον ἀφορμεῖνεται, ὅπερ ὠνείδισεν ὁ Αχιλλεὺς τῷ βασιλεῖ. ἀορίστως αὖτος εἰπὼν, εἰ καὶ ὁ Θερσίτης ἀσυμβολικῶς ναυσὶν ὅλαις τὸν βασιλικὸν πλοῦτον ἤυξησε· Τὸ δὲ εἰπεῖν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Θερσίτης δύεργετεῖ προσωρίζων χρυσὸν τῷ βασιλεῖ, ἐκ τῶν τοῦ Αχιλλέως παρέξεσαι. ὅσου φησὶν, ὡς ἐκεῖνος μὴν πονεῖ πολεμῶν, ὁ δὲ Αγαμέμνων πλουτεῖ· Τὸ δὲ ἀνασείειν τὸν ὄχλον εἰς αὔξασίαν, καὶ αὐτὸ ἐκεῖθεν πρόσωποίηται. ἀλλ' ὁ μὲν Αχιλλεὺς, ἐθαυμάζετο. Θερσίτης δὲ ὀξὺ τὸ ἄκαιρον τοῦ λόγου, καὶ ὀξὺ τὴν πῆρωσιν πεφρονηθεὶς, οὐκ οὖ ἀπαλλάξει. ὡς καὶ σύνταῦθα προσαρμόζει τὸ τραγικόν. λόγος γὰρ ὁ αὐτὸς ἐκ τ' ἀδοξοῦντος ἐλθὼν τοῦ Θερσίτου, καὶ ἐκ δυσκωῦντος τοῦ Αχιλλέως, οὐ ταυτὰ ἐδυνήθη. ὁ δὲ γελοῖος Θερσίτης, καὶ ἄλλα προσωποποιεῖται νοήματα οἰκοθεν, εἰς λαγνείαν τε καθάπτεται τοῦ βασιλέως, σὺν τῷ, πολλαὶ δέ τε γυναῖκες εἰσὶν ὀξαίρετοι. καὶ σὺ ἕλλιπας αὐτὸν ὑποπτήσσειν οὐ μόνον ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους δύεργέτας βασιλικοὺς δεικνύων σὺν τῷ λέγειν, ὅτι ὀξαιρέτοις γυναῖκας ἡμεῖς οἱ ἀχαιοὶ σοὶ πρωτίστῳ δίδομεν ὅτ' ἂν πολίεθρον ἕλωμεν. καὶ σὺν τῷ, ἢ χρυσοῦ ἑκατὸν ὃν αἴτις δίσει τρώων ἱρὸν ἄστεος ὃν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος ἀχαιῶν. λέγει δὲ κακῶν αἴτιον τοῖς ἀχαιοῖς τὸν βασιλέα, σὺν οἷς αὐτὸν λέγει κακῶν ἑκατὸν βασκήμεν σὺν ἕλλιπας. ὀνοδίζει δὲ καὶ ὀξὺ τὴν τῆς Βρισηίδος ἀφαίρεσιν, καὶ ὀξὺ τὴν τοῦ Αχιλλέως ἀτιμίαν, εἰπὼν ὅτι τὸν Αχιλλέα αὐτὸς μέγα ἀμείνονα φῶτα ἠτίμησεν. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, καὶ τὰ ἑξῆς. ταῦτα εἰπόντα τὸν Θερσίτην, ὁ μὲν βασιλεὺς ἀφίησι λιρεῖν. τάχα μὲν, καὶ ὡς αἴτιον ἑαυτὸν εἰδὼς, τῆς τε ναῦ κινήσεως τῶν πραγμάτων, καὶ τῆς τοῦ Αχιλλέως ὕβρεως. καὶ διαβόσιμον νοῶν ταπεινὰ καὶ αἰδούμενος. ἤδη δὲ καὶ ὀξὺ τὸ τοῦ ἤθους βασιλικόν. ὑποφρονεῖ γὰρ τὸ φαυλοτάτου Θερσίτου, καθὰ καὶ τὸν Αλεξάνδρου φασὶ κύνα, τὰ μὲν μικρὰ θηρία παρισᾶναι, ὁρμᾶν δὲ ἐπὶ τὰ κρείττω. ὅπερ ὁ Θεμίστιος ἐπὶ κυνῶν ἰνδικῶν, οὕτω φράζει. κύων ἰνδὸς, λέοντι μὲν ἐπέξεισι καὶ παρβάλει. λύκοις δὲ ὑποδρᾷ καὶ ἀλώπεκας. καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς, οὕτω παρ' οὐδὲν αὐτὸν τίθεται. ὀδυνᾶται δὲ ᾧ καὶ ἔχθιστος ἦν, ἐφίσταται αὐτῷ καὶ σωφρονίζει, ὡς μετ' ὀλίγα γνωσόμεθα· Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ οὕτω φίλερις Θερσίτης, ὠνείδισε μὲν, ὕβριν δὲ κατὰ τοῦ βασιλέως τραχεῖαν οὐκ ὀξελάλησεν ὁ ποιὰς ὁ Αχιλλεύς. οἷον τὸ ἀναιδείᾳ ἐοικυῖα μάχεται, καὶ οἰνοβαρές. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο σύμβολον τοῦ μὴ εὐδοξον εἶν τὸν Θερσίτην. ἔστι δὲ καὶ τέχνη τοῦ ἀναλόγως μερίζειν τοῖς ἐννοίαις τοὺς τῶν προσώπων ποιότησιν· Ορα δὲ καὶ ὅτι σκοπὸν ἔχων ὁ ποιητὴς ὡς προείρηται, ἰσορεῖν ὅπη τύχη κατὰ τὸ ἐγχωροῦν, ἔτι λόγου ἄξιον περὶ τοῦ δεκάτου ἔτους ἐπέπρακτο, ἱστορίαν καὶ σύνταῦθα ὡς σὺ ἐπεισοδίῳ ἔθετο, εἰωθυῖαν γίνεσθαι καὶ περὶ θύτου· Τὸ γὰρ σὺ τρῶας δώροις λύεσθαι σὺν ἑαυτῶν ἀγκαλώτοις, μαθησόμεθα μὲν καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς ἐμφέσβον ἐκ προσωπικῶν ἱστοριῶν, ὡς καὶ τοῦ Χρύσου ἔγνωμεν. σύνταῦθα δὲ ἀορίστως οὕτω λέγει τινὰ τῶν τρώων, ἤγουν δῶρον ἢ ἐκεῖνον, χρυσὸν φέρειν εἰς ἄστεος ὃ ὅσιν εἰς λύτρον τοῦ υἱοῦ· Τὸ δὲ ὃν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, πάνυ ἀστείως εἴρηται κατὰ σὺν παλαιούς. δῆλον γὰρ φασιν ὅτι σὺ τῷ εἰπεῖν ἐγὼ, δεικνυσὶν ἑαυτὸν ἐμφυσιζόμενος τὴν χεῖρα τῷ κυρτῷ στήθ, καὶ οὕτω κινῶν γέλωτα· Παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἑαυτὸν ὁ Θερσίτης τῶν ἄλλων προέθετο, εἰπὼν ὃν ἐγὼ δήσας ἀγάγω ἢ ἄλλος ἀχαιῶν, πρώτιστος εἶν τῶν ὅλων ὀιόμενος. διὸ τάχα μὴ ἐνοσημήναντο αὐτέρω τῷ πρωτίστῳ τῷ Αγαμέμνονι γέρας δίδοσθαι, ὡς μὴ δέον ὃν οὕτω γίνεσθαι, ἀλλὰ τούτῳ μάλιστα τὸ πρωτεῖον ὀξαιρεῖσθαι, οὗ δευτερεύουσιν οἱ πάντες ἕλλιπες· Ιστέον δὲ ὅτι τὸ τοῦ, πολεῖται, ἡ σύνεκα ὀργὴ καὶ παρ' Ησιόδῳ κεῖται σὺν τῷ, πολεῖν μὲν γαῖα κακῶν, μὴ ὅτι προάρχει αὐτῶν, ἀρσενικὸν ὁ πολέος κοινῶς. ὁ ἐκταδὲν ἀττικῶς, ποιεῖ τὸ ἔμπολεως καὶ αὐτόπολεως καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὁ πολεῖος καὶ ἡ πολείη, παραλήγεται συνιζι-

κῶς, ὁ πλείων καὶ ἡ πλείων. Καὶ ὅτι ἀγαίρετοι, οὐ μόνον γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ἄρουραι παρὰ Ἡροδότῳ. καὶ ἐπὶ ἄλλων δὲ πολλῶν, τὸ ἀγαίρεσθαι τίθεται· τὸ μέντοι ἀξαιρέσιμον, ἄλλο τι παρὰ τὸ ἀγαίρεσθαι. λίθος γὰρ ἀξαιρέσιμος τοίχου, ὁ ἐκεῖθεν ἐκβληθείς. καὶ ὅτι τὸ ἀγαίρετον, καὶ ἐξαίρετον λέγεται ἢ κατὰ συγκοπὴν, ἢ καὶ ἄλλως παρὰ τὸ ἀγαιρεῖσθαι, ὡς φανεῖται καὶ ἀλλαχοῦ· Ορα δὲ ὅτι τὸ ἐπιμέμφεται, σαφῶς ἐνταῦθα ἡρμήνευσεν ἐπαγαγὼν, τὸ δὲ χατίζῃς. ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν ἐπιμέμφεσθαι καὶ χρῄζειν ὅπερ ὅτι χατίζειν, παρὰ τὸ χάπν. ὃ καὶ οὐδετέρως χάτος λεγόμενον, δηλοῖ σβέσιν. καὶ ὅτι τὸ δίδυμα, φυσικῶς λαλεῖται, καὶ δύοδοῦται ἀπ' αὐτοῦ τὸ τρίτον πληθωντικὸν τὸ διδυοῖν. ὡς καὶ ἀφ' ἑπτὰ τιθέμενον τὸ ἑπτοῖσι. τὸ μέντοι διδύαμεν καὶ ἑπτέαμεν, ἐπενθετικὸν ἔχει τὸ α'.

Νὴ γυναῖκα νέμω, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότητι,
Ἣν τ' αὐτὸς ἄσσον νόσφι κατίσχεται· οὐ μὲν ἔοικεν
Ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν ἡμέας Ἀχαιῶν·
Ὦ πέπονες· κάκ' ἐλέγχε'. Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί·
Οἶκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα. τόνδε δ' ἐῶμεν
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται
Ἠ ῥά τί οἱ χήμεῖς ποσσαμύνομεν, ἠὲ καὶ οὐκί·
Ὃς καὶ νεῦ Ἀχιλῆα ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα·
Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας·
Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων·
Ἢ γὰρ ἂν ἀτρεΐδῃ νεῖ ὕστατα λωβήσαιο·

Οτι εἰπὼν ὁ Θερσίτης πρὸς τὸν βασιλέα, ἢ χρυσοῦ ἕνεκα δέῃ καὶ τοῦ ἐξῆς, ἐν οἷς κεῖται καὶ τὸ ὗος ἄσσοινα, ἤγουν ὑοῦ ὡς ἀπὸ σύθειάς τινος, ὗις ὕιος καὶ κατὰ κραῖσιν, ὗος. οὗ δοτικὴ ὕϊϊ καὶ ὕϊ, ἐπάγει ἠὲ γυναῖκα νέμω ἵνα μίσγεται ἐν φιλότητι, ἣν αὐτὸς ἄσσον νόσφι κατίσχεται. ὑπονοῶν τάχα διὰ τὴν τῆς Βρισηΐδος ἀφαίρεσιν. ἢ καὶ ὅτι ὡς εἰκὸς εἰώθει τοιαῦτά τινα ποιεῖν ὁ βασιλεὺς, ὡς καὶ ὁ Αχιλλεὺς ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ παρεδήλωσε· Τὸ δὲ ἢ γυναῖκα νέμω, ἀκαταλλήλως ἔχει πρὸς τὴν ζητήσεως σύνταξιν. ὤφειλε γὰρ οὕτως ἔχειν. ἢ χρυσοῦ ἕνεκα δέῃ, ἢ γυναικὸς νέμω. ὁ δὲ ποιητὴς, ἐποίησεν τὸν λιγὺν ὄζον ἀγορητὴν, καὶ ἀφαμαρτοεπῆ ἐποίησε. τουτέστι σόλοικον. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως θυμούμενον αὐθρωπον μεμούμενος, ποιεῖ τὸν Θερσίτην ἐκλαθόμενον τῆς τοῦ λόγου ἀκολουθίας, καὶ διαίδρυν εἰς ἀκοσμοταξίαν ἐκκλίναντα. τὸ δὲ νόσφι κατίσχει, δοκεῖ μὲν ἑρμηνεία τις εἶναι γυναικὸς ἀξαιρέτου. ταυτὸν δ' ὅτι τῷ νοσφίζῃ, καὶ ἰδία κατέχεις καὶ χωρίζῃς ἢ ἀφορίζεις·

Οτι τὸ, οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν ἡμέας ἀχαιῶν, λέγει μὲν ὁ Θερσίτης πρὸς τὸν βασιλέα, νοῶν ὅτι οὐκ ἐνδέχεται αὐτὸν ἀρχηγὸν ὄντα ἐπιβιβάζειν κακῶν τοῖς ἕλλιμσι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀγαθοῖς ἐμβιβαλεῖν. δύναται δὲ καὶ εἰς γνώμην καθολικὴν προσδηλῶσαι τοιαύτην. οὐ μὴν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν τοῖς ὑπ' αὐτόν. εἰ γὰρ ποιμὴν λαοῦ ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἂν κακοῖς ἐμβιβάσῃ τὸ ποίμνιον, ἤτοι κακώσοντα. εἰσὶ δὲ κακοὶ ὧν ἐπιβάσκει τοῖς ἕλλιμσι ὁ βασιλεὺς Αγαμέμνων, ὁ λοιμὸς ὁ διαὐτὸν γεγονώς. καὶ ἡ τοῦ Αχιλλέως ἀποστασις. ἢ καὶ ἄλλως, οὐ χρὴ ἀρχηγὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβιβάζειν τοῖς ἴσοις χεῖρα. ἤγουν κακὰ διδάσκειν. εἰ γὰρ ὀργιοιωθοῦσιν αὐτῷ κακῶν ἐπιβάλλον τι, ἀνατρέπεται τὰ κοινά. οὐκοῦν τὸ οὐκ ἔοικε κακῶν ἐπιβασκέμεν, ὁμοιοῦταί πως πρὸς τὸ εὖ· Οδυσσεία, οὐ δέ τι σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν. ὡς γὰρ ὀργῶμαι μὲν ἐγὼ, ὀχῶ δὲ ἄλλον κατὰ τὸν κωμικὸν, αὐτὶ τοῦ ἀναβιβάζω εἰς ἅρμα ζύγιον, οὕτω καὶ ἐπιβαίνω μὲν ἐγὼ, ἐπιβάσκω δὲ ἄλλοις. ἤγουν ἐπιβαίνειν ποιῶ κακῶν, ἢ διούτων τινῶν. ἐντεῦθεν καὶ μανίαις ἔπος λόγος παρ' Εὐριπίδῃ, ὁ μανικός. καὶ ἑτέρως δὲ εἰπεῖν, οὐ χρὴ τὸν βασιλέα ἐπιβαίνειν κακῶν ἤτοι ἀδίκων ἔργων τῶν εἰς τοὺς ἀχαιούς. δεῖ γὰρ εὐεργετικὸν εἶναι τὸν ἄρχοντα. οὐκ ἀδικητικὸν καὶ κακοποιόν· Ισέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ ἀρχοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἄρχειν, σύγκειται

πρὸς

πρὸ τοῖς παλαιοῖς ῥήτορσι καὶ ἀρχηλίπαρος, ὁ λιπαρῶν φασὶν ἵνα ἀρχῆς τύχῃ. ἢ ὁ ἐκ τοῦ ἄρχειν λιπαινόμενος, ὁ καὶ ἀρχηλυπαδής. ἤγουν ὡσπερεὶ γλύφων ἀρχάς. ὅτι δὲ ἀρχὴς καὶ κρύφιόν τι σώματος μέρος ἐκλήθη πρὸ τοῖς ὕστερον, δῆλον ἐκ τῶν γραμμάτων. ἀφ' οὗ καί τις χιλίαρχος, οὐκ ἀλλαφύρως ἔσκωπται. Οτι μὲν οὖν βασιλέα στρέψας τὸν λόγον ὁ Θερσίτης πρὸς τὸν λαὸν, φησίν. ὦ πέπονες. καὶ ἐλέγχεα. ἀχαΐδες. οὐκέτ' ἀχαιοί. οἴκαδε πὸρ ζὺν νηυσὶ νεώμεθα. τόνδε δ' ἐῶμεν αὐτοῦ εἰ τροίη γέρα πιστέμεν, καὶ τὰ ἑξῆς. πάνυ δὲ ἀναστειτικὰ ταῦτα τοῦ ὅλου. διὸ καὶ Οδυσεὺς δεδιὼς μήποτε οὐ αὐτὸς πόνῳ ἤθροισε, ῥᾷον ἀνασοβήσας ὁ Θερσίτης διασκεδάσῃ, ποιεῖ κατ' αὐτὸ τὰ ἐφεξῆς δηλωθησόμενα. εἰσὶ δὲ πέπονες μὲν οἱ ἔκλυτοι. ἀφ' μεταφορᾶς τῶν πεπόνων καρπῶν, οἱ ἔκλυτοι γίνονται πεπανθέντες. ὥσπερ αὖ πάλιν οἱ ὠμοὶ τῶν καρπῶν σκληροὶ ὄντες, ἐοίθετον γεγόνασι τοῖς ἀνανδότοις ἀνθρώποις καὶ ἀνυπείκτοις, ὡς καὶ ἐν τοῖς μεταταῦτα ῥηθήσεται. δῆλον δὲ ὅτι πέπων κυρίως, πᾶς καρπὸς φασὶν ὡραῖος πρὸ φαγεῖν. χρήσεις δὲ τοιούτων λέξεων, ἐν τῷ πρώϊοι μύρτα καὶ πέπονα μυρώπλα. οὕτω δὲ καὶ μῆλα καὶ μόρα πέπονα. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ τὰ σφυρὰ ᾠδει μᾶλλον ἢ σκιὸς πέπων ὁ καὶ ἀσπερματίας, καὶ ἐν τῷ μαλθακωτέρα πέπονος σκιοῦ μοι γέγονας, καὶ ἐν τῷ ἑώρακας πώποτε κεκυμένων ἀσυρίδα πεπόνων; διοῦτον ἔχει τὸ πρόσωπον. τοιούτου δὲ σίτου, καὶ τὸ πεπαίτερον, ὅπερ ὅτιν ὡριμώτερον Αἰακίδης, αὐτὸς δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. ἔτι δὲ καὶ ἁδρυπεπὴς, ποτὲ μὲν καταμόναις ἀπλῶς προφερομένη, ποτὲ δὲ κατὰ παράθεσιν. οἷον ἁδρυπεπὴς ἐλαία ἢ ἁπλῶς ἐλαία. Τὸ δὲ καὶ ἐλέγχεα, οὐ ἀξιεπαίνους ἕλληνας ὑπὸ τοῦ ἐπονειδίστου καὶ μωμητοῦ Θερσίτου λέγεσθαι, γέλωτός ὅτι κινητικόν. Τὸ δὲ ἀχαΐδες οὐκέτ' ἀχαιοὶ, δηλοῖ μὲν τὸ γυναῖκες οὐκέτ' ἄνδρες. λέγεται δὲ παρονομασία ὑπὸ τῶν παλαιῶν. ὅμοιον τὸ οὐ φίλιππος, ἀλλὰ φιλίππιον κεκράτηκε τῆς ἑλλάδος. ἔχει δέ τινα ὁμοιότητα πρὸς τὸν τοῦ Θερσίτου λόγον, ἡ τὸ παρ' Ηροδότῳ ἐν τοῖς ὠδὲ Αρτεμισίαι. ὡς οἱ μὲν ἄνδρες, γυναῖκες. αἱ δὲ γυναῖκες ἄνδρες γεγόνασι. ῥηθήσεται δέ τι ὠδὲ τούτου καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. Τὸ δὲ οἴκαδε νεώμεθα, διόρθωσις οἷον ὅτι τοῦ φύγωμεν. ὅπερ φθάσας ὁ βασιλεὺς εἶπεν ὡς δῆθεν σεμνότερον ὂν οὕτως εἰπεῖν, ἤπερ φύγωμεν. ὅτι δὲ θαυμασίως ἐκεῖνο εἴρηται, προγέγραπται. Εστι δὲ τὸ νεώμεθα, αντὶ τοῦ νοσήσωμεν. ἀπὸ γὰρ τούτου τοῦ νέω ῥήματος, ὁ νόσος γίνεται πλεοναζόντος τοῦ σίγμα, πρὸς διασολὴν τοῦ νότος ὁ ἄνεμος. Πέσσειν δὲ γέρα, τὸ κατέχειν καὶ ταμείουχεῖν, ὅμοιον τῷ ζέλον καταπέψῃ. ζυνὸς δὲ αὐτὶ τοῦ κατακωβύσειν, ἀπὸ τοῦ πεσσοῦ, ὡς δῆθεν τοῦ Αγαμέμνονος πλεονάζοντος τῇ τοιαύτῃ παιδιᾷ. Οτι τὸ οὐχὶ ἐπιῤῥήμα, τέτριπται πάνυ τοῖς παλαιοῖς μᾶλλον, ἤπερ τὸ ἦχι αὐτὶ τοῦ ὅπου. διὸ καὶ συναλείφεται τὸ ἰ τούτου ἐν τῷ, οὐχ οὕτως καὶ οὐχ ἄλις καὶ τοῖς ὁμοίοις, εἰ καί τινες ἀπαρέσκονται οὐκ αὖθι λόγου. Τὸ μίθοι οὐκὶ, οἷον ἢ καὶ ἡμεῖς προσαμύνομεν ἢὲ καὶ οὐκὶ, οὐχ οὕτως εἴθισαι εἰς πλατυτάτην χρῆσιν. ὅθεν ἐν τῷ οὐκ ἐθέλω, καὶ οὐκ αὐτὸς, καὶ τοῖς ὁμοίοις, οὐ κεῖται ἀπόστροφος ὡς ἀπ' ἐκθλίψεως, ἀλλ' ἐκ φωνουμένου μὲν τοῦ ἰ, ἔστι τὸ οὐκὶ, αρνητικὸν ἐπιῤῥήμα δισύλλαβον. ἐν δὲ συνεπείᾳ μὴ κειμένου τοῦ ἰ, μονοσύλλαβον φαίνεται εἶν ἐπιῤῥήμα τὸ, οὐκ, πρὸ πολλοῖς τῶν περιλογοιούντων κειμένου. Οτι τὸν Αχιλλέα καὶ ἐπαινῶν ὁ Θερσίτης, ὅμως οὐδὲν ἧττον καταβάλλειν ἐθέλει. οὕτω λέγει ἁπλῶς ὅτι ὁ βασιλεὺς τὸν Αχιλλέα ἠτίμησεν, ἄνδρα κρατιστον ἢ ἄριστον τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως δηλαδὴ μέγα ἀμείνονα φῶτα. ὡς μὴ ἁπλῶς ὄντος ὑπερημένου τοῦ Αχιλλέως. ἀλλὰ κρεῖττονος ἤπερ ὁ Αγαμέμνων. τάχα γὰρ ἑαυτοῦ ὁ ἀγεννὴς ἀμείνονα οὐ κρίνει τὸν Αχιλλέα. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, πρᾷον θέλων τὸν Αχιλλέα σιδηξασθαι φησὶ τὸ ἀτελὲς τῆς ξιφουλκίας καὶ τὸ, ταχὺ ταῦ ἐκ τοῦ ζέλον, σὺν μὲν αὐτὸν οὐ λέγει, ὅπερ ἀλλαχοῦ τις ἐπὶ Μενελάου καὶ Πατρόκλου φησὶν, οἶδε γὰρ ὅτι ἐγκώμιόν ὅτιν ἤθους τὸ πρᾳόνης, ἀλλὰ εἰπὼν ἄζηλον εἶν αὐτὸν, οὐκ ἀξιοῖ καὶ τὸ πρᾷον εἶν. Μεμῆνα δὲ ὀνομάζει, εἰπὼν οὕτως. ἀλλὰ μάλ' οὐκ Αχι-

λῆϊ χόλος φρεσίν. ἀλλὰ μεθήμων. δηλοῖ δὲ ὁ μεθήμων, οὐ τὸν πρᾷον, ἀλλὰ τὸν ἀτέγνωτον καὶ ἀμελητὴν καὶ ἔκλυτον ἀφ' οὗ τὸ μεθιέναι, ἀφ' οὗ καὶ ἡ μέθη γίνεται. σύνταῦθα δὲ λελη θότως καὶ τὴν αὐθρίαν τοῦ Ἀχιλλέως καταῤῥιπτεῖ. ἐωμαλέον μὲν πάνυ αὐτὸν ὑπεμφαί νων, χαῦνον δὲ καὶ οὐ θαρραλέον οὐ δὲ συνεχῆ. ὅθεν γὰρ δηλοῖ σὺ τῷ, ἢ γὰρ ἂν ἀτρεΐδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο. ἤγουν ἐαν χόλον εἶχεν ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ οὐχ ὑπέλαβεν ἐφ' οἷς ἠδικήθη, οὐκέτι ἂν σὺ ἐλωβήσω τινα. ὅτι δὲ οὗτος ὁ λόγος χαυνότητα μόνην τοῦ Ἀχιλλέως κατη γορεῖ καὶ μεθημοσύνην, αὐθρίαν δὲ πολλοῦ ὁμολογεῖ, δῆλον ἐκεῖθεν. Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ τοῖς Ἕλλησιν ἀνατιθεὶς τὴν ἑαυτοῦ ἐκδίκησιν, ἔφη ὡς εἰ μὴ οὐτιδανοῖς ἤνασσες αὐθρώποισιν ὦ βασιλεῦ, ὕστατα νῦν ἐλωβήσω. Θερσίτης δὲ ἱκανὸν εἶν δεικνὺς μὴ μόνον τὸν Ἀχιλέα ἐαυτοῦ ἀμύνεσθαι, φησὶν ὅτι μεθήμων ὁ Ἀχιλλεύς. ὡς εἰ μὴ οὕτως ἦν, τὰ ὕστατα νῦν ἐλωβή σω ἄν. οὕτω καὶ μὴ θέλων ὁ κακὸς, αὐθρειότατον τὸν Ἀχιλλέα παραδείκνυσι. Σημείω σαι δὲ ὅτι οὐ δὲ σύνταῦθα σὺ καιρῷ τοῦ Ἀχιλλέως ἐαυτὸν παθεῖ ὁ ἀκαιρολόγος. ἐχθὲς γὰρ τότε αὐτὸν ἐαυτὸν λαλεῖν τοιαῦτα τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτε ἠτιμοῦτο. ὁ δὲ, τότε μὲν φθονῶν, τά χα καὶ ἔχαιρε. νῦν δὲ οὐ κατὰ καιρὸν λαλεῖ·

Ὡς φάτο, νείκειον Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίσατο δῖος Ὀδυσσεύς·
Καί μιν ἐπόσσα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
Θερσίτ' ἀκριτόμυθε. λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
Ἴσχεο. μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν·
Οὐ γάρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον
Ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ἀτρεΐδῃσ' ἐπὶ Ἴλιον ἦλθον·
Τῷ, οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορᾶσθαι
Καί σφιν ὀνείδεά τε πρόφέροις, νόστον τε φιλάσσοις·
Οὐδέ τι πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Ἦ οὗ, ἠὲ κακῶς νοσήσομεν υἷες Ἀχαιῶν·
Τῷ, νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ἧσται ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ δίδοῦσιν
Ἥρωες Δαναοί. σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις·
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Εἴκ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὡς νύπερ ὧδε,
Οὐ Τηλεμάχοιο πατὴρ κατὰ τὸν Θερσίτου, βραχυλογίᾳ τινὶ λελησμότως τὴν ἐκεί νου ἀπόνοιαν ἀμύνεται λέγων. ὡς φάτο νείκειον Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν. οἱονεὶ λέ γων ὅτι, τοιαῦτα ὁ διοῦτος, ὃ ἀγαθοῦ βασιλέως κατερρυπτόρθυσε· τὸ γὰρ ποιμένα λαῶν, οὐ μάτην συνταῦθα παρέρριψεν ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ τρόπον τινὰ, ἔφη ὅτι πῶς ἂν ὁ τοιοῦ τος τὸν δυσπειθέστατον λαὸν ἴσχυσεν ἐκταράξαι καὶ ἀπειναντίας ἀγαγεῖν τῷ ποιμένι τὸ ποίμνιον. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἦρχεν ὁ Ἀγαμέμνων, ἀλλὰ ποιμὴν ἦν λαοῦ. καὶ σημείωσαι ὅτι, οὔτε αὐτόλος οὔτε βουκόλος, ἀλλὰ ποιμὴν λέγεται ὁ βασιλεὺς λαῶν. ὃ ὅτιν αὐθρώπων δυσπειθῶν, ὡς οἷα πρόβατων προϊσάμενος. οὐδὲν γὰρ τῶν ἄλλων δυσπειθὲς, ὡς τὸ πῶϋ τῷ ἄγοντι. ἔστι δὲ πῶϋ μὲν, πλῆθος προβάτων. ποιμὴν δὲ ὁ κατανέμων αὐτά. διὸ καὶ ποι μαίνειν λαὸν ὁ βασιλεὺς λέγεται. οὐμὴν αὐτολεῖν. πολλῷ δὲ πλέον οὐ δὲ βουκολεῖν· Τὸ γὰρ βουκολεῖν, ταυτόν ὅτι τῷ ἀπατᾶν. πολλαχοῦ καὶ ὡς φαῦλον λαμβάνεται· Τὸ δὲ ποιμὴν λαῶν, ταυτὸν ὂν τῷ, ἀνδρῶν ποιμάνορ. σωφρόνως Αἰσχύλος εἰρηκε καὶ τὸ τοιοῦτον ποίμνιον, ποιμανόριον· Σημείωσαι δὲ ὅτι σὺ τοῖς ἑξῆς παραβολικῶς καὶ αὐτό λῳ εἰκάσει τὸν βασιλικὸν ἄνδρα, κρίνοντα ἤτοι διακρίνοντα ὀξ ἑτέρων οὓς ὑπ' αὐτόν. ἴσως μὲν, ὅτι γενικῶς πάντα τὰ τοιαῦτα τῇ κλίσει τοῦ ποιμένος ἐμπεριέχομαι. μάλι στα δὲ καὶ ἵνα ἐμφανὴς ὁ ποιητὴς, ὅτι ἔστι μὲν καὶ αὐτόλους εἰπεῖν οὓς βασιλεῖς. ὀνομά-

ζονται δὲ ὅμως ἐκ τοῦ κρείττονος· Οτι τὰ μὲν ἄλλα λιρῶν ὁ Θερσίτης, φορικὸς ἦν. ὅτε δὲ οὐ ἕλληνας τοῦ νόσου ὑπεμνησεν εἰς ὃν παροργίζοντες, μόλις ἀπὸ τοῦ Οδυσέως κατεχέθησαν, ἐνταῦθα ὁ Οδυσεὺς ὡς καὶ παρείρηται ὑποπήξας μή ποτε λύσῃ τὴν ἀγορὰν ὁ Θερσίτης, παρίσταται οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ ὦκα. ἔδει γὰρ αὐτὸν ταχυναι τῷ πράγματι. καὶ τοσοῦτον ὑπόσρα ἰδὼν, χαλεπῷ μύθῳ ἐπέπληξεν. ἔτι δὲ καὶ ἀπειλήσας. καὶ σκήπτρῳ ἔπληξεν. ὅθ οὗ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ μὴ βασιλέα εἶναι τὸν Θερσίτην καθὰ καὶ παρείρηται. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀτιμότατα ὁ Οδυσεὺς, παρεσπέχθη αὐτῷ. οὐ μόνον ὑβρίζας, ἀλλὰ καὶ ἀπειλῶν αἰχίσην ἀπειλαζόμενος, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. καὶ πολλὴν δὲ σύντριψας γενναίαν τε καὶ βιαίαν· Ιστέον δὲ ὅτι ὁ Θερσίτης ἐκτείνει ἀναγκαίως τὸ παραλῆγον δίχρονον, ὡς μὴ ἄλλως δυχρησούμενον Ομήρῳ εἰς μέτρον δακτυλικόν. καὶ ὅλως Θερσίτης φασὶν ὡς παρείρηται καλεῖσθαι παρὰ τὸ θέρω θέρσω τὸ θερμαίνω. θερμὸς γὰρ φασὶν ἦν καὶ παρωτής. καὶ μάρτυς Οδυσεύς. ῥάδιῳ δ' ἔσχον φασὶ παυσας τὸ φρονεῖν ὑπερόρια. κατὰ δὲ ἑτέρους, παρὰ τὸ θαρσος ὁ αἰολεῖς θέρσος λέγουσιν, ἡ κλῆσις τῷ ἀνδρί. κατὰ ἀντίφρασιν μᾶλλον. οὐ γὰρ δύτολμος φανεῖται, ἀλλὰ θρασύδειλος, ὅσγε καὶ κλαύσεται σὺν τοῖς ἑξῆς ἀγεννῶς. ὡς δὲ ἡ θερμότης, καὶ εἰς ἔπαινον συντελεῖ καθ' ὃν θερμουργὸς Αλέξανδρος ὁ πάνυ λέγεται, καὶ εἰς ψόγον δὲ, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς διαλελυμμένως εἰπὼν θερμὸν ἔργον τὸ αὐαιδὲς, ἔστι πολλαχῶς συναγαγεῖν· Οτι τοιαύτη ἐστὶ κατὰ τὸν Θερσίτου δημηγορία τῷ Οδυσεῖ. Θερσίτ' ἀκριτόμυθε. λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, ἴσχεο. μὴ δ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερφότερον βροτὸν ἄλλον ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ' ἀτρεΐδῃσ' ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. τῷ, οὐκ ἂν βασιλῆας. ἀνὰ στόμα ἔχων, ἀγορεύοις. καὶ σφιν ὀνείδεά τε προφέροις. νόσφιν τε φυλάσσοις, καὶ τὰ ἑξῆς. ἔστι δὲ ἀκριτόμυθος, ἡ ὁ πολυλόγος, ὡς καὶ ἄκριτα φῦλα τὰ δυσδιάκριτα ἤγε πληθυσμοῦ, ἢ ὁ ἀδιακρίνητος ἐν τῷ λέγειν καὶ ἄκοσμος. εἰ γάρ τις τὴν αὐτὸν δημηγορίαν σκέψεται, ἧς τέλος ὅτι τὸ οἴκαδε νεώμεθα, πολυλογίαν μὲν ἔχει καὶ τραχύτητα κατὰ τὸν βασιλέως. κατασκευλῶ δὲ τῆς ἀξιώσεως, οὐδεμίαν τῆς ἀξιούσης οἴκαδε νέεσθαι. τί γὰρ συμβάλλεται τῷ Θερσίτῃ πρὸς τὸ δεῖν πανχωρεῖν οὓς ἕλληνας, ἐὰν ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἔχῃ χρήματα καὶ πολλὰς γυναῖκας. καὶ ἐὰν τὸν Αχιλλέα ἀτίμησεν. ὃν αὐτὸς οὐ πάντων ἀμείνονα κρίνει ὡς εἰρῆται. τοὐναντίον μὲν οὖν καὶ συναπτοῦνται τὰ τοιαῦτα πρὸς τὴν ἀξίωσιν. δύνανται γὰρ οἱ ἕλληνες εἰπεῖν ὅτι ἐὰν ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἔχῃ, μενετέον καὶ ἡμῖν, ἵνα πολλὰ κτησώμεθα. ἢ ὅτι ὁ ἀτιμάζας σὺ ὃς οὐ πάντων ὡς σὺ φῂς ὄντων ἀμείνων, εἰς οὐδὲν μέγα ἐσφαλη. χρήσιμοι δὲ εἰς εὐφήνειαν τὸ ἀκριτομύθου, καὶ τὸ ἀκριτόφυλλον ὄρος ἐν τοῖς ἑξῆς· Τὸ δὲ λιγὺς ἐστὶν ἀγορητὴς, ἢ εἰρηνικῶς εἴρηται, ἢ ὡς καὶ ὀξέα κεκληκότος τὸν Θερσίτου καθὰ παρείρηται γυναικικώτερον. ἢ ἢ ἄλλως λιγέος ἤτοι ὀξέος. ὅ ὅτι θυμικῶ κατὰ τρόπον μεταλήψεως. καὶ διαφέρω καὶ φιλονεικῶ εἴγε νεικείων ἦν Αγαμέμνονα. ἄλλως δέ γε, οὐκ ἐπαίνομον τὸ λιγὺ, εἴγε καὶ ὁ γέρων Νέστωρ, λιγὺς πυλίων ἐρρέθη ἀγορητὴς. διὸ παρακατιὼν φησὶν ὡς μακρὰ βοῶν, Αγαμέμνονα νείκεε. φωνῇ τάχα χώομαι μαρᾷ, ὁποίᾳ καὶ ὁ ποδὶ τῇ κωμῳδίᾳ Κλεῶν. Κυκλοβόρου φησὶ φωνὶ ἔχων. ἀπηχοῦ τινὸς δηλονότι χειμαῤῥοῦς θορυβοῶντος ἐν τῷ ῥέειν· Τὸ δὲ μὴ ἔθελε οἷος ἐρίζειν τοῖς βασιλεῦσι, δημαγωγικόν ἐστιν. οἱονεὶ γὰρ λέγει ὅτι ἐν τῷ δήμῳ λαλῶν, οὐκ ἂν τυχὸν ἐκωλύθης. μόνος δὲ οὐκ ἂν ἐρίζοις. εἶτα καὶ τὸ νόημα αὐξων, καὶ παρασκευάζων οἷος ὁ Θερσίτης, ἐπάγει. ὅτι οὐ γὰρ ἐγὼ σοῦ φημὶ χείρονα βροτὸν ἄλλον εἶναι, ὅσοι ἐς τροίαν ἦλθον. μονονουχὶ λέγων, μὴ θέλε μόνος ἐρίζειν τοῖς βασιλεῦσι, καὶ ταῦτα πάντων χείρων ὤν. εἰ γὰρ καὶ Αχιλλεὺς μόνος ἤρισε χθές σου τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' ἐκεῖνος, ὁ πάντων ἦν ἄριστος. Καὶ σημείωσαι καὶ νῦν ὅτι ἔχεις παρὰ τῷ ποιητῇ ἄριστον μὲν καὶ κάλλιστον, τὸν Αχιλλέα. χείριστον δὲ καὶ αἴσχιστον, τὸν Θερσίτην. καλῶς ἄρα καὶ ἔχθιστος ἦν τῷ Αχιλλεῖ. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι εἰς τὸ μή τινα ἐν ἀχαιοῖς χείρονα τοῦ Θερ-

σίτου εἶναι. ὅτι οὐ πάνυ ἀπροσφυὲς ἐπῆν ὁρμητήριον ἐκ τῶν παλαιῶν, ὡς οὔτ' ἂν δύο λυ
Θρίοις, ὑπήνεικεν ἡ Σπάρτη, οὔτ' ἂν δύο ἀλιτβιάδας αἱ Ἀθῆναι κατὰ τὸν παλαιὸν,
οὕτω δὲ οὐ δὲ δύο ἂν διούτοις θερσίτας ἴσως τὸ πανελλήνιον· Τὸ δὲ αὐτὰ σώματα ἔχων,
ἀσείως εἴρηκεν, αὐτὶ τοῦ οὐκ ἀγορβύοις ἀεὶ ἐν σώματι ἔχων τὸν βασιλέα, ὡς εἴπερ τις
βασιλικὸν σκῆπτρον ἐν χειρί. καὶ ἄλλως δὲ, οὐ μόνον οὐ χρὴ ὑβρίζειν, ἀλλ' οὐ δὲ ἀπλῶς
αὐτὰ σώματα φέρειν τὸν βασιλέα χρὴ τὸν τυχόντα. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τούτου, ὅτι πᾶσιν ἤρι
ζε βασιλεῦσι. διὸ καὶ πᾶσι μὲν ἐχθρὸς ὡς εἰκὸς ἦν. ἔχθιστος δὲ μάλιστα καὶ τῷ Ἀχιλ
λεῖ καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ ὡς προείρηται· Τὸ δὲ προφέρεις, πρωτότυπον ὂν τῆς προφορᾶς,
ἀφ' ἧς παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ προφορικὸς παρῆκται λόγος. ὅτι δὲ προφέρῃ καὶ τὸ νικᾶν
λέγεται, ὅθεν καὶ ὁ προφερέστερος, δῆλόν ἐστιν, Ἡσίοδος δὲ ἐν τῷ προφέρει μὲν ὀδοῦ, προ-
φέρει δὲ καὶ ἔργου, ἐτεροῖόν τι σημαινόμενον τὸ προφέρειν διακρούεται. καὶ οὐκ αὐ-
τόχρημα λαμβάνει αὐτὶ τοῦ ὑπερφέρει, ἀλλ' αὐτὶ τοῦ προάγει, προκόπτειν ποιεῖ· προ-
κυνεῖ. προβιβάζῃ· Τὸ δὲ νόσον φυλάσσοις αὐτὶ τοῦ ζωτηρίοις καὶ παρακατέχῃς εἰς
ἀφορμὴν σάλπως καὶ ἀρπάλπως. ἔοικε γὰρ σκοπὸν δημηγορίας καὶ πρὸ τούτου πολ-
λάκις ποιεῖσθαι ὁ Θερσίτης τὸ νεώμεθα οἴκαδε. καὶ ὅρα οἷον ἡ δημοτικὴ ἰσηγορία, εἰ καὶ
τῷ γελοιοτάτῳ Θερσίτῃ μέτεστιν αὐτῆς· Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἔχει τὸ ἡδὺ τοῦ τοιούτου νόσου,
καὶ νόσιμον ἔδεσμα λέγεται τὸ ἡδύ. ὅτι δὲ καὶ θεός τις ζωιμύλιος δύνοσος ἐκαλεῖτο, ἐν
τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν γέγραπται· Οτι Ὁμήρου ἐπόντος ὡς οὐκ ἴδμεν ὅπως ἔσαι τάδε
ἔργα, εἰς οἷον τέλος ἀρθήσονται, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι, τὸ μὲν ἔσαι, ζωὶ ὑπάρχοντος λέ-
γεται. οἷον ἔσαι γέρων οὗτος ὁ νῦν δηλαδὴ ὑπάρχων ἐν νεότητι. τὸ δὲ γενήσεται, ζωὶ μὴ
ὄντος. ὡς τὸ γενήσεται πᾶς, ὁ μήπω δηλαδὴ ὤν· Τὸ δὲ ἴδμεν, δωρικὴν ἔχει τροπὴν
τοῦ σ' εἰς δ', κατὰ τὸ κεκαδμένος ὅ ὅστι κεκοσμημένος. ἔτι δὲ καὶ τὸ κάδμος, θέμα γὰρ
αὐτοῦ τὸ ἴσημι. οὗ πληθυντικὸν ἴσαμεν. καὶ συγκοπῇ, ἴσμεν. τινὲς δὲ τολμῶσιν ἐκ τοῦ
οἴδαμεν, συγκόψαι αὐτό. ἀρβάλλοντες τὸ καταῤῥὸν ὁ. τὸ δὲ τάδε ἔργα, διασαφικὸν
τὸ, ἢ οὗ ἢ κακῶς νοσήσομεν· Οτι Θερσίτου ἐπόντος ὡς πολλὰ γυναῖκας δίδομεν οἱ ἀ-
χαιοὶ τῷ βασιλεῖ. καὶ οὕτω φίλα μὲν τῷ δήμῳ λέγοντος, κοινοποιουμένου δὲ τὴν δύ-
γεσίαν ὀλίγα τοῖς δίδομεν. ἔτι δὲ ἐπόντος ἢ ὅτι ἐγὼ δήσας ἄγω αἰχμάλωτον, δι' οὗ χρυσὸς
προσγίνεται τῷ βασιλεῖ, Ὀδυσεὺς εἰς ὑποβολὴν ἀντιδημαγωγῶν, καὶ τὴν τοῦ Θερσί
του ὑποβολὴν ἑαυτῷ σεμνολογίαν ὀξαφανίζων, μέμφεται αὐτὸν λέγων εἰ ἐρωτήσει. καθή-
σθαι ὀνειδίζων τῷ βασιλεῖ, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν ἥρωες δαναοί; σὺ δὲ κερτομέων
ἀγορεύῃς. οὐ γὰρ λέγει δίδωσ ἢ διδόατε τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ διδόασιν οἱ δαναοί. καὶ οὐ
γυναῖκας μόνον ὡς σὺ ἔφης, ἀλλὰ πολλά. καὶ οὐ δῶρα μόνον, ἀλλὰ μάλα πολλά. καὶ
οὐχ ἁπλῶς δαναοὶ κατὰ τὸν σὸν λόγον, ἀλλὰ ἥρωες δαναοί. σὺ δὲ δίδως μὴ πρᾶγμα οὐ
δὲν, ἀγορεύεις δὲ κερτομῶν. ὃ ὅστι δακτυλικοὺς μόνον λόγους δίδως τῷ βασιλεῖ. κέρτομος γὰρ
λόγος, ὁ κέαρ τέμνων. ὃ ὅστι δάκνων ψυχήν. καὶ θυμοδακὴς. ἐξ οὗ καὶ τὸ κερτομίοις δία
κρονίωνα προσηύδα. τὸ δὲ ἧσαι ὀνειδίζων, αὐτὶ τοῦ διατρίβῃς. ἀργεῖς. οὐ γὰρ ἐκάθητο
ἀληθῶς ὁ Θερσίτης, ἀλλὰ ἵστατο. μᾶλλον γοῦν τὴν πληγὴν, ταρβήσας καθέζεται. εἰ μὴ ἄρα
παίζει εἰς τὴν τοῦ αὐχένος καὶ τῶν ὤμων καὶ τῶν σκιάδων σωίζησιν ὁ ποιητὴς, ὀλίγα τὸ δυ-
νεῖν τὸν Θερσίτην οὕτω σωιζάμενον καθῆσθαί πως καὶ ὅτε ἵστατο· Οτι σὺ πολλοῖς τὸ
φημὶ, ἀξιομαζικῶς καὶ ἀρφαντικῶς οἱ παρὰ τῷ ποιητῇ δημηγορούντες πιθάσιν ὡς οὐ
εἰδότες, καὶ ἐφ' οἷς λέγουσιν, ἀληθεύοντες. οὕτως ὁ βασιλεὺς ἔστε τόσον ἐγὼ φημι πλέας
εἶναι ἀχαιούς. ἐρεῖ δὲ καὶ ὁ Νέστωρ, φημὶ γὰρ ἂν κατανεῦσαι τὸν δία. οὕτω καὶ Ὀδυσεὺς
ἐνταῦθα φησίν. οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον εἶναι, ὅσοι ἅμα ἀτρεΐδαις
ἦλθον Ἴλιον ἦλθον. καὶ ἔστι δῶρα, κρίσις ὁμηρικὴ. καὶ ἐπίκρισις τῆς τοῦ Θερσίτου διαβολά
δος. ὡς μὴ δύσχερὲς ὄν, χείρω τοῦ Θερσίτου ῥᾳδίως δύρεθῆναι ἔγκωμιαστὴς οὗτος ἦν κα-
τά τε σῶμα καὶ ψυχήν· Ορα δὲ τὸ ἀσφαλὲς τοῦ λόγου. οὐ γὰρ εἶπε χείρονα πάν-

των ανθρώπων, αλλα τῶν συστρατευομένων ἕνεκα ἀτρείδαιο. ἄλλως γαρ, τί κωλύει σὺ ὅλῳ τῷ κόσμῳ εἶναί τινα τὸν θερσίτου χείρονα. τὸ δὲ μή τινα τῶν σὺν τροίᾳ χείρω εἶναι θερσίτου, ἀμύνει τῷ Αχιλλεῖ. ἐνθαῦτα πρὸς τὸν αἰσχίστου, οὐχ ἁπλῶς ἀρίστου, αλλα μέγα ἀμείνονος φωνὴς ἤπτορ ὁ βασιλῆα. μονονουχὶ γάρ φησιν ὡς ὁ μὲν Αχιλλεὺς, εἰ καὶ μὴ πάντων, αλλα σύος τινος γοῦν μέγ' ἀμείνων ἐστί. τὸν βασιλέως δηλαδὴ ὡς σὺ φὴς. σὺ δὲ οὐδενὸς ἀμείνων. αλλα πάντων χείρων, εἴγε μηδεὶς χείρων σου σύταῦθα ἥκει· Τὸ δὲ χερειότερον, οὐ ῥηλωτὸν τοῖς πολλοῖς ἐνορῶσιν, ὡς οὐ δὲ τὸ ῥητότερον. οὐδὲ τὸ ῥαιότερον. οὐ δὲ τὸ πλειοτόρῃ ἐν χειρί. οὐ δ' ὅσα ἕτερα τοιαῦτα. ποιηταῖς μέντοι, χρηστέον ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. παρ' οἷς οὐ μόνον διαλῦ κατὰ πραγωγὴν ἔστι σύγκρισις σὺ τε τοῖς ῥηθεῖσι καὶ σὺ τῷ, λῷον λωίτερον, αλλα καὶ ὀξ ὑπερθέσεως καταβιβασμὸς εἰς σύγκρισιν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ λαλίστερος. ὃ παραπλήσιόν δοκεῖ ἐκ τοῦ λάλιστος. ἔτι δὲ κῇ ἐστίτασις ὑπερθέσεως, σὺ τῷ κλέπτιστος κλεπτίστατος. λάλιστος λαλίστατος. κύδιστος κυδίστατος παρὰ Νικάνορι. οἷς συντακτέον, καὶ τὸ κορυφαῖος, κορυφαιότατος· Διαλλῦς δὲ συγκρίσεως παράδειγμα. κωμικὸν μέντοι καὶ τὸ πρωτοδαίτερος ὅ ὅτι πρώτερος. ὥσπερ δὲ διαλοῦται ὁ χαμαιζηλισμὸς σὺ τοῖς ἐρημίοις, οὕτω ποτε πάσχει καὶ σὺ κτιζικοῖς. δημήτριος γοῦν φαμὲν καὶ δημητριακὸς. καὶ ζάμιος καὶ σαμιακός. καὶ ῥόδιος καὶ ροδιακός. καὶ ἔτερα ὁμοίως· Οτι πολλάκις οἱ ῥήτορες τὸ ὡς, οἷα παρέλκον τίθενται. οἷον πρᾶγμα οὗ τε καὶ ὡς ἑτέρως ἔχον. αὐτὶ τοῦ καὶ ἑτέρως ἔχον. δέδωκε δὲ καὶ τούτου ομηρος τὴν ἀρχὴν, εἰπών. εἴ σε ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὡς νύπερ ὧδε. αὐτὶ τοῦ, ἐάν σε θέρω οὕτως ἀφραίνοντα, εἰ μὴ ἄρα τὸ ὡς, αὐτὶ τοῦ λίαν ὅτι. καὶ ζῶσι ἄλλων δὲ ἔθος γίνεται λέξεων, ὡς πρὸ ὀλίγου δεδήλωται·

Μηκέτ' ἔπειτ' Οδυσῆϊ κάρη ὄμοισιν ἐπείη·
Μὴ δ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην,
Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω.
Χλαῖναί τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά, τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει.
Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ζῶσι νῆας ἀφήσω
Πεζὸν ἀγὸς ἀγορῆθεν, ἀεικέσσι πληγῇσιν·
Ως ἄρ' ἔφη. σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμω
Πλῆξεν· ὃ δ' ἰδλώθη. θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ·
Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη,
Σκήπτρου ὑπὸ χρυσέου· ὃδ' αὖ ἕζετο, τάρβησέν τε·
Αλγήσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπεμόρξατο δάκρυ·
Οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν·

Οτι μέλλων ἐπεῖν ὁ Οδυσεὺς, ὡς ἐὰν μὴ τόδε ποιήσω, μηκέτι ζῴην μήτ' ἐγὼ μήτε ὁ υἱός μου Τηλέμαχος, οὕτω περιφράζει. μηκέτ' ἔπειτ' Οδυσῆϊ κάρη ὄμοισιν ἐπείη. μὴ δ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην. τούτων γὰρ τὸ μὲν πρῶτον, ἐπαράται σφοδροτέρως ἐστί· τὸν ἐκ πολέμου θάνατον. τὸ δὲ ἑφεξῆς, τὸν τοῦ υἱοῦ θάνατον δηλοῖ. Τηλεμάχου γὰρ θανόντος, οὐκέτι πατὴρ ὁ Οδυσεύς. κάρη δὲ σύταῦθα, τὴν κεφαλὴν ἔφη ζῶν τῷ αὐχένι. οὕτω γὰρ τοῖς ὄμοις ἐπεῖναι ἡ κεφαλὴ λεχθήσεται· Οζ καὶ πάλιν ὁ Θερσίτης φαίνεται μὴ βασιλῆα ἔων, ἀφ' ὧν ὁ Οδυσεὺς λέγει. φησὶ γὰρ τάδε πάθοιμι, ὡς προσηνέφη, εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω. χλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. σὲ δὲ κλαίοντα θοὰς ζῶσι νῆας ἀφήσω πεζὸν ἀγώς. δῆλον γὰρ ὅτι οὐκ ἂν οὕτως ἀπρεπῶς ἀπεκδύσαι καὶ πλῆξαι εὔδοξον ἄνδρα ἠπειλήκει· Ισέον δὲ ὅτι τὸ, χλαῖναν τε καὶ χιτῶνα, ἐφερμηνεύεται ὅτι τὰ εἵματα. ἅπερ φίλα λέγει, ὡς αὖτις ἔστοι οἰκεῖα. ὥστε ποτὲ δὲ συνηθικῶς καὶ ἑταιρικῆς οἰκειότητος ἡ λέξις δηλωτική, ὡς μυριάκις φανήσεται. αἰδῶ δὲ ὀνομάζει ὥς που καὶ ζῶσι πριάμου, τὰ παρὰ τοῖς ὕστερον αὐ-

δοῖα· Καὶ ὅρα ὅτι ὁμώνυμος λέξις ἡ αἰδώς. οὐ γὰρ μόνον τὸ ἐπαινετὸν πάθος τῆς ψυχῆς, ὃ νῦν αἰσχύνη λέγεται κοινότερον κατὰ τὸ αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον, ἤγουν αἰδοῦμαι, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ σώματος μόριον· Τὸ δὲ αἰδοῖ ἀμφικαλύπτει, πδριφράστικῶς εἶπεν. οὐ γὰρ ἔκειτο ἴσως μία λέξις δηλωτικὴ τοῦ καλύμματος τῆς αἰδοῦς, ὅπερ οἱ Ρωμαῖοι μὲν, βραῦκαν φασίν. ἕτεροι δὲ ἀναξυρίδα ἐκ τοῦ ἀναζώννυσθαι· Τὸ δὲ ἀμφικαλύπτει, δηλοῖ μὲν τὸ πάντοθεν καλύπτει. ἑρμηνεύεται δὲ ἡ προφέρεται ὑπὸ Εὐριπίδου εἰ τῷ, κρύπτουσα ἀκρύπτειν ὄμματα χρεών, τὰ τῶν ἀρσένων, ὡς ἐκεῖνος φησίν. ὡς δέ τις ἧττον προῴκησε, τὰ τῶν ἀνθρώπων· Σημείωσαι δὲ ὅτι ἀπειλικάμενος Ὀδυσεὺς πολλὰ τὸν Θερσίτην, καὶ μηδένα ἰδὼν δυχεραίνοντα, οὐθὶς ἔστιγμὴ καὶ πολλήν. καὶ ποιεῖ οὐχ ὅλον αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἀπειλῆσθαι, ἀλλὰ μικρόν τι καὶ φορητότερον. οὐ γὰρ ἀπενδύει ὡς ἥπτε λήζεσθαι. φορωῦται δὲ τὰ εἵματα, πλήττει. φησὶν δέ ὁ ποιητὴς. ὡς αὖ ἔφη. σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω ἔπληξεν. ὡς οἰάζηνα μαστιγίαν. ἐπεὶ καὶ νωτοπλήγα οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὸν μαστιγίαν φασί. καὶ οὐ δὲ πολλὰς πολλὰ, ἀλλὰ μίαν στίζησιν. εἶτα διασκευάζων τὸν λόγον πρὸς τὸ γελοιώδες καὶ κωμικώτερον, οὕτω διαγράφει τὰ κατὰ τὸν Θερσίτην. ὃδ' ἰδνώθη. θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. μεθὸ εἰπὼν ὅτι σμώδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ὀξυπανέστη σκήπτρου ὑπὸ χρυσέου, θρασύθειλον χαρακτηρίζῃ τὸν Θερσίτην, ἐπαγαγών. ὃδ' αὖ ἔζετο τάρβησέν τε. εἶτα πάλιν τὸ γελοῖον ἐπάγων, φησίν. ἀλγήσας δὲ ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπεμόρξατο δάκρυ. ὅπερ ἰδόντες Ἕλληνες, διεχέθησαν γελάσαντες ἐφ' οἷς ἐκεῖνος ἐδάκρυε. λέγει δέ. οἱ δὲ μὴ ἀχνύμενοι πέρ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν. κατὰ γὰρ δὴ παλαιοὺς, καλὸν μὲν πρόσωπον, οὐκ ἀχρεῖον δάκρυσι. τὸ δὲ μὴ καλὸν, ἄχρειον εἰ τῷ δακρύειν γίνεται. διό περ ὁ Θερσίτης παναισχὴς ὢν, καὶ αὐτόθεν γέλωτα προκαλούμενος, ἔτι μᾶλλον γελοῖος εἰ τῷ δακρύειν ἄρξαι γίνεται. καὶ ὥσπερ τὰ παρ' αὐτῷ σπουδαῖα, γελοῖα ἦσαν τοῖς ἀχαιοῖς, οὕτω καὶ τὸ δάκρυον αὐτὸ, προκαλεῖται τοῖς Ἕλλησι γέλωτα. καὶ αὐτὸς μὲν ἐμβλέπει τοῖς Ἕλλησιν, ἵνα τε γνοίη πῶς ἐπ' αὐτῷ διάκεινται, καὶ ἅμα καὶ βοήθειαν προκαλέσηται. οἱ δὲ, Ὅσσον τὸν ἀπόχρησιν ὧν ἐκεῖνος ἐθέλει, ὥστε ἐπεγγελῶσιν. οὔτε δὲ λὺπ ἐπλήγη, οὔτε κατεγελάσθη, ἐὰν μὴ τῶν τυχόντων ἦν ὡς προεῖρηται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι, εἰ μὴ συέβλεψε πρανὲς, ἀλλ' ὑπέκρυπτε τὸ πρόσωπον, οὐκ λὺ ἐγελάσθη. νῦν δὲ ἀφ' οὗ ἐπαύσατο, ἀφ' ἐκείνου γελοῖος ἔδοξε. σκοπητέον δὲ ἀφ' οἵων εἰς οἷα τὰ τῆς περιπετείας κατήντηκεν. οἱ γὰρ ἀχθέντι τῷ νόσου ἔφεσιν πρὸ μικροῦ σκυθρωπάζοντες, οὐ μόνον παύονται τῆς λύπης αὖτι καὶ τῆ νόσου λανθάνονται, ἀλλὰ καὶ γελῶσι. καὶ οὐ δὲ ἔστιν ἀπλῶς, ἀλλὰ ἡδὺ γελῶσιν· Ὅρα δὲ καὶ ὅπως εἰ μεγάλῳ κινδύνῳ, καὶ τάσει σφοδρᾷ καὶ δυσμεταχειρίστῳ, πολλαῖς ὁ ποιητὴς ἐχρήσατο λύσεσιν. ἀθηναῖς προνοίᾳ. δημηγορίαις αὐδρὸς λογίου. ἀπειλαῖς. πληγαῖς. ἤδη δὲ καὶ γέλωτι. γέλωτος δὲ μεσολαβουῦντος, οὐδαμοῦ σκυθρωπότης εἰ μή τις γελῴη σαρδάνιον, ὡς εἰ Ὀδυσσεία εὕρηται. οὗ πρὸς ἀντιδιασολλὼ εἰταῦθα κεῖται τὸ, ἡδὺ ἐγέλασσαν. μετάφρενον δὲ λέγεται, τὸ ἀπὸ αὐχένος ἕως ὀσφύος. μᾶλλον δὲ τὸ αὐτηρὺ ὄπισθεν τῶν φρενῶν, ὡς ἀλλαχοῦ φανήσεται. ἰδνωθῆναι δέ ὅτι τὸ συγκαμφθῆναι. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ, τὸ ἰνίον δονηθῆναι, μεταπεθέντος τοῦ δ' ὀπίσω τοῦ ν'. ἔστι δὲ ἰνίον, τὸ ὀπίσω τῆς κεφαλῆς. οὗ συμπίπτοντος εἰς τὸ κάτω καὶ συστρωμῶνος πρὸς τοῖς ὤμοις, ἰδνοῦσθαι λέγεται ὁ ἔπος πάσχων. ζυὲς δὲ ἰδνωθῆναι τὸ ἀνακλασθῆναι νοοῦσιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας, ἵνα πλέον φασὶ προσκύψῃ τὸ τοῦ σήθους κυρτὸν καὶ συμπράξῃ τι πρὸς γέλωτα. καὶ ἄλλως δὲ τὸ, ἰδνώθη, αὐτὶ τοῦ, οἷον σωίζησίν ζυα ἔπαθεν ἀπὸ τοῦ ἴζω, πρατέντος τοῦ ζ εἰς δ' κατὰ τὴν ἤδη προῤῥηθεῖσαν συγγένειαν τῶν τοιούτων στοιχείων. καὶ πλεοναζόντος καὶ τοῦ ν', ὡς στὶ τὸ ἰχνῶ καὶ ἰκνῶ καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ δὲ ἰδνώθη, εὑρεθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅτε τοῦ δραλήσηται ἐρεῖ ἰδνωθέντα, δακεῖν τὸν ἀετόν· Τὸ δὲ ἔκπεσε δάκρυ, σαλίλαιαν δηλοῖ τοῦ ὑγροῦ. τινὲς δὲ γράφουσιν, ἐκφυγε δάκρυ. ἤτοι ταχέως ὤῤῥόησε. θαλερὸν δὲ δάκρυον, ἢ τὸ ἀκμαῖον,

ἢ τὸ

ἢ τὸ εὔκαμπον. ἐκ μεταφορᾶς τῶν θαλλόντων φυτῶν. Ιστέον δὲ ὅτι ἐπεὶ τὰ κυρίως θάλλοντα, καὶ ἁπαλά εἰσι, διαιτᾶται καὶ τέρεν δάκρυόν φασι λέγεται τὸ ἁπαλόν. ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διαιτᾶται καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης φησί. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τραχινίαις, χλωρὰν ἀχλὺν δακρύων ἔφη.

Ιστέον δὲ ὅτι τὸ δάκρυ, ἀρκούντων παθὸν ἐκ τοῦ δάκρυον, οὐκέτι κινεῖται εἰς κλίσιν. ὡς οὖ δὲ τὸ δῶ ἤτοι δῶμα. οὐ δὲ τὸ κρῖ ὅ ὅτι κρίμνον. οὐ δὲ τὸ ἦλ ὅπερ ὅτιν ἅλος. οὐ δ' ὅσα ἕτερα τοιαῦτα. ὡς γὰρ οὐκ ἂν τις φαίη ζῶον βαδίζοι τῶν ποδῶν αὐτῷ ἀρκούντων, οὕτω πως οὐ δὲ λέξις ἀρβαλοῦσα πλὴν λήγουσαν, ἔχει ἂν κινεῖσθαι εἰς κλίσιν. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ δάκνω γίνεται τὸ δάκρυον. σμωδιξ δὲ, ὁ ὕφαιμος μώλωψ. πεπτηρέχθαι γάρ φασιν αἵματος, κατ' ὀλίγον ἐξιόντος. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐξυπανέστη δηλοῦται, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρήσεται. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ σμῶξαι, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. ὅπερ κατὰ διάλεκτον, τὸ πλῆξαι δηλοῖ. ἢ ἀπὸ τοῦ μῶλος ἡ κακοπάθεια, προπῆ τ λ' εἰς λ'. ἢ οἱονεὶ αἱσμωδιξ, ἤγουν ὕφαιμος οἰδησις. ὁ τάχα καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεμφαίνει ἐν τῷ, αἱματόεσσα ἐξυπανέστη, ὅ ὅτιν οἰδησε. δοκεῖται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σιμοῦ γενέσθαι, καὶ τῆς οἰδήσεως. συγκοπῇ καὶ ἐκτάσει τοῦ ο' τῆς διφθόγγου, ἵνα εἴη σιμῶδιξ. ἤγουν σιμοῦ καὶ κοίλου ζενὸς σωματικοῦ μέρους καὶ ταπεινοῦ, οἴδησις ὅ ὅτιν ὄγκωσις. φησὶ γοῦν σμωδιξ ἐξυπανέστη. ἤγουν κάτωθεν εἰς ἐξυπανέστη. δηλοῖ γάρ φασιν ἐνταῦθα ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις, τὸ κάτωθεν. ἡ δὲ ἐξ, τὸ εἰς ἐξυπανέστη. ἡ δὲ ἀνά, τὸ ὕψος. ὡς καὶ ἐν τῷ ὑποξανασύς. καὶ τοῖς ὁμοίοις. Ιστέον γὰρ ὅτι οὐδὲ μοῦ σοιβὼ προθέλων μάτην οὕτω τίθησιν ὁ ποιητής. ἀλλ' ἐκθέσει τῶν συγκειμένων προθέλων, σημαίνῃ τι. ὡς καὶ ὅτε εἶπε ἡμιόνους ὑπεκπροθυμηναι ἀπήνης. καὶ ἐκεῖ γὰρ ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις, τὸ κάτω χέσιν δηλοῖ. ἡ δὲ ἐξ, τὸ ἐκτός. ἡ δὲ προ, τὸ ἔμπροσθεν τὰ ἔμπροσθεν. ἵνα λέγῃ ὅτι κάτωθεν τοῦ ζυγοῦ ὄντας, ἔξω ποιήσαντες ζυγοῦ, προελθεῖν εἰς νομὴν ἐποίησαν. ὡς δὲ τὸ σιμὸν, καὶ ἐπὶ ταπεινότητος τίθεται τῆς κατὰ κοιλότητα, δηλωθήσεται ὅπου νῆες προκρούσαι λέγονται. Οἷς δὲ τὸ σμῶδιξ, καθὰ καὶ τὸ σμερδαλέον καὶ τὸ σμικρὸν, ἔχει τοῦ ζ ἔμπροσθεν τὸ προφορικὸν ἀρχὴν πάλαι ποτὲ ἔχε τὸ παρεοικὸς τ ἦθυ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὧν ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς τοῖς κατὰ στοιχεῖον, κεῖται καὶ ταῦτα ἐν τῷ ζ στοιχείῳ. ζμυνύη, ὁτὲ τὸ σκαφεῖον. ὁτὲ ἀξιναρίον. οἱ δὲ, δίκελλαν. καὶ ζβέσαι τὸ σβεῦ ζαι. λῆξαι. κοιμίζαι. καὶ ζβεννυμένων αὐγῶν, λιγουσῶν. καὶ ζμῶζαι τὸ παταίσαι. ἄλλιος δὲ Διονύσιος φησὶν ὅτι, ζμικρὸν καὶ μικρὸν, οἱ ἀπικοί. μικκὸν δὲ ἴωνες. οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα καὶ τὴν ζμυνύλιν, ἣν καὶ αὐτὸς ἀξιναρίον λέγει. Φέρων καὶ χρῆσιν Ἀριστοφάνους ταύτην. ἀλλ' ἵμαντα μοι δὸς καὶ σμινύλιν. ἐγὼ γὰρ εἰμὶ βοῦς ξύλα. εἰς δὲ τὴν τοῦ Θερσίτου πλησμονὴν, καὶ τοιοῦτόν ζε γράφουσιν οἱ παλαιοί. ὅζε ὁ μὲν δύφυιος, νουθεσίαις ῥυθμίζεται. ὁ δὲ ἄκοσμος μόνῳ, οὗ δὲ ἔχων τὰς εἰς σῶμα, βαβάνοις κολάζεται καὶ χρημάτων εἰσφορᾶς. ὁ δὲ λελωβημένος οἷος ὁ Θερσίτης, βραχείᾳ πλησμῇ, καὶ μεθ' ὅρκων ἀπειλῇ σωφρονίζεται. Τὸ δὲ ἀχρεῖον ἰδὼν, οὐχ ὅμοιον τῷ τὴν Πηνελόπην ἀχρεῖον γελάσαι. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ἀχρεῖον, τὸ ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον. ἐνταῦθα δὲ ἀχρεῖον ἰδεῖν, τὸ ἀκαίρως ὑποβλέψαι, καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ χρείᾳ. ἢ αὖτε τὸ, μιμοῦδες καὶ ἀχρειοποιόν. ὡς ἀμορφωθέντος τοῦ προσώπου τοῖς δάκρυσι. τὸ δὲ ἀχρεῖον φασὶν οἱ παλαιοί, πρὸς μὲν τοὺς ἀπίκους, προπροξεύεσθαι ἀναβιβάσμῳ τόνου ὡς ζνώθετον. πρὸς δὲ τὸν ποιητὴν, προπρὶ ἀᾶσθαι κανόνι διούτῳ. Τὰ ἔμπροσθεν τὸ ἀ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ, βοιφερομένων δύο συμφώνων μετὰ διφθόγγου, προπρὶ ἀᾶται. οἷον, αὐρεῖος. ἀρεῖος. ἀχρεῖος. οὐ δέγε ἄλλως προπρὶ ἀῶντας τὸ, ἀχρεῖος, ἐπεὶ ἀχρήϊος λέγεται παρ' Ησιόδῳ, ἡ δὲ ὀξεῖα φασὶ κῆ ἡ πρὶ ἀῶσα μονὴ ζνίζουσι περιᾶσαμένην ποιοῦσιν, αἰτιᾶται Ηρωδιανός. λέγων ὡς οὐκαὶ τ ζ, καθὰ δῆλον ἐκ τ ἀρήϊος ἀρεῖος. βασιλήϊος βασίλεος. αὐλιζομένων αὐλιζομένων. διό φησι τὸ, ἀχρεῖος, εἴτε πρὸς τὴν χρείαν, εἴτε πρὸς τὸ χρέος, προπροξύνεσθαι ὀφείλει. ὁ δηλαδὴ κῆ ἐποίουν οἱ ἀπίκοι. ὡς κῆ σὺ τῷ ἐρῆμον κῆ ἑτοῖμον ζῆς ὁμηρικοῖς. κῆ αὐτὰ γὰρ οἱ νεώτεροι ἀπίκοι ἀναλό

γως πρώξωναν, ὡς φησιν Ηρωδιανός. ὅτι δὲ οὐ δὲ τὸ, ἀλήϊος σωτελεῖν εἰς τὸ περιποιῆσαι θαι, τὸ, ἀλήιος, ὀξύνεται γὰρ πρὸς ἀναλογίαν τῆς νηὸς καὶ πηὸς, καὶ τῶν ὁμοίων, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. εἰ δὲ καὶ ζηλῶ ἄθωος περιποιῆσαι, ὁ σὺ τῷ Αθῳ τιμώμενος μᾶλλον περιεργαφῆς τῷ ἰῶτα, περὶ διαστολὴν τοῦ, ἀθῶος ὁ ἀλήμιος, οὐ δὲ ἐκεῖ ἀρὰ ἡ διάλυσις τοῦ, ἀθῴιος σωτελέσειν εἰς περιποίησιν, ὁ τοῖος γίνεται οὐ τῷ πατρῴιος πατρῷος. μινῴιος μινῷος, καὶ τοῖς ὁμοίοις· Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, ἀχρεῖος τὸ ἀπολωλὸν, εὕρηται παρὰ τῷ ἐτώνυμῳ τὸ, αὐηρὲς οὐδὲν χρεῖος. ἤτοι χρεώδης εἰς οὐδέν. εἰ γοῦν χρεῖος ὁ χρεώδης, δῆλον ὡς ἀχρεῖος ὁ μὴ χρεώδης· Τὸ δὲ ἀπομόρξατο, ἐκ τοῦ μόργω γίνεται ῥήματος. ὅπερ κατὰ ὁμοιότητα τοῦ ἄχνυμαι, περιλήμματος τοῦ ν, γίνεται μόργνω. ἀφ' οὗ μόργνυμι. ἀφ' οὗ τὸ ἀπομόργνυται, καὶ τὰ ὅμοια. ἐκ δὲ τοῦ μόργω, γίνεται ἀνώμοτον τὸ ἀπομόργω. ἀφ' οὗ τὸ ἀπόμοργμα. τὸ δὲ μόργω, ἐκ τοῦ ἀμέργω τὸ ἐκπαιέζω κατὰ τοὺς παλαιούς. ἀφ' οὗ καὶ ἀμόργη ἡ τοῦ ἐλαίου ἀποσάθμη. καὶ τὸ ἀμέλγω, κατὰ ἀναλλαγὴν ἀμεταβόλου τοῦ ρ εἰς ἀμετάβολον τὸ λ. ὡς ποσβαργία ποσβαλγία. κεφαλαργία κεφαλαλγία. εἴη λὴν ἂν ἀπομόργεσθαι καὶ ἀπομόργνυσθαι κυρίως τὸ ἐκπαιέζειν. ὅθεν ἀπομόρξατο δάκρυον, αὐτὶ τοῦ ἀφεῖλκε. καὶ οἷον ἐκπιέζας, ἀπήγαγε τοῦ ὀφθαλμοῦ. τοῦ δὲ μόργω καὶ μόργνυμι, κοινότερον ἐκ πλεοναστικοῦ τοῦ ὁ παρὰ τοῖς μεθ' Ομηρον, τὸ ὁμόργω καὶ ὁμόργνυμι. ὡς δὲ πλεοναίζει τὸ ὁ σὺ πολλοῖς, οὐκ ἄδηλον. οὕτω γὰρ ἐκ τοῦ νύσσω νύξω, ὁ ὄνυξ. καὶ ἐκ τοῦ τλῶ, ὄτλος ἡ κακοπάθεια. καὶ ὀδυὴν πρὸς τὸ δύω. δύρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δύρεσθαι. δύρηται δὲ καὶ ὁ ὀβριαρέως, καθ' ὅμοιον πλεοναστικόν. δοκεῖ δέ τισι τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ ἰλλὰς ὀϊλλὰς καὶ τὸ, ὀδὰξ, ὅ ὅτι δηκτικῶς. εἰδέ τῳ δόξειε τὸ νὸν εἶναι ἐπεῖν ὁμόργειν καὶ ἀμέργειν, ἔχεται λόγου καὶ αὐτό. οὕτω γὰρ ἀσαφίδας, καὶ ὀσαφίδας φαμέν. καὶ νὸν ἀσακὲν, ὀσακέν. τὸ δὲ οἱ δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν, χάριμά ὅσιν ἀμφιβολίας. οἱ μὲν γάρ φασιν ὅτι ἀχνύμενοί περ ἐπ' αὐτῷ ὡς πολιγένται, ὅμως ὀλὰ τὸ ἀχρεῖον τοῦ βλέμματος γαληνιάσαντες, ἡδὺ ἐγέλασαν. ὅπερ οὐκ ἀνοῦ ἔχει. πῶς γὰρ ἄχθονται δ' αὐτὸν, οἱ αὐτῷ ἐκπάγλως κοτέοντο καὶ ἐμέμφοντο ὡς εἶπεν ὁ ποιητής. ἕτεροι δέ φασι κάλλιον, ὅτι καίτοι ἀχνύμενοι ὅμως τῇ ἀναβολῇ τῆς ἀναμονῆς, ἤγουν τῇ αὐγῇ τοῦ νόστου, ὅμως ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ ἐγέλασαν. ἐπ' αὐτῷ δὲ, ἤ τῷ Θερσίτῃ, ἢ τῷ ἀχρείῳ τοῦ βλέμματος· Οτι καθὰ ὀλ ἀφορμῆς ἀορίστου τὸ, ἔθρεξα. καὶ ὁμόκλησα καὶ τῶν ὁμοίων, γίνεται τὸ θρέξασκε καὶ ὁμοκλήσασκε καὶ ἄλλα ὅμοια, οὕτω καὶ ἀπὸ τρίτων συνικῶν τ, εἶπεν. ἔρεζεν. ἤρδεν ὅ ὅτιν ἔθυε, πραγματα τὸ, εἶπασκε. ῥέζεσκεν. ἔρδεσκε, καὶ ἕτερα τοιαῦτα. ὧν αἱ θεματικαὶ πραγματικαὶ ὀλὰ τοῦ ἔσκω εἰσίν.

Ωδε δέ τις εἶπασκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ω πόποι, ἦ ῥὰ μυρί' Οδυσσεὺς ἐθλὰ ἔοργε·
Βουλάς τ' ὀφαρίζων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
Νῦν δὲ τὸ ῥὰ μέγ' ἄριστον σὺν Αργείοισιν ἔρεξεν.
Ος τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἐχαλκοβάτησεν·
Οὐδήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ,
Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν·
Ως φάτο· γηθήσε δὲ πολὺ πλείστη Οδυσσεύς,
Εστη σκῆπτρον ἔχων· πρὸς δὲ, γλαυκῶπις Αθήνη
Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
Ως ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε, καὶ ὕστατοι ὑῖες Αχαιῶν
Μῦθον ἀκηούσειαν, καὶ σὺν φρασσάτο βουλῇ·
Ος σφιν ἐῢ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Οτι ἔθος ἔχει ὁ ποιητὴς καὶ ἠθοποιΐας παρεισπαίρειν τῇ ποιήσει. καὶ αὐτὰς, πῇ μὲν, ἀπό τινος ὡρισμένου προσώπου γυμνάζων ποίοις ἂν εἴποι λόγοις τόδε ἢ ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον,

σωστον, πῶ δὲ ζωὶ πολίθοις ἀορίστως, ὅτε καὶ εἴωθεν οὔτε πολυλογεῖν, καὶ τὴν εἰσβολὴν δὲ οὕτω ποιεῖν. ὧδε δέ τις εἴπωσκε νέων ὑποδρηνορεόντων. ἢ ὧδε δέ τις εἰπωσκεν ἀχαιῶν τε τρώων τε. ἢ ὧδε δέ τις εἴπωσκεν ἰδὼν ἐς πολησιον ἄλλον. ὥσπερ δὴ καὶ σὺ ταῦθα ζωὶ τῶν ἑλλίων εἰπὼν, ἐπάγει κατὰ λόγον σωτομίας ἐκεῖνα εἰπεῖν σὺ ἔλλιωας. ὦ πόποι. ἦ δὴ μυρία οδυσεὺς ἐθλὰ ἔοργε. βουλὰς τ' ὀβαρχον ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων. ἴδιον δὲ πρέποι λὴ εἰς ἐκώμιον παντὸς ἀνδρὸς φρονίμου τε καὶ ἀνδρείου. καὶ σημείωσαι καὶ νῦν ὅτι ἴδιον ἦν ᾧ διέφερεν οδυσεὺς τῶ Νέστορος. βουλευτὴς μὲν γὰρ ἀγαθὸς καὶ ὁ Νέστωρ. οὐ μὴν αὖτε καὶ πολεμικός. εἶτα φασὶν οἱ ἀχαιοὶ, καὶ ὅτι νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον σὺ ἀργείοισιν ἔρεξεν, ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπισβόλον, ἔσχεν ἀγοραων. καὶ ὅρα ὅπως μισοῦσι μὲν τὸν θερσίτην οἱ ἕλλιωες, φιλοῦσι δὲ τὸν οδυσέα. καὶ ὅπως φιλαλήθεις εἰσίν. οἱ καὶ ἀχνύμενοι, ὅμως οὐκ ἀκριτύπωσι τὸν τῶ οδυσέως ἔπαινον. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι οὐκλὴ εἰσαῦθις τὸν θερσίτην ἀναπείσῃ θυμὸς ἀγήνωρ, νίκην οὗ βασιλῆς. ἴδιον δὲ λέγει ὁ ποιητὴς, ἀναφωνῶν ὡς οὐκέτι οὐδαμοῦ μεμνήσεται τῶ θερσίτου, ἀχρείου ἀνθρώπου καὶ οὐδὲν τῇ αὐτῶ ποιήσει προσήκοντος. ἐπεὶ μὴ δὲ παίζῃν ἐθέλει, καὶ συχνὰ γελοτοποιεῖν. οὐ γὰρ κόσμου χάριν, οὐ δὲ ὕβρις τῶ σὺ λόγῳ τὸ τῶ θερσίτου παρενέθετο ἐπεισόδιον ὁ ποιητὴς, ὁποῖα πολλὰ ποιεῖ. ἀλλὰ χάριν ἱστορικῆς τινος μεθόδου. ἣν αὐτὸς, οὐκέτι δεύτερον αὐτῇ χρήσεται. καὶ ἴσως διαπρέπει ἐποίησε τὸν οδυσέα, πολιηνὲ ἐπεντρίψαντα τῷ θερσίτῃ αὐτίκα νῦν. εἰ γὰρ καὶ ὑπέχετο ἄλλοτε ἴδιον ποιήσειν, ἀλλ' ὁ θερσίτης οὐκέτι λαλήσει. οὐκοῦν οὐ δὲ πολιήσει). πολικτέον ἄρα τὸν ἀδύλεχον πρὸς τὸ πρὸν, ἵνα μηδέν τι ἀτιμίας ἐλλείπῃ αὐτῷ, μήτε τις σὺ λόγοις, μήτε τις σὺ ἔργοις· Τὸ δὲ ὦ πόποι, φανερῶς σὺταῦθα ζωὶ θαύματος κεῖται. θαυμάζοντες γὰρ ἕλλιωες τὸν οδυσέα, τὸ ὦ πόποι φασί· Τὸ δὲ ἔοργε, καθὰ καὶ προεγράφη, μέσος πρακείμενός ὅστις. ἀπὸ τῶ ἔργω βαρυτόνου ῥήματος, ἢ ἐργῶ περιασπωμένου. ὡς ἀπὸ τῶ ἔλπω τὸ ἔολπεν. εἰ δέ ὅστις δυσκόλως ἐκ τῶ ἔργω διευλάβου γίνεσθαι τὸ ἔοργα, ὃς οὗ τὸ ἔοργε, νοητέον ὡς πλεοναστικῶ τῶ ε' γενόμενον ἐκεῖνο ἐέργω, ἀπετέλεσε μέσον πρακείμενον ἤοργα, καὶ ἰωνικῶς ἔοργα. ζητητέον δὲ ἔπειτ' ἡ ἐόργη, τουτέστιν ἡ ζωγή, καὶ τὸ ἐοργίζεται ἤγουν τορνᾶται, τὰ πρὸς αἰλίῳ Διονυσίῳ τῇ παυζανίᾳ, ἐκ τῶ ζωγράφου ἔοργα γίνεται. ἴσως δὲ καλὸν εἰπεῖν ὅτι οὐχί, ἀλλ' ἐκ τῶ ὀργάζω. οὗ κεῖται ἡ χρῆσις πρὸς τῷ κωμικῷ. ὡς γὰρ ὀργάζεταί τις πηλὸν κυκῶν καὶ ἀναταράττων, οὕτω τρόπον τινὰ, καὶ ἐοργίζεται ὅ ὅτι τορνᾶται· Τὸ δὲ βουλὰς ὀβαρχον ἀγαθὰς, ἔλλειψιν ἔχει προθέσεως, ἵνα ᾖ, εἰς βουλὰς ὀβαρχον ἀγαθάς. ἄλλως γὰρ τὸ ὀβαρχειν, γενικῇ συντάσσεται. ἔφη γοῦν περὶ μικροῦ. βουλῆς ὀβῆρχε νέεσθαι. ὁμοίως δὲ ἐλλιπὲς, καὶ τὸ κορύσσων πόλεμον. οὐ γὰρ κυρίως λὴ λέγοι τις κορύσσειν μάχην. ἀλλὰ κορύσσειν τινὰς εἰς μάχην. εἰ μήτις σωματοειδῶς νοεῖ τὸν πόλεμον. τότε γὰρ κορύσσει οδυσεὺς αὐτὸν δὴ τὸν πόλεμον. κατὰ δὲ τὸ, βουλὰς ὀβαρχον, ἐλέλειπται. καὶ τὸ, σχερόμην τὸν αἱματηρὸν ὀβαρχον νόμον. τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ ζωὶ τῶ κατάρχειν, σὺ τῇ τραγῳδίᾳ. ἴσως δὲ, καὶ τὸ ψαύων τὸν θεὸν, πρὸς σοφοκλεῆ. λωβητῆρα δὲ τὸν θερσίτην λέγει, οὐκ ἔργοις, ἀλλὰ λόγοις. τί γὰρ εἶχε βλάπτειν ἔργοις ὁ οὐλυσσανός. διὸ ἐφερμηνεύων, ἐπισβόλον αὐτὸν λέγει. τουτέστιν ὡς σὺ τοῖς εἰς τὴν οδυσειαν κάλλιον κεῖται, ἔπεσιν ὡς βέλεσι βάλλοντα. ὃ ταυτόν ὅτι τὸ βλάσφημον. βλάσφημος γὰρ ὁ βάλλων ταῖς φήμαις λέγεται· Ορα δὲ καὶ ὅτι διεξοδικῶς τὸν θερσίτην ὁ ποιητὴς προμικροῦ κακολογίας, σὺταῦθα ἐξ βραχέων αὐτὰ λέγει, λωβητῆρα εἰπὼν καὶ ἐπισβόλον καὶ ἔχοντα θυμὸν ἀγήνορα. ἤγουν θρασύν. καὶ δείκνυσι καὶ σὺταῦθα, ὅπως καὶ ζωὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ δύρυλο γεῖν δώκται, καὶ στενολεχεῖν. δι' ὧν καὶ σὺ ἀκροαζὰς παιδεύῃ οὕτω ποιεῖν· Τὸ δὲ ἀγήνωρ εἰ καὶ νῦν ζωὶ ψόγῳ εἰληπται, ἀλλὰ τὸν αὐθρεῖον σὺ ἄλλοις δηλοῖ, ὡς σὺ καιρῷ δειχθήσεται· Οτι τὰ συλληπτικὰ ὀνόματα, οἷον τὸ, δῆμος. ὄχλος. πλῆθος. ζῳρὸς, ὡς μὲν σὺνικὰ, σὺνικῶς συντάσσεται ῥήμασιν. ὡς δὲ πλῆθος δηλοῦντα, δυώσωται καὶ πληθύνεσθαι

τῷ ῥήματι. οἷον ὁ δῆμος ἐτασίαζεν. ὁ ὄχλος ἐβεβόητο. τὸ πλῆθος ἠλάλαξαν. ὁ ῥοῦς ἔμελψαν. οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐχρημάτισε τὸ, ὡς φάτο ἡ πληθύς. καὶ ἔστιν ἀπλοῦν τὸ ῥῆμα. καίτοι εἶχεν ὁ ποιητὴς εἰπεῖν, ὡς ἔφαθ' ἡ πληθύς. ἀλλ' οὐκ ἠθέλησεν.

Οτι τὸν Οδυσέα μὲν καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ ὡς καὶ πεπερρέθη, πολύπορθον λέγει ὁ ποιητὴς, δηλ. μίαν πόλιν τὴν Τροίαν, τὸ τῆς πολέμου κεφάλαιον. φησὶ γάρ που. σὴ δ' ἴλλω βουλῇ Πριάμοιο πόλις. Αχιλλέα δὲ τὸν πολλὰς πόλεις παρασκάψαντα ἕλληνας, ἅπαξ που πολίπορθον ὀνομάζει ἐξίωσεν ὡς δειχθήσεται. ὡς δὲ ὁ πολίπορθος, καὶ πολυπόρθιος λέγεται πεντασυλλάβως, ἐτρώθη φανεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ. οὕτω δὲ καὶ οἱ δαρδανοί, δαρδάνιοί που λέγονται παρ' αὐτῷ. ἔνθα σημειωτέον, ὡς δαρδάνιος μὲν τὸ τοπικὸν, δηλ. τῆς ἱ γράφεται. δαρδάνειος δὲ ποταμὸς, ἐν διφθόγγῳ. Οὐ ἔργον κηρύκων, οὐ μόνον κηρύσσειν ἐλθεῖν εἰς ἀγοραὶ τὸν λαὸν, ἀλλὰ καὶ κελεύειν εἰ ἀγορᾷ τὸν λαὸν σιωπᾶν. ὁ δὴ ἐνταῦθα ἡ Αθηνᾶ ποιεῖ, ὁμοιωθεῖσα κήρυκι δηλ. τὸν Οδυσέα, καὶ κελεύουσα σιωπᾶν, ὡφελὴ ἅμα οἱ πρῶτοι τε καὶ ὕστατοι μῦθον ἀκούσειαν, καὶ εὐφραίνοιτο βουλαίῳ. δῆλον δὲ ὅτι Αθηνᾶ νῦν ἡ τῆς Οδυσσέως ἔστι φύσεως, δι' ἣν σιωπῶσιν οἱ ἕλληνες, καραδοκοῦντες τὴν ἐκείνου ὡς εἰκὸς δημηγορίαν, ὅτε μιᾷ τὴν τῆς Θερσίτου πληγὴν καθεθεῖς, εἶτα αὖέση. καὶ ἥρκει αὐτῷ αὐτὴ κήρυκος ἡ φρόνησις, δι' ἣν σιωπῶσιν οἱ ἀχαιοὶ ἐκκρεμάμενοι τῆς ἐκείνου γλώττης, καὶ τοιούτου ἀκούειν ἐφιέμενοι ῥήτορος. ῥῆμα δέ ὅτι κἀνταῦθα τὸ κατὰ τὸ σιωπώμενον. ὅτι μὲν γὰρ πλήξας Οδυσεὺς τὸν Θερσίτην, ἐκαθέθη, ἐσιώπησεν Ομηρος. ἀνασῆναι δὲ νῦν λέγων αὐτὸν, δηλοῖ ὅτι πεφυσιγγωμένος ἐκάθητο. Τὸ δὲ ὡφελὴ ἅμα οἱ πρῶτοι καὶ ὕστατοι ἀκούσειαν, εὐρύφωνον ἐμφαίνει τὸν Οδυσέα εἶναι, καὶ βοὴν ἀγαθόν. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται ὅτε ὅπα μεγάλῳ αὐτὸς ἐκ στήθεος ἵησι. διὸ καὶ πρὸ τοῦ Νέστορος δημηγορεῖ ἐπὶ τεταραγμένου τοῦ δήμου, ὅτε καὶ γεγωνοτέρας ἔδει βοῆς τῷ δημηγορήσοντι. ὁ δὲ ὡς εἰκὸς τρομαλεόφωνος γέρων Νέστωρ, μιᾷ τὸν Οδυσέα δημηγορήσει, ἀγόντων ἡσυχίαν τῶν ἀχαιῶν.

Ατρεΐδη. νῦν δή σε ἄναξ, ἐθέλουσιν Αχαιοὶ
Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν.
Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ἑοῖσ' ἐπέεσσιν, ἅ πρὶν ὑπέσταν,
Ενθάδε τοι στείχοντες ἀπ' Αργεος ἱππιοβότοιο,
Ιλιον ἐκπρήξαντ' εὐτείχεον ἀφικέσθαι.
Ωστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες,
Αλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκονδε νέεσθαι.
Η μὲν καὶ πόνος ὅστις ἀνιηθέντα νέεσθαι.
Καὶ γάρ τις θ' ἑνὰ μῆνα μιῶν ἄπο ἧς ἀλόχοιο,
Αχαλάα πρὶ νηὶ πολυζύγῳ, ἤντε θύελλαι
Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα.
Ημῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς
Ενθάδε μιμνόντεσσι. τῷ, οὐ νεμεσίζομ' Αχαιοὺς
Αχαλάα πρὶ νηυσὶ κορωνίσιν. ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Αἰσχρὸν τοι δηρόν τε μιῆναι, κενεόν τε νέεσθαι.

Οὐ ποικίλη μὲν ἡ τῆς Οδυσσέως δημηγορία, καὶ πολυειδὴς τοῖς ἤθεσιν. ἀπαλωτέρα δὲ. πῆ μὲν γὰρ, ἀρτείνεται πρὸς τὸν βασιλέα. πῆ δὲ, στρέφεται πρὸς τὸν λαόν. κἀ νεῶν μὲν, ὀνειδίζει τοῖς ἕλλησι τὸ μὴ θέλειν τιμᾶν τὸν τῆς βασιλέως τιμὴν, ἀλλὰ φεύδειν φυγεῖν ἀγεννῶς. νῦν δὲ, πραμυθεῖται καὶ οἷον ὑπερασπολογεῖται αὐτῶν ὡς μὴ φύσει ἀγεννῶς ἐχόντων, ἀλλὰ κεκμηκότων τῷ πολυετεῖ τοῦ πολέμου, καὶ οὕτω ταλαντεύσας εἰ ἰσότητι τὰ νοήματα, καὶ οἱονεὶ δείξας τοῦ ἀχαιοὺς οὔτε ἐπαινετοὺς, οὔτ' αὖ πάλιν μεμπτοὺς ἐπὶ πόνου μέμνηται, ἵνα ὁρμὴν ἐπάγει παράκλησιν. κἀ ἀξιοῖ μένειν ὡς ἤδη παρὰ βραχὺ ἐλθόντας τοῦ

ζας τὸ πρόσω ἐλεῖν, κατὰ σὸν παλαιοὺς χρησμούς, οἷς οὐδ' αὐτοὶ ἔχρισαν ἀντειπεῖν. καὶ οὕτω μὲν Ὀδυσσεὺς δημοχαριστικώτερον. ὁ δὲ Νέστωρ, καταφορικῶς τὸν λόγον ἐν τοῖς ἑξῆς μεταχειριζόμενος καὶ ὑψηλότερον, τήν τε τοῦ Ὀδυσσέως δημηγορίαν μέμφεται, καὶ τοὺ λαὸ τῶν ἐκείνου νοημάτων ἐπανορθοῖ ὡς δειχθήσεται. μὴ σὺ Ἕλληνας κελακεύειν οὐκ ἀνέχεται, ἀλλὰ καὶ ἀσεβείας αὐτοῦ γράφεται ὡς Ζεὺς ὅρκοις καὶ παραστάσεσι. καὶ ἀναγκαίως αὐτοῦ ἀμαρτεῖ πολεμεῖν. καὶ τὸν βασιλέα, θυμὸν δίκαιον κατ' αὐτῶν ἀναλαβέσθαι κελεύει ἐὰν μὴ πείθοιντο. καὶ θάνατον ἀπειλεῖται τῷ λιποτακτοῦντι. καὶ ὅπως δεῖ ἐκτάξαι τὸν πόλεμον, ὑποτίθεται. καὶ ὅλως ἡ μὲν τοῦ Ὀδυσσέως δημηγορία, φιλόδημος μᾶλλον ὅτι καὶ δημοτικωτέρα, καὶ παραινετικὴ τοῦ πλήθους. ὅθεν καὶ δημοχαρὴς εἶναι δοκεῖ Ὀδυσσεύς. ἡ δὲ τοῦ Νέστορος, ἀρχικὴ καὶ παρρησιαστική, τὸ πᾶν ζητοῦσα τῷ βασιλεῖ. διὸ καὶ τὸν μὲν Ὀδυσσέα οἱ ἀχαιοὶ ἐπαινοῦσιν, ὡς αὐτοῖς τὰ πολλὰ χαριζόμενον. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς φιλοβασιλέα τὸν Νέστορα, ἔνθα καὶ θαυμάσῃ αὖ τις εἰκότως τὸν ποιητὴν, ὅπως τῶν ζητῇ τοσοῦτον ταύτῃ νοημάτων, ὅσα μὲν ἱλαρὰ τῷ δήμῳ καὶ ἡρέμα σεμνὰ τῷ Ὀδυσσεῖ ἀνατέθεικεν ὡς ὑφειμένῳ πρὸς τὸν Νέστορα. ὅσα δὲ ὑψηλότατα, καὶ βασιλεῖ μὲν ἁρμόδια, τῷ δὲ δήμῳ σφοδρὰ, τὰ τοιαῦτα τῷ μεγάλῳ ῥήτορι ἀνεῖσε τῷ Νέστορι. ὥστε δύο τούτων ὄντων ῥητόρων τοῖς Ἕλλησι, τὸν μὲν Ὀδυσσέα καλὸν εἶναι, ἄριστον δὲ τὸν Νέστορα. ὅσγε καὶ πολλὰ τῶν τοῦ Ὀδυσσέως νοημάτων ὡς ἐρρίζωται διορθώσεται ζητοῦσιν καὶ ἐκ ταπεινοῦ ἀναλογῶν εἰς τὸ σεμνότερον καθὰ δειχθήσεται. Ὁμήρου καὶ ταῦθα φιλοτίμως δεικνύοντος, ὡς τὸ αὐτὸ νόημα οὕτω μὲν ῥηθὲν, οὐ πάνυ καλὸν ἔσαι. οὕτω δὲ λεχθὲν, ἔσαι ἄριστον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ συμβουλευτικὸν τῆς ῥητορικῆς εἴδος τὸ ἐκ προτροπῆς καὶ ἀποτροπῆς, ὡς καὶ ἐν τῇ ά, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐκφανέσατα ὁ ποιητὴς ἐν δείκνυται, ἐν οἷς ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Νέστωρ συμβουλεύουσι. δεικνὺς δὲ καὶ τὸ δικανικὸν εἰδέναι, τὸ ἐκ κατηγορίας καὶ ἀπολογίας. ἐν οἷς λέγει ὅτι δύο ἄνδρες ἐρίσαντε περὶ ἑνὸς ἕνεκα ποινῆς, πολὺ φόνου δικαζόμενοι. τὸ δὲ πανηγυρικοῦ, ὅπερ ἐξ ἐπαίνου καὶ ψόγου σύγκειται, μυρία καὶ αὐτὸς μάλιστα πρὸ τῷ ποιητῇ κεῖνται παραδείγματα. ὅσγε καθὸ ποιητὴς τῷ πανηγυρικῷ ὑποκρέκει τῆς ῥητορικῆς εἴδει. καὶ κατ' αὐτὸ δὴ δοκιμεῖ μάλιστα, εἰ καὶ ἄλλως τοῖς ὅλοις ῥητορικοῖς ἠδύσμασιν ἐγκαρτύεται κατ' ἐξήμην ἄκρως. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐγκαρχὴς μὲν ὁ Ὀδυσσεὺς, οὐ προσφθέγγεται δὴ Ἕλλησι, ἀλλὰ τὸν βασιλέα, λέγων. ἀκροάσθητι νῦν δή σε ἄνακτες ἐθέλουσιν ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν. οὐδέ τι ἐκτελέουσιν ὑποσχέσιν, ἣν περ ὑπέσταν οὐθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἱππιοβώτου. ὅπερ ὅτι τὸ τοῦ Ἰλιον ἐκπέρσαντα ἀφικέεσθαι. εἶτα λέγει καὶ ὅλα, ὡς ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκονδε νέεσθαι. ποιεῖ δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ὧδε, καὶ οὐ πρὸς σὺν Ἕλλησι τοιαῦτα λαλεῖ, λεαίνων τεχνικῶς τὸν λόγον ἢ τὸ πάνυ πικρὸν ἀφαιρῶν. ἐλύπει γὰρ σὺν Ἕλλησι, εἰ πρὸς ἐκείνους αὐτοῦ ἀπέτεινεν, ὅτι θέλετε τὸν βασιλέα, ἐλέγχιστον θεῖναι. ἐκωμῴδει δὲ καὶ ὅτι ὡς γυναῖκες ὀδύρεσθε. νῦν δὲ πρὸς τὸν βασιλέα ταῦτα λέγων, αὐτόν τε θεραπεύει ὡς οἷον σωφρονοῦντα τῷ βασιλεῖ ζητοῦντι τῶν Ἑλλήνων φυγήν. καὶ οὐ δὲ σὺν Ἕλλησι τοιαῦτα λυπεῖ. ἅμα δὲ καὶ ἐμφαίνῃ ὅτι θέλοντος τοῦ βασιλέως, κατέχειν αὐτοὺς μὴ ἀρκοῦσι. εἶτα τοῦ ζητήσιν ταύτην τοῦ κατὰ τῶν ἑλλιμένων λεαίνας τῇ συνήθει αὐτῷ τοῦ ἐπεῖν μηδὲν καινὸν αὐτοῦ πάσχειν, εἰ μὴ πολυετῆ πόνον νόσου ἐφίσανται, τότε δὴ χρέφει τὸν λόγον καὶ πρὸς αὐτοὺς, καὶ τλῆτε φίλοι λέγει, καὶ τὰ ἑξῆς. λέγων καὶ οὕτω ποιῶν τὸν λόγον. καὶ τὸ ἀπαλὸν σωαναμιγνὺς τῷ σκληρῷ ἐν τῷ λέγειν αὐτοὺς, φίλους. μὴ παρακαλεῖν τλῆναι. Ἰστέον δὲ ὅλα τὸ ἐθέλοισιν ἀχαιοὶ, ψόγον ἵνα ἔχει τῶν ἑλλιμένων, ὡς ἀπλῶς οὕτω θελόντων ἐλέγχιστον θεῖναι τὸν βασιλέα. οὐ μὴν δολόγως καὶ μὴ προαιρέσεως ἀγαθῆς. καὶ ἄλλως δὲ, μὴ ὡς ἀνανεουμένων τῷ βασιλεῖ, εἴ περ θέλοισιν ὅπερ οὐ θέλει ὁ βασιλεύς. τὸ δὲ πᾶσι βροτοῖς, αὔξησις ὅτι τοῦ κακοῦ. οὐ γὰρ τοῖς ἕλλησιν ἐλέγχιστον ἤθελον τὸν βασιλέα, οὐ δὲ τοῖς τρωσὶ μόνοις, ἀλλὰ πᾶσι

βροτοῖς. τοῖς τε νῦν δηλαδὴ καὶ τοῖς ποτὲ γόνοις. ἐνταῦθα δὲ φανερῶς διαδείκνυσι τὴν ἀποπειραν, πῶς γὰρ ἂν φύγειν ἐκείνους προτρέποι ὁ βασιλεὺς, ὁ διαδοχῇ πᾶσιν ἐσόμενος ἐλέγχιστος. ὡς δὲ αἰολικὴν ὁ βροτὸς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. φάμενοι ὅτι προσίθεασιν οἱ αἰολεῖς τὸ βῆτα τῷ ῥ, ἵνίκα ἡ ἐφεξῆς συλλαβὴ ἔχει ἢ τὸ κ, οἷον ῥάκος βρακος. ἢ τὸ δ, οἷον ῥόδον βρόδον. ἢ τὸ ζ, οἷον ῥίζα βρίζα. ἢ τὸ τ, οἷον ῥυτὴρ βρυτὴρ ὁ χαλινός. οὕτως δὲ καὶ ῥοτὸς βροτὸς ὁ ῥυσὸς ἀνθρωπος. ἔχει δ' ἀλλ' ἴσως ὁμοιον πλεονασμὸν τὸ β, καὶ ὁ ἀμματιρὸς βρότος, ὅθεν μολυσμὸς· Τὸ δὲ οὔ σοι ἐκτελέουσιν ὑποσχεσιν, ψεῦδος κατηγορεῖ τῶν ἑλλήνων, ὅπερ οὐκ ἀλλ' αὐτοὶ ἔλοιντο· Τὸ δὲ ὑπέσαν ἤγουν ὑπέσηκαν, αὐτὶ τοῦ ὑπέσχοντο. ὑπέμειναν. ἡ δὲ λέξις, μετήνεικται ἀπὸ τῶν πόνων, οἷς βαρὺ ἐπῆκειτο. ὡς γὰρ οὗτοι τοῖς ἐπικειμένοις ὑφίστανται, οὕτω καὶ ὁ ὑποχόμενος, βαρεῖ τινὶ ἑαυτὸν ὑπέθετο. ἰωνικὴ δὲ καὶ αὕτη λέξις κειμένη καὶ παρὰ ἄλλοις, ἐν οἷς καὶ Ηρόδοτος ὃς ἐπὶ φησί, τίς ἂν μοι ὑποσχοίη τελέσειεν. εἰρήσεται δὲ ποθὲν τίς τοιαύτης λέξεως καὶ μετ' ὀλίγα, ὅπου ποθὲν ὑποχάλασε. ῥῆμα δὲ ἀπλοῦν πρωτότυπον δέμα τὸ ὑποσῆναι, τὸ στέω. ὃ ἐξ οὗ ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπου φανήσεται, τὸ στεῦται αὐτὶ τοῦ ὑπισχνεῖται. ὅτι δὲ καὶ ταὐτὸν παρὰ τῷ ποιητῇ ὑπόσχεσις καὶ ὑποσῆναι, εἰρήσεται ὁμοίως καὶ αὐτό. ὑποδηλοῖ δὲ ὅδε κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ὑπόσχεσιν ἣν πὴρ ὑπέσηκται. πάντως γὰρ ταὐτὸν ἀκολούθως εἰπεῖν ὑπόσχεσιν ἣν ὑπέσηκται, καὶ ὑπόσχεσιν ἣν ὑπέσχοντο· Ιππόβοτον δὲ Αργος, τὴν Πελοπόννησον λέγει. Αργος μὲν ἀπὸ τοῦ πανόπτου Αργου ὡς προγέγραπται. ἱππόβοτον δὲ, διότι εὐφορώτατον ἵππων πολλῶν τε καὶ ἀγαθῶν, ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσι. πρὸς δὲ τὸ ἱππόβοτον, σύγκειται καὶ ὁ βούβοτος λῃμών. κατ' αὐτὰ δέ πως καὶ τὸ θερέβοτον σωτέθειται, ὃ δηλοῖ τόπον κατὰ τὴν παλαιοὶς, ἔθνητα κὴ ἐν θέρῃ νομάς. γενικώτερον δὲ, τὸ βύβοτος· Τὸ δὲ ἀρνέεσθαι, ταυτόν ὅτι τῷ ἀρνοσῆσθαι. ἀπὸ τοῦ νέω τουτου ῥήματος ὁ νόος γίνεται. οὕτω δὲ καιρία ἡ λέξις ὡς ἐν ποιήσει, ὥστε ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, τετραλυς ὁ ποιητὴς αὐτῇ ἐχρήσατο. θεὶς αὐτὴν ἀπαρεμφάτως ἐν τέλει στίχου. ὧν οἱ δύο, κὴ κάλλος ποιοῦσι συνεχὲς κείμενοι. φησὶ γὰρ ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκονδε νέεσθαι. ἢ μὴν καὶ πόνος ὅδ' ἂν ἀνιηθέντα νέεσθαι. τούτου δὲ τοῦ στίχου ὁ νοῦς, μετ' ὀλίγα εἰρήσεται· Παισὶ δὲ καὶ χήρας ἀπεικάζει οὓς ἕλληνας, ὀνειδίζων αὐτοὺς καὶ κωμῳδῶν. ἐχὰ μὲν τῶν γυναικῶν, εἰς μικροψυχίαν. ἐχὰ δὲ τῶν παίδων, εἰς ἀφερεγγονίαν, καὶ εἰς μαλακότητα. γυναιξὶ μὲν, ἐὰν οὕτω τῶν οἴκοι φροντίζωσι καθὰ καί τινες οἰκουροὶ γυναῖκες. παισὶ δὲ, ἐὰν κάμνειν οὐ βούλωνται. κὴ οὐχ ἁπλῶς παισὶν, ἀλλὰ νεαροῖς. οἱ μικρόν τι τοῦ οἴκου ἀπολιφθεύτες, νόσου μέμνηνται. καὶ οὐ δὲ γυναιξὶν ἁπλῶς, ἀλλὰ χήραις. αἱ ζῶσαι κηδεμόνα τοῦ οἴκου μὴ ἔχουσαι, τάχιον ἐπαναλύειν θέλουσιν ἐπειδὰν βραχύ τι ἀρθρημήσωσι. καὶ ἔστι τοῦτο οἷον παράφρασις τοῦ, ἀχαιΐδες οὐκέτ' ἀχαιοὶ. δηλον δὲ ὅτι σεμνότερον τοῦτο πάνυ ἐκείνου. ποῦ γὰρ ταὐτὸν γυναῖκας εἰπεῖν οὓς ἥρωας ἀχαιοὺς, ὁ δὴ θερσίτης ἔσκωψε, καὶ κατὰ γυναῖκας χέρας δακρύειν αὐτοὺς τὸ τοῦ Οδυσσέως ἀστεῖσμα. Ὅλα τοιγαροῦν οὓς ἕλληνας ὁ Οδυσσεὺς ὀνῳδισμοῖς ὡς προείρηται, αἰτίησιν ὕστερον τὴν ἐπιτίμησιν τῇ συνῳμᾳ. κὴ ὑπόρα τολογεῖται, λέγων ἐπὶ τοσον εἶν τὸν τοιχετὴ τόλεμον. ὥστε βούλοιτο ἂν τινα αἰναθέντα καὶ ἀκηδιάζοντα, ἐφίεσθαι τοῦ νόσου. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ πένω τὸ πονουσαίως ἐνεργῶ καθὰ ὁ πένης, οὕτω καὶ πόνος δηλοῖ, ἥ τε καματηρὰ ἐνέργεια καὶ ἡ ἄπονος, ὅθεν καὶ τὸ πονεῖσθαι καὶ μὴ πόνος καὶ γυμπείνης οἱ τοῦ μὴν πονούμενοι, πρόδηλόν ὅτι. καὶ ὅδε μὲν τοιοῦτον. Οδυσσεὺς δὲ χρᾶται καὶ νοήματι κατασκευαστικῷ τούτου, τοιούτῳ λεγομένῳ πλασῷ. καὶ γάρ τις θ' οἵα μῆνα μένων ἄπο οἷς ἑλόῃν ἀχαλάα ζυὶ νηὶ πολυζύγῳ, ὃν πὴρ ἄελλαι χειμέριαι ἐλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα. ἡμῖν δ' ἐνάτος ὅδε πὴρ τροπέων ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μιμνόντεσι. τῷ ἤγουν διὸ, οὐ νεμεσίζομαι ἀχαιοὺς, ἀχαλάαν. ἔστι δὲ τὸ νόημα, ἀπὸ χρόνου μὲν, ὡς ἐπιχείρημα. ὡς δὲ ἐργασία ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ τοῦ μικροτέρου. ἐκ τοῦ μικροτέρου μὲν, κατὰ τὸν μῆνα. μικρότερον γάρ τι ὁ μὴν ὁ εἷς, τῶν ἐνέα ἐνιαυτῶν.

ἐκ τοῦ ὁμοίου

ἐκ τοῦ ὁμοίου δὲ, κατὰ τὴν νῆα. ἐν ναυσὶ γὰρ καὶ οἱ ἕλληνες μίσουσιν ἐν τῇ τροίᾳ. εἶτα πάλιν ἐπαναστρέχων εἰς τὸ ὀξ ἀρχῆς καὶ κωλύων τὸν νόστον, φησίν. ἀλλὰ καὶ ἐμπης, ἀχρόντοι δηρόν τε μίμνειν κενεόν τε νέεσθαι. οἱονεὶ λέγων, ὅτι ἐπὸρ ἔσθει φυγεῖν, πρὸ τοῦ δεκάτου ἔτους ἔδει ὅδιον ποιῆσαι, ὡς νῶϊ γε αὖχος ὀφέλλοιμεν ὅδιον τοῖς ἀχαιοῖς. ναῦς δὲ πολύζυγος, ἢ ἡ πολύεδρος, ἣν καὶ πολυκλῖδα λέγει ἀλλαχοῦ ὡς ζυγοῦ τινὸς καθέδρας λεγομένου, ἢ ἡ πολύδεσμος, ὡς ζυγῶν λεγομένων τῶν μεγάλων ξύλων τῶν διὰ ὄγδοης δεσμουμένων καὶ σωκρόντων δίκην ζυγοῦ. τῶν δ' αὐτῶν καὶ κλισίδων λεγομένων, ὡς δίκην κλίσεως τὰ ἑκατέρωθεν σωεχόντων. ὡς ἔστιν οὕτω ταυτὸν τὴν πολύζυγον νῆα, καὶ τὴν πολυκλῖδα. τὴν δὲ πολύζυγον νῆα, ἐν ἄλλοις ἑκατόζυγον λέγει. καὶ χρησιμεύει ἡ λέξις εἰς τὴν ἑκατόμβοιον ἐν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ. τὸ μέντοι δύζυγον, ἄρματος ὄνομα ἐστὶν ἐποίησεν.

Ἰστέον δὲ ὅτι καθ' ἑαυτὸ ἑκατόζυγος καὶ πολύζυγος μετελήφθη ὁ ὡρισμένος ἀριθμὸς εἰς ἀόριστον, οὕτω γίνεται καὶ ἐν τῷ, τὸν ὀκτάποδα ποδὸν πολύποδα καλεῖν, καὶ τὴν τελαμῶνα, πολυπλόκαμα σίδηρον. Τὸ δὲ ἄελλαι εἰλέωσι, πρόσωπόν ἐστιν ἐτυμολογίας. πρὸ γὰρ εἰλεῖν γὰρ ἐτυμολογεῖται ἡ ἄελλα. ὁρινομένη δὲ θάλασσα, ἡ ταραττομένη. ὥστε κἂν ὁ θυμὸς ὀρίνεται ἢ ὕπνος, κύματσίν τινα δηλοῖ ταραχώδη. Τὸ δὲ εἰνατος, ἀφὸ τοῦ ἐνάδος ὅτι προσλήμματι τοῦ ἰ. ἵνα μὴ ὁ ποιῇ εἴη τετράχρους. καίτοι δυνατὸν ἦν κἂν ἄλλως ἐκτεῖναι τὴν αὔξησιν, διπλώσαντα τὸ ἀμεταβολον. ἀλλ' ἔοικε μὴ ποιῆσαι οὕτω, ἵνα μὴ δόξῃ τὸ ἔννατος φύσει ἔχειν τὰ δύο νν, ὡς ἀφὸ τοῦ ἐννέα. ὅπὸρ οὐκαρέσκειν δοκεῖ πολλοῖς τῶν παλαιῶν. ὡς γὰρ ἀφὸ τοῦ τέτταρα τέταρτος δι' ἑνὸς τ', οὕτω κἂν ἀφὸ τοῦ ἐννέα ἔνατος δι' ἑνὸς ν'. καὶ ὁ ποιητὴς ὃν παρακατιὼν ἐν τῷ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, δι' ἑνὸς ν' γράφει αὐτό. διό τινες κἂν ἀφὸ τοῦ νέατος κατὰ μετάθεσιν ἐτυμολογοῦσιν αὐτό. χεδὸν γὰρ νέατός ἐστιν, ἤγουν ἔσχατος ὁ ἔνατος, ὡς οἷα πρὸ μονάδος δέκατος ὤν. ἐπεὶ τοίνυν ἀρέσκει τισὶ δι' ἑνὸς ν' ἐκφέρεσθαι τὸ ἔνατος καὶ ἀφὸ τοῦ ἐννέα γίνεται, διασῴζεσθαι μὴ δεῖ τὴν αὔξησιν, φύσει μακρὰν ἐποίησεν αὐτὴν δι' ἐπενθέσεως τοῦ ἰ. καὶ οὐκ ἐδίπλασε τὸ ν', ἵνα μὴ δοκῇ ἐκ πρωτοτυπίας ἔχειν τὴν ἔκτασιν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα κατά τινας. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ εἶνατος γενέσθαι, ἀφὸ τοῦ ἐννέα ἔνατος τροπῇ τοῦ ν' εἰς ἰ καὶ σύγκοπῇ τοῦ ε καὶ ἀναβολῇ τοῦ ε, εἰνεανύχες εἰναύχες. ἀφὸ δὲ οὐ ἐν τοῖς μεταταῦτα ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι καθ' ὃ τέτταρα καὶ τὸ ἐννέα κινηθέντα ἔπαθε τὴν διπλόην τοῦ τ' καὶ τοῦ ν', οὕτω κἂν τὸ μᾶλλον, ὀφέλλαλε τὸ σὺ λ' ἐν τῷ μάλιστα. Ενιαυτὸς δὲ περιτροπῶν, ὁ ἴσος ταῖς τροπαῖς ταῖς κατ' αὐτὸν συμπληρουμένοις, καὶ ὡς εἰπεῖν μέλλων τελειοῦσθαι.

Ορα δὲ ὡς τὸ μὲν ἀπλοῦν τρωπῶ, μεγεθύνεται. τὸ δὲ περιτροπέω, συνέλκει τὴν πρό συλλαβὴν ὡς σύνθετον, καθὰ καὶ τὸ παλινστροπάσθαι. Τὸ δὲ μεμνόντεσσιν, ὀνειδισμὸν ἔχει ἀρχήν, καὶ δηλοῖ τὸ ἀπραγμάτους καθῆσθαι. ἄλλως γὰρ ἠδύνατο εἰπεῖν μαρναμένοισιν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Ορα δὲ πανταῦθα, ὡς πρὸς βίαν μέτρου τρέφει διαλέκτοις τὴν γλῶτταν ὁ ποιητής. αὐτοτρόπως μὲν γὰρ, σῶα μῆνα μίμνων ἔφη κοινῶς. σύνταῦθα δὲ, μεμνόντεσσιν εἶπεν ἰωνικῶς, αὐτὶ τοῦ μίμνουσι. Τὸ δὲ νεμεσίζομαι, δηλοῖ μὲν τὸ δικαίως μέμφομαι. εὕρηται δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ νεμεσῶμαι. ὥστε διφορεῖται καὶ αὐτὸ, καθὰ καὶ τὸ περικαλῶ περικαλίζω, καὶ ἕτερα μυρία. ἐν οἷς καὶ τὸ σέβω σεβίζω. Τὸ δὲ κενεόν τε νέεσθαι, πολλαχοῦ ὑποβάλλει σύνοιαν. λέγει γὰρ ὅτι ἀχρόν ὄντι κενόν τινα ὑποχωρῆσαι. ἤγουν μὴ πράξαντα τὸ τέλος οὗ ἕνεκα ἦλθε, μὴ δὲ ἐκτετελεκότα ὅπὸρ ὑπέσχετο. μὴ δὲ ἔχοντα λάφυρα. ἵνα ὁ μὲν φιλότιμος, ἀχρὸν ἡγήσηται ἄπρακτος ὑποχωρῆσαι. ὁ δὲ ἀληθὴς, αἰδέσηται μὴ ἐκτελέσαι ὑποσχέσιν, ἵνπὸρ ὑπέσχετο. ὁ δὲ φιλοχρήματος καὶ φιλοκερδὴς, ἀχνυθείη λαφύρων δίχα ἐπανελθεῖν, ἅπὸρ εἰς δέλεαρ τῷ κερδαλέῳ ὑποβέβληται). πλεοναστικὸς δέ ὅτι τοῦ ε, ἐν τῷ κενεός. ὡς γὰρ κοῦλος κοιλεός, οὕτω κενὸς κενεός. καὶ τὸ ἀχαλάα δὲ, πλεοναστικὸν ἔχει τὸ α', ὡς καὶ τὸ ὀραλα. δῆλον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις, καὶ τὸ ο' ἔστιν οὗ πλεονάζει. εὕρηται γὰρ καὶ ὀρόων ὁ βλέπων. καὶ ἀχαλόων ὁ λυπούμενος.

καὶ ἐρήζω καὶ περὶ τῶν θιούτων, οἳ τῇ ἀ ραψῳδίᾳ. δῆλον δὲ ὅτι τὸ τῆ ἀχαλάαν, πρῶτ-
πάρχει ῥῆμα βαρύτονον τὸ ἀχάλειν, ὅ ὅτιν ἄχθις ἄλις ἔχειν. καθὰ καὶ τὸ μηνιαῦ, τὸ μη-
νίφ, καὶ τὸ πιεζεῖν, τὸ πιέζειν. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κενεὸς γίνεται ὁ κενεών. καὶ ὅτι κατὰ τὸ κε-
νὸς κενεός, οὕτω καὶ θὸς θεὸς, καὶ ἕτερα πολλά·
Τλῆτε φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν
Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί·
Εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν · ἐστὲ δὲ πάντες
Μάρτυροι οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι.
Χθιζά τε, καὶ πρώϊζ' ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Αχαιῶν
Ηγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρῳσὶ φέρουσαι ·
Ημεῖς δ' ἀμφὶ πρὸ λίμνῃ, ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς
Ερδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας
Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ ·
Ενθ' ἐφάνη μέγα σῆμα, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός.
Σμερδαλέος. τὸν ῥ' αὐτὸς ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε ·
Βωμοῦ ὑπαΐξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν ·
Ενθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα,
Οζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑπὸ πυκνοῖς πεπτηῶτες,
Οκτὼ · ἀτὰρ μήτηρ ὀγδοάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα ·
Ενθ' ὄγε δὴ, ἐλεεινὰ κατὰ θῖνα τετριγῶτας ·
Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα ·
Τὴν δ' ἐλελιξάμενος, πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν ·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο, καὶ αὐτήν,
Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὃς πρὸ ἔφηνεν ·
Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω ·
Ημεῖς δ' ἐσάντες, θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη ·
Ως ὃν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας,
Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε ·
Τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε κομήτες Αχαιοί ·
Ημῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητιόεντα Ζεύς,
Οψιμον. ὀψιτέλεστον. οὔ ου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται ·
Ως οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο, καὶ αὐτήν,
Οκτὼ, ἀτὰρ μήτηρ ὀγδοάτη ἦν ἣ τέκε τέκνα,
Ως ἡμεῖς τοσσοῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν αὖθι ·
Τῷ δεκάτῳ δὲ, πόλιν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν ·
Κεῖνος θ' ὡς ἀγόρευε, τὰ, δὴ νῦ πάντα τελεῖται ·
Αλλ' ἄγε μίμνετε πάντες ἐϋκνήμιδες Αχαιοὶ
Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἅδυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν ·
Οὐ μὰ τὸν βασιλέα στρέφων ὡς περίηται νῦ λόγοις εἰς τὸν δῆμον ὁ Οδυσσεὺς, ἢ δυ-
σωπῶν οἷον αὖθι καὶ καταμαλάττων λόγοις, σπουδαῖόν καὶ ἐλαφίδα τοσσαύτην τοῦ ἀ-
λώσεσθαι ἀν' τὴν τροίαν, τλῆτε φίλοι φησί. καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν εἰ ἐ-
τεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. πῶς Κάλχας; ὃν δηλαδὴ καὶ οὐκ ἔστι ψεύσα-
σθαι. εἶτα ἀναμιμνήσκει καὶ ὅπως χθὲς ἢ πρωϊζὰ ὅτε ἐς αὐλίδα αἱ νῆες τῶν ἀχαιῶν
ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ τρῳσὶ φέρουσαι, ἡμεῖς φησὶν ἀμφὶ πρὸ λίμνην, ἱερους κα-
τὰ βωμοὺς ἕρδομεν ἤγουν ἐθύομεν, τελήεσσας ἑκατόμβας, καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ἢ
ὅθι ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ. ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. σμερδα-

λέος. ὃς βωμοῦ ὑπαΐξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν. ἔνθα δ' ἔβαν σρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ πετάλοις ὑποπεπιδότες, ὀκτώ. ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν ἣ τέκε τέκνα. ἔνθ' ὅγε δὴ, ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας. μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα. τὴν δ' ἐλελιξάμενος, πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκνα ἔφαγε σρουθοῖο καὶ αὐτήν, τὸν μὲν, ἀρίζηλον ἔθηκε θεὸς ὥσπερ ἔφηνε. λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε κρόνου πάις. ἡμεῖς δ' ἑσαότες, θαυμάζομεν οἷα ἐτύχθη δεινὰ πέλωρα. Κάλχας δὲ θεοπροπέων ἀγόρευεν. ὅτι ἡμῖν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα θεὸς. ὄψιμον. ὀψιτέλεσον. οὔ ποτ' ὀλεῖται. ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε σρουθοῖο καὶ αὐτὴν ὀκτώ. ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα, ὣς ἡμεῖς τοσσοῦτ' ἔτεα, πολεμίζομεν αὖθι. τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν. εἶτα ἐνθυμίζας ὅτι ἐκεῖνος μὲν οὕτως ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦ πάντα τελεῖται, ἐπάγει ἐναντίως τῷ φύγωμεν, τιὴ τὸ λόγου ἀξίωσιν. ἤτις ὅτι τὸ, ἀλλ' ἄγε μίμνετε αὖτ', εἰσόκεν ἄσυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν. καὶ συνετελέσθη τῷ ποιητῇ σὺ μὲν σίγεις πολλοῖς, τὸ ἀγορήσασθαι τὸν ὀδυσσέα. ἤγουν δημηγορῆσαι ἀφηγηματικῶς, τὰ σωτείνοντα εἰς ὅπερ ἔμελλεν ἀξιοῦν. σὺ δὲ δυσὶ καὶ μόνοις ἔπεσιν, ἢ ἀξίωσις ἤγουν τὸ μετειπεῖν. ὡς καὶ προσεσημείωται καὶ πανταχοῦ δὲ φαίνεται κατὰ τὸν Πορφύριον. καὶ γίνεται ὡσεὶ πολὺ, οὕτως. ἤγουν πλατύνεται μὲν τὸ ἀγορήσασθαι, βραχυλογεῖται δὲ τὸ μετειπεῖν. καὶ ὅρα ὅπως ἐπιδεξίως ὁ ποιητὴς σύναπται τιὴ τὸ δράκοντος καὶ τῶν νεοσσῶν ἱστορίαν προενέβαλεν. ἤτις σὺ ἀρχὴ μὲν τὸ ἀποπολου συμβέβηκεν. ἀξία δὲ οὖσα ἱστορηθῆναι, παρέρριπται σύναυθοῖ. ἔφαμεν γὰρ ἤδη ὅτι, κλὴν ἐκ τῆς Ἀχιλλέως μήνιδος ἤρξατο, ἀλλ' οὐδέν τι οὐ δὲ τῶν περὶ τούτου πραχθέντων ἄξιον λόγου παραλείπει· παρενσωτερεῖ δὲ αὐτὰ δυμεθόδως, πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως· Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μείναντε ζωὴ χρόνου, ἔστι μὲν διασαφητικὸν τὸ τλῆτε. ἀμφιβόλως δὲ ἀπὸ τὸ Ὀδυσσέως εἴρηται καὶ ἀορίστως. ἄδηλον γὰρ, εἴτε τὸν πολὺν εἴτε τὸν ὀλίγον χρόνον σύναυθα φησὶν. ἀορίστως γὰρ ἡ λέξις τὸ χρόνου. καὶ ἔοικε τὸ βασιλέως νοῆσαί τι σοφώτερον. ὁ μὲν γὰρ, τὸ νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν, ζωὴ τῆς αὐτίκα σήμερον ἡμέρας σύνησεν. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς χρόνον σύναυθα θεὶς τὸν ἀόριστον, μέσως χωρεῖ. χρόνος γὰρ καὶ ἡ σήμερον ἡμέρα, καὶ αἱ μετ' αὐτιὴ. ὅπερ δὴ ὁ ὄνειρος εἶπε, δῆρ καὶ Ὀδυσσεύς· Τὸ γὰρ νῦν ἑλεῖν τιὴ τροίαν, μὴ τὸ μεῖναι χρόνον ἕως ἄσυ Πριάμου ἕλωμεν, τὸ αὐτὸ βούλεται· Τὸ δὲ δαῶμεν, ταυτὸν τῷ γνῶμεν. μάθωμεν. μετακλιθὲν ἐκ τοῦ ἐδάην, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐτύφθην τυφθῶμεν, καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ δὲ Κάλχαντος αὐτοῦ ἀναμιμνήσκει ψυχαγωγῶν τε τῇ διοσημίᾳ, καὶ ἀπὸ τοῦ σύναγχος βυδομιήβοντος εἰς τὰ κατὰ τὸν λοιμὸν μῆ πισοῦ, εἰς ἀλήθειαν τὸν ὅλον παραμυθούμενος· Τὸ δὲ μαντεύεται, αὐτὶ παρῳχημένου κεῖται, τοῦ ἐμαντεύετο, ὡς δηλαδὴ μετ' ὀλίγα, καὶ τὸ θεοπροπέων ἀγόρευε. καὶ, κεῖνος θ' ὡς ἀγόρευε· Τὸ δὲ ἠὲ καὶ οὐκὶ, ταυτόν ὅτι τῷ, εἴτε καὶ μή· Τὸ δὲ χθιζά τε καὶ πρωϊζὰ, αὐτὶ τοῦ χθὲς μὴ πρωΐ, καὶ ὡς εἰπεῖν σύναγχος. σωτέμνει δέ φασι δὴ τοσούτοις χρόνοις, εἰς βραχὺ κομιδῇ, ὅπως τὸν προσδοκώμενον, μηδὲν εἶναι νομίσωσι. καὶ ἅμα ὀξυτελίζων τὸ καύχημα τῶν ἑλλήνων ὡς εἰς μάτην δὴ τοσούτοις χρόνοις αὐτοῦντων, φθάζας μῦθοι, ἔφη καὶ αὐτὸ τὸ ἀληθὲς τὸ πολὺ δηλαδὴ χρόνου σύναυθα πολεμῆσαι αὐτὸν, σὺν τῷ, αἰχρόν τοι δηρόν τε μένειν. ὅπερ καὶ ὁ Νέστωρ ἐρεῖ σὺν τῷ, πολὺν χρόνον σύθαδ' ἑόντες. καὶ ἄλλως δὲ, σὺν μὲν τῷ ἀνδρὶ τῷ, ἔτι καὶ μή· Τὸ δὲ χθιζά τε καὶ πρωϊζὰ, αὐτὶ τοῦ χθὲς μὴ πρωΐ, καὶ ὡς εἰπεῖν σύναγχος. σωτέμνει δέ φασι δὴ τοσούτοις χρόνοις, εἰς βραχὺ κομιδῇ, ὅπως τὸν προσδοκώμενον, μηδὲν εἶναι νομίσωσι. καὶ ἅμα ὀξυτελίζων τὸ καύχημα τῶν ἑλλήνων ὡς εἰς μάτην δὴ τοσούτοις χρόνοις αὐτοῦντων, φθάζας μῦθοι, ἔφη καὶ αὐτὸ τὸ ἀληθὲς τὸ πολὺν δηλαδὴ χρόνου σύναυθα πολεμῆσαι αὐτὸν, σὺν τῷ, αἰχρόν τοι δηρόν τε μένειν. ὅπερ καὶ ὁ Νέστωρ ἐρεῖ σὺν τῷ, πολὺν χρόνον σύθαδ' ἑόντες. καὶ ἄλλως δὲ, σὺν μὲν τῷ ἀνδρικῶς χθιζὰ καὶ πρωϊζὰ, καὶ συνῳκῶς εἰπεῖν χθιζὸν καὶ πρωϊζόν. καὶ ὅτι καὶ πρωΐζον δισυλλάβως οἴδασιν οἱ παλαιοὶ, σὺν προσγραφῇ τοῦ ἰ κατὰ συναίρεσιν. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρωὶ παρῆκται. καὶ ἡ παρὰ Σελεύκῳ ἱστορουμένη πρωτορικὴ συκῆ, ἣ φέρει πρώϊον καρπόν. καὶ ὅτι χθιζὸν κατὰ δὴ παλαιοὺς τὸ χθεσινὸν καὶ τὸ ὑπόγυον· Ἡ δὲ Αὐλὶς, τόπος ὅδιν ἐκ παραλίου τῆς Εὐβοίας, συνάπτων τῷ Ελικῶνι ὄρει, οὕτω λεγόμενος παρὰ τὸ,

αὐτόθι σωαχθείσας ἀλιωθῆναι ἢ αὐλιωθῆναι πρὸ τῆς εἰς τροίαν ἀποπλου τὰς νῆας τῶν ἀχαιῶν· Τὸ δὲ κακὰ φέρουσαι, ἀλλοῖον ὅτι πρὸς τὰς τῆς Πάριδος νῆας. αὗται μὲν γὰρ, ὡς οἷον εἰπεῖν, φερέκακοι. ἐκεῖναι δὲ, ἀληθῶς ἀρχέκακοι κατὰ τὸν ποιητήν· Εν δὲ τῷ ἀμφὶ τοξὶ κρίνειν, αἱ δύο προθέσεις, τὴν τοξὶ τὸν αὐτὸν τόπον σωαγωγὴν ὁμοῦ δηλοῦσι παντὸς τοῦ στρατοῦ. οἱ δὲ ἱεροὶ βωμοὶ, πρὸς διαστολὴν εἴρηνται ἑτεροίων, ὁποῖοι καὶ οἱ τῆς ἀρμαθησίας. καὶ οἱ σὺ Οδυσσεῦ φωτοφανεῖς· Τοῦ δὲ ἕρδειν, προϋπάρχει τὸ ῥέζειν. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζεν. ὅθ οὗ μεταθέσει καὶ τροπῇ σωήθει τῆς ζ εἰς δ, τὸ ἕρδειν γίνεται. σωριεῖς δὲ, ῥέζειν τὸ τοιοῦτον φασίν· Τὴν δὲ πλάτανον ἤτοι κατὰ παραγωγὴν πλατάνιστον καλὴν λέγει, ὡς καὶ εἴπη τις ὑειδῆ. τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτὸν. ἄκαρπον μὲν, καλὸν δὲ σκιεροῖς σωαγραφουμένοις. διὸ καὶ τὸν Ξέρξιν πλάτανος ἔσχεν ἐρασθήν. ἦν καὶ κοσμήσας νυμφικῶς, σύνηλλάξετο, τοῦτο ταύτῃ σκιαγραφούμενος ὅτε ἦγεν ἐκεχειρίαν. ὅσγε καὶ αὐτίμιον πλάτανον τῆς ἐρωμένης πλατάνου ἐχρυσοφόρησεν, ἵνα συνοδεύουσαν ἔχων ἀναπολῇ τὴν φιλτάτην ἐκείνην. καὶ ὅτε μὴ τὸ σοβρέμνιον ἔχει, ἀρκεῖτο βλέπων σκιάν. χαίρει δὲ ὕδασι τὸ φυτόν. καὶ ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, διυδατίζεσθαι θέλει. διὸ καὶ μεγιθυμοῦν, ἤγε τὸ πλατὺ καὶ ἀνωφόρον αὐτῆς, πλάτανος λέγεται. ἔστι δὲ καὶ ἱστιδεία πρὸς γένεσιν σρουθῶν. ἃ δὴ καὶ ὁ ποιητὴς εἰδὼς, ὅπου τε ἁλμυρὸν ὕδωρ ἔρρεε, φυτεύῃ αὐτὴν, καὶ σρουθοὺς αὐτῇ σὺν αὐτῷ χρησίμους σύνεστιβύειν ποιεῖ· Τοῦ δὲ ἐφαίνη. οὐκ ἔστι καιριώτερον λέξιν εὑρέσθαι. κεκρυμμένος γὰρ ὁ δράκων ὑπὸ τῷ βωμῷ, εἶτα ἐκεῖθεν αἴξας καὶ εἰς τὴν πλάτανον ὀρούσας, δρεφαάνθη. δῆλον δὲ ὡς ὁ ῥηθεὶς βωμὸς, ἄθριος ἦν αὐτὸς καθ' αὑτὸν, καὶ οὐκ ἔσω ναοῦ, ὁποίους πολλοὺς ἐχεδίαζον τοῖς παροδεύουσιν οἱ παλαιοί· Τὸ δὲ μέγα σῆμα, προϊὸν, δεινὰ πέλωρα λέγει θεῶν, πληθύνας τὸ πρᾶγμα σεμνότερον. τῷ δὲ ῥηθέντος ἐφαίνη, διασαφητικὰ καὶ τὸ, ὃν αὐτὸς ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε, καὶ τὸ, ἡμῖν τόδ' ἔφηνε τέρας ἰοῦς· Τὰ δὲ κατὰ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς σρουθοὺς καὶ τὴν πλάτανον, ὁ μὲν ποιητὴς, οὐκ ἰχνολογεῖ. ἔθος γὰρ αὐτῷ εἰ ταῖς τῶν σημείων λύσεσι, τὰ καιριώτερα μόνα ἐπιλέγεσθαι, τὰ δὲ πολλὰ παρεᾶν. ὥσπερ δὴ καὶ ἐνταῦθα, εἰ χρὴ δὲν μόνον σημειοῦται ὁ Κάλχας, ἀλλὰ τὸ φανέντος τὸ ὄλυμον τοῦ πολέμου. ἤγουν τὸ μᾶλλον ἐνέα ἔτη τὰ διαπανηθέντα τῷ δράκοντι ὅ ὅτι τὰ παροιχόμενα ἐπὶ ἕλλησι, τὴν τροίαν ἁλῶναι. τὸ λοιπὸν δὲ ἀπρακτῆσαι καὶ ἀκινητῆσαι σὺν ἕλλησιν, ὡς καὶ ὁ δράκων ἤρχησε, τὰ ἐνέα τέκνα φαγών. κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς ὁ δράκων, οὗπερ ἐνταῦθα μέμνηται ὁ ποιητὴς, ἔτι δὲ καὶ ἡ σρουθὸς, καὶ οἱ νεοσσοὶ ταύτης, καὶ ἡ τούτων ἀπώλεια, καὶ ἡ τοῦ δράκοντος ἀχλίθωσις, τοιαύτην τινὰ ἔχοντι διάθεσιν. ὁ μὲν δράκων, ἀθηναῖς φησιν ἱερὸς, ὡς ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. διὸ καὶ εἰς τοὺς ἕλληνας ἐκλαμβάνεται, οἷς ἐπίκουρός ἐστιν ἡ ἀθηνᾶ. ὅθεν καὶ ὁ ζεὺς αὐτὸν εἰς φῶς προάγει σύμβολον ὁ ξένιος, εἰς ὃν ὁ Πάρις ἠδίκησεν δι' ἐλπίδος ἁρπάζας τὴν Ελενίλεω. καὶ ὁ Κάλχας φησὶν, ὡς ὁ δράκων ἐποίησε τάδε, οὕτω καὶ ἡμεῖς πολεμήσομεν. ὡς ἔστιν δὲν δράκοντα, ὅπερ οἱ ἕλληνες. νοεῖται δὲ καὶ ἄλλως χρησιμῳδικῶς ὁ τοιοῦτος δράκων, εἰς αὐτὸν τὸν πολεμοῦντα ἕλληνικόν. ἕρπουσι γὰρ ὥσπερ ὁ δράκων, οὕτω δὲ καὶ αἱ νῆες. ἡ δὲ σρουθὸς, ἀνάκειται μὲν τῇ ἀφροδίτῃ διὰ τὸ πολύγονον, ἔτι δὲ καὶ θερμὸν εἰς μίξιν. ᾧ δὴ λόγῳ καὶ ἡ πόρνη ἐκείνη τῇ τοῦ μύθου ἀφροδίτῃ. τίθεται δὲ εἰς τοὺς τρῶας, οἷς ἀφροδίτη ἐπεκούρει. μᾶλλον μὲν ὄν, εἰς αὐτὴν τὴν τροίαν. ὥσπερ καὶ οἱ σρουθοὶ αὐτῆς, εἰς τοὺς περιοικίδας πόλεις. μάλιστα δὲ χρόνου δηλωτικοὶ νοοῦνται αὐτοί τε οἱ ὀκτὼ νεοσσοὶ καὶ ἡ μήτηρ σὺν αὐτοῖς οὖσα. πῖνον γὰρ ὁ χρόνος, καὶ διαῤῥεῖ καὶ τὰ πίνακα εἰς σημεῖον χρόνου λαμβάνονται. σύμβολα δὲ εἰσὶ καὶ οὐκ ἀλλοίου τινὸς, βουλόμενος ὡς ἐπ' ἀκροτάτῳ τῷ ὅλῳ ὄντες. εἰ μὲν γὰρ πρὸς τῇ ἀρχῇ τοῦ ὅλου ἦσαν, τυχὸν ἂν, ἡμέρας ἐδήλουν. εἰ δὲ πρὸς τῷ μέσῳ, μῆνας. πρὸς δὲ ἀκροτάτῳ ὅλῳ ὄντες, σύμβολα τῶν εἰσὶ δηλωτικοὶ τοῦ μείζονος μέτρου. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ὅτι τρεῖς εἰσὶ χρόνοι δι' ὧν ὁ πᾶς αἰὼν ἀριθμεῖται. ἡμέρα.

μήν. σύνοψις. ὧν ἡμέρα μὲν, οὐρανοῦ ὅλον ἀρκτάσασις. ὁ δὲ μὴν, σελήνης. ὁ δὲ σύνδρομος, ἡλίου. εἰ μὲν δὴν ἦσαν οἱ νεοσσοὶ σὺν ἀρχῇ τοῦ σελέχθαι, ἡμέρας ἂν ἐσημειώσατο ὁ μάντις. εἰ δὲ σὺν μέσῳ, μῆνας ἂν ἔφασεν. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῷ τέλει, σύνδρομον λέγει, τὸ τρίτον καὶ μεῖζον καὶ τέλειον. ἢ αὖ τὴν δὲ τὴν φωλεὰν σὺν ὑγρῷ κειμένῳ, σύμβολον ἂν τῆς τροίας φασίν. ἦν δ' ἐξ τὸ ἐφ' ὕδατος ἱδρῦσθαι, ἀνεμόεσσαν καλεῖ ὁ ποιητής. ἢ τὸ δὴ σρουθοὺς δὲ πεπάλοις ἐπολεῖσθαι ἐπ' ἀκροτάτῳ ὄζῳ, τὸ βραχύβιον ἢ ὀλιγοχρόνιον τῶν τρώων δηλοῖ. ὡς γὰρ ὁ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις φύλλοις φωλεὸς, οὐκ ἐπὶ πολὺ ὀχυρώσει, ἀλλὰ συγκατα πεσεῖται τοῖς πετάλοις, οὕτω καὶ ἡ τροία μετ' οὐ πολὺ καταπεσεῖται. μιᾷ δὴ σύνεια δηλαδὴ χρόνοις, ὧν εἰσὶν ὡς ἐρρέθη δηλωτικοὶ οἱ ὀκτὼ νεοσσοὶ, ἐπὶ τῇ μητρί. ὁ τοίνυν σρουῶν ὁ τοῖς ἕλλησι οἰκειούμενος, ἐξ τῆς πολυτανίου ἀπελθὼν, τήν τε σρουδὸν καὶ τὰ τέκνα κατέφαγεν. ὅπερ ἐδήλου, ὅτι οἱ ἀχαιοὶ, τῆς τε ἀνεμοέσσης τροίας καὶ τῶν περὶ αὐτὴν, ὧν αὐτὴ μήτηρ οἰκίστις ἦν, ἐξ συναιστοῖς χρόνου περιγενήσονται. τὰ γὰρ πτηνὰ ὡς ἐρρέθη, οὐ μόνον σύμπαντων, ἀλλὰ καὶ πόλεων καὶ περιοίκων εἰσὶ δηλωτικὰ, καθὰ φηλοῖ τὸ κατεσθίεσθαι αὐτά. καὶ τὸ ἐλεεινὰ τετεκνῶσθαι. καὶ τὸ τὴν μητέρα ἀμφιπέτεσθαι ὀδυρομένην. καὶ τὸ τὸν σράκοντα ἐλελιξάμενον ἤτοι σραφέντα, λαβέσθαι αὐτῆς. οὐ γὰρ ἐκ τοῦ δένδρου φασὶν ἑάλω ἡ τροία νόμῳ πολέμου, ἀλλ' ἐμπρήσαντες αὐ ὑσσῴῳ ἁλὰ σκίψασα οἱ ἕλληνες, καὶ πλαζόμενοι ἀνεχώρησιν, εἶτα δὴ δὲ ἀνασροφῆς καταχθέντες νυκτὸς, εἷλον τὴν τροίαν. καὶ διὰ τοῦτο σημεῖον ἦν, τὸ τὸν σράκοντα ἐλελιχθέντα λαβέσθαι τῆς σρουθοῦ, ἤτοι τῆς τροίας· ἥτις οἷα μήτηρ νεοσσῶν, πολλῶν ἄλλων πόλεων περιαλωκυῖα, αὐτὴ ἔτι πρίν. Σῆμα δὲ καὶ τέρας λέγει, τὸ κατὰ τὸν σράκοντα. τὸ μὲν, ὡς μὴ πάνυ παράδοξον. τὸ δὲ, ὡς παρὰ φύσιν. τὸ μὲν γὰρ βωμοῦ ὑπαΐξαι, καὶ πάντων ἐλεπόντων ἀνερπύσαι εἰς τὴν πολυτάνισον, καὶ ποιῆσαι ἃ περποίηκε, ταῦτα σῆμα ἤτοι σημεῖον ἦν. τὸ δὲ κατελθόντα ὑσσὸν ἀρπλιθῆναι, δεῖγμ ἦν τέρασιον. οὕτω δέ φασι καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀκροτάτῳ ὄζῳ ὑπὸ τοῖς φύλλοις εἶναι τὴν νεοσσιὰν, σημεῖον ἦν ὡς παρὰ τὸ ζώνιδες γεγονός. τέρας δὲ τὸ, ὀκτὼ τετοκέναι. ἐπὶ γὰρ φησι τίκτειν τὴν σρουθὸν, ὧν τὸ σὺ ρίον ἐστίν· Εσι δὲ κατὰ δὴ παλαιοὺς σημεῖον μὲν, τὸ παρὰ τὸ σον. ἢ παρὰ τὸ ὡσεὶ σωζόμενον. οἷον τὸ συμβολοποιήσασθαι μελίσσας σὺ οἶκῳ. ἢ σὺ χείλεσι βρέφους, οἷον Πινδάρου. ἢ πτηνοὺς μύρμηκας σὺ οἰκίᾳ γενέσθαι. ἢ νεοσσεύσαι χελιδόνα πρὸς τῇ κλίνῃ. ἢ ἀσράψαι. ἢ βροντῆσαι τοιῶσδε, οἷον παρὰ καιρόν. ταῦτα γὰρ σπάνια καὶ οὐ σωτήρια. Τέρας δὲ, τὸ παντελῶς παρὰ φύσιν. ὁποία καὶ ἡ τοῦ σράκοντος ἀρπλίθωσις, ἥτις ἐδήλου τὸ δυσδιεξόδευτον τοῦ ἀγῶνος καὶ οὐ ταχὺ τελεσθησόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κάλχαντος ὀψιτέλεσον. ἢ καὶ τὴν τοῦ πολέμου σκληρότητα. ἢ τὴν μεταπαῦσαι ἀπραξίαν ἢ ἀρχὴν τοῦ ἐκ τρώων πολέμου εἰς ἄμυναν. ἀβουλήτοι γὰρ μεμενήκασιν οἱ τρῶες. καὶ οὐ δεμία τις αὐτοῖς ἐφ' οἷς ἔπαθον, γέγονεν ἄμυνα. ἢ καὶ τὸ σύνδρομον καὶ ἀειφανὲς τοῦ πολέμου ἐσήμαινε. καὶ τὸ τῆς δυκλείας ἀμεταπάυστον καὶ μόνιμον καὶ πρόσπολον. διὸ καὶ ὁ Κάλχας ἔφη. οὗ κλέος οὔποτε ὀλεῖται. ἢ τὴν ἀπωλὼς μιᾷ σύνεια ἔτι ἄλωσιν τῆς Ιλίου, καὶ ἡσυχίαν καὶ κατάπαυσιν τοῦ πολέμου. σύνεια γὰρ φασιν ἔτι πολεμήσομεν. τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήσομεν. ἢ καὶ ὅλως ἀκερδὲς τοῖς ἕλλησι τὸ τοῦ πολέμου τέλος ἔσαι. αὐτοὶ γὰρ ἦσαν ὁ σράκων. δηλοῦσι γὰρ αἱ ἱσορίαι, παντελῶς ἀκερδὲς γενέσθαι τὸ τοῦ πολέμου πρᾶγμα τοῖς ἕλλησιν. ὅθεν καὶ δεῖ τὸ πένεσθαι, εἰς λησείαν αὐτοὺς τραπῆναι, κατὰ τὴν ἐπάνοδον. καὶ πολυπλανᾶσθαι ἄλλοις ἄλλαχοῦ πειρατεύοντας. μὴ πολλαχοῦ διασαρῶσαι καὶ καταμεῖναι μέχρι τέλους. πολλοὺς δὲ καὶ ἀπολέσθαι. ἔοικε δὲ καὶ σράκοντα ὡς εἰκὸς πεπηγυῖα ἐκ λίθου ὑπὸ τῶν ἑλλιλίων χλυφῶσαι. ἢ τῶν μετ' αὐτοῦ εἰς μνήμην τοῦ τότε συμβεβηκότος. καὶ ἐκπεῖσθαι πᾶσιν εἰς θέαν. καὶ λόγον περιφέρεσθαι, δεῖγμ ἐκεῖνον εἶναι τὸν καταφαγόντα πρῶτον τοὺς σρουθοὺς καὶ τὴν μητέρα. οὗ δὴ καὶ τὸν Κάλχαντα πρέπει πεποίηκε μεμνημένον σὺ ταῦθα ὁ ποιητὴς, οἷα τῇ παραδόσει τοῦ μύθου ἀκολουθῶν. καινὸν δὲ

οὐδὲν καὶ βιοῦτον ἀνατεθεῖσθαι λίθον ἐν τοῖς ἐκεῖ, ἐπεί τοι καὶ παλαμήδους ξυνοησαμένου κυβείαν καὶ πεττείαν ἐν ἰλίῳ εἰς πρωμύθιον λιμοῦ καταχθέος τὴν σφαῖραν, λίθος ἐκεῖ ἐδείκνυτο, καθὰ πολέμων ἱστορεῖ, ἐφ' οὗ ἐπέστευον. τῆς δὲ τοιαύτης ξυνοίας τὸ παλαμήδους, καὶ τῆς εὑρέσεως δὲ τοῦ χρόνου, ἣν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίζετο, μάρτυρα παράγουσι σοφοκλέα. ὃς ἐν δράμασι ὁμωνύμῳ τῷ εὑρετῇ παλαμήδῃ φησὶν, οὐ λιμὸν οὗτος τόνδ' ἀπῶσε ἐν θεῷ εἰπεῖν, χρόνου τε διαφθορὰς σοφωτάτας ἐφεῦρε, φλοίσβου μέλπειν καθημένοις, πετεινοῖς κύβοις τε τερπνὸν ἀρίγνωτα ἄκος; ἐμαρτύρων δὲ καὶ ἀρχαῖοι. παρ' οἷς ἦν φασὶν ὁ λεγόμενος παλαμήδους πεσών. ὅτι δὲ τὴν αὐτῶν εὕρεσιν, Αἰγυπτίοις ἀναθέασιν ἕτεροι, καὶ ὅτι οὐ ξυνετικὴ ἀλλὰ φιλόσοφος ἡ αἰγυπτιακὴ πεπαίδευται λέγεται, ἐν ἄλλοις δηλοῦται. καὶ οὕτω μὲν ἑρμηνεύσω ἔως οὐκ ἀλιθιοτέλως καὶ ἀδόξως. σημείωσαι δὲ ὅτι οὐδεμίαν πρέπουσαν τῷ πράγματι λέξιν ἀφῆκεν ὁ ποιητής. σῆμα τε γὰρ εἶπε, τὸ κατὰ τὸν δράκοντα. οἷον ἔνθα ἐφανὴ μέγα σῆμα, δράκων ξυνώδης δαφοινός. σμερδαλέος. μιᾷ δὲ σὺν σφοδροὺς καὶ τὴν ἀφροσύνην, τὸ αὐτὸ, καὶ δεινὰ πέλωρα εἶπε. καὶ τέρας δὲ ὕστερον ἐπωνόμασεν, ἐν τῷ, ἡμῖν τόδ' ἔφηνε τέρας· Ὁρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἠδέσθη ὁ ποιητὴς, τρὶς ἐνταῦθα τὸ, ἔνθα εἶπεῖν. ἔνθα ἐφανὴ δράκων. καὶ μιᾷ δύο σίγμις, ἔνθα ἦσαν σφοδροῖο νεοσσοί. καὶ αὖ μεθ' ἑτέρους δύο, ἔνθ' ὄγε τοὺς, κατήσθιε· Τὸ δὲ ἐφανὴ, κυριωτάτη λέξις. ἀπὸ γὰρ τῷ βωμῷ καθὰ ἐρρέθη κρυπτόμενος, εἰς φῶς ἐπέμφθη. ὁ τῶν τόν ὅτι τῷ, ἐφανὴ. διὸ καὶ πρακαλιῶν λέγει. θεὸς ὅσπερ ἔφηνε. καὶ ἡμῖν τόδ' ἔφηνε τέρας. ξυνημένων τὴ λέξει δεῖ τὸ καίριον. ὡς μὴ τῷ, ἔφηκεν. ἔνθα φησὶν ἀρίζηλον ἔφηκε θεός. μὴ λᾶαν γάρ μιν ἔφηκε· Δαφοινὸς δὲ νῶτα, ὁ μέλας. παρὰ τὸ δάπτω ξυνταξικὸν, καὶ τὸν φόνον, ὁ δηλοῖ τὸ αἷμα. μέλαν δὲ τὸ αἷμα. σμερδαλέος δὲ, νεῦμι ξυνὶ δράκοντος. μὴ δηλοῖ τὸν τῇ ὄψει καταπληκτικὸν, ἀπὸ τοῦ μέρδω τὸ βλέπω, καθά φασιν οἱ παλαιοί. ὅτι γε καὶ ὁ δράκων αὐτὸς, ὁμοίως ἀπὸ τοῦ δέρκω λέγεται. λέγεται δέ ποτε καὶ ξυὶ τοῦ ἁπλῶς καταπληκτικοῦ ἡ λέξις. οἷον ὅτε εἶπε σμερδαλέον κονάβησαν. καὶ σμερδαλέον δ' ἐβόησε. τὸ δὲ σμερδαλέον, καὶ σμερδνὸν λέγεται. καθίσταται δὲ ἡ λέξις, οὕτω. μερίζω. καὶ συγκοπὲν, μέρζω. καὶ δωρικῶς, μέρδω τὸ πανταχοῦ μερίζω καὶ διατεταγμένω τὴν ὅλην. μὴ μᾶ τοῦ ῥᾳ ξυνταττικοῦ κατὰ συγκοπὴν, ῥμέρδω κατὰ τὸν παλαιοὺς γραμματικούς. ἐφ' ὧν καὶ τὸ ῥμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς δηλοῖ τὸ ζ κατήρχετο. καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον ὡς καὶ προγέγραπται, τῇ αὐτιθέσει τοῦ σ. σμερδῶ τοίνυν. καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ σμερδνὸν καὶ τὸ σμερδαλέον. ἡ δὲ φρουθὸς, εἶδος μικροῦ ὀρνέου ἀνειμένου τῇ ἀφροδίτῃ, διά τε τὸ ὡς ἐν μεγέθει οὐ μεγάλῳ ξωλύγονον ὡς ἐρρέθη, καὶ δηλοῖ τὸ χαίρειν τῇ μίξει. ὅθεν καὶ φρουθὸς λέγεται παρὰ τὸ μᾶ ὄϊστρου θέειν. διὸ καὶ ὀξύνεται ἡ λέξις κατὰ κανόνα τοιοῦτον· Τὰ εἰς θός δισύλλαβα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, ἔχοντα τὸ θέειν ἐγκείμενον, ὀξύνονται. οἷον, βοηθός. ἀγαθός. οὕτω καὶ φρουθός. τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα, βαρύνονται. Ξοῦθος κύριον. Ζῆθος. μῦθος. ἀφ' ὧν δὲ Αριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων ἱστορίας διαζωγραφεῖ τὴν φρουθὸν, ἔοικεν εἶναι αὕτη, ὁ λεγόμενος ἰδιωτικώτερον τρωγλίτης· Ισέον δὲ ὅτι ἡ μὲν τοιαύτη φρουθὸς, ἐδικῶς οὕτω λέγεται. ἔστι δὲ ἄλλως καὶ γενικὴ λέξις. ἄλλιος γοῦν Διονύσιος ὁ ἁλικαρνασεὺς, ἐν οἷς γεγράφει περὶ Σκύμνου, φησίν. ἄγριαι φρουθοὶ, αἱ φρουθοκάμηλοι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ λιβυκαὶ φρουθοὶ, αἱ αὐταὶ λέγονται. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς φρουθοῦ καὶ φρουθίζειν τὸ σύνολόν πως ἆδειν, δηλοῖ μὴ ὁ κωμικός· Τὸ δὲ νεοσσοὶ, τὰ νεογνὰ δηλοῖ ὡς ἀπὸ τοῦ νέον ἤγουν νεωστὶ ὄσεσθαι, ὅ ὅτι βλέπειν ἢ βλέπεσθαι. ἢ παρὰ τὸ νέον σύνεσθαι ἤτοι κινεῖσθαι, τραπέντος τοῦ ν εἰς σίγμα, ὡς καὶ ἐν τῷ, σύσσιτος. καὶ ἐν τῷ, πασσυδίη μὴ σύσωμος καὶ τοῖς ὁμοίοις. διὸ καὶ ἑρμηνεύων ἐπήγαγε νήπια τέκνα· Ισέον δὲ ὅτι ἄλλιος Διονύσιος, ὁμωνυμίαν εἰςάγει τοῦ νεοσσοῦ, ἔνθα φησὶν ὅτι νεοττοὺς λέπιθος ὠοῦ. ὡς δὲ καὶ συγκόπει τὸ οἰκεῖον ἐ ἡ διαύτη λέξις κατὰ τὸ, νεηγάτεον, νηγάτεον, δηλοῦσιν αἱ πρὸ τῷ Αθηναίῳ νοσσάδες ὄρνις. τὰ δὲ πέταλα, ὅ ὅτι τὰ ἀνατεπταμένα καὶ

πλατέα

πολυτέχ φύλλα. ὅτι καὶ πέτηλα λέγεται, δῆλον ἔστιν. οἱ γοῦν περὶ Λυκίαν, πετήλια μέχρι καὶ ἐς αὖθις καιροῦ, τὰ τοιαῦτα φασὶν. ἐκ δὲ τῶν ὁμηρικῶν πετάλων, καὶ ποτήρια ἐκπώματα λέγ, τὰ πολυτέχ. ὁ ποιῶ τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια. ὃς ὧν ὁ καλὸς ἀλκίφρων, τὸν πατελλοχάρωνα συνέθετο· Τὸ δὲ πετάλοις ὑποπεπηώτες, ἢ οὖν ὑποπεπωκότας δῆλοῖ ἀφροβολῇ τοῦ ω, καὶ προπῇ τοῦ ω εἰς η, ἢ οὖν ὑποπεπομφότες, ἐκ τοῦ πέλω πέπωκα. ἐφύλαξε δὲ τὸ ω τῆς οὐσίας· Ισέον γὰρ ὅτι, αἱ εἰς ως μετοχαὶ, τὰ πολλὰ μὲν τρέπουσι τὸ ω τῆς οὐσίας εἰ τῇ γενικῇ. πολλαχοῦ δὲ φυλάσσουσι τὸ ω καὶ εἰ ταῖς πλαγίαις, καθ' ὁμοιότητα τῶν εἰς ως ὀξυτόνων ὀνομάτων, ὅσα ἔχει τὸ τ' κλίνονται. οὕτω καὶ κατατρώς τὸ, τετειχῶτας, ἐκτείνῃ τὴν παραλήγουσαν εἰ τῷ, κατηθιε τετειχῶτας. ὁμοίως καὶ τὸ ἀλεξέμεναι μεμαῶτας, καὶ ἄλλα πολλά. φαίνεται δὲ ἐκ τοῦ πεπλὼς πεπλῶτος συγκοπῆναι τὸ, πεπλῶς πεπλῶτος. οἷον, πεπλῶτ' ἀδελφὸν, παρὰ Σοφοκλεῖ. εἰ μὴ ἄρχ ἐκ τοῦ πεπωκότα συγκέκοπται, κατὰ τὸ, βεβρῶτες, ἤγουν βεβρωκότες αἵματος λίπος· Τὸ δὲ ἢ τέκε τέκνα, εἰς οὐδὲν μὲν ἀναγκαῖον, ἀλλὰ κατὰ τὸ παρέλκον ἐρρέθη. ἔστι δὲ καὶ πρόσωπον ἐτυμολογικοῦ. ἐκ τοῦ τεκεῖν γὰρ τὸ τέκνον, καὶ ἀπηνὲς δὲ· Τὸ δὲ κατηθιε, τὸν μὲν σφοδρότητος ὁλοτελῆ δῆλοῖ ἀφανισμὸν τῶν νεοπλῶν. καὶ διαφέρει τοῦ ἀπλῶς ἐθίειν, ὡς καὶ τὸ καταφαγεῖν, τοῦ ἁπλῶς φαγεῖν. καιρίως δὲ καὶ αὕτη ἔχει ἡ λέξις. ὅθεν κἠ κατατρώς, δῖς αὐτὴν λέγει διαλύσας, εἰ τῷ κατα τέκνα ἔφαγεν· Τὸ δὲ τετειχῶτας, μίμησις ὅτι φωνῆς τῶν νεοπλῶν. ἥτις ἀπαλωτρὸν τοῦ τρύζειν ὄντων, ἀφ' οὗ γίνεται ἡ τρυγών· τελειότερον δέ φασι τὸ τετειχέναι τὸ ἰαχεῖν. ὅθεν τὰ μὲν νήπια, τετειχῶτα. ἡ δὲ μήτηρ, ἀμφιαχυῖα. καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα ἀρχεῖται μέγα ἴαχεν. Ζηνόδοτος μέντοι φασὶν, αὐτὴ τοῦ τετειχῶτας, ζητίζοντας γεάφει. οἷα κρίνας αὐτὸ, τοῦ τετειχέναι καιριώτερον. καίτοι φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἀπλῶς μὲν, πτίζουσιν οἱ νεοσσοί. κατεσθιόμενοι δὲ, τρίζουσιν. ἔστι δὲ τρίζειν, τὸ λεπτὸν ἠχεῖν κατὰ ζῶα νυκτερίδας. αἱ καὶ αὐταὶ τρίζειν λέγονται, ὡς ὁ ποιητὴς εἰ τῷ τέλει τῆς Οδυσσείας φησί· Τὸ μέντοι τρύζειν ἀφ' οὗ ἡ τρυγών, τραχυφωνότερόν ὄντι. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πτίζειν, πτὶς κατὰ ἄλλιον Διονύσιον, βραχὺ ὀρνίθιον. ἢ καὶ πᾶν φησι μικρὸν ὀρνίθιον, ὑπὸ τῶν παλαιῶν οὕτω καλεῖται. ἕτερος δὲ ἐκ φησι καὶ ὅτι κατὰ μίμησιν. ἤτοι ὀνοματοποιΐαν. ὅθεν ἴσως καὶ πτηνὸν ζωῦφιον πρὸς τῷ αὐτῷ, ὅμοιον τέττιγι. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τραχύτερον τοῦ ζητίζειν, τὸ πτυβίζειν. ὃ ἐπί ζώνων πορνίκων ἱστορεῖται λέγεσθαι, καθὰ ὑπὸ ἑτέρων τὸ κικκαβάζειν. ὅθεν πρὸς τῷ κωμικῷ, ἐπίρρημα τὸ κικκαβοῦ· Τὸ δὲ ἀμφεποτᾶτο, ἔχει τι ἄτοπον ὑπὸ τῇ γενικῇ τῆς προπαραλήγουσης. εἰ γὰρ πέτω ὅθεν τὸ πέτομαι, καὶ ἀφ' αὐτοῦ τοῦτο ὁ πετόμενος ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ποτὶ ἡλυκῷ εἰ Οδυσσείᾳ, διατί μὴ τὸ ποτῶ ῥῆμα καὶ τὰ ἀφ' αὐτοῦ μεγεθύνουσι τὴν πο συλλαβὴν. κατὰ τὸ τρέχω τρόχος τρωχῶ, καὶ τὰ ὅμοια. αἴτιον δὲ κάνταῦθα ἡ ζήτησις. τὸ γὰρ ἀπλοῦν ποτῶ, ἐκτείνῃ ἔστιν ὅτε τὴν λήγουσαν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ λίθοι ποτῶντο θαμειαί· Τὸ δὲ ἐλελιξάμενος, τὸ ὑγρὸν δῆλοῖ τοῦ σκληροῦ καὶ δύλυσιν καὶ δυσπερίγραφον. καὶ ὡς εἰπεῖν, οὐδυσέλικτον ἀλλὰ δύελικτον. διὸ καὶ δεδιπλασίακε τὸν ἑλιγμόν. ὃ γίνεται κἠ ἐπὶ τοῦ μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον· Τὸ δὲ πέρυσι λάβεν, ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, κατὰ τὴν ἀριστάρχειον ἀναγνωσιν. ὡς δ' ἄλλοι φασι κατὰ παράδοσιν, παροξύνειν ἀπὸ δύθείας ὀξυτόνου τῆς ἡ πέρυξ, ὃ δῆλοῖ οὐ τὰ πέρατα μόνα, τὸ μόριον δὲ, μετὰ τῶν περικειμένων πτερῶν. καθὰ δῆλοῖ καὶ Ηρωδιανὸς, εἰπὼν ὅτι· Τὰ εἰς υξ ἡλυκὰ μονοσύλλαβα μὲν ὄντα, ὀξύνεται. συξ. νυξ. τρυξ. ὑπὸρ μίαν δὲ ὄντα συλλαβῶν, βραχυνέται. κάλυξ. αὐτυξ. κωμῴδυξ. τὸ πέρυξ, σεσημείωται ὑπὸ Αριστάρχου ὀξυνθεῖ, δῆλ τὸ συνοίκια πορνικτιλῆς ἐστίν. οὕτω γάρ φησιν αἰνίγματι εἰ τῇ βῆτα ἀλφῳ δηλ· Τὸ δὲ αρίζηλον, φανερῶς εἰ ταῦθα τὸν αρίδηλον δῆλοῖ. τραπέντος τοῦ δ' εἰς ζ' κατα συνήθειαν τὴν καὶ εἰ τῇ ά ἀλφῷ δήλ γεγραμμένῳ. οὕτω δὲ καὶ εἰ τῷ ἀσπὶρ αρίζηλος. οὐ γὰρ ἔστιν εἰ ταῦτα ιχ εἰ πεῖ, τὸν ἄγαν ζηλωτόν· Τὸ δὲ λᾶαν ὅ ὅτι λίθον, ἐκτείνῃ μὲν τὴν

παραλήγουσαν καὶ κλίνεται πρωτοσυλλάβως, λάας. καθὸ δὲ γίνεται λᾶς. ὅθεν λᾶς, πόλις τραχεῖα, ὡς τὸ λαῶν πρήσεις πρὸ λυκόφρονι. καὶ λαπρᾶσαι διόσκουροι, οἱ τὴν τοιαύτην λαῶν πράσαντες. καὶ λαξεύειν, τὸ λίθους ξέειν. καὶ λατύπος, ὁ καὶ λατόμος. τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ τύπτειν. τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ τέμνειν. καὶ λατύπη ἡλικῶς τὰ τῶν λίθων ἀποξέσματα. Τὸ δὲ ὄλμιον ὁλοτέλεσον, ἐκπαλαιότητος κείμενα, τίς αὐτῆς ἐστὶν ἐννοίας δηλωτικὸν καὶ ὄχι σαφηνείαν. Τὸ δὲ ὄου αὐτὶ τοῦ οὖπνος, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ὀ. ἵνα ᾖ ὥσπερ τὸ ὄτου. καὶ τῷ ὅτῳ, οὕτω κὴ οὗ ὄου. ἀναδραμούσης τῆς δασείας εἰς τὴν παραλήγουσαν. τὸ ὦου δὲ τοιούτου καὶ τὸ, ὁτέοισι. καὶ τὸ, ὅτεω αὐτὶ τοῦ ὥτινι. ἡ δὲ τῶν ἐννέα ἐτῶν ἀνάμνησις, ὀνομαστικόν τινα ἔχει κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐὰν τότε μὲν οἱ Ἕλληνες χρόνου μῆκος ἀκούσαντες, οὐκ ὤκνησαν. ναῦς δὲ πρὸς τὸ τέλειν ἐκλελαῖσθαι, ὅτε ἡ σύναεσις ἔβλαπτε. πολέμου δὲ καιρὸς τὰ ἐννέα ἔτη. ὧν συντελεσθέντων, ἀνάγκη νοεῖν τὸ οὐθὶς δέκατον τὸ ἀρχὸν καὶ ἀπόλεμον. οὗ σύμβολον νοοῦσι τινὲς τὸν δράκοντα. συγκαταριθμοῦντες εἰς χρόνου ἴλησιν καὶ αὐτόν. Τὸ δὲ νῦν πάντα τελεῖται ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ παρασημειοῦνται, πρὸς τὸν ὄνειρον ἀφορᾷ τὸν βασιλικὸν, τὸν εἰπόντα, νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν. καὶ οὐ λέγει ὅτι τῷδε τῷ ἤματι πάντα τελεῖται ὡς ὁ Ἀγαμέμνων ὑπέσχετο, νῦν ἕλοις τὴν Ἴλιον. ἴσως γὰρ οἶδεν ὅτι ψεύσεται ἂν εἰπών. ἀορίστως δὲ φησι, νῦν πάντα τελεῖται, ὡς καὶ ἀνωτέρω τὸ, μείνατε τοῦτο χρόνον. ἵνα μήτε βασιλικὸν ἀναφλύῃ μυστήριον ὅπερ οὐ τῷ προβουλίῳ ἤκουσε, μήτε ἐξελέγχοιτο ὕστερον ἐὰν μὴ ὡς ὁ βασιλεὺς ὑπέσχετο, αὐθημερὸν σωτελεσθείη ὁ πόλεμος. Τὸ δὲ μίμνετε αὐτοῦ, ἤγουν ὧδε ἐπ' αὐτοῦ τοῦδε τοῦ τόπου, ἔστι μὲν ἀντωνυμία τοπικὴ ῥηματική. παράγει δὲ ὥσπερ τὸ αὐτόφι, οὕτω κὴ τὸ αὐτόθι. ὅθεν συγκέκοπται τὸ αὖθι. οἷον πολεμίξομεν αὖθι. τοῦτο δὲ τοῦ εἰσόκεν ἤγουν εἰς ὃ ἂν, καὶ ἕως οὗ, πολλαχοῦ δηλοῦσι. Οτι πληροφορίαν φράζει πράγματος τὸ, οὔ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν εἰ τί φρεσίν. ἐστὲ δὲ πάντες μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. καὶ ὅρα τὸ ἐστὲ μάρτυροι. οὐ γὰρ ἀκολούθως τῷ, ἴδμεν, εἶπεν ὅτι ἐσμὲν, ἵνα μὴ καὶ ἑαυτὸν συντάξῃ τοῖς μάρτυροῦσι. Τὸ δὲ κῆρες ἔβαν φέρουσαι, οὐ σὺν τοῖς ἑξῆς τοῦ δηλωτικοῖς κηρεσιφορήτοις σωτήρησι. τὸ δὲ ἡμεῖς δ' ἐσαότες θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη, ἐκπλησσομένοις προσφορον. κεῖται δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ αὖεω ἤγουν ἄφωνοι. οἷον τὴν αὖεω ἐγένεθε. ἤγουν ἄναυδοι. ἀχανεῖς. τοῦτο οὐ ὡς κλινόμενον κατὰ τὸν μενέλεων, ἀλλαχοῦ φανεῖται.

Ως ἔφατ'. Αργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον. ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβιζον ἀϋσάντων ὑπ' Αχαιῶν,
Μῦθον ἐποτρύνοντες Οδυσσῆος θείοιο.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ.
Ω πόποι. ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλῃ πολεμήια ἔργα.
Ποῦ δὴ συνθέσιαι τε, καὶ ὅρκια βήσεσθαι ἡμῖν.
Εν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο. μήδεά τ' ἀνδρῶν,
Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν.
Αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
Εὑρέμεναι δύναμεθα, πολὺν χρόνον εἰθάδ' ἐόντες
Ατρείδη· σὺ δέ θ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν,
Αρχευ Αργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Τοὺς δὲ δ' ἔα φθινύθειν οἷά κε καὶ δύο, τοί κεν Αχαιῶν
Νόσφιν βουλεύωσ'. αἴσιος δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν,
Πρὶν αρ' γε δ' ἰέναι. πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
Γνώμεναι, εἴτε ψεῦδος ὑποσχέσις, ἠὲ καὶ οὐκί.
Φημὶ γὰρ ὄν κατανεῦσαι ὑπερμενέα κρονίωνα

ημαι

Ημαρ τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Αργεῖοι, Τρῳῆσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
Ασπάσιον Ζωιλέξι, συαίσιμα σήματα φαίνων.
Τῷ, μή τις πρὶν ἐπειγόμενος οἴκονδε νέεσθαι,
Πρίν τινα παρ' τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι.
Τίσασθαι δ' Ελένης ὁρμήματά τε, στοναχάς τε.
Εἴ δέ τις ἐκπλάγχως ἐθέλει οἴκονδε νέεσθαι,
Απτέσθω ἧς νηὸς εὐσελμοιο μελαίνης,
Οφρα πρὸ τ' ἄλλων θανάτον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Οτι ῥῆμα ἀπόβλητον σὺ τῷ αργείοι δὲ μέγα ἴαχον. ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋτῇ των ὑπ' ἀχαιῶν μῦθον ἐπαινήσαντες Οδυσσῆος θείοιο. ἔστι γὰρ τὸ ἀκόλουθον, οὕτως. αργεῖοι μέγα ἴαχον ἐπαινήσαντες τὸν Οδυσσέως μῦθον. ἦν δὲ ἀπόβλητον καὶ σὺ τῇ ά τῆς Ιλιαδος, σὺ τῷ νῦν δ' εἶμι Φθίηνδε. οὐ ἐφεξῆς τὸ σύθα δ' ἄπιμος ἐών. καὶ ἴστεον ὡς σὺ τῇ ά ῥαψῳδίᾳ ἐλέχθη, ὅτι τὰ τοιαῦτα εἰσὶ κυρίως ἀπόβλητα κατὰ σὺ ῥήτορας, οὐμὴν ὁμοίως καὶ τὸ, λέων κατὰ ταῦρον ἐδήσατο. καὶ τὸ δῖα τάφρον ἔβησαν. καὶ τὸ κατὰ τέκνα ἔφαγε σρουθῖο. πολὺ ὧν καὶ σὺ τοῖς μεταταῦτα εἰρήσεται τὰ δικαίως τοῖς παλαιοῖς. σύταῦθα δὲ οἱ παλαιοὶ παρασημειοῦνται τὸ τῆς ὅχλου παλίμβολον, ὅπως οἱ αὐτοὶ καὶ φύγειν ἤθελον ἑτοιμότατοι, καὶ μένειν αὖθις ἕτοιμον ἀπεπέμφθησαν. Ζωίφωνοῦσι δὲ καὶ τὸ τῆς Εὐπολίδος. οἷον γέ πού σι γλῶσσ' ἀνθρώπου. εἰπερ ὁ μὲν, λέγων φύγωμεν, ἀναπέρσαι. ὁ δὲ, αὖθις πείθει λέγων μίμνωμεν. τὸ δὲ μέγα ἴαχον, αὐξητικῶς εἰρηται. ἀπλῶς μὲν γὰρ, περὶ ὀλίγου ἴαχεν ἡ μήτηρ σρουθοῦ. οἱ δὲ αργεῖοι μέγ' ἴαχον.
Ο δὲ κόναβος καὶ τὸ κοναβίζειν καὶ κοναβεῖν, διαφορεῖται γὰρ καὶ αὐτὸ, ἤγουν ὅτι ξύλινοις ξίφεσιν πεπληγότων. ἢ μᾶλλον κοινότερον εἰπεῖν, ἤγουν σωμάτων ξίφεσιν ἐρεῖ γὰρ μετ' ὀλίγα. χθὼν κοναβίζε. ὃ δὲ ἐπαινῶ ἐπαινήσω, οὐ κοινότερον τὸ ἐπαινέσω, χρῆσις κὴ παρ' Ησιόδῳ καὶ ἄλλοις. Οτι γερήνιος Νέσωρ, ἢ ὁ σύτιμος παρὰ τὸ γέρας, ἢ ὅτι ὁπηνίκα ἡ Πύλος ὑφ' Ηρακλέους ἑάλω καθάπερ σὺ τῇ ά ῥαψῳδίᾳ εἰρῆται, αὐτὸς σὺ Γερήνοις ἢ ἔτι χερσεύεσθαι, ἢ ἴχθυ φυγάς. γέρινα δὲ, ὡς καὶ σὺ τῷ καταλόγῳ ῥηθήσεται, τόπος πολὺς τῶν πελοποννησίων. ἤτοι πόλις μεσηνιακὴ ἡ λεγομένη καὶ Γερηνία, καθὰ καὶ ὁ γεωγράφος φησί. λέγεται δὲ ἡ πόλις αὕτη, καὶ σύνηθες γέρηνον. ὡς Ησίοδος. Νέσωρ ἵππιος ἀλυξεν σὺ αὐθεμόσυτι Γερήνῳ. κὴ πληθυντικῶς ὡς ὁ κύκλος· κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἷας ἑπτὰ, σύδεκα. δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππόσυνος Νέσωρ ξεῖνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἱππεσσάμοισι γερήνοις. ἀπὸ σύθείας τῆς γέρηνος γερήνου. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει κὴ ὅτι δεικνύουσι παρ' αὐτοῖς οἱ τῆς κοίλης ἴλιδος, γέρηνον τόπον. καὶ γέροντα ποταμόν. καὶ ἄλλον γερήνιον. εἶσι δὲ καὶ μεσήνιοι ποιοῦσι. καὶ μᾶλλον γνώριμα φασὶν εἶναι τὰ παρ' ἐκείνοις γέρηνα. Ιστέον δὲ σὺ τοῖς αἰλίου Διονυσίου φέρεται, καὶ ὅτι γέρων ἡ ἥλικα γέρανος.
Οτι σύδεικνύμενος κὠνταῦθα ὁ ποιητὴς ὅπως σὺ πόρως ἔχει τῆ ῥητορεύειν. καὶ ὅτι τὸ καλῶς ῥηθὲν, δυνάσθαι καὶ κάλλιον εἰπεῖν, τὴν τῆ Οδυσσέως ῥητορείαν μεταχειριζόμενος ὑπὸ κρείττονι ῥήτορι τῷ Νέσορι. οὗτοι γὰρ οἱ δύο τῶν λοιπῶν σὺ ῥητορείᾳ ὑπερφέρουσι, νικᾷ ὡς καὶ περιερρέθη τοῖς δευτέροις νοήμασι πολλῷ πάνυ τῷ μέσῳ τὰ πρότερα. καὶ ὡς εἴπερ αὐτὸς νικήσειε παῖδα δημηγορούντα, καθάπερ αὐτὸς Ζωίσημαίνεται σὺ τῷ εἰπεῖν, ὦ πόποι ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε νηπιάχοις. ὃ δοκεῖ περὶ ἔριν ἡ μίμησις εἰρῆσθαι Οδυσσέως. εἰκάζοντος περὶ ὀλίγων σὺ ἀχαιοὺς παισὶν νεαροῖς. πολλὰ μὲν ὃν ὁ Νέσωρ οὐ φιλοτιμεῖται εἰπεῖν νοήματα. ὑψηλὰ δὲ. διὸ οὐ δὲ ὑπερφαίει πάνυ τὸν Οδυσσέα πολήθ Ζωίχειρημάτων. ἀλλὰ μᾶλλον ποιότητα. Ζωίλέγεται γὰρ τὰ ἐκείνου, κὴ μεταγαγὼν αὐτὰ εἰς τὸ ὑψηλότερον, κὴ ἐπεξεργαζόμενος, οὕτω περαίνῃ τὴν δημηγορίαν. περὶ Ζωίθ ιας Ζ καὶ αὐτὸς ὡς εἰρήσεται. καὶ ποιήσας τὸ καλὸν κάλλιον. σὺ πρώτοις ὃν ἐχε

τλιαλ(ας. ἀλλ' τῷ ὦ πόποι, εἶτα οὐ πρὸς τὸν βασιλέα τὸν λόγον διθυραμβεύει ὡς ὀδυσσεὺς ἐποίησε. καίτοι ἀλλαχοῦ ποιεῖν αὐτὸ εἰωθώς. ἀλλὰ σφοδρῶς καὶ παρρησιαστικῶς τὸν λόγον μεταχειριζόμενος, πρὸς μόνον μὲν αὐτὸν τὸν ὀδυσσέα οὐ σφέφει τὸν λόγον. ἦν γὰρ καὶ δεῖρο πάνυ καταφορικὸν καὶ ἀκρόχολον. λεαίνει δὲ τῷ κοινῷ πολιθυσμῷ, τὴν σφοδρότητα λέγων. ἢ δὴ ποσὶν ἐοικότες ἀγοραάσθε. καὶ ποσὶν, οὐ δοῖς τυχοῦσιν, ἀλλὰ νηπιάχοις. δεῖρο δὲ λέγει οὐχ ὅτι νήπιόν τι ὁ ὀδυσσεὺς ἐφθέγξατο. ἀλλ' ὅτι μηδὲν εἶπε σφετηγικῶς πρὸς πολεμικῆς ἐκπλήξεως. ὅπερ αὐτὸς μετ' ὀλίγα ποιήσει εἰπὼν οἷς ἐρεῖ. ὅτι κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα. κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον, καὶ τὰ ἑξῆς. διαδεῖρον δὲν δημηγορίᾳ νηπιάχων εἰκάζῃ τὰ φθάζοντα λαλιθῆναι, διότι δηλαδὴ τακτικὴ παραγγελία οὐκ ἔγκειται αὐτοῖς. διαδεῖρον εἰπὼν νηπιάχοις ἐοικότες φησίν. οἷς οὔτι μέλῃ πολεμικὰ ἔργα. τάχα δὲ οὐ δῖχ μόνον τὸν ὀδυσσέα εἴρηται ταῦτα, ἀλλὰ καὶ δῖχ τὸ, φοβοῦμαι τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἔξεστι γὰρ τῷ γέροντι καθάπτεσθαι λόγοις τοῦ βασιλέως, ὡς ἐν τῷ προβουλίῳ ὥρισο. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ προοίμιον τοῦ γέροντος ὑπαινισσόμενον ἀνδρώδεις ἐννοίας. εἰ γὰρ οἱ πρὸ αὐτοῦ νηπιάχοις ἐοικότες ἠγόρευσαν, αὐτὸς ἄρα οὐ τοιοῦτος ἔσεσθαι προαγορεύσεται. εἶτα πρὸς τὰ τοῦ ὀδυσσέως ἀφορῶν νοήματα, διορθοῦται οἷον καὶ ὑφηλότερον αὐτὸς ἐκεῖνα διαχειρίζεται. ἐπαινοῦντος δὲν ἐκείνου ἀχαιῶν ἀναχῆσιν, καὶ ὅτι οὐκ ἐκτελοῦσι σοι τὴν ὑπόσχεσιν, ὁ Νέστωρ φησὶν ἀχθόμενος, ὅτι πῆ δὴ σωθεῖσαι τε καὶ ὅρκια ἔσεσθαι ἡμῖν. εἶτα καὶ τὴν ἐρώτησιν τοῦ, πῆ δὴ τὰ ἐριμύδια ἔσεσθαι, λύων καὶ πλατύνων τὸ, σωθεῖσαι τε καὶ ὅρκια. καὶ παρέως δὲ λαλῶν ἐν ῥήματι κατευχῆς φησίν × ὅτι ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο. μήδεά τ' ἀνδρῶν πονδαί τ' ἄκρητοι ἧ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν. ἤγουν αἷς ἐπεποίθειμεν. ἐν τούτοις γὰρ τοῖς νοήμασιν, ὁ μὲν ὀδυσσεὺς, ψεύδος κατηγορεῖ τῶν ἑλλήνων ὡς μὴ ἐκτελούντων τῷ βασιλεῖ τὴν ὑπόσχεσιν. ἥτις ἦν τὸ τὴν ἴλιον ἐκπορθῆσαι ἀρνέεσθαι. ὁ δὲ Νέστωρ γυμνότερον καὶ ὑφηλότερον, ἀσεβείας αὐτὸν ἢ ἐπιορκίας γεγράφεται, ὡς οὐχ ἁπλῶς ὑποχεθέντας, ἀλλὰ μὴ σωθησομένους μηδὲ ὁμόσαντας μηδὲ πονδῶν καὶ δεξιώσεων. ἅμα δέ φασι καὶ ὡς ἐνεδρεύσαντας ἀπειλέγχει. οὐκοῦν ὁ βασιλεὺς ἐστράτευσε μὴ σωθησομένων αὐτῶν. πάλιν τοῦ ὀδυσσέως τὰ ἑννέα ἔτη ζωντεμόντος, καὶ ἐπόντος ὅτι ἐν τῇ Αὐλίδι χθιζὰ καὶ πρωΐζα, ἤγουν χθὲς καὶ πρωΐ σημεῖον τοιόνδε εἴδομεν. ποιήσαντος δὲ δεῖρο οἰκονομικῶς, ἵνα μὴ δύξῃ ὀνειδίζειν ἀναισχύντως τοῖς ἕλλησι, μὴ ἀφορμαίσῃ ἐκείνους εἰς τὸν ἐφεξῆς πόλεμον, ὁ Νέστωρ ἀπαναντίας ἐρεθόμενος ὄβρι νειδίζει οὕτως. αὔτως γάρ ἐπείεσ' ἐριδαίνομεν. οὐ δέ τι μῆχος εὑρεῖν δυνάμεθα. καίτοι ἀληθῶς πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες. δεῖρο δὲ καὶ ὀδυσσεὺς εἶπεν ἐν τῷ, αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν χορτόν. δεῖρο δὲ εἰς πλάτος ὁ Νέστωρ παρέτεινε, μεταποιήσας τεχνικῶς τὸ νόημα × ἔτι ὁ μὲν ὀδυσσεὺς ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἀρξάμενος ὡς ἐλεγχίστου γινομένου δῖχ σὺ ἕλληνας, εἶτα τὸν δῆμον προσφθέγγεται. τλῆτε φίλοι λέγων, καὶ τὰ ἑξῆς. δίδωσι δὲ αὐτοῖς καὶ συνδώμην, οὐ νεμεσιζόμενος αὐτὸν. ὁ δὲ Νέστωρ, ἀπὸ τοῦ πλήθους εἰς τὸν βασιλέα μετελήλυθε. τῷ μὲν λαῷ προσενεχθεὶς, ὀνειδιστικώτερον καὶ βαρύτερον ὡς προείρηται. τῷ δὲ βασιλεῖ συμβουλεύων, φυλάττειν τὴν ἀρχικὴν ἐμβρίθειαν, καὶ μὴ ποιεῖν ἑαυτὸν ὑπὸ τοῖς ἕλλησι, καὶ οὕτω καταπλήττων τὸ πλῆθος, ὡς δέον ὂν ἄρχεσθαι καὶ μὴ θέλειν ἄρχειν τοῦ βασιλέως. φησὶ γὰρ. ἀτρεΐδη. σὺ δέ θ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν, ἄρχευ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. ἤγουν μὴ ἐκείνοις ἀνατίθει τὸ πᾶν, ἀλλὰ σὺ προηγούμενος, ἔχε ἑπομένους ἐκείνους. τοιοῦδε δ' ἔα φθινύθειν σέο καὶ δύο, οἳ ἀχαιῶν νόσφι βουλεύσουσιν. αὐτὸς δ' οὐκ ἔστεται αὐτῶν. οἱονεὶ λέγων ὅτι οὐ χρὴ εἰπεῖν ὅτι τλῆτε φίλοι, ἀλλὰ ὡς ἀρχομένοις ποιεῖν ὑπὸ τῇ βασιλικῇ βουλῇ τοὺς ἀχαιοὺς καὶ ἄκοντας. ἔτι ὀδυσσεὺς μὲν εἰς τὸ τοῦ δράκοντος ἀναπτέχει σύμβολον. δημοχαρισικῶς ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ προσαλλόμενος τὰς μαντείας τοῦ Κάλχαντος, ὃς ἐλύπησεν βασιλέα, ὡς ἐν τῇ ἀριφραδίᾳ δεδήλωται. ὁ δὲ Νέστωρ, ὑφηλότερον καὶ σεμνότερον

τὸν λόγον

τὸν λόγον μεταχειριζόμενος, οὐκ ἐκ τῶν ἡττόνων καὶ τοῦδε γῆν, οὐ δ' ἔκ ζωος τῶν θνητῶν τὰ σημεῖα λαμβάνει, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ τοῦ διός. φησὶ γὰρ ὅτι οὐκ ἔστι πρὶν ἀρχὸς δὲ ἰσάαι, πρὶν ἂν γνῶναι. εἴτε ψεῦδος. καὶ κινότερον εἰπεῖν, ψευδὴς ἡ τοῦ διὸς ἐποχέτις, εἴτε μή. φημὶ γὰρ δὴ καταδύεσθαι τὸν δία ὅτε νηοὶ ἐπ' ὠκεανοῖο ἔβαινον ἀρηϊφίλοι τρῶεσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες. ἀστραπῶν ἐπιδέξια αἰνέσιμα σήματα φαίνων. πάνυ δὴ σεμνότερον τὸ τοῦ Νέστορος, εἴγε τιὶ σφοῦδρα καὶ σοὶ νεωστὶ ἀφεὶς, ἐπὶ τὸν ὕπατον δία φέρεται. καὶ ὅρα τὸ διὸς ἐποχέτις. ἐπὶ μὲν γὰρ ἑλλήνων, οὐκ ἠθέλησεν αὐτὸ εἰπεῖν ὁ Νέστωρ, ἀλλὰ σωθεσίας εἵνεκα καὶ ὅρκιος. ἐπὶ δὲ διὸς, τιὶ ἐποχέτις τίθησιν. ὃς οὐδὲν ὑπισχνεῖται ἀπατηλὸν ὡς προείρηται. καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς, αἰσχρὸν φησι κενὸς νέεσθαι σοῦ ἔλλησσας. ὁ δὲ Νέστωρ, ἀπαγορεύει μηδένα τολμῆσαι οἴκαδε νέεσθαι, πρίν τινα παρὰ τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, θριμύτερον τὸν λόγον μεταχειριζόμενος ὡς ῥηθήσεται. ἔτι ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς, θέλειν εἶπε σοῦ ἕλληνας, ἐλέγχιστον θεῖναι τὸν βασιλέα, ὡς παρ' αὐτοῖς ὂν ἧσσον ποιῆσαι. ὁ δὲ Νέστωρ, ἀρχοδόκων αὐτοῦ τ' ἐθέλῃ, φησίν. εἰ δὲ Ζεὺς ἐκπάγλως ἐθέλῃ οἴκονδε νέεσθαι, ἀπέεδνα λῖς ἤγαγον ἰδίας νηὸς σὺν ἑλμοιο μελαίνης, ὄφρα πρὸς ἄλλων θανάτου μὴ σοτμον ἐσσῃσιν. πάνυ αὐστηρῶς μὴ βασιλικῶς σοῦ εἰπὼν, καὶ θανάτου ὁρίζας ἐπιτίμιον τῷ λειποταξήσοντι, βαρύτερον δὲ πάνυ σοῦ μὴ φοβερώτερον τοῦ παρὰ τοῦ Ὀδυσσεῖ. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὅτε τὸν λαὸν ἐπέστρεφεν εἰς τιὶ ἀγοράν, πρὸς ἕκαστον βασιλέα καὶ ἔξοχον, ἔλεγεν ὅτι, οὐκ οἶδα τὸν νοῦν τοῦ βασιλέως. καὶ ὅτι τάχα ἵξεται ὑμᾶς ἀχαιῶν. καὶ, μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν ὑμᾶς ἀχαιῶν. ὁ δὲ Νέστωρ σὐταῦθα σεμνότερον καὶ φοβερώτερον, θανάτου ἀφαίνεται τοῦ εἰς φυγὴν ὁρμήσοντι. οὐχ ὡς Νέστωρ λαλῶν, ἀλλ' ὡς αὐτὸς ὁ Αγαμέμνων. οὕτω ῥητορικῶς ὁ Νέστωρ πολλὰ τῶν τοῦ Ὀδυσσέως νοημάτων ἐπισκοπήσας ἢ διορθωσάμενος, καὶ ἐπιφωνήσας ἐκεῖνον σὺν πᾶσι, προστίθησι καί τινα ὀλίγα, ὧν ἐκεῖνος οὐδ' ὅλως ἐμνήσθη. καὶ τιὶ τε Ελσύης μέμνηται, ἥτις δὴ τέλος τοῦ πολέμου τοῖς ἕλλησιν. εἰπὼν γὰρ, μή τις ἐπειγέσθω πρὶν οἴκονδε νέεσθαι. πρίν τινα παρὰ τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, ἐπάγει. τίσασθαι δ' Ελσύης ὁρμήματά τε σοναχάς τε. ἔτι δὲ καὶ συμβουλὴν ἐκπίπτεται τακτικὴν, ὡς κατωτέρω εἰρήσεται. καὶ τοιαύτη μὲν ὡς σὺ ὀλίγῳ εἰπεῖν ἡ τοῦ Νέστορος δημηγορία. ἐκ τῶν αὐτῶν μὲν ὁρμηθεῖσα τῷ Ὀδυσσεῖ, ἑτέρως δὲ διασκευάσαι τὰ ἐκείνου νοήματα. ἔχουσι δέ τι καὶ ὧν παρέδραμεν ὁ Ὀδυσσεύς. Τὸ δὲ πολεμίϊα, δῆλον ὡς πλεοναστικὸν ἔχει τοῦ ἡ, ἐκ τοῦ πολέμια. καὶ οὐκ ἀμφισβητεῖται ὡς ἐπὶ τοῦ ξωϊΐα. ἐκεῖνο γὰρ δοκεῖ τισιν εἶναι ἀπὸ τοῦ ξωὸς ξυήφος, ὡς ἡμέτορος ἡμετορήφος, ὁ τοῦ ἡμετόρου δηλαδὴ κατὰ σὺ παλαιούς. Τὸ δὲ σωθεσίαι τε καὶ ὅρκια, ὅμοιον ὅτι τῷ σὺ τῇ ἀῤῥαψῳδίᾳ τῷ, ζυνθεο καί μοι ὄμοσσον. Σημείωσαι δὲ ὅτι αἱ σωθεσίαι, διακείμεναι παρὰ Ηροδότῳ λέγεται, ὀφὲ τὸ ταυτὸν τοῦ κεῖσθαι καὶ τίθεσθαι. ὅθεν ταυτὸν τὸ ζωὶ διακειμένοις μάχεσθαι, καὶ τὸ ζωὶ σωθεσίαις ἤτοι ὡρισμέναις συμφωνίαις. Εὐριπίδης δὲ, ζωὶ ῥητοῖς εἴλετο σοῦ εἰπεῖν. ὁ ταυτόν ὅτι τῇ ἀλλαχοῦ κειμένῃ ποιητικῇ ῥήτρᾳ. οὐχ ὑποκοριστικὸν δὲ παρ' Ομήρῳ. οὐ δὲ τὸ ὅρκιον, καθὰ οὐ δὲ τὸ ἴχνιον. ὥς πῦρ δὲ τὰ ὅρκια παρωνόμασαι ἐκ τοῦ ὅρκου, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ λόγου, τὰ λόγια. ἤγουν οἱ χρησμοί. γίνεται δὲ ὁ ὅρκος, ὅθεν καὶ τὸ ἔρκος. ἐκ τοῦ εἴργω γὰρ τὸ ἐκκλείω. καθείργνυται γάρ πως ὁ ὀμνύων, οἷς ὁμολογεῖ. κατὰ δὲ σὺ παλαιούς, παρὰ τὸ, ὅρος ἀρσενικῶς. ὁρίζονται γάρ τι ὁμολογητικῶς οἱ ὀμνύοντες. σωτελεῖ δὲ εἰς τιὶ πρώτην ἐτυμολογίαν, καὶ ἡ ὁρκάνη. ἕρκος τὶ οὖσα, ὡς ἀκανθώδες περίφραγμα. προπαροξύνεται δὲ τὸ ὅρκιον, ὡς οἷα κτητικὸν ταυτόσημον κατὰ τὸ, κάπριος. αἰγίϊος, καὶ τὰ ὅμοια. ἄλλως μέντοι ὤφειλε παροξύνεσθαι κανόνι φασὶ τοιούτῳ. Τὰ δὴ τοῦ ἴον τρισύλλαβα προσηγορικὰ, ἔχοντα πρὸ τοῦ ί δύο σύμφωνα, παροξυνοῦμεν. οἷον, κυμβίον. ἱστίον. ἰχίον. ἐρκίον. εἰ μὴ ἄρα πρὸ τοῦ ί κεῖται ἀμετάβολον. ὁποῖον τὸ ἴχνιον καὶ ἴκριον. Τὸ δὲ πῖ σωθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται, μικτηρισικόν πως ὅτι τοῦ, σύνεα δὴ βεβάασιν σὺ αὐτοί. λέγει γὰρ

οἱονεὶ, ὡς εἰ καὶ οἱ σύμαυτοὶ βεβήκασιν, ἀλλ' αἱ ξυνθεσίαι καὶ οἱ ὅρκοι, οὐκ ἔτ' ἔμενον βεβηκυῖαι, ἀλλὰ μένουσι. τῆς δὲ συνθεσίης, ἣν συνέθηκαν φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον, ἡ ἀναλογία κατὰ τὴν ὄρκωσίν. ἧς χρῆσις καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ τῆς Ἰλιάδος ῥαψῳδίᾳ. Τὸ δὲ ἐν πυρὶ βουλαὶ γενοίατο, πάνυ βαρυωμένης ψυχῆς ὄντων. οἱονεὶ γάρ φησιν ὅτι καυθεῖεν αἱ βουλαί. καὶ τὰ καὶ τά. ἢ μάλιστα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ γενοίατο, αὐτὶ τοῦ ἐγένοντο. καὶ ἔστιν ὁ λόγος βαρὺς ἅμα καὶ εἰρωνικὸς, ἵνα λέγῃ ὅτι ἐοίκασιν αἱ βουλαὶ ἡμῶν μὴ αἰῶνα διὰ καὶ τὰ τοιαῦτα, συγκατακαυθῆναι τότε ταῖς τῶν ὅρκων θυσίαις καὶ ἀφανισθῆναι. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ γενοίατο, ὡς καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ τὸ ἐφθίατο, αὐτὶ τοῦ γένοιντο καὶ ἐφθίντο, ἰωνικά ὄντα, πλεοναστικὸν ἔχοντα τὸ α μετὰ τὴν τοῦ ν ἀπέλευσιν. μυρία δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτά εἰσιν. ὅλως γάρ, Τὰ διὰ τοῦ αται καὶ ατο τελικὰ παθητικὰ πληθυντικὰ, ἰωνικοῦ εἰσὶ σχηματισμοῦ. ὁποῖον καὶ τὸ λελέχαται, καὶ τετύφαται, καὶ ἐπαύραται. ἢ παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, ἐσεβέχατο αὐτὶ τοῦ ὡπλισμένοι ἦσαν. καὶ ταῖς κνήμαις χάλκεα κατειλίχατο. καὶ ταῖς κεφαλαῖς ἐλίχατο μίτρας. ὡσαύτως καὶ τὰ κατὰ πλεοναστικὸν τῆς διὰ συλλαβῆς. οἷον τὸ ὠνομάδατο. καὶ ἐρηρέδατο. καὶ ἐσαλάδατο κατὰ Ἡρόδοτον. ἢ τὰ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ν, καὶ διάλυσιν τοῦ παραλήγοντος ι, εἰς ε καὶ α. οὕτω γοῦν Ἡρόδοτος δίχα πολλῶν ἑτέρων, καὶ ἀφηγεῖται φησί. καὶ ἐρέαται αὐτὶ τοῦ ἔρλυται, καὶ ὑμνέαται. καὶ ἐκτέατο αὐτὶ τοῦ ἐκέκτηντο. καὶ ἐτιμέατο. οἷς ὅμοια καὶ σὺ ὀνόμασι παρ' αὐτῷ, τὸ ἀριστα γόρεω, ἀριστα γόρεα. καὶ καμβύσεα. ἢ μιλτιάδεα. καὶ σὺ τούτοις γὰρ τὸ ἡ μὴν διαλύεται. ἀποβήσεται δὲ τὸ ἐπαγόμενον ν. ἢ τὸ πεπονθέναι δὲ μέλισσαι αὐτὶ τοῦ πέπονται, ἰωνικόν ὄντων. Ἡρόδοτος δὲ καὶ στρατεύεσθαι, ὁρμέαται φησί. καὶ ἀγωνίδαται. καὶ παρεσκευάδατο. ὅρα δὲ ὅτι τῷ δὴ ἀρχῷ τοιῥήματι, τρεῖς ἐχρήσατο σωκράτης σὺ σίγοις τέσσαρσιν, εἰπών. ἢ δὴ πᾶσιν ἐοικότες, καὶ πῇ δὴ ξυνθεσίαι. καὶ σὺ πυρὶ δὴ βουλαί. Τὸ δὲ μήδεα τε ἀνδρῶν, βούλεται μὲν εἰπεῖν, αὐτὶ τοῦ ἡμῶν αἱ βουλαί. ἢ ὑμῶν. ἵνα δὲ μὴ πάντη σφοδρὸς δόξῃ πάντων ἥκειν ὁ λόγος εἶναι, γενικῶς εἶπε καὶ ἀορίστως ἀνδρῶν, ἵνα λεανῇ τὴν δημηγορίαν. διαιδέσθη γὰρ οὐδενός τινος ὡρισμένως καθήψατο. ἀλλὰ διὰ τειῶν προσώπων πληθυντικῶς καὶ ἀορίστως ἤλθεν. σὺ δευτέρῳ μὲν προσώπῳ εἰπὼν τὸ, πᾶσιν ἐοικότες ἀγοραάσθε. σὺ πρώτῳ δὲ τὸ, πῇ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν. ἐμοί τε δηλαδὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ξὺν ἐμοί. σὺ τείτῳ δὲ τὸ, σὺ πυρὶ δὴ βουλαὶ καὶ μήδε' ἀνδρῶν. Ἰσέον δὲ ὅτι μήδεα παρὰ τοῖς πολλοῖς καὶ οἱ ὄρχεις, παρὰ τὸ μέδειν ὅ ὅδιν ἄρχειν. ἀρχὴ γάρ τις σὺ ζώοις μὴ αὐτοὶ ὡς δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, διατρανοῦντες αὐτὸ, ἐκ τῆς πολλῆς σπαλλαγῆς τῶν γάλλων ἤτοι ἀρχηγῶν. σαφέστερον δὲ εἰπεῖν δύνοῦχων. Ἡσίοδος δέ φησιν αὐτοῦ, μήδεα σὺ Θεογονίᾳ. ἑτέρωθι δὲ μέζεα. φυλάξας μὲν τὸ ε τοῦ μέδειν, τρέψας δὲ δ' εἰς ζ, κατὰ ἀκολουθίαν τῆς πολλαχοῦ δηλουμένης. καθ' ἣν καὶ τὸ, ἐριδαίνομεν, ἀπὸ τοῦ ἐρίζειν. Ἀκρήτοις δὲ ταῖς σπονδαῖς λέγει, διότι ἀκράτῳ οἴνῳ ἔσπενδον, αἰνιττόμενοι τὸ τῆς γνώμης ἀμιγὲς ψεύδει καὶ ἄδολον. ἐὰν δὲ σὺ τοῖς μεταπίπτουσι λεχθείσι που ὅτι κρητῆρι οἶνον ἔμισγον, οὐχ ὕδατος καὶ οἴνου μίξιν ἐκεῖ λέγει, ἀλλὰ δύο οἴνων εἰς ἕνα κρατῆρα συναγωγήν. πρωτότυπον δὲ τοῦ κρητῆρος καθὰ καὶ τοῦ κρατῆρος, τὸ κεραῶ. ὀξ οὗ τὸ κρᾶ. ἀφ' οὗ καὶ ὁ κρητὴρ καὶ ὁ κρατήρ. ἐκ δὲ τοῦ κρᾶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τὸ κικρᾶ. οὗ χρῆσις τὸ ἐκίκρασκε ὡς ἔνιοι. ἤγουν κίρνα ὡς ὀδεύω. δεξιοῖς δὲ τοῖσιν θέναι λέγει, ἐπειδὴ σὺ τοῖς ὅρκοις οὐδὲν ἐλαττον εἰς πίστιν ἐλογίζετο καὶ τὸ τῶν δεξιῶν χειρῶν ἅπτεσθαι. ἦν γὰρ ἡ δεξίωσις αὕτη καὶ τὸ δεξιοῦσθαι ὡς σὺ οὐσιακὸν μάλιστα φαίνεται, σημεῖον φιλίας, καὶ εἰς σὺ ἀρραγὲς, καὶ οἷον σιώδες. πρωτότυπον δὲ τῆς τοιαύτης σημασίας τὸ δέχω. ὀξ οὗ καὶ τὸ δέχθαι καὶ δεισδέχθαι καὶ τὸ δεισδέχατο. ἔτι δὲ καὶ τὰ τῆς δεξιώσεως. δέχω γὰρ. οὗ μέλλων δέξω. ὅθεν δέξα ὡς δόξα. ἢ πλεοναστικῷ τῷ ι δεξιά. ὡς ἀχυρμιά, καὶ πυρκαϊά. ἢ ἀπ' αὐτοῦ ῥῆμα δεξιῶ, καὶ τὰ ἐκεῖθεν.

Τὸ δὲ ἐπεπείθμεν, οὐκ ἀνῆκεν μὲν ὅλως διχόνοιαν εἰς λόγον πεζόν. γέγονε δὲ κατὰ συγκοπὴν

αἰολικὴν

αἰολικὴν καὶ διπλασιασμὸν ἰωνικὸν, ἐκ τοῦ ἐπίθημι δευτέρου ἀορίστου. ἵνα λέγῃ σὺ πυρὶ γενέσθαι ἴσως δεξιὰς, αἷς οἱ ἀχαιοὶ ἔπιθον ἑαυτοῖς ἤγουν ἔπεισαν. σὺ δὲ τῷ αὔτως γὰρ ῥ' ἐπέεσι, διπλάζεται τὸ ῥ' παρὰ τοῖς ἀγαθοῖς αὐτηχέφοις. καὶ παρεισκρίνεται ὁ ῥά συνδεσμος, ὁ τῷ ποιητῇ φίλος, σὺ συναλοιφῇ σωιζόμενον. τὸ δὲ αὔτως εἰ καί τινες διφοροῦσι πνεύματικῶς, ἀλλὰ φανέεται ψιλούμενον αἰολικῶς. Τὸ δὲ οὐ δέ τι μᾶλλος, τὴν ἀμηχανίαν ὑπολαλεῖ. ὥσπερ δὲ ἡδονὴ ἥδος αἰολικῶς, οὕτω καὶ μηχανὴ, μῆλος. τὸ δ' αὐτὸ καὶ μῆχαρ. κατὰ τὸ δέλος δέλεαρ. ἄκλιτον δὲ καὶ τὸ μᾶλλος, καθὰ καὶ τὸ ἥδος καὶ τὸ ὄφελος. Ασεμφιὸς δὲ βουλὴ, ἡ ἀμεταπείνωτος. κατὰ σύγκοπὴν φασι τοῦ σέμβειν. ὁ δηλοῖ οὐ μόνον τὸ ὑβρίζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ συνεχῶς κινεῖν. ὅθεν καὶ ἀσέμβακτα πρὸς Λυκόφρονι. λέγει δὲ καὶ Εὐφορίων, κλέος ἀσέμβακτον. τινὲς δὲ ἀσεμφὲς, τὸ οἷον ἀσχεφές. ὅθεν καὶ ἐπίῤῥημα ἀσεμφέως. δεύτερον δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σέφειν εἶναι ὡς ἀλαθῆ φανέεται. Τὸ δὲ ἄρχευ ἀρχείοις, δωρικῇ μὲν συνεταίρῃ ὡς διφορούμενον. διασείκνυσι δὲ ὅτι διχῶς ὅτι λέγειν. καὶ ἄρχε καὶ ἄρχεο, τουτέστι βασίλευε. ὅτι δὲ ἀληθῶς διαφορά ὅτι ποτὲ τοῦ ἄρχειν πρὸς τὸ βασιλεύειν, ὡς μείζονος ὄντος τοῦ βασιλεύειν, δηλοῖ λυτυχίδης. ὃς Δημάρατον ἐκπεσόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἀρχὴν αἱρεθέντα, ἡρώτα φασὶ γελῶν, ὁποῖόν ἐστιν τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. Τὸ δὲ κατὰ κρατοῦρας ὑσμίνας, πρὸς διασολλὼ κεῖται τοῦ ἑτέρως ἄρχειν. ὁποῖόν τι καὶ τὸ πεμπαρχεῖν. καὶ ναυαρχεῖν. καὶ συμποσιαρχεῖν. Τὸ δὲ ἔα φθινύθειν σφᾶς καὶ δύο οἱ νόσφιν ἀχαιῶν βουλεύοισι, τὸ διπλοῦν τῶν ἑλλήνων δηλοῖ τῷ ἐλαχίστῳ τοῦ ἀριθμοῦ, ὡς πάνυ ὀλίγων τινῶν ἀπειθούντων. οἷς καὶ ὀξυτελίζει διά τε τὴν ὀλιγότητος, καὶ μὴ δὲ ὀνομάζων αὐτοὺς. ἔστι δὲ εἷς μὲν ὁ Θερσίτης. δεύτερος δὲ, ἢ οὐδείς. ἀλλὰ ἁπλῶς παρέρριπται, δύο, εἴ που τις εἶη τυχὸν δεύτερος. ἢ ὡς εἰκὸς καὶ ἕτερός ἐστιν, ὃν ὁ ποιητὴς ἐσιώπησε. τὸ γὰρ τὸν Αχιλλέα νοῆσαι τοιοῦτον, πάνυ ἀπεμφαῖνον ὅτι, δι' ἄλλα τε, καὶ ὅτι οὐ δὲ ἐβουλεύσατό τι ἐκεῖνος νόσφιν ἀχαιῶν. καὶ μήν τινες, τοῦτο τοῦ Αχιλλέως νοοῦσι τὸ, καὶ δύο. οἷα τοῦ Νέστορος ὡς φιλοβασιλέως μισοῦντός φασι τὴν ἔριν, σὺ ἦ τὸν δῆμον κατὰ τοῦ βασιλέως ἐγείρῃ ἤθελεν ἐκεῖνος. διὸ καὶ αὐτοτρόπως πολιτικῶς ἔφη ὅτι μάτην ἐπέεσιν ἐριδαίνομεν, λεαίνων τὴν τραχύτητα πολιτικῷ καὶ κοινῷ χάρματι, ὃς τὸν Αχιλλέα τὸν ἄριστον. ὡς μὴ μόνον τοῦ Θερσίτου αὖτε ἐρίζοντος λόγοις, ἀλλὰ καὶ τοῦ Αχιλλέως τοσοῦτου, ὡς καὶ ὁ βασιλεὺς μετ' ὀλίγα σωσημαίνεται, λέγων. εἰς ἀπράκτους ἔριδας ἐμβάλλεσθαι. καὶ γὰρ φησιν. ἐγὼν Αχιλλεύς τε μαχεσσόμεθα, καὶ τὰ ἑξῆς. διαβάλλουσι φασὶ καὶ σὺ ταῖς λιταῖς μὴ προσβοῦσαι τὸν Νέστορα οἷα βασιλικὸν ῥήτορα, μὴ ἀνεχόμενον σὺ ὑποπτώσει τοῦ βασιλέως, εἰς Αχιλλέα προσβοῦσαι. Ορα δὲ τὸ σφᾶ καὶ δύο, δι' οὗπερ οὐ δηλοῦνται τρεῖς ὡς ἡ κοινὴ φράσις βούλεται, ἀλλὰ μόνοι δύο. ἵνα ὁ μὲν εἷς, νοοῖτο καθ' ἑαυτόν. ὁ δὲ ἕτερος, δυάζοιτο σὺν ἐκείνῳ κατὰ συνοίας ἀναστροφήν. καί πως ἔστι τὸ, καὶ δύο τὸ πρωτότυπον αὐτὶ παραγώγου τοῦ, καὶ δεύτερος. οἷον, ἔα φθινύθειν σφᾶς καὶ δεύτερον. τοιοῦτον καὶ παρὰ Πλάτωνι τὸ, εἰς δύο τρεῖς. ἤγουν εἰς δεύτερος τρεῖς. διὸ ἐπάγει. ὁ δὲ δὴ τέταρτος τοῦ. ἡ δὲ ὑπόσχεσις τοῦ διὸς καὶ ἡ κατάνευσις, φανερῶς ἐνταῦθα δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν μετεώρων σωσημασίαν τοῦ μέλλοντος, ὡς καὶ σὺ τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. φησὶν ὃν ἐφερμηνεύων πῶς κατένευσεν ὁ ζεύς, ὅτι ἀστράπτων σωσδέξια σύναισιμα σήματα φαίνων. μονονουχὶ λέγων, ὅτι δῆλόν ὅτι νῦν κατάνευσις καὶ ὑπόσχεσις διὸς, τὸ ἀστράπτειν ἐκ δεξιῶν τὸν δία. ἤτοι τὸν ἀέρα. καὶ δηλοῖ σημαίνει αἴσιον, ὃ καὶ διοσημία διαβάλλει ὠνόμασαι. καὶ ὅρα ὅτι καὶ σὺ ταῖς ἀστραπαῖς, τὰ ἐκ δεξιῶν ἤγουν αἴσια. ὡς τῶν οἰωνύμων, οὐ θιούτων κἀνταῦθα νομιζομένων. Σημείωσαι δὲ ὅτι σωσδέξια πρὸς τοῖς ὕστερον ἀπλοῖς καὶ τὰ καίρια καὶ σωστήθεια τοῦ σώματος. πολιτᾶναι γοῦν τις λέγει τὰ σωσδέξια. ἴσως δὲ καὶ τὸ εὐδέξια, ταυτόν ὅτι τὸ σωσδέξια. διοῦτον γὰρ τὸ εὐδέξια πᾶσιν οἰνοχοεῖν. ὡς δὲ καὶ δι' ἀστραπῶν ἐσημαίνετό τι μέλλον, δηλώσει μὲν καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς. δηλοῖ δὲ δίχα τῶν ἄλλων ἱστοριῶν, καὶ παροιμία ἡ λέγουσα ὅτ' ἂν ἀστράψῃ δι' ἀρ-

μαθς, πόλις δὲ Βοιωτίας ἦν τὸ τοιοῦτον ἄρμα, ὅπη γνομένης ἀσφαπῆς, ἦν τι σημεῖον. ὡς καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ ῥηθήσεται. ἡ δὲ λέξις τῆς ὑποχάλως, σαφὴς μὲν νοηθῆναι. ὑποδύσκολος δὲ ἐτυμολογηθῆναι. ἔστι γὰρ ὑπόχεσις, τὸ ὑπό τινος οἷον ἀχεθῆναι. ἀλίσκῃ γάρ πως καὶ κατέχει τὸν ὑποχόμενον, ὁ τῇ ἐπαγγελίαν δεξάμενος. διὸ καὶ ὑπίσχεσθαι καὶ ὑπισχνεῖσθαι τὸ ῥῆμα. οἱονεὶ τὸ ὑπό τινος ἔχεσθαι. καὶ ἄλλως δὲ ὑπόχεσις, ἡ ὑπό τι προηγούμενον χέσις. πρῶτον μὲν γὰρ, τὸ δύεργέτησόν με τυχόν. ὑπ' αὐτὸ δέ τις, δευτέρα χέσις καὶ αὐτοκὴ τοῦ προηγησαμένου προσώπου ἢ λόγου, τὸ δύεργέτησόν σε. ἔπ ὥσπερ τὸ ὑπέχε χεῖρα, ἢ κεφαλὴν ἢ ἀκοὴν αὐτὶ τοῦ ὑπόσχες, οὕτω καὶ ὑπόχεσις, τὸ ἑαυτὸν ὑποθεῖναί τινα τῇ ἐκπληρώσει τῆς οἰκείας ἐπαγγελίας. ὅθεν κρειττόνως ἔστιν εἰπεῖν, ὡς ἀντιλημπτικὴ λέξις ὅδιν ἡ ὑπόχεσις. χεῖν γὰρ τὸ λαβεῖν, διὸ ὑπόχεσις ἡ ὑπόληψις. ἤγουν τὸ χερσὶν ὑπολαβεῖν. ὅθεν τὸ, ὑπέλαβές με, καὶ οὐκ δὔφρανας σὸν ἐχθροὺς μου. καὶ τὸ τῇ ὑπολήμψει τῶν ἀξιωμάτων μου. εἰ γοῦν οἱ ζητοῦντες προσωπεῖον, λέγονται ὑπίσχονται αὖθ. καὶ ὑπολαμβάνοιόν αὐσὶ χερσὶν, οἷον αὐτιλημπτικοῖς οἱ κατανοῦντες ὑποχειρίως. ἔπ ὥσπερ ὑποσῆναι τὸ ὑπό τινα σῆναι ὑποκρισικῶς, οὕτως ὑποχεθῆναι, τὸ ὑπό τινα χεῖν ἑαυτὸν ὁμοίως δι' αὐτίληψιν. διὸ καὶ τῶνδε παρὰ τῷ ποιητῇ ἔγνωσαι τὸ ὑποσῆναι καὶ ὑποχεθῆναι. ὅθεν ὁ ποιητὴς ὡς εἰ ἐτυμολογίας πρόπω σωεδύασεν αὐτὰ, πρὸ ὀλίγου εἰπών, ὑπόχεσιν ἣν πῦρ ὑπέσαν· Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἀσφάπτων ἐπιδέξια, σολοικοφανές ὅτι, καὶ ἀκαταλλήλως ἔχει πρὸς σύνταξιν. τὸ γὰρ ἀκόλουθον, οὕτως ἂν εἶχε. φημὶ καταναύβαι τὸν δία ἀσφάπτοντ' ἐπιδέξια. ὁ δὲ ποιητὴς, οὐχ οὕτως ἐποίησεν. ἀλλὰ τελείαν σιγμὴν θέμενος εἰ τῷ πρώεσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες, εἶτα ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀσυνδέτως ἀρξάμενος, φησὶν ἀσφάπτων ἐπιδέξια λείποντος τοῦ ἦν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. ἵνα λέγῃ ὅτι ἀσφάπτων ἦν ὁ ζεὺς ἐπιδέξια. καὶ ὅρα ὅπως τὸ σολοικοφανὲς ἤτοι καινοπρεπὲς ὅδιον ἔχει ῥῆμα, εἰς δέον τέθεικεν ὁ ποιητὴς, ἢ ἵνα ὥσπερ τὸ νόημα, οὕτω καὶ τὸ ῥῆμα ξενίσῃ τὸν ἀκροατὴν, ἢ καὶ ἀρχαΐζων, ἢ καὶ μιμούμενος ῥήτορα ἀναγώνιον νοήμασιν ἑαυτὸν ἀπασχολοῦντα, μὴ τοῦ καταλλήλου τῆς σωτάξεως μὴ διόλου φροντίζοντα. καὶ διαδὸν κινδυνεύοντα εἰπεῖν τι καὶ σολοικοφανέστερον. οὐμὴν σολοικίζοντα. ὅτι μὴ δὲ ἄκων παρεπέπωκε τῇ καινότητι τῆς σωτάξεως, ἀλλ' ἑκόντιδες ἐτεχνάζατο. πρόγονοι δὲ σύνταῦθα οἱ παλαιοὶ ῥήματά τινα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ποιητικοῦ, οὐ πάντη μὲν ὅμοια, ὅμως δὲ σολοικοφανῆ. οἷον τὸ Εὐριπίδου, τὸ, πάλαι δέσ' ὀρεσπόνησαι θέλων, χολὴ μ' ἀπέργε. ὅδιον δὲ παντελῶς ἀθεράπευτα σολοικίζει. τὸ δὲ ὁμηρικὸν ὡς ἐρρέθη, ὀλίγῃ σιγμῆς θεραπεύεται. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, ὀρὸν καθεύδειν τῇ ἐρωμένην ἔχων. αὐτὶ τοῦ ἔχοντα. οὐκ ἔχει δὲ οὐ δὲ ὅδιον θεραπείαν τινά. ὅτι δὲ πολλὰ καὶ παρ' ἄλλοις τῶν παλαιῶν ἀγαθῶν ῥητόρων σολοικοφανῆ καὶ οὕτω καινοπρεπῆ, δηλοῦται σαφῶς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Φιλοστράτου. οὐκ ἀπήλλακται δὲ τοιούτων οὐ δὲ ἡ τραγῳδία, ὡς δηλοῖ τῶν Εὐριπίδου τὸ, ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις. οἱ μὲν παταξαι τόνδε, οἱ δὲ τόνδε. τὸ, μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος, εἰ τῷδ' ἐστεράτευσεν ἀργείοι πολέμ. τὸ, πολλὰ δὲ πάλαι προηλάσας, οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ. τὸ Σοφοκλέους τὸ, ἀλλ' εἰ δοκεῖ χωρεῖν ἔνδοθεν λαβὼν ὅτου σε πόθος ἔχει· Εναίσιμα δὲ, τὰ μὴ ἀπλῶς σημαντικά τινος φυσικῶς. οἷον, ὑετοῦ ἢ ἀνέμου ἢ χιόνος, ἀλλὰ αἴσης τῆς εἰ πρακτέοις ἀνθρωπίνοις, ἐφ' οἷς χρεία μαντείας· Τὸ δὲ παρορῶν ἀλόχῳ καταπεπιμπλῆναί τινα ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου γέγραπται, εἰς δέλεαρ ζῶν ἔλπισι τοῦ ἔπι εἰ τροίᾳ μένειν ὁ Νέστωρ προβάλλεται, ῥιμύτερόν ἐστι τοῦ Ὀδυσσέως εἰπών. ὁ μὲν γὰρ Ὀδυσσεὺς, αἰσχρὸν εἶναι κενεοὺς ἀρνοσῆσαι τοὺς ἕλληνας. τουτέστι μὴ ἔχοντας ἀπλῶς λάφυρα. οἷς δήπου καὶ αἱ τῶν πρώων ἄλοχοι συμπεριλαμβάνονται. ὁ δὲ Νέστωρ, μόνων ἐμνήσθη τῶν γυναικῶν, ῥιμύτερον. οὐ μόνον θυμῷ τῷ κατὰ τῶν πρώων, οἷς μέγα πάντως εἰς κήλασιν τὸ ζῆν γυναῖκας αὐθις ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐρεθίζων τὸ πλῆθος, ὅπερ ὡσεπολὺ τῶν τοιούτων

ἡ πᾶται. καὶ μάλιστα ὅταν βύλωνται ἡ ἡδονὴ, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ. καὶ νῦν μὲν οὕτω χαρίζεται τοῖς ἕλλησιν ὁ Νέστωρ. καὶ τοιοῦτον ἔπαθλον ὑποτιθέται τῷ μείναντι. παραπαὼν δὲ, θανάτου ὡς ἐλέχθη ἀπειλεῖται τῷ ἀφομιλοῦντι πρὸ τῶν ἄλλων τῆς νηός. ἀρετὴ γάρ φασι ῥήτορος τὰ μὲν, χαρίζεσθαι τοῖς τοιούτοις τῷ δήμῳ. τὰ δὲ, καταπλήττειν ἀπειλῇ καὶ ἀπάταις, ἢ καὶ ἄλλως ἐκφοβεῖν. ὅπερ Ὀδυσεὺς οὐκ ἐποίησε, κεχαρισμένα μᾶλλον δημηγορήσας τοῖς ἕλλησι. φασὶ δὲ σύνταῦθα οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι τὸ πρίν τινα παρὰ τρώων ἀλόχῳ καταναιμηθῆναι, δηλοῖ μὲν τὸ, ἕκαστον τῶν ἀχαιῶν τρωϊκὴν ἀκοῦν παλλακήν. Ὀδυσεῖ δὲ οὐκ ἔπρεπε ῥηθῆναι, διὸ καὶ παρῆκε μὴ αὐτὸ ἐκεῖνος. ἔδοξε γὰρ ἂν πρὸς πάθος αὐτὸς ἔχειν τὰ εἰς ἀφροδίτην, ἐὰν καταναιμάδως τρωϊκῶν ἀλόχων ἐμέμνητο. ὁ μέντοι Νέστωρ ἤδη ἀφυβρίζας δοκεῖ τὸ καθυγήρακε, καὶ τῶν τοιούτων ταυτάμενος, οὐ δοκεῖ πάθος οἰκεῖον, ἀλλὰ δοκεῖ τὸ ὑπὲρ παθεῖν τῶν ἑλλήνων, τοιαῦτα λέγειν δοκεῖ. ἀξιῶν δίκην τοῖς ἀχαιοῖς δοῦναι τὸν τρῶα, ὃς ὧν εἰς τὸν Μενέλαον αὐτοὶ ἐπλημμέλησαν ἐμπαροινήσαντες τῇ Ελένῃ. ὅτι δὲ τὸ τινὰ καὶ ὅλως τὸ τὶς, ἔστιν ὅτε τῇ κατ' αὐτὸ ἀορισίᾳ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ, ἕκαστος, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ ὥρα τίν' ἤδη κρᾶτα καλύμματι κρυπτόμενον, καὶ ἑξῆς. δηλοῖ γὰρ ὡς καιρός ἐστιν ἕκαστον τῶν Σαλαμινίων λαθόντα, φυγεῖν. Ισέον δὲ καὶ ὅτι σεμνῶς τε καὶ πρὸς ἀκρίβειαν ἐρρέθη τὸ πρίν τινα μὴ ἑξῆς. οὐ γὰρ εἶχεν εἰπεῖν πρὶν ἡμᾶς, ἢ πρὶν πάντας πὰρ τρώων ἀλόχοις καταναιμηθῆναι. τά τε ἄλλα, καὶ διότι οὔτε ὁ Νέστωρ δύνασκος εἰπὼν τοῦτο τοῦτο αὐτὸ, καὶ οὐ δι' ὅλων καὶ ὁ Μενέλαος ἐθέλοι ἂν τοῦτο, καθὰ ἐν τοῖς ἑξῆς που σημειωθήσεται. Ορα δὲ καὶ τὸ καταναιμηθῆναι, δοκοῦν ἔμφασιν ἔχειν καταφορικὴν τοῦ ἀμύνης, ἀλλὰ τῆς κατὰ ἐναντιωματικῆς προθέλως. τὸ δὲ τοιοῦτον, οἱ σεμνῶς παίξαντες, κατελάσαι εἶπον. ὅτι δὲ τὸ τὶς ἀόριστον, καὶ εἰς καθολικὴν σημασίαν τοπιθύνεται ἀλλὰ τὸ ἀορισταίνειν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, ὅσοις γὰρ ἡ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν ἔχειν ὁμοίως ἢ ψυχὴν, οὗτοι διαπυχθέντες, ὤφθησαν κενοί. τὸ γὰρ ὅστις, ταυτόν ἐστι τῷ ὅσοι. ἵνα λέγῃ ὅτι, ὅσοι φρονεῖν μόνοι δοκοῦσιν. Εν δὲ τῷ, Ελένης ὁρμήματα σοναχάς τε, ὁρμήματα μὲν λέγει, τὴν ἀφ' ἧς ἐκουσίαν ἀφ' ἁπαγῆς ἔλυσιν αὐτῆς εἰς τροίαν. σοναχὰς δὲ, τὸν ζῆλον τούτοις μετάμελον. Φιλέλλην γὰρ ὢν ὁ ποιητὴς, καὶ διαπύχθεν τῆς Ελενης ὑπὲρ παθῶν, ἀπωθεῖσθαι μὲν αὐτὴν εἰς τὴν τροίαν ἰσορεῖ, οὐ δυνάμενος αὐτὴν καταξῆναι τῇ ἀληθείᾳ. μεταμέλεσθαι δὲ αὐτὴν πολλαχοῦ λέγει ὡς ἐν τοῖς μεταταῦτα φανήσεται. ὅπερ καὶ μόνον ἐστὶν ἁμαρτίας ἴαμα. σεμνῶς δὲ τὰ τῆς ἡρωίδος ἐκούσιον σωκαλούμενα εἰς τροίαν ὁρμήματα ὠνόμασεν, οὐκ ἀναχόμενος σκῶψαι τὴν βασιλίδα ἔξω καιροῦ. Τὸ δὲ θανάτου μὴ πότμον ἐπίπτον, ἐκ παραλλήλου ἔχει ἐν ὁμοιότητι σύνοιας κείμενα τὸν θανάτον καὶ τὸν πότμον. ταυτὸν γὰρ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ὁ πότμος τε καὶ ὁ θανάτος. ὃ δὴ θεωρεῖται καὶ ἐν τῷ θανάτου τε μόρον τε. ὥσπερ δὲ ἔστι πων ὁ ἀκολουθήσας καὶ ἔστιωεῖν μὴ ἔστι πεῖσθαι τὸ ἀκολουθῆσαι, οὕτω δὴ καὶ τὸ ἐπίπτον, χρόνου δευτέρου ἀορίστου δηλοῖ. δηλοῖ δὲ τὸ καταδιῶξαι ἤτοι καταλαβεῖν. ὡς μὴ τὸ θανάτου εἰς αὐτὸν ἐλθόντος, ἀλλ' αὐτὸ καταδιώξαντος καὶ δύροντος αὐτόν.

Αλλὰ ἄναξ, αὐτός τ' οὖ μίδεο πείθεό τ' ἄλλῳ·
Οὗτοι ἀπόβλητον ἔσσεται ὅπλι κεν εἴπω·
Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας Αγάμεμνον.
Ως φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις·
Εἰδήσεις ὥς ἔρξεις, καί τοι πείσονται Αχαιοί,
Γνώσῃ ἔπειθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς, ὅς τέ νυ λαῶν.
Ηδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔησι. κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται·
Γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἁλαπάξεις,
Η ἀνδρῶν κακότητι, καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο·

Τόνδ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν·
Αἴ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλον,
Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
Τῷ, κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε πρθομάχη τε·
Ἀλλά μοι αἰγίοχος κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν.
Ὃς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας, καὶ νείκεα βάλλει·
Καὶ γὰρ ἐγὼν, Ἀχιλεύς τε, μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης
Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν. ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων·
Εἰ δέ ποτ' ἓς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκ ἔτ' ἔπειτα
Τρῳσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσεται οὐδ' ἠβαιόν.

Οτι Ησιόδῳ μὲν δοκεῖ ἐκεῖνον παναρίστον εἶναι, ὃς ἑαυτῷ πάντα νοεῖ, πρὸς ἰδιώτην λαλοῦντι. δευτεροῦσαν δὲ τὸν ὃς ἂν ἑτέρῳ οὗ ἐπόντι πείθηται. εἰ καί τις ὕστερον μετέγραψεν, ὡς ἐκεῖνος μὲν παναρίστος, ὃς οὗ ἐπόντι πείθηται, ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει. Ομηρος δὲ βασιλεῦσι νόμον θεὶς, εἰς δύο μερίζει τὴν βουλίαν αὐτοῖς. τήν τε ἰδίαν καθ' ἑαυτὸν, καὶ μὲν καὶ τὴν ξὺν τοῖς βουλευταῖς. φησὶ γοῦν ἀφὲ τοῦ Νέστορος. ἀλλ' ἄναξ. αὐτός τ' οὗ μίδεο. πείθεό τε ἄλλῳ, οὗ δηλονότι μισθωμένῳ. ἔσσο γὰρ ἀρχὸς ἀνοῦ. ἐντεῦθεν δὲ καὶ Ηρόδοτος λαβὼν ἔφη τὸ, ἴσον ὦ βασιλεῦ κέκριται φρονέειν τε οὗ, καὶ τῷ λέγοντι χρησὰ ἐθέλειν πείθεσθαι. Ορα δὲ ὅτι ὁ Νέστωρ οὐκ εἶπεν ὡς ἐμοὶ πείθου, ἀλλὰ ἄλλῳ, ὅστις ἀνὴρ εἴη ἐκεῖνος ὁ ἄλλος. καὶ οὐθὶς ἐπάγει τὴν συμβουλίαν, ἢ ὅτι δέοι ὅτι πειθῆναι τὸν βασιλέα. καὶ φησί. κρῖνε ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον. εἶτα τίθησιν αἰτίαν τῆς ἀξιώσεως εἰπών. ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. τουτέστι μὴ συγκεχυμένως ἕα οὓς ἕλληνας μάχεσθαι. ἀλλὰ πρῶτον μὲν κατὰ φῦλα τούτοις δίελε. ὅ ὅτι κατὰ ἔθνη. οἷον οὓς Κρῆτας, ἰδίᾳ. εἶτα μέρει, οὓς Ἀθηναίους. ἑτέρωθι, οὓς Σαλαμινίοις. καὶ οὓς ἄλλοις ὁμοίως. εἶτα δὴ αὖθις αὐτὰ τὰ φῦλα, κρῖνε ζυτέστι διαχώριζε κατὰ φρήτρας ἤγουν κατὰ ζυγὰ τμήματα φυλετικὰ καὶ συγγενικά. φρήτρη γάρ φασιν ὅλην, ἡ τριττύς. ἤγουν τὸ τρίτον τῆς φυλῆς. ἵνα μὲν μόνον τὰ ἐτερόφυλα φῦλα ἀλλήλοις ἀρήγῃ ὡς ὑφ' ἓν βουκρατοῦντι τῷ Αγαμέμνονι ὄντα, ἀλλὰ καὶ ἕκαστα φρῆτραι, ἀλλήλαις ἀφὲ τὸ σύμφυλον. ὡς βούλεσθαι τὸν Νέστορα, ἕκαστον μὲν φῦλον ἰδίᾳ τάττεσθαι. μὴ εἶναι δὲ τὸ ὅλον φῦλον, ἀπὸ οἱ μόνῳ στρατηγῷ. ἀλλὰ κατὰ φρήτρας διαιρούμενον, ἔχειν κἠ ὑποστρατήγους ζυγάς. εἷς γὰρ, οὐκ ἂν τελῶς δύναιτο πάντα ποιεῖν τὰ δέοντα. Σημείωσαι δὲ ἐν τούτων, ὅτι ἔοικεν ἡ μὴ γενέσθαι μέχρι τοῦ νῦν συστάδην μάχην ἀχαιοῖς τε καὶ τρωσὶν, ἀλλὰ μόνον ἐκδρομάς ζυγας ἀφὲ τὴν τοῦ Αχιλλέως ἀπολεμαρχίαν, κἠ τὸν ἀφ' ἐκείνου φόβον, οὐ γὰρ ἂν ὁ Νέστωρ ἀπτοιαῦτα συνεβούλευσεν, ἀλλ' ἦεν ἂν ἐθάδες οἱ ἕλληνες τῆς τοιαύτης διατάξεως, ἣ εἰ καὶ ἐγένοντο μεγάλαι μάχαι, ἀλλ' οὐ κατὰ τὴν τάξιν ταύτην τοῦ γέροντος. οἷα τοῦ Αχιλλέως ἀφαιρεθέντος εἰς νίκην καὶ μόνου, καλῶς ἄλλος ἔτακτε τὰ στρατεύματα. τὸ δὲ χρήσιμον τοῦ κατὰ φῦλα καὶ φρήτρας διακρίνειν οὓς ἕλληνας, οὐ μόνον ὅτι πάντως ἂν οὕτω δόξειν ἀπροβούλοισι πρὸς τοῖς εἰθύσιν ὁμοεθνέσι μαχόμενοι. κἠ οὐκ ἂν οὐδὲ ὀκνηρῶς ἔχοιεν, ἵνα μὴ ἐλέγχοιντο, ἀλλὰ κἠ ὅτι καὶ οἱ κινδυνεύοντες, βοηθοῖντο ἂν ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν. οὐ γὰρ πρόμορον ἂν οἱ τοῦ αὐτοῦ φύλου, οὓς οἰκείους καλῶς πάσχοντας. ὅπερ ὁ ποιητὴς καὶ ναῦ ἐδήλωσεν οὐ τῷ, ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. ἐδηλώσατο δὲ καὶ οὐ τῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοις. ὁ δὲ Νέστωρ καὶ ἄλλως ἐπαινῶν ὡς ἀρίστην τὴν διαύτην τάξιν, φησὶν. ὅτι ἐὰν οὕτω ποιήσῃς, καί τοι πείθοῦ) ἀχαιοὶ, γνώσῃ ἂν, ὅς τε τῶν ἡγεμόνων κακὸς ἢ ἐσθλὸς, ὅς τε τῶν λαῶν ὁμοίως κακὸς ἢ ἐσθλός. κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται. ζυτέστιν ἐπεὶ καθ'

ἑαυτοὺς διακεκριμένοι μέλλοισι μάχεσθαι, φανήσονται οἵ τε ἀγαθοὶ λαοί τε καὶ ἡγεμόνες, καὶ οἱ μὴ ἀγαθοί. καὶ τότε δὴ γνώσῃ εἴτε θεοπροπίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις. ἢ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο. τουτέστιν ἐὰν κατὰ φῦλα καὶ φρήτρας τάξας σὺ ἕλλιπας, μηδὲν αὐύσῃς, ἢ θεοπροπία τουτέστι θεία βουλῇ τὴν πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, τῶν ἀχαιῶν καλῶς δηλονότι πολεμιζόντων, ἢ τῇ τῶν ἀνδρῶν κακότητι καὶ τῇ ἀπειρίᾳ τοῦ πολέμου, ἐὰν μὴ ὁλοφύχως δηλαδὴ, ἢ καὶ ἀτέχνως μαχέσωνται. ἡ μὲν γὰρ τάξις, αἰρίσει. ἡ δὲ θεὸς ἔβλαψεν, ἢ ὁ λαός. σύνταῦθα δὲ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι τὸ μὲν γινώσκειν ἀλλήλους, ἀρχύνεσθαι ποιεῖ. οἱ δὲ ἀγνοοῦντες, ῥᾳδιουργοῦσιν ὥσπερ σὺ σκότει ὄντες. ποιεῖ δὲ ἀκριβῆ γνωριμότητα, οὐ μόνον τὸ ὁμοῦ τὰ πλείω εἶν ὅπερ ἐσανεῖ ὁ καλὸς Ξενοφῶν ἀξιῶν δεῖν εἶν ξυσκιωσῶ σὺ στρατιώτας, ἀλλὰ μᾶλισα τὸ, καὶ παρειώζας καὶ ὁμοφύλους ὑπάρχειν σὺ συσκιωσῶντας. ὅπερ ὁ ὁμηρικὸς Νέστωρ οἶδε φιλεῖν, παραδιδοὺς αὐτὸ καὶ τοῖς ἑσέπεται· Ορα δὲ ὅπως τὴν τροίαν δίχα ζώνοις ζωσιθέτου, πόλιν ὠνόμασε. καὶ γέγονεν ἀρχὴ τῷ φιλομήρῳ Αλεξάνδρῳ, τὸ τὴν κατ' αὐτὸν Αλεξάνδρειαν οὕτω καλεῖσθαι. φερεῖ γὰρ ἱστορία, πόλιν ζῆς ἀρχὰς αὐτὸ ἵδρυσε δίχα περιθήκης, κατ' ὄρχὴν κληθῆναι τὴν Αλεξάνδρειαν. καὶ τάχα διαιδῆς καὶ Οδυσσεὺς παρὰ τῷ ποιητῇ πολύπορθος, οὐχ ὡς πολλῶν πόλεων πορθητὴς, ἴδρις γὰρ μᾶλλον τῷ Αχιλλεῖ πρέπων ὡς περίεργα, ἀλλ' ὡς πορθητὴς ἀπὸ τοῦ δουρείου ἵππου, τῆς ἰδίως οὕτω λεγομένης πόλεως. ἤτοι τῆς τροίας· Ισέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀλλ' ἄναξ, ὅπερ σύνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται, ἀρχή τις ὀξωδίου κιθαρῳδικοῦ τὸ, ἀλλὰ ἀλλ' ἄναξ, ὡς ἱστορεῖ ἄλλιος Διονύσιος. ὥς περ φησὶ κωμικοῦ μὴν, ἥδε. καλλισέφανος. ῥαψῳδοῦ δὲ, αὕτη. νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες, τῶν ἐθλῶν ἄφθονοι ἐσέ. τραγικοῦ δὲ, πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων· Ισέον δὲ ὅλα τὸ κρῖνε κατὰ φῦλα, ταυτόν ὅτι τῷ, Φυλοκρίνῃ, ὁ σωκράτης οἱ μεθ' Ομηρον, καὶ ὅτι ὃς Ομήρου παραφράζας Εὐριπίδης, ἔφη τὸ, χωρίζοισι δ' ἀλλήλων λόχους. ὅπερ οὐδὲν ἀπέοικε κατὰ νοῦν τὸ, φῦλα κρίνοισιν ἀνδρῶν. καὶ ὅτι τὸ φρήτρη ζώνες μὲν, ἀπὸ τὸ φατρία παράγουσι κατὰ πλεονασμὸν τὸ ρ' καὶ συγκοπήν. ἄλλοι δὲ, προτρέπειν φασὶ τὴν φρατρίαν μιᾷ τῶν δύο ρρ', καὶ ἀπ' αὐτῆς γίνεσθαι τὴν φατρίαν ἀφαιρέσει τοῦ πρώτου ρ'. λέγεσθαι δὲ, ἐκ μὲν τῆς φρατρίας, τοὺς φράτορας ἤτοι τοὺς συγγενεῖς καὶ συμφυλέτας, καὶ τὴν φρήτριν, τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ φρατρίᾳ. ἤτις δὴ τρίτον φυλῆς. λεγομένη καὶ τριττὺς ὡς προείρηται. ἀφ' ἧς φρήτριος, καὶ ἀφρήτωρ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ μεμονωμένος συγγενείας καὶ μὴ ἔχων φρήτριν. καὶ ὁ πρὸ τοῖς ἀττικοῖς φράτωρ. καὶ φράτριον τόπος σὺ ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας συνήγοντο. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ φρατρίας. ἀπὸ δέ γε τῆς φατρίας, φατριάζειν ἀττικῶς τὸ, εἰς τὸ αὐτὸ συνιέναι. ἄλλιος δὲ Διονύσιος, σὺ τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ, φησί. φατρία, ἣν ἴωνες πατριάν. καὶ ὅτι φράτορες, οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας. οἱ δὲ ἀρχαῖοι, φράτδρας φασὶ δίχα τοῦ ε'. οὗ φησὶν ἡ ὀρθὴ, φράτηρ. σὺ ἑτδρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ, φέρεται ὅτι φρᾶτηρ ἀττικοί φασιν. ἴωνες δὲ δίχα τοῦ ω'. οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ φρήτριλω. ὃ καὶ φρατρία λέγεται. ὅθεν φρατρίζειν τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι. ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι τεσσάρων οὐσῶν ποτε φυλῶν ἀθήνησι πρὸς μίμησιν τῶν τοῦ σύμπαντος ὡρῶν, εἰς τρία ἑκάστην διεῖλον μέρη. ἤγουν εἰς φατρίας ὅ ὅτι τριττὺς δώδεκα καθ' ὁμοιότητα τῶν μηνῶν. ἑκάστην δὲ φατρίαν, εἰς γένη τριάκοντα. καθάπερ ἡμέραι τριακόσιοι ἑξήκοντα. ὅθεν καὶ ἦν τι σύστημα κοινωνικὸν, οἱ γενῆται ὅ ὅτιν ἡ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συγγενεμμένων εἰς τὰς φατρίας. ἤτοι τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. καὶ ἦσαν οὗτοι, καθάπερ οἱ δημόται καὶ οἱ φράτορες. ἦσαν δὲ καὶ οἱ πολῖται καὶ οἱ θιασῶται καὶ οἱ φυλέται καὶ οἱ λοχῖται καὶ οἱ ἐθνῖται καὶ οἱ σύσσιτοι, οἱ συσταλεῖς, νόμῳ τινὶ ἔρανον κοινωνίαν. ἔχει δέ φησι τὸ μὲν γένος, ἄνδρας τριάκοντα. ἑκάστη δὲ φατρία εἴποιεν τριττύς, γένη τριάκοντα· Ισέον δὲ ὅτι τὸ τὸ ὁμηρικὸν κρίνειν, οἷον, κρῖνεν ἄνδρας, καὶ τὸν κρι τὴν ποιεῖ, ὃς συγκεχυμένους παραχωρῶς σὺ ἀμφισβητοῦντας διαχωρίζει, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κρῖνεν ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας, παραβολὴν Ομηρος σὺ τοῖς

ξῆς διορίζεται. καθ' ἣν εἰκάζει τὴν ὀξὺ τῶν ἡγεμόνων διάκρισιν τῆς στρατιᾶς, ὥστε διακοσμηθῆναι εἰς μάχην πρὸς ἀπόλια διακρινόμενα ὑπὸ τῶν νομέων, ἐπειδὰν νεμόμενα γένωνται αὐλαμός. καὶ ὅτι σεμνύας ὁ ῥήτωρ ἤδη τὸν βασιλέα, καὶ ὡς πᾶσιν ἐπῶν τὸ ἀλλ' ἄναξ, καὶ σύθις καλλωπίζας μορφῶς σὺ τῷ μήδεο καὶ πείθεο, καὶ θαρρύνας οἷς ἔρρητόρευσε, σωτικῶς σύθις ἀξιωματικῶς ἑαυτὸν, ἐπαγαγὼν ὅπερ πᾶς ὁ θαρρῶν οὐ λέγειν, εἶπε λὴν ἦγον τὸ, οὕτοι ἀποβλητὸν ἔπος ἔσεσθαι ὅτι κεν εἴπω. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ θεσπεσίη, οὐ μόνον ἔλειψιν ὡς ἐρρέθη ἔχει τῆς βουλῆς ἢ γνώμης ἢ κελεύσει, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐρμηνεύεται. αὐτὶ τοῦ θεσπεσιότητι. θειότητι. Οὐκ ἔστιν ἰδεῖν τὸ τοῦ βασιλέως φιλάληθες σὺ τῷ, ἢ μὴν αὖτ' ἀγορῇ νικᾶς γέρον ὕπας ἀχαιῶν. οὐ γὰρ σὺ πᾶσι πάντων ὑποδρήσει τὸν Νέστορα, ἀλλ' σὺ μόνῃ τῇ ἀγορᾷ. ἤτοι τῇ δημηγορίᾳ. οἶδε γὰρ ὅτι ὡς καὶ προεγράφη, ὀδυσσεὺς μὲν, κεχαρισμένα εἶπε τῷ δήμῳ, Νέστωρ δὲ τῷ βασιλεῖ. ἢ ὀδυσσεὺς μὲν, ὅτι δεῖ μένειν καὶ μὴ φεύγειν εἰσηγήσατο. ὁ δὲ Νέστωρ, καὶ τί δεῖ πράττειν μόνους, ἐδημηγόρησε. τάξας τε καὶ ἀναθαρρύνας εἰς πόλεμον. ἢ ὀδυσσεὺς μὲν, καίτοι προκαταλαβὼν τὰ νοήματα, ὅμως οὐχ οὕτω σεμνῶς πάνυ ἐλάλησεν. ὁ δὲ Νέστωρ, δεύτερος ἐλθὼν, οὕτω δεινὸς ἐφάνη, ὥστε ἀφ' τῶν αὐτῶν τόπων ὡρμημένος, οὐ μόνον ὑφιλότερον ἐδημηγόρησεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἔδοξεν εἰπεῖν. διὸ ἢ ἐκεῖνον μὲν ὁ ὄχλος ἐπήνεσεν. ὡς οἷα φιλοδήμου. τὸν δὲ, καθὰ ἐρρέθη ὡς φιλοβασιλέα, ὁ φιλούμενος βασιλεὺς ὑποδρηθεὶς αὐτὸν πάντων ἀχαιῶν, κανόνι ζιούτῳ. ὁ ὀδυσσεὺς, ἐλλιλίων σοφώτερος. Νέστωρ δὲ, καὶ αὐτὸς ὀδυσσεὺς ἢ πάντων ἄρα τῶν ἀχαιῶν· Ὁρα δὲ τὸ γέρον οὐ μάτην λεχθὲν, ἵνα δείξῃ τὴν αἰτίαν τοῦ πάντας νικᾶν αὐτὸν τῇ ἀγορᾷ. εἰ γὰρ γέρων, καὶ πολύπειρος. ἐμπειρία δὲ μήτηρ φρονήσεως· Σημείωσαι δὲ ὅτι σοφωτέρα μὲν ἡ δημηγορία τοῦ νέστορος. λιοτελεστέρα δὲ ἡ τοῦ ὀδυσσέως ἐνέργεια, τοῦ καὶ καταχόντος αὐτὸν εἰλλιπὰς ἢ δόντος καιρὸν δημηγορίας τῷ Νέστορι. διὸ καὶ ὅμηρος ἐθείασεν αὐτὸν σὺ τῷ εἰπεῖν, μῦθον ἐσαινήσαντες ὀδυσσῆος θείοιο. ἢ ὅτε δὲ εἶπε τὸν μὲν Νέστορα δίχα ζωιδέτου σὺ τῷ, Νέστορα μὲν πρώτισον, τὸν δὲ ὀδυσσέα μετὰ ἐσαίνου σὺ τῷ, ἕκτον δὲ ὀδυσσῆα διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, ἐμφαίνει ὡς ὁ μὲν Ἀγαμέμνων, τὸν Νέστορα τιμᾷ. αὐτὸς δὲ ὁ ποιητὴς, τὸν ὀδυσσέα πρείττονα ἤγηται. εἰς ὃν καὶ βιβλίον ὅλον ἐποίησε τὴν ὀδύσσειαν· Ὁρα δὲ ὅτι σὐταῦθα μὲν ἠθικῶς, ὡς σὺ θαύματι κεῖται τὸ ὦ γέρον. σὺ δὲ τῇ ἀραψῳδίᾳ, τὸ μὲν μή σε γέρον κιχείω, σὐταῦθα βαρύτητα σκωπτικὴν εἶχε. τὸ δὲ ἑλδήσεσθαι δ' ὁ γέρων, οἴκτῳ κέκραται· Οτι ὁ βασιλεὺς ἀποδεξάμενος τὴν τοῦ Νέστορος συμβουλίαν, εὔχεται οὕτως. εἴθε τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν ἀχαιῶν. καὶ ἔστιν ὁ λόγος χρήσιμος εἰς ἐγκώμιον συμβούλου χρηστοῦ. κατανέχθη δέ φασιν ζωὶ ταύτην τὴν εὐχὴν ὁ βασιλεὺς, ἵνα τῇ τοῦ ἐπαίνου ὑποδρομῇ, προτρέψῃ τοὺς ἀχαιοὺς πείθεσθαι τοῖς τοῦ γέροντος παραινέσεσι· Τὸ δὲ τοιοῦτοι συμφράδμονες, αὐτὶ τοῦ, οἷς ἡ αὐτὴ ἕξις τοῦ λόγου. οὐ μὴν οἱ τὰ αὐτὰ συμβουλεύοντες. τίς γὰρ χρεία φασὶ τῶν δέκα ἢ τῶν πλειόνων, ἐὰν ἀπαραλλάκτως ἔχωσι, οὐδὲν αὐτοῖς διοίσει ἡ συμβουλή. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ σὺ τούτοις, καὶ ὅτι φίλος ὅδιν ὁ ποιητὴς προσομοιώσας τὰ ψυχικὰ τῶν σωμάτων. σὐταῦθα μὲν γὰρ, δέκα νέστορες ἐπήκεσοιεν τῷ βασιλεῖ, πρὸς τὴν τῆς ἰλίου ἅλωσιν. τοῦ δὲ Αἴαντας ὁπλίτων εἰς πόλεμον, οὐκ ἀριθμῷ τινὶ στενοχωρεῖ, ἀλλὰ βούλεται ἵνα τοῖς πᾶσιν ἀχαιοῖς θυμὸς σὺν σθένει γένοιτο. μόνον οὐχὶ λέγων ὅτι νέστορες μὲν αὐτῷ, ἐὰν δέκα γένοιντο, ταχὺ ἂν ἡ πόλις τοῦ Πριάμου πέσοι, χερσὶν ὑφ' ἡμετέραις ἁλοῦσα. Αἴαντες δὲ, οὐ μετρητοί τινες ὀχαρκέσουσιν. ἀλλὰ χρὴ πᾶν τὸ στράτευμα κατὰ τοὺς Αἴαντας εἶναι. ὑποδρήσειν δὲ τίς ἀνδρίας τὴν φρόνησιν. καθὰ καὶ Εὐριπίδης φησὶ, σοφὸν σὺ βούλευμα, ζωὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ. σκοπητέον δὲ, εἰ ἀφ' Ομήρου εἴληφε τὴν ἀρχὴν ὁ κατὰ κόκκους ῥοιᾶς ὑξαλμένος ἑαυτῷ εἶναι μεγαβύζιος. Αγαμέμνονος γὰρ δέκα ὑξαλμένου ἔχειν ἄνδρας κατὰ Νέστορα, τῶν τις πρὸ Ηροδότῳ βασιλέων ἀσφαὶ ῥοιαὶ ἀναχίζας, καὶ ἐρωτηθεὶς τί ἂν τῶν ζημίων ἔχειν βούλοιτο κατὰ τοσότητα τῶν τῆς ῥοιᾶς

κόκκων,

κήκιων, μεγαθύμοις εἶπε ἐθέλειν αὐτῷ τοσούτοις εἶναι. μέγας δὲ ἦν καὶ λόγου πολλοῦ ἄξιος αὐτὸς ὁ μεγάθυμος παρ' αὐτῷ. κεῖται δ' ἐν ζύτοις καὶ ἡ ὑπὸ πεύθεσις μὲν δυπκῆς, λόγῳ αὐτιπλώσως. φησὶ γὰρ ὡς οὕτως ἂν τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν, ἀλοῦσά τε πρθομένη τε. ἤγουν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χειρῶν. ὡς δὲ ταυτολογεῖται τὸ ἀλοῦσά τε πρθομένη τε, καὶ ὡς ἡμύειν, τὸ ζωκλίνεσθαι καὶ καταπίπτειν ὅτι, πολλαχοῦ φανεῖται. Τὸ δὲ τάχ' ἡμύσειε, παλαιὸν μὲν ἄνδρα οὐκ ἂν πρήγαγεν, ὡς ἐθάδα τῶν τοιούτων. τὸ δὲ νῦν γένοις ἂν ἐς πλανηθεῖεν ἄν, δοκιμῶντες ἀκούειν τάχει, εἶτα κατ' ἰδίαν, μύσειε. νόμῳ δηλαδὴ ἀχθικῷ. Οτι ὁ ποιητὴς ὡς ἀλλαχοῦ φαίνεται κατὰ πο ζάζηλα διασήματα, μέμνηται τὸ Αχιλλέως, ἐν λόγῳ πολλῷ τὸν ἄνδρα πθύμιος, καὶ θέλων μὴ ἀπαλιφῆσαι πὴν αὐτὸ μνήμην τῆς ψυχῆς τῶν ἀκροατῶν, ποιεῖ γοῦν καὶ ἐνταῦθα τὸν βασιλέα, λέγοντα. ὅτι ἐγὼν Αχιλλεύς τε μαχεσάμεθ' εἵνεκα κούρης. ἔνθα καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ἐγὼ ἦρχον χαλεπαίνων. οὐ πανύσει μέντοι πρὸς καταλλαγήν, διά τε τὸ μὴ ζωικεῖσθαι ἀάπκιν, καὶ διότι καὶ πέπο θε τῷ ὀνείρῳ. Ορα δὲ ὅτι οὐκ ἀλλόζ ἑαυτὸν τῆς ἔριδος ὁ βασιλεὺς ἠπάτηκο, ἀλλ' ὅτι μόνον αὐτὸς κατήρξατο χαλεπαίνων. πὴν γὰρ αἰτίαν τ' ἀπράκτου ἐρίσαι, τῷ δὶ αὖ ἔθετο εἰπών. ἀλλά μοι ζδὺ αλγε' ἔθηκεν ὅς μοι μετ' ἀπράκτοις ἔρισας καὶ νείκεα βάλλει. ἐνταῦθα δὲ παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ὅτι βυεωφόροι κατὰ θεοῦ οἱ ἀτυχεῖς. Ορα δὲ τὸ δὲ ὁμωνυμίας τὸ ἄρχειν, ἀσεῖον νόημα ἐν τῷ, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων. οἱονεὶ γὰρ λέγει ὅτι οὐκ ἦρχον πολεμῶν ἢ πρατασσόμενος ὡς βασιλεὺς κατὰ τὸ, ἄρχειν ἀρχείοισιν. ἀλλὰ προκατῆρξα τὸ χαλεπαίνειν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄρχειν, καὶ κατάρχειν λέγεται πρὸ τοῦς ὕστερον. νῦ ὑπάρχειν. ἀφ' οὗ νῦ ἡ ὑπαρχή. καὶ Ομηρος μὲν, μετοχῇ αὐτὸ σωνέταξεν. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, νῦ γενικῇ αὐτὸ σωτάσσουσιν. οἷον ἄρχω ἀπειλῆς ἢ μάχης. ἔστι δ' ὅτε παθητικῶς προφέροντες, καὶ αἰτιατικὴν ποιοῦσιν ἐν αὐτῷ σύνταξιν οἷον καὶ τὸ, κατάρχθμαι, νόμον βακχεῖον. Οὐ φαίνεται ὁ βασιλεὺς δύσκλωτος ἤδη ὢν εἰς πὴν πῆς ἰλίου ἅλωσιν, ἀλλὰ τὸ μὴ πανσυδὶ ὡς προείρηται εἰς μάχην ἅρισαι κατὰ τὸν ὄνειρον, ἤγουν πανστρατιᾷ. Φησὶ γοῦν ὅτι, εἰ ποτε ἐς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα τρῳσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσεται οὐ δικαίου. ὥστε φόβος αὖ τὸν ὕπεισιν ἀναβολῆς ἄρζε, ἐπεὶ πρὸ εἰς μίαν οὐ βουλεύοισὶ λειπόντων τῶν μυρμιδόνων. καὶ ὅρα τὸ, μίαν. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ σύνταξα λιπεῖον ἐκ τῆ βουλεύῃν ἡματος, ὄνομα πὴν βουλήν. ἵνα λέγῃ ὅζ εἰς μίαν βουλὴν βουλεύσομεν. ἀνάβλησιν δὲ λέγει, πὴν ἀναβολὴν καὶ πράτασιν ἀπὸ τῆ ἀναβάλλεσθαι, ὁ δηλοῖ τὸ ἀρχεῖν. Ισέον δὲ ὡς οἴδασι μὲν ἀνάβλησιν οἱ βλῆσιν λέγοντες. ἀφ' ἧς πρ' αὐτοῖς τὸ βλησείδιον. πολὺ κοινότερον ἡ ἀνάβλησις, ἀναβολὴ λέγεται. ὅθεν ὁ ἀμβολιεργός.

Νῦν δ' ἔρχεσθον δεῖπνον, ἵνα ξωνάγωμεν ἄρηα.
Εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω
Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν.
Εὖ δέ τις ἅρμασ ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω,
Ως κε πανημέριοι συνερῷ κρινώμεθ' ἀρῆϊ.
Οὐ γὰρ πανσυδὶ γε μετέσσεται οὐ δικαίου,
Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα, διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
Ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ σθήθεσφιν
Ασπίδος ἀμφιβρότης· πολὺ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται·
Ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιτaίνων·
Ον δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
Μιμνάζειν πρὸ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
Αρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.

Οτι ὀτρυνῶν στρατηγικῶς ὁ Αγαμέμνων εἰς μάχην οὐ ἐλλιπας, οὕτω φησίν. ἔρχεσθον

δεῖπνον ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα. οὗ μήν τις δόρυ ἠξάνθω. οὗ δ' ἀοιδὸς θέλγει. οὗ δέ τις ἵπ
ποισι δεῖπνον δότω. οὗ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω. καὶ αὐτίαν τῆς
τοιαύτης παραγγελίας ἐπάγει διαύτην. ὡς δὴ πανημέριοι συγερῷ κρινώμεθα ἀρηΐ. οὔ-
πω μὴ γενέσθαι φησὶ τοῖσιν ζένα, εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα, διακρινέει μῶλος αὐθρώπων. ἑρμηνεύων
οὕτω τὸ, πανημέριοι. εἶτα διασκευάζει καὶ τὸν σὺν τῇ μάχῃ μόχθον, εἰπών. ἰσρώσει μήν τευ
τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσιν, ἀοιδὸς ἀμφιβρότης. τοῦτ' ἔγχει, χεῖρα καμεῖται. ἰσρώσει δέ
τευ ἵππος εὖξοον ἄρμα ζατάνων. εἶτα βασιλικῶς σωσφραγίζων φόβῳ κολάζων τὴν
συμβουλίαν, φησίν. οὐ δ' ἄλλοι ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μιμνάζειν παρὰ νηυ
σὶ κορωνίσιν, οὔ οἱ ἄρμιον ἐσσεῖται φυγέμεν κύνας ἠδ' οἰωνούς. καθάπερ γὰρ δίκαιον θαύζειν
πρὸ μικροῦ ὁ Νέστωρ, τῷ λειποτάκτῃ ὥρισεν, οὕτω κἀνταῦθα ὁ βασιλεύς. λειποτάκτης
γὰρ, οὐ μόνον ὁ πρὸ τῶν ἄλλων φεύγων καθάπερ ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἄλλων μαχη-
μένων, αὐτὸς μένων ἐν ταῖς σκηναῖς. αὐστηρότερον δὲ τὸ τοῦ βασιλέως. ὁ Νέστωρ μὲν γὰρ,
θανάτου ἀπλῶς ἠπειλήκει. ὁ δὲ Αγαμέμνων, καὶ ἄταφον ῥιφῆναι φησὶ τὸν θανόντα.
καὶ μηδέν τι αὐτῷ ἄρμιον γενέσθαι ἤγουν ἐπαρκέσαι, εἰς τὸ μὴ γενέσθαι κατάβρωμα
κυνῶν τε καὶ οἰωνῶν. ὅπερ ἔλεγε κύνεσσι καὶ οἰωνοῖσιν, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ιλιάδος εἶπεν ὁ ποιη
τής· Ισέον δὲ ὅτι καὶ ἐν ἄλλοις εὑρίσκεται ὁ ποιητὴς, πρὸ τοῦ πολέμου παρῳκηκότων δει
πνοποιουμένους αὐτοὺς ζραζώτας. ἔστι δὲ δεῖπνον, τὸ ἑωθινὸν ἄριστον ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὃ
κατ' ἀνάγκην πρὸ τοῦ δέοντος ποιοῦνται καιροῦ, ὡς δὴ ἐν τῷ πονεῖν σκηρίζοιντο τὴν τροφήν.
ὅθεν καὶ δεῖπνον τὸ διοῦτον πρωϊνὸν ἐμβρωμα λέγεται. ἐπί τε ἀνθρώπων ὡς τὸ, ἐρχε-
σθ' ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ἐπὶ ἀλόγων ὡς τὸ, οὗ δέ τις ἵπποισι δεῖπνον δότω. παρὰ τὸ δεῖν πο
νεῖν. δῆλον δὲ, ὅτι δεῖπνον καὶ τὸ πρὸς ἑσπέραν ἐλέγετο, ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ηκάβῃ.
καὶ ἀπλῶς δὲ πᾶσα τροφή. τὸ δὲ παρ' Αἰσχύλῳ, ἀρίστα δείπνα δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρία,
ἢ μάλιστα τρίτα κατὰ τοὺς παλαιούς, καθώς φησιν κρίνουσιν οἱ παλαιοί. οὐ δὲ μνησῆ
ρες γάρ φασιν, οὐ δὲ κύκλωψ, τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο. τοῦτο δὲ τούτου, ῥηθήσεται κἀ ἀλλα
χοῦ, ἔνθα καὶ τοῦτο δόρπου καὶ ἀρίστου λεχθήσεται· Ισέον δὲ καὶ ὅτι τὸ νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ
δεῖπνον ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα, ἐπαίχθη διὰ φυὴν πρός ζηνος τῶν παλαιῶν, ἐπί τινων δαι
τυμόνων ἑωθινῶν ἐν αὐτῷ τῷ τότε κινεῖν μεγάλας ἔριδας. ἔφη γὰρ ἐκεῖνος πρὸς τοὺ
διούτους τὸν ὁμηρικὸν ὄδιον σίζον, σκώπτων εἰς τὸ φιλόνικον. καὶ οἱονεὶ λέγων ὅλε ἔρχεσθε
ἐπὶ δεῖπνον, ὡς δὴ μάχην κινήσομεν. ὃ δὲ συντελεῖται ζα καὶ εἰς τὸ τὴν μέθην καλεῖ-
σθαι θώρηξιν ἀπὸ τοῦ κατ' ἀρχὴν ὦ μεγάλου καὶ ἡ παλήγοντος. ὡς τῶν μεθυόντων ἑτοί-
μως ἐχόντων, καὶ θώρηκας φορεῖν, καὶ ὅπλα αἴρειν ἐπὶ πληγαῖς. ὧν αἴνιγμα καὶ τὸ κε-
ρασφόρον ταῦρον ἐπονομάζεσθαι τὸν διόνυσον. καὶ μήν ζένες τὴν ῥηθεῖσαν θώρηξιν τοῦτο
ἧς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἀπὸ τοῦ ὁ μικροῦ καὶ τοῦ ἱ γεγράφοισιν, ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ θόρω τὸ πη
δῶ οὗ παράγωγον θορίσω ὡς φοινίσω δεδίσω, θοῦροι γὰρ καὶ ὁρμητίαι οἱ τῇ μέθῃ κά
ζηται, καὶ ποιητικῶς εἰπεῖν, θοῦριν ἐπιεμένοι ἀλκὴν, ἢ ἀπὸ τοῦ θορὸς τὸ ζωικὸν σπέρμα. φί
λοιφον γὰρ τὸ μεθύον. διὸ οὐ μόνον οἱ ὀχευτικοὶ σιλλικοὶ καὶ ἐπίτυροι τῷ διονύσῳ οἴνῳ
ἀνέκειντο, ἀλλὰ καὶ ὁ τὴν αἰσῶ ποτνιὰ πείσας. ὃς καὶ εἰς ἐπίθετον τῷ διονύσῳ ἔκειτο κα
θὰ γράφει Αθήναιος· Τὸ δὲ σωάγειν ἄρηα, ἀπὸ τὰ δύο στρατεύματα τὰ ἐναντία εἶρη
ται. ὧν σωαγομένων, ἡ μάχη ἀρτύνεται. ἄλλως γὰρ ῥήγνυσθαι ὁ πόλεμος λέγεται, οὐ
μόνον ἀπὸ ῥηξήνορός ζηνος, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς συμβολαῖς, τῶν μὲν ἐνταῦθα, τῶν
δὲ ἐκεῖ, καὶ ἄλλων ἀλλαχοῦ μαχομένων ἐρράγη γοῦν μάχη. καὶ συρρῆξαι καὶ ῥαγῆναι
πόλεμον φασὶν οἱ ῥήτορες. ἐναντίον δὲ τὸ ζυνάγειν καὶ τὸ διακρίνειν. πρωὶ μὲν δὴν ὁ βα-
σιλεὺς, πόλεμον σωάγειν θέλει. νυκτὸς δὲ ἐλθούσης, διακρινεῖ αὐτόν· Τὸ δὲ δοῦ δόρυ ἠ
ξάνθω δοῦ ἀοιδὸς θέλγω. δοῦ πολέμοιο μεδέσθω, ὡραΐσται κατὰ κάλλος ῥητορικὸν, συμ-
πλακέντων ἐνταῦθα δύο ἡμάτων πορικαλλῶν, ἐπαναφορᾶς τε καὶ πρισώσεως. ἔστι δὲ
ἐπαναφορὰ μὲν, τὸ εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν ἐπανιέναι. οἷον ἐνταῦθα εἰς τὸ δοῦ. τετράκις γὰρ

ἐν ἀρχῇ

σὺ κρὶ χῆ στίχων κεῖται τὸ δοῦ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ἰσρώσει τελαμών. ἰσρώσει δὲ ἵστησος. πάρισον δὲ, τὸ σὺ τῷ τέλει τῶν λέξεων ὁμοιοτέλευτον. οἷον τὸ ξηξάσθω. θεσθω. μεδέσθω. δόρυ δὲ, ναῦ μὲν τὸ πολεμικόν. ἄλλως δὲ δόρυ, ἁπλῶς πᾶν ξύλον. καὶ αὐτὸ τὸ σὺ δένδροις. ὡς τὸ οὐ γὰρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. γίνεται δὲ, ὥσπερ ξύλον ἀπὸ τοῦ ξύω, οὕτω δόρυ ἀπὸ τοῦ δέρω. ὁ καὶ τὸ ξύω δηλοῖ. ὅθεν καὶ ῥυπᾶσθαι τὸ ξέεσθαι, ἀπὸ τοῦ δόρυ δορύπω, καὶ συγκοπῇ ῥυπῶ. ἐντεῦθεν καὶ δορίδες, κατὰ ἄλιον Διονύσιον, μαχαιρικαὶ πράτεζαι. δήλον δὲ ἐνταῦθα, ὡς δόρυ ἠγέται οὐ τὸ ξύλον αὐτὸ, ἀλλ' ἡ σὺ ἄκρῳ σιδηρᾶ ἐστι δορατίς. λαχοῦσα ὡς μέρος τὸ καὶ αὐτὴ καλεῖσθαι δόρυ καλουμένη, σὺ κυριολεξία. καὶ αἰχμὴ, παρὰ τὸ αἷμα χέειν τῇ ὀξύτητι. ὅθεν ἡ γραφὴ τολμήσαιμι, αἰχμὴν ἕλκος εἴτε τὴν ὀξύτητα τοῦ σιδήρου, δι' οὗ οἰδήσους τετυφλωτο· Τὸ δὲ δοῦ δόρυ ἠξάσθω, οὐ δ' ἀσπίδα θέσθω, παροιμίαν ἐποίησε, τὸ ἐν δορὶ ἐν ἀσπίδι, ἐστὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πεφυκότι τι περιφανῶν· Τὸ δὲ αἷμα, νῦν μὲν σὺ νικῶς εἶπεν ὁ ποιητής. σὺ δὲ τοῖς ἑξῆς, πάνυ καινίως συνεζεύξατο τῷ ποιήσας. πλουτωτικῶς μάλιστα τῷ ὀνόματι χρώμενος κατὰ ἔθος οἰκεῖον. εἰωθε γὰρ πολλὰ τῶν σὺ νικῶν πλουτύνειν ὡς εἴρηται. ὅτι δὲ ἡ τοῦ αἵματος λέξις καὶ ἐστὶ ὁ πλοῦς λέγεται, καὶ ὅτι Ρωμαϊκὸν ἔστιν, καὶ ὅτι διαῤῥεῖ οὐ δὲ ὁμωνυμία σὺ τεῦθεν γίνεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ σοφοί. ἐστὶ μελεῖσθαι δὲ τῶν ὅπλων ὁ βασιλεὺς παραινεῖ. ὅτι τὸ χαλκώτου δεῖγμα καὶ τὸ τοιοῦτον, καὶ ὅτι τῶν ὅπλων ἀμελημένων, πολλοὶ πολλάκις οἱ πολεμιοὶ βλάπτονται. ἐκ τοῦ Νέστορος δὲ ὠφελημένος ὁ βασιλεὺς, μετὰ τὴν δημηγορίαν τακτικῶς λαλεῖ, ἵνα μὴ ἀκηδίσῃ καὶ αὐτὸς ποιεῖν ἐοικὼς δημηγορεῖν, οἷς οὔ τι μέλει πολεμικῶν ἔργα. διὸ μέμνηται πολεμικῶν· Τὸ δὲ ἀμφὶς ἰδὼν, αὐτὶ τοῦ κύκλῳ, ἤτοι πάντοθεν ἀπὸ τῆς ἀμφὶ περιθέσεως, οὕτω καὶ αὐτῆς δηλούσης σὺ τῷ, νῆσος ἀμφιῤῥύτη καὶ ἀμφίαλος. τὸ μέντοι ἀμφὶς φράζονται, σημασίαν ἑτεροίαν ἔχειν, ἐφαίνη πρὸ τούτων· Τὸ δὲ συγκρῶ κρίνεσθαι ἀρίστῃ, αὐτὶ τοῦ συνεῖναι καὶ ὁμοῦ εἶναι τῷ ἀρεϊ. καὶ ὡς ὑπ' αὐτῷ κριτῇ, τὸ μάχιμον ἔσχον μεταχειρίζεσθαι. ἢ καὶ ἄλλως τὸ, κρινώμεθα, αὐτὶ τοῦ συγκρινώμεθα. ἀναμιγώμεθα. συγχεώμεθα. οὗ τὸ ἀναπαλιν διακρίνεσθαί ὅτιν. ὡς κὴ ὅτε οὖν αἰπόλοις φησὶ τὰ αἰπόλια διακρίνῃν. καὶ ὡς ἡ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μῆλα ἀνδρῶν. ἐναντίον γὰρ τὸ συγκρίνειν καὶ τὸ διακρίνῃν, ἃ καὶ αὐτὰ γενικῷ ὀνόματι, κρίνειν λέγονται. οἷον συγκρῶ κρινώμεθα ἀρεϊ, αὐτὶ τοῦ συγκρινώμεθα. καὶ κρῖνε ἄνδρας, αὐτὶ τοῦ διάκρινε. καὶ ἕδωσον κρίνοντες, αὐτὶ τοῦ διακρίνοντες· Τὸ δὲ ἰσρώσει τελαμὼν ἀσπίδος, αὐτὶ τοῦ ὑφανθήσεται τῷ ἐκ τῶν σηθέων πολλῷ ἰσρῶτι. οὐ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τελαμὼν ἰσροῖ ὡς ὁ ἵστησος· Τελαμὼν δὲ ναῦ, λῶρος πλατύς, δι' οὗ ἡ ἀσπὶς αἰεφέρετο. διὸ κὴ ἀναφορὰς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο· ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι, οὕπω τότε πόρπακας εἶχον αἱ ἀσπίδες, ἀλλ' ἐκ τελαμώνων διῳκοῦντο, δικήντων ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. φανήσεται γὰρ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ κανόνιόν τε τὸ παλαιὸν εἶχεν ἡ ἀσπίς. οὕπω γὰρ ἐπενοήθησαν οἱ ναῦ χαλκοῖ πόρπακες, οἱ καὶ ὄχανα λέγονται. λέγεται δὲ καὶ ὁ τελαμὼν, ὡς καὶ ὁ τάλας ἀπὸ τοῦ ταλάω τὸ καρτερῶ. οἱονεὶ ταλαμὼν, ὁ καρτερικὸς καὶ βασακτικός. τὸ δὲ μ' ἀπὸ πολεοασμοῦ παραγωγοῦ ἔχει, ὡς καὶ ὁ πλαταμών. τελαμὼν δὲ ἀσπίδος, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων ἐρρέθη. ὧν εἷς καὶ ὁ τοῦ ξίφους. εἰ δέ τι καινὸν δοκεῖ τελαμῶνι βιούτῳ ὁμωνυμεῖν τὸν ἥρωα τὸν ἀβ αἰακοῦ, ἐνθυμητέον ὅτι καὶ ὁ Δοῦρις, ἀνὴρ ἱστορικὸς, εἰ καὶ μὴ ὁμωνυμεῖ, ἀλλ' ἔν παρωνόμασαι δόρατι· Ασπὶς δὲ ἀμφιβρότη, ἡ ἀμφὶ τὸν βροτὸν ἄνθρωπον. ἢ ἡ σπέρουσα ὅλον τὸν ἄνθρωπον. φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ βροτὸς σὺ ταῖς συνθέσεσι προσλαμβάνει τὸ μ'. οἷον τοξομίμβροτος. φασιμβροτος. κλεόμβροτος. εὐαρίμβροτος αἰχμή. πολυσόμβροτος ἀγορά. δίχα τοῦ ἀμφιβρότη. καὶ ἀβρότη ἡ νύξ. εὔξοον δὲ ἅρμα, οὐ μόνον τὸ οὖ ἐξεσμένον πρὸς κάλλος, ἀλλὰ κὴ τὸ ἄλλως πρὸς τέχνης ἀρετὴν ξεσθὲν, ἵνα συμμέτρως ἔχῃ πρὸς τὸ καλῶς ἐπὶ ζώων ἕλκεσθαι. χρέα γὰρ συμμετρίας πάντως καὶ ἅρμασι, τοῖς τε πολεμιστηρίοις, καὶ τοῖς

ἀναγωνίοις. τὸ δὲ πιταίνῃν, ἄχρηστον ῥῆμα, τῷ, καθάπερ οὐ χρηστὸν οὐ δὲ τὸ, τῷ τὸ λαμβάνω. ὃς οὖ καὶ κύκλωψ τὴν πίε οἶνον. ἐκ δὴ τοῦ πρωτέρου τῷ, παράγαγε, εἰ μοὶ, τένω ὃς οὖ τὸ τείνω. ὡς κτένω κτείνω καὶ ἔστι καὶ ὁ τένων, ἐκ τοῦ τένω. ἕτερον δὲ ταίνω ἀφ' διφθόγγου, ὡς ῥῶ ῥαίνω ἢ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πιταίνω. ὅθεν φίλον δαιμόνιον οἱ πιτάνες· Οτι προαναφώνησις τὸ, οὐ γὰρ παυσωλὴ ἔσαι οὐδ' ἰβαιὸν, εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μῆλος ἀνδρῶν. οὕτω γὰρ μέλλῃ διασκιδνάσθαι τὴν μάχην ὁ ποιητής. ἐκ πρωΐας τελουμένῳ ἕως νυκτός. καὶ ὅρα τὸ, διακρινέει μῆλος. μετ' ὀλίγα μὲν γὰρ ἡγεμόνες διακρινοῦσι λαοὺς ἀπολίων δίκην. ἡ δὲ μάχη, οὐχ ἁπλῶς ἀνδρας, ἀλλὰ μύρια διακρίνῃ ἀνδρῶν. ἰδία μὲν ποιοῦσα τοὺς νικῶντας, ἀφιστῶσα δὲ τοὺς ἡττωμένους·

Ως ἔφατ'· ἀρχεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα
Ακτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν
Προβλῆτι σκοπέλῳ. τὸν δ' οὔ ποτε κύματα λείπει
Παντοίων ἀνέμων, ὅταν εὖθ' ἢ εὖθα γένωνται·
Ανστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
Κάπνισάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο·
Αλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν αἰγιγενετάων,
Εὐχόμενος θανάτόν γε φυγεῖν, καὶ μῶλον ἀρῆος·
Αὐτὰρ ὁ, βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων
Πίονα πενταέτηρον ὑπερμενέϊ κρονίωνι·

Οτι ὥσπερ πρὸ τούτου τὴν ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔγερσιν τῶν ἑλλήνων καὶ κίνησιν, κύμασι τοῦ πελάγους ἐικασεν, εἶτα πάλιν τὴν ἐπαναστροφὴν, ὁμοίως κύματι πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, οὕτω καὶ νῦν τῶν ἀχαιῶν ἀναστάντων μετὰ τὰς δημηγορίας τῶν ἀριστέων, μέγα ἰάχειν αὐτοὺς φησιν. ὡς ὅτε κῦμα ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν προβλῆτι σκοπέλῳ, τόν δ' οὔ ποτε κύματα λείπει παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν εὖθ' ἢ εὖθα γένωνται. καὶ ὅρα ὅπως ἀφ' τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἐκ τῆς θαλάσσης δηλαδὴ, διαφόρους εἴληφε παραβολάς. ἦν δὲ αὐτῷ ἡ μὲν πρώτη δηλωτικὴ ὡς ἐρρέθη, τῆς τῶν ἐθνῶν καὶ φύλων κινήσεως. ἡ δὲ δευτέρα τῆς παλινδρομήσεως, καθ' ἣν συχνὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ τὰ κύματα βρέμουσιν. ἡ δὲ τρίτη αὖτη, μόνης τῆς ἰαχῆς καὶ τῆς βοῆς τοῦ λαοῦ. πολλαχοῦ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑφεξῆς, ἀφ' τῆς αὐτῆς ὕλης τεχνάσεται τοιαύτας τινὰς παραβολὰς, ποικίλος ὢν τοῖς φιλακροάμοσι θαυματλᾶ, καὶ κατὰ τὸν θρυλλούμενον τοῦ Αλεξάνδρου θειποκλήτορα, ὃς ἑνός τινος εἴδους, πολλὰ τεχνώμενος ἐδεσά. παραλαβὲ δὲ ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ ἀκτὴν ὑψηλὴν καὶ νότον, εἰς ἔμφασιν τοῦ μεγέθους τῆς ἰαχῆς. κῦμα γὰρ ὁ νότος ὠθῶν μέγα κατ' Ομηρον, καὶ ὑψηλῇ προσρήσσων ἀκτῇ, μεγάλην ἰαχὴν οἶδεν ἀποτελεῖν. προβλῆτα δὲ σκόπελον λέγει, λίθον προβεβλημένον τῆς θαλάσσης ὡς ἐν ἀνθρωπτηρίῳ, ὃς οὐ ἔστι πολὺν τόσον κατασκοπεῖν· Ιστέον δὲ ὅτι ἔστι ποτὲ τὸν σφοδρὸν ἄνδρα καὶ κινδύνοις ἀπερικλόνητον, τοιούτῳ προβλῆτι σκοπέλῳ εἰκάσαι. ὃν οὐ λείπει κύματα παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν εὖθα ἢ εὖθα γένωνται. τοιούτῳ δέ πως καὶ τὸν ἔλλιψας ὁ ποιητὴς ἀφομοιοῖ. οἷς ὡς θάλασσα δουλεύῃ καθὰ προερρέθη ἀνέμοις, οὕτω καὶ αὐτὸν δουλεύον ἴσας οἴσθα οὐ ταῖς βασιλικαῖς μόνον, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ταῖς τῶν γερόντων βουλαῖς, αἵτινες ἦσαν τὸ, φεύγωμεν. τὸ, μένωμεν. τὸ, μαχώμεθα. τὸ ἔρχεσθαι ἐπὶ δεῖπνον καὶ τὰ λοιπά. Ιστέον δὲ ὡς ἐπεὶ ἐκ τοῦ σκοπὸς γίνεται ὁ σκόπελος, λέγοιτ' ἂν καὶ σκοπιά. ἥδη δὲ, καὶ περιωπή· Οτι πολλαὶ τῶν λέξεων ἀπὸ συμφώνου ἀρξάμεναι, εἶτα ἐπὶ κατ' ἀρχὰς συμφώνου ἐκπεσοῦσαι, μένουσι πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. οἷον, καύχημα, αὔχημα. χλιαρὸν, λιαρὸν. χαῖα, αἶα. σμικρὸν, μικρὸν. σῦς, ὗς. οὕτω γοῦν καὶ σκεδάζω καὶ κεδάζω. οἷον, κεδασθέντες ἐπὶ νῆας. Φασὶ δὲ καὶ τὸ πήγανον οἱ παλαιοὶ, τοιούτῳ λόγῳ ἤγανον λέγεσθαι· Οὐ τὴν μὲν βασιλικὴν θυσίαν ὡς ἀξίαν λόγου ἀφ' ὧν βασι

λέα

λέα πολυλογεῖ, κατωτρόπα λέγων τί τε ἔθυσεν, ὅτι βοῦν δηλαδή. καὶ τίνι, ὅτι τῷ διΐ. διεσκύασε δὲ καὶ τὸ, ὅπως, καθὰ καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ τῷ ἀπόλλωνι θυσία γίνεται. τὴν δὲ ἑκάστου τῶν ἑλλήνων θυσίαν ἑστιτέμνων, οὐ δυσὶν ἕπεσιν ἑστιτρέχει. λέγων οὕτως ἑστὶ κεφαλαίου. κάπνισάν τε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνον ἕλοντο. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεὸς αἰειγενετάων. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐκάπνισαν, αὐτὶ τοῦ πῦρ ἀνῆψαν ἑστὶ θυσία τε καὶ ἑστὶ ἀναγκαίῳ δείπνῳ τῷ πρὸ τῆς μάχης ἐκ τοῦ παρακελουθοῦντος ῥηθέν. ἐπακολουθεῖ γὰρ τῇ τῶν ξύλων καύσει, κάπνος. πέφρασται δὲν ἐκ τοῦ πορρώτερον. τὸ μέντοι ἐγγύτερον παρ' Εὐριπίδῃ. οὐ τῷ, πῦρ τ' ἀνάψοισι θεοῖς, δύναται δὲ εἶν τὸ ἐκάπνισαν, καὶ αὐτὶ τοῦ ἔθυσαν. ἵνα λείπῃ ὅτι θύσαντες, εἶτα ἐδείπνισαν. δύοδοῖ δὲ τὸν βιοῦτον νοῦν, τὸ, ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν. καὶ τὸ, κνίσαν δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη πολὺ καπνῷ. καὶ οὕτω νοεῖτ' ἀντὶ τοῦ ῥηθὲν, αὐτὶ τοῦ κνίσαν ἀνήγαγον περιελισσομένῳ καπνῷ. εἶτον τὸν οὐρανὸν ἐκνίσωσαν θύμασι. Τὸ δὲ ἄλλος ἄλλῳ ἔρεξε, γέγονε μὲν ἀρχὴ παροιμίας τῆς λεγούσης, ἄλλα παρ' ἄλλοις καλά. δηλοῖ δὲ πολυκλήτους εἶν καὶ οὐ ἕλλωνας, καθὰ καὶ οὐ τῶν τρώων ἑστιούρους. καὶ θύειν ἕκαστον, πατρῴοις θεοῖς. τὸ γὰρ θεῖον φασὶ, φύσει μὲν, εἶ. θέσει δὲ, πολλά. ὠφελιμώνως δὲ καὶ Εὐριπίδης ἐξ Ομήρου, εἶπεν. ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μέλοι. Τὸ δὲ ἔρεξεν, ἀδίπλωτον ἔχει τὸ ῥ κατὰ συνίζησιν κλίσιν, ἧς τὸ μέτρον ἐδείχθη, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων γίνεται πολλαχοῦ. ἀπλοῦς δὲ ἀνὴρ, διπλασιάζει καὶ αὐτό. Ιστέον δὲ ὅτι τρῶες οὐ τοῖς ἑξῆς, οὔτε δειπνίσασιν, οὔτε θύσασιν, ἐξὸ τὴν δηλωθησομένην κατέπεξιν. τάχα δὲ καὶ ἐκεῖνοι, κατὰ τὸ σιωπώμενον πεποίηκασιν οὕτω πρὸ τῆς ἑκτάξεως. Αἰειγενέται δὲ, ἢ ὧν τὸ γένος ἀεὶ διαρκεῖ, ἢ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησίν, αἰεὶ ἐόντες. λέγεται γὰρ παρὰ τῶν παλαιῶν, ὅτι οἱ ἴωνες τὸ εἶν, γενέσθαι φασίν. ὅθεν αἰειγενέτης ὁ ἀεὶ ὤν. Ιστέον δὲ ὡς οὐ μόνον ἐξὸ τὸ κατεπεῖγον σύνταῦθα τοῦ δείπνου, δύτελῆ τὰ θυόμενα τῷ τε δήμῳ καὶ τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐπειδὴ οὐ πολυτελῶς διεχειρίζοντο τὰ τῶν δυωχιῶν οἱ παλαιοί. διὸ σκώπτων Ανάξανδρος ἔφη. τί δ' ἂν ἔλλωες μακροτράπεζοι φιλοτρώγες δράσειαν. οἱ δέ γε ὕσδρον, εἰς χάος τρυφῆς καθῆκαν ἑαυτούς. καὶ ὁ μὲν ὁμηρικὸς δύρυκρείων, αὐταρκεῖται καθὰ εἰρήσεται, βοῦν σῖα κατακόψας ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἀρίστοις. οἱ δὲ ζῆς ὑσδρογενέσι, τῷ βασιλεῖ τῶν περσῶν, χίλια φασὶν ἱερεῖα τῆς ἡμέρας κατεκόπτοντο, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται πλατύτερον. Οτι διάφορος καὶ ἡ δύχη, τῷ τε πλήθει καὶ τῷ βασιλεῖ. τῶν μὲν γὰρ ἕκαστος σὺν τῷ θύειν, ἧν δύχόμενος θανάτου τε φυγεῖν, καὶ μῶλον ἄρεος. ἀγαπητὸν ἡγούμενος μόνον τὸ ζῆν. ὁ δὲ βασιλεὺς μεγάλα δύχόμενος, ὡς ῥηθήσεται ἀκολούθως οἷς τὸν ὄνειρον ἤκουσε, μὴ δῦναι τὸν ἥλιον δῦχεται, πρὶν αὐτὸν τήν τε τροίαν ἑλεῖν, καὶ τὸν Εκτορα ἀνελεῖν. οὐ γὰρ ἀρκετὸν βασιλεῖ ζῆν, εἰ μὴ καὶ δύκλεως. σύνθα οὐδὲ τοῦ στρατοῦ ὑποδύχεται, οἷα λαθόμενος ἐξὸ τὸ σὺν μόνον εἰς νοῦν ἔχειν τὸ καταστρέψαι τὴν Ιλιον. μῶλος δὲ ἄρεος, ἡ κακοπάθεια ἐκ τῆς μόλις, ἐκταθείσης τοῦ ο. ἢ πρὸ τοῦ μὴ καὶ τὸ, ὅλος, μόλος ὁ μὴ τὴν ὁλότητα φυλάττων ζῦ στρατῦ. καὶ κατὰ κράσιν μῶλος. ὡς δύνημα δῶμα. σιγηστὴ, σιωπή. σόσομαι, σώσομαι. ὀγδοήκοντα, ὀκδώκοντα. τὸ ἥμισυ, τὤμισυ. μάλιστα δὲ ὡς μόρος, μῶρος παρ' ἀπλοῖς. ὁ πρὸ τοῖς ὕσδρον ὀξυτόνως μωρός. καὶ ὅρα ὅτι σύντελὲς μῶλος ἄρηος ὄδί. τὸ δὲ μῶλος ὁ πόλεμος, ἐλλιπῶς λέγεται. ὅτι δὲ τὸ ἄρηος προϋπάρχει δῦθεῖα ὁ ἀρεις, ῥηθήσεται σὺν τοῖς ἑξῆς. Οτι βοῶν ἱέρδυσεν Αγαμέμνων τῷ διὶ πόνα πενταέτηρον. ὡς βασιλῆς βασιλεῖ ζῶον βασιλικόν. ὡς τελείῳ φασὶ τέλειον. ὡς μέγα, μείζῳ. ὡς δύνα τῷ, ἀκμαῖον. ἀκμάζει γὰρ ὁ πενταέτηρος βοῦς. ὅπου γε Ησίοδος καὶ οὐ σύναετήρους, ἀρίστους εἰς ἐργασίαν γῆς λέγει. καὶ ἥβης μέτρον ἔχειν φησί. καὶ Αριστοτέλης δὲν ἰσορίζας ἀκμάζειν μάλιστα τὸν βοῦν πενταέτη ὄντα, λέγει ὀρθῶς πεποιηκέναι τὸν Ομηρον, βοῶν ἄρτενα πενταέτηρον. φησὶ δὲ καὶ τὸ, βοὸς σύνεώροιο, ταῦρον δύνασθαι. παράγωγον δὲ ἐκ τοῦ πενταετὴς, ἢ πενταέτης ὁ πενταέτηρος. ὡς μὴ ἐκ τοῦ σύναετὴς, ὁ σύναέτηρος.

Κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀρίστους παναχαιῶν.
Νέστορα μὲν πρώτιστα, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύω, καὶ Τυδέος υἱόν.
Ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διὶ μήτιν ἀτάλαντον.
Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Ἤιδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐτόνειτο.
Βοῶν δὲ πολισήγοντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
Τοῖσι δ' ἐπευχόμενος, μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων.

Ὅτι σὺ ταῦθα φανερῶς δηλοῖ τίνας σὺ τῷ προβουλίῳ γέροντας ἔφη ὁ ποιητής. ὅτι δηλα δὴ τοὺς ἀρίστους. φησὶ γὰρ κίκλησκε δὲ γέροντας. ἢ οὐθὶς ἐπάγει ἀρίστους παναχαιῶν. Νέστορα μὲν πρώτιστα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα. αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύο καὶ Τυδέος υἱόν. ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσσῆα διὶ μήτιν ἀτάλαντον. αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. ὅρα δὲ ὅτι καὶ νῦν γέροντας εἰπὼν, οὐ πάντας καθ' ἡλικίαν ἀπηριθμήσατο γέροντας. οὔτε γὰρ οἱ Αἴαντες, οὔτε ὁ τοῦ Τυδέως Διομήδης γέροντες. λέγει τοίνυν γέροντας ἐκ μέρους καὶ τούτους ὡς σὺ τίμιους, οὓς καὶ ἀρίστους ἐνόμαζε παναχαιῶν. καὶ ἴδε ὅτι καὶ τὸν Νέστορα δῆς ἀρίστευσι συγκαταλέγει. οὐχ ὅτι νῦν τοιοῦτος ὄντι, ἀλλ' ὅτι ποτὲ ἦν. ἢ καὶ ἐκ μέρους καθά που καὶ πρὸ ὀλίγου εἴρηται. ὡς γὰρ οἱ Αἴαντες καὶ ὁ Διομήδης οἱ νέοι καὶ ἀρίστευς γέροντες λέγονται διὰ τὸν ὡσὰν αὐτοῖς τοιούτοις τὴν ἡλικίαν, οὕτω καὶ οἱ τῷ χρόνῳ γέροντες, ἀρίστευς διὰ τὸν ὡσὰν αὐτοῖς ἀρίστοις τὴν χεῖρα καὶ ἀνδρικούς. κικλήσκῃ δὲ πρώτιστα μὲν τὸν Νέστορα, δία πρὸ βραχέος δυδομηκοντα, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπαινεθέντα. ὡς ἀγορᾷ νικῶντα πάντας ἀχαιούς. ὡς γὰρ ὁ Νέστωρ φιλοβασιλεύς, οὕτω φιλονέστωρ ὁ βασιλεύς. καὶ ἄλλως δὲ ὡς εἰκὸς κατά τι ἔθος παλαίτατον, καθ' ὃ καὶ ἐν Λακεδαίμονι ὁ πρεσβύτερος ἠγεῖτο φασὶν ἐν τοῖς συσσιτίοις, ἐπὶ τὰς κλίνας, εἰ μή τινα ἕτερον ὁ βασιλεὺς προκαλέσαιτο. εἶτα τὸν Ἰδομενέα, ὡς καὶ αὐτὸν καθ' ἡλικίαν πρεσβεῖον ἔχοντα. καὶ ὅτι καὶ συγγενὴς τῶν βασιλέων ἦν. καὶ ὅτι καὶ τῶν νησιωτῶν ὁ δυνατώτατος ἦν. ὀγδοήκοντα νῆας ἔχων συμμαχούσας τοῖς ἕλλησι. καὶ ἄλλως δὲ καθ' αὑτὸν ἀνδρεῖος, ὡς ἐν τοῖς μεταταῦτα δηλωθήσεται. τρίτον δὲ τὸν μέγαν Αἴαντα, ὃς τῶν ἑλλήνων ἄριστος ἦν. δεύτερος ἥκων εἰς ἀνδρίαν μόνου τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται. τέταρτος ὁ μικρὸς Αἴας ὁ Λοκρός. ἀεὶ τῷ μεγάλῳ καὶ συμπαρομαρτῶν ἀφ' ἡλικίας ὡς λεχθήσεται κατὰ καιρόν. καὶ σωεκφωνούμενος τοῦτο τοῦ ποιητοῦ, πάνυ γὰρ φανίως ἀλλήλων διηρημένοι που δύρεθήσονται. τὰ πολλὰ δὲ ἐνόντες ἀλλήλοις ἰσορροθήσουσι. διὸ ἐν τοῖς πολέμοις ὁμοῦ ὄντες καὶ ἀλλήλων ἀχώριστοι οἷα θυμὸν ἔχοντες ἴσον κατὰ τὸν ποιητὴν, ὁμοῦ καὶ κικλήσκονται εἰς τὸ βασιλικὸν συμπόσιον. ὡς τοῦ ἴσου θυμοῦ καὶ τῆς ὁμωνυμίας ἀδιαστάτους ποιούντων αὐτούς. πέμπτος ὁ Διομήδης. ὃς τέταρτος ἂν ἦν, εἰ μὴ ὁ Λοκρὸς ἀφῃρεῖτο τὴν ὁμωνυμίαν συγκατελέγη τῷ μεγάλῳ Αἴαντι. ἀνδροφόνατος γὰρ ὁ ἀνὴρ. ἔτι δὲ καὶ σὺ δημηγορίας ὑποφέρῃ τῶν ἡλικιωτῶν, ὡς αὐτά που τὰ ἔργα δείξουσιν. ἕκτος ὁ Ὀδυσεύς. οὐχ ὡς πάντων τῶν περιθμηθέντων ἥττων. πῶς γὰρ ὁ βουλαῖς τ' ἀγορῇ τε ἀρχὸς ἀγαθὰς πολέμου τε κρύοντος. ἀλλ' ὅτι τοῦ Νέστορος προτεταγμένου βασιλικῇ χάριτι, οὐ θέλῃ ὁ ποιητὴς αὖτις δυοῖν δευτερεῖον τῷ Ὀδυσεῖ, ὃν αὐτὸς καθὰ καὶ πρὸ μικροῦ εἴρηται, οὕτω πολλοῦ λόγου ἀξιοῖ. πολλῷ δὲ πλέον, οὐ δὲ τρίτον αὐτὸν ἢ ἑφεξῆς ἀριθμεῖ, ἀλλὰ δεύτερον, ὡσὰν τοῖς ἄλλοις ποιεῖ. αὐτὸν δὲ κατὰ βασιλικὴν γνώμην, τελευταῖον τίθησιν οὐκ ἀφχίνων τῇ τάξῃ. τίς γὰρ ἂν ὕστατον οἰηθείη τῶν γερόντων εἶναι τὸν Ὀδυσέα, ἀλλὰ μᾶλλον ἀμφίεισον οὕτως αὐτὸ πρωτεῖον ποιῶν. οἱ γὰρ ἕκατοι τόποι, ἔστιν οὓς τῶν ἀρίστων εἰσί. καθὰ καὶ τὸ ναυσάθμου σὺ μὲν ἄκρον μέρος ὁ Αἴας εἶχε. θάτερον δὲ Ἀχιλλεύς, οἱ τῶν ἑλλήνων ἄριστοι. οὕτω γοῦν κἀνταῦθα τοὺς ἀρίστους Νέστορά τε καὶ Ὀδυσέα, ἑκάτερος ὁ βασιλεὺς μὲν συνεκαλέσατο. ὁ δὲ ποιητὴς, ἠρίθμησε. καὶ οὐκ ἦν ἄλλη τάξις σεμνοτέρα τῷ Ὀδυσεῖ, τὸ

πρωτείου

πρωτείου δεδομένου τῷ Νέστορι. καὶ ἄλλως δὲ ὁ Αγαμέμνων οὐκ ἀτίμως αὐτῷ προσφέρεται κλίσεων ὕστερον. φησὶ γὰρ αὕτη ἀσχολίας καὶ ποσοδῆς συμποσιακῆς πρὸ τῶν ἄλλων σὺ λόγῳ πιθέναι, σὺ μὴ πάντως γνησίοις καὶ οἰκειακοῖς. σὺ μὲν γὰρ τοιούτοισ', σὺ δευτέρῳ καὶ παρέρῳ πιθέσθαι. εἰδότας ὅτι φύσει τὴν οἰκειότητα ἔχουσι. σὺ δὲ ξένους, σὺ πρώτοις ἄγομεν ὡς ἐν εἰδεῖσι λόγου ἀξιούμενοι. οὕτω δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς νῦν ὡς πάνυ οἰκειακὸν παρεῖδε τὸν Οδυσέα. τὸν δέ γε ἀδελφὸν, οὐ δὲ ἐκάλεσεν, ὃς αὐτῷ πάντων πολὺ δή ποθεν φίλτατος ἦν. ἀλλὰ εἰδὼς ἐκεῖνος ὅτι ἐποιεῖτο ὁ ἀδελφὸς, τουτέστιν εἴργει πολλὴ θυσίαν, αὐτόματος ἦλθεν. ἤδεε γάρ φησι κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐποιεῖτο. σὺτω δὲ φασιν οἱ παλαιοὶ ὡς διδάσκει Ομηρος, οἷς οὐ δεῖ καλεῖν σὺ συμποσίῳ, ἀλλ' αὐτομάτοις ἰέναι. δῆλον γὰρ, ὡς οὔτε ἀδελφὸν οὔτε γονέας κλητέον, οὔτε γυναῖκα οὔτ' εἴ τις φασὶν ἰσοτίμοις πινασὶ δύτοις ἄγει. καὶ γὰρ λὺ ψυχρὸν εἴη καὶ ἄφιλον. εἶτα φησὶν ὁ Αθήναιος ὅτι, καίτοι τινὲς σίγην προσέθεσαν τὴν αἰτίαν προστεθύντες. ἤδεε γὰρ ἀδελφεὸν ὡς ἐποιεῖτο. ὥστερ δέον ὂν καὶ αἰτίαν εἰπεῖν δι' ἣν ἀδελφὸς αὐτόματος λὺ ἦκοι πρὸς δεῖπνον. καὶ Δημήτριος δέ φησιν ὁ Φαληρεὺς, ἐπαρίστορον τὴν τὸ σίγην τούτου παραλαμβάνειν οἶδε. καὶ οὕτω μὴ αὐτόματος πρέβαλεν ὁ Μενέλαος τῷ δείπνῳ. εἰ δὲ Οδυσσεὺς ὁ ἕκτος κλιθεὶς ἄτιμος, πολλῷ πλέον ὁ ἀδελφὸς ὁ μὴ δὲ κλιθεὶς ὅλως. ἀλλὰ μὴν οὐδέτερον. ἤγουν οὔτε ὁ ἕκτος ἄτιμος, οὔτε ὁ ἕβδομος. ὅρα δὲ ὅτι ἕκτον τάξας ὁ ποιητὴς τὸν Οδυσέα ἤτοι ἔλαττον σὺ τοῖς κλιθεῖσι, σεμνύει αὐτὸν ἐτερῶς καὶ ὑποῖ τῷ ἑπομένῳ. εἰπὼν διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. καὶ δείξας σύτεῦθεν αὐτὸν οὐδὲν ἀπεοικότα τῷ πρώτου Νέστορος. μὴ δὲ ἔλαττον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἄκρον ζυγὰ, καθὰ καὶ ὁ Νέστωρ. καὶ κατὰ μὲν τὸν βασιλέα, ἕκτον τῇ κλίσει. κατὰ δὲ τὸν Ομηρον, πρώτισον τῇ τῆς φρονήσεως ἀρετῇ, καθ' ἣν ὡμοίωται τῷ ὑπάτῳ διί. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸν μὲν Οδυσέα ὡς ἐρρέθη, ἐπήνεσε. τὸν δὲ Ιδομενέα, προσεῖπεν ἄνακτα. σὺ δὲ λοιποὺς τέσσαρας, ψιλῶς οὕτω κατ' ὄνομα προήνεγκε. τὸν δὲ Μενέλαον, βοὴν ἀγαθὸν εἶπεν. Εκ δὲ τῆς παναχαιῶν, ὕστερον οἱ πανέλληνες εἴρηνται. καὶ τὸ πανελλήνιον. ὥστου καὶ τὸ πανιώνιον. ὁμοίου δὲ τύπου τοῖς πανιωνίοις καὶ τὰ παναθήναια ἡ ἑορτὴ, ὡς καὶ τὰ παμβοιώτια. Αὐτόματος δὲ, ὁ αὐτόκλητος καὶ ἀφ' ἑαυτῆς μεμαὼς ἤτοι προθυμούμενος ἐλθεῖν. οἱ δὲ νεώτεροι αὐτόματα τὰ κατὰ τύχην φασὶν, ἐκ τῆς μάτην. ὡς αὐτὰ μάτην οὕτω γινόμενα. καὶ ὡς ἔτυχεν ὅπερ σύταῦθα οὐκ δύσυμβίβαστον. πῶς γὰρ αὐτόματος καὶ κατὰ τύχην ἦλθεν ὁ εἰδὼς ὅτι ἐποιεῖτο ὁ ἀδελφός. ἡ δὲ τοιαύτη σύνοια, καὶ τὰ πρὸ τοῖς μηχανικοῖς ὠνόμασεν αὐτόματα. ἐκ δὲ τῆς αὐτόματος ἦλθεν ὁ ἀδελφὸς Μενέλαος, παροιμία ὕστεροις ἐπενοήθη, τὸ, ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλους ἢ ἐς φίλων, φίλοι. Ο δὲ ἀδελφεὸς, πλέονασμὸν ἔχει τῆς ε. ὁ ποιῶν καὶ ὁ κενεός. ἴσως δὲ καὶ ὁ κελεὸς, ὡς ἀπὸ τῆς κέλω. Βοὴν δὲ ἀγαθὸς, ὁ πολεμικός. βοὴ γὰρ ἐκ τῆς παρακολουθούντος, ἡ μάχη. ὥσπερ καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς αὔω τὸ βοᾶ καθὰ καὶ προείρηται, καὶ φύλοπις ἐκ τῆς ὀπὸς ἤτοι βοῆς τῶν φύλων. ἢ βοὴν ἀγαθὸς, ὁ εὐρυβόας. ἀρετὴ γὰρ καὶ ὄπτωρ στρατηγοῦ. καὶ χρήσιμον σὶ μάχαις τὸ μεγαλόφωνον. μήπω γὰρ φασὶ βάλωσιγγος εὑρεθείσης, τῇ βοῇ διώκων οἱ παλαιοὶ τὰς τῆς μάχης ποιήσεις τε καὶ ἀνακλίσεις. καὶ ἱστοροῦνται πολλοὶ τῶν στρατηγῶν, ἐπαινεῖσθαι καὶ τῆς εὐρυφωνίας. ἔτι δέ φασι καὶ σημεῖον θαρσοῦς τὸ βοᾶν. ἡ γὰρ δειλία θραύουσα τὸ πνεῦμα, εἰς ἀφωνίαν καθιστᾷ, καὶ βαμβαίνειν ποιεῖ. διὸ πολλαχοῦ σὺ ἥρωας ὁ ποιητὴς βοῶντας παρεισάγει οἷον, σμερδαλέον δ' ἐβόησε. καὶ ἠϋσε διαπρύσιον. καὶ βοὴν ἀγαθοὺς ἀποκαλεῖ τόν τε Εκτορα, καὶ τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Διομήδην, καὶ ἄλλους ἀνδρείους. τὸ μέντοι δειλαῖ, ταρβεῖν λέγεται. καὶ ἡ δειλία τάρβος, παρὰ τὸ ταράττεσθαι τὴν βοὴν τοῖς δειλοῦσιν.

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,

Πρίν με καταπρηνὲς βαλέειν πριάμοιο μέλαθρον
Αἰθαλόεν. πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα·
Εκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι,
χαλκῷ ῥωγαλέον. πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
Πρηνέες εἰν ἀγυιῆσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν·
Ως ἔφατ'· οὐ δ' ἄρα πω̣ οἱ ἐπεκραίαινε κρονίων·
Αλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ. πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν·
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν,
Μηροὺς τ' ἔκτεταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν
Δίπτυχα ποιήσαντες. ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
Καὶ τὰ μὲν, ἄρ' ὀχίζησιν ἀφύλλοισι κατέκαιον·
Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες, ὑπείρεχον ἠφαίστοιο·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἔκαιε, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίσυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ωπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα·
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ'. οὐ δέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς, ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ατρέος υἱὲ κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνον,
Μηκέτι νῦν δηθ' αὖθι λεγώμεθα, μηδέ τι δηρὸν
Αμβαλλώμεθα ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει·
Αλλ' ἄγε κήρυκες μὲν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λαὸν κηρύσσοντες, ἀγειρόντων κατὰ νῆας·

Οὕτω μεγαλοπρεπὴς ἡ σὺ τῇ κατὰ σύγκλητον θυσίᾳ ἐκβοηθεῖσα τοῦ βασιλέως δύχῃ. καὶ τῇ τοῦ ὀνείρου ἀγγελίᾳ συντρέχουσα. φησὶ γὰρ. ζοῦ κύδιστε. μέγιστε. καλλινεφές. αἰθέρι ναίων, μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, πρίν με καταπρηνὲς βαλέειν πριάμοιο μέλαθρον αἰθαλόεν. πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι χαλκῷ ῥωγαλέον. καὶ τὰ ἑξῆς. τὸ δὲ ῥῆμα τῆς δύχῆς, ἀπὸ τοῦ, κατὰ ἔλλειψιν. σὺ γὰρ τῷ μὴ πρὶν τὸν ἥλιον δῦναι, λέγεις τὸ δός. ἢ ποίησον. ἢ δύχομαι. ἢ τι τοιοῦτον. μὴ εἰσὶ τοιαῦτα μὴ ἕτερα ῥήματα δύκτικὰ πρός τε ἄλλους μὴ πρὸς τὸν ποιητήν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἔστι καὶ παρὰ Ηροδότῳ ῥῆμα τὸ ὅμοιον δύχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη. Δαρεῖος δύξατο ἀνθρώπῳ εἰς οὐρανὸν ἀφεὶς ὀϊστὸν καὶ τὸν ἀέρα βαλὼν, ὦ ζοῦ γενέσθαι μοι Αθηναίους τίσασθαι. σωφρονεστέρα δὲ πολλῷ ἡ τοῦ Ομηρικοῦ βασιλέως δύχή. ὅτι δὲ λέγεται ῥήματος συνταῦθα ἡ βασιλικὴ δύχή, οἷον τοῦ, δὸς ὡς ἐρρέθη, καὶ σὺ τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ δηλοῦται. ὅπου φησὶ δὸς ἀμφιθίμονον δῦναι δόμον ἀϊδος εἴσω. συνταῦθα γὰρ συντελῶς ἥνυκται. τὸ δὲ ζεῦ κνέφας ἐλθεῖν ἤγουν ἐπιτελεῖν σκότος, περιλοτίμηται καὶ ἐνταῦθα ῥηθῆναι. οἷα ζεύτερον τῷ, ζεῦ δῦναι ἥλιον. ἐπεὶ καὶ σοφιστὴς ἡλιακοῦ φωτὸς ἡ νύξ. τὸ δὲ πρηνὲς, καὶ ζεῦ ἐμψύχων λέγεται. φησὶ γοῦν κατωτέρω ὅτι πολλοὶ πρηνέες ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν. γίνεται δὲ, ἀπὸ τοῦ παραυδύειν. ἢ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀπὸ τοῦ προνενυκέναι. δύο δὲ τούτων αὐτικειμένων πρανοῦς καὶ ὑπτίου, κυρίως πρανὲς λέγεται, τὸ πρόσω ζεῦ πρόσωπον. ὕπτιον δὲ τὸ ἀνάπαλιν. λέγεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἡ πρανές. ἀφ' οὗ καὶ πρανίξαι, τὸ ζεῦ πρόσωπον ῥίψαι, εἴτε ἄνθρωπον εἴτε καὶ πόλιν. παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν ὕστερον νικᾷ πρανὲς λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ α', ὡς ἀπὸ τοῦ πραυδύειν, ἢ μᾶλλον πραυέειν ὅ ὅτι καλυμβᾷν. ἐπεὶ καὶ παραυέουσιν οἱ πρηνεῖς κείμενοι. λέγεται δὲ

μεταφορικῶς πραυλὶς, καὶ ὁ κατάντης τόπος. ὅθεν καὶ πρόοιμία τὸ σφαῖρα κατὰ πρανοῖς. Ισέον δὲ ὅτι τὸ κατὰ πρῶνες βαλέειν πριάμοιο μέλαθρον ἀλλαχοῦ παραφράζων ὁ ποιητὴς, ἡμίσεα φησὶ τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου. ἤγουν κλιθεῖεν κάτω πεσεῖν. ἀφορίσει δὲ αὖ τις, ἐπεσβὰν καταπέσοι τεῖχος ἐκ τοῦ ὀρθοῦ οἷον τὸ τῆς τροίας, τί τὸ διάφορον τοῦ πρανὲς αὐτὸ πεσεῖν, ἢ ὕπτιον. εἰ μὴ ἆρα ὅτι τὸ ὕπτιον δύφημότερον τοῦ πρανοῖς. τὸ γὰρ ὑπτιάζειν, οἱονεὶ ἀναισχύντως μᾶλλον λέγεται. μάλιστα δὲ δύφυὲς εἰπεῖν, ὅτι δύχεται ὁ βασιλεὺς τὴν τροίαν καταβαλεῖν, οὐκ ἐκ πολυπόνου πολιορκίας τῆς ἔξω καὶ αὐτιπρόσωπου. ἀλλ' ἐκ τῶν ἔσω καὶ οἷον εἰπεῖν κατὰ νώτου, κατὰ κράτος ἁλοῦσαν. πάντως δὲ πρόπυργον πόλεως τὸ ἔξω προφαινόμενον. ὃ ἐκ μὲν τῶν ἐκτὸς ἀναιρεῖν, ὕπτιον ποιεῖ. ἐκ δὲ τῶν ἔσω ῥιφεὶ, πρανὲς κεῖται. ὅπερ τάχα καὶ ἔπαθεν ἡ τροία ῥᾳδίως καὶ ἀρχηγὸ δόλῳ ἁλοῦσα ὡς προγέγραπται. οὕτω γὰρ ὅτε δύξειεν ἄν που ἡ ἐκάβη πρανέα ζωὰ ποιεῖν, οἱονεὶ ἀτιμίᾳ ἐκείνου ἡ δύχη. ἵνα μὴ κατὰ σθένος πλησιεὶς, σύτιμος ποίοι μαχόμενος. ἀλλὰ φόβῳ κείσεται πρηνής. ἐκ τῶν ὁποίοις παθῶν τὴν πλησμονήν. ὅρα δὲ ὅτι Αλεξάνδρου μὲν ἢ τινος ἑτέρου τῶν τρώων, οὐδεμία μνεία τῷ βασιλεῖ. Πριάμου δὲ μόνου καὶ Εκτορος καθ' ὧν μάλιστα θυμοῦται, ὡς δυναμένων μὲν, μὴ λυόντων δὲ οἱ δίκη τὸν πόλεμον. διὸ μὴ δὲ τῆς τροίας μνησθεὶς, τὸ τοῦ Πριάμου μέλαθρον καταβαλεῖν δύχεται. καὶ θύρετρα δηΐου πυρὸς ἤγουν πολεμικοῦ πῆσαι. Ἀλεξάνδρους δηλῶσαι ὡς ἀπὸ μέρους, τὴν μὲν τῶν τρώων ἀπώλειαν, δηΐ δ' Εκτορος. τὴν δὲ τῆς πόλεως, δηΐ τοῦ οἴκου τοῦ Πριάμου. λέγεται δὲ μέλαθρον μὲν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ ὁ ὄροφος. ἡ τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον. ὃ φασι καλεῖται ὑπόδρομον. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι αἰθομένου πυρὸς καπνῷ. ἐκ δὲ τούτου, καὶ ὁ ὅλος οἶκος, μέλαθρον. ὥσπερ καὶ ἀπὸ ἑστίας τῆς τοῦ πυρὸς ὡς ἐκ μέρους, ἑστία τὸ ὅλον οἴκημα. αἰθαλόεν δὲ, ἡ τὸ αἰθαλοῦσθαι, ὃ φασιν οἱ παλαιοὶ, ἡ τὸ διαφανὲς καὶ λαμπρόν. αἴθω γὰρ, οὐ μόνον τὸ καίω, ἀλλὰ καὶ τὸ λάμπω. ἀκριβέστερον δὲ τὸ πρῶτον, οὗ πρῶτεσιν ἡ αἰθάλη. οὐ τέφραν δηλοῦσα κατά τινας, ἀλλὰ μάλιστα, εἶδός τι καπνώδους ἀναθυμιάσεως ἐκ πυρός. ὁποία καὶ ἡ ἐκ τῶν καιομένων λίθων. πῦρ δὲ δηΐον λέγει, πρὸς διασολλὼ τοῦ θυπτικοῦ φασὶ καὶ θείου. καὶ τοῦ γαμηλίου, καὶ τῶν βιούτων. τοῦ δὲ θύρετρα ὁ τύπος, κατὰ τὸ τρέτρα ὁ δηλοῖ τὰ τρύπανα. ῥωγαλέον δὲ ἀπὸ τοῦ ῥήσσω. οὗ μέσος παρακείμενος ἔρρηγα καὶ τροπῇ τοῦ ἡ εἰς ω, ἔρρωγα. ὃ δὲ οὗ καὶ διερρωγὸς ἱμάτιον καὶ χιτὼν ῥωγαλέος. χιτὼν δὲ, ὁ πολεμικὸς θώραξ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ εἰματισμοῦ. ἐπεὶ καὶ ὅπλα εἰδύεσθαι φαμέν. πρῆξαι δὲ τὸ καῦσαι, ἀπὸ τοῦ πυρὸς πυρόσω. οὗ συγκοπέντος εἰς τὸ πρῶ, παράγωγον τὸ πρήθω. ὃ δὲ οὗ καθ' ὑπόθεσιν ἢ συσολλὼ, τὸ πόρθω. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος πυρῶ, παράγωγον τὸ ἐμπυρίζω. ὥσπερ καὶ τοῦ πρῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τὸ ἐμπιπρῶ, καὶ τὸ ἐμπίπρημι. Οτι ὀδὰξ λάζεσθαι τὴν γῆν ἤγουν λαμβάνεσθαι τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ δάκω δάξω δάξ. ἢ καὶ ὡς λίγω λίξω. λὶξ καὶ λαξ, οὕτω δάκω δήξω δὴξ καὶ δαξ. ἢ κατὰ πλεονασμὸν, ὀδάξ. δηλοῖ δὲ τὸ δάκνειν τὴν γῆν οἱ πεφονευμένοις οἱ τῷ σφαδάζειν. τινὲς δὲ ὀδάξ, αὐτὶ τοῦ μὲτὰ τῶν ὀδόντων. λάζεσθαι δὲ, οὐ μόνον αὐτιπατικῇ συμβιβάζεται. οἷον ὀδαξ λαζοίατο γαῖαν. ἢ λάζετο δ' ἔγχος, ἀλλὰ καὶ γενικῇ. οἷον ἀλλ' αὐτιλάβου καὶ πόνων οἱ τῷ μέρει. παράγωγον δ' ὀδαυτὸς, τὸ λαξύω λάξυμι. ὃ δὲ οὗ ἢ παρ' Ευριπίδῃ τὸ, γηραιᾶς χειρὸς προσλαξύμναι. μετοικοῖς δὲ τὰ τοιαῦτα βύαρεστεῖ. ἄλλως δὲ πλεοναζοισῖν, αἱ ἐκ τοῦ λαβεῖν κινήσεις.

Σημείωσαι δὲ ὅτι σύταῦθα ὤρθωσεν Ομηρος εἰς κοινὸν διάλεκτον, τὴν αὐτικὴν τοῦ βασιλέως βύχην. τὸ μὲν γὰρ ὦ ζοῦ μὴ πρὶν ἅλιον δῦναι, αὐτικίζεται ὡς ἐρρέθη. τὸ δὲ πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, κοινὴς βύχῆς ὄβι ἄγημα, ἐρυόσης καί τι κάλλοις, οἱ τῇ παρισοῖ τοῦ, πολέες καὶ πρηνέες. ὀδὰξ δὲ λάζεται γῆν, ὁ οἱ τῷ πεσεῖν σφαδάζων καὶ δάκνων αὐτήν. Οτι οἱονεὶ τοῦ παρακλιθέντος ἢ προσηκαμένου μὲν τὴν δέησιν ἢ τὰ δῶρα, ὀλίζονος δὲ εἰς βοήθειαν, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, οὕτω ἐπεκραίαινεν. ἀλλ' ὅγε

δέκτο μὲν ἱρὰ. πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. ὅπερ ὁ ὁμηρικὸς πεφοίκηε ζωῇ. δεξάμενος μὲν τὰ βασιλικὰ ἱερὰ καὶ σημαίνων φασὶν αἴσια. οὐ ταχὺ δὲ καὶ οὐ δεξαμενῇ αὐύξας τὴν δύχην. ἔστι δὲ δέξασθαι θύματα, τὸ ἀποδέξασθαι ἀντὶ ἀποπληρώσει τῶν ζητουμένου. ὅπερ καὶ καλλιερεῖν λέγεται ἀπὸ δὲ τῶν κραιαίνω, ἀνυράαντον ἔργον πρὸ μικροῦ ἔφη τὸ ἀτελές. πόνος δὲ ἀμέγαρτος, ἢ ὁ ἄφθονος ἐκ τοῦ μεγαίρω τὸ φθονῶ, ἢ ὁ πάνυ εἰς μέγα αἴρομενος. ἢ ὁ ἀφθόνητος. ζωὴ τὴν κάκωσιν. οὐδεὶς γὰρ φθονεῖ ἀντὶ κακῆς· Οτι ὡς ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα οὐλοχύτας πρὸ θυσίας μεταχειρίζονται. εἰποὶν γὰρ βουῒ δὲ πορισήμαντο καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο, ἐπάγει. αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὕξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο. αὖ ἔρυσεν μὲν πρῶτα καὶ τὰ ἑξῆς ὡς ἐκεῖ ἐν οἷς κἠ τὸ δίπτυχα ποιήσαντες. τὸ δὲ ἔκαεν ἀντὶ χίλιας ὁ γέρων, ζωὴ τὸ μὴ προβαρμόζῃν ἐνταῦθα, ἑτοίως φράζῃ. καὶ τὰ μὲν, χίλησιν ἀφύλλοισι κατέκαιον. σημᾶ δὲ καὶ τὸ αἷθοπα οἶνον ἀντὶ λείβῳν. κἠ τὴν τῶν πεμπωβόλων χρῆσιν. προστίθησι δὲ ὅτι ἀσλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες, ὑπέρεχον ἠφαίστοιο. τὰ δὲ ἄλλα, ὡσαύτως ἐχόμενα τοῖς ἐκεῖ. τὸ δὲ οὐ κρατῆρας ἀντιστέλλασθαι ἀντὶ τοῦ, καὶ τὰ ἑξῆς, ἐπεὶ οὐ μάχης ἀλλ' ἀναπαύλας εἰσὶ καὶ ῥαιθύμιος, ἐνταῦθα καὶ αὐτὰ σεσήμανται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ αὖ ἐρύειν διαλελυμένως ἢ αὐερύειν συνθέτως, διαφέρει ἢ ἀναρύειν. αὐερύσῃν μὲν γὰρ τὶ σημαίνῃ, προδεδήλωται. τὸ δὲ ἀναρύσῃν, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ θύσῃν ἐλπίσαι κατὰ Παυσανίαν ὅθεν φησὶ κἠ ἡ θυσία, ἀναῤῥιῶς. τὸ δὲ τὰ ἀσλάγχνα ὑπορέχειν ἠφαίστου, ταυτόν ὅτι τῷ ὑπραίνω ἔχειν τὸ πυρός. πῦρ γὰρ ὁ ἥφαιστος. καὶ ἔστιν ὁ τρόπος, μετωνυμία. τὸ εἰπεῖν δηλονότι αὐτὶ πυρὸς, τὸν αὐτῷ ἵστατο ὧντα ἥφαιστον. ὡς καὶ ὅτε ὁ ἀρῆς αὐτὸς ἐκεῖνος λέγεταί τινα ἀναιρεῖν. ἢ ὁ τοσειδῶν ἐνθίζῃν τὴν νῆα. μετωνυμίαι γὰρ καὶ ταῦτα εἰσίν· Ισέον δὲ ὅτι τὲ τὸ οὐλοχύτας ἀνέλοντο, προγίνεται, τῶν οὐλοχύτας προβάλοντο. ἀνελόμενοι γὰρ κάτωθεν ἔπαιρίπουσι κατὰ βωμοῦ αὐτὸν προθέμενοι. καὶ ὅτι κάλλους πάρισα, τὸ πορισήμαντο προβάλοντο ἀνέλοντο ὕξαντο. καὶ ὅτι ἄφυλλοι χίλιαι αἱ ξηραὶ, πρὸς διασολὴν τῶν φυλλοφόρων. καὶ ὅλως τὸ δίπτυχον, καὶ ἀντὶ διδύμου γονῆς λέγεται καθὰ καὶ τὸ τρίπτυχον ἀντὶ τριδύμων. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ διπτύχοις γονασί. καὶ τριπτύχοις κόραις. ὧν ἡ πραγωγὴ, ἐκ τῶν κατὰ τὴν μίτραν πτυχῶν· Ισέον δὲ κἠ ὅτι τὸ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἄφυλλον σῶμα, ἢ τὸ ξηρὸν δηλοῖ κἠ αὐχμηρὸν κἠ αὖον ἀκολούθως Ομήρῳ, ἢ τὸ ἱκετεῦον δίχα ζωνήθων κλάδων. οἷς δηλοῖ καὶ σοφοκλῆς· Οτι στρατηγικὴ παλαιὰ παραγγελία, τὸ χρόνου φείδεσθαι. ὃν οὔτε ἀναλαλεῖσθαι παρελθόντα ὄξιν, οὔτε μὴ πρόντα, ῥᾴον λαβεῖν. ὅθεν καὶ ξενοφῶν ἀνολυτελέστατον ἀάλωμα φησὶ τὸν καιρόν. ὡς τὸ δαπανήσαντος ἐν κενοῖς τὸν καιρὸν κἠ ἀναβαλομένου, τὸ μέγιστον τῶν παρ' ἑαυτῷ καλῶν ἀναλώσαντος. διὸ καὶ Αλέξανδρος ἐρωτηθεὶς πῶς μεγάλα ἤνυσεν, ἔφη. μηδὲν ἀναβαλόμενος. ταῦτα δὴ Ομηρος ἐνταῦθα παραλαλῶν, ποιεῖ τὸν Νέστορα στρατηγικῶς λέγοντα τῷ βασιλεῖ. μηκέτι νῦν δηθὰ λεγώμεθα ἤγομεν καθήμεθα. καὶ οἱονεὶ κείμεθα, ἐκ τοῦ λέγω. ὄβ οὗ καὶ λέκτρον ἡ κοίτη. μὴ δ' ἔτι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγυαλίξῃ. ζωτέστιν εἰς χεῖρας δώσει. γύα γὰρ πολλαχοῦ, αἱ χεῖρες. ὅθεν γυίζω τὸ χειρίζω κἠ πολεονασμῷ τῆς αλ' συλλαβῆς, γυαλίζω καὶ ἐγυαλίζω τὸ ἐγχειρίζω. τὸ δὲ δηρὸν, ζωηρῆμα ζηκόν ὅτι καὶ ἐνταῦθα δ' ἔλλιμμα τοῦ, χρόνου. τὸ δὲ ἐντελὲς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ δαρὸν ἐκ τροίας χρόνον πολαγχθεὶς. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ πολλῷ πολλῷ με δαρόν τε δὴ κατείχετε χρόνον. τὸ δὲ ἀναβαλλώμεθα ἔργον, αὐτὶ τοῦ εἰς ἄλλον καιρὸν πρατείνωμεν. τῆς αὐα προδήλως δευτέρωσιν ζνα κἠ ἐνταῦθα δηλούσης ὡς κἠ ἐντῷ ἀναπαλαίῳ κἠ ἀναμαχεσθαι κἠ ἀναμφίζεσθαι τὸ μεταμφίζεσθαι. ἵνα ἔῃ ἀναβάλλεσθαι, τὸ ὑπορρίπτεσθαι τὸ πρᾶγμα εἰς δευτέραν βολήν. ἤτοι ζωὴ τυχίαν. ἐκ δὲ τοῦ ἀναβαλλώμεθα ἔργον, σύτικεν ὁ παρ' Ησιόδῳ ἀμβολιεργός, ὃς ἄταις παλαίῳ. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγυαλίξῃ, πάνυ ἀσφαλέστερόν ὄξι τοῦ, ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ὃ δή φησιν Ησίοδος. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἀζαφῶς γε φρονεῖ, ἔβλαψε τὸν σοφὸν σωκράτην. ὃς εἰωθὼς λέγειν συχνὰ τὸ, ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος.

ἤγοων δ' οὐδέν τι ὄϛιν ὄνειδος τὸ σὺ ἔργοις ἀγαθοῖς ἐμπαίεσθαι, συνοφαντίᾳ πδιέπτσεν. οἷα δολματίζων, ὡς ἔργον οὐδὲν. ἤγοων οὐδεμία ἐργασία κάντε φαύλη, κάντε χρηστὴ, ὄνφδός ὅϛι τῷ ἐργαζομένῳ. κἀντεῦθεν ἐβλάβη ὡς ἀδιαφορῶν τοῖς τοιούτοις τὰς πράξεις. καὶ οὕτω μὲν Ησίοδος ἔγραψεν ἀδιαφόρως τα. Ομηρος δὲ διέστειλε σαφῶς τοῖς τοιοῦτον ἔργον χρὴ αστεύδειν. ὅτι δηλαδὴ τοῖς τὸ θεόσδοτον. βιοῦτον γὰρ ὁ δὴ θεὸς ἐλυαλίξει. ἤγοων εἰς κοίλην χεῖρα βήσει κατὰ τὸ ἔμβαλλε κυλλή. ὃς οὐ ἐλυαλίζειν. καὶ γύαλα θώρηκος καὶ κοίλης δὲ τέτρας κατὰ δὴ ποιητὰς, τὰ κοιλώματα. Οτι καὶ ἐνταῦθα κηρύσσειν τὸ προκαλεῖσθαι, μετὰ αἰτιολογίας. φησὶ γὰρ λαὸν κηρύσσοντες. ὁμοιοῖ δὲ καὶ ὧδε τῇ λέξει ὀρθῶς τὸ καίριον, ὅτις αὐτὴν εἶπεν. ὅτι δὲ οἱ μεθ' Ομηρον δοτικῇ συντάσσουσι τὸ κηρύσσειν, δῆλόν ὅϛι. Λέγει δὲ καὶ τὸ, ἀγειρόντων, ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν. ἤτοι συναθροιζέτωσαν ἁπλῶς. ὡς τὸ, τυπτόντων καὶ λεγόντων, ἀντὶ τοῦ τυπτέτωσαν καὶ λεγέτωσαν. ὅπερ δοκεῖ μὲν βάρβαρον, ὀρθῶς δὲ ἀσυμβίβασον τῆς συνθετικῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν, πρὸς τὰ συνθετικὰ τρίτα προσακτικά. θεραπεύεται δὲ, ὀρθῶς ἐλλείψεως ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τοῦ ἔσωσαν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἔσωσαν τῶν ἀγειρόντων. ἔσωσαν τῶν τυπτόντων. ἔσωσαν τῶν λεγόντων. ἅπερ ἀναλιφόντα μὴ σενωθέντα, ἐλλιπτικῶς ἐγένοντο, ἀγειρόντων τυπτόντων λεγόντων. αὐτὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν τυπτέτωσαν λεγέτωσαν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκδηλοτάτη ἡ ῥηθεῖσα ἔλλιψις, σὺ τῷ μελόντων τὸ λῴϊον σὺ φρεσίν. οὐ συνθετικῶς λεχθὲν, ἀλλὰ συνικῶς. αὐτὶ τοῦ ἔσω τῶν μελόντων, ἤτοι μελέτω.

Ημεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν δῦρωὶ Αχαιῶν
Ιομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺ κάρηα.
Ως ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων.
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν πολεμόνδε κομοωμένους Αχαιούς.
Οἱ μὲν, ἐκήρυσσον. τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Οἱδ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες,
Θοῦνον κρίνοντες. μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε,
Τῆς, ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο
Πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος.
Σὺν τῇ, παφλάσουσα, διέσσυτο λαὸν Αχαιῶν,
Ὀτρύνουσ' ἰέναι. σὺ δὲ θένος ὦρσεν ἑκάστου
Καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἠὲ νέεσθαι
Εν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Οτι οὐ μόνον ἄριστος σύμβουλος ὁ Νέστωρ καὶ τακτικὸς ὡς δέδεικται, ἀλλά πως καὶ πολέμαρχος. αὐτὸς ἀρτιπλήρων ἄρτι τὴν τῶν Αχιλλέως στρατηγίαν. πραυνέσας γὰρ τῷ βασιλεῖ σὺ ἐπικώφ τῶν γερόντων μὴ δηρὸν ἀναβαλλώμεθα τὸ θεόθεν ἔργον, ἐπάγει. ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν δῦρωὶ ἀχαιῶν ἴομεν. ὄφρα καὶ θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺ κάρηα. ἔστι δὲ τὸ ἀθρόοι, αὐτὶ τοῦ ὁμοῦ, ὅπερ ἐσθάσωσιν οἱ ἁπλοὶ, ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. Τὸ δὲ ἴομεν, αὐθυποτάκτον μᾶλλον ὅτι πρὸς τοῖς ὑστερον. παρ' οἷς καὶ συστέλλει τὴν αὖξησιν, ἐκτεῖνον τὴν παραλήγουσαν. πρὸς δὲ τῷ ποιητῇ, λαμβάνεταί ποτε μὴ ὡς συνεσὼς ὁμοίως τῷ, ἴομεν καὶ τοῖς βιούτοις, ἢ ἀπὸ τοῦ εἶω ῥήματος ἀφαιρέσει τοῦ ε, ἢ ἀπὸ τοῦ ἴω δευτέρου ἀορίστου ὑποτακτικοῦ, μεταχθέντος εἰς συνεσῶτα, καὶ παθόντος χρόνου μετάθεσιν, ὃ καὶ σὲ ἄλλοις γίνεται. Οξὺς δὲ ἄρης ἐγείρεται, ὡς οἷα περὶ τούτου κοιμώμενος. καὶ ἄλλως δὲ, ὀρθῶσιν ἄρεος, ἤγουν ἀρειϊκῶν δραστῶν μὴ ξιφῶν σημαίνῃ τὸ λεχθέν. κατὰ τὸ, ἔφερε δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησι. διὸ μὴ ὀξὺς ὁ τοιοῦτος ἄρης, οὐ μόνον ὀξὺ τὸ ταχὺ θανατοῦν

καὶ τὸ αἶψα σωτελεῖσθαι ὡς ἀλλαχοῦ φησὶν Ομηρος. ἔτι δὲ καὶ ἀφ' τὸ θυμικὸν, ἔπερ καὶ ὀξεῖς λέγονται οἱ θυμούμενοι, καὶ ὀξαύεσθαι καὶ παροξύνεσθαι τὸ χολᾶσθαι, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἔγχη ὀξύοντα. ὀξέα δηλαδὴ καθ' ὃ καί τις αὐταπειλούμενος ἀλαζόνι πολεμεῖν, ἔφη ὀξεῖαν εἶναι σὺ ἄνδρα καὶ αὐτῷ τὴν αἰχμήν· Οὐ ἀκολούθως τῇ παραινέσει τοῦ Νέστορος, κρίνουσιν οἱ βασιλεῖς τὸν λαόν. ἦγον εἰς φῦλα καὶ φρήτρας διαχωρίζουσι. φησὶ γὰρ. οἱ δὲ ἀμφ' Ἀτρεΐωνα θοῦνον κρίνοντες, ὃν ἄνδρας δηλαδὴ κατὰ φῦλα καὶ φρήτρας ὡς ὁ Νέστωρ παρήνεσεν. ἀφ' καινοῦ γὰρ εἰλιπᾶσι χορηγῶς τὰ τοῦ Νέστορος· Οτι φόρημα ὁ μῦθος τῇ Αθηνᾷ δίδωσι τὴν αἰγίδα, ἣν ὁ ποιητὴς ἐρίτιμον λέγει καὶ ἀγήραον ἀθανάτην τε. ἧς ἑκατὸν θύσανοι, ἦγουν κροσσοὶ παγχρύσεοι ἠρέθονται. πάντες εὐπλεκέες. ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος. τίς δὲ ἡ αἰγὶς αὕτη, καὶ ὅτι καὶ διὸς ὅπλον δῆτι, ζητητέον ἐν τοῖς ἑξῆς· Ισέον δὲ ὅτι ἡ μὲν ὁμηρικὴ αἰγὶς, συσελλῇ τὴν λήγουσαν. ὡς τὸ μέτρον δηλοῖ. ὁ δὲ γεωγράφος, καὶ τόσον ζνα ὁμώνυμον ἴσορᾶν, φησὶν. ὅτι Αἰγὶς ὄρος καὶ ἄκρα κατὰ ἔκτασιν τῆς δευτέρας συλλαβῆς πολύ σου τὰ κατὰ Λέσβον. προσνέμει δ' ὧδε τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ὅθεν φησὶν ἔχει καὶ τοὔνομα· Ερίτιμος δὲ ἡ ῥηθεῖσα αἰγὶς, διὰ τὰ πολὺ αὐτὴν παγχρύσεα. διὸ καὶ ἀγήραος, οὐκ κατὰ τὸν τοῦ μύθου Τιθωνὸν, ἀλλὰ καὶ ἀθανάτη. οἱ δὲ ἑκατὸν θύσανοι, δύνανται νοεῖσθαι καὶ αὐτὶ τοῦ πολλοί. πλεκτοὶ δὲ οἱ θύσανοι ὡς εἰκὸς. καὶ διὰ τὸ ἠρέθεσθαι, θύοντες ὅ ὅτι σειόμενοι. ἑκατόμβοιος δὲ, ὁ ἑκατὸν ἤτοι πολλῶν βοῶν ἄξιος. τουτέστι ζώων. ἐκ γὰρ τῶν βοῶν, μέρος σύος, πάντα δηλοῖ τὰ τετράποδα. δι' ὧν αἱ σπαλλαγαὶ τοῖς παλαιοῖς. τίμιον δὲ ἐκείνοις ὁ βοῦς. διὸ δὴ αὐτοῦ πολλὰ βιωτικὰ δηλοῦνται σπαλλάγματα καὶ πράγματα. ὡς ἡ ἑκατόμβη. ὡς αἱ ἀλφεσίβοιαι γυναῖκες. ὡς τὸ τετράβοιον. τὸ δωδεκάβοιον. τὸ εἰκοσάβοιον· πολλὰ ὧν καὶ ἐρρέθη καὶ αὖθις ῥηθήσεται κατὰ καιρόν. ἀφ' δὲ τοῦ τοιούτου ζώου, ἐλέχθη ἄν ποτε βόες, καὶ τὰ νομίσματα. διότι καὶ βοῦν ἔβετύπωσαν οἱ αὐτοῖς. καὶ μάλιστα οἱ Αθηναῖοι, τιμῶντες τὸ ζῶον. σὐτεῦθεν καὶ παροιμία τὸ, βοῦν ἔπι γλώττης φέρει. ἦγον δῶρα λαβὼν σιωπᾷ. καὶ τὸ βοῦ δὲ ἐπιτατικὸν μόριον, ἐκ τοῦ τοιούτου ζώου εἴληπται· Ισέον δὲ ὅτι ἔθος ἔχων ὁ ποιητὴς μύθοις παραπλέκειν συχνὰ τῇ ποιήσει, ψυχὴ γάρ τις οἷον ὁ μῦθος τῷ τῆς ποιήσεως σώματι, δι' ὅλου παρενεσπαρμένος αὐτῷ, παρέχει καὶ ναῦν τὴν μυθικὴν Αθηναῖ ζὺν τῇ αἰγίδι πανφάσσουσαν, καὶ ὀτρύνουσαν τὸν λαὸν εἰς μάχην. καὶ ἀθένος σὺν εἶναι ἑκάστῳ καρδίᾳ ἄλυκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. ὅπερ ταυτόν ὅτι τῷ, οὐ πανσωλὴ ἔσεσθαι πολέμου οὐ δ' ἠβαιόν. ἔστι δὲ καὶ ἄρτι ἀλληγορικῶς ἀθηνᾶ, ἡ τῶν βασιλέων ζύνεσις, λόγῳ ἐρεθίζουσα ὡς ἐκ θείας ζωπυρούσα τινὸς τὸν λαὸν καὶ ῥωννύουσα. διὸ καὶ ἐπᾶγει. τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκὺς γένετο ἠὲ νέεσθαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. ὃ παράφρασίς ὅτι τὸ μὲ νόστος, ἵνα λέγῃ, τοῖς δ' αὖθις γλυκὺς γέγονεν ὁ πόλεμος ἢπερ ὁ νόστος. καὶ ὅρα εἰς οἷον ἀγαθὸν ἡ βασιλικὴ ἀποπεῖρα ἐτελεύτησεν. οἱ γὰρ πολυθρύλητοι ὡς εἰκὸς νοσήσαι, καὶ ἀχνύμενοι περὶ βραχέος ζωῆς τῇ σφρήσει τῶν πατρίδων, οὗτοι καταμαλακισθέντες, καὶ ποικίλως ἀναπεισθέντες λόγοις, γλυκὺ τὸ νόστου τὸν πόλεμον ἄφαρ ἦγον αὐθέως κρίνοισιν. εἰ δὲ μηδὲν οὐ δὲ τῶν πάνυ ἡ δέων γλυκὺν ἧς γαίης ἠδὲ πατρίδος, ἀλλ' οἱ ἀχαιοὶ δημαγωγηθέντες τῇ βασιλικῇ συνέσει, γλυκὺν ζε τὸ οἰκαδε νόστου ἡγοῦνται τὸν συγερὸν καὶ πικρὸν πόλεμον. Καὶ σημείωσαι οἷον ὁ σὺ δέοντι παραινετικὸς λόγος, ὃς σὺ τοῖς ἑξῆς που ἀμβροσία λέγεται διὰ τῆς τῶν γερόντων γλυκείας ὁμιλίας σὺν σαλαζομένῃ τῇ τοῦ Αχιλλέως καρδίᾳ. ὅρα δὲ μὴ ὅτι νῦν μὲν σύγκειται τὸ πατρίδα γαῖαν, καὶ ἔχει σὐτελῶς. σὺν δὲ τῷ οὐδὲν γλυκὺν ἧς γαίης οὐδὲ πατρίδος, κεχώρισται φανερῶς ἡ αἶα τῆς πατρίδος. εἰ δέ ζις σὺ τούτοις τὸ μὲν ἧς γαίης, τὸ ἔθνους ἐστὶν εἶπη δηλωτικὸν, τὸ δὲ οὐ δὲ πατρίδος αὐτῆς τῆς σὐγκαμμένης, πάθος ἐλλείψεως ἔχειν ὁ λόγος. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐ δὲ πατρίδος γῆς. ἢ κώμης. ἢ πόλεως. ἢ κωμοπόλεως. οὐχ ὑποκρίζεται δὲ οὐδὲ ἡ πατρὶς, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ὀζώκωται σεμνότερον.

μότροπον, τῇ μὲν ἐκ παιδὸς πραγώτῃ πρωνυμίᾳ, ὃν πατρὸς δεικνῦσα. τῷ δὲ ἡλυτρε πεῖ σχηματισμῷ μητρὸς φαφαίνουσα, ἵνα τῇ τῆς πατρίδος κλίσει ἐμφαίνοιντο οἱ γο νεῖς. ὁ προελάλησέ τις παλαιός. κἠταῦτα μὲν ὧδε παιφάσσειν δὲ, τὸ εὐθυσώδως κἠ ἁπλῶς φανῶς ὁρμᾶν. ὅθεν κἠ ἐκπαιφάσσειν τοὺς εὐ βίῳ ἑξῆς, τὸ ἐκφανῆ ὁρμὴν ἔχειν. γίνε) δὲ ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω, φάσω. κἠ εὐ ἀναδιπλασιασμῷ, φαφάσω. κἠ τροπῇ τοῦ σίος κἠ ἐ πενθέσει τοῦ ι, παιφάσω. οὕτω σκληρεῖται κἠ τὸ ποιφύσσειν αὐτὶ τοῦ φυσᾶν. καὶ τὸ παί παλον. κἠ τὸ μαιμᾶν ὅ ὅτι προθυμεῖσθαι. κἠ τὸ δαίδαλος δὲ ἐμὶ ἴσως πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου δ', ὁμοίως παράγε). οἱ δὲ παλαιοὶ παιφάσσειν λέγουσι, κἠ τὸ ἄλλη κἠ ἄλλη περιάγειν τὴν ὄψιν. ὁ εἰς ταυτὸν ἄγεται τῷ, πάντα τὰ φάη αἴσσειν. ὅθεν καὶ σωτέθει).

Ηὔτε πῦρ αἰδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
Οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή,
Ως τῶν, ἐρχομένων ἄπο, χαλκοῦ θεσπεσίοιο
Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε.
Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ασίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
Ενθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,
Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών,
Ως τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων,
Ες πεδίον προχέοντο καμάνδριον. αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν
Συμπαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
Εσταν δ' ἐν λειμῶνι καμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη.

Οτι ὡς κἠ προγέγραπται χρώμενος παραβολαῖς ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ οὐ μόνον ἐπὶ ἐμ φανείᾳ πολυπειρίας καὶ λεκτικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ κἠ ἐπὶ ἀφνειᾳ κἠ ἐνεργείᾳ πραγμάτων. τὰ γὰρ ἅπαξ ποτὲ γενόμενα, δῆλα ποιεῖ διὰ παραβολικῶν εἰκόνων γινομένων ἀεί. ὅπου μὲν οὐ πολλὰ τὰ πράγματα, οὐ πολλαῖς παρεισάγει παραβολαῖς. ἔνθα δὲ ποικιλία πραγμάτων, ἐκεῖ πλεονάζει καὶ παραβολαῖς. ὡς καὶ ἐνταῦθα πολλῶν ὄντων τῶν ἀχαιῶν, καὶ ὅπλα δὲ περικειμένων λαμπρὰ, πρὸς δέ γε κἠ ταχὺ ὁρμωμένων ὧδε καὶ ἐκεῖ, ναὶ μὴν ἀλλὰ καὶ διακεκριμένων εἰς φῦλα, ἔτι δὲ καὶ θυμικῶς διακει μένων, πρὸς ἕκαστον τούτων, παραβολῇ ἐχρήσατο. πρὸς μὲν τὴν λαμπρότητα τῶν ὅ πλων, τῇ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἥτις ἐν κορυφαῖς ὄρους ὕλην πολλὴν ἐπιφλέγει. πρὸς δὲ τὸ ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ ὁρμᾶσθαι, τῇ ἀπὸ χηνῶν ἢ γεράνων καὶ κύκνων, οἳ ἔνθα καὶ ἔνθα πέτονται ἀγαλλόμενοι πτερύγεσσι. πρὸς δὲ τὸ πλῆθος, τῇ ἐκ τῶν φύλλων καὶ τῶν ἀνθέων ὅσα ἔαρος γίνονται. πρὸς δὲ τὸ θυμικῶν καὶ θρασύ, τῇ ἀπὸ τῶν μυγῶν αἱ κατὰ ζωὰς ποι μνικὰς ἐπαύλεις ἀθροιζόμεναι διὰ τὸ γλυκὺ γάλα, καταναιδεύονται τὰ σωμάθη. πρὸς δὲ τὸ διπτεθῶς διακεκρίσθαι αὐτοῦ εἰς φῦλα, παραβολῇ χρᾶται τῇ ἀπὸ τῶν αἰπολίων. αἱ καλῶν μιγῶσιν εἰ τῷ νομῷ, ἀλλὰ οἱ αἰπόλοι ῥᾷον διακρίνουσιν. οὕτω δυ νατὸς ὁ ποιητὴς εἰς δι' ἀορίαν εἰκόνων ποικιλικῶν. Ιστέον δὲ, ὡς οὐχ ἁπλῶς πυρὶ ἐοικότι ὁ ποιητὴς τὴν αἴγλην τοῦ χαλκοῦ τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων, ἀλλὰ πυρὶ ἐπιφλέ γοντι ἄσπετον ὕλην εἰ κορυφαῖς ὄρεος. οὗ ἔκαθεν φαίνεται αὐγή. τὸ γὰρ τοιούτου πυ ρὸς ἡ λαμπηδὼν, εἰς πολὺ διαδίδοται. εἰ δέ γε κοίλαις φάραγξιν, ἀσπέτου μὲν ὕλης ἴσως ἐπιῤῥάξεσθαι. ἤγουν πολλῆς καὶ ἀῤῥήτου διὰ δασύτητα. ἔκαθεν δὲ ἡ αὐγὴ, οὐ φα νήσεται. εἰ δὲ τῷ ὡς τῶν, ἤγουν οὕτω τούτων ἐρχομένων, ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίου αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε, καὶ τὸ δυμέγεθες ἔοικε τῶν ἑλλήνων ὑποδήλου.

διὸ καὶ προαρμόσει ὅλη ὅλῳ τῷ πράγματι ἡ παραβολή. ὡς γὰρ εἰ κορυφῇ ὄρεος, πῦρ

οὗ ἔκαθεν ἡ αὐγή, οὕτως ἐν αὐτοῖς χαλκὸς, οὗ ἡ ἄχλη ἐπάμφαινε. λαμπρὸν δὲ καὶ τὸ, ἐκ γῆς ἀχλὺν εἰς οὐρανὸν ἀφικνεῖσθαι. ἄλλως γὰρ ἐκεῖθεν (ὡσὶ γῆν φῶς καταπέμπει). ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. προϊὼν δὲ, τὸ αὐτὸ δηλοῖ (ἐντόμου καὶ λαμπροτέρας εἰκονίσει παραβολῆς. ἐπὼν ἰσάν ἐν ἕλληνας, ὡς ἐαν πυρὶ χρὼν πᾶσα νέμοιτο. χαλκὸς δὲ θεσπέσιος ὃν θεὸς λὺ ἔπασι οἷος ἦν. Τὸ δὲ ῥηθὲν πῦρ, αἰδήλοιο ἔφη, ἢ ὡς πολυφανὲς παρὰ τὸ ἰδεῖν ᾧπερ ὅμοιον εἶη λὺ καὶ τὸ ἀείδελον, ἢ ὡς ἀφανιστικὸν καθ' ὁμοιότητα τοῦ αἴδου. ἢ ὡς εἰς πολὺ διαθέον, παρὰ τὸ μὴ ἵζειν. τραπέντος τοῦ ζ' εἰς δ' κατὰ συγκοπήν. ὅρα δὲ ἐν τῷ δ' αἰθέρος οὐρανὸν εἶπεν. ὅτι τῷ αἰθέρι κῆρον ὑποτεταγμένον αὐτῷ ἀέρα σημαίνειν χρή. Οτι λειμών τις ἐν Ἀσίᾳ λεγόμενος δ' αὖ τὸ ἔθνος Ἄσιος περί που τὸν Καΰστρον ποταμὸν, πολὺ ὂν χῆνες τε καὶ γέρανοι καὶ κύκνοι καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὑδροχαρὲς ὄρνεον, νέμονται. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐκ παραβολῆς διδάσκων τὴν φυλαδὸν γινομένην τῶν ἑλλήνων κίνησιν κατὰ διάκρισιν ἐθνικὴν, φησὶ τῶν δ' ὡς ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων πολυηδέων, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών, ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων ἐς πεδίον προχέοντο σκαμάνδριον. ζωὸς δὲ ὁ Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, αὐτὶ τοῦ Ἀσίου εἶπον κατὰ γενικὴν πτῶσιν. κἠ φασὶν ὅτι ἀνδρίπνι (ὡσὶ φανεῖ ὁ λειμὼν ἐπωνόμασαι. οὗ ἡ εὐθεῖα ὁ Ἄσιας. ἡ γενικὴ Ἀσίου. καὶ ἰωνικῶς, Ἀσίεω ὡς ἑρμείεω. εὐμελίεω. καὶ ἐν συγκοπῇ, Ἀσίω ὡς ἑρμείω εὐμελίω. καὶ ἔστι φασὶ λιμὼν Ἀσίου πολὺ ὂν χῆνες καὶ τὰ τοιαῦτα σωάγονται. ὁ δὲ γεωγράφος, οὕτω φησὶν. ἀπὸ σταδίων τριάκοντα σταδίων τῆς παλλιανῆς νύσσης τριῶλον ὑπορρέουσι καὶ τὴν μεσογάϊα πρὸς νότον, τὸ ὅς τις καλεῖται λειμών. ὃν ὀνομάζειν φασὶ τὸν ποιητὴν, ὅτε εἶπε Ἀσίῳ ἐν λιμῶνι. δεικνῦντες Καΰστρου καὶ Ἀσίου τινὸς ἥρωος. κἠ τὸν Καΰστρον πλησίον ἀπορρέοντα. ὁ δ' αὐτὸς, κἠ πεδίον Καϋστρινὸν λέγει, ὃ συνεχὲς τὸ κιλβανόν, πολὺ καὶ σωοικούμενον δῦ. ἕτεροι δὲ τῶν ῥηθέντων ἡρώων, τὸν μὲν Ἀσίαν, Κότυος ἱσταροῦσιν υἱόν. τὸν δὲ Καΰστρον, πενθεσιλείας υἱόν. λέγουσι δὲ καὶ αὖξαι Λυδίας τὸν Ἀσίαν. ἄλλοι δὲ νοοῦσιν Ἄσιον λιμῶνα, τὸν ἰλυώδη. ἄσις γὰρ τὸ ἀφ' ὕδατος ξηρὸν, παρὰ τὸ ἄζω. ἢ σαφέστερον εἰπεῖν, ἡ ἰλύς. ὥς που δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς. πηλώδης γάρ φασιν ὁ Καΰστρος ποταμὸς ἐν ταῖς πηγαῖς. Γίνεται δὲ ὁ μὲν χὴν, παρὰ τὸ χαίνω. διότι τε βορός ἐστι, καὶ ὅτι καὶ ἰδιότης αὐτὴ τῷ χηνὶ, χαίνοντι τὰ πολλὰ, ὅτε ἢ θρασύνεται, ἢ διελιᾷ. Γέρανος δὲ παρὰ τὸ τὴν γῆν ἐρευναῖ. Κύκνος δὲ, ἀπὸ τῆς κυκῶν πολέων τῶν ἄλλων τὴν ἰλὺν (ὡσὶ ἀναμιλαφήσει τροφῆς. Δουλιχηδείοις δὲ τούτοις ὁ ποιητὴς φησὶ κατεξαίρεσθον. τοιοῦτοι γὰρ αὐτοὶ μᾶλλον πρὸς ἀναλογίαν τοῦ σώματος, τὸ δουλιχὸν ἤτοι μακρὸν τοῦ τραχήλου, αὐτὶ ὁρμιὰς ἔχοντες ἐν οἷς ὑγροῖς. δοκεῖ δὲ τὸ ἰωνικῶς μὲν δουλιχὸν κοινῶς δὲ δολιχὸν, γίνεσθαι παρὰ τὸ δόλου ἐκτεῖσθαι. τοιοῦτον γάρ τι τὸ μακρὸν, τραπέντος τοῦ μ. εἰς τὸ αὐτίσοιχον διὰ τοῦ δ τὸ εὐφωνότερον. ἐκ δὲ τῆς λέξεως ταύτης, καὶ δρόμος ἀναγώνιος ὁ δολιχὸς. καὶ νῆσος δέ τις τὸ Δουλίχιον. σύγκειται δὲ ἀπ' αὐτῆς καὶ τὸ δολιχόσκιον. καὶ δολίχαυλοι αἰγανέαι, ὅ ὅτι μακροῖς αὐλοῖς ἔχουσαι. ἤγουν κοιλότητας (ὡσὶ διαπερατίσουν, αἷς ὁ τοῦ ξύλου καυλὸς σύνεστι). Οἱ δὲ ὁ κύκνος εὐτεκνος καὶ μάχιμος, κἠ ὡς ἀπολοκτονεῖ ὁ μάχιμος, κἠ ὡς Αριστοτέλους ἐπόντος ᾠδικοῖς εἶναι τοὺς κύκνους, μάλιστα τοὺς τελευτῶντας κἠ διαιρεῖν τὸ πέλαγος ᾄδοντας, Αλέξανδρος ὁ μύνδιος φησὶν ὅτι πολλοῖς πλανηθεῖσι τελευτῶσιν, οὐκ ἤκουσεν ᾀδόντων, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι, παρ' οἷς κἠ κύριον ὄνομα ὁ Κύκνος ὃν ὁ μῦθος φησὶν υἱὸν Ἄρεος ὀρνιθωθῆναι. τὸ δὲ ᾠδικοῖς εὐγενῶς αὐτὸν εἶναι, ἡ πεῖρα διδάσκαλος. λειμὼν δὲ ὁ ὑγρὸς καὶ βοτανώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ λείβω λέλειμμαι. ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα, λιβάδιον λέγει, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕλιον δευτέρου ἀορίστου, ἔνθα ὕδωρ συλλείβεται. Καΰστρος δὲ ὁ ποταμὸς, ὡς δηλοῖ καταπεπαυμένης ῥεόων. πολὺς ἦν ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται). διαλέλυται δὲ ἡ λέξις. ἄλλως γὰρ Καΰστρος ὤφειλεν οὕτως εἶναι.

ὁμοίως

ὁμοίως τῷ καυστηρός. καὶ τῷ καυσία, ἥ τις ἦν κάλυμμα κεφαλῆς μακεδονικὸν ἐκ τρίχων ὡς παρά. σκέπουσά τε ἀπὸ καύσωνος, καὶ ὡς εἰς περικεφαλαίαν συντελοῦσά τι. ἄλλως δὲ δοκεῖ ὁμώνυμος εἶναι ὁ ῥηθεὶς ποταμὸς, ἥρωϊ καύστρῳ τῷ αὐτόθι ἐρημίῳ. ὥς που δὲ κάπρος κάπριος κατὰ παραγωγήν, οὕτω καὶ καύστρος καύστριος. Τὸ δὲ πεπῶμαι τουτέστι πέπομαι, ὅτι καὶ ἐκτείνῃ τὴν ἀρχουσαν, δηλοῖ ὃν ἄλλοις οὐ χρήσει καὶ ὁ δειποσοφιστής. Τὸ δὲ ἀγαλλόμεναι περύγεσιν ὡς καὶ προεγράφη, ἀκαταλλήλως εἴρηται. ἐχρῆν γὰρ ὀρθῶς εἰπεῖν ἀγαλλόμενα. ἵνα λέγῃ ἔθνεα πολλὰ ἀγαλλόμενα. εἴρηται δὲ ὅμως ἁπλῶς καὶ οὐκ ἀπεδόθη πρὸς τὴν φωνὴν τῶν, ἔθνεα. ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. ὅπερ ἐστὶν αἱ ἀγέλαι. ἢ μάλιστα αἱ ὄρνιθες. ταυτὸν γὰρ σύνταθα ἔθνεα ὀρνίθων καὶ ὄρνιθας εἰπεῖν. καινοπρεπὲς δὲ σχῆμα τὸ εἰπεῖν ἔθνεα πολλὰ ὀρνίθων, ἀγαλλόμεναι πέρυξιν αὐτὶ τῶν, ἀγέλαι ἢ ὄρνιθες χαίρουσαι τῇ πτήσει καὶ σύντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς. τοιοῦτόν που καὶ τὸ, ἐκίνηθεν φάλαγγες ἑλπόμενοι παρὰ ναῦφιν πλείονα καὶ ἐξῆς. μὴ ἐκεῖ γὰρ τὸ ἑλπόμενοι, ἀκαταλλήλως μὲν ὅτι πρὸς τὴν φωνὴν τῶν φάλαγγες. καταλλήλως δὲ ἔχει πρὸς τὸ σημαινόμενον. ἐπεὶ γὰρ φάλαγγες οἱ λαοὶ, λέγει δὴ ὅτι ἐκινήθησαν οἱ τρῶες ἑλπόμενοι τόδε π. Φασὶ δέ τινες τῶν παλαιῶν ὑπομνηματιστῶν, ὅτι Αρίσταρχος ἀγαλλόμενα γράφει ἀκολούθως τῷ, ἔθνεα. Τὸ δὲ πετεηνῶν, ἢ ἁπλῶς εἴρηται ὡς ὀρνίθων ἴδιον, ἢ πρὸς διαστολὴν ἴσως τῶν κατοικιδίων, οἷς οὐχ οὕτως ἄνετον τὸ πτερὸν εἰς τὸ πέτεσθαι. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ πετεηνοῦ συνεκτέτηται τὸ πτηνόν. Τὸ δὲ ἔθνεα, καταχρηστικῶς καὶ νῦν λέγεται ὡς προγέγραπται, ὥσπερ καὶ ὑπὸ μελισσῶν. καὶ μυῶν. καὶ ὑπὸ ἰχθύων δὲ παρὰ τῷ Οππιανῷ. ἔθνος μὲν γὰρ, ἀπὸ τοῦ ἔθους. ἔθος δὲ ὑπὸ ἀλόγων οὐκ εἴωθε λέγεσθαι. τὸ δὲ σμαραγεῖ, ὠνοματοπεποίηται πρὸς μίμησιν ἤχου, ὃν ἀποτελεῖ ὁ ὑγρὸς λειμών, καθιπταμένων αὐτόθι ὀρνίθων. ἕτεροι δὲ τὴν λέξιν, αὐτὶ τοῦ λάμπειν σὺν ὄπῃ φασὶ καὶ σμαράγδος λίθος. Πεδίον δὲ σκαμάνδριον, τὸ μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν, Ξάνθου τε Σιμόεντος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σκαμάνδρου, ἔνθα ἐγίνετο ἡ μάχη. ὅπερ καὶ λειμῶνα λέγει σκαμάνδριον αὐθεμόεντα ὡς ῥηθήσεται. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει μὴ ὅτι ἰδίως τρωϊκὸν πεδίον, τὸ σιμοείσιον καὶ τὸ σκαμάνδριον, ἔνθα οἱ πολέμιοι ἀγῶνες. πλατύτερον γάρ. σύνταθα δὲ ὁρᾶται καὶ τὰ σὺν τοῖς ἑξῆς μνημονευθησόμενα. ὁ ἐρινεός. ὁ τάφος τοῦ Αἰσυήτου. ἡ Βάτεια. καὶ τὸ σῆμα τοῦ Ιλου. Σημειωσαι δὲ ὅτι ὁ σκάμανδρος δυσχερῶς σὺν μέτρῳ ἔχων παρεισρέειν ἡρωϊκῷ, ἐκαινοτόμησε δὲ ἀνάγκης παρὰ τοῦ ποιητοῦ. ἐπεὶ γὰρ ἡ ἀρχουσα βραχέα οὖσα, ἐκ δύο συμφώνων ἄρχεται, καὶ ἐκτείνει τὸ πρὸ αὐτῆς βίπτον βραχὺ, καὶ διαῤῥεῖ οὐ χρησιμεύει ὅλως εἰς μέτρον δακτυλικὸν, λαμβάνει τὴν ἀρχουσαν ὁ ποιητὴς ἀναπαίως, ἀεὶ ἀδυνατοῦσαν ἐκτείνειν τὰ πρὸ αὐτῆς, καθάπερ εἰ καὶ ἦν μονογράμματος. οἷον λόγου χάριν, κάμανδρος. καὶ οὕτω ποιεῖ αὐτὴν ἐπιτηδείαν, εἰς δακτύλου ἀπαρτισμόν. διὸ σὺ τῷ εἰς πεδίον προχέοντο σκαμάνδριον, τὸ προχέοντο, βραχεῖαν ἔχει τὴν λήγουσαν, ἵνα ποιήσῃ δάκτυλον. ὡσαύτως καὶ σὺ τῷ λειμῶνι σκαμανδρίῳ, τὸ, λειμῶνι, σὺν συλλῇ ἔχει τὴν λήγουσαν. καὶ οὕτως ὁ σκάμανδρος ἔχει χώραν κεῖσθαι πρὸ τοῦ ποιητῇ λεγόμενος ποτε καὶ Ξάνθος, ὡς φανήσεται. ὁμοίως δὲ Ζ καὶ ἡ Ζέλεια ἔπαθεν ὡς κατὰ τόπον ῥηθήσεται. Τὸ δὲ προχέοντο, δηλοῖ μὲν τὸ τῶν ἀχαιῶν οἷον ὑγρὸν πρὸς δύναμησιαν. εἴληπται δὲ δεξιῶς ἀπὸ ὑδάτων συλλεγομένων ποθὲν εἰς πεδιάδα. τοιοῦτον δέ τι καὶ σὺ Οδυσσεία τὸ ἰσσάθεν ἐκχύμενοι. ἐκεῖνο δὲ καί τι πλέον ἔχει γλαφυρότητος, ἤγε τὸ ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ δουρείου ἴσσου λέγειν κεχύσθαι σὺν ἥρωας. Ισέον δὲ ὅτι πεδίον μὲν κατὰ σὺ παλαιοὺς, ὁ μακρὸς καὶ ἀναπεπταμένος τόπος. ὃς καὶ πεδιὰς λέγεται. πέδιον δὲ προπαροξυτόνως καθ' ὑποκορισμόν, ἡ μικρὰ πέδη. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, λύριον, θύριον. Οτι νῦν μὲν ἁπλῶς λέγει σμερδαλέον κοναβίζειν τὴν χθόνα, ὑπὸ ποσῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. προϊὼν δὲ καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο παραβολὴν ποιήσει, στεναχίζειν εἰπὼν αὐτὴν, ὡς ὅτε ὑπὸ Τυφωέος ἰμάσσεται.

τί δὲ δηλοῖ καὶ ὁ κόναβος καὶ τὸ σμερδαλέον, προσέρηται· Οτι τὸ ἵσαντο σὺ λιμῶνι σκαμανδρίῳ αὐθεμόεντι μυρίοι, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη, καθ' ὑπερβολὴν νοητέον. πῶς γὰρ ἂν ἄλλως σὺ μετρητοὺς Ἕλληνας, φύλλοις καὶ ἄνθεσιν ἀριστοτέλους τοῖς ἀπείροις καὶ πανταχοῦ γῆς γινομένοις. οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, φύλλοις αὐτοῦ ἢ λαμάθοις ἐοικέναι τις φησί. τάχα δὲ ὥσπερ μύρας αὐτοῦ μετ' ὀλίγα εἰκάζει, οὐ ταῖς ἁπανταχοῦ τῆς γῆς. καὶ σὺ ἀρχὴ δὲ τοῦ βιβλίου σὺ ἀχαιοὺς ὅσοι μενίοντος Ἀχιλλέως ἔθανον, ἔλωρ προκεῖσθαι εἴτε κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσιν. οὐ τοῖς κατὰ κόσμον ὅλον δηλαδὴ, ἀλλὰ τοῖς ἐκεῖ σοὶ τροίαν. εἰ καὶ ὁ Ζηνόδοτος εἰς ἕν ἀφῆκας, ἔδωσε μὲν τὸ, πᾶσιν, ἀντενέγραψε δὲ τὸ, δαῖτα. ἵνα ᾖ οἰωνοῖσί τε δαῖτα. ὥσπερ τοίνυν σὺ τοῖς ἐρημίοις μερικῶς σοι βλητέον τῷ σοὶ μυῶν καὶ κυνῶν λόγῳ, οὕτω φύλλα καὶ ἄνθη σὺ ταῦθα νοητέον τὰ σοὶ τὸ σκαμάνδριον πεδίον. ὡσαὐτὶ μὴ πάνυ ὁ λόγος ὑπερβάλλῃ. ἀλλ' ἵνα λέγῃ ὅτι ἵσαντο Ἕλληνες σοὶ τὸν αὐθεμόεντα ἕδωρ λειμῶνα, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθη ἔαρος αὐτόθι γίνοιτο. καὶ ἔοικε τὸν παραβολικὸν λόγον ἕδωρ, ἀφ' τοῦ αὐθεμόεντος πεδίου πορίσασθαι. οἱονεὶ λέγων ὅτι ὁ αὐθεμόεις οὗτος λειμὼν, εἶχεν ὥσπερ φύλλα καὶ ἄνθεα εἰς σοὶθος σὺ Ἕλληνας· Ορα δὲ ὅπως τὸ μυρίοι, σοὶ πάνυ σοὶλοῦ σοὶθους εἶπεν. ὥστε τοιοῦτόν τι ἐμφαίνει, καὶ τὸ μυρίοι ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. καὶ τὸ, μυρία Οδυσεὺς ἐοθλὰ ἔοργεν. αὐθεμόεις δὲ, ὁ σολύφυτος. καὶ διαφέρει σὺ καιρῷ σολλοῖς αὐθέμοις ἤγουν αὐθεσι βρύων. σὺτεῦθεν δὲ προσωκῶς καὶ λέβης αὐθεμόεις, ὁ οἷον αὐθῶν τῷ κάλλει τὸ σοικίλματος. καὶ μὴν ἐκεῖνος, καὶ ὡς ἀναθηματικὸς δοκεῖ οὕτω λέγεσθαι· Ωραν δὲ, τὴν ἐαρινὴν λέγει κατ' ἐξοχὴν, ἢ κατ' ἔλειψιν. προϊὼν γοῦν φησίν. ὥρη σὺ ἐαρινή. σὺταῦθα μὲν ἐλλείψας, ἐκεῖ δὲ εἰπὼν σὺτελῶς. ὁποῖόν τι σοιεῖ καὶ ὅτε πατρίδα λέγει ἑλληπικῶς καὶ πατρίδα γαῖαν σὺτελῶς·

Ηὔτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
Αἵ τε κατὰ σαθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκοισιν
Ωρη σὺ ἐαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει,
Τόσσοι σοὶ τρῴεσσι καρηκομόωντες Αχαιοὶ
Εν πεδίῳ ἵσαντο διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες·
Τοὶς δ' ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
Ρεῖα διακρινέουσιν ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν,
Ως σὺ, ἡγεμόνες διενόσμεον σῦθα καὶ σῦθα
Ισχίνλωσδ' ἰέναι· μετὰ δὲ κρείων Αγαμέμνων,
Ομματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ.
Αρεϊ δὲ ζώνλω. στέρνον δὲ Ποσειδάωνι,
Ηὔτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
Ταῦρος, ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένοισι,
Τοῖον ἄρ' ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡμαθὶ κείνῳ
Εκπρεπέ' σὺ σοὶλοῖσι, καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν·

Οτι τὸ τῶν ἑλλίων θρασὺ καὶ σοιθυμητικὸν τὸ αἵματος, ἔτι δὲ καὶ σοὶθος αὐτῶν ἐμφαίνων, προϊὼν μὲν ἐρεῖ ὅτι, οὔπω τοιόνδε τις τοσόνδε λαὸν ὄπωπεν. σὺταῦθα δὲ σὺ ἑλλίωας μύας εἰκάζει πετομένοις εἰς ἀμελγόμενον γάλα. λέγων ὅτι τόσοι ἵσαντο ἀχαιοὶ σὺ πεδίῳ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, καθὰ μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. αἵ κατὰ σαθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκοισιν ὥρη σὺ ἐαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. καὶ σὺ μείωσι ὅτι τὸ μὲν τόσοι, σοὶθος δηλοῖ σοσότητα. τὸ δὲ διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, θαῤσους σοιότητα. καὶ ὅτι οὐ πρὸς τὴν ἑλλιωικὴν ἀνδρίαν ἡ εἰκὼν τῶν μυῶν. οὐ γὰρ πρὸς ἰσχὺος ἔνδειξιν, ἀλλὰ πρὸς μόνον θαῤσος καὶ ἀναίδειαν, παρείληπται ἡ πραβολὴ αὕτη. ὥσπερ ἡ τῶν μελισσῶν πρὸ ταύτης, πρὸς τὴν ἱλαδὸν κίνησιν τῶν ἀχαιῶν ἐκ τῶν σκηνῶν

εἰς τὴν

εἰς τὴν ἀγοράν. οὐμὴν ποός τι φοβερὸν εἰ καὶ ἄλλως δεινότεραι μυῶν αἱ μέλισσαι ὀξὺ κατ' αὐτὰς πλεκτικόν. ἴσασιν γὰρ φησι διαῤῥᾶξαι μεμαῶτες δίκην μυῶν. ὁ δὴ καὶ ἀλλαχοῦ ποιῶν, λέγει θαῤῥοῦσι μύας σὺν θεῷναί τινι τῶν ἡρώων. ἀδινὰς δὲ μύας ὥσπερ καὶ μελίσσας δι' ἀνὸς δέλτα καὶ συνολισθούσης, ἢ ταῖς λεπτὰς λέγει, ἢ ταῖς πυκνὰς καὶ ἀθρόον φερομένας. παρῴδηται δέ πως σύνταῦθα τὸ ἤϋτε μυάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ, ἐκ τοῦ ἤϋτ' ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων. τὴν δὲ τούτων συγγένειαν τῶν παραβολῶν, οἴδασι καὶ οἱ γεωργικοὶ μύας ὅτε δύξει αὐτοῖς κὴ ταῖς μελίσσας λέγοντες. σαθμὸς δὲ νῦν μὲν ἀγροτικὴ κατοικία. ὅθεν ἔσαυλις. ἦν ὁ Σοφοκλῆς μεταπλάττας, σαθμὰ λέγει. λέγεται δέ ποτε καὶ ὡσὶ ζυγοῦ τοῦ τὰ βαρὴ ταλαντεύοντος. καὶ ὡσὶ παρασάτου δὲ οἰκίας. ὅτε μέντοι ἐκ τοῦδε τοῦ τόπου εἰς τόνδε, σαθμοὶ τοσοίδε λέγονται, θεσπιῳδικῶς ἐκεῖ διάστημα δηλοῖ ὁ σαθμός. ὡς εἴ τις εἴποι σάσιν ἢ μονὴν ἢ τὴν λεγομένην ἀλλαγήν· Τὸ δὲ ποιμνήϊον, πλεοναστικὸν ἔχει τὸ ἡ καθ' καὶ τὸ πολεμήϊον. καὶ τὸ οἰήϊον, ὃ δηλοῖ πλοίου οἴακα. καὶ οὐκλὴν ἔχει ἀμφιβολίαν ὡς τὸ ξωνήϊον· Τὸ δὲ ἠλάσκηται, γίνεται μὲν ἐκ τοῦ ἀλω. δηλοῖ δὲ τὸ πλανᾶσθαι. καὶ καλῶς εἴρηται ὡσὶ μυῶν. πλανῶνται γάρ πως ἀεὶ τε τόμωσαι· Τὸ δὲ γλάγος ἀγγεα δεῦει, ἐκ τοῦ πρακτικωτέρου εἴρηται περιφραστικῶς. ἀπὸ τοῦ ὅτε γάλα ἀμέλγεται πολύ τε καὶ ἐπιον καὶ γλυκύτερον καὶ μυῶν ὡσιασικόν. διὸ καὶ τὴν ἐαρινὴν ὥραν προέλασιν, σὺν ᾗ μάλιστα τὰ θαυμάσια γίνεται. γλάγος δὲ, γάλα ἀγανόν. ὅθεν ἡδύ. γάλα μέντοι, παρὰ τὸ καλόν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκ γύου ἄλεσθαι. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ γλαὲξ βοτάνη γαλακτοποιὸς ταῖς ἐθιούσαις· Οτι ἡ ποθεννημονευθεῖσα ἐκ τῶν αἰγῶν παροιμία, οὕτω φράζεται ὁμηρικῶς. τοὺς δ' ὥστ' αἰπόλια πολλὰ τέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνουσιν ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν, ὡς σύν, ἡγεμόνες διενόσμεον σύνθα κὴ σύνθα ὑσμίνηφι δίεσθαι· Ισέον δὲ ὅτι αἰπόλια πολλὰ τέα αἰγῶν, ἢ τὰ μεγάλα, ἢ μᾶλλον παρατετηρημένως τὰ πεπλατυσμένα. ἐπεὶ πῶς αἱ αἶγες, ἐσκεδασμέναι νέμονται. ταῖς μέντοι ὄϊς, ἀδινάς τε λέγει, καὶ ἀγχιστίνας. ἤγουν ἄγχι ἑστηκυίας, πυκνάς. πυκνοῦνται γὰρ σὺν τῇ νομῇ, καὶ οὐ πολὺ διίστανται. δῆλον δὲ ὅτι αἰπόλιον μὲν λέγεται, αἰγῶν. ποίμνιον δὲ, προβάτων. ἔστι δ' ὅτε γενικῶς πάντα τῷ ποιμνίῳ περιέχεται. διὸ αὐωτέρω σαθμὸν ποιμνήϊον ἔφη ἁπλῶς τὸν ἀγροϊκόν. ἐκ περισσοῦ δὲ κεῖται τὸ, αἰγῶν. ἀρκεῖ γὰρ τὸ αἰπόλιον εἰς νόησιν αἰγῶν. αἰπόλιον γάρ τις ἀκούσας, αἰγῶν πλῆθος σύνοισεν. οὕτω δὲ καὶ σὺν τῷ συῶν συβόσιον, παρέλκει τὸ συῶν. ἐστι δὲ ὡς προεφέθη καὶ ἄλλα τοιαῦτα. σὺν δὲ τῷ ἡγεμόνες διενόσμεον, διακοσμεῖν λέγει τὸ διακόσμως τάττειν. ὅθεν καὶ κοσμήτωρ ὁ ἡγεμών. καὶ κόσμιος δὲ σύνταῦθα ὁ σύντακτος. ἄκοσμος δὲ ὁ μὴ τοιοῦτος. καὶ οὐκ σὺν κόσμῳ φεύγειν, τὸ ἀτάκτως τῆς μάχης ὑποχωρεῖν. δύναται δὲ ἡ λέξις καὶ εἰς ἄλλα. οἷον καὶ εἰς δαῖτα. ἧς λυθείσης ἀκοσμεῖται σύντεα δαιτὸς. καὶ δύκοσμος δὲ εὐδαιμονία λέγοιτ' ἄν, ἧς ἀνάπαλιν ἔχει ὁ ἄκοσμος τε πολλά τε εἰδώς. εἴη δ' ἂν καὶ ἔρις κοσμία. ἣν ὁ μὴ ποιούμενος, μᾶλλον ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐρίζει· Τὸ δὲ ῥεῖα διακρίνῃ, αἰπόλου δηλοῖ ἀρετὴν, εἰδότος οὕτω ῥᾴον ποιεῖν· Νομὸς δέ ποτε μεταφορικῶς καὶ ὡσὶ πολιθυσμοῦ, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπέων νομός· Τὸ δὲ διενόσμεον, ὑσμίνηφι δίεσθαι, ὑποφέρεται ὅτι τῶν, λαῶν κοσμήτορες. κοσμήτωρ γὰρ τοιοῦτος, ὁ διακοσμῶν εἰς μάχην· Οτι παραβολικῶς διδάξας τὰ κατὰ τὸν ὅλον, μεταβαίνει καὶ εἰς βασιλικὸν ἐπασμόν. καὶ λαλήσας τρόπαιά τινα, καὶ δείξας τῶν εἰκόνων διαγράψας τὸν βασιλέα, ἐκπρεπέα καὶ ἔξοχον πάντων ἡρώων, καὶ εἰδὼς ὅτι παρίστορίαν λαλῶν, οὐκλὴν πιστευθείη, οὐ γὰρ τοιοῦτος ὁ Αγαμέμνων, ἀλλὰ μάλιστα ὁ Αἴας καὶ ὁ Αχιλλεὺς, ἐπάγει ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφαίνη θεοῦτος. καὶ οὐ δὲ λέγει ὅτι τοιοῦτος ἦν. ἀλλὰ τοιοῦτον τὸν ἀπρεπέστην ἔθηκε ζωὸς ἤματι κείνῳ. οὐ φύσει θεοῦτον ὄντα. θέσει δὲ γενόμενον. θέσις γὰρ δηλοῖ τὸ, ἔθηκεν. ἔθος δὲ τῷ ποιητῇ, σὺν εὐδόξοις οὕτω φαντάζειν. ὥστου καὶ σὺν Οδυσσείᾳ, τῷ λαερτιάδῃ αὔξει τὰ μέλη. καὶ ἀποβλεπτέον τοῖς θεωμένοις οὕτω ποιεῖ. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἡ ἀθηνᾶ μεταβάλλει. ὀξὺ γὰρ τὴν φρόνησιν,

πρὶεβλέψετο. καὶ σεμνότερος ἑαυτῆ ἐδόκει. ἔσχεν δὲ ὁ ζεὺς. ὀξὺ γὰρ τὸ βασιλικὸν κατάσημα, ἔδοξεν αὖτι πολύς. τῶν δὲ βασιλικῶν εἰκόνων, τὸ μὲν ὅτι σεμνὸν καὶ νοητόν. φησὶ γὰρ ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος δῖ. αὖτει δὲ ζώνῃσι. σθένος δὲ τὸ σεισιβάωνι. τὸ δὲ αἰθῆρον, καὶ οὐ πάνυ μὲν σεμνόν. ἀφὲς δέ. λέγει γὰρ. καθὰ ζοῖς ἀγέλῃσι μέγα ἔξοχος ἔσκε πάντων, ταῦρος, ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι, τοῖον ἄρ' ἀτρεΐδην ἔθηκε ζεὺς ἤματι κείνῳ ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι. καὶ δοκεῖ μὲν, ὡς ὑψηλοῦ τα πεινῶσαι τὸν βασιλέα ὁ ποιητής. νῦν μὲν θεοῖς εἰκάζων αὐτὸν, καὶ ταῦτα τοιοῦτ. νῦν δὲ αὖθις ταύρῳ ζοΐ, σεμνῶς ὡς τις ἀγέλης βασίζοντα. τὸ δ' ἔστιν οὐ ζιοῦτον. ἀλλὰ δι' ἀμφοτέρων ὑψοῖ. πῆ μὲν εἰ βούλοιτό τις ἀλληγορεῖν, θειότερον εἰκάζων αὐτόν. πῆ δὲ εἰ μὴ δυνάταί τις εἰς ἀλληγορίας βάθος προκύπτειν, ἀφ' αἰσθητῶν καὶ ἡμῖν γνωρίμων σεμνῶν, χαρακτηρίζων αὐτὸν. ὅλα γὰρ σεμνὸν ζῶον ὁ ταῦρος καὶ ἡγεμονικὸν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ. καὶ ἔχε μὲν εἰκάζει αὐτὸν, λέοντι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. οὐκ ἦν δὲ νῦν χρήσιμον. οὐ γὰρ πρὸς ἀνδρίαν ἡ εἰκὼν, ἀλλὰ πρὸς ἡγεμονίας σχῆμα. ἡγεμονικώτερον δὲ ταῦρος λέοντος ὡς καὶ ὁ χρυσοῖς Δίων μελετᾷ. τὴν μὲν τὸ λέοντος ἀρχὴν, τυραννικὴν εἶναι κατασκευάζων. τὴν δὲ τὸ ταύρου, βασιλικήν. τὸν μέντοι Ὀδυσέα ἐν τοῖς ἑξῆς, ἀρνειῷ εἰκάζει. ὡς τὴν εἰκόνα τὸ ταύρου οἷα ὑψηλοτέραν, τῷ βασιλεῖ ἀναθεῖς. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐκ τειῶν δαιμόνων τὸ διαπρεπὲς ἐκλεξάμενος ὁ ποιητὴς, προσήρμοσε τῷ βασιλεῖ. διὸς μὲν, τὸ ἡγεμονικὸν καὶ ἐποπτικὸν καὶ ὑπερανεσκηκὸς ζιοῦτος γὰρ ὁ ζεὺς, οὐ μόνον ὁ ἀλληγορούμενος, ἀλλ' ὡς εἰκὸς καὶ ὁ μυθικός. ἄρεος δὲ τὸ τῆς παντευχίας κόσμιον. ὡς γὰρ ἂν ὁ ἄρης ὁπλισθείη ὁ αὐτοπόλεμος, οὕτω καὶ ὁ βασιλεὺς ὁπλίσο. ποσειδῶνος δὲ, τὸ εὐρύστερνον καὶ εὐσθενές. ταῦτα γὰρ τῷ ποσειδῶνι ἐμφαίνεται μυθικῶς τε καὶ ἀλληγορικῶς, εἰς τὸ τῆς ὕλης ἀναγομένῳ στοιχεῖον. τεία δ' ὁ ποιητὴς φαίνεται τῷ βασιλεῖ προσμαρτυρῶν. τὸ ἀξιωματικόν. τὸ πολεμικόν. καὶ τὸ γεραρόν. ὃ καὶ αὐτὸ, πρέπον ὅτι μάλιστα βασιλεῖ, ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τῷ οὐ δ' οὕτω γεραρόν. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε· Τὴν δὲ βασιλικὴν θειότητα, δηλοῖ καὶ τὸ, θεὸς θεός. ὃ κατὰ τὸν Παυσανίαν τοῖς ἀρχαῖς οἱ παλαιοὶ ἐπέλεγον ζωτιμιζόμενοι. ἄλλιος δὲ Διονύσιος φησὶν ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιΐαις καὶ ἄλλαις πράξεσι, τὸ, θεὸς θεὸς ἐπελέγετο. ἐν δὲ ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ, φέρεται καὶ ὅτι πάνυ ἔργου ἀρχόμενοι, ἔλεγον θεὸς θεός. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι γραφεῖς μὲν, τὸ ἀληθὲς μεταδιώκουσιν. ἀκριβοῦν γὰρ οἱ ζωγράφοι τὰ μιμήματα θέλουσι. ζαγικὸν δὲ τὸ σεμνότερον. ὑφοῦσι γὰρ ζὰς τῶν γραμμάτων πτερωτείας. κωμικὸν δὲ τὸ ἔλαττον. οὐδὲν γὰρ ἐρωϊκὸν παρ' αὐτοῖς. ἀλλὰ χάριν γέλωτος ὀντελείας ἡ κωμῳδία σοχάζεται. ταῦτα δὴ πάντα παρὰ τῷ ποιητῇ εὕρηται. κωμῳδῶν μὲν γὰρ, καταῤῥιπτεῖ τὸν Θερσίτην. νῦν δὲ τῷ βασιλεῖ, μεγαλοπρεπεστέραν ὄψιν τῆς ἀληθινῆς ἀναπλάττει. ἐν οἷς δὲ διασκευάζῃ θυμικῶς, μιμεῖται τὴν γραφικήν· Ζώνην δὲ ἐνταῦθα, τὴν πολεμικὴν εἶπεν ὅλην ὁπλισιν, ἀφ' μέρους τῆς ζώνης. ὡσὲι ἧς ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. τοιούτῳ δέ τινι λόγῳ, ἔοικε φθάζας τὴ γυναῖκα δύζωνον εἰπεῖν, τὴν εὐκόσμητον. ἀφ' μέρους τῆς ζώνης τὸν ὅλον ἐμφῶσας καὶ λωποσμόν. ἐοίκασι δὲ φιλοτίμως αἱ πάλαι γυναῖκες ἔχειν τὰ ζώννυσθαι. Αντυλαν γοῦν πόλιν φασὶν ὡς ἱστορεῖ Αθήναιος, οὐ μακρὰν οὖσαν Αλεξανδρείας, φορολογεῖσθαι τοῖς τότε βασιλεύουσιν Αἰγυπτίοις τὲ καὶ Πέρσαις, εἰς ζώνας ταῖς γυναιξί· Τὸ δὲ μέγ' ἔξοχος πάντων, γενικὴν ἔχει σύνταξιν, ὡς τὴν ἐν λέξει ὑπόροχον. ὑπὸρθεσιν γὰρ δηλοῖ τὸ μέγα ἔξοχος. ποιεῖ δὲ Ομηρος ἔσχον, καὶ ἐν τῷ, δῖος ἀχαιῶν. καὶ ἀριδείκετος αἰχμῶν. καὶ δία γυναικῶν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ κορυφαῖος χοροῦ. ὑπόρθεσις γὰρ καὶ τούτοις ἐμφαίνεται, διά τε τὸν δία ὑπὸρφέροντα τῶν λοιπῶν θεῶν, διά τε τὴν κορυφὴν ὑπόκειμένην τῷ σώματος, διά τε τὴν τῷ ἀρίστου ζωτερήματικοῦ μορίου ἐνίτασιν. αἱ δὲ ὑπόρθεσεις, φιλοῦσι τὴν γενικὴν ζύνταξιν· Τὸ δὲ ταῦρος, πρὸς διαφορὰν εἴρηται. ἵνα κἀλλων ζοιῆς νοήσῃς, ὃς μεταπρέπει ταῖς βουσὶν, ἤγουν ἐπῖρται καὶ ἐκπρεπὴς ὄζι· Τὸ δὲ μεταπρέπειν, καὶ

ἐκπρέπειν

ἐκπρέπειν λέγεται. ὡς δῆλοῖ τὸ ἐκπρεπέα σὺ πολλοῖς. δῆλον δὲ ὅτι σὺ τῷ βοῖς ταῦρος, γενικὸν μὲν ὄνομα ὁ βοῖς, ὁ ταῦρος δὲ, εἰδικόν. ὅτι δὲ ταῦρος λέγεται ὡς οἷόν τις γαῦρος. ἢ ὡς τείων τὴν οὐρὰν λόγῳ ἰδιότητος. ἀφ οὗ τείνω, ταῦρος καὶ τὸ ταὼ τὸν ὀχεόν. ὅθεν καὶ λάσαυρος ὁ λάσιος τὸν τοιοῦτον ταῦρον. καὶ ὅτι καὶ κύριον ὄνομά ἐστιν ὁ ταῦρος, ὡς καὶ ᾧ ἐμοιχᾶτο ἡ Πασιφάη. καὶ ὄρος δὲ, οὐ μόνον οὗ μέρος καὶ ὁ κράγος, ἀλλὰ καὶ πρόσβορον διαφορᾶν βαλαίνοις. ὅθεν αἱ πδριαδόμεναι ταυρικαὶ πρόσοδοι. καὶ ὅτι καὶ ἔθνος βόρειον οἱ ταῦροι. καὶ ὅτι ταυροπόλος ἄρτεμις, οὐ μόνον ἀφ τῶ ἔθνους τῶν ταύρων, ἀλλὰ καὶ ἀφ τῶ ζώου. ἀφ οὗ καὶ ταυρηδὸν ἐμβλέπειν, τὸ θυμικῶς σύντρανίζειν. καὶ ἀταυρώτη γωνὶ ἡ ἄξυξ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί·

Εἰπέτε νῦν μοι μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.
Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστέ τε πάντα.
Ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν. οὐδέ τι ἴδμεν,
Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν, καὶ κοίρανοι ἦσαν·
Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
Φωνὴ δ' ἄρρηκτος. χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη,
Εἰ μὴ ὀλυμπιάδες μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θυγατέρες. μνησάσθ' ὅσοι ὑπὸ Ιλιον ἦλθον·
Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε πρωτάσας·

Οὗ ἔστιν ὅτε ὁ ποιητὴς κατὰ πρόσωπά τινα διασήματα, ἐπικόπτει τὸν λόγον τῇ μούσῃ. καὶ ὡς ἀφ ὑπαρχῆς αὖθις αὐτὴν αἰτεῖ, ἐπεῖν ὅπερ αὐτὸς ἐθέλει. ποιεῖ δὲ ὧδε, ἵνα κατὰ μέρη τῶν σύντυχη μεγέθει καὶ πλήθει, αὔξων καὶ οὕτως ἐκεῖνα. μὴ σιδηρόφρων ὡς οὐκ ἄνθρωπος καὶ μουσικῆς ἐπιστήμης, ἀφιγμήσονται. ἢ καὶ ἄλλως ποιεῖ ὧδε, ὅτε ἡ μὲν ἀκολουθία, τῶν ἑξῆς ἐθέλει ἔχεσθαι. ὁ δὲ ποιητὴς ἢ ὁ φιλομαθὴς ἀκροατὴς, ἐπ' ἄλλο κλίνεται ἑαυτὸν τραπῆναι τὸν λόγον. μέγα δὲ καὶ αὐτὸ καὶ ἱστορίας ἄξιον. ὡς καὶ σύνταθα ἡ μὲν ἀκολουθία, ἤθελε μετὰ τοῦτο περὶ Αγαμέμνονος λόγους, εὐθὺς κεῖσθαι, τὸ, τρῶσι δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις. καὶ τὰ ἑξῆς τῆς τέλος τῆς βοιωτίας. ὁ δὲ ποιητὴς ἐπεισόδιόν τι ἐξεῦρεν, ἀξιοῖ τὰς μούσας, νεῶν ποιῆσαι κατάλογον καὶ ἡγεμόνων ἑλληνικῶν. φησὶ γοῦν. ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν. πλήθυν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι δέκα δὲ στόματ' εἶεν, φωνὴ δ' ἄρρηκτος χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη, εἰ μὴ ὀλυμπιάδες μοῦσαι διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες μνησάσθ' ὅσοι ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε πρωτάσας. ἔστι δὲ ὃ λέγει τοιοῦτόν τι ἐνθύμιον. ἔστι μοι ἀναπαύσοντι τὸν λόγον ὦ μοῦσαι, νεῶν τε ἑλληνικῶν κατάλογον ποιῆσαι, καὶ σὺ ἕλλησι δὲ ὀνομάσαι, ἐὰν ὑμεῖς ἐμπνεύσητέ μοι. ἀλλὰ τούτων τὸ μὲν, δυναίμην ἄν. τὸ δὲ τὰς νῆας δηλαδὴ καταλέξαι καὶ ἐκφωνῆσαι δὲ ὑμῶν. τὸ δὲ ἕτερον, τὸ σὺ ἕλλησι ὀνομάσαι, πῇ μὲν ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ποιῆσαι, πῇ δὲ οὔ. σὺ μὲν γὰρ ἀρχοὺς, εἴτ' ἂν ἡγεμόνας τῶν ἑλλήνων, ἐρῶ πρὸς ὄνομα ὑποφητεύων ὑμῶν. πλὴν δὲ πληθὺν, ἡμεῖς μὲν ἐρεῖτε ἀνθρώπῳ καὶ ὀνομάσητε, θεαὶ γάρ ἐστε. ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν μυθήσομαι. οὐ δὲ ὀνομήνω. ἤγουν δὲ ὀνόματος εἴπω. οὐδ' εἰ τά δέ μοι καὶ τά δὲ γένοιτο. καὶ πολλαπλασίων φασὶν ἐμαυτὸν γενέσθαι. φύλλων γὰρ, ἢ ἀνθέων ἐαρινῶν, ἢ ψάμμου, οἷς οἱ ἕλληνες εἰκάζονται, καὶ τὸ μέτρον οὐ περιληπτὸν, καὶ τὸ ἕκαστον ὀνομάζειν, ὁμοίως ἀδύνατον ἀνθρώπῳ γε ὄντι μοι. ὑπισχνεῖται δὲ ἀφ' τούτων ὁ ποιητὴς, νεῶν μὲν κατάλογον ποιῆσαι, καὶ σὺ αὐτῶν ἡγεμόνας ἱστορῆσαι πρὸς ὄνομα, δίκην ὑποβολέως, ἐὰν αἱ μοῦσαι συλλαμβανόμεναι προβάλλωσιν αὐτῷ ταῦτα. ἵνα ἐκεῖναι μὲν λαλῶσιν αὐτῷ. αὐτὸς δὲ τοῖς λοιποῖς. πλὴν δὲ πληθὺν, ἐάσαι φησί. διότι οὐκ ἂν ὑποφητεύειν καὶ εἰς ὅσον τὰς μούσας ἀρκέσειεν. εἴτε γὰρ γλῶσσα μία οὖσα, ναρκήσειεν

λῆ. ἀκηκόαμεν δὲ καὶ τὸ σῶμα. ἐραγήσεται δὲ καὶ ἡ φωνή. καὶ ἡ ψυχὴ ἀνεθήσεται. τὸ τοίνυν τὴν πλῆθυν ὀνομάσαι, πάνυ ὂν μεῖζον τοῦ τὴν ἡγεμόνας εἰπεῖν, ταῖς μὲν μούσαις, ὡς θεαῖς δυναστὸν εἶναι φησίν. ἑαυτῷ δὲ ἀδυνάτου. διὸ καὶ προαναφωνεῖ μὴ λῆν ὀνομάζειν τὴν πλῆθυν, καθαὶ τάς τε νῆας καὶ τοὺς ἡγεμόνας. καίτοι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν διαβολήν, εἴπερ τρόπον τινὰ καὶ τοῦ τὸ πλῆθος. ἐπεὶ γὰρ φασι τοῦ μὲν τὸ Φιλοκτήτου, οἱ τοῖς ἑξῆς εἶναι ἐκ πεντήκοντα ἑρετῶν εἶναι τὰς αὐτοῦ νῆας. τοῦ δὲ Βοιωτῶν, ὅτι ἐξ ἑκατὸν εἴκοσιν αὐτοῖς ἑκάστη ναῦς, δῆλός ἐστιν ἐμφῦσαι βουλόμενος τὴν πλῆθυν, ἐκ τῆς ἀμφοῖν τούτων συμβάλλων. ἔστι γὰρ κατὰ τὸν Θουκυδίδου κανόνα, τὸ μέσον τοῦ πλείονος καὶ ἐλάττονος λαβόντα, τεκμήραθαι τοσοῦτοι δύνανται εἶναι τῷ ἀριθμῷ, οἱ τοῦ πλῆθος. ὁ καὶ τοιοῦντες οἱ ὁμηρικοὶ, δυρίσκουσιν ἀπὸ δέκα μυριάδας συναγομένου τὴν πλῆθυν. ἐπεὶ γὰρ ὡς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δῆλοῦται, αἱ νῆες ἀπὸ χιλίας, μέσον δὲ ἡ πεντήκοντα ἀριθμοῦ κῆ τοῦ ἑκατὸν εἴκοσιν, ὁ ὀγδοήκοντα πέντε. πολυπλασιασθεὶς ὁ ὀγδοήκοντα πέντε ποιεῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν νηῶν, μετρεῖ τὸ τῶν ἐμπλεόντων πλῆθος, ἀπὸ μυριάδας δν δέκα, ὡς κῆ προέρηται. καὶ οὕτω δοκεῖ φασὶ καὶ τοῦ τὸ πλῆθος λέγειν ὁ ποιητής. πρὸς οὓς ῥητέον, ὡς οὐ ταυτόν ἐστιν ἁπλῶς τοῦ πλῆθος εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ τῷ πλῆθι καθ' ἕνα ἕκαστον πρὸς ὄνομα ἐπεξελθεῖν. ὁ μὲν γὰρ πλῆθει ἐπεξιὼν, εἷς ἕκαστον λέγει. ὃ καὶ ποιεῖ τῶν ἡγεμόνων ποιεῖ ὁ Ὁμηρος, τοῖς καθ' ἕκαστον ἐπεξερχόμενος λεπτομερῶς. ὁ δὲ ἁπλῶς τοῦ πλῆθος λέγων, παχύτερόν πως λέγει, καὶ οὐ διϋκριβεῖ. οὕτως ἂν καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς. τοῦ μὲν ἡγεμόνας ὀνομάζων, καταλέγει. τὴν δὲ πλῆθυν, οὐ δὲ ἀριθμεῖ γοῦν φανερῶς. εἰ δὲ καὶ ἀριθμεῖν δοκεῖ κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν θουκυδίδειον μέθοδον, ἀλλ' ἕτερον τὸ τοῦ ἐκόσιον εἰπεῖν, καὶ ἕτερον τὸ ἀριθμήσασθαι. τὸ μὲν γὰρ δηλοῖ, τίνες. τὸ δὲ, πόσοι. πολὺ δὲ διαφέρει τὸ, τίνες εἰπεῖν, καὶ τὸ, ὁπόσοι. τὸ μὲν γὰρ τίνες, διεξοδικώτερον καὶ δυσχερέστερον, ἅτε καὶ γένους μεμνημένον. καὶ τύχης. κῆ ἐπιτηδευμάτων. καὶ τοιούτων τινῶν. τὸ δὲ ὁπόσοι, συνεπτυγμένον ὄντι κῆ δύσχερές. διὸ τοῦ μὲν ἡγεμόνας ἔχει εἰπεῖν, οὐ μόνον ὁπόσοι, ἀλλὰ καὶ τίνες, ἐὰν αἱ μοῦσαι συλλάβοιντο. τὴν δὲ πλῆθυν, τίνες μὲν, οὐκλῆν ἔχει εἰπεῖν οὐ δὲ ἐν αὐταῖς ταῖς μούσαις, κλῆν ἀπὸ φύσιν αὐτὸν διάθωνται. μόνον δὲ τὸ ὁπόσοι εἰσὶν, ἐρεῖν λῆν ὑπερχεῖται, ἐὰν αἱ ὀλυμπιάδες. ἢ κατὰ Ζηνόδοτον βαθυκηλῶσι μοῦσαι μνήσωσιν, ἤτοι ἀναμνήσωσιν αὐτόν. αἱ τῆς μνημοσύνης κῆ Διὸς θυγατέρες. τοσόντι γὰρ μουσῶν ἔργον ἤτοι λογιωτάτης ἐφόδου καὶ γνώσεως, τὸ σχῆ τῆς ῥηθείσης μεθόδου, τὸ τῶν ἑλλιλίων πλῆθος ἐμφῦσαι. σωακτέον δὲ ὅτι δύο δύτων ἄρτι προκειμένων ἐν τῷ καταλόγῳ. τοῦ τὴν ἡγεμόνας εἰπεῖν, καὶ τοῦ τὴν πλῆθυν. τὴν μὲν ἡγεμόνας φησὶν εἰπεῖν καὶ τίνες εἰσὶ καὶ πόσοι, ἐὰν αἱ μοῦσαι συλλαλῶσι. τὴν δὲ πλῆθυν, ἤτοι ἑκάστοις ὡς αὐτὸς ἐν τῇ γ' ἁψῳδίᾳ φησὶ, τίνες μὲν εἰσὶ, μὴ λῆν εἰπεῖν, κλῆν αὐταὶ λαλῶσιν αἱ μοῦσαι. πόσοι δὲ εἰσὶν, ἀλλ' αὐτὸ δῆλον καὶ μόνον εἰπεῖν. ἐπεὶ οὐ πάντη πάντως ἀμήχανον ἐὰν αἱ μοῦσαι μνήσαντο, ἤτοι ἀναμνήσωσιν. ὃ κῆ ποιεῖ σχῆ τῆς προῤῥηθείσης μεθόδου × Ὁρα δὲ τὸ μνησθῆναι, ταυτόν πως ὂν τῷ διδάξαι, ὡς δοκεῖν τοῦ ἐπόντας ταῖς μαθήσεις, ἀναμνήσεις εἰντεῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχήν × Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ βούλεται ὁ ποιητὴς, οὐ δὲ ἐγχειρεῖ μανθάνεσθαι καὶ ὀνομάζει τὴν πλῆθυν. διά τε τὸ ἀδυνάτου ὅπερ καὶ αὐτὸς εἶπε, καὶ διότι δὲ οὐκλῆν τοσούτων ὀνομάτων ἠδυνήθη δυπορῆσαι πλάσας. ἔτι δὲ καὶ σχῆ τὸ τοῦ πράγματος ἄπορον καὶ εἰκαῖον καὶ ἀκερδὲς καὶ δυπεριφρόνητον τοῖς εὐτυχέστοις σχῆ τὸ ἀλυσιτελές. σοφὸς γὰρ ὤν, κατεσχέθετο τοῦ μέλλοντος. καὶ ἔγνω μὴ λῆν τοῦ ἀπροσκόπτως ἐθέλειν ἐκπίπτειν τῷ βιούτῳ αὐτοῦ πονήματι, σχῆ τὸ μηδὲν αὐτόθεν ἔχειν κερδαίνειν, ὅπου γε καὶ τὴν βοιωτίαν, τουτέστι τὸν κατάλογον τῶν νεῶν, οἱ πολλοὶ τοῦ ἀφρονοῦσι σχῆ τὰ τῶν ἡγεμόνων φασὶν ὀνόματα. καὶ διότι οὐκ ἔχει κίνησίν τινα ἡρωϊκήν. καὶ μὴν ἄλλως πεποίκιλται θαυμασίως καὶ ὁ τοιοῦτος ὅλος τόπος, ἱστορίαις τε καὶ τοπογραφίαις κῆ γενεαλογίαις καὶ ἑτέροις τοιούτοις, ὡς προϊοῦσι γνωσθήσεται × Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ζηνοδότου βα-

θυκόλπους ὡς ἔρηται τὰς μούσας μεταγράψαντος, μὴ ἀρεσκόμενοι οἱ παλαιοὶ, φασὶν ὅτι οὐ δὲ γυναῖκας ἐλλιπίδας βαθυκόλπους εἶπεν ὁ ποιητής. Ετι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ ὀλυμπιάδες μοῦσαι, διχῶς νοεῖται. ἢ γὰρ αἱ ὀλύμπια ὡς ἐρρέθη δώματα ἔχουσαι, ἢ αἱ τοῦ ὀλυμπίου διὸς θυγατέρες τύπῳ πατρωνυμικῷ, καθὰ καὶ πηλιάδες αἱ τοῦ Πηλίου. καὶ ἠλιάδες αἱ τοῦ ἡλίου. καὶ ὅτι Ερμιππος κατὰ τὴν δεινοσοφιστικὴν ἱστορίαν παίζων, παρασύρει τὸ, ἔστετε νῦν μοι, καὶ ἐξῆς ὅλον τὸν στίχον εἰς τὰ ἑαυτοῦ. καὶ ἐρωτήσας ὁπόσα ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὰ, ὃς οὐ ναυκλήρει φησὶ διονύσιος ὁ ποιητὴς οἶνόπα πόντον, καταλέγει ἀσείως πρὸς ἄλλοις, ὡς ἤγαγε παρὰ περδίκκου λεύδεα ναυσὶ πάνυ πολλαῖς. καὶ ὡς αἱ συράκουσαι, σῖτον καὶ τυρὸν παρέχουσι καὶ ἕτερά τινα τοιαῦτα. ἔνθα ὅρα τὸ λεύδεα ναυσὶ πάνυ πολλαῖς. παραξεσθὲν δὲ ὁμήρου, φαμμίου ἐν τοῖς ἑξῆς. δίωκον ἔστιν ὀνείδεα μυθήσασθαι ὅσα οὐ δ' ἀλῶ ἑκατόζυγος ναῦς ἀροῖ. ἢ ὅτι κείμενον μετὰ τὸ ἔστετε νῦν μοι μοῦσαι, τὸ ὑμεῖς γὰρ πάρεστέ τε, ἴστέ τε πάντα. ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀΐομεν οὐ δέ τι ἴδμεν. λεχθείη ἂν ὑπὸ τῶν ἀκοήν τι προειληφότων, πρὸς οὓς εὐδήμονας καὶ αὐτόπτας τοῦ πράγματος. ἔνθα ὅρα κάλλος ἐν τοῖσ ῥήμασι καὶ δυσὶ σωδέκμοις καίριον καὶ φυσικὴν ἢ γοργόν. οὐμὴν πρίεργον καὶ ὑποτεταπεινωμένον, κατὰ τὰ ὕστερον. τοιοῦτον γὰρ πάντως τὸ θεαὶ ἐστὲ. πάρεστέ τε ἴστέ τε. ὁ μέντοι γράψας πρὸς ἀσεϊσμὸν τὸ, ναύρκη πινικτή. πύρκη ἀσπή. τευθὶς σακτή. τοῦτον δ' εἰπεῖν κατὰ τοὺς ἰδιωτίζοντας, πραγμιή. γλαύκου πρωτομή. γόησος κεφαλή. ἔτι δὲ καὶ ὁ παρισώσας τὸ, τυρὸς ξηρὸς, τυρὸς ὑγρὸς, τυρὸς ξυστός. τυρὸς τμητός. καὶ ὅσα δὲ ἄλλα τοιαῦτα. μωρία δέ εἰσιν ἐκεῖνα. καλλωπίζοιτο μὲν γὰρ γοργῶς καὶ εὐρύθμως, οὐμὴν σεμνῶς καὶ φύσει καθ' ὅμηρον. τὸ δὲ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐ δ' ὀνομήνω ἢ ἀπλῶς εἶπω καὶ διηγήσομαι, οὐ δ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι ὡς μὴ προσεγράφη. δέκα δὲ στόματα εἶεν, φωνὴ δ' ἄρρηκτος. χάλκεον δέ μοι ἦτορ εἴη, ἔστι πραγμάτων μεγάλων ἁρμόζει, ἃ μόλις ἄν τις ἀφηγήσηται. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ φωνὴ δ' ἄρρηκτος εἴη, δέδωκεν ἀφορμὴν τοῖς σωϊκοῖς, τὸ σῶμα λέγειν τὴν φωνήν. σωμάτων γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ῥήγνυσθαι. εἰ γὰρ καὶ ὁ πλάτων οὐ σῶμα λέγει αὐτὴν εἶναι, ὡς ἐν τῷ γίνεσθαι τὴν ὕπαρξιν ἔχουσαν, μᾶλλον δὲ ὄντως μὴ ὑφισταμένην, ἀλλ' οἱ τῆς στοᾶς, σῶμα ἔλεγον τὴν φωνὴν, ἀλλὰ τὸ δραστικὸν αὐτῆς καὶ παθητικόν. δραῖ μὲν γάρ φασιν ἀκουομένη. πάσχει δὲ αἰσθομένη καὶ ἔστιν ὁμοίως ἡ φωνὴ. ἔτι δέ φασι σῶμα ὄντα ἡ φωνὴ, καὶ διότι πίπτει ἐπὶ τὰ ἀκούοντα, τὴν ἀκοὴν δηλαδή. ἔτι δὲ καὶ ἀλλὰ τὴν ἀντιτυπίαν. ἀντιτυποῖ γὰρ προσπίπτουσα ταῖς ἀκοαῖς. Ορα δὲ καὶ ὅτι δέκα γλωσσῶν, καὶ στομάτων τοσούτων μνησθεὶς, οἷς συμμερίζοιτο ἂν καὶ ἡ φωνὴ, τὸ ἦτορ εἰκῶς εἶπεν. ἐπεὶ καὶ ὁ μῦθος, μόρια μὲν σωματικὰ πολλάκις πλησιάζει, ὡς δηλοῦσι καὶ οἱ ἑκατόγχειρες. καὶ τὰ πολυκέφαλα τέρατα. ἔστι δὲ ψυχῆς, οὐδὲν τοιοῦτον ἐτεράτευσεν, ὡς πλάσασθαι τινὰ καὶ πολύψυχον. ἡ μέντοι τραγικὴ σύγχυσις, ἡ θέλουσα φωνήσντα γενέσθαι πολλὰ τῶν μορίων τοῦ σώματος, τῆς ὁμηρικῆς ταύτης ἀσφαλείας τε καὶ σεμνότητος, πολὺ ἐκπέπτωκεν. ὁρμᾶται δέ πως ἐκ τοῦ μύθου τοῦ κατὰ τὸν ἄργον. σύγκειται γὰρ ἡ τραγικὴ ἐκφύσει, μονονουχὶ σώμασι κατατετρῆσθαι πολλοῖς, ὡς που καὶ ὁ ἄργος τοῖς ὄμμασιν. Ισέον δὲ ὅτι παρὰ τὸ δέκα μὲν σώματα, καὶ ἑξῆς πέπαικταί τινι παλαιῷ, ὡς ἐκ προσώπου λίχου. τὸ ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι. οὔτε σώματα γὰρ, οὔτε χεῖλη πέντ' ἔχω. γλυκύτερον δὲ τὸ τοῦ παρῳδοῦ Μάτρωνος. πῶς ἂν ἔπειτα πλακοῦντος ἐγὼ θείου ἀπεχοίμην. οὐ δ' εἴ μοι δέκα μὲν χεῖλη δέκα δὲ στόματ' εἶεν. γαστὴρ δ' ἄρρηκτος. χάλκεον δέ μοι ἦτορ εἴη. παρῴδηται δὲ τὸ πῶς ἂν ἐγὼ καὶ ἑξῆς, δὲ ὀδυσσείας. πῶς ἂν ἔπειτ' ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην. ἐν δὲ τῷ νῆας πρὸ πάσας, ἡ περιπὴ ἡ πρὸ πρόθεσις, ἢ τὸ διόλου καὶ σύνταθα δηλοῖ. ἐν δὲ τῷ ἀρχοὶς νηῶν ἐρέω νῆας τε πρόπασας, ὁ σκοπὸς τῆς βοιωτίας κεῖται κατὰ λόγον προαναφωνήσας ἤτοι προεκθέσεως. τέλος γὰρ αὐτῆς, νηῶν τε καὶ ἀρχηγῶν κατάλογος ὡς αὐτίκα φανήσεται. καὶ ὅρα τὸ, ἀρχοὶς αὖ νηῶν ἐρέω. δεῖ γὰρ τὸ ἐρέω, ἐκφαίνει ἀριδήλως ὅτι ὑπο-

φιτεύει τοῖς μούσαις ὑποβολέως δίκην. καὶ αὐταὶ μὲν ἀδοῦσιν ἢ σιγήσασιν αὐτῷ. αὐτὸς δὲ τοῖς ὁμηρίδαις ὡς οἷά τις μουσόλιπος. ὥστε ἐν τῷ, μῆνιν ἄειδε θεὰ, πρόσυπακουστέον τὸ, δι' ἐμοῦ ὃς ἀεὶ ἐν μούσαις εἰμί. ὁ δὴ καθ' ὑπερβολὴν τῶν ποιητῶν ἢ τῶν ἁπλῶς λογίων Εὐριπίδης φησί. καὶ ἐν τῷ, ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα, συσσυνοητέον τὸ, ἵνα ἐγὼ τοῖς ἄλλοις ἐρέω.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΝΕΩΝ, ΗΤΟΙ ΒΟΙΩΤΙΑ.

Οἰωτῶν μὲν Πηνέλεως, καὶ Λήϊτος ἦρχεν,
Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε·
Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν·
Σχοῖνόν τε. Σκῶλόν τε. πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν.
Θέσπειαν. Γραῖάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν·
Οἵ τ' ἀμφ' Ἁρμ' ἐνέμοντο, καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρυθράς.
Οἵ τ' Ἐλεὼν' εἶχον, ἠδ' Ὑλλίν, καὶ Πετεῶνα.
Ὠκαλέην. Μεδεῶνά τ' εὐκτίμενον πτολίεθρον.
Κώπας. Εὐτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην.
Οἵ τε Κορώνειαν. καὶ ποιήεντ' Ἀλίαρτον·
Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο·
Οἵ θ' ὑπὸ Θήβας εἶχον εὐκτίμενον πτολίεθρον.
Ὀγχηστὸν θ' ἱερὸν Ποσειδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος.
Οἵτε πολυσταφύλου Ἀρνίης ἔχον ἠδὲ Μίδειαν.
Νίσαν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐξατόωσαν,
Τῶν μὲν, πεντήκοντα νέες κίον. ἐν δὲ ἑκάστῃ,
Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον·

Ὅτι κατάλογος μὲν νεῶν ἤτοι ὀξαριθμησις τὸ ἐφεξῆς τῆς προύσης ῥαψῳδίας, ἀπὸ τοῦ ἔργου ὠνόμασται. Βοιωτία μέντοι, ἀπὸ μόνης τῆς περιοικίδος εἰσβολῆς ἐχούσης οὕτω. Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχεν. διατί δὲ ἀπὸ τῶν Βοιωτῶν ἤρξατο, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ. λέγοντες ποιῆσαι οὕτω τὸν ποιητὴν, διὰ τὸ χαρίζεσθαι τοῖς αὐτόθεν παρακληθεῖσαις μούσαις. ὧν συνδιάτριμα ἦν ὁ Βοιώτιος Ἑλικών, φυλάσσων μέχρι καὶ νῦν τὴν κλῆσιν. οἱ δὲ τῆς Φωκίδος ἔστιν ὀρεινὸν λέγοντες, ἀκούουσιν ἐκ τῶν παλαιῶν συγγραφέων τινά. καὶ ἄλλως δὲ ἀπὸ τῶν Βοιωτῶν ἡ ἀρχὴ, διότι φασὶν, αὐτοὶ μόνοι πάντες ἦρχον ἡγεμόνας. τινὲς δὲ, διότι πολύπολις ἡ Βοιωτία. ἔσχε δὲ οὐχ ὑπὲρ ἑκατόν. καὶ ἡ Κρήτη γάρ, ἑκατόμπολις. καὶ ἡ Λακωνικὴ δὲ. τί δὴν μὴ ἀπ' αὐτῶν ἤρξατο. οἱ δὲ, ὅτι ἐν Αὐλίδι πολὺ τῆς Βοιωτίας ὁ ναύσταθμος γέγονε τοῖς ἀχαιοῖς. ἕτεροι δὲ, διότι ἐν μεσογαίῳ τῆς ἑλλάδος κεῖται ἡ Βοιωτία. ἔστι γὰρ αὐτὴ ἀπ' ἀνατολῶν μὲν, Εὔριπος. ἐκ δὲ δυσμῶν, Φωκίς. ἐκ βορείων, Λοκρίς. νῦν ἐκ μεσημβρίας, Ἀττική. κατὰ δέ τινας, διὰ μέγιστον εἶχε ναυτικὸν ἡ Βοιωτία, ὡς Φοινίκων ἄποικος ἀπὸ τὸν Φοίνικα Κάδμον. καὶ διότι δέ φασιν Ἕλλην ὁ Δευκαλίωνος, ἐν Βοιωτίᾳ ᾤκησεν, ὁ τοῖς Ἕλλησι καταρξας τῆς κλήσεως. Ἀρίσταρχος δέ φησιν ἀπὸ Βοιωτῶν ἀρξασθαι τὸν ποιητὴν, οὐκ ἐκ ζήλου παρατηρήσεως. ἀλλὰ κατὰ συμφοράν. ἤτοι κατά τινα φοράν καὶ τύχην. καὶ κατὰ τὸ ἀπλῶς συμβαλόν. εἰ δὲ καὶ ἀπ' ἄλλου ἔθνους ἤρξατο, ἐζητοῦμεν ἂν φησι τὴν αἰτίαν. πρῶτοι δὲ Βοιωτῶν, ζητητέον καὶ ἐν τοῖς περὶ ζῴων. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Βοιωτία, καὶ ἀονία ἐκλήθη ποτὲ ἀπὸ τῶν κατοικησάντων ἀόνων. ἔθνος δὲ βοιώτιον οἱ Ἀονες. ὅθεν καὶ σίδηρος ἀόνιος ὁ βοιώτιος, ὡς ἐν τοῖς περὶ μετάλλων δηλοῦται. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι καὶ ταῦτα συνταῦθα, ὡς θαυμάσιος ὁ ποιητὴς, μὴ δ' ὅπου μὲν παραλείπων τῆς συνθέσεως. πάντα δ' ὡς ἀναγραφὴν κατὰ τὸν συμβάλλοντα

καιρὸν διηγούμενος. οἷον, θεῶν ἔριν. Ελένης ἁρπαγήν. Αχιλλέως θάνατον. ἡ γὰρ κατὰ τάξιν φασὶ διήγησις, νεωτερικὴν καὶ συγγραφικὴν, καὶ ποιητικῆς ἄπο σεμνότητος. δὲ καιρὸν δὲ φασὶν εἰς Ομηρος τῷ Νέστορι ἐντρεπέαν, τὸν κατάλογον δόξαν ἐμνηστεύσατο, ἵνα ἐντεῦθεν γνωρισθῶσιν αἱ ἡρωϊκαὶ φρήτραι, καὶ τὰ φῦλα, καὶ μὴ συνταράσσοιτο ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ ἀκοὴ, παρασκευομένων τῶν τῆς Βοιωτίας διηγημάτων. ἔτι καὶ ταῦτα τῶν παλαιῶν εἰσὶ. τρεῖς ἰδέαι λόγων κατὰ Πλάτωνα. ἡ μιμητικὴ καὶ δραματικὴ, καθ' ἣν ὁ ποιητὴς συνεχῶς διαδικάζει τοῖς ἤθεσι τῶν εἰς μίμησιν ὑποκειμένων προσώπων. δευτέρα ἰδέα, ἡ ἀμιμητος ὡς ἡ Φωκυλίδου καὶ Θεόγνιδος. καὶ τρίτη ἡ μικτὴ, ὡς ἡ τοῦ Ησιόδου. ἐν γοῦν τοῖς ἀμιμήτοις καὶ ἁπλοῖς, ἀνάγκη τὸν ποιητὴν ἐπαγωνίζεσθαι πολυτρόπως ὑποκαλλύνοντα τὴν φράσιν σχήμασι καὶ λοιπαῖς παντοίαις ἀγαλλαγαῖς. ὅπερ ἐνταῦθα τεχνικώτατος Ομηρος, τοῖς τε τῶν πόλεων ἐπιθέτοις ἐπιρραίνει, καὶ ἑαυτοὺς ἐνηριθμημένους. οὐ γὰρ ἀνεξέλεγκτός φασι νῦν πόλει χωρίων ἑλληνικῶν διεξιὼν, καὶ οὕτω γλυκαίνει τὴν ποίησιν. ἀγαλλόμενος δὲ καὶ τὰ τοῦ καταλόγου σχήματα, πολυφόρως. παρενείρει δὲ τῇ ἱστορίᾳ παλαιοτάτας τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, εἰς ποικιλίαν. ἔτι δὲ καὶ εἰς ψυχαγωγίαν ἀκροατοῦ. καὶ λέξεων δὲ πολυωνυμίαν ἀνιρίσοῖ. καὶ ἄλλα μυρία μεθοδεύει ὡς ἐν τοῖς κατὰ μέρος φανήσεται. δι' ὧν τὸ τῆς ἀμιμήτου ἰδέας ὕψιον ἀγανισᾷ. οὕτω δέ φασιν ἁδρὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ κατάλογος, ὥστε τὴ πόλις ἀμφισβητοῦσαι, ὁμηρικοῖς ἔπεσιν ἐχρήσαντο πρὸς λύσιν ἔριδος. Καλυδῶνα μὲν γάρ φασιν, Αἰτωλοῖς ὁ ποιητὴς ἐχαρίσατο ἀμφισβητοῦσι πρὸς αἰολέας, μνησθεὶς αὐτῆς ἐν Αἰτωλῶν καταλόγῳ. Αβυδηνοὶ δὲ, Σηστὸν πρὸ Αθηναίων ἐκτήσαντο, ὀφείλοντα τὸ ἔπος. καὶ Σηστὸν καὶ Αβυδον ἔλεγον καὶ δίαν Αρίσβην. Μιλησίοις δὲ πρὸς Πριηνεῖς ὑπὲρ Μυκάλης διαφορουμένοις, εἰς νίκην ἐπήρκεσε τὰ ἔπη τάδε. οἱ δὲ Μίλητον ἔλεγον Φθιρῶν τ' ὄρος ἀνηρίτοφυλλον, Μαιαίσιόν τε ῥοὰς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα. τῇ Σόλων δὲ τὴν Σαλαμῖνα φασὶν Αθηναίοις ἀπένειμε, πρόσθεν ἔπος, ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται, ὅσου μνήμη τοῦ μεγάλου Αἴαντος γένηται. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ βιβλία εἰς τὴν Βοιωτίαν ταύτην φιλοτίμως ἐπεσχηματεύθησαν, δηλοῦσιν αἱ ἱστορίαι. Ισέον δὲ καὶ ὅτι νεῶν κατάλογος ἡ περιπέτεια σώζεσθαι αὕτη, οὐμὴν καὶ ἀνδρῶν, ὡς ἔκ μέρους τῶν νεῶν δηλαδή. ἄλλως γὰρ, ἐκεῖνο ποιεῖ ὁ προέθετο. οὐ μόνον τὰς νῆας ἀριθμούμενος, ἀλλὰ καὶ τοὺς αὐτῶν ἀρχηγὸς, οἷς τὸ σεμνὸν οἱ ἀρχαῖοι περιποιούμενοι, γενεαλογοῦσιν αὐτοὺς μυθικώτερον. καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸν δία τούτοις ἀνάγουσιν. ἐπαγωνιζόμενοι τῇ συγγένειαν αὐτοῖς ἀρέσθαι πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἥκουν πρὸς Αγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, πλατύνοντες μὲν τὸν ἡρωϊκὸν κατάλογον. κάλλιον δέ τι Ομήρου ποιοῦντες οὐδέν. ἀλλ' ἢ μόνον ὀνομάτων ἀνθῶν φορυτῷ ἀνδίζοντες τοὺς ἐντυγχάνοντας. παρασημειοῦται δὲ τῇ ὁ Πορφύριος, τὸν ὁμηρικὸν κατάλογον, πᾶσαν περιέχειν ἀλήθειαν τε χωρογραφίᾳ, καὶ πόλεων ἰδιώμασιν. ἱστορῶν καὶ ὅτι νόμοις τινὲς ἐχρέθοντο, ἀγροματίζειν τοὺς παιδευομένους, τὸν Ομήρου κατάλογον. ὡς καὶ ὁ κερδίας νομοθετῶν τῇ πατρίδι. λέγει δὲ καὶ ὅτι πρὸς ἄλλοις, καὶ Απολλόδωρος ὁ Αθηναῖος ἐπεσχηματεύσατο τὰ περὶ τὸ καταλόγου ἄριστα, ἐν δώδεκα βιβλίοις. Μινογείτης δὲ ἐν τετρασὶ καὶ εἴκοσι. μετρεῖ δὲ καὶ ἡγεμόνας ἀχαιῶν, μζ'. ὧν ιδ' φησίν, ἐν τροίᾳ ἔθανον. Οτι βοιωτῶν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον, ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε. κλονίος τε. ἐνέμοντο δὲ φησιν, Υρίαν. καὶ Αὐλίδα. Σχοῖνόν τε. Σκῶλόν τε καὶ Ετεωνόν. Θέσπειαν. Γραῖάν τε καὶ Μυκαλησσόν. καὶ Αρμα καὶ Εἰλέσιον. καὶ Ερυθρὰς. καὶ Ελεῶνα. καὶ Υλην καὶ Πετεῶνα. καὶ Ωκαλέαν. καὶ Μεδεῶνα. Κώπας τε. Εὔτρησίν τε καὶ Θίσβην. καὶ Κορώνειαν. καὶ Αλίαρτον. καὶ Πλάταιαν. καὶ Γλίσαντα. καὶ Θήβας ἡ Υποθήβας. καὶ Ογχηστόν. καὶ Αρνην. καὶ Μίδειαν. καὶ Νίσαν. καὶ Ανθηδόνα. Ενταῦθα δὲ ὁ ποιητὴς χρᾶται κατηγόρως καὶ σχήματι κάλλιος τῇ λεγομένῃ κατὰ κῶλον ἐπαναφορᾷ. ἀρξάμενος γὰρ ἀπὸ τοῦ οἱ ἀρχοὺς ὁλοθωσκοῦ ἀρσενικοῦ ὑποτακτικοῦ, σχηματίζει αὐτῷ. καὶ ἐπαναφέρων, φησὶν. οἱ θ' Υρίην ἐνέμοντο. οἱ τ' Ελεῶν' ἔχον. καὶ

πάλιν μετὰ δύο ἔπη. οἵ τε Κορώνεαν. οἵ τε Πλάταιαν. καὶ οἱ Γλίσαντ' ἐνέμοντο. οἵ θ' ὑπὸ Θήβας εἶχον. καὶ τοιβάζας ἐνταῦθα ζυνεχεῖς τέσσαρας ἐπαναφορὰς, πάλιν μετὰ σὲ ἔπος λέγει. οἵ τε Αρνην ἔχον. οἵ τε Μίδειαν. καὶ οὕτω κομματικῶς ὡς ἐπεῖν καλλαΐας τὸ τῆς βοιωτίας πρόσωπον, ἐπάγει. πεντήκοντα δὲ νῆες αὐτοῖς. σὺ δὲ ἑνάσκη, κοῦροι ἑκατὸν καὶ ἑκατὸν βαῖνον. ἐώθει δὲ οὕτω ποιεῖν καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς Ομηρος. καὶ μετὰ σὺ στρατηγοὺς καὶ τὰς πόλις, πιθέναι τὸν ἀριθμὸν τῶν νεῶν. τούτων δὲ τῶν πόλεων τὰς μὲν πλείους, δίχα ζωπυρέτων πεφάγει. τὴν δὲ Αὐλίδα, πετρήεσσαν λέγει, διαύτην ἀληθῶς οὖσαν. τὴν Ετεωνὸν, πολύκνημον. τὴν Μυκαλησσὸν, εὐρύχορον. τὴν Μεδεῶνα, εὐκτίμενον πτολίεθρον, ὡς καὶ τὰς Θήβας. τὴν δὲ Θίσβην, πολυτρήρωνα ὡς πολλαχοῦ μαρτυρεῖται πεπυσθαι ἔχουσαν. τὴν Αλίαρτον, ποιήεντα. ὡς Πύλον ἠμαθόεντα. μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Δημοσθένης. τὴν Ογχηστὸν, ἱερὸν ποσειδῶνος ἄλσος. τὴν Αρνην, πολυστάφυλον. τὴν Νῖσαν, ἁλδεινήν. τὴν δὲ Ανθηδόνα, ἐχατόμβοιον. ἔστι δὲ οὐδ' αἱρετὴν τὸ πρῶτον, ἀλλὰ θέσιν. φυλάττει δὲ καὶ νεῶ τοῦνομα ὡς καὶ ἡ κορώνεια. σὺ τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ, τρὶς μὲν χρᾶται τῷ, ἐνέμοντο τήνδε ἢ τήνδε τὴν πόλιν. τῷ δὲ εἶχον, τετράκις. ζωὴ ἑτέρων δὲ παρακατιὼν, τὸ, σῶσον λέγει. καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς δὲ, ὀλίγα τῶν θουρίων ῥημάτων χορεύει, λέγων. οἱ ἐνέμοντο. οἱ ἀμφενέμοντο. οἱ εἶχον. οἱ σῶσον· Τὰ δὲ ῥηθέντα πέντε τῶν ἀρχηγῶν ὀνόματα, πολιτικῶς ἐτέθειτο ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ οὗσιν, ὃς ὧν ζωὴ τηδεύειν ἔμελλον. τὴ Πηνέλεως μὲν, στρατηγικὸν ὄνομα, πρὸς τὸ πένεσθαι τὴ σὺν αὐτῷ λαόν. ἵνα εἴη πένω πενέλεως, καθάπερ καὶ μίνω μενέλεως. καὶ πάλιν ὥσπερ μεθώνη μηθώνη, φέρλις φέρητος Φιρητιάδης, ἄλμηκος, ἢ δύμηλος, οὕτω τὴ πενέλεως πηνέλεως, ἁπλικῶς. οὐ τὸ κοινὸν, ἄχρηστον ἡρωϊκῷ μέτρῳ. ἤγουν τὸ πηνέλαος. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Αρχέλεως σὺ Τραχινίαις· Ισέον δὲ ὡς καὶ τὸ πηνέλεως ἁπλικὸν δοκεῖ παρ' Ομήρῳ οἱά τι κοινὸν κεῖσθαι σκηπτρῶν τὴν λήγουσαν. τὴ σὺ ταῦθα μὲν, λανθανέτω ὅτι. σὺ δὲ τῷ πηνελέῳο ἀνακτος, ἐκδηλον ὅτι τὸ ῥηθεῖ. ὡς γὰρ καλὸς καλοῖο, σοφὸς σοφοῖο, οὕτω πάντως πηνέλεος πηνελέοιο· Τὸ δὲ Λήϊτος, ἀρίστεως ὄνομα, δηλοῖ τὸν ἐκ πολέμου κτώμενον, ἀπὸ τοῦ ληίζω τὸ λαφυραγωγῶ. ὃς οὖ λελησμένος κατὰ συναίρεσιν παρ' Εὐριπίδῃ ὁ λελῃσμένος. γράφεται δὲ ὀξὺ μόνου τοῦ ῑ διχρόνου κατὰ τὴν παραλήγουσαν ὁ λήϊτος, οὐ μόνον ὡς ἀπὸ τοῦ ληίζω, ἀλλὰ καὶ ὀξὺ κανόνα τὸν οὕτω γραφόντα τὰ τοιαῦτα κύρια ὀνόματα. σὺ οἷς τὴ ὁ μόνιτος ὃν ἰωνικῶς μετὰ τοῦ υ προφέρει ὁ Λυκόφρων. καὶ ὁ Εὐαίκητος δὲ τὸ κύριον κατὰ σὺν τεχνικοῦ. καὶ ὁ Θεοδώρητος· Τὸ δὲ Αρκεσίλαος, ἀμυνάκην ἤτοι βοηθητικόν. δηλοῖ γὰρ τὸν ἐπαρκοῦντα λαοῖς. ὥσπερ δὲ μνῶ μνήσω μνησίλοχος, οὕτω καὶ ἀρκῶ ἀρκέσω ἀρκεσίλαος· Τὸ δὲ Προθοήνωρ, θαρσοῦς σύνθεσις. δηλοῦται γὰρ δι' αὐτοῦ ὁ προθέων σὺ ἀνορέῃ ἤγουν ἀνδρίᾳ. ἢ ὁ προθέων τῶν ἀνδρῶν σὺ καιρῷ ἔργου. ἡ δὲ ἀναλογία τοῦ Προθοληώρ, κατὰ τὸ ῥηξηνωρ. ἀγαπήνωρ. ἀγήνωρ. ἐλεφηνώρ. ληθηνώρ. καὶ τὰ τοιαῦτα· Τὸ δὲ Κλονίος, ῥωμαλεότητος. οἱονεὶ ὁ μάχιμος καὶ γενναῖος καὶ κλονῶν. προξενεῖται δὲ κατὰ σὺν παλαιοὺς, καθὰ καὶ τὸ, ὠδίος, Οδίος, ὡς κύριον τρίβραχυ. τὰ δὲ τοιαῦτα, περὶ μιᾶς συλλαβῆς τὴν ὀξεῖαν ἔχουσι δίχα τινῶν ὀλίγων ὡς καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. ἄπορ εἰσὶν, ἄλιος. αἴνιος. κρόνιος. ξένιος· Ισέον δὲ ὅτι σὺ τῇ ἀναπτύξει τῶν ῥηθέντων πέντε στραβωνικῶν ὀνομάτων, φασὶν οἱ χαλιασταὶ ὅτι τοῖς παλαιοῖς σφόδρα ἔμελε τῶν πολεμικῶν. καὶ ταῦτα μὲν σὺ τούτοις· Η δὲ Υρία, χώρα ὅτι πλησίον Αὐλίδος κατὰ σὺν παλαιοὺς. ἦν δέ ποτε καὶ πολείδιον. ταύτην ὁ κτίσας, Υρίαν ἐκάλεῖτο. πολίτης δὲ αὐτῆς, Υριάτης. Υρία δέ φασι καὶ ἡ κατὰ Ισαυρίαν Σελεύκεια. ἔστι δὲ Υρία, καὶ πόλις Καππαδοκικὴ πόλις. Κρητῶν κτίσμα. ἡ λεγομένη καὶ Υριον οὐδετέρως ὡς σὺ τοῖς τὸ περιηγητὸ δηλοῦται. ὁ δὲ Στράβων λέγει ὅτι Υρία τῆς Ταναγρικίας πρότερον. ὕστερον δὲ Θηβαΐδος. ὅπου ὁ ὑγιὰς καὶ ἡ τὸ ὡρίωνος μεμύθευται γένεσις. κεῖται δὲ ἐπὶς Αὐλίδος. κτίσμα δέ ὅτι Νυκτέως. συνεχῶς δέ φασι λέγει σὺν τὸ ποιος σύνταῦθα, ὡς κεῖνται, καθὰ καὶ σὺ τῷ, οἱ δ' Αργος ἔχον. Τίρυνθά τε, καὶ

ἑξῆς.

ἑξῆς ἕως τοῦ ἰϊόνας τε. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ ὡσαύτως τῇ τάξει χρᾶται· Ισέον δὲ ὅτι τοῦ ποιητοῦ εἰ ποίτος οἵ θ' Υρίλιον ἐνέμοντο, τινὲς οὐ συνδέσμου σύνθεσιν ἐνόησαν ἐνταῦθα τὸν τε, ἀλλὰ θυρίλιον πόλιν ὑπέλαβον εἶναι. οὐκ οὖ δὲ ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ. ἀφ' ἧς γὰρ χειρὸς γενομένη, οὐκ ἀλλὰ ἔχει τὸ θ'. ἀλλὰ τὸ σωζόμενον τ'. οἱ δ' αὐτοὶ πρὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ χρῆσιν Ησιόδου, ταύτην βοηθοῦντα τῇ δίχα τοῦ θ' γραφῇ. ἣν δίη ὑρίη βοιωτίας τρέφε κούρη· Η δὲ Αὐλὶς, αὐτιπόρθμη μὲν Εὐβοίας κεῖται, φυλάσσουσα μέχρι καὶ νῦν τὸ ὄνομα. ἐκλήθη δὲ οὕτω, παρὰ τὸ ἐκεῖ αὐλισθῆναι τοὺς τῶν ἀχαιῶν νῆας πρὸ τοῦ ἀποπλοῦ. ἢ ἁλισθῆναι ἤγουν ἀθροισθῆναι. ἢ ἀφ' Αὐλίδος φασὶ θυγατρὸς Εὐωνύμου υἱοῦ Κηφισσοῦ. ἔχει δέ φασι λιμένας ἡ Αὐλὶς, οὗ μὲν, βλέπουσας πρὸς τὴν Ιλιον. οὗ δὲ, καταγωγοὺς ἀφ' πάσης Ελλάδος. διὸ καὶ ἀθροισθέντες οἱ ἀχαιοὶ αὐτόθι, αὐέπλευσαν. ὁ Στράβων δὲ φησὶν ὅτι Αὐλὶς, πετρώδες χωρίον. ἔνθα λιμὴν πεντήκοντα πλοίοις. ὥστε εἰκὸς τὸν ναύσταθμον τῶν ἑλλήνων, ἐν τῷ μεγάλῳ ὑπάρξαι λιμένι. πλησίον δ' αὐτῆς, Εὔριπος ὁ χαλκιδικός. εἰς ὃν ἀφ' Σουνίου σάδια. ὁ. ὀξύνεται δὲ ἡ Αὐλὶς, ἀναλόγως ὀφ' τοῦ πρωτοτύπου. ὡς πύλη πυλίς. τὸ δὲ βαρύτονον, ὃς οὖ καὶ ἡ ἔπαυλις, αἰολικόν φασιν εἶναι. βαρυτικοὶ γὰρ οἱ αἰολεῖς. καὶ ἅλως δὲ ἡ μὲν αὐλὶς, ὡς ἐκ τοῦ αὐλίζω αὐλίσω, ἔχει δὲ τοῦ ὀξεῖαν τόνωσιν. ἡ δὲ αὖλις τοῦ βαρεῖαν, πρὸς διαστολήν. οἷον ἀτρέπτως δ' αὖλιν ἔκυρσαν. καὶ ἔστιν ἡ τούτου ἀναλογία, κατὰ τὸ δέπας δέζειν. δέμας δέμειν. κύπελλα κύπελλον. ἃ δὴ πάντα, καὶ βραχύνονται. ὧν πρὸς μέμηκα, καὶ τοῦ κνημᾶδα καὶ σφραγῖδα βαρύναντες οἱ αἰολεῖς, κνᾶμιν καὶ σφρᾶγιν συνεκβαλόντες γράφουσι. Σχοῖνος δὲ, ἡ ἀπό τινος ὁμωνύμου αὐθρὸς, ἢ ἀφ' ἑνὸς φυομένων αὐτόθι καθὰ καὶ ἐν τῇ ἀρκαδικῇ χοινοῦντι ὀφ' τὸ ἐλάσσες τοῦ τόπου. λέγεται δὲ ἀφ' Σχοινέως τοῦ κλῆσιν ἀφ' τοῦ πατρὸς Ατελαύτης. ὁ δὲ Στράβων, φησὶ Σχοῖνος χώρα ἐν βαικῇ, ἐν ὁλῷ τῇ ἐπὶ Ανθηδόνα. διέχουσα ἀνθηδόνος ὅσον πεντήκοντα σάδια. ῥεῖ δὲ ποταμὸς δι' αὐτῆς Σχοινοῖς καλούμενος· Σκῶλος δὲ ἀρσενικῶς, κώμης ὄνομα. καὶ ὁ ὀξὺς αὐτῆς, σκώλιος καὶ σκωλιδός. τὸ δὲ σκωλον τὸ οὐδέτερόν τί ποτε δηλοῖ, ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. οἱ δὲ παλαιοὶ, φασὶ καὶ ὅτι ὁ σκωλος, κώμη τῆς παρασωπίας χώρας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι. ἢ κατά τινας ἐν τῇ τῶν πλαταιέων, τόπος τραχὺς καὶ δυσοίκητος. ὅθεν καὶ παροιμία. εἰς σκωλον μήτ' αὐτὸς εἶναι, μήτ' ἄλλῳ ἔπεσθαι. καὶ Πανθεὺς δὲ ἐκεῖθεν φασὶ καταγόμενος, διεσπάσθη ὑπὸ τῶν βακχῶν. ἦν δὲ καὶ ὀλυμπιακὴ Σκῶλος. δοκεῖ δὲ ἡ κατὰ βοιωτίαν σκωλος, ὑπομεμελημένοις ἄρτοις ἔχειν. διὸ καὶ μεγαλάρτου φασὶν ἐκεῖ, καὶ μεγαλομαίζου δήμητρος ἵδρυτο ἄγαλμα. τὸ δὲ ὅμοιον, καὶ ἐν τῇ κατὰ Μεσσαπίους Ιαπυγίᾳ. παρ' οἷς καὶ βασιλὶς ἦν, Αρτος καλούμενος. καὶ Αρτου δέ ζηνος μεγάλου ὑπολεγομένου, ἑορτὴ ἐπ' αὐτῷ ἐτελεῖτο τὰ μεγαλάρτια. ὡς δὲ καὶ ἀγελαῖοι ἐκαλοῦντο ζηνὲς ἄρτοι. καὶ ὡς πρὰ Συρακουσίοις ἐπιμάτο δήμητρι σιτὼ ὀφ' τοῦ ὡς εἰκὸς ὑπομέλειαν καὶ εὐφορίαν ἐκεῖ τοῦ σίτου, σωτειρεῖ καὶ Αθήναιος· Ετεωνὸς δὲ ἐκλήθη μὲν ὕστερον καὶ Σκάφη καλουμένη ἀπό ζηνος Ετεωνοῦ. ὃς Βοιωτὸς μὲν ἦν ἀπόγονος. πατρὸς δὲ Ελεῶνος. κεῖται δέ φασιν ὑπὸ λόφου τινὸς περὶ τὸν Ασωπὸν ῥέοντα ὑπὸ τοῦ πρὸ θηβῶν πεδίου, καθὰ καὶ ὁ Ισμηνιός. τοῦθι οὖ Ασωποῦ λέγει ὁ γεωγράφος, καὶ ὅτι καθαιρὼν τελευτᾷ οὐκ ἄποθεν θηβῶν. παρ' αὐτὸν δὲ ῥέει ὁ ἀσωπὸς κλύζων τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ. τὸ δὲ ἐθνικὸν τῆς Ετεωνοῦ, Ετεώνιος. πολύκνημον δὲ ταύτην λέγει, ὡς ὀρθνιὸν. κνημοὶ γὰρ τὰ κάτω τοῦ ὄρους ὡς μικρὸν ῥηθήσεται. ζνὲς δὲ αὐτὶ τοῦ πολυορίγανον. κνημὸν γὰρ ἀργεῖοι φασὶ τὴν ὀρίγανον. ἡ δὲ Θεσπία ἡ πρὸς τῷ ἑλικῶνι ἐκείθ νοτιωτέρα αὐτοῦ, ἐκτείνει ἐνταῦθα τὴν παραλίγουσαν ὀφ' τὸ μέτρον. ἄλλως γὰρ ἐν συνόλῃ ἔχει αὐτήν. γράφεται δὲ κοινῶς ὀφ' τοῦ ι ἡ παραλίγουσα. ὡς τὸ λάμια. ἰάμνια. Ηρωδιανὸς δὲ ἐν τῇ καθόλου προσῳδίᾳ, τὴν εἰ διφθόγγον χαρίζεται αὐτῇ. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας, παρασημειοῦται ὅτι θαῦμα, πῶς τὸ σύνηχον διὰ διφθόγγου γράφεται. ὡς ἐνταῦθον διφορεῖσθαι μὲν τὰ σύνηχα τῶν θεσπιῶν. τὰ δὲ πολιθωνικὰ, ὀφ' μόνου διχρόνου γράφεσθαι. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, τὰ μὲν σύνηχα ταύτης πρὸ-

ψ

παροξύνεσθαι, ἡ θέσπια γάρ, καὶ τὰ ἑξῆς. τὰ δὲ πολιθωλικά, ὀξύνεσθαι. θεσπιαὶ γάρ, καὶ τὰ ἑξῆς ὁμοίως. παντὸ δὲ πάσχει καὶ ἡ Πλάταια ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὅρα δὲ μὴ ὅτι ὥς πορ ἀθήνη σύνικῶς καὶ πολιθωλικῶς. καὶ μυκήνη. μὴ κρίτη. καὶ θήβη, οὕτω μὴ ἡ πόλις αὕτη θέσπια γάρ καὶ θεσπιαὶ ἡ αὐτή. φησὶ δὲ ὁ τῶν ἐθνικῶν συγγραφός, καὶ ὅτι τὸ θέσπια καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ. σοφὴ δὲ τὴν ποίησιν ἡ Κόριννα. μὴ ὅτι κτίσμα ὄντι ἡ θέσπια, θεσπιάδου. κατὰ δέ τινας θεσπίου υἱοῦ Τοὐθραντος ἦ, τοῦ Παιδίονος. ἱστορεῖται δὲ θεσπιέα εἶναι τὸν Ναρκισσον, ὃς ἦν μὲν υἱὸς Κηφισσοῦ τοῦ ποταμοῦ. καὶ Λειριόεσσης νύμφης. κάλλος δὲ ἔχων ἀμήχανον, ἐσκιώλας πηγῇ τινι μὴ τῆς ἑαυτοῦ σκιᾶς ἐραθείς, ἔρειψεν ἑαυτὸν ἐκεῖ καὶ ἀναπεπνίγη τῷ ἐνόπρῳ ὕδατι. καὶ ἡ γῆ ἀνέδωκε φυτὸν ὁμώνυμον τῷ νεανίᾳ. οἱ δὲ τοῖς ἐθνικοῖς φέρεται καὶ θεσσαλικὴ Θέσπια. καὶ Καρδιάρα. οἱ δὲ τῇ κατὰ βοιωτοὺς, ἐπίγραμμα φιλιάδου τοῦ μεγαρέως τοιοῦτον ἐστὶ τοῖς αἱρεθεῖσιν ὑπὸ Πρόκλων. ἄνδρες θ' οἱ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ελικῶνος. λίμαπι τῶν, αὐχεῖ θεσπιὰς δυρύχορος. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὁ Πραξιτέλους ἔρως οὐ θεσπιᾶς ἦν. ὃν ἔλλιπε μὲν ἐκεῖνος. ἀνέθηκε δὲ ἡ ἑταίρα Γλυκέρα ἐκεῖθεν οὖσα, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. πολλοὶ δὲ ἀνέβαινον ὀλόμενοι τὸν ἔρωτα. ἐκεῖ δέ φασι καὶ ἡ Ασκρη δεξιὰ ἑλικῶνος ἐφ' ὑψηλοῦ μὴ τραχέος τόσου. ἀπέχουσα θεσπιῶν, ὅσον τεσσαράκοντα στάδια. μὴ ταῦτα μὲν πολὺ θεσπιῶν. γράφει δέ ὅτι κατάγουσα ἡ καὶ Ταύαγρα. ὧν οἱ πολῖται γραῖος καὶ ταναγραῖος, κατὰ δέ τινας, οὐκ εἰσὶν αἱ αὐταὶ, ὡς δηλοῦσιν ὅ, τε γράψας ὅτι Ταύαγρα πόλις Βοιωτίας ἣν Ομηρος Γραῖαν καλεῖ ὄχθ' τὸ πολισίον ἐστίν. καὶ οἱ ἱστοροῦντες ὅτι Ταναγραῖοι οὐκ ἐστράτευσαν εἰς τροίαν, ὡς καὶ Εὐφορίων. οἱ πλόον ἠρνήσαντο μὴ ὅρμις αἰγιαλοῖο. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Γραῖα εἴτε καὶ ἡ Ταύαγρα, καὶ Ποιμανδρία, ὡς κεῖται παρὰ Λυκόφρονι. Αριστοτέλης δέ φασι, γραῖαν λέγει τὴν νῦν Ωρωπόν. τὸ δὲ τῆς κλίσεως αἴτιον, ἀπὸ γραίας τῆς μελεδῶνος. Στράβων δέ φησιν ὅτι Γραῖα τόπος πολισίου Ωρωποῦ. εἶθα ἱερὸν Αμφιαράου. μὴ μνῆμα Ναρκίσσου τοῦ Ερετριέως, ὃ καλεῖται σιγηλοῦ. ἐπεὶ σιγῶσιν οἱ παριόντες ἐκεῖ. τὴν δὲ αἰτίαν οὐ λέγει. τινὲς δὲ τὴν αὐτὴν φασι τῇ Ταναγρᾳ, τὴν Γραῖαν. καλοῦνται δέ φησι καὶ γεφυραῖοι οἱ Ταναγρικοί. λέγει δὲ μὴ ὅτι τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Αργος ἀπιόντι, εἰ ἀριστήσῃ ἡ Ταύαγρα. καὶ ὅτι νῦν μόνη σωέσηκε τῶν Βοιωτικῶν πόλεων Ταύαγρα. τῶν δ' ἄλλων ἐρείπια μὴ ὀνόματα λέλειπται. Μυκαλησσὸς δὲ, μεσογεία πόλις Βοιωτίας. κειμένη μὴ παρὰ Θουκυδίδῃ. καλεῖται δὲ οὕτως, ἡ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γενομένας ζωὰς γοργόνας μυκήσασθαι, ἡ ἀπὸ τῆς βοὸς ἥτις ἦν σύντιον Κάδμου, μὴ ὃν ἐν αὐτῷ ποσὶ πηγήσασα εἰς θήβας, ἐνταῦθα ἐμυκήσατο. ἔστι δὲ μὴ ἑτέρα Μυκαλησσὸς Καρική. εἶθα μυκαλέως διὸς λαμπρὸν ἱερόν. καὶ ὄρος δὲ Μυκαλησσὸς ἐναντίον Σάμου. τῆς δὲ Μυκαλησσοῦ ὁ πολίτης, Μυκαλήσσιος. ἡ μέντοι Μυκάλη, ἑτέρα ταύτης ὄντι, ὡς πεῖσουσι φανήσεται. ὁ δὲ Στράβων λέγει ὅτι Μυκαλησσὸς, κώμη ταναγρική, κειμένη παρ' ὁδὸν τὴν ἀπὸ θηβῶν εἰς Χαλκίδα, καλοῦσι δέ φησιν αὐτὴν βοιωτικῶς, Μυκαλιτόν. Αρμα δὲ, κώμη τῆς πολισίου Μυκαλησσοῦ. ἀλλὰ καὶ δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρὸν ὅμορον φασὶ τῇ ταναγρικῇ. οὗ ὁ πολίτης Αρματεύς. ἐκλήθη δέ φασιν οὕτως, ἢ διότι ἐκεῖ κατάγη τὸ τοῦ Ασφάσου ἅρμα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἅρματος Αμφιαράου, καταφυγόντος ἐκεῖ καὶ μὴ ἐκδοθέντος τοῖς διώκουσιν. ἐκαλεῖτο δὲ ἀπὸ ἦ αὐτοῦ, καὶ λουτρὰ Αμφιαράου. ἔστι δέ φασι μὴ τῆς ἀττικῆς τόσος ὃν παρνηθι, Αρμα καλούμενος. κείμενος πολὺ τὴν οὕτω καλουμένην φυλήν. τὸ δὲ παροιμιῶδες, τὸ, ὁ ποτ' ἀν ἀσφάλῃ δ' ἅρμασι, ἥκουσι ὀλέ ποτε καὶ ὀχθ χρόνου ἀδήλου, τοῦ ἀττικοῦ ἅρμασι μέμνηται. ἡ μᾶλλον, τοῦ βοιωτικοῦ. φασὶ δὲ καὶ ὡς ἀσφαλὴν ἐσημειοῦτο κατά τινα χρησμὸν οἱ πυθαϊσταὶ, βλέποντες ὃν τὸ διοῦτον ἅρμα. καὶ ὅτε ἤσφαλεν, ἔπεμπον θυσίαν εἰς δελφούς. ἐτήρουν δὲ, ὃν τρεῖς μῆνας. καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα, ὃν τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας, ἀπὸ τῆς ἐχάρας ἦ ἀσφαλείου διός. Πρὸ δὲ Ειλεσίου οὗ ὁ πολίτης ἐλεσιάς, καὶ πολὺ Ελεώνος, κατωτέρω ῥηθήσεται. Ερυθραὶ δὲ, εἰσὶ μὲν καὶ-

καὶ Ιωνίας καὶ Λιβύης καὶ Λοκρίδος. καὶ Κύπρου δέ. ἥτις ὅτι φασὶν, ἡ νῦν Παλφος. ἰδοὺ δὲ καὶ Βοιωτίας. ἱστορεῖται δὲ Ζης Ναυκράτης ἐρυθραίνθεν, ὁμηρον ὑπομνηματίσαι. Ασίων μὲν δὴ καὶ Ηρόδωρος ὀξυνόοισι τὴν λέξιν. λέγοντες ἐρυθρὰς ὡς καλὰς. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι Ερύθραι μὲν βαρυτόνως, αἱ τῆς βοιωτίας ἀφ' Ερυθροῦ υἱοῦ ποσειδῶνος καὶ Αμφιμεδούσης θυγατρὸς Δαναοῦ. κεῖνται δὲ ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα. Ερυθραὶ δὲ ὀξυτόνως, αἱ τῆς Ιωνίας. ὧν μέμνηται ὁ γεωγράφος. εἰπὼν ὅτι μεταξὺ Ερυθρῶν καὶ τῶν ὑπομνημένων, Μίμας ὄρος ὑψηλὸν δύσβατον καὶ πολύδενδρον. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι τῶν Ερυθρῶν τούτων ἄποικοι, αἱ Ιωνικαί· Υλη δὲ, ἀφ' Υλιος θυγατρὸς Θεσπιέως. ἢ ὅτι ὑλώδης ὅτι. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ὅτι Υλη καὶ Ειλέσιον καὶ Ελεών, ὧν αὐτόθι μνεία ἦν, ὑλώδεις εἰσὶ τόποι Βοιωτῶν καὶ ἑλώδεις, ὥστε ἀφ' τοῦ ἕλος, καὶ τὸ εἰλέσιον καὶ ὁ ἐλεών. καὶ ὁ γεωγράφος δέ φησιν ὅτι Ελεών, κώμη παραγρική, ἀφ' τῶν ἑλῶν καλουμένη. καὶ ὅτι ἕλος καὶ ἐλεών καὶ εἰλέσιον, ἀφ' τὸ ἐοικὸς ἕλεσιν ἱδρύσθαι. νῦν δέ φησιν, οὐχ ὁμοίως ἔχει πάντα. ὡς ἡ αὐοικισθέντων τῶν οἰκησάντων, ἡ τῆς λίμνης ἐοικὸς πολὺ ταπεινωθείσης ἀφ' ἑκατέρων. δηλοῖ γοῦν ἐν τούτοις ὁ γεωγράφος, μὴ οὕτως ἑλώδεις οὖσι ἐμβατὰς εἶναι τόποις ὡς ἦσαν τὸ παλαιόν. κατὰ δέ Ζηνας ὁ Ελεών, ἀφ' Ελεώνος ὠνόμασται υἱοῦ Ετεωνοῦ τῆς αὐτόθι μνημονευθέντος· Τὸ δὲ ὕλη, ἐνταῦθα μὲν ἐκτείνει τὸ υ. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, δύρηται καὶ συστελλόμενον. παρασημειοῦται γοῦν ὁ Στράβων, ὅτι ἐν τῷ, ὃς ῥ' ἐν Υλῃ ναίεσκε σπυτοτόμων ὄχ' ἀρίστος Υλῃ ἐνὶ οἰνίκα ναίων, συστέλλεται τὸ υ. ἔνθα καὶ αὐτᾶται τῆς γεγράφοντας. Υδῃ ἐνὶ οἰνίκα ναίων. Υδη γὰρ πόλις Λυδίας. οὐκοῦν δὲ ὁ Αἴας ἐκ Λυδίας τὸ βάκος μετεπέμπετο. ὁμοίως συστέλλεται τὸ ὕλη, καὶ ἐν τῷ, ὃς ῥ' ἐν ὕλῃ ναίεσκε μέγα πολύτοιο μεμηλώς. ὅτι δὲ ὕλη καὶ ἐνταῦθα ἡ βοιωτικὴ, δηλοῖ ἔστι φέρων λίμνη κηφισσίδι. εἰ γὰρ ἡ κηφισσὶς λίμνη βοιωτική, βοιώτιος ἄρα καὶ ὁ ὑλαῖος οὗτος πολύσιος ὁ τῇ κηφισσίδι λίμνῃ κεκλημένος. ἡ δὲ Πετεών, κώμη δὲ αὖτη ἦν Βοιωτίδος κατὰ τὸν Στράβωνα πρὸς τῇ ἐπ' αὐλῶνα ὁδῷ κειμένη. οὐκ ἀξίως) λόγου πολλοῦ τοῖς παλαιοῖς. ἢ μόνον εἰς τοσοῦτον, ὅτι ἀφ' Πετεώνος ἐκλήθη τινός. ἡ δὲ Ωκαλέη, δύρηται μὲν καὶ ὠκαλέα. καλεῖται δὲ οὕτω, ἀφ' τὸ, ὦκα καὶ σωτόμως ἐκεῖσεν εἰς Θήβας πορεύεσθαι. ἢ ἀφ' ποταμοῦ παρρέοντος. ἡ δὲ γεωγραφικὴ ἱστορία, λέγει καὶ ὅτι ὠκαλέη, μέση Αλιαρτου καὶ Αλαλκομενίου ἔκειτο. τειχήσαντα σταδίοις ἑκατὸν ἀπέχουσα. πρὸς ῥεῖ δ' αὐτῇ ποτάμιον ὁμώνυμον· Μεδεὼν δὲ, ἀφ' Μεδεῶνος υἱοῦ Πυλάδου καὶ Ηλέκτρας. ἔστι δέ φασι καὶ φωκικὴ μεδεὼν καὶ ἠπειρωτική. ὁ δὲ γεωγράφος φησί. μεδεὼν ὁ μὲν φωκικὸς, ἐν τῷ κρισαίῳ κόλπῳ. διέχων βοιωτίας, σταδίους ἑκατὸν ὀγδήκοντα. ὁ δὲ βοιωτικὸς, ἀπ' ἐκείνου κέκλιται· αἱ δὲ Κωπαι, ἀφ' Κωπέως ἢ Κωπεῶνος οὕτω καλοῦνται υἱοῦ Ογχηστοῦ. ταύτης ὁ πολίτης Κωπαΐτης. ἐφεξῆς αὐτῇ δὲ καὶ λίμνη μεγάλη Κωπαΐς, ἐν ᾗ ἐγχέλεις ἀγαθαί. ταύτης φασὶ τῆς λίμνης κειμένης πλησίον Αλιαρτου, περίμετρος, ὀγδοήκοντα καὶ τετρακόσια στάδια. ἐκρηγνῦς δὲ αὐτῆς, οὐδαμοῦ φαίνεται ὡς ὁ γεωγράφος φησί. πλὴν τοῦ χάσματος τοῦ δεξαμένου τὸν Κηφισσόν. εἰσβάλλουσι δέ φησιν εἰς αὐτὴν καὶ ἕτεροι ποταμοὶ δύο ἐκ τοῦ Ελικῶνος. ἔκειντο δὲ αἱ Κωπαι προσάρκτιοι τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ. ὁ δ' αὐτὸς ἱστορῶν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται), οὗ Πλαταιεῖς, ἀφ' τῆς ἀφ' τῶν πλατῶν κωπηλασίας. λέγει ὅτι ἡ αἱ κῶπαι τὸ αὐτὸ σήμαινουσι), ἀφ' ὧν ἡ κωπαὶς λίμνη, πληρουμένη ἐκ τοῦ Κηφισσοῦ. ἧς αὐξομένης, ὡς κινδυνεύειν κατακοπῆναι τοὺς κωπαεῖς, ἀνοιχθὲν χάσμα ἐδέξατο τὸν ποταμόν. εἶτα διέρρηξεν αὐτὸν ἀλλαχοῦ. σκοπητέον δὲ μή ποτε ἀκολούθως ταῖς κώπαις καὶ ταῖς πλάταις, ἡ ἡ Ελάτεια ὠνόμασται, ὡς ἀφ' τοῦ ἐλαῦ. ἐξ οὗ ξύεσθαι, τὸ κωπηλατεῖν. ἕτεροι δὲ ταῦτα σαφέστερον φράζοντες, φασὶν ὅτι κῶπαι καὶ κωπαὶς ἐκλήθησαν, ἀφ' ἃς κώπας αἷς ἐχρῶντο οἱ ἐγχώριοι πρὸς ἀλλήλους πολέμοις, ἀφ' τὸ ἀφλιμνωθῆναι φασὶ τὰ ἐκεῖ. ὅθεν καὶ ἡ ἐκεῖ σέσωσται πλάταια πόλις, παρὰ τὴν πλάτην ὁ δηλοῖ τὴν κώπην. ὡς γὰρ φώκη φώκαια, νίκη νίκαια, οὕτω πλάτη πλάταια. ἦν δέ ποτε καιρὸς ὅτε ἀφ' οὗ λιμναστικοὶ οὐκ ἦν

ἀλλήλοις οὓς αὐτόθι συντυγχάνειν, εἰ μὴ πλάτανος ἢ τοι κώπας ἐπλοΐζοντο ἐπὶ λέμβων τινῶν. δῆλον δὲ ὡς ὁμώνυμος λέξις αἱ κῶπαι. πόλις τε γὰρ ὡς δεδήλωται, καὶ νηῶν ὅπλα ὡσεὶ καὶ πῦρα, καὶ λαβαὶ ξιφῶν· ἡ δὲ Εὔτρησις, ἐτίμα δὲ τρησίτην ἀπόλλωνα. οὗ καὶ μαντεῖον ἐκεῖ εὔδοξον. ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τῆς πολλαῖς αὐτὴν ῥυμοτομίαις, οἱονεὶ συντετρῆσθαι τεμνομένην εἰς ἀμφόδους συχνάς. ἔκειτο δὲ φασι παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλαταιάς. ἐπεῖχεν δὲ αὐτῇ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, οἱ ἀδελφοί. ὁ δὲ Στησίβροτος λέγει, ὅτι Εὔτρησις, κώμου Θεσπιέων εὖθα Ζῆθος καὶ Ἀμφίων ὤκησαν πρὶν βασιλεῦσαι Θηβαίων. καὶ ὅρα τὸ κώμου ὑποκοριστικῶς λεχθὲν καὶ προπαροξυτόνως. ὡς καὶ λύρα λύριον. καὶ θύρα θύριον. ἡ δὲ Οἰσβη, πολίτην μὲν ἔχει τὸν Περίπυσον αὐλητὴν Ἰσμηνίαν. Οἰσβαὶ γὰρ ἦν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Οἰσβης θυγατρὸς Ἀσωποῦ. ὁ δὲ λιμὴν τῶν Θισβέων καὶ τὸ ἐθνικὸν ἐπὶ τοῦ ι. ἔχει φασὶ πόλιν Ζῆθος περιεσόμενον, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐπεσημήνατο. ἱστορεῖ δὲ ἔτι καὶ ὁ γεωγράφος λέγων. Οἰσβη ἡ καὶ Θίσβαι, οἰκεῖται μικρὸν ἀπὸ θαλάσσης χωρίον ὅμορον Θεσπιεῦσιν, ἐν τῇ κορωνειακῇ. ὑποπεπωκὼς ἐκ νότου τῷ Ἑλικῶνι. ἐπίνειον αὐτῆς, Πετρῶδες. πετρωδῶν μέσον. ἔνθα σημειοῦται καὶ ὅτι λίαν περιέργως ὀξυνώχει ὁ ποιητὴς τὸ, πολυτρήρωνα Θίσβην. ὡς καὶ τὸ, Ἀλίαρτον ποιήεντα καὶ τὰ λοιπά. οὐδεμίαν γὰρ φησι προθήκην κενὴν ἀφορίπεῖ· ἡ δὲ Κορώνεια, ἐκλήθη ἀπὸ Κορώνου υἱοῦ Θορικίδου. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι κορώνειαι ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ μεθ' ἁλὰς ἀριθμεῖ λέγων, καὶ ὅτι ἐν ταύτῃ οὐ φαίνεται ἀσφάλαξ, πάσης τῆς Βοιωτίας ἐρυθρᾶς. κἂν τις ἔξωθεν ἐνέγκῃ, οὐ δύναται αὐτόθι ζῆν· Ἰστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ παράγωγόν ἐστιν ἡ Κορώνεια ἐκ τῆς κορώνης, ἀλλ' ὅμως ἡ δισυλλάβως λεγομένη Κορώνη, πόλις Μεσσηνίας ἐστίν. ἐν δὲ τῷ γεωγράφῳ φέρεται ὅτι Κορώνεια ἐστὶ Ἑλικῶνος. ἐφ' ὕλης ἱδρυμένη. παραῤῥεῖ δ' αὐτὴν ποταμὸς Κουάριος. ἔνθα τὰ πανβοιώτια συνετέλουν. ταύτης τῆς Κορωνείας φησὶν οἱ πολῖται, κορώνιοι. οἱ δὲ ἐν τῇ μεσσηνιακῇ, κορωνεῖς. ὥστε κατὰ ἔθνος οὐ μόνον κορώνη ἐν τοῖς συλλαβαῖς ἡ μεσσηνιακὴ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ κορώνεια· Ὁρα δὲ τὸ πανβοιώτια. ἑορτὴ γάρ ἦν κοινὴ πάντων βοιωτῶν. ὥσπερ καὶ οἱ τῶν ἰώνων πάντων, πανιώνια. ὅμοιον κἀ τὸ παναθήναια. ὃς Ὁμήρου δὲ τῶν τοιούτων ἡ ἀρχὴ ἐκ τοῦ παναχαιοί. οὗ παράφρασις τὸ πανελλήνιον. Ἀλίαρτος δὲ ἀρσενικῶς λέγεται κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα, κτισθεὶς ὑπὸ Ἀλιάρτου υἱοῦ Θερσάνδρου. γράφεται δέ φησι κἀ ἀρίαρθος. ὅτι δὲ θαλήεσσα ἡ ἀρτεμισία, δῆλοῖ τὸ ποιήσαθ' ἁλίαρτον. ἔχει δὲ ἕλη καὶ λίμνας. καὶ ὑδατόῤῥυτός ἐστι. διὸ καὶ ποιήεις λέγεται, ὅ ἐστι βοτανώδης ἡ πολυβότανος. ὁ δὲ Ἀλίαρτος, ἀδελφὸς ἦν Κορώνου τοῦ αὐτοχθόνος ἐνθάντος. ἡ δὲ γεωγραφία λέγει, καὶ πῶς ποιήεις ὁ Ἀλίαρτος. ἐγένετο γάρ φησι κατὰ τὸν ὀρχομενὸν χάσμα, ὃ τὸν Μέλανα ποταμὸν ἐδέξατο, τὸν ῥέοντα ἀπὸ τῆς ἁλιαρτίας καὶ ποιοῦντα τὸ ἐκεῖ ἕλος τὸ φύον τὸν αὐλητικὸν κάλαμον. καὶ ἠφάνισαι ὁ ποταμὸς τέλεον. εἴτε τοῦ χάσματος διαχέαντος φησὶν αὐτὸν εἰς ἀφανεῖς πόρους, εἴτε τῶν ἁλιαρτίων ἑλῶν πρόσαναλισκόντων αὐτόν. ἀφ' ὧν ποιήεντα τὸν ἁλίαρτον ὁ ποιητὴς λέγει. λέγει δὲ ἡ αὐτὴ γεωγραφία, καὶ ὅτι ἡ Ἀλίαρτος. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ ἀπλῶς λέγεται ἡ ἁλίαρτος. ἡ τοίνυν ἁλίαρτος, νῦν φησὶν οὐκ ἔστι, κατασκαφεῖσα ὑπὸ τῶν πρὸς Περσέα πολεμησάντων τὴν χώραν δ' ἔσχον Αθηναῖοι, δόντων Ρωμαίων· Σημείωσαι δὲ ὡς εἴπερ θήλεος μὲν γένους ἡ ἁλίαρτος, δυσωτάκτως δὲ ἔχει οὕτω τὸ ποιήσαθ' ἁλίαρτον, ἄρα κατὰ γένος ὅμοιον προλήψεται καὶ τὸ, Πύλον ἡμαθόεντα καὶ ὑλήεντα Ζάκυνθον. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ συνθραύσμενος, ἄρρενος γένους παραδίδωσι τὸν ἁλίαρτον, εἰπών. ἁλίαρτος πόλις Βοιωτῶν ἀρσενικῶς. τὸ δὲ μέγα ἐτυμολογικὸν συγκροτοῦσι εἰς τὴν δασεῖαν τῆς ἀρτεμισίας, λέγει παρὰ χθιζοῖς τὴν ἁλίαρτον, ἀπὸ ἁλιέων καὶ ἄρτου· Ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ἀναγκαίως διίστασθαι ἀναγκαστέον πόλεις ἢ κώμας ὅσας ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς. αὐτὸς μὲν γὰρ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ λέγει. ὁ δὲ χρόνος, πολλὰ ἠφάνισεν· ἡ δὲ σύνεσις νῦν λεχθεῖσα Πλάταια, ὅτι παρὰ τὴν πλάτην ὅ ἐστι τὴν κώπην λέγεται, πεσεῖται. καὶ ὅτι ὥσπερ ἡ Θέσπια προπαροξύνεται μὲν οἱ

τοῖς

τοῖς σύνοιδε, ὀξύνεται δὲ σὺ τοῖς πολυθρυλήτοις. οὕτω καὶ αὖτη. σύνοικος μὲν γὰρ ἡ πλάτανος. πολυθρυλήτως δὲ, αἱ πλατανοί. πολις δὲ ὁ τῆς πόλεως παύτης λόγος. τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι τάφοις φασὶ καὶ τρόπαια εἶχεν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τῶν τὴν ἑλλάδα ἐλευθερωσάντων, καὶ τὸ βασίλειον στράτευμα δουλωσάντων. ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς, πλαταιδὶς. οὗ αἰτιατικὴ σύνοικον, τὸν πλαταιᾶ ὡς τὸν πειραιᾶ. πολυθρυλήτην εὐθεῖα οἱ πλαταιεῖς. αἰτιατικὴ οὓς πλαταιεῖς καὶ πλαταιᾶς. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶ πλάταια ἀπὸ τῆς πλάτης τῶν κωπῶν. καὶ πλαταιεῖς ἀπὸ κωπηλασίας ζῶντες, εἰ καὶ ὕστερον ἀποθεν τῆς λίμνης οἰκοῦντες οὐκέτι ἐτύμως προσαγορεύονται. καὶ ἕλος δὲ καὶ ἑλειὼν κὴ ἐλέσιον, ὅθεν τὸ ἕλεσιν ἱδρύσθαι. ὕσδρον δὲ καθὰ κὴ προερρέθη, οὐχ ὁμοίως ἔχει ταῦτα. ὡς ἡ τῶν ἀνθρώπων ἀνοικισθέντων. ἡ τὸ ὕδατος ἕνεκα πολὺ ταπεινωθέντος. ζήτει δὲ καὶ τὰ περὶ κωπῶν προ ὀλίγου ῥηθέντα. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι ἐλάτειαν, οὐκ οἶδεν Ομηρος μεγίστην τῶν φωκικῶν πόλεων. οὕτω γὰρ ἔκτισε. καὶ ὅτι πλαίσιαι, μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Θηβῶν, σὺ ὁδῷ τῇ εἰς ἀθήνας καὶ μέγαρα. παραῤῥεῖ δ' αὐτὰς, ὁ προῤῥηθεὶς Ασωπὸς. ὅθεν Μαραθώνιον καὶ τοὺς τριακοντα μυριάδας Πέρσων Ελληνες ῥίψαντες, ἱδρύσαντο ἐλευθερίου διὸς ἱερὸν. καὶ οὓς σὺ μάχῃ τελευτήσαντας δημοσίᾳ θάψαντες, ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν τὰ ἐλευθέρια. ἔστι δὲ καὶ σκιρώνιος δῆμος πλαταιαί. Γλίσας δὲ, κατοικία τίς φασι θηβαϊκὴ σὺ τῷ Υπάτῳ ὄρει, ἀπὸ Γλίσαντος ὠνόμασαι ἢ Γλίσαντος, ὡς φησιν ὁ γεώγραφος τὰ ἐθνικά. τῷ δὲ τόνῳ, γλίσας γλίσαντος, ὡς γίγας γίγαντος. οἱ δὲ σχολιασταὶ φασὶν, ὅτι ἡ μὲν σωκίθεια προπεριισπᾶ γλισᾶντα λέγουσα. ἡ δὲ ἱστορία, προπροξύνει τὸ ὄνομα· Ιστέον δὲ ὡς τὴν δευτέραν ταύτην κλίσιν, οὐκ οἶδεν ἡ ἀκρίβεια, τὴν περιεσπωμένην τὸν γλισᾶντα, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ γλισάεις κλίνεσθαι. κὴ συναιρεῖται ὡς τὸ ἀγλαΐνται. κὴ χρυσὸν ζωμῆνται. ὁ δὲ χειροβοσκοσ, οὐ περισπωμένως γλισᾶντα, ἀλλὰ περιεσπωμένως γλισᾶν. ὡς θωμᾶν. κὴ κοσμᾶν. κὴ τὰ τοιαῦτα. εὐθεῖα γὰρ ὁ τοῦτον κατ' αὐτὸν, ὁ γλισᾶς. οἱ δὲ τὰ αὐτίστοιχα τονηκότες, γλίσαν πόλιν ἀπὸ γεγράφουσιν. ἴσως μὲν ὁμηρικὴν. ἴσως δὲ ἑτέραν τινὰ· περὶ δὲ Θηβῶν, εἴρηται σὺ τοῖς περιηγηταῖς. εἰ τέως σύταῦθα, θήβας δισυλλάβως ἀναγνωστέον· Ισέον γὰρ ὅτι Ομήρου γράψαντος οἵ θ' ὑπὸ Θήβας εἶχον δυκτίμενον πτολίεθρον, οἱ μετοίκοις οὐ νοοῦσιν ὑπὸ Θήβας σὺ δυσὶ μέρεσι λόγου. ἀλλὰ ὑφεν, ὑποθήβας λέγοντες, ὅτι πολλοὶ τόποι καλοῦνται μιᾷ προθέσει. οἷον Επικνημίδιοι. Υπερβόρεοι. Παραπόταμοι. Προποντὶς. Παρωρεανίται. Υποχαλκὶς πόλις Αἰτωλίας. οὕτω γοῦν καὶ Υποθῆβαι, πολισμάτιόν τι ὄχθῃ τὴν τὸ τόπου θέσιν οὕτως ὠνομασμένον. ὡς γὰρ Υποχαλκὶς πόλις αἰτωλικὴ ὄχθῃ τὸ ὑπὸ τὸ ὄρος φασὶ τὴν χαλκίδα κεῖσθαι, οὕτω κὴ ὑποθῆβαι αἱ ὑπὸ τοῖς βοιωτίας θήβας· φασὶ δὲ οὕτω καλεῖσθαι, τοῖς ποτνίας τῆς βοιωτίας. σύθα αἱ τῆς θρᾳκὸς Διομήδους ἵπποι ἐμάνησαν κατά τινας, μάλιστα μετὰ τὸν γεωγράφον. ἐφ' ὧν μυθεύεται ὁ ποτνιώτης Γλαῦκος, ὑπὸ ἵππων διαπαταχθῆναι. αἷς Εὐριπίδης ποτνιάδας ἵππους φησίν. αἱ δὲ ῥηθεῖσαι πότνιαι, καὶ δισυλλάβως σύρηνται πότναι λεγόμεναι. φασὶ δέ τινες καὶ ὅτι παρ' ἱστορίαν ὅτι τὸ μνησθῆναι Θηβῶν σύταῦθα τὸν ποιητήν. ὡς γὰρ δηλοῖ καὶ τὰ εἰς τὸν Λυκόφρονα ὑπομνήματα, οὐκ ἐστράτευσαν εἰς τροίαν νεωστὶ πορθηθέντες ὑπὸ ἀργείων κὴ αὖτι τὴν πόλιν σωσκιάζοντες. τινὲς δὲ Υποθήβας φασὶ, τοῖς ὑποκειμένας κώμας ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις. ἑπτάπυλοι γὰρ αἱ βοιώτιαι. ὥσπερ ἑκατόμπυλοι αἱ αἰγύπτιαι. ἕτεροι δὲ ὑποθήβας τοῖς ἐλάττοις Θήβας. αἷς δηλαδὴ ἠλάττωσαν οἱ ἐπίγονοι τῶν ἑπτὰ σὺν θήβαις ὡς μιᾷ ταῦτα ἱστορήσει ὁ ποιητής. δῆλον δὲ ὅτι αἱ ὑποθῆβαι, τῶν θηβῶν εἰσὶ παρώνυμοι. αὐταὶ δὲ οὕτω καλοῦνται. ἡ ἀπὸ Θήβης θυγατρὸς Ασωποῦ σύτοπίου ποταμοῦ, ἢ ὄχθῃ τὸ θοῦρον τὴν βουῖ, ἢ τοι δραμεῖν μέχρις ἐκεῖ τὴν ὁδηγὸν τὸ Κάδμου, ἣν ἐκεῖνος θύσας τὴν πόλιν θήβην ἐκάλεσεν, ἀπὸ τῆς θεύσεως ἤ τοι τὸ δρόμου τῆς βοός. ἀφ' ἧς καὶ ἡ βοιωτία κατά τινας ὠνόμασαι. ὡδήγησε δὲ ἡ τοιαύτη βοῦς τὸν κάδμον, καὶ

τὰ τὸν Πυθοῖ χρησμὸν, ὅτε κατὰ ζήτησιν Εὐρώπης τῆς ἀδελφῆς αὐτὸς πλανώμενος, ἦκεν εἰς Δελφοὺς ἐρησόμενος, ποῦ ποτὲ ἀν εὕρη τὴν ζητουμένην. καὶ πρὸς ὁ μὲν ἤρετο, ἤκουσεν οὐδέν. χρῆσθαι δὲ ὁδηγῷ παρηγγέλθη, τῷ πρώτῳ παραντήσαντι. ἣ αὐτὸ δὴ ἔδοξε, βοΐ. καὶ πόλιν κτίζει ἔνθα ἡ βοῦς εἰστὰ δεξιὰ πέση καμοῦσα. καὶ τοίνυν εἵπετο σωτυχὼν ταύτῃ πορευομένῃ. ἡ δὲ, ἀνεκλίθη ἔνθα αἱ Θῆβαι αὗται. τῷ δὲ γεωγράφῳ συτυχών τις, τάδε εἴρεται - Υποθήβας τινὲς, πολείδιόν τι φασίν. οἱ δὲ ταῖς Ποτνίαις. ταῖς γὰρ Θήβαις ἐκλελεῖφθαι δι' τὴν τῶν ἐπιγόνων στρατείαν, καὶ μὴ μεταχεῖν τὸ πρωϊκοῦ πολέμου. οἱ δὲ, μεταχεῖν μὲν λέγουσιν, οἰκεῖν δὲ ἐν τοῖς ὑποπέδοις χωρίοις, ἀδυνατοῦντας κτίσαι τὴν καλλιαν. ὅ ἐστιν αὐτὰς ταῖς Θήβαις. ὅθεν ὑπὸ Θήβας εἰπεῖν τὸν ποιητὴν, ἤγουν ὑπὸ τῇ καλλιᾳ, οἰκεῖν δ' τότε Θηβαίους. καὶ ὅρα τὸ ὑπὸ Θήβας ἤγουν ὑπὸ τῇ καλλιᾳ. διχῶς γὰρ συνέταξεν ὁ ῥήτωρ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν. ἤγουν μᾶλ' αὐταλλικῶς καὶ δοτικῶς. πολλαχοῦ δὲ οὕτω γίνεται. καὶ σημείωσαι ὅτι οὐ μόνον ὑφεὶ ἀναγνωστέον ταῖς ὑποθήβας, ἀλλὰ καὶ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, ἵνα ᾖ ὑπὸ ταῖς Θήβας - Ογχηστὸς δὲ, ἄλσος ἐν τῇ Αλιαρτίων χώρᾳ, ἱδρυθεὶ ὑπὸ Ογχηστοῦ, παιδὸς Βοιωτοῦ. ὃς φασιν ἐν τῷ τόπῳ, πρῶτος ποσειδῶνος ἱδρύσασθαι ἱερόν. ἔστι δὲ καὶ πόλις μεγάλη κατά τινας. καὶ ποταμὸς δὲ ὁμώνυμος ταύτῃ Θεσσαλικὸς ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γεγράφας, φησίν. ἱέρωται δὲ ποσειδῶνι ὁ ἰχθὺς ἄλσος. διὸ καὶ ἱερὸν ποσειδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος ὁ ποιητὴς αὐτὸ καλεῖ. τοῦδε δὲ τῆς λέξεως ἡ ποσειδήϊον, καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ εἴρηται, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν. ληπτέον δὲ εἰ τὸ ταύτης ἀπλοῦν, ἢ προπαροξύνεται ἵνα ᾖ ὥσπερ ἡράκλειον καὶ ἀρχιλώνειον, οὕτω καὶ ποσείδειον, ἢ περισπᾶται, λεγόμενον ποσειδεῖον κατὰ τὸ θησεῖον καὶ ἰσεῖον καὶ ἀσκληπιεῖον, καὶ τὰ ὅμοια. ὁ δὲ Στράβων φησὶ καὶ ταῦτα. Ογχηστὸς ἐν ὕλῃ κείμενος. ὕλης. ἔχων ποσειδῶνος ἱερὸν. ὕλην καὶ αὐτὸ. οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν, ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα κἂν ᾖ ὕλαι. καὶ φέρει Πινδάρου χρῆσιν εἰς ἔδος. σωθήσεται δέ φησι τὸ ἀμφικτυονικὸν, εἰς Ογχηστόν. τί δὲ τὸ ἀμφικτυονικὸν, οὐ νῦν δύκαιρος εἰπεῖν. ἀλλ' ἢ μόνον εἰς ὅσον τοῦτον, ὅτι σύνταγμά ἐστιν πολίταις ἐκδικητῶν τὰ ἱερά. ἡ δὲ Αρνη, ὁμώνυμος ὅτι τῇ ἱρωΐδι. αὐτὴ δὲ, ἀπὸ περιοικισμοῦ ἀρνῶν, ἔοικεν ὑπὸ τὸ παῖδος Αρνη κληθῆναι. καθὰ καὶ αὐτὴ παῖδα ὑπὸ τῷ ποσειδῶνι τεκοῦσα, Βοιωτὸν ἐκ τῶν βοῶν ἐκάλεσε. φησὶ γοῦν Εὐφορίων Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε - Τὸ γὰρ καλέσαντο νομῆες, ὅτι ῥα πατρώῃσι βοῶν ἀπεθήκατο κήρεσι. ὡς δὴ ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐκλήθη Βοιωτὸς ἐκ τῶν βοῶν, οὕτω καὶ αὐτὴ ὡς εἰκὸς Αρνη ἐκ παρωνυμίας ἀρνῶν, ζώου φιλουμένου ταῖς παλαιοῖς. ὃς οὖ καὶ τὸ ἀρνυσθαι ἐπὶ αὐτηπατηλαγῆς, καὶ ὁ πολύαρνος θυέστης. τέσσαρες δὲ ἄρναι ἀριθμοῦνται ταῖς παλαιοῖς. ἐν αἷς καὶ θεσσαλικὴ, ἄποικος τῆς Βοιωτίας. τοῦδε ἧς ἐχρήσθη οὕτως. ἄρνη χρυσόυσα. μιᾶει Βοιώτιον ἄνδρα. τὰ δὲ φόλια, γεγράφοιτο καὶ ὅτι, Αρνη νῦν Χαιρωνεία. μὴ ὅτι ἦν καὶ Ταρνη ἡ πόλις Αχαΐας. ἡ δὲ παρ' ἑτέροις Λεοντάρνη, κώμη καὶ αὐτὴ τοῦδε τὸν Ελικῶνα. ἣ κρήνη κληθεῖσα οὕτω, διότι Ασβάσιου θύοντος φασὶν ἐκεῖ, λέων τὸν ἄρνα ἥρπασε. τὴν δὲ παρ' Ομήρῳ Αρνην, ταύτην Ζηνόδοτος Ασκρίῳ γεγράφει. οὐ δυνάται δέ φασι πολυσάφυλος ἡ Ασκρη λέγεσθαι. ἀξιοπιστότερος γὰρ αὐτὸς Ησίοδος λέγων, Ασκρη χεῖμα κακή. θέρος ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή. ὥστε οὐ δεῖ πολύκαρπος ἡ τοιαύτη λέγεσθαι αὖ. τοῦδε ἧς φασιν Εὐδοξος πολὺ χείρονα Ησιόδου εἶπε. τοῦ δὲ γεγράψαντος τάρνην αὐτὶ ἄρνης, αἰτιῶνται οἱ παλαιοὶ. Λυδῶν γάρ φησιν ἡ Τάρνη. ὅθεν ἦν φαῦστος υἱὸς Βώρου. ὃν ἐν Ιλιάδι ἀναιρεῖ Ιδομενεύς. ἡ δὲ μνημονευθεῖσα χαιρώνεια, πόλισιον ἦν Ορχομενοῦ, τοῦδε οὗ ῥηθήσεται. ὃ που φησὶ φίλιππος μεγάλη μάχη νικήσας Αθηναίους καὶ Βοιωτοὺς καὶ Κορινθίους, κατέσχε τῆς Ελλάδος κύριος. φασὶ δὲ καὶ τὴν ὁμώνυμον ταύτην Αρνην, ὑπὸ τῆς κωπαΐδος λίμνης καταποθῆναι. καὶ τὴν μίδειαν. Μίδεια δὲ, οὐ μόνον αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἀργεία, ἡ καὶ πόλις Πρετέως. κληθεῖσα οὕτως, ἀπὸ Μιδείας θυγατρὸς Αλωέως. λεγομένη καὶ μίδεα χωρὶς τοῦ ι. ὅθεν καὶ μιδεάτης Αλκμήνη. φασὶ δὲ

ὅτι ἡ μὲν

ὅτι ἡ μὲν βοιωτικὴ, μίδεα λέγεται προπαροξυτόνως, ὡς προνοια. ἡ δὲ ᾠδὴ Τίρωθα, μιδέα ὡς τεγέα. Νίσα δὲ, ἔστι μὲν καὶ μεγαρικὴ. ἡ δὲ εἰ βοιωτοῖς, Διονύσου ἱερὸν εἶχεν ἐπιφανές. ἔστι δὲ παρώνυμος Νίσῳ τινὶ ἥρωϊ. ἡ δὲ μεγαρικὴ, καὶ νισαία ἐλέγετο, τῆς Μεγαρίδος οὖσα ἐπίνειον, ἀφ' Νίσου κληθεῖσα υἱοῦ Πανδίονος. μνήμη δὲ αὐτῆς ἔστι μετ' ὀλίγα εἰ τῷ ᾠδῇ Σαλαμῖνος λόγῳ. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, φασὶν ὅτι νίσα οὐδαμοῦ φαίνεται Βοιωτίας. διὸ καὶ γεράφοισι τινὲς Ισόν τε ζαθέην Ανθηδόνα τε. ὡς τῆς Ισου διϊρισομένης. Ζωνὲς δὲ κρυσαόρά τε Ζαθέην, τὴν νῦν Κρέουσαν. ἐπίνειον Θεσπιέων πρὸς τῷ κρισαίῳ κόλπῳ. ἄλλοι Νῦσάν τε ζαθέην. κώμη δέ ὅστιν Ελικῶνος ἡ τοιαύτη νῦσα. ἕτεροι δὲ, αὐτὴ τὸ νῖσά τε ζαθέην, ἔγραψαν φηραά τε ζαθέας. εἰδόντες ὅτι τετρακωμία ᾠδὴ τάναγραν, Ελεών. Αρμα. Μυκαλησσός. φηραί. ἃς δὴ φηρὰς, αὐτὴ τῆς νίσης ἔθεντο. ὅτι δὲ οὔτε ἐκ ταύτης. οὔτε ἐκ τῆς μεγαρίδος νισαίας οἱ νισαῖοι ἵππιοι λέγονται, εἰ τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. τῆς δὲ ῥηθείσης Ισου ἡ ἀρχηγέτις, ἐκτείνεται φασὶ ποιητικῶς. συστέλλει δὲ αὐτὴν ὁ καλούμενος ἴσος. τὸ ᾠος ἐκεῖ ἱεροπρεπῆς. ἡ δὲ Ανθηδὼν, καλεῖται μὲν οὕτω, ἀφ' οὗ αὐτῆς ἀνθηρὸν. ἢ ἀφ' Ανθηδόνος ἢ Ανθίου ἀρχηγόνου ποσειδῶνος. σωφρονοῦσιν δὲ αὐτὴν θρᾷκες. διὸ καὶ Λυκόφρων θρηϊκίην Ανθηδόνα φησίν. ἐκ ταύτης γλαῦκος θαλάσσιος δαίμων κατὰ τὸν μῦθον· ὃς ἰχθὺν εἰς γῆν ἐκθέτον ἰδὼν λειπόμενον τῇ ζωῇ, καί ζωνος βοτάνης γευσάμενος καὶ ἀναλωπυρηθεὶς εἰς ὕδωρ ἦν, καὶ τῆς θαλάσσης αὖθις γενόμενον, μιμεῖται. καὶ τῆς αὐτῆς πόας ἐμφαγὼν, καθάλλεται εἰς θάλασσαν. καὶ εἰς κῆτος μεταβαλὼν, ἀπαθανατίζεται φασὶν. ἁλιέων δὲ ἦν ἄριστος. καὶ νικᾶσθαι δεινότατος. καὶ ἐμβραδύναι τῷ ὕδατι, καθὰ καί ζωνι χέρσῳ δύπνοις. καὶ ταῦτα μὲν αὐτὴ μῦθον πλασθῆναι πιθανῶς ἐξηρήκαμεν. πρὸς δὲ τοῖς παλαιοῖς, γένος τὸ γλαύκου τούτου ποιεῖται τοιόνδε. Ανθηδὼν νύ τις ὕστι ζωὸς πλησίον θαλάσσης, αὐτίον Εὐβοίης. σῦθεν ἐγὼ γένος εἰμὶ. πατὴρ δέ με γείνατο Κωσεύς. ναυτικὸς δὲ φασι καὶ κολυμβητὴς ἀγαθὸς γενόμενος, πόντιος ἐκαλεῖτο. Σύμης ἐρασθείς. ἧ ὁμώνυμος ἡ σύμη νῆσος Σύμη. ᾄδεται δὲ καὶ τῆς ἀργοῖς δημιουργὸς γενέσθαι. καὶ κυβερνῶν αὐτὴν ὅτε Ιάσονα Τυρρηνοῖς ἐμάχετο, μόνος αὐτὸς ἄτρωτος σὺν τῇ ναυμαχίᾳ μεῖναι. τὴν δὲ βοτάνην ἣν φαγὼν ἄτρωτος ἢ καὶ ἀθανάτος ἐλέχθη γενέσθαι, ἄγρωστιν εἶπεν ὁ γεράστας τὸ, καὶ θεῶν ἄγρωστιν δῦρες ἦν κρόνος κατέπαυσε. μαθεῖν δὲ αὐτὴν λέγεται κατὰ μίαν ζωνας, ὑπὸ ἰχθύος. κατὰ δὲ ἄλλους, ὑπὸ λαγῶ τεθηραμένου. ὃν λειποθυμοῦντα ἐκ διώξεως ἀπαχθῆναι ὑπό ζωνι κρήνῃ καὶ πόᾳ παρακειμένῃ ἀρμόσασθαι τὸ ζῶον ἤδη φυγόμενον. ὡς δὲ ἀνεζωπύρησεν ὁ λαγὼς τῇ βοτάνῃ, ζωογνοὺς φασὶν ὁ γλαῦκος αὐτῆς τὴν δύναμιν, σύνεφαγε. καὶ οὕτως σῶθεος γενόμενος, εἰς θάλασσαν ἑαυτὸν ἀφέρμησε. καὶ τὸ σύνευθεν λαβὰς σύνδεδωκε τῷ μύθῳ, ἀοίδιμον θέσθαι αὐτόν. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα ᾠδὴ τῆς Ανθηδονίου Γλαύκου. ἀνηγορεύθη δέ φασι Νίκων πανκρατιαστὴς Ανθηδόνιος. καὶ Λεωνίδας δὲ ζωγράφος, Ανθηδόνιος ἦν. μαθητὴς Εὐφράνορος. κεῖται δὲ παρὰ τὸν Εὔριπον ἡ Ανθηδὼν. ᾠδὴ ἧς καὶ οὕτω γράφεται. Ανθηδὼν πόλις λιμένα ἔχουσα. ἐχάτη τῆς βοιωτικῆς παραλίας τῆς πρὸς Εὐβοίαν·

Οἵ δ' Ασπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ορχομενὸν μινύειον,
Τῶν, ἦρχ' Ασκάλαφος, καὶ Ιάλμενος, υἷε ἄρηος.
Οἷς τέκεν Ασυόχη δόμῳ Ακτορος ἀζείσασα·
Παρθενίς, ὑπερῴϊον εἰσαναβᾶσα
Αρηϊ κρατερῷ. ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρη.
Τῶν δὲ τεικήνται νῆες ἔσαν τριάκοντα·

Οτι τεικήνται νῆες ἦσαν Ασκαλάφῳ καὶ Ιαλμένῳ. οἷς τέκεν Ασυόχη δόμῳ Ακτορος ἀζείσασα ἤγουν υἱοῦ Αζέως, ἀνδρὸς οὕτω καλουμένου. παρθενίς αἰδοίη ὑπερῴϊον εἰσαναβᾶσα, ἀρηϊ κρατερῷ. ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρη. καὶ σημείωσαι ὅτι παρθένιοι ἦσαν υἱοὶ τῇ Ασυόχῃ, Ασκάλαφος καὶ Ιάλμενος. τίνες δὲ οἱ παρθένιοι, εἰ τοῖς μὲν ταῦτα ῥηθήσεται·

Τὸ δὲ Ἀρηϊ κρατερῷ, ἐλλιπῶς εἴρηται. λείπει γὰρ ἡ τοῦ προθεσις. διὸ προϊὼν σύντελες τῷ Ἀγχίσου, ἐρεῖ, ὃν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν ἀφροδίτη. ὁμοίως καὶ τῷ Πολυποίτου. καὶ τοῦ Ἱππιθόῳ τέκεν Ἱππομέδεια. τὸ δὲ κρατερῷ, οὐ μόνον ἔπαινον δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὴν σφοδρότητος. πολλαχοῦ γὰρ τοιαύτην ἡ λέξις αὐτὴν ὡς καὶ ἐν τῷ ἀπινέα τε κρατερόν τε· Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεὶ ὕπνιον τὸ τῆς ὁμηρικῆς βοιωτίας βιβλίον ἔτι δὲ καὶ γλίχρον, οὗ μόνος οὗτος σκοπὸς ἀρχὰς νεῶν ἐρεῖν νῆάς τε προπάσας, παρεμπλέκει καὶ μύθους καὶ ἱστορίας καὶ ἐπαίνους καὶ ἕτερα ὁ ποιητής. δι' ὧν καὶ τὸ μονοειδὲς ἀφαιρεῖ τῆς ἀφηγηματικῆς πραγματείας, καὶ πλατύνει τὸ ὀλιγόστιχον. καὶ τὴν ὑπνιότητα τοῦ λόγου μεταποιεῖ πρὸς γοργότητα. ἔθος δὲ αὐτῷ, ἢ οὕτως ἄρχεσθαι ἀπὸ ἑκάστων ὡς ὅθ' ἀρχῆς εἶπε, Βοιωτῶν μὲν ἦρχεν ὁ δεῖνα καὶ δεῖνα, οἱ δ' ἔνεστιν οἱ Βοιωτοί, τάσδε δὲ τὰς πόλεις ἐνέμοντο, ἢ οὕτως. ὁ δεῖνα ἦγε τοιάδε πλοῖα, οἱ εἶχον τὴν δεῖνα καὶ δεῖνα πόλιν. ἢ καὶ οὕτως. οἱ δὲ τὰς δεῖνα πόλεις ἐνέμοντο, τούτων ἦρχεν ὁ δεῖνα. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα· οἳ δ' Ἀσπληδόν' εἶχον καὶ Ὀργῆμιον μινύϊον, τούτων ἦρχεν οἱ δεῖνα· Ὁρα δὲ ὅτι τὸ ὑπερῷον, προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ῐ. ὅπερ καὶ ἐνταῦθα στίχοις ἐκφωνεῖ. ὥσπερ καὶ λῷον καὶ λῴϊον τὸ κρεῖττον. δηλοῖ δὲ φασιν ὑπερῷον τὸ δίστεγον. τοιούτοις δὲ θαλάμοις ὑπερῴοις δηλονὴ, ταῖς παρθένοις οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν, ὑπὸρ τὸ δυστεύκτους αὐτὰς εἶναι. ἡ δὲ Ἀσπληδών, μεταφέρεται παρ' ἑτέροις καὶ χωρὶς τοῦ ἀ. ἐκλίθη δὲ ἀπὸ Ἀσπληδόνος υἱοῦ ποσειδῶνος. ἢ Πρέσβωνος ἢ Ὀργήμενοῦ. Ὀργήμενοῦ γάρ φασιν υἱοί, Ἀσπληδὼν Κλύμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος Θεοφήης. ἔστι δὲ καὶ φωκικὴ φασὶν Ἀσπληδών. εἰ δὲ τοῖς τοῦ γεωγράφου, καὶ ταῦτα φέρεται. Ἀσπληδὼν, καὶ δίχα τῆς πρώτης συλλαβῆς. μετωνομάσθη δὲ βδηλεῖος καὶ αὐτὴ καὶ ἡ χώρα. ἰδίωμά τι τάχα προσφερομένη ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος, οἰκεῖον τοῖς κατοικοῦσι. καὶ μᾶλλον τὸ δύσχειμερον. ψυχρόταται μὲν γὰρ χειμῶνος, τὰ ἄκρα τῆς ἡμέρας. τούτων δὲ τὸ δειλινὸν τοῦ ἑωθινοῦ ψυχρότερον. εἰς ἐσπέρασιν γὰρ ἄγει πλησιάζον τῇ νυκτί. ἴαμα δὲ ψύξις, ἥλιος. τὸ δὲ ἡλιαζόμενον πλεῖσον εἰ ψυχροτάτῳ καιρῷ, δύσχειμερώτατον. ὥστε κατὰ δόξαν τὸν τοῦ σοφοῦ λόγον, βδηλεῖος, ἡ εἰ καιρῷ χειμῶνος δυ ἔχουσα τὸ πρὸς δειλίαν κατασκάπτουσ, ἀλλὰ τὸ δύφυες τῆς τοῦ τόπου θέλοις. ὅτε δὲ ὁ νεὼν παρ' Ὁμήρῳ Ὀργομενὸς ἡ ῥηθεῖσα πόλις αὐωτρόπω, δυσθαίμων ἦν καὶ πλουσία, δηλώσει που εἰ τοῖς ἑξῆς ἀλλὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὁ ποιητής. ὃς καὶ πολὺ Ἀρκαδικοῦ Ὀργομενοῦ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ἔστι δὲ Θετταλικὸς Ὀργομενὸς, οὗ καὶ αὐτοῦ σώζεται μέχρι καὶ νεῶ ἡ κλῆσις. καὶ μακεδονικὸν δέ φασιν εἶναι Ὀργομενόν. καὶ Καρύστιον. ὁ Βοιώτιος δὲ, τῷ τοῦ διὸς Ὀργομενῷ ἐπωνόμασται. τοῦτης πολίτης, Ἐρχῖνος Κλυμένου παῖς. ὃς θασμὸν Θηβαίοις ἐπέθηκεν. οὐ μὴ ἔφερον ἄχρις οὗ Ἡρακλῆς αὐτοὺς ἠλευθέρωσε, φονεύσας Ἐρχῖνον τὸν Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου πρόγονον. Ἐρχίνου γὰρ, Ἀζεὺς ὁ προῤῥηθείς. οὗ Ἀκτωρ. οὗ Ἀσυόχη. ἧς καὶ Ἄρεος, Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος· Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Βοιώτιος Ὀργομενὸς καὶ ὁ Ἀρκαδικὸς, τοῖς ἐνθέτοις διαστέλλονται. ὁ μὲν γὰρ Ἀρκαδικὸς, πολύμηλος ὡς μετ' ὀλίγον ἐσόμεθα. ὁ δὲ Βοιώτιος, μινύειος. ἐπειδὴ Μινύας ποταμὸς αὐτὸν παῤῥέει. ἢ ὅτι γένος λαμπρὸν οἱ μινύαι, ἀπό τινος Μινύου βασιλέως κληθέν, εἰ αὐτῷ ποτε ἤνθησεν. ὁ γεωγράφος δὲ οὐ μόνον πλουσίους, ἀλλὰ καὶ μάλα δυνατοὺς τοὺς βοιωτίους Ὀργομενίους δείκνυσι. λέγων καὶ ὅτι Ἐτεοκλῆς Ὀργομενοῦ βασιλεὺς, χαρίτων ἱερὸν πρῶτος ἱδρύσατο. καὶ ὅτι μινύαι ἦσαν οἱ Ὀργομένιοι, ἀποῴκησαν εἰς Ἰωλκόν. ὅθεν καὶ οἱ Ἀργοναῦται, μινύαι παρὰ Λυκόφρονι. ὁ αὐτὸς δὲ ἱστορεῖ καὶ ὅτι Ὀργομενὸς, πότερον ᾠκεῖτο πεδίῳ. πολαζόντων δὲ τῶν ὑδάτων, ἀνῳκίσθησαν πρὸς τὸ ἀκόντιον ὄρος. καὶ ὅτι οἱ ἐν τῷ πόντῳ ἀχαιοὶ, οἱ καὶ παρὰ τῷ Θεογνήτῃ, Ὀργομενίων ἄποικοι πλανηθέντων ἐκεῖ σὺν Ἰαλμενῷ τῷ ἀρχηγῷ μιᾷ τροίας ἅλωσιν. ἢ ὅτι πλησίον τοῦ τοιούτου Ὀργομενοῦ ἡ προῤῥηθεῖσα Χαιρώνεια. καὶ ὅτι χωρίζει αὐτὸν ὁ ποιητὴς, τοῦ Βοιωτικοῦ ἔθνους, καλέσας αὐτὸν μινύειον ἀπὸ ἔθνους μινυῶν τῶν αὐωτρόπων ῥηθέντων. καὶ ὅτι ἐκαλοῦντο καὶ οἱ παρά ποτε Λυκίαν Σόλυμοι, μινύαι ἀπό τινος Μίνωος ὡς σὺν τῷ τῶν

κίων καταλόγῳ ἐριθμέεται. εἰ δὲ καὶ οἱ λοιποὶ μινύαι καὶ ὁ ποταμὸς μινύας οὕτως ἐτυμολογοῦνται, τίς ἂν εἰδείη. δύξει δ' ἀὴ ὁ μινύας παρὰ τὸ μινυὸν ὅ ὅτι μικρὸν, λεχθῆναι. καθὰ καὶ ὁ Τυδεὺς ἀρὸ τοῦ τυτθὸν. ὅτι δὲ ἀπλῶν τὸ μινυὸν κὴ ὡς μέχρι νῦν ἐγχώριος ἀθήνησιν ἡ λέξις, δῆλόν ὅτι. καὶ ὡς ἀφ' αὐτοῦ τὸ μινυρίζειν γίνεται·

Αὐταὶρ Φωκήων Σχεδίος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχεν,
Υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου ναυβολίδαο·
Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
Κρίσσαν τε ζαθέην, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα.
Οἳ τ' Ἀνεμώρειαν, καὶ Χάρμηλον ἀμφενέμοντο.
Οἳ τ' ἀρὰ παρὰ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ναίων.
Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο,
Τοῖσιν δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο·
Οἱ μὲν, Φωκήων στίχας ἔσαχον ἀμφιέποντες·
Βοιωτῶν δ' ἔμμαλλον ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο·

Ὅτι Ναυβόλου, Ἰφιτος. οὗ Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἀρξάντες Φωκήων, οἱ Κυπάρισσον ἔχον πόλιν οὕτω καλουμένην, ἣ μάλιστα κώμην ὁμώνυμον τῷ φυτῷ. Πυθωνά τε. Κρισσάν τε. καὶ Δαυλίδα. καὶ Πανοπῆα. καὶ ἀνεμώρειαν. καὶ Χάρμηλον. ἢ Λίλαιαν πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο. πόλει οὖ καὶ σὺ τοῖς τὸ περιηγητὴ εἴρηται. ἦσαν δὲ σύτοις τεσσαράκοντα νῆες. αἱ καὶ ἔστησαν ἔμμαλλον φησὶ Βοιωτῶν ἐπ' ἀριστερὰ, ὡς καὶ ὅμηρος αὐτοῖς· Ἔμμαλλον δὲ, ἢ τὸ ἐμπελαδὸν, ἢ τὸ χωρίς. ὡς καὶ ἔθος φασὶν οἱ παλαιοί. προσλαμβάνει δὲ μετ' ἐπιθέτων τήν τε Πυθωνα, πετρήεσσαν εἰπὼν ἀφ' τοῦ πόλει αὐτὴν ὄρος τὸν Παρνασσόν. καὶ τὴν Κρίσσαν. ζαθέην γὰρ αὐτὴν λέγει, ἐπεὶ δημητρεῖον φασὶ πόλει αὐτὴν ἐπιφανές. ἢ ὡς ἀνακειμένην ἀπόλλωνι. ἀφ' ἧς καὶ παιδίον κρισαῖον. καὶ κόλπος ἐκεῖ Κρισαῖος. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Κιρραῖος. ἀφ' τοῦ καὶ τὴν κρίσσαν διπλάζουσιν κατὰ δὲ νεωτέρους τὸ σ' κίρραν λέγεσθαι. ὡς γὰρ πυρσὸς πυρρὸς προπῆ τοῦ σὸς σ' εἰς ρ', καὶ τυρσηνὸς τυρρηνὸς, οὕτω καὶ ὁ κρισσαῖος κόλπος, κιρραῖος. ἔστι δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται κόλπος κατὰ δὲ παλαιοὺς κυρίως, θάλασσα ἀπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη. οὐκ ἀγνόηται δὲ οὐ δ' ὅτι τινὲς τὴν κρίσσαν ὥσπερ καὶ τὴν πρὸ μικροῦ ἐριθεῖσαν νῆσον, δι' ἑνὸς σ' γραφοῦσι πειρατῶντες τὴν ἀρχαιότητα. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι κρίσσα πόλις Φωκίδος, ἐπ' αὐτῆς ἱδρυμένη τῆς θαλάσσης. καὶ κίρρα καὶ ἀντίκιρρα. ὥστε κατ' αὐτὸν, ἑτέρα ἡ κρίσσα. καὶ ἑτέρα ἡ κίρρα. λέγει δ' ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτι πόλις ἀρχαία κίρρα ἐπὶ θαλάσσης ἱδρυμένη. ἀφ' ἧς ἀνάβασις εἰς δελφοὺς, ὀγδοήκοντά που σταδίων ἀπέχουσι Σικυωνος. προσκεῖται δὲ τῇ Κίρρα, τὸ κρισσαῖον πεδίον εὔδαιμον. ἐφεξῆς δὲ ἄλλη πόλις Κρίσσα. ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισσαῖος. κατεσκάφθη δὲ καὶ ἡ κίρρα καὶ ἡ κρίσσα. δυτύχησαν δέ ποτε φησὶν οἱ Κρισσαῖοι, καὶ πικρῶς ἐτελώνουν τοῦ πόλει τὸ τοῦ ἀπόλλωνος ἱερὸν ἀφικνουμένοις. μέγα δὲ ἔθνος οἱ Φωκεῖς. καὶ πολλοῦ λόγου τῷ Δημοσθένει ἀξιωθεί. καὶ μέμνηται καὶ αὐτῶν ἡ περιήγησις. κεῖται δὲ φασιν ἡ φωκὶς, μετὰ Βοιωτίαν καὶ Ορχομενὸν, πρὸς ἄρκτον παραβεβλημένη τῇ Βοιωτίᾳ. ὅτι δὲ οἱ Φωκεῖς ἐσύλησαν ποτὲ τὸ τοῦ ἀπόλλωνος ἱερὸν, ὅθεν ὁ Φωκικὸς καλούμενος ἐξήφθη πόλεμος, καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται· Ἰσέον δὲ ὅτι τὸ Ἰφιτος, σύταῦθα μὲν, ἀφ' μέτρου ἐξέτεινε τὴν μέσην συλλαβὴν, ἤτοι τὴν παραλήγουσαν. ἀλλαχοῦ δὲ φυλάσσει τὸν βραχὺν χρόνον. οἷον Ἰφιτος εὐρυτίδης· Τὸ δὲ Φωκήων, διαφορεῖται κατὰ δὲ παλαιοὺς. οἳ φασιν ὅτι σὺ τῇ Αἰσάρῃ, διχῶς φέρεται. Φωκείων, ἀφ' διφθόγγου δηλαδὴ, καὶ Φωκήων ἀφ' τοῦ η'. ἔστι δὲ καὶ σὺ τοῖς τὸ περιηγητὸ διοῦτόν τι, σὺ οἷς πόλει τῶν Ιλλέων λέγει. χεδίοις δὲ ἀπαριθμοῦνται οἱ ἀρχαῖοι, δύο. ἕνα τε τὸν Ἰφιτίδην, καὶ τὸν τοῦ Περιμήδους. φησὶ γάρ που ὁ ποιητὴς, Σχεδίον περιμήδεος ἰόν, ἀρχὸν Φωκήων ἦγεν ὑπάρχον. ἡγεμόνα τῶν σὺν μέρους. καὶ πάλιν. Σχεδίον μεγαθύμου Ἰφίτου ἰόν, Φωκήων ὄχ' ἀρι-

σον. οἷς καὶ ἀμφοτέροις ὁ Ἕκτωρ ἀναιρεῖ. ὁ δ' αὐτὸς ποιητὴς, καὶ δύο δουρικάτας ὁίδε κήρυκας. τὸν βασιλικὸν. καὶ τὸν τοῦ Ὀδυσσέως τὸν ἐξ Ἰθάκης. καὶ δύο δουρικλύτους. τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ τὸν τοῦ Νέστορος. ἡ ἄλλαι δὲ ὁμωνυμίαι εἰσὶ πρὸ αὐτῶν, καθὰ πολλαχοῦ φαίνεται. οἱ δὲ ῥηθέντες Φωκεῖς, καλοῦνται οὕτως, ἀπὸ Φώκου υἱοῦ Αἰακοῦ καὶ Ψαμάθης μιᾶς τῶν νηρηίδων. τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Κυπάρισσον, ἀπὸ Κυπαρίσσου φασὶ καλεῖσθαι υἱοῦ Μινύου ἀδελφοῦ Ὀρχομενοῦ. οἱ δὲ, ἀπὸ πλήθους τῶν ἐκεῖ κυπαρίσσων. ὧν ἐτυμολογία σιχρά, οὐ πάνυ παλαιὰ τὸ, κύριοι παρίσσιοι ἡ κυπάρισσος κλάδοις. ἐκάλουν δὲ αὐτὴν καὶ κυπαρισσοῦντα. καὶ ἀπόλλωνιάδα. πρότερον δέ ποτε καὶ ἔρανον εἰδυῖ νύ, πρὸς διασολὴν τοῦ εἰ Ὀδυσσείᾳ ἐράνου. οὗ χρῆσις τὸ, ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ὄδοι. πρὸς ὃ παίζων τὶς παλαιὸς, σωπήλειμε καὶ εἶπε γ' ἔρανον καὶ ἠπάτησε τὸν ἀκηδοῦντα, ὡς δῆθεν τοῦδε ζώου γερανοῦ λαλοῦν. ἔκειτο δὲ εἰ Παρνασσῷ κατὰ τοὺ Δελφούς. ἡ δὲ Πυθὼ, πάλαι μήν ποτε, Παρνασσία ἐκαλεῖτο ἀπὸ Παρνασσοῦ ὄρους παρακειμένου. εἶτα Πυθὼν ἐκλήθη, ἀφ' οὗ ἐκεῖ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ σαπέντα δράκοντα. ὡς ἐκ τοῦ πύθω τὸ σήπω. ἀφ' οὗ τὸ, σοῦ δ' ὀσᾶ πύσει ἄρουρα. ἡ ἀφ' οὗ δύνασθαι τοὺ ἐκεῖ χρωμένους, πυθέσθαι τὰ μέλλοντα ἤτοι μαθεῖν. ὅθεν καὶ Πύθιος Ἀπόλλων, ὁ ἐκεῖ τιμώμενος. καὶ ἑορτὴ λαμπρὰ καὶ ἀγῶνες, τὰ Πύθια. καὶ προφῆτις Πυθιάς. ἔτι δὲ καὶ Πυθαΐζειν τὸ μαντεύεσθαι. ὕστερον μήτοι Δελφὶς ἡ Πυθὼν ἐκλήθη. ὅτι καὶ Δελφοὶ τὸ ἐκεῖ ἔθνος. ἔστι δὲ καὶ Πυθὼ ἡ πόλις δίχα τοῦ ν. ὡς Λυκτὼ καὶ Σαπφώ. καὶ δῆλον ἐκ τοῦ Πυθῶδε καὶ τοῦ Πυθοῖ οὐ γὰρ ἐφάνη. τοῦδε δὲ ταύτης, δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ· Κρίσσα δὲ, τὸ δίον καὶ πόλις ἐν Δωρικοῖς ἡ ἐν Δελφοῖς, ἀπὸ Κρίσσου τινὸς τυράννου. ἢ ὡς Ἑκαταῖος φησι, παιδὸς Φώκου. τοῦδε δὲ αὐτῆς, καὶ ἀνωτέρω εἴρηται· Τὸ δὲ Δαυλὶς, ὀξύνεται καθὰ καὶ ἡ αὐλὶς, τὸ τοιχώρυχον. ἡ γὰρ αὖλις ὡς προερρέθη αἰολικῶς, βαρύνεται. δασεῖα δὲ ἡ τοῦλις καὶ σύμφυτος. ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔλαχε. δαῦλον γὰρ τὸ δασὺ ἔλεγον πρότερον οὕτω μέντοι ὡς δηλοῖ Παυσανίας. εἰπὼν δαῦλον τὸ δασύ. ἡ προτέρα τοῦ διατάττει. Αἰσχύλος. Δαῦλος δ' ὑπῆνη. κατὰ δὲ ἕτερος, ἀπὸ Δαυλιέως τυράννου ἐκλήθη οὕτως. οἱ δὲ ἴσον, Δαύλειαν αὐτὴν φασὶ παροξυτόνως καὶ ἀφ' ἰδίου τινός, ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας λέγει. Παυσανίας δέ φησιν εἰ ἴσατε. διὸ πολίτης αὐτῆς, δαυλιεὺς καὶ δαυλιάδης καὶ δαυλίδιος. ὁ δὲ γεωγράφος, παρ' ᾧ κεῖται καὶ ὅτι δαυλοὶ τὰ δάση, ἴσορρεῖ. ὅτι Δαυλὶς εἰ μεσογαίᾳ μὲν Δελφοὺς ὡς πρὸς ἕω, πολίχνιον ὅσου Τιρέα τὸν Θρᾷκα φασί ποθι διαστῦσαι. καὶ τὰ περὶ Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην ἐκεῖ μυθεύονται γενέσθαι. ἢ καὶ εἰ Μεγάροις κατὰ Θουκυδίδην. ὁ δὲ Πανοπεύς, ἀπὸ Πανοπέως ὠνόμασται, υἱοῦ Φώκου. ἕτεροι δὲ πανόπην μὲν γράφουσι τὴν πόλιν. πανοπέα δὲ τὸν αὐτῆς πολίτην, ὡς εἰ τοῖς ἐθνικοῖς γράφεται. ζήτει δὲ καὶ τὸ Σοφοκλεῖ ἐπόντα, φανοτεύς ὁ Φωκεύς. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐκεῖ τινα χρήσιμα τοῖς ἐνταῦθα. φάμενοι δὲ οἱ ἀρχαῖοι ὅτι ὁ Ζηνόδοτος εἰ τῷ καὶ δαυλίδα καὶ πανοπῆα, γράφει καὶ πανόπεων ὡς μονέλεων. ἀπιθάνως τὴν γραφὴν διόλου ἀμεριμνήτως ποιεῖ τὸν στίχον. καὶ οὐ δὲ χρηματίζει καθ' Ὅμηρον τὸ ὄνομα. ἔστι γὰρ πανοπέως ὡς Ἀχιλλέως, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, εἰ κλυτῷ πανοπῆϊ. εἰ δὲ τῷ γεωγράφῳ κεῖται ὅτι πανοπεὺς ὁ νῦν φανοτεύς, ὅμορος τοῖς τοῦδε Λεβάδειαν τόποις. καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἡ τοῦ Ἐπειοῦ πατρίς. καὶ ὅτι ἐκεῖ μυθεύονται τὰ τοῦδε τὸν Τιτυόν. ἤγουν ἡ τῆς Λητοῦς βία ὑπ' αὐτοῦ. δι' ἣν οἱ μυθικοὶ γύπες αὐτῷ κατὰ τοῦ ἥπατος ἐμφύονται καὶ κείροντι τροφὴν δυρικόπτες ταύτην καλοῦ καὶ δολιεκῆ καὶ ἀδάπανον ὡς ὁ μῦθος βούλεται· ἡ δὲ Ἀνεμώρεια, ὠνόμασται μήν φασιν, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πάθους. ὑπόκειται γὰρ αὐτῆς, τὸ καλούμενον Κατοπήριον χωρίον. ἀφ' οὗ δ' ἡμέρας καὶ νυκτὸς καταγίζεται πανταχόθεν. ἔστι δὲ μεθόριον φωκίδος καὶ Δελφῶν, κειμένη ὡσὶ λόφου ὑψηλοῦ. ταῦτα εἰ τοῖς ἐθνικοῖς. εἰ οἷς, καὶ ὅτι ἀνεμώρεια, ἡ νῦν ἀνεμώλια. τὸ μήτοι εἰ Κιλικίᾳ ἀνεμούριον, ἀφ' ὁμοίου μήν τινος πάθους ὠνόμασται. οὐ δετέρως μήτοι πεφάγηται. ἡ δὲ τοῦ γεωγράφου τοῦδε Ἀνεμωρείας ἱστορία, φησὶ καὶ αὐτὴ

ὅτι καθήκοντος χῶρος ἐκεῖ καταιμίζων εἰς ἀνεμώρειαν. κρημνός τις ἀφ' Παρνασσοῦ δήκων. καὶ ὅλε πνεὺς ἀνεμώλειαν ταύτην εἶπον. καὶ ὅτι ὄρειον ἦν ὁ τόπος Δελφῶν καὶ Φωκέων· ἡ δὲ Χαμαῖολις, εἰ μὲν ἀφ' τῶν ἑαυτῶν ὠνόμασαι τῶν πρὸ Βοιωτίαν, οὐκ ἔστιν ἀκριβῶς εἰπεῖν. οὐ πολλὰ δὲ λόγον ἔχει παρὰ τοῖς παλαιοῖς. φασὶ δὲ τὸ ἐγχωρίους καὶ σὺν τῷ σ' λέγειν αὐτὴν, ὑφάμπολιν. ἡ δὲ γεωγραφικὴ ἀκρίβεια παραδίδωσιν ὅτι Ανεμώρια ἡ προσεχῶς ἀνωτέρω ῥηθεῖσα, Χαμαῖολις μετωνομάσθη. εἰς ἣν ἐξέπεσον ἐκ Βοιωτίας, ἑαυτες. ἑτέρα δὲ αὕτη τῆς σὺ παρνασσῷ φησιν Χαμαῖολεως. καὶ ὅρα ὅτι τρεῖς σὺ τεῦθεν Χαμπόλεις ἀναφαίνονται. ἥτε ὁμηρικὴ αὕτη, ἥτε μεθονομασθεῖσα ἀφ' ἀνεμωρείας Χάμαιολις, καὶ τρίτη ἡ παρναισία. σὺ ἄλλοις δὲ φησιν ὁ γεωγράφος, ὅτι ὕαντες τῆς Φωκίδος ἑαυ πόλιν ἐκτίσαν. ἴσως δὲ καὶ ὑάμαιολις ἡ τοιαύτη σὺ σὺν μέρει λόγου. καὶ ὅτι ὕαντες ἐκ Βοιωτίας ἀπελθόντες, Αἰτωλοῖς συῳκησαν· ἡ δὲ Λίλαια, πόλις λέγεται κὴ αὐτὴ Φωκική. ὁμώνυμος Λιλαίᾳ τῇ τ' Κηφισσοῦ. ἔκειτο δὲ παρὰ τὸν Παρνασσόν. εἰ δὲ καὶ ἀφ' τὸ λιλαίω τὸ ἐπιθυμῶ γίνεται, οὐκ ἔστι διαβεβαιώσασθαι τὸν μὴ ἀφ' ἱστορίας συγκροτύμενον. περιῤῥέει δὲ ταύτην ὁ σύναυθοῖ παρεισρυεὶς τῷ ὁμηρικῷ λόγῳ Κηφισσός. μᾶλλον δὲ ταῖς πηγαῖς αὐτόθεν ποθεν ἔχει ὡς προσεχῶς δεδήλωκεν ὁ ποιητής. ᾧ συμφωνῶν καὶ Ησίοδος πρὸ Κηφισσοῦ λέγει. ὅς τε λιλαίηθεν προχέῃ καλλίῤῥοον ὕδωρ. λέγει δὲ κὴ ὁ γεωγράφος ὅτι Κηφισσὸς ἐκ Λιλαίας πόλεως Φωκικῆς τὴν ἀρχὴν λαμβάνει. καὶ ὅτι εἰς τὴν Κωπαΐδα ἐκδίδωσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Κηφισσός, ἀφ' Φωκέων ῥέων φασὶ κὴ ἐμβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. καὶ ἀπηνὴς δέ ὅθι Κηφισσός. καὶ χαλαμίνιος καὶ κὴ ἀργεῖος. καὶ σιδώνιος. καὶ λίμνη δὲ Βοιωτίας ὅθι Κηφισσὶς, ἡ λεγομένη καὶ ὑλικὴ παρωνύμως τῇ Βοιωτικῇ ὕλῃ. οἱ δὲ παρὰ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν, Ελικωνιάσιοι λέγονται. ἀπὸ δέ τινων, παραποτάμιοι. ὁ δὲ γεωγράφος, ἐπὶ μετρεῖ κηφισσούς·

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευον Οἰλῆος ταχὺς Αἴας·
Μείων. οὔτι τόσος γε, ὅσος τελαμώνιος Αἴας,
Αλλὰ πολὺ μείων. ὀλίγος μὲν ἔην. λινοθώρηξ.
Εγχείῃ δ' ἐκέκαστο πανέλλησας καὶ ἀχαιούς·
Οἳ Κυνὸν τ' ἐνέμοντ', Οπόεντά τε, Καλλίαρόν τε,
Βῆσσάς τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινὰς,
Ταρφύν τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Τῷδ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο·

Οτι Λοκρῶν ἡγεμόνευον Οἰλέως ταχὺς Αἴας. μείων. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ, μείων, ἵνα μή τις νοήσῃ καὶ αὐτὸν τυτθὸν τὸ δέμας κατὰ τὸν Τυδέα, ἐπάγει. οὔτι τόσος γε ὅσος τελαμώνιος Αἴας. καὶ ὅρα πῶς δύο σήμεις εἰς τὸ Αἴας καταλήγοντας, κατὰ χρῆμα κάλλος ὁμοιοκατάληκτον. ἐπεὶ δὲ τὸ οὔτι τόσος, ἀορίστως καὶ αὐτὸ, καὶ οὐ δηλοῖ τόσον ἦν ὁ Λοκρὸς Αἴας ἥττων τοῦ Σαλαμινίου Αἴαντος, ὅσον φέρει. ἀλλὰ πολὺ μείων. διὸ κὴ Αἴας ἐκεῖνος, ὁ μέγας ἐλέγετο. ἔτι δὲ καὶ ὁ μείζων ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ. εἶτα ὁ ποιητὴς παραφράζων τὸ, μείων, φησίν. ὀλίγος μὲν ἔην. λέγει δὲ καὶ ὅλε λινοθώρηξ ἦν. φανήσεται γὰρ ὅλε πεζῶν ἦρχεν. ὅθεν οὐ δὲ αὐτὸς σιδηροῦ χιτῶνος πάνυ ἐδέετο. ἐγχείῃ δέ φησιν ἐκέκαστο πανέλλησας καὶ ἀχαιούς. ἦγεν ἐγχέσπαλος ἦν καὶ αἰχμητής. εἰ καὶ μὴ τοιούτων ἦρχεν, ἀλλὰ σφενδονητῶν τε καὶ τοξοτῶν, καὶ τοιούτων ζυγῶν. ὅτι δὲ τοιοῦτοι οἱ Λοκροὶ, δηλώσει καὶ ὁ ποιητὴς σὺ τοῖς ἑξῆς. εἰπὼν μὴ σαφίαν ὑσμίνλιν μέλλειν τοῖς Λοκροῖς, ἀλλὰ τόξα κὴ σφενδόνας. τοιοῦτοι δὲ ζῶνες κὴ οἱ Αἰτωλοὶ, ὡς σὺ τῷ πρὸ αὐτῶν λόγῳ φανήσεται. φέρε δὲ ἀπ' αὐτῶν παροιμία ἴδωμεν. Λοκρῶν ζώνημα, ἐπὶ ἀπατεώνων. δοκοῦσι γὰρ Λοκροὶ Πελοποννησίοις συμμαθηταὶ γενέσθαι, εἶτα ἡρακλείδαις βοηθῆσαι· Ισέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἱστορίαν, οἱ ἀποικοι Λοκροὶ, γεγραφὰς ἤτοι εἰκόνας γεγραμμένας, τῶν δύο ἀναντῶν ἔχοντες, οὐ κατὰ τὸν ποιητὴν ἔγραψαν, ἀλλ' ἐτόλμησαν μείζονα τὸν ἴδιον γράψαι. ἐνέμοντο δὲ φησιν οἱ

ὑπ' αὐτὸν, πόλεις ταύτας. Κνῶν. Ὁπόσοντά τε ἤτοι τὴν ὁπουῦντα. καὶ Καλλίαρον. Βῆβά τε δ' οἵ σ' λεγομένη κατάζυγας πρὸς διασολὴν τῆς ὀρεινῆς βάσης. Σκάρφη τε. καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς. Ταρφη τε Θρόνιόν τε Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. ὡς τὸ Βοαγρίου ποταμοῦ ἐκεῖσέ που ῥέοντος. εἶτα μὲν ὀκτὼ σίγλοις δὴ ἀφ' μέσου ἐπαναλαβὼν, φησί. Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πόλιν ἱερὰν Εὐβοίης. ἡ δὲ τοιαύτη ἐπανάληψις, ὁμοία μὲν ὅτι τῇ πρὸ ταύτης. οὐ μὴν τοῦ Φωκέων στρατηγοὺς, μετὰ ἑπτὰ σίγλοις ἐπανέλαβε. κατορθοῖ δὲ δύο ζυγά. τήν τε γὰρ ἐφεξῆς ἱστορίαν προκαλεῖται, αὐτίκα γὰρ τοῦδε Εὐβοίας ἐρεῖ, καὶ Λοκρῶν διαφορὰν ἐμφαίνει ὡς καὶ ἑτέρων ὄντων. οὗτοι μὲν γὰρ Ἐπικνημίδιοι κατὰ δὴ παλαιούς. εἰσὶ δὲ καὶ Ὀζόλαι κείμενοι μὲν πρὸς τὰ δυτικὰ τῆς Φωκίδος. κληθέντες δὲ Ὀζόλαι, ἢ ἀφ' τὴν οἱ ἐπὶ τῆς τοῦ περιηγητοῦ ῥηθεῖσαν αἰτίαν, ἢ διότι φασὶν αἰγονόμοι εἰσί. καὶ τραχᾶς ἀβυρσεύτους καὶ δυσώδεις ἀμφιεσίνυνται). τραχαῖ δέ εἰσι περιαπωμένως, αἱ τῶν τράγων δορά. ὡς καὶ λέοντα. καὶ παρδάλαι αἱ τῶν λεόντων καὶ τῶν παρδάλεων. Στράβων δὲ πρὸς Λοκρῶν καὶ ταῦτα φησίν. ἑωσερίων Λοκρῶν Ὁμηρος οὐ μέμνηται). εἰπὼν δὲ οἱ ναίουσι πόλιν Εὐβοίης, ἐμφαίνει μὴ μόνον ζῶντος ἐν οἷς λέγει, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους· τὸ γὰρ οἱ ναίουσι πόλιν Εὐβοίας, πρὸς διασολὴν φησὶ τῶν ἑωσερίων εἰρηκε. διαιρεῖ δὲ ὁ αὐτὸς δὴ παρ' Ὁμήρῳ, εἰς Ἐπικνημιδίους καὶ Ὀπουντίους. ὥστε καὶ δύο γένη Λοκρῶν κατ' Ὅμηρον. ἦσαν οἱ Ἐπικνημίδιοι ἅπαντες κοινῶς. καὶ αὖ πάλιν κοινῶς οἱ ἕτεροι. τουτέστιν οἱ ἑωσέριοι οἱ καὶ Ὀζόλαι. ζία δέ εἰσι γένη τῶν αὐτῶν ἐάν τις ὑποδιέλῃ κατά τινα διοχλὴν ἢ διαφοράν, δὴ Ὀπουντίους ἀφ' τῶν Ἐπικνημιδίων. περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δηλοῦται. λέγει δὲ ὁ Στράβων καὶ ὅτι ἑωσερίοις μὲν Λοκροῖς, συνεχὴς Αἰτωλοί. Ἐπικνημιδίοις δὲ Ἐνιᾶνες. καὶ ὅτι ἡ Ναύπακτος ἦν Φιλίππου Αἰτωλοῖς προσέκρινεν, ἀφ' ναυπηγίας Ἡρακλειδῶν ἢ Λοκρῶν ἐκλήθη, στόλον ἐκεῖ ναυπηγησαμένων. καὶ ὅτι Παρνασσοῦ τὸ πρὸς δύσιν πολυρρὸν, ὀζόλαι Λοκροὶ κατέχουσιν οἱ καὶ ἑωσέριοι. τὸ δὲ νότιον, οἱ Δελφοί. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. λέγει δὲ καὶ οὕτως ὁ γεωγράφος. ἡ Λοκρὶς ὑπὸ Παρνασσοῦ διήρηται δίχα. ἡ μὲν, ἐκ τοῦ ἑωσερίου μέρους κειμένη τῷ Παρνασσῷ. καὶ καθήκουσα ἐπὶ τὸν Κρισαῖον κόλπον. ἡ δὲ ἐκ τοῦ πρὸς ἕω. τελευτῶσα δὲ ἐπὶ τὴν πρὸς Εὐβοίᾳ θάλασσαν. καλοῦνται δ' οἱ μὲν, ἑωσέριοι Λοκροί, καὶ Ὀζόλαι. οἱ δὲ ἕτεροι, οἱ μὲν, Ὀπουντίοι ἀφ' τῆς μητροπόλεως, ὅμορροι Φωκεῦσι καὶ Βοιωτοῖς. οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι, ὑπὸ ὄρος Κνημίδα, Οἰταίοις καὶ Μαλιεῦσι πρόσοικοι. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς λέγει ὅτι ἕπονθ τοῖς ὁμηρικοῖς Λοκροῖς, νῆες τόσαι ῥάκοντα. καὶ ὅρα τὸ ἕπονθο. γλυκέως τε λεχθεν, καὶ πλεοναθὲν. πλέον γὰρ ἔπρ δεκάκις ἡ λέξις ἐν τῷ τῶν νεῶν καταλόγῳ κεῖται. καὶ ὅτε δὲ εἶπε, τῶν δὲ, πεντήκοντα νῆες ἑστήκοντο, καὶ τῶν μὲν, πεντήκοντα νῆες ἦσαν ἤτοι ἐπορεύοντο, γλυκέως λέγει ὡς ἔπρ ἐμψύχως ἐκινοῦντο αἱ νῆες. ἔχει δέ τι γλυκύτητος καὶ τὸ, ὁ δεῖνα τόσας ἄγε νῆας, ἀφ' τὸ ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων μὲν καὶ αὐτὸ ἐωθὸς λέγεσθαι ὡς καὶ τὸ, ἕπονθο. τεθεν δὲ ἐνταῦθα ἐπὶ νεῶν. διαφόρως δὲ ὁ πολύτροφος τὴν γλῶσσαν Ὅμηρος, φράζῃ μὴ τὰ περὶ τὰς νῆας. οἷον τῶν μὲν, τόσαι ἦσαν. καὶ πάλιν τῶν δὲ, τόσαι νῆες ἑστήκοντο. καὶ τοῖς δὲ, ἅμα τόσαι νῆες ἕπονθο. καὶ τῶν, ἑκατὸν νηῶν ἦρχεν ἢ ἡγεμόνευον, ὁ δεῖνα. μὴ ὁ δεῖνα τόσας νῆας ἄγεν. καὶ χορεύει ἀνακυκλῶν τὰ τοιαῦτα ὁ ποιητής. πλεονάζῃ δὲ ὡς εἰρήκαμεν τῷ, νῆες τόσαι ἕπονθο· Ἰσέον δὲ ὅτι ἀθετοῦσι τινὲς ἐν οἷς καὶ Ζηνόδοτος, τὸ, ἀλλὰ πολὺ μείων καὶ τὰ ἑξῆς. οὐ μόνον διότι οὐ χρή φασι διλογεῖν. εἶπε γὰρ ἤδη ὅτι μείων καὶ οὔπω τόσος γε, ἀλλὰ καὶ ἀφ' τὸ λινοθώρηξ. οἱ Ἕλληνες γὰρ χαλκοχίτωνες. ἀλλὰ καὶ ἀφ' τὸ, πανέλληνας. οὐ γὰρ λέγει φησὶν Ἕλληνας ὁ ποιητής. ἀλλ' ἀργείους. δαναούς. ἀχαιούς. διότι οὐδὲ Ἑλλάδα φησὶ λέγει τὴν οἰκουμένην ὑπὸ Ἑλλήνων χώραν, ἀλλὰ μίαν τινὰ πάλιν Θεσσαλικὴν καὶ δὴ ἐκεῖθεν Ἕλληνας ὡς κατωτέρω δηλωθήσεται. οἱ δὲ τὸν ῥηθέντα Ζηνόδοτον μεμφόμενοι ἐφ' οἷς ὡς εἰρῆσθαι ἠθέτηκε, φασὶ πρὸς ἄλλοις καὶ ἀναγκαῖον εἶναι τὸ χωρίον. ποιότητα γὰρ προσώπων δηλοῖ. καὶ προσωπίσησιν ὅτι ἵππων τὸ σαλαμινίου τὸ μέγεθος.

μέγεθος, ἔστιν ὁ λοκρός. Τὸ δὲ Οἰλάδη, ψιλωτέον κατὰ τὴν ἀρχὴν ὡς οὐ μέρος λόγου κατὰ τὸν Ομηρον. Ησίοδος δέ φασι καὶ Στησίχορος, διχῶς αὐτὸ προάγει. οὐ γὰρ μόνον τοῦ συλλάβως Οἰλάδη, ἀλλὰ καὶ διὰ συλλάβως Ιλάδη. ἔδοξε δὲ καὶ ἄλλοι τισὶ τῶν νεωτέρων. οἱ καὶ δασύνουσιν ἐνταῦθα τὸ, ὁ ἱλῆος ταχὺς Αἴας, ὡς ἄρθρου ὄντος τοῦ ὁ. ἵνα λέγῃ ὅτι ὁ τοῦ ἱλῆος Αἴας. ἔδοξε δὲ οὐχ ὁμηρικὸν, εἰ ζῇς ἐστὶ νοῦν λάβοι τὸ, οὐ δ' ἄρ' Οἰληϊάδῃ μεγαλήτορι λοκροὶ ἕποντο· Τὸ πανέλληνας δὲ, οὐ κατὰ ζηνόδοτον, ἀλλ' ὁμηρικῶς ἐρμηνευτέον κατὰ τοὺς παλαιούς. λέγονται τὸ πανέλληνας καὶ ἀχαιούς, αὐτὶ τοῦ Θεσσαλοὺς καὶ Αργείους. ἵνα αὐτιδιαιρῇ τοῖς ὅλοις Αργείοις τοὺς ὑπὸ τῷ Αχιλλεῖ λεγομένους ἰδίως Ἕλληνας κατά ζηνα ὀξοχήν. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ἡ δὲ κῦνος ἀκρά τις τραχηλίζουσα τὸν Οποντίων κόλπον. ἐπίνειον Οπόεντος πόλεως λοκρῶν ἐπικνημιδίων τῶν πέραν βοιωτίας κατὰ τὸν ποιητήν. ἀφ' ἧς ἦν καὶ ὁ τοῦ Αχιλλέως συγγενής τε καὶ ἑταῖρος Πάτροκλος. κληθείσης οὕτως, ἀπὸ Οπόεντος αἰτίαντος οὐ αὐτῇ. ἐθνικὸν τὸ ὀπόεις, ὀπόεσσα. ὡς σιμόεις σιμόεσσα. ὥσπερ δὲ πλακόεις καὶ σπαιρέσσει πλακοῦς. καὶ σιμόεις σιμοῦς, οὕτω καὶ ὀπόεις ὀποῦς καὶ κλίνεται ὀπόεντος. καὶ τὸ ἐθνικὸν ἐξ αὐτοῦ ὀποέζος. ὡς ἱππηλοῦ καὶ ὁ κωμικὸς, ἔνθα ὀπόεντίον ζηνα σκώπτει ἀθηναῖον. αὖσρα μὴ ἀκεραιούμενον τὴν συζυγίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ. ὠνόμασαι δὲ κῦνος, ἀπὸ Κύνου Λοκροῦ αὐσρὸς. Οπόεντος γάρ φασι Κῦνος. οὗ Οδοιδόκος. οὗ Οἰλάδη. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ τὴν ταύτα Αμφικτυόνος καὶ Χθονοπάτρας, ἀπόγονος Φύσκος. οὗ Λοκρός. ὧν ἀπὸ μὲν Φύσκου, Φύσκοι πρώην. ἀπὸ δὲ Λοκροῦ, Λοκροὶ οἱ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν. Λοκροῦ δὲ, Οποῦς. πρὸς ὃν διενεχθεὶς ὁ πατὴρ Λοκρὸς, ἐξ μὲν ἀρχὴν ἐκεῖνον. αὐτὸς δὲ οἰκεῖ τὰ πρὸς ἑσπέραν τοῦ Παρνασσοῦ, ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν οὓς ἐκεῖ, οἱ ἑσπέριοί τε νῦ ὀζόλαι ἐκαλοῦντο περὶ αἰτωλίαν, ἐστὶ τῆς ἑτέρας φασὶ πλευρᾶς οἰκοῦντες κατὰ κρισαῖον πεδίον. ἀφ' ὧν ὕστερον νῦ ἀποικία εἰς Ιταλίαν ἐστάλη. ἔνθα λοκροὶ οἱ ἐπιζεφύριοι. ὧν καὶ ὁ περιηγητὴς μέμνηται). οὓς Πίνδαρος ἐπαινεῖ ὡς εὐγνωμονημένους καὶ λογίους καὶ μαχίμους. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ταῦτα περὶ ὀπουντίων. ὁ δὲ γεωγράφος, καὶ μητρόπολιν λοκρῶν τῶν ἐπικνημιδίων, τὴν ὀποῦντα λέγει. ἱππηλῶν δὲ αὐτὴν, καὶ παραθαλασσίαν ὀπουντίον κόλπον ἱστορεῖ, παρώνυμον αὐτῇ. καὶ ἠλείους δέ τινας ὀπουντίους λέγει. ὧν οὐκ ἄξιον φησὶ μεμνῆσθαι· Καλλίαρος δὲ, ἀπὸ Καλλιάρου φασὶν ὠνόμασαι τοῦ Οδοιδόκου καὶ Λαονόμης. οἱ δὲ, Καλλίαρα οὐδετέρως φασὶ, δηλοῦντος τὸ δύηροτον τῆς ἐκεῖ γῆς. ἐθνικὸν δὲ ταύτης, οἱ καλλιαρεῖς· ἡ δὲ Βῆσσα, ὅτι μὲν κατά τινας οἱ σὸς γεγράφεται σ', εἴρηται πρὸ βραχέως. Ηρωδιανὸς δὲ, διὰ δύο σ γεγράφθαι. ὠνομάσθη δέ φασιν ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως, ναπώδους οὔσης. ἦν δὲ καὶ ἔθνος θρᾳκικὸν οἱ Βῆσσοι. ἀρέσκει δὲ καὶ τῷ γεωγράφῳ ἡ διὰ τῶν δύο σ γραφὴ τῆς Βήσσης. ἀπὸ γὰρ τοῦ αὐτόθι σριμώδους φησὶν ὠνόμασαι ὁμωνύμως. ὁ δὲ εἰς τὴν ἀττικὴν φησὶ δῆμος ἡ βῆσα, εἰς τῶν εἰς σ. ὃς οὗ οἱ δημόται, βησαιεῖς. ἡ δὲ Σκάρφη, κεῖται φασὶν ἐγγὺς Θερμοπυλῶν. ὠνόμασαι δὲ ἀπὸ Σκαρφείας εὐδόξου τινὸς γυναικὸς. κατὰ δὲ τὸν γεωγράφον, ἐφ' ὕψους ἡ Σκάρφη κεῖται, χώραν εὔκαρπον καὶ εὔδενδρον ἔχουσα. καλεῖται δέ φησι νῦν φαρύγαι. καὶ ἔχει φαρυγαίας ὥρας ἱερόν. λέγει δὲ καὶ ὅτι Σκάρφεια ἔστι Νίκαια καὶ αἱ Θερμοπύλαι. καὶ ὅτι Σκάρφεια, σταδίοις δέκα ὑπόκειται θαλάσσης. διέχουσα Θρονίου, σταδίους τριάκοντα. καὶ ὅρα ὅτι νῦ σκαρφίων τὴν αὐτὴν λέγει καὶ σκαρφείαν, ὡς δοκεῖ καὶ τῷ τὰ ἐθνικὰ γράψαντι. Φασὶ δὲ καὶ ὅτι ἐκ θεμελίων ἡ πόλις αὕτη ἀνερρίφη. ὥστε καὶ σώματα καταδύσαι, χιλίων ἑπτακοσίων οὐκ ἐλάττω· Αὐγειαὶ δὲ, οὐ μόνον λοκρικαὶ, ὧν ὁ πολίτης αὐγάτης, ἀλλὰ καὶ λακωνικὴ πόλις ὄθεν ὁμώνυμος· Ταρφὴ δὲ, διὰ τὴν τῆς ὕλης πυκνότητα. ταρφέα γὰρ τὰ πυκνά. καὶ τάρφος ὁ δάσος. Ομηρος, βαθείης τάρφεσιν ὕλης. Τὸ δὲ θρόνιον τὸ κατὰ τὴν μεσογαίαν τῆς Κνημίδος, τῶν ἐπικνημιδίων γάρ ὄντι λοκρῶν, αὐτὸ μὲν, οὐκ ἐπαξιόλογος ἔχει δὲ παλαιοὺς εἰς τὸν πολὺν αὐτοῦ πολιτῶν λόγον. ὁ δὲ Βοάγριος ποταμὸς ὁ

πλαρρέων αὐτὸ, ἠξίωται πλείονός τινος λόγου. φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος, ὅτι Μαίνην ἔστο νομάζοισιν αὐτὸν. καὶ ὅτι χειμάρρους ὄϊν, ὥστε ἀβρόχοις ἐμβαίνειν ποσίν. ἴσχει δέ ποτε καὶ διπλέθρου πλάτος. καὶ ταῦτα μὲν πᾶσι τῶν παρ Ὁμήρῳ Λοκρῶν. ἡ δὲ ἱστορία, ἔχει καὶ Ὀιζεφυρίους ὡς ἐρρέθη Λοκροί. ἐξ ὧν εἰς Ἕλληνας ἦλθε παροιμία, τὸ ἀληθέστερα τῶν Σάγρα, καὶ τῶν ἀληθεστάτων μᾶλλον, οὐ πιστευομένων δὲ. ποταμὸς δὲ τῆς ἐκεῖ Λοκρίδος ἡ Σάγρα. καὶ φασὶ τοὺς τοιούτους Λοκροὺς πολέμου μελετῶντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας, αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. ὡς δὲ ἐκεῖνοι σχολὴν μὲν οὐκ ἔχειν ἔφασαν, δοῦναι δ' αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους, οἰωνιζόμενοι τὸ κερτομηθὲν οἱ Λοκροὶ, ὡς φησι Παυσανίας, τήν τε ναῦν ἀπέσρεψαν, καὶ τῶν Διοσκούρων ἐδεήθησαν συμπλεῖν αὐτοῖς. ὡς δ' ἐνίκησαν αὐθημερόν φησι, καὶ ἡ φήμη διηγγέλθη εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον, ἀπιστία ἦν. ἐπεὶ δ' ὑρέθη ἀληθῆ, δόξαν ἐκεῖθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία· Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πόλιν ἱερὴν Εὐβοίης.

Οἱ δ' Εὔβοιαν ἔχον μύνεα πνείοντες Ἀχαιοὶ·
Χαλκίδα τ', Ἐρέτριάν τε, πολυσταφύλου θ' Ἱστίαιαν.
Κήρινθόν τ' ἔφαλον. Δίου τ' ἀπὸ πολίεθρον,
Οἵ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἱ Στύρα ναιετάασκον,
Τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευε Ἐλεφήνωρ ὄζος Ἄρηος.
Χαλκωδοντιάδης μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
Τῷ δ' ἅμ' Ἀχαιοὶ ἕποντο θοοὶ ὀπίσθεν κομόωντες,
Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι
Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο·

Οὗ Ἐλεφήνωρ χαλκωδοντιάδης ἤτοι Χαλκώδοντος υἱὸς μεγαθύμων ἀρχὸς ἀβάντων, τεσσαράκοντα νῆας εἶχεν. Ἀχαιοὺς δὲ λέγει τοὺς ἐξ Εὐβοίας, ὡς ῥηθήσεται κατωτέρω. λέγει δὲ τὸν μὲν Ἐλεφήνορα, ὄζον Ἄρηος, ὡς πολεμικὸν καὶ ἀρήϊον. τοὺς δὲ Ἀβαντας, μύνεα πνέοντας. ὁ καὶ ἐπὶ ἄλλων λέγει. καὶ θοοὺς δὲ καὶ αἰχμητάς. καὶ ὄπισθεν κομόωντας. ὅπερ ἴδιον ἦν κουρᾶς βοιωτικῆς, ὡς καὶ πολλὰ τούτου μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ἦλθον δὲ ὑπὸ τῷ Ἐλεφήνορι, οἱ τὴν Εὔβοιαν ἔχοντες. χαλκίδα τε. Ἐρέτριάν τε. πολυσταφύλου τε Ἱστίαιαν. Κήρινθόν τε ἔφαλον. Δίου τε ἀπὸ πολίεθρον. Κάρυστόν τε. καὶ Στύρα. ὡς δὲ Εὔβοια μὲν, ἀπὸ Εὐβοίας τῆς Ἀσωποῦ τὴν κλῆσιν ἔσχε. κατὰ δέ τινας, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς ὠνομάσθη, ἣν εἰσβοῶν ὀλλαγῆναι μυθεύονται. οὕτω γάρ φασι καὶ βοὸς αὐλὴ, αὔτειον παράλιον πεδίον τὴν τοιαύτην νῆσον, ὅσου τὴν Ἰὼ τεκεῖν φασὶν Ἔπαφον. ὥστε βούλονται οἱ οὕτω λέγοντες τῆς ἀρβοωθείσης Ἰοῦς, παρώνυμον εἶναι ταύτην τὴν Εὔβοιαν. τοὺς δὲ ἧς καὶ ταῦτα ὁ γεωγράφος φησὶ. νῆσος Ελεών. τραχεῖα καὶ ἔρημος. πλαμήκης. ὅσον σάδια ἑξήκοντα τὸ μῆκος. ἧς ὁ ποιητὴς μέμνηται ἐν τῷ, νήσῳ δ' ἐν κραναὴ μέγας. μετὰ δὲ τὴν Ελεών, ἡ Εὔβοια πρόκειται ὁμοίως στενὴ καὶ μακρὰ. ἣν πρόσθεν τινὰ μέρος τῆς βοιωτίας κατῴκησεν ὁ Εὔριτος. στενὸς ὢν καὶ γεφύρᾳ συνεζευγμένος πρὸς αὐτὴν διπλέθρῳ. καὶ ὅρα γέφυραν ταύτην δίπλεθρον. ἧς καὶ προϊὼν μέμνηται ὁ γεωγράφος. εἰπὼν ὅτι τοῦ τὴν ῥηθεῖσαν δίπλεθρον γέφυραν, πύργος ἑκατόρθωθεν ἐφέστηκεν. ὁ μὲν, ἐκ τῆς Χαλκίδος. ὁ δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας. ὅτι δὲ πολλαὶ εἰσὶ βύβοιαι, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. οἱ καὶ τόσον ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν Ἀργει καὶ ἐν Μακεδονίᾳ δὲ, οὕτω κληθῆναι φασί. σημειοῦται δὲ καὶ ὅτι Εὔβοιαν εἰπὼν, οὐδέποτε παρωνύμως τοῦ ἀπ' αὐτῆς Εὐβοέας εἶπεν, ἀλλὰ Ἀβαντίδας. οἷον οἱ δ' Εὔβοιαν ἔχον μύνεα πνέοντες Ἀβαντες. καὶ, τῷ δ' ἅμα Ἀβαντες ἕποντο. φασὶ δὲ καὶ τὸ Ἀβας τῆς φωνικῆς εἰληφέναι τὴν τῶν ἀβαντων κλῆσιν, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὅπου καὶ περὶ Εὐβοίας αὖθις καὶ Ἀβαντων εἰρήσεται. τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ἀβαν, Ηρόδοτος πολιτικῶς Ἀβας λέγει. ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος φησὶ πολύ-

σιον.

σιον. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ὁμοίως πλιθύνει. παρ' ἐκείνῳ δὲ καὶ ὀξυύονται κατά τινα τῶν αὐτηχράφων αἱ Αβαί· ἡ δὲ Εὔβοια, ἐκλήθη ὡς ἀπὸ μέρους φασί ποτε, καὶ Οχη. καλεῖται δὲ οὕτω τὸ μέγιστον εἰ αὐτῇ ὄρος τὸ κατὰ Καρύστου, ἧς ἡ ἐτυμολογία κατὰ τὸ ὄχα. ἵνα ᾖ ὥσπερ ὄχα τὸ ὀχύρωμα, οὕτω καὶ ὄχη ἡ ἔξοδος εἰ ταῖς ἐκεῖ. ἱστοροῦνται δὲ βύβωνα ποταμοί. Κιρφὶς καὶ Νιλφὶς. ὧν ἀφ' οὗ μὲν, τὰ οἰνόντα πρόβατα, λευκὰ γίνονται. ἀφ' οὗ δὲ ὡς ὁ γεωγράφος καὶ ὄϊς φησὶ, μέλανα. ὁποῖόν τι καὶ περὶ τὸν Κραθὶν συμβαίνει· ἡ δὲ Χαλκὶς, ἐλέγετό φασι πρότερον Εὔβοια. ἐκλήθη δὲ Χαλκὶς, ἀπὸ θυγατρὸς Ασωποῦ Κόμβης τῆς καὶ Χαλκίδος. ζωνὲς δὲ, ὀφὶ τὸ χαλκεῖα πρῶτον παρὰ τοῖς ἐκεῖ ὀφθῆναι. ἐκαλεῖτο δέ φασι τὸ παλαιὸν καὶ Στύμφιλος, ὁμωνύμως τῇ ἀρκαδικῇ. ὁ ποιλίτης αὐτὶς, Χαλκιδεύς. ταύτης ἄποικοι καὶ ἕτεροι μὲν, καὶ οἱ εἰ τῇ Κύμῃ δὲ τῆς Σικελίας χαλκιδεῖς. ἦν δὲ καὶ Κορίνθου πόλις Χαλκίς. καὶ αἰτωλικὴ δὲ, ὅθεν ὁ Αχελῷος ῥεῖ. ἧς μέμνηται καὶ ὁ πορφυρίτης. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι, ὧν μία καὶ συριακὴ. Ιάμβλιχος γοῦν ὁ μέγας φιλόσοφος, Χαλκιδεὺς ἦν, ἐκ τῆς κοίλης Συρίας. νῦν δὲ καὶ θρακικὴ λέγεται Χαλκίς. περιφέρονται δὲ καὶ χαλκιδικὰ ποτήρια, ὡς καὶ εἰ τῇ κωμῳδίᾳ. ἐκ ποίας δὲ αὐτὰ εἰσὶ χαλκίδος, ζητητέον. ἀνδρεῖοι δὲ οὖν βύβοεῖς Χαλκιδεῖς ἡ ἱστορία οἶδεν. οἱ γοῦν τὸ χρησμοῦ ἄνδρες, οἱ πίνοισιν ὕδωρ ἱερὸς Αρεθούσης, οἱ Χαλκιδεῖς λέγονται εἶναι, ὡς ἄρειοι ὄντες. ἔχει γὰρ καὶ ἡ ἐκεῖ χώρα, κρήνην Αρέθουσαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ἐκ δὲ τῆς ὁμηρικῆς Χαλκίδος, καὶ Χαλκιδίζειν προιμιακῶς, τὸ γλιχρύεσθαι. ζωὴ φυλαργυρία γὰρ ἐκωμῳδοῦντο οἱ κατ' βύβοιαν Χαλκιδεῖς. ἡ δὲ γεωγραφικὴ εἴδησις, κἠ ταῦτα περιέχει. Χαλκὶς, καθ' ἣν σωκάπει τῇ ἠπείρῳ μάλιστα ἡ Εὔβοια κυρτὴ πρὸς πίπτουσα πρὸς νότον κατὰ τὴν Αὐλίδα τόποις τῆς Βοιωτίας, καὶ ποιοῦσα τὸν Εὐρίποις. λέγει δὲ καὶ ὅτι κἠ φιλοσόφοις ἔχον ἄνδρας αὖτη τε κἠ ἡ Εὔβοια, ὡς ἡ χολὴ δηλοῖ τῶν ἐρετριακῶν σοφῶν τῶν περὶ Μενέδημον. καὶ ἡ Αριστοτέλους εἰ Χαλκίδι διατριβή. εἶχον δὲ καὶ διενέξεις φησὶν ἀεὶ περὶ τὸ Λιλαντίου. καὶ ὅτι ἀμφότεραι πρὸ τῶν τρωϊκῶν ὑπ' Αθηναίων ἐκτίσθησαν. καὶ ὅτι ἀχρεῖαι ἀξιολόγους ἔσειλαν. αἱ καὶ καταλέγονται πολλαχοῦ. καὶ ὅτι μεγάλην ποτὲ δύναμιν ἔχον. καὶ πολλῶν ἐπῆρξον νήσων. καὶ ὅτι τὴν ἀρχαίαν Ερέτριαν, κατέσκαψαν Πέρσαι ζημιούσαντες αὖ ἐκεῖ. ὕστερον δὲ ἐκτίσθη ἑτέρα. καὶ ὅτι Χαλκὶς φέρεται τὰ πρωτεῖα. καὶ μητρόπολις βύβοέων λέγεται. δευτερεύει δὲ ἡ Ερέτρεια. περὶ ἧς οἱ παλαιοὶ τάδε φασίν. Ερέτρεια. ἐκαλεῖτο μὲν καὶ Μελανὶς, ἀπὸ Μελανέως, πατρὸς Εὐρύτου. ἔσχε δὲ τὴν κλῆσιν ἀπὸ Ερετρείως υἱοῦ Φαέθοντος εἷς τῶν Ζετάνων. ταύτης ὁ πολίτης, Ερετριεύς. οὗ γενικὴ ἐρετρείως. καὶ συναιρέσει ἐρετρεως, ὡς στερεὸς στερεέως στερεως. δρεὺς δρυέως δρως εἶδος μέτρου. οὗ καὶ αὐτὸ ἡ αἰτία ζητεῖ τὸν δρᾶ. ὡς πειραὸς πειραιέως πειραως πειραᾶ. ἐκωμῳδοῦντο δὲ φασιν οἱ Ερετριεῖς, ὡς πολλῷ τῷ ῥ εἰ ταῖς ὁμιλίαις χρώμενοι. διὸ καὶ αὐτοὶ καθ' καὶ Ηλεῖοι βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο ὡς εἰ ῥινθεικῷ βύρῆται λεξικῷ, ὀφὶ τὸν πλεοναστικὸν τὸ ῥ. οἱ μέντοι Καρες, ἄλλως βαρβαρόφωνοι ὡς φανήσεται. εἰ δὲ ὀφὶ τὴν τὸ ῥ χρῆσιν μόνην ἐκληροῦντο οἱ ἐρετριεῖς τὸ βαρβαρόφωνον, τίνες ἂν καλοῖντο οἱ αἰτωλοὶ, ἀλλόκοτα λαλοῦντες ὡς ὁ γραμματικὸς Αριστοφάνης πρέπειν οἷς ἔφη περὶ καινοτόμων λέξεων. τὴν γὰρ γέρων γέροντος γενικὴν, ἀναγαγόντες εἰς βύθεῖαν, γραφοῦσιν οὕτω. μιλασίοις καὶ ταῖς ζωναρχίαις καὶ ζῆς γερόντοις, τουτέστιν ζωιστέλλομεν οἱ αἰτωλοὶ, ζῆς Μιλησίοις καὶ τὰ ἑξῆς. τὸ δ' αὐτὸ φησι φαίνεσθαι κἠ ζωὴ τὸ παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ μὴ κακηγορεῖτε τοῖς ἐμοῖς παθήμασιν. ὁ δὲ γεωγράφος, οὐ μόνον ἀπὸ ἐρετριέως ἀφικνουμένοις εἰς αὐτὴν κλιθῆναι φησὶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐρετρίας καθ' ἑτέρους τῆς ἀθήνησιν ἡ νῦν ὄβριν ἀγορά. ὥσπερ δὲ πολλαὶ χαλκίδες, οὕτω καὶ ἐρέτριαι. ἔστι γὰρ καὶ θετταλικὴ καὶ περὶ Φαρσάλου δέ. ἴσχυσαν δέ φασι ποτὲ πολλὰ οἱ ἐρετριεῖς. κἠ πόλεις δὲ πολλὰς ἡ ἐρέτρια ὡς καὶ ἡ χαλκὶς σωφρόνισε. κατεσκάφη δὲ ὡς εἴρηται ἡ παλαιὰ ἐρέτρια,

ἡ ἐν Εὐβοίᾳ τῇ νήσῳ. ἡ πρὸ Ὁμήρου δηλαδή. ἐκτέτισται δὲ ὕστερον ἑτέρα. ἧς μεμνημένος ἐν ἄλλοις ὁ γεωγράφος, φησίν. ἡ δὲ νῦν ἐρέτρια κατὰ τὸν ὠρωπόν. λέγει δὲ καὶ ὅτι μετὰ Γρανικὸν, Ερέτρεια πόλις μεγίστη τῆς Βοιωτίας, μετὰ Χαλκίδα. ἔπειτα ἡ Χαλκὶς, μητρόπολις τῆς νήσου πρόσωνυμος. ἐπ' αὐτῷ τῷ Εὐρίπῳ ἰσορυμνὴν αὐτὴν τῇ Αὐλίδος. ἐκαλεῖτο δέ ποτε ἡ ἐρέτρεια, καὶ ἀρότρεια. Ομηρος δὲ ὀξὺ μέτρον, ἐρέτρειαν καλεῖ, ἐπενθέσει τοῦ ἰῶτα × Ισέον δὲ καὶ ὅτι Σώπατρος ἱστορεῖται λευκόλιθον λέγειν τὴν ἐρέτρειαν. ἐπεὶ διάφοροι αἱ ἐκ ταύτης μάζαι, ὡς καὶ ἐκ τῆς Τέω. Αρχέστρατος μέντοι, ἄλλως ὑπερφωνεῖ, τὸν Θιούτον ῥήτορα ποιητικώτερον εἰπὼν τὴν κλεινὴν λέσβον, λευκώτερα ἀνθερίκων χιόνος ἄλφιτα φέρειν. καὶ ἐπαγαγών. θεοὶ ἔπερ ἐδωκαν ἄλφιτα, ἐκεῖθεν ἰὼν ἐρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει. τὰ δ' ἄλλα, γίγαρτα φαίνεσθαι πρὸς ἐκείνας φάμενος × Οτι δὲ διαφέρει ἄρτου μάζα, καὶ ὡς εὐπεπότερον μάζης ὁ ἄρτος, καὶ ὅτι ἀντεναντίας κεῖνται τοῖς καθαροῖς ἄρτοις, οἱ κιλλικοὶ ξυπαροὶ ὄντες καὶ φαιοὶ, ἔστιν εὑρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ἡ δὲ Ισίαια, πρὸ παροξυτόνως μὲν κατὰ σὺ ἀνριβεσόρους ἀναγινώσκεται ὁμοίως τῷ νίκαια φώκαια. πολυσάφυλος δὲ ὑπὸ τῶν ποιητῶν παρατετηρημένως εἴρηται. παρασημειοῦνται γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸν ποιητὴν, κατὰ μηδέν τι μὴ δὲ τῶν Θιούτων ψεύδεσθαι ἢ ἀσοχεῖν. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ διὰ τοῦ ι. ὥσπερ καὶ ἡ κατ' οἴκησις ἰσία καὶ ἐσία λέγεται. ἰωνικώτερα δέ φασιν ἡ διὰ τοῦ ι γραφή. ὕστερον δέ φασιν ἐκλήθη αὕτη Ωρεός. ὁ πολίτης ταύτης, ἰσιαεύς. ὁ δὲ τῆς θεσσαλικῆς ἰσιαίας πολίτης, ἰσιαώτης. ἦν δὲ καὶ γυνὴ σοφὴ ἀλεξανδρινὴ κατὰ τὸν γεωγράφον, τὴν κλῆσιν Ισιαία ἢ ἐσιαία. συνεισενεγκοῦσά τι καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Ιλιάδα Ομήρου. καὶ ἑτέρα δὲ ἀρχαία ἡρωὶς θυγάτηρ χειρώνος, ἀφ' ἧς ἡ πόλις ὠνόμασται. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει. καὶ ὅτι ὥσπερ ἀπὸ δήμου ἀπικοῦ ἐρετριέων ἡ ἐρέτρεια, ἤγουν ἀπὸ ἐρετρίας τῆς Αθηνήσιν, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐγράφη, οὕτως ἀπὸ δήμου ἰσιαέων, ἡ ἰσιαία. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἰσιαία, ὕστερον ὠρεός. καὶ οἱ ἰσιαεῖς, ὠρεῖται. οἱ δὲ, οὐ διὰ σὺ αὐτὸ ἀφ' ἀρχῆς φασὶν εἶναι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ὄντας διὰ σὺ ὠρείτας, συνοικίζεσθαι τοῖς ἰσιαεῦσι. μὴ γενηθέντων μίαν πόλιν, ἀμφοτέροις χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν. ὡς Λακεδαιμόνιοι καὶ Σπάρτη, ἡ αὐτὴ. κεῖται δὲ ἡ ἰσιαία, ὑπὸ ὄρη πρὸς τὸν Κάλλαντα ποταμὸν, ὑπὸ πέτρας ὑψηλῆς. διὸ μὴ ὠρεὸς ἐκλήθη ἐκτάσει δηλαδὴ τοῦ ο εἰς ω, ἀφ' οὗ τὸ ὀρείους φασὶν εἶναι διὰ σὺ προοικήσαντας. δοκεῖ δέ φασι μὴ ὁ ὠρίων συνταῦθα γραφεὶς, ἀφεῖναι αὐτῇ τὸ ὄνομα. οἱ δὲ, ἀνάπαλιν ὅτι μὴ ὁ ὠρίων συνταῦθα γραφεὶς, οὕτω λέγεσθαι ὀνομασθῆναι· ἡ δὲ Κιμινθος, ἐκλήθη ποτέ φασι μὴ ἑλλοπία, ἀπὸ Ελλοπος υἱοῦ Τιθωνοῦ. ποταμὸς δὲ καὶ αὐτὴν Βουδόρας καλούμενος, ἡ Βούδορος φασὶν, ὁμώνυμος ὤρᾳ σαλαμινίᾳ. ἔφαλον δὲ ταύτην ὁ ποιητὴς λέγει, ὡς μὴ ἀσόλως ἀγχίαλον, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς ὡς ἐπὶ τῆς ἁλός. κατὰ γὰρ διὰ παλαιοὺς, ταύτης τὰ θεμέλια, ὑπὸ θαλάσσης ἁλμύζεται. ὁ δὲ Στράβων, πολείδιον Ισιαέων τὴν Κιμινθον λέγει, ὑπὸ τῇ θαλάσσῃ κείμενον. Δίου δὲ πολίεθρον αὐτὴν, τὸ Δῖον λέγει περιφρασικῶς ἐφ' ὑψηλοῦ ὡς ἐπὶ ἰσορυμνίου. κεῖται δέ φασι τὸ Δῖον ὕδωρ, περὶ τὸ Κύναιον τῆς Εὐβοίας ἀκρωτήριον. πολίτης αὐτοῦ, δινός. ἦν δὲ καὶ μακεδονικὸν φασὶ Δῖον, ἔνθα καὶ ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἐτελεῖτο. μὴ ἄλλαι δὲ πόλεις τὴν διὰ σὺ Δίου κλῆσιν εἴληχον, ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, δηλοῖ. ἐν αἷς καὶ ἡ κατὰ κοίλην Συρίαν Αλεξανδρου κτίσμα. ἧς τὸ ὕδωρ νοσερόν. ἐφ' ᾧ καὶ ἐπίγραμμα. ναῦμα τὸ δινὸν, γλυκερὸν ποτὸν. ἦν δέγε πίνῃς, παύσῃ μὲν δίψης. οὐθὺ δὲ καὶ βιότου. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει. καὶ ὅτι τὸ Δῖον ἐν τῷ ἐνθεύτῃ Ωρεῷ. μὴ Αθήναι διάδες αὐτόθι κτίσμα Αθηναίων. ἡ δὲ Κάρυστος, ὑπὸ τῇ Οχῃ φασὶ κεῖσθαι. ἥτις ὄρος ἐστὶν ὡς μὴ περιερρέθη, ὄρος μέγιστον τῶν ἐν Εὐβοίᾳ. ἀφ' οὗ μὴ ἡ Εὔβοια ὄχη ὠνομάσθη ποτέ. ἐκλήθη δὲ ὄχη, ἡ ἀφὸ τὸ ἀφέχειν, ἀφ' οὗ ὡς εἰρήθη μὴ τὸ ὄχα ἐπίρρημα, ἡ κατὰ σὺ παλαιοὺς ἀφ' τῆς ἐκεῖ ὀχείας ἤτοι μίξεως διὸς μὴ ἥρας. ἡ ἀφὸ τὴν αὐτόθι τῶν προβάτων ὀχείαν. ἤδη δὲ μὴ ζοφὴν. ἀχαιοὶ γὰρ τὴν ζοφὴν, ὀχὴν λέγουσιν ὀξυτόνως εἰς διασολὴν τῆς ὀρεινῆς ὄχης. γίνεται δὲ ἀφ' τῆς ἀργείας ὀχῆς, μὴ ἡ σύωχία κατὰ ἔκτασιν, ὡς σὺ σωέχουσα τὸ σῶμα.

τὸ σῶμα. τινὲς δὲ ἄλλως τὴν δύωχίαν γίνεσθαι φασὶν, ἀφ' τῆς δοῦ ἔχειν τοὺς ζυνιόντας εἰς εὐφροσύνην ζωῆ τῆς θείου, ἢ εἰς αὔπνιον ἑαυτοὺς καθιςάναι. λέγεται δὲ φασιν ἡ ὄχθη αὕτη, καὶ ἀρσενικῶς ὁ ὄχθος. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Κάρυστος καὶ αἰγαία ἀφ' Αἰγαίωνος δυωάστου. ἀφ' οὗ καὶ πέλαγος Αἰγαῖον. ἦν δὲ ἢ λατόμιον τὸ μυρμάριον καρυστίων κιόνων κατὰ τὸν γεωγράφον, τοῦλι αὐτόθι. οἱ ᾧ ἱερὸν ἀπόλλωνος μυρμαρίνου καὶ λίθος δὲ φησι τοῦλι αὐτόθι ἐφύετο ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη ὥστε χειρόμακτρα ποιεῖν. ἃ ῥυπωθέντα ἢ εἰς φλόγα ἐληθέντα, ἀπεκαθαίροντό φησι τῆ οἴνου πρασωλησίως τῆ ωλύσει. κεῖται δὲ φασι Κάρυστος, αὐτικρὺ Χίου. τοῦλι τὸν τοῦλι τὸ Μυρτῷον πέλαγος ωλοιῦ. ἐκλήθη δὲ ἀφ' Καρύστου υἱοῦ Χείρωνος. ἀφ' οὗ καὶ χειρωνία ποτὲ ὠνομάσθη. ὁ δὲ παρὰ τῷ Αλκμᾶνι καρύστιος οἶνος, οὐκ αὐτεῦθεν ἦν, ἀλλὰ ἀφ' Καρύστου αρκαδικοῦ. κατὰ δὲ τὸν γεωγράφον, ἀφ' λακωνικῆς Καρύστου × Στύρα δὲ, φυλάττει μὲν εἰσέτι καὶ νῦν τὸ ὄνομα. κεῖται δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον, ωλησίον Καρύστου ἢ αὐτὰ ἢ τὸ ῥηθὲν μυρμάριον. αὐ ᾧ τὸ ῥηθὲν λατόμιον. ἐθνικὸν αὐτῶν, Στυριδὶς, τὸ δέ γε Στυράκιον, ἄλλό τι πρὰ τὰ σύρα ἔστιν, ὄρος Κρήτης ὄν. ὁ μὴν τοι σύραξ, φυτόν ὅσιν. ἀφ' οὗ ἀνθυπίσματα φασὶ συράκια, ἐοικότα τοῖς κρανείνοις, κατεσράφη δὲ τὰ Στύρα, ὑπὸ Φαίδρου ἀθηναίων σρατηγοῦ. ἢ τοῦλεις μὴν αὗται, τῶν περὶ ἐλεφήνορα. κοινῶς δὲ οἱ ὑπ' αὐτὸν, Ἄβαντες. φησὶ γὰρ. τῷ δ' ἄμ' Ἄβαντες ἕπονθ' θοοὶ ὅπιθεν κομόωντες. αἰχμηταί. μεμαῶτες ὀρεκτῆσι μελίῃσι θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ σήθεσιν. εἴρωμεν δὲ ἤδη ὅτι σημειοῦται συταῦθα οἱ παλαιοὶ ὡς Εὔβοιαν μὴ οἶδεν ὁ ποιητὴς, δύβοεὶς δὲ οὐ λέγει. ὥσπερ ἢ Ἴλιον λέγων, Ιλιεῖς οὐ φησι τοὺς ἀφ' αὐτῆς. οὕτω δὲ ἢ Σικελοὺς μὲν λέγει, σικελίαν δὲ οὔ. ἀλλὰ σικανίαν. ἢ ὁ γεωγράφος δέ φησιν ὅτι, οὕτω καὶ Βαβυλὼν μὲν, τοῦλις. βαβυλώνιοι δὲ τὸ ἐθνικὸν, οὐκ ἀπ' αὐτῆς, ἀλλ' ἀφ' τῆς χώρας. καὶ Πορφύριος δὲ ἐφησ᾽. ὅτι τῶν ἐκ Ζελείας, τὴν χώραν Λυκίαν ἐκάλουν σωνωνύμως τῇ οἱ τῷ Ξάνθῳ. τοὺς δὲ οἰκήτορας, οὐ Λυκίους, ἀλλ' ἑτερωνύμως τρῶας. οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀφ' ἅλιδος δυρήσομεν οἱ τῷ αὐτῶν καταλόγῳ, καλουμένους Επειούς. ἐρρέθη δὲ οἱ τῇ ἀραψῳδίᾳ, ἢ ὅτι ἡ τῆς ἀτραμυτίνης θήβης, οὐ θηβαῖοι, ἀλλ' ἑτερωνύμως ἐλέγοντο κίλικες × Ισέον δὲ καὶ ὅτι Εὔβοιαν ὁ ποιητὴς, οὐ τὴν ὅλην οἶδε νῆσον, ἀλλά ζ μέρος αὐτῆς. ὅθεν οὐ δὲ εἶχε κοινῶς δύβοεὶς εἰπεῖν τοὺς ὑπὸ τῷ Ελεφήνορι τεταγμένους. ὥσπερ οὐ δὲ ἐρετριεῖς κοινῶς ἢ χαλκιδεῖς. ὅθεν τὸ κοινὸν εἶτε τοὺς ἄβαντας. εἰς ὃ πάντες οἱ τῆς νήσου ὑπέστιπον. ἀφ' ὧν καὶ ἄβαντὶς δύβοια, ὡς ἀφ' Αβαντος τοῦ ἀργείου. ἢ υἱοῦ ποσειδῶνος ἢ ἀρεθούσης. ἧς ὁμώνυμος ἡ προῤῥηθεῖσα πηγὴ ἀρέθουσα. οἱδὲ λέγουσι καὶ ὅτι Θρᾷκες κατὰ Αριστοτέλην ὁρμηθέντες ἀφ' Αβας τῆς Φωκικῆς, ἐπῴκησαν τὴν νῆσον. καὶ ἐπωνόμασαν ἄβαντας τοὺς ἐκεῖ. οἱ δὲ, ἀφ' ἥρωος Φασὶν Αβαντος κληθῆναι, καθὰ καὶ δύβοιαν ἀφ' ἡρωΐνης × Σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ ἔθνος μὲν οἱ βοιωτοὶ καὶ οἱ φωκεῖς καὶ οἱ λοκροὶ, περὶ ὧν ἐρρέθη, τοῦλεις δὲ αὐτῶν αὗται καὶ ἐκεῖναι, οὕτω καὶ ἐθνικὸν μὲν συταῦθα, οἱ Αβαντες. αἱ δὲ κατ' αὐτοὺς τοῦλεις, ἡ δεῖνα καὶ ἡ δεῖνα. ἔστι δὲ καὶ ἱστορία γενεαλογικὴ, δηλοῦσα περί τε Αβαντων καὶ τῆ προῤῥηθέντος Δίου, καὶ τοῦλι ἑτέρων τινῶν χρησίμων, διαύτη × Ερεχθέως υἱοῦ Πανδίονος, γίνεται Κέκροψ. Αρνοῦς. Παίδωρος. Μητίων. ὧν Αρνέως μὲν, Πετεώς. οὗ μνηστευθεὶς ὁ ῥηθησόμενος τῶν Αθηναίων βασιλεὺς. Παίδωρος δὲ, Εὔβοιαν οἰκίζει. οὗ Αλκων καὶ Δίας. ὧν ὁ μὲν, Δῖον κτίζει. ὁ δ' Αλκων, Αβαντα ἴσχει. ὃς Ἄβαντας ἐκάλεσεν. οὗ Χαλκώδων. οὗ Ελεφήνωρ ὁ προῤῥηθεὶς τῶν ἀβαντων βασιλεύς. οἱ δὲ τοῖς τῆ Πορφυρίου, Φέρεται καὶ ταῦτα. Ατλαντος καὶ Πλειόνης τῆς ωκεανοῦ, Αλκυόνη. ἧς ἢ ποσειδῶνος, Ιπέρεια. οὗ Αρέθουσα ἡρωὶς γυνὴ. ἧς ἢ ποσειδῶνος, Αβας. οὗ Χαλκώδων. οὗ Ελεφήνωρ. ἡ δὲ ῥηθεῖσα γυνὴ Αρέθουσα, κληθῆναι δέδωκεν ὀξ ἑαυτῆς, τὴν εὐβοΐδα πηγὴν, Αρέθουσαν. ἧς ὁ χρησμὸς ἐμνήσθη ὡς πρὸ ὀραχέων ἐρρέθη. ὅτι δὲ οὕτω ἐπίσημος ὁ Χαλκώδων, ὡς ἀπ' αὐτοῦ καὶ χαλκωδοντιάδας λέγεσθαι τοὺς εὐβοεῖς, δηλοῖ Εὐριπίδης ἴωνι, εἰπών. τοῖς Αθηναίοις τοῖς τε Χαλκωδοντιάδαις οἱ γῆν ἔχουσιν εὐβοΐδα. ὅπιθεν δὲ

κομῶντας οὐκ ἀβαντας λέγει, κατά τι ἔθος ἴδιον. Φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ὅτι Κουρῆτες ἐν Χαλκίδι ᾤκησαν. συνεχοῦς δὲ πολέμου ὄντος αὐτοῖς περὶ τὸ Λιλαντίου πεδίου, ἐπεὶ τῆς κόμης οἱ πολέμιοι δραπόμενοι κατέσπων αὐτὴν, ὁπλοκόμοι γεγόνασι, τὰ ἔμπροσθεν κειρόμενοι. διὸ καὶ Κουρῆτες ἀπὸ τῆς κουρᾶς ἐκλήθησαν. καὶ ἀγάλματά εἰσι παρ' αὐτοῖς οὕτως ἔχοντα. μετοικήσαντες δὲ εἰς Αἰτωλίαν, φασὶν ἀναρναῖας κληθῆναι, διὰ τὸ ἀκούρους φυλάσσειν τὰς κεφαλάς. περὶ δὲ κουρήτων καὶ Ακαρνάνων, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα πλατύτερον ῥηθήσεται. ὅπου ἐρεῖ ὁ ποιητὴς Κουρῆτες τ' ἐμάχοντο καὶ αἰτωλοί. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι καὶ ὅτι ἴδιον κουρᾶς βύβλων, τὸ καθεῖας ἔχειν τὰς ὄπιθεν κόμας αἰδοῖας χάριν × Τὸ δὲ ὄπιθεν, ὄπιθεν καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς εἶπε κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ', διὰ χρείαν μετρικήν. Φύσει γὰρ ἐνὶ τῷ σ' ὄδιν, ὡς ἐκ τοῦ ὀπίσω συγκοπέν. ὅτι δὲ οἱ Αβαντες αἰχμηταὶ, δηλοῖ μὴ ἡ ἱστορία ἐπουδὲν ἀλλοῖον εἶναι πρὸ αὐτοῖς τὸ τοξεύειν. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ ποιητὴς ἐφερμηνεύων τὴν λέξιν, ἐν τῷ εἰπεῖν αὐτοὺς προθυμεῖσθαι θώρηκας ῥήξειν δηίων ὀρεκτὰς μελίας. αἰχμηταὶ γὰρ πάντως οἱ τοιοῦτοι. εἰσὶ δὲ μελίαι μὲν, τὰ δόρατα. διότι ἀπὸ ξύλου μελίας ἐπεβάλετο. ὀρεκταὶ δὲ, αἱ ἐκτεινόμεναι κατὰ τῶν πολεμίων. ἵνα ἦσιν ἄβαντες αἰχμηταὶ, οἱ μὴ ἀμισεῖτες τὰς αἰχμάς. ὀρέγοντες δὲ ταῖς χερσὶ μὴ οὕτω πλήσσοντες. ὀρέξαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς παταξαι. ὅθεν καὶ ὀρεκτὴ μελία. ἡ δὲ σοφωτέρα περὶ τῶν τοιούτων ὁμιλία ἡ παλαιὰ, τοιαύτη. διττὴ ἡ τῶν δοράτων φησὶ χρῆσις. ἡ μὲν, ἐκ χειρὸς ὅτε καὶ ἀγχέμαχα καὶ ὀρεκτὰ λέγονται. ἡ δὲ, ὡς ἐν παλτοῖς καθὰ καὶ ὁ κοντὸς, ἀμφοτέρας τὰς χρείας ἀποδίδωσι. συσσάθην τε γὰρ καὶ κοντοβολοῦντων. ὅπερ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ διώκεται καὶ ὁ Ὑασός. ἔνθα καὶ σημείωσαι κοινωνίαν καὶ διαφοράν, δόρατος. καὶ παλτοῦ. καὶ κοντοῦ. καὶ σαρίσσης. καὶ ὑασοῦ. λέγει δὲ ἡ αὐτὴ παλαιὰ γραφὴ, καὶ ὅτι ἀγαθοὶ οἱ βύβλοι πρὸς μάχην σαθίαν. ἢ καὶ συσσάθην λέγεται μὴ ἐκ χειρὸς. ὁ δὲ εἰπὼν δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλός τις ὀϊστῷ, τῷ παλτῷ λέγει δόρατι. καὶ οἱ μονομαχοῦντες δὲ, παλτοῖς χρῶνται δόρασι πρότερον. εἶτα ξίφη βαδίζοισιν. ἀγχέμαχοι δὲ, οὐ μόνον οἱ χρώμενοι ξίφει, ἀλλὰ καὶ δόρατι ἐκ χειρὸς. ὡς τὸ οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει. ἔγνωσαι δὲ ἐκ τοιούτου λόγου σαφῶς, ὅτι ὀρεκτὰ δόρατα, τὰ μὴ ἐκτετομένα τῶν χειρῶν κατὰ τὴν ἰθυπτίωνα μελίην, ἀλλὰ ἐν τῷ κρατεῖσθαι βάλλοντα. ὅπερ ὁ Νέστωρ παρήγγελλεν ἐν τῷ ἔγχει ὀρεξάσθω. Τὸ δὲ θώρηκας ῥήξειν, ῥηξιθώρηκας δὲ ἄβαντας ποιεῖ. ὥσπερ τὸ, αὐέρας ῥήξῃ, παράγει τὸν ῥηξήνορα. τὸ δὲ δηΐων, ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ἀξιοῦσι δηΐων ἀναγινώσκειν διασυλλάβως δίχα ἐκφωνήσεως τοῦ ι. καὶ γίνεται οὕτω τὸ ἔπος, ὁλοοσσόνδειον × Σημείωσαι δὲ ὅτι νῦν μὲν ὁ ποιητὴς εἶπε δὴ ἄβαντας, μεμαῶτας μελίαις θώρηκας ῥήξειν πολεμίων. προϊὼν δὲ φησὶ τὸ Εκτορος ἐρεῖ, ὅτι ἅμα τούτῳ λαοὶ θωρήσσονθ' μεμαότες ἐγχείῃσι, πάνυ ἐλλειπτικῶς εἰπών. ἐνταῦθα μὲν γὰρ φησὶ τῶν ἀβαύτων, ἐντελῶς ἔχει τὸ μεμαῶτες μελίαις ῥήξειν δὴ τῶν πολεμίων θώρηκας. ἐκεῖ δὲ ἐλλιπῶς ἐρρέθη τὸ μεμαότες ἐγχείῃσι. λείπει γὰρ τὸ ῥήξειν θώρηκας πολεμίων, ἢ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον. ἔνθα καὶ σημειωτέον, ὅτι τὸν τρωϊκὸν ὅλον κατάλογον φησὶ διέρχων ὁ ποιητὴς, σπανίσας πανταῦθα τῇ ἐλλείψει τὴν πολυλογίαν. καὶ τοῖς τρωϊκοῖς πράγμασι τὴν φράσιν συνεξομοίωσεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ μεμαῶτες, ἐνταῦθα μὲν ἐμεγάλυνε τὴν παραλήγουσαν ἰωνικώτερον, ἐκεῖ δὲ κοινότερον ἐσυίκρανε. τῇ τὴν προπαραλήγουσαν δὲ, ἐνταῦθα μὲν συνέστειλεν, ἐκεῖ δὲ ἐξέτεινεν ×

Οἵ θ' ἅρ' Ἀθήνας εἶχον εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα.
Καδμεῖοι δ' ἐνέμοντο ἐῷ ἐνὶ πίονι νηῷ ×
Ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
Κοῦροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν,

Τῶν αὖθ'

Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
Τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνὴρ
Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας·
Νέστωρ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν·
Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο·

Οτι τὰς Αθήνας δυκτίμενον πολίεθρον λέγει, ὡς οὖ τὴ αὐτὸ ἐκπεσεῖν ἢ τὴ ὡς ἀγαθοὶς ἔχων πολεμιστάς. οἷς κτίτας ἡ παλαιφάτη φησὶ, κατ' ἔλειμμ τοῦ αὐτοῦ τὸ σ'. λέγει δὲ τὰς αὐτὰς Αθήνας, καὶ δῆμον Ερεχθέος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Αθηνη ἔθρεψε διὸς θυγάτηρ. τέκε δὲ γαῖα βορος ἄρουρα. βύγενὶς δὲ αὖτε ὁ Ερεχθεὺς καὶ σωτὴρ, ὡς οἷα καὶ Αθηναῖς πρόφρων. καὶ αὐτόχθων. οὐμὲν ἔπλις, καθά τινες ὑπέλαβον τὸν Κέκροπα. διὸ καὶ ὡς μὲν ἀγχίνους, ὑπ' Αθηναῖς λέγεται παφλιῶν. ὡς δὲ αὐτόχθων, ὑπὸ γῆς γενηθῆναι. ὥστε δεῖναι λεχθῆναι αὐτὸν, γηγενῆ. ἃ δὴ καὶ τοῖς γεννήμασιν ἀφύσεις γλυκέως ἐπιλέγονται. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ αὐτόχθονα λάχανα, καὶ τὰ φύονται μύκητες γηγενεῖς. οἱ καὶ μῦκαι λέγονται κατὰ κλίσιν ἰσοσύλλαβον. ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι σῦκα ὕδνα, ὁμοίως τοῖς μύκαις πυγώδη εἰσί. τάχα δὲ τὴ κατὰ τὸν Τιτυὸν μεγάλῳ διῳκεῖτο σώματι. διόπερ ἐκεῖνος μὲν, ἀπλῶς γαιήϊος. οὗτος δὲ τόκος βεισβώρου ἀρούρης. ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι κύμινον ἐπὶ πικρῆς τὸ βείσβορος δοκεῖ. ἐκεῖ γὰρ πρῶτον ἀνεδόθη καρπός. οὗ μέρος καὶ ἡ βεικὸ. ὅθεν ἡ βείσβορος. διό φασι νῦν πρώτως τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ ἐχρήσατο. ὃς οὐ ἀνέκυψε καὶ ὁ βιόδωρος καὶ βωτιάνειρα καὶ παμβώτης, καὶ τὰ ὅμοια. ὅτι δὲ καὶ ἱερὸς ἦν αὐτὴ ὁ Ερεχθεὺς, δηλοῖ ὁ ποιητὴς εἰπὼν ὅτι ἐκάθισεν αὐτὸν ἡ Αθηνᾶ ἑῷ ἐν νίῳ νηῷ, ὡς οἷά τι ναὸν ξάνθρον ἢ νεωκόρον ἢ καὶ ἱερέα. ὥστε καὶ ἱεράτο ἐκεῖνος τῇ Αθηνᾷ. οὕτω δὲ ἦν πρίκλυτος, ὥστε πάνυ ἔκαιρον Αθηναῖοι, ἐρεχθεῖδαι λεγόμενοι. οὕτω δέ φασι καὶ κεκρίδαι καὶ κεκροπίδαι καὶ θησεῖδαι. καὶ ταύτας γε τὰς κλήσεις τῶν ἀπὸ τῆς πατρίδος εὐπρεπεστέρας ἐνόμιζον. τινὲς δὲ τὸν αὐτὸν καὶ ἐριχθόνιον φασὶν, ὁμώνυμον τῷ παλαιῷ ποιητῇ βασιλεῖ ἐριχθονίῳ. οὗ καὶ αὐτὸς μέμνηται καὶ ὁ ποιητὴς. παλαίποιοι δὲ ἕτεροι καὶ μῦθον αἰσχρὸν ἐκεῖνον, τὸν περὶ τὸ ἐρίου καὶ τῆς χθονός. καὶ τὸν ἡφαίστου κατὰ τῆς Αθηνᾶς ἔρωτα. καὶ τὴν ἀτελεσφόρητον ἐν αὐτοῖς αἰσχρουργίαν. ἃ πάντα ῥιπτέον εἰς σιωπὴν, καὶ δοτέον καταχωσθῆναι τῇ γῇ. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ ὅτι οἱ τῶν Αθηναίων κοῦροι, ἐν τῷ ῥηθέντι ναῷ, ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάσκονται τὴν Αθηναν, τουτέστιν ἱλάσκονται, πεντετελομένων ἑαυτῶν. ἔοικε δὲ τὰ παναθήναια ἰσορεῖν. ὧν ἔκτοτε ὡς εἰκὸς ἀρχὴς πεποιηκέναι. οὐ κατὰ ἑαυτὸν ἕκαστον τελουμένων, ἀλλὰ πεντετελομένων ἑαυτῶν. κατὰ πενταετηρίδα γὰρ ἤγοντο καὶ αὐτά. καθὰ καὶ τὰ ὀλύμπια. καὶ θεοφιλεῖς ἐν τούτοις οὓς Αθηναίους ὁ ποιητὴς ἰσορεῖ. ὧν ἡγεμόνευε φησὶν υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. θήλεα δέ φασιν ἔθυον τῇ Αθηνᾷ· Τὸ δὲ πεντετελομένων ἑαυτῶν, ἕτερον μέν τι ὅτι παρὰ τὸ πεντετελομένων ἑαυτῶν τὸ ἐν Οδυσσείᾳ ῥηθέν. εἴρηται δὲ κατὰ ὁμοιότητα τοῦ ἐπιτέλειν καὶ ἀνατέλλειν. τὸ δὲ πετεῶο, ἢ ἀπὸ τοῦ πετεὼς πετεὼ γίνεται ἀπικῶς ὡς λαγὼς λαγὼ ταὼς ταὼ, καὶ πολεμιστὴς τὸ ὁ μικροῦ πετεῶο κατὰ τὸν Ηρωδιανὸν, ἢ δύθεια ὅτι κοινὴ κατὰ Αρίσταρχον, πετεὸς ὡς καλός. οὗ γενικὴ, πετεῶο ὡς καλοῦ. καὶ ἐκτάσει πετεῶο· Τὸ δὲ Μενεσθέα, οὗ μνήμη γέγονε καὶ ἐν τῷ πολὺ Αβαντων λόγῳ, ὁ ποιητὴς ἐπαινῶν ἐνταῦθα, ὡς τακτικώτατον, λέγει ὅτι τούτῳ οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Νέστωρ οἷος ἔριζεν. ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν. ὅρα δὲ ὅτι οὐκ εἶπεν ὡς Νέστωρ μόνος ἐνίκα. ἤριζε δέ φησιν. ἀμφίβιτος ἄρα ἦν αὐτοῖς ἡ νίκη. καὶ οὐδὲν δὲ, οὐ δι' ἀφυΐαν τοῦ Μενεσθέως, ἀλλὰ διὰ ἡλικίας πολυπειρίαν τοῦ γεραιτάτου Νέστορος· Ορα δὲ τὸ κοσμῆσαι ἵππους καὶ ἀνέρας. ὅθεν κοσμήτορες λαῶν οἱ βασιλεῖς. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, καὶ ὅτι πρῶτος Ομηρος κόσμον πολέμου, τὴν παράταξιν ὠνόμασε. καὶ ὅτι ἐπικώμιον βιοῦτον τῷ Μενεσθεῖ ἐχαρίσατο. ἐπεὶ μὴ δύδυμήσει σου ἐν ταῖς μά-

χμις. πεντήκοντα δὲ φησιν αὐτῷ νῆες ἦσαν. καὶ αὗται μὲν μετρίως ἔχουσιν. ὑστέρῳ μέντοι χρόνῳ, τοσοῦτον δύναμιν οἱ Ἀθηναῖοι νεῶν, ὡς μόνοι τῶν ὑφ' ἥλιον, ἀρίστοι εἶναι ναυμαχεῖν. καὶ θαλασσοκρατῆσαι χρόνους ἱκανούς. ὅτι δὲ καὶ ἄλλως πολὺ τὸ σεμνὸν αἱ Ἀθῆναι πάλαι ποτὲ εἶχον, δῆλοῖ καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς Ἀθήναις, Ἑλλάδος μουσεῖον. ἔτι δὲ καὶ Πίνδαρος Ἑλλάδος αὐτὰς ἔρεισμα καλέσας. καὶ Θουκυδίδης, Ἑλλάδος Ἑλλάδα. καὶ ὁ Πύθιος, ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. ἐξ ὧν ὁρμώμενός τις εἰς ἔννοιαν σεμνὴν, κόσμου κόσμον ἐκάλεσε τὸν ἐν Κωνσταντίνου πόλει ἀσύγκριτον ναόν· Τὸ δὲ δῆμον Ἐρεχθέως, πολυωνυμίας ἔχει λόγον. τὸν γὰρ Ἀθήνας εἰπεῖν, καὶ δῆμον Ἐρεχθέως. ἔοικε δὲ καὶ τὸ δημοκρατικὸν ἐμφαίνειν ᾧ μάλιστα ἔχαιρον Ἀθηναῖοι. οὓς φασιν αἱ ἱστορίαι, παντοίας πειρᾶσθαι ἀρχῆς. καὶ γὰρ μὴ ἐβασιλεύθησαν. καὶ εἰς δημοκρατίαν μετέστησαν. εἶτα μὴ ἐτυραννήθησαν. καὶ ὕστερον εἰς ὀλιγαρχίαν μετῆλθον. ἐξενίκα δὲ ἡ δημοκρατία φιλουμένη αὐτοῖς πολέον τῶν ἄλλων πολιτειῶν· Σημείωσαι δὲ ὅτι Ἀθηναίων πόλεις, ἢ δῆμος ἢ ὅλως εἰπεῖν τὸ πᾶν οὐκ ἠρίθμησεν ὁ ποιητής. διά τε πολίτους κατὰ δὴ παλαιούς, καὶ ὅτι οὐκ εἶχε πάντα φασὶν εἰς μετροποιΐαν καταταξθῆν. καίτοι ἑκατὸν ἑβδομηκοντατεσσάρων φασὶ δήμων ὄντων τῆς ἀττικῆς. ὧν πολλοὶ, λαμπρὰ εἶχον διηγήματα. καθάπερ Ἀφίδνα μὲν τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν ὑπὸ Θησέως. καὶ ὡς οἱ Διόσκουροι ἐκπορθήσαντες αὐτὴν, ἐκόμισαν τὴν ἀδελφὴν. Μαραθὼν δὲ ὕστερον μὲν, τὸν ταῦρον ἀγῶνα. πρὸ δὲ Ὁμήρου, τὸν μαραθώνιον, ταῦρον ὃν ἀνεῖλε Θησεύς. Ῥαμνοῦς δὲ τὸ τῆς νεμέσεως ξόανον, μεγέθει καὶ κάλλει κατορθωμένον καὶ τοῖς τῆ Φειδίου σιάμιλλον. Δεκέλεια δὲ, ὁρμητήριον Πελοποννησίοις κατὰ Ἀθηνῶν ἐχρημάτισεν ὕστερον. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Φυλὴ, τὸν Θρασύβουλον κατὰ τῶν τυράννων ἐδέξατο. ἀξία δὲ λόγου, καὶ ἡ ἀκαδημία. καὶ οἱ κῆποι τῶν φιλοσόφων. καὶ ἡ ποικίλη στοά. Ἀνάφλυστος δὲ, κωλιάδος ἀφροδίτης εἶχεν ἱερόν. πολὺ δ' ἔσχεν τὸν δῆμον, ἐξεκυμάνθη τὰ περσικὰ ναυάγια. πολὺ ὧν χρησμὸς πρεῖττε. κωλιάδες δὲ γυναῖκας φρίξοισιν ἐρετμοῖς. ταῦτα τὸ γεωγράφου. πολὺ δὲ Ἀθηναίων καὶ ἀττικῆς καὶ Κέκροπος, καὶ ἐν τοῖς τὸ πρυτανεῖόν κεῖται. ὁ δὲ γεωγράφος, λέγει μὴ ὅτι ἐν τῷ οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, δέχεσθαι δεῖ καὶ οὐ Μεγαρέας. καὶ αὐτοὶ γὰρ μετέσχον τῆς στρατείας. ὅτι δὲ πολλαὶ Ἀθῆναι, μὴ ὅτι πολλαὶ Ἀθηναίων ἐγένοντο ἀποικίαι, τεθρύλληται. μὴ Ἀμισὸς γοῦν ἡ ποντικὴ κατὰ τὸν γεωγράφον, Ἀθηναίων ἐποικησάντων, πειραιὰς μετωνομάσθη. ὁμωνύμως τῷ ἀττικῷ πειραιεῖ. καὶ τὸ Ἀτραμύττιον δὲ, Ἀθηναίων ἔσχεν ἀποικίαν. πολὺ δὲ πετεῶο, μὴ ὅλως πολὺ τῆς Ἀθηναίων ταύτης ἀρχῆς, καὶ τοιαῦτα ἱστορεῖται. Θησεὺς δὲ παλαντίδας ἑλὼν, ἐκβάλλει Πετεὼν ἅμα τῷ παιδὶ Μενεσθεῖ, ὡς σωφρόνων τοῖς παλαντίδαις. ἐπεὶ δὲ ὕστερον αἱ Ἀφίδναι ὑπὸ διοσκούρων ἑάλωσαν ἔχε τὴν ἀδελφὴν Ἑλένην καὶ οἱ Θησεῖδαι, εἰς δύβοιαν ἔφυγον, ὑπὸ Θήμωνος ἤρξεν Ἀθηναίων ὁ Μενεσθεύς. πολὺ δὲ τὸν ἀποπλοῦν στασιάσαντες οἱ ἀθηναῖοι, πρῶτοσιν ἀρχειν σφῶν, Δημοφῶντα τὸν Θησείδην. οὗ καὶ Εὐριπίδης μέμνηται. ὄζοις ἀθηνῶν ὀνομάζων αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀκάμαντα. ὅτι δὲ πρῶτοι ἀθηναῖοι ἐχαλκεύσαντο, δῆλοῖ ὁ ἐπὶ τοῖς ὅτι χάλκεια ἑορτὴ ἀρχαία δημοτελής. ὕστερον δὲ ὑπὸ μόνων ἤγετο τῶν τεχνιτῶν σὺν καὶ νέᾳ πυανεψιῶνος, ἐπεὶ πρῶτος ἔφανος ἐν τῇ ἀττικῇ χαλκὸν εἰργάσατο. πυανεψιὼν δὲ, ὅτι μηνὸς ὄνομα παρ' ἀττικοῖς κυάμων ἕψησει προνυμούμενος. καὶ ὡς σὺν καὶ νέα ἡνουμηνία, καθὰ μὴ τῷ κωμικῷ μὴ ἑτέροις ἀρέσκῃ, οὐ τὸ νῦν λόγου πολατύνειν·

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
Στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσαντο φάλαγγες·

Οτι Αἴας ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας. ἕτεροι δὲ γεγράφοισιν ἐκ Σαλαμῖνος ἄγε τεισκαίδεκα νῆας. πρὸς ὅπερ παρῳδῶμι τὸ ἐκ Σαλαμῖνος ἄγε τεισκαίδεκα νήσας. μὴ ὅρα ὅπως πάνυ ἀπεσένωσεν ὁ ποιητὴς τὸν πολὺ τὸ μεγάλου Αἴαντος λόγον μονονουχὶ λέγων ὅτι, οὐ σὺ τοῖς μεταταῦτα σεμνοῦσιν αἱ ἀνδραγαθίαι, τί ἂν τις ἐνταῦθα πρίεσ-

γέλοιτο. τυχὸν δὲ καὶ ὀλίγα τὸ μηδέν τι ἀξιόλογον ἔχειν εἰπεῖν περὶ τῶν κατὰ τὴν Σαλαμῖνα. τὸ δὲ μεγαλεῖον τῆς ῥήσεως, δηλοῖ καὶ τὸ ᾄδειν τελαμῶνος. παροιμιακῶς λεγομένου ἀπὸ σκολιοῦ μέλους. οὗ ἀρχή. πᾶϊ τελαμῶνος αἶαν ἀγχιμολεῖν. λέγουσί σ' ἐς Ῥοίαν ἄριστον ἐλθεῖν Ἀχαιῶν, μετ' Ἀχιλλέα. ἦν δὲ φασι πρὸ μάχης Ἀθηναίοις καὶ μεγάροις, ἡ Σαλαμίς. Σόλων δὲ ὁ Πεισίστρατος, παρενέγραψεν σὺ ταῦθα μὰ τὸν Ὁμήρου σίγον, τὸ, ὅσσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἵσαντο φάλαγγες. καὶ οὕτω μάρτυρι τῷ ποιητῇ ἐχρήσατο τῇ τὴν νῆσον ἐξ ἀρχῆς Ἀθηναίων ὑπάρξαι ὡς ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ. ὃ καὶ λέγων ὅτι πολλὰ ἔπη αὐτῇ μαρτυρεῖ τῷ τοιούτῳ λόγῳ. καὶ ὅτι οὐκ ἀρέσκει τοῖς κριτικοῖς ἡ διαύτη τῇ ἔποις παρενθεσις. κριτικοὺς εἰπὼν, διὰ τὴν γραμματικὴν παράδοσιν εἰδότας κρίνειν τὰ ποιήματα. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι οἱ μεγαρεῖς αὖθις μεταποιούμενοι τῆς Σαλαμῖνος, αὖτις παρῴδηκαν οὕτως. ἄϊας δ' ἐκ Σαλαμῖνος δώδεκ' ἄγε νέας. ἐκ τ' Αἰγειρούσης. Νικόμις τε. Τρίπτολεμός τε. χωρία δέ φησι ταῦτα μεγαρικά. ὧν ἡ νίκαια, παρώνυμος Νίσῳ. οὗ ἀδελφοὶ Αἰγεὺς καὶ Πάλλας καὶ Λύκος, πανδίονος υἱοί. πόλις δὲ Σαλαμῖνος, καὶ σὺν τοῖς τὸ πρωτεῖον ἔχει). ἔστι δὲ καὶ κωμῳδία Σαλαμίν. ἦν Τεῦκρος οἰκίζων μετὰ τροίας ἄλωσιν, ὁμωνύμως τῇ πατρίδι καὶ αὐτὴν Σαλαμῖνα ἐκάλεσε. σημείωσαι δὲ ὅτι πολλαχοῦ ταὶ οἱ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης νικαίας. ἡ νίσης ὁμηρικῆς ζένος ὃν ἀδομένοις νικαίοις ἵππιοις λέγοντες. τῷ γεωγράφῳ γὰρ οὐδὲν τοιοῦτον ἔγνωσαι, ἀλλὰ ὅτι καὶ μόνον φησὶν, ὅτι νικαῖοι ἵππιοι ἄριστοι καὶ μέγιστοι οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς, ἀπ Αρμωνίας ἦκον. οἱ δέ φασιν ἀπὸ Μηδίας. ἰστέον δὲ μὴ ὅτι Πορφύριος εἰς ἅϊαντα ἐπίγραμμα παλαιὸν προφέρει τόδε. ἀλλ' ἐγὼ ὁ τλάμων ἀρετὰ παρὰ τῷδε κέκριμαι ἅϊαντος τύμβῳ πειραμένα πολεμίους. θυμὸν ἄγει μεγάλῳ βεβολημένα, οὕνεκ' ἀχαιοῖς ὁ δολόφρων ἀπάτα πρέσβων ἐμοῦ κέκριται· ὁ δὴ παρῳδήσας τις κατὰ τῆς ἡδονικῆς φιλοσοφίας, ἔγραψεν οὕτως. ἀλλ' ἐγὼ ὁ τλάμων ἀρετὰ πρὸ τῆδε κέκριμαι ἡδονῇ, ἀσχίστως πειραμένη πολεμίους. θυμὸν ἄγει μεγάλῳ βεβολημένη. εἴπερ ἅπασιν ὁ κακόφρων τέχνῃς πρέσβων ἐμοῦ κέκριται· ἴσορρεῖ δὲ ὁ αὐτὸς Πορφύριος, καὶ ὅτι Αριστοτέλης σύγγραμμα πεποιημένος ὅπερ ἐκλήθη πέπλος, γενεαλογίας τε ἡγεμόνων ἐξέθετο, καὶ νεῶν ἐκάστων ἀριθμόν. καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτόν. ἃ καὶ ἀναγράφεται ὁ πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν ὅμηρον. ἀπολλᾶ ὄντα καὶ οὐδέν τι παχὺ καὶ Φλεγμαῖνον ἔχοντα. δίσκα δὲ τὰ ὅλα ἐκεῖνα δίκα τῆ ῥηθέντος εἰς τὸν ἅϊαντα. ἴσως γὰρ ὁ ἐπιγεγραμμαθωσιος, ἐφιλοτιμήσατο ἀπεναντίας ἐλθὼν τῷ ποιητῇ. ἐπὶ μὲν τῷ λαμπρῷ ἅϊαντι πολυλογήσω. σὺ δὲ ἄλλοις, ἤπιον σεμνοῦσαι. ἔτι καὶ ταῦτα τῆ πορφυρίου. ὅτι εἰ καὶ πηλᾶς μὴ τελαμὼν ἀδελφοὶ ἦσ ἀλαοῦ, ὧν πηλέως μὲν ἀχιλλεὺς, αἴας δὲ τελαμῶνος, ἀλλ' Ὅμηρος οὔτε αἰακίδην φησὶ τὸν αἴαντα, οὔτε αὐτανεψίους ἀλλήλοις αὐτόν τε καὶ τὸν Αχιλλέα. καὶ ὅτι Εὐφορίων λέγει τῆ αἵματος τῆ ῥυσέντος ἐκ τῆς τοῦ αἴαντος σφαγῆς, ὑάκινθον ἐκφῦναι. καὶ ὅτι ὁ τὴν μικρὰν Ιλιάδα γράψας, ἱστορεῖ μὴ δὲ ναυβῆναι σωθῆναι τὸν αἴαντα. τεθῆναι δὲ οὕτως σὺ σορῷ, ὀλίγα τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως. ἔτι καὶ ἐκεῖνα τοῦ τῆς ῥηθείσης νήσου λέγεται. Σαλαμὶν νῆσος πρὸς τῇ ἀττικῇ μῆκος ἑβδομήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα σταδίων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον. ἐκλήθη δέ ποτε καὶ πιτυοῦσα ἀπὸ φυτῶν. ταύτην ἔσχον ἀθηναῖοι, σκηλάμενοι τὴν αὐτοδίκῳ ῥηθεῖσαν ὁμηρικὴν δῆθεν μαρτυρίαν. φάλαγγας δὲ, οὐ μόνον στρατιωτικὰς ζένας παρατάξεις οἴδαμεν ὡς πολλαχοῦ φανεῖται, ὅθεν πέπαικται, καὶ τὸ λοπάδων παρατεταγμένη φάλαγξ, ἀλλὰ καὶ ζωύφια ὑπὸ ὀρόφοις ἀραχνώμενα. ὧν καὶ ἡ κωμῳδία μέμνηται. ἔτι δὲ καὶ τὰ ὑποτιθέμενα ἑλκομένοις ναυσὶν. ὡς που καὶ ἀλλαχοῦ παρεδηλώθη. ὧν χρῆσις καὶ παρὰ Αθηναίῳ ἐν τῷ, Φάλαγγας ζωηφορίας. καὶ ἐν τῷ ἡσιόδῳ τὸ πολιὸν ἀσφαλῶς ζωὴ φαλάγγωνι·

Οἵ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ερμιόνην Ασίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροιζῆνά, Ηιόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Εἰδαύρου.

Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε κῦροι Αχαιῶν,
Τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Καὶ Σθένελος Καπανῆος ἀγακλειτὸς φίλος υἱός·
Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέως υἱὸς ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο·

Οτι οἵ δ' Αργος ἔχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν. Ερμιόνην. Ασίνην τε βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας. Τροιζῆνα. Ἠιόνας τε. καὶ Ἀμυκλὰς τ' Ἐλείδαιρον. οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν Μάσητά τε. ζ τῶν Διομήδης ἡγεμόνευε, καὶ Σθένελος Καπανέως υἱός. καὶ Εὐρύαλος ὁ Μηκιστέως. συμπάντων δὲ ἡγεῖτο Διομήδης. τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο· Ισέον δ' ὡς οὐκ ἀπίλλακται τῆς ὁμηρικῆς ποικιλίας, οὐ δὲ τὰ ῥηθέντα. σὺ οἷς νὸν μὲν Διομήδην ἀγε νεαλόητον ἀφεὶς. ἀγαθὸν μόνον δὶς προσεῖπε. νὸν δὲ Σθένελον, φίλον υἱὸν Καπανέως φράσας, νὸν πατρὸς ἐπήνεσεν ἀγακλῆ νὸν ἐκεῖνον εἰπών. νὸν δὲ Εὐρύαλον, καὶ ζωιδέτῳ ἐσεμνυσεν, ἰσόθεον φῶτα καλέσας, καὶ ταλαΐονος ἄνακτος πάππου καὶ Μηκιστέως πατρὸς ἐγενεαλόγησεν. ἔτι τὴν μὲν Ερμιόνην κὴ τὴν Τροιζῆνα, δίχα σωδέσμων ἔλεγεν ἀρχαϊκῶς. τὰ δ' ἄλλα σωέδησε. τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων, τοὺς μὲν Αργους, ἀρκούντως σὺ τοῖς τῆ πδριηγητῆ εἴρηται. νῦν δὲ τοσοῦτον ῥητέον. ὅτι παροιμία ἐκ τούτου φέρεται, τὸ, ἀργεία φορὰ, παρὰ Παυσανίᾳ. ἐσκώπτοντο γὰρ φησιν Αργεῖοι, εἰς φιλοδόξους κὴ συκοφάντας. τὴν δὲ Τίρυνθα, τειχιόεσσαν λέγει, ὡς τὸ οὖ τετειχίσθαι. δοκεῖ δέ φασιν ὑπὸ Κυκλώπων τειχισθῆναι τῶν κατὰ τὸ Αργος, οἱ καὶ ἐγχειρογάστορες ἐκαλοῦντο καὶ χειρογάστορες. οἷα χειροτέχναι, καὶ τοῖς ἐκ χειρῶν ἔργοις τὴν γαστέρα πληροῦντες. ἀλλα ἴδιον μὲν, τῆς ἱστορίας. ὁ δὲ μῦθος τραγῳδογεῖ, τῆς γαστρὸς ἑκάστῳ αὐτῶν ἐκπεφυκέναι τὰς χεῖρας. ὑπὸ τούτων γοῦν φασὶ τῶν Κυκλώπων ἐτειχίσθη τὸ Αργος. οὐμὴν ὑπὸ τῶν σικελικῶν. οἷς οὐδὲν κοινὸν πρὸς ζύτους. τρεῖς μόνους ὄντας ἢ ἑπτὰ κατά τινας. ὧν ἑκάστῳ εἰς ὀφθαλμὸς ἐνέκειτο μετώπῳ κατὰ Ησίοδον. οἷς καὶ πήλαια ἐν τῇ ἀργείᾳ χώρᾳ ἐπονομάζονται. καλεῖται δέ φασι Τίρυς, ἀπὸ Τίρυνθος ἀδελφοῦ Αμφιτρύωνος. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον ἀλιεῖς, ὡς τὸ πολλοὺς ἁλιβιομήνους οἰκεῖν ἐκεῖ. κατὰ δὲ Παυσανίαν, ἁλιεῖς πρὸς Τίρυνθα, οἱ τὰ πρὸς θάλασσαν τῆς Πελοποννήσου οἰκοῦντες. ὁ δὲ γεωγράφος, ὁρμητήριον Προίτου τὴν τίρυνθα λέγει, τειχισθὲν ὡς κυκλώπων. οἷς ἐπὰ εἶν Φημὶ χειρογάστορας μὴ καλουμένους, τρεφομένους δ' ἐκ τῆς τέχνης μεταπέμπτους ἐκ Λυκίας ἐλθόντας. πλησίον δέ που φησὶ Μιδέα παροξυτόνως, ἑτέρα τῆς βοιωτικῆς. ἐκείνη δὲ κὴ προπαροξύνεται φησὶν ὡς πρόνοια καθὰ καὶ προηγεάφη. διέχει δὲ ναυπλίας πρὸς σάδια. ἥπτιν ναυπλίᾳ ἐφεξῆς, πήλαια φησὶ καὶ οἰκοδομητοὶ λαβύρινθοι. καλεῖται δὲ κυκλώπεια. σὺθα σημείωσαι τὴν πρὸς τὰ τοιαῦτα τῶν παλαιῶν σπουδήν. οὐ γὰρ μόνον ταῦτα καὶ ὁ κατὰ κρήτην λαβύρινθος λόγον πολὺν ἔχον, ἀλλὰ καὶ ὁ αἰγύπτιος πρὸς οὗ φησὶν Ηρόδοτος, ὅτι λαβύρινθος πρὸς Αἴγυπτον, λόγου μείζων. εἰ γάρ τις τὰ ὄξ ἐλλιπῶν ἔργα συλλογίσεται οἷον τεῖχη καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐλάσσονος πόνου φανοῦνται τῆ λαβυρίνθου τούτου· ἡ δὲ Ερμιόνη καλεῖται οὕτως, ἐπειδὴ ζᾶς καὶ ἥρα σὺταῦθα ὡρμήθησαν ἀπὸ Κρήτης ἀφικόμενοι. ἀπὸ γοῦν τ ὁρμίζω, τροπῇ τ ὁ εἰς ε, ἑρμιόνη. τὸ δὲ πρωτότυπον αὐτῆς, ἑρμιών. ἡ γενικὴ ἑρμιόνος. ὥσπερ δέ φασι κάλυκος καλύκη. χιτῶνος χιτώνη, ἡγεμόνος ἡγεμόνη, οὕτως ἑρμιόνος ἑρμιόνη. ἕτεροι δὲ πρωτότυπον μὴν φασι τὴν ἑρμιόνιον. ἑρμιόνα δὲ εἰπεῖν, ὅμοιον ὡς κὴ Σοφοκλῆς δωδῶνα, τὴν δωδώνιον φησίν. ἐθνικὸν ταύτης, οἱ ἑρμιονεῖς. ἱερὸν δὲ σὺ αὐτῇ παρθένου ἥρας. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι Ερμιόνη, οὐκ ἄσημος πόλις. καὶ ὅτι τεθρύλληται, παρ' ἑρμιονεῦσι τὴν εἰς ᾅδου κατάβασιν ξύντομον εἶν. διὸ οὐκ σὺπιθέασιν σὺταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον. εἰ δὲ καὶ ἐν τῷ λακωνικῷ ταινάρου πήλαιόν

ἐκείνου μεγάλου καὶ ἀφεγγοῦς καταβαίνειν ἦν ἐς ᾅδην, ἕτερος μῦθος εἰπεῖν ἐτόλμησεν οὐκ ἀφυῶς. καὶ Σκύλλαιον δέ φησι τόπος αὐ αὐτῇ, ἀφ' Σκύλλης ὀνομασθὲν τῆς νίσου θυγατρὸς, ἣν ἁλῶναι ὑπὸ Ἡρακλέους εἰρηται. οὐμὴν ὅθεν καὶ τὸ περίπλου Σικελίαν ἀπήλαιον. Ασίνη δὲ, οὐ μόνη αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι. ὧν μία καὶ Λακωνικὴ πόλις, ἀφ' Ασινίης κληθεῖσα, θυγατρὸς Λακεδαίμονος ὁ δὲ γεωγράφος καὶ κόλπον Ασιναῖον, μάλιστα δὲ Ασίνην οἶδεν ὁμώνυμον ταύτῃ. φησὶ γοῦν. Ασίνη, κόλπος αὖθι αἱ πόλεις αἱ τῷ Αχιλλεῖ ὑπεκμηνίαι ἀγαμέμνονος. λέγει δὲ καὶ ὅτι Ασίνη καὶ Ερμιὼν, Δρυόπων οἰκητήριον. Δρύοπος τοῦ Αρκάδος κατοικίζοντος αὐτοῦ σὺν ταῦθα ἐκ τῶν περὶ τὸ περχειὸν τόπων. λέγει δὲ καὶ κόλπον Ερμιονικὸν, ἀπὸ μνήμιον ἀφ' Ασίνης πολίχνης. Τροιζὴν δὲ πόλις, οὐκ ἄσημος. ὑπόκειται θαλάσσης περὶ τεσσαρακαίδεκα σταδίων. ἧς πρόκειται νησίδιον. καλεῖται δὲ ἀφ' Τροιζῆνος υἱοῦ Πέλοπος. ἡ δ' αὐτὴ ποτε καὶ ἀφροδισιάς. καὶ σαρωνία. καὶ ἡ ποσειδωνία, ἡ ποσειδωνιὰς, ὡς ἱδρᾶ φησι ποσειδῶνος. καὶ ἀπόλλωνιὰς δὲ. ἔστι δέ φασι καὶ ἑτέρα ἐν Ιταλίᾳ μασσαλιωτική. τῆς δὲ Τροιζῆνος ταύτης, λιμὴν ἄδεται ὁ Πώγων. ὅθεν ὠὶ τῶν ἀπρίκων τὸ γένειον καὶ ψευδομύλων τὸν αὐστρικὸν πώγωνα, λέγεσθαι παροιμιωδῶς τὸ, πλεῦσειας εἰς Τροιζῆνα. ἱστορεῖ δὲ Αθήναιος τροιζήνιον οἶνον. ὃς λέγεται φησὶν, ἀγόνους ποιεῖν τοὺς πίνοντας. λέγων καὶ πρί που τὴν Αχαΐαν, ἀμπέλου τι γένος ἔστιν, ἀφ' ἧς οἶνος ἐκθλίβεται ποιῶν ὀξαμβλοῦν τὰς ἐπικύμονας γυναῖκας. καὶ τῶν βοτρύων δέ φησι φάγοσιν, ὀξαμβλοῦσι. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὠνὰ τῶν παλαιῶν αὐτηχρόφων, τροίζηνα περοξυτόνως ἐχρῶντο οἷς καὶ Ηρωδιανὸς συνηγορεῖ, σὺν τῷ τὸ τάχυτῆτος καὶ βραδυτῆτος εἰπὼν ὡς ἡ δωρὶς καὶ αἰολὶς διάλεκτος, οὐδέποτε κατὰ γενικὴν πρωτοσύλλαβον, τὸ ἡ μεταπιθέσιν εἰς ἄλφα, εἰ μὴ βαρύνοιτο. ἔλλιω ἔλλαν. τροίζην τροίζαν. τοιμὴν δὲ καὶ λιμὴν, οὐκλὴν ἐροῦσι δηλ. τ' ἄλφα, ἐπεὶ ὀξυτονεῖται. ὠὶ μέντοι μονοσυλλάβων, μεταθέασι τὸ, σφὶξ. καὶ μὴν, σφαῖξ λέγοντες καὶ μάν. σεσημείωται φησὶ τὸ ἐαθὰς, ὀξυνόμενον. καὶ δηλ. τὸ ἄλφα λεγόμενον παρὰ Πινδάρῳ ἐν πυθιονίκαις. ταῖς δὲ Ηϊόνας, οὐχ ὕρομεν πάνυ περιλαλουμένας. σπικῶς δὲ ἠϊὼν λέγεται πόλις χερρονησία παρὰ Θουκυδίδῃ. ἔστι δὲ καὶ ῥυμονική. λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα ἠϊὼν θρικική. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ παλαιὰ χόλια καὶ ταῖς ὁμηρικαῖς ταύταις ἠϊόνας, σπικῶς λεγομένας οἴδασιν. ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ἡ δ' ἠϊὼν, οὐκ οἰκεῖται. τινὲς δὲ οἴονται αὐτὴν εἶναι τὴν Καλαύρειαν. φασὶ γὰρ ὅτι ἀοίκητός ἐστιν ἡ ἠϊών. νομιζομένη πρός τινων, ἡ Καλαύρεια νῆσος ἐστὶν, ποθὲν ὡς ἐν τοῖς τῶ περιηγητῶ δηλοῦται. ὁ Στράβων δέ φησιν ὅτι ἠϊόνες, κώμη τις, ἣν ἐρημώσαντες Μυκηναῖοι ἡ Αθηναῖοι, ναύσταθμον ἐποιήσαντο. Εὐρύβατος δὲ βηλυκῶς μὲν λέγεται, κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα. εἰπόντα ὅτι τὸ ἀμπελόεντα Εὐρύβατον, μετὰ ἀρσενικοῦ ὠὶ θέτου, θηλυκὸν ἐστιν. ὡς καὶ τὸ ἁλόεντος ἐχίδνης πρὸς Νικάνδρου. καὶ τὸ ἡμαθόεντι πύλου, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκαλεῖτο δέ ποτε Λειμηρὴ ἀφ' διφθόγγου, ὡς λειμῶνας ἔχουσα. ἢ μὴ ἀφ' τ' ἰ, ὡς πολυλίμνιος κατὰ Αρτεμίδωρον. οἱονεὶ λιμνηρά τις οὖσα. ἔστι δέ φασι τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. ἐκλήθη δὲ καὶ Μιλησία καὶ Αἰμηραὶ, ἀφ' τὸ συχνὰ αἱμάσσεσθαι θύμασι τὸν ἐκεῖ βωμὸν τῆς Αρτέμιδος. ὃς κατ' ἀγαίρετον ἐπιμάτο. εἶτα Εὐρύπυλος ὠνομάσθη. καὶ ἐκεῖθεν Εὐρύβατος. κατὰ δὲ τὸν γεωγράφον, καὶ Εὐπάγερον αὐτὴν οἴονταί τινες, ὡς Καρῶν αὐτὴν ποτε κατασχόντων. οὐκ ἄσημος δέ φησιν ὅτι πόλις δι' ὠὶ φαίνεται ἀσκληπιοῦ μάλιστα. κεῖται δ' ἐν μυχῷ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς θερινάς. ἐρυμνὴ φυσικῶς. παντοθὲν πρίπολλον ἔχουσα στάδια πεντεκαίδεκα. περικλείεται δὲ, ὄρεσιν ὑψηλοῖς. τὸ δ' αὐτὸ φησὶν εἶναι κόλπου καὶ τὴν προκειμένην Αἴγιναν. τινὲς μέντοι τοῦ Μυρτῴου φασὶ τὴν Αἴγιναν. τὸ δὲ ἐν αὐτῇ Ασκληπιεῖον, καμπόντων τε πολίτων ἦν φασὶ καὶ πινακίων ἀνακειμένων, ἐν οἷς αἱ θεραπεῖαι ἀναγεγράφαται. φυλάσσει δὲ μέχρι καὶ νῦν τὸ ὄνομα καλουμένη Εὐρύβατος. ἑτέρα δέ ἐστιν αὖτη παρὰ τὴν Εὐρύβατον. ἐκείνη γὰρ ἑτεροχθονίου μένη, πόλις ἔστιν Ιλλυρικὴ τὸ νῦν Δυρράχιον. ἀμπελόεσσαν δὲ λέγει Εὐρύβατον,

ὡς τὴν Ισίαιαν εἶναι τοὺς Αἰγιάφυλον. πλὴν ὅσον ἐκεῖ μὲν ἐκ τοῦ καρποῦ, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τὸ ἐπίθετον εἰληφέναι· Αἴγινα δὲ, ἧς ἐνταῦθα ἐκτείνεται ἡ πρὸ λίγου ἀκρα ἀφ' οὗ μέτρου, ἀρκούντως εἴρηται λόγου ἐν τοῖς τοῦ πρωτοῦ. κεῖται δὲ πλησίον Ἐπιδαύρου πρὸ τῆς ἀττικῆς. ἔσχε δὲ τοὔνομα, ἀφ' Αἰγίνης τῆς Ασωποῦ. Οἰνώνη πρότερον καλουμένη. καὶ τόπος δέ τις φασὶ τῆς Ἐπιδαυρείας, Αἴγινα ἐκαλεῖτο. διὸ πρὸς διαπλοκὴν ὁμωνυμίας, γεάφοισί τινες παρὰ τῷ ποιητῇ αὐτὴ τὸ, οἳ τ' ἔχον Αἴγιναν, νῆσον τ' Αἴγιναν. ἵνα διαστείλωσι τῆς νήσου, τὴν χέρσον Αἴγιναν. εὔδοξος δέ ποτε ἡ νῆσος Αἰγινα. Οἰνώνη δὲ φασιν ἐκαλεῖτο παλαί ποτε, ὁμωνύμως δυσὶ δήμοις Ἀττικοῖς. γέγονε δὲ λαμπρὸν ἀφ' λυπρότητα χώρας, θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς τῶν ἐκεῖ. ἐκόπη δὲ καὶ ἀργύρεον πρῶτον ὑπὸ Φειδίου ἐνταῦθα. καὶ ἦν φασιν ἀξαίρετόν τι ἐν ἀργυρείοις, ὁ αἰγιναῖος ὀβολός. Μάσης δὲ, ὁ μὲν πολίτην παράγει μασήτιον. λέγεται δέ φασι μὴ τελευτλάβως ἡ μάσητος. ἔστι δὲ κώμη Μάσητος. καὶ λίμνη Φησὶ καὶ νῆσος· τὸ δὲ Μάσιον τελευτλάβως ὡς πάρειον, ὄρος φασὶ Μεσοποταμίας, περί που τὴν ἑῴαν Νίσιβιν. Τὸ δὲ ὀγδώκοντα, κράσιν ἔπαθε τοῦ ο καὶ ι, οἶκα καὶ τὸ δῶμα καὶ ἡ σιωπή. καὶ τὸ Ἐπιβώσομαι αὐτὴ τὸ βοήσω. καὶ τὸ βωτρεῖν ἐν οὐσιαστικῷ. καὶ τῶμισυ παρὰ Ησιόδῳ καὶ παρὰ Ηροδότῳ, τὸ ἐκ τοῦ θρόνου πεδήσας, ἀνέβωσε. καὶ βωβήσαντες εἰς τὸν Ιθμὸν. καὶ τὸ Ἐπιβωτᾶν παρὰ τῷ αὐτῷ. μὴ τὸ συνοήσαντα, αὐτὶ τοῦ συνοήσαντα καὶ τὰ ὅμοια· Ιστέον δὲ ὅτι τὸν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντα Μικυσέα, ταλαϊονίδην ὁ ποιητὴς καλεῖ. ἤγουν υἱὸν Ταλαοῦ. ἔοικε δὲ διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός, οὕτω τε καλούμενος. ἀφ' οὗ καὶ πατρωνυμικὸν ἔσται ὁ ταλαΐδης, καὶ ταλαΐων. ὅθεν ὁ ταλαϊονίδης. εἰ δέ γε μὴ διωνυμεῖ, ἀλλὰ μοναχῶς λέγεται ταλαὸς, πλεοναστικὸν ἔπαθε δύο συλλαβῶν ὁ ταλαϊονίδης, ἀπὸ τοῦ ταλαοῦ γενόμενος, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ φασιν· ἡγεῖτο δὲ συμπάντων τῶν ἀργείων, ὁ Διομήδης ὡς ἄριστος. ἄλλως γὰρ ὡς μὴ ἀκραιφνὴς ἀργεῖος καὶ ἐκ προγόνων αὐθιγενὴς, οὐκὰν προεκρίθη ἄρχειν. τὰ γὰρ ἀνέκαθεν, Αἰτωλὸς ἦν. Τυδεὺς γὰρ σὺν αἰτωλίᾳ ἐμφυλίῳ φόνῳ χρανθεὶς καὶ φυγὼν εἰς Αργος, καὶ γήμας Δηϊπύλῃ τὴν Ἀδράστου θυγατέρα, Διομήδην ποιεῖται. εἰς ὃν πρίεσθαι τὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδράστου μέρος, ἄπαιδος τὰ πρὸς ἀρρένων τελευτήσαντος. πλατύτερον δὲ εἰπεῖν ὅπως ἡ ἀρχὴ πρὸς ἦλθε τῷ Διομήδει· Ιστέον ὅτι κατὰ τὴν ἱστορίαν, Ζῶϊ Ἀναξαγόρου υἱοῦ Προίτου βασιλέως Αργους, ὁμαίμων τις Μελάμποδος καθάρας τῆς μανίας ταῖς ἀργείαις, ἢ ὡς τινες μᾶλλον φασὶ ταῖς προιτίσι, ἐκδιωνύμησεν αὐτῷ τῆς ἀρχῆς, ἅμα Βίαντι τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ. καθάπερ ἐνήρεσε. τούτων δὲ, Βίαντος μὲν, Ταλαός. Μελάμποδος δὲ, Ιοκλῆς. Ἀναξαγόρου δὲ, Ἰφις. ὧν καταδυναστεύσας ὁ Βιαντίδης Ταλαὸς, μόνος ἦρξεν. ὕστερον δὲ Αμφιάραος ὁ τῆς ἐνθάδε Ιοκλέους, ἄρχει, Ταλαὸν ἀνελών. Ἀδραστος δὲ ὁ Ταλαοῦ δεύτερος, καὶ εἰς Σικυῶνα ἐλθὼν, τὴν ἐκεῖ ἀρχὴν δέχεται Πολύβου τοῦ μητροπάτορος. καὶ ἅμα Ἰφιδι Ζῶϊ στρατεύσας Αμφιαράῳ καὶ νικήσας, πάλιν εἰς τρία κατέσησε τὴν ἀρχήν. εἶτα Αμφιαράου μὲν ὑπὸ Θήβας ἀπολωλότος, Ἰφιδος δὲ ὑπὸ νόσῳ, Ἀδράστου δὲ Ζῶϊ τῷ πένθει Αἰγιαλέως, Αγαμέμνων ὑφ' ἑαυτῷ ποιησάμενος τὸ Αργος, ἐμέρισεν αὐτὸ ἐν τῷ στρατεύειν Ζῶϊ Ιλιον, τοῖς ἀπογόνοις τῶν ἀρξάντων ἐκείνων. Σθενέλῳ Προιτίδῃ. Εὐρυάλῳ ταλαϊονίδῃ. καὶ Διομήδει, ὁμοίως διὰ τὴν Ζῶϊγαμίαν Ἀδράστου. οὐ γὰρ μόνον θυγατριδοῦς ἦν ὁ Διομήδης τῷ Ἀδράστῳ ἀπὸ Δηϊπύλης, ἀλλὰ καὶ γαμβρὸς Ζῶϊ Αἰγιαλείᾳ τῇ θυγατρί. δοὺς γὰρ τῷ Αμφιαράου, ὑπενόει τουτέστιν ὑποπτεύσειν, ὡς φίλοις θυέστου. τοιαῦτα τὰ τῆς ἱστορίας. ἦν οἱ ἐκθέμενοι, φασὶ καὶ ὅτι τὸ ἄργος ἀπὸ ἄργου ὠνομάσθη ἀργόνου φορωνέως. καὶ ὅτι διὰ τὸ πρῶτον ᾠκίσθαι τὸ ἄργος, διαῤῥῆξαι καὶ πρῶτον ἐτάχθη τῶν ἐπὶ τῷ ἀγαμέμνονι ἐν τῷ ῥηθέντι καταλόγῳ. ὃς οὗ φασὶ καὶ πάντες ἕλληνες, ἀργεῖοι. διὸς ὤφλε δίκην ὁ ἐρίμης ὁ ποιητὴς αὐθρὶ φθονερῷ. κατὰ γὰρ τὴν Ηροδότου ἱστορίαν, Κλεισθένης Σικυῶνος τύραννος, ἀργείοις πολεμήσας, ἔπαυσε τοὺς ῥαψῳδοὺς ἐν Σικυῶνι ἀγωνίζεσθαι, τῶν Ομήρου φησὶν ἐπῶν ἕνεκα διότι ἀργεῖοι καὶ ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται.

ὑμνωῦται. δῆλον δὲ ὅτι, οὐ μικροβασιλεὺς ὁ Αγαμέμνων. ὃς καθάπερ ἄλλοις ἐτέροις τόσοις, οὕτω καὶ τοῖς ὑπὸ Διομήδην τὴν ἀργείαν ἀπεχαρίζατο. λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ ἐν τῷ τῶν ἀργείων τούτῳ καταλόγῳ, καὶ ὅτι ἀκολούθως μιᾷ Σαλαμῖνα, ἔσχε πελοπόν νησον ἦκεν ὁ ποιητὴς. ἐπεὶ δέ φασι τό τε ἐξ ἴλιον ἐκεῖ δυνασεῖαι, ἐν μὲν τῷ πρὸς ἠῶ μέρει, ἤτοι τῷ ἀνατολικῷ, δύο. ἐν δὲ τῷ πρὸς ἑσπέραν, τέσσαρες. πρώτας ταὺς πρὸς ἠῶ κατα λέγει. τὴν ἀργολικὴν ἤτοι τὴν τῶν ἀργείων. καὶ τὴν μυκηνίδα, ἥτις ἦν ὑπὸ τῷ ἀγαμέμνονι. ἔπειτα λακωνικὴν καὶ πύλιον. ἔπειτα ἠλείαν καὶ ἀρκαδικήν. ζητητέον δὲ, τί δήποτε δηλοῖ τὸ ἐξ ἴλιον δυνασεῖαι ὡς αὐτοδρώ ἐγεράφη, ἵνα μὴ διαφωνίαν ἔχῃς ἐνταῦθα εἴη πρὸς Ηρόδοτον ἐνόντα. ὅτι οἰκεῖ πελοπόννησον ἔθνη ἑπτά.

Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Αφνειόν τε Κόρινθον εὐκτιμένας τε Κλεωνάς,
Ορνειάς τ' ἐνέμοντο, Αραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
Καὶ Σικυῶν'. ὅθ' ἄρ' Αδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν.
Οἵ θ' Υπερησίην τε, καὶ αἰπεινὴν γονόεσσαν,
Πελλήνην τ' εἶχον, ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' ἑλίκην δύρεῖαν,
Τῶν, ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Αγαμέμνων.
Ατρείδης. ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Λαοὶ ἕποντ'. αὐτὸς δ' ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν
Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
Οὕνεκ' ἄριστος ἦεν. πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

Οτι οἱ τὰς Μυκήνας εἶχον. καὶ Κόρινθον. καὶ Κλεωνάς. Ορνειάς τε. Αραιθυρέην τε καὶ Σικυῶνα. Υπερησίην τὲ καὶ Γονόεσσαν. Πελλήνην τὲ. καὶ Αἴγιον. αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἑλίκην, ὑπὸ τῷ Αγαμέμνονι ἦσαν, ἄρχοντα νηῶν ἑκατόν. ἅμα τούτῳ φησὶ πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ ἕποντο. ἦσαν δὲ εἴτε, δόξαν ταὶς ἑκατὸν νῆας. τάχα που καὶ πεντήρεις οὔσας. ἐντεῦθεν δὲ μὴ δυνηρείων δείκνυσθαι ἔοικεν. ὅτε δὲ μάθωμεν ὅτι καὶ τοῖς Αρκάσιν ἐξήκοντα νῆας πεντηκοντόρους ὁ αὐτὸς Αγαμέμνων δέδωκε, τότε πλεῖόν τι σεμνὸν ἐπ' αὐτῷ γνωσόμεθα. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι παντὸν ἡγεῖται ὁ ποιητὴς λέγειν νῆες ἕποντο καὶ λαοὶ ἕποντο. εἶτα μὴ θέλων ἀποδιαλάλητον ἀφεῖναι τὸν γεραρώτατον δύρυπρεόντα, ἐπάγει. αὐτὸς δ' ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, οὕνεκ' ἄριστος ἦεν. πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς. ἐπιφώνημα δὲ ταῦτα βασιλέως, βραχέα μὲν τῇ περιγραφῇ, πολυειδῆ δὲ τοῖς νοήμασιν. Ορα δὲ ὅτι τὸ πολὺ πλείστους ἄγε λαούς, ἐκ τῶν αὐτοδρώ ῥηθέντος, παρῴδηται. ὅπερ ἦν τὸ, ἅμα τῷ γε, πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ ἕποντο. κἀ νῦν μὲν οὕτως αὐτὸν ἐπαινεῖ. περιὼν δὲ, πλατύτερον καὶ λαμπρότερον. εἰδέναι δὲ χρὴ, ὅτι ὅλα μὲν γνῶναι ἀπὸ σωματογνώσως κοινῆς, Αγαμέμνων ὁ ῥηθεὶς, τῶν Μυκηνῶν λέγεται βασιλεὺς. οἱ δὲ παλαιοὶ δύρεῖηναι φασὶν αὐτὸν πολλοῖς, Αγαμέδοντα λεγόμενον. ὥσπερ καὶ τὸν Αχιλλέα, Αἰακίδην. καὶ τὸν Κάλχαντα, Καλχαντα. καὶ ὁ Βελλεροφόντης δέ φασιν, Ἑλλεροφόντης, αὐτοῖς Ζηνοδότου δύρηται. καὶ ὁ Οδυσεὺς δέ που, Ὀλυσσεύς. καὶ ἡ Οδύσεια, Ὀλύσσεια. καὶ ὁ Ικάριος, Ἰκάδιος. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς, μετ' ἄλλων τέτων περάγει τινὰς τῶν ῥηθεισῶν πόλεων. Τὰς μὲν Μυκήνας, εὐκτίμενον πτολίεθρον εἶπεν. τὴν δὲ Κόρινθον, ἀφνειόν. ὡς καὶ ἔστιν ἀμφίβολον, εἴτε τὸν ἀφνειὸν κόρινθον χρὴ εἰπεῖν ὁμωνύμως τῷ ἥρωϊ ἀφ' οὗ καλεῖται, εἴτε ἀπλῶς καὶ ἰωνικῶς, τὴν ἀφνειὸν κόρινθον. Τὰς δὲ Κλεωνάς, εὐκτιμένας λέγει. ἐρατεινὴν δὲ τὴν Αραιθυρέην. αἰπεινὴν δὲ τὴν Γονόεσσαν. καὶ δύρεῖαν τὴν Ελίκην. τούτων δὲ ἡ μὲν Μυκήνη, ἀπό τινος νύμφης φασὶ λακωνικῆς ὠνομάσθη. ἡ δὲ ἀπὸ Μυκηνέως υἱοῦ Σπάρτωνος ἀδελφοῦ Φορωνέως. ἡ δὲ μύκησθος τὸ ξίφους ὃ ἐφόρει Περσεύς. οὗ πεσόντος φασὶ κατὰ κέλευσιν ἑρμοῦ, τὴν πόλιν ἐκεῖ ἔκτι

σε. μύκης δὲ κατὰ μὲν παλαιοὺς, ἡ λαβὴ τῶ ξίφους. ἡ δὲ χρῆσις καὶ παρ' Ἡροδότῳ οὕτω, καὶ τῶ κυλεοῦ τῶ ξίφους ὁ μύκης ἀφῳτίλει. πολυσήμαντος δὲ ἡ τῶ μύκητος λέξις. λεγομένη οὐ μόνον ἐπὶ τῶ ἐκ γῆς φυομένου ἐδωδίμου περιπτώματος, ὃ δὴ ἀμανίτην φασὶν κοινότερον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς μύξης. ἥτις αὐθαιρετοὶ τῶν ἀναπομπίων ἐλλυχνίων προβέβληται. δηλοῦσα δὲ ὡς εἴρηται καὶ τὴν τῶ ξίφους λαβὴν, ἧς αἱ μυκῆναι παρώνυμοι. κατὰ δὲ Ζηνᾶν μυκήνη, ἀπὸ τῶ μυκήσθαι τὴν ἰῶ, βοῦν ἐκεῖ γενομένην. λέγεται δὲ καὶ εὐκῶς μυκήνη καὶ πολιθωτικῶς. ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς, οὐ μόνον μυκηναῖος, ἀλλὰ καὶ μυκηνίδης, κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα. ἐταπεινώθησαν δέ φησι μετὰ τὰ τρωϊκὰ αἱ Μυκῆναι. καὶ οἱ τὸ Ἄργος ἔχοντες, εἶχον καὶ Μυκήνας συντελούσας εἰς αὖ. χρόνοις δ' ὕστερον, κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὡς μὴ δ' ἴσχυς βουλεύσασθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. καί πως ἔοικεν ἡ ποιητικὴ μαντικὴ δόξαν προειπεῖν ἐξ ἧς ἥρας. ἥτις φιλτάτην ὡς τοῦ φησι παρ' Ὁμήρῳ, τὴν Μυκήνην ἔχουσα, ὅμως ἀφίησι πορθηθῆναι τῷ διὶ, ὅτε ἐκεῖνος βούλοιτο. οὐκοῦν ζητητέον αὖτι τὰς Μυκήνας. ὁ χρόνος γὰρ κατὰ τὸν γεωγράφον, τῶν Ὁμήρου ἠμαύρωκε τὰ πολλά. λέγοντος οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰ ἀρχαῖα. φέρεται δὲ ἱστορία, ἡ ὅτι Μυκήνας Πέρσεις μὲν ἔκτισε. διεδέξατο δὲ, Σθένελος. εἶτα Εὐρυσθεὺς πρωτείδης καὶ αὐτὸς ὤν. ἐπεὶ δὲ συμβαλὼν Ἀθηναίοις τελευτᾷ, προϊσῶσι κατά τι λόγιον, Ἀτρέα, αὐτόθι διάγοντα μετὰ τῶ ἀδελφοῦ Θυέστου ἐπὶ τῷ φόνῳ χρυσόμαλλου. δυσδαιμονήσαντα δὲ τὸ παλαιὸν, ὕστερον ἐδυσπραγήσε. μετὰ γὰρ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, Ἀργεῖοι καὶ Κλεωναῖοι ἐστελθόντες ἐπ' αὐτὰς καθεῖλον, καὶ τὴν γῆν διενείμαντο· ἡ Κόρινθος δὲ, πόλις πολιόνυμος. καὶ πολλῶν αἰτία λόγων τοῖς πάλαι σοφοῖς. ἐν οἷς ἔστι καὶ Πίνδαρος. ἔστω τῶ ἐν Πελοποννήσῳ ἰσθμοῦ κειμένη. ἐκαλεῖτο δέ φασι ποτὲ καὶ Ἐφύρα, ἀπὸ Ἐφύρης τινὸς ἡρωίνης. καὶ Ἠλιούπολις δέ φασιν ἐκλήθη διὰ τὸ ξηρὰ εἶναι. καὶ πάγος δὲ ἡ αὐτὴ. δυθήνησε δέ ποτε τῇ τῶν ἑταιρίδων δυφορίᾳ. ὅθεν καὶ κορινθιάζεσθαι, τὸ μαστροπεύειν. ἡ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κόρινθῳ ἑταιρῶν. ἦν δέ τι καὶ χῆμα κιόνων κορινθιουργὲς λεγόμενον. ἡ δὲ πόλις αὐτὴ ἀκροκόρινθος, ἐκαλεῖτο φασὶ καὶ ἐπώπη. διότι Σίσυφος ἐκεῖ ἀφ' ὑψηλοῦ ἐπωπήσας ὅπως νεανὶ διὸς ἡ Αἴγινα ἥρπασε. ἀφνειὸν δὲ κόρινθον ὁ ποιητὴς φησι, διὰ τὸ ἐκεῖ ἐμπόριον, κείμενον ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ κατὰ τὸν γεωγράφον. ὃς καὶ δυοῖν λιμένων κύριον αὐτὸν φησι διὰ τὸν αἱ ἀμοιβαὶ τῶν φορτίων ῥᾴδιοι ἦσαν ἔκ τε Ἀσίας καὶ Ἰταλίας. νεανὶ δὲ τῇ κορυφῇ τὸ Ἀκροκορίνθου ὄρος, πειρᾶται κρήνη. λαλεῖ δὲ καὶ αὐτὸς πολλὰ εἰς ταύτην τὴν Κόρινθον. ἐν οἷς καὶ ὅτι πρυάδονται τὰ κορινθιουργῆ χαλκώματα. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι κόρινθον, ἵνικα ἡρωϊκόν ὅτι τὸ λαλοῦν πρόσωπον, ἐφύρην καλεῖ. Θουκυδίδης δὲ, ἐμπόριον αὐτὴν Ἑλλάδος λέγει. ὁ δὲ γεωγράφος, καὶ ταῦτα πολὺ κορίνθου φησὶν. ἀφροδίτης ἐκεῖσε ἱερὸν πολυτελέστατον. πολεῖτος δ' ἦν ἡ χιλίας ἱεροδούλους εἶχεν ἑταίρας. καὶ ἐκ ταύτας πολυωχλεῖτο ἡ πόλις. καὶ ἐπλουτίζετο ἐξ αναλισκομένων τῶν ναυτίλων. ὅθεν ἡ παροιμία φησὶν. οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς. πρέπει σχεδὸν πρὸς τὸ, οὐκ εὐθαδὶ οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν. ὃ δὴ φησι Σοφοκλῆς. ἔχει δὲ ὄρος ὑψηλὸν. ὅπερ εἰς ὀξεῖαν μὲν τελευτᾷ κορυφὴν. καλεῖται δὲ ἀκροκόρινθος. ἡ μὲν κορυφὴ, ναΐδιον ἔχει ἀφροδίτης. νεανὶ δὲ τῇ κορυφῇ, τὴν πειρήνην ἐν συμβαίνῃ κρήνην. ἔκρισιν μὲν οὐκ ἔχουσαν. μεσὴν δ' ἀεὶ διαυγοῦς καὶ ποτίμου ὕδατος. ἐξ αὐτῆς δὲ ἢ ἐξ ἄλλων νενόμων φλεβίων συνθλίβεται πρὸς τὴν ῥίζαν τὸ ὄρους, κρήνη ἐκρέουσα εἰς τὴν πόλιν. ἀφ' ἧς ἱκανῶς ὑδρεύονται. ἐνταῦθα φασὶ πίνοντα τὸν πήγασον, ἁλῶναι νεανὶ τὸ Βελλεροφόντου. ἠρημώθη δὲ ὕστερον ἡ πόλις. καὶ τὴν πλείσην αὐτῆς, ἔχον οἱ σικυώνιοι. ἀνελήφθη δ' ὕστερον νεανὶ Καίσαρος. χώραν δὲ ἔχει, οὐκ ὀλίγων σφόδρα. ἀλλὰ σκολιάντε καὶ τραχεῖαν. ὅθεν ὀφρυόεις κόρινθος ἐλέγετο. καὶ προιμία ἐφέρετο λέγουσα. κόρινθος ὀφρύεται καὶ κοιλαίνεται· Κλεωναὶ δὲ, πόλισμα φασὶν εἶναι τῇ ὁδῷ τῇ ἀπ' Ἄργους εἰς Κόρινθον, ἐπὶ λόφου πρηνοειδοῦς πανταχόθεν καὶ τετειχισμένου καλῶς. διέχει δὲ Ἄργους μὲν,

γοις μὲν, στάδια ἑκατόν. Κορίνθου δὲ ὀγδοήκοντα. ἐνταῦθα καὶ ἡ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος. καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ τὰ νέμεα συντελοῦντο. καλοῦνται δὲ Κλεωναὶ, ἀπὸ Κλεώνης τῆς Ασωποῦ, ἢ τοῦ Ωκεανοῦ καὶ Μετώπης τῆς καὶ πρὸ τῶν Πινδάρῳ. κατὰ δέ τινας, ἀπὸ τοῦ νεμεαίου λέοντος, ὃν ἀνεῖλεν Ηρακλῆς. οἱονεὶ λεωναί καὶ πολεοναχιῶ κλεωναί. πολιτικῶς δὲ αὕτη ἀεὶ λέγεται. ἡ μέντοι Κλεωνὴ νῆσος, περί που τὴν ἀδομήτου Κέρνην, αὐτὴ ἰνικῶς καὶ ὀξὺ δύο νν γράφεται. Ηρόδοτος δὲ καὶ ἔσω τοῦ Αθω οἶδε πόλιν Κλεωνάς. Ορνιαὶ δὲ, ἡ δίχα τοῦ ι Ορνεαὶ. ἔστι γὰρ μάλιστα ἐν κοινῇ χρήσει κεῖται, κώμη ὀκτὼ ἀρχαίας κατὰ τὸν γεωγράφον. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. ταύτην δὲ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, πόλιν λέγει οὐ κώμην. πολιτικῶς δὲ καὶ αὗται λέγονται, ὡς καὶ αἱ Κλεωναί. γράφονται δὲ ὀξὺ φθόγγου αἱ ὀρνιαί. ὡς καὶ βρυσιαὶ καὶ αὐγιαί. καλεῖται δὲ οὕτως, ἢ ἀπὸ Ορνέως υἱοῦ Ερεχθέως, ἢ ἀπὸ Ορνέας νύμφης. ἢ ὅτι ἐφ' ὑψηλοῖς κεῖνται. ἢ ὁμωνύμως Ορνέᾳ τῷ ποταμῷ. ὃς δὲ καὶ ὁ γεωγράφος φησί. λέγων ὅτι Ορνεαὶ ἐπώνυμοι τῷ παρρέοντι ποταμῷ. ὃς καὶ ταῦτα φησιν. ὡς νῦν μὲν, ἔρημοι. πρότερον δ' οἰκούμεναι καλῶς. ἐτιμᾶτο δ' ἐκεῖ σφόδρα. ὅθεν καὶ ὀρνεάτης ἐκαλεῖτο. κεῖνται δ' ὑπὸ τὸ πεδίον τὸ τῶν Σικυωνίων. ἡ δὲ Αραιθυρέα, καὶ Φλιοῖς φασὶν ἐκλήθη ἀπὸ Φλιοῦντος υἱοῦ Διονύσου. φέρεται δὲ ἐν τοῖς τοῦ ἐθνογράφου, ὅτι Αραντος ἥρως, υἱὸς ἐγένετο Αορις. καὶ θυγάτηρ Αραιθυρέα. τούτοις Φλιάσιοι, θυγατρὸς φασι καὶ πολεμικοῖς. πρὸ ἀποθανούσης δὲ τῆς ἀδελφῆς, ἀπ' αὐτῆς ἡ χώρα ἐκλήθη. τοπικὸν αὐτῆς, Αραιθυρεβύς. ἡ δὲ τοῦ γεωγράφου ἱστορία φησὶν ὅτι, Αραιθυρέα, ἡ νῦν Φλιασία. πόλις Φλιοῦντος. κειμένη μέσον Σικυωνίας ἀρχαίας Κλεωνῶν καὶ Στυμφάλων. πόλιν δ' εἶχεν ὁμώνυμον τῇ χώρᾳ πρὸς ὄρει ὀνομαζομένῳ Κιλώσσῃ. οἱ δ' ὕστερον ἀναστάντες ἐκεῖθεν, πρὸ τειάκοντα σταδίων ἔκτισαν τὴν Φλιοῦντα· Σικυὼν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον, Μηκώνη πρότερον ἐκαλεῖτο. πρὸ δὲ Ζύτου ἀγχιαλοί. μέμνηται δὲ Μηκώνης, καὶ Ησίοδος ἐν Θεογονίᾳ. παραρρέει δὲ τὴν Σικυωνίαν, Ασωπὸς κατὰ τὸν γεωγράφον, ἐκ τῆς προρρηθείσης Κιλώσσης λαμβάνων τὴν ἀρχὴν, καὶ ποιῶν τὴν ἀσωπίαν χώραν. ἕτερος δέ φησιν οὗτος πρὸ τὸν ῥέοντα πρὸς Θήβας Ασωπὸν καὶ Πλαταιὰς καὶ Τανάγραν. καὶ τὸν ἐν Ηρακλείᾳ τῇ Τραχινίᾳ. καὶ τὸν ἐν τῇ Παρῷ. καὶ ἰδοὺ τέσσαρες οὗτοι Ασωποὶ ποταμοὶ κατὰ τὴν γεωγραφικὴν ἱστορίαν. λέγεται δὲ καὶ μηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ἡ Σικυών. ἐκλήθη δέ ποτε καὶ Τελχινία, ἀπὸ τοῦ ἀδομήτου Τελχῖνος, καὶ αὐτόθι οἰκήσαντος. δύσβατον δὲ ἡ Σικυὼν καὶ δηλοῖ αὐτὸ ἡ προιμία, λέγουσα. εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. Ασβεστος δὲ πρῶτα ἐμβασίλευέ φησιν αὐτόθι. ἐπειδὴ ἐκπεσὼν Αργους ὡς προῤῥέθη, ἐκεῖ κατέσχε τὴν ὑπέταξεν αὐτοῦ οὐκ εἰωθότας φασὶν ἄρχεσθαι. διὸ, πρῶτα ἐμβασιλεύειν ἐῤῥέθη, ἀπὸ τοῦ, αὐτῷ πρώτῳ ἐκείνοις ὑποταγῆναι. ἀνῴκησαν δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον ἡ Σικυὼν ἀπὸ θαλάσσης, ὀλίγα στάδια ἀπὸ λόφου ἐρυμνοῦ. ταύτης ἐτυράννησεν Αρατος αὐτὸς ἀπὸ φανέστατος. ὁ τῶν Αχαιῶν ἄρξας. ἐνταῦθα δὲ ἰστέον ὅτι οἱ σωθέμνοι τὸ σικυήλατον, φράσαι δύνανται κατὰ τὸ δασφωνὸν καὶ ἐλαιῶν, ἔνθα δηλαδὴ δάφναι καὶ ἐλαῖαι, οὕτω καὶ σικυῶν πρικελικῷ τύπῳ, ὅπου πρικέχηνται σικυοί. οἷς οἱ παλαιοὶ τὴν σικύους προξυτόνως ἔγραφον. τὴν σίκυας, ὡς νέκυας· Υπερησία δὲ, πόλις φασὶν Αχαΐας. ἀπὸ Υπέρητος ὀνομασθεῖσα, υἱοῦ Δυκάονος. οἱ δὲ καλέσαντες αὐτὴν ὑπερφίαν, κακῶς ἔσχον. Υπερεία γάρ φασι, πηγὴ Μεσσηνίδος καὶ πόλις σικελική· Γονόεσσα δὲ, ἀκρωτήριον Πελληνίας. ἥτις ῥηθήσεται κατωτέρω. διὸ καὶ αὐτὴν ὁ ποιητὴς καλεῖ, ἀπὸ τῶν ἀκρωτηρίων ὑψηλὸν ὡς πολύ. γονοῦσα μέντοι τρισυλλάβως, πόλις Πραισία. ὥσπερ καὶ γόννος ἐν δυσὶ νν, ὁ καὶ πρὸς Δυκόφρονι. οἱ δὲ Γοννεῖς, οὐ δὲ αὐτοὶ ὁμηρικοί εἰσιν. ἀλλὰ πόλις Θράκης κατὰ τοὺς παλαιούς, οἱ τὴν ἀδριανοπολίτην· Πελλήνη δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Αχαΐας. ταύτης ἐθνικὸν, Πελληνεὺς καὶ Πελλήνιος. ἡ μέντοι Παλλήνη ἀπὸ τοῦ α, πόλις ὅτι Θράκης. καὶ χερρόνησος δὲ τρίγωνος ἡ καὶ φλέγρα λεγομένη. πολὺ ἣν Ηρακλῆς οὐ γίγαντας κατεπολέμησεν. ὁ

δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι μετὰ Σικυῶνα, Πελλήνη κεῖται. εἶτα Αἴγειρα δευτέρα. τρίτη Αἰγαί. αἱ καὶ Αἰγὰν λέγουσιν οἰκῶς, ἀπὸ Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσα. τετάρτη Βοῦρα. μεθ' ἣν Ἑλίκη. μετὰ δὲ αὐτὴν, Αἴγιον καὶ παρρεῖς. εἶτα Ὠλενος. παρ' ᾧ ποταμὸς μέγας Μέλας. εἶτα Δύμη, κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ δυσμικωτέρα κεῖσθαι. πρότερον γάρ φασι Στράβων ἐκαλεῖτο. λέγει δὲ καὶ ὅτι Πελλήνη τάδια ἑξήκοντα τῆς θαλάσσης ἀπέχει μάλιστα, φρούριον ἐρυμνόν. ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη. ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι. αἱ ἔπαθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ ἐν ὄρνισιν· Αἴγιον δὲ, πόλις ἀχαΐας καὶ αὐτὸ. οὗ πολίτης Αἰγιεύς. ὡς ὁ χρησμός. ὑμεῖς δ' Αἰγιέες, οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι. τουτέστιν οὐ μόνον πρωτεῖον ἐν ἀνδρίᾳ οὐ φυλουτεῖτε, οὔτε μὴν δευτερεῖον ὡς ἀκούσαι βούλεσθε, ἀλλ' οὐδὲ τρίτοι οὐδὲ τέταρτοι τὰ εἰς ἀνδρίαν ἐστέ. ὁ δὲ Στράβων λέγει καὶ ὅτι Αἴγιον, ἱκανῶς οἰκούμενον. ἰσοροῦσι δ' ἐνταῦθα τὸν Δία ὑπ' Αἰγὸς τραφῆναι. ἣν Ὠλενίᾳ Ἄρατος λέγει, διότι πλησίον ἡ Ὠλενία. ἡ ὁ Ὦλενος. κτίσμα ὁμώνυμον τῷ Αἰτωλικῷ, μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύμης. ῥεῖ δὲ αὐτόθι Σελινοῦς ποταμός. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι φησὶν ὁμώνυμοι τούτῳ ποταμοί· ὁ δὲ Αἰγιαλός, κατὰ τὸν γεωγράφον, τῶν ἀχαιῶν ὅτι καὶ αὐτός. καὶ χώρα ἐκεῖσε Αἰγιάλεια τὸ παλαιόν. καὶ οἱ ἐνοικοῦντες, Αἰγιαλεῖς. ὕστερον δὲ, Ἰωνία ἐκλήθη ἀπὸ Ἰώνων, καθάπερ καὶ οἱ Ἀττικοὶ, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. Ἀθηναῖοι δέ φησιν ἔστειλαν εἰς ἀποικίαν ἐκεῖ τοὺς Ἴωνας. οἱ αὐτ' Αἰγιαλοῦ, Ἰωνίαν τὴν χώραν ἐκάλεσαν. καὶ τοὺς ἄνδρας αὐτ' Αἰγιαλέων, Ἴωνας. πλατὺς δέ τις ὁ Αἰγιαλὸς οὕτως ἔοικεν εἶναι καὶ εὐρύχωρος καὶ δίκην Ζωὴ πολύ. διὸ καὶ ἐποσημήνατο ὁ ποιητὴς, Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα. τὸ γὰρ πάντα, πληθυσμόν τινα δηλοῖ τόσου. ἐλέγετο δέ φασιν Αἰγιαλὸς, καὶ ἡ παραθαλασσία πλησίον Πελοποννήσου, ἡ πρατεινουσα ἐκ Σικυῶνος ἕως Ἠλιδος. καὶ τάχα δὴ τοῦτον τὸν Αἰγιαλὸν εἶπεν ὁ ποιητὴς τὸ ἀνὰ πάντα. ὡς τοσούτου τόπου ὄντος ὑπὸ Ἀχαμέμνονι· Ὁρα δὲ καὶ ὅτι συνωνύμων οὐσῶν λέξεων τῆς ἠϊόνος καὶ τοῦ Αἰγιαλοῦ, ὅμως οὐ ταυτόν ἐστι ποιητικῶς εἰ ἱστορίας, ἠϊὼν καὶ Αἰγιαλός. ἀλλ' ὡς ἤδη ἐφάνη, ἕτερον μὲν ἠϊών, ἕτερον δὲ ἠϊόνος, καὶ ἕτερον Αἰγιαλός. ὅτι δὲ καὶ πολλοὶ Αἰγιαλοὶ, εἰ τοῖς ἑξῆς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται· Ἑλίκη δὲ, ἀπὸ Ἑλίκα φασὶ καλεῖται υἱοῦ Λυκάονος. ἢ ἀπὸ Ἑλίκης τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ θυγατρὸς, υἱοῦ Ποσειδῶνος. ἠφανίσθη δέ φασιν αὕτη ὑπὸ κύματος. ἐξαρθεὶ γὰρ ὑπὸ σεισμοῦ τὸ πέλαγος, κατέκλυσε καὶ αὐτὴν καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος. ὃ ἐτίμων οἱ Ἴωνες, θύοντες ἐκεῖ τὰ πανιώνια. πολλῶν φθαρέντων ἐνόμιζον. ἧς θυσίας ὑπονοεῖται μεμνῆσθαι καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ βοὶς ἤρυγεν ἑλκόμενος ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα. τότε γάρ φασι νομίζοιό κεν ὀρεῖν πολὺ τὴν θυσίαν ταύτην Ἴωνες, ὅταν θυόμενος ὁ ταῦρος ἐρεύξηται μυκηθμικῶς. λέγεται δὲ καὶ ἄλλη Ἑλίκη Θετταλική. νύμφη δὲ χαλκὸν λέγει, τὸν λαμπρὸν καὶ σφρίσοντα τὸ ὁραῖν. οἷα δυσωπουμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὴν λαμπρότητα. ἔστι γὰρ σφριτικὸν μὲν, τὸ νοῶ. ὁραῖν δὲ τὸ βλέπειν. ἀφ' οὗ ὁ νυμφίος· Κυδίων δὲ, ὁ γαυριῶν καὶ ὑψαυχενῶν. ὁποῖόν τι ἔοικε ποιεῖν ὁ ἀγαμέμνων ἐν τῇ νηῒ εἰς μάχην ἀφόρμῳ·

Οἳ δ' ἔλθον καὶ Λακεδαίμονα κατέσαον,
Φαρίν τε, Σπάρτην τε, πολυκρήνους τε Μέσσην,
Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς,
Οἳ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον,
Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο,
Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἑξήκοντα νεῶν. ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
Εν δ' αὐτὸς κίεν, ἦσι πεποιθὼς
Ὀτρύνων πολέμοιό τε. μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ
Τίσασθαι Ἑλένης Ὁρμήματά τε, σοναχάς τε·

Οτι οἱ πολὺ Λακεδαίμονα Φαρίν τε Σπάρτην τε μέσσην τε καὶ Βρυσειάς. καὶ Αὐγειὰς καὶ Αμύκλας

Αμύκλας καὶ Ελος καὶ Λάαν καὶ Οἴτυλον, ὑπὸ τῷ Μενελάῳ ἦσαν. ὃς νεῶν ἦρχεν ἑξήκοντα. ἐλόμενος δὲ ὁ ποιητὴς διαπανῆσαί τι ἐπαίνου καὶ εἰς αὐτὸν, καθὰ καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν Αγαμέμνονα, ᾧ καὶ σωέταξε ἅδην, ἐπάτησες λέγει ὅτι καὶ αὐτὸς προήκει ἴσα τοῦτό σι τοῖς ἑαυτοῦ προθυμίαις ἀτρομήτως, ὀτρύνων πολεμόνδε. μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ, τίσασθαι Ελενίης ὁρμήματά τε σοναχάς τε. ἤγουν ἐκδικῆσαι ὡς καὶ προείρηται ὑπὸ Νέστορος, τιμὴ δὲ ἀρχῆς ἁρπαγμαίαν αὐτοῖς ὁρμὴν, καὶ τὸν ὕστερον μετάμελον. πολλαχοῦ γὰρ ὁ ποιητὴς σεναίουσαν αὐτὴν ποιεῖ ἐφ' οἷς ἁρπάγη, καὶ μετάμελον τιθεμένην, ὃς δὴ ἀκεῖται πᾶν ἁμάρτημα. Τὸ δὲ προθυμίαις πεποιθὼς, ἐκτείνει μὲν ἐξ μέτρου αὐάρκην τὸ σὺ τῇ παραληγούσῃ δίχρονον τὸ, προθυμίαις. οὔτε δὲ αὐθρεῖον παραδείκνυσι τὸν Μενέλαον, καὶ ἀφορμὴν δὲ δίδωσι τῇ παραβολῇ, σὺ ἢ μύας θαρσος αὐτὸν ἔχειν ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. ἱστοροῦσι δὲ οἱ παλαιοὶ πολὺ τῆς Μενελάου ἀρχῆς, ταῦτα. Οἴβαλος υἱὸς Περιήρους, ἦρχε Λακεδαιμονίων. οὗ παῖδες, Τυνδάρεως ἢ Τυνδάρις. καὶ Ικαρος. καὶ Αρνηγήσιοι οὗτοι. νόθος δὲ, Ιππόθοων. ὃς συμφραξάμενος Ικάρῳ, τυνδάρην ἀπελαύνει. καὶ ἄρχει πολλοῖς πλήθων υἱοῖς. ἡρακλῆς δὲ μιᾷ τιὴ σὺ τῇ πύλῳ μάχην, θύσων εἰς Αμύκλας ἔρχεται κατὰ χρησμόν. Οἰωνοῦ δὲ υἱοῦ Λικυμνίου, προελθόντος ἐπὶ θέαν Λακεδαίμονος, θεράπων δὲ ἦν ὁ Οἰωνὸς ἑταῖρος τῷ Ηρακλεῖ. ἀναιροῦσιν αὐτὸν οἱ Ιππόθοωντίδαι, θανάτου κυνὸς σύνεκα. ἐφ' οἷς Ηρακλῆς ἅμα τῷ πατρὶ κατακτείνας αὐτοὺς, τιμὴ ἀρχὴν τῷ Τυνδάρῃ δίδωσι καὶ τοῖς παισὶ, Κάστορι δηλαδὴ καὶ Πολυδεύκει. ὧν μὴ στρατευόντων, Μενέλαος ἄρχει. καὶ ἅδην μὲν, διοῦτον. τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων, τιμὴ μὲν Λακεδαίμονα, κοίλην λέγει ὡς καὶ σὺ τῇ Οδυσσείᾳ, δι' ὃν λόγον καὶ Συρίη κοίλη λέγεται. περιέχεται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ταϋγέτου καὶ τοῦ Παρθενίου ὄρους ἡ Λακεδαίμων. τιμὴ δ' αὐτὴν, κὴ κατώεσθαι καλεῖ ὡς καὶ σὺ Οδυσσείᾳ. τιμὴ δὲ Μέσσην πολυτρήρωνα. ὡς καὶ πρὸ τούτων τιμὴ Θῖσβην. ταὶς δὲ Αὐγειαὶ, ἐρατειναὶ, ὅλως τὸ καλὸν τοῦ τόπου ὡς ἔοικε· τὸ δὲ Ελος, ἔφαλον πολίεθρον. ὡς κὴ τιμὴ Κύθηρον πρὸ ὀλίγων ἔφαλον εἶπεν. ἡ δὲ κατὰ μέρος θεωρία τῶν ῥηθεισῶν πόλεων ὡς σὺ σωόλλ, τοιαύτη τίς ἐστιν. ἡ μὲν Λακεδαίμων, ἀπὸ Λακεδαίμονος ὠνόμασται. οὗ υἱὸς Αμύκλας. ἢ διότι σωθέμενοι κλήρῳ διανέμασθαι τιμὴ χώραν ἠρακλεῖδαι, ἐποίησαν οὕτω. καὶ ὁ λαχὼν πρῶτος, λαβὼν ταύτην, ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ πρόσχρματος. ὅθεν λακεδαίμων ἢ λακεδαίμων, διότι ἀγαθῷ δαίμονι τουτέστι τύχῃ ταύτην ἔλαβεν ὁ λαβὼν. ἢ ἔλαχεν ὁ λαχὼν. καὶ προπῆ τοῦ β' ἢ τοῦ χῖ εἰς κ', λακεδαίμων. λέγεται δέ φασι Λακεδαίμων, καὶ ἡ χώρα καὶ ἡ πόλις. ἡ μὲν χώρα, σὺ τῷ, τά οἱ ξεῖνος λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας. ἡ δὲ πόλις, σὺ τῷ, οἳ δ' ἴξον κοίλην λακεδαίμονα πρὸς δώματα Μενελάου. καὶ ὅτε γοῦν τις ἀκούσει τιμὴ λακεδαίμονα ἑκατόμπολιν εἶναι, τιμὴ χώραν νοήσει. σαφέστερον δὲ καὶ ἀκριβέστερον ὁ γεωγράφος φησὶν, ὅτι ἡ λακωνικὴ τὸ παλαιὸν μὲν, ἑκατόμπολις. καὶ τὰ ἑκατόμβοια διαῤῥὸν ἐθύετο ἐκεῖ κατ' ἔτος. νῦν δέ φησι πολίχνας τινὲς εἶσι τελεσθέντα τὸν ἀριθμόν. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἀχαϊκὸν ἄργος, οὐ μόνον ἡ πελοπόννησος ὅλη, ἀλλὰ καὶ ἰδίως ἡ λακωνικὴ ὡς δηλοῖ τὸ, ἢ Μενέλαος οὐκ ἄργος ἦεν ἀχαϊκοῦ. ἤγουν οὐκ ἦν σὺ τῇ λακωνικῇ. εἰ δὲ καὶ ἀτείχιστος κατὰ παλαιὰν ἱστορίαν ᾠκεῖτο ἡ λακεδαίμων, πῶς λῶ πόλις λέγοιτο. κώμη γὰρ μᾶλλον λέγεσθαι ὤφειλεν. οἱ δὲ, πολὺ Σπάρτης ἅδην φασὶν. ἱστορεῖται δὲ, ὅτι λακεδαιμόνιοι, λάμβδα ἐπὶ ταῖς ἀπὸ σιν αὐτῶν εἰς παράσημον ἔγραφον ἐπὶ τῶν κατάρχοντος στοιχείου χαρακτηρίζοντες ἑαυτούς, ὥσπερ οἱ Μεσσήνιοι πλησιόχωροι ὄντες αὐτοῖς καὶ πολέμιοι, τὸ μ'. Εὔπολις. ἀβελτέραν γὰρ ἴδων σίλβοντα τὰ λάμβδα. ἤγουν ταὶς κακοζήλοις ἀπαίδευτος. θαυμάζουσι δὲ οἱ παλαιοὶ ὅπως οὐδέν τι θαυμαστὸν πολὺ λακεδαίμονος εἶπεν ὁ ποιητής. καὶ λέγουσι πρὸς ἄλλοις, καὶ ἅδην. ὅτι οὔπω ἦσαν ὑπὸ λυκούργου πεπαιδευμένοι οἱ λάκωνες, ὡς ἔχειν τι πολλοῦ λόγου ἄξιον. ἔστι δὲ καὶ κωμῳδία λακεδαίμων. ἐθνικὸν λακεδαιμόνιος. καὶ συγκοπῇ, λάκων. ὡς κὴ τὸ Κυδωνιάται συγκέκοπται τὸ, κώδωνες σὺ τῇ Οδυσσείᾳ. ἅδην δὲ, τοῖς

ἀκριβεστέροις οὐκ ἀνηρέσηται. τινὲς δὲ ὑποκοριστικὸν εἶπον τὸ, λάκων. οὗ θηλυκὸν λάκαι
να. κτητικὸν λακωνικὴ. ἔστι δὲ καὶ κλεὶς λακωνική, καινοτέρα τις. καὶ εἶδος δὲ ὑποδή-
ματος. καὶ ἀρχαῖως εἶδος. καὶ μάστιγες λακωνικαί. καὶ σιδήρειον λακωνικόν. τῶν γὰρ
σωμάτων φασὶ, τὸ μὲν, χαλυβδικὸν. τὸ δὲ, ξυωστικόν. τὸ δὲ, λύδιον. τὸ δὲ, λακωνι-
κόν. καὶ ξυωστικὸν μὲν καὶ χαλυβδικὸν, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά. λακωνικὸν δὲ, εἰς ῥί-
νας. καὶ σιδηροτρύπανα. καὶ χαρακτῆρας. καὶ λιθουργικά. τὸ δὲ λύδιον, εἰς ῥίνας καὶ
αὐτὸ καὶ μαχαίρας. καὶ ξυρία καὶ ξυστῆρας. οὕτω Δαίμαχος ἐν πολιορκητικοῖς ὑπο
μνήμασι κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γεγράφαντα. Τὸ δὲ κητώεσσα, δηλοῖ μὲν τὴν μεγάλην, πα-
ρὰ τὸ κῆτος τὸ μεῖζον τῶν σύῤῥων. γράφεται δὲ καὶ ἄλλως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ τ
τάεσσα. ἤγουν καλαμινθώδης φασί. πολὺ δὲ ἐν Σπάρτῃ τὸ βιοῦτον φυτόν. οἱ δέ, ὅτι βύ-
σσεινος ἡ λακωνική. καίτοι γε, οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν ῥωχμοί. ὅθεν καὶ τὰς δεσμωτήριον
πρὸ λακεδαιμονίοις πύλαιόν τι. τινὲς δὲ, κώους τὰ βιαῦτα κυλιόματα φασίν. ἀφ' οὗ
φησὶν ὀρεσκῴους Φησὶν Ομηρος. τῆς δὲ τοιαύτης λέξεως, μνήμη τις ἔσται καὶ μετ' ὀλίγα
ἐν τοῖς περὶ τῆς νήσου Κῶ. γράφει δὲ περὶ τούτου καὶ τὰ εἰς τὴν Οδύσσειαν. οὐκ ἀνάξια ἐν τυ
χίας ὄντα. ζητητέον δὲ μή ποτε ἡ λακεδαιμόνιον κητώεσσα λέγηται καὶ ἀφ' τὴν ἰων
νῦσιν ἐκεῖ θάλασσαν, κητοτρόφον οὖσιν καὶ οὕτω θηριώδη. καθ' ὃ καὶ Ηρόδοτος θηριωδεστά
την φησὶ θάλασσαν, τὴν περὶ τὸν Αθω. εἰκὸς δὲ τοιαύτην ἔννοιαν ὑπεῖναι, τῇ κητώεσσῃ, καὶ
ἀφ' Φώκαιαν. ἤτις ἀφ' κῆτος ἀπὸ τῆς Φώκας ὠνόμασαι. Φώκαιαν δὲ Φαμὲν, τὴν ἀσπανίν. ἥ-
τις λέγεται εἶναι ἰωνίας μὲν ἀρχὴ, αἰολίδος δὲ πέρας. τὴν δὲ Φάρλιν ὁ τὰ ἐθνικὰ γρά-
ψας, ἀφ' τῆ ἰ εἰδέναι φαίνεται. ὡς ἀπὸ τῆς στοιχειακῆς ἀκολουθίας. τὰ δὲ πλείω τῶν αὐ
τὸν γράφων, ἀφ' τῆ ἡ γράφουσι. καὶ ἔχει ἴδιον λόγον ἐκ τῆ ἐθνικῆ. ὡς γὰρ σπάρτη σπαρ
τιάτης, οὕτω Φαρία φαριάτης. τὴν δὲ Σπάρτην, οἱ μὲν βασίλειον φασὶ λέγοντες καὶ ὅτι
τῶν κατὰ πελοπόννησον πόλεις εὐδοξότατοι, Αργος τε σπάρτη τε. ζνὲς δὲ ὅτι λακεδαί
μων μὲν ἡ χώρα, σπάρτη δὲ ἡ πόλις. εἰς ταυτὸν ἄγοντες οὗτοι τὴν λακεδαίμονα πό-
λιν, καὶ τὴν σπάρτην. οἱ δὲ ζνες καὶ αὐτῆς τῆς μιᾶς πόλεως, τὸ μέν τι, λακεδαίμονα,
τὸ δὲ, σπάρτην καλοῦσιν. Ηρόδοτος δὲ λέγει ὅτι ἐν λακεδαίμονι, σπάρτη πόλις ἀνδρῶν
ὀκτακισχιλίων μάλιστα. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι λακεδαίμων, πόλις εὐδοξοτάτη τῶν ἐν
πελοποννήσῳ. ἡ Σπάρτη πρότερον ἀπὸ Σπάρτου υἱοῦ Αμύκλαντος. ἢ διότι λέλεγες οἱ
πρῶτοι οἰκισθέντες τὴν πόλιν, διεσπαρμένοι τὸ πρὶν, εἶτα ἐκεῖ συνῆλθον καὶ ᾠκι-
σθεν εἰς ταυτό. οἱ δὲ ζνες, χωρίον φασὶ τὴν σπάρτην λακωνικὸν, κληθὲν ἀπὸ τῶν μετὰ
Κάδμου σπαρτῶν. οἱ ἐκπεσόντες εἰς τὴν λακωνικὴν, ἀφ' ἑαυτῶν τὴν σπάρτην ὠνόμα-
σαν. αὐθεκαστότατοι δὲ πάλαι ποτε καὶ οἱ σπαρτιάται. ἔστι δέ φασι καὶ σπάρτον ὄρος,
καὶ σπάρτη κώμη περὶ ὄξυνον. ὁ δὲ κωμικὸς ἔσπευσεν εἰς τὴν λακωνικὴν σπάρτην, ὡς
ὁμωνυμοῦσαν ταῖς σπαρτοῖς, ἅπερ ἔστι χοινία ἀπὸ τῶν σπάρτων φυτοῦ. ὅρα δὲ ὅτι οὐκ
εἰς ταυτὸν ζνες ἤγαγον ὡς ἐῤῥέθη τὴν λακεδαίμονα καὶ τὴν σπάρτην, ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἐν
ταῦθα, ἰδίᾳ μὲν ταύτην, ἰδίᾳ δὲ ἐκείνην ἐκφωνεῖ. ὅτι δὲ βασίλειον ἡ σπάρτη ὡς αὐτοδρώ
ἐῤῥέθη, δηλοῖ καὶ ὁ γεωγράφος. εἰπὼν ὅτι διελόντες ἡρακλεῖδαι τὴν λακωνικὴν εἰς ἓξ,
μίαν μερίδα ἔλαχε Αμύκλας ὃ καίπερ ἔδωκαν φιλονόμῳ τῷ προδόντι αὐτοῖς τὴν λακωνι-
κήν. τὴν δὲ σπάρτην, βασίλειον ἀπέφηναν σφίσιν αὐτοῖς. λέγει δὲ οὐ ὅτι ὑποπέπωκε
τῷ Ταϋγέτῳ, Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ. καὶ Αμύκλαι τὸ τοῦ ἀπόλλωνος ἱερόν. αὔλιος δὲ
Διονύσιος, φησὶν οὕτω. λακεδαίμονα καὶ σπάρτην, διορίζουσι ζνοι. λακεδαίμονα μὲν,
πᾶσαν καλοῦντες τὴν λάκαιναν. σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν. ἀπίκοι δὲ αὐτὴν, καὶ
λακεδαίμονα. Κρατῖνος δὲ, καὶ τὴν χώραν σπάρτην οἶδεν. οὐ μόνον λακεδαίμονα.
Μέσση δὲ, αὐτὶ τῆ Μεσσήνη. ἄλλως γὰρ φησι μέσση, οὐδαμοῦ δείκνυται. περιόδεται δὲ
καὶ αὕτη ἐν ταῖς ἱστορίαις. ἐν αἷς φέρεται, καὶ ὅτι ἡ σικελικὴ μεσσήνη, ταύτης ἄποικος.
γράφεται δὲ καὶ αὕτη καὶ ἐκείνη, ἐν δυσὶ σσ. παραδίδοται δέ τις καὶ ἑτέρα μεσσήνη

δι' ενὸς

δ' οὐὸς σ' γεγραφομμένη. ἀρκοπὴν δ' ἡ ὁμηρικὴ ἔχει μέσην, ἀφ' τοῦ μεσσήνη. καὶ δοκεῖ μὴ τὸ πάθος καινόν. ὁ δὲ γεωγράφος ἐκπέθεται καινότερα ἕτερα. σὺ οἷς καὶ ὅτι ὁ ἅλος, ἅλ, παράζεσιν εὕρηται. ὅπερ πολλῷ πολμηρότερον τοῦ μεσσήνη μέσην. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ κρίμνον, τὸ κρῖ. καὶ ὁ Αλκμεόων, ἄλκμος. Ησίοδος δέ φησι. τὸ βριθὺ καὶ βριαρὸν, βρῖ λέγει. καὶ Σοφοκλῆς τὸ ῥᾴδιον ῥᾲ. λέγει δὲ, κὴ ὅτι ζωὴ τῶν τρωϊκῶν ἡ μεσσήνη, ὑπὸ Μενελάῳ ἦν, μέρος οὖσα τῖς λακωνικῆς. ὕστερον δὲ καὶ πόλις ἐκτίσθη μεσσήνη. ἧς ἀκρὸ πολις ἡ Ιθώμη. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ὃς καὶ ἀσιναῖος, ἀφ' Ασίνης πόλεως ἐλέγετο, αἱ περῤῥηθεῖσαι ἦσαν ἑπτὰ βασιληΐδες πόλεις. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι μεσσήνη, μετὰ περιφυλίαν μέρος τῖς λακωνικῆς ὑπὸ Μενελάῳ. ἡ δὲ νῦν φησι πόλις μεσσήνη, ἧς ἐρρέθη ἀκρόπολις ἡ Ιθώμη, οὕτω ἔκλεσο. καὶ ὅτι μετὰ μεσσηνίαν, ἡ λακωνική. καὶ ἡ αργεῖα μέχρι τοῦ Ἰσθμοῦ. αἱ δὲ Βρυσειαὶ καὶ αἱ Αὐγειαὶ, οὐ περιλαλοῦνται. πολίτης δὲ τῶν αὐγειῶν, Αὐγεάτης. τάχα δ' καὶ Βρυσεάτης ὁμοίως. ἔστι δέ φασι κὴ Λοκρίδος πόλις αὐγειαί. δοκεῖ δὲ πρωτότυπον εἶν τὸ βρυσειαὶ καὶ αὐγειαί. ὥσπερ ὀννειαὶ, πολὺ ὧλς πρὸ ὀλίγου εἴρηται· Αμύκλαι δὲ, μία φασὶ τῶν ἑκατὸν τῖς λακωνικῆς πόλεων. ἀπόλλωνος ἱερὰ ὡς εἴρηται. ἦν Αμύκλας ὁ λακεδαίμονος υἱὸς ἔκλεσεν. ὃς καὶ περιπλουμλάδως κλίνεται ἀμύκλαντος. καὶ ἰσοσυλλάβως δὲ, ἀμύκλα. πολίτης τούτης, Αμυκλαῖτης. ἔτι δὲ καὶ ἀμυκλαῖος. ὄθ οὗ καὶ ἀμυκλαιόθι. ἔστι δὲ καὶ Αμύκλαιον πόλις σὺ Κρήτῃ καὶ ὅρμος. αἱ δὲ ἀμυκλαΐδες, εἶδος ὑποδήματος, σὺ ἀμύκλαις ζωγονηθέν. Ελος δὲ, χωρίον καὶ κώμη ὁμώνυμος ὕστερον. πρότερον δὲ ἦν φασὶ πόλις καθ' Ομηρον. κτίσμα Ελίου υἱοῦ Πρωτέως. τινὲς δὲ καὶ ταῦτα εἶπον. Ελος πόλις λακωνική. οἱ πολῖται εἵλωτες καὶ εἱλῶται καὶ ἕλιοι καὶ ἑλεᾶται. ἔστι δὲ καὶ Ελος Αἰγύπτου. ταῦτα δὲ ὁ τὰ ἐθνικὰ γεγράφας, εἰς τὸ ἕτερον ἔλος λέγει τὸ σὺ τοῖς ἐφεξῆς ὑπὸ τὸν Νέστορα. ἕτεροι δὲ ὅτι οὐ μόνον πόλις τὸ ἔλος, ἀλλὰ καὶ εἰς χώραν τινὰ πλατύνεται. ἀφ' ἧς καὶ μᾶλλον οἱ εἵλωτες. οἳ συνελθόντες τοῖς μεσσηνίοις, ἦν ὅτε καὶ πράγματα παρασχόντες τοῖς λακεδαιμονίοις, εἶτα ὑποταγῆσαν ὥστε καὶ δοῦλοι. καὶ ἀφ' αὐτῶν τὸ ὄνομα τῶν εἱλώτων, εἰς δουλικὴν ἀπωλῶς μετελήφθη κλῆσιν. καὶ τὸ τοιοῦτον, εἰς δουλικῆς τύχης σημασίαν μετέστησεν. ὅτι δὲ τὸ ἕλος ὑγρόν τινα τόπον δηλοῖ καὶ σύμφυτον, δῆλον. ἐμφαίνει δὲ ἴδιον καὶ ἰδιωτικὴ πραφθορά. ζύγεκν τὸν τοιοῦτον λέγουσα τόπον. ὅπερ οὐδὲν ἀλλ' ἢ δίυγρός τις ὄζιν· Ισέον δὲ ὅτι τὸ ζηλυκὸν τῶν ῥηθέντων εἱλώτων, αἱ εἱλώτιδες ὡς σὺ ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. σὺ ᾧ καὶ ὅτι ὥσπερ εἵλωτες σὺ λακεδαίμονι, οὕτω πενέσται μυσὶ, πρὸς θετταλοῖς, οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ. Κιλλικύριοι δὲ, σὺ Κρήτῃ· Μαριανδυνοὶ δὲ, σὺ Ηρακλείᾳ τῇ ποντικῇ. καὶ Αρόται, σὺ Συρακούσαις· Ισέον δὲ ὅτι σὺ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται ὡς ἔστιν εἶδός τι μυσῶν, αἱ λέγονται ἔλειοι. οὐ διαρθροῖ δὲ καὶ ποίου ἕλους αὗται. ἴσως δὲ ἀπλῶς οὕτω καλεῖ, ζὰς σὺ τοῖς ἕλεσι· Λάαν δὲ, Ομηρος μὲν δισυλλάβως προάγει. οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν ὅτι λᾶ μονοσυλλάβως ἐλέγετο ἀρσενικῶς τε καὶ ζηλυκῶς. ἤγουν κὴ ἡ λᾶ καὶ ὁ λαᾶ. ὡς κὴ ὁ Λυκόφρων δηλοῖ σὺ τῷ καὶ λαῦ πρήσεις. ὁ δὲ ποιητὴς διέλυσέ φασι. κεῖται δ' ζωὴ πέτρας ὑφιλιῆς. διὸ λᾶ καλεῖται, ὡς ἀφ' τοῦ, λαᾶ ὁ λίθος. ταύτην φασὶ τὴν λαῦν, οἱ διόσκουροι ἐκ πολιορκίας εἶλον. διὸ ἐκλήθησαν λαπρίαι. οἱ δὲ οἰκοῦντες, ἄδηλον εἴτε λαοὶ ὀξυτόνως, εἴτε λᾶοι περισπωμμένως. ἡ δὲ ἀμφιβολία, δῆλον τὴν τῶν αὐτογράφων διαφωνίαν· Οἴτυλος δὲ περισυλλάβως, ὡς δάκτυλος. ἀφ' Οἰτύλου ἥρως ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γεγράφας φησίν. ἕτεροι δὲ τὸ, Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, σὺ δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκουσιν. αὖθρον μὲν τιθέντες τὸ οἱ. πόλιν δὲ τὴν τύλον. ἵνα λέγῃ ὅτι καὶ οἱ τὴν τύλον ἀμφενέμοντο. οὐκ ἀρέσκῃ δὲ ἔθος τοῖς ἀκριβέσιν. οἱ Τύλιν μὴν πόλιν Θράκης εἶσθαι κλινομένην τύλεως. τύλον δὲ οὐ πόλιν λακωνικήν. καὶ Τυλισσὸν δὲ ὄρος ἐκεῖνοι λέγουσιν Ιταλίας· Ισέον δὲ καὶ ὅτι σὺ τῷ σὺ δ' αὐτὸς κἂν ἤτοι ἐσωρύετο, καὶ τ' ὀρχὴν εἴρηται τὸ, αὐτός. λέγει γὰρ ὅτι ὁ Μενέλαος καίτοι βασιλεὺς ὤν, αὐτὸς ἑαυτὸν

παρατάσσει. οὕτω δὲ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ βασιλέως, ἔφη. εἰ δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν. καὶ σημείωσαι ὅτι ὁμοίως μὲν ἀγαμέμνονος ὡς ἀνδρείου, ἔφη, αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν. ὁμοίως δὲ Μενελάου μὴ τοιούτου ὄντος, ἠρκέσθη εἰπών. εἰ δ' αὐτὸς κίοι, ἰδίαις προθυμίαις ἴσως θοὰς. ὡς ἐκείνου μὲν ἀνδρείου ὄντος, τούτου δὲ θαρραλέου. διό που εἰ τοῖς ἑξῆς, καὶ πρὸς μῆνιν δηλ. παραβολῆς εἰκαθήσεται καταθρασυνομένην πολλά.

Οἱ δὲ Πύλου τ' ἐξέμεντο, καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον καὶ ἐΰκτιτον Αἴπυ,
Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἔλος, καὶ Δώριον, ἔνθά τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.
Στεῦτο γὰρ εὖ μάλα νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Αἱ δὲ, χολωσάμεναι, πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαρίζειν.
Τῶν, αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Τῷ, δ' εὐνήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιόωντο.

Ὅτι ὁ Νέστωρ, εὐνήκοντα νῆας ἦγε, δευτερεύων τῶν τοῦ βασιλέως κατὰ τὸ πλῆθος. ἔχε δὲ ὑπ' αὐτὸν πόλεις, ἐξ ὧν τὸ ναυβατικὸν συνεκρότησε, τὴν πύλον. τὴν ἀρήνην δὲ καὶ ἐρατεινὴν λέγει. καὶ θρύον ἀλφοῦ πόρον. καὶ ὔκτιτον αἴπυ. καὶ κυπαρισσήεντα. καὶ ἀμφιγένειαν. καὶ πτελεόν. καὶ ἕλος. καὶ δώριον. οἷος μὲν ἦν ὁ Νέστωρ, καὶ ἐκ τοῦ ποιητοῦ εἴσεταί τις καὶ ἐξ ἑτέρων πολλῶν. δηλοῖ δὲ τὴν τοῦ γέροντος ἀρετὴν, τὸ εἰς αὐτὸν παλαιὸν ἐπίγραμμα. ὅπερ καὶ φέρεται ὑμερίων λέγει αὐτὸν. καὶ βαθύνοον. τὴν ψυχὴν εἰ σώματι θείαν ἔθεντο. καὶ αὖθρα ἀγαθόν. λέγει δὲ ἡ ἱστορία καὶ αὐτὸν, προγενῆ τοῖς βασιλεῦσιν. Εὐρυδίκη γὰρ κατ' Ὅμηρον σωὸν τὴν Κλυμένου, θανούσης αὐτῆς, Ἀναξιβίαν ἔγημεν ἀδελφὴν ἀγαμέμνονος. πύλοι δὲ τρεῖς κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα. μεσσηνίας. τριφυλίας. ἀρκαδίας. ὁ δὲ γεωγράφος, παρ' ᾧ καὶ ἀρτεμικῶς ὁ πύλος λέγεται, φησὶν ὅτι ὑποκείται ὁ νέστωρ, τὸν τριφυλιακὸν πύλον οἰκῶν. τὴ ὅτι πύλοι τρεῖς ἱστοροῦνται εἰ πελοποννήσῳ. καθότι καὶ ἔπος εἴρηται, ἔστι πύλος πρὸ πύλοιο πύλος γέμεν ἔστι καὶ ἄλλη. ἔνιοι δὲ, τὸ παρὰ σφίσιν ἠμαθόεν, πειρῶνται δεικνύειν ἀφ' ποταμοῦ παραῤῥέοντος. καὶ γνωρίσματα δεικνύουσι, γέρινον τόπον. καὶ γέροντα ποταμόν. καὶ ἄλλον γερήνιον. ἐξ ὧν ἐπιθέτως εἰρῆσθαι ποιοῦνται γερήνιον νέστορα. λέγει δὲ καὶ ὅτι παρ' ἑκάτερα πύλῳ, ποταμοὶ ἠμαθόεις. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ποταμὸς πρὸς ἄρκτον, ἄμαθος. ὅθεν ἠμαθόεις πύλος. ἀμαθώδη γὰρ τὸν ποταμὸν ἢ τὴν χώραν εἰπεῖν, ψεῦδος φασὶν. ὁ δ' αὐτὸς φησι καὶ ὅτι οὐκλῆ ἀρχαιοίη τις ἠμαθόεντα πύλον κληθῆναι. τὴ διότι θινώδης τὴ στενός ὅθεν ὁ τῆς ἐκεῖ θαλάσσης αἰγιαλός. κἀκεῖνο δὲ λέγει ὅτι παρὰ τοῖς νέστορος, πύλος ὁ λεγόμενος τριφυλιακὸς. καὶ ἀρκαδικὸς. καὶ λεπρεατικὸς. πλείους ἢ τριάκοντα σταδίους ἀφ' θαλάσσης. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ περιφθεὶς ἄγγελος, εἰ ὠδυσσείᾳ, ἴσως οὖν ἑταίροις Τηλεμάχου πρὸς τὸ ἐκείνου πλοῖον, καλῶν αὐτοὺς ἴσως ξενίᾳ. οἱ δὲ ἄλλοι πύλοι φησὶν, ἴσως θαλάσσης δεικνυνται. εὐρύζερος δὲ ὁ πύλος ἔπερ ἐπὶ πόλεις πολὺ τὴν πυλίαν εἰσὶ θάλασσαν. αἷς ὑπέκειτο ὁ ἀγαμέμνων ἀχιλλεῖ. φησὶ γὰρ πᾶσαν δ' ἔγωγε ἅλα νέεσθαι πύλου ἠμαθόεντος. Ἀρήνη δὲ ἧς καὶ ἀλλαχοῦ μνηθήσεται ὁ ποιητὴς, τὸν μὲν πολίτην αὐτῆς, ἀρηναῖον παράγει. ἐρατεινὴ δὲ παρ' ὁμήρῳ λέγεται, διότι ποταμὸς ἀρδεύει αὐτήν. φησὶ γὰρ ὁ γεωγράφος ὅτι, ἀρήνη ὅπου ποταμὸς αἰνιγρος. καλοῦμενος πρότερον μινύειος, ὡς ὁ ποιητής. ἔστι δέ ἧς ποταμὸς μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων ἐγγύθεν ἀρήνης. ἀφ' μινυῶν δέ φησιν ἐκλήθη ὁ ποταμὸς ὀρχομενίων, ἐλθόντων ἐκεῖ. δύο

δέ φασι πόλις Αρήνας. μεσσήνιος μία καὶ τειφυλίας ἑτέρα. Θρύον δὲ πόλις Ἠλιάδος ἡ καὶ θρυόεσσα. τὸ θρύου τὸ ἐθνικὸν, θρυίτης. τῆς δὲ θρυοέσσης θρυοέντιος θρυοντίος. ὁ τὰ δὲ ἐθνικὰ γράψας φησὶ. θρύον πόλις μεσσηνίας. ἐκ τῶν οὖ αὐτῇ φυομένων θρύων, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ λεγομένη. ἔτι δὲ καὶ παρωνύμως θρυόεις καὶ θρυόεσσα ὡς καὶ οὖ τοῖς ἑξῆς που φανεῖται. κεῖται δὲ πόδι τὸν ἀλφειόν. ὃς κατὰ τὸν γεωγράφον καλεῖται μὴ οὕτως, ἀπὸ τῆς τῶν ἀλφῶν θεραπείας. ῥέει δὲ ἀφ' Αρκαδίας, εἰς τὴν τειφυλιακὴν θάλασσαν. πολὺ δέ φησι γεννᾷ θρύον ἡ τειφυλία. καὶ πᾶσα ἡ πόδι τὸ θρύον χώρα, θρυώδης. μάλιστα δ' οἱ ποταμοί. ΑΛΦοῦ δὲ πόρος τὸ θρύον. διότι ὡς ὁ γεωγράφος ἠξίωτο φησὶν, ἐνταῦθα πεζῇ περαιοῦν εἴωθε ὁ ἀλφός. ἦν δέ ποτε καὶ αὐτὸς ΑΛΦός. Ηρόδοτος δ' ὄν, οἶδε λάκωνας ἀριστεῖς, Μάρωνα καὶ ΑΛΦόν. ὅτι δὲ οὐ μόνον ἡ θρυόεσσα παρώνυμός ἐστι φυτῷ, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι τόποι, ἐν ἄλλοις ἱκανῶς δεδήλωται· ἐν δὲ τῷ δύκαστον Αἰπύ. οἱ μὲν φασιν ὅτι ζητεῖται πότερον ποτερόν ἐστίθετον. οἱ δὲ, ἐστίθετον μὲν φασι τὸ δύκαστον. πόλεως δὲ ὄνομα τὸ αἰπύ. οὗ ὁ πολίτης, Αἰπύτης. καλεῖται δὲ οὕτω κατὰ τὸν γεωγράφον, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. ἤγουν διότι συμβέβηκεν αὐτῷ ὑψηλῷ εἶναι. Ζηνὸς δὲ ἐν οἷς καὶ ὁ τῶν ἐθνικῶν γράφων, βαρυτόνως μὲν γράφουσιν Αἶπυ. τουτέστι προπαροξυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐστίθετου. ἀπὸ τῆς ἐρυμνότητος δὲ κληθῆναί φασι. λέγοντες καὶ ὅτι ἐν τῷ, πόλις αἰπεῖα κηλώνη, ταύτης μέμνηται ὁ ποιητὴς. λέγεται δὲ καὶ Ηρωδιανῷ δοκεῖν ἀναλογωτέραν εἶναι τὴν βαρεῖαν τάσιν ἐν τῷ, καὶ δύκαζον αἶπυ. ἴσως δέ φασιν ἀπὸ Αἰπύτου τοῦ μετ' ὀλίγα ῥηθησομένου, ὠνόμασται· Κυπαρισσεὶς δὲ, πόλις μεσσηνίας. ἐθνικὸν αὐτῆς, Κυπαρισσήτιος. Κυπάρισσος μέντοι, πόλις ἐν παρνασῷ. ἧς Ομηρος ἐμνήσθη ἐν τῷ φωκικῷ καταλόγῳ. ἐκείνης δὲ ὁ πολίτης, Κυπαρισσεύς. ὁ δὲ γεωγράφος, καὶ ποταμὸν λέγει κυπαρισσήεντα. καὶ ὅτι κυπαρισσία ὄξεῖν, ἄλλη παρὰ τὸν κυπαρισσήεντα. μεσσηνιακὴ καὶ αὐτή. ἡ δὲ Αμφιγένεια, παρά τισι καὶ οὐδετέρως λέγεται τὸ ἀμφιγένεον. πολίτης αὐτῆς ἀμφιγενειάτης ἢ ἀμφιγενεάς. εἶχε δὲ λιτοὺς ἱερὸν. ἐπεί φασιν ἐκεῖ λιτὼ παραγενομένη, ἔτεκεν ἀπόλλωνα. Πτελεὸς δὲ ἡ πτελεὸν οὐδετέρως, ἔστι καὶ ἰωνίας πόλις καὶ ῥωμάδος. ἔτι δὲ καὶ τῶν πόδι Θετταλίαν ἀχαιῶν. καλεῖται δέ φασιν οὕτως, ὅτι πολλὰς ἔχει πτελέας. ὁ πολίτης, πτελεάτης καὶ πτελεούσιος. καὶ πτελεάς. ἔστι δὲ καὶ πτελέα δῆμος φυλῆς ἀττικῆς τῆς λεγομένης, οἰνηίδος. ἧς ὁ δημότης, πτελεάσιος. ὁ δὲ Στράβων λέγει ὅτι τὸ πτελεὸν, κτίσμα ἐστὶ τὸ ἐκ πτελεοῦ τὸ θεταλικοῦ. ὃν ὁ ποιητὴς ἐρεῖ ἐν οἷς ἑξῆς, πτελεὸν λεχεποίην. ἔστι δέ φησι, δρυμώδες χωρίον ἀοίκητον, πτελεάσιμον καλούμενον. Ελος δὲ, παρὰ τὸ εἰλῆ ἐστὶ κατὰ τὸν ἐθνικογράφον. εἴρηται δέ τι πόδι αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν λακώνων. ὁ δὲ γεωγράφος φησίν. ὅτι ἕλος οἱ μὲν, χώραν τινὰ πόδι ΑΛφειόν. οἱ δὲ, καὶ πόλιν ὡς τὴν λακωνικὴν τὴν πρὸ ὀλίγου ῥηθεῖσαν. ὅτι δὲ τῷ τοιούτῳ ἕλει παρωνυμοῦνται οἱ ἕλωτες, οὐ πρὸ πολλῶν δεδήλωται. οἱ οὐ μόνον δουλικοῦ εἰσιν ὀνόματος, ἀλλὰ καί τι ἑτοῖον δηλοῦσιν. ἐν γοῦν τοῖς Ηρωδιανοῦ, δύρῃσαι ὅτι ἕλωτες οἱ ἐκ Ταινάρου ἅτυροι. δώριον δὲ, οὖ ἐθνικὸν δώριος καὶ δωριάς, κληθῆναι οὕτω δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, ἀπὸ τοῦ αὐτόθι δύρεθῆναι τὴν δώριον ἁρμονίαν ὑπὸ θαμύριδος. πόδι οὗ αὐτίκα εἰρήσεται. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι τὸ δώριον, οἱ μὲν, ὄρος φασίν. οἱ δὲ, πεδίον. οὐδὲν δέ φησι νῦν δεικνύεται. καταστρέφω δὲ καὶ ἄλλως εἰρήσεται πόδι τούτου. εἶτα κολλᾷ τῷ δωρίῳ, τὸν πόδι τὸ θαμύριδος μῦθον ὁ ποιητὴς. καὶ λέγει ὅτι ἐνταῦθα μοῦσαι αὐτόμεναι θάμυριν τὸν θρῄϊκα, παύσασθαι ἀοιδῆς, οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. εὗτο γὰρ, δυσθέμιος νικησέμεν ἐπρόρρων αὐταὶ μοῦσαι ἀείδειν κοῦραι διὸς αἰγιόχοιο. αἱ δὲ, χολωσάμεναι, πηρὸν θέσαν. αὐτὰρ ἀοιδὴν θεσπεσίην, ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν. φαίνεται δὲ ἁλαλῶν γενέσθαι ὁ θρᾷξ θάμυρις. καὶ καυχήσασθαι μὴ λῦ μὴ δὲ τῶν μουσῶν δευτερεῖον ἄσσον οἴεσθαι. διὸ καὶ θεία ζεὺς νέμεσις, οὐ μόνον ζωὴς ὅλης αὐτῷ ἐκόλασεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ᾠδῆς ἐστέρησεν, ἀπεναν

τίας ἑτέροις. οὓς ὀφθαλμῶν μὲν, ἄμερσε θεὸς κατὰ τὴν ποίησιν, ἔδωκε δὲ γλυκεῖαν ἀοιδήν. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἄμερίς ἐς δῦρή) δίχα τοῦ θ' ἐν ταῖς τῶν παροιμιῶν ἀναγραφαῖς. εἴτε μουσικὸς εἴτε καὶ ἑτέροιος. διὸ καὶ ἐν τῇ προιμίᾳ τῇ λεγούσῃ, θάμβεις μαίνεσαι, ζηνὲς, ἄμβειν ἔγραψαν δίχα τοῦ ἐν ἀρχαῖς θ'. τοῦδε οὖ Παυσανίας ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον ῥητορικῷ αὐτὸ λεξικῷ, ἱστορεῖ ὅτι θεωρὸς ὢν ὁ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς τοῦδε δυσδαιμονίας, καὶ τὸ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν συβαρίταις, ὅταν ἀνθρώποις θεῶν πεζομήσωσιν, ἰδὼν δοῦλον μαστιγούμενον καὶ εἰς ἱερὸν πεφυγόντα καὶ μὴ ἀφλυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγωθέντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα καὶ ἀφλυθέντα, ζηνεὶς τὸ λόγον καὶ ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια, ἀπῆλθεν εἰς πελοπόννησον. καὶ συβαρῖται μὲν, ὃ λογισμῷ πεποίηκεν, εἰς μανίαν ἐδέξαντο. ὥστε λέγοντες ἄμβεις μαίνεται. ὁ δὲ, τῷ χρόνῳ ἐξὸ τὴν πεφοιτηκὼν μανίαν ἐθαυμάθη. καὶ ἔστιν μὲν τοιοῦτον. τῶν δὲ λέξεων τὸ χωρίου τούτου, τὸ μὲν αὐτόμεναι, ἀφ' βαρυτόνου ῥήματος γίνεται, τὸ αὔτω. καὶ δηλοῖ τὸ σωφαντήσασθαι. οἷδε δὲ Ὅμηρος καὶ περιασπᾶσθαι τὸ ζιοῦτον ῥῆμα, ὡς δῆλον καὶ ἐν τῷ, οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα. πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι οὕτω διφοροῦσται. ὁ ποιόν τι καὶ τὸ, αἰσυμνῶν δ' ἀνδρῶν. κῇ οὐ δέ τι μ' αἰδέσεται. καὶ τὸ κοινῶς μὲν λεγόμενον ὀφρυᾶσθαι, ἄλλως δὲ, ὀφρύεσθαι. ὡς ἐδήλωσε τὸ, κόρινθος ὀφρύεται καὶ κοιλαίνεται. ἡ δὲ Οἰχαλία, πόλις ἔστιν. ἧς Ὅμηρος καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς μεμνήσεται, ἐν τῷ τοῦδε τῶν ἀσκληπιαδῶν λόγῳ. ἧς ποτε ἦρχεν ὁ τοξικώτατος Εὔρυτος. οὗ θυγάτηρ, ἰόλη. τὸ δὲ Ἡρακλέος τελευταῖον, εἴτε ἄθλον εἰπεῖν τις βούλοιτο εἴτε κακὸν, αὐτίκα γὰρ αἰχμαλωτίζας Ἡρακλῆς ἐξ οἰχαλίας, εἶτα δι' αὐτὴν οὐκ εὐκλεῶς μετήλλαξε. Σημείωσαι δὲ ὅτι οἰχαλία, οὐ μία κατὰ τὸν γεωγράφον. παρ' ᾧ καὶ ἀρκαδική ἐστι οἰχαλία πόλις Εὐρύτου. ὃ κῇ ἀμφιβολίαν φησὶ ποιεῖ, τοῦθεν ὁρμηθέντα τὸν θάμυριν, ἀοιδῆς ἔστερῆσαι αἱ μοῦσαι. ὁ δ' αὐτὸς εἰπὼν καὶ ὅτι Δώριον, οἱ μὲν, ὄρος. οἱ δὲ, πεδίον τὴν νῦν ὄλουριν ἢ ὄλουραν, κειμένην ἐν τῇ αὐλῶνι τῆς μεσσηνίας, λέγει καὶ ὅτι αὐτὸς δέ που καὶ οἰχαλία ἡ τοῦ Εὐρύτου. πολίχνιον ἀρκαδικόν. ὁμώνυμον τῇ θεσσαλικῇ καὶ βοιωτικῇ. ὅθεν φησὶν ὁ ποιητὴς ἐς τὸ δώριον ἀφικόμενον θάμυριν τὸν θρᾷκα ὑπὸ μουσῶν ἀφαιρεθῆναι τὴν μοισικήν. ἐν ἑτέροις δέ φησιν ὁ αὐτὸς, ὅτι οἰχαλία κώμη τῆς ἐρετριακῆς ὁμώνυμος τῇ τραχινίᾳ. καὶ τῇ τοῦδε τρίκκῃ, καὶ τῇ ἀρκαδικῇ. καὶ τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ. ὃς οὗ πάντες ἀναφαίνονται οἰχαλίαι. ὧν αἱ μὲν τρεῖς, ἀναμφίλεκτοι μὴ εἰδέναι τὰ κατὰ θάμυριν. αἱ δὲ δύο ἦγον ἡ ἀρκαδικὴ ἢ ἡ περὶ τρίκκην ἤτοι ἡ θεσσαλικὴ, μεταποιοῦνται τὸ κατὰ θάμυριν πάθος. νικᾷ δὲ ἡ ἀρκαδική. κατὰ δὲ τὸν ἀναγραφόμενον τὰ ἐθνικὰ, καὶ ὑπὸ ταῖς πάντε εἰσὶν οἰχαλίαι. λέγει γὰρ ὅτι, οἰχαλία ἦν Ὅμηρος ἐν τῷ πελασγικῷ ἄρχει τάσσει. οἱ δὲ νεώτεροι, τεθείκασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ. ἔστι δέ φησι καὶ Μεσσήνιος. καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι. καὶ Θεσσαλίᾳ καὶ Ἀρκαδίᾳ. πολίτης δὲ οἰχαλίας, οἰχαλιὰς καὶ οἰχαλιώτης καὶ οἰχάλιος. δῆλον δὲ ὅτι Εὔρυτον, βασιλέα οἰχαλίας οἱ μὲν, τῆς θεσσαλικῆς εἶπον. οἱ δὲ, τῆς ἀρκαδικῆς. αἱ καὶ τὰ κατὰ θάμυριν μερίζονται. ἄδηλον δὲ ἐξ ταῦτα καὶ ποίας ἦν ὁ Λῖνος. φησὶ γὰρ ἡ ἱστορία ὅτι ὁ ἰσοριηὸς Λῖνος, οἰχαλιώτης ἦν. ὅτι δὲ καὶ ἐμάνη ὁ θάμυρις κατὰ τὴν αὐτοδίδω μνημονευθεῖσαν παροιμίαν, δηλοῖ ὁ ταῦτα ἱστορήσας. θάμυρις ποιὰς Φιλάμμωνος. γενόμενος θρᾷξ. κάλλει ὀνειρικῶν. καὶ πρῶτος ἀοιδὸν ἔρωτα νοσήσας. οὗτος ἐν ἀοιδῇ καλλιστεύων ἤρισε μούσαις. σωθέμενος εἰ μὲν νικήσει, πλησιάσαι πάσαις. εἰ δὲ ἡττηθῇ, στερήσεσθαι οὗ λῶν ἐκεῖναι θέλωσιν. αἱ δὲ ὑπερχοῦσαι, τῶν ὀμμάτων αὐτὸν ἐστέρησαν. καὶ τοῦδε τὴν φωνὴν ἔβλαψαν. καὶ ἔκφρονα πεποιήκασιν. ἕτερος δὲ μῦθος λέγει, μὴ κατὰ πασῶν τῶν μουσῶν ἐθελῆσαι τὸν θάμυριν. ἀλλὰ τῆς μὲν ἥττης ποέσασθαι ἑαυτῷ, τὴν πήρωσιν ὁρίσαι. τῆς δὲ νίκης, γάμον μιᾶς τῶν μουσῶν. ἱστοροῦσι δὲ αὐτὸν, καὶ δίνηρον εἶναι. τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μὲν, γλαυκὸν ἔχοντα. τὸν δὲ, μέλανα. φασὶ δέ τινες καὶ μὴ τοὺς δύο αὐτὸν, τὸν ἕτερον δὲ ἀφελέσθαι τῶν ὀφθαλμῶν. μετὰ τὸ ἄρθρου δέ φασι λέγει τὸν θρᾷκα, οὐ περὶ

διασολλῶ ἑτέρου θαμύριδος. ἀλλ' ἀναφέρων ὡς σὺ ὑποδείξει, πρὸς τὸ ἐπίσημον τοῦ ἀνδρὸς. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι πιθανῶς ὁ θάμυρις τῷ ὁμοιοτρόπῳ βερύτῳ συνδιατρίβει. ψυχὴν γὰρ καὶ ἐκεῖνος ἰσόρριζον. διὸ καὶ ἀπώλετο. διδάσκει δὲ ὁ ποιητὴς, μὴ πρέπεσθαι πονηρὰς ὁμιλίας. γνωμολογοῦσι δὲ καὶ ὅτι, οὐδὲν ἄρα ἡ τέχνη δίχα ζωνέλου, πρὸς ὅπλον ἄγουσα. καὶ ὅτι θρᾷκες ἦσαν οἱ ἐπιμεληθέντες τῆς ἀρχαίας μουσικῆς. Ορφεὺς. Μουσαῖος. καὶ θάμυρις. καὶ ὅτι ἐν τῇ ἀκτῇ τῇ πρὸ τὸν Αθων, θάμυρις ὁ θρᾴξ ἐβασίλευσε. τῶν αὐτῶν Ἑλληνευμάτων γενόμενος ὢν καὶ ὁ κίκων ὀρφεύς. ὃς ὀρφεὺς, τὰ πρῶτα μὲν, ἀγυρτεύων διέζη. εἶτα καὶ μειζόνων ἀξιῶν ἑαυτὸν καὶ ὄχλον καὶ δυνάμιν περιποιούμενος, διεφθάρη ὑπὸ Ἑλλησυσσάλως. ἀνὴρ γοὴς ἀπὸ μουσικῆς τε καὶ μαγικῆς καὶ τῶν πρὸς ταῖς τελεταῖς ὀργιασμῶν. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Τὸ δὲ παρ' ἐρύτου, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐρύτου. προθέσεις γὰρ εἴληπται ἀντὶ προθέσεως. σαφηνισμὸς δὲ ὅτι ἴσον τῷ οἰχαλίηθεν. ἴσον γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀλλ' ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ οἰχαλιέως ἐρύτου. ὃν διέβασκαλον τοῦ τοξεύειν ἡρακλεῖ, Θεόκριτος ἱστορεῖ. Τὸ δὲ τεῦτο, σὺ μὲν τοῖς ἑξῆς, ἐλλειπόντως κεῖται. σὺ τῷ τεῦται γάρ τοι ἔπος ἐρέειν ἕκτωρ. ἀντὶ γὰρ τοῦ, ὑπισχνεῖσθαι δοκεῖ κεῖσθαι. σὺ ταῦθα δὲ ἁπλῶς δηλοῖ τὸ ὑφίσατο. ἢ σὺ ἵσατο καὶ συναιρέσει ἔλεγε. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ σέω. οἷον σέωμι. καὶ ἀλεξώμεθα. καὶ πλεοναστικῷ τοῦ ύ, τεύω. ὅθεν οὖ τεύετο. καὶ σὺ συγκοπῇ, τεῦτο. Τὸ δὲ αὐτοὶ μοῦσαι, κατ' ὀξυτόνησιν εἴρηται. μὴ τοιοῦτον γάρ τι ὄνειν ὅτε σημαίνει ἢ αὐτὸς αὐτωνυμία. ὡς καὶ ἐλλειπόντως πρὸ ὀλίγου εἶπεν. σὺ δ' αὐτὸς ἐδύσετο χαλκὸν. καὶ ἐλλειπτικῶς μενελάου. σὺ δ' αὐτὸς κίεν. διατὶ δὲ ὁ ζηνὸς αἰγίοχος λέγεται, ζητητέον ἑτέρωθι. Πιερὸς δὲ, ὁ παθὼν τὴν ὄρασιν ὀξυτόνως. ἀπλοῖ δὲ φασι πρὸς πειθωμίαν, ὁμοίως τῷ, λῆρος. οὕτω δὲ αὐτοὶ καὶ τὸ μωρὸς, μῶρος φασί. Θεσπεσίαν δὲ ἀοιδὴν ἔφη, οὐκ αἰσχρῶς. ἀλλὰ οἱονεί λέγων ὅτι θεοῦ δῶρον οὖσαν, θεὸς αὖθις ἀφείλετο ἀπὸ τοῦ ἀλαλόνος. ἔστι δὲ νῦν θεσπεσία, οὐχὶ ἡ θεόθεν πεσοῦσα, ἀλλ' ἣν θεὸς ἔπεσι λύει. τουτέστιν ᾄσοι. ταυτὸν γάρ ποτε τὸ σύνειπεν καὶ τὸ ἀείδειν. Ισέον δὲ ὅτι σὺ τοῖς Ασίωνος καὶ Ηροδώρου φέρεται. ὅτι πηρὸν σὺταῦθα ὁ ποιητὴς κατὰ δὲ νεωτέρους, τὸν τῆς ᾠδῆς πηρωθέντα λέγει. τί γάρ φασι βλαβερὸν τῷ θαμύριδι πιθαρῳδῷ ὄντι, εἰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρητο. μᾶλλον γὰρ προσεκλινὴς ἐγίνετο τῇ φωνασκίᾳ. πρὸς δὴ ἐκείνους φητέον ὅτι οὐκ ἐνόησαν τὸ τοῦ ποιητοῦ. οὐ γὰρ τῇ πηρώσει τῆς ὅλεως ἀκολουθήσαι εἶπε τὴν λήθην τῆς ᾠδῆς. ἀλλὰ δύο παθεῖν τὸν θαμύριν. ὅλεως πήρωσιν, καὶ ἀοιδῆς ἀφαίρεσιν. Τὸ δὲ ἐκλέλαθον πιθαριστὴν, ἐφαρμοδυτικόν ὅτι τοῦ, ἀοιδὴν ἀφείλοντο. ταυτὸν γὰρ ἀοιδῆς ἀφαίρεσις, καὶ λήθη πιθαριστοῦ ἤτοι τῆς πιθαρῳδικῆς τέχνης. καὶ ὅρα τὸ ἐκλέλαθοιν αἰτιατικῇ συνταχθέν. τὸ μέντοι παθητικὸν τούτου, γενικῇ συντάσσει σὺ τῷ, καὶ ἐκλελάθοιντο γάμοιο. καὶ ἴσον μὲν, ἁπλοῦν οὕτω καὶ ἀπερίεργον. οἱ δὲ παλαιοὶ, σημειωδῶς ἐφισῶσιν. ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ φυσικοῦ, ἀφέλοντο εἶπεν ὁ ποιητὴς. ἐπὶ δὲ τοῦ διδακτοῦ, ἐκλέλαθον. ὃ γάρ τις ἔμαθεν, οὐκ ἀπόλλυσιν. ἐπιλήθεται δὲ.

Οἵ δ' ἔσαν Αρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί·
Οἵ Φενεόν τ' ἐνέμοντο, καὶ Ορθμιὸν πολύμηλον,
Ρίπην τε, Στρατίην τε, καὶ ὑνεμόεσσαν Ενίσπην,
Καὶ Τεγέην ἔχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
Στύμφηλόν τ' ἔχον, καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο,
Τῶν, ἦρχ' Απκαίοιο πάϊς ἡρείων Αγαπήνωρ,
Εξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηὶ ἑκάστῃ
Αρκάδες ἄνδρες ἔβαινον ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
Αὐτὸς γὰρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων
Νῆας ἐϋσσέλμους πρῶραν ἐπὶ οἶνοπα πόντον

Ατρείδης. ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλη·
Οτι ἐξέπλωντα νηῶν ἦρχεν Αγαπήνωρ υἱὸς Ανκαίου βασιλεὺς Αρκάδων. οἱ ἐπαινῶν ὁ ποιητὴς λέγει ἀρηΐφιλοι ἄνδρες βοιωτάμενοι πολεμίζειν. καὶ πάλιν αὖ ἔρδω ἀγχιμαχηταί. λέγει δὲ καὶ τὴν Αρκαδίαν κεῖσθαι ὑπὸ κυλλήνης ὄρος αἰπύ. αἰπύτιον παρὰ τύμβον. μὴ ὄρα τὸ αἰπὺ αἰπύτιον πρὸ τύμβου. ἔχει γάρ τινα ἔμφασιν κάλλιον ἀμυδραί. σὺν μόνῳ δέ φησιν οἱ Αρκάδες, Φενεόν. καὶ Ορχομενόν. Ρίπην τε. Στρατίην τε. καὶ Ενίσπην. καὶ Τεγέην. καὶ Μαντινέην. Στύμφηλόν τε. καὶ Παρρασίην. πρὸ δὲ καὶ ταῦθα τόποις τινὰς μιᾷ βοιωτίων. ἐπὶ σὺν σφίσιν ἠνεμόεσσαν. μαντινέην ἐρατεινήν. καὶ ὀρχομενὸν πολύμηλον. ἐξ δὲ ὄντων σὺν ταῦθα σίχων τῷ καταλόγου. τρὶς μὲν χρῆται ὁ ποιητὴς τῷ, εἶπον. δὶς δὲ τῷ, σὺν μοντο χαίρων ὡς προσεφώνησε τοῖς τοιούτοις λέξεσι, δηλ. τὸ καίριον. μὴ ὡς σὺ ὀλίγῳ μὲν εἰπεῖν, τοιοῦτος ὁ πρὼν κατάλογος. τὰ δὲ σὺν μέρη αὐτῷ, τάδε. Αρκάδες ἀπὸ Αρκάδος υἱοῦ διός. καὶ ἡ χώρα αὐτῶν, Αρκαδία. κλιθεῖσά ποτε καὶ πελασγία. μὴ παρρασία. καὶ λυκαονία. καὶ γιγαντίς. καὶ ἀζανία.. ὅτι δὲ ὁ αρκὰς τό, τε κύριον καὶ τὸ ἐθνικὸν, συστέλλει τὸ α΄ καὶ ὀξύνεται, καὶ δηλ. τῷ δός κλίνεται κατὰ τὸ φυγὰς φυγάδος καὶ τὰ ὅμοια, ἐκ τῶν Ηρωδιανοῦ δήλου. ὃς παραπιθεὶς τὸ, ἱμὰς καὶ αὐσριακὰς ἐκτεινόμενα σὺν τῇ λιγούσῃ κατὰ μετοχὰς, μιμήσασθαί φησιν αὐτὰ καὶ τὴν τῶν μετοχῶν κλίσιν τῷ, ἰσὰς ἰστάντος. καὶ βιβὰς βιβάντος. τὸν μέντοι παρὰ τῷ κωμικῷ ἄλλαντα, προσωδιακὰ ἐκεῖνος, ὀκνῶν βαρύνειν αὐτὸν κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. λέγει γὰρ ὅτι ὁ ἄλλας ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλλάξεις κέκλιται δηλ. τοῦ ντ. ἵνα ᾖ ἀλλάντος καὶ κατὰ κράσιν, ἀλλᾶντος. ὁ δὲ διοῦτος λόγος, ἀσαυτεῖ καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ ἀλλᾶντος προσασθαι. δῆλον γὰρ ὡς ὁ ἀλλάξεις γενόμενος ἀλλᾶς προσωμήνην ἀσαυτεῖ τὴν ἀπὸ κράσεως. ὁ δὲ Ηρωδιανὸς τοῖς ἐρημίοις πραπηγὶς καὶ τὸν πρὸ τῷ κωμικῷ Μαρικᾶν τὸ βάρβαρον ὄνομα δηλ. τοῦ ντ κλιθῆναι λέγει, πραφέρων χρῆσιν ταύτην. ἀλλ' ἔν ἐγωγέ σοι λέγω μαρικᾶντα μὴ κωλάζειν. δοκεῖ δέ φασι παλαιότατα ἔθνη ἑλλήνων εἶναι, τὰ αρκαδικά. διὸ καὶ προσέληνοι ἐλέγοντο οἱ αρκάδες. ὅπερ φασὶν Ισσιο ὁ ῥηγῖνος πρῶτον αὐτοὺς ἐκάλεσε. διὸ δὲ ὁ λυκόφρων πραφράζων, πρόσθε μήνης οὖν αρκάδας βαλανηφαγεῖν εἶπεν. ὁ δὲ κωμικὸς ἐκ τῶν προσελήνων ὁρμώμενος, τὸ βεκκεσέλλινος ὄνομα σωέσθετο. δηλοῖ αρχαιότητα μὴ ἀπλότητα. τότε δέ φασι καὶ τὸ ἄστρον ἡ ἅμαξα, ἐκλήθη ἄρκτος δηλ. τὸ καὶ τὸν ῥηθέντα Αρκάδα, τὸν ἐκ διὸς καὶ Θεμισοῦς, τυχεῖν τῆς προσηγορίας ταύτης, δηλ. τὴν ἀρθηρίωσιν τῆς μητρὸς. ἄρκτος γὰρ ὑπὸ ἥρας φασὶν ἡ Θεμισὼ ἐγένετο. σὺν μέσῳ δὲ πελοποννήσου κατὰ τὸν γεωγράφον ἡ αρκαδία, πλείστην ὀρφνὴν ἀρτεμομένη. μέγιστον δέ φησιν ὄρος σὺν αὐτῇ, Κυλλήνη. ἔστι δὲ καὶ πόλις αἰγύπιου, αρκαδία. καὶ χώρα δὲ, ὡς καὶ σὺν τοῖς τῶν ελληνικῶν ἐρρέθη. ἡ δὲ κατὰ τὸν ἐρημίνον Αγαπήνορα γενεαλογία, διαύτη. Αρκάδος τῷ ῥηθέντος, Αμφιδάμας. οὗ ἔγγονος, Λυκοῦργος. οὗ Αγκαῖος. οὗ Αγαπήνωρ. κυλλήνη δὲ, οὐ μόνον ὄρος ὡς εἴρηται αρκαδίας, ἀλλὰ καὶ πόλις ὁμώνυμος. σύθα δοκεῖ τὸν ἑρμῆν τεκεῖν ἡ τῶν ἀτλαντος μαῖα. ὅθεν καὶ κυλλήνιος ἑρμῆς. δῆ οὖ μὴ κύλλιος κατὰ συγκοπὴν ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας φησὶν. ἐκλήθη δὲ κυλλήνη κατὰ τὸν αὐτὸν, ἀπὸ κυλλήνης ναΐδος. σὺν τούτῳ φασὶ μόνῳ τῷ ὄρει, σὺν κορύφοισι λευκοῖς γίνεσθαι. καὶ φωνὰς ποικίλας προΐεσθαι. θηρεύεσθαι δὲ πρὸς τὴν σελήνην. τῆς δ' ἡμέρας δυσθηράτοις εἶναι σφόδρα. ἔστι δέ φασι καὶ Κύμης κυλλήνη. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι κυλλήνη, καὶ ἠλείων ἐστίνειον. ἀφ' ἧς κυλλήνιον ἄρξαι ἐπαινῶν φησὶ τοῦ Ομηρος. ἔστι δὲ κώμη μητρία ἔχουσα τὸν Κολώτου ἀσκληπιὸν ξόανον θαυμαστόν φησιν ἰδεῖν. ἐλεφαντίνον. καὶ ὅρα ὅτι οὐχ ὁ διόνυσος κολώτης κατὰ τὴν ἀσωτήριτον πράδοσιν. ἀλλὰ τεχνίτης ἀγάλματος διονύσου ὁ κολώτης. ὠδὶ δὲ τὴν κυλλήνην φασὶ ταύτην, Σελήνης ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενος ποταμός. ἐέων ἐκ Φολόης αρκαδικῆς ὄρος. ἐκεῖ καὶ πόλις Εφυρα, ἑτέρα τῆς θεσπρωτικῆς καὶ θεσπαλικῆς καὶ θεσσαλίας, τεταρτη τις. ἀφ' ἧς τὰ ἀνθροφόνα φάρμακα. εἰς ἣν Οδυσσεὺς ἀφικόμενος

διζήμενος

διξήμενος τὰ τοιαῦτα. ἔστι δὲ φησι καὶ ποδὶ Σικυωνία σελήνεις ποταμός. καὶ ἔφυρα κώμη. καὶ αἰτωλικὴ δέ ὅθι κώμη ἔφυρα. οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς, ἔφυροι. ὡς καὶ οἱ πορραιβικοὶ καὶ οἱ ηρανώνιοι. καὶ οἱ θεσπρωτικοὶ, οἱ ἐκ Κιχύρου πόλεως τῆς πρότερον ἐφύρας. ὁ δὲ αἰπύτιος τύμβος, δηλοῖ μὲν τὸν τῦ Αἰπύτου τάφον. ἀρχαῖος δὲ ἀρκὰς ἥρως ὁ αἴπυτος. οὗ ὁ τύμβος παρώνυμος. καὶ ὅρα ὅτι ὡς ἐπισήμων ὄντων τοῦ τε ῥηθέντος τάφου καὶ τῦ ὄρους τῆς κυλλήνης, ἀφ' αὐτῶν ὁ ποιητὴς ἐσήμανε τὴν χώραν, εἰπών. οἱ δ' ἔχον ἀρκαδίην ὑπὸ κυλλήνης ὄρος αἰπύ, αἰπύτιον παρὰ τύμβον. Ιστέον δὲ ὅτι ὤφελε μὲν τὸ αἰπύτιος ἀφ' διφθόγγου ἔχειν τὴν πραλήγουσαν ὡς κτητικόν. ἀπέβαλε δὲ τὸ ε ἀφ' ὃ κατὰ τύλου ἀπαρίσμον. ὅπερ ἐν πολλοῖς γίνεται, ὡς καὶ ἐν τοῖς τῦ περιηγητῦ γέγραπται. οὕτω δὲ καὶ τὸ, φιλοκτήτην τοιαύτιον ὑὸν, κτιζικὸν μὲν, οὐ πραλήγεται δὲ διφθόγγῳ κατὰ τὴν ἀναλογίαν. ἀλλὰ τὴν ἀφ' τῦ ί καὶ αὐτὸ γράφειν ἀπέλιπε ἀφ' ὃν δάκτυλον. ὁμοίως καὶ τὸ ἱππιοχάρμης, τῷ λόγῳ δύτῳ ἔχει ἀφ' διχρόνου τὴν ἀπ' ἀρχῆς δευτέραν συλλαβήν. ἄλλως γὰρ ὡς ἀπὸ κτιζικῦ τῦ ἵππειος, ἀφ' διφθόγγου ὤφελε γράφεσθαι· φενεὸς δὲ κατὰ τὸν ἀναγραμμάτισμον τὰ ἐθνικὰ, πόλις Αγανίας. μερὶς δὲ ἀρκαδίας οἱ Αζᾶνες. λέγεται δέ φησι καὶ ἀρσενικῶς ὁ φενεός. καὶ θηλυκῶς ἡ φενεός. κεῖται δὲ ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν κυλλήνην. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι ποδὶ ταύτην, συγὸς ὕδωρ. λιβάδιον φησὶν ὀλεθρίου ὕδατος νομιζόμενον ἱερόν. Ηρόδοτος δέ φησιν ὅτι Νώνακρις πόλις ἀρκαδίας, ἔνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς συγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον. σάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. καὶ σημείωσαι ὅτι οὐ διαφωνοῦσιν αἱ ἱστορίαι. ἀρκαδικὴ γὰρ μοίρα κὴ ἡ ἀζανία, κὴ ὁ φενεὸς, καὶ ἡ νώνακρις. ἔσαι δὲ μνήμη τῆς φενεοῦ, καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ ποδὶ Ρίπης καὶ στρατίης. ὁ δὲ ῥηθεὶς ὀρχομενὸς, πολύμηλος λέγεῖ, πρὸς διασολὴν τῶν προῤῥηθέντων μετὰ τὸν βοιώτιον κατάλογον. καὶ ἴσον ὄν ὡς καὶ προῤῥέθη, τὸ ἐπίσημον τῦ ἀρκαδικῦ ὀρχομενοῦ, τὸ πολύμηλον. δηλοῖ δὲ ὁ πολύμηλος, τὸν πολυβρέμμονα. ὥσπερ κὴ ποιῶν, τὴν Ιτωνα, μητρὰ μήλων ἐρεῖ. τουτέστι θρεμμάτων. καὶ Ιφικλον δέ τινα πολύμηλον τουτέστι πολύζωον ὡς ἀπὸ μέρους σὺν ἤτοι τῶν μήλων, ὃ δηλοῖ πρόβατον. ἄλλως γὰρ, ὁ Ιφικλος οὐκ ἔστι μήλοις, ἀλλ' ἔστι κτήσει βοῶν ἐθαυμάζετο. Ρίπη δὲ, ὥσπερ καὶ ἡ μετ' αὐτὴν στρατίη, βαρυτόνως λέγονται πρὸς διασολὴν τῆς ῥιπῆς, ὃ δηλοῖ τὴν ὁρμήν. καὶ τῆς στρατιᾶς τῦ λαοῦ. τάχα δὲ καὶ πληθωντικῶς λέγεται ῥίπαι, ἐὰν ὁ στράβων ποδὶ ταύτης λέγῃ, ὅτι ῥίπαι οὐκ οἰκοῦνται. τὴν δὲ χώραν, ῥιπίδα καλοῦσιν. ἄλλα δὲ γραφέσατα φησὶν. ὅτι ῥίπην στρατίη τε καὶ σίαπιν, δύρειν τε χαλεπὸν, καὶ δύρουσιν, οὐδὲν ὄφελος ἀφ' τὴν ἐρημίαν. καὶ ὀρχομενὸς δὲ καὶ σύμφαλος. κὴ φενεὸς φησὶν, ἢ οὐκ ἔτι εἰσὶν, ἢ μόλις αὐτῶν ἴχνη φαίνεται καὶ σημεῖα. ἐθνικὸν ταύτης, ῥιπαῖος. τῆς δὲ στρατίης ἥτις ἀπὸ ἡρωίδος οὕτω καλεῖται, στρατιὰς ὁ πολίτης κὴ στρατιώτης. στράτιον μέτοι, πόλις Ακαρνανίων. οὗ πολίτης, στρατιώτης καὶ στράτιος. τῆς δὲ σίαπος, ἣν ἀνεμόεσαν λέγει ὡς ἔστι ὀρῶν κειμένην, σιαπαῖος ὁ ἐθνικὸν. τῆς δὲ Τεγέας, γνώρισμα ὁ στράβων βιοῦτον φησὶ. κεγχρεαὶ κεῖνται ἔστι τῇ ὁδῷ τῇ ἐκ τεγέας εἰς ἄργος ἀφ' τὸ Παρθενίου ὄρους. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἡ τέγεα, μετρίως συμμέτ. εὐδαίμων δὲ ὁ τεγεατικὸς τόπος. διὸ κὴ προιμία σὐτεῦθεν, εὐδαίμων ὁ κορίνθιος. ἐγὼ δ' εἶμι τεγεάτης. τῷ μέτοι γεωγράφῳ ἀρέσκει, τενεάτης σὐταῦθα γράφεσθαι. ἀπὸ τενέας κώμης φησὶ κορινθίας, σὺ ἡ τενεάτου ἀπόλλωνος ἱερόν. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι τεγεάται, ὅμοροι, κυπαριστεῖς. ἄμφω δὲ τὰ χωρία ταῦτα, Καύκωνός κατεῖχεν. καὶ ὅτι σὺ τῇ Λεπρεάτιδι, Καύκωνός ὅθι μνῆμα. καὶ ὅτι σὺ τῇ Δυμαίᾳ, ποταμὸς Καύκων θηλυκῶς, πολὶς δὲ ὁ ποδὶ καυκώνων λόγος. καὶ μέμνηῆ μοὶ αὐτῶν, καὶ ἡ Οδύσσεια. καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς δὲ μνήμη ζς ἔσαι αὐτῶν. ἔστι δέ φασι καὶ κρίζα κὴ τέγεα, ὑπὸ ταλθυβίου κλισθεῖσα. μέμνηνται δὲ τεγέας καὶ χρησμοὶ, σὺ οἷς καὶ οὗτος. ἀρκαδίῃ μ' αἰτεῖς, μέγα μ' αἰτεῖς. οὗτοι σώσω. πολλοὶ σὺ ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν. οἵ σ' ἀρκιαλύσουσιν. ἐγὼ δέ τοι, οὔτι μεγαίρω. σώσω τοι τεγέην, καὶ τὸ ἑξῆς. ἡ δὲ

Μαντίνεια, μαντινέη μὲν παρ' Ὁμήρῳ ἰωνικῶς. θύρηται δέ φασι καὶ μαντίνη κατὰ συναίρεσιν, ὡς ζέλεια ζέλη. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Μαντίνου υἱοῦ Λυκάονος. ἐρατοσθένης δὲ αὐτὴν ὁ ποιητὴς λέγει, διότι πεδιάς ὅτι καὶ πολυάμπελος. σωφήνιος δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον, ὑπὸ ἀργείων ἐκ πέντε δήμων. ὡς ἡ πρὸ βραχέων ῥηθεῖσα τέγεα, ἀφ' ἧς σύνεγγυς. πεποίηκε δὲ τὴν μαντίνειαν εὔδοξον, Ἐπαμινώνδας, νικήσας αὐτόθι τοὺς λακεδαιμονίους μάχῃ. οὐ μὴν καὶ αὐτὸς ἐτελεύτα. δοκεῖ δὲ παρῆχθαι ἐκ τοῦ μαντίνα ἡ μαντίνεια, ὡς ἐκ τοῦ ἀπάμα ἡ ἀπάμεια. ἔστι καὶ Μάντυα πόλις Ἰταλίας, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γεγράφας, μαντύη καὶ μάντυα πόλις Ρωμαίων, ὅθεν Βιργίλιος ὁ ποιητής. Στύμφηλος δὲ καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἀπὸ τὰ πλείω λέγεται σύμφαλος. περισπᾶται δὲ καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. ἔστι δὲ οὐ μόνον πόλις ἀρκαδική, ἀλλὰ καὶ πεδίον ὁμώνυμον. καὶ πηγὴ ὧν ἐθνικὸν, συμφάλιος. ἀφ' οὗ καὶ συμφαλία ἄρτεμις. καὶ λίμνη καὶ γυνή. ὅθεν Στράβων, μέμνηται καὶ αὐτὸς λίμνης Στυμφαλίδος. λέγων καὶ ὅτι ἐνταῦθα, ταῖς ὄρνισ μυθολογοῦσι ταῖς ὑπὸ ἡρακλέους τοξεύμασι καὶ τυμπάνοις ὑφηλαθείσας. ὅπερ τοῖς μεγάλοις ἄθλοις προσελογίσθη τοῦ ἥρωος. ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ καὶ ὅτι ὑπὸ συχνῶν πολέμων πολλαὶ πόλεις τῶν ἀρκάδων εὖ δοξοι οὖσαι, ἠφανίσθησαν. ὧν καὶ ἡ μεγάλη πόλις, οὕτως ὀνομαζομένη. τοῦ ἧς κωμικός τις ἔφη. ὅτι ἐρημία μεγάλη ὄντιν ἡ μεγάλη πόλις. Παρρασία δὲ ἡ πόλις, ἀπὸ Παρρασοῦ υἱοῦ τῶν Λυκάονος παίδων. Νικάνωρ δέ τις φησὶν, ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας λέγει, τὴν βασίαν αὐτὴν κεκλῆσθαι. ἀφ' ἧς τοῦ Λυκάονος εἰς τὸν δία παρανομίαν. καὶ κατ' ἀλλαγὴν τοῦ β, πρασίαν. τὴν δὲ τοῦ Λυκάονος θυγατρὸς διὰ παραβασίαν εἰπεῖν καθ' Ησίοδον, οἱ τοῦ Λυκόφρονος δηλοῦσιν ὑπομνηματισταί. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. ὁ δὲ ποιητὴς ἱστορεῖ καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Αγαμέμνων, νῆας τοῖς ἀφ' ἀρκαδίας ἔδωκε, κενὰς δηλονότι. ἐπεὶ οὐσφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει. τουτέστιν οὐ φροντὶς ἦν αὐτοῖς, τῶν κατὰ θάλασσαν. οὐ δὲ ναυτικοὶ ἦσαν, οἷα μεσόπειροι. ὡς μέσην οἰκοῦντες καθά πρό εἴρηται, τὴν πελοπόννησον. καὶ πανταχόθεν τῆς θαλάσσης καὶ πολὺ ἀφεστῶτες. λύει δέ φασιν οὕτω, ζήτημα ὁ ποιητὴς τὸ, πῶς μεσόγειοι ὄντες, εἰς ἴλιον ἦλθον. καὶ πόθεν ἔσχον ταῖς ναῦς. ὁρᾶ δὲ ὅπως ὁ Αγαμέμνων πολύναυς. ἑκατὸν μὲν αὐτὸς νῆας ἔχων, ἑξήκοντα δὲ δυοῖν τῇ τῶν ἀρκάδων στρατιᾷ. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τοῖς Παυσανίου φέρεται, ὅτι τὲ ἀρκὰς κυνῆ ἐλέγετό τις ἤτοι ἀρκαδικὸς πῖλος, ἀφ' ὃ ἔχειν ὡς εἰκός τι διάφορον πρὸς τὰ ὁμοφυῆ, καὶ ὅτι φελλός τις ἐφέρετο ἀρκὰς, καὶ ὅτι Ερατοσθένης παρὰ ἀρκάσι φησὶ φελλὸν, μέσον τι ξύλινου καὶ σφυρὸς, ὃ εἴωθε θηλύξυλον καλεῖν, καὶ ὅτι παροιμία ἦν τὸ ἀρκάδας μιμούμενος, ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταλαιπωρούντων. μαχιμώτατοι γὰρ ὄντες, αὐτοὶ μὲν, οὐδέποτε ἐνίκησαν. πολλοῖς δὲ ἄλλοις ἄπτοι τοῦ νικᾶν ἦσαν. ὅθεν καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἀφ' ὧν τὰς κωμῳδίας φησὶν αὐτὸς ποιῶν, ἄλλοις ἐκδιδόναι ἀφ' πενίαν, ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη. ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐπισκευῶν τὰ πολλὰ, φησίν. ἀρκάδας μιμούμενος. ἤγουν ἄλλοις ταλαιπωρῶν. οἱ γὰρ ἀρκάδες, ὑπὸ ἑτέρων ἠνδραγαθίζοντο φησιν. ὃ δὴ καὶ Ηρακλῆς ἔπαθεν. ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, ἐπὶ τῶν ἄλλοις μοχθούντων, τὸ, ἐν τετράδι γεννηθῆναι. κατὰ τὸν Ηρακλέα δηλαδή. ὃς ἐν μηνὸς τετάρτῃ γεννηθεὶς, ἄλλοις ἤθλει.

Οἵ δ' ἄρα Βουπρασίόν τε, καὶ Ηλίδα δῖαν ἐνᾶιον,
Οσσον ἐφ' Υρμίνῃ, καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
Πέτρη τ' Ὠλενίη, καὶ Αλείσιον ἐνὸς ἐέργει,
Τῶν αὖ τεσσάρων ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' αὐτοῖς ἑκάστῳ
Νῆες ἕποντο θαί· πολέες δ' ἔμβαινον ἐπειοί.
Τῶν, μὲν αὖ Αμφίμαχος, καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην.
Υἷες, ὁ μὲν, Κτεάτου, ὃ δ' Εὐρύτου ἀκτορίωνος.
Τῶν δ' ἀμαρυγκείδης ἦρχε κραταιὸς Διώρης.
Τῶν δὲ τεττάρτων, ἦρχε Πολύξεινος θεοειδὴς,

Ἰὸς

Χίος Αγαθένεος αὐχηϊάσθω ἄνακτος.

Οτι τοῖς ποθὲ τὸ Βουπράσιον καὶ τὴν Ηλιδα οὕτω καὶ ἡ Υρμίνη, καὶ ἡ Μύρσινος πέτρη τ' ὠλενίη, καὶ ἀλείσιον, τέσσαρας ἀρχηγοὺς ὁ ποιητὴς ἐφιστᾷ. τὸν Διώρην. καὶ τὸν Πολύξεινον. καὶ ἀνειλίοις ἢ αὐτανειλίοις. ὅ ὅτιν ὁμοδέλφοις πρώτοις, δύο. τὸν Αμφίμαχον καὶ τὸν Θάλπιον. ὧν γενέτας ἡ ἱστορία παραδίδωσι, Κτέατον. καὶ Εὔρυτον. οὓς κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν, ἀκτορίωνας. μολιονίδας δὲ κατὰ τοὺς νεωτέρους. ὧν γενεαλογία, τοιαύτη, συντρέχουσα τῇ παρ' οὕτω ἱστορίᾳ τῷ ποιητῷ. Αλέκτωρ ὁ Επειοῦ πατὴς νέος κομιδῇ βασιλεύων Ἤλιδος, καὶ τὴν τοῦ Πέλοπος βουλὴν δεδιὼς, συλλαμβάνεται Φόρβαντα τὸν ὀξ ὠλένου, παῖ ἡμισείᾳ τῆς βασιλείας. γίνεται δὲ τῷ μὲν ἀλέκτορι, ἐκ Διογενείας τῆς Φορβαντίδος, υἱὸς Αμαρυγκίδης. οὗ μέμνηται ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα. τῷ δὲ Φόρβαντι ὀξ Υρμίνης ἀδελφῆς Αλέκτορος, Αὐγείας καὶ Ακτωρ. ὧν καὶ αὐτῶν μνεία ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ. τούτων δὲ Αμαρυγκέως μὲν, ὁ ῥηθεὶς ἀνωτέρω Διώρης. Αὐγείου δὲ, Φυλεύς. καὶ Αγαθένης ὁ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κείμενος. Ακτορος δὲ, Κτέατος καὶ Εὔρυτος. ὧν Κτεάτου μὲν ὁ δηλωθεὶς Αμφίμαχος. εὐρύτου δὲ, ὁ Θάλπιος. ἀλλὰ κτέατος μὲν καὶ εὔρυτος, ὑφ' Ἡρακλείοις ὤλοντο. Φυλεὺς δὲ παρακαλεῖ, τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς δοθῆναι Αγαθένει. οὗ πατὴς ὁ ὁμηρικὸς οὗτος Πολύξενος. ὁ δὲ Φυλεὺς, τί ἐποίησεν ἔκθετε, μετ' ὀλίγον ἐν τῷ ποθὲ δουλιχιωτῶν λόγῳ δηλωθήσεται. καὶ διαύτη μὲν ἡ τῶν ῥηθέντων τεσσάρων ἀρχηγῶν κατὰ τοὺς παλαιοὺς γενεαλογία. ὁ δὲ ποιητὴς ἑκάστῳ τούτων ἔποθαι λέγει δέκα νῆας. καὶ ὅρα ὅπως καινότροπον ἐμμάτισεν. οὐ γὰρ εἶπε τοῖς δὲ, τεσσαράκοντα νῆες ἕπον θ, ἀλλὰ ἐμέρισεν αὐτοὺς ἐποίησε, τοῖς τέσσαρσιν· Επειοὶ δὲ κατὰ τὸν ποιητὴν, οἱ ἐν ταῖς ναυσὶ ταύταις. φησὶ γὰρ πολέες δ' ἔμβαινον ἐπειοί. καὶ σημειωθήτω ὅτι τοὺς ἠλείους, καὶ ἐπειοὺς ὀνομάζει ἐτεροωνύμως τῷ τόπῳ ὀξ οὗ ἦσαν. καὶ ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, διὰ ῥημιλίως πρὸς τὴν πόλιν. ἦσαν δὲ ἐκ τῆς Ἤλιδος. ἢ παρονομασθέντες, ἠλεῖοι ἀν' ἐλέχθησαν. οὕτω καὶ οἱ ἁλόντες ὡς προῤῥέθη. καὶ ἕτεροι δέ τινες, ὁμοίαν ἐτερώνυμον παρωνυμίαν ἔπαθον· Ισέον δὲ ὅτι ὁ ῥηθεὶς διώρης, ἐκτείνῃ τὴν αὖ ῥησθήσεται. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ διὸς γίνεται, δοτέον αὐτὸ τῇ τῶν διχρόνων ἀδιαφορίᾳ. εἰ δὲ παρὰ τὴν δῆ προθέσιν γεγονὸς κέκραται τῇ οὖ παλαιοῖς, εἴπει οὕτως ὑπὸ ἀναλογίαν. τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων, τὸ Βουπράσιον ὁ γεωγράφος, χωρίον τῆς ἠλείας φησί. καὶ οὖ Βουπρασιεῖς, ἐπειούς. καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν λέγει ὅτι κατοικία τῆς ἠλείας τὸ βουπράσιον ἀξιόλογος, ἡ νῦν οὐκ ἔτ' ὄσα. καὶ ὅτι ὑδροχὴν δοκεῖ ἔχειν τότε τὸ Βουπράσιον παρὰ τὴν ἦλιν. καὶ οἱ ἐπειοὶ πρὸς οὖ ἠλείους. καὶ ὅτι ὕστερον αὖτὶ ἐπειῶν, ἠλεῖοι ἐκλήθησαν. καὶ ὅτι εἰ μὴ μέρος ἦν Ἤλιδος τὸ Βουπράσιον, ἀλλὰ ποιητικῷ σχήματι συγκαταλέγεται τὸ μέρος τῷ ὅλῳ. ὥσπερ φησὶ καὶ ἐν τῷ, ἀν' ἔλλάσδα καὶ μέσον ἄργος. ὅθεν δὲ τὸ σχῆμα, ποθὲν οὖ καὶ προῤῥέθη, πολλαχοῦ ἀναφανήσεται. ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν γραφεὺς, καὶ πόλιν Ἤλιδος λέγει καὶ ποταμὸν καὶ χωρίον, καὶ κατοικίαν ἀξιόλογον, τὸ βουπράσιον. κλιθεὶν οὕτω ἀπὸ Βουπρασίου τινὸς ἄρξαντος ἐκεῖ. ἐθνικὸν αὐτοῦ, Βουπρασιεύς. καὶ Βουπράσιος. καὶ βουπρασίων δὲ, ὡς καλλιμείων. ἡ δὲ Ἤλις, πόλις ἦν πρὸς τῇ ὀλυμπίᾳ κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα. κλιθεῖσα φησὶν ἀπὸ Ηλίου παιδὸς ταντάλου. κατὰ δὲ Ηρόδωρον, αἰτωλῶν ἡ Ἤλις. ἔστι δὲ ἀρκαδική. καὶ ἰασανίας δὲ. ὁ πολίτης φησὶν, ἠλίσθειος τύπῳ κτιζικῷ. καὶ ὑφέσει τοῦ λ', ἠλίφος. καὶ σωαιρέσει ἠλεῖος. Τρύφων δέ φησιν, ἠλίτεος. καὶ κατὰ μετάθεσιν ἠλέϊος καὶ ἠλεῖος. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι ἠλεῖοι καὶ μεσσήνιοι, κλύζονται τῷ σικελικῷ κόλπῳ. καὶ ὅτι Ἤλις οὔπω ἔκτισο καθ' Ομηρον. ἀλλ' ἡ χώρα κωμηδὸν ᾠκεῖτο. ἐκαλεῖτο δὲ κοίλη Ἤλις, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. καθ' ὁμοιότητα δηλαδὴ τῆς κοίλης λακεδαίμονος. καὶ τῆς κοίλης συρίας. πάνυ δὲ πρωιαδομλίη γέγονεν ὕστερον ἡ Ἤλις, ὀξ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα ὀλύμπια. διὸ καὶ δῖαν αὐτὴν λέγει ὁ ποιητὴς. εἰδὼς οἷα εἰκὸς καὶ αὐτὸς τὴν πανήγυριν προκαταβληθεῖσαν παῖ ἡρακλέους, καθὰ καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ. ὅτι δὲ καὶ φιλοῦται ἡ Ἤλις κανονικῶς, ἔτι δὲ καὶ δασύ-

νεται παρὰ τὸ ἁλίζω τὸ συναθροίζω. ἢ κῆ πρὰ τὸν αὐτοῦ ῥηθέντα ταντα λίδην ἥλιον, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. ὅτι δὲ τὸ τῶν ἡλείων βαρβαρόβαρον ἐπεκώπετο, δηλοῖ ὁ αὐτῷ ἐρωτηθῆναι, πότερα βοιωτοὶ βαρβαρώτεροι τυγχάνοισιν ὄντες, ἢ θετταλοί, φάμενος ὡς ἠλεῖοι. ὡς δὲ καὶ τοῦτο γυμνάσια εὐδοκίμουν, δηλοῖ ὁ αὐτός. ἐπὼν γυμνικοὺς ἀγῶνας διατιθέτασιν Ηλεῖοι. Κορίνθιοι, θυμελικούς. Αθηναῖοι, σκηνικούς. εἰ δέ τις τούτων πλημμελοίη, μαστιγούσθωσαν Λακεδαιμόνιοι. αἰνιττόμενος ἐκεῖνος νόμῳ σκώμματος, ὡς πρὸς λαλκωσιν ἀγομένας ἑορτασικὰς μαστιγώσεις. παρὰ δὲ ἠλείων εἴτ' ὂν ἐπειῶν, ῥηθήσεται καὶ αὐτοῖς ἑξῆς, ἔνθα ὁ γέρων Νέστωρ, λόγοις τὸν πατροκλον καταβραβεύεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐμφαίνει καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς πολλοὺς σιγηθῆναι τόπους, ἐπὼν, ὅσον ὑρμίνη κῆ μύρσινος πέτρη τ' ὠλενίη. καὶ ἀλείσιον οὐδὲ ἔεργει. τὰ γὰρ ἔσω τῶν τεσσάρων τούτων τόπων ἐρχόμενα, σεσίγηται. ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοί. ὅτι ὁρίοις πεδιορίζει τὴν ἤλιν ὁ ποιητὴς ἀπὸ τῶν ἐσχάτων αὐτῆς μερῶν, οἷα μὴ θέλων τὰ κατὰ μέρος λεπτολογεῖν. ἡ δὲ ὑρμίνη, πολίχνιον ἦν. οὐκ ἔστι δὲ φασὶ νῦν. ἀλλὰ ἀκρωτήριον πολὺ κωλλίνην ὀρεινόν. καλούμενον ὅρμινα ἢ ὕρμινα. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθέμενος, ὑρμίνας δύο εἶναι φησὶν ἀπὸ ὑρμίνης, ἧς ἔστον ὁ κλιθείς. ἡ δὲ μύρσινος, ἑκατόπολις μὲν εἴρηται, καθά που καὶ ἡ αὐγειὰς. ἐκλίθη δέ φασιν ἔστον, Μυρτοεύτιον. ἐθνικὸν δὲ αὐτῆς εὕρηται μυρτούσιος. ἡ δὲ ὠλενία πέτρα, ὄρος φασὶ τῆς ἠλείας ὄδε. κῆ ὁ γεωγράφος δὲ λέγει. ὅτι πέτραν ὠλενίαν ἐκάλουν, τὴν νῦν Σκόλλιν ὄρος πετρῶδες. κοινὸν δυμαίων κῆ ἠλείων. ὁ δὲ καταγράψας τὰ ἐθνικὰ, Ωλενον ἱστορεῖ πόλιν ἀχαΐας ἀρσενικῶς κῆ θηλυκῶς ἀπὸ Ωλένου υἱοῦ Διός. καὶ ἴσως ὠλενία πέτρα τὸ ῥηθὲν ὄρος, ἐκ τῆς τοιαύτης ὠλένου. ἧς καὶ ὁ γεωγράφος μνησθείς, λέγει ὅτι ὤλενος ἔρημος κειμένη μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύμης. καὶ ὅτι δείκνυται ἴχνη μεταξὺ πατρῶν καὶ δύμης, τὰ παλαιοῦ τῶν ὠλενίων κτίσματος. καὶ ὅτι Ομηρος τὴν ἐν ἀχαΐᾳ ὠλένου, οὐ μέμνηται. ἀλλὰ τὴν ἐν αἰτωλίᾳ ὁμωνύμου κτίσματος. καὶ ἰδοὺ κῆ ἔστον, ἑτερωνυμίας ἕνεκα παράδειγμα, εἴπερ τόπον μὴ εἶπεν ὤλενον, ὠλενίην πέτραν φησὶν ἀπὸ ὠλένου παρωνομασμένην. Τὸ δὲ Αλείσιον, ἐν μὲν τοῖς παλαιοῖς τῶν αὐτογράφων, διὰ διφθόγγου φέρεται. ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλέω ἀλέσω, κατὰ τὸν ἐτυμολόγον. ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν ἐκθέτης, διὰ τοῦ ι γράφει αὐτό. λέγων οὕτω καλεῖσθαι, ἀπὸ Αλισσίου υἱοῦ Σκιλλοῦντος. ἑνὸς τῶν τῆς ἱππασιμείας μνησήρων. ἔστι δέ φησι καὶ ἀλίσιον ἠπείρου, παρώνυμον τῷ ἁλί. ὡς πηγυμλίου ἐκεῖ πολλοῦ ἁλός. Στράβων δὲ ἱστορεῖ ὅτι πολὺ τὸ ὁμηρικὸν ἀλείσιον, ἀγροὺς κατὰ μῆνα σιτοῦσιν οἱ πρίοικοι. καὶ ὅτι τὸ ἀλείσιον, καὶ ἀλεισίου κολώνην ὁ ποιητὴς καλεῖ. ἐπὼν πέτρης τ' ὠλενίης καὶ ἀλεισίου ἔνθα κολώνη κέκλιται. ἔπορβα τῶς γὰρ φησι δεκτέον καὶ ἔνθα ἀλφείου κολώνη κέκλιται. λέγει δὲ καὶ ὅτι οἵτινες, καὶ ποταμὸν δεικνύουσιν ἀλείσιον. τὸ μέντοι ἀλήϊον οὖ ἀλλαχοῦ μέμνηται ὁ ποιητὴς, λυκιακὸν πεδίον ἐστίν.

Οἵ θ' ἑκ Δουλιχίοιο, ἐχινάων θ' ἱεράων
Νήσων αἳ ναίουσι πρὸς ἠῶ ἅλὸς Ηλιδος αὖτε,
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης ἀτάλαντος Αρηϊ
Φυλείδης, ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς.
Ος ποτε δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.
Τῷ δ' ἅμα πεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Οὗ πολλαχοῦ αὐταῦθα ὁ ποιητὴς καινῷ βιούτῳ χρᾶται χήματι. οἱ δὲ εἶπον τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα τόσον, τούτων ἦρχεν ὁ δεῖνα. τὸ δέ γε ἀκόλουθον, οὕτως ἦν. οἱ δὲ εἶπον, τόν δὲ κῆ τόνδε τὸν τόσον, ἀρχηγὸν εἶπον τόνδέ τινα. ὁ δὲ ἀρχέμαχος ἀπὸ εὐθείας, πραίνει καινότερον τὴν τῆ χήματος ἀποδοσιν εἰς γενικήν. οὕτω γοῦν κῆ αὐταῦθα χηματίζων φησίν. οἵ θ' ἑκ δουλιχίου ἐχινάων τε ἱερῶν νήσων, οἱ ναίουσι πέριν ἅλὸς ἤλιδος αὖτε, τούτων ἡγεμόνευε Μέγης Φυλείδης αὐγείου ἔγγονος. εἶτα οὕτω δύξαν αὐτῷ ἐφορμηνεύων τὸ, Φυλείδης, φησίν.

δης, φησὶν. ὃν τίκτε δὶ φίλος ἱππότα Φυλεύς. ἡρμήνευσε δὲ ὁ Φυλείδης, οὐχ ὡς ἁπλοῦν ὄνομα. ἀλλ' ἵνα εἰς τὸ Φυλεὺς ἀναλύσας αὐτὸ, οὕτως ἀκωλύτως ἱστορίαν ταύτην. ὅς ποτε δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς. οὐ γὰρ δουλιχιεὺς ἀνέκαθεν ὁ Φυλεύς, ἀλλὰ χόλον παθὼν κατὰ τοῦ πατρὸς, μετῴκησεν ἐκ τῶν κατὰ Ἤλιδα τόπων, εἰς τὸ δουλίχιον. διὸ καὶ ἱππότης νῦν ἐρῆσθαι δοκεῖ καὶ αὐτὸς αὐτὶ τοῦ, Φυγὰς. κεῖται γάρ ποτε τὸ, ἱππότης ὄνομα κατὰ τοῦ χλωσογεράφους, καὶ ἀντὶ διούτου σημαινομένου. τοῦδὲ δὲ τοῦ Φυλέως, ἐλεγάφη καὶ περὶ ὀλίγου. ἐνταῦθα δὲ ὅρα ψευδοπαρήχησιν τοῦ, δὶ φίλος Φυλεύς. τοιαῦται δὲ καὶ ἕτεραι ἀνελεγάφιζον. καὶ μάλιστα ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν. ἦγε δὲ ὁ ῥηθεὶς μέχρις, νῆας τεσσαράκοντα. Ιστέον δὲ ὅτι ὁ Πορφύριος αἰτίαν τοῦ Φυγεῖν τὸν Φυλέα ὅς ἤλιδος εἰς τὸ δουλίχιον, φησὶ, τὸ μαρτυρεῖσθαι ἡρακλεῖ τοῦδὲ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν βουκολίων. ὅπερ πάντως ἐλύπει τὸν τοῦ Φυλέως πατέρα τὸν Αὐγειαν. γέγονε δὲ ἔτος, ἡνίκα ἡρακλῆς τὴν Αὐγείου πόλιν ἐξεκάθηρεν. ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι διαφορᾶς ἀνηκέστου τῶν οἰκείων, κρείττονος χωρισμὸς, ἐσπουδακότες τὴν τοῦ Φυλέως φυγὴν, ἐπεὶ χόλον ἔσχε πολλὼ τῷ πατρὶ. μητέρα δὲ τοῦ ῥηθέντος μέχρις, ζωνὴς Κτιμένην φασὶ τὴν τοῦ Λαέρτου. ὥστε θεῖος αὐτοῦ γίνεσθαι Οδυσσεύς. οὗπερ ἀδελφὴ ἡ Κτιμένη. ἑτέρα δὲ ἱστορεῖται οἰκείωσις τοῦ μέχρις πρὸς τὸν βασιλεῖς. Φυλεὺς γάρ φασι μοιχεύσας Τιμάνδραν ἀδελφὴν Ελενίης καὶ κλυταιμνήστρας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ δουλίχιον. ὥστε καὶ δικαίως φασὶ, χάριν τὴν Τυνδαρεὼ συμμαχεῖ καὶ ὁ Μέχρις. Ιστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς πελοποννήσου μεταβὰς ὁ ποιητὴς δυτάκτως εἰς τὸ πλησίον αὐτῆς δουλίχιον, οὕτω καθ' ὁμοίαν τινὰ τάξιν ἔχει τὴν ῥηθεῖσαν τοῦ μέχρις οἰκείωσιν πρὸς τὸν Οδυσσέα, μετὰ τὸν παρόντα καταλογον τῶν κεφαλληνιακῶν τάξει. οὗ ἄρχει ὁ Οδυσσεύς.

Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ μὴ Ομηρος ἰδιάζειν δοκεῖ τὸ Δουλίχιον ἐκ τῶν ἐχινῶν, ἀλλ' ἕτεροι τῶν Εχινάδων εἶναι φασὶ καὶ αὐτό. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι εἰ πολλοῖς ὁ ποιητὴς οὕτω ποιεῖ, ὡς καὶ περεῖρηται. ἰδία μὲν ἐκφωνῶν τὸ ὅλον. ἰδία δὲ τὸ μέρος. οἷον ὄξει καὶ τὸ, εἰς κύπρον εἰς πάφον. ὅλον μὲν γὰρ ἡ κύπρος. μέρος δὲ αὐτῆς ἡ πάφος. οὕτω γοῦν καὶ ἐνταῦθα εἰ ὁλότητι μὲν, αἱ ἐχινάδες. μέρος δὲ αὐτῶν τὸ δουλίχιον. τοιαῦτα δὲ σχήματα καὶ ὁ γεωγεράφος ἐκτιθεὶς, καὶ οὐ μόνον ὁμηρικὰ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἑτέρων ποιητῶν, φησὶν ὅτι εἰ τῷ ἐκ δουλιχίου ἐχινάων τε, συνκαταλέγεσθαι τὸ μέρος τῷ ὅλῳ ποιητικῷ σχήματι. εἰ τὸς γὰρ τῶν ἐχινάδων καὶ τὸ δουλίχιον. οὕτω καὶ τὸ βουπράσιον συνκαταλέγει ὁ ποιητὴς τῇ ἤλιδι, μέρος ὂν αὐτῆς. τοιοῦτον φησὶ καὶ τὸ ἀνέλλάδα καὶ μέσον ἄργος, τοῦδὲ οὐ περεῖρηται. ὁμοίου δὲ σχήματος ἐστὶν λέγει καὶ τὸ, κουρῆτες τε μάχηντο, καὶ αἰτωλοί. μέρος γὰρ αἰτωλῶν οἱ κουρῆτες. καὶ Ιωσώναξ δὲ οὕτω σχηματίζει εἰ τῷ κυπρίων. βένος καὶ ἀμαθουσίων πυρῶν. μέρος γὰρ κυπρίων οἱ ἀμαθούσιοι. καὶ Αλκμάν. κύπρου ἱμερταὶ λιποῦσα καὶ πάφον περιῤῥύταν. καὶ Αἰσχύλος. κύπρου πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον. ἐμπεριέχεται γὰρ ἡ πάφος τῇ κύπρῳ. ὥσπερ καὶ ἡ χαλκὶς καὶ ἡ ἐρέτρια τῇ εὐβοίᾳ, εἰ τῷ οἱ δ' εὔβοιαν ἔχον καὶ χαλκίδα τὴ ἐρέτρειαν. ὁ δ' αὐτὸς γεωγεράφος, λέγει καὶ ὅτι οἱ τὰς ἐχινάδας οἰκοῦντες, ἐπειοὶ ἐλέγοντο. οὕτω δέ φασι καὶ Αρίσταρχος ἐν δέχεται καὶ ἕτεροι. εἰ δὲ τῇ γεωγραφικῇ ἱστορίᾳ, φέρεται καὶ ὅτι Ζάκυνθος διέχει Κεφαλληνίας, ὅσον ἑξήκοντα σταδία. ὑλώδης μὲν, εὔκαρπος δὲ. ταύτης πρὸς ἕω, αἱ ἐχινάδες ἴσρωνται νῆσοι. ὧν καὶ τὸ δουλιχιον, ὃ νῦν φησὶ δολίχαν καλοῦσι. καὶ αἱ ὀξεῖαι καλούμεναι νῆσοι, ἃς θοὰς εἰ Οδυσσείᾳ εἶπεν ὁ ποιητής. κεῖται δὲ φησιν ἡ ῥηθεῖσα Δολίχα, κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Αχελῴου. οὗπερ ἡ χερὶς, τὰς μὲν αὐτῶν ἐκπέρωσε. τὰς δὲ, μέλλᾳ, πολλὴ καταφορομένη. καὶ ὅρα ἐνταῦθα ϛ' ἡ χερὶς. ἐνίοις δὲ τῷ γεωγεράφῳ, οὕτω λέγειν. παρὰ δὲ ἑτέροις, ἀσάφειον ὅτι ἥλυκῶς τὴν λέξιν ταύτην εὑρεῖν. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθεὶς, λέγει μὲν καὶ αὐτὸς, ὅτι τὸ δουλίχιον, καὶ δολίχα καλεῖται. προστίθησι δὲ ὅτι μὴ ὀξεῖα λέγεται. ἦν πληθύναι, θοαὶ φησὶν ὁ ποιητὴς εἶπε. καὶ ἰδοὺ καινὸν ἔθος καὶ παρ'

τὴν τῶν πολλῶν δόξαν, εἴπερ αἱ ὁμηρικαὶ θοαὶ νῆσοι, οὐ πολλαί εἰσιν, ἀλλὰ μία κατὰ τὸ ὄνομα ἡ ῥηθεῖσα δολίχα. καλεῖται δὲ δουλίχιον, ἀφ' Δολιχίου φασὶν υἱοῦ Τριπτολέμου. ἔστι δέ φασι καὶ νῆσος Δολιχὴ πρὸς τῇ Λυκίᾳ. ἣν μὴ δολιχίσκην ἔλεγον. τάχα δὲ ὡς μὴ πρὸ τὸ μικρὸν ἡ Μάκρις τε καὶ ἡ μάκρη, οὕτω καὶ πρὸ τὸ δολιχὸν, ἡ δολίχη. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐχιναίων, δύθεῖα ἡ ἐχίνη. τοῖς δὲ μεθ' Ὅμηρον, δύθεῖα ἐχιναί. καὶ ἀπ' αὐτῆς αἱ νῆσοι ἐχινάδες. οὐκ ἔστι δ' εἰπεῖν σαθρῶς, εἴτε παράγωγον τῆς ἐχίνης ἡ ἐχιναὶ, εἴτε κύριον. ὅτι δὲ τὸ ποι πολλάκις καὶ ἀφ' τῶν παρ' αὐτοῖς πλεοναζόντων ἐκφέρουσι, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. Ἰκάριος γοῦν ἰχθυόεσσα ἦν, ὅτε ἐκαλεῖτο δηλ. τὸ ἐκεῖ πολυπληθεῖς ἰχθύας. καὶ ἡ Σικελία δὲ ἄκρα, δηλ. ταῖς αὐτόθι σικελίαις. καὶ νῆσοι Λαγοῦσαι, ἀφ' τῶν ἐν τοῖς ἐκεῖ λαγωῶν. ἐνθα καὶ ὅρα τὸ λαγοῦσαι, ὡς ἀφ' τοῦ λαγὸς ἡ γεγραμμένου δηλ. τοῦ ὁ μικροῦ. ὅθεν λαγόεσσαι καὶ κατὰ κρᾶσιν λαγοῦσαι. ὡς καὶ λεπαδόεσσαι λεπαδοῦσαι ἀφ' τῶν κατ' αὐτὰς πλεοναζόντων. οὕτω δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι. αἱ μὲν, φυκοῦσαι. αἱ δὲ πιτυοῦσαι. αἱ δὲ, πιτυοῦσαι. εἰκὸς δ' καὶ ἐχίνασ' εἶτ' δν ἐχινάδας νήσους, ἀφ' τῶν ἐχίνων εἶν παρωνομασμένας. ὧν παρώνυμον καὶ ὁ ἐχινόπους. ὃς οὖ παροιμία τὸ, ταῖς ἀκάνθαις σωλάγων, ὡς τὸν ἐχινόποδας. ὁμώνυμος δὲ λέξις ὁ ἐχῖνος. χώου τὸ μὲν εἶδος δηλοῖ, σὺ μὲν χερσαῖον, ἕτερον δὲ θαλάσσιον, καὶ κοιλίας τὸ ἔσω. καὶ εἶδος δὲ πλακοῦντος, ὡς ἱστορεῖ Ἀθήναιος. σὺ δὲ τὸ ναίουσι περὶ ἁλός, εἰ μὲν γεγράφεται οἱ ναίουσιν, οὐδὲν ἔχει καινόν. τὸ δὲ εἰπεῖν αἱ ναίουσι, σχηματισμόν τινα ἔχει οὐ πάνυ ξυνιέντα. κεῖται γὰρ τὸ, ναίουσιν αἱ νῆσοι, ἀντὶ τοῦ ναίονται. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς. σὺ μὲν που ναίεις ἁλίπλακτος ἀντὶ τοῦ ναιομένη τυγχάνεις. μὴ μετάγεται οὕτω τὸ ἔργον τῶν κατοικούντων, εἰς τὰ κατοικούμενα. ναίουσι μὲν γὰρ ἄνθρωποι. ναίονται δὲ τόποι. ὡς τε τὸ εἰπεῖν ὅτι ναίουσιν οἱ τόποι, ἀντέσχαπται τῇ φύσει τοῦ πράγματος. τὸ δὲ πέριν, δηλοῖ μὲν τὸ πέραν. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα μεταληφθὲν ἀφ' ἡλικῆς αἰτιατικῆς. πέρα γὰρ ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν. ὅθεν ἡ πρᾶσις παράγεται. ἧς ἡ αἰτιατικὴ πέραν. καὶ μεταβολῇ τοῦ ᾰ πρὸς ῐ. ὃ δ οὖ τὸ ἐπίῤῥημα, δηλοῖ τὸ ἀφ' τῶν συνταῦθα εἰς τὴν ἐκεῖθεν αὐτικρὺ γῆν. ὅρα δὲ ὅτι τοῦ γεγραφὼς ὁ ποιητὴς ποῦ ἐχινάδες νῆσοι κεῖνται, σαφῆ ὢν καὶ σὺ τοῖς τοῦ περιηγητοῦ ἐγγέγραφι, οὐκ ἠρκέσθη τῷ, πέραν ἁλός. ἀλλὰ δηλ. ἀσφάλειαν προσέθετο τὸ, ἅλιδος αὖτα. τοῦτέ στιν αὐτικρὺ τῆς ἅλιδος. τοῦτο ἵνα πρὸ ὀλίγου εἴρηται.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους·
Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον, καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
Καὶ Κροκύλεια σκέμοντο, καὶ αἰγίλιπα τρηχεῖαν.
Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφεσέμοντο,
Οἵ τ' ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι σκέμοντο,
Τῶν, μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διὶ μήτιν ἀτάλαντος·
Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι·

Ὅτι Ὀδυσσεὺς δώδεκα μιλτοπαρήοις νήεσσ' ἔχων, ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους. οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. καὶ Κροκύλεια σκέμοντο. καὶ αἰγίλιπα τρηχεῖαν. οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον. καὶ οἳ Σάμον ἀμφεσέμοντο. οἵ τ' ἤπειρον ἔχον καὶ ἀντιπέραι σκέμοντο. καὶ ὅρα ὅπως καὶ συνταῦθα συνεξέβρυσεν ὁ ποιητὴς τῷ, ἔχον. καὶ τῷ, σκέμοντο. μέμνησο δὲ καὶ ὅτι κεφαλλῆνας λέγει, οὐ μόνον δὲ ἐκ τῆς κεφαλληνίας νήσου, ἀλλὰ πάντως δὲ καὶ τοῖς ῥηθεῖσι τόποις τοῖς ὑπὸ τὸν Ὀδυσσέα, τοῖς τε περὶ τὴν Ἰθάκην καὶ δὲ λοιποῖς. καὶ οἷς καὶ ἀκαρνᾶνες κατὰ τὸν γεωγράφον οὕτω ὑπὸ Ὁμήρου ὠνομασμένοι οὕτω. τὰ γοῦν ῥηθέντα κροκύλεια, καὶ τοῖς ἀκαρνᾶσι φησίν εἶσι. καὶ ἡ λευκὰς δὲ, ἣν φησι τὸ παλαιὸν χερρόνησος τῆς τῶν ἀκαρνανῶν γῆς. καλεῖ δ' ὁ ποιητὴς αὐτὴν, ἀκτὴν ἠπείρου. ἤπειρον καλῶν, τὴν περαίαν Ἰθάκης καὶ κεφαλληνίας, ὡς εἶναί φασι ταυτὸν ἀκτὴν ἠπείρου εἰπεῖν καὶ ἀκαρνανίαν. τὴν δὲ ῥηθεῖσαν λευκάδα, νήριτον καὶ Ὀδυσσείᾳ καλεῖσθαι φασὶ. πόθεν

σὶ. τόθεν δὲ τὴν κλῆσιν οἱ κεφαλλῆνες ἔλαχον, κὴ διατί οὐ δυσὶ λέγεσθαι, οὐ Ὀδυσσείᾳ ἔρηται, περί τουτο τὰ εἰς τὴν ἀ ραψῳδίαν. νῦν δὲ τοσοῦτον μόνον ῥητέον. ὅτι τὲ αὐτὴ κεῖται ταῖς ἐχιναίσιν ἡ κεφαλληνία, καὶ ὅτι Κέφαλος οὗ οἱ κεφαλλῆνες παρώνυμοι, πρόγονος ἦν Ὀδυσσέως, κεφάλου γὰρ, κηλὸς. οὗ ἀρκέσιος. οὗ λαέρτης. οὗ Ὀδυσσεύς. καὶ ὅτι Αμφιτρύων φυγάδα περιλαβὼν ὁδ ἀφηνδν κέφαλον τὸν Διϊονέως, κατέσχε νῆσον καὶ παρέδωκε τῷ κεφάλῳ. οὗ καὶ γέγονεν ἐκείνη ἐπώνυμος. καὶ ὅτι ζένες τῶν μεθ' Ὁμηρον, τὸ δουλίχιον, κεφαλληνίαν ἐνόμιζον. ἄλλοι δὲ τὴν σὺν Ὀδυσσείᾳ τάφον. Ιθάκη δὲ ἐκλήθη, ἀπὸ Ιθάκου ἥρωος. οὗ κὴ ὅμηρος μέμνηται). ἔστι δέ φασι κὴ συρίας πόλις ἰθάκη. τὸ ἐθνικὸν, οὐ μόνον ἰθακήσιος, ἀλλὰ κὴ Ιθακος ὡς φασιν ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ τῆς νήσου. ἧς ὁ κύκλος, ὀγδοήκοντα σταδία. ὄρα δὲ τὸ οἱ ῥ Ιθάκην εἶπον, ὅτι ὅπου φωνῆς χάριν ἐπεντεθείμένον ἔχει τὸν ῥὰ ξυνέζευξεν ὅπερ μεμαρτύρηται ποιεῖ Ομηρος. ἄλλως γὰρ εἶχεν εἰπεῖν μία χάσμη, οἱ ἰθάκην εἶπον· Τὸ δὲ Νήριτον, ὄρος ὄντων φανὲς σὺν Ιθάκη, περὶ οὗ ἱκανῶς ἐρρέθη σὺν τῇ α' τῆς Ὀδυσσείας. εὐνοσίφυλλον δὲ αὐτὸ λέγει ὁ ποιητὴς, τουτέστι καλόμιλον τοῖς φίλοις ὡς δασύ. οὗ δηλαδὴ διὰ τὴν πυκνότητα, οὐδένα ῥᾳδίως σῴζεται ὡς μὴ διϊκνουμένου τοῦ ἀνέμου σὺν αὐτῷ, ἀλλὰ τὰ φύλλα μόνα. οἷς ζωοπολίζων συνέχει ὁ ἄνεμος. γίνεται δὲ ἡ λέξις, ἐκ τοῦ σύνθω σύσω τὸ κνῶ κοὶ τὸ, φύλλον. ὄρα δὲ ὅτι ὥσπερ πρὸ βραχέων, οὕτω κὴ σύνταῦθα κατὰ συνίθη χαμαζοκόν, τῷ ὅλῳ τὸ μέρος συγκατείλεκται. τῇ ἰθάκῃ δηλαδὴ τὸ νήριτον, τὸ σύνος αὐτῆς ὄν. νήριτον δὲ τὸ ὄρος διὰ τοῦ τ'. τὸ γὰρ διὰ τοῦ κ' νήρικον, πόλις ἠπείρου ὡς δεδήλωται· τὰ Κροκύλεια δὲ, κοὶ σύκως εὕρηται τὸ κροκύλειον. μέμνηται δὲ τῆς νήσου ταύτης κοὶ Θουκυδίδης. ἐθνικὸν αὐτῆς κροκυλεύς. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐπελθών, τετραμερῆ τὴν ἰθάκην εἰπὼν, φησὶν. ἧς τὸ μὲν πρῶτον, ζωὴ μεσημβρίαν κοὶ θάλασσαν. τὸ δεύτερον, νήϊον. τὸ τρίτον, κροκύλεια. κοὶ ἑξῆς. ὥστε κατὰ ζῆν τὸν λόγον, οὐ νῆσος μόνον, ἀλλὰ κοὶ μέρος ἰθάκης τὸ κροκύλειον· σὺν δὲ τῷ αἰγίλιπα Τριχεῖαν, ὄνομα μὲν τόπου ἡ τραχεῖα. ἐστέον δὲ τὸ αἰγίλιπα. ἰστέον δὲ ὅτι ἅμα τραχεῖαν εἶπέ τις, κοὶ δύθυς σωνεκόησε τὸ, αἰγίλιπα. ἤγουν τὴν ζὰς αἶγας λιποῦσάν τινας. διὸ κοὶ ἡ ἰθάκη αἰγίβοτος λέγεται) εἶναι. ἡ μάλιστα τὴν κὴ ὑπ' αὐτῆς αἰγὸς λιπομένην, ὅτι τὸ ἀγαν τραχὺ κὴ ἀβόσκητον. σὺν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, φέρε) οὕτως. αἰγίλιψ, ἀπρόσβατος, ψιλὴ, ἀβόσκητος. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἡ αἰγίλιψ ἐκ τῆς αἰγὸς σύγκειται δοτικῆς, οὕτω κοὶ ἡ αἰγίπυρος τόκα φασὶ πυρρὰ, ἣν αἶγες νέμονται. χρὴ δὲ εἰδέναι ὅτι κὴ ἄλλοι τόποι κατὰ ζὰς ἱστορίας, τὴν τῆς τραχείας κλῆσιν ἔλαχον. κοὶ μέρος γοῦν τι κιλικίας τῆς ἔξω τοῦ ταύρου, τραχεῖα λέγεται. οἴονται δὲ ζένες τὴν ἰσαυρίαν εἶναι ταύτην· ζάκυνθος δὲ λέγεται μὲν κοὶ ἀρσενικῶς κοὶ θηλυκῶς. δασεῖα δέ ὅτιν ὡς δηλοῖ κοὶ τὸ ὑλήεντα ζάκυνθον. ὠνομάσθη δέ φασιν ἀπὸ Ζακύνθου υἱοῦ Δαρδάνου. σύνταῦθα δὲ κεῖται τὸ διαλοιῶ ζ', ὡς οἷά τι στοιχεῖον ἀπολοιῶ. οὐ γὰρ ἐκτείνει τὸ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν. φησὶ γὰρ οἵ τε ζάκυνθον εἶπον. τὸ τὲ βραχυνομένου, ἵνα σωαπαρτισθῇ δάκτυλος. κοὶ ἡ αἰτία τοῦ πάθους, κεῖται εἰς τὸ ἱερῆς εἰς ἄσυ ζελείης. κατὰ ὅμοιον δὲ λόγον, κοὶ ὁ σκάμανδρος ἀδυνατεῖ ἐκτείνειν τὸ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν. ὡς κοὶ αὐτὸ ἐρρέθη σύνθα ἐχθρῶν· τὴν δὲ σύνταῦθα ζάμον ἦν ὁ γεωγράφος εἶναι φησι τὴν νῦν κεφαλλωνίαν, ἔστιν εὑρεῖν κοὶ σὺν τῇ Ὀδυσσείᾳ. λέγεται δὲ κοὶ ζάμη. ἧς ὁ πολίτης, σαμαῖος. οἱ δὲ φασι κοὶ ὅτι ἡ μὲν νῆσος, ζάμος λέγεται μόνον. ἡ δὲ πόλις, κοὶ ζάμος κοὶ ζάμη. ἔστι δὲ κοὶ ἰωνικὴ σάμος ἡ παρὰ τῷ τραγικῷ. κοὶ θρηϊκὴν ζάμος, ἡ κοὶ σὺν ἰλιάδι. πόλις δὲ τῆς κεφαλληνικῆς, φέρεται κοὶ ταῦτα. τετράπολις ἡ νῆσος. μία δὲ τῶν πόλεων, κοὶ ζάμος ὁμώνυμος τῇ νήσῳ· κοὶ αὐτὴ μὲν οὐκέτ' ὄντων. αἱ δ' ἄλλαι τρεῖς παρέμειναν. μικραί ζένες πόλεις, αἳ κοὶ ὀνομάζῃ ὁ γεωγράφος. ἡ δὲ ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ αὕτη ἤπειρος, τόσος ὄντων ὁμωνυμῶν τῇ ὅλῃ γῇ τῇ ἀπείρονι, αὐτὸς δὲ περίγραπτος ὤν. κοὶ ὁ αὐτῆς σύντοκος, ἠπειρώτης. ἡ δὲ μεθ' Ὁμηρον ἤπειρος, πάνυ πολλάκις εἶναι μέχρι κοὶ Ιλλυρίδος. κοὶ ἐβασίλευσαν αὐτῆς, ἄνδρες ἡρωϊκοί. σὺν οἷς κοὶ ὁ πρίωνυμος

πύρρος. ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης πολυτυπάτης ἠπείρου, καὶ οἱ πδριαδδμιοι βόες ἠπειρωτικοί. τὰ δὲ αὐτὰ πδράια, παρώνυμόν ὄν τῆς πδραίας. αὐτὴ δὲ πρῆκται ἀπὸ τῆς προῤῥηθείσης πέρας. ὡς γὰρ ὑσδρὰ ὑσδραία, οὕτω πδρὰ πδραία. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι τὰ αὐτὰ πδραν τῶν νήσων βούλεται λέγειν ὁ ποιητὴς, λδυκάδα καὶ ἀκαρνανίαν. ὧν προεσχῶς, ἐμνήσθημεν. ἕτεροι δέ φασιν αὐτὰ πδράια, τὰ ὀξυναντίας τῆς ἴλιδος κείμενα χωρία. μλτοπαρήοις δὲ τοῖς τὸ Οδυσσέως νῆας καλεῖ ὁ ποιητὴς, οὐκ ἀργῶς, ἀλλ' ἐπιτηδές. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ὅτι ὀξυλλαγμίαν ἦδεν αἱ τὸ Οδυσσέως νῆδς. ὅπως εἰ καὶ ὀλίγαι, ἀλλ' ὅμ ἦδ τῆς χρώδως εἶεν ἐπίσημοι. κὴ ὅτε δέοι πολεῖν, μὴ σκορπίζοιντο. ἀμέλδ κὴ μέσας αὐτὰς ἐν τῷ ναυστάθμῳ ἔταξαν ἕλλιπδς. καὶ τὴν κοινὴν ἀγοραν ἐκεῖ ἐποίκιαν. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ σεμνύας ὁ ποιητὴς τὸν τοσοῦτον αἶαντα ὡς προεσημειώθη, οὐ δὲ τὸν Οδυσσέα σεμνολογεῖ. αρκεῖται δὲ εἰπὼν αὐτὸν δὶ μῆτιν ἀτάλαντον. πδρὶ οὖ ἀλλαχόθι ῥηθήσεται. οὐκ ἀλὼ δὲ εἴη πδριττὸν ἐνταῦθα προθεῖναι πολυτύτδρον, καὶ ὅτι τοὺς ὑπὸ τὸν Οδυσσέα νήσους, τηλεβόας πάλαί ποτε κατεῖχεν. ἕως ὁ προῤῥηθεὶς κέφαλος τῷ ἀμφιτρύωνι ἐκ θηβῶν συστρατευόμενος, ἔχε τὴν ἀλκμήνην κατὰ τηλεβοῶν καὶ ὑφ' ἑαυτῷ ποιούμενος, αὐτὰς ἀφ' ἑαυτὸ ταύτας παρωνόμασεν. αὐὴρ δὲ οὗτος ὁ κέφαλος ἦν, πρόκριδος τῆς σὶ Οδυσσείας. ἦν ἀκοντιστὴς ἀνελὼν ὡς ἐκεῖ ἐρρέθη, κὴ σὶ θήβαις οἰκήσας, συνεμάχησεν ὡς εἴρηται τῷ ἀμφιτρύωνι. καὶ γέρας ἔσχε τὴν τῶν ὑπὸ τηλεβόαις νήσων ἀρχήν. Ισέον δὲ καὶ ὅτι μίλτος, χρῶμα ὄξιν ἐρυθρὸν, δι' οὗ τὰ τῶν νηῶν ἔμπροσθεν βάπτονται εἰς ὡραϊσμόν. ἄπερ πρῶραι λέγονται. ὡς ἐκ τοῦ προραῦ. κραθέντων τῶν δύο οὐ εἰς ὠ μέγα. σὐτεῦθεν δὲ οἱ ποιηταὶ ὁρμώμενοι, ὅλμοσι καὶ παρῆας λέγειν τὰ τοιαῦτα μέρη τῶν νηῶν. καὶ πρόσωπα. Λυκόφρων δὲ εἰς πολέον δέχεται, καὶ κόρας ταὶς νῆαί φησι, λαβὼν τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ μλτοπάρηοι. κόραις γὰρ οἰκεῖον, τὸ μλτοπάρηον. ἵνα δὲ πολυτύτδρον τὸ τοιοῦτον εἶδος θεωρηθῇ, σημειωτέον ὅτι οὐ μόνον ἡ παρειὰ βούλεται εἰς μεταφοράν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς κεφαλῆς. ἔτι δὲ καὶ τὰ κατὰ ὅλον τὸ σῶμα. τό, τε ἀνθρωπικὸν, καὶ τὸ ἀπολὼς ζωϊκόν. καὶ ἡ μὲν αὐτιμέτωπος κὴ αὐτιπρόσωπος μάχη καὶ τὸ τῆς ἀφορμῆς δύπροσωπον, καὶ τὸ τηλαυγὲς πρόσωπον τοῦ ἔργου, καὶ ὅσα τοιαῦτα, λείως μεταφέρονται. τῶν δὲ λοιπῶν τὰ πολέα, πραχύνονται ποιητικώτερον. οὐκ ὀλίγα δὲ, καὶ εἰς διθυραμβικὸν θράσος ἐκπίπτοι. πολλὴ γὰρ καὶ μάλιστα παρὰ θῖς ποιηταῖς καὶ ὡς εἰπεῖν ἀφειδὴς, ἡ ἐκ τῶν ζώων βούλεται τὰ ἄλυχα προσωκὴ διάθεσις. ἵνα γὰρ βὐτάκτως ὁδῷ τινι βούλεται τὸν σκοπὸν εἰς τὸ πᾶν καθίσωμεν, κορυφάς τε ὀρέων φασὶν ἐπὶ καὶ κεφαλὰς, καὶ προτάφους δὲ, ἀφ' ὧν καὶ ποταμοὶς ἔστιν οὓς προῤῥέειν φασί. καὶ ὁ εἰπὼν δὲ πρόταφον κύκλου, λέγει μοὶ ὅπερ ἐκεῖνος βούλεται. ζώου δὲ κατατολμᾷ καὶ αὐτός. κόμας δὲ λέγειν δένδρων, τὰ φύλλα. ὅθεν καὶ κομήτης λφμὼν παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ. καὶ κομᾶν, τὸ σὶ ζώτοις θάλλειν. ἀλλὰ ὕδωρ καὶ εἰς κοινὸν ἤδη τέτριπται. καὶ ὀφρῦς δέ που λέγονται, ὀρφναί ζνδς ὀξοχαί. ὅθεν καὶ ἡ τένεδος, λδυκόφρυς ἐκλήθη ποτὲ, ὡς κὴ αὐτὴ κὴ τὸν ἀσακηνὸν λδυκάταν, λδυκὰς ὀφρύας ἔχουσα, ἤτοι ἐπαναστάσεις τινὰς τραχείας πολὺ τὸν αἰγιαλόν. ὀφθαλμοὶ δὲ φυτῶν, ἐκ τῶν κατὰ τὰ ζῶα πάντως κὴ αὐτοί. ἀφ' ὧν καὶ τὸ συοφθαλμίζειν, ἡ γεωργικὴ λέξις. καὶ τὸ ἀναμύξαι αὐτὶ τοῦ ἀναβλαστάνειν. καὶ τὸ ἐκεῖθεν σπάνιον, ὁ ποῖον καὶ τὸ κόμμι. καὶ πηγαὶ δὲ τυφλούμεναι, ὀφθαλμούς τινας σκληρὰ προσηκους εἶχον. σῶμα δὲ τῷ πολέμῳ πόθεν ἄλλοθεν ἀνέωγε κατὰ τὴν ποίησιν, ἢ ἐκ τοῦ τῶν ζώων. καὶ μάλιστα τῶν καρχάρων. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τοῖς ποταμοῖς τὰ σῶμα. τὰ δὲ τοῦ νείλου τυφλοσώματα, σῶμα καὶ ὀφθαλμὸν ἐκινώσαντο. καὶ ὀδόντες δὲ ταῖς πειαίναις, σὐτεῦθεν ἔφυσαν. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ποταμῶν χείλη. κὴ τὸ τῶν ποτηρίων βούχειλές. οὕτω δὲ καὶ τὸ νεοχειλές. τοῦ βιούτου δὲ τύπου, καὶ αἱ ἀμφώτιδες ποτηρίου εἶδος ἐκ τῶν σὶ ζώοις ὠτίων παρονομασθέν. καὶ βοτάνη δέ τις ὁμοίως ὦτα λέγεται μυός. καὶ πώγων δὲ ὁ προιζήνιος λιμὴν, τῷ ζωϊκῷ ὁμωνυμεῖται πώγωνι. καὶ τὸ τοῦ κριοῦ

δὲ μέτωπον, τοιουτότροπον ὅτι. τό, τε κρητικὸν, καὶ τὸ βορράθεν προκύπτον εἰς ὄξεινον. καὶ παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ δὲ βούρινα. πηγὴ δὲ αὕτη καλουμένη οὕτω ἀφὸ τοῦ προτομήν ζηνα εἶν αὐτόθι ἐοικυῖαν ῥινὶ βοός. ἡ δὲ σαλμωδησία γνάθος, ἡ παρ' Αἰσχύλῳ, ὁμοίου κὴ αὐτὴ τρόπου ὅτι, μάνιγξ δὲ ἡ λιβυκὴ νῆσος, τῇ τῶν ζώων ὁμωνυμεῖ. ὥσπερ καὶ ὁ ἐγκέφαλος τὸ φοίνικος τὸ δένδρου. δηλαδὴ τὸ αὐτατάτω αὐτὸ γλυκύτατον. ὅπερ ἀγαπῶντες οἱ ἐγχώριοι, ἡδέως ἐσθίουσιν, ὡς καὶ ὁ Αθήναιος φησιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, κεφαλῆς μέρη. κάρηνα δὲ καὶ κραὰ, ὄρεσι. καὶ Σάκαρος δὲ ὁ Σαλαμίνιος ποταμὸς, ὅλη κεφαλῇ ἐπεβουλεύσαντο. λέγεται γὰρ Σάκαρος, οἱονεὶ Σύκαρος καὶ κατὰ κράσιν βάκαρος. ὡς ὁμοιούμενος βοὸς κάρᾳ. τοιοῦτον καὶ τὸ, Σοὶ κρατὸς λιμένος. καὶ τὸ, βοὸς κεφαλαί. τόπος δὲ ἦν οὗτος, οὗ ᾧ ἐπολέμησέ φασιν ὁ Προυσίας πρὸς Ατταλον. ὅμοιον δὲ, καὶ αἱ ἀσωπηθέντως ὠνομασμέναι κεφαλαί. δῆμος αὗται ἀττικὸς. οὗ μέμνηται καὶ Αριστοφάνης σὺν ὄρνισι. καὶ ἡ Βουκεφάλα δὲ, τῆς τοιαύτης ἐφόδου ὅτι πόλις ἰνδικὴ. ἐκείνη κλεισθεῖσα ὑπ' Αλεξάνδρου ἐπ' ἀμφοτέραις φησὶ ταῖς ὄχθαις τὸ ποταμοῦ ὑδάτων. διότι διαβάντος ἀλεξάνδρου ἐκεῖ καὶ μαχησάμενον, ὁ βουκεφάλας ἴππος ἀπέθανε. καὶ διοῦτος μὲν τροπολογικὸς ἔσχεν τὴν σὺν ζώοις κεφαλήν ἀμφιπένεται. παρὰ δὲ τοῖς μεταφέρουσι, καὶ τένων ὀρεινὸς κεῖται. ὡς δηλοῖ τὸ, κορυφῆς ὑπερτέλλοντες τένοντες. δύρηνται δὲ καὶ δειράδες ὄρος, ὅ ὅτι τραχηλοι. ὅθεν καὶ πολυδειρὰς ὄλυμπος, καὶ λόφοι ὀρεινοὶ, ὡς ἀπὸ τῶν βοῶν λόφου, καθὰ καὶ οἱ ἐτυμολόγοι φασὶν. ἔτι δὲ καὶ αὐχένες οἱ κατὰ σὺν ῥηθέντας τένοντας. καὶ μὴν κὴ ῥάχεις, πετρώδεις ὡς οἷα πριονώδεις τινὲς ὄρους ἔχοντα. ἡ δὲ φάραγξ ἡ ὀρεινὴ, παρωνυμία ὅτι, τῆς σὺν ζώοις φάρυγγος. καὶ τὸ παρ' Ομήρῳ δὲ γάργαρον, ἀπὸ τοιούτου γαργαρεῶνος εἰλήφθαι. εἰς ὅμοιον δὲ τούτοις ἄγεται, καὶ τὸ, ὤμοις ἐπεῖν ἀμπέλου. καὶ λιμένων ἀκάλας. καὶ μινυσθεῖς ἀκτὰς ὄρους. καὶ Ακτὴν δὲ, πόλις τις Πικεντίνων καὶ τείχεις ἀκτῆς. κὴ γλυκὺς ἀκτῆς πρόμαχος. τούτοις δὲ ἀκόλουθα, καὶ πῆχυς τόξου. καὶ φυτοῦ καρπὸς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ σὺν τῇ χειρὶ καρποῦ κατὰ σὺν ἐτυμολόγους. καὶ Σωμοῦ θέναρ τὸ πλάτος, ὡς Πίνδαρος φησίν. ἐκ δὲ τῶν τοιούτων, ὥρμηνται καὶ οἱ ἰδαῖοι δάκτυλοι. καὶ τὸ, ῥοδοδάκτυλος ἡμέρα. καὶ τὸ, ὄνυξ ὄρους ὡς καὶ χηλή. ὅθεν καὶ ἀνδρωνυχία, ἡ ὀρεινὴ ὀξύτης. εἰς ἴδιον δὲ καὶ τὰ κέρατα τῇ τροπῇ συλλαμβάνονται. ἀφ' ὧν ὑμικέρατα πέτραν ἔφησις. αὐτὰ μὴτοι, καὶ καμπὰς καὶ κλῶνας δηλοῖ ποταμῶν. ἐθαρρήθη δὲ καὶ οὐθαρ λεχθῆναι ἀρούρης ἤτοι μαστὸν, τὸ τῆς γῆς πότατον καὶ τροφῆς ἀναδοτικὸν. καὶ καρδία δένδρου, τὸ σὺν τῷ. τῇ δὲ κλῆσιν ταύτην, καὶ πόλις ἔλαχε θρακική. ἥπερ ὁμώνυμος ὁ θρᾴκιος κήλτως σὺν τοῖς ἄρτι. ἄλλως μὲν, καρδιανὸς λεγόμενος πρωνυμίας λόγῳ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, καρδία καὶ αὐτὸς καλούμενος. ἐξηρήκασε δὲ καὶ αὐτὴ τῷ κωμικῷ ἀστειότητα κατὰ Κλέωνος. καὶ οὕτω μὲν καὶ ἡ καρδία μεμέρισται. καὶ κοιλίαι δὲ γῆς, αἱ σὺν γῆν κοιλότητες. ὧν παρώνυμος ἡ κοιλάς. καὶ σόρνα δὲ καὶ νῶτα κὴ σούστροφα γῆς μετάφρενα. ἦν καὶ χθόνα σόρνοῦσθαι εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς. ἐρρέθησαν δὲ καὶ πλῦραι τοπικὰ, ὡς κύπρου πλῦραι τὰ πλάγια. κεχάρισται δὲ ἡ πλῦραι, καὶ χάρασι μαθηματικοῖς. λαγόνες δὲ ὄρεσι, καθωμίλιῶται. καὶ γῆς κενεῶνες. καὶ γαστὴρ ἄδου. ὁ δὲ περὶ πυθῶνα τόπος, ὀμφαλὸς ἐκλήθη γῆς, ἤτοι μεσότης. τὰ δὲ τῆς γῆς σύστρα, σκωλήκια ταῦτα σὺν γεώδεια, τῷ τοιούτῳ καὶ αὐτὰ ἴνωῖται τόπῳ, καθάπερ καὶ ἡ τῶν δένδρων σύτριόνη. καὶ ἡ Σοὶ νηῶν σύτρόνεια. οὕτω δὲ καὶ φλέβες ὑδάτων, σύριγγες γῆς, ὃς ὧν ἀναπνεύσουσιν ὕδατα. καὶ αἷμα δὲ σαφυλῆς τὸν οἶνον λέγειν, σύτευθεν ἤρτηται. τετόλμηται δὲ καὶ γῆς ὀστᾶ σὺν λίθους εἰπεῖν, ὡς δηλοῖ τὸ, γῆς ὀστέοισιν ἐγχειμφθεὶς πόδα. ἤτοι λίθοις προσπόψας. καὶ ἔδαρ μὲν, δίθυραμβώδες. τὸ δέγε νᾶρα πραγμάτων εἰπεῖν τὰ χρήματα, οὔτε σκληρὸν, ἀλλὰ καὶ δύσοχώτατον. καλὸν δὲ καὶ τὸ, μελὸν ἀνδρῶν ὁμηρικῶς λέγειν τὰ ἄλφιτα. ἡ δ' αὐτὴ μεταχείρισις, καὶ οὐραὶ τῷ πολέμῳ καθὰ

καὶ σῶμα, προσέπλασεν ὡς οἷα θηρίῳ τινὶ. ὅθεν καὶ τὸ οὐραγεῖν καὶ ἡ οὐραγία καὶ ὁ οὐραγός. καὶ πυγὴν δὲ ἀγροῦ παροιμιακῶς ἐλάλησε, μετενεγκοῦσα ἐκ τῆς σαρκικῆς πυγῆς. ὁ τινὲς μὲν ἐνόησαν, αὐτὶ τοῦ τὸ πιότατον τοῦ ἀγροῦ, κατὰ τὸ, οὔθαρ ἀρούρης. ἕτεροι δὲ παροιμιακῶς ἐξελάδοντο ὡσὶ τῶν μὴ μόνον ἀγρῷ, ἀλλ' ἀπλῶς ᾧ τινιοῦν προσκαθημένων λιπαρῶς. ἄλλοι δὲ ὡσὶ τῶν σφόδρα ἀγροίκων. πυγῆς δὲ παρώνυμα καὶ τὰ τοῦ τῶν αὐτικρὺ Χίου, πάλαι μὲν, πύγελλα. παρὰ δὲ τοῖς μεταταῦτα, φύγελλα λόγῳ παραφθορᾶς. ὄρος δέ τι ἰνδικὸν, μηρὸς ἐκλήθη, διονύσῳ ἀνακείμενον. ὅθεν μηροτραφὴς μεμύθευται ὁ Διόνυσος. λέγεται δὲ καὶ γόνυ καλάμου καθ' ὁμοιότητα. καὶ ἀμπέλου. καὶ στάχυος. καὶ ὄρους δὲ τὰ μὲν κατωτάτω, τόδε. τὰ δὲ ἀνωτέρω, κνημοί. ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἐν ἡμῖν κνήμης. καὶ πέρνα δὲ τοῦ λεως, ἡ βάσις παρὰ Λυκόφρονι. γνωμικῶς ἐτυμολογικῶς πρὸς τὸ πατεῖν ἔραν. ἵνα ᾖ πατρία. καὶ συγκοπῇ καὶ πλεοναστικῷ τῷ ν, πέρνα. καὶ σφυρὸν ἀνέμου παρὰ τῷ πολιήτῃ. οὐ μόνον δὲ μελεϊστὶ κατατεμόντες ἢ ἀνατεμόντες οἱ παλαιοὶ, καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν μεγύλλαντες εἰς λεπτὰ, μετήγαγον ὅσοι τῶν ἀψύχων ἤθελον τὰ ζωϊκὰ μέλη καὶ μέρη, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τοῖς ζώοις ἐνεργείας, καὶ τὰ πάθη, ὁμοίως διέθεντο. τὸ γοῦν φαῦλον νοσεῖν τὸ δένδρον, ἢ ὀκλάζειν ὡς εἰς πῶσιν, ἢ πεπονηκέναι γόνυ τυχὸν κλίμακος, ἢ ἄλλεσθαι εἰς αὔξην τὰ φυτὰ, καὶ ἀναπηδᾶν καὶ θήλειν τό δέ τι ποιεῖν, καὶ οἱ καθήμενοι δὲ λιμένες, καὶ οἱ ἀνακείμενοι τόποι, ὅθεν καὶ τὸ ἄγκος εἴρηται. καὶ τὸ ὕπτιον πεδίον, καὶ ὁ πρανὴς τόπος, καὶ εἶδε ἄλλο βιοῦτον, ἐκ τῶν κατὰ τὰ ζῶα λέγεται ὡς ἐν εἴδει γλυκύτητος. οὐμὴν οὐ δὲ τὰ ζωϊκὰ πρωτοτυπώματα, πρὸς τὸ βιοῦτον εἶδος ἔμειναν ἀσωτελῆ. τὸ σκῶρ μὲν γὰρ τῷ τοῦ σιδήρου σκωρίαν παρήγαγεν. ἐκ δὲ τῶν ζωϊκῶν ἰσρώτων, γῆς ἰσρῶτες αἱ πηγαὶ. πρὸς ἄπορ ὁμοιότητα σώζει καὶ ἡ πρὸ τῷ Ὀπωπῷ γλαγόεσσα μύξα. καὶ ἡ τοῦ λύχνου δὲ. ἀφ' ἧς ἴσως καὶ ὁ τοῦ ἐλλυχνίου μύκης παρονομάζεται. ἀλλὰ τὸ μὲν εἰς πλεῖον ἐν τούτοις πολυλογεῖν, ἀφρέαστεόν εἰς ὅπερ ἡμᾶς παρήγαγον αἱ ὁμηρικαὶ μιλτοπάρηοι. ῥητέον δὲ ὅτι ὤφελε μὲν τὸ μιλτοπάρηος ἀφ' ὁ φθόγγου γεγράφεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ παρειά. ἐξενίκησε δὲ ὅμως, πρωτοτυπῶσαι τούτου, τὸ παρήϊον τετρασύλλαβον ὅθεν μιλτοπαρήϊος ναῦς. καὶ ἐν σωσαιρέσει, μιλτοπάρηος. ἦν καλλίπρωρον σκάφος ἡ τραγῳδία Φησί· Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ Ὁμήρου τὸ μιλτοπάρηον ὡσὶ νηὸς θεμένου, ὁ πρῳδὸς Μάτρεων, μιλτοπάρηον τρίγληνον ἔφη, καθὰ καί τις τῶν νεωτέρων παρῳδήσας τὸ, κίλλαν τε ἰαθένην, τρίγλαν τε ξαθένην εἶπε, τὴν μεγάλην καὶ καλὴν. καὶ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, βύρηται μίλτῳ συμμιγνύμενον τὸ κινναβαρι. Φησὶ γὰρ πιγάβαρι, τὸ κιννάβαρι ἀπηχεῖ. Διοκλῆς. ἡ μίλτος οἶμαι καὶ τὸ πιπάβαρι. καὶ πάλιν. ζιγάβαρι καὶ μίλτος ἀναμεμιγμένη. οὗ τὴν ἐργασίαν φασὶ πρῶτον εὑρεῖν, Καλλίαν Ἀθηναῖον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μιλτωρυχία ἐλέγετο τόπος, ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται. καὶ ὅτι κατὰ τὸν Παυσανίαν, μίλτος ἐλέγετο καὶ ἡ ἐρυσίβη. σρόσος δέ φησιν αὐτὴ, καταληφθεῖσα ὑπὸ καύσωνος, ὑφ' ἧς διαφθείρεται πᾶς ὡσέριμος καρπός. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, τὸ μὲν μιλτοπάρηος, ἐνοήθετον ὅτι νηὸς εὐπρώρου, ῥηθὲν πρός τινα ὁμοιότητα παρθένου καλλιπαρήου. καθότι καὶ κόραι ὡσιητικῶς, αἱ διαῦται νῆες εἰρήκασι. ὡς καὶ παρθένοι ὡσὶ τοῦ τελήεις αἱ πρωτόπλοοι. ἔχει δ' ὁμοίως τῇ μιλτοπαρήῳ, καὶ ἡ καλλίπρωρος ἀφ' ὃ τὸ ταῖς τελήεσιν ἔστιν οὗ ὡς οἷον εἰπεῖν εὐπρόσωπον. διὸ καὶ εὐώπεις αἱ αὐταὶ πρὸς Λυκόφρονι. αἱ δέ γε πελαργοχρῶτες, οὐ διαῦται μὲν, ἔχουσι δέ τι καὶ αὐταὶ κάλλους χρωζόμεναι διόλου κατὰ τὸ λαργοιός. τὸ οἷς τὸ μὲν πελὸν, μελανίαν δηλοῖ. λευκότητα δὲ τὸ ἀργόν. ἡ δὲ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποικιλοστόλος ναῦς, δαίδαλόν τι χρῆμα ὄντ, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλόμενον. ἡ δὲ εὔπρυμνος καὶ ὀρθοπραίρα. καὶ μέλαινα εἰτ' ἔν κελαινῇ, καὶ ἡ κραιλὶς καὶ ἡ κοίλη καὶ ἡ εὔσελμος, καὶ εὐκλεῖς, καὶ εὔζυγος, ἰδίας συνοίας καὶ αὐτὰ ταῖς ναυσὶν οἰκειοῦσιν, ὡς πολλαχοῦ καθωμίληται. χύσιν καὶ ταῦθα ὡσὶ θέτων φιλοζωμυθίας τῆς ποιήσεως. καὶ ἀγραμματεία λογιότητος, ἀγώγιμα τοιαῦτα ἐμπορευομένης μουσῶν. καὶ ὡσὶ πιθήσης

ταῖς φίλαις ναυσὶν. αἷς οἰκεῖον ἠλὶ τὸ θοάειν·
Αἰτωλῶν δ' ἦγεῖτο Θόας Ανδραίμονος υἱός.
Οἱ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ωλενον, ἠδὲ Πυλήνην.
Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν·
Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἷες ἔσαν.
Οὐδ' αὐτὸς ἔην. θανὲ δὲ ξανθὸς Μελέαγρος.
Τῷ δ' ἤδη πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσι·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο·

Οτι αἰτωλῶν τεσσαράκοντα νῆες ἦσαν. ὧν θόας ἡγεῖτο. υἱὸς ανδραίμονος ἠλὶ γόργης τῆς οἰνέως θυγατρός. οἳ φησι πλευρῶνα ἐνέμοντο. καὶ ὤλενον καὶ πυλήνην. χαλκίδα τε ἀγχίαλον. καλυδῶνά τε πετρήεσσαν. τίνες δὲ οὗ αἰτωλοὶ ὁ ποιητὴς μᾶλλον οὗ ἐπὸ τὸν Οδυσέα, διότι φασὶν οἱ παλαιοὶ, τὴν ἀκαρνανίαν ἧς ὁ Οδυσεὺς ἦρχεν, ἤνωται ἡ αἰτωλία. καὶ οὕτως διατεῖται ὁ κατάλογος. αἰτωλία δὲ ἡ χώρα καὶ αἰτωλοὶ τὸ ἔθνος, ἀπὸ αἰτωλοῦ, καλοῦνται υἱὸς ενδυμίωνος, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἱστορήσεται. ὃς ἐκπεσὼν πίσης τῆς ἐν πελοποννήσῳ ἐπὸ σαλμωνέως, σωφρόνισε τὴν ἀπ' αὐτὸν κληθεῖσαν αἰτωλίαν. πρότερον δὲ φασιν ὕαντες ἐκαλοῦντο. ἦν δέ φασι καὶ πελοποννήσου πόλις αἰτωλία. ὀξυνέται δὲ τὸ αἰτωλὸς, ὡς ὁ πακτωλὸς καὶ ἁμαρτωλός. καὶ ὅλως τὰ ἔληγοντα τὸ τ' πρὸ τοῦ ω' ἀρσενικά. διότι τὸ μαύσωλος, παροξύνεται ὡς μὴ ἔλην τὸ τ'. ἰσοῦται δὲ ὅτι βυθυνίμων οἱ αἰτωλοὶ βαθὺ σφενδόνιον. μακροβολωτέραν κατὰ τὸν γεωγράφον εἰ πεῖν οὖσαν, τῆς ἐκ τόξου ἐκηβολίας. καί τις πυραίχμης παλαιὸς αἰτωλὸς, εἰς μονομαχίαν πρελθὼν μετὰ δεξαμενοῦ ἐπειοῦ, κατέβαλε σφενδονήσας τὸν δέξαμενον. Πίνδαρος δὲ οὗ ἐπὸ τῷ φοίνικι Δόλοπας, φησὶ θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσθαι. ὡς καὶ τῶν Δολόπων, δεξιῶν ὄντων σφενδονητῶν. Ισέον δὲ καὶ ὅτι τὸ αἰτωλὸς ὄνομα ἐχρησίμευσε τῇ κωμῳδικῇ παροιμίᾳ, τῇ λεγούσῃ, τὸ μὲν χεῖρ' ἐν αἰτωλοῖς. ὁ δὲ νοῦς ἐν κλωπικοῖς. ἤγουν ὁ δεῖνα, καὶ δωροδοκεῖται καὶ ῥᾳδιουργεῖ. ταῖν χεροῖν μὲν αὐτῶν, τῷ δὲ νῷ κλέπτων. ἔοικε γὰρ ὁ αἰτωλὸς, ἀπὸ τοῦ αἰτεῖν παραχθῆναι. καὶ δηλοῖ καὶ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας ἐπὼν, ὅτι ἔστι καὶ αἰτωλὸς ἐπίθετον. παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτεῖν· ἡ δὲ πλευρὼν, οἰκητήριον γέγονε φασὶ καὶ ῥητῶν. πολὺ ὧν ἐν τοῖς μᾶλλον ταῦτα ἐρεῖ ὁ ποιητής. πολὺ ἦν καὶ κούρειον ὄρος. ὅθεν οἱ κουρῆτες ὀνομασθῆναι δοκοῦσι, πλευρώνιοι ὄντες. ὁ πολίτης αὐτῆς οὐ μόνον πλευρώνιος, ἀλλὰ καὶ πλευρωνεύς· Ωλενος δὲ ἦν μὲν καὶ ἀχαϊκὴ ὡς περιηγητὴς δὲ πολὺ αἰτωλικῆς ὁ λόγος. περιφρομμίως καὶ ἀληκῶς καὶ ἀρσενικῶς· Ωλερος μέντοι ἀπὸ τοῦ ρ', πόλις κρητικὴ πορρωτέρω φασὶ τῆς Ιραπύτνης, πόλεως καὶ αὐτῆς κρητικῆς. ἔνθα καὶ ἀθηνᾶ ὠλερία. ἐφ' ᾗ, ἑορτὴ τὰ ὠλέρια. ὁ δὲ γεωγράφος, πολὺ τῆς αἰτωλικῆς ὠλενου. ἔτι δὲ καὶ τῆς πυλήνης λέγει. ὅτι ὤλενον αἰτωλικὴν ὁμωνύμως τῇ ἀχαϊκῇ λεγομένῃ, ἀπολεῖς κατέσκαψαν πολισίον οὖσαν τῆς νεωτέρας πλευρῶνος, ὡς ἴχνη μόνα λείπεσθαι αὐτῆς ἐγγὺς πλευρῶνος πρὸ τῷ Αρακύνθῳ. τὴν δὲ πυλήνην, μετοίκησαν εἰς τὸν ἀνωτέρω τόπους, ἀλλάξαντες καὶ τὸ ὄνομα. νοητέον δὲ ἐντεῦθεν καὶ ὅτι πλευρὼν οὐ μία ἦν αἰτωλική. ἀλλὰ ἡ μὲν, ἀρχαιοτέρα. ἡ δὲ, νεωτέρα ὡς ναῦ ἐρρέθη. τῆς δὲ πυλήνης τὸ ἐθνικὸν, πυλήνιος. ἡ δέ γε παλλήνη ἀπὸ τοῦ α' καὶ τῶν δύο λ', θρακική ἐστιν ὡς ἀλλαχοῦ δεδήλωται· Χαλκὶς δὲ, ἦν μὲν καὶ ἐν βοιωτίᾳ ὡς προεδηλώθη. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ πολλαχοῦ. ἡ δὲ παροῦσα, αἰτωλική ἐστι. ῥέει δὲ ὁ ἀχελῶος ἐκεῖσε· ἡ δὲ Καλυδὼν, ἀπὸ Καλυδῶνος κληθῆναι λέγεται. ὃς καὶ αὐτὸς ενδυμίωνος υἱὸς, ἢ αἰτωλοῦ. μνήμη δὲ αὐτῆς ἔσται καὶ προϊόν τι τῷ ποιητῇ, ἐν τοῖς κατὰ τὸν καλυδώνιον ζῶν. δοκεῖ δὲ ἐν καλυδῶνι κατοικεῖν Οἰνεύς, ὡς δηλοῖ ὁ γεωγράφος, εἰπὼν ὅτι τὰ πολὺ καλυδῶνα ὁ οἰνεὺς ἔσχε. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς καὶ ἑτεροίαν ἱστορίαν ξυνήθως ἐπιπλέκων, φησὶν ὅτι Θόας αἰτωλῶν ἡγεῖτο. οὐ γὰρ ἔτ' οἰνῆος μεγαλήτορος παῖδες ἦσαν. οὐδ' αὐτὸς ἦν ὁ οἰνεὺς δηλαδή. ἔθανε δὲ

ξανθὸς Μελέαγρος. ἐκείνων δὲ Αἰτωλιώντων, τῷ θόαντι πάντα Φησὶν ἐπετέταλτο. ποῖα πάντα; ἀνάσσειν Φησὶν αἰτωλοῖς. δῆλον γὰρ ὅτι ὁ ὅσον ἔχων, πάντ' ἔχει κατὰ νόν εἰωσύνται. καὶ ἴδε ὅτι καὶ νῦν τὸ ἀνάσσειν, δοτικῇ συντέτακται. ὅρα δὲ μὴ τὸ οὐκ ἤρχεν. καὶ οὐκ ἦν. καὶ τὸ, ἔθανεν. ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲν τῷ, οὐκ ἦν. ἐπαχθεὶ δὲ τοῖς περὶ αὐτὸ, αἶσιν καὶ θέσιν χορηγὴν ἐχημάτισεν. ἐκ δὲ τοῦ ἐπετέταλτο, ἡ Αἰτωλὴ γίνεται. μὴ πλεοναζομένῳ τῷ σ', Αἰτσωλὴ, ἡ νοουμένη Αἰτὶ αἰτωλίς. ὅρα δὲ καὶ ὡς σὺν μόνῳ καὶ σὺν αὖθα ὁ ποιητὴς ἠρκέσθη ῥήματι τῷ, σὺν ἔμοντο, ἅπαξ ῥηθέντι Αἰτὶ πλευρώνος. ὁ δὲ πρὸς τὸ οἰνέως λόγος, πολὺς ἐν ταῖς ἱστορίαις. πρὸς δὲ Μελεάγρου, καὶ αὐτὸ ἐρεῖ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἐφεξῆς. κυνηγετικὸς δὲ ἦν ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν λοιπὴν ἀνδρίαν. διὸ καὶ μελέαγρος Φρονύμως ὠνόμασο ἀπὸ τὸ μέλειν αὐτῷ τῆς ἄγρας. ἰδία δὲ αὐτὸν ὀρεφώνησεν ὁ ποιητὴς, κατ' ὀρθοχὴν τῶν ἑτέρων παίδων τὸ οἰνέως. καὶ ἔστι τὸ χῆμα ὅμοιον τῷ, τρῶας τε μὴ ἕκτορα. τὴν δὲ εὐδοξότητα τῆς πλευρώνος καὶ τῆς καλυδῶνος, δηλοῖ μὴ τὸ καλυδῶν μὴ πλευρὼν, πρόχημά ποτε τῆς ἑλλάδος. ὡς εἴ τις εἴπη πρόσωπον τηλαυγὲς, κατὰ Πίνδαρον. ἢ προκόσμημα. ἡ δὲ τραῦδια, εἴποι ἂν προνώπιον. οὗ σύντελες, τὸ προσνώπιον. σβριθεὶ τῷ ε κατὰ τὸ σκορακίζειν. ὅπερ ὅσιν ἐς κόρακας πέμπειν. μὴ κατὰ τὸ σκορδόλλειν, ἤγουν ἐς κέαρ βάλλειν. μὴ κατὰ τὸ νέρτερος. καὶ κατὰ τὸ ξανθός. μὴ κατὰ τὸ σκαρδαμύττειν. πρὸς ὧν σὺ ἄλλοις ἐρρέθη. ὅτι δὲ καὶ παραῤῥέει τὴν αἰτωλίαν ὁ ἀχελῷος, δηλοῖ ὁ γεωγράφος. εἰπὼν ὅτι Πίνδου πρὸς νότον ἀχελῷος ῥέει μέσος αἰτωλῶν μὴ ἀκαρνανῶν. ἔθνοι δέ Φησιν ἀκαρνᾶνες μὲν, τὸ πρὸς ἑσπέραν μέρος αὐτῆς. αἰτωλοὶ δὲ, τὸ πρὸς ἕω μέχρι λοκρῶν. οἱ καλοῦνται ὀζόλαι. καὶ τὸ παρνασσοῦ. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἀκαρνανῶν μὲν ὑπόκεινται βορειότεροι, Δόλοπες. αἰτωλῶν δὲ, Αθαμᾶνες. καὶ Περραιβοὶ οἱ μετ' ὀλίγα ῥηθησόμενοι ·

Κρητῶν δ' Ἰδομενῆος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν ·
Οἵ Κνωσσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
Φαιστόν τε, Ῥύτιόν τε, πόλιν θ' εὖ ναιεταόωσαν,
Ἄλλοι θ' οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
Τῶν, μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευε,
Μηριόνης τ' ἀτάλαντος ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ ·
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο ·

Οἵ καὶ κρητῶν ὀγδώκοντα νῆες ἦγον ὡς καὶ Αἰτὶ τῶν ἀργείων Φθίαζε εἶπεν. οἱ κνωσσόν τε εἶχον γόρτυνά τε. λύκτον. μίλητόν τε καὶ λύκαστον. Φαιστόν τε. ῥύτιόν τε. λέγει δὲ τὴν μὲν γόρτυνα, τειχιόεσσαν. ὡς καὶ περὶ μικροῦ τὴν πίρασθα, δηλοῖ τὸ ἐρυμνόν· τὴν δὲ λύκαστον ἢ λὸν λύκαστον, ἀργινόεντα τουτέστι λευκόγειον. ἀργιλώδης γάρ που ἡ ἐκεῖσε γῆ. τὸν δὲ ἀργινόεντα εἰπεῖν, καὶ ἀργιλώδη, δηλοῖ τὴν τὸ ν' καὶ τὸ λ' συγγένειαν, τὴν δηλουμένην καὶ τῷ νεοκλὸς, ὁ οἷον νεογνός. καὶ σὺν συγκοπῇ νεογνός. καὶ σὺν τῷ ἀϑήνη. ἀϑήλη γάρ Φασιν ἐκείνη, ὡς μὴ θηλάσασα. ὅρα δὲ ὅτι εἰπὼν ὁ ποιητὴς, οἱ κνωσσὸν εἶχον. οὓς δὲ λοιποὺς κρήτας τοὺς, δίχα ῥήματος προσαγαγὼν κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ χῆμα. ὁποῖόν τι καὶ αὐτοτέρω σὺν τῷ αἰτωλικῷ καταλόγῳ ἐποίησεν, ὅμως ὕστερον ἐπήγαγεν. ἄλλοι τε οἱ κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο. ὅτι δὲ ἡ Κνωσσὸς βασίλειον ἦν ἐν τῇ κρήτῃ μὴ πρὸς γόρτυνος δὲ, ζητητέον καὶ ἐν τοῖς περὶ τοῦ πρωτοῦ. νῦν δὲ εἰπεῖν ἀρκεῖ, ὅτι κατὰ τὸν γεωγράφον, ἐν πεδίῳ ἡ τῶν γορτυνίων. ἣν παραῤῥέει λιθαῖος ποταμός. τειχιόεσσα μὲν ποτε καθ' Ὅμηρον. ἀρβαλοῦσα δὲ τὸ τεῖχος ἐκ θεμελίων καὶ ἀτείχιστος μείναζα. ὁ γοῦν φιλοπάτωρ ἁρξάμενος τειχίζειν, Αἰτὶ ὀγδώκοντα σταδίοις παρῆλθε μόνον. κνωσσοῦ δὲ κύκλος ἀρχαῖος, τριάκοντα σταδία. κεῖ) δὲ αὐλακρὺ πελοποννήσου πρόσβορος. οὕτω δὲ ἠδύναντο ἡ κνωσσὸς καὶ ἡ γόρτυνα, ὥστε συμπεφάπουζαί Φασιν ἀλλήλαις, πάντας ὑπηκόους ἔχειν τοὺς ἄλλους. στασιάσασαι δὲ, ὀλίγων τὰ κατὰ τὴν νῆσον. προδήλη δὲ Φασιν ἡ Κυδωνία μεγίστη

ὁ ποτοῖς

ὁποτρόοις προσγένηται. ἦν δὲ ἡ κυδωνία ὡσὶ φανεσάτη καὶ αὐτή· Λύκτος δὲ ἧς ἐστίνειον ἡ λεγομένη χερρόνησος, ὠνόμασαι ἀφ' Λύκτου υἱοῦ Λυκάονος, ὡς ὁ γεραφας τὰ ἐθνικὰ ἱστορεῖ. οἵτινες δέ φησι, λύπτον αὐτὴν καλοῦσιν, ὡς ἐν μετεώρῳ τόπῳ κειμένην, τὸ γὰρ ἄνω καὶ ὑψηλὸν, λύπτον φασί· Μίλητος δὲ ἡ κρητικὴ αὕτη, προϋπῆρχε τῆς ἀσιανῆς μιλήτου. ἣν ἔκτισεν ὁ παλαιὸς Σαρπηδὼν, ἀγαγὼν οἰκήτορας καὶ καλέσας αὐτὴν κατὰ τὸν γεωγράφον, ἐκ τῆς κρητικῆς μιλήτου. ὅτι δὲ πολλαὶ μίλητοι, καὶ ὡς πολλαὶ ἀφρικίας ἔστειλαν, δῆλον ἐκ τῶν ἱστοριῶν. καὶ ἡ μὲν κρητικὴ, οὐ πολὺ ἔχει παρὰ τοῖς ἱστοροῦσι πλατυσμόν. ἡ δὲ ἰωνικὴ, πλουτίζεται τοῖς κατ' αὐτὴν στρατόμασι. τοῖς τε ἄλλοις, καὶ τῷ θεῷ αὐτὴν μεγίστῳ ναῷ ποτε. ὃς διέμεινέ φασι χωρὶς ὀροφῆς, ἔχει τὸ μέγεθος. καὶ τοῖς σοφοῖς δὲ ὧν διέφόρησε, τῷ τε θάλητι καὶ τῷ φωκυλίδῃ καὶ τῷ παρρησιαστικῷ ῥήτορι Αἰσχίνῃ. ὃς οὐκ εἰς καλὸν τῆς παρρησίας ἀπώνατο. καὶ τῷ κιθαρῳδῷ Τιμοθέῳ. εἰς ὃν ἐπίγραμμα τοιοῦτον. πάτρα μίλητος τίκτει μούσαισι σοφὸν Τιμόθεον. κιθαρᾶσ δεξιὸν ἡνίοχον. γέγραπται δὲ σοὶ μιλήτου, καὶ σὺ τοῖς εἰς τὸν περιηγητὴν· Λύκασος δὲ ἀφ' Λυκάσου φασὶν αὐτόχθονος. ἡ σαισὸς τοῦ Μίνωος. ἔστ δὲ καὶ σωτηρικὴ λύκασος κατὰ τὸν γεωγράφον τῶν ἐθνικῶν. ὃς λέγει καὶ ὅτι τὴν κρίζικὴν λύκασον, ὀξυνοισὶν οἱ ἐγχωρίοι. οὐκ ὡσὶ κρατεῖ δέ φησιν ἡ ἐθνικὴ παράδοσις. τουτέστι παρὰ τοῖς ἄλλοις, οὐκ ὀξύνεται· ἡ δὲ φαισὸς, ὀξύνεται πρὸς διασολὴν τοῦ βαρυτόνου φαίσου τοῦ κυρίου ὀνόματος. ὃς καὶ ἔκτισεν αὐτὴν. υἱὸς ὢν Ροπάλου υἱοῦ ἡρακλέος, ὡς ὁ ἐθνογράφος λέγει, ὃς μὴ πελοποννησίαν φαισὸν ἱστορεῖ. φαίστιον δέ φασιν εἶναι σοφὸν, τὸν Ευριπιδήν. ὃς καθαρμοὺς δ' ἐπῶν ἐποίησε. δεῖ χε δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον, Γόρτυνος μὲν, σάδια ἑξήκοντα. θαλάσσης δὲ, ἑπτά. κατεσκάφη δὲ ὑπὸ Γορτυνίων. εἰς δὲ τὴν διάφορον τόνωσιν τοῦ, φαισὸς καὶ φαῖστος, δεῖτέον σοὶ ἄλλοις ἀλλαχοῦ δηλουμένοις καὶ τὸ ἀθηναῖος ὡσὶ κοινὸν, καὶ ἀθήναιος κύριον. καὶ ἐποίησε τὸ ἐπίθετον. καὶ ἐποίητος κύριον. καὶ νόμος τὸ κοινόν. καὶ νομὸς ὁ κατὰ τόπον. καὶ πολίσιος ὁ ἐγγίζων. καὶ πολίστος κύριον ἀνδρὸς ἱεροῦ· Τὸ δὲ Ρύπον τὸ σὺν κρήτῃ, προπαροξύνεται μὲν, ὡς τὸ σάδιον κατὰ τοὺς παλαιούς. ἔχει δισχρόνων δὲ γράφεται. τὸ μίλητος τρωϊκὸν Ροίτειον, ὅπερ καὶ ἄκρα καὶ πόλις τρωάδος ἐστὶν, ἐξήλλακται ὡς περ τῇ τοιαύτῃ διασάσει, οὕτω καὶ ταῖς δυσὶ διφθόγγοις σὺ αἷς γράφεται. ἐθνικὸν δὲ καὶ Ζύτου καὶ ἐκείνου, ῥυτιεύς. πολὺ δὲ τοῦ ῥηθέντος τρωϊκοῦ ῥοιτείου, ὅτι τε πόλιν ὁμώνυμον ὡσὶ λόφῳ εἶχε καὶ ἠόνα συνεχῆ, ἐφ' ᾗ μνῆμα καὶ ἱερὸν Αἴαντος, καὶ ἔτι που ἄξιον ἄλλο τῆς σὺ καιρῷ μνήμης, σὺ τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. ἑκατόμπολις δὲ, ἡ κρήτη λεγομένη σὺ ταῦθα, συνοικιτάπολις σὺ τῇ Οδυσσείᾳ ποιεῖται. καὶ οἱ μὲν φασὶν ὅτι ἀληθῶς ἑκατόμπολις μὲν ἦν, κατὰ τὸν σὺ ταῦθα ἱστορίαν. λύκτος δὲ, οὗ καὶ Λυκόφρων μέμνηται, δέκα πόλεις ἐπόρθησεν ἀρπαστὰς καὶ ἐπανασὰς τῷ Ιδομενεῖ. ὅθεν σὺ τῇ Οδυσσείᾳ συνοίκους πόλεις ἔχειν ἡ κρήτη λέγεται. ἄλλοι δὲ εἶπον ὅτι ἑκατόμπολιν ὁ ποιητὴς τὴν κρήτην εἰπὼν, τὸ ἐφ' ἑαυτῆς εἶπεν. ἤγουν τὸ ὡσὶ τῶν ἡμερῶν, σὺ αἷς αὐτὸς πρίην. ὡσὶ μίλητος τῶν τρωϊκῶν, συνοίκους ἦγεν. Αλθαιμένης δέ φασιν ἐκπεσὼν ἄργους, ἔκτισε δέκα. ἡ καὶ ἄλλως εἰπεῖν μετὰ τὰ τρωϊκὰ ἐκτίσθησαν δέκα, ὡς ἱστορεῖ Εφορος. ὥστε κατὰ τούτους, πρὸ μὲν τοῦ ὁμήρου, συνοίκους ἦγεν. εἴ τε Λύκου πολιορκήσαντος τὰς δέκα, εἴ τε μὴ ἄλλως πως. ὡσὶ δὲ τοῦ Ομήρου, ἑκατόν. πολὺ δὲ κρήτης, εἴρηται εἰς ἱκανὸν σὺ τοῖς τοῦ πρίαμου. ἱστοροῦνται δὲ καὶ ναυπρατικῶς πως οἱ κρῆτες, ὥστε μὴ παροιμία εἰς οὐ πρόσποιου μύθους ἀγνοεῖν ἅπερ ἀκριβῶς οἴδασιν, αὕτη. ὁ κρὴς τὴν θάλασσαν. ὅπερ ὁ γεωγράφος νοεῖ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀγνοεῖ. ἵνα λείπῃ ἡ παροιμία, ὅλ κρὴς ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν. εἰρωνικῶς δηλαδὴ ὄντος τοῦ λόγου. ἔπαχον δὲ καὶ κακέρωτας. οἷς καὶ σὺ νόμῳ ἔχρην. ὡς δὲ καὶ πανοῦργοι οἱ κρῆτες, καὶ χείροσ ἢπερ οἱ κατὰ Ρόδον, πολὺ ἦν οὐ τελχῖνας ἡ ἱστορία κατοικίζει οὐ ἀλλαχοῦ δηλουμένοις, ἐτέρα παροιμία δηλοῖ ἡ λέγουσα, πρὸς κρῆτα κρητίζῃς. ἤγουν πρὸς οὐκ ἀπάνουργον ἄνδρα οὐ δόλοισ ῥάπτεις. καὶ οὕτω μὲν τὰ σὺ τούτοις.

κριτῶν δὲ ἠγωνῶτο, Ἰδομενεύς. οὗ πολὺς λόγος παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ. καὶ Μηριόνης. ὃν Ἰδομενέα μὲν, δυσεκλυτὸν λέγει. τουτέστι περίκλυτον ἢ τῷ δυσὶ, καὶ ἀχμητήν. τὸν δὲ μηριόνιον, ἀταλάντον ὅ ἐστιν ἴσον σύναλίῳ ἀνδροφόντῃ, τουτέστι τῷ ἀρεῖ. τοῦτο δὲ τῶν τοιῶν τούτων λέξεων τὸ, ἀταλάντος καὶ σύναλίος καὶ ἀνδροφόντης, τὰ μὲν, εἴρηται. τὰ δὲ ἐν ἑτέροις δηλωθήσεται. θεῖος δὲ μηριόνου κατὰ τὴν ἱστορίαν ὁ Ἰδομενεύς. διὸς γὰρ Μίνως. οὗ καὶ Πασιφάϊς, Δευκαλίων. οὗ Μόλος καὶ Ἰδομενεύς. μόλου δὲ, μηριόνης.

Τλιπόλεμος δ' Ἡρακλείδης ἠΰς τε, μέγας τε,
Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ροδίων ἀγερώχων.
Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διατρίχα κοσμηθέντες.
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
Τῶν, μὲν τλιπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια, δίη Ἡρακληείη,
Τὴν, ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος,
Πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων ἀνδρῶν.
Τλιπόλεμος δ' ἐπεὶ δὴ τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα
Ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον ὄζον Ἄρηος.
Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε. πολλὼ δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
Βῆ φεύγων ὠὴν πόντον. ἀπείλησαν γὰρ οἱ ἄλλοι
Υἱέες, υἱωνοί τε δίης Ἡρακληείης.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἶξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων.
Τρίχθα δὲ ᾤκηθεν κατὰ φυλάδην, ἤδὲ φίλιθεν
Ἐκ Διὸς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
Καί σφισι θεσπέσιον πολύτον κατέχευε κρονίων.

Ὅτι τλιπόλεμος Ἡρακλείδης ἠΰς τε μέγας τε, ἐκ ῥόδου ἐννέα νῆας ἦγε ῥοδίων ἀγερώχων. οἱ ῥόδον ἀμφενέμοντο διατρίχα κοσμηθέντες. Λίνδον Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα κάμειρον. εἶτα ἐπαναλαβών, λέγει. τούτων τλιπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν. ἐπανέλαβε δὲ ὁ ποιητὴς, οὐ μόνον ἵνα εὐθὺς ἱστορίαν παραπλέξῃ σαφῆ καὶ εὔφυᾶ τῇ ἐνθυμήσει, ἀλλὰ καὶ ἵνα ἐφερμηνεύσῃ τὸ, τλιπόλεμος ἄγε νῆας ῥοδίων, ὅτι ταυτόν ἐστι τῷ, ἡγεμὼν ἦν τῶν ῥοδίων. οὐ γὰρ ἁπλῶς πᾶς ὁ νῆας τινῶν ἄγων, ἦδη καὶ ἡγεμονεύει ἐκείνων ὡς βασιλεύς. οὕτω δὲ καὶ τὸ, οἱ ῥόδον ἀμφενέμοντο, ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ἐκ ῥόδου ἐννέα νῆας ἦγε ῥοδίων. ἵνα δείξῃ σαφῶς, ὅτι οἱ ἐκ ῥόδου νῆας ῥοδίων ἄγοντες, οὗτοι καὶ ῥόδιοι ἦσαν. ἄλλως γάρ, οὐκ ἦν δῆλον πάνυ σαφὲς, ἐπεί τοι καὶ οἱ ἀρκάδες ἐκ μυκήνης τῆς ὑπὸ τὸν ἀγαμέμνονα. νῆας μυκηναίων ἄγοντες, ὅμως οὐκ ἦσαν μυκηναῖοι. τοῦτο δὲ ῥόδου, ζήτει καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. εἰ δὲ βούλῃ, κἀν τοῖς τοῦ Πλουτάρχου. πάνυ γὰρ καὶ αὐτὸς τοῦ ῥοδίου ἐφάπτεται. ὁμοίως καὶ Πίνδαρος. ἦν δὲ καὶ αἰγυπτία ῥόδος κατὰ Ἡρόδοτον. ὥσπερ καὶ χίος. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος οὕτως εὐδαιμονῆσαι λέγεται αἴγυπτος ἐπὶ Ἀμάσιος. μάλιστα καὶ πόλις γενέσθαι τότε πάσας, δισκυρίας τὰς οἰκουμένας. ἐν αἷς καὶ Ἰώνων μὲν χίος. Τέως. Φώκαια. Κλαζομεναί. Δωριέων δὲ, ῥόδος. Κνίδος. κἀλλαί τινες. ἠὺς δὲ ὁ ἀγαθὸς. ἔστ οὖν κατὰ Ἡρόδωρον καὶ Ἀττίωνα, καὶ ὁ σύνης. ἢ κἀλλως ὁ πλατύς. καὶ ἐνθήσεται ἀλλαχοῦ ὅπως γίνεται. ἀγέρωχοι δὲ, οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες. ἵνα εἶεν ἀγεράρχοι, καὶ ἐν συναιρέσει ἀγέρωχοι, κατ' ἐπίτασιν τῶν ἁπλῶς γεραρῶν. δηλοῖ δέ φασιν οὕτως ἡ λέξις τοὺς σεμνοὺς, ὡς Ἀλκμὰν βούλεται. Ἀλκαῖος δέ φασι καὶ Ἀρχίλοχος, ἀγέρωχον, τὸν ἀκόσμιον καὶ ἀλαζόνα οἶδε. ἔοικε δὲ ἴσως, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ὑπερφανοῦς. ἔστ οὖν πλεονασμῷ τοῦ ἡ ὑπερήφανος. καὶ τὸ κύφου καὶ ἐλαφροῦ. οἷς ἄχθοιτο ἂν ῥᾳδίως ὑπὸ ὄχλου ἤγουν ἁρματος. μέση δὲ λοιπὸν λέξις καὶ ὁ ἀγέρωχος.

ἀγέρωχος. ὅτε δὲ τρῶες που ἀγέρωχοι καὶ λύκοι λεχθήσονται, δυνατὰ ἡ λέξις, οὐ μόνον δηλοῦσι σεμνοὺς οὓς τοιούτους, ἀλλὰ καὶ ὑπερόχους, παρὰ τὸ ἄγειν ῥᾴδιον καὶ ἐλαύνειν ὄχεις. οἱ καὶ ὄχεα λέγονται διγενῶς, ὁμοίως τῷ, ὁ σκότος καὶ τὸ σκότος, καὶ τοῖς ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ διατρίχα κεκοσμημένοι, οὐ βούλονται οἱ παλαιοὶ, τὸ προεκτεθεῖσθαι διάτειχα. ὑπερβαίνουσι γὰρ ἡ τοῦ θέσις εἰς τὴν μετοχὴν, καθισᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, οὕτω διακεκοσμημένοι τείχα. ἦγον τειχῶς. τουτέστιν εἰς μέρη τρία. πῶς δὲ τρίχα, εἰς λίνδον. εἰς ἰηλυσὸν. καὶ εἰς κάμιρον. τὸ δὲ τρίχα διακεκοσμημένοι, παρακαλῶν ὁ ποιητὴς, τειχοδομῆσαι φησὶ. δεῖ δὲ δῆθεν καὶ ἄλλως διασαφῶν, ἐπάγει κατὰ φυλακήν. ὅπερ ἀληθῶς δικαιολογίας ἕνεκεν εἴρηκεν οὗ τοῦ, κρῖνε ἄνδρας κατὰ φῦλα. οὕτως ὁ ποιητὴς κἀνταῦθα διασαφητικὸς ἑαυτοῦ καὶ παραφραστικός. ἔτι δὲ καὶ πλατυσμικὸς ὅσοι χρεῶν καὶ αὖ πάλιν ἀκριβωτικός. τῶν δὲ ῥηθεισῶν τειχῶν πόλεων, ἡ μὲν λίνδος, φυλάσσει ἔτι κἠν νῦν τὴν κλῆσιν. ἐξ ἧς Κλεόβουλος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. αἱ δὲ λοιπαὶ δύο, παραφωνοῦνται. ὁ δὲ γεωγράφος κύρια ὀνόματα οἶδε, τὸν Λίνδον. τὸν Ιηλυσὸν. καὶ τὸν Κάμειρον, ὧν αἱ πόλεις, ὁμώνυμοι. κατὰ δὲ ζηνᾶν φησὶ, κτίσας ὁ Τληπόλεμος ἅς πόλεις, ἐθετο αὐτοῖς ὀνόματα ὁμωνύμως θυγατράσι τοῦ δαναοῦ. τὴν δὲ λίνδον, ὡσὶ ὄρους ἱδρύσθαι λέγει, ἀνατείνουσαν πρὸς μεσημβρίαν. καὶ πρὸς ἀλεξάνδρειαν μάλιστα. ἔχουσαν ἱερὸν Ἀθηνᾶς λινδίας ἀθηναῖς, δαναΐδων ἵδρυμα. ἦν δὲ φησι καὶ κώμη ἰαλυσός.

Ισέον δὲ ὅτι λίνδος, οὐ μόνον ῥοδία πόλις, ἀλλὰ καί τι ἀρωματικὸν εἶδος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὀσμὴ λιβάνου, σμύρνης καλάμου σύρακος λίνδου, ὥς φησιν Αθήναιος. τὴν δὲ ῥόδον τὴν πόλιν ὕστερον φησὶ κτισθῆναι κατὰ τὰ πελοποννησιακὰ, ὑπὸ ἀρχιτέκτονος. ὑφ' οὗ καὶ ὁ ἀτθικὸς λιμὴν ὁ πειραιεύς. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας, καὶ σικελικὴν πόλιν λίνδον ἱστορεῖ. ὃς καὶ τὴν παρ' Ομήρῳ ἰηλυσὸν, ἰαλυσὸν γράφει. λέγων εἶναι καὶ ἐν Σκυθίᾳ. καὶ ἐν τῇ Ασσυρίᾳ δὲ κάλπῃ, ἰαλυσόν. τὸν δὲ κάμιρον, ὀξὺ τὸ ί καὶ αὐτὸς γράφει, πρὸς διασολὴν τοῦ, τοῦ κυρίου. τὸ γὰρ κύριον ὁ κάμειρος, ὀξὺ διφθόγγου γράφεται. κάμιρον δὲ ἀρχαιόνητα λέγει, ὡς κἠ πρὸ τούτου τὸν λύκασον. καὶ ἐν οἷς ἐξῆς δὲ λυκηὶν τίτανον, τὴν λυκήγειον. λέγεται δὲ Καμιρέα εἶναι, πείσανδρον διασημότατον ποιητήν. τὸν δὲ περῥηθέντα λίνδον, καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀδελφούς, οὕτω γενεαλογοῦσιν οἱ παλαιοί. ἠλίου καὶ ῥόδου νύμφης, υἱὸς Κέρκαφος. οὗ καὶ Λυσιππίς, λίνδος. ἰηλυσὸς. καὶ κάμειρος. οὗ καὶ ὁ χειροβοσκὸς κατὰ κανόνα, ὀξὺ διφθόγγου γράφει, ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος κερκάφου, κερκαφίδες αἱ ῥόδιαι γυναῖκες ἐκαλοῦντο. Τὸ δὲ ἀρχαιόνητα κάμιρον, δύνανται διγενὲς εἶναι. τὸ μὲν, κοινῶς. τὸ δὲ, ἰωνικῶς. καθὰ κἠ τὸ, πύλου ἠμαθόεντος. τὸ δὲ ἀρχαιόεις, ἔξεστι δὲ ἀρχαίαν, πῶς τῷ ί περισπᾶται, καὶ μὴ τῇ εἰ διφθόγγῳ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀρ γενοῦ τὸ λύκειον. εἰ δὲ δῆλον ἴσως καὶ αὐτὸ ἐκτεθεῖσον τὸ ε τῆς εἰ διφθόγγου, ὁμοίως τῷ, ἀλλ γινόεις, ἀφαιρουμένου τοῦ μέτρου. ἡ δὲ ὡς εἴρηται παραπλεκομένη σιταῦθα πρὸ τοῦ ποιητοῦ ἱστορία, τοιαύτη τίς ἐστιν. ὅτι τὸν τληπόλεμον ἔτεκεν Ασυόχεια, βίᾳ ἡρακλείᾳ. τὴν ἄγετ' ἐξ ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος, πόλεως ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων ἀνέζων. τληπόλεμος δ' ἐπεὶ δὴ τράφ' εἰς μεγάρῳ εὐπήκτῳ, αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλου μήτρωα κατέκτα ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον ὀζον Ἄρηος. αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε. πολλοὶ δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας, βῆ φεύγων εἰς πόντον. ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι υἱέες υἱωνοί τε βίης ἡρακλείης. αὐτὰρ ὄγε, ζυτέστιν ὁ τληπόλεμος, ἐς ῥόδον ἵξεν ἀλώμενος ἄλγεα πάσχων. τειχηδὸν δὲ ᾤκησθεν κατὰ φυλασδὸν, ἠδ' ἐφίλησεν ἐκ διός. ὅς τε θεοῖσι κἠ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει. καίσφιν θεσπέσιον πολυοῦτον κατέχευε κρονίων. διαῦτα τὰ τῆς ὁμηρικῆς ἱστορίας. ἧς τὸ μὲν ὅλον σαφέστερον εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστιν ἀσυόχη. κατὰ δὲ ὁμηρον, ἀσυόχεια, ὡς καὶ πηνελόπη πηνελόπεια, φύλαντος ἦν θυγάτηρ. ταύτην ἡρακλῆς ἄγεται, ἀνελὼν τὸν φύλαντα, ὅτε κατὰ ἐφυραίων αὐτωλοῖς ἐστρατήγει. γεννᾷ δὲ ὃξ αὐτῆς τληπόλεμον. ὃς ἐκτραφεὶς, πρὶν πέπωκεν ἀκμαίῳ κακῷ. ἰδὼν γὰρ τὸν ἑαυτῷ μὲν πάππον, τῷ δὲ πατρὶ μήτρωα, ἤτοι

τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον τοῦ ἡρακλέους, τουτέστι τὸν λικύμνιον, ἀδελφὸς γὰρ ἦν Αλκμήνης ὡς φασιν ὁ λικύμνιος, ὅθεν ἂν ἰδὼν ἀμελῶς φασὶν οἱ γήρᾳ χειραγωγούμενον. καὶ ἀφεὶς βακτηρίαν ἐπὶ τὸν οἰκέτην, τοῦ μὲν οἰκέτου, ἥμαρτεν οὐ κατευσοχήσας. τὸν δὲ γέροντα πλήξας, ἔκτεινεν οὐχ ἑκών. διὸ καὶ ἔφυγεν εἰς ῥόδον, σωαγαγὼν λαόν. καὶ σασιαζομένοις τοῦ ῥοδίοις εὑρικῶς, καὶ ἐνὶ περισπεχωρικῶς μέρει, ἐκράτησε. καὶ δικαιὸς γενόμενος, ἐσχάτευσε κατὰ τὴν τροίαν καὶ αὐτός. καὶ οὕτω μὲν ἡ ὁμηρικὴ ἐν ὀλίγῳ διασεσάφηται ἱστορία. τὰ δὲ κατὰ μέρος αὐτῆς, τοιαῦτα. μήτρως μὲν ἔρη, καθ' ὁμοιότητα πατρός. ὡς γὰρ παρ' Ηροδότῳ, πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ θεῖος, οὕτω νῦν ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, μήτρως. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, κἀ οὐκ ἀπλῶς κατὰ πατρὸς παρήγοντο, οὕτω καλοῦσιν. ὡς δηλοῖ κἀ ὁ ἐν τῷ ᾠδῇ συγγενικῶν ὀνομάτων ὧδέ πως διασείλας. τίθη ὅθεν ἡ πατρὸς μήτηρ, ὡς ἡ Αερόπη τῷ Ορέστῃ. καὶ ἡ τῆς μητρὸς δὲ μήτηρ, ὡς τῷ αὐτῷ ἡ λήδα. πάτρας δὲ μάμμας τινές φασι, καὶ μαίας. θεῖος δὲ ὁ καὶ νάννος κατά τινας πατρὸς ἀδελφός. ὁμοίως δὲ καὶ μητρὸς ἀδελφός. καὶ οὕτω μὲν ἡ τίθη. τιθὶς δέ, ἀνάλογόν τῷ θείῳ. πατρὸς γὰρ ἀδελφὴ ἡ μητρὸς. τούτοις δὲ οἱ μὲν, πατραδέλφοις καὶ μητραδέλφοις. οἱ δὲ πάτρωας καλοῦσι καὶ μήτρωας. Πίνδαρος δὲ, οὐκ ἀδελφοῖς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς. μάτρωας ἔφη. Στησίχορος δὲ, πάτρωα, τὸν κατὰ πατρὸς παρήγορον εἶπεν. ἔνθα παρ' αὐτῷ, Αμφίλοχος ἔφη, τὸ πάτρωα ἐμὸν αὐτάνδρεον Μελάμποδα. μελάμποδος γὰρ, οὗ Αντιφάτης. οὗ Οἰκλῆς. οὗ Αμφιάραος. ὅθεν Αμφίλοχος. ὅρα δὲ οἷος ὁ μελάμποδος ἦν πάτρως τῷ Αμφιλόχῳ, οὕτω σύρρωθεν. βίη δὲ ἡρακληείη τέντα συλλάβως, ταυτὸν μοί ὅτι τῇ βίῃ ἡρακλείῃ, τῇ τετρασυλλάβῳ. γίνεται δὲ, ἐκ τῆς ἡρακλῆος γενικῆς. οὗ κτητικὸν ἀρσενικὸν, ἡρακλήειος. καὶ θηλυκὸν, ἡρακληείη. Εφυραν δὲ ὑποπίδυσιν ἔνιες αἰταῦθα, τὴν θεσπρωτικὴν λέγεσθαι. ἢ μεθνομασθεῖσαν, κέρκυραν. λέγοντες καὶ Σελήεντα ποταμὸν θεσπρωτίας. διάφοροι δὲ ἔφυραι, ἔστιν ὁ γεωγράφος καὶ εἰς εἴνεα ταύτας μετρεῖ. εἴρηται δὲ ᾠδῇ αὐτῶν καὶ ἐν τῇ ᾠδῇ καλλίνεως πρὸ τούτων λόγῳ. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήσεταί που. ᾠδῇ πάσας δὲ, ἢ ἅς γονῦ πλείους ἐφύρας, ἱστορεῖται σελλήεις ῥέειν ποταμὸς σωαμφιβαλλόμενος καὶ αὐτὸς ὅτε που ἔφυρα ἀμφιβάλλεται. ἔοικε δὲ καὶ πολλὰς ἡ τοιαύτη ἔφυρα πόλις ἔχειν ᾠδῇ αὐτὴν, ὡς δηλοῖ τὸ, πόρβας ἄστεα πολλά. τουτέστι πορθήσας. ὅθεν δὲ χἄμα ὅτι καινὸν, ἤγουν τὸ βίη ἡρακλέος πόρβας ἄστεα πολλά, κἀ ὡς εἰπεῖν σολοικοφανὲς. κἀ ὁμοίῳ τῷ, ψυχὴ θηβαίου τειρεσίου χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, ὥσπερ γὰρ εἰ τούτῳ οὐ πρὸς τὸ λεγόμενον ἤγουν πρὸς τὸ, ψυχὴ τειρεσίου, ἀκροᾶσθαι τὸ, ἔχων, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοούμενον, ψυχὴ γὰρ τειρεσίου ὁ τειρεσίας νοεῖται, οὗ καὶ ἔχων σκῆπτρον ἀσολοικίστως λεχθήσεται, οὕτω καὶ ἐνταῦθα βίη ἡρακλέος, ὁ ἡρακλῆς ὅτιν. οὗ καὶ πόρβας λέγεται ἄστεα πολλά. Τὸ δὲ διοτρεφέων αἰζηῶν, ταυτόν ὅτι τῷ βασιλικῶν ἀνδρῶν, οἷς δηλαδὴ πόλεις ἀνάκεινται. βύπικτον δὲ μέγαρον, τὸ βύπαγες λέγει καὶ σβρεον. οὕτω δὲ καὶ τὸ πικτὸν νοεῖται ἀντιστρόφως. καὶ τὸ νῆας ἔπηξεν, ἀντὶ τοῦ συνεστήσατο σβρεως. ὅπερ παράγει καὶ τὸν ναυπηγόν. καὶ τὴν ναύπακτον δὲ, ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται. Τὸ δὲ κατέκτα, συνέλλῃ τὴν λήγουσαν κατὰ τοὺς παλαιούς. ὡς μὴ ὂν δευτέρας συζυγίας, ἀλλὰ ἀρκούντως ἐκ τοῦ ἔκτανε. Τὸ δὲ ἤδη γεράσκοντα, ἢ ἀπλῶς οὕτω παρέρριψεν, ἢ ἵνα σεμνύνῃ τὸν λικύμνιον. οὐκοῦν γὰρ τάχα ὁ τληπόλεμος λικύμνιον τὸν τοῦ ἄρεος ὄζον οὕτω ῥᾳδίως ἀνεῖλεν, εἰ μὴ ἐγήρασκε. Τὸ δὲ ταχὺ νῆας πῆξαι, τὸ τάχος ἐνδείκνυται τοῦ φυγεῖν εὐσύνδετος. Τὸ δὲ πολλὴν λαὸν ἀγείρας, εἰς πιθανότητα κεῖται τοῦ ἁλῶναι τὴν ῥόδον οὕτω ῥᾳδίως καὶ οἰκηθῆναι ὑπὸ τῶν ᾠδῇ τὸν τληπόλεμον. τὸ δὲ ἠπείλησεν, λέγεται μή ποτε καὶ παθητικῶς. δηλοῖ δὲ ὡς οἱ παλαιοί φασι, πολιτικὴν ἡμερότητα. ἑλληνικὸν γάρ φασι τὸ μὴ φόνῳ φόνον λύειν. φυγαδεύειν δὲ, τὸν ἅπαντα χρόνον. ὥστε Σόλων φασὶν εὐτεύθεν λαῶν, ὥρεσε ὅθεν. Τὸ δὲ ὑοὶ καὶ ὑωνοὶ Ηρακλέος, τὴν τῶν ἡρακλειδῶν δηλοῖ πολυπλήθειαν.

πολλοὶ

πολλοὶ γὰρ ἀληθῶς εἶεν ἱστόρηνται. Τὸ δὲ ἄλγεα πάσχων, ὡς παρακολούθημα εἴρηκε τῶν πλανωμένων. εἰ γὰρ καὶ ἔπλευσε ἐλθὼν εἰς ῥόδον ὁ Τληπόλεμος ἐκράτησεν, ἀλλὰ πολλὰ φθάσας ἔπαθεν ἀλγεινά. ὥστε εἴη ἂν καὶ ἡ ἄλη ὅ ὅτιν ἡ πλανή, ἄλγη τις ἐλλείψει τῷ γ'. Τὸ δὲ τειχθὰ ᾠκήθησαν, καὶ τὸ καταφυλαδὸν, τί δηλοῦσι, προγέγραπται. Τὸ δὲ ἐφιλήθησαν ἐκ διὸς, πρὸς τὴν κοινὴν φασι δόξαν εἰρῆσθαι. οἱ γὰρ πολλοὶ, θεοφιλεῖς οὓς πλουσίους οἴονται. τοιοῦτοι δέ ποτε πεφιάδονται οἱ ῥόδιοι. πρὸς ὧν ὁ μὲν ποιητὴς, ἀνθρωπίνως καὶ ἀσφαλῶς λέγει, ὅτι θεοσέσιος πλοῦτος κατεχέθη αὐτοῖς. ὁ δὲ μῦθος ὅτι χρυσῆν νεφέλην ὑπὲρ τῆς ῥόδου μετεωρίζας ὁ ζεὺς, χρυσὸν τοῖς ἐκεῖ ἔβρεξεν. ἐπεί φασι πρῶτοι γεννωμένῃ τῇ ἀθηνᾷ ἔθυσαν, ὡς καὶ πινδαρικὸς παραλαλεῖ μῦθος. οὗ τάχα ὑπόμνησιν ἔχει καὶ ἐνταῦθα τὸ πλοῦτον κατέχευε κρονίων. τὸ γὰρ κατα-χέειν, οὐκ ἀσυγγενὲς τῇ βροχῇ. καὶ ἄλλως δὲ ἐφιλήθησαν ἐκ διὸς οἱ πρὸς τὸν τληπόλεμον, ὡς βασιλεύσαντες ἐν τῇ ῥόδῳ. διὶ γὰρ φίλοι, οἱ βασιλεῖς. Τὸ δὲ οἷ θεοῖς καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, ἁπλῶς οὕτω παραῤῥιφὲν πρὸς ἐντέλειαν ἔποις, καὶ οὐ πρός τι ἀναγκαῖον, ἐφορμηνευτικόν ὅτι τῷ, ζηνὶ πατρὶ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. ὡς ταυτὸν ὂν πρόσωπον ζηνὶ, βασιλέα τε καὶ πατέρα εἰπεῖν, δίχα τὸ χρῆναι τὸν ἀρχοντα, πατρὸς δίκην τῶν ὑπηκόων κήδεσθαι. ὃ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ φανερῶς δηλοῦται. ὅσσου λέγει πατὴρ δ' ὡς ἦεν ἔπος ἦεν. διὸ καὶ παρ' ἡροδότῳ, καμβύσης μὲν θεσπότης, κῦρος δὲ πατὴρ τοῖς πρήγμασι ἦν. ὁ μὲν γὰρ ἀγρίως ἦρχεν, ὁ δὲ ἡμέρως. λαμβάνει δ' ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης ἀφορμὴν καὶ ὁ πανσανίας τὸν διὰ εἰπὼν, ὡς πάντων ἀνάσσοντα. ὃ δὴ καὶ τῷ ὕπνῳ καθ' ἕτερον λόγον ἐπιλέγεται. Θεσπέσιος δὲ πλοῦτος, ἢ ὁ πολὺς οὐ θεὸς ἂν εἴη, ἢ μᾶλλον ὁ ἐκ θεοῦ πεσὼν ἤτοι χεθεὶς. ὅθεν καὶ οἱ διϊσταμένοις γίνονται ποταμοί. Τὸ δὲ κρονίων, καὶ ἐνταῦθα ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν.

Νιρῆα δ' αὖ, σύμηθεν ἄγον τρεῖς νῆας ἑΐσας.
Νιρῆα Αγλαΐης υἱὸς, χαρόποιό τ' ἄνακτος.
Νιρῆα, οἳ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ ἴλιον ἦλθε
Τῶν ἄλλων δαναῶν, μετ' ἀμύμονα πηλείωνα.
Αλλ' ἀλαπαδνὸς ἦεν. παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός.

Οτι Νιρῆα τρεῖς νῆας ἦγε σύμηθεν. ἦγον ἀπὸ τῆς νήσου Σύμης. ὃν ἐξυπελίσαι μέλλων ἱστορικῶς ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἀλαπαδνὸν κἠ βραχύπολιν, περιλαμβάνει σωτικῶν ἄλλως, δίχα ποιμονικῆς ἐπαναληπτικῶς, ὡς μνήμης ἄξιον. Φησὶ γὰρ εἰ καὶ ὁ γραμματικὸς ζηνόδοτος ἀθετεῖν τὰ ἐπαγόμενα λέγεται, ὅτι νιρῆα, Αγλαΐης υἱὸς χαρόποιό τ' ἄνακτος. Νιρῆα, οἳ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ ἴλιον ἦλθε τῶν ἄλλων δαναῶν μετ' ἀμύμονα πηλείωνα. κἠ ὅρα ὅπως τὸν καλὸν νιρέα σχήματι κάλλους, τῇ ἐπαναφορᾷ συνεξωραΐσε. Φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, ὅτι οὐδὲν πρὸς δόξαν, κάλλος ἀγαννες. ἔδοξε δὲ εἶσον ἐκεῖνοι, δίχα τὸ ἐπαγαγεῖν τὸν ποιητὴν ὅτι ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἦν. παῦρος δέ οἱ εἵπετο, τουτέστιν ὀλίγος λαός. ἔνθα θεωρητέον τὸ φιλάληθες τοῦ ποιητοῦ, καὶ μήτοι κἠ τὴν τοιαύτην πραγματείαν. διὸ ἵν' εἰ καὶ φιλέλλην ὄσιν, ἀλλ' οὐκ ἐξαπατήσει τὰ τῶν δαναῶν ἐλαττώματα εἴ που καὶ εἰσί. τὸν γοῦν νιρέα, κάλλιστον μὲν εἶναι λέγει, ἄλαλκον δὲ. Αχιλλεὺς δὲ, ἀμφότερον, κἠ καλὸς καὶ ἄλκιμος. οὗ κἠ ἐνταῦθα μνήμην ὁ ποιητὴς παρέρριψε σωτήθως ἀεὶ θέλων ἐξ ὑλώσης φέρειν αὐτόν. λέγουσι δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι πάντας μὲν ὁ ποιητὴς ἀξιομνήστους ποιεῖ. οὐ πάντας δὲ ἐπαινεῖ. ὅρα δὲ ὅπως κἠ οἱ γεννηθέντες τὸν νιρέα, πρὸς ὡραϊσμὸν ὀνομάζονται. μήτηρ μὲν γὰρ, ἀγλαΐα. χάροπος δὲ βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ θέτου, ὁ πατὴρ. ἢ μᾶλλον, ἀγλήεσσα. ὁ δὲ, χαρίεις, ὡς ἡ κλῆσις ὑποφαίνει. Τὸ δὲ ὑπὸ ἴλιον ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἴλιον. ἵνα καὶ νῦν ληφθείη ἀντὶ προθέσεως πρόθεσις, ἢ καὶ διότι ἠνεμόεν τὸ ἴλιον ὡς ὑψηλὸν, διαδέδοκται πάντες οἱ ἀχαιοὶ ὑπὸ ἴλιον ἐλθεῖν λέγονται ὡς μένοντες κάτω καὶ ὑπ' ἐκεῖνο. ἀμύμονα δὲ τὸν ἀχιλλέα νοητέον, ζητέ-

σιν ἀμώμητον, κατά τε κάλλος τὸ νῦν μυρτυρηθὲν, καὶ αὐθρίαν τὴν φανησομένην. καὶ τὴν φανερὰν εὐγένειαν. καὶ ἄλλας δὲ ἀρετάς. ἀλαπαδνὸς δὲ, ὁ ἀσθενὴς καὶ εὐπόρθητος ἐκ τοῦ ἀλαπάζω, ὃ δηλοῖ οὐ πολλαχοῦ γέγραπται. Ἰστέον δὲ ὅτι σωτελεῖ καὶ ὅδε εἰς γνῶσιν συγγενείας τοῦ ζ΄ καὶ τοῦ λ΄. ἀφ' ὧν γὰρ τοῦ ἀλαπάζω, γίνεται ἀλαπαδνός. ὡς παίζω παιδνός. ὀλοφύζω ὀλοφυδνός. ἔστι γὰρ καὶ ὀλοφύζειν, ὡς ὀτοτύζειν. καθὰ ὁ καὶ μηδὲν ἐμφαίνει σὺν τῷ ὀτοτύξιοι. οὗ πρόκειται τὸ, ὀλοφύξιοι. Σύμη δὲ, νῆσος φασὶ καρικὴ, καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἀφ' ὧν σύμης τῆς Ἰαλυσοῦ. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι μεταπωντὸς τε καὶ αἴγλη ὠνομάσθη ποτέ. λέγεται δὲ καὶ πέρδικας μαχίμους φέρειν. ἐθνικὸν αὐτῆς ὁ συμαῖος. Ἰστέον δὲ ὡς σὺν μὲν τῷ, οὗ κάλλιστος αἰνῆρ, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ὥσπερ τὸ σὺν αὐθρίᾳ καὶ μεγέθει καὶ σώματι προὔχοντας, οὕτω καὶ τὸ κάλλει διαπρέποντας, σὺν τῇ ἑαυτοῦ ποιήσει διδάσκει ὁ ποιητὴς. σὺν δὲ τῷ ἀλλὰ ἀλαπαδνος ἦν, λέγουσιν ὅτι ἀπήλλαξεν ἡμᾶς ὁ ποιητὴς τῆς εἰσέπειτα ζητήσεως. τουτέστιν ἐμάθομεν ἀλαπαδνὸν τὸν νηρέα καὶ οὐκέτι ζητήσομέν που αὐτὸν σὺν οἷς ἐφεξῆς. ὁ δὴ καὶ Ζηνὸς τοῦ θεσπίτου, ἄλλως μὴν τοι πεποίηκεν·

Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε,
Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν. νήσους τε καλύδνας.
Τῶν δ' αὖ Φείδιππός τε, καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἷε δύω ἡρακλείδαο ἄνακτος·
Τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἑστιόωντο·

Οἱ Θεσσαλὸς, υἱὸς Ἡρακλέους. οὗ παῖδες Φείδιππος καὶ Ἄντιφος. τριάκοντα νηῶν ἀρχηγοί. ὧν οἱ στρατιῶται, νίσυρον εἶχον. κράπαθόν τε, κάσον τε. καὶ κῶν Εὐρυπύλου πόλιν. νήσους τε καλύδνας. τούτων δὲ ἡ μὲν κάσος, οὐ περιάδεται τοῖς παλαιοῖς. τοῦτο δὲ νισύρου, καὶ τῆς κῶ, καὶ καλυδνῶν, καὶ καρπάθου, ἣν κράπαθον ὁ ποιητὴς εἴτε μεταθέσει τοῦ ρ΄ διὰ εὐχρησίαν μέτρου ὁμοίως τῷ, καρδία, κραδία, εἴ τοῖς τοῦ περιηγητοῦ τὰ δέοντα γέγραπται. νῦν δὲ ὡς εἰ βραχεῖ ταῦτα ῥητέον. ὅτι εἰ νισύρῳ, οἶνος ἀγαθός, ὁ ὃς αὐτῆς νισύριος καλούμενος. καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν αὖ ληγουσαν διὰ τὸ μέτρον. καὶ ὅτι ἀφ' τῆς καρπάθου, καρπάθιον τὸ ἐκεῖ πέλαγος, σωζόμενον τῷ Ἰκαρίῳ, κατὰ τὸν γεωγράφον. ἦν δὲ φησι τετράπολις ἡ κάρπαθος. ἡ ὄνομα εἶχεν ἀξιόλογον. μία δὲ τῶν αὐτῆς πόλεων, ἐκαλεῖτο νίσυρος ὁμωνύμως τῇ νήσῳ νισύρῳ. ἡ μία μὲν τῶν κυκλάδων λέγεται. πορφυρὶς δέ ποτε ἀφ' τῶν εἰ αὐτῇ πορφυρέων ἐκαλεῖτο. ἔβλαστε δὲ καὶ παροιμία ἐκ καρπάθου, ὡσὶ τῶν πεφυγματευομένων ἑαυτοῖς τὰ εἰς ἐλάθειν, τὸ, ὁ καρπάθιος τὸν λαγωόν. ἐπειδὴ τῆς νήσου μὴ ἐχούσης τοιαῦτα ζῷα, νομίζοντες ἄλλοθεν οἱ νησιῶται, εἰς κακὸν ἐκείνων ἀπήλαυνον κειρόντων τὰ σώζεσθαι. τῆς δὲ κῶ νήσου, κῶος τὸ ἐθνικόν. ὥσπερ δὴ καὶ τῆς εἰ αὐτῇ πόλεως. ἣν πόλιν Εὐρυπύλου λέγει ὁ ποιητὴς, υἱοῦ ἡρακλέους καὶ Χαλκιόπης, δυκλεῶς ἐκεῖ βασιλεύσαντος. Ἰστέον καὶ ὅτι ἡ κῶς αὕτη μερόπη καὶ μεροπὶς ἐλέγετο, ἀφ' μερόπων ἔθνους ἢ γένους οἰκησάντων αὐτὴν, ἢ ἀφ' μέροπος. οὗ θυγάτηρ Κῶς, ἧς φασιν ἡ νῆσος ἐπώνυμος. καὶ ὅτι δισυλλάβως κῶος λέγεται διὰ δύο μεγάλα ὦ. καὶ κόος διὰ μικροῦ ὁ καὶ μεγάλου. ἀφ' οὗ τὸ, κόων δυ ναιομένην πρὸ τῆς ποιητῆ. καὶ κόος δὲ διὰ δύο ὁ μικρῶν. ὧν σωαιρεθέντων, ἔοικε γενέσθαι ἡ κῶς. κατὰ δὲ ζηνᾶνα, καὶ ὡς πολυπόθητος οὕτω καλεῖται. κόον γάρ φασι κατὰ γλῶσσαν, τὸ πόθητον λέγεσθαι. εὑρίσκεται δὲ καὶ κέως λεγομένη ὡς ἡ τέως. ἧς ἐθνικὸν, κήϊος. καὶ ἐκτάσει κηΐος. ὡς τήϊος τηΐος. καὶ σὺν συναιρέσει, κεῖος κεῖος. τῆς δὲ κῶ κτίζεται, εὕρηται πρὸ Πορφυρίωνος κωακόν. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἱστορίαν, κῶς ἐλέγετο καὶ ὄρυγμά τι σὺν κορίνθῳ. οὗ καθείργνυον φασὶ φῶρας καὶ δραπέτας. ἡ δὲ τοιαύτη λέξις, δοκεῖ καὶ τοῖς ὀρεσκώοις ἐπικεῖσθαι, οἵπερ εἰσὶ θῆρες, ὀρφνῆς ὀρύγμασιν σὺν οἰκοῦντες, ὁποῖά τινα καὶ τὰ ὠὴλαια. ἐλέγετο δὲ καὶ κῶος. καὶ κῶες δὲ, οἱ σὺν ταύτῃ ἀναγραφόντες. καὶ πάντα δέ φησι ὠὴλαια

αὐλίαια καὶ κοιλώματα γῆς, κώους οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. Ιστέον δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ ἐκαλεῖτο κέως δισυλλάβως ὡς ἐρρέθη ἡ λεχθεῖσα κῶς, ἀλλ' ἑτέρα πάντως τῆς κέω τῆς ἐγχεούσης τῇ ἐλαίᾳ, ὥσθ' ἧς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήσεται. Τὸ δὲ νήσοις καλύδναις, οὐ πρὸς διασολὴν εἴρηται χερσαίων καλυδνῶν, ἀλλὰ διὰ ἀφήνειαν. ἵνα εἴη δῆλον, ὅτι νῆσοι αἱ καλύδναι εἰσὶν, αἳ ἕτεροι διὰ τὸ μὲ μεγέθοιοῦ καλύμνας. ὅτι δὲ ἀγαθὸν μέλι τὸ καλύδνιον, κεῖται καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς τῆς περιηγητοῦ. ὁ δὲ γεωγράφος, χωρίου ζένος μέμνῆται καρτδρωτάτου καλυδνίου καλουμένου. ᾧ λιμενίῳ ἐχρήσατο κλέων ὁ ἀπὸ γόρδου κώμης ὁ τῶν λιμενίων ἡγεμών. οὗ ἄκρας φησὶν Αντωνίου, καὶ προσθέμενος Καίσαρι, ἐτιμήθη πλέον ἢ κατ' ἀξίαν. καὶ αὐτὴ λιμοῦ, διωάσου περιέχειτο ἄκμα. ἱερᾶς δὲ γενομὲς ὅσου ὁ γεωγράφος λέγει, ἐνὸς μηνιαίου χρόνου κατέσχεν τὸν βίον ὀξείᾳ νόσῳ ἢ μῆνιν θεοῦ. οὐ γὰρ διετέθη ὡς ἱερᾶς, ἀλλὰ διαφθορᾶς τῶν ἱερῶν. λέγει δὲ ἡ γεωγραφικὴ ἱστορία, ἢ ὅτι αἱ καλύδναι, κατὰ τὸν Σκῆ λεκτὸν πλοιοῦ κεῖνται. ἀκριβωτήριον δὲ ὄδι τὸ λεκτόν. ἢ ὅτι καλύδναι νῆσοι κατά τινας, αἱ παράδες. ὧν μία καλύμνα, ἀφ' ἧς αἱ Καλυμναῖαι καλοῦνται. οἱ δὲ, μίαν νῆσον καλύδναν φασὶ κληθῆναι πλιθωτικῶς, ὡς ἀθήνας ἢ θήβας. Νῶν δ' αὖ τοὺς, ὅσοι τὸ πελασγικὸν Αργος εἶναιον.

Οἵ τ' Αλον, οἵ τ' Αλόπην οἵτε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,

Οἵ τ' ἔιχον φθίην, ἠδ' Ελλάδα καλλιγύναικα,

Μυρμιδόνας δὲ καλοῦντο, καὶ Ελληνας, καὶ Αχαιοὶ,

Τῶν, αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Αχιλλεύς.

Αλλ' οἵ γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο.

Οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφιν ἐοῖ στίχας ἡγήσαιτο.

Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Αχιλλεὺς

Κούρης χώμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο,

Τὴν, ἐκ Λυρνησσοῦ ἐρείσας πολλὰ μογήσας.

Λυρνησσὸν διαπορθήσας, καὶ τείχεα Θήβης.

Καδδὲ Μύνητ' ἔβαλεν, καὶ Επίστροφον ἐγχεσιμώρου,

Υἷέας Ευηνοῖο σελινοδίαο ἄνακτος.

Τῆς, ὄγε κεῖτ' ἀχέων. τάχα δ' αὐσήσεσθαι ἔμελλεν.

Οὐ μέχρις ὧδε ὁ ποιητὴς ἀπηυδηκὼς πρὸ τοῦ προφητεύσας ταῖς μούσαις ἀφ' οὗ ἀπετείναθ πρὸς αὐτὰς ἐν τῷ, ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες δαναῶν καὶ τὰ ἑξῆς, σύνταῦθα καταστατικῶς καὶ ὡς οἱ παλαιοὶ δέ φασιν ἠθικῶς, ἐπεισρέφει τὸν λόγον ἐπὶ ἀχιλλέα, καὶ δευτέραν αὐτὸν ἀρχὴν καταλόγου ποιεῖται, εἰπὼν. νῦν αὖ, νῦν ὅσοι τὸ πελασγικὸν ἄργος εἶναιον. οἵ τ' ἄλον οἵ τ' ἀλόπην. οἵ τε τρηχῖν' ἐνέμοντο. οἵ τ' ἔιχον φθίην καὶ ἑλλάδα καλλιγύναικα. μυρμιδόνες δὲ καλοῦντο ἢ ἕλληνες ἢ ἀχαιοί. τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Αχιλλεύς. ἔστι δὲ τὸ ἄκμα ἐλλειπτικὸν, ἀπὸ μακροῦ κοινοῦ. λέγει γὰρ ὅτι νῶν δ' αὖ τούτοις ἔσπετέ μοι ὦ μοῦσαι. ὅσοι τὸ πελασγικὸν ἄργος εἶναιον, καὶ ἐπὶ τῷ Αχιλλεῖ ἦσαν. ποιεῖ δὲ τὴν καινὴν ταύτην ἀλλαγὴν ὁ ποιητὴς, ἀπὸ τοῦ μέλλειν σύνταῦθα πρὸς Αχιλλέως εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἠνέσχετο μὴ τὸν ἀκροατὴν εἰς νοῦν βαλέσθαι ἢ εἰς τὴν μεταφορὰν καινοπρεπῆ, ὅτε πρὸς τὸ αὐτῷ φίλου Αχιλλέως λαλεῖ. καὶ ὅρα ὅτι ὥσπερ ἀρχόμενος τοῦ καταλόγου, εἶπεν ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι οἱ δαναῶν ἡγοῦντο, οὕτω καὶ σύνταῦθα φησί. νῦν αὖ τούτοις ἔσπετε δηλαδὴ ὅσοι ἦσαν ἐπὶ τῷ Αχιλλεῖ, ἐμφαίνων ὅτι ὥσπερ ἔργον ἔθετο τὸν κατάλογον ἁπάντων τῶν ἀχαιῶν, οὕτω καὶ τὸ εἰπεῖν νῦν ἐπὶ τὸν Αχιλλέα. πελασγικὸν δὲ ἄργος, τὸ θετταλικὸν λέγει, ἀπὸ πελασγῶν, οἱ πολυπλανήτοι ὄντες, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ᾤκησαν καὶ ἐκεῖ. ὅτι δὲ ἄργος οὐχ εἷς ἀλλὰ πολλὰ, εἰ βούλῃ τὸ περιηγητοῦ διεξέλθοις αὐτό τε ἔσται, καὶ ἄλλα χρήσιμα. ὅτι δὲ πελασγικὸς ἦν καὶ ὁ κατὰ πελοπόννησον ἄργος, καὶ Ευριπίδης δηλοῖ. παρ' ᾧ ἱστορεῖται ἢ ὡς ἔφθα

βαν οἱ ἐκεῖ πάλαι μὲν πελασγοὶ, ὕστερον δὲ κληθῆναι ὕστερον. Αλος δὲ, οὐ μόνον ἡ Φθιῶτις αὕτη, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀχαΐας πόλις. κτισθεῖσα δέ φασιν ὑπὸ τοῦ Αθάμαντος, ὠνομάσθη ἀφ' τῆς αὐτῷ συμβεβηκυίας ἅλιος ἤτοι πλανῆς, ἣν ἔπαθεν εἰς μανίαν ἐμπεσών. Ζηνὸς δὲ οἴονται διασύνεσθαι τὴν ἅλων, ὡς ἀφ' τῆς ἅλως ὅ ὅτι τῆς θαλάσσης, ἀκολούθως τῷ γεωγράφῳ εἰπόντι ἅλος καὶ ἁλιοῖς, ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν λοκρῶν. τινὲς δὲν αὐτὴ τοῦ ἅλων, ἁλιοῦντα γεγράφοιτο. γεγράφεται δὲ διὰ ενὸς λ', πρὸς διασολλὼ τῆς ἅλως αὐτωνυμίας. ἕτεροι δὲ ἱστοροῦσι, θεράπαιναν ἀθάμαντος εἶναι τὴν ἅλων τὴν μηνύσασαν τὴν Ινὼ, φρύγειν τὰ σπέρματα. ἧς εἰς τιμὴν ἡ πόλις ὠνόμασται. γυνὴ δὲ ἀθάμαντος ἡ Ινὼ. διὸ ἧς οἷα κατειργάθη, ἀλλά τε καὶ τὰ Ζεὺς τῷ φρίξῳ καὶ τῇ Ελλῃ τεθρύλληται. ἐν μέσῳ δέ ὅτι φαρσαλίας καὶ φθιωτῶν. φίλιππος δὲ φαρσαλίοις πρσέτεινεμον, ἀφελόμενος τῶν φθιωτῶν. λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἅλος. καὶ θηλυκῶς ἡ ἅλος. διὸ δὲ καὶ ἕτερος ἅλος ὑπὸ Πρωτεσιλάου, κατὰ τὸν ἐνδιατρίψαντα τοῖς ἐθνικοῖς. οὓς καὶ μαλιακὸν φησι τὸν ἅλον τὸν ὑπὸ τῷ Αχιλλεῖ. ἤγουν πρὸς τοὺς Μαλιεῖς κείμενον. κεῖνται δὲ οἱ μαλιεῖς, πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ καὶ ταῖς θερμοπύλαις, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. ἐθνικὸν τῆς ἅλου, ἁλιὰς καὶ ἅλιος. κατὰ δέ τινας καὶ ἁλούσιος· ἡ δὲ Αλόπη, πόλις καὶ αὕτη θεσσαλικὴ, ὁμωνυμεῖ Αλόπῃ θυγατρὶ Κερκυόνος ἢ Ακτορος. ἔκειτο δὲ φασι μεταξὺ Λαρίσσης τῆς κρεμαστῆς καὶ Εχίνου. ὁ πολίτης, ἁλοπίτης καὶ ἁλοπεύς. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι ἁλόπαι, ὧν μία μεταξὺ μυσίας καὶ καρίας καὶ λυκίας. ἣν λέγει φασὶν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἐλθόντ' ἐξ ἁλόπης· Τρηχὶν δὲ ἤτοι τραχῖνα, πόλις θετταλικὴ. ὑπὸρ τὴν Οἴτην μὲν κεῖσθαι ἱστορεῖ ὑπὸ Ηρακλέους, ὀνομασθεῖσα δὲ ἀφ' τὴν τραχύτητα. ὄνομα δὲ ὄρους ἡ οἴτη. ἔστι δὲ γεγράφεται καὶ ἄλλως, οὕτως. ἡράκλεια, λακεδαιμονίων κτίσμα, τραχὶν ὅστε καλουμένη. διέχει δὲ τῆς ἀρχαίας τραχῖνος, πόδας ἑξ σταδίους, πρὸς ταῖς θερμοπύλαις ἐν τοῖς στενοῖς. περίπυστος δὲ ἡ τραχὶν, μάλιστα ἀφ' τὸν Ηρακλέα. οὗ ἐκεῖ που ᾠχετο πυρὶ ἀναθὼ ἑαυτὸν ἐμπρήσας ἑαυτόν· Φθία δὲ, πόλις καὶ μοῖρα θετταλικὴ, ἀφ' Φθίας γυναικὸς ἢ ἀφ' Φθίου υἱοῦ ποσειδῶνος καὶ λαρίσσης. ὁ πολίτης αὐτῆς, Φθιώτης καὶ Φθῖος. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν, ὅτι τὲ Φθίαν ζηνὸς, τὴν αὐτὴν ἑλλάδι καὶ ἀχαΐᾳ. Ομηρος δὲ οὔ. καὶ ὅτι μαλιεῖς καὶ Φθιῶται ἀχαιοὶ, πρὸς δυσοίᾳ κεῖνται καὶ θερμοπύλαις. καὶ ὅτι εἰς τέτταρα ζηνὸς διαιροῦσι τὴν θετταλίαν. Φθιῶτιν. ἀπίωτιν. πελασγιῶτιν. καὶ θετταλιῶτιν. καὶ ὅτι Φθῖοι ἐλέγοντο οἱ τῷ Αχιλλεῖ τε ὑποκείμενοι, καὶ οἱ τῷ πρωτεσιλάῳ. καὶ τῷ φιλοκτήτῃ. εἴρηται δέ τι πόδας Φθίας, καὶ ἐν τῇ ἀραιφδίᾳ. ἑλλὰς δὲ ὑπὸ ἕλληνος ἐκτίσθη. οὐ τοῦ δευκαλίωνος φασὶν υἱοῦ, ἀλλὰ τοῦ παιδὸς Φθίου. οὗ ἔτεκεν ἀχαιός. ἐθνικὸν αὐτῆς, ὁ ἕλλην ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἑλλὰς τῆς κοίλης συρίας. ἑλλάδα δὲ, οὐ τὴν σωμένος παρ' ἡμῖν καλουμένην φησὶ χώραν, ἥτις ζευγνάπτει τῇ ἀρχῇ τῆς πελοποννήσου. ἦν δὴ πελοπόννησον, καὶ ἀπρόπολιν οἱ παλαιοὶ τῆς τοιαύτης ἑλλάδος φασίν. ἀλλὰ πόλις ὄντιν αὕτη θετταλική. οὕτω κληθεῖσα ἀφ' τὸν ἐκεῖ βασιλεύσαντα ἕλληνα. ἀφ' οὗ καὶ τοῖς ὅλοις ἕλλησιν, ὄνομα τὸ ὄνομα ἐνεκάθισεν. ὥσπερ καὶ τῇ μεγάλῃ ἑλλάδι προσῆλθεν ἡ κλῆσις, ἐκ τῆς κατὰ τὸν ἕλληνα ῥέοντος ταύτης πόλεως. ἦν καὶ καλλιγύναικα τῷ ποιητῇ, ὁ παλαιὸς χρόνος ἐπεμαρτύρατο. φησὶ δὲ ὁ γεωγράφος καὶ ὅτι φαρσάλιοι δεικνύουσιν ἀφ' ἑξήκοντα σταδίων τῆς ἑαυτῶν, κατεσκαμμένην πόλιν. ἣν πεπιστεύκασιν εἶναι τὴν ἑλλάδα. καὶ δύο κρήνας πόλισμα, μεσσηίδα καὶ ὑπέρειαν. οἱ δὲ, πέραν τοῦ σπερχειοῦ ᾠκῆσθαι φασὶ τὴν ἑλλάδα. ὃς ῥυεὶς περὶ φάρσαλον, εἰς τὸν Αιγαῖον ἐμβάλλει. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι ἑλλάδα, οἱ μὲν μίαν πόλιν φασὶν. οἱ δὲ τὴν φθιῶτιν πᾶσαν. μυρμιδόνες δὲ, ἢ ἀφ' μυρμήκων κατὰ μῦθον ἐκλήθησαν, ὡς καὶ ὁ λυκόφρων ὑπολαλεῖ, ἢ ἀφ' Μυρμιδόνος ἥρωος υἱοῦ διός. λέγεται δὲ κατὰ αἴγιναν ἡ πόλει αὐτῶν μυθολογία. ὅθεν καὶ μυρμιδονία ἡ αἴγινα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. εἴρηται δὲ ἤδη καὶ ἀλλαχόθι πόλει τούτων. καὶ ἐν τοῖς τῆ περιηγητῆ δέ. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει, ὅτι μυρμιδόνες σωνικολούθησαν ἀφ' αἰγίνης, φεύγο

τι τῷ Πηλεῖ. φυγεῖν δὲ τὸν πηλέα ἐκεῖθεν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, μιᾷ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ φόνου φόνον. μεθ' ὃν ὁ πηλεὺς εἰς Φθίαν ἐλθὼν, εὗρεν αὐτοῦ ἀρχεμόλην υἱὸν Ακτορος ὑοῦ Μυρμιδόνος. ἐγάμει δὲ ὁ ἄκτωρ, Αἴγιναν τὴν ἡρωΐδα μιᾷ Πολύβοιαν τὴν πρώτην γυναῖκα. ἐξ ἧς εἶχε Μενοίτιον καὶ ἑτέρους. οἷς εὖρὼν βουλευόντας καὶ δελεάζας, τῷ πηλεῖ τὴν θυγατέρα Πολυμήλαν δίδωσι καὶ τὴν βασιλείαν. ᾧ καὶ γίνεται θυγάτηρ μία, Πολυδώρα. υἱὸς δὲ ἀχιλλεύς. ὁ καὶ ἄρξας ἀρτι τῶν Θετταλῶν. ἔλιπε δὲ ὁ ποιητὴς ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, διὰ τὸ μόνους τοὺς Αχιλλεῖ καλεῖ μόνους, ἐπειδὴ καὶ ἔλιπε ὁ τοῦ διὸς, τοῦτο τὴν ἐκεῖσε ἦρχεν ἐλλάδα. οὕτω δὲ καὶ ἀχαιοὶ ἐλέγοντο, διά τινα τοιαύτην ὁμοιότητα, οἵπερ καὶ αὐτοὶ ὁμοφώνως τῷ κύριῳ καλοῦνται καθὰ καὶ ἔλιπε. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι σεσημείωται τὸ ἀχαιοὶ, ὀξυνόμενον. οὕτω δὲ οἱ ἀχαιοὶ πυρίκλυτοι, ὥστε ἀχαΐα, κατὰ τὸν γεωγράφον καὶ οἱ Αραχῶται ἦν. ὥσπερ καὶ οἱ ἀλεξανδρεῖς. λέγει δὲ αὐτὸς καὶ ὅτι ἀχαιοὶ ἐκαλοῦντο οἱ Φθιῶται πάντες * Σημείωσαι δὲ τετιμημένην ταύτην ποιητικὴν, οἱ τῷ, μυρμιδόνες δὲ καλοῦντο, καὶ ἕλληνες καὶ ἀχαιοί. τρισὶ γὰρ τούτοις ὀνόμασιν ἐκαλοῦντο, οἱ τῷ ἀχιλλεῖ ὑποτεταγμένοι. εἴθα ὅρα καὶ ὅτι δυνάμιος ὁ ποιητὴς ἐπεῖν κοινῶς καὶ σαφέστερον, ἐκαλοῦντο, ἐποιητικεύσατο ἐκφυγεῖν χάριν ὄγκου, τὸ τῆς διαλέκτου κοινόν. καλοῦντο εἰπὼν ποιητικώτερον. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι ὁ ποιητὴς καὶ οὐ νῦν τῷ φοίνικι ὄντας δόλοπας, οἷς ἡ κλῆσις αὕτη ὅτιν ἔκ τινος δόλοπος ἥρωος, ὧν ὁ ποιητὴς οὐ τοῖς ἑξῆς που μέμνηται, συζεύγνυσι τοῖς ὑπακούουσι τῷ ἀχιλλεῖ. συνυπακουστέον γάρ φασι καὶ τούτοις κατὰ τὸ συνημμένον. γελοῖον γὰρ φασι, τὸν μὲν βασιλέα φοίνικα μετέχειν τῆς στρατείας, ὃς δολόποσιν αἴνασε, οὐ δ' ὑπηκόοις δόλοπας μὴ παρεῖναι. φέρεται δὲ καὶ ἱστορία χρήσιμος εἰς τὰ προσεχῶς ῥηθέντα, τοιαύτη. ἡ Θεσσαλία, πεδίον μέγα ὅτι καὶ κοῖλον, πάντοθεν ὄρεσι καλυπτόμενον. πρὸς ἀνάβλασι μὲν, τῇ Οσσῃ καὶ τῷ Πηλίῳ. πρὸς δυσμαὶ δὲ, τῷ Πίνδῳ. ὄρ οὗ ὁ Πηνειὸς ὁρμώμενος, ἔξεισι πρὸς ἕω ἤτοι πρὸς ἀνατολήν. πρὸς ἄρκτον δὲ τῷ Ολύμπῳ. καὶ πρὸς μεσημβρίαν, τῇ Οθρυϊ. τούτου ἤρξε τὸ τόσον, Θεσσαλός. ἀφ' οὗ ἡ χώρα Θεσσαλία. οὗ Αἴγων. οὗ Αἵμων. ὅθεν αἵμονες μέρα Θετταλική. οὗ καὶ λαρίσσης γυναικὸς ἀρχείας, Πελασγὸς καὶ φθίος καὶ Αχαιὸς. ἄρχων δὲ ὁ πελασγὸς μοίρας τῆς χώρας, πελασγικὸν ἄργος ὠνόμασε. καὶ πόλιν λάρισσαν. θανόντος δὲ αὐτοῦ, ἄρξαντες οἱ ῥηθέντες ἀδελφοὶ, μοῖραν τῆς γῆς, φθίαν καὶ ἀχαΐαν ἐκάλεσαν. οἰκεῖ δὲ αὐτόθι καὶ Δυναλίων. οὗ υἱὸς, Ελλὼ. ὃς ἔλλωας οὐ ἐκεῖ ἐκάλεσεν. οὗ Ξοῦθος. οὗ Αχαιὸς καὶ Ελλὼ. ἀφ' οὗ πάλιν ἀχαιοὶ ὠνομάσθησαν * Τὸ δὲ ἦν ἀρχὸς Αχιλλεὺς, περίφρασις ὅτι τοῦ, ἦρχε. τοιοῦν γὰρ ὅτι τὸ ἦρχεν. οἷον ἦρχε Διώρυς. καὶ τὸ, ἦν ἀρχὸς Αχιλλεύς. ταῦτα εἰπὼν ὁ ποιητὴς, ἐπάγει ὅτι ἀλλ' οὗτοι οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμέμνηντο. οὐ γὰρ ἔην ὅς τις σφιν ἐοὶ στίχας ἡγήσαιτο. κεῖτο γὰρ σὺν νήεσι ποδάρκης δῖος Αχιλλεὺς, κούρης χωόμενος βρισηίδος ἠϋκόμοιο. τὴν, ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξελόμενος πολλὰ μογήσας. Λυρνησσὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα ῥήξας. κατέβαλε δὲ Μύνητα καὶ Επίστροφον ἐγχεσιμώρους. τῆς, ὄγ' ἔκειτ' ἀχέων. τάχα δ' αὐτήσεσθαι ἔμελλε. πρασημείωσις δὲ αὕτη τὸ ποιητὸ εἰπόντος πρόσωπόν τινα, ὅτι οὐ μὲν ἄλλοις κατέλεξα, ὡς πολεμήσοντας νῦν αὐτίκα ὑπὸ ἡγεμόσι περαρξαμένης τῆς μάχης. οὐ δὲ θεσσαλιώτας, οὐχ οὕτως. οὐ γὰρ ἐμέμνηντο πολέμου, ὡς κειμένου αὐτοῖς τοῦ ἄρξαντος. δυσηχέα δὲ λέγει τὸν πόλεμον, ὡς καὶ δυσηλεγέα τὸν θάνατον. οὔτε γὰρ ὁ τῆς μάχης ἦχος ἡδύς, οὔτε τὸ θανατικῶς λέγεσθαι ἤτοι κοιμᾶσθαι, γλυκύ * Τὸ δὲ ἡγήσαιτο αὐτοῖς, διφορεῖται καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὸ ἄρχειν. ἄμφω γὰρ, καὶ δοτικῇ καὶ γενικῇ συντάσσονται * Στίχες δὲ, αἱ στρατιωτικαὶ τάξεις, ὡς καὶ οἱ τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ζύτων δὲ εὐθεῖα εἰκὴ, στίξ. γινομένη μὲν, ἀπὸ τοῦ στίχω στιξω. μὴ ὀφείλου ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν διφθογγον ἔχειν. πεπαγομένη δὲ ἄλλως διὰ διχρόνου, ἐπεὶ μηδὲν ὄνομα εἰς διφθογγον λήγει μιᾷ διπλοῦ, ἀπαθῶς. διὸ μὴ ἡ τῆς γυναικὸς εὐθεῖα, στίχη). ἡ δέ γε πρῶξ καὶ ἡ αἶξ, ἀπὸ σωματέως ἔχουσι τὰς διφθόγγους * Τὸ δὲ ἔκειτο οἱ νηυσὶ, τοῦ παντελῶ

τοῦ ἥρως αἰρήσων δηλοῖ, τρὶς αὐ τῇ βοιωτίᾳ πόλει τοῦ Ἀχιλλέως λεχθεὶς. οὕτω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ὁ φιλοκτήτης αὐ λήμνῳ κεῖσθαι λέγεται. καικῶς μέντοι ἔχων ἐκεῖνος ὑπὸ πολυμηχ ὄφεως. ἄμφω δὲ καθ' ὁμοιότητα εἰρηκὼς τοῦ, κεῖται πάτροκλος. εἰ δὲ κεῖται ναῷ Ἀχιλλέως, ὡς μὴ ἔχων τὸ ξύνηθες σφακιζικὸν καὶ πολιτικὸν, αὐθα γὰρ μὴ εἶσι ταῦτα, ἐκεῖ τὸ κεῖσθαι χώραν ἔχει λέγεσθαι, ἐγερθήσεται ἄρα, ὅτε τιὼ μῆνιν ἀποθήκται. διὸ καὶ ἐπήγαγε. τάχα δ' ἀναστήσεσθαι ἔμελλεν. αὖθα καὶ πραμνεῖται ὁ ποιητὴς τὸν φιλέλληνα ἀνδρα τιὼ ὀλέθρου, τάχα. ταχὺ γάρ φησιν ἀναστήσεται καὶ αὐτικατασήσεται τοῖς τρωσίν.

Ἰσέον δὲ, ὡς εἴ τις αὐθυμοῖτο τὸ, οὐ δὲ μὲν ἀναστήσεις, τεθνεῶτα δηλαδὴ, ἔπρεπε λὴ κἀνταῦθα ὡς ἐπὶ νεκροῦ τινος ἀτειθῆναι τὸ, ἔκειτο μὲν, τάχα δὲ ἀναστήσεσθαι ἔμελλε. Τὸ δὲ ποδώκης, ἔχει τι γλυκύτητος αὐταῦθα. λέγει γὰρ ὅτι ὁ ποδωκέστατος, ἔκειτο συμποδιζούσης αὐτὸν τῆς μήνιδος. ἣν ἔπαχεν ἐπὶ τῇ βρισηίδι. ἣν κόρην καὶ αὐταῦθα φησιν. οὔτε ὡς θυγατέρα τινὸς, οὔτε ὡς παρθένον, ἀλλ' ἁπλῶς ὡς νεανίδα. Τὸ δὲ κούρης χωόμενος, λέγεται τοῦ οἵνεκεν ἢ τῆς ὑπὸρ προθέσεως. ὁμοίως τῷ, χωόμενον καθὰ θυμὸν, εὐζώνοιο γυναικός. ἵνα ἢ χωόμενος ὑπὸρ τῆς δεῖνος. Τὸ δὲ Λυρνησσὸν διαπορήσας, ἐφερμηνεύει ὅτι τοῦ ὠφέλητο ἐκ Λυρνησσοῦ. ἵνα μὴ νοηθῇ τυχὸν, ὡς ἐκ Λυρνησσοῦ τιὼ βρισηίδα ἐξελέξατο, λόγῳ ἐμπορείας ἢ συμβάσεως. ἀλλὰ ὅτι πολέμου νόμῳ ταύτην ἔσχεν. ἔοικε δὲ καὶ ἐπαναλήψει τὸ τοιοῦτον. ἐπανελήφθη γὰρ ἡ Λυρνησσὸς, ἵνα συμπαρατεθῇ ταύτῃ καὶ ἡ τῆς ὡς προειρήθη ἀτραμυττηνῆς θήβης ἄλωσις. πόλει ὧν εἰ καὶ προῤῥέθη, ἀλλὰ κἀκεῖνο εἰδέναι οὐ πρὸπου, ὅτι οὐ μόνον ἀτραμυττηνὴ θήβη, ἀλλὰ καὶ Παμφυλία. οὕτω καὶ Λυρνησσός. Φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος, ὅτι πόλις ἀπάλεια, ἐπώνυμος τοῦ κτίσαντος ἢ λαοδέλφου. δείκνυται δὲ μέσον Φασηλίδος καὶ Ἀπαλείας, θήβη καὶ Λυρνησσός. γραϊκῶν ἀνδρῶν ἐκεῖ ἐκπεσόντων. ἐθνικὸν τῆς ὁμηρικῆς Λυρνησσοῦ Φασὶν δύρῆσθαι παρ' Ἀχιλλεῖ, Λυρναῖος. καὶ τάχα κατὰ συγκοπήν. μία δέ φασι καὶ αὕτη τῶν ἑπτὰ πόλεων. αἱ περίοικοι ἦσαν ὁ Ἀχιλλεὺς αἳ ἦσαν, Λυρνησσός. Πήδασος. Θήβη. Ζέλεια. Ἀδράστεια. Πιτύα. Περκώτη. Ἀρίσβη. Ἄβυδος. καὶ

πόλει δὲ θηβῶν ὁ γεωγράφος καὶ Λυρνησσοῦ, Φησὶ καὶ ὅτι τοῦ θήβης πεδίου ἔχουσι ναῶ ἀτραμυττηνοὶ τὸ πλεῖον. αὐταῦθα γὰρ ἡ θήβη καὶ ἡ Λυρνησσὸς, ἐρυμνὸν χωρίον. ἔρημοι δ' ἀμφότεραι. διέχουσι ἀτραμυτείου σταδίους ἡ μὲν, ἑξήκοντα. ἡ δὲ ὀγδοήκοντα. αὐ δὲ τῇ ἀτραμυττηνῇ, ἔστι φησὶ καὶ ἡ Χρύσα. ἐπεὶ δὲ καὶ ὑποπλάκιοι αὐτοῖς ἑξῆς που αἱ τοιαῦται λέγονται εἶναι, φησὶν ὁ Πορφύριος. ὅτι ὑποπλακία, ἡ αὐ τῷ θήβης πεδίῳ πόλις. ὃ σημαίνει ὑπόπεδος μὴ λεῖος. δοκεῖ γὰρ δηλοῦ φασιν ἡ πλάκιος. πλακὲς γὰρ ὑπὸ πλείσων, τὸ ἐπίπεδον χωρίον. ὁ δὲ ἐπὼν ὅρος ζυνὸς πλακίου μνημονεύειν τὸν ποιητὴν, παρακούει Ὁμήρου. ὁ δὲ ὁμηρικὸς αὐ ζύτοις Μυΐης, αἰνὴ ἦν τῆς βρισηίδος. σταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἀφ' μεθοχῆς εἰς ῥῆμα μετῆλθεν ὁ ποιητὴς, ὀφείλων δ' ἀλλαγὴν δηλαδὴ σχηματισμοῦ. ὀφείλων γὰρ εἰπεῖν ὅτι τιὼ βρισηίδα, ἀφείλετο ἀχιλλεὺς πορθήσας λυρνησσὸν καὶ θήβην καὶ μύνητα καταβαλὼν, ὁ δὲ εἶπεν ὅτι καὶ μύνητα κατέβαλεν. εὑρεθήσονται δὲ αὐ τοῖς ἑξῆς, μὴ ἄλλα τοιαῦτα σήματα. Εὐφορος δὲ, ἰδοὺ καὶ οὗτος ἕτερος παρὰ τὸν ἕλληνα. οὗ ἐμνήσθη ὁ ποιητὴς, αὐ τῷ φωκέων καταλόγῳ. ἐγχεσίμωροι δὲ, οἱ πολὺ τὰ ἔγχεα μεμορημένοι ὅ ὅτι καὶ παθοῦντες. ἐκταθέντος τοῦ ὀ εἰς ω μέγα, ὡς καὶ πόλει τοῦ ἰόμωροι γίνεται. ῥηθήσεται δὲ πολὺ τούτου πλέον τι αὐ τοῖς ἐφεξῆς. ἴδε δὲ ὅπως σταῦθα ὁ ποιητὴς οὐκ ἐμνήσθη πατρόκλου ἢ ἑταίρου τοῦ Ἀχιλλεῖ. καὶ ἡ αἰτία, δηλη. διομήδει μὲν γὰρ καὶ ἰδομενεῖ συνεξεφώνησε τοὺ φιλτάτους, ὡς συνεξιόντας εἰς μάχην. σταῦθα δὲ τοῦ Ἀχιλλέως πρόσωπα τινὰ σημαίνοντος τάγε εἰς ἔκταξιν πολέμου, ἐχρῆν συναγάγεσθαι καὶ τὸν πάτροκλον, καθὰ καὶ τὸν παιδαγωγὸν φοίνικα. Ἰσέον δὲ ὅτι τοῦ ἐρημίοις, τὸν μύνητα καὶ τὸν ἐπίτροφον, ἰέασι λέγει Εὐήνου ὁμωνύμου ποταμῷ τινὶ ἀλλαχοῦ κειμένῳ. σελινουσίασι. ἤγουν ὑοῦ Σελινοῦντος ἄνακτος. δῆλον δὲ, ὡς παρὰ τὸ σέλας καὶ τὸ ἤσιος σύγκειται, ὁ σελήσιος.

Οἳ δ' εἶδον φυλάκην, καὶ πύρασον αὐθεμόεντα
Δήμητρος τέμενος, Ιτωνά τε μητέρα μήλων,
Αγχίαλόν τ' Αυτρῶνα, ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην,
Τῶν, αὖ Πρωτεσίλαος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Ζωὸς ἐών. τότε δ' ἤδη ἔχεν κατὰ γαῖα μέλαινα·
Τοῦ δὲ, καὶ ἀμφισβυφὴς ἄλοχος φυλάκην ἐλέλειπτο,
Καὶ δόμος ἡμιτελής. τὸν δ' ἔκτανε Δαρδάνος ἀνὴρ
Νηὸς ἀπορθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Αχαιῶν·
Οὐ δὲ μὲν οὐ δ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεού γε μὲν ἀρχήν·
Αλλά σφεας κόσμησε Ποσθάρκης ὄζος ἄρηος.
Ιφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
Αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
Οπλότερος γενεῇ. ὁ δ' ἀρα πρότερος, καὶ ἀρείων
Ηρως Πρωτεσίλαος ἀρήϊος· οὐ δέ τι λαοὶ
Δεύονθ' ἡγεμόνος. πόθεον δὲ μὲν ἐσθλὸν ἐόντα·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο·

Οτι τῶν ἐχόντων Φυλάκην καὶ πύρασον αὐθεμόεντα, Δήμητρος τέμενος, Ἰτωνά τε μητέρα μήλων, Ἀγχίαλόν τ' Αὐτρῶνα, ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην, Πρωτεσίλαος ἡγεμόνευε πότε ζωὸς ἐών. οὗ καὶ ἀρήϊον δῆς λέγει ὡς πολεμικὸν, καὶ μεγάθυμον δὲ. ὅπερ αὐτίκειται πρὸς τὸν μενρόφυρον. καὶ οὕτω μὲν ζῶν ἦρχε. τότε δὲ ἤδη κατεῖχεν αὐτὸν γαῖα μέλαινα. καὶ ὅρα ὅτι μετὰ τὸν ὠφανεὶ κείμενον ὡς πεφείρηται Αχιλλέα, τὸν ὡς ἀληθῶς κείμενον πρώτε σίλαον ὁ ποιητὴς παρέθετο. καὶ ἐπόθεσαν μὲν φησιν ἐκεῖνοι τὸν ἀρχηγόν. οὐ μὴν οὐδ' αὐτοὶ ἄναρχοι ἔσαν. καὶ Σημείωσαι τὸ ἄναρχοι, αὐτὶ τοῦ ἀβασίλευτοι. δίχα ἀρχοῦ ἐκόσμησε δέ φησιν αὐτοὺς, Ποσθάρκης. ὄζος ἄρηος. Ιφίκλου υἱός. Φυλακίδου τοῦ καὶ ἐν Οδυσσείᾳ κειμένου. οὗ καὶ πολύμηλου λέγει, ὀλίγα τὰ περὶ μικροῦ λεχεύτα. αὐτοκασίγνητος πρωτεσιλάου. ὀπλότερος γενεῇ. ὅδ' ἀρα πρότερος, καὶ ἀρείων ἦρως πρωτεσίλαος. διό φασιν, οὐδ' ὀξίχυσεν ὁ Ποσθάρκης ἐν τοῖς ἑξῆς, ἀποθανεῖν τὴν τοῦ πρωτεσιλάου νηὸς τὸ δήϊον πῦρ ἀλλ' ὡς πρῶτος ὁ πρωτεσίλαος πρῶτος τῶν ἄλλων ἀχαιῶν ἔστε πέπτωκεν ἐν τροίᾳ, οὕτω καὶ ἡ τούτου ναῦς πρώτη τῶν ἄλλων, τὸ τοῦ ἕκτορος ἐδέξατο πῦρ. εἰ δὲ καὶ ἡμίσβαινε ἐκείνη ἔμειναν, εἶη ἂν ὅμοιόν τι ὅπερ πρὸς τὸν τοῦ ἥρωος δόμον. ὃς χηρωθείσης τῆς γυναικὸς, ἡμιτελὴς ἐλείφθη, ὡς τοῦ πρωτεσιλάου ἔστε ντος. καθὰ μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. ἢ καὶ ἀμφισβυφὴς, ὡσὶ τῷ τοῦ ἀνδρὸς θανάτῳ γέγονε. καὶ ὅπερ μὲν τοιοῦτον. ὁ δὲ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς διασαφῶν, ἢ καὶ παραφράζων τὸ, οὐ δὲ οὗτοι ἄναρχοι ἦσαν, πόθεον γέ μιν ἀρχὸν, ἐπάγει ἐπαναλλαττικῶς, οὐ δέ τι λαοὶ δεύοντο ἡγεμόνος. πόθεον γέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα τὸν πρωτε σίλαον. αἱρετώτερον γὰρ πάντως τὸ τοῦ καλοῦ κάλλιον. διὸ καίτοι τὸν κοσμοῦντα ἔχοντες, ἐπόθουν ὅμως καὶ ἀποντα τὸν κρείττονα. οἰκεῖον δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πολλὰ ὁ ποιητὴς δίδωσιν. οὐ μόνον ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὅτε τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα ἱστορεῖ, ἀλλὰ καὶ νῦν ἐν οἷς οὕτω ποθεινὸν, τοῖς οἰκείοις λέγει τὸν ἥρωα. ὁρίζεται δέ φασι καὶ τὸ πρόθυμον αὐτοῦ εἶγε ὀξὺ τῆς ὁρμῆς αὐτοῦ, βατὴν ἔλλησι τὴν τροίαν ἔθετο. διὸ καὶ μεγάθυμον αὐτὸν ὠνόμασε. θρῴσκων γὰρ ἐκ νηὸς πολὺ πρώτιστος ἀχαιῶν, αὐτὸν ἔδειξε ὡς δηλωθήσεται κατω τέρω. γενεαλογία δὲ αὐτοῦ, διαύτη τίς ἐστιν. εἷς τῶν αἰολιδῶν φύλακος κτίσας πόλιν, Φυ λάκην ὠνόμασεν. οὗ Ιφικλος. οὗ φύλακος. οὗ Ποίας καὶ Ιφικλος. ὧν Ποίαντος μὲν καὶ Μεθώ νης, Φιλοκτήτης. Ιφίκλου δὲ καὶ Ασυόχης, Πρωτεσίλαος καὶ Ποσθάρκης. ἐνταῦθα δὲ ζητητέον, ποῖος ἦν ὁ ποσθωκέστατος κατὰ τὴν ἱστορίαν Ιφικλος. πόθεν οὖ δηλῶν Ησίοδος, ὅτι ταχυτῆτι διήνεικεν, οὐκ ὤκνησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν ὑποβολήν. ἄκρον ἐπ' ἀνθερί κων καρπῶν θέεν. οὐ δὲ κατέκλα. ἀλλ' ὡσὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκε πόδεσσι καὶ οὐ

σιέσκετο καρπόν. ὁ δὲ τόρος δ' ἀλλὰ τοῖν δυοῖν ἦν ποδωκέστερος, ἔπεται καὶ τῷ ὀνόματι ἐκείνου σημασίᾳ, τῆς κατ' αὐτὸν ποδωκείας. Ἴφικλος γάρ φησι κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ Ἰφίκλεως ὃ οὕτιν ἰσχυρόποις. καὶ καθ' ὅμηρον εἰπεῖν, ποδάρκης. ὅτι δὲ κῶλα, ἰδίως καὶ ζῴων ποδῶν, ἡ κωλιὰς ἀφροδίτη δηλοῖ, κῶλα διαῦτα ἐκλύσασα δεσμοῦ, ὡς εἰ ἄλλοις δεδήλωται. καὶ ἐκεῖθεν οὕτω παρονομαθεῖσα. τῷ δὲ ῥηθέντι ποδάρκει, τεσσαράκοντα κατὰ τὸν ποιητὴν, μέλαιναι νῆδυ ἔποντο· Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ ταῖς καθ' ἑκάστην ἀριθμοῦ τῶν νηῶν ἀφορίσεσιν, ὅτε μὲν δίχα ζωιθέτου ζῶας νῆας ὁ ποιητὴς προάγει. ὅτε δὲ μιᾷ ζωιθέτων. τειῶν μέντοι μόνων. ὧν τὸ μὲν μιλτοπάρηοι, ταῖς τοῦ Οδυσσέως ἐχαρίζατο κατά τι ὡς προῤῥέθη, ἀβαίρεθον. γλαφυρὰς δὲ νῆας τετρήκοντα ζυγὰς εἶπε. δωδεκάκις ἔφη τὸ μέλαιναι. Ζοσουτάκις δὲ μὴ ἁπλῶς αὐτὰς δίχα ζωιθέτου τινὸς ἀβεφώνησεν. οὐκ ἤρεσε δὲ αὐτῷ, πλεῖόν τι πδριδρᾶσαθαι. διὸ οὔτε ηρωνίδας. οὔτε ηείλας τινὰς οὔτε θοὰς εἶπε. ταῦτα δὴ τὰ σωιηθέσατα. τῶν δὲ ῥηθεισῶν πόλεων, πδὲ μὲν Φυλάκης, ἐρρέθη αὐτοδρω. ἧς ὁ πολίτης Φυλακήσιος ὡς ἰθακήσιος. κειμένης ἐγγὺς ἠπείρου τῶν φθιωτῶν. αἳ καὶ αὐταί φασιν, ὑπὸ πρωτεσιλάῳ ἦσαν· Πύρασος δὲ, πόλις φθίας κατὰ τὸν ἐθνικὸν πυράφον. κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον ἤτοι σιτοποιόν. διὸ καὶ δὴ μητρὸς αὐτοῦ τέμενος ἐκάλεσεν ὁ ποιητὴς, ὡς πολύκαρπον δηλαδὴ καὶ δύκαρπον. τοῖς γὰρ ζιούτοις ἀγαθοῖς, ἡ δημήτηρ ζωισατεῖν ἐλέγετο. ταῦτα δὲ ὑποδηλοῖ καὶ τὸ, αὐθεμόεντα. τόπος γὰρ αὐθεμόεις, ὁ φυτοῖς θαλεροὺς καὶ αὐθηροὺς, παρὰ τὸ αὔθεμον ὃ σημαίνει τὸ αὖθος. ὁ δέ γε Ασίων καὶ Ηρόδωρος, οὐκ ἀρέσκονται τοῖς οὕτω νοοῦσιν, ἀλλ' ἰδιάζουσιν λέγουσι πόλιν τὸ τῆς δημήτερος τέμενος. δήμητρος γάρ φασι πόλις, οὐχ ὁ πύρασος, ἀλλὰ πόλις δημήτριον καλουμένη καθ' ἑαυτήν. ὁ μέντοι γεωγράφος, οὐ συντρέχει τούτοις. φησὶ γὰρ ὅτι τὸ δημήτρειον, δήμητρος τέμενος ὁ ποιητὴς εἴρηκε. καὶ ἐκάλεσε πύρασον. ἦν δέ φησι πόλις εὐλίμενος ἡ πύρασος, ἔχουσα δήμητρος ἄλσος καὶ ἱερὸν ἄγιον. τῇ δὲ Ιτωνα, προπαροξυνέσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς μήκωνα. τινὲς δὲ ὀξυνοῦσι, λέγοντες ὅτι ὠνομάζετο καὶ σιτών, ἀπὸ τοῦ σιτοφόρον. λέγεται δέ φασι καὶ Ιτώνη τετυλλάβως. ἔτι δὲ καὶ Ἴτωιος ἀπὸ Ιτώνου ἥρωος. καὶ ἀθηνᾶ δὲ ἀπ' αὐτῆς Ιτωνία. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι Ιτῶναι κατὰ τὴν ἰσοχηνίς. μητρία δὲ μίλων εἰπὼν Ομηρος τὴν Ἴτωνα, μονονουχὶ μὴ οὖθαρ ἀρούρης λέγει τὰ ἐκεῖ. θρεπτικὸν γὰρ καὶ μήτηρ καὶ οὖθαρ. εἰ δὲ πολύμηλος ὁ Ἴφικλος ὡς δεδήλωται, εἴη ἂν ὀρθῶς μίλων μήτηρ καὶ ἡ κατ' αὐτὸν πόλις. ἐφ' οὗ ὅρα ὡς οὐ μόνον χώρα πολύμηλος πολλαχοῦ, ἀλλ' ἴδιόν καὶ ἥρως τοιοῦτος ὡς πολυθρέμμων. λεχθείη δ' ἂν οὕτω καὶ ὁ οἰδίποδος, ἀπὸ τοῦ μίλων εἵνεκ' οἰδιποδόκου. καὶ ὁ τοῦ Αδμήτου δὲ Εὔμηλος, καὶ ἡ ἐν τοῖς ἑξῆς που Πολυμήλη, τοιαύτην ὑποβάλλουσιν ἔννοιαν. ἡ μέντοι φιλομήλα, πρὸς τὸ τῆς Αλφεσιβοίας παρεκκλίνῃ νόημα. ὥσπερ καὶ ἡ Πολύβοια · καὶ τὴν Αντρωνα δὲ, ζωνὲς μὲν βαρυνόουσιν ὡς τὴν Ἴτωνα. τινὲς δὲ ὀξυνοῦσι, ὡς πυθῶνα. Ηρωδιανὸς δὲ φησιν ὡς πολυρῶνα. ὠνόμασται δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τόπους, ἀντρώδεις, ζωτέστι σπηλαιώδεις καὶ ὑπονόμους εἶναι. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας, μὴ τὸν ἐν παροιμίαις ἀντρώνιον ὄνον, ἐντεῦθεν ἐρῆσθαι λέγει. διὰ φυεῖς γάρ φησι πρὸς μύλωνας ἔχει λίθους. ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, ἀντρώνιος ὄνος, ὁ πρὸς ἀλετὸν δεξιός· Πτελεὸν δὲ, ὁ μὲν ποιητὴς ἀρσενικῶς προήγαγε. διὸ καὶ λεχεποίην αὐτὸν ἔφη, τουτέστι πολυβότανον. οὗ ἡ πόα, χρήσιμος λέξασθαι ἤτοι ἐκαθυδυσῆσαι αὐτῇ. ἕτεροι δὲ οὐδετέρως φασὶ τὸ πτελεὸν, πόλιν αὐτὸ ἐκδόντες ἀχαιῶν τῶν ἐν θετταλίᾳ. εἶναι δὲ ἱερὸν ἐν αὐλίδι καὶ ἰωνικὴν, καὶ τραφαδικὴν πτελεόν. καὶ καλεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πτελεῶν. ὁ πολίτης πτελεάτης φασί. καὶ πτελεούσιος. καὶ πτελεβύς. ἕτερος δὲ πάντως οὗτος πτελεὸς, πρὸς τὸν ὑπὸ τῷ Νέστορι. ὁ ναῦ ἴσως γνωριζόμενος. μέμνηται δὲ πτελεοῦ καὶ ὁ Δημοσθένης. καὶ ζήτει ποίου. ὁ δὲ ποιητὴς ὑπερέχων, οἰκτρῶς τὰ κατὰ τὸν πρωτεσίλαον φησί. τὸ δὲ, καὶ ἀμφισβυφὴς ἄλοχος αὐτῆς φυλάκῃ πολεῖ ἐλέλιπτο. καὶ δύμος ἡμιτελής. τὸν δ' ἔκτανε δάρδανος ἀνὴρ, νηὸς ἀρ-

ρῶσκοντα

θρώσκοντα πολὺ πρώτιστον ἀχαιῶν παθαίνεται δὲ Ομηρος ὑπὲρ τούτοις ὡσὶ τῷ Πρωτεσιλάῳ, οἷα φιλέλλην, οἰκτιζόμενος, ἔστι δὲ καὶ θαυμάζων τὸ θαῤῥοῦς. ἐπὴρ χρησμοῦ δοθέντος, πρῶτον ἐν τροίᾳ πεσεῖν τὸν πρωτιστέβαντα τῆς νηὸς, Αχιλλεὺς μὲν ὑπέτρεσε. κατά τινας δὲ μὴ τελευταῖος εἰς γῆν ὁ τῶν ἑλλήνων πρώτιστος κατεπήδησε. Πρωτεσίλαος δὲ Φορωνύμως, πρῶτός τε τοῦ λαοῦ καθήλατο τῆς νεὼς. καὶ πρῶτος τοῦ λαοῦ πέπωκε, ἑλόμενος οὕτω παθεῖν ὑπὲρ κατεπηγότας βλέπειν οὐκ ἀχαιούς. πρωθήκδρα δέ φασιν ἐπαῦλια τὰ ὁμηρικὰ νοήματα. οὐ γὰρ πρῶτον ἡ γυνὴ ἐχηρώθη, καὶ ὁ δόμος ἡμιτελὴς ἔμεινεν, εἶτα ὁ Πρωτεσίλαος ἔπεσεν, ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν, πρῶτον ἔκτανέ τις αὐτὸν. εἶτα ἡ γυνὴ καὶ ὁ δόμος, ἔπαθον ἃ ἔπαθον. ἀμφιδρυφὴς δὲ ἡ ἄπαν δρυπτομένη. ὅθεν ξεομένη τὸ πρόσωπον. ὁ λύπης ὑποβολίμως δηλοῖ. ἐκ τοῦ δρύπτω δὲ γίνεται, τὸ ἀμφιδρυφές. δρύπτω δὲ κυρίως τὸ ἀκροδέρδω ὅ ὅτιν ἐκ δέρειν δόρυ, ἤγουν ξύλον, δένδρον. ἵνα ἡ δορύπτω ὡς κορύπτω, καὶ σὺ συγκοπῇ δρύπτω· Τὸ δὲ ἐλέλειπτο δόμος ἡμιτελὴς, εἴδους ὅτι συμβολικοῦ. οὐ γὰρ ἔλειμεν τέγης ἀπολὼς, ἢ τοιούτου τινὸς δηλοῖ, ἀλλὰ τὸν τῆς οἰκοδεσποτοῦτος ἀφανισμόν. ὡς τῷ μὲν ἡμίσει, τῇ ἀλόχῳ δηλαδὴ, συνεζῶντος τῆς δόμου. τῷ δὲ λοιπῷ μὴ ὄντος, ἤτοι τῷ Πρωτεσιλάῳ τῷ μηκέτ' ὄντι. διὸ καὶ ὁ γλωσσάφος ἀβίους παρ' Ομήρῳ εἶπων, αὐτὶ τοῦ χωρὶς γυναικῶν ἐπάγει. ἡμιτελὴς γὰρ χῆρος βίος. ὡς καὶ ὁ οἶκος ὁ τοῦ Πρωτεσιλάου, διότι χῆρος. κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς, καὶ διότι μὴ διαταξάμενος οὗ τὰ κατὰ οἶκον, ἀπέπολυσεν. ἢ μὴ παιδοποιησάμενος ὡς τελέως ᾠκῆσθαι τὸν αὐτοῦ δόμον. ὡς ἐὰν οὕτω ἡμιτελῆ δόμον, τὸν ἄτεκνον. σύνοιδε καὶ ἀπολὼς οὕτω. διότι φασὶν οἰκοδομῶν θάλαμον, ἀπέπολυσεν. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι δόμος ἡμιτελὴς, ὁ ἡμίγαμος, ὡς τοῦ ἑτέρου τῶν οἰκούντων ἐστερημένος. τέλος γὰρ ὁ γάμος. ὅθεν τελείους τοὺς γεγαμηκότας ἔλεγον. γυνὴ δὲ Πρωτεσιλάου, Λαοδάμεια ἡ Ακάστου. φίλανδρος πάνυ. καὶ μὴ ἀναχωρῆσαι ζῆν μετὰ τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον, ὡδὶ ἦς λόγος φέρεται τοιοῦτος. Πρωτεσίλαος καὶ μετὰ θάνατον ἐρᾶν τινὸς γυναικὸς, κατὰ μῆνιν Αφροδίτης, ἠτιμάζετο δὲ κάτω δὲ ὄντας, ἀνελθεῖν. καὶ ἀνελθὼν, δοῦναι ἐκείνῃ ἀγάλματι αὐτὸ περικειμένῃ. αὐτὴν δὲ φασι μὴ ὑποδρᾶν αὐτῷ, ξίφει διεχρήσατο ἑαυτήν. ἕτεροι δὲ ἄλλως φασὶ τὴν Λαοδάμειαν καὶ τεθνεῶτός τε Πρωτεσιλάου, ἔρωτι ἐκκαίεσθαι ζήλῳ Αφροδίτης. ἀγγελθόντος γὰρ τὸ πάθους, οὐ μόνον χαλεπῶς ἤνεγκέ φασιν, ἀλλὰ καὶ ἀνακαζομένη πρὸς τὸ πατρὸς, γάμῳ δευτέρῳ ζευχθῆναι, οὐκ ἀπέστη τοῦ δρᾶν. ἀλλὰ κατεζημένη, ἐννυκτέρευε μετὰ τοῦ ἀνδρός. μᾶλλον αἱρουμένη τὴν πρὸς τὸν τεθνεῶτά φασι συνουσίαν, ἢ τὴν πρὸς τοὺς ζῶντας ὁμιλίαν. μὴ ὀφελίπεν ὑπ' ἀθυμίας. μεμύθευται δὲ ταῦτα, ὡς τὸ ἐκείνης φίλανδρον. ἀνειδωλοποιουμένης ὡς εἰκὸς τὸν ἄνδρα, καὶ σωθῆναι δοκούσης αὐτῷ καὶ θανόντι. δῆλον δὲ ὡς κατὰ τοὺς λόγους τούτους, οἱ ἀμέτρῳ ἔρωτι κάτοχοι, σκωφθήσονται ὡς αὖρα καὶ θανόντες, ἐρᾶν λέγονται κατὰ τὸν ὡσὶ Πρωτεσιλάου μῦθον, καὶ τῇ αὐτοῦ γυναικί. Δαρδανος δὲ, ἀνὴρ, ὡς ὁ Πορφύριος ἀρίστα διασκευάζει, ἢ κατὰ γένος ὁ ἐκ τῶν Δαρδάνων, ὡς καὶ ὡσὶ Πατρόκλου, ὃν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ, ὅπερ οὕτω δόξαν τῷ ποιητῇ, διαφέρει ἐκεῖ, τοῖος Δάρδανος, πανθοίδης Εὔφορβος, καί φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἐπὴρ ἰῷ τῶν σὺν δόξων ὁ ἀνὴρ, ἐμνήσθη λέγεται αὐτὸς ὁ ποιητὴς, καὶ ὅτι παθαινόμενος οἷον ὁ ποιητὴς ὡσὶ τῷ ἥρωϊ, ὀκνεῖ πρὸς ὄνομα εἰπεῖν τὸν ἀνελόντα, ἵνα μὴ ἀοίδιμος εἴη, ὡς που καὶ ὁ τὸν τὴς ἐφεσίας ναὸν ἀρτέμιδος ἐμπυρίσας, ἐσιγήθη ἐπιτίμιος κοινῷ ψηφίσματι παλαιῷ, ἵνα μὴ περιώνυμος εἴη τοῖς εἰς ἔπειτα, ἢ γοῦν Δαρδανον ἄνδρα ὡς ἐῤῥέθη νοήσει τις ἀορίστως κατὰ ἐθνικὸν εἶδος, ἢ ὀνοματικῶς. τουτέστι κύριον ὄνομα ὁμώνυμον τῷ ἐθνικῷ. ὥσπερ καὶ Αχαιὸς κατὰ τὸν αὐτὸν Πορφύριον, τραγῳδίας ποιητὴς ὀρεστειδῆ, ὁμώνυμος τῷ ἐθνικῷ. καὶ Λίβις ὁμοίως ὁ Λυδιάδου ἀδελφός. καὶ Ἐπειὸς ὁ τέκτων τοῦ δουρείου ἵππου κατὰ ὁμωνυμίαν ἐπειοῦ τοῦ ἐθνικοῦ. καὶ Σκύθης ὁ ἀναδημαϊκὸς σοφὸς κατὰ φωνὴν ἐθνικήν. καὶ Μαίων ἀμφιδίης ὁμωνύμων τῷ Λυδικῷ ἐθνικῷ μαίονι. οὕτως ἂν καὶ Δαρδα-

νος εἶη λῶν κύριον, οὗ ἀνεῖλε Πρωτεσίλαον, ὥσπερ κύριον καὶ ὁ Δαρδάνιος, οὗ ἀνελεῖ ὁ Ἀχιλλεύς. οὗ καὶ τρῶα ῥίπτει που ἀλαστορίδην, ὁμώνυμον τῷ ἐθνικῷ τρωΐ. εἰ δέ τι δοκεῖ ἔμπροσθεν εἶναι εἰς ἴδιον, προσκείμενον τὸ, ἀνὴρ, οὐδεὶς γὰρ ἂν φασιν εἴπαι Πρίαμος ἀνὴρ, εὐθυμητέον τὸ, φῶτα Ηρακλέα, ὅμοιον ὂν τῷ, δαρδάνιον ἄνδρα. καὶ δαρδάνιος ἀνὴρ. Παλαίφατος δέ φασιν ἱστορεῖ, ὅτι Αἰνείας ἀνεῖλε τὸν Πρωτεσίλαον. ἕτεροι δὲ ὑπὸ Αχάτου αὐτὸν πεσεῖν φασὶν ἑταίρου Αἰνείου. τινὲς δὲ δαρδάνιον ἄνδρα εἰπεῖν τοῦτο, τὸν Εκτορα νοοῦσιν. ὅπερ οἱ μὲν ἀμφιλεγόμενοι, φασὶν ὅτι ἐὰν ὁ Εκτωρ ἐφίλησε τὸν πρωτεσίλαον, εἶχεν εἰπεῖν, ὅτι τὸν, ἔκτανε φαίδιμος Εκτωρ. ἢ δαρδάνιος ἔκτωρ· Ὅρα δὲ τὸ νικᾷ ἀμφιθρώσκοντα. οὐ γὰρ εἶπεν ἐκθορόντα. ἀλλ' ἔτι ἀμφιθρώσκοντα. ἴδιον δὲ, τὸν βαλόντα σεμνύνει. ὡς οὕτω ταχὺ διαχειριζόμενον τὸν πρωτεσίλαον· Ισέον δὲ ὅτι τὸ θρῴσκειν, οὕτω πράγοισιν οἱ παλαιοὶ θορὼ ἢ θόρω βαρυτόνως τὸ πηδῶ. οὗ πράγωγον θορίσκω ὡς ῥυΐσκω τελίσκω. καὶ ὑποδιέσει, θροΐσκω. καὶ ἐκτάσει καὶ προσγραφῇ αναικαίᾳ τῷ ι, θρῴσκω· Τὸ δὲ πολυπρώτισον, τινὰ τῶν αὐτηγράφων, πολυπρωΐτισον ὑφεν γράφουσι. ἴδιον δὲ τὴν φρονυμίαν τινὰ παραλαλεῖ τῆς τῷ πρωτεσιλάου κλιάδος, ὡς μὴ ἁπλῶς πρώτου ἐν λαῷ τῷ ἀχαϊκῷ. ἀλλὰ ὡς πολυπρωτίσου καὶ πηδήσαντος καὶ πεσόντος. ἐκ τοῦ πρωτεύω δὲ μέλλοντος πλήθει τὸ, πρωτεσίλαος. οἱονεὶ γὰρ πρωτευσίλαος. καὶ ἀπελθύσει τὸ υ πρωτεσίλαος. Τὸ δὲ πολυπρώτισον, πρὸς διασολιὼ εἴρηται. πολλῶν γὰρ ἐκθορόντων καὶ πεσόντων, ἀεὶ πρῶτος ὁ πρότινος πίπτων. πολὺ δὲ πρώτιστος, ὁ πρωτεσίλαος. πρὸ δὲ οὖ σημείωσαι ὅτι καινῶς μὲν λεγόμενος, πίπτει εἰς μέτρον ὁμηρικὸν. ἀπλῶς δὲ οὔ. πηνέλεων μὲν γὰρ ἐρεῖ τις καὶ Ιόλεων. πρωτεσίλεων δὲ οὐκ ἂν εἴπῃ. εἴπερ οὐδὲ Μενέλεων. οὐ γὰρ παλιμπλέα τὰ τοιαῦτα εἰς μέτρον δακτυλικόν· Τὸ δὲ ὀλοὰ πρόστροπος, ἐφαρμοσθητικόν ἐστι τοῦ, ὀλοότροπος γενεή. ἵνα μή τις ὀλοότροπον νοήσῃ τὸν θρασύτροπον·

Οἱ δὲ Φόρας ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
Βοίβην, καὶ Γλαφύρας, καὶ ἐϋκτιμένην Ιαωλκόν,
Τῶν, ἦρχ' Αδμήτοιο φίλος πάϊς εὐδέκα νηῶν
Εὔμηλος. τὸν ὑπ' Αδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν
Αλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη·

Οἱ Φόρας ἐνέμοντο παραὶ βοιβηΐδα λίμνην. Βοίβην, καὶ γλαφύρας, καὶ εὐκτιμένην, καὶ ἰαωλκὸν, τούτων ἦρχεν Εὔμηλος Αδμήτου φίλος πάϊς, εὐδέκα νηῶν. ὃν ὑπ' ἀδμήτῳ ἔτεκε δῖα γυναικῶν Αλκηστις. πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη. ὅτι δὲ φίλανδρος καὶ αὕτη ἡ ἄλκηστις ἡ τοῦ πελίου, καὶ ὡς θανάτῳ προέβαλεν ἑαυτὴν αὐτὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀδμήτου ἐκ ζώντων γενομένου, ἐπὶ πως εἰς φῶς ἐκεῖνος παλινδρομήσει, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ μάλιστα οἱ τραγικοί. ὁ γοῦν Εὐριπίδης καὶ δραματουργίαν διασκευὴν, ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης πορίζεται· καὶ τὸ δράμα ἐπιγράφει ἄλκηστιν. τοῦθι δὲ ταύτης, καὶ τοιαύτη μυθολογία φέρεται. φασὶ Πελίαν προθεῖναι τὸν τῆς ἀλκήστιδος γάμον, τῷ δυναμένῳ συζεῦξαι λέοντι καὶ κάπρον. ἀπόλλωνα δὲ τῷ ἀδμήτῳ ἴδιον ἐκτελέσαι. καὶ τὸν γάμον αὐτῷ ἐγγυῆσαι. ἀφ' οὗ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἀδμήτου, σκόλιόν τι τὸ ἀθήναις ἦν ἀδόμενον, ὡς καὶ Παυσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων ὡς οἱ μὲν, Αλκαίου φασὶν αὐτὸ, οἱ δὲ, Σαπφοῦς. οἱ δὲ, Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας. ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη. Αδμήτου λόγον ὦ παῖ μαθὼν, οὐκ ἀγαθοὺς φίλ. τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου. γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις. ἔοικε δὲ ἀφὲ μὲν τῶν ἀγαθῶν, τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν ἄλκηστιν. ἀφὲ δὲ τῶν δειλῶν, τὸν ἀδμήτου πατέρα. ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. ὅτι δὲ καὶ γυναῖκες ἦσαν οὐ μόνον ἄλλως σοφαὶ, ἀλλὰ καὶ μελοποιοὶ, οὐ μόνον ἐκ τῆς ῥηθείσης Πραξίλλης δῆλον, ἀλλὰ καὶ Σαπφοῦς καὶ Κορίννης. καὶ Ηρίννης. ἰῶ δὲ ποιήτρια μουσμάτων καὶ χαριξείν. ὅθεν προοιμία πρὸς τῷ κωμικῷ σὺν ἐκκλησιαζούσας, τ' ἀστὶ χαριξείλης τάδ' ἐστίν· Ισέον δὲ ὡς ἡ ῥηθεῖσα Ηριννα, λεσβία μὲν ἦν. ἦ ῥοδία. ἦ τεία. ἦ τηλία. ἐκ Τήλου νησιδίου,

σιδίου, ἐγγίζοντος τῇ Κνίδῳ. ποιήτρια δὲ ἦν. ἡ δὲ ἔγραψε ποίημα ἡλακάτην, αἰολίδι γλώσσῃ, καὶ ὠιδεῖδι, οἷ ἔπεσι τελακησίοις. ἣν δὲ ἑταίρα Σαπφοῦς. ἡ ἐτελεύτησε πρὸ Θέσπιος. οἱ δὲ στίχοι αὐτῆς, ἐπριάθησαν σὺν ἄμμοι τοῖς ὁμήρου. ἀπῆλθε δὲ σὺν ἑκατὸν δεκάζας. δήλωσις δὲ τῶν ῥηθέντων, καὶ τὸ εἰς αὐτὴν ἐπίγραμμα ὧδε. Λέσβιον Ηρίννης τόδε κηρίον ἁδὺ τὸ μικρόν. ἀλλ' ὅλον ἐκ μουσέων κηραμίνον μέλιτι. οἱ δὲ τελευτῶσι αὐτῆς στίχοι, ἴσοι Ομήρῳ. τῆς καὶ παρθενικῆς σὺν ἑκατὸν δεκάτεις. ἡ καὶ ἐπ' ἡλακάτῃ μητρὸς φόβῳ ἡ καὶ ἐφ' ἑστῷ ἑστήκει, μουσῶν λάτεις ἐφαπομάν. Σαπφὼ δ' Ηρίννης ὅσον μελέεσσιν ἀμείνων, Ηριννα Σαπφοῦς τόσσον σὺ ἑξαμέτροις. καὶ ὧδε μὲν, τοιοῦτον. ἐὰ δὲ γυνὴ ἐποποιὸς τὴν Πινδάρου λυρικὴν ἀπήλεγξεν ἡ παθέντος, ἱστόρηται καὶ αὐτό. βοιωτία δὲ ἦν ἐκείνη τὸ ἔθνος, ὡς δὲ καὶ Θεανὼ τις γυνὴ Λοκρὶς, λυρικὴ ἦν, ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοί. τε ειάδεται δὲ ὁμοίως καί τις Μυρὼ, ἡ καὶ εἰς ποσειδῶνα γράψασα ὕμνον. Φῶραι δὲ, ἀπὸ Φόρβος παρονομάζονται ὑοῦ Κελθέως. ἡ ἀπὸ Φεραῦς θυγατρὸς Αἰόλου. δύο δὲ ἦσαν Φεραί. ἡ μὲν, ἀρχαία. ἡ δὲ, νέα. διέχουσι ἀλλήλων σταδίους ὀκτώ. εἰσὶ δέ φασι καὶ ἕτεραι τρεῖς Φῶραί. Ιαπυγίας. Αἰτωλίας. καὶ Παρθυαίων. Φιραῖ μήν τοι καὶ Φεραὶ παρ' ὁμήρῳ δυρισκόμεναί τοῦ καὶ αὐταὶ, ἕτεραί εἰσι παρὰ ταὺς Φῶραί. Φιραὶ μὲν γὰρ, πόλις πελοποννήσου. ἔστι δὲ καὶ χώρα. ὡς δηλοῖ ὁ γεωγράφος. εἰπὼν ὅτι τῆς Φιρίδος χώρας, μέρος καὶ ἡ μεσσηνία. Φεραὶ δὲ πόλις τῆς ἠλίδος. ῥηθήσεται δέ τι περὶ τῶν Φώρων, καὶ ἐξῆς σὺν τῷ τῶν μαγνήτων καταλόγῳ. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι δέχαρθεῖσί ποτε αἱ Φῶραι, σωρεσάλιβον ὕσθρον. καὶ ὅτι αἱ Φεραὶ, τῶν πελασγικῶν πεδίων πέρας, πρὸς τὴν μαγνησίαν. καὶ ὅτι ἐπίνειον Φερῶν παγασαὶ, ἀφ' τῆς ἐκεῖ ναυπηγίας τῆς ἀργοῦς. ἡ ἀφ' τῶν πηγῶν, αἱ πολλαὶ ῥέουσιν ἐκεῖ. Βοιβηὶς δὲ, λίμνη θετταλικὴ κατὰ τὸν γεωγράφον, ἐλάττων τῆς νεσωνίδος. καὶ πλησιεσθρα τῇ παραλίᾳ. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτε Βοιβηὶς, λίμνη πλησιάζουσα Φεραῖς. καὶ Βοίβη χωρίον ἐπὶ τῆς λίμνης κείμενον. ἀλλαχοῦ δὲ ταῖς ἑπτὰ πόλεσιν, αἳ εἰς δημητρὸς ἄσθα σωφίκισεν ὁ πολιορκητὴς Δημήτριος, καὶ τὴν βοίβην συναριθμεῖ. σὺν ἄλλοις δὲ λέγει ὅτε ἐπέπρη ἡ βοίβη μία τῶν περιοικίδων δημητριάδος, ἀνάγκη τὴν βοιβηίδα λίμνην πλησίον εἶναι. Σημειοῦμαι δὲ ὅτε ἐπειδὴ ἐφάνη αὐώτερον ἡ βοιβηὶς οὐ μακρὰν οὖσα τῆς νεσωνίδος, λέγει δέ που ὁ γεωγράφος ὅτι τὴν νεσωνίδα ὑποῤῥηλύζων ὁ ποταμὸς, ἀφῃρέθη τι τῆς ἀροσίμου τῆς λαρισαίου, ἔστι νοῆσαι φανερῶς, οὐ πόῤῥω λαρίσσης τήν τε νεσωνίδα. τήντε βοιβηίδα. ἥτις ὡς εἰκὸς, ἀφ' τῆς ῥηθείσης βοίβιος παράγεται. εἰ δὲ καὶ πλησίον Φερῶν ἡ βοιβηὶς, ὡς ἐῤῥέθη, οὐκ ἄρα Φῶραι κατά τινας αἱ ναῦν σέῤραι. εἴρηται δὲ φασι βοίβη, ἀπὸ βοίβου ὑοῦ Γλαφύρου, τῆς Γλαφύρας κτίσαντος, ὡς ἱστορεῖ ὁ ἀφ' γεγραμμένος τὰ ἐθνικά. οἷς λέγει καὶ ὅτι ὅθι καὶ κριτικὴ βοίβη. καὶ μακεδονικὴ δὲ λίμνη βοίβη. καὶ ὅτι ἡ ῥηθεῖσα βοιβηὶς, καὶ βοιβία λέγεται. Τὰς δὲ Γλαφύρας, βαρύνουσιν οἱ ἀκριβέσθροι, περισπῶντες τὸ Ῐ τοῦ θέτου. κλησθείσας ἀφ' τοῦ μνημονυθέντος Γλαφύρα, ὡς ὁ αὐτὸς ἐθνικογράφος ἱστορεῖ. παρ' ᾧ φέρεται, ὅτι καὶ κώμη κιλικίας ὅθι, Γλαφύραι καλουμένη, ἀπέχουσα Ταρσοῦ, σταδίους πρὸς δύσιν, σὺν ᾗ, πηγὴ ἀφ' ῥωγάδος καταῤῥέουσα καὶ σωιοῦσα τῷ εἰς ταρσὸν εἰσβάλλοντι ποταμῷ. ποθὲν ἧς Παρθένιος γραφῶν, ἄλλα τε λέγει, καὶ ὅτι παρθένος κιλίκων ἀνακτορίην ἔχουσα, ἀγχίγαμος πέλε καθαρῷ δ' ἐπεμαίνετο κύπλῳ, κύπριδος ὀῤῥ ἀδύτων πυρσὸν ἀναφαμένη. εἰσόκεμεν κύπρις πηγὴν θέτο. μῆξε δ' ἔρωτι κύπλου καὶ νύμφιος ὑδατόεντα γάμον. Ιαωλκὸς δὲ, ἀφ' Ιαωλκοῦ φασὶν ὑοῦ Αμύρου. ἀφ' οὗ ἀμυρικὸν πεδίον σὺν λαρίσσῃ. δύρίσκεται δέ ποτε καὶ περισυλλάβως ἰωλκός. ῥηθήσεται δέ ποθὲν ταύτης καὶ ποθὲν τῆς βοίβιος, καὶ μετ' ὀλίγα. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος, καὶ ὅτι δημητριάδος ἑπτὰ σταδίοις ὑπόκειται θαλάσσης, ἰωλκός. καὶ ὅτι ἰωλκὸν αὐξηθεῖσί ποτε, κατέλυσαν αἱ σάσεις. οὕτω δὲ καὶ ταὺς Φεραὰς. καὶ ὅτε κατέσκαπται ἐκ παλαιοῦ ἰωλκὸς καὶ βοίβη. ὕσθρον δὲ κώμαι ἦσαν δημητριάδος. ἐκτεί

νεται δὲ μογεθνομένη ἡ προλήγουσα εἴτε τρισυλλάβως ἰωλκὸς λέγεται, εἴτε τετρασυλλάβως ἰαωλκός. ἴσως πρὸς τὴν ὦλκα. Εὐκτιμένην δὲ, οὐ μόνον πόλις ὡς ἐνταῦθα, ἀλλά που καὶ ἀλωὴ. καὶ εἰ μὲν ἀφ' ἁρμόττου θέματος τοῦ κτίω γίνεται, οὐκ ἔστιν ἀποχρίσασθαι. εἰ δὲ ἀφὸ τοῦ κτίζω ἐκλίθη, ἔλειμμεν ἔχει τὸ σ' τοῦ καλῶς κειμένου ἐν τῷ κτίσμα. οὕτω δὲ ἔπαθε καὶ ἡ κτιμένη τὸ κύκλον. καὶ οἱ κτίται δὲ. ὧν ἡ χρῆσις παρ' ἄλλοις, πολλαὶ δέ εἰσι λέξεις καὶ ἄλλαι, ἀπείλθυσιν παθοῦσα τοῦ σ'. ὡς καὶ ὁ γνωτὸς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Οἱ δ' ἄρα Μυθώνιν, καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
Καὶ Μελίβοιαν ἔχον, καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν,
Τῶνδε Φιλοκτήτης ἦρχε τόξων ἐὺ εἰδώς,
Ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα
Ἐμβέβασαν, τόξων ἐὺ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι·
Αὐτὸς δ' ἐν νήσῳ κεῖτο κρατερὰ ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἱες Ἀχαιῶν
Ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου·
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων. τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
Ἀργεῖοι πρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος·
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
Ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν Οἰλῆος νόθος υἱός,
Τόν, ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Οἰλῆϊ πολυπόρθῳ·

Φιλοκτήτης τόξων ἐὺ εἰδὼς, ἑπτὰ νεῶν ἦρχεν, ἐρέται δὲ ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα ἐμβέβασαν. ἤγουν ἐμβεβήκεισαν τόξων ἐὺ εἰδότες, ἶφι μάχεσθαι. ἦσαν δὲ πολὺ αὐτὸν, οἱ ἄρα μυθώνιν καὶ θαυμακίην ἐνέμοντο. καὶ μελίβοιαν εἶχον. καὶ ὀλιζῶνα τρηχεῖαν. εἶτα χηματίζων τὰ κατὰ φιλοκτήτην τρόπον τινὰ, ὡς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τὰ τοῦ Πρωτεσιλάου, φησὶν, ἀλλ' ὁ μὲν, ἐν νήσῳ κεῖτο κρατερὰ ἄλγεα πάσχων. λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ. ὅθι μιν λίπον ἀχαιοί. ἕλκει μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου, ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων. τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον αὐτοῦ ἀργεῖοι. οὐ μὴν οὐ δὲ οὗτοι ἄναρχοι ἦσαν. ἐπόθουν γε μὴν τὸν ἀρχηγόν. ἀλλὰ Μέδων ἐκόσμησεν αὐτοὺς Οἰλέως νόθος υἱός, ὃν ὑπ' αὐτῷ ῥήνη ἔτεκε. τὴ ἴσον μὲν, ὅμοιον. τοῖς περὶ Πρωτεσίλαον. ἔφη γὰρ καὶ ἐκεῖ, οὐ δὲ μὲν οὐδ' οὗτοι ἄναρχοι ἦσαν. πόθεόν γε μὲν ἀρχὸν, ἀλλ' ἐκόσμησεν αὐτοὺς ὁ δεῖνα. τὸ μέντοι ἀλλ' ὁ μὲν, ἐν νήσῳ κεῖτο, τὴ τὸ, ἔνθα ὅγε κεῖτο ἀχέων, καὶ τὸ, τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον, ἐοίκασι τοῖς τοῦ Ἀχιλλέως. πολὺ ὅσον ἐκεῖ μὲν, εἶτε τάχα δ' ἀνήσεσθαι ἔμελλεν. ἐνταῦθα δὲ, τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον. οὕτω μεθοδεύει δεξιῶς ἡμῖν ὁ ποιητὴς, ταῖς τῶν πραγμάτων ὁμοιότησι τὰς ὁμοιοτροπίας λόγου διεξάγειν, μὴ δεδιότας ἀδολεσχίας ἢ πενίας τινὲς ἐν λόγῳ, κατέκλεισιν. Ἰσέον δὲ ὅτι ἡ Μυθώνη, ἔκτασιν ἔπαθε κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τινὲς ἀρχαΐσης ἤγουν τινὲς μέν συλλαβῆς. μεθώνη γὰρ ὤφελε ῥηθῆναι, τρεῖς δὲ φασι μεθῶναι. ἡ ἐν μακεδονίᾳ ἄποικος ἐρετριέων. καὶ ἡ ὑπὸ τῷ φιλοκτήτῃ. καὶ ἡ πρὸς πυλῆνα. καὶ ἴσον μὲν οἱ σχολιασταί. οἱ λέγοντες μὴ ὅτι τοὺς τοιούτους μεθωναίους, οἱ μὲν, αἰολεῖς φασιν. οἱ δὲ, ἀχαιούς. οἱ δὲ, θετταλούς. ἕτεροι δὲ πρὸς πυλῶνα μὲν καὶ μακεδονίαν, μεθώνης οὐ μέμνηνται. ἄλλως δὲ ἀριθμοῦσι τρεῖς μεθώνας, λέγοντες ὅτι μεθώνη φιλοκτήτου, ἑτέρα τις θρακίας μεθώνης, ἣν κατέσκαψε φίλιππος. ἐνθα δηλαδὴ καὶ ὁ ἀσὴρ στρατιώτης οὕτω καλούμενος, τοξεύσας ἔβλαψε τὸν φίλιππον εἰς ὀφθαλμόν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα φασὶ πελοποννησία. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας, θρακίαν καὶ αὐτὸς ἱστορεῖ μεθώνην. ἔστι δὲ καὶ πολὺ μακεδονίαν κληθεῖσαν οὕτω, παρὰ τὸ μέθυ. πολύοινος γάρ φησι. καὶ λακωνικὴ δέ φησι μεθώνη ἔστιν, αὕτη δὲ μέχρι καὶ εὐζώρτι φυλάσσει τὴν κλῆσιν ταύτην. ταύτης ὁ πολίτης, μεθωναεύς φησιν, ὡς κορωναεύς πορφύριος δὲ φθίοις, οὓς ἐκ τῆς ὑπὸ τῷ φιλοκτήτῃ μεθώνης καλεῖσθαι

νῆς καλεῖσθαι ἱστορεῖ. λέγων ὅτι τῶν πολὺ μεθώνιον, οὓς Φθίους λέγει ὁ ποιητὴς, ἐκλήθη Φιλοκτήτης. ὁ γεωγράφος δὲ, οὐ σὺν πολὺ μεθώνιον μόνους Φθίους Φησὶ λέγεσθαι, ἀλλὰ ὡς καὶ προσήκοντας κοινῶς σὺν τοῖς τῷ Αχιλλεῖ, καὶ τῷ Πρωτεσιλάῳ. καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ. Ι στέον δὲ ὅτι καθὰ ἡ θρακικὴ μεθώνη πρὸς τὸ μέθυ ἐξήχθη, οὕτω καὶ ἡ λεσβιακὴ μέθυμνα. μέθυμνα γὰρ ἔστιν ὀνόμασεν. καὶ ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης, μέθυμνα. ὁμοίως τὸ μεθώνη μεθώνη. Τὴν δὲ Θαυμακίαν, πόλιν μαγνησίας ὁ τῶν ἐθνικῶν συλλέκτης Φησι. λέγων καὶ ἑτέραν εἶναι θαυμακίαν, κατὰ τὸν Μιλιᾶ κόλπον. καὶ νῆσον δὲ ὁμώνυμον. οἱ δὲ πολῖται τῆς θαυμακίας, θαυμακοί. Τῆς δὲ Μελιβοίας τὸ ἐθνικὸν, μελιβοεύς. ὁρᾶ δὲ Φασιν αὕτη καὶ ἡ ὀλιζών, πρὸς τὸ αἰγαῖον. ἐκλήθη δὲ ἡ ῥηθεῖσα πόλις μελίβοια, ὁμωνύμως ἡρωΐδι γυναικί. ὡς ἐν τῷ περὶ μαγνήτων λόγῳ δηλωθήσεται. Η δὲ Ολιζών, καὶ ὀξυόνεται καὶ φυλάττει τὸ ω ἐν ὅλῃ τῇ κλίσει. Φασὶν δὲν Αττικοὶ καὶ Ηρόδωρος, ὀλιζῶνα ὡς μεδεῶνα. δηλοῦντες ὡς ἐν ὀλιγίστῳ, ὅτι ὥσπερ ἡ μεδεών, οὕτω καὶ ἡ ὀλιζών, πρακατέχουσι διόλου τὸ ω. ὀξυόνεται δέ Φασιν ἡ ὀλιζών, παρὰ διαστολὴν τὸ ὀλίζων ἤτοι ὀλίγος. ὡς τὸ λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν. θετταλοὶ γάρ Φασι τὸ μικρὸν, ὄλιζον καλοῦσιν. ὅθεν καὶ ἡ πόλις ἐκλήθη, ἀπὸ τὸ μικρὰ εἶναι. ὁ πολίτης ταύτης, ὀλιζώνιος. ὅρα δὲ ὅτι ἕτεροι Φανερῶς οἱ ὀλιζώνιοι οὗτοι, τῶν ἀσιανῶν ἀλιζώνων. πολὺ ὧν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. αἰολικοὶ δὲ οἱ ὀλιζώνιοι, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ πορφύριος, ἱστορῶν ὅτι Φιλοκτήτης ἐρώμενος Ηρακλέους, ἐκ μεθώνης καὶ μελιβοίας καὶ ὀλιζώνος αἰολέων στρατὸν συλλέξας, ἐπὶ ναυσὶν ἀφίκετο εἰς αὐλίδα. οὗ ἐν Λήμνῳ καταληφθέντος, Μέδων νόθος ἀδελφὸς Αἴαντος τοῦ μικροῦ, αὐτῶν ἡγήσατο. πολὺ δὲ λήμνου, γέγραπται καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ. καὶ ἐν τοῖς περὶ τοξευτοῦ. Τὸ δὲ τόξων δὴ εἰδότε, ταυτόν ὅτι τῷ, εἰδήμων ὢν καὶ ἐπιστήμων τῶν τόξων. διὸ καὶ γενικῇ συντάσσεται· παντὸς δή. τὸ μέντοι ἐπαγόμενον τὸ, τόξων δὴ εἰδότε ἴμεν μάχεσθαι, δίδωσι καὶ ἄλλως νοεῖν. εἰ γὰρ ἔστιν συμβιβασθείη οὕτω πως δὴ εἰδότε ἤτοι μεμαθηκότες ἴμεν μάχεσθαι ἀπὸ τῶν τόξων, ὡς λειποψυχήσας τις ἀπὸ ποδήρους, δύναταί τις εἰπεῖν καὶ τὸ, τόξων δὴ εἰδότες, αὐτὶ τοῦ ἀπὸ τῶν τόξων τεχνίται ὄντες. ἵνα δὲ, μὴ ἀπεναντίας ἦκή τις τῇ καθωμιλημένῃ αἱρεσιέᾳ τῶν παλαιῶν, θεραπευτέον καὶ τὸ, τόξων δὴ εἰδότες ἴμεν μάχεσθαι. καὶ τὸ τόξων δὴ εἰδὼς ἐστίσης, ἵνα ὥσπερ τόξων δὴ εἰδὼς λέγῃ) κατὰ δὲ παλαιοὺς ὁ τὸ τοξεύειν ἴδρις, οὕτω καὶ τόξων δὴ εἰδότες, οἱ τῆς τοξείας εἰδήμονες. τόξα γὰρ σύταθα, τὴν ὀξείαν δηλοῖ. Τὸ δὲ ἴμεν μάχεσθαι, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ὥστε. ἵνα λέγῃ ὅτι τόξων δὴ εἰδότες, ὥστε, δι' αὐτῶν ἴμεν μάχεσθαι. σύταθα δὲ ὅρα καὶ ὅπως τῷ ἀρχῇ τῆς Φιλοκτήτῃ τοξικωτάτῳ ὄντι συνεξομοιοῦται καὶ οἱ πολὺ αὐτόν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι σὺν ἀρχῇ τῆς βοιωτίας μνησθεὶς ὁ ποιητὴς, ὅσους εἶχεν ἐκάστη τῶν κατὰ βοιωσὸν νεῶν ἄνδρας, οὐκέτι οὐδεμιᾶς νεὸς ἐρέτας ἠριθμήσεν. ἀλλ' ἢ μόνους σύταθα δὴ τὸ Φιλοκτήτου διδοὺς ἀριθμὸν μείζονα καὶ ἐλάττονα. ὧν τὸν μέσον ὀξυνείσκοντες ὡς μικρόν τι πρὸ τῆς βοιωτίας εἴρηται, μετροῦσι ταῖς τῶν ἐλλιμένων μοιρίσαις οἱ παλαιοὶ, ὡς αὐτοῖς δυνηρέστησαι. ὅτι δὲ τοξοτῶν ἄριστος ὁ Φιλοκτήτης, μεμάρτυρηται· Κραδίην δὲ ἄλγεα, οὐ τὰ κατὰ σῶμα μόνον, ἀλλὰ κατὰ δὴ παλαιοὺς, καὶ εἰς ψυχήν· Ηγαθέη δὲ λήμνος τουτέστιν ἁγνὴ, ὡς τῷ ἱερωτάτῳ ἀνακειμένη καθὰ καὶ προγέγραπται· Τὸ δὲ μοχθίζειν, ὁμοιοῦ ὅτι τῷ πολεμίζειν. καὶ τῷ νεμεσίζεσθαι. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἐν οἷς καὶ τὸ ὀχθίζειν πρὸς τῷ σωσιανῷ· Τὸ δὲ ἕλκεϊ κακῷ, τὴν καρτερίαν τοῦ ἥρωος ἐνδείκνυται· Υφορος δὲ, εἶδος ὄφεως δηκόντος τὸν Φιλοκτήτην. οὔτε θανάσιμον, οὔτε μὴν ῥαδίως ἰάσιμον. ὅθεν κακῶς πάσχων τὸν ὧδε διαβόητον νόσῳ κατὰ τὴν τραγῳδίαν, καὶ πολλὰ βοῶν καὶ βρυχώμενος καὶ φορτικὸς λίαν πᾶσι τοῖς ἀχαιοῖς δόξας, ὀξυῤῥίφη ἐν λήμνῳ ὑπ' αὐτῶν, εἰ μὴ ὕστερον κατὰ χρησμοὺ αὐαλιφθεὶς, αἴτιος τοῦ ἁλῶναι τὴν τροίαν γέγονε, καταβαλὼν τὸν ἀρχέκακον πάριν. εἰ δὲ ζιού του ὕδατος ἡλικὸν ὕδωρ, καθ' ἣν καὶ ἡ προειμαλομένη λοξαία ὕδρα φορεῖται, ζητητέον εἴπῃς ποιμ μάρτυρεῖ. δηλοῖ δὲ τὸν Φιλοκτήτην ὁ πορφύριος λέγει κατά τινας, πε-

εἰ τένεδον ἢ ἴμβρον. ἐκεῖθεν δὲ ἐκτεθῆναι εἰς λῆμνον. τινὲς δὲ περί τινα χρύσην νῆσον ὁμώνυμον χρύσῃ τινὶ νύμφῃ, ἧς μέμνηται Σοφοκλῆς ὁμώφρονα εἰπὼν αὐτήν. τὸν δὲ ὕδρον, χέρσυδρόν φασί τινες, οἷς πρέχει σκηπεδόνας καὶ ἄλγος, οὗ κατέχεσθαι τὴν σῆψιν, θαλάσσης περιρραντείσης. Σοφοκλέους δὲ οὐ μόνον ὕδρου, ἀλλὰ καὶ ἐχίδνιος μνησθέντος ἐν τοῖς κατὰ τὸν φιλοκτήτην, χιτητέον εἰ ταυτὰ πολυωνυμίας λόγῳ ὕδρος καὶ ἔχιδνα. Τὸ δὲ οὐθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, συμπληρωτικὴ σύνταξις ἐστὶ καὶ παράφρασις τοῦ, ἀλλ' ὁ μὲν, ἐν νήσῳ κεῖτο κρατερὰ ἄλγεα πάσχων. Τὸ δὲ μνήσεσθαι, ἀλλαχοῦ περιφράζων, μνήμην ἐγγενέσθαι λέγει. φησὶ γὰρ. μνήμοσύνη πυρὸς γενέσθω. τουτέστι μνήσθητε πυρός. ἐνεπλατύνθη δὲ ὁ ποιητὴς κατὰ τοὺς παλαιοὺς τῷ τοῦδε φιλοκτήτου λόγῳ, ὅτε τὸ μὴ ἔχειν ἀλλαχοῦ τῆς ποιήσεως μνησθῆναι αὐτοῦ. τοῦδε οὖ καὶ νῦν λέγεται. φιλοκτήτης ἐν λήμνῳ καθαίρων βωμὸν τῆς χρυσῆς ἀθηνᾶς, ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου. καὶ αἰσχρὰ τραυματισθεὶς, ἐάσθη αὐτόθι ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν. ἐδόκουν, ὡς οἱ περὶ Ἡφαίστου ἱδρεῖς, ἐθεράπευον τοὺς ὀφεοδήκτους. λέγει δὲ ἡ ἱστορία, ὡς ὅτι εἵμαρτο μὴ ἁλῶναι τὴν ἴλιον δίχα τῶν Ἡρακλέους τόξων, ἅπερ εἶχεν ὁ φιλοκτήτης. διὸ καὶ μνησθέντες αὐτοῦ οἱ ἀχαιοὶ, μετεκαλέσαντο·

Οἴδ' ἔλθον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
Οἵτ' ἔλθον Οἰχαλίην τὴν Εὐρύτου Οἰχαλίηος,
Τῶν, αὖ Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε
Ἰητῆρ' ἀγαθὼ, Ποδαλείριος, ἠδὲ Μαχάων·
Τοῖσδε τελίκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιόωντο·

Ποδαλείριος καὶ Μαχάων, Ἀσκληπιοῦ παῖδε ἰητῆρε ἀγαθὼ, ἤγουν ἰατροὶ ἀγαθοὶ, τριάκοντα νηῶν ἦρχον. καὶ ἀνδρῶν, οἳ εἶχον τρίκκην. καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν. καὶ Οἰχαλίαν πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιέως. σύνταθα δὲ ὅρα ὅτι τὸ, Ἀσκληπιοῦ, ἐκτείνῃ δὲ μέτρου τὴν παραλήγουσαν. πολλαχοῦ δὲ τῆς ποιήσεως οἱ τοῖς ἐξῆς, μνεία γίνεται τῶν τοιούτων δύο ἀσκληπιαδῶν. ὧν τὸ λαπιθίου γένους φασὶ καταγεσθαι. Στίλβης γὰρ ἡ Ἀπόλλωνος, ὁ Λαπίθης. οὗ ἀπόγονος, Ἀσκληπιός. ὑὸς καὶ αὐτὸς Ἀπόλλωνος ἡ νύμφης Κορωνίδος. Ἀσκληπιοῦ δὲ, οἱ ῥηθέντες δύο ἰητῆρες· Τρίκκη δὲ πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης θυγατρὸς μὲν Πηνειοῦ ποταμοῦ, γυναικὸς δὲ Ἰλέως. ταύτην τρίκαλα τινές φασιν, ἀπὸ καλεῖσθαι. οἱ δὲ παλαιοὶ τρίκαλα οὐδετέρως δι' οἷος κ', πόλιν σικελίας ἰσοροῦσι. τοῦδὲ τρίκκῃ κατὰ τὸν γεωγράφον, ἱδρυὸ ἀσκληπιοῦ ἀρχαιόταθον καὶ σωφανέστατον. Ὁμοροῦσι δόλοπι καὶ τοῖς περὶ πίνδον χωρίοις· ἡ δὲ ἰθώμη, θετταλικὴ δὲ ἡ αὕτη, καλεῖται καὶ θούμαιον κατὰ τὸν ἀναγραφέα τῶν ἐθνικῶν. ἀποβολῇ φησι τοῦ ι, ἡ χορηγῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον. ἔστι δὲ ὡς προεδηλώθη, καὶ μεσσηνιακὴ ἰθώμη. ἐθνικὸν, ἰθωμαῖος καὶ ἰθωμήτης. τῷ δὲ γεωγράφῳ ἐμφέρεται, ὅτι τὴν ἰθώμην ὁμωνύμως τῇ μεσσηνιακῇ λεγομένην, οὐ φασι δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ὑφαιρεῖν. νεῶν δέ φησιν ἰθώμην μετονομασθεῖσαν. χωρίον δέ φησιν ἱερὸν δρυμνὸν καὶ τῷ ὄντι κλωμακόεν. τῆς δὲ δημητροπολιτῶν φησι χώρας εἶναι ἡ ἰθώμη. καὶ ὅρα ὅτι τὸ κλωμακόεν, σὺν ὀχυροῦ τέθραπται τόπου. ἐν ᾧ εἰσι κλωμακες. ὁποῖόν καὶ ὁ λυκόφρων μέμνηται. ὃ ὅτι τὸ ποσὶ ἢ λόφοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὑψηλοί. τραχεῖαι δὲ αὗται καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις εἰσὶ, κατακλάσαι τοὺς δι' αὐτῶν βαίνοντας. φυλάττεται δὲ ἡ λέξις εἰς ἔτι καὶ νῦν ἐν καὶ μὴ ἀκρασφυλὶς, ἀλλ' ὑποβαρβαρος, περὶ ποσὶ τοὺς παφλαγόνας. οἱ κρωμακωτοὺς τόπους, τοὺς πετρώδεις, καὶ οὐ ῥᾴδιον ἀναβαινομένους φασί· Περὶ δὲ Οἰχαλίας, ἐν τῷ τῶν πυλίων καταλόγῳ, ἱκανῶς ἐρρέθη. τῆς θετταλικῆς δὲ νῦν Ὁμηρος μέμνηται. ἔρριται δὲ καὶ τοῦδε Εὐρύτου ἐκεῖ καὶ τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς ἰόλης, δι' ἣν ἐπορθησεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν. εἰς ἣν δοκεῖ γεγάμθαι καὶ Ὁμηρος, ὡς φησὶ ὁ ἱστορήσας, ὅτι Κρεώφυλος ὁ σάμιος ξενίᾳ ποτὲ δεξάμενος τὸν Ὁμηρον, ἔλαβε δῶρον δὲ αὐτοῦ τὴν ἐποποιΐαν τὸ ποίημα τος, ὃ καλοῦσιν οἰχαλίας ἅλωσιν. τουτέστιν ἔχειν εἰς αὐτίδοσιν δὲ Ὁμήρου, τὸ μὴ ἐποποιήσαι

ψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ φίλῳ Κρεωφύλῳ. οἷον ὅζ Κρεωφύλου Σαμίου οἰχαλίας ἅλωσις. τινὲς δὲ ἀνάπαλίν φασι. κρεώφυλον μὲν γεγράψαι. Ομήρῳ δὲ ὑπογεγραφθῆναι τὸ βιβλίον, διὰ τὴν ξενίαν. διὸ καὶ Καλλίμαχος ὑποδηλῶν ὅζ ὁ Κρεώφυλος Ομήρῳ ἐπονομάζας τὸ ποίημα, οὐ τὸν Ομηρον ἀλλ' ἑαυτὸν ἐσέμνυνεν, ὡς δῆθεν ὁμηρίζοντα, γεγράφθαι μὲν ὑπογράμματι, οὕτω. τὸ σαμίου τόνος ἐμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ομηρον δεξαμένου. ὁμήρειον δὲ καλοῦμαι γεγράμμα. κρεωφύλῳ ξοῦ φίλε, δοῦρο μέγα. Τινὲς δὲ μὴ διδάσκαλον Ομήρου τὸν κρεώφυλον εἶπον. ἕτεροι δὲ Αρισταῖον τὸν Προκοννήσιον, ὡς καὶ ταῦτα ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ. οὗ μνησθείς που Λαρίσσης καὶ τεύκκης καὶ πελινναίου, λέγει δὲ καὶ ὅτι οἰχαλίαν πόλιν δωρίττου λεγομένην, σὺν τοῖς τόποις τούτοις ἱστοροῦσι, καὶ σὺ δυσοίας καὶ ἀρκαδίας. Εν δὲ τῷ ἱππαρχαγαθῷ, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅζ ἔθος ἦν τοῖς πάλαι βασιλεῦσι, μανθάνειν τὶ τῶν χρησίμων, ὡς σὺ πολλοῖς φαίνεται. Ιστέον δὲ ὅτι πόλει θεσσαλίας ἓξ μέρος αἱ ῥηθεῖσαι πόλεις, σὺν τοῖς τὸ περιηγητὸν ἐγγράφει ὅσα ἐχρῆν. σὺ ταῦθα δὲ ἱστέον, ὅζ τε καὶ οἱ θεσσαλοὶ, τρυφηταὶ ἦσαν. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τάδ' οὐ κέρινθος οὔτε λαῖς ὦ σύρε, οὐδ' ὀνραπέζων θεσσαλῶν χέρ. καὶ ὅτι θεσσαλικὴ ἐλέγετο σύνθεσις, μέγας νόμος, ὡς παυσανίας δηλοῖ. καὶ θεσσαλικαὶ πῶραι, διὰ τὸ πέρυσας φησὶν ἔχειν ταὺς θεσσαλικὰς χλαμύδας. αἱ ἕτερος ῥήτωρ, θεσσαλικὰ γύρα λέγει, διὰ τὸ ἔπαθλον σὺ τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν αὐτὰς κεῖσθαι. οἳ λέγει καὶ ὅτι θεσσαλικοὶ δίφροι, διάφοροι. ζητέσι διαφέροντες πρὸς τοὺς ἄλλους. μὴ ὅτι θεσσαλὸν σόφισμα, ἐπὶ τῶν μὴ δυθυμαχούντων σὺ παρατάξεσι παροιμιάζεται. ἀλλὰ κακουργούντων. παυσανίας δὲ εἰς δῆλον σαφέστερον φράζων, φησὶ. θεσσαλὸν σόφισμα, ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ ἁρπάτος καὶ ἐπὶ παρακρούσεως. καὶ ἄλλων μυρίων τάττεται ἀφ' αὐτίας διαύτης. Αράτῳ κατιόντι, ὁ θεὸς ἔχρησε φυλάξασθαι μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας, δύχῃ μείζονι καὶ λαμπροτέρᾳ κατ' αὐτὸ χρησάμενοι. ὁ δὲ, ἑκατόμβοιν αὐσάντων δῦξατο θύσειν τῷ ἀπόλλωνι. κατορθώσας δὲ ἃ ἐβούλετο, ἀνεβάλλετο ἀεὶ τὴν θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱερόπρεπῆ εἶναι. ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διατεινόντων ταῖς ὑποσχέσεις, ἢ καὶ ἄλλως πρακρουόντων. ὁ δ' αὐτὸς παυσανίας, ἱστορεῖ καί τινα ἔμβαρον ἐπὶ δύχῃ σοφίζεσθαι. ἱδρύσατο γάρ φησι μουσυχίας ἀρτέμιδος ἱερόν. ἄρκτου δὲ γενομένης σὺ αὐτῷ μὴ ὑπὸ ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, λοιμὸς ἐπεγένετο. οὗ ἀπαλλαγὴν ὁ θεὸς ἐχρησμῴδησεν, ἥτις τὴν θυγατέρα θύσει τῇ ἀρτέμιδι. βαρὺς δὲ ἦ ἔμβαρος ὑποχόμενος οὕτω ποιήσειν, ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην τὸ γένος αὐτὸς δῆλον ἔχειν, διαπορήσας τὴν θυγατέρα, αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψεν σὺ τῷ ἀδύτῳ. αἶγα δὲ ἐθέτι καθήσας, ὡς τὴν θυγατέρα ἔθυσεν. ὅθεν εἰς παροιμίαν φησὶ περιέσῃ, ἔμβαρος εἶ. τουτέστι, νουνεχὴς φρόνιμος. τῶν δὲ παλαιῶν ὀνηνάντων τοῦ τὸ θεσσαλοῦ σοφίσματος ὑπολυομένων, φησὶ. θεσσαλὸν σόφισμα, ὡς πανούργων καὶ ποικίλων μὴ τυρουμένων τῶν ἐκεῖ. ὡς ἔστι κατ' αὐτὸν θεσσαλὸν σόφισμα, μὴ δοῦρο ἢ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἁπλῶς τὸ πανούργημα. καθὰ ἐμφαίνει καὶ εὐριπίδης σὺ τῇ μονομαχίᾳ τῶν παίδων τὸ διδύσοδος. ὡς δὲ μὴ αὐσράτοδίσαι οἱ θεσσαλοὶ, λαλεῖ καὶ ὁ κωμικὸς δοῦρο. σόφισμα δὲ θεσσαλὸν, φάναι τὸν ἐκ θεσσαλίας σοφιστὴν, ὡς παρὰ τῷ Αθηναίῳ κεῖται, μεταλιμψίς ὅτι νόμματος αἰτεία, εἰς νόμμα ἑτοῖον παρὰ τὸ σωνηθες. καί εἰσι πολλὰ τοιαῦτα, χιλωτέα τοῖς παλαιοῖς. ὁ ποῖον καὶ τὸ, σὺ δέ μοι εἰπὲ ὦ θεσσαλὸν πάλαισμα. αὐτὶ τοῦ ὦ θεσσαλὲ ἐλεγκτικὲ. ῥηθὲν πρὸς ὁμοιότητα, τοῦ θεσσαλὸν πλήμμα καὶ σόφισμα καὶ τῶν ὁμοίων.

Οἵτ' ἔχεν Ορμένιον, οἵτε κρήνην Υπέρειαν,
Οἵτ' ἔχεν Ασσήριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα,
Τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός.
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Εὐρυπύλῳ υἱῷ εὐαίμονος, τεσσαράκοντα νῆες ἕποντο. μὴ ἄνδρες οἳ ἔχεν ὀρμένιον. οἵτε κρήνην ὑπέρειαν. οἵτ' ἔχεν ἀσσήριον. τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα. ἤγουν τὸ τίτανον ὄρος.

ἔχει δέ τι ἀστεῖον συνταῦθα ἡ ῥηθεῖσα τροπή. ὁ γὰρ λευκὸς κόρινα, ὡς ἐκεῖ πολίαις ἔριται κεφαλῆς· Ορμίλιον δέ, πόλις Θετταλικὴ μεταξύ φασι Φοινῶν καὶ Λαρίσης. ὅθεν ὁ Φοῖνιξ δοκεῖ τισὶ φυγεῖν εἰς Φθίαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ορμένου πατρὸς Αμύντορος. οὗ παῖς Φοῖνιξ, ὁ τοῦ Αχιλλέως τροφεύς. διὸ καὶ ὁ πολὺς αὐτοῦ ὁμηρικὸν ἕπος ὡς τοῦ εἰρήσεται, οὕτω τινὲς ἔγραφον, οἷον ὅτε πρῶτον λίτον ὁρμένιον πολύπυρον. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι ὁρμίλιον, τὸ νῦν ὁρμίνιον. ἔστι δὲ κώμη κατὰ τὸν Πηλίῳ, κατὰ τὸν παγασητικὸν κόλπον, μία τῶν συνῳκισμένων πόλεων εἰς τὴν δημητριάδα. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς, ὅτι τῶν περιοικίδων δημητριάδος, ἔστι καὶ τὸ ὁρμένιον. ἀπέχει δημητριάδος πεζῇ, σταδίους εἰκοσιεπτά. ἣν ἔκτισέ φησι Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς ἐπώνυμον ἑαυτοῦ, ὅτι θαλάσσης σωροικίας εἰς αὐτὴν ζεὺς πολισίον πολίχνας. παγασάς. ὁρμένιον. σκιαθίδα. βοίβην. ἰωλκὸν καὶ ἑτέρας· Ιστέον δὲ ὅτι εὐθὺς εἶν δοκεῖ ὁ Θετταλὸς Ιάσων. ὁ γοῦν γεωγράφος ἱστορῶν τινας τῷ ἰάσονι μέχρι Καυκάσου συμπολιβίζοντας, φησὶν, ὅσα ὅδε, ἣν ἐξ ὁρμενίου πόλεως τῶν πρὸς Βοιβηίδα λίμνην· Ιπόρεια δὲ, κρήνη ἐν μέσῃ τῇ τῶν Φεραίων πόλει. ὠνόμασται δὲ, ἀπὸ Ἱππρήτος υἱοῦ Λυκόρνος. ἔστι δὲ καὶ σικελικὴ πόλις. ἡ μήν τοι ὑπόρνησία, πόλις ἀχαΐας. ὁ γεωγράφος δὲ, δύο κρήνας οἶδε μεσσηίδα καὶ ὑπόρειαν, πολισίον τῆς πόλεως ἑλλάδος καὶ φαρσάλων· Αστέριον δὲ, πόλις καὶ αὖτη θετταλική. ἡ ἀπὸ Αστερίου ζηνὸς ἥρωος, ἡ ὄζει τὸ λαμπρόν. ἐφύμνιον γάρ φασι κειμένην τοῖς πρόῤῥωθεν ὡς ἀστὴρ φαίνεται. ἡ δέ γε ἀστερία, οὐχ ἑλληνική, ἀλλὰ συρία πόλις ἐστίν. ἡ δὲ ἐν ὀδυσσείᾳ Αστερὶς, νῆσος οὐ μεγάλη. μεσσηγὺς ἰθάκης ζακύνθοιό τε. ἔστι δὲ καὶ Αστερουσία κρήτης φασὶν ὄρος καὶ πόλις δὲ πρὸς τὸν ἰνδικὸν Καύκασον· Τίτανος δὲ, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος κατὰ τὸν γεωγράφον. λευκόγειον γάρ φησι τὸ χωρίον. ἔστι δὲ καὶ ὄρος τὸ τίτανον ὀνομασθὲν οὕτω καὶ αὐτὸ, ὄζει τὸ τιτανῶδες χῶμα τῆς γῆς. διὸ καί φησι ζητάνου λευκὰ κόρινα. τίτανον δὲ κυρίως τὴν κόνιαν φαμέν. τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἄσβεστον. τὸ συλλίθοις κεκαυμένοις χρώμενον λευκόν. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἀπὸ τῶν μυθικῶν τιτάνων. οὓς ὁ τοῦ μύθου ζεὺς, κεραυνοῖς βαλὼν κατέφρυγε. δι' αὐτὸ γὰρ καὶ τὸ ὄζειν καύσεως, καὶ ὡς οἷον εἰπεῖν τιτανώδους, διαφθορὰν συλλίθοις λεπτὴν, τίτανος ὠνομάσθη. οἷά τινος τιτανικῆς γενομένης καὶ αὐτῶν. οἱ δὲ παλαιοί φασι τίτανος κόνις, γύψος. ἔχει δέ τι κάλλος ἀμυσρὸν, τὸ λευκὸ κόρινα. εἰς λευκὸν γὰρ λέξιν κατέλυσε τὸ λευκὸ, ἐκ τοιαύτης ἀρχέτω τὸ κόρινα. καὶ καλεῖται κατ' ἔθος τὸ χῆμα, ἐπαναφορά. ὅμοιον οὖ τῷ, ὅλιθε θέων, καὶ τοῖς ὁμοίοις. αὐτοτρόπως δὲ, καὶ ἄλλο χῆμα ἦν περικαλλὲς, τὸ οἱ τελευτάντες γοργῶς λεχθὲν, ἔφη γάρ. οἱ ὁρμένιον εἶχον. οἵτε ὑπόρνιαν. οἵτε ἀσόριον. ἔστι δὲ ὀνομάζεται τοῖς ῥήτορσιν ἐπαναφορά· Τῷ δὲ γεάνδρῳ τὴν τῶν ἐθνικῶν ὀνομίων, δυσχερὲς προσέχειν, εἰ σόν τι χωρίον σικυωνίας τὸ τίτανον. οὐ γὰρ πολὺ σικυωνίας συνταῦθα τῷ ποιητῇ ὁ λόγος, ἀλλὰ πολὺ θετταλίας. εἰ μὴ ἄρα ἐρεῖ τις. ὅτι καὶ σικυωνίας χωρίον ἴσως ὁμώνυμον τῷ θετταλικῷ·

Οἳ δ' Αργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ορθὴν, Ηλώνην τε πόλιν τ' Ολοοσσόνα λευκὴν,
Τῶν, αὖθ' ἡγεμόνευε Μενεπτόλεμος πολυποίτης
Υἱὸς Πειρεθόοιο, τὸν, ἀθανάτου τέκετο Ζεύς.
Τὸν ῥ' ἴσως Πειρεθόῃ τέκετο κλυτὸς Ιασοδάμεια
Ημαθι τῷ, ὅτε φῦρας ἐτίσατο λαχνήεντας·
Τοὶς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ ἀθανάτοισι πέλασσεν·
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντῆς ὄζος ἄρηος,
Υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου καινείδαο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο·

Πολυποίτης υἱὸς πειρεθόου, ὃν ἔτεκε ζεὺς ὃς Ιασοδαμείας, νῆας μὲν ἦγε τεσσαράκον-

τα. ἠγεμόνευε δὲ ἀνδρῶν οἱ ἄρχοσαν ἔξην. καὶ γυρτώνιον ἐμοντο. ὄρθην. ἠλώνιον τὲ, πόλιν τὲ ὁλοοσσόνα λευκίλ. ἤτοι λευκόγειον. ὡς καὶ αἰωτόρω ἔλεγε, πτανόου λευκὰ κάρηνα. εἶτα ὑπερβατῶς χρηματίζων, φησὶν οὐκ οἶος. ἦγον οὐ μόνος ὁ πολυποίτης ἦρχε τῶν ῥηθέντων. ἅμα τῷ γε, λεοντεὺς ὄζος ἄρηος, υἱὸς ὑπερθύμου κορώνου καινείδαο. ἦγεσθ' ὃν ἔτεκεν ὁ καινεύς. ἐφ' οἷς ὁ ποιητὴς παραπλέκων σωνήθως ἱστορίαν μὲν καὶ τῶν διηγηματικῶν περιεστικῶν οὐ οἷς κὴ ὁ κομπος, λέγει ὅτι τὸν πολυποίτην ὑπὸ πειρίθοω τέκετο κλυτὸς ἱππιοδάμεια, ἤματι τῷ, ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας. τούς δ' ἐκ πηλίου ὦσε, καὶ ἀφνείοισι πέλασσε. φῆρας δὲ κενταύρους λέγει λαχνήεντας. φῆρας μὲν, ὡς τὰ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ λεχθέντα. λαχνήεντας δὲ, ὡς τὴν τείχα δασεῖς, ὅ ἐστι βαθύτειχας. λάχνη γὰρ ἡ τείχωσις. ὡς ἐπὶ αἰκτων καὶ ἀλωπέκων καὶ τῶν τοιούτων. ἐν οἷς καὶ ἵππων καὶ λέοντες. καὶ εἶλις δὲ ἔστω κατὰ τὸν θεσσαλίτην τετείχωται. γινομένη παρὰ τὸ λαχάνω τὸ διαφαίρω καὶ διασκάπτω. εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν ἡ λάχνη. ὅμηρος δὲν καὶ τὸν ὄρφον, λεπτὸς δέ ἐστι δύναξ ἤτοι καλαμίσκος, δι' οὗ τὰ σώματα ἐρέφονται, λαχήεντα λέγει, ὡς τὴν ἐν ἄκρῳ τειχισθὴν δασύτητα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν ῥηθεῖσαν Ἄργισσαν, εὕρηται καινιάζουσα ἡ ἀντιγραφὼν, ἄργειαν ἔχουσα προπροξυτόνως, ὡς διφθόγγου. πλεονάζει μήποτε ἡ ὡς τὸ ἰ καὶ τῶν δύο αἱ γραφή. κεῖται δέ φασιν ἐπὶ τῷ πνευμῷ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν παίδων λαρίσσης. κατὰ δὲ τὸν ἀναλεξάμενον τὰ ἐθνικὰ, καὶ ἄργουρα ὕσδρον ἐκλήθη. ἦν δέ φησι καὶ τόπος εὐβοίας ἄργουρα, ὅπου δοκεῖ τὸν πανόπλιον ὁ ἑρμῆς φονεῦσαι. ἄργισσα δὲ ὠνομάσθη, ἢ ἀπὸ ἀργείων, ἢ ὡς τὸ προσκυροῦν τοῖς παλαιοῖς τῆς θεσσαλίας. ἦν πελασγικὸν ἄργος ὅμηρος εἶπεν. ἐκαλοῦντο δέ φασιν οἱ ἐκεῖ, καὶ λεοντῖνοι, ἀπὸ λεοντέως. Γυρτώνη δὲ πρὸς μὲν τῷ ποιητῇ, τεισυλλάβως. παρὰ δὲ τῷ γεωγράφῳ εὕρηται δισυλλάβως. εἴθα φησὶ δὴ περαιβοὺς κεῖσθαι μέχρι ἐκβολῆς πηνειοῦ καὶ γυρτῶνος πόλεως περραιβίδος. καὶ ὁ τῶν ἐθνικῶν δὲ συναγωγεύς φησι. γυρτὼν πόλις θεσσαλίας καὶ περραιβίας, ἀπὸ τοῦ κτίσαντος αὐτὴν Γύρτωνος. ὃς ἦν ἀδελφὸς φλεγύου. ὅτι δὲ δὴ γυρτωνίους, φλεγύας πρότερον ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος φλεγύου ἀδελφοῦ Ἰξίονος, ἱστορίαι δηλοῦσι συχναί. ἡ δὲ ὀρθη, βαρύνεται ὡς ἡ ἄρπη κατὰ δὴ παλαιοὺς, πρὸς διασολὴν τοῦ εἰθέος. πόλις δέ φασι καὶ αὕτη περραιβίας ἡ θεσσαλίας. καλουμένη φασὶ καὶ κορσία. τοῦδε δὲ τὴν κόρσην ἴσως ὡς οἷα κεφαλή τις, ἀκρόπολις γὰρ ἦν φαλαννατῶν κατὰ τὸν γεωγράφον, περραιβικὴ δὲ πόλις ἡ φάλαννος φησι, πρὸς τῷ πηνειῷ. ἠλώνη δὲ, τῷ μὲν τόνῳ, ὡς κορώνη καθά φασιν οἱ παλαιοί. ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ ἡρακλέους εἰς τῷ θανάτῳ τῶν κενταύρων. μετέβαλε δέ φασι τοὔνομα εἰς ἠμώνιον, ἀπὸ τὸν ἐν αὐτῇ ἠμῶνα. κατεσκάφη δὲ κειμένη ποτὲ ὑπὸ τῷ ὀλύμπῳ, οὐ πολὺ ἀπόθεν τοῦ ὑρώτου κατὰ τὸν γεωγράφον. ὃν ὁ ποιητὴς πιταρήσιον λέγει. τοῦδε οὗ μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. περραιβικὴν δὲ πόλιν κὴ ταύτην ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας φησίν· ἡ δὲ ὁλοοσσών, ἡ καὶ λευκὴ προσαγορευθεῖσα, ὡς πρὸ ὀλίγου εἴρηται, ἀπὸ τὸ λευκάργιλος κατὰ τὸν γεωγράφον ἐστὶν, περραιβικὴ φησι καὶ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ γόννος, ἧς καὶ λυκόφρων μέμνηται. πρὸς τῷ ὀλύμπῳ κειμένη, ὡς κὴ ἡ προῤῥηθεῖσα ἠλώνη· ὁ δὲ θῆς ἐθνικῶς εἰ διαιρήσας, μαγνησίας πόλιν λέγει αὐτήν. δοκεῖ δὲ φυλάσσειν καὶ νῦν τὴν κλῆσιν παραφθειρομένη βαρβαρικῶς. ἴσως γὰρ αὕτη ὄθιν, ἡ ἀπὸ λεγομένη ἐλασσών· Πειρίθοος δὲ ὃν ἡ κοινὴ συναίρεσις πειρίθουν λέγει, κεῖται καὶ εἰ τῇ α' ῥαψῳδίᾳ, ὡς περίκλυτος· Τὸ δὲ κλυτὸς ἱππιοδάμεια, δυσὶ διαλέκτοις ὑπόκειται. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ὅτι δωρικὴ καὶ ἀττικὴ ὅδιν ἡ τοιαύτη ἐναλλαγὴ τῶν γενῶν. πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτα πολλαχοῦ δηλούμενα. ὧν καὶ τὸ, εἰ πύλῳ εἰνεκύεσσι. τουτέστιν εἰ τῇ κατὰ νεκροὺς πύλῃ. καὶ τὸ, ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος. καὶ πολιὸς φρενῶν ἡ πολιὰ. καὶ φαῦλος οὖσα. καὶ ὁ δὸς λεῖος. καὶ ἡ θυραῖος παρὰ σοφοκλεῖ. καὶ ἡ τηλικοῦτος. καὶ δεινὴ θεός. καὶ μάταιος ὠσυδή· Τὸ δὲ ἤματι τῷ αὐτὶ τοῦ, τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ὅτε δὴ ῆρας ὁ

Πηλέως ἐπιμωμήσατο, σιωπῶσιν δηλοῖ φασὶ τὸν κενταυρικὸν γενέσθαι πόλεμον. ἐν τῷ γάμῳ μὲν γὰρ, ἡ τῶν κενταύρων πρόσβη συμβολή. ὁ τοκεὺς δὲ, ἀπελαθέντας εἶδεν αὐτούς. δὺ τυχῶς δὲ τὸ βρεφύλλιον εἰς φῶς προέκυψε. νίκης οἷον ἔπαθλον ἐπιφιλοτιμηθεὶ, ἀριστεύσαντι τῷ πατρί· Τὸ δὲ Πήλιον, αὐτίκειται τῇ Οσσῃ. ὄρη δὲ ἄμφω δυσκώτοκα ὀλύμπου, δι᾽ὧν ἐκρέει ὁ πηνειός. ἔστι δέ φασι καὶ πόλις θεσσαλίας πήλιον. ἧς ἐθνικὸν, πηλιὰς καὶ πηλιώτης. πόθι δὲ πηλίου καὶ ὄσσης, καὶ μετ᾽ὀλίγα ἐριθήσεται. Αἴθικες δὲ, θεσσαλικὸν ἔθνος. ὑποκείμενον τῇ ἠπείρου. κατὰ δὲ Ζηνας, μακεδονικόν. κατὰ δὲ ἑτέρους, πέρραιβικόν. πόθι τούτων δὲ καὶ ὁ γεωγράφος φησίν. ὅτι δεξιλάσθησαν ὑπὸ πειρίθου. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας, λέγει ὅτι ἡ μὲν χώρα, αἰθικία ὡς κιλικία· τὸ δὲ ἔθνος, αἴθικες. ἐν θεσσαλίᾳ δὲ ὤκησαν ἐν τῷ πίνδῳ ὄρει. ἔθνος ἐστὶ φησὶ πραγολόν τε καὶ βάρβαρον καὶ λησταῖς προσκείμενον. εἰς δὲ τὸ αἰθίκεσι πέλασσεν, αὐτὶ τοῦ, πέλασσε τῶν αἰθίκων, οὐκ κενταύρους ἀφώρισε, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἵππος μὲν ἀληθές. ἐκεῖνο δὲ μεγαλοπρεπῶν ὁ Νέστωρ, εἶπεν ἐν τῇ α΄ δηλαδὴ ῥαψῳδίᾳ ξ΄, καὶ ἐκ πάγλης ἀπώλεσαν. ἀληθῶς γὰρ οὐκ ἀπώλοντο οἱ ῥηθέντες ἥρες, ἀλλ᾽ἀπελήλαντο· Ισέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, οἵδ᾽ἀρίγνωτον καὶ ἑξῆς, ὁ γεωγράφος ἐπὶ τῶν ἐστὶ τῷ πηνειῷ κεῖσθαι τὴν ἀρίγνωτον, λέγει καὶ ὅτι ταύτην τὴν χώραν πρότερον μὲν, ὤκησαν πέραιβοὶ τὸ πρὸς τῇ θαλάσσῃ μέρος νεμόμενοι καὶ τῷ πηνειῷ, μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ, καὶ γυρτώνης πόλεως περαιβικῆς. ταπεινώσαντες δὲ αὐτοὺς λαπίθαι, ἰξίων καὶ ὁ υἱὸς πειρίθους, κατέσχον τὰ χωρία. οἳ καὶ τὸ πήλιον κατεκτήσαντο. καὶ διαβάλλουσι δὲ ἐκεῖ κενταύρους ἄγριόν τι φῦλον, ἐκ τοῦ πηλίου ὥρμων, καὶ αἰθίκεσι πέλασσαν. λαπίθας δὲ τὰ μὲν ἔδωκαν· Τὸ δὲ Πολυποίτης ὄνομα ἐνταῦθα, φερώνυμον οἱ παλαιοὶ λέγουσι. φάμμυοι οὕτως αὐτὸν ὀνομαθῆναι, διότι ὁ πατὴρ πολλοῖς ποινὴν κενταύροις ἐπέθετο, ἐγχειρίσασιν συνουσίαν τοῖς γάμοις τῆς μητρὸς αὐτοῦ. οἱονεὶ γοῦν πολυποινίτης. καὶ ἐν συντομῇ πολυποίτης. καὶ ἔστι φασὶν ὅμοιον τῷ, Τισαμενὸς, υἱὸς δὲ οὗτος Ορέστου. τὴν κλῆσιν δ᾽ὑρῶν, ἀφ᾽οὗ τὸν πατέρα ὀρέστην τίθεσθαι οὐ φονέα τοῦ πατρός. καὶ ἄλλως δὲ δόξει λῦσαι τῷ πολυποίτῃ, ἢ ἡ ποία ἐγκεῖσθαι, ἢ ὁ ποότος, ἢ τὸ ποιεῖν. ἱστοροῦσι δὲ καὶ ὅτι τὸν πολυποίτην καὶ τὸν λεοντέα εἶλοντο ἀρχηγὸν οἱ ἐγχώριοι, πειρίθοου εἰς ἅδην ἰὼν τῷ θησεῖ κατελθόντος ὡς ὁ μῦθος λέγει. καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς ἰλίου πεζῇ ἐλθόντες, Ασσηνδου τῆς παμφυλίας ἔκτισαν. ὅτι δὲ αὐσονεῖος καὶ ὁ λεοντέως πάππος καινεὺς, καὶ ὅτι λαπίθης καὶ αὐτὸς, δῆλόν ὅτιν. δὺ τοίνυν ὁ πολυποίτης, τὸν ὅμοιον περσεταιρίζεται. οὐκοῦν ἐν τῷ λεοντεὺς ὄξος ἄρκος, ἄρκυς νοοῖτ᾽ἂν, οἱ πρὸς γονέας αὐτῷ ἀρεϊκοὶ ἄνδρες· Ισέον δὲ ὅτι ἀστέρα μὲν ἐπεῖν ἄρεος ἡ διός, ἐκ τῆς κατὰ γενέσιν ἐστὶν ἀρχῆς. ὄλον δὲ, ἐκ τῶν ὕσπορον. ὡς καὶ εἶπε ἀκρέμονα. ἢ παραφυάδα, ἐν τοιούτοις ἐρεῖ·

Γουνοῦς δ᾽ἐκ κύφου ἦγε δύω, καὶ εἴκοσι νῆας·
Τῷ δ᾽ἐνῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε πέραιβοὶ,
Οἵ τε πρὸς δωδώνην δυσχείμερον οἰκί᾽ἔθεντο,
Οἵτ᾽ἀμφ᾽ἰμερὸν πιτανήσιον ἔργ᾽ἐνέμοντο,
Οἵ ῥ᾽ἐς πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ.
Οὐδ᾽ὅγε πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ.
Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠύτ᾽ἔλαιον.
Ορκου γὰρ δεινοῦ στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ·

Γουνοῦς ἐκκύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας. τῷ δ᾽ἐνῆνες ἕποντο μενεπτόλεμοί τε πέραιβοί. οἱ πρὸς δωδώνην δυσχείμερον οἰκία ἔθεντο. οἵτ᾽ἀμφιμερὸν πιτανήσιον, ἔργα ἐνέμοντο. ὅς ῥ᾽ἐς πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ. οὐδ᾽ὅγε πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει ἠύτ᾽ἔλαιον. ὅρκου γὰρ δεινοῦ στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. τουτέστιν ἀποῤῥοια. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ λαμβάνεται δέ ποτε ἐπὶ

πετρῶν ἀπεκλισμενῶν ὀξ ἀλλήλων. οὕτω γὰρ ἀκρῥῆξ πέτρα πηγὴν προβάλλειν λέγεται. χρῆσις δὲ τοιαύτη πέτρας πολλαχοῦ. ἥτις καὶ καταῥῆξ λεχθεῖη ἂν κατὰ τὸν Σοφοκλέα. παρ᾽ ᾧ προβλῆτες μὲν, ὡς καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ, οἱ καὶ πρόβολοι. καταῥῶδες δὲ, αἱ ὀξὲ τὸ μὴ αὐτέχειν κύμασιν ἀκρῥῆγεῖσαι πέτραι εἰς ῥωχμούς. Γουνοῦς δὲ οὗτος, ἔτερος ὅτι πρὸς τὸν ἐν τῷ Λυκόφρονι ἐργάτην τῆς δίκης Γουνέα, ἤτοι τὸν δίκαιον. ἐκεῖνος γάρ φησιν, ἀρᾶλ, προσηγορίαν ἔχων Ζ᾽, δίκαιος. ὡς καὶ ὁ Αριστείδης παρ᾽ Ἕλλησι. τὸ δὲ ὁμηρικοῦ γουνέως βασίλφον ἡ κύφος. πόλις φασὶ περραιβίας, ἀπὸ Κύφου κληθεῖσα ὑφ᾽ οὗ Περραιβοῦ τοῦ Παλλήνεως. ἔστι δὲ φασι καὶ Θετταλική, καὶ ποταμὸς δὲ ἐν κύφος. Τῶν δὲ ἐνιαύων τὴν ἀρχὴν, οὓς ἐνίους ὀξὲ τὸ ἡ ἰωνικῶς φησιν Ὁμηρος, Ζ᾽ μὲν ὁμηρικὸν μέτρον, ὀξὲ ἁπλοῦ τοῦ ε᾽ προδιδόσι, λόγῳ δακτύλου. οὓς ἀπαρτίζεται ἐν τῷ, τῷ δ᾽ ἐνιῆνες ἔποντο. καὶ τὰ αὐτὰ γεγραφα, ὀξὲ τοιαύτης προφόρονται γραφῆς. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ἡ τοιαύτη στοιχεῖ παράδοσις. οἱ δὲ πλείους, ὀξὲ διφθόγγου τῆς αι γράφουσι. λέγοντες καὶ ὅτι αἰνία πόλις περραιβῶν. καὶ αἰνιᾶνδες οἱ κατοικοῦντες. οἱ δ᾽ αὐτοὶ, καὶ αἰνιῆς. ἔτι δὲ καὶ αἶνιοι. ὡς γὰρ λυκία λύκιος, οὕτως αἰνία αἴνιος. ὀξ οὗ τὸ, αἰνιαν, ὡς μέγιστος μεγιστὰν, καὶ ἀλκιμος ἀλκιμάν. ὅθεν ὁ Αλκμάν. καὶ νέος νεαν. ὅθεν ἡ νεᾶνις, καὶ ὁ νεανίας. ὅπερ ἦγον τὸ αἰνιαν, ὁμόφωνόν ὅτι φασὶ τῷ κυρίῳ. ἔστι γὰρ καὶ κύριον ὁ αἰνιαν. ἐκαλοῦντο δέ φασι ποτε καὶ μηλιῆς. εἰ δὲ καὶ κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐθνικῶν ἦν Αἶνος Γουνέως ἀδελφὸς, καὶ αἶνος πόλις Θεσσαλίας, εἴη ἂν εἰκὸς ἐντεῦθεν ποθὲν οὖν αἰνιᾶνας κληθῆναι Ζ᾽ ἔθνος. οὗ χρῆσις ὀξὲ τῆς ἐν ἀρχῇ διφθόγγου καὶ πρὸς Σοφοκλέα, ἐν τῷ, λύκιος αἰνιαν γένος. καὶ, ἔπειτα δ᾽ αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄσημοι πῶλοι. ἔνθα οἱ γράφοντες. ὀξὲ δύο διφθόγγων τὸ, αἰνειαν, ἐοίκασι παρακούειν ὡς ἀπὸ τοῦ αἰνείου, τὸν αἰνειᾶνα. ὅπερ παντελῶς ἔψευσται. ἐνταῦθα δὲ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς ἤδη εἰς βαρβάρους ἥκων, ἐθνικῶς καὶ οὐ κατὰ πόλεις αὐτοὺς ὀνομάζει. καὶ ὅτι αἰνιᾶνδες ὕσδρον μὲν, ὅμοροι τοῖς αἰτωλοῖς. πρώην δὲ, ὡδὶ τὴν ὅασαν ᾤκουν μετὰ περραιβῶν. περραιβοὶ δὲ, οἱ καὶ πρὸ ὀλίγου μνημονευθέντες, ἐκλήθησαν μὲν ἀπό τινος περραιβοῦ ἐνδόξου ὡς εἰκὸς ἀνδρός. Θετταλικὸν δέ ἐστι γένος εἰσί. φησὶν ἔν ὁ γεωγράφος. ὅτι περραιβοὶ κατεῖχόν ποτε τὰ πρὸς τῷ ὀλύμπῳ. μᾶλλον δ᾽ ἐντελέστερον εἰπεῖν, λαπίθαι τὰ πεδία κατεῖχον. περραιβοὶ δὲ, τὰ ὀρεινότερα πρὸς τῷ ὀλύμπῳ καὶ τοῖς τέμπεσι. καὶ ὅζ ἐνέμοντο τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ. καὶ τῷ πηνειῷ μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ. καὶ ὅτι ἀρχαῖοι, ἐπὶ τῷ πηνειῷ κεῖται. ὑπόκειται δ᾽ αὐτῆς Ἄτραξ, τὴν δ᾽ ἀπὸ μέσον ποταμίαν ἔχουσι περραιβοί. οἱ καταδουλωσευθέντες ὑπὸ λαπιθῶν, ἀπανέστησαν εἰς τὴν ὀρεινὴν, τὴν τοῦ πίνδου καὶ ἀθαμάνας, καὶ δόλοπας. τὴν δὲ χώραν, καὶ ἣν ὑπολοίπους περραιβοὺς, κατέχον λαρισσαῖοι. πολισίον μὲν οἰκοῦντες τοῦ πηνειοῦ. γειτνιῶντες δ᾽ ἐκείνοις. δῆλον δὲν ὅτι Θετταλοί τινες οἱ περραιβοί. καὶ ὅτι καὶ περί που τὴν λαρίσσαν. ὅθεν γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι ὅμηρος σωέζουσε περραιβοὺς καὶ ἀθαμᾶνας ὡς πολισίον οἰκοῦντας. δῆλον ὅτι ξυμπαροῦνται τοῖς περραιβοῖς, καὶ οἱ ἀθαμᾶνες. Ισέον δὲ ὅτι οἱ μὲν καθ᾽ ὅμηρον καὶ οἱ νεώτεροι, ἐν οἷς γράφουσι τοὺς περραιβούς. ἕτεροι δέ τινες παλαιοὶ, ἐδίπλαζον τὸ ἀμεταβολον. καὶ λέγει ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, ὅτι ἀπολεῖς ὄντες οἱ περραιβοὶ, ἐδίπλουν τὰ σύμφωνα. περραιβοὺς ἑαυτοὺς καλοῦντες, καὶ πόλιν γόννον παρ᾽ αὐτοῖς οὖσαν. καὶ γόννατα. καὶ τοιαῦτά τινα. Δωδώνη δὲ, ἀφ᾽ ἧς ἐν τοῖς ἑξῆς που δωδωναῖος ζεὺς, πόλις μολοσσίδος ἐν ἠπείρῳ, ὡς ὁ τῶν ἐθνικῶν καταγραφὴς δῆλοῖ. ὃς οὐ δὲ ἀρέσκεται τοῖς ἐπόουσιν αὐτὴν θεσπρωτικὴν καὶ Θετταλικήν. καὶ μὴν ἕτεροι, ἐν ὑπὲρ βορέᾳ τῆς θεσπρωτίας αὐτὴν ζηθέασιν, ἔνθα ἱερὸν, καὶ τὸ ἐκ δρυὸς μαντεῖον τοῦ δωδωναίου διός. ἐν δρυῶν πολύγλωσσον λέγει ὁ Σοφοκλῆς, ἦγον Πολύφωνον. ὠνομάσθη δὲ ἡ δωδώνη, ἀπὸ δωδώνιδος ἡρωΐδος ἢ ὠκεανίδος νύμφης, ἢ ἀπὸ δώδωνος ποταμοῦ. ἐλέγετο δὲ καὶ δωδὼν δισυλλάβως. ὀξ αὐτῆς τὸ προιμαζόμενον δωδωναῖον χαλκεῖον, ἔνθα τῶν πο

λυλόγων. χαλκεῖον γὰρ, τὸ μὴ ἀλλαχοῦ πλατύτερον δηλωθησόμενον, ἥκει αὐτόθι πλησίον τεχνικῶς ὑπὸ μάστιγος. ἡ μὴ κατὰ βίαν ἀνέμων, ὅτι δὲ μὴ δυσχείμερος ἡ Δωδώνη, μαρτύρηται. κεῖται δέ τινα πόδε αὐτῆς, μὴ ἐν τοῖς πρὸ περιηγητοῦ. ἐν δὲ τῷ, ἔργα ἐνέμοντο, ἔργα κοινῶς λέγει πάντα τὰ συσατικὰ πολιτειῶν, ἔσωτε μὴ ἔξω - Τὸ δὲ περίεισι, χρόνος ὅσιν αὐτὶ χρόνου. κεῖται γὰρ αὐτὶ τοῦ περίησιν, ὡς δηλοῖ ὑπομνήσας ἐπαγόμενον τὸ, ξυμίσγεται - Τὸ δὲ καλλίῤῥοον ὕδωρ, οὐκ ἂν εἴη μαναρὸν τοῦ, πνειὸς ἀργυροδίνης - Τὸ δὲ ἀλλά μιν ξυῤῥέῃ, αὐτὶ τοῦ, ξυντρέχει ξυμπολασικῶς. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, τὸ ξυῤῥέειν, δυϊκῇ συντάσσουσι. τὸ δὲ ξυμπολασικὸν τοῦ Ζταρησίου, γίνεται μὲν ἡ διακουφότητα ὕδατος ὅπερ συμβαίνῃ καὶ τοῖς εἰς θάλασσαν ἐκβάλλουσι ποταμοῖς, ἡ καὶ ὀλιγρότητα μεταλλικήν. ὁ δὲ ποιητὴς ἐκ πολίπλειν θέλων, ὑδρηλὸν δὲ που καὶ ῥυθμίζειν εἰς ἦθος, ἵνα τὸν ὅρκον ὑποβλεπώμεθα, φησὶν ὅρκου γὰρ δεινοῦ σῦγός ὕδατός ὅσιν ἀποῤῥοια. ὅθεν δὲ, ἢ καθά τινάς ἔασον, ἀπολοϊκῶς ἐῤῥέῃ διόζ ὀμνύουσιν εἰς αὐτὸν οἱ ἐγχώριοι, ὥσπερ κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Αῤῥιανοῦ, καὶ βιθυνίας ποταμὸς, ὅρκος ὄνομα. οὗ φρικωδέστατος ὅρκων τοῖς ἐκεῖ νομίζετο, πρὸς βίαν εἰς ζὰς δίνας ἕλκων. τὸν ἐπίορκον εἰ μὴ ἀρόμῳ ὀρεπήδησεν. ἢ γοῦν οὕτω νοητέον ἀπολοϊκῶς τὸ ῥηθὲν ὀμφικὸν ῥητὸν, ἢ μᾶλλον ὅτι ἀῤῥεῖ τοῦ αὖδου τινὸς σῦγος ὕδατος. ἡ δὲ σῦξ, δεινὸς ὅρκος ὅσι. κατ' αὐτῆς γὰρ ὁ μῦθος ὀμνύειν φησὶ τοὺς θεούς, ὡς ἀλλαχοῦ φανήσεται. ὅπου καὶ τίς ὅτι ἡ σῦξ λεχθήσεται. οἱονεὶ γοῶν λέγει ὅτι ἀπὸ τὸ δεινὸν τῆς σῦγος, ἀνεπίμικτον τὸ ἐξ αὐτῆς ὕδωρ, μιᾶνει τῷ πνειῷ. δέδιε γάρ πως ὁ πνειὸς τὴν αὐάνρασιν. ὡς ἐπὶρ ἐμψυχος ἦν. ποιητικῆς δὲ καὶ ὅδε γλυκύτητος. ἐνταῦθα δὲ καί τι χῆμα οἷον αὐτίθετον, ἀναφαίνεται. αὐτιτεθέντος τῆ ἡμερῆ τοῦ ποταμοῦ, τῇ δεινότητι τῆς σῦγος ἡμερὸς μὲν γὰρ ὁ πταρήσιος. οὗ μὴ τὸ ὕδωρ καλλίῤῥοον. δεινὸς δὲ ὅρκος ἡ σῦξ. ἔνθα καὶ ἠθικῶς ὅσιν εἰπεῖν, ὡς οὐκ ἀδυνάτου δεινῆς ἀρχῆς οὔσης, ἡμερὸν εἶναι τὸ ἀπ' αὐτῆς. δεινὸς δὲ οὐ μόνον ὁ κατὰ σύγα ὅρκος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλῶς, τοῖς γε σῶα φρονοῦσι. καὶ δηλοῖ αὐτὸ ξὺν ἄλλοις καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ, ἀλλ' ἀλίσκεσθαι χὠ δεινὸς ὅρκος. μὴ ἀλλαχθῆ δέ. ὁ δὲ γεωγράφος δυρώταν οἶδε καλεῖσθαι τὸν πταρήσιον, δηλονότι μεθ' ὅμηρον. ἐμφαίνων καὶ ὅτι ἐκ τόπου παρωνόμασαι. λέγει γὰρ ὡς ἔξ ὄρους ῥέει ζτάρου συμφυοῦς τῷ ὀλύμπῳ. αὐτιπολογῶν δὲ καὶ ὅπως ξυμπολαίζει, φησίν. ὅτι τὸ μὲν τοῦ πηνιοῦ ὕδωρ, καθαρόν ὅσι. τὸ δὲ ζταρησίου λιπαρὸν, ἔκ τινος ὕλης. ὥστε οὐ συμμίσγεται. ἀλλὰ καθύπερθεν ξυντρέχει, καθὰ ἔλαιον. ἀλλαχοῦ δὲ λέγει ὅτι εἰκὸς ὥσπερ νιτρώδη, μὴ σύφοντα, ὑγρὰ, καὶ ἀσφαλτώδη διαῤῥεῖ τὴν γῆν, οὕτω καὶ λιπαρὰ διῤῥεῖσθαι. τὸ δὲ ἀσάνιον, ποιεῖ φησι τὴν πραδοξίαν. ἰσορεῖ γοῦν ὁ αὐτὸς, καὶ ὥρου τοῦ ποταμοῦ πλησίον ὀρύττοντάς τινας, δύρεῖν ἐλαίου πηγήν. καὶ οὕτω μὲν ὁ γεωγράφος. ἑτέρα δὲ ἱστορία, φησὶν ὡς ἐν τῇ τῶν καρχηδονίων ξυνκρατείᾳ, κρηνίον ὅσιν. ἢ τὸ ἐφισάμενον, ἐλαίῳ ὅτι ὅμοιον. μελαντέρον τὴν χρόαν. ὁ ἀφροφαιροῦντες, χρῶνται πρὸς ποδάτα, καὶ κτένια. Αλέξανδρος δὲ πόδε ἀσιάτιδος ἐπέστειλεν αὐαβλύδως, ὡς ἐλαίου κρηνίου δύρηκός. καὶ πόδε Τραλλεις δέ φασι. καὶ τὸν χαρακωμήτην ποταμόν. καὶ νύσσαν πόλιν. οὕτως ὅτι λιπαρὰ ὕδατα ὡς μὴ δεῖσθαι σὺν ἀναπολουομένοις, ἐλαίου. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι καὶ ὅτι ὡς ἀγνῶτα ἢ μὴ ὄντα, περιφράζει τὸν ζταρήσιον - Τὸ δὲ καθὰ ἔλαιον, ἀντὶ τοῦ ἐλαιώδεστερον εἶπεν. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτερα ὑγρὰ λιπαρὰ ξυμπολασικά. ὧν οὐδενὸς μνησθῆναι ἠθέλησεν. ἐνταῦθα δὲ πραπικτέον καὶ τὸ δαμιλὲς γίθεν ἔλαιον. ὃ πολλοὺς τῶν ἐώων διοικεῖ, ὅσοι μάλιστα πόδε τὰ κατὰ τὴν ῥωμύγειν. οὔτε γὰρ περιπίνουσι τοῖς ἐνταῦθα ἐλαιώδεσι. καὶ ὅθεν πραμίξαι καθ' ἱστορίαν. οἱ δὲ συχνὰ πρὸ βραχέων μνημονευθέντες λαοῖται, οὐ μόνον ἐθνικὴν ἐννοιαν ὑποβάλλουσιν, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ σκωπτικήν. ἵνα ὁ ποῖος ὁ πινδαρικὸς πείθων, τοιούτος ζὼς εἴη καὶ ὁ λαοῖτης πείθων λαοὺς κατά τινα πείθωνα, προσέχειν αὐτῷ. Ο δὲ πηνειὸς, θετταλικὸς ποταμὸς, ῥέων μεταξὺ πηλίου καὶ ὄσσης τῶν ὀρέων. ἀ καὶ ἀπέτεμεν αὐτὸς ῥήξας καὶ διασήξας. καὶ ἐξ ὄρους σωτερῆς διὰ

ξας,

ζας, ἐδύασεν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. λέγει δὲ καὶ Ηρόδοτος, ὅτι ὄρη θετταλικά, Ολυμπος καὶ Οσσα. μεγάθη ναυπηγήσεα. ἀπὸ μέσων δὲ αὐτῶν, αὐλὼν στενὸς, δι' οὗ ῥέῃ πηνειός. εἰς τῶν πέντε δοκίμων θετταλικῶν ποταμῶν. ὧν καὶ Απιδανὸς καὶ Ενιπεύς. τούτῳ δὲ ὅμοιον καὶ τὸ, πέντε ποταμοὶ δόκιμοι θετταλικοί. ὧν πηνειὸς Απιδανὸς μὴ σὺ πεύς. συμμίσγουσι δὲ τὸ ὕδωρ εἰς ταυτό. καὶ δι' ὅλου αὐλῶνος στενοῦ, ἐκ ῥέουσιν εἰς τὴν θάλασσαν. ἔνθα κατακρατῶν ὁ πηνειὸς, τῷ ὀνόματι, ἀνωνύμως δὴ ἄλλοις ποιεῖ. ἄρχεται δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον. ἐκ πίνδου ὄρους ὁ πηνειός. ποδὶ δ' οἱ περῥαιβοί. καὶ δῆλον καὶ ἐκ τούτου, ὅτι θετταλικοὶ οἱ περῥαιβοί. ἐπειδὴ καὶ τὸ πίνδου καὶ ὁ πηνειὸς, θετταλικά. ποδὶ δὲ πηνειοῦ, καὶ ταῦτα σὺ τοῖς τοῦ Στράβωνος φόρεται. πηνειὸς ἄρχεται ἐκ πίνδου. σὺ ἀριστερᾷ δ' ἀφεὶς Τρίκκην, φόρεται ποδὶ Αταρνᾳ καὶ Λάρισαν. καὶ δὴ σὺ θετταλίᾳ δεξάμενος ποταμοὺς, πρὸ εἰσι ἀπὸ τῶν τεμπῶν. καὶ ὅτι ἀπὸ μέσης ῥέῃ θετταλίας, πολλοὺς δεξάμενος ποταμούς. μὴ ὅτι πηνειὸς φόρεται σὺ ἀριστερᾷ μὲν ἔχων ὄλυμπον, σὺ δεξιᾷ δὲ, ὄσσαν. Σοὶ δὲ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ πηνειοῦ, σὺ δεξιᾷ μαγνῆτις πολις ἡ γυρτών. σὺ ᾗ πειρίθοος καὶ ἰξίων ἐβασίλευσαν. ἀπέχει δ' αὐτῶν, οὐ πολὺ, πόλις Κραννών. ἧς οἱ πολῖται ἔφυροι ἑτερωνύμως. ὡς καὶ οἱ τῆς γυρτῶνος Φλεγύαι. ὄρα δὲ τὴν αὐτοῦ ἠθεῖαν ἄτρακα. ἧς οἱ πολῖται, ἄτρακες παρὰ Λυκόφρονι. κοὐ αὐτὶ τοῦ ἄτρακες λύκοις (ὁ γράφει ὁ ἐθνικολόγος,) ἀρ' παγας λύκοις γράφωσι τὰ τῶν αὐτιγράφων κοινότερα. Μενεπολέμοιο δὲ εἶπεν ὁ ποιητὴς, οὗ περῥαιβοῦ. ὡς καὶ τὸν πολυποίτην πρὸ ὀλίγου μενεπόλεμον. οἱονεὶ σαθρὸν, ἢ σαθρὸν πολεμιστήν. Τὸ δὲ οἰκία ἔθεντο, περιφραστικῶς ὁ ποιητὴς εἶπεν αὐτὶ τοῦ ᾤκησαν. ὥσπερ καὶ τὸ ἔργα ἐνέμοντο αὐτὶ τοῦ ἐργάζοντο. Ημερὸν δὲ τὸν ζταφύλιον, ἀνθρωπίνως εἶπε, καὶ ἔξω μύθου. ἄλλως γὰρ, συγκτὸς ὅτι καὶ συγγὸς. ὡς ἀρρήτου τῆς φερεκλῆς συγός. Τὸ δὲ προίει αὐτὶ τοῦ προίησι, πρωχμηκὸν γὰρ αὐτὶ ἐνεστῶτος κἀνταῦθα κεῖται. Τὸ δὲ συμμίσγεσθαι, καιριώτατα λέξις ὅτιν, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ μυσγάτεια. ποδὶ ἧς ἀλλαχόθι ἐμνήσθημεν. Τὸ δὲ ἀργυροδίνης, οὐ πηνειοῦ μόνον ἐπίθετον, ἀλλὰ παντὸς διαυγοῦς ποταμοῦ, καὶ ἀργυρείας δίνας, ὅ ὅτι καθαρῷ ῥοὺ μαζὶ διοικουμένου. Ορα δὲ καὶ ὅτι σὺ τῷ καλλίῤῥοον ὕδωρ. καὶ συγὸς ὕδατος, ἐκτείνεται ἡ ἀρχαία τοῦ ὕδατος. διῤῥίσκεται δὲ πολλαχοῦ καὶ συσελομένη.

Μαγνήτων δ' ἦρχεν Πρόθοος Τενθρηδόνος υἱός.
Οἳ περὶ πηνειὸν, καὶ πήλιον εἰνοσίφυλλον
Ναίεσκον, τῶν, μὲν πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε.
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οὗτοι αὖ ἡγεμόνες ἀνάωνδ, καὶ κοίρανοι ἦσαν.

Μαγνήτων ἦρχε τῶν περὶ πηνειὸν καὶ πήλιον εἰνοσίφυλλον Πρόθοος τενθρηδόνος υἱὸς. ὃν καὶ μετὰ εἶδα στίχον ἀναλαβών, πάλιν φασὶ τῶν μὲν, πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε. καὶ σημείωσαι ὅτι φανερῶς ἐπετήδευσεν σὺ ταῦθα κάλλος ὁ ποιητής. τί γὰρ ἄλλο ἐχρῆν μετὰ ἔπος σὺ, καὶ δεῖξαι σαφέσαθαι, ἐπαναλαβεῖν τὸν πρόθοον. ἢ πάντως ἵνα δείκνυται κατὰ χῆμα κάλλοις εἰπεῖν, πρόθοος θοός. ἤγουν ταχύς. ὅπερ σὺ τῷ πρώτῳ στίχῳ ποιῆσαι οὐκ ἔσχεν, οἷα ἐπειγόμενος εἰς τὴν τοῦ ἀνδρὸς γενεαλογίαν, καὶ τὰ ἐφεξῆς. ἐπετηδεύσατο δὲ τὸ ῥηθὲν, ὡς δὴ ἐπεὶ μηδένα ἔχει περὶ προθόου εἰπεῖν ἐφελκυστικὸν ἀκολιῆς, χαραλίσκῃ αὐτὴν ἄλλως, περικαλλεῖ χήματι ἐπαναστροφῆς. σὺ ᾗ ἡ δευτέρα λέξις ἐπαναστρέφεται. μὴ οἷον ἐπαναπάμπῃ πρὸς τὴν πρὸ αὐτῆς. ὡς γὰρ σαμία μία ναῦς κατά τινα στροφὴν τοῦ, μία πρὸς τὸ σαμία, οὕτω καὶ πρόθοος θοός. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, πάτροκλον. πρόφασιν ὀφασιν ὅσα τε ἄλλα τοιαῦτα. οἱ δὲ ῥήτορες, καὶ παρονομασίαν τοιοῦτον χῆμα καλοῦσιν, ὡς οἱ ὁμοιοκῶλοι χολιασταί φασι προφέροντες εἰς ὁμοιότητα, καὶ τὸ δημοσθενικόν. πρὸς τοῦ μὲν, Αμφίπολιν πόλιν ἡμετέραν. Περὶ δὲ πηλίου μὴ πηνειοῦ, πρὸ βραχέων εἴρηται. εἵποντο δὲ τεσσαράκοντα νῆες τῷ προθόῳ. δῆλον δὲ ὅτι οὐ μόνον δυρωπαῖοι οὗτοι, ἀλλὰ

καὶ ἕτεροι ἀσιανοὶ μάγνητές εἰσιν. ὁ γεωγράφος δὲ μαγνήτων μέμνηται τῶν πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ ἄλλοι συχνοί. φάμενοι ὡς μάγνητες, οἱ ἐπὶ μαιάνδρου ποταμοῦ, ἀδελφῶν εἰσιν ἄποικοι. καὶ Μαγνησία δὲ πόλις ἔστιν ἐκεῖσε. τῆς δὲ κατοικήσεως τῶν ὁμωνύμων μαγνήτων, σημεῖα καὶ ταῦτα παρὰ τῷ Στράβωνι, ὅτι τῶν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντων περὶ κραννῶνος καὶ γυρτῶνος. φέρας, πόρας φησὶ τῶν πελασγικῶν πεδίων πρὸς τῇ μαγνησίᾳ. ἃ πρατεινὰ μέχρι πηλίου, στάδια ἑκατὸν ἐξήκοντα. λέγει δὲ καὶ ὅτι πρόκειται μαγνήτων, νῆσοι, σκίαθος. πεπάρηθος. σκῦρος. καὶ ἕτεραι. ὁ γοῦν ταύτας εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὴν αὐτῶν περαίαν μαγνησίαν. σὺ δὲ τῷ τοιούτῳ τόπῳ λέγει ὁ γεωγράφος, καὶ ὅτι μάλιστα δὲ σὺ ὀνόματι τουτέστιν ὀνομασκή, ἡ σκῦρος ἀφ' ἧς Λυκομήδους πρὸς Ἀχιλλέα οἰκειότητα. καὶ τὴν τοῦ Νεοπτολέμου ἐκεῖ γέννησιν καὶ τροφήν. ὁ αὐτὸς φησι καὶ ὅτι τυφλῶς καὶ οὐ γνωρίμως διασαφεῖ ὁ ποιητὴς ὅτι μάγνησας σὺ τῷ εἰπεῖν. οἱ περὶ πηνειὸν καὶ πήλιον ναίεσκον. ὑποδηλῶν δὲ καὶ ἐς ὅσον ὁ ποιητὴς ὅτι παρ' αὐτῷ τούτοις μάγνησας ἐξενοχώρησε, λέγει ὅτι μάγνησας τούτους νομιστέον, ὅτι οὗτος ἀπὸ τεμπῶν ἀπὸ πηνειοῦ καὶ ὅσης ἕως πηλίου. ἐπεὶ δὲ καὶ συνεχέσθαι δοκοῦσιν οἱ μάγνητες, αἰτιᾶται τῆς συγχύσεως ταύτης, μετασάσεις αὐτῶν καὶ ἀλλαλάξεις καὶ ἐπὶ μίξεις πολιτειῶν. λέγων καὶ ὅτι πολλαὶ πόλεις ὁ ποιητὴς ἀριθμήσας ἀπὸ τῆς μαγνήτιδος, οὐδένα τούτων ὠνόμασε μάγνησας. ἀλλ' ἐξενοχώρησε τὸν μαγνητικὸν καταλογον εἰς ὃν περὶ πηνειὸν καὶ πήλιον, ὅπερ ἐνοσίφυλλον λέγει. ὡς καὶ πρὸ τούτου τὸ σὺ ἰθάκην, νήριτον. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ ἐκ νεφέλης κένταυρος, Μάγνης ἦν, ὡς σὺ τοῖς περὶ Πινδάρου δηλοῦσι. οὗ καὶ μαγνησίαις ἵππων σωσανεχρωννύμενος, ἐκ τοιούτου σπέρματος ὃν ἱπποκενταύροις ἔφηνε. καὶ ὅτι μάγνητες ἐκλήθησαν ἀπὸ ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς. μάγνης γάρ φασιν εἷς τῶν αἰολιδῶν ἀπὸ τὸ Πήλιον ὄρος κτίσας πόλιν, ἀπὸ τῆς γυναικὸς, Μελίβοιαν ἐκάλεσεν. ὕστερον δὲ πᾶσαν χώραν, Μαγνησίαν. ζῦτος, Αλέκτωρ. οὗ Αἵμων. οὗ Ὑπόλοχος. οὗ ἔγγονος, Τευθρανίδης ὁ τοῦ ῥηθέντος πρεσβύου πατήρ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν προῤῥηθέντων ἀσιανῶν μαγνήτων, ἡ ἡράκλεια, λίθος ἦν. φησὶ γοῦν ἄλλιος Διονύσιος, οὕτω, ἡράκλεια ἡ καὶ μαγνησία, δεκαοκτὼ δὲ πόλεις ἡράκλεια. ὅθεν ὁ ἡρακλείτης λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος. μάγνης. ὁ ἐπιπωμένος ἂν σίδηρον. Ενταῦθα περατοῦσι Ομηρος τὸν ἑλληνικὸν κατάλογον, ἐπάγει καθιστῶν τὸν λόγον συμπληρωτικῶς. οὗτοι ἀρχηγέτες δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν. ζητεῖται ἤδη συμπληρώσας, ὃ ἐπαγγειλάμην. τὸ, ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, οὗτοι ἀρχηγέτες δαναῶν καὶ κοίρανοι, ἀκολούθως τῷ, οἵτινες ἀρχηγέτες δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν, συμπεπλήρωται. ἡ μὲν γὰρ ποιητικὴ πρὸ τῆς βοιωτίας, ἐρώτησις ἦν, τίνες ἀρχηγέτες δύνον ἀχαιῶν. ἡ δὲ μετέπειτα συμπλήρωσις, λέγει ὅτι οὗτοι ἀρχηγέτες δαναῶν οἱ ῥηθέντες δηλαδή. συνεξακουστέον δὲ εἰς τὸ, οὗτοι ἀρχηγέτες δαναῶν ἦσαν, τὸ, καὶ τοσαῦται αὐτοῖς αἱ νῆες. ἀριθμησε γὰρ ἀρχηγὸς μὲν, κατὰ σὺ παλαιοὺς εἰπεῖν, ἑκατονταέξ. νῆας δὲ χιλίας ἑκατὸν ὀγδοηκονταέξ. ὥστε ὀπτωίκα εἴκοσι ἓξ, ὡς χιλιόναυς ἦν ὁ ἑλληνικὸς οὗτος στόλος ὥσπου λέγει ὁ καλέσας τὸν Αγαμέμνονα χιλίαρχον ἢ πολιῤῥάϊστον στρατὸν, οὐ τὸ πᾶν λέγει. ἀλλ' ἀρκεῖται τῷ πληρεστάτῳ ἀριθμῷ τῇ χιλιάδι. διτῶς δὲ τὸ διοῦτον εἴωθε γίνεσθαι. ἢ γὰρ ὀλίγον ἀριθμοῦ εἰς τὸ καὶ πλεῖον κἠ πλήρες ἀναγέγραπται, ὡς ὅτε ἢ κρήτην σὺν ἑκατονταπόλεις ἔθυσαν, ἐρεῖ ἑκατόμπολιν. ἢ τὰ ἀπλῶς πολλὰ, μυρία εἴπη. ἢ ἄλλως, ὁ ὅταν ἐκ τοῦ πλείονος μὲν μὴ κορυφουμένου δὲ, ἔστι ποσὸν ἐπίσημον, ὑποκαταβαίνῃ τις εἰς τὸ πλησίεσθον. ὡς σὺ ταῦθα εἴπις ἐρεῖ χιλιόναυν στρατὸν, ἀφῆκε σιγᾶσθαι τοὺς ἑκατὸν ὀγδοηκονταέξ νῆας, ἀρκεσθεὶς τῷ τοῦ χιλίων ἀριθμῷ. ἐλαττώσας μὲν τὸ σὺ ἀληθείᾳ ποσὸν, οὐ ταπεινώσας δὲ ὅμως οὐδ' οὕτω τὸ πρᾶγμα, ἀφ' οὗ σημεῖον τὰ χίλια, πλήρους ὄντος κἠ τελείου ἀριθμοῦ. ζῦτῳ τῷ λοιῷ κἠ ἡ τοῦ πέλοπος ἱπποκράτεια, πέλοπος νησος ἐκλήθη. κἠ ταῦτα μὴ νῆσος ἀκριβῶς, ἀλλὰ χερρόνησος οὖσα· ὡς γὰρ ὁ εἰπὼν χιλιόναυν τὸν ῥηθέντα στόλον, οὐκ ἐξέκλινε τὸ πρᾶγμα ἀκριβώσασθαι, οὕτω κἠ ὁ τὴν πελο

πόννησον

πώννησον ὀνομάζας, βραχύτι πρὸς τὸ ἀκριβὲς, καὶ εἰς τὸ πᾶν ἀληθὲς συνέλεγεν. οὐ πρὸς λογιζόμενος τ' τεσσαράκοντα σταδίων τὸν ἰσθμὸν, ἀλλὰ σχεδὸν τῇ περιξ πολλῷ θάλασσαν, ὡς ὅλην νησιζομένην θεωρήσας τὴν τ' Πέλοπος· τοιοῦτον δέτι καὶ πρ' Ηροδότῳ. τὸ χρυσοῦ στατήρων δαρεικῶν, μυριάδας τετρακοσίας σταθμεύσας ἐπὶ χιλιάδων. προέκρινε γὰρ στενολογῆσαι δι' σύντελοις ἀριθμοῦ καὶ βραχείας σταθμασίας, ἥπερ διατριτεύσαι χύδην. καὶ εἰπεῖν στατήρων μυριάδας τετρακοσίας καὶ χιλιάδας συνενήκοντα καὶ τρεῖς· Ισέον δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν κατασατικὸν, καὶ ἀνακεφαλαιωτικὸν, καὶ συμπληρωτικὸν σχῆμα τὸ, οὗτοι ἡγεμόνες δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν, ἀφορισμὸν οἱ παλαιοὶ ῥήτορες, ὀνομάζουσι λέγοντες καὶ ὅτι σωτεκεφαλαιώσασθαι σύταῦθα ὁ ποιητὴς τὸν κατάλογον. τῶν μὲν ἐρημιῶν, μνήμην. τῶν δὲ ῥηθησομιῶν, ἔφεσιν ἐργαζόμενος·

Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἦν, σύμοι σύννεπε μοῦσα,
Αὐτῶν, ἠδ' ἵππων, οἳ ἅμ' ἀτρεΐδῃσιν ἕποντο.
Ἵπποι μὲν μέγ' ἄριστοι ἔσαν φιριζάσθαι.
Τοὺς δ' ὕμνος ἔλαυνε ποδώκεας, ὄρνιθας ὡς,
Ὀτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ σὺν νῶτον ἐΐσας,
Τοὺς σὺ ποιμὴν θρέψ' ἀργυρότοξος Απόλλων,
Αμφω θηλείας, φόβον ἄρηος φορεούσας·
Ανδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἦν τελαμώνιος αἴας,
Οφρ' Αχιλλὴς μήνιεν, ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
Ἵπποι θ' οἳ φορέεσκον ἀμύμονα πληϊώνα.

Τῷ καταλόγῳ μὲν ἐγχειρῶν, πάσας ταὶς μούσας ἀνεκαλέσατο. σύταῦθα δὲ θέλων μαθεῖν, εἶτα εἰπεῖν, τίς ὁ ηρεΐπλων σύτε δαναοῖς, σύτε τοῖς αὐτῶν ἵπποις, ὅπερ οὐ μέγα ἦν, μίαν ῥωτᾷ μοῦσαν. λέγων τίς ἆρα τούτων ὄχ' ἄριστος ἦν, σύμοι σύννεπε μοῦσα, αὐτῶν καὶ ἵππων. εἶτα δῆθεν ἡ μοῦσα σχὲ τὸ σωνεχὲς τὸ λόγου, σὺ μὲν ἄνδρας παριππεύσασα, οἳ πρῶτοι κεῖνται σὺν τῷ, αὐτῶν καὶ ἵππων, καὶ σὺν τῷ, τίς τούτων ἄριστος ἦν. τῶν δὲ ἵππων γενομένη εἰς οἷς ἡ ἐρώτησις κατέληξε φησίν. Ἵπποι μὲν μέγ' ἄριστοι ἦσαν, Φιριπάσθαι. ταὶς, ὅ ἐστιν αἷς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὡς. ὀτριχας. οἰέτεας. σταφύλῃ σὺν νῶτον ἐΐσας. ταὶς, σὺ πιρείῃ θρέψ' Απόλλων ἄμφω θηλείας. φόβον ἄρεος φορεούσας. ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἦν τελαμώνιος Αἴας, ὄφρ' Αχιλλὴς μήνιεν. ὁ γὰρ ἤγουν οὗτος πολὺ φέρτερος ἦεν. ἵπποιθ' οἳ φορέεσκον ἀμύμονα πληϊώνα. ἤτοι τὸν αὐτὸν Αχιλλέα. ὤκνησε γὰρ δι' αὐτονυμίας δηλῶσαι αὐτὸν. δῆλον δὲ πάντως, ἐκ τῶν ἐρημιῶν, ὅτι μιᾷ τὸν Αχιλλέα καὶ σὺν αὐτῷ ἵπποις, ὁ Αἴας καὶ αἱ ἵπποι τοῦ Εὐμήλου, εἰς ἀριστεῖον ἐκρίνοντο. ἀξιοῖ δὲ λόγου σὺν ἀρίστοις τῶν ἵππων, φιλῶν καὶ αὐσὺν καθὰ καὶ σὺν ἀριστεῖς. καὶ καθάπερ τὰ σὺν ὅπλοις διαφόροντα, πολλαχοῦ σὺν λόγῳ τίθεται. οἷον Αγαμέμνονος θώρακα. σάκος Αἴαντος. ἑτέρου τινὸς κυνέην. ἢ ἄλλοτι. τὴν γὰρ Αχιλλέως πανοπλίαν, τί χρὴ καὶ λέγειν, τὸ τῆς Ιλιάδος διαβόητον ἔργον, οὕτω καὶ σὺν ηρεΐπλοις τῶν ἵππων, διά τι καὶ αὐσὺν, ὅπλου φιλοκρινεῖ. εἰ γὰρ λόγου ἄξιος πέλευς, τομὸς ὀφέλλων ἀνδρὸς ἐρωῆ, πῶς οὐ κλὴν λόγοις μέλοιτο, ἵππος στρατιωτικὸς. οὐ μόνον ὀχῶν τὸν σὺν βάτην, ἀλλὰ μονονουχὶ καὶ συνεργαζόμενος ταὶς ἀριστείας αὐτῷ. Καλῶς οὖν περὶ αὐτὸ κρίναντες, οὐδεμίαν ὁδὸν ἤννυον πρῆξι, ἀλλ' ἐφ' ἵπτων. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ ἱερὸν ἡλίῳ τὸν ἵππον νομίζοντες, ἔθυον ἵππον ἐκείνῳ. τῷ ταχυτάτῳ φασὶ, τὸ σὺ ζώοις τάχιστον. ἡ δὲ ποίησις, οὐκ ὤκνησε τὸν ποσειδῶνα τῷ ἐκεῖθεν σὺν θέτῳ σεμνύναι. ἵππιος γὰρ. καὶ κυνεωνυμίαι δὲ μυρίαι φιλοῦσιν ἐκεῖθεν ἑλλάμπεσθαι. οἷον ἡ πεδιαδρομὴ ἱππιοδάμεια. ὁ ἱππιοκόων. ὁ μακεδὼν, φίλιππος. ὁ σοφὸς Ιππῆρξ. ὁ ἱππαίας. οὐ ὁ Πεισίστρατος. καὶ λοιπαὶ σίχες ὀνομάτων σεμνῶν, ἵπποις ὡς ἂν ἔπῃ τις, ἔστιν. καὶ τῶν πολεμικῶν δὲ ταγμάτων τὸ ἅρμα, οἱ ἱππόται ἦσαν. καὶ ταῦτα μὲν μέχρι τοσούτου ἵνα μὴ ὁ πλείων

ποδὶ τῶν ἰάμβων λόγος, τῆς ἐν σκοπῷ προχαῆς τὴν χαφλὴν ἀπαγάγη· Σημείωσαι δὲ ὅτι μούσης ἐν τῇ καταρχῇ τῆς βοιωτίας ὁμοτήσης, ἐνταῦθα δὲ μοῦσαν, οὐκέτι καὶ ἐν τῷ τρωϊκῷ καταλόγῳ, τοιοῦτόν τι ποιήσει. οὐδὲ ἀξιώσει κατὰ σὺν παλαιοὺς, μοῦσαν ἐπὶ τρώων καλεῖν. ἄτοπον δὲ, ὅτι Ἕλληνες μὲν φασιν, ἐφάμιλλοι. Ἕκτωρ δὲ, ἄρειος. τουτέστιν οἱ μὲν Ἕλληνες πάντες μεγάλοι καὶ ἴσοι, ἢ καὶ ἀμφίρειστοι τὴν ἀρετήν. διὸ καὶ χρεία ἐστὶν τῆς ἐκμουσῶν διακρίσεως καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἐπὶ τοῖς ἀχαιοῖς καὶ τῆς κατ' αὐτὸν, ἀφιλήσεως. ἐπὶ δὲ τῶν τρώων, ἐν οἷς μόνος Ἕκτωρ διεφαίνετο, περιττὸν ἡ τῆς μούσης ἐπίκλησις. ἔτι φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι παρὰ μούσης τὴν ᾠδὴν ὁ ποιητὴς ἐπάγει, ὅπως μὴ λέγων αὐτὸς, λυπεῖν τινας ἢ χαρίζεσθαι δοκοίη. καὶ ὅλως ταῖς εὐμήλου ἵπποις περιρίνει, ἀλλὰ τὴν παροιμίαν. ἐν ᾗ ἐπικρίνεται ἵππος θετταλική. εἰ δὲ περὶ ὑπνου φασὶν αἱ τοῦ Ἀχιλλέως ὡς ἐκ θεῶν, ἀλλὰ καὶ αὗται θεσσαλοὺ ἡνίοχον ἔχουσι. καὶ ὅτι σπέρματα πρὸ καταβάλλει ἐνταῦθα τῇ ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ ἱπποδρομίᾳ. καὶ τῇ ἀρετείᾳ τῶν τοῦ Εὐμήλου ἵππων, εἰ μὴ βλαβεῖεν. εἰ γὰρ δευτοβούοισιν αὗται τῶν τοῦ Ἀχιλλέως, εἰκότως ἐκεῖ τῶν λοιπῶν ἵππων τὸ πρωτεῖον ἐλπισθήσονται ἀποίσεσθαι· Φηρεζάδην δὲ, ἢ μάλιστα τὸν Ἀδμητὸν λέγει, ὃν Φέρητος μὲν υἱὸν πατρὸς δὲ Εὐμήλου, ἢ καὶ αὐτὸν ἴσως τὸν Εὔμηλον, ὡς ἔγγονον Φέρητος. οὗπερ ἡ ἀρίστη ἐξετάζη ἐν τῷ Φηρεζάδης, ἀλλὰ μέτρου. ὅπερ καὶ ἐν τῷ μηθώνη γέγονε. καὶ αὐτὸ γὰρ ὡς περίρινται, ἐκ τῆς μεθώνης ὁμοίως ἐκτέτακται· Τὸ δὲ ἔλαυνεν, ἱππευτικὴ λέξις ἁρματηλάτους οἰκεία καὶ ἐν τοῖς ἄλλως ἀπλῶς ἱππεύουσι. πολὺ ἐλαύνεσθαι προπικῶς, καὶ σίδηρος, καὶ τάφρος, καὶ τεῖχος πόλεως, καὶ ἕτερα· Τὸ δὲ ποδώκεας, Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, οὐκ εὐλόγως παροξύνεσθαι λέγουσι· Τὰ γὰρ εἰς ις ὀξυνόμενα, φυλάττοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν αὐτὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον. οἷον ἄρμις ἄδμητος. πραπὶς ἄπραπις. μὴ οὕτω δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος, ἴσασι φασὶν ἐπὶ ὀξείας. οἷον ἡδὺς ἀνδής. βαρὺς ἀβαρής. ἡὺς σὺν ἡ. βαθὺς ἀβαθής. οὕτω γοῦν καὶ ὠκὺς ποδώκης. ὥστε κατ' αὐτὸν καὶ ἡ ποδώκης ἵππος, ὀξυτόνως ὤφειλε. καὶ τὸ πληθυντικὸν ποδώκεας· Τὸ μέντοι ποδώκης Ἀχιλλεὺς, οὐ παρασαλεύουσιν οἱ ῥηθέντες. ἀλλά φασιν ὅτι τὸ ποδώκης Ἀχιλλεὺς, εἰς ἰδιότητα τοῦ ἥρωος βεβαρυτόνηται· Τὸ δὲ ὄρνιθας ὡς, παραβολὴ μέν ὅτι σύνηθες. τὸ πολὺ δὲ τοῦ τάχους παρασείπνιον ὥσπερ ἀλλαχοῦ τὸ ποδώκεμον. δῆλον δὲ ὡς ὄρνιθας ἐνταῦθα λέγει, οὐ σὺν ἀπλῶς, ἀλλὰ ὠκυπέτας τινάς. κατὰ τὸ, θάσσονας ἱρήκων ἵππους δύξεῖν. Τὸ δὲ ὄρειχας, συγκέκοπται μὲν ἐκ τοῦ ὁμοιότειχας. ψιλοῦται δὲ διὰ τὸ ἐπαγόμενον τ', ὡς καὶ τὸ, ὀτρύνω. καὶ Ὀτρεὺς καὶ ὄπωπος καὶ τὰ ὅμοια. ὅτε δὲ σωνέκειτο τῷ μ' ἐν τῷ, ὁμοιότειχες, τότε διὰ κανόνα ἕτερον, ἐδασύνετο· Τὸ δὲ οἰέτεας, δηλοῖ μὲν τὸ ὁμοέτεας ἤτοι ὁμοχρόνους. σωνεκόπη δὲ ὁμοίως καὶ αὐτό. καὶ ὀφεῖλον εἶεν οἰέτεας, ἐμηκύνθη πλεοναστικῷ τοῦ ἰ διὰ μέτρου δύχρησίαν. καὶ σύθις ἐψιλώθη κανωνικῶς καὶ αὐτό. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι ἐὰν καὶ σύριται παρὰ τοῖς ὕσδρον ἀπλοῖς δηλυκὸν σύνθεμα ἐκ τοῦ ἔτος εἰς ι λῆγον καὶ διὰ τοῦδος κλινόμενον ὡς δηλοῦσι καὶ αἱ τεσσαρακοντούτιδες ἀοιδαὶ, ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἵππους οἰέτιδας δυναάμενος εἰπεῖν, οἰήτεας λέγει διὰ τοῦ η. πάντως γράφων τὸ, οἰέτης ἵππος τὸ δηλυκὸν. μὴ διὰ τοῦ εος κλίνων ἰωνικῶς. οἰέτεος γὰρ. οὗ αἰτιατικὴ πληθυντικὴ, οἰέτεας. ἔτι κἀκεῖνο σημείωσαι. ὅτι ἐὰν καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον, τὰ εἰς ης ὀνόματα, τὰ ἀπὸ τοῦ ἔθνους ὀξύνοντι, καὶ τὴν αὐτὴν κλίσιν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσιν εἴτε ἀρσενικῷ γένει, εἴτε θηλυκῷ. οἷον ὁ θετὴς τοῦ θετέος. καὶ ἡ θετὴς τῆς θετέος. καὶ οὕτω κατ' αὐτὸν, ἀναλόγως, οἰετὴς οἰετέος ὤφειλεν εἶεν. καὶ τὸ πληθυντικὸν οἰετέας, ἀλλ' ὁ ποιητὴς βαρύνει τὰ τοιαῦτα. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἔδετε ἀδμήτην. διὸ μὴ τὸ οἰέτεας ἐνταῦθα, περισπωμένως ἐκφέρει. ἐβουκολοῦντο γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ οἰέτης, τῷ, δυνέτης. γαμέτης. καὶ τοῖς τοιούτοις. ἐν οἷς μόνον τὸ δυρετὴς σεσημείωται. οἱ δ' αὐτοί φασι καὶ ὅτι ὁμηρικὸν τὸ ποδώκης βαρυτόνως. οἱ μέντοι περὶ ὀλίγου ῥηθέντες

γραμματικοὶ,

γραμματικοὶ, ἀπηλεγέως κατακρίνουσι τὸ διέτεια, ὡς παραλόγως προπαροξυνόμενον. λέγοντες ὅτι Τὰ εἰς ος οὐδέτερα δισύλλαβα, ποιοῦντα τὸ θηλυκὸ εἰς ης λήγοντα, ἐν ὀξείᾳ τάσει ἔχουσιν αὐτά. γένος βύγενης. κλέος βύκλεες. θάλος βύθαλης. ἐχρῆν οὖν φασι καὶ περὶ τὸ ἔτος, ταυτὸ γίνεσθαι. ἀναγινώσκουσι δὲ, καὶ τὸ ὀξέτε ἀδμήτην, παροξυτόνως ὀξετέα ὡς βύσεβέα. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ἐν ᾧ συνέθετο λεξικῷ, φησί. διέτης τριέτης. πεντέτης καὶ πάντα τὰ ὅμοια, βαρύνουσιν ἀπτικοί. προφέροντες τῷ τόνῳ ὡς δύεργέτης. Ηρωδιανὸς δὲ τοῖς ἀπηλεγέως ὡς ἐῤῥέθη κατακρίνουσι συνδιαγνωμονῶν, λέγει ὅτι οἱ μὲν τὸ διετὴς, ὀξυτόνως προσηνέγκαντο. οἱ δὲ, βαρυτόνως. ὁ μέντοι λόγος ἀναιτεῖ ὀξυτόνως λέγειν. ἐπεὶ πᾶν εἰς ος οὐδέτερον δισύλλαβον, ἐπὰν τὸ κατὰ τὴν παρατελευτὸν μεμελέτηται ἀφ' ἧς ἔστιν, ἵνίκα δὴ συντεθῇ, εἰς ης λήγει καὶ ὀξύνεται. οἷον ἀθένος, ἀάθενής. βέλος πολυβελής. οὕτως ἂν καὶ ἔτος διετὴς, καὶ τὰ ὅμοια. ὅτι δὲ διάφορα καὶ ἄλλα οἱ ἀπτικοὶ πρὸς τὴν ἀνάλογον συνήθειαν τονοῦσι, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ προσαῖον, ὃ κοινῶς πρόσαιον λέγεται. καὶ ἐκ τοῦ ἑτοῖμον. καὶ ἐρῖμον. καὶ ἐκ τοῦ ὁμοῖος, τὸ γὰρ κοινὸν ὅμοιος, ἐν προπερισπάσει. οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ βδέλυρος λέγουσι. καὶ πόνηρος. καὶ μόχθηρος, ἔξω ἀναλογίας. Παῦ γὰρ εἰς ρος λῆγον παρώνυμον παρεγκατασκευὸν τοῖς γένεσιν, ὀξύτονόν ὅτι καθ' Ηρωδιανόν. διόφησιν, εἰ καὶ πόνηρος μὲν καὶ μόχθηρος βαρυτόνως ἐπὶ τῶν ἐπὶ πόνων καὶ κοπωδεστικῶν, πονηρὸς δὲ καὶ μοχθηρὸς ἐπὶ τῶν κατὰ ψυχὴν φαύλων, ἀλλὰ δέον οὐκ οὖ. εἰ γὰρ πόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα, οὐ λόγως πονηρὸς καὶ μοχθηρὸς, τὰ τούτοις παρακείμενα, καὶ διαφόρων ἔχηται σημασιῶν. ἵνα ᾖ ἀνάλογα τῷ κάματος καματηρός. ὄλιθος ὀλιθηρός. βλάβη βλαβερός. κράτος κρατερός. Συνάδων δὲ διαφόρου ἀπτικῆς καὶ ὁ, ἰδὲ καὶ λαβὲ, αὐτὶ τοῦ ἴδε καὶ λάβε κατὰ συγκοπὴν τοῦ εἶπε ἐλθὲ δύρε. Τὸ δὲ σαφὴς ἐπὶ νῶν εἴρας, δηλοῖ μὲν ἁπλῶς τὸ ἰσηλικας. ἔχει δὲ ἔλλειψιν τοῦ ὡς παραβολικοῦ ἐπιῤῥήματος. ὤφειλε γὰρ εἶναι, ὡς σαφὴς. ἵνα λέγῃ αὐτὰς οὕτως ἴσας ἀλλήλαις τὸ μῆκος ἐν τῇ κατ' ἐπίπεδον σάσει, ὡς ἐὰν σαφὴς ὀρθιοστὰς ᾖ. ἔστι δὲ ἡ σαφὴς βαρυτόνως ὡς ἡ κατὴφὴς, πρὸς διασολὴν τῆς ὀξυτόνου ὁπώρας, τεκτονικὸν Εργαλεῖον, ὀρθισάζον τὰ ἐπικείμενα. καί φασιν οἱ ἀκριβέστεροι, λαξοϊκὸν, ἤτοι λιθοξοϊκὸν, καὶ λαξευτικὸν διαβήτην εἶναι, μὴ σαφύλιν. οὗ ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ. ὁ δὲ ἕτερος φασι διαβήτης, μόνον πλάτος. ἴδιον δὲ φασιν αἱ τοῦ δυμήλου ἵπποι, ἄμφω ἴδιον τὸν νῶτον, ὡς σαφύλη τοιαύτη μετρεῖσθαι. ῥηθήσεται δὲ περὶ ταύτης καὶ μετ' ὀλίγα. Ισέον δὲ νῦν καὶ ὅτι Πτολεμαῖος ὁ Ασκαλωνίτης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Οδυσσείᾳ προσῳδιῶν, ἐπὼν κεῖσθαι τὴν λέξιν ταύτην ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τῶν τεχνιτῶν, λέγει καὶ ὅτι τὸ, σαφύλη ἐπὶ νῶτον εἶπας, βαρύνεται ὡς Νιόβη. ἔστι γάρ φησιν οὐχ ὅμοιον τῷ, συκῆ. ἔστω μὲν γὰρ, διαιρεῖται συκέη. ἐκεῖνο δὲ οὐ διαιρεῖται. λέγει δὲ ὁ Πτολεμαῖος ἔστω, ἀφ' ὃ μὴ δὲ τὴν ὁπώραν τὴν σαφυλὴν, δεῖν ὀξύνεσθαι, ἀλλὰ περισπᾶσθαι. οἷα τῶν τοιούτων εἰς λη ληκτικῶν ἃ παραλήγεται τῷ υ, περισπωμένων κατὰ Ηρακλείδην. φάμενον, ἁμαρτῆσθαι πρὸς τοῖς ἑλληνίζουσι, τὸ σαφυλὴ ὀξυνόμενον. ὅσα γὰρ τοιαῦτα παρατελευτῶνται τῷ υ, περισπῶνται. καὶ λέγει καὶ κανόνα τινὰ εἰς ἔστω ἐκεῖνος. Τὸ δὲ σὺ πηρεῖν, ἀμφιβέβληται. ἔνιοι μὲν γὰρ αὐτὴν γράφουσι, ἀφ' ἧς διφθόγγου τὴν ἀρχουσαν ἔθνος. τὴν δὲ παραλήγουσαν, ἀφ' ἑνὸς διχρόνου. αἰτία δέ τις, οὐ παραδέδοται τῆς τοιαύτης γραφῆς. οἱ δὲ ἕτεροι, ἡ μὲν ἀρχὴ τὸ η ἔχει. οἱ δὲ διφθόγγῳ δὲ ἡ παράληξις γίνεται. καὶ εὕρηται οὕτω καὶ ἐν τῇ κατὰ στοιχεῖον συλλογῇ τῶν ἐθνικῶν. ἔνθα κεῖται ὅτι πήρεια, χωρίον θεσπαλικόν. ὅπερ τυγὸν, ἑλῶδες ἦν καὶ ἀγαθὸν τρέφειν ἵππους. ἀπόλλων δὲ, ταῖς δυμήλου ἔφερεν ἵππους, ὡς νομεύς. μὴ ὡς ψευδῶς φασὶ τῷ ἀδμήτῳ, ἢ κατὰ ἔρωτα, ἢ ὀφ' ἀνάγκης τοῦ διός, οἷα πεφονευκὼς δὴ κύκλωπας. οὐ δὴ ἐν Οδυσσείᾳ. ἕτερος δὲ δηλαδὴ, ἐφ' ὧν προγέγραπται. εἰ δὲ ὡς εἴρηται ἔφερεν ἀπόλλων, οὐκ ἄρα μόνον ἀπόλλυσιν ὡς πρὸ καὶ προδέδηλωται. ἀλλὰ μὴ

μάλιστα ζωογονεῖ, λάμπει, καὶ θάλπει, ὡς οὔλιος, ὅ ὅ̓στιν ὑγείας ποιητικὸς, καθὰ καὶ αὐτὸ περίηται. ἥλειαι δὲ ἦσαν αἱ ῥηθεῖσαι ἵπποι, ὡς καὶ ἡ βασιλικὴ αὕτη. καὶ ὅσα τις ἐρεῖ πρὸς ἔπαινον ἐκείνης, ἁρμόττει καὶ ταύταις. οὐ γὰρ σκορακιστέον τὰ ἥλεια τῶν ζώων, ὡς μὴ χρήσιμα εἰς ἔργον. οἱ δὲ παλαιοὶ σὺν ταῦτά φασιν. ὅτι ἐπειδὴ ἱκανὸν πρὸς νίκην ἵππον, οὐ μόνον ἄῤῥενας, ἀλλὰ καὶ ἥλειας ἤγαγον εἰς τροίαν οἱ ἀχαιοί. οὐ μόνον ἀφθονίας τ̓ γενοῖς χάριν, ἀλλὰ καὶ ὅπως οἱ ἄῤῥενες ῥυθμίζοιντο μὴ ὀργοιτρᾶσθαι. ἔστι γὰρ μάλιστα αὐθαδούμενον ὁ ἵππος, διά τε τὸ μὴ χρεμετίζειν σὺν τοῖς λόχοις. οἱ αὐτοὶ δὲ, κἀκεῖνό φασι. πρὸς τὸ ὄτειχας οἰέτεας σαφύλη τὸν νεῶν εἴδως, ἄμφω ἥλειας, φόβον ἄρεος φορεούσας. ὅπου σωτόμως πᾶσαν ἵππων διαφορὰν περιέλαβε. διαφέρουσι γὰρ ἀλλήλων ἵπποι, ἡλικίᾳ. χροιᾷ. μεγέθει. γενῇ. δυνάμει, ὧν ἡλικίαν μὲν δηλοῖ, τὸ, οἰέτεας. χροιὰν δὲ, τὸ, ὄτειχας, μέγεθος δὲ, τὸ σαφύλη ἴδως. ὅπερ τινὲς οὐ διαβήτην τὸν αὐτὸν ῥηθέντα, σύνοιδεν, ἀλλὰ σάθμην. ἤτις φασὶν ὅτι χρινίον λεπτοῦ χρώμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, ᾧ συνηγούμενοι, ἀχρηθοῦσι τὰ ξύλα. καὶ οὕτω μὲν ἡ σαφύλη, ἡλικίαν δηλοῖ. γένος δὲ τὸ ἄμφω θηλείας. δυνάμιν δὲ, τὸ, φόβον ἄρεος φορεούσας. λέγει γὰρ δεινὰς αὐτὰς εἶναι ποιεῖσθαι πόλεμον. ἀλλαχοῦ μὲν γὰρ, ἵππων ἀρετὴν ἐκ Διὸς μνήμιος, δεξιοὺς εἶπεν εἶναι διώκειν, καὶ αὖθις σὺν καιρῷ φέβεσθαι, ἤτοι φεύγειν. ἀταράχως δηλαδή. σὺν οἷς θα δὲ τῷ τὸ φόβου ὀνόματι ἤτοι τινὸς σὺν δέοντι φυγῆς, ἀφῆκε κατὰ λόγον σωφρίας, σωνοεῖσθαι καὶ τὸ διώκειν. ὁ δὲ ῥηθεὶς φόβος, καὶ ταχυτῆτα ἵππων ἔοικε δηλοῦν, ὡς πολλῶν οὐ ταχεῖς ἵππους λεγόντων φεύγειν. ὅ ὅ̓στι σωτόνως ζέχειν. οἷα τῶν φευγόντων, μάλιστα τὸν ῥόμον σωτεινόντων, ὡς δηλοῖ καὶ παροιμία ἡ ἐπ̓ ἀνθρώπων λέγουσα, δέειν τὸν πολὺ ψυχῆς. ὁποῖόν τι καὶ παρὰ Ηροδότῳ δηλοῖ τὸ, πολὺ τὸ παντὸς ἥδη ῥόμου δέοντες. καὶ αὐτὸ γὰρ σὺν ἀνθρώπων τὸν πολὺ ψυχῆς ῥόμον ἐμφαίνει. τινὲς δὲ, τὸ, φόβον ἄρεος φερεούσας, εἶπον αὐτὶ τοῦ ἀπροϊτους φευγούσας. ἕτεροι δὲ, ταῖς μὴ φοβουμένας. ὡς γὰρ λύπην φέρειν τὸ μὴ λυπεῖσθαι, οὕτω καὶ φόβον φέρειν, τὸ μὴ φοβεῖσθαι. ἄλλοι, φόβον ἄρεος, τὸν ἐκ σιδήρου καυτῆρα σύνοιδεν. αἶρις γὰρ καὶ ὁ σίδηρος. ἵνα λέγῃ ἐπικαῦθαι αὐταῖς ἀπὸ σιδήρου σφραγίδα. ἤρεσε δέ τισι, καὶ δόρυ σύνταῦθα εἰπεῖν τὸν τοῦ ἄρεος φόβον, ὡς δόρατος ἐπικεκαυμένου αὐταῖς εἰς ἐπίσημον. ὅρα δὲ ὅτι πολὺ μὲν ταῖς θυμήλου ἵπποις, πλέον ἀπηχόλυσεν ἑαυτὴν ἡ μοῦσα. οὐ δὲ τοῦ Αχιλλέως, σὺν ὀλιγίστῳ ἐσέμνυνε, σαῦρα μὴν εὐπρεπῶς μάλα δὲ λιγέως. ὡς γὰρ Αχιλλεὺς πολὺ φέρτερος ἀνδρῶν, οὕτως οἱ αὐτοῦ ἵπποι φέρτεροι δηλαδὴ τῶν λοιπῶν ἵππων. εἰ καὶ ὁ ποιητὴς σύνέλειψε ῥητῶς εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸ πάντη σαφές. ἢ καὶ ἀλλὰ τὸ βουλόμενος νοεῖσθαι, ὡς ὁ εἰς πᾶν ἀμύμων Αχιλλεὺς, μὴ ὄχ̓ ἄριστος. ταυτὸν δ̓ εἰπεῖν καὶ μέγ̓ ἄριστος. ἀνάλογον δὴ, ὡς εἰκὸς ἐχρῆτο καὶ ἵπποις, οἳ οὐκ ἀνὴ ἤχυνον αὐτῷ τὴν ἀρετήν. σύνταῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι βραχὺς ἔπαινος, ἀντισηκοῦται ποτε δυνάται πρὸς πλατὺ ἐγκώμιον. οὐ γὰρ οὕτω σεμνὰ τὰ πολλὰ τὰ ὄπι ταῖς θυμήλου ἵπποις, ὡς ὁ ἐπίτροχος οὗτος ἔπαινος τῶν Αχιλλέως ἵππων. παραφράζοντα γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου εἰπεῖν, οὐ ποικίλων δεῖ τῷ αὐτόθεν μέγα, δρμηνευμάτων. καὶ ἄλλως δὲ, τούτοις μὲν, ὁ ὄπιων διαδείξῃ καιρός. ὥστε οὐ χρὴ νῦν πολυλογεῖν ἐπ̓ αὐτοῖς. αἱ τοῦ Εὐμήλου δὲ, οὐ πάνυ τι φαντασίοις. διὸ ἐδέησεν ὄπι πλέον σύνταῦθα συσῆξαι αὐτάς. οὕτω καὶ τὸν Αἴαντα, σὺν τῷ καταλόγῳ πάντη ἀσεμνολόγητον εἶασε, καὶ τὸν ὀδυσέα. αὐτὰ γὰρ σὺν τοῖς ἑξῆς τὰ μεγάλα ἔργα, σεμνύνει οὐ ἥρωας. ὅτι δὲ οὐ τέθριππον ἁρπτίζου αἱ καλαὶ ἵπποι τοῦ Εὐμήλου, ἀλλὰ δύο μόναι αὐτῷ ἦσαν, δηλοῦται σὺν τῷ, ἄμφω ἥλειας. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ εὐθὺς μὲν οὖν ἵππους Εὐμήλου, ἔθετο οὐ τοῦ Αχιλλέως, ἀλλὰ μεσολαβήσας τὸν τελαμώνιον ἢ τὸν Αχιλλέα, εἶτα οὐ αὐτὸς ἵππους ὀνεφώνησε. ἔοικε δὲ, καὶ ῥῆμα καινότροπον ἐποίησε, καὶ δυσρίνειαν δὲ εἰργάσατο τῇ συνεχείᾳ τοῦ λόγου. πρέπετο γὰρ τῷ πολὺ Αχιλλέως λόγῳ, οὐ αὐτοῦ ἵππους. πεποίηκε δὲ καὶ σωτομίαν τῇ ἐλλείψει, ὡς περὶ ὀλίγου γέγραπται. οὕτω δὲ

περιώνυμος

πεζιώνυμος καὶ τὰ εἰς προφὼ ἵππων ὁ Αχιλλεύς, ὥστε καὶ κριθαὶ ἀχίλλειαι λέγονται, ὁ ποίας ἀὼ ἥδιον οἱ Αχιλλέως ἵπποι. ὥσπερ δὴ καὶ ποῦλος Αχίλλειος, λεπτότατός φασι καὶ πυκνότατος καὶ ἰχυρότατος. ὃν νῦν τὰ κρανία καὶ ταὶς κνημίδας τιθέασιν. ὃς καὶ ἧττον πλήγεις, ποιεῖ φασι λόφον. ἀσανιώτατοι δὲ οἱ τοιοῦτοί φασι γίνονται. λέγεται δὲ καὶ ἐν Μιλήτῳ κρήνη εἶναι, ἥτις Αχίλλειος ἐκαλεῖτο. ἧς τὸ μὲν ῥεῦμα, γλυκύτατον. τὸ δ' ἐφεσηνὸς, ἁλμυρόν. ἀφ' ἧς καὶ περιῤῥάναθαί φασι τὸν ἥρωα οἱ μιλήσιοι, ὅτε ἀπέκτεινε Τράμβηλον τὸν τῶν Λελέγων βασιλέα. οὗ μνεία καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Λυκόφρονα· Ισέον δὲ ὡς εἶγε τῷ γλυκεῖ ἐφέσηκεν ὡς ἐῤῥέθη προσεχῶς τὸ ἁλμυρὸν, καινὸν οὐδὲν, καὶ τὸν τιταρήσιον βοστρέχειν ἄμικτον τῷ πηνειῷ, ὃς τὸ ἐλαιώδες. ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν βοιωτίαν γέγραπται. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ, κρήνη λέγεται εἶναι, ἧς τῷ ὕδατι οἶνος οὐ μίσγεται· Τὸ δὲ μέγα ἄριστος, ταυτὸν τῷ προμηροῦ ῥηθέντι τῷ, ὄχ' ἄριστος. ἴσως δὲ πλεῖόν τι τούτου ἐκεῖνο δηλοῖ. διὸ ζητήσας τὸν ὄχ' ἄριστον καὶ μαθὼν μέγ' ἄριστον εἶναι τὸν Αἴαντα. ὡς καὶ μέγ' ἀρίστας ἵπποις ταὶς τῆ Εὐμήλου, οὐκ ἠξίωσε τὸν Αχιλλέα οὕτω καλέσαι, ἀλλὰ πολὺ φέρτατον. ὡς ὄντα οὐ τὸ ὀχ' ἄριστος. δοκοῦσι δὲ καὶ οἱ τῆ Αχιλλέως ἵπποι ὦκυν ἔχειν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ φορέεσκον. ἤτοι ἐφόρουν καὶ ἔφερον, ὡσὶ ἐμφύλου σύταῦθα κεῖται. τῆ Αχιλλέως δηλαδή·

Αλλ' ὁ μὲν, σὺν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισι
Κεῖτ' ἀπομνίσας Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ατρείδῃ. λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Δίσκοισιν τέρποντο, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες,
Τόξοισί θ', ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἑλεόθρεπτόν τε σέλινον
Εστασαν. ἅρματα δ' οὗ ποικιλοσκευέα κεῖτο ἀνάκτων
Ἐν κλισίῃς. οἱ δ' ἀρχὸν ἀρηίφιλον ποθέοντες,
Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἐμάχοντο·
Οἱ δ' αὖ ἴσαν ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο.
Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε Διῒ ὡς τοῦ κεραυνῷ
Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ
Εἰν ἀρίμοις. ὅθι φασὶ τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.
Ως ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στοναχίζετο γαῖα
Ερχομένων. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.

Εν μὲν τοῖς ἑξῆς, ἀχμνίσαι τὸν Αχιλλέα ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, τουτέστιν ἀχθέσθαι τῇ μήνιν. σύταῦθα δὲ εἰπὼν ὅτι σὺν νήεσσιν ἔκειτο ἀπομνίσας Αγαμέμνονι, τῇ ζητουμένῃ δὴ λοῖ τῆς μήνιδος. κεῖται γὰρ ἡ ἀχροθέσεις, ἀρχή. ὡς ἧ ὅτε τὶς λέγει ἀχρυπνομονεύειν χάριτος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀχρυπνημόνευμα. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀπαντᾶν, ἀδιάφορον πρὸς τὸ αὐτᾶν. καὶ τὸ ἀνδρὶ ἀπαμύναθαι αὐτὶ τῆ ἀμύναθαι. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ ἀπέχθεσθαι. περιπὶ δὲ ὁμοίως ἡ προθεσις καὶ σὺν τῷ ἀπ' οὐρανόθεν ἧ ἀπὸ νόσφι. ὅτι δ' σύταῦθα τὸ ἀχρυνίσαι, ταυτόν ἐστι τῷ, μνίσαι, δῆλον ἐξ ὁμήρου, ἑαυτόντος αὐτοδύω μέγ' ἄριστον Αἴαντα εἶναι, ὅφρ' Αχιλλεὺς μήνιε, καὶ ἐπαγαγόντος τὸ ἀχρυνίσας ταυτὸν ὂν τῷ, μνίσας. πάνυ δὲ σὺν τῇ βοιωτίᾳ κατεπύκνωσε τὸν λόγον τῇ τῆ Αχιλλέως μνήμῃ, οὗ γε καὶ ναῦ μάλιστα μνείαν ἔχει αὐτῆ, καὶ τῶν σοβὶ αὐτόν. λέγων ὅτι λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης, ὅ ἐστιν αἰγιαλῷ ἐκ τοῦ ἐκ πολέμου ἀρχαίαν, δίσκοισι τερπόντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, τόξοισί τε. ἵπποι δὲ πρ' ἅρμασιν οἷσιν, ἤγουν ἰδίοις, ἕκαστος λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, ἕστασαν. ἅρματα δ' οὗ ποικιλοσκευέα κεῖτο ἀνάκτων σὺν κλισίῃς. οἱ δ' ἀρχὸν ἀρηίφιλον ποθέοντες, Φοίτων σύθα καὶ σύθα κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἐμάχοντο. καὶ ὅρα τὸ ἀρχὸν ποθέοντες, ὡς οὐ μόνον ὡσὶ τεθνεῶτος ἀρχηγοῦ λέγεται, καθὰ ὡσὶ Πρωτεσιλάου, ἀλλὰ καὶ ὡσὶ-

ζωνός. οὕτω γὰρ καὶ τὸν φιλοκτήτην ἐσώθουν οἱ αὐτός. καὶ τὸν Ἀχιλλέα οἱ τοῦ αὐτόν. Δίσκοι δὲ ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, λίθοι στρογγύλοι οὓς χειρίζομεν ἐξερίπτοντες εἰς μῆκος οἱ γυμναζόμενοι. εἰ δὲ ἦν ἐκ σιδήρου, σόλος ἂν τοιοῦτον ἐλέγετο. γίνεται δὲ δίσκος ἀπὸ τοῦ δίκω τὸ βάλλω καὶ ἀφίημι, τελεσιουργῷ τῷ σ. ἐκ τούτου δὲ καὶ δίκτυον τὸ κατὰ ὑγροῦ ἀφιέμενον. ὡς καὶ βόλος ἀπὸ τοῦ βάλλειν. αἰγανέα δὲ, εἶδος ἀκοντίου ἐλαφροῦ, παρὰ τὸ ἄγαν ἵεσθαι ἤτοι πέμπεσθαι. ἢ ὅτι τὸ δεξιὸν εἶν εἰς ἦρα αἰγῶν κατὰ τοὺς παλαιούς. οἵ φασι καὶ ὅτι αἰγανέα, ἧς ἡ ἀκμὴ ἐξ αἰγείου δορᾶς. λέγουσι δὲ ἀκμὴν, τὴν τῆς αἰγανέας λαβήν. κεῖται δὲ ὁ σίγλος οὗτος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἀπὸ τῶν μνηστήρων. διὸ καὶ λέγουσιν ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ἐπαινοῦντες τὴν τοιαύτην γυμναστικήν, ὅτι χρὴ τοὺς εὐπόρους κινεῖσθαι, μὴ ἀγυμνασίαν. οὐ γὰρ ἂν λοιμώξαιεν. καὶ μετ' ὀλίγα. ὅτι ἔγγε καὶ μνηστῆρες γυμνάζονται. καὶ τὰ ἑξῆς. σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ εἶδος ἀκοντίου ἡ αἰγανέα, οὕτω καὶ σίγυμνον παρὰ Λυκόφρονι. καὶ γαῖος ἢ γαῖον, δόρυ ὁλοσίδηρον παρὰ Παυσανίᾳ. ἢ ἔμβολον ὁλοσίδηρον. καὶ ἡ ἀκόνλη δὲ, ἀκόντιόν ἐστί τι. ὅθεν καὶ οἱ ἀκοντισταὶ, ἀκοντισταί. ἀπ' αὐτῆς δὲ καί τι ἐκβόλον μεγάκυλον παρωνόμασαι ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεγακύλοις σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις. ἴσως δὲ πολυωνυμία λόγῳ ταῦτόν ἐστιν ἀκόνλῳ εἰπεῖν, καὶ μεγάκυλον, τὸ δὲ ῥηθὲν σίγυμνον, σίγυννον ἕτεροι γεγράφουσιν. ὡς Ἀπολλώνιος. σιγύννοις ἰθὺς ἀναχόμενοι. καί φασιν ἀσπιδίσκια, ἤγουν μικρὰ πελτάρια τὴν λέξιν ἀλλαχοῦ σημαίνῃ. ἐνταῦθα δὲ δόρατα ὁλοσίδηρα. καὶ εἰς μὲν σημασίαν οὐ σφυρηλατοῦσιν αὐτά. λέγαντες καὶ κυπρίων γλώσσης εἶν. βαπτουσι δὲ εἰς ἐτυμολογίαν οὐ μαλθακήν. φάμενοι, συῖ καινάζειν εἶν αὐτα, ὡς δεξιὰ εἰς τὸ σύας καίνειν. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἀκκυλη, οὐ μόνον ἡ ἀνωτέρω ῥηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος. καὶ ποτηρίου γένος χρήσιμον εἰς κοπάβους, παρὰ τὸ ἀγκύλον τὸ ἐπικαμπὲς, καὶ στρεβλοῦ, καὶ σκολιοῦ, καὶ ἐπικεκλασμένον. ἀγκύλον γάρ φασι τὴν δεξιὰν οἱ δὴ κοπάβοις προϊέμενοι, κυκλοῦντες αὐτήν. οὓς δὴ κοτάβους ἀγκυλητὴν Αἰσχύλος ἔφη, ὁμωνύμως δόρασιν. ἄτερ ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν, ἀπὸ χειρός φασι δεξιᾶς. χρῆσις δὲ καὶ κοτύλης, παράτε Βακχυλίδῃ ἐν τῷ, δῦτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης πίνουσι. καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν τῷ, πιεῖν δὲ θαλάσσης οἶνον ἀλλ' ὕδωρ ἐπῇ. καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀγκύλου, καὶ ὁ ἀγκυλομήτης. τίς δὲ ὁ κόπαβος, δηλοῦσι ζὼν ἄλλοις καὶ οἱ σχολιάσαι τὸ κωμικοῦ. Τὸ δὲ ἰσάντες, πρὸς ἀκρίβειαν ἐννοίας κεῖται. οὐ γὰρ ἁπλῶς οἱ τοῦ τὸν Ἀχιλλέα δίσκοις τὸν πόντον καὶ αἰγανέαις καὶ τόξοις, ἀλλὰ ἰσάντες ἐτόρνουντο. τουτέστι πέμπουντο. γενικῶς δὲ ἡ λέξις αὐτοῖς ἁρμόττει. δίσκος τε γὰρ, ἐκ τοῦ δίκειν ὃ ὅστιν ἀφιέναι καὶ βάλλειν. καὶ αἰγανέα, τοῦ τὸ ἄγαν ἵεσθαι. καὶ ἰὸς δὲ ποτε, ὁ ἐκ τόξου ἱέμενος. Λαὸς δὲ νῦν, οὐχ οἷος ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ γλυκὺς καὶ ἀνθρώπων ἐπαγωγός. βοτάνη δὲ λειμωνιὰς ἵππουσι δυσπρόσβατος. καὶ οὗτος μὲν ὁ λαὸς καθὰ καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἀπὸ τοῦ ω μεγάλου ἔχει τὴν ἀρχήν. ὁ δέ γε ἀπὸ τοῦ ο μικροῦ, ὁ ποῖος ὁ δηλούμενος ἐν τῷ, λοτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει, συστέλλει τὴν ἀρχὴν παράτισι. καὶ δηλοῖ καλαμίσκον τινά. ἀφ' οὗ καὶ λώταξ λώταγος ὁ τοῦ τοιοῦτον λαὸν τρέφων καὶ τρονούμενος. Τὸ δὲ ἐρεπόμενοι, ἤγουν ἀλόγων κριῶν, ἢ κατὰ ὀνοματοποιΐαν τινά, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἔρας ἤτοι τῆς γῆς. ἵνα ᾖ ἐρεπτεσθαι, τὸ ἀπὸ τῆς ἔρας πάσασθαι καὶ φαγεῖν. σημαίνῃ δέ πη καὶ ἑτοιμάζειν ἡ λέξις, ἐν τῷ, ποταμὸς γαῖαν ὑποῤῥεπέτο δίφρ. ἤγουν ὑπέσυρεν, ὡς οἷον ὑπεδίων τὴν τοῦ τοῖς τροχοῖν ἰλὺν ἐπὶ συμποδισμῷ ἥρωος. Τὸ δὲ ἐλεόθρεπτον σέλινον, πρόσωπόν ἐστιν ἐτυμολογικόν. σέλινον γὰρ σύκειται ἀπὸ τοῦ σεύεσθαι ἐν ἕλει. ἤγουν ὁρμᾶσθαι καὶ αὔξεσθαι ἐν διύγρῳ τόπῳ. τοιοῦτον γὰρ τὸ ἕλος. εἰ γοῦν τὸ σέλινον σεύεται ἐν ἕλει, εἴη ἂν ἀληθῶς ἐλεόθρεπτον ὡς ἐπὶ ἕλους τρεφόμενον. ἔστιν δὲ ἐτυμολογία σελίνου, τὸ ἐλεόθρεπτον ἄλλο δέ φασι τὸ ἕλειον σέλινον εἶδος, περὶ τὸ πετροσέλινον. σταγονεώσι δὲ συμβάλλεται. καὶ ὀφελεῖ δὲ ἀρχομένους τῶν ἱππων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν

ἕλος διαβαίνεται, ἀφ' οὗ καὶ οἱ εἵλωτες. τὸ μήν τοι ἐλεύθερεπτον, ψιλοῦται δηλ. κανόνα λέγοντα ὅτι, Τὸ ἐ πρὸ τοῦ λ τῆς πρίτης συλλαβῆς καθαρευούσης, ψιλοῦσθαι θέλει. Τὸ δὲ ἔσαβον, διασώζεται ὡς συγκοπὲν ἀπὸ τοῦ ἐσήκεσαν. πεπυκασμένα δὲ ἅρματα, τα ἐσπεπασμένα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται, ἵνα μὴ καπνῷ ἀφικίζοιντο, ἢ ἀναπιμπλῶνται κόνεως· τὸ δὲ ἵππους ἔσαβον καὶ ἅρματα ἔκειτο. καὶ λαοὶ ἐφοίτων ἔνθα κὴ ἔνθα, ἔθος τι ἀσελότητος καὶ αὐτά. εἴπερ ὁ μὲν ποδάρκης καὶ ποδάρκης Αχιλλεὺς κεῖται. ὥσπερ κὴ τὰ ἅρματα. ἵππους δὲ ἵσανται καὶ λαοὶ φοιτῶσι κατὰ στρατὸν, τῇ εὐθυμίᾳ τοῦ πολεμεῖν περιίοντες. καὶ τὴν παράταξιν θεώμενοι· Τὸ δὲ ἀνάκτων, αὐτὶ τοῦ δεσποτῶν. οὐ γάρ ὅτιν εἰ τῷ, ἅρματα ἀνάκτων, κυριολεκτηθῆναι τὴν λέξιν ἀναμφιλέκτως εἰ μόνων βασιλέων. τοιούτου δὲ ἀνακτος χρῆσις, καὶ ἀλλαχοῦ. ὡς καὶ εἰ τῷ αὐτὰρ ἐγὼ οἶκόν μοι ἄναξ ἔσομαι ἠμετέροιο. ὁ δὲ τοιοῦτος ἄναξ, παράγει καὶ τὸν βασιλεύοντα χειρώνακτα. καὶ τὸν ἱππώνακτα. ὅτι δὲ ἡ γενικὴ τοῦ ἄναξ πολεοναίζον ἔχει τὸ τ', δηλοῦσιν οἱ προγεγραμμένοι ἀνακοὶ διόσκουροι. ὧν σημειώδης ὁ τόνος. καθὰ κὴ ἡ κλητικὴ τοῦ ἄναξ εἰ τῷ ζεῦ ἄνα διδιναῖε. αὐτὸ δὲ ὁμοίοτητα ἔχει πρὸς τὸ γύναι. ὃ κὴ αὐτὸ ἀρβολὴν δοκεῖ παθεῖν τοῦ ξ, καινότερον. τὰ γὰρ εἰς διπλοῦν λήγοντα, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθῶ κὴ κλητικήν·

Τὸν καταλογον πληρώσας ὁ ποιητὴς, εἶτα ἰσορήσας ἀνδρῶν καὶ ἵππων τοὺς ἀρίστους, εἰκὸς τὴν ἑλληνικὴν ἔρχεται σύνταξιν. καί φησιν ὅτι ἐπορεύοντο ὡς εἴτε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. ἦγον κατεσθίοιτο. παθητικῶς γὰρ εἴρηται. δηλοῖ δὲ ἡ παραβολὴ, τὴν ἀπὸ τῶν ὅπλων πυρίλαμπῆ στιλβηδόνα. οὐ γελῶσιν καθάπου ἐρεῖ τοῖς μετὰ ταῦτα, νεμομένῳ δὲ, ὡς ὑπὸ πυρός. εἶτα καὶ τὸν κτύπον πραδήλων, ὃν οἱ κινούμενοι ἀπετέλουν, φησί. γαῖα δ' ὑπεστεναχίζετο. ὅπερ κατωτέρω παθητικῶς λέγει στεναχίζετο. ἐστεναχίζε δὲ, καὶ πυρὸς νομὴν ἔπαχεν, οὐχ ἁπλῶς. ἀλλὰ διὰ τὸ ἀπεραύνῳ χωομένῳ. ὅτε τ' ἀμφὶ τυφωεῖ γαῖαν ἰμάσσει εἰν ἀρίμοις. ὅθι φασὶ τυφωέος ἔμμεναι βυνάς. οὕτως ἄρα ἑλλήνων ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα ἐρχομένων. μάλα δ' ὦκα καὶ ἐξῆς. τὸ γὰρ σωτονον τῆς κινήσεως, πολλὰ τὸν ἦχον ἐποίει. καὶ ὅρα ὅπως τὸ ἰδίᾳ καὶ ἰδίᾳ λεχθὲν, τὴν νομὴν τοῦ πυρὸς καὶ τὴν στοναχὴν τῆς γῆς, ἔνωσεν διὰ τῆς κατὰ τὸν τυφωέα παραβολῆς. δι' ὃν ἡ γῆ κεραυνοῖς βαλλομένη καὶ οὕτως ἰμασσομένη, καὶ καίεται καὶ στεναχίζεται. ἡ δὲ κατὰ τὸν τυφωέα παραβολὴ, μυθικῶς μὲν, ἀνταπτομένοις ἔχει τὸν δία καὶ τὸν Τυφωέα, οὗ ὁ μῦθος ἑκατογκέφαλον αὐαπλάττει. νικῶντα δὲ τὸν δία λέγει. κεραυνοῖς ἰμάσσοντα καὶ τοιαύταις πληγαῖς. ὧν συμμετέχει καὶ ἡ γῆ κατασκηπτόντων εἰς αὐτήν. ἡ δὲ μυθικὴ ἀναίδεια, καὶ ὁ κατ' αὐτὴν λῆρος, καὶ ταῦτά φησιν. ἡ γῆ ἀγανακτοῦσα διὰ τῷ φόνῳ τῶν γιγάντων, διαβάλλει τὸν δία τῇ Ηρᾳ. ἡ δὲ τῷ κρόνῳ δέδεπε. καὶ αὐτὸς ἔδωκεν αὐτῇ, ὠὰ δύο. τῷ ἰδίῳ χρίσας θορῷ. καὶ κατὰ γῆς ἐκέλυσεν ἀρθέσθαι. ἀφ' ὧν ἀναδοθήσεσθαι δαίμονα ἀρτήσιον τὸν δία τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ, ὡς ἔσχεν ὀργῆς, ἔδοτο αὐτὰ τῷ Αεί-μαιον τῆς κιλικίας. ἀναδοθέντος δὲ τοῦ τυφῶνος, ἥρα διαλλαγεῖσα τῷ δὶ, τὸ πᾶν ἐκ φαίνεται. ὁ δὲ, κεραυνώσας τὸν τυφῶνα, τὴν σικελικὴν αἴτνιν, ὄρος δὲ αὐτὴ πυρικαὲς, αὐτῷ ἐπέθηκεν. οἵδε τὰ μυθικὰ ταῦτα καὶ Πίνδαρος. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ μύθου. ἡ δὲ ἀλληγορία, δία μὲν, τὸν ἀέρα νοεῖ. τυφωέα δὲ, πνεῦμα ὑπογεων πυρόεν, κὴ καυστικόν. ἐκ τοῦ τύφω τὸ καίω ὀνομασθὲν. ὃς δὴ τυφωοῖς τοιοῦτος ὤν, ἀνταπτοῦταί ποτε τῷ δὶ, ὅτε δηλαδὴ ἑαυτὸν ἐκκαύσας, καὶ τὴν γῆν ἀναῤῥήξας, ἀναβράμῃ. κὴ κυκήσας τὰ τοῦδε γῆν. εἶτα καὶ ἐν μετεώροις τῷ ἀέρι δὶ ἐμφερεστέρων, οὐρανίον ἄλσος κατὰ τὴν τραλῳδίαν γενέσθαι. οὐ κατακρατεῖ δὲ εἰς τέλος ὅμως τοῦ διὸς, ἀλλὰ μαραίνεται μὴ ἔχων εἰς τὸ πᾶν τὸν ψυχρὸν ἀέρα στέγειν. καὶ οὕτως ἡττᾶσθαι τοῦ διὸς λέγεται. ὅθεν ἡνίκα κεραυνοὶ διὰ ἀέρος πίπτουσι, καὶ μάλιστα ἔνθα τυφωνικὰ χωρεάζει πνεύματα, πολέμος κινεῖσθαι πιθανοῦται, μεταξὺ τυφωέος καὶ διὸς. Τοιούτοις δὲ τόποις ἀναείθμιος, καὶ τὰ Αειμα. ἔνθα ὁ τυφωοῖς δύναζεσθαι λέγεται, τουτέστι διατείνειν, ὡς καὶ αὐτόθι ἀκούεσθαι. ἐπ

μὴ ἄρα δύναι κατὰ τοὺς παλαιούς, δύφημος ὁ τοῦ τυφωέως τάφος λέγεται. ἢ καὶ τὴν ἀρχὴν ἐκείνου δηλοῦσιν αἱ δύναι, ὥσπερ καὶ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως, σ' κεῖθαι. σ'ν δὲ τυφωέα ἔσχον, οἱ μεθ' ὅμηρον, τυφῶνα καλοῦσι. παρ' οἷς καὶ δινοταλίκτον ὄφι τὸ ὄνομα ἔσχε. τυφὼς γὰρ μιᾷ τοῦ σ'. καὶ τυφῶν μιᾷ τοῦ ν' σὺ τόνῳ περισπωμένῳ. εἰ δὲ καὶ τυφάων ὁ αὐτὸς ὀνομάζεται, καθὰ καὶ σὺ τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται, τετραχῶς ἄρα σημαίνεται τὸ δαιμόνιον. τυφωδὶς γὰρ καὶ τυφάων τυφάονος. ὅθεν, τὸ τυφαονίων ἀλαλητῶν. καὶ κατὰ κράσιν τυφῶν. κἦ ὡς σὺ δινοταλιξία τυφῶς. τοιοῦτον δέ τι καὶ ὁ ταὼς. Ἀνζιφῶν μὲν γάρ φασιν ὁ ῥήτωρ, δισυλλάβως κλίνει, λόγον γεγράψας, ἐπίγραμμα ἔχοντα τῷδε ταῶνι. ἀπῖκοι δὲ ἐπόντες ταῶνι, ἐμφαίνουσιν ὡς ὁ ταὼν ὄφις, ἡ οὐθεῖα. περιστερέναι δὲ ὁ ταῶς, ὥς φησιν ὁ Ἀθήναιος. οὗ εἰπὼν ὅτι, περισπούδαστος ἦν ἡ τοῦδε τοῦ ζώου θέα. Ζηνὸς νουμηνίας γοῦν φησιν ὁ Βουλόμβιος εἰσήκει. Ζηνὸς δ' ἄλλας εἴτις ἦλθε θεασόμενος, οὐκ ἔστιν ὅς τις ἔτυχε. λέγει καὶ ὅτι ὥσπερ αὐτὸς περίνους ὢν ἐθαυμάζετο, ναὶ δὲ πολείους εἰσὶ τῶν ὀρτύγων, οὕτω καὶ ἡ αὐτοῦ σύνοικος εὐθεῖα πολυθύνεται. ὥστε δηλαδὴ, περίνους αἱ ταύτης πλάγιαι. Ἡρωδιανὸς δὲ τοῖς εἰς ων περισπωμένοις, οἷον τῷ δημοφῶν τι καὶ ξενοφῶν καὶ τοῖς ὁμοίοις, σωστέταχὼς καὶ τὸν τυφῶνα καὶ τὸν ταῶνα, λέγει ὡς μόνον τὸ τυφῶν καὶ ταῶν οὐκ ἐκλίθη ὀξύτονον τοῦ ν', ἐπειδὴ καὶ ἑτέραν ἔχει κατάληξιν. τυφὼς γὰρ κἦ ταὼς ὀξύτονα τοῦ σ'. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. δῆλον δὲ ὅτι καλῶς ὁ μῦθος ᾠκειώσατο σ'ν τυφωνέα, ὅμως οὐ δὲ τῇ ἱστορίᾳ ὄφιν ἄγνωστος. ἄλλοι τε δ'ν τυφωέος μέμνηνται πορφανοῦς αὐθρωπος, καὶ Ἡρόδοτος. σὺ οἷς λέγει ὅτι Ὧρος, ὁ Ἀπόλλων αἰγυπτίοις. οὓς λέγεται καταπαύσας Τυφῶνα, βασιλεῦσαι ὕστατος αἰγύπτου. Ἰστέον δὲ ὅτι σὺ τοῖς μετὰ ταῦτα ὁ ποιητὴς θόρυβον μέγαν πολεμικὸν παρίστων, ὑποβαίνει τὴν σύνταθα μεγαλοφωνίαν. κἦ δοξὲ σεισμοῦ μείζου ἐκινήιζει αὐτόν. ὡς σὺ τῇ υ' ἐκπληξία φανήσεται· φιλοτιμεῖται γὰρ σὺ πολλοῖς, ὑπεραίρειν αὐτὸς ἑαυτόν. ὁ δὲ γεωγράφος σὺ τοῖς ἑαυτοῦ, παράδηλα τε εἰ τυφωέως καὶ ἀείμων ταῦτά φησι. μυσοὶ μετὰ λυδοῦ. καὶ πόλις φιλαδέλφεια σεισμῶν πλήρης. εἶτα, ἡ κατακεκαυμένη χώρα δύσκπύρωτος. μῆκος πεντακοσίων σταδίων. πλάτος δὲ, τετρακοσίων. εἴτε μυσίαν κλιτέον, εἴτε μυσίαν, λέγεται γὰρ ἀμφοτερῶς, οἷα ὑπὸ μυσῶν καὶ λυδῶν κατεχομένη, ἄδενδρος δὲ πᾶσα, πλὴν ἀμπέλου. ἀφ' ἧς ὁ κατακεκαυμένης οἶνος, ἐλλόγιμος ἀρετῇ. ταύτης χώρας τῶν πεδίων μὲν, τεφρώδης ἡ φαίνεται. τῆς δὲ ὀρεινῆς καὶ πετρώδους, μέλαινα, ὡς λὴν ὀβελιαίως. εἰκάζουσι δέ τινες ἐκ κεραυνοβολιῶν. καὶ περισπῶν συμβῆναι ταῦτα. εὔλογον δὲ μᾶλλον, ἀπὸ πυρὸς γεγονοῦς. σὺ ταῦθα τὰ περὶ τυφῶνος μυθολογεῖται. καὶ Ἄειμος δέτις αὐτόθι λέγεται βασιλεῦσαι, καλοῦ δὲ ὄντος τοῦ ἐκείσε οἴνου, ἀσεϊζόμενοί τινες, πυριγενῆ καλοῦσι τὸν Διόνυσον, ὡς ἀπὸ χώρας, ἥτις αὐτὸ ἔσχε κατακεκαυμένη καλεῖται. λέγει δὲ κἦ ὅτι οἱ περὶ τοῦ τὸν τμῶλον τόσοι, κεραυνοβόλοι καὶ σρυμώδεις. καὶ ὅτι σὺ ταῦθα οἱ ἄρειμοι. οἱ δὲ ταῦτά φησι λέγοντες, ἐπεισφέρουσιν εἰς τὸ, τυφωέως εἶν δύναι, καὶ ἔσχε τὸ ἔτος. χώρῳ σὺ σρυόεντι, ὕδης σὺ πίονι δήμῳ πολλῆς ὕδης, σὺ τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. σὺ ταῦθα εἶν δοῦ ῥηθέντας ἄρειμος δοξάζοντες, δοκεῖ τὸ σρυμώδη φασὶ τὸν τόσον εἶν καὶ κεραυνοβόλον. ἄλλοι δέ φησιν σὺ κιλικίᾳ τὸν πολὺ τυφωέως πλάσμοισι μῦθον οἱ δὲ σὺ συρίᾳ. οἱ δὲ σὺ πιθηκούσσαις νήσοις. οἱ καὶ δοῦ πιθήκοις φασὶ παρὰ τυρρηνοῖς ἀείμοις καλεῖσθαι. πιθανότεροι δὲ οἱ σὺ τῇ κατακεκαυμένῃ τῆς μυσίας δοῦ ἀείμοις πιθέντες. οἱ δὲ, δοῦ σύροις ἀείμοις δέξαντες. ὅσ' ναῦ φησιν. ἀράμοις λέγοισιν. ἄλλοι δοῦ ἀρίμοις παρ' αὐτό φασι τὸ κωρύκιον ἄντρον. ἀφ' ὧν τὰ ἐγγὺς ὄρη, ἄειμα ἐκαλοῦντο. ἀλλαχοῦ δέ φησιν ὅτι ὁ τοῦδε Ἀντιόχειαν ποταμὸς Ορόντης, τυφῶν ἐκαλεῖτο ποτε. μυθεύουσι δὲ σὺ ταῦθα, τὰ τοῦδε τὴν κεραύνωσιν τυφῶνος καὶ δοῦ ἀείμοις. καὶ φασι τὸν τυφῶνα ξυπτόμενον κεραυνῷ, εἶν δὲ δράκοντα, φεύγειν ζητοῦντα καταδῦναι. καὶ τοῖς μὲν ὀλκοῖς, σὺ τεμεῖν τὴν γῆν. κἦ ποιῆσαι τὸ ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ. καταδύντα δὲ εἰς γῆν, ἀναῤῥῆξαι πηγὴν. ὅθεν γενέσθαι τοὔνομα τῷ

ποταμῷ· ἐτρώθη δὲ φησιν, ὅτι ἀρῖμοι κατὰ Ποσειδώνιον, οὐ τόπος συρίας, ἢ κιλικίας, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ τυρία. ἤγουν ἡ ποδὶ τύρον χώρα. ἀειμαῖοι γὰρ οἱ ἐν αὐτῇ. σωακτέον δὲ ἐκ τῶν ῥηθέντων, καὶ ὅτι οἱ ἄειμοι ἀρσενικῶς καὶ τὰ ἄειμα οὐδετέρως λέγεται. τοῦτι κὴν δὲ τῶν ἀρίμων, ἀειμαῖος. τὸ δὲ ῥηθέντος αὐτοτρόπως γηγενοῖς πυρὸς, ἐκλιπεῖν ζωὰς πηγὰς, ὁ γεωγράφος λέγει. δείκνυσθαι δὲ βόθρους τρεῖς, οἷς φύξας καλοῦσι· τὸ δὲ ἰμάσσῃ, ὅ ἐστιν ἱμάντα πλήσῃ, μικροπρεπὲς μὲν ὅτι ῥηθὲν ἐπὶ τοῦ μείζου κατηγορεῖται. περισφυὸς δ' ἔχει τῷ χαῖτα δ' ὑπεστενάχιζε. καὶ μετῆκται ταῦτα, ἐκ τῶν ἐν τῷ ἱμάσσεσθαι ὑποστενάζοντων. ἄλλως δὲ στενάχιζ' χαῖτα, ὡς καὶ πόντος παρὰ Σοφοκλεῖ· Τὸ δὲ φασὶν, εἴτε κατὰ θεὸν παλαιοὺς ὁ ποιητὴς, ἵνα μὴ περισπούσιμεν. ὡς ὁμηρικῷ ὄντι ἔδει τὸ μυθῶδες· Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα ἶρις, Παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ· Οἵ δ' ἀγοραὶ ἀγόρδυον ἔσαν Πριάμοιο θύρῃσι Πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες. Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα ἶρις· Εἶσω δὲ φθογγὴν ἧΐ Πριάμοιο πολίτῃ, Ὃς τρώων σπουδὸς ἵζε ποδώκεισι πεποιθώς, Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ αἰσυήταο γέροντος, Δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί· Τῷ μὲν ἐεισαμένη, μετέφη πόδας ὠκέα ἶρις· Ὦ γέρον αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν, Ὡς πρὶν ἐπ' εἰρήνης. πόλεμος δ' ἁλίαστος ὄρωρεν· Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας ἐσήλυθον ἀνδρῶν· Ἀλλ' οὔπω τοιόν γε, τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα· Λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες, ἢ ψαμάθοισιν, Ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι προτὶ ἄστυ· Ἕκτορ. σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι. ὧδέ γε ῥέξαι· Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι, Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων· Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει· Τῶν δ' ἄρ' ἡγείσθω κοσμηθέμεναι πολίτας·

Τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων ἐχόντων ὡς εἴρηται, οἱ τρῶες ἀγοραὶ ἀγόρδυον, ἔσαν πριάμοιο θύρῃσι, πάντες ὁμηγερέες ἡμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες. πρὸ τῶν βασιλείων γὰρ ἦν φασιν ὡς εἰκὸς τὸ ἐκκλησιαστήριον. ζηλὸς δέ φησιν, ἄγγελον ἔστειλε τοῖς τρωσὶ τὴν ἶριν, ἣν καὶ ποδήνεμον καὶ ὠκέαν καλεῖ. καὶ πόδας ὠκέαν. ἡ δὲ ἐλθοῦσα σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ, ἔφη τῷ πριάμῳ. ᾧ γέρον. αἰέτοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης. πόλεμος δ' ἁλίαστος ὄρωρε. τουτέστιν ἄφυκτος. λιάζω γὰρ τὸ ἐκφεύγω. μέμφεται δ' ἐν τούτοις τὸν γέροντα, ὡς ἐν καιρῷ μάχης καὶ ὀργὴν, λογολεσχοῦντα. εἰρήνη μὲν γὰρ, πρέπουσι βουλαὶ καὶ δημηγορίαι. πολέμου δὲ ἀκμὴ, οὐ τούτοις χαίρει. διό τινες τὸν ἄρηα, πρὸ τῆς σφρήσεως τοῦ λέγειν ἐτυμολογοῦντες, τὴν εἰρήνην ἀπὸ τοῦ εἴρειν ὅ ἐστι λέγειν παράγουσι. κατὰ τὸ ἐν χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐν βουλῇ. εἶτα τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν ἐκ πολιορκίαν, φησὶν ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν. ἀλλ' οὔπω τοιοῦτον δὲ τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα. λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν, ὀρχηστραι πεδίοιο μαχησόμενοι προτὶ ἄστυ. καὶ οὕτω τὴν τρωϊκὴν ἀγοραὶ ἡ ἶρις ἐκάλεσα, προκαλεῖται εἰς ὄργον τὸν ἀντρεχέστατον ἕκτορα. καὶ φησὶν ἀσπασθέτως οὕτως. Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι, ὧδέ γε ῥέξαι. πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα πριάμου ἐπίκουροι, ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. τοῖσι δ' ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷς ἄρχει. τῶν δ' ἄρ' ἡγείσθω κοσμηθέμεναι

μενος τοὺς πολίτας. ἤτοι τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας, πλεοναστικῶς τοῦ ἡ. οὐδήπου γὰρ φιλικῶς αὐτοῦ θα ἔκφασι. ὡς ἐν τῷ μαστιγία μαστιγίτης. ἢ τοῖς βιούτοις. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς μυθικῆς ὕλης. φαίνεται δὲ ὅτι σκοπὸς τις ἐκάθητο τοῖς πρωσὶν, ὃστις τεταγμένος τὰ τῶν ἑλλιμένων σκοπεῖν. οἷς ἰδὼν ἐκείνοις ἐκτεταγμένους οὕτω, σφαιρῶν ὄζεπε τὰ τῆς πράγματος κατὰ τοὺς νῦν. διὸ καὶ τὴν δημηγορίαν ἐποίεμεν, οἷα μὴ ἐν θαλπιδομένου πλατυτόπου καιροῦ. ἐμφαίνει δὲ ὁ ποιητὴς ὅδε, εἰπὼν ὅτι ἡ Ἶρις, ἔπειτεν ἃ εἶπε πρὸς πρόμον τὴν ἕκτορα ἐσαμεῖν ἴσχων ὁμοιωθεῖσα φθογγὴν, ὑῒ πριάμου πολίτῃ. οἷς πρώων σκοπὸς ἦτοι κατάσκοπος ἦν ποδωκείῃσι πεποιθὼς, τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ αἰσύητο γέροντος. δέχμενος ὁππότε ναῦφιν, ἤτοι ἀφ' τῶν νηῶν ἀφορμηθεῖεν ἀχαιοί. ὁ γοῦν πριαμίδης πολίτης οὗτος ἐλθὼν, ἐδήλωσεν ὡς τῶν νηῶν ἀφῶρμηνται οἱ ἕλληνες. ἐπεὶ δὲ πάνυ πολλοῦ τοῦ τάχους ἔδει, καὶ ἐχρῆν ἐπόρσαθαι, οἷον αὖτι τὸν κατάσκοπον τότε ἄλλα. καὶ ἵνα μὴ θεαθεὶς ὑπὸ ἰταιέων ζωὸς ἁλῷη, πέπλασε πιθανῶς ἡ Ἶρις, ἀγγέλλουσα τὴν ἑλληνικὴν νίκησιν. ἣν ὁ μῦθος καὶ πέρυσας ἔχειν λέγει. οὐκ ἀρνούμενος τοῖς ἐνθεῖσιν ὁμηρικοῖς ἐπαύτῃ ζωὸν θέτοις τῷ, ποδώκεμος καὶ τοῖς λοιποῖς. τάχα δὲ καὶ πεφέσβαμε τοῦ πολίτου, φήμη τῆς τῶν ἑλλιμένων καυάδως, οἷα εἰκός. ἢ ἐκ τοῦ ἴδρυ τῶν ποδῶν, ἢ ἐκ τῆς βολῆς. ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν. καὶ ὅδε ὅτιν ἡ Ἶρις αὖτη. πολλὴ ἧς, ὅτι τε διός ὅτιν ἄγγελος, καὶ διατί ὅδε λέγεται, καὶ ὅτι ἀφ' τοῦ ἔρω τὸ ἀγγέλω γίνεται ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἶρος, ἢ ἔτι δὲ χρεὼν ἕτερον εἰς αὐτὴν συμμέτρως ῥηθῆναι, ῥηθήσεται δ' ἐν τοῖς ἑξῆς. ὅρα δὲ καὶ ἐν ταύτῃ τὴν ὁμηρικὴν δεξιότητα καὶ ποικιλίαν. ἔστειλε μὲν γὰρ βολὴ καὶ εἰς τὸν ναύσαθμον ἄγγελον. ἔστειλε δὲ καὶ εἰς τροίαν. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν, ὄνειρος διὸς ἄγγελος. καὶ μόνῳ τῷ βασιλεῖ κατ' ὄναρ. καὶ χρησὰ ἐπαγγελόμενος. καὶ ἀγορὰ μιᾷ τὴν ἀγγελίαν καὶ βουλή. ἐνταῦθα δὲ ποιητέον μὲν ἀγορὰ, ἣν οὐκ οἶδαμεν ὅ, τι ἀν ἐποίει. ἐπ' αὐτῇ δὲ Ἶρις εὐαρχὴς ἄγγελος ἥκει ἀγγελίᾳ διανουμένη ἀλεγεινῇ. κοινὸν δὲ ἀμφοῖν τοῖν ἀγγέλοιν, τὸ τοῖς βασιλεῦσιν ὀνειδίζειν, τὸν μὲν ὄνειρον, ὡς παννύχιον ἐκεῖνος ὑπνοῖ. τὴν δὲ Ἶριν πρόμῳ, τὸ ἀκριτόμυθον. Τὸ δὲ ὠκέα Ἶρις, ἀναλόγως πεποίηται, ὡς καὶ τὸ ἡ γλυκέα καὶ ἡ ἡδέα καὶ τὰ ὅμοια. ἐκ τοῦ ὠκὺς γὰρ ὠκέος, τὸ θηλυκὸν ὠκέα. ὡς καὶ γλυκὺς γλυκέος γλυκέα, καὶ τὰ ἄλλα. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον ἐπενθέντες τὸ ἰ, ἐποίησαν. ὠκεῖα. γλυκεῖα. καὶ τὰ λοιπά. Ἀγγελίαν δὲ ἀλεγεινὴν, ἤγουν ἀλγεινὴν. ἐπίπονον. Φρονῖδος ἀξίαν λέγει, αὐτὸ ὅδε ἐπεῖν τὴν Ἶριν, ὅτι ἀφώρμηνται τῶν νηῶν οἱ ἀχαιοὶ, διός δὲ καὶ θεός δὲ λαός. Τὸ δὲ ἀγοραὶ ἀγόρευον, ἀπλοκόν ὅτιν. ὡς καὶ τὸ βουλὴ βουλεύει, καὶ λόγον λέγει. καὶ ὅλως, τὸ παραζεύξαι τοῖς ῥήμασι τὰ ἀπ' αὐτῶν ὀνόματα. καλεῖται δὲ τὸ αὐτὸ, προνομάσια. Τὸ δὲ καὶ νέοι καὶ γέροντες, δημοκρατικόν ὅτιν οὐ βουλευτικόν. δημοκρατίας γὰρ ἡ κοινὴ αὕτη ἰσηγορία. Τὸ δὲ ἧι ὅ ὅτιν ἡῷ, προτερεωτέρου μὲν, συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ ἧος ἧι καὶ οὕτως ἐκτέθραπται τὸ δύσφωνον. εἰδ' ἴσως παροξύνεται, κράσιν ἔπαθε τῶν δύο εἰς ἰῶτα μακρὸν κατὰ τὸ θέτι καλλιτελοκάμῳ. καὶ, μήτι δ' ἠνίοχος, ἤγουν βουλῇ πραγένεται ἡνιόχειο. ὅρα δὲ καὶ ὅτι πολίτης κύριον, ὃς ἰδιασμοῦ, κοινοῦ τοπικοῦ ὀνόματος, ὁποῖα πολλὰ καὶ ἄλλα εἰσίν. Ὁρα δὲ καὶ τὸ ἶζε σκοπὸς αὐτὶ τοῦ ἐκάθητο, σὺν ῥητικῶς ἐκ φωνηέν. οὕτω δὲ καὶ τὸ σωθέτον αὐτοῦ τὸ καθίζειν. ἔζε μήτοι, οὐκοῦν ποτε δύρεθείη. ἀλλὰ παθητικῶς ἀεὶ λαλεῖται. ἕζετο γὰρ ὥσπερ καὶ ἐλόμενος. ὅτι δὲ τὸ ἕζω πρωτότυπόν ὅτι τοῦ ἵζω καὶ καθίζω, καὶ ὅτι σικελῶν γλῶσσα ταῦτα παράγει, δηλωθήσεταί που ἐν τοῖς ἑξῆς. Ὡς δὲ ἡ ὀπὴρ λέγεται ὁ βιοῦτος σκοπὸς, δηλοῖ σου ἄλλοις ἢ σοφοκλῆς. Τὸ δὲ ποδωκείαις πεποιθὼς, πραγγελία ὅτι τοῦ χρῆναι τὸν σκοπὸν εἶναι ἢ ποδώκη, ὡς ἂν ζωὸν ταχύνῃ ἐν κομιδῷ τὸν δρόμον. οἱ δὲ παλαιοὶ φασι ἢ ὅτι κωμῳδῶν ὅδε λέγει ὁ ποιητής. ὡς τὸ πολίτου ποσὶ θαῤῥοῦντος, οὐμὴν αὐδρείου ὄντος. περίφρασις δὲ τὸ ποδώκης, τὸ ποδωκείῃσι πεποιθώς. ὡς ἢ ἅλκιμος, τὸ ἀλκὶ πεποιθώς. Ὁ δὲ Αἰσυήτης, δημογέρων ἀρχαῖος. πρώνυμος ἴσως τῷ ἐν τοῖς ἑξῆς που αἰσυητῆι νεανίᾳ. Αντήνορός φασι πατὴρ ἢ οὐκαλέγοντος,

Οὐκαλέγοντος, τεθαμμένος κἀτω που ἀυδὴ τὸ πεδίον. ὥσπερ καὶ ὁ Ιλος φανεῖται ἐν ὀῖς ἑξῆς. οὗ ὁ τύμβος ὀξήρται ὡς καὶ χρησιμεύειν εἰς σκοπευτήριον. Μήποτε δὲ οὐκ ἀγαθὸς οἰωνὸς τοῖς πολίταις τῆς τροίας, τὸ ζῶὶ τύμβου καθῆσθαι αὐτοῖς ἀν κατάσκοπον ἀν καὶ τῇ πόλῃ παρώνυμον, καὶ τῦ βασιλέως πελάμου ὑόν. ὡς ἔοικε τὸ ἡσιόδειον προφήσθαι τά τινα, εἰπεῖν ἐνταῦθα μὴ δ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθῆσθαι ἄνδρα βιοῦτον σκοπευτήν. ἕτεροι δὲ ἱστοροῦσι τὸν Αἰσυήτην ὄντα, ἔγγονον Οὐκαλέγοντος, οὐ τῦ ἐν τῇ β'. ἀλλὰ ἀρχαιοτέρου. οὓς ἔγημέ φασιν Ιλιον τὴν Λαομέδοντος. καὶ ὅρα τὴν Ἴλιον ταύτην δ' κύριον ὄνομα, οὕτω δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα καινόφωνα πρὸς τοῖς παλαιοῖς κύρια, ἔν τε ἑτέροις, καὶ παρὰ Πορφυρίῳ. ἔνθά φησιν ὅτι Σιπύλου, καὶ Χθονίας τῆς κρόνου, Τμῶλος ἢ ὁ Ολυμπος. οὗ καὶ Ἰδης, Πινελόπη. ταύτης δὲ θυγάτηρ τροία. Κεῖται δ' ἐν ζύτοις καὶ τὸ ἐεισαμένη, αὐτὶ τῦ ὁμοιώσασα, ἐκ τῦ εἶδω τὸ ὁμοιῶ πολεοναζμῷ τῦ ε'. αὐωτρίῳ δέ γε αὐτῦ, δῆλα τῦ ε' τέθειται, τὸ εἴδετο αὐτὶ τῦ ὡμοιώθη, ἢ ὡμοίωσεν. εἴδετο γαὴ φησι Φθογγίῳ. Τὸ δὲ μῦθοι ἄκριτοι, ἤγουν ἀναρίθμητοι, ῥιμέως εἰς τὸν γέροντα βασιλέα ἔσκωπται. οὕτω γὴ ὁ γελοῖος θερσίτης, σωθέντως ἀκριτόμυθος ὕβρισαι. καὶ ἴσως δῆθεν οὐ τὸν πολίτην αὐτὸν ἐκεῖνον, ὁ ποιητὴς ἰσορεῖ. ταῦτα λέγοντα ἵνα μὴ εἰς πατρίδα παροινῇ. τὴν δὲ ἶσιν ταῦτα λέγειν φησὶν, ἥτις, ὡς θεῖον πρόσωπον, οὐκ ἔχει μέμψιν. ὅρα δὲ ἐνταῦθα τὸ αἰεὶ μῦθοι φίλοι, ἄκριτοι. οὐ γαὴ ἁπλῶς οἱ ἄκριτοι μῦθοι μεμπτέοι. ἀλλὰ τὸ ἀεὶ ἀκριβωμυθεῖν. οὕτω καὶ Αχιλλεὺς, οὐχ ὅτι μάχεται ἢ ἐείζει σκώπτεται. ἀλλ' ὅτι αἰεὶ αὐτῷ ἔρις τε φίλη καὶ πόλεμοι. Εν δὲ τῷ ἦ μὴν δὴ μάλα πολλὰ, τὸ πολλὰ, πρωτότυπόν ὅτι τῦ πολλάκις ὡς καὶ τὸ δηθὰ, τῦ δηθάκις. καὶ τὸ, τοσαῦτα, τῦ τοσαυτάκις. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι χρεία ἦν τῆς ἴριδος τῷ ποιητῇ, οὐ μόνον εἰς τὰ ῥηθέντα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ, τοιόν δὲ λαόν. τοσόν δὲ μὲν γαὴ λαὸν, ἀσφαλῶς εἶχε καὶ ὁ πολίτης γνῶναί τε καὶ εἰπεῖν. τὸ δὲ τοιόν δὲ, θεοῦ ἦν ὄργον εἰδέναι. τοιαύτη δὲ καὶ ἡ ἶρις πλάττεται. ὅθεν μὴ οἶδε τὴν ἐν ἀνδρείᾳ ἑλληνικὴν ποιότητα. Τὸ δὲ Φύλλοις ἐοικότες, παραπέφρασαι ἐκ τῦ, ὄζα φύλλα καὶ ἄνθεα. ὅπερ περὶ ζύτων, περσφυῶς ἐῤῥέθη. ἐνταῦθα δὲ εἰς δήλωσιν πλήθους ὑπερβολικὴν, περσετέθη τὸ μαμάθοισιν, οὐκ ἀπερσφυῶς οὐδ' αὐτό. ἐλπίται γαὴ ὥσπερ ἐκεῖ ἀπὸ τῦ πεδίου, τὸ, φύλλα καὶ ἄνθεα, οὕτως ἐνταῦθα τὸ μαμάθοις ἀπὸ τῦ αἰγιαλοῦ, ᾧ σωήθεις οἱ ἕλληνες. Τὸ δὲ ὀῤῥῶσι πεδίοιο, αὐτὶ τῦ ὄζα τῆς πεδιάδος. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, διέπρησσον πεδίοιο. Εν δὲ τῷ, πολλοὶ γὴ κατὰ ἄστυ ἐοίκασιν, ὅρα ὅπως προτίθεται, ὁ γὴ ξυνδεσμος, λαμβανόμενος αὐτὶ τῦ ἐπειδή. ὃς ἐν τοῖς νοήμασι πρόκειται. τὸ μὲν δὴ κοινὸν, οὕτως. ἐπεὶ πολλοὶ κατὰ ἄστυ ἐοίκασιν, ἕκαστος σημαινέτω οἷς ἄρχει. ὁ δὲ ποιητὴς λαβὼν τὸν γὴ ξυνδεσμον ἐν καταρχῇ ὡς ἰσοδυνάμων ὄντα τῷ ἐπειδή, λέγει. πολλοὶ γαὴ ἐοίκασιν. ἕκαστος σημαινέτω τοῖς ἑαυτῦ. καὶ ποιεῖ ὄζον μεμαθῆν ὀξὺ τὸ καινότερον. προτιθεὶς μὲν τὴν αἰτίαν κατὰ λόγον περιβολῆς. ὑποτάσσων δὲ αὐτῇ τὸ αἰτιατὸν καὶ ἐν τούτῳ μόνῳ ξενίζων, ὅτι ἀπὸ τῦ γὴ σωδέσμου κατάρχεται. Ασυ δὲ παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, πᾶσα πόλις. Αθηναῖοι δὲ ὕστερον εἰς τὴν κατ' αὐτὸν ἐμόναβαν τὸ ὄνομα. ἄστυ γὴ ἰδίως ἐκαλοῦντο αἱ Αθῆναι ὥσπερ καὶ πόλις μετὰ ζῦτον ἡ Αλεξάνδρεια. Τὸ δὲ ἄλλη δ' ἄλλῳ γλῶσσα, οὐχ ὁμοεθνεῖς εἶν δηλοῖ ζὺν ἐν τῇ τροίᾳ. οὐ δ' ὁμογλώσσους. διὸ καὶ βαρβαρικώτερον ἐν τοῖς ἑξῆς κλάζοισι. Τὸ δὲ τοῖσιν ἕκαστος αὐὴρ σημαινέτω, τῶν δ' ἐξηγείσθω, πολύπλοτον μὲν χῆμα λέγεται. νοῦν δὲ ἔχει τοιοῦτον. ζοῖς δὲ ἕκαστος προστασσέτω. τῶν δὲ ἡγεμονευέτω. ἐοικε δὲ τῷ κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα καὶ φρήτρας, ὁ Φθάζας εἶπεν ὁ Νέστωρ, οὐ γὴ ἀδύνατον τὴν αὐτὴν ἔννοιαν εἰς πολλοὺς ἐλθεῖν. τὸ γαὴ ἕκαστος σημαινέτω οἷς ἄρχει. καὶ ὑξηγείσθω τῶν οἰκείων πολιτῶν κοσμησάμενος αὐζὺ, καὶ τὸ κατωτέρω δὲ κείμενον, τὸ τρῶες διέκριθεν ἠδ' ἐοίκασι, ὁμοίωται πάντως πρὸς τ' κρῖν' ἄνδρας φυλαδόν. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ὅπως φῦλα φύλοις βοηθῇ. ἐνταῦθα δὲ ἐν τούτῳ, καὶ ὅτι οὐ δὲ δύανται οἱ μὴ ὁμόγλωσσοι ἀλλήλοις συντετάχθαι, ἵνα μὴ φύρωσι καὶ συγχέωσι τὸ πᾶν.

Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν οἷς τὰ τῆς Ἴριδος, ταῦτα τῷ Νέστορι ὁ ποιητὴς φθάσας ἀνέθετο, παραινοῦντι τὰ ὅμοια, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἔδειξεν Ὅμηρος, ὡς θεοῦ κοινὸν καὶ ἀνθρώπου ἡ ἀρετή. ὅρα δὲ ὅτι τοσοῦτον ἀλλεγεινὴ ἡ τῆς Ἴριδος ἀγγελία, ὥστε οὔτε ὁ Πριάμος ἐλάλησέ τι πρὸς Ἕκτορα ἢ ἤκουσεν, οὔτε ὁ Ἕκτωρ, παρὼν καὶ αὐτὸς τῇ ἀγορᾷ. ἐκ πολλοῦ γὰρ ἐστὼς τῇ αἴφνης ἐφόδῳ τῶν Ἀχαιῶν, σιωπῶσι τέλεον, οὕτω δὲ καὶ οἱ λοιποί. ὅθεν δὲ ἔχουσι, λύθεντος Ἕκτορος ταχὺ τὴν ἀγοράν. αἶψα γὰρ φησιν ἔλυσεν ἀγορήν. ὅπερ εἰ ὀδυσσείᾳ, ἄλλως φράζεται. λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. διὸ ἀτάκτως ὡρμημένοι καὶ μηδένα προβεβουλευμένοι, θορύβουσι ποιήσουσιν εἰ τοῖς ἐφεξῆς ὡς αὐτοτρόπῳ εἴρηται.

Ὡς ἔφαθ' Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν, πᾶσι δὲ τεύχεα δ' ἐσεύοντο.
Πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι. ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
Πεζοί θ', ἱππῆές τε. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα.
Τὴν, ἤτοι ἄνδρες βατίειαν κικλήσκουσιν.
Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκαρθμοιο μυρίνης.
Ἔνθα τότε τρωάς τε διέκριθεν, ἠδ' ἐπίκουροι.

Τὴν μὲν τῶν Ἑλλήνων κίνησιν, πολλαχῶς ἐσέμνυνεν ὁ ποιητὴς εἰ τῇ β' ῥαψῳδίᾳ. καὶ πολὺ τύδρον διεξῆλθε τὰ κατ' αὐτήν. καὶ τῷ καταλόγῳ δὲ αὐτῶν, ἀρκούντως ἐνέβραδυνε μᾶλ καὶ σωφρόνως μουσῶν. τὰ δὲ κατὰ τὸν τρῶας, βραχυλογήσειν διέξεισι, ἵνα μὴ ἀσεμνύνων οἷον αὐτοῖς. καὶ οὔτε μούσας ἀξιοῖ βοηθολέσασθαι, οἷα μήτε χορηγεφῶν ὡς ἐκεῖ, μήτε μύθους ἐκπιθέναι μέλλων, καὶ ἱστορίας εἰς τοσοῦτον, ἢ γενεαλογίας, καὶ ὀνομάτων ποικιλίας, οὔτε τὸν κατάλογον οὕτω πολυτύνει. καὶ τὰ περὶ τὸν καταλόγου δὲ πάνυ βραχυλογεῖ στενοχωρῶν. φησὶ γὰρ βοὴν τεύχεα ἐσεύοντο. ἤγουν ὥρμων, ἀφ' οὗ τῆς ἐλληνικῆς ἐφόδου αἰφνίδιον, πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι αἱ τῆς πόλεως δηλαδὴ, ἀφ' οὗ κατεπείγον. ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς, πεζοίτε ἱππῆές τε. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, ἤγουν ἠγέρετο. εἶτα εἰ ὀλίγοις ἔπεσι τὸν τόσον ἐκθέμενος, ὡς ῥηθήσεται μεταβραχὺ, εἰ ᾧ διεκρίθησαν ἀλλήλων οἱ τρῶες καὶ οἱ ἐπίκουροι, τὸ καταλόγου τῶν τρωϊκῶν ἡγεμόνων ἄρχεται, ὡς καὶ αὐτὸ εἰ τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τῷ πᾶσαι πύλαι, φασὶν Ἡρόδωρος καὶ Ἀπίων, ὅτι ἔμφασιν μὲν ἔχει πολλῶν πυλῶν. μία δέ ἐστι. καὶ ὅτι ἔστι τὸ, πᾶσαι, ἀντὶ τοῦ, ὅλαι. βούλονται δὲ οὗτοι λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὅτι ὁ εἷς πυλεὼν ὁ τὴν τροίαν ἀνοίγων, εἰς πολλοὺς διεπετάσθη κατ' ἄμφω τὰς πύλας, εἰς ὅσον εἰχώρει. ὥστε κατ' αὐτοὺς, οὐ πολλοῦ, ἀλλὰ ποιότητα δύο θυρῶν ἀνοίγματος, τὸ πᾶσαι δηλοῖ. Τὸ δὲ ὠίγνυντο, γίνεται ἐκ τοῦ ὄιγω τὸ ἀνοίγω. καὶ πλεοναστικῶς, οἴγνω δὲ οὐ παράγωγον οἰγνύω. ἀφ' οὗ οἴγνυμι. οὗ παθητικὸς παρατατικὸς, ὠιγνύμην. καὶ τρίτον πληθωτικὸν, ὠίγνυντο. οὕτω καὶ θόρω τὸ πηδῶ, θόρνω θορνύω θόρνυμι. καὶ ἄλλα μυρία ὥσπου γέγραπται. Τὸ δὲ ὀρυμαγδὸς, ὅτι καὶ ὀρυγμαδὸς λέγεται μεταθέσει τοῦ γ', πολλαχοῦ φαίνεται. δηλοῖ δὲ καὶ εἰς μὲν, τὸν εἰ ὄρει κτύπον. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸν ὁπουδήποτε. ἡ δὲ τοῦ ῥηθέντος τόπου ἤτοι στρατοπέδου ἔκθεσις, τοιαύτη. ἔστι δὲ ἧς προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη. εἰ πεδίῳ ἀπάνευθε περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα. τουτέστι κυκλοτερὴς καὶ πάντοθεν περιεχομένη. τὴν αὐτὴν μὲν, βατίειαν κικλήσκουσιν. ἀθάνατοι δὲ σῆμα πολυσκαρθμοιο μυρίνης. ἔνθα φησὶ τότε τρῶές τε διεκρίθησαν καὶ οἱ αὐτῶν ἐπίκουροι. καὶ σημείωσαι ὅτι οὐ δὲ οὗτος ὁ τοῦ μνημείου τόπος, ἔνθα βαρβάροις ἦν ἀγαθὸς οἰωνὸς, ὡς οὐ δὲ ὁ τοῦ Αἰσυήτου τύμβος. διὸ τάχα καὶ ὁ ποιητὴς ὠκνησε τύμβον ἢ τάφον Μυρίνης εἰπεῖν. σῆμα δὲ ἐκάλεσεν εὐφημότερον, ὡς σημεῖόν τινος κειμένου ἐκεῖ. ὅρα δὲ μὴ ὅπως εὐμεθόδως καὶ ταῦθα ἱστορίαν παλαιὰν παρέρριψε, τὴν φθεῖσαν μυρίννης. καὶ τὴν ῥηθεῖσαν κολώνην κατὰ τὸ

τὰ δὲ παρέλκον ἐποιησε φησε, ποικιλίας χάριν καὶ πολυμαθείας, καὶ ὅτι ποιήσας. τόσον δὲ ὑφιλοὺ, ὥσπερ ἡ ἀλλαχοῦ καλλικολώνη, οὕτω καὶ ναῦ ἡ κολώνη, δηλοῖ. ὅθεν παράγωγον, ἡ κολώνεια ὡς ἀσυόχη ἀσυόχεια. ἔχει δέ τι ἀφρίας, πῶς οὐκ ὀξυνέται ἡ κολώνη εἴπερ ἀφ' τοῦ κολωνὸς ὀξυτόνου γίνεται, ὁ δηλοῖ μέγα ὄρος κατὰ τοὺ παλαιούς. καὶ ἴσως ὄξιν εἰπεῖν, ὅτι συνεξεκολούθησε καὶ αὐτὸ τοῖς ὀξύ, ὠνὴ θηλυκῆς ὀνόμασιν. οἷον τῷ, κορώνη μεθώνη καὶ τοῖς ὁμοίοις. οὐκ εἰς ὀξὺ δὲ παντελῶς ἡ κολώνη λήγει. ἔχει δέ τι ὡς εἰκὸς ἄνω κολόβωμα τῆς ὀξύτητος. διὸ καὶ κολώνη λέγεται, ὡς ἀφ' τοῦ κολούω τὸ κολοδῶ. τὸν δὲ πάντως κολωνὸν κολωνεῖσθαι καὶ κολώνιον εἰπεῖν. νικᾷ δὲ ὅμως τὸ ὁμηρικόν. ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἀκολουθῶν, κολώνιον ἄκραν τάφου ἔφη, οὗ ἄλλως εἰσὼς τὴν ῥηθεῖσαν ταυτότητα. καθότι κολωνὸς μὲν, δῆμος αὐτῷ ἐν ἀθήναις. ὁ δὲ ἐκεῖθεν δημότης ὁ ποῖος καὶ αὐτὸς, κολώνηθεν ἐλέγετο φῶναι, οὐ κολωνόθεν. ὡς ὅμοιον ὂν κολωνὸν μὴ κολώνιον εἰπεῖν, καὶ ἐκ κολωνοῦ καὶ κολώνηθεν. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ ῥηθεῖσα κολώνη, ὁμωνύμως φασὶν ἁμαζόνι τινὶ ἐκεῖ τεθαμμένῃ, δύο ποτὲ οἷα εἰκὸς, ἐρευσήν ὀνόματα. ὧν τὸ μὲν βυτελέσδορον μὴ ὡς οἱ παλαιοὶ φασι δημοδέσδορον, ἀνθρώποις ἔγνωσο. τοιοῦτον δὲ ἡ βάτεια καὶ ἡ βατίδα λείως καὶ ἀφελῶς ἐκφωνούμενον. τὸ δὲ ὀγκιρότδρον καὶ σεμνότδρον ἢ καὶ κατὰ τοὺ παλαιοὺς ἀληθέσδορον, θεοῖς δέδοται ὡς ἡ ὁμηρικὴ μοῦσά φησιν. ἤτοι ὁ θεόλιπος ποιητὴς καὶ ὡς οἷα μουσοτραφὴς, τὴν τῶν θεῶν φασιν εἰδὼς διάλεκτον. οὕτω καὶ βριάρεως καὶ αἰγαίων. Σ' μὲν, θεῖον ὄνομα κατὰ τὸν ποιητήν. τόδ' ἀνθρώπινον. τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ζωὴ ἑτδρων διωνυμιῶν. ἡ δὲ ὁμηρικὴ αὕτη Μύρινα, κεῖται καὶ παρὰ Λυκόφρονι, λεγομένη παράτινων, Τδύνρου θυγάτηρ. γυνὴ Δαρδάνου. ὁ δὲ γεωγράφος, μεμνημένος ποτὲ ταύτης, φησὶν. Ερμος ἀπέχει τῆς Κύμης, ἑβδομήκοντα σταδίοις. μεγίστη δὲ τῶν αἰολικῶν καὶ ἀρίστη ἡ κύμη, ἀφ' ἀμαζόνος τὸ ὄνομα σχοῦσα, καθάπερ καὶ ἡ Μύρινα ἀφ' τῆς ἐν τῷ τρωϊκῷ πεδίῳ κειμένης ὑπὸ τὴν Βατείαν. ὥστε κατὰ τὴν ἱστορίαν ταύτην τοῦ γεωγράφου, οὐκ αὐτὴ ἐκείνη ἡ ἀμαζὼν Μύρινα, διώνυμος, ἀλλ' ὁ τύμβος αὐτῆς. οὗ δύο ὀνόματα. ἡ Βατίδα τοπικόν. καὶ ἡ μύρινα, ἐκ τῆς κειμένης μυρίννης ἐν τῇ βατείᾳ. ὅτι δὲ τόσοι πολλοὶ ἀμαζόνων εἰσὶν ἐπώνυμοι, δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. δοκεῖ δὲ καὶ ἡ θεμίσκυρα, ἐπωνομάσθαι ἀμαζόνι. οἰκητήριον καὶ αὐτὴ ἀμαζόνων γενομένη ποτέ. παρ' ἣν καὶ εἰσέτι νῦν, τόσος τὶς ταῖς ἀμαζόσιν ἐπωνόμασται. ἱσορεῖ δὲ ὁ γεωγράφος μὴ ὅτι βάτεια ἀφ' βατείας πεφωνῆρθυται τῆς δαρδάνου γυναικός. ἧς καὶ Αρριανὸς μεμνημένος, φησὶν ὅτι δάρδανος, ἐκ Σάμου τῆς θρακίας ἐλθὼν, ἔσχε τοῦ Τδύνρου βασιλέως θυγατρὸς ἔγημε, Νισσὼ καὶ Βάτειαν. καὶ ἐκ μὲν τῆς Νισσοῦς ἦν αὐτῷ θυγάτηρ Σίβυλλα ἡ μάντις, ἀφ' ἧς μὴ ἄλλαι γυναῖκες ὅσαι ἐγένοντο μανῖδαι, σίβυλλαι ἐλέγοντο. οὐχ ὡς πρὸς αἵματος αὐτῇ οὖσαι, ἀλλὰ δι' τὴν ὁμοίαν θεοφορίαν, τυχοῦσαι τῆς ἐνθουσιάσεως. ἐκ βατείας δὲ, Εριχθόνιος καὶ Ιλος. μήποτε δὲν ὥσπερ ὁ τῆς γεννησαμένης βατείας τάφος κάτω τῆς τροίας, οὕτω κατὰ ζῆλον καὶ ὁ τοῦ ἴλου, μέσον κατασκεδίον ἦν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὡς δῆλον ἐκ τῶν προσεχῶς γεγραφότων, πρωτότυπον ἡ βάτεια. ὅθεν κατὰ πλεονασμὸν, ἡ βατείη. ὁμοίως ἴσως τῷ, ὑγεία ὑγίεια. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος, καὶ ὅτι τεκμαίρονται ἀμαζόνα ταύτην εἶναι, τῷ ζωὴ θέτῳ. δύσκαρθμοι γὰρ ἴππωοι φασὶ, δι' τὸ τάχος, κἀκείνη δὲ δύσκαρθμος διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡνιοχείας τάχος. ἱσορεῖ δὲ καὶ πόλιν αἰολικὴν εἶναι τὴν ἀνωτδρω λεχθεῖσαν μύρινναν, τὴν ὁμώνυμον τῇ ἐν τῷ τρωϊκῷ πεδίῳ κειμένῃ μυρίννῃ. ἥτις ἐν ἀπολότητι μὲν, γράφεται τὸ ῥ. διπολόλω δὲ ἔχει τὸ ν κατὰ τὸ ἤεννα καὶ κόρεννα, ἀπεναντίας τῇ μυρρίνῃ τῷ δένδρῳ. αὐτὴ γὰρ μονάζει μὲν τὸ ν, διπλάζει δὲ τὸ ρ δι' τὴν μυθικὴν μύρραν. καὶ διότι δὲ μυρσίνη λέγεται. διὸ καθάπερ πυρσὸς πυρρός, ταρσὸς ταρρός ὁ καλαθίσκος, οὕτω καὶ μυρσίνη μυρρίνη. τινὲς δὲ βάτειαν φασὶ, πόλιν τρωϊκὴν παρονομαζομένην ἐκ τῶν πολλὰ αὐτὴν βάτων. αἴπερ μὴ βάτειαι τρισυλλάβως λέγονται, ὡς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ ἐν τῇ εἰς τὸν Αγησίαν ᾠδῇ. ἕτεροι δὲ συναιζοντες φασὶν οὕτω κα-

λεῖσθαι, ἴσως παρὰ τὸ βαίνεσθαι ἐν τοῖς πολέμοις. Πολύσκαρθμος δὲ ἡ ὡς ἔριται ἱππο-
χικὴ καὶ πολυκίνητος. γίνεται γὰρ ἐκ τοῦ σκαίρω τὸ πηδῶ ὁ σκαρθμὸς, πλεονάζοντος τοῦ
θ'. ὡς καὶ ἐν τῷ μηνιθμὸς καὶ κλαυθμός. καὶ ὠρυθμὸς παρὰ Κοίντῳ. καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις.
τινὲς δὲ τὸ πολύσκαρθμος, πρὸς τὸν τόπον ἁρμόνθαι, ὡς πολλῶν φασιν ἐνδρυομένων
αὐτόθι ἐν τῷ πολέμῳ σκαρθμῶν. ὅ ὅτι κινήσεων ποδῶν. ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς σκαρθ
μὸς, ὁρόμος. βάσις. πούς. ἕτεροι δὲ, τὸ πολύσκαρθμος, αὐτὶ τοῦ πραχεῖα εἰρῆσθαι. Τὸ δὲ,
ἔστι δέ τις αἰπεῖα κολώνη πρὸ τῆς πρόσας, ἀντὶ τοῦ ἀφανείας, διηγήματος πρέπον. Φί-
λον Ὁμήρῳ. ὡς καὶ τὸ, ἔστι πόλις ἐφύρη καὶ ἄλλα πολλά·

Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Πριαμίδης. ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖσοι, καὶ ἄριστοι
Λαοὶ θωρήσσοντο μεμαότες ἐγχείῃσι.
Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐΰς πάϊς ἀγχίσαο
Αἰνείας. τόνδ' ὑπ' ἀγχίσῃ τέκε δῖ' ἀφροδίτη
Ἰδης ἐν κνημοῖσι, θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα.
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Αντήνορος υἷε,
Αρχίλοχός τ', ἀκάμας τε, μάχης οὖ εἰδότε πάσης,
Οἳ δὲ ἑλείαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον ἴδης,
Αφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν αἰσήποιο
Τρῶες, τῶν, αὖτ' ἦρχε λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Πάνδαρος, ᾧ κατὰ τόξον ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν·

Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε, μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ Πριαμίδης. ἅμα τῷ γε ἦγον τούτῳ, πολὺ πλεῖσοι καὶ ἄριστοι λαοὶ θωρήσσοντο Μεμαότες ἐγχείησιν. ἦγον προθυμούμενοι τοῖς ἔγχεσι. τί δὲ προθυμούμενοι πολεμίους ἀναιρεῖν, ἢ φάλαγγας ῥήγνυειν, ἢ καὶ θώ
ρακας ῥήξειν πολεμίων ἀμφὶ σήθεσιν. ὅπερ ἐπὶ μὲν τῶν ἀβαύτων, σύντελῶς εἶπεν, αὐ-
ταῖθα δὲ ἐπέλειψε σωτηρίαν προκάλων καὶ τοῖς χάλκασι. καὶ τὸ τρωϊκὸν ἐμφαίνων καὶ οὕ-
τως ἀγαλώνιον. οὔγε οὐδὲ δειπνούντων μέμνηται τῶν τρώων. οὐδὲ μὴν θυόντων. ἅπερ
δὲ λόγως ἐποιήσαμεν Ἕλλῆνες. καὶ ὅρα ὅτι μέγαν τὸν Εκτορα εἶπε, κατὰ πολλὰ πάν-
τως ἐννοίας. ὧν οὐδεμίαν ἀνεκάλυψε. Κορυθαιόλος δὲ, παροξύνεται μὲν πρὸ τῶν πα
λαιῶν. δηλοῖ δὲ τὸν ἕλμον τὸν αἰόλιον κόρυθα. ἦγον ποικίλην περὶ κεφαλαίαν. εἰκὸς γὰρ
αὐτῷ παρηλλάχθαι τὸν ὁπλισμόν. ἢ τὸν δυνάμενον ἐν πολέμοις, πρὸς τὸ αἰόλον τὸ τα
χύ. ὅπερ ἀπὸ τοῦ αἰόλλω τὸ κινῶ γίνεται. ἵνα εἴη κορυθαίολος, ὁ αἰόλος εἰς μάχην μετὰ
ὅπλων. ὡς ἀπὸ τῆς κόρυθος τὸ πᾶν εἰπεῖν. τοιούτου δὲ σημαινομένου ὅτι καὶ ὁ κορυθαίξ·
Ισέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος αἰόλλω, καὶ ἀναιόλη γίνεται ἡ ἀπάτη καὶ ἀρπαγή. Αἰ-
σχυλος. τέθνηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀναιόλῃ. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἀναιόλιμα τὸ ἁρπαλαίνη-
μα καὶ ἀρπάθαρμα. ὁ καθαρολογήσας ἐν Ἀφιδναίᾳ Σοφοκλῆς, ἄλιμά τε ἀπλῶς,
τὸν δόλιον καὶ αἰμύλον Οδυσσέα λέγει. καὶ ἄλιμα στρατοῦ. ᾧ παράκειται εἰς ὁμω-
νυμίαν καὶ τὸ, αἰμυλώτατον. καὶ οὕτω μὲν, ὁ Εκτωρ τῶν τρώων ἡγεῖτο. δαρδανίων δὲ φη
σὶν ἦρχεν Αἰνείας. ὃν ὑπὸ Αγχίσῃ ἔτεκεν ἀφροδίτη ἴδης ἐν κνημοῖσι, θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖ-
σα. οὐ μόνος δὲ αὐτὸς, ἀλλ' ἅμα τούτῳ δύο αὐτηνορίδαι Αρχέλοχος. καὶ Ακάμας. ἴσως
γάρ φασιν ὁ βασιλεὺς ὑποπτεύων τὸν Αἰνείαν. ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλώσει ὁ ποι-
ητὴς, φύλακας αὐτῷ συνέταξε. καὶ ὅρα ὅτι διαφορὰν οἶδε δαρδάνων καὶ τρώων, ὡς
καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ φανήσεται. ἢ φυλαδὸν διηρημένων, ἢ κατὰ σειρὰν τὴν ἀπὸ
Τρωὸς καὶ Δαρδάνου. ἀφ' οὗ καὶ δαρδανία τὸ πόσος τις. καὶ κτίσμα δὲ δάρδανος, ἀρ-
χαῖον μέν φασι, δύναται φρόνιμον δὲ. φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος ὅτι μετ' Αβυδον, δαρδανὶς
ἄκρα. καὶ πόλις δάρδανος ἀπέχουσα ἑβδομήκοντα σταδίους τῆς Αβύδου. μεταξὺ δὲ
ὁ Ρόδιος ἐκπίπτει ποταμός. οὕτω δ' δύναται φρόνιμος ἡ ῥηθεῖσα δάρδανος ἐστὶν, ὥστε οἱ

ἐμμαίων

ῥωμαίων βασιλεῖς οἱ μὲν, μετῳκιζον αὐτὴν εἰς ἄβυδον. οἱ δὲ, εἰς τὸ αἰχαῖον αἰῶκιζον. μεσόγειοι δέ φασιν ὑπὸ τὴν ἴδην οἱ δάρδανοι. ὁ δ' αὐτὸς γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι παρώρεια τροίας ὑπὸ τὸν αἰνείαν, ἰὼ δαρδανίαν ἐκάλουν. ἐπόντος δὲ ὁμήρου ὡς τρῴων μὴ ἡγεῖτο Εκτωρ. δαρδανίων δὲ ἦρχεν αἰνείας, λέγουσιν οἱ χολιασταί. ὅτι δι' ἐθνῶν, οὐ χὰ πόλεων ὀνομάζῃ σὺ βαρβάρους. εἰ δὲ πολεῖς καὶ πόλεις τινὰς βαρβαρων καταλεγει, ἀλλὰ τὰ πλείω, ἐθνικῶς προάγει ὡς σὺ στενῷ σὺ δὲ δαρδανίους, τὰ πλείω δαρδανίους τελεσυλλαίως λεγομένους, ἔστιν εὑρεῖν, ὡς δηλοῖ ἡ τὸ τρῷες καὶ δάρδανοι. ὁ δὲ Πορφύριος λέγει ἡ ὅλη, τρῴων καὶ τῶν τούτοις συμμάχων, ἡγοῦντο ἄνδρες εἴκοσι ἡ ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ὕστερον ἐλθοῦσι. τούτων δὲ φησιν ὀκτωκαίδεκα ἡ σὺ τῷ πολέμῳ καθ' ὅμηρον, ἀπέθανον. Αφροδίτης δὲ υἱὸς ὁ Αἰνείας μυθολογεῖται, ὡς ἥδυς καὶ ἐπράος, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπαφρόδιτος καὶ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν ἔχων. διὸ καὶ ἐφιλεῖτο ὑπὸ τῶν τρῴων. ὅθεν καὶ τῷ βασιλεῖ ὢν ὕποπτος, οὐδὲν ὅμως ἐβλάβη. Η δὲ Ιδη, ὄρος τροίας ὑψηλὸν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως ἐμφερόμενον. πολλοὺς ἔχουσα ποδῶνας κατὰ σὺ παλαιούς. σκολοπενδρώδης τὸ σχῆμα. ἔστι δὲ ἴδη, καὶ Κρήτης. καὶ πᾶν δέ φασιν ὄρος ὑψηλὸν, ὡς ἀπὸ τούτων ἴδη ἐλέγετο. ὥσπερ καὶ πᾶν ὕδωρ, ἀχελῶος. καὶ ὠκεανὸς δὲ κατά τε ὅμηρον, καὶ σὺ ὁμηρίζοντας. σὺ οἷς καὶ Εὐριπίδης, εἰπὼν ὡς πέτρα τις ὠκεανοῦ ὕδωρ στάζῃ. τουτέστι πηγήν. ὅτι δὲ καὶ κρητική ἐστιν ἴδη, καὶ ὅλη ἀπὸ τῆς σὺ κρήτῃ ἴδης, ἡ τρωϊκὴ ὠνόμασται, καὶ σὺ τῇ α' ῥαψῳδίᾳ προγέγραπται. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει, ἡ ὅλη ἴδη τὸ ὄρος μέχρι λεκτοῦ καθήκει, ἔστι δὲ ἀκρωτήριον γνώριμον τὸ λεκτὸν. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ ὅλη σὺ τῇ κρητικῇ ἴδῃ, σίδηρον ἐργάζονται οἱ ἰδαῖοι, καλούμενοι δάκτυλοι, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν οὕτω κληθέντες. καὶ ὅτι κύκλος τοῦ τοιούτου ὄρους, σταδίοι ἑξακόσιοι. Κυημοὶ δὲ ὄρους, τὰ πρὸ σὺ ποδῶν ὡς πρὸ ὀλίγου ἐγράφη. Υσαὶ τόδε νείατον ἴδης. ὅθεν σὺ τῇ ἐσχάτῃ ὑπωρείᾳ τῆς ἴδης, ἔναιον οἱ κατὰ ζέλειαν ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήπειο τροῦς, ὧν ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς, Πάνδαρος. ᾧ καὶ τόξον ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκε. σημειοῦνται δὲ σὺ ταῦθα οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἡ μὲν κατὰ Πάνδαρον χώρα, ὁμωνύμως τῇ σὺ τῷ Ξάνθῳ λυκίᾳ καλεῖται. τρῷοι δὲ, οἱ οἰκήτορες ἑτερωνύμως. ὅπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐδηλώθη γενέσθαι πρὸ τούτων. ὅτι δὲ τοιοῦτος λύκιος ὁ Πάνδαρος, καὶ ὅτι λυκία ὑπ' αὐτῷ ἦν σὺ ἡ ζέλεια, δηλοῖ τὸ, οὐδέ τις σὺ λυκίη, σοῦ δύνεται κρείτων εἶναι. διὸ καὶ λυκηγενεῖ ἀπόλλωνι σὺ τοῖς ἑξῆς δύνεται. ῥητέον δὲ σὺ ὀλίγῳ, ὅτι οὐ μόνον ζελεῖται οἱ τοῦ πανδάρου, ἀλλὰ καὶ τρῷοι. ἦσαν δὲ καὶ λύκιοι. τειωνυμία δὲ ἐθνικὴ καὶ σὺταῦθα, ὡς καὶ τῶν μυρμιδόνων προείρηται. Τὸ δὲ διπλοῦν ζ', ὡς οὐδ' σὺ τῇ δ', οὕτως οὐδ' σὺταῦθα ἐκτείνει τὸ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν. φησὶ γὰρ κατὰ δάκτυλον, οἱ δὲ ζέλειαν ἔναιον. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ὑλήεντι ζακυνθῳ. καὶ ἐκεῖ γὰρ ἀδυναμίαν ἔχει τὸ διπλοῦν ἐκτείνειν τὸ προηγούμενον αὐτοῦ δίχρονον, ἀπὸ μέτρου ἀνάγκην. καθὸ καὶ ὁ σκάμανδρος ἀδυνατεῖ ἐκπασιν ποιεῖν φωνήεντος βραχέος, ᾧ αὐτὸς ἐπάγεται. καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον, ὑπερμετρία. μία οὖσα τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τεθεωρημένων πέντε ἢ ἓξ καθ' ὅλου τοῦ ἔπους. ἧς μέρος καὶ τὸ, Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠῦ. καὶ αὐτὸ γὰρ ὑπερμετρίᾳ ὑποκεῖσθαι λέγεται, ἀπὸ τὸ πολυναίζειν χρόνῳ οὐκ ἔχοντι λόγον συλλήβδην. ἀλλὰ τὸ μὲν τοιοῦτον πάθος, ἔχει λόγον, καιρίαν ἕνεκεν ἔχον, καθὰ καὶ τὴν ὀλιγομετρείαν. ἣ θεωρεῖται σὺ στίχῳ ἀπὸ ὀλίγων μερῶν λόγου συγκειμένῳ. οἷον κολλητὴν βλήτροισι, δύω καὶ εἰκοσίπηχυ. σύντελὲς γὰρ τὸ ἐκ δύο μερῶν λόγου, ἤγουν ὀνόματος καὶ συνδέσμου, ἀπὸ τοῦ ἕνεκεν προτάσσεσθαι. τὸ δὲ καὶ τὴν πολυμετρείαν τρίτην εἶναι καιρίαν ἕνεκεν, καθὰ ἵνα στίχος ἁπλῶς ἐκ πολλῶν μερῶν λόγου συγκείμενος. οἷον, σὺ τ' ἄρα οἱ φῦ χερὶ ἕνεκεν τ' ἔφατ' ἐκτ' ὀνόμαζεν, ἀφρεῖαν προβάλλεται. εἰ γὰρ τὸ ἐκ πέντε μερῶν λόγου συντεθειμένον, καιρίαν ἕνεκεν, διατὶ μὴ πολλῷ πλέον, τὸ ἐκ πάντων ἐκεῖνο τὸ συνδεδιώτατον. πρὸς δὲ μὲ τὸν δύσκολον ἔτι φρονεόντ' ἐλέησον ἢ ἐλέαιρε. ἔστι δὲ ἴσως δυσαναράδεκτος. οὐ

δὲν ἦπλον καὶ ἡ παραδεδομένη ἕκτη καινία, ἀλλὰ τὴν ὥσφασι τείτην ἀπὸ τέλους ὀξεῖαν ἐν τῷ, οὐλομένην ἡ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. αἱ μέν δι λοιπαὶ δύο καινία, ἡ τετάρτη καὶ ἡ πέμπτη, φανοῦνταί που ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ αὐτὰ κατάπι ἔλλογοι. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. κεῖται δέ φασιν ἡ ζέλφα, ἐν παρωρείᾳ τῇ ὑσάτῃ τῆς Ἴδης κατὰ τὸ ὁμηρικὸν, τὸ, ὑπὸ πόδα νείατον Ἴδης. Κυζίκου μὲν ἀπέχουσα σταδίους ἑκατὸν ἐνενήκοντα θαλάσσης δὲ τῆς ἐγγυτάτω, καθ' ἣν ἐκ δίδωσιν ὁ ποταμὸς Αἴσηπος, ὅσον σταδίους ὀγδοήκοντα. περιῤῥέῃ δ' αὐτὴν Ταρσιος ποταμός. οὗ μνήμη τις ἔσαι ἐν τοῖς ἑξῆς. ἐκλήθη δὲ ἡ τῆς τροφάδος αὕτη ζέλεια κατὰ τὸν ἐθνικολόγον, ἀπὸ Ζελίου ἥρωος. ἐθνικὸν δέ φησιν αὐτῆς, ζελείτης καὶ ζελειάτης. οὕρεῖται δὲ ὀξὺ τὸ ἰ ζελίη. τινὲς δὲ ζέλλαν αὐτὴν φησι καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ φρούριον κυζικηνόν. λέγονται δέ φησι κατά τινας οἱ τοῦ Πανδάρου ζελεῖται, καὶ λύκιοι. καὶ ὁ γεωγράφος δέ φησιν ὅτι λύκιοι οἱ τρῳϊκοί. καὶ ἕτεροι πρὸς τῇ Καρίᾳ. ἀφ' ὧν ὑπόνοιά φησίν ἐστιν ὡς οὐκ ἐτέρους ἀποικισθέντων. ἐπεὶ δέ φησι λύκιοι οἱ ἀφ' ἑλλείαν, ἀλλὰ ἴσως καὶ Λυκάων ἀρχηγὸς αὐτῶν. καὶ ἀπόλλων αὐτόθι τιμᾶται Λυκηγενής. λέγει δὲ καὶ Ἀρριανὸς οὕτω. ζέλφα ἡ καὶ Λυκία. καὶ ὁ ἀπόλλων ὡσὶ τῇ δὲ τῇ Λυκίᾳ, Λύκιος. διὸ καὶ Πανδάρου πατρὸς, Λυκάων. οὐ πόῤῥω τοῦ τοιούτου ἔθνους, πεσόντος τοῦ ὀνόματος. καὶ Λυκηγενεῖ ἀπόλλωνι ἐκεῖνος εὔχεται τῷ ἐγχωρίῳ· Ισέον δὲ ὅτι λύκιος μὲν τὸ ῥηθὲν ἐθνικὸν, ὀξὺ δι χρόνου. λύκειος δὲ ἀγορὰ ἡ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὀξὺ διφθόγγου. ἐν ᾗ φασι λύκος ἀπόλλων ἵδρυτο. Αφνειοὺς δὲ λέγει οὐχ οὕτω τοὺς πλουσίους, ὅσον τοὺς πολὺ τὴν Αφνίτην λίμνην κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ γὰρ οὕτω φασὶ καλεῖται ἡ Δασκυλίτης. Μέλαν δὲ ὕδωρ τὸ τοῦ αἰσήπου φησὶν, ἢ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, καθ' ὃ καὶ κυανώπιδα λέγει ἀμφιτείτην, καὶ ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ ταύρους μέλανας θύεσθαι τῷ ποσειδῶνι λέγεται, ἢ ἀπὸ τὸ βαθύ. Καλλίμαχος δὲ παραφράζει, ἐλικώτατον ὕδωρ αἰσήπου φησίν. ἄλλον δὲ τρόπον, καὶ ἀργυροδίνην εἶχε ῥόον εἰπεῖν. μετὰ τὴν κυζικηνὴν δέ φασι καὶ τὸν ῥηθέντα αἴσηπον, ἡ τῆς τροφάδος ἀρχή. Πάνυ δὲ ὀξαίρετ τὸν Πάνδαρον ὁ ποιητὴς, λέγων ὀξ αὐτοῦ ἀπόλλωνος λαβεῖν τὸ τόξον, ἤγουν τὴν τοξείαν ὅθεν τὴν ὀξικὴν ὡσὶ σημαίνει. καὶ ἔστι φασὶν ὁ τρόπος μετωνυμία. ποσοικονομεῖ δὲ ἐν τούτῳ τὰ μετὰ ταῦτα ὁ ποιητὴς. ἵνα θαῤῥῶν ὁ Πάνδαρος τῷ θείῳ δώρῳ τολμήσῃ διοιστεῦσαι κατὰ Μενελάου, καὶ οὕτω συγχεθῶσιν οἱ ὅρκοι ὡσὶ καὶῷ τῶν τρώων. ἔθος δὲ ποιηταῖς ἰσορρεῖν, ὅτε περί τινα τέχνην δεξιοὺς, θεόθεν ἔχειν τὰ ὄργανα. οὕτω καὶ ἄλμος τις, αὐλῶσιν ἔχει τερπνὴν, τὴν οἱ πορε φοῖβος ἀπόλλων. καὶ κίθαριν δέ τις, ἡ ἕτερος λύραν. καὶ ἄλλος ἀοιδὴν, ἥτι ἀλλοῖον ὅλον ἐκ θεῶν λαβεῖν μεμύθευται. ἃς γὰρ εἰς ἄκρον φασὶν δεξίας, θεοῖς ἀναπιθέασιν οἱ ποιηταί. εἰ δὲ τῷ, καὶ τόξον ἔδωκεν, ἢ τοξεύτος ὁ καὶ ξυνδέσμιος, ἢ συμπλέκει καὶ ἕτερα θεόσδοτα τῷ τόξῳ ἀγαθὰ, εἰ οἷς καὶ ἡ τοξικὴ δεξιότης·

Οἷσ' ἀσρήσειαν τ' εἶχεν, καὶ δῆμον ἀοιδοῦ,
Καὶ ποιτύειαν ἔχεν, καὶ τερείης ὄρος αἰπύ.
Τῶν, ἦρχ' ἄσρησός τε, καὶ ἄμφιος λινοθώρηξ,
Υἷε δύω μέροπος πορκωσίου. οἳ πρὶ πάντων
Ηδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς ποῶδας ἔασκε
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα. τὼ δέ οἱ οὔτι
Πιθέσθην. κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Οἵσ' ἀῤῥα πορκώτην, καὶ πεάκτιον ἀμφενέμοντο,
Καὶ σησὸν, καὶ ἄβυδον ἔχεν, καὶ δῖαν ἀρίσβην,
Τῶν, αὖθ' ὑρτακίδης ἦρχ' ἄσιος ὄρχαμος αἰσρῶν.
Ασιος ὑρτακίδης, ὃν ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ σελλήεντος.
Ιππόθοος δ' ἄγε φῦλα πελασγῶν ἐγχεσιμώρων,

τῶν, οἳ

Τῶν, οἱ λάρισαν δριβώλακα ναιετάασκον,
Τῶν, ἦρχ' Ἱππόθοός τε, Πύλαιός τ' ὄζος Ἄρηος.
Ὑῖε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ τοὺ τα μίδαο *

Οἱ δὲ Ἀδρήστειαν ἤτοι Ἀδράστειαν, καὶ οἱ δὲ Ἀπεσὸν καὶ Πιτύειαν, καὶ τηρείης ὄρος αἰπύ, ἀρχηγοὺς εἶχον Ἀδρηστόν τε, καὶ Ἄμφιον. οὓς λινοθώρηξ ἦν, καθὰ καὶ ὁ Λοκρὸς Αἴας πρὸ τούτου ἐρρέθη. ἦεν δὲ ὑοὶ Μέροπος. Ἄδρηστος οὕτω καλουμένου καὶ ὀχθισαμένου καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν ἱστορούμενον ὀλυμπιονίκην ἄνθρωπον, τὸ προσηγορικὸν ὄνομα εἰς κωμωνυμίαν. πρηκώσιος δὲ λιὼ οὗτος ἤτοι ἀπὸ πρηκώτης πόλεως τροιάδος. ἤδει δὲ μαντοσύνας πολὺ πάντων, ἤτοι ἐπέκεινα πάντων τῶν ἐκεῖ ὁμοτέχνων. οὐδὲ εἴα σφῶ παῖδας εἰσιέναι ἐς πόλεμον φθεισήνορα. οἱ δ' οὔπι πίθοντο. κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. καὶ ὅρα οἷον τὸ μὴ πείθεσθαι πατράσιν δῦ εἰδόσιν. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσιν ἐνταῦθα, καὶ ὅτι οὐδὲν ἄρα ἡ μαντικὴ, μοίρας ἀπιταπομιλίας. Ἀδρήστειαν δὲ, θέλουσι μιλήτου πεισυλλάβως δρήσφαν γεγράφθαι. οὐ προσέχονται δὲ. ὠνόμασται γὰρ ἀπὸ Ἀδράστου αὐτόχθονος ἡρωϊκοῦ παλαιοῦ. ᾧ συνεξέσβαμεν εἰς ὁμωνυμίαν ὁ προῤῥηθεὶς ὁμηρικὸς Ἄδραστος, πολὺ τούτῳ ὁ τῶν ἐθνικῶν γεγραφὰς λέγει. ὅτι μεταξὺ Περάσου καὶ Παρίου τὸ κατὰ πρόσωντίσθα, ἐν ᾧ Ὦμος θέας ἄξιος κατὰ τὸν γνωγεάφον σαδιαίας ἔχων πλύρας, Ἀδράστεια πόλις ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως. οὗ πρῶτος ἱδρύσατο νεμέσεως ἱερόν. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ χώρα, Ἀδράστεια. οἱ δὲ, Ἀδράστειαν τὴν πόλιν κληθῆναι, ἀπὸ Ἀδρασταίας μιᾶς τῶν ὀρεσιάδων νυμφῶν. ἔστι δέ φησι καὶ τόπος τροιάδος, Ἀδράστεια, ἀπὸ Ἀδρασταίας θυγατρὸς Μελίσσου τοῦ Ἰδης τῆς πρώτου βασιλευούσης ἐν τροίᾳ. ἢ ταῦτα μὲν οὗτος, συμφωνήσας τῷ Στράβωνι ἐν πολλοῖς. ἐκεῖνος δὲ λέγει ἢ ὅλα ὥσπερ θήβη ἢ θήβης πεδίον, οὕτω καὶ Ἀδράστεια καὶ Ἀδραστείας πεδίον, διττῶς. καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν, οὔτε νεμέσεως, οὔτε Ἀδραστείας ἱερὸν δείκνυται. πολὺ δὲ κώζικον, Ἀδραστείας ἱδρύσατο. γεγράφει δ' οὕτω φησὶν Ἀντίμαχος οὕτω. Ἔστι δέ τις νέμεσις μεγάλη θεός. ἣ τάδε πάντα πρὸς μακάρων ἔλαχε. ἔνθα μὲν δὲ οἱ ἔσχε ἴππων ἴδρυσε, πρῶτος Ἄδρηστος ποταμοῖο πολὺ ῥόον αἰσήποιο. ἔνθα τετίμηταί τε, καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται. καὶ οὕτω μὲν καὶ ὁ γνωγεάφος. ἕτεροι δὲ, οὐκ ἰδίαν μὲν Ἀδρήστειαν φασιν, ἰδίαν δὲ νέμεσιν. οὐδὲ Ἄδρηστον ᾔδειν, οἱδασιν αἴτιον τῆς Ἀδρηστείας ταύτης ὀνόματος. ἀλλὰ νέμεσιν Ἀδράστειαν λέγοντες, Ἄδραστον αἰτιῶνται τῆς παροιμίας ταύτης. ὃν σκώπτει πρῶτα ἐμβασιλεύειν ὁ ποιητὴς πρὸ Φρύγου ἱδρύσατο. καὶ τὴν μὲν νέμεσιν, ὡς εἰς κύριον τιθέασιν ὄνομα. τὴν δὲ Ἀδράστειαν, ὡς εἰς ἐπίθετον. καὶ βούλονται εἶναι Ἀδράστειαν, τὴν οἰκονομικὴν μίλητον πραδόξεως τὰ κατὰ τὸν τοιοῦτον Ἄδραστον. οὗ μόνου τῶν ἡγεμόνων διασωθέντος ἐκ τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου, ἐνεμέσησε τὸ θεῖον. καὶ γοῦν ἐν τοῖς ἐπιγόνοις τῶν ἐν Θήβαις πεσόντων ἀρχηγῶν, Διομήδης μὲν καὶ Σθένελος καὶ οἱ λοιποὶ, πολεμεγένοντο. μόνος δὲ ὁ Ἀδράστου πέπωκε. καὶ οὕτω κατά τι δίκαιον, ἀνισώθη τὸ δοκοῦν ἐκεῖ ἐλελεῖφθαι, πρὸς τῆς νεμέσεως. καὶ ἐκλήθη αὐτὴ ἐνταῦθα, Ἀδράστεια. ἕτεροι δὲ τὴν νέμεσιν Ἀδράσταν ἔσσον καλεῖσθαι, ἀφ' οὗ τῆς θείας δίκης ἀναπόδραστον ἦτοι ἄφυκτον. Παυσανίας δέ φησιν ὅτι τὴν Ἀδράστειαν, ἑτέραν τῆς νεμέσεως ἱδρύσατό τινες. οἱ δὲ, τὴν αὐτὴν τῇ νεμέσει, ἀπὸ Ἀδράστου. ὅτι μόνος τῶν ἑπτὰ σωθείς, μόνος πάλιν τὸν υἱὸν ἀπέβαλεν, ἐν τοῖς ἐπιγόνοις. οἱ δὲ, ἀπὸ Ἀδράστου φησὶ Μυσοῦ ἱδρυσαμένου αὐτῆς ἱερόν. βέλτιον δέ φησιν ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀποδιδράσκειν. καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ ἔσχε. ὁ δὲ γνωγεάφος λέγει πρὸς τὰ τοῦ ὁμηρικοῦ τούτου καταλόγου, καὶ ὅτι ἔστι τῷ Αἰσήπῳ, τὸ πεδίον τῆς Ἀδρηστείας. καὶ πίρεια. καὶ πιτύα. ἡ πιτύεια. ἐκ πιτύων προνομασθεῖσα. καὶ καθόλου φησὶν ἡ νῦν κωζικηνὴ, ἡ πρὸς Περίαπῳ. ὥστε φαίνεται τῆς κωζικηνίδος, καὶ τὰ ῥηθέντα εἶναι. ἀλλαχοῦ δὲ λέγει ὅτι ἡ πιτύα τῆς παριανίδος ὄσιν. ἧς ὑπόκειται πιτυώδες ὄρος * Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν πιτύων, οὐχὶ πιτύα προνόμασται μόνον, ἀλλὰ καὶ νῆσοι διάφοροι πιτυοῦσαι λεγόμεναι. ἃς ὁ Ἀλκμὰν πιτυώ-

δεις καλεῖ. ἔστι δὲ φασι καὶ τύπη, καὶ πόλις καρίας. ἥτις καὶ πισύη ἀφ' ἧς σ' λέγεται. Απεισὸς δὲ σὺν τῷ α ἄλφα. φησὶ γάρ. καὶ δῆμον ἀπαισοῦ. εὑρήσεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ α διευλάβως σὺν τῷ, ὃς ῥ' ἐν παισῷ ναῖς πολυκτίμων. οὕτω δὲ καὶ παρὰ τῷ γεωγράφῳ λέγοντι, Παισὸς πόλις καὶ ποταμὸς μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Παρίου. καταπαθείσης δὲ τῆς πόλεως, οἱ παισηνοὶ μετῴκησαν εἰς Λάμψακον. μιλησίων ὄντες ἄποικοι, ὡς καὶ οἱ Λαμψακηνοί. ὥσπερ δὲ διχῶς ἀπαισὸς καὶ παισὸς, καὶ οὕτω ἄταρνα πόλις, ἧς ὁ πολίτης ἀταρνάς. ἐν ᾗ καὶ τυραννεῖον Ερμείου. καὶ τάρνη δὲ διχα τοῦ α'. Ομηρος, οἳ ἐκ τάρνης ἐριβώλακος. πλὴν ὅσον ἀπαισὸς μὲν καὶ παισὸς, ἡ αὐτή. ἄταρνα δὲ καὶ τάρνη ἕτεραι ἀλλήλων. τάρνη μὲν γὰρ, ἀχαΐας πόλις. Αταρνα δὲ, μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας καὶ Λέσβου. κατὰ δὲ ἑτέρους ἁπλούστερον εἰπεῖν, περίπου τὴν ἀτραμυττηνήν. Τήρεια δὲ ἴσως, παρὰ τὸ τηρεῖν τὰ κύκλῳ. ὥσπερ καὶ ἴδη παρὰ τὸ ἰδεῖν. ἀπὸ γὰρ ὄρος τὴν τήρειαν λέγει ὁ ποιητής. οὕτω δὲ καὶ νῦν οὐ μακρὰν τῆς προσουσῆς, ὄρος ὑψηλὸν καθέδρου τὰ πέριξ, τοιαύτην κλῆσιν ἔλαχε. τειρία μήτοι διαδιφθόγου καὶ ι' λυκησούρων πόλις ὅθι κατὰ τὸν ἀναγραφέα τῶν ἐθνικῶν. ἧς ὁ πολίτης, τειριάδης ὡς ὁ πτερίου, στειριάδης. ὁ δὲ γεωγράφος τὴν τήρειαν, εἰς ὄρη κυζικηνά. τάσσεται τῇ ζελείᾳ προσεχῆ, σὺν οἷς ἥρα κατεσκυάσθη βασιλικὴ. οἱ δὲ Φησι λόφον αὐτὴν φασιν ἀφ' τεσσάρακοντα σταδίων λαμψάκου· Τὸ δὲ φθισήνωρ, δηλοῖ μὲν τὸν φθείροντα οὐ ἄνδρας. ὁ δὴ σημαίνει καὶ ὁ φθισίμβροτος. καὶ ὁ ἀνασίμβροτος καὶ ὁ ἀνδροφόντης. καὶ ὁ βροτολοιγός. γίνεται δὲ ἀφ' τοῦ φθίω φθίσω ἐπεὶ δὲ τὸ φθίω διφορεῖται. ὡς καὶ ὁ χοιροβοσκὸς σὺν τῇ ὀρθογραφίᾳ δηλοῖ. διφορεῖται καὶ ἡ ἀρχαιοκατὰ τοῦ φθισήνωρ. πολλὰ γοῦν τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων ἀφ' διφθόγγου αὐτὴν ἔχουσι. καὶ ἔχεται λόγου ἡ τοιαύτη γραφικὴ διφόρησις. ἐν μὲν γὰρ τοῦ φθίω φθίσω. ὡς τίω τίσω, καὶ φθίσις ὡς τίσις, καὶ φθισήνωρ. ἐκ δὲ τοῦ φθῶ φθείω, ὡς κῶ κείω, ἀφ' οὗ τὸ κείσεται. καὶ χῶ χείω τὸ χωρῶ ἀφ' οὗ τὸ, οὐ δὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται ἤγουν χωρήσει, γράφοιτο ἀλλ' οὐ λόγως ἀφ' διφθόγγου ἡ αρχαιοκατὰ τοῦ φθισήνωρ.

Τῶν περὶ πρηκώτην καὶ πράκτιον καὶ σησὸν καὶ ἄβυδον καὶ δῖαν ἀείσβιν, ὑρτακίδης ἦρχεν Ασιος ὅρχαμος ἀνδρῶν. οὓς καὶ ἐπαναλαμβαίων αὖθις, φησὶν, Ασιος ὑρτακίδης. οὓς ἀείσβιθεν φέρον ἵπποι ἄθωνες μεγάλοι. ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. ἐπαναλαμβάνει δὲ τὸν Ασιον σημειωτικῶς, ὡς ἂν ὁ ἀκροατὴς ἐγγράψας αὐτὸν εἰς μνήμην, εἰδείη ὅτε ἀφραίνοντα σὺν τοῖς ἑξῆς, μάθῃ αὐτὸν καὶ ἀκλεῶς πίπτοντα. οὐ μάτην δὲ, οὐδὲ τῶν ἵππων αὐτῷ ἐμνήσθη, ἀλλ' ὅτι αὐτοῖς πεποιθὼς ὁ Ασιος σὺν τοῖς ἑξῆς ὡς καλοῖς, ἀφρονδύσεται καὶ πεσεῖται. ἵππων ὠκυπόδων ἐλατὴρ θρασυκάρδιος, κατὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα· Ισέον δὲ ὅτι σὺν τοῖς ἑξῆς καὶ ἕτερος Ασιος δηλωθήσεται. μήτρως ἐκβρος ἀπὸ ξαγγαρίου. Τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων, πρηκώτη μὲν, εἰς τοσοῦτον μόνον ἠξίωται λόγου τοῖς παλαιοῖς, εἰς ὅσον εἰπεῖν αὐτὸ, ὅτι πόλις ὅθι τροφάδος. καὶ ὅτι πολίτης αὐτῆς πρηκώσιος. καὶ ὅτι ἦν ζις καὶ πάλαι πρηκώτη λεγομένη. καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς πάλαι πρηκώσιος· Τὸν δὲ Πράκτιον, ποταμὸν δέχεσθαι ὁ γεωγράφος βούλεται. ῥέοντα μεταξὺ ἀβύδου καὶ λαμψάκου. πόλις γάρ φησιν οὐχ ὑρίσκεται. λέγων καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς, καὶ ἐκ ποταμῶν οἰκήσεις ἐδήλωσεν. ὡς καὶ σὺν τῷ, οἱ πόλιν Κυψελον δῖον οἴκουν. καὶ ἀμφὶ Παρθενίου ποταμὸν ἔργα σὺν ἔμοντο, ἀλλαχοῦ δὲ λέγει καὶ ὅτι ἀφανῆ χωρία ἡ πρηκώτη, καὶ τὸ πράκτιον, καὶ ἡ ἀρίσβη· Περὶ δὲ σησοῦ, καὶ ἀβύδου, ἐγγράφη σὺν τοῖς τοῦ πρωτογήτου. νῦν δὲ ἀρκεῖ εἰπεῖν, ὅτι κατὰ τὸν γεωγράφον, διέχουσιν ἀλλήλων σησὸς καὶ ἄβυδος, τεσσαράκοντα σταδίοις, ἀπὸ λιμνίου εἰς λιμνία. καὶ ὅτι ἡ σησὸς βραχεῖα μὲν, εὐρυχὴς δὲ, σπέλει διαπλέθρῳ σωσάπουσα πρὸς τὸν λιμνία. οὗ δὴ σπέλοις, μείζω πάντως τὰ ἀπὸ ἀβύδου, ἕως καὶ εἰς τὸν πειραιᾶ. καὶ ὅτι γύγης βασιλεὺς λυδῶν, ὥσπερ τὴν τροφὰ δα πᾶσιν, οὕτω καὶ τὰ χωρία ταῦτα εἶχεν ὑφ' ἑαυτῷ. οὗ καὶ ἐπιτρέψαντος, ἐκτίσαν τὴν ἄβυδον μιλήσιοι. οὐ μόνον δὲ ἡ σησὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ σησὸς ἀρσενικῶς φασι λέγεται.

Ισέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἄβυσθος, ὕστερον ὡσὶ συνῳφάντου ἐτέθη παροιμιακῶς, ἀφ' οὗ τὸ ἐοικέναι συ νῳφάντας εἶναι τοῖς ἀβυσσινοις. ὅθεν καὶ ἀβυσσολογέμαι οἱ ὡσὶ συκοφαντίᾳ χρωμένοντες. τίθε ται δέ φασιν ἡ λέξις καὶ ὡσὶ τὸ εἰκαίου καὶ οὐδενὸς ἀξίου. κωμῳδοῦνται δέ φασι καὶ εἰς μαλακίαν, οἱ τῆς ἀβύσσου. Πλουσανίας δὲ, καὶ παροιμίαν εἶναί φησι λέγει, μὴ εἰκῆ τὴν ἄβυσσον. ἢ ἐχρῶντο φησὶν ὡσὶ τῶν εἰκαίων καὶ οὐδαμινῶν· Αρίσβη δὲ εἰ καὶ ἀφανὲς αὐτόθι ἐρρέθη χωρίον, ἀλλ' ἦν ὅτε οὐ τοιοῦτον ἦν ἦν. ἔοικε γὰρ κατὰ τὸν γεωγράφον, βασίλ ειόν ἐστιν αὖτη Ασίου, διὸ κἀ δίαν ἀρίσβην ὁ ποιητὴς ἔφη αὐτῇ καὶ τὸ ἀρίσβηθεν δὲ, οὐκ εἰς κενὸν πρόσκειται. ἀλλ' ἵνα δηλωθῇ ὅτι πολλῶν ἀρχων πόλεων καὶ ὁ Ασιος, τῇ Αρίσβῃ ὡς εἰκὸς ἔχαιρε. ἦν δέ φασι καὶ σὺ Λέσβῳ, ἀρίσβα νεοῤῥηθυμναίοις. σὺ δὲ Θρᾴκη, ποταμὸς Αρισβος ἐμβάλλων εἰς τὸν Εβρον· Αἴθωνες δὲ ἵπποι, οἱ θερμοὶ ἢ μέλανες, ἢ πυῤῥοὶ, ἀπὸ τοῦ Αἴθω, τὸ καίω, καὶ λάμπω. ὃς οὖ καὶ ἡ βασιλικὴ ἵππος. κἠ βόες δὲ αἴθωνες ὁμοίως πολλαχοῦ. λέγεται δὲ καὶ αἴθων λέων. αὐτὸς δὲ καὶ καθ' ἕτερόν τινα λόγον οὕτω καλεῖται παρὰ τὸν ἑτέρωθι δηλούμενον. ἐπίκειται δέ ποτε ἡ λέξις κἠ ἡρωϊκῶς ἀνδρί. ὡς δηλοῖ καὶ Ζ', ἀνδρὸς αἴθωνος ἀγγελίαν. Ενταῦθα δὲ ὅρα ὅτι τὸ φέρειν, ὡσὶ ἐμψύχου πάλιν εἴρηται σὺ τῷ, φέρον ἵππους τὸν Ασιον· Σελλήεις δὲ ποταμὸς, οὐ μόνον σὺ τοῖς περὶ τὸν Ασιον, ἀλλὰ καὶ σὺ ἄλλοις τόποις ὡς καὶ προεγράφη. ῥέει δὲ πρὸς τὴν Αρίσβη. αἷα μνηστέον δὲ καὶ τίς οὐ πρὸ πολλῶν ῥηθείσης ἐφύρης, ἥτις εἶχε καὶ αὐτὴ ποταμὸν σελ λήεντα· Ιππόθοος καὶ πύλαιος υἱοὶ λήθου πελασγικοῦ, ἧγον φῦλα πελασγῶν ἐγχε σιμώρων. τῶν ἦγεν τούτων οἱ λάρισαν ἐριβώλακα οἰκέον. καὶ ὅρα τὸ φῦλα πελασ γῶν. ἀξιόλογον γὰρ πλῆθος δηλοῖ. οὐ γὰρ φῦλον ἔφη, ἀλλὰ φῦλα πληθυντικῶς. μέγα δὲ ἔθνος οἱ πελασγοὶ κατὰ τὸν γεωγράφον, ὅπερ καὶ εἰς πλάτος ἀρδεικνύει αὐτός. πλανῆται δὲ ἦσαν καὶ ποιμένες παντοῦ τῆς γῆς, ὡς καὶ σὺ τοῖς τὸ πρωτοτοκεῖ ται. φησὶ γοῦν ὁ αὐτὸς γεωγράφος, καὶ ὅτι πλανῆται οἱ λέλεγες ὡς καὶ οἱ πελασγοὶ, καὶ οἱ καύκωνες πολλαχοῦ τῆς εὐρώπης τὸ παλαιὸν πλανώμενοι. καὶ πελασγικὸν δὲ πεδίον ἱσορεῖ σὺ λαρίσῃ τῇ Θεσσαλικῇ. λέγει δὲ καὶ ὅτι φκίσθη ποτὲ ὑπὸ πελασγῶν, ἡ τῶν ἰώνων παραλία πᾶσα ἐκ Μυκήνης ἀρξαμένη. κἠ χῖοι δὲ οἰκισθέντες ἔσχον πελασγοὶ ἐκ Θεσσαλίας. πολύπλανον γὰρ τὸ ἔθνος, κἠ ἕτοιμοι εἰς ἀποικίσασιν. κἠ αὐξηθεί ποτε ὡσὶ πολὺ, ταχὺ ἐξέλιπε. καὶ λῆμνον δὲ κἠ Ιμβρον ὑπὸ πελασγῶν Ηρόδοτος οἰκεῖσθαι φησὶν, ὅτε τὰ πρωτικὰ ἐγίνοντο. καὶ ἀργεῖοι δὲ ἦσαν πελασγοί. φησὶ γοῦν ὁ αὐτὸς, ὅτι ἀργείων ἀνδρόπολιν ὤκισε Δαναός. καὶ πελασγιώτας ὠνομασμένους, δαναοὺς ἐκάλε σε. δηλοῖ δὲ ταῦτα καὶ ὁ εἰπὼν, πάλαι πελασγοὶ, δαναΐδαι δεύτερον. πολλαχοῦ μὲν οὖν γῆς πελασγοὶ ὡς ἐῤῥέθη. κτῆμα δὲ τὸ τοιούτου ἔθνους, καὶ οἱ ἐκ τῆς λαρίσσης οὗτοι πελασγοί. πολλὴν φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι αὕτη νῦν σωφήσασα εἰς Αλεξάνδρειαν τὴν τροφάδα· Λάρισσαι δὲ πολλαὶ κατὰ τὸν γεωγράφον. ἡ μὲν, κατὰ τὴν ἀμαξικὸν οὐ ὅλῃ τελέως οὖσα τῷ ἰλίῳ καὶ ἐγγὺς σφόδρα. πολλὴν φησὶν οὐκ ἀλλὰ λέγει ὁ ποιητὴς. μᾶλισσα δ' ἀλλὰ πολλὴν τὴν Κύμην ὑπολάβοι ἂς ὀρθῶς τὴν διαύτην λάρισσαν. καὶ καταστυβάζει ὁ γεωγράφος τὸ οὕτω τισὶν ὑπολαμβανόμενον. λέγων καὶ ὅτι πόλις ἡ Κύμη ὡσὶ φανεὶς ποτε. Ησιόδου παρεὶς. ἧς οἱ πολῖται ὡσὶ μυρίας ἑκατομφόρους ἐθεώντο. καὶ ὅτι φερεκλῆς ἡ τοιαύτη ἐκλήθη λαρίσσα. καὶ ὅτι κύμης μὲν ἀπέχει σταδίους ἑβδομήκοντα, τροίας δὲ χιλίους. διόφησι καὶ Ιππόθοος σὺ τῇ πατροκλείᾳ, τῆλε ἀπὸ λαρίσσης πεσεῖν λέγεται. καὶ ὅτι λαρισσαίοις τοῖς φερεκλείοις καὶ οἷς θεσσαλικοῖς, ἰδιόν τι συνέβη τὸ, ποταμόχθονα χώ ραν οἰκεῖν. ὁμοίως καὶ τοῖς καυσρινοῖς. ἦν δὲ καὶ τείτη λάρισσα, κώμη τῆς ἐφεσίας σὺ τῷ καυστρίῳ φησὶ πεδίῳ. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, ἀρχόντά τινα πελασγῶν Πίασον ὡσὶ θυμῆσαι τῆς θυγατρὸς, ἣν λάρισσαν ἐκάλουν. βιαζόμενον δ' αὐτὴν, τίσαι τῆς ὕβρεως δίκην. ἐκνύ φαντα γὰρ εἰς πίθον οἴνου καταμαθοῦσα τὸν Μιάστορα πατέρα ἡ λάρισσα, τῶν σκελῶν λαβομένη, ἔβηρε καὶ κατῆκεν αὐτὸν εἰς τὸν πίθον. καὶ ἔστιν ἀστεῖος ἐπεῖν, ὡς ποινὴν ἀπὸ

μίτου παροινίας ὁ Εἰάκιος ἔπισε, τὸν λοίσθον σκύφον κατὰ τὸν ἐπώνυμα ἐκπιὼν οὐχ ὕδα
ζος ἀλμυροῦ, ἀλλ' οἴνου καταμεθύσαντος αὐτὸν εἰς θανάτον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ τῶν ἐθνικῶν
ζωιλέκτης, σύδεκα λαρίσσας ἀριθμήσας, ὧν αἱ πολέιοις ὑρωπαῖαι, οὐ κυμαίαν λέγει
λάρισσαν τὴν ὁμηρικὴν ταύτην. ἀλλὰ τὴν τρωαδικὴν, ἣν ὁ γεωγράφος ἀπείπατο. καὶ
ἰδοὺ εἰς ὄρος αὐτιφέρονται οἱ σοφοὶ οὗτοι. ἀμφοῖν δὲ μάχεται οὗτοιν, ὁ εἰπὼν δεπαλι-
κὴν τὴν τοιαύτην λάρισσαν. ἔοικε δὲ ὁ Διοῦτος πλανᾶν παθεῖν τοιαύτην τινά. οὐ τῷ ἐ-
φεξῆς παφλαγονικῷ καταλόγῳ. γεάφοισιν οἱ ἁλιασαὶ ὅτι ἐκ τῶν ὑρωπαίων, ζωὶ τοῦ
ἀσιανοὺς ὁ ποιητὴς ἔρχεται. ἐπεὶ δὲν οἱ πρὸ τῶν παφλαγόνων καταλεγόμενοι παίονες, ἢ
οἱ πρὸ ἐκείνων κίκονες, καὶ οἱ πρὸ αὐτῶν ἑλλησπόντιοι θρᾷκες, ὑρωπαῖοι εἰσὶν, ὡς ἔφημεν
καὶ τοῦ τῆς λαρίσσης ταύτης τῆς ὁμηρικῆς, ἐκ τῆς ὑρώπης εἶναι, ἢ τὰ ῥηθησόμενα δὲ,
τοῖς τοιούτοις ἔοικεν ὁμολογεῖν. λάρισσαν γὰρ αὐταῦθα εἰπόντος τὸ ποιητοῦ, φασί τινες
ὅτι ταύτην οἱ ἀπὸ τῶν ἀπολίδων μεταναστάντες ἔκτισαν. διὸ καὶ δῖοι πελασγοί τινες λέ-
γονται, ὡς ἄνωθεν ἕλληνες. οὕτω καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν σῶσαι τὰ στοιχεῖα μόνους ἑλλή-
νων φασί. καὶ ἀφ' ὅτου δῖος αὐτὸν καλεῖ · Τὸ δὲ Πύλαιος, προπαροξύνεται ὡς κύριον
πρὸς διασολλὼ τὸ, πυλαῖος ἑρμῆς. ἐγχεσιμώροις δὲ πελασγοῖς ἔφη, καθὰ καὶ πρὸ ὀ-
λίγων Μύνητα καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώροις εἶπεν ·

Αὐτὰρ θρῄκας ἦγ' Ακάμας, καὶ πείρως ἥρως,
Οσσοις ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔέργει.
Εὔφημος δ' ἀρχὸς κικόνων ἦν αἰχμητάων,
Χίος τροιζήνιος διοτρεφέως κεάσας.
Αὐτὰρ πυραίχμης ἄγε παίονας ἀγκυλοτόξους.
Τηλόθεν ἀξ ἀμιδῶνος, ἀπ' ἀξίου ὑρυ ῥέοντος.
Αξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶα.

Θρῄκας ἦγεν Ακάμας καὶ πείρως ἥρως, ὅσσοις ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔέργει,
τουτέστιν ὀρίζει. συγκλείει. περιέχει. ὄρος δὲ προσέθηκε δι' ἑτέρους θρᾷκας, ὧν ἦρχεν Ιφιδά
μας. ὃς ἐτράφη ἐν θρῄκῃ ἐμβώλαις μητρὶ μίλων. ἐλθὼν ζὺν δώδεκα ναυσίν. αἷς ἔλιπεν
ἐν πδρικώτῃ. ἔπι δὲ καὶ ἀφ' οὗ ὑπὸ τὸν Ρῆσον θρᾷκας. τοῖς δὲ ὑπὸ Ακάμαντα καὶ Πείρων
θραξὶ, φασὶ καὶ οὗ ὑπὸ Μαρώνειαν ζυνεισφρέεσθαι. λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι Ιφι-
δάμας καὶ Ρῆσος οἱ ῥηθέντες, τῶν ἐπιλύδων θρᾳκῶν ἦρξαν, καὶ οὐ τῶν ἑλλησποντίων. οὓς
δὲ πολεμησαι οἱ θρᾷκες, γέγραπται μὲν καὶ ἀλλαχοῦ. πρὸς δὲ τὸ πρὸν, εἰπεῖν ἀρκεῖ ὅτι
καὶ δυσεπίδης ἀφ' ὄρος τὴν θράκην αὖρος οἰκητήριόν φησι λογογράφων οὗ θρᾷκας,
δύσβιον. δύσβιον αὖρει κάτοχον γένος. λέγει δὲ καὶ Ηρόδοτος, ὅτι ὑπὸ Θρᾴκην ὁ ἄρκτος
καλός. ἔνθα καὶ θρακικά τινα ἱστορεῖ ἔθη, ὧν μνήμη τις καὶ ἐν Οδυσσείᾳ γενήσεται. ὁ δὲ
γεωγράφος καὶ τὸ ποτὶ τῆς θρᾳκικῆς περιοχῆς δηλῶν, λέγει ὡς ἡ θρᾴκη σύμπασα
ἐκ δύο καὶ εἴκοσι ἐθνῶν συνέστηκεν. ὁ καὶ σημείωσαι. ἀληθῶς γὰρ ἀπείρων γῆ κατὰ τὴν
ποίησιν, ἣν ζώννυσιν ὁ μέγας Αἶμος καὶ τὰ ὑπὲρ ἐκείνου καὶ τὰ ἐφεξῆς ἕως καὶ εἰς βαθὺ
τὸ Εὐξείνου. καὶ ὁ θράκιος Βόσπορος. καὶ ὁ Ελλήσποντος. καὶ τὰ τούτου προάρκτια μέ-
χρι καὶ ἐς τὸν περιαθόμιον Αθων, καὶ τὰ μετ' αὐτόν. σὺ οἷς καὶ ἡ Τορώνη ἢ τὸ Ποσείδιον.
ὅτι δὲ θρᾳκικὸς καὶ ὁ ἄθως οὗ μνεία καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ σὺ τοῖς μετὰ ταῦτα, δηλοῖ φα
σὶ Σοφοκλῆς σὺ θαμύρει, θρήισαν εἰπὼν σκοπιαὶ, ζινος ἀθῴου. ἔνθα ὅρα τὸ ἀθῴου ὁμω
νυμοῦ, τῷ ἀθῴῳ ὑφ' οὗ δηλοῦται ὁ ἀζήμιος. ὧν διαφορὰ καθά που καὶ ἑτέρωθι δηλω-
θήσεται, οὐ μόνον κατὰ σημασίαν, ἀλλὰ ἢ κατὰ τόνον. ἀθῶος μὲν γὰρ κατά τινας προ
περισπωμένως, ὁ ἀζήμιος. ζλὰς δὲ ἄθως προπροξυτόνως, ὁ σὺ τῷ ἄθῳ τιμώμενος. οὗ φα-
σίν ὅτι ἢ ἀθῴιον κατὰ διαίρεσιν εἰπεῖν, ὁμοίως τῷ, ἀρεῖος ἀρήιος. κατὰ μίτοι ἑτέρους ὧν
ὅτι καὶ Ηρωδιανὸς, αὐάπαλιν. ὁ μὲν, πρὸ τὸν ἄθων ζλὰς ἀθῷος, προπερισπασθήσεται κα
τὰ τὸ, ἥρως ἡρῷος. μίνως μινῷος. γάλως γαλῷος. τὸ δὲ ἕτερον, προπροξυνθήσεται. καὶ

ἔσαι θωή, ἄθωος, ὡς ψυχὴ δύψυχος. βουλὴ δύβουλος. ζμὴ ἄπμος. κῆ ἔδωρ μὲν, τοιοῦτον. ὅτι δὲ πρωτότυπως τὸ θρᾷξ τὸ θρίξ, καὶ ἐκ τούτου κατὰ συναίρεσιν γίνεται θρᾷξ, καὶ ὅτι ὁ ἑλλήσποντος, παρθμός ὅτι διέργων τὴν θρᾴκην καὶ τὴν προάστα, καὶ ἀφ' τί οὕτω καλεῖται, καὶ ὅτι ἀγαίῤῥοος, ὡς αὖ φασι τενος, ῥοώδεις γὰρ οἱ παρθμοὶ, πολλαχοῦ δηλοῦται. καὶ εἴρηται πολὺ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς τῆ περιηγητῆ· Πείρως δὲ ὡς μίνως. ὅρα δὲ ἐν Πείρως. ἥρως, ὅτε καὶ αὐτὸ παρηχήσει ἔοικε· Τὸ δὲ ἀγαίῤῥοος ἐκ τῆ ἄγαν γενόμενον, ἔτρεψε τὸ ν εἰς ῥ, νόμῳ ἀμεταβόλων. ἄπερ σωτεθείται ἀμεταβόλοις, σωεξομοιοῦται αὐτοῖς· Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἀγαίῤῥοον ἔδωρ, κατέσυρε τὸν γλυκὺν Ηρόδοτον, ἁλμυρὸν ποτα μὸν πρόσειπεῖν τὸν ἑλλήσποντον. ἐπεὶ καὶ οἱ ποταμοὶ ἀγαίῤῥοοι· Εὔφημος υἱὸς Τροιζήνου καίσαρος, κικόνων ἦρχεν αἰχμητῶν. ἔστι δὲ τῆ τροιζήνου εὐθεῖα προπροξύτονος ὁ τροίζηνος· Τὸ δὲ καίσαρος, πατρωνυμικὸν τῆ τροιζήνου. Κέας γὰρ αὐτῷ πατήρ. Κίκονες δὲ θρακικὸν ἔθνος. πράγματα τῷ Οδυσσεῖ παρασχὸν, ὡς ἡ Οδύσσεια δηλοῖ. οὐ μαχραὶ δὲ ἦσαν οὗτοι μαρωνειτῶν. ὡς δηλοῖ κατὰ τὸν ἐθνολόγον ὁ γεάλας οὕτως· Εὐαίνης δ' ὤκησεν ἐν κικονίᾳ ἵνα μαρώνεια καλέεται. βαρυύεται δὲ τὸ, κίκων, κατὰ δύο κανόνας οὓς ἐπίθεντο οἱ παλαιοί. οἱ καὶ δύο φασὶ γενέσθαι Ορφέας κίκονας. ὧν ὁ εἷς τῆ θρᾴκης διάγρου, παλαιὸς καὶ πολλῷ προγενέστερος τῆ ὑστέρου. καὶ ὡς αὐτοί φασιν, εἵδεκα γενεαῖς. ἰστέον δὲ ὅτι εὕρηται μὲν ἐν τῇ Ἰλιάδι Πατρόκλῳ μάχη, Μαίονες ἠγεμόνων Κικόνων. ἦν δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ ῥηθέντι Εὐφήμῳ τεταγμένος. τυχὸν δὲ καὶ ὕστερον ἦλθε καθὰ καὶ Ἰλιάδι τῆ αὐτοτρόπῳ ῥηθέντος Ρήσου γέγονεν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. Ηρόδοτος δὲ λέγει ὅτε πολὺ διαφέρον καὶ δῦρον καὶ αἶνον, τόσος κικόνων ἦν ὁ παλαιός. ἰστέον δὲ ὅτε ὥσπερ ἀλδύας ἀλδυάδης, οὕτω κέκτ' καίσης· Πυραίχμης. ἦγε παίονας ἀπκυλοτόξους, τηλόθεν ἐξ ἀμυδῶνος. ἀπ' Αξίου δύρυ ῥέοντος. ὃ δὴ προσκειται εἰς διασολλὼ τῆ ἀπλῶς ἀξίου Ἰωνιθείκῃ ὄνομα τος. εἶτα ἐπαναλαμβάνων τὸν Αξιον, οἷα θαύματός τινος ἄξιον, λέγει Αξίου οὗ κάλλιστον ὕδωρ Ἰωνικήν) ἀΐη. παίονας δὲ λέγει ἐνταῦθα, ἐξ ὧν ἢ δι' ὧν ῥέει ὁ Αξιος ποταμὸς Παιονίας. φασὶ δὲ τὰ χόλια ἐνταῦθα ὅτι παίονες ὅμοροι θρᾳξὶ, μὴ δοκεῖ καλὸν οὕτω νοεῖν. ἄλλως γὰρ ἀκρίαν πλείσην ἔχει ὁ πολὺς παιόνων ἐνταῦθα λόγος, ὥσπερ μὴ ὁ πολὺς λαρίσσης ὡς προδεδήλωται. εἰ γὰρ κατὰ τὸν γεωγράφον, Πηλίου μὴ Πινδοῦ τῶν θεσσαλικῶν, πρὸς μεσογαίαν παράκεινται μακεδόνες μέχρι παιονίας, καὶ τῶν ἠπειρωτικῶν ἐθνῶν. ἐκ δὲ παιόνων, συμμαχίαν ἐν τροίᾳ εἶχον οἱ ἕλληνες. δυσχερὲς νοῆσαι τοῖς τρωσὶν ἐλθεῖν συμμαχίαν ἐκ τῶν ῥηθέντων πορρωτάτω παιόνων. ὅμως μέντοι τινὲς, μὴ ἔδωρ γενέσθαι φασί. καὶ ἔσω εἱρημένον, ἐπεὶ βοηθεῖσθαι δοκεῖ, καὶ ὑπὸ τῆ ποιητῆ ἐπόντος παίονας τούτοις, οὐκ ἐγγύθεν ποθὲν ἐλθεῖν, ἀλλὰ τηλόθεν. ἔστι δὲ τις μνεία παιόνων, καὶ ἐν τοῖς πολὺ σελλῶν· Περὶ δὲ Πυραίχμου, ἐν τοῖς τῆ Πορφυρίου φέρεται ὅτι Πατρόκλου ἀνελόντος αὐτὸν, Αστεροπαῖος ἦγε τοὺς παίονας. ὃν ἔῤῥιψεν Αχιλλεὺς. πολὺ δὲ παιόνων, ζητητέον καὶ ἐν τοῖς τῆ περιηγητῆ· Ισέον δὲ καὶ ὅτε Ηρόδοτος οἶδε παίονας μὴ πολὺ τὸν Στρυμόνα. ἐφ' ὧν καὶ παρηχεῖ, τὸ, τοῖς Περινθίοις παιονίζασιν Ἰωνιχεροῦσιν οἱ Παίονες. λέγει δὲ καὶ ὅτι παιονία Ἰωνὶ στρυμόνι ποταμῷ. πεπολισμένη. εἰσὶ δὲ τεύκρων τῶν ἐκ τροίας, ἄποικοι. καὶ ὅτε πρὸς βορέαν κατὰ τὸ Παγγαιον ὄρος, ὑποροικοῦντες ἦσαν Παίονες μὴ Δόβηρες. τὸ δὲ Παγγαιον, ἐτεινέ φησι πρὸς μεσημβρίαν, εἰς τὸν στρυμόνα. καὶ ἡ πολὺ αὐτὸ γῆ, ἐκαλεῖτο Φυλλίν. ὁ δὲ γεωγράφος, λέγει καὶ ὅτε Αξιος καὶ Στρυμὼν, ἐκ παιόνων ῥέουσι. μὴ ὅτι οἱ μὲν, παίονας Φρυγῶν ἀποίκους. οἱ δὲ, ἀρχηγέτας ἀφφαίνουσι. καὶ τὴν παιονίαν μέχρι Πελαγονίας καὶ Πιερίας ἐκ τετάσθαι φασί. λέγονται δὲ καὶ πολλὴ πάλαι τῆς μακεδονίας κατασχεῖν. καὶ μέχρι προποντίδος προελθεῖν. καὶ Βρίγνθον πολιορκῆσαι. σημειούμενοι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι διπλοῦν τὸ τῶν παιόνων ἔθνος, καὶ ὡς οἱ μὲν ὑπὸ τὸν Πυραίχμην παίονες, τοξόται. οἱ δὲ πολὺ τὸν Αστροπαῖον, δολιχέγχεες, λέγουσιν ὅτι εἰκὸς τὸν Αστροπαῖον χρονίζοντος τῆ πολέμου, ὕστερον ἐλθεῖν. ὡς καὶ Ιφιδάμαντα καὶ Ῥῆσον οὓς πρὸ

βραχέων εἰρημένους. Ἀσκυλότοξοι δέ, οἱ χρώμενοι ἀσκύλοις ἤγουν σκολιοῖς τόξοις. μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀσκύλας, ἔτι δὲ καὶ τόξοις. εἶδος δὲ ἀκοντίου ὡς καὶ προείρηται, ἡ ἀσκύλη. Ἀμυδῶν δὲ ἡ κατά τινας ἀβυδῶν, πόλις παιονίας ἧς ὁ πολίτης, ἀμυδώνιος ὡς καλυδώνιος. Τὸ δὲ σύρῃ ῥέοντος, γεφύρουσί τινες καὶ ὑφ' εἷ, σύρῃ ῥεόντος. Κάλλιστον δὲ ὕδωρ ὡς πρὸς ναῦν τὸ τοῦ Ἀξίου, οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ τὸ τοῦ Ἐνιπέως. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὸ κάλλιστον ἐπὶ ταῦθα νοεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς καλόν. ἄλλως γάρ πως κάλλιστος, ὁ θολερὸς ὡς δεδηλώσεται. Τὸ δὲ κίδναται, ναῦς μὲν δίχα τοῦ σ' ὀφ' τὸ μέτρον. ἀλλαχοῦ δὲ ἐν τῷ σ' σύρηται. ἐπεὶ γάρ ὅτι καὶ κεδῶ, καὶ σκεδῶ σ' σκεδάζω, ἀφ' μὲν τοῦ κεδῶ, γίνεται τὸ κίδναται, ἀφ' δὲ τοῦ σκεδῶ, τὸ σκίδναται. ἡ δὲ πλατυσμὸν τοῦ ποταμοῦ δηλοῖ τὸ, κίδναται ὡς πλατυνομένου ἐν τῷ ῥέειν, ἢ μηκυσμὸν, ὡς πόῤῥωθεν εἰς θάλασσαν καταῤῥέοντος. ἢ καὶ ἀμφότερα. ἐν δὲ τῷ Ξωσκίδναται αἶα, ἢ αἶαν διπλῶς γάρ ἡ γεφυρὶς, αἶαν τινὲς οὐ πλὴν γῆν ἐνόησαν, ἀλλά ζώνην πηλίνην. ὡς δῆλον ἐξ ὧν ὁ γεωγεφύρος φησί. λέγων ὅτι ἡ παρ' Ὁμήρῳ ἀμυδῶν, ἀβυδῶν ὕστερον ἐκλήθη, κατεσκάφη δέ. πηγὴ δὲ πλησίον ἀμυδῶνος, αἶα καλουμένη. καθαρώτατον ὕδωρ ἐκ διδοῦσα εἰς τὸν Ἀξιον. οἷς ἐκ πολλῶν πληρούμενος ποταμῶν, θολερὸς ῥέει. Φαύλη δέ φησιν, ἡ φερομένη γεφυρὶς, Ἀξίου κάλλιστον ὕδωρ Ξωσκίδναται αἶαν. ὡς δηλαδὴ, οὐ τοῦ ἀξίου Ξωσκιδναίτος τὸ ὕδωρ τῇ πηγῇ, ἀλλ' ἀνάπαλιν. εἶτα ὑποδυσκόλως αἰτιώμενος ὁ γεωγεφύρος, καὶ τὸ νοῆσαι πλὴν αἶαν Ξωὶ τῆς γῆς, ἔοικε παντελῶς ἐθέλειν ἐκβαλεῖν τοῦ ὁμηρικοῦ ἔπους, πλὴν τοιαύτην λέξιν·

Παφλαγόνων δ' ἦγεῖτο πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
Ἐξ ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων,
Οἳ ῥα κατ' Ἤπειρον ἔναιον, καὶ σήσαμον ἀμφενέμοντο,
Ἀμφί τε παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον
Κρωμναί τ', αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίνους,

Παφλαγόνων ἦγεῖτο, πυλαιμένεος λάσιον κῆρ. ἤγουν περιφραστικῶς ὁ πυλαιμένης. ἐξ ἐνετῶν. ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. οἱ, τουτέστιν οἱ παφλαγόνες, κύτωρον ἔναιον. καὶ σήσαμον ἀμφενέμοντο. ἀμφίτε παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ἔναιον. κρωμναίτε. αἰγιαλόντε. καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίνους. παφλαγόνες μὲν ἔθν, ἀφ' παφλαγόνος ἐνδόξου ἀρχηγοῦ καλοῦνται. ἡ δὲ κωμῳδία τὴν λέξιν παρέσυρεν, εἰς ἀναιδῆ ῥήτορα ὃν παφλαγόνα ἐσκωψε, παρὰ τὸ, οἷον παφλάζειν ἐν δημηγορίαις· Ὁ δὲ πυλαιμένης, πράγμα ἦν τὸν μεσαιπόλιον. ὡς γὰρ δῖος γίνεται ἀφ' τοῦ μέσος μεσοπόλιος, καὶ τροπῇ τοῦ ὁ εἰς α', μεσαπόλιος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μεσαιπόλιος, οὕτω καὶ πυλομένης πυλαιμένης. καὶ τὸ γυναιμανὶς δὲ, ὁμοίως παράγεται κατά τινας. ἔτι δὲ καὶ τὸ πιθαβώσειν. τουτέστι συμβολοποιεῖν καὶ ἀρτιθέναι ταῖς μελίσσας βόσιν ἤγουν τροφὴν ἑαυταῖς. ἔστι γὰρ πιθοβώσειν, ἡ τροπῇ πιθαβώσειν. καὶ πλεονασμῷ πιθαιβώσειν. τοιούτου δὲ τύπου καὶ ὁ ἀνδραφνίς καὶ ἕτερα δηλωθησόμενα ἐν τοῖς ἑξῆς· Τὸ δὲ λάσιον κῆρ, ἀντὶ τοῦ πυκνὴ ψυχή. τουτέστι μεταληπτικῶς, πυκνὴ ἡ σωστή. οὐ μὴν ἁρπαξ ἡ ἄφρων. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν λάσιον κῆρ, ψυχὴ λασιουμένη τοῖς νοήμασι. καὶ σωφρὴ καὶ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, καὶ ὡς οἷον αὖλαξ βαθεῖα, δασεῖα τὰ κεδνὰ τραγικῶς εἰπεῖν, βλαστάνουσα βουλεύματα. χρήσιμον δὲ ἴδιον εἰς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως λάσια σήθη, τὰ ἐν τῇ ἀφροσύνῃ χοιρότερον ὂν τοῦ τοσούτου ἐκείνου καὶ δεινότερον. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἦτορ μερμηρίζει ἐν στήθεσι λασίοισι. ἐνταῦθα δὲ λάσιον ἁπλῶς λέγεται κῆρ. ἄξιον ζητεῖσθαι πῶς ὅτι λάσιον· Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ μὲν ποιητὴς, Ξωὶ ἐπαίνου ψυχικοῦ τὸ λάσιον εἴληφεν. ὡς Ξωὶ αὐλακος βαθείας ὡς εἴρηται. ὁ δὲ πρὸ ἰαμβλίχου πυθαγορικὸς λύσις ἐκζητήσας, εἰς ψόγον ὡς ἀφ' ὕλης ὀφυλῆς παρείληπται τὸ νόημα. εἰπὼν γλώσσῃ δωρικῇ νοεῖ τοιοῦτον. ὅτι πυκναὶ καὶ λάσιαι λόχμαι σοφὲ ταῖς φρεσὶ καὶ ταῖς καρδίαις πεφύκασι, τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργιασθέντων, πᾶν τὸ ἥμερον καὶ πρᾷον καὶ λογικὸν τῆς ψυχῆς, Ξωσκιάζουσι.

ζουζιμ. καὶ κωλύουζιμ προφανῶς αὐξηθῆναι καὶ προκόψαι τὸν νοητικόν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερα μυθία οὕτω παρεσταμμένα καὶ δύρεῖν καὶ εἰπεῖν. καὶ γοῦν καθμείαν νίκην, οἱ μὲν ἄλλοι, οὐκ ἐπαινοῦντες φασι τὴν ἀκήρατον γὰρ καὶ ἀκερδῆ, τότε ἄλλα μὴ δῆθ' ὁ μηδὲν ἀπονάσθαι τὸν Ετεοκλεῦς τῆς τῶν καθμείων κατὰ τῶν ἀργείων νίκης. μὴ δὲ σὺ ἀμοφ' αὐτόν. Αρίανος δὲ τὴν μεγαλλω καὶ ὅ φασι κατ' ἄκρας νοεῖ, δῆθ' ὁ ἄκρως ἠπῆθῆναι σὺ πρὸς τὸν Πολυνείκην ὑπὸ τῶν καθμείων ὡς μόνον περισωθῆναι τὸν Ασφασον. Επὶ ἰσέον καὶ ὅτι σὺ τούτοις μὲν, ὁ λάσιον κατὰ καλοῦ κεῖται. σὺ δὲ τῷ, λάσαυρος, ἄλλως τέθειται. πρός ἄντος τῶν τινος ἐπιτρέπων κωμικῶν, εἰς ὁ λασιόπαυρος. Ενετοὶ δὲ ἔθνος πρὸς παφλαγονίαν. ὅπου ἡμιόνων γένος φασὶν ἐπενοήθη. ἦν δὲ κατὰ σὺν ἀναγραφέα τῶν ἐθνικῶν, μὴ ἔθνος πρὸ Τρωϊκῶν ἐνετοί. λέγονται δέ φησι καὶ ἐνετίδες ἵππωι. ἰσορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς, μὴ ὅτι αἱ θήλειαι ἵππωι τῶν ἐνετῶν, πρὸς ἰδυμηλασίαν ἄρισαι. ἦν δὲ καὶ πόλις ἐνετός φησιν, ἀφ' ἧς Μύρμηξ ὁ διαλεκτικὸς φιλόσοφος. ὁ γεωγράφος δὲ λέγει ὅτι ἐνετοὶ σὺ παφλαγονίᾳ ναῶ οὐ δείκνυνται. τινὲς δὲ κώμην φασὶ πραιγίαλον. δέκα χοίνους ἀμάσρεως διέχουζιν ἤγουν σάδια τριακόσια ὡς δηλοῖ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς εἰπών. χώρα δίχοινος. ἔστι δ' ὅσην ἐξήκοντα σάδια. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, χοῖνος, ἀορίστως φασί τινες, ὡς καὶ τὸ πραγγης ὁ πρωτικός. ὃν οἱ μὲν, ἑξήκοντα σάδιά φασιν. οἱ δὲ τριακόσια καὶ τεσσαράκοντα. φησὶ γοῦν καὶ ὁ γεωγράφος, ὅτι παρ' αἰγυπτίοις ἄσατον τὸ τῆς χοίνου μέτρον. Ζηνόδοτος δὲ ὡς ὁ αὐτὸς γεωγράφος λέγει, τὸ ὃς ἐνετῶν, ὃς ἐνετικῆς γεγράφει καὶ νοεῖ ἐνετικὴν ἀκολούθως τῷ Εκαταίῳ, τὴν ναῦν Αμισόν. Λευκοσύρων οὖζαν ὡς δηλοῖ τὸ, ἐνετοὶ ἐκ λευκοσύρων ὁρμηθέντες, τροφοὶ σωσεμάχηζαν. μὴ ἄλλοι δὲ ἄλλα τοῦτ' ἐνετῶν φασι. μὴ γένεσθαι τοῦτον μὴ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. μέμνηζαι δὲ καὶ Εὐριπίδης ἵππων ἐνετικῶν, ἐνέτας ἐκείνους προενετικῶν. αἰτιῶνται δ' ἐκεῖ τῆς τῶν τοιούτων ἵππων μνείας οἱ παλαιοὶ οὐκ εὔλιλον ἀναχρονισμόν. ὡς μήπω τότε παρ' ἕλλησιν ὄντων ἐνετῶν ἵππων. ἀλλ' αὐτῶν μὲν ὕστερον εἰς χρῆσιν ἐλθόντων. ὅτε πρῶτος Λέων Λακεδαιμόνιος ὀλυμπιάδα νενίκηκεν ἐνέτας ἵπποις μετ' ἐπιγράμματος, ὃ δὲ Εὐριπίδου ἀναχρονίζοντος τὴν τοιαύτην ἱππασίαν εἰς τὰ ἡρωϊκά. Τρόπον δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμέθοδοι, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθά τε κλήρου μέμνηται εὐλόφου κωνίς, ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν, ὡς μὴ βῶλος ὑγρᾶς ἀρούρης ὤν, κατὰ τὴν περιοδίαν τοῦ ὑστερογενοῦς Αθηναίου Κρεσφόντου. καὶ ἐν τῷ τῶν τραχινιῶν δὲ προοιμίῳ, ἔνθα ἡ παλαιὰ Δηιάνειρα, γνωμικῷ λόγῳ χρᾶται τοῦ ὑστέρου τῷ χρόνῳ Σόλωνος. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ οὐκ ἄν ποτε δίκην ᾤφλ' ἐφήμιζεν. ἀμφίλεγει γὰρ, οὔπω ἐσθῆτα ἥρωες. ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὕρημα. Αγροτέρας δὲ ἡμιόνους λέγει, ἅς μὴ δῆθ' ὁ ἀπάνιον οἰκοτραφεῖς, ἀλλὰ ἀγελαίας καὶ νομάδας δῆθ' ὁ πολὺ πλῆθος αὐτῶν. τινὲς δὲ, ἅς δυσβάστους δῆθ' ὁ ἄγριον. ἕτεροι δὲ ἅς ἐν ἀγροῖς ἐπιτηδείους. καὶ σημείωζαι ὅτι οὐ μόνον ἔλαφοι ἀγρότεραι αἱ οὕτω φασὶ καλεῖσθαι ὡς οἷον ἀγροτέρας δῆθ' ὁ μαυρόβιον. ἔτι δὲ καὶ ἀγροτέρα ἄρτεμις, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, ἡ μὴ ἀγελαία παρὰ Πλάτωνι κατὰ Παυζανίαν ἀπὸ χώρας πρὸς τῷ Ιλισσῷ. ᾧ κλῆσις ἄγελαι μὴ ἄγελα. οὗ τὰ μικρὰ τῆς δήμητρος ἤγετό φησι μυστήρια. αἱ ἐλέγθ' τὰ ἐν ἄγελαις, ὁμοίως τῷ ἐν ἀσκληπιοῦ. οὐ τοίνυν μόνα ταῦτα, ἀλλ' ἴδοὺ καὶ ἡμίονοι ἀγρότεραι δῆθ' ἅς ἐρημίας αἰτίας. Η δὲ Κύτωρος ἡ ὁμηρικὴ, ἄλλη ὅτι πρὸ τὰ κητύωρα. ταῦτα μὲν γὰρ, κώμη τις πόντικὴ. ἡ δὲ κύτωρος, πόλις παφλαγονίας. ἀπὸ Κυτώρου κληθεῖσα παιδὸς φείξου. ἧς ἐθνικὸν κυτωρεὺς καὶ κυτωρείτης μὴ κυτώριος. ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας φησίν. ἔδοξε δέ τισι καὶ δῆθ' τὸ δ' γράφειν κύδωρον. Φυλάσσει δὲ ἡ Κύτωρος μέχρι καὶ νῦν τὸ παλαιὸν ὄνομα, ὡς καὶ ὁ Παρθένιος καὶ ἡ Κρῶμνα. ἦν δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον ἐμπόριον σινωπέων ἡ κύτωρος. ἢ μᾶλλον κατ' αὐτὸν εἰπεῖν, τὸ κύτωρον. πλεῖσι δέ φησι καὶ ἀρίστη φύεται πύξος κατὰ τὴν ἀμασριανήν. καὶ μάλιστα πόντικὸν τὸ κύτωρον. Ισέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ πυξοφόρος ἡ κύτωρος πεφύκασται,

οὕτω καὶ ἄλλαι χῶραι ἄλλοις συνδηνοῦνται φυτοῖς. κεφασοῖς μὲν, ταῖς κεράσοις ὅθεν καὶ παρωνόμασται. σινώπη δὲ καὶ φαναρόια, ἐλαίαις. φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος. ὅτι τὰ τῆς σινώπης περάσεια καὶ τῆς ἀμισοῦ καὶ τῆς φαναροίας, τὸ πλέον ἐλαιοφόρα εἶναι φασίν. σὺ δὲ τῇ ἰνδικῇ, πολίς που ὁ ἔθνος. ἀλλαχοῦ δὲ, οἱ κάτινοι καὶ ἑτέρωθι, ἄλλα. Σίσαμος δὲ, κατὰ τὸν γεωγράφον, ἀκρόπολις ἀμάσεως καὶ ὄρα τὸ ἀμάσεως. οὐ γὰρ κλίνει ἀμάσριδος. σύταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ τὸ σίσαμον ἀμφενέμοντο, ἀστείως λεχθέν. ὡς εἴπερ τοῦ σησάμου τὸ πυρίμου ἐρρέθη. ὥρμηται δὲ καὶ ἔθνος, ἐκ τοῦ ὄρμον ἀμφενέμοντο τοῦ τῶν κεφαλλήνων λεχθέντος. λέγεται δὲ οἰκῆσαι ταύτην, ὁ τῆς παλαιᾶς ἰσοπερίας φινεύς. Δίδυμος δέ φασι καὶ νῆσον λέγει σίσαμον. ὁ δὲ Παρθένιος ποταμὸς, πευφερώτερον ἔχει τῆς κλήσεως. φησὶ γὰρ ὁ γεωγράφος, οὕτω. Παρθένιος ποταμὸς παφλαγόνων. ἀλλὰ χωρίων αὐθηρῶν φορόμενος. καὶ διαίρεσιν τοῦ ὀνόματος τούτου πεποιηκώς. ἕτεροι μέντοι, ἀλλὰ πρότητα ῥεύματος παρθένιον κληθῆναί φασιν. ἢ ὅτι ἡ παρθένος φασὶν ἄρτεμις, σὺν αὐτῷ ἐλούσατο. Παρθένιον δέγε οὐδετέρως, ὅρος πελοποννήσου. τὸ δὲ ποταμὸν, ποὸς διασολλὼ ὁμωνυμίας κεῖται. ἔγε καὶ παῖς παρθένιος λέγεται. Κρῶμνα δὲ, ἢ χωρίον Ἀμάσριδος κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γεγράφαντα, ἢ πόλις παφλαγονίας, αὐτὴ ἡ νῦν ἄμασρις. ἐθνικὸν καὶ αὐτῆς, τειχῶς. κρωμνίτης καὶ κρωμναῖος καὶ κρωμνιβύς. ἔστι δὲ καὶ πελοποννησία κρῶμνα. ὁ δὲ αἰγιαλὸς, κατὰ μίν τινας, ποὸ παροξύνεται ποὸς διασολλὼ τὸ ἀπλῶς αἰγιαλοῦ. ἀπό τινος Αἰγιάλου κυρίου ὀνόματος, ὡς δηλοῖ ὁ σὺ τοῖς ἐθνικοῖς ἐπῶν. ὅτι τὸ ἐθνικὸν, αἰγιαλὸς ἀπὸ τῆς Αἰγιάλου γενικῆς. ὡς Αλεξάνδρου, Αλεξανδρεύς. οἱ δὲ πλείονες ὀξυνουσι καὶ διττῶς. οἱ λέγουσι καὶ ὅτι αἰγιαλὸς, ποσοχὴ τῷ πόντῳ, μιᾷ τῶν κόραμβιν ἄνραν, ὡς δηλοῖ Απολλώνιος. ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον. ἣν δὲ καὶ ἕτερος αἰγιαλὸς ποὸ τούτων ὁ ὑπὸ τὸν Αγαμέμνονα, μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Βουποσίου τόπος, ἀπὸ Αἰγιαλέως υἱοῦ Ινάχου. ἔστι καὶ θρᾴκης αἰγιαλὸς φασὶ πρὸς τῷ Στρυμόνι. πόλις οὖ στρυμόνα καὶ Ηὼν πόλις κατὰ Λυκόφρονα. ἰσοδωναμοῦσα κατὰ σημασίαν τῷ αἰγιαλῷ. καὶ αἰθιοπικὸς δὲ αἰγιαλός. κατ' ἄντιπον, μέγας καλούμενος. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι αἰγιαλὸς, ἔστι μὲν ἰδίων μακρὰ ὑπὸ ἑκατὸν σταδίους. ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον. ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς. ὅταν φῇ, κρῶμναί τ' αἰγιαλόντε. καὶ σκοπητέον μήποτε αὕτη ἔστιν ἡ νῦν καλουμένη πόλις. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος, καὶ ὅτι τὸ ὁμηρικὸν τὸ, κρῶμναί τ' αἰγιαλόντε, γεγράφουσι τινὲς κρῶμναν καβίαλόν τε. καὶ ὅτι μιᾷ αἰγιαλὸν κόραμβις. τίς δὲ ἡ κόραμβις, δηλοῖ ὁ ποιητής. Απολλώνιος δὲ γράφει σὺ τοῖς ἑαυτῆ, κρωβίαλον κρώμναί τε καὶ ὑλίσσα κώτωρον. λέγει δὲ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, πολίχνιον ποὸς τῇ ποντικῇ τῇ κρωβίαλον. Ερυθῖνοι δὲ, πόλις παφλαγονίας καὶ αὐτὴ, πρὸς τὸ ἐρυθος ὡς λέγει ὁ γράψας τὰ ἐθνικά. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι δύο εἰσὶ σκόπελοι αἱ νῆσοι ἐρυθῖνοι. λέγεται δὲ οὕτως, ἀπὸ τῆς χρόας. ἔστι δὲ καὶ ἰχθὺς ἐρυθῖνος κληθεὶς καὶ αὐτὸς οὕτω, διὰ τὸ πολὺ αὐτὸν ὁρᾶσθαι. Σημείωσαι δὲ ὅτι μιᾷ τῶν παφλαγόνας, διθύρας τινες καυκώνων καταλογον πιθέασιν, ὃν ζητητέον σὺ τῇ ὑ ραψῳδίᾳ. ὠκηνν δὲ αὐτοὶ κατὰ τὸν γεωγράφον, τὴν μαριανδυνῶν παραλίαν μέχρι ποταμοῦ Παρθενίου. οἳ σὺ αὐτῇ παφλαγονίᾳ ζαὶς πηγὰς ἔχει. λέγει δ' ὁ αὐτὸς. καὶ ὅτι αρκαδικόν τε ἔθνος οἱ καύκωνες. καὶ τοῖς τρωσὶ δὲ ἀφίκοντο σύμμαχοι, δοκοῦντες εἶναι ἐκ παφλαγονίας. ἐκεῖ γὰρ ὀνομάζουσι καυκωνιάτας ζανὰς μαριανδυνοῖς ὁμόροις. λέγει δὲ καὶ ὅτι καυκώνων πόλις τὸ τίειον.

Αὐτὰρ ἀλιζώνων ὁδίος, καὶ ἐπίκροφος ἦρχεν,
Τηλόθεν ὀξ ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ὄρσι γενέθλη.
Μυσῶν δὲ χρόμις ἦρχε, καὶ εὔνομος οἰωνιστής.
Αλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν,
Ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος αἰακίδαο
Εν ποταμῷ, ὅθι περ τοῦας κεραΐζε καὶ ἄλλους.

Αλιζόνων

Αλιζώνων, ὅ, τε Οδίος ἦρχεν καὶ ὁ Επίστροφος. τηλόθεν δ' ἀλύβας, ὅθεν ἀργύρου ὄφι γενέθλη. ἐτυμολογία δὲ τῶν ἀλιζώνων, τὸ γῆν οἰκεῖν ὑπὸ θαλάσσης ἐζωσμένην. οὐ θεῖα δὲ αὐτῶν σύνεσις, ὁ ἀλίζωνος. πολὺ τούτων, πλείστη παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀμφιβολία. διὸ καὶ ὁ γεωγράφος δυσκολίαν πολλὴν ὑρῶν εἰς διαρθρωσιν τοῦ τοιούτου ἔθνους καὶ εἰς γνώρισμα σαφὲς, λέγει. ὅτι ἀγνώτων τινῶν μέμνηται ὁ ποιητὴς, οἵτινες οἱ καύκωνες. καὶ οἱ σόλυμοι. καὶ οἱ κήτειοι. καὶ οἱ λέλεγες. καὶ οἱ ἐκ Θήβης τῆς τρωϊκῆς, κίλικες. οὕτω γοῦν καὶ ἀλίζωνοι. καὶ σημείωσαι σύ ταῦθα τὸ, κίλικες οἱ ἐκ Θήβης. νοεῖται γὰρ ἐκ τούτου σαφέστερον, ὅπερ ἀλλαχοῦ εἶπεν ὁ γεωγράφος. ὅτι δηλαδὴ κίλικες οἱ ἐκ Ἰσίας μεταναστάντες εἰς συρίαν, ἀπετέμοντο παρὰ σύρων τὴν νῦν κιλικίαν. οἱ γὰρ ἐκ τροίας κίλικες, οἱ ἐκ Θήβης τῆς ῥηθείσης εἰσί. λέγει δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι διττὴ ἡ τῶν κιλίκων. ἡ μὲν, Θηβαϊκή. ἡ δὲ, λυρνησίς. οὓς φθάσας ἐκ τροίας εἶπε. Τὸ δὲ ὀξ ἀλύβης, ὀξ ἀλύβων τινὲς γεράφουσιν. ἕτεροι δὲ ἐκ χαλύβων. ἄλλοι, ὀξ ἀλόπης. ἢ κατὰ Μενεκράτην, ὀξ ἀλόβης. ἔτι δὲ μὴ ἐκ χαλύβης. τὰ δὲ τοιαῦτα, αἰτιᾶται ὁ γεωγράφος. ὥσπερ καὶ σὺν εἰκάζας πολὺ μύγελα εἶν σὺ ἀλιζώνοις, μεταξὺ Ἐφέσου καὶ Μαγνησίας καὶ Πριήνης. λέγων καὶ ὅλη μετάπωσις ὑπονοεῖται ὀνόματος ὀξ ἀλύβων εἰς χαλύβας. διὸ καὶ γεράφῃ σου ὅλη σὺ χαλύβας ὁ ποιητὴς ἀλιζώνους ἐκάλεσε. καὶ ὅτι συνεδέχετο σὺ χάλυψιν, ἀργύρια ὑπάρχειν ἄξια μνήμης ποτὲ μὴ σύδοξα, καθάπερ νῦν τὰ σιδήρεια. λέγει δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἀλιζώνων, οὐ μόνον ὀλιζώνων τινὲς μεταγεράφουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀλαζώνων. μὴ ὅτι σὺ σκύθας τινὲς, Αλιζῶνας νοοῦσιν. Αλαζίαν δὲ πόλιν ἐρημωθεῖσαν Εκαταῖος ἱστορεῖ, κώμας δὲ πολλὰς τῶν ἀλαζώνων οἰκεῖσθαι, σὺ οἷς ἀπόλλων τιμᾶται διαφόρους τως καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐφορείαν τῶν κυζικηνῶν. Μενεκράτης δὲ ὑπόκεῖσθαι λέγει τῶν πρὸ τὴν μύρλειαν τόπων, ὀρεινὴν συνεχῆ μὲν κατῴκει τὸ τῶν ἀλιζώνων ἔθνος. δεῖν δέ φησιν ἐκεῖνος, σὺ τοῖς δύο λ' γεράφειν ἀλλιζώνους. τὸν δὲ ποιητὴν, σὺ τῷ ἑνὶ γεράφῃ, ὀξ τὸ μέτρον. Παλαίφατος δέ φησι τὸν Οδίον καὶ τὸν Επίστροφον στρατεῦσαι ὀξ ἀμαζώνων σὺ τῇ Αλόπῃ φκημένων. πόλις δὲ ἡ ἀλόπη αὕτη ὁμώνυμος ἡρωΐδι. μὲν ἐμφαίνῃ καὶ ὁ κωμικὸς σὺ τῷ, ζὰς ἀλόπας καὶ ζὰς σεμέλας. ταῦτα πάντα, σὺ τῷ γεωγράφῳ κεῖται. οὗ καὶ αὐζελέγει γενέως πρὸς αὐτά. καί που ἀσειζόμενος ὡς δῆθεν δέον οὖ. καὶ ἄλλό τι συμπαλαθῆναι ὑπὸ τῶν Ψευδοϊστοριῶν, λέγει ὡς ἐχθὲς καὶ τόδε συμπαλάβι παρατειναμένους τὸ μέτωπον, σὺ ἅπαξ ἤδη ἀρτετολμηκότας. δεῖν δὲ εἶπε, ὀξ τὸ εἰωθέναι σὺ Ψευδομένους οὕτω σχηματίζεσθαι τὰ πολλὰ, ὡς οἷα προκαλυπτομένους αἰδημόνως. καὶ οὕτω μὲν ὁ γεωγράφος ὡς εἴρηται. αὐτὸ δὲ καὶ σὺ ἀλιζώνους φησὶν ἐκτὸς εἶν τοῦ Αλυος, εἰ μὴ Απολλόδωρος ὁ Αθηναῖος μικρὰν συμμαχίαν ἀπῳκῆσθαί φησι τοῖς τρῳσὶν ἐκ τῆς περαίας τοῦ Αλυος. Ισέον δὲ μὴ ὅλη ἐπεὶ ἡ μνημονευθεῖσα Μύρλεα πλησίον Προύσης ὄφιν, ἀπάμεια μετονομασθεῖσα ὁμωνύμως βασιλικῇ τινι γυναικὶ, πάντως ἀλλ' οἱ τὰ κατὰ σὺ ἀλιζώνους ἱστοροῦντες πρὸ τὸν γεωγράφον, καὶ τιθέντες τὸ τοιοῦτον ἔθνος, ἐγγύς που τῆς ἀπαμέων καὶ κυζικηνῶν χώρας, οὐκ ἀλλ' ἀληθούσης, παράγε τοῖς τῇ γεωγραφικῇ ἀκριβείᾳ προσέχουσιν. οἷς σὺ ἀντιοῦται καὶ τὸ τηλόθεν. οἱ γὰρ ἐκ τοιαύτης χώρας ἐποίκουροι τοῖς τρῳσὶν, οὐκ ἀλλ' τηλόθεν ἥκειν λέγοιντο. ὁ δὲ τὰ ἔθνη καὶ ξυλεξάμενος, ἀλιζῶνας γράφῃ. οὐ μὴν ἀλιζώνους. λέγων ὅτι Εὔφορός φησι σὺ ἀλιζῶνας τ' παραλίαν οἰκῆσαι τ' μεταξὺ Μυσίας μὲν καϊκου καὶ λυδίας. ἴσως δέ φησι ὀξ τὸ ὑπόφαινον τοῦ πολύτου κατ' σπάλλαγὴν τοῦ α εἰς ι, οὕτως ὠνομάσθησθαι. ὥστε οὗτος, οἱονεὶ ἁλαζόνας, παρὰ γράμμα τούδιον ὅδε. τῷ δὲ ῥηθέντι πολύτῳ αὐτῶν, συμφράζεται ἴσως μὴ ὁ λυδικὸς χρυσορρόας ποταμὸς ὁ Πακτωλός. Ομηρος δὲ οὐ χρυσοῦ ἀλλ' ἀργύρου γενέθλιον οἶδεν. σὺ τοῖς παρ' αὐτῷ ἀλιζώνοις. διὸ μὴ δεῖν σὺ τοῖς παλαιοῖς δύρηται. ἁλιζῶνες ἔθνος τοῦ πόντου, ὅπου ὁ κάλλιστος ἄργυρος. εἴρηται δέ τινα καὶ τούτων, καὶ σὺ τοῖς τοῦ ποδίγητοῦ. Αρρίανος δὲ τοιαῦτα περὶ ἀλιζώνων ἱστορεῖ. οὓς Ομηρος σύνεσιν καὶ

ταλόγω φησὶν ἁλιζῶνας, βιβλιοί εἰσιν, ὧν ὁδίος καὶ Ἐπίσροφος ἦρξεν. καὶ ἡ ἁλύβη οὐ ἣ λέγει ἀργύρου γενέθλιον εἶναι, παρασείκνυται. καὶ οὐκ ἀμαυρὰ ἡ τῶν μνησις, ἀργυρείων ἔργα ὑπολελειμμένα ὁρᾶται. ἁλιζῶνες δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοί φησι καλοῦνται, ὅτι παντα-χόθεν θαλάσσης περιέρχονται. ἀπὸ μὲν ἄρκτου καὶ ἀνατολῆς, τῷ βυζαντίῳ πόντῳ. πρὸς μεσημβρίαν δὲ καὶ νότον, τῷ ἀσακηνῷ κόλπῳ τῷ πρὸς νικομήδειαν. πρὸς δὲ δύσιν καὶ ζέφυρον, τῇ προποντίδι καὶ τῷ βοσπόρῳ. ὡς μὲν πόρρω χερρονήσου εἶναι τὰ πολλὰ αὐτῶν. καὶ δικαιόταται λέγεσθαι διεζῶσθαι θαλάσσῃ. ὁ δ' αὐτὸς ἀρριανὸς λέγει καὶ τὸν ῥηθέντα ὁδίον, ῥοδοίτην ποτε καλεῖσθαι. εἶτα εἰς ῥοδίον μεταπεσεῖν. εἶτα ὁδίον κληθῆναι· Μυσῶν, Χρόμις ἦρχε καὶ Εννομος. οἳ ὠνομάσθησαν μὲν ὦν, ἀλλ' οὐκ ὀνομάσθησι φησιν ἐρύξιππος κῆρα μέλαιναν. ἀλλ' ἐβάμην ἐπὶ χερσὶν Αχιλλέως, οὐ ποταμῷ ὅθι πρῶτα κεραΐζε καὶ ἄλλους. ὅρα δὲ ὅτι κἀνταῦθα τῇ προαναφωνήσει, καὶ ἔπαινον τῷ Αχιλλέως συνέμιξεν εὐμεθόδως. οἷα χαίρων οὕτω ποιεῖν ἀεὶ τὸ στέργειν τὸν ἥρωα. καὶ μὴ ἐθέλειν ἀπέχεσθαι αὐτῶν. Μυσοὺς δὲ ὁ ποιητὴς ἔοικε τοὺς αὐτὴν ἀσίαν λέγειν. οἵους τοὺς ὀλυμπηνοὺς ἢ ἑτέρους τινάς. οἱ δέ φασιν ὅτι μυσῶν καὶ θρακῶν ὁμηρος ἐμνήσθη τῶν πρὸς τῷ ἴστρῳ. ὅτι δὲ μυσοὶ κατὰ εὐρωπαῖοί εἰσιν οἵγε καὶ πέραν ἴστρου ἦσαν, δηλοῦται ἀλλαχοῦ, ὡσπερ καὶ πόθεν αὐτοῖς ἡ κλῆσις· Ισέον δὲ ὅτι παροιμία ἐκ τοῦ τοιούτου ἔθνους φέρεται, αὖτη. ὀσφὺς καπνὸς ἦγον κατεαγὼς ὥστε μύσιος ὄνος. ἐν μυσίᾳ γάρ φασι σπανιώτατον εὑρεῖν ὄνον, ὀρθὴν ἔχοντα τὴν ὀσφύν· Τὸν δὲ ῥηθέντα Χρόμιν καὶ Χρόμιού τινες τελσυλλάβως καλεῖσθαί φασι· Τὸ δὲ ἐρύξιππον αὐτὶ τοῦ ἐφυλάξατο, ἀφέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρύω τὸ φυλάσσω ἢ κωλύω. ἀφ' οὗ καὶ ὄρυμα, καὶ ἐρυμνόν. καὶ ῥῆμα ἐρύκω. οὐκ ἀβελτερίζει δέ φασι τὴν οἰωνιστικὴν ὁ ποιητὴς, ἐν οἷς λέγει ὡς οὐκ ἐφυλάξαθ' ἅπερ τὴν οἰωνὸν, τὴν κῆρα. ἀλλὰ τὴν αὐάτην τῆς πεπρωμένης δηλοῖ. οὐκ ἐφυλάξατο δέ φασι τὸν θάνατον ὁ Εννομος, ἢ ὡς μὴ σωτηρίας. ἢ καὶ ὡς μὴ προγνούς. Ορα δὲ καὶ ὅτι τὴν ὑπὸ ποσθέσιν καὶ νῦν δοτικὴν συνέταξεν ἐν τῷ ὑπὸ χερσὶν Αχιλλέως. τὸ δὲ κεραΐζειν, αὐτὶ τοῦ ἔκειρε δίκην λιποῦ τινος ὅτε δηλαδὴ ἐν τῷ ποταμῷ σὺν παραπίπτουσας ἔτυπεν ξάνθου φάσιν ὡς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ ἐν καιρῷ. νῦν γὰρ προαναφωνεῖ, ὅτε δὲ τὸ κεραΐζειν καὶ ξάνθος ἀπωλῶς φθείρειν ἢ λυμαίνεσθαι καὶ ὡς εἰπεῖν κείρειν, λέγεται, δηλοῖ καὶ Ηρόδοτος. ποτὲ μὲν λέγων κεραΐσας τὰ οἰκία τοῦ ξενίου· καὶ κλέπτας κεραΐζουσας χρήματα. καὶ τὸ πλῆθος τῶν νεῶν ἐν τῇ ξαλαμῖνι, ἐκεραΐζετο. ποτὲ δὲ ὅτι πάντα ἐπέφλεγον, καὶ ἔκειρον. καὶ ἔκειρε δὲ χώρους. καὶ ἐκείρετο ἡ ἀπλικὴ ὁ ὅσιν ἐλαφυραγωγεῖτο. ἴσως δὲ ἐκ τοῦ ῥηθέντος κεραΐζειν, ἀκέραιος ὁ ἀπλοῦς καὶ πρωΰθυμος καὶ μὴ ζῆνα κεραΐζων. τὸ δὲ, καὶ ἄλλους μόνους δὲ τρωϊκοὺς δηλοῖ ξωικούρους. οἱ γὰρ δαρδανοὶ γὰρ τοῖς τρωσὶ προσλογίζονται·

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε, καὶ Ασκάνιος θεοειδὴς
Τῆλ' ὀξ Ασκανίης. μάρναντ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
Μήοσιν αὖ Μέσθλης τε, καὶ αὖτιφος ἡγησάσθην.
Ἦγε ταλαιμένεος, τὼ, γυναίκε τέκε λίμνη,
Οἵ καὶ μήονας ἦγον ὑπὸ τμώλῳ γεγαῶτας·

Φρύγας ἦγε Φόρκυς καὶ Ασκάνιος θεοειδὴς τῆλ' ὀξ Ασκανίας, μάρναντο δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι. ποθὲν δὲ Φρυγῶν, ζητητέον καὶ εἰς τὰ τῆς περιηγητῆ. οὗ γὰρ καὶ ποθὲν αὐτῶν ἐκεῖ ἔριται. τῆς μικρᾶς δέ φασι Φρυγίας ἦσαν οὗτοι. οὐ μὴν τῆς μεγάλης τῆς πρὸς τῷ σαγγαρίῳ φασὶ ποταμῷ κειμένης. ὅθεν ἦν Ασιος μήτρως Ἑκάβης ὑποποδάμοιο. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτε ὁμηρος μοὶ, διασέλλῃ Φρύγας καὶ τρῶας. Αἰσχύλος δὲ καὶ οἱ νεώτεροι, συγχέουσιν. ὅθεν ἴσως καὶ παροιμία ἡ ποθὲν τῆς, δύσγνωστα τὰ μυσῶν καὶ Φρυγῶν, ἐπὶ ὄρεια. ὅρα δὲ τὸ Φόρκυς κύριον ὂν τῆς σ' λεχθεὶ, οὐ δὲ τῆς ν'. οὕτως ἡ γενικὴ Φόρκυος λῶν εἶη. τὸ δὲ ἐν ὀδυσσείᾳ Φόρκυνος θυγάτηρ, ἀπὸ τῆς Φόρκυν κλίνεται· Τὸ δὲ τῆλε αὐτὶ τοῦ τηλόθεν, ἐνταῦθα κεῖται. Ασκανία δὲ κατὰ μὲν τὸν ἐθνικογράφον, πόλις τρωϊκή.

τρωϊκὴ. οὗ πρῶτόν φασι κρόμμα γενέσθαι. ταύτην κτίσαι λέγεται ὁ Αἰνείου παῖς Ασκάνιος. ὁ γεωγράφος δὲ Φρυγικῶν σύνταῦθα νοεῖ ἀσκανίαν τὸ γὰρ τῆλε ἐξ ἀσκανίας, εἰρηται φησιν ὡς οὔσης ἐγγυτέρω ἄλλης ἀσκανίας τῆς μυσιακῆς τῆς πρὸς τῇ ναῦ νικαίᾳ. ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς ὅταν εἴπῃ. πάλμυν ἀσκανίου τε, μόρυν τε, μυσῶν ἠγήτορας. οἱ ἐξ ἀσκανίας δριβώλακος ἦλθον. καὶ ὅρα ὁμωνυμίαν ἀσκανίων τε αἰσθρῶν τούτων ὁμηρικῶν, καὶ λιμνῶν ἀσκανιῶν δύο. ἀσκανία δὲ λίμνη τε καὶ χώρα, ὁμωνυμοῦσι γὰρ καὶ αὗται. πολλὴ γάρ φησιν ὁμωνυμία πρὸ τῷ ποιητῇ. πόλις δὲ φησι βιθυνίας ἡ ῥιθεῖα νίκαια. κτίσμα πάλαι μὲν ἀντιγόνου ὅθεν καὶ ἀντιγόνια ἐκλήθη. εἶτα λυσιμάχου οἳ ἀπὸ τῆς γυναικὸς μετωνόμασε, νίκαιαν· τὸ δὲ μέμαθον ὑσχίνῃ μάχεσθαι, σύντελῶς ἔχει καθάπερ καὶ τὸ ἄβαντες μεμαῶτες μελίησι θώρηκας ῥῆξειν, ἀνομοίως δὲ ἔχει πρὸς τὸ, θωρήσσοντο Μεμαότες ἐγχείας. ἐκεῖ γὰρ σύδενὸς ἡ συνταξις, λείπει γὰρ τὸ μάχεσθαι ἢ τοιοῦτον, ὡς κὴ προείρηται. τὸ δὲ ὑσχίνῃ ὤφειλε μὲν διὰ τοῦ ἡ ἔχειν τὴν λήγουσαν, διὰ θεῖα γὰρ ἡ ὑσχίνη. μετεσχλάσθη δὲ ὡς καὶ τὸ δωδώνι. καὶ, ἀλλὰ πεποιθώς. κὴ τὰ τοιαῦτα. ὅτι δέ τισι δοκεῖ σὺ τῷ, τῆλ' ἐξ ἀσκανίης ἀκύρως κεῖσθαι τὸ τῆλε, ῥηθήσε) ἀλλαχοῦ σύθα καὶ ἕτερα ὅμοια κείσεται· Μήοσιν ἡγησάνδρην τουτέστιν τῶν μηόνων, ἡγοῦντο, Μέσθλης καὶ Ανθεμος υἱοὶ ταλαιμένους. τὸν ἡγεμόνα οὓς γυναίη τέκε λίμνη. εἶτα σαφηνίζων τὸ, μήοσιν ἡγησάνδρην. ἅμα δὲ καὶ ὁρμηνούων σαφῶς, τοῦ ποτε γῆς οἱ μήονες οὗτοι κεῖνται. φησὶν ἐπαναληπτικῶς. οἱ καὶ μήονας ἦγον ὑπὸ τμώλῳ γεγαῶτας. ἤτοι ὄντας. Εἶναι γάρ φασι, τὸ γενέσθαι, πρὸ ὧν ἴωσιν. ὅθεν καὶ θεοὶ ἀφγενέται, οἱ ἀεὶ ὄντες· Καὶ σύνταῦθα δὲ παλιν ἡ ὑπὸ πρόθεσις τῇ δοτικῇ φιλησθεῖ σὺν τῷ, ὑπὸ τμώλῳ οὗ φυλάσσεται καὶ εἰς ἔτι τοῦνομα βραχύτι ὑποβαρβαριζόμενον. τμῶλον γὰρ αὐτὸν ἡ πολλὴ γλῶσσα τῶν ἐγχωρίων καλεῖ· Ορα δὲ καὶ τὴν σύνταῦθα ἐπαναλαμβ. ὅτι οὐχ οὕτω διὰ σαφήνειαν ἐκμάτησαι. ἀλλὰ διὰ ἐπεισαγωγὴν ἱστορίας. ἵνα ἡ τοῦ τμώλου μνήμη δι' καίρου παραπλακῆ. ἄλλως γὰρ ἡ ἐπαναλαμβ. ἀναπαίσα οὐκ ἰδ. Μήονδε δὲ λέγονται, ἀπό τινος Μήονος. ἢ Μαίονες τραπέντος μὲν τοῦ α εἰς η. τοῦ δὲ ι μείοντος, ἀνεκφωνήτου. λέγονται δέ ποτε καὶ τετρασυλλάβως, μηίονες ἐκφωνηθέντος τοῦ προσγεγραμμένου ι. Ηρακλείδης δέ φασιν, αὖθι τοῦ ι γεγραφὼς τοῦ ἀπὸ τοῦ μαίονος κλιθέντας μήονας. λέγων βοιωτίαν εἶναι τὴν τοιαύτην μεταβολὴν. ὡς τῶν βοιωτῶν τὴν ὅλην αἱ διφθόγγου εἰς η καταμόνας μεταβαλλόντων. ὥσπου καὶ ὁ χοιροβοσκὸς πρασημειοῦται, σὺν οἷς ἐξηγεῖται τὸν Ηρωδιανόν. λέγων καὶ ὅτι ζωὴς θηλυκὸς πολιθωνικὸς σύθεια τῶν παθητικῶν συνεστώτων. τὸ ποιούμενα λεγόμενα καὶ τὰ ὅμοια, ποιούμενα λεγόμενα ἐκεῖνοί φασι, οὕτω δὲ καὶ τὰ ὅμοια· Ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι τοὺς λυδοὺς, μήονας ὁ ποιητὴς φησιν οἱ δὲ ὕστερον, μαίονας. κὴ ὅτι οἴονταί τινες τὴν μηονίαν, ἀσίαν λέγεσθαι, καθὰ εἴρηκεν ὁ ποιητὴς, ἀσίῳ σὺν λειμῶνι. κὴ ὅτι οἱ μὲν, τοὺς αὐτοὺς τοῖς λυδοῖς. οἱ δὲ, ἑτέρους ἀποφαίνονται. ἄμεινον δὲ λέγειν τοὺς αὐτοὺς. λέγει δὲ καὶ Ηρόδοτος ὅτι μήονδε πρότερον καλούμενοι, λυδοὶ ὕστερον ἐκλήθησαν ἀπὸ λύδου υἱοῦ ἄτυος. τοὺς δὲ λυδοὺς, κὴ σὺν τοῖς τὸ περιεγγητὸ εἴρηται. σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ ὡς νῦν εἴρηται, ταυτίζει τοὺς λυδοὺς καὶ τοὺς μήονας ὁ γεωγράφος, ἀλλ' ἐν ἄλλοις φησὶν ὅτι ὥσπερ ἔργον ἦκαν δύσκολον διορίσαι χωρὶς τὰ μυσῶν καὶ φρυγῶν ὄρεια, οὕτω καὶ λυδοὶ καὶ μαίονες οἱ καθ' ὅμηρον μήονες, ἐν συγχύσει πῶς εἰσι, καὶ πρὸς τούτοις καὶ πρὸς ἀλλήλους· Ὁ δὲ ταλαιμένης, ἐπώνυμον ἔχει τὸ ι, ὡς καὶ ὁ ταλαίπωρος. Γυναίη δὲ λίμνη τεκεῖν λέγεται Μέσθλῃ κὴ Ανθεμος, ἢ πρὸς ἔμφασιν τοῦ, ὑγροὺς κὴ ἑταμοὺς ἢ διερρυηκότας τὸν βίον, αὐτοῦ ἐόν, ἢ ὅτι τοῦτο αὐ τὴν σορηθρόν τι ὡς εἰκὸς εἶχεν, οἷα καὶ ἐπὶ ζώνι μικτὸν καὶ τροφῷ. νηθόμενοι τυχὸν ἢ καὶ ἐχθυώμενοι κατ' αὐτήν. εἰκὸς δὲ καὶ τὴν σφῶν μητέρα τοῦτο αὐτὴν τὴν γυναίαν λίμνην ἐκτεκεῖν αὐτούς. ἢ ἐκεῖ τοῦ τὰ νυμφεῖα ἐκτελέσαι. ἔστι δὲ ὡς ὁ γεωγράφος φησὶ, κατὰ τὴν σαρδιανήν. σὺν σαδίοις τεσσαράκοντα ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκλήθη δὲ

ὕσδρου φησι, κολόη. ὅπου κὴ ἱδρυὸ κολοίωνις ἀρτέμιδος. ἀγιτεῖαν μεγάλιν ἔχειν. φασὶ δ' ἐνταῦθα χορεύειν τὰς καλάθους κατὰ τὰς ἑορτάς. οὐκ οἶδ' ὅπως φησὶ παραδεξολογοῦντες μᾶλλον ἢ ἀληθεύοντες. ἕτεροι δὲ καὶ ἀθηναῖαν γυναίαν αὐτόθι τιμᾶσθαί φασιν. οἱ δὲ χολιασταὶ τὸ μὲν γυναίη, δέχονται κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν. τὸ δὲ λίμνη, κατὰ δοτικήν. κὴ φάμενοι τὴν γυναίκα θυγατέρα γύγου, συνεστασιῶν οὕτω. οὓς ἡ γυναίη ἔτεκε πρὸ τῆ λίμνη λέγοντες καὶ ὅτι οὐκ ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς λιμνῶν τέκνα. λέγουσι δὲ καὶ σίγλον λελοιπέναι τὸν σημαίνοντα τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τῶν ῥηθέντων στρατηγῶν. λιμοῦ σι δέ φασιν. οὐ γὰρ εὑρηται τοιοῦτος σίγλος οὐδαμοῦ. ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοτέροις, εὐθεῖαν εἶναι καὶ τὸ, λίμνη καθὰ καὶ τὸ, γυναίη. τινὲς δὲ λέγουσι. καὶ ὅτι ὥσπερ νέιλου τέκνα οἱ αἰγύπτιοι οὕτω κὴ λίμνης ταύτης, οἱ ἐιρημένοι στρατηγοὶ ὁ Ανζαφος κὴ ὁ Μέσθλης, ὃν τινες καὶ μέσρην γεγράφεσθαί φασι. παράγοντες εἰς ὁμοιότητα τῶν δύο τούτων λέξεων, τὸ φύτρη καὶ φύτλη. γεγράφεται δὲ ἐν τοῖς χολίοις, καὶ ὅτι ἡ μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις, αὐτὴ τὸ γυναίη λίμνη, γυναίως εἶχεν. ἡ δὲ κατ' εὐριπίδην μετὰ τὸν τρίτον σίγλον, οὗ ἀρχὴ τὸ, οἱ καὶ μήονας ἦγον, γεγράφθαι τέταρτον τοῦτον κατὰ χῆμα ἐπαναλήψεως, τιμῶλῳ τῷ νιφόεντι, ὕδης ἐν ποτοῖς ἡμῶ. οὗ δὴ σίγλου καὶ ὁ γεωγράφος μνησθεὶς φησιν ὡς οὐδεμία εὐρίσκεται ὕδη ἐν τοῖς λυδοῖς. καὶ μὴν ἕτεροι κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον, ὕδην τὴν τῶν σαρδέων ἀκροπολίν φασιν, ἣ αὖθις ταῖς σάρδεις ἐστὶ τῶν λυδῶν βασίλφον. αἱ καὶ τῷ τῶν κιμμερίων ἐάλωσάν ποτε. τμῶλος δέ φησιν ὄρος εὔδαιμον λυδίας ὑπερκείμενον σαρδέων. ἔχειν σκοπὴν ἐν τῇ ἀκροπόλει, ἑδέθραν λευκοῦ λίθου. πρόσων ἔργον. Σκοπὴν δὲ λέγει, τὴν κοινῶς λεγομένην σίγλαν. ὅθεν κατοπτεύεται φησὶ τὰ κύκλῳ πεδία. ῥεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος τμώλου, ὁ πακτωλός. καταφέρων φησὶ τὸ παλαιὸν, ψῆγμα χρυσοῦ ποτέ. ἀφ' οὗ ὁ κροίσου πλοῦτος. νῦν δ' ἐκλέλοιπε τὸ ψῆγμα ὥσπερ καὶ τὸ τῶν Ασύρων. Ασυρα γάρ φησι πόλις ἀβυδηνῶν κατεσκαμμένη χρυσία ἔχουσά ποτε. αἱ νῦν ὀξυαλώτους ὡς κὴ τὰ περὶ πακτωλόν. οὓς καταφόρεται φησιν, εἰς τὸν ὦμον τὸν ἐκδιδόντα μὲν, εἰς τὴν φωκέαν θάλασσαν, ἀρχόμενον δὲ, ἀπὸ μυσίας. ἐξ ὄρους δινδυμένης. οἱ δὲ περσθέμενοι τὸ περσεχὲς πρὸ βραχέων ῥηθὲν ἐπαναληπτικὸν ἕως τοῦ, τμώλῳ τῷ νιφόεντι καὶ ἑξῆς, παρεισήγαγον τὸν αὐτὸν σίγλον ὡς καὶ αὐτὸ προεδηλώσῃ, καὶ μετὰ τὸ, ἐν ἀρίμοις. ὅθι φασὶ τυφωέος ἔμπνουαι δυνάμ. ὡς ἀετιμαίου καὶ τοῦ τοιούτου πόνου ὄντος · Οτι δὲ πλουσία ἡ κατὰ σάρδεις ὕδη καὶ ὅλως ἡ τῶν μηόνων ἤτοι λυδῶν γῆ, δηλοῖ μὲν κὴ ὁ εἰπὼν τραγικὸς, κερδαίνετε τὸν πρὸς σάρδεων, ἥλεκτρον. τὸν χρυσὸν οὕτω καλέσας ποιητικώτερον ἐν τῷ λαβεῖν εἶδος αὐτὸ εἴδους. δηλοῖ δὲ καὶ Ηρόδοτος. ἱστορήσας ὅτι πρεί που τὰ κατὰ μαίανδρον, Πύθιος ὁ Ατυος. ἀνὴρ λυδὸς παμπλούσιος, ἔχων ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο. χρυσοῦ δὲ στατήρων δαρεικῶν, μυριάδας τετρακοσίας σχεδεούσας ἑπτὰ χιλιάσιν. σωσιπολιτέον δὲ δίχα πολλῶν ἄλλων, κὴ τὰς τῆ λυδῆ κροίσου χρυσᾶς πλίνθους. ὧν ὤνιος ὁ ἀπατήσας ἐκεῖνον χρησμός. οὐκ ἀφεκτέον δ' ἐνταῦθα οὐ δὲ τῆ περιηγητοῦ ·

Νάσης αὖ καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἳ μίλητον ἔχον, φθειρώντ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιάνδρου τε ῥοὰς, μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Τῶν, μὲν ἄρ' ἀμφίμαχος, καὶ Νάσης ἡγησάσθην.
Νάσης, ἀμφίμαχός τε Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα.
Ος καὶ χρυσὸν ἔχων, πολεμόνδ' ἴεν οὐδέ τι κούρη
Νήπιος. οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον.
Αλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος αἰακίδαο
Εν ποταμῷ. χρυσὸν δ' Αχιλλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν λυκίων, καὶ γλαῦκος ἀμύμων

Τηλόθεν ἐκ Λυκίης ξανθοῦ ἀπὸ δινήεντος.

Ναύτης, μάλιστα δὲ κατὰ τὰ πολέω, καὶ ἀνηριθέσθαι τῶν αὐτηχεφόων, νάτης δίχα τοῦ υ, καρῶν ἡγήσασθαι βαρβαροφώνων. οἱ μίλητον ἔχον. φθιρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον. μαιάνδρου τε ῥοαὶ, μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα. ἐπεὶ δὲ ἡγεμόνος ὁ ποιητὴς ἐμνήσθη υἱός. ἦν δὲ οὐχ οὕτω. δύο γὰρ ἦσαν καρῶν ἡγήτορε, ἐπαναλαβών φησι. τῶν μὲν, ἀμφιμάχης καὶ νάτης ἡγησάσθην, ἔδοξαν δὲ τῷ ποιητῇ πάλιν δύθις ἐπαναλαμβάνεσθαι ἀμφότεροι. φησὶ γὰρ νάτης ἀμφιμάχης τε. ἔστω δὲ ποιεῖ ἵνα καὶ τὸ ἀμφιμάχου ζώτου μεμνώμεθα, ὡς καὶ τὸ Ασίου. ἄφρων γὰρ καὶ οὗτος κατὰ τὴν Ομήρου ἰσορίαν ἐπόντος οὐ καὶ χρυσὸν ἔχων, πόλεμόν δὲ ἴσαν. ἤτοι εἰς πόλεμον ἐπορεύθη. ἤυτε κούρη, νήπιος. οὐ δὲ τί οἱ, τόγε ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν Αχιλλέως εἰν ποταμῷ. χρυσὸν δ' Αχιλλεὺς ἐκόμισε, μεταλλεύσας ὥσπερ εἰ χρυσοφόρῳ ποταμῷ, τὸν τὸ ἀμφιμάχου χρυσόν. ἀσεῖον δὲ τὸ σκῶμμα τὸ κατὰ τὸν χρυσοσόλου τούτου σραζιώτου. ἤρχετο γάρ φησιν εἰς μάχην νήπιος, οὐ χαλκέῳ ἀρεῖ μελπόμενος. ἀλλὰ χρυσὸν ἔχων καθὰ κούρη. ἤτοι κόρη νέα, χρυσῇ ἀνειμένη ἀφροδίτῃ. γυναικίας δὲν ἦν τις καὶ μαλακός. κῆ ὁμηρικῶς εἰπεῖν, γυναικὸς ἄρ' αὐτιτέτυκται. εἰ δὲ καὶ δύφορος καὶ γλαῦκος χρυσὸν εἶχον, ἀλλ' οὗτος κωμῳδεῖται ἐπειδὴ φασι γυναικεῖα κόσμια ἔχει. ὅρα δὲ καὶ σύνταῦθα πρεπαναφώνησιν κοσμοῦσαν τὸν Αχιλλέα. οὐδαμοῦ γὰρ ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα ἐθέλει τὸ ἥρωος ἀπέχεσθαι. Πολεμιστὰὶ δὲ οἱ κᾶρες. ὧν τὸ ἐθνικὸν, ὁμώνυμόν φασι τῷ οἰκιστῇ. τὸ δὲ ἡλυκὸν αὐτῶν, ἐθνικὸν, κατὰ τέχνην, καῦρα. καὶ σὺ διαλύσει κᾶϊρα ὀξὺ τοῦ ί. ἡ δὲ χῆσις, τὴν εἰ δυφθόγγου ἔχει. ὡς καὶ παρ' Ομήρῳ μηνὶς ἠὲ κάειρα. σωνεξέσραμε γάρ φασι τῷ, σώτειρα. ὀλέτειρα καὶ τοῖς τοιούτοις. ἦν δὲ κὴ ἑλληνικός φασι Κάρ. υἱὸς Φορωνέως. ἀφ' οὗ καρία ἐκαλεῖτο ἡ σὺ μεγάροις ἀκρόπολις. ἡ δὲ καρία, καὶ καρίνη λέγεται. καὶ καρὶς δέ φασιν. ὅθεν καὶ ἱκῶς, καρία ἐλέγετο κατὰ τὸν Σωτέλεκτην τῶν ἐθνικῶν. δοκοῦσι δὲ καὶ εἰς ὁπλισμὸν συνεσκευῆσθαι οἱ κᾶρες, τὰ γοῦν ὄχανα τῶν ἀσπίδων, καρικὰ λέγεται. καὶ οἱ λόφοι. φησὶ γοῦν Ανακρέων, καρικοεργέος ὀχάνου. καὶ Αλκαῖος. λόφον σείων καρικόν· Ο δὲ γραμματικός παρασημειοῦται ὅτι ἐκ τοσούτων ἐθνῶν, μόνοις τοῖς κᾶραι βαρβαροφώνοις ὁ ποιητὴς εἶπεν. αἰτιολογῶν δὲ αὐτὸς τὴν τοιαύτην κλῆσιν, λέγει ὡς σὺ Σωτάμω εἰπεῖν τὰ τοῦ σοφοῦ πολλὰ, ὅτι τὸ βαρβαρον ὀξυφωνήθη ταῖς ἀρχαῖς, Σωτὶ τῶν δυσεκφόρως καὶ σκληρῶς καὶ τραχέως λαλούντων. ὡς καὶ τὸ καταρίζειν καὶ τὸ τραυλίζειν. τῶν γοῦν τραχυσμούντων, σύτεῦθεν βαρβαρων λεγομένων, ἐπειδὴ καθ' ὅλην οἱ κᾶρες ἐπλανήθησαν τὴν ἑλλάδα μισθοῦ στρατεύοντες καὶ ἠγνωρίσθησαν, πυκνὸν ἦν ἐπ' αὐτοῖς, τὸ βαρβαρόφωνον. τὴ βαρβαρίζειν ἐκεῖθεν ἐλέγετο, τὸ οἷον καρίζειν. σύτεῦθεν δέ φησι κατεχρησάμεθα ἐθνικῷ κοινῷ ὀνόματι, αὐτιδιαιροῦντες βαρβαρους πρὸς ἕλληνας, οὐκέτι ὀξὺ παχυσμίαν ἢ τραχυσμίαν, καὶ ἀφύσιν φωνηεντικῶν ὀργάνων. ἀλλὰ κατὰ διαλέκτων ἀνομοιότητα. πρώην δὲ οὐκ ἦν ἔθος. θουκυδίδης δὲν φησι μὴ λέγεσθαι βαρβάρους ὀξὺ τὸ μὴ δὲ ἕλλησας πω εἰς σὺ ἀρκεπρίσθαι αὐτίπαλον ὄνομα. ταῦτα τὰ τοῦ γραμματικοῦ ὡς σὺ ὀλιγίστῳ εἰπεῖν. ὅσα δὲ μαθοφόροι οἱ κᾶρες, καθωμίλη). ἐμήσετο δὲ πολὺ αὐτῶν, κὴ σὺ τῷ, τίῳ δέμνι σὺ καρὸς ἄσῃ. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι μόνοις ἐθνῶν τοῦ κᾶρας οὕτως ἔσκωψεν ὁ ποιητὴς, ὀξὺ τὴν ἔχθραν τῶν ἰώνων. ἴων μὲν γὰρ Ομηρος. κᾶρες δὲ, ἴωσιν ἐχθροί. ἢ διότι φασὶ κρητῶν ἄποικοι οὖτες, ἠχρήσθησαν τὴν ἑλλάδα φωνήν. ἢ ἐπειδὴ ἀγριόφωνοι ἦσαν. καὶ ὅτι τὰ ἀρσενικὰ ἡλυκῶς ἔλεγον. καὶ ἀνάπαλιν. ἔστω δέ φασιν εἰ καὶ ἕλλησι συνέβαινεν, ἀλλ' ὃν σανίοις κὴ οὐ κατ' ἄνδρα. καὶ σὺ τῷ λελιθότι. καρσὶ δὲ, συνεχῶς καὶ διαδήλως. ἤδη κατὰ πᾶσαν ἑλλάδα μεθαρνοῦσιν. Σωτὶ τούτοις ἰστέον καὶ ὅτι τὸ βαρβαρίζειν καὶ τὸ σολοικίζειν διαφορούντων παρὰ τοῖς ὑστερον, παρ' οἷς ὁ μὲν βαρβαρισμὸς ἁμαρτία ὅλη περφορᾶς ποτὲ λέξεις ἢ τόνοις γινομένη. ὁ δὲ σολοικισμὸς, ποτὲ σύνταξιν σύνοιας σῶον λόγον ἀκύλουσα, ὡς οἱ ἐτυμολογοῦντες φασίν. ὅμως ἄλλως ταυτίζοντες ἀμφότε-

ρά τινες. οὗ βαρβαρίοις, σολοίκοις ἔλεγον. καὶ προφέρονται χρήσεις. ἰωωάνακτος μὲν, ὃ, καίτοις σολοίκοις ἵν' ἐθέλοιεν πορνάσιν. ἀνακρέοντος δὲ, ὃ, σόλοικος φθόγγος ὅπερ ὅτι βαρβαρικός. Μίλητος δὲ, ἡ καρικὴ αὕτη. ἐμνημονεύθη μὲν πρὸ ὀλίγου ἐν τῇ κριτικῇ. καὶ τοῖς τὸ πεμπτικὸν δὲ ἔγκειται καθὰ καὶ ὁ μαίανδρος. καρικὸς νῦν φαινόμενος ποταμός. εἰρήσεται δέ τι πάλιν αὐτῆς, καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ λυκιακῷ καταλόγῳ. φθειρῶν δὲ ὄρος ὀνομαστικῶς. τὸ ἔχον πολλοὺς φθεῖρας. πρὶ οὖ, φησὶν ὁ γεωγράφος. ὄζε φθειρῶν ὄρος, παράλληλον ἑτέρῳ ὄρει τῷ λάτμῳ. ὁ δὲ ἐθνογράφος φησίν. φθεὶρ, ὄρος καρίας. οἱ κατοικοῦντες φθίρας. οἱ δὲ χολιασταὶ, οὕτω. φθειρῶν ὄρος καρίας πάλαι μίλητον. πολλὰς ἔχον πίτυς. ὧν τὰ ὄχθη ἠμάται, οὕτω καλεῖται ὡς ὅμοια φθειρσίν. οἱ καὶ δίρκοι λέγουσι). ὡς δηλοῖ παυσανίας ἐν τῷ κατ' αὐτῶν λεξικῷ εἰπών. δίρκοι, οἱ φθεῖρες. ἡ δὲ γραφὴ τῆς πραλιγούσης τῶν φθειρῶν τούτων, διάφορος κατὰ τὸν χειροβοσκόν. οἱ μὲν γὰρ πλείους, ἐχὶ διφθόγγου γράφουσιν αὐτό. ὁ δὲ τεχνικός φησι, ἐχὶ τὸ ί. τεχνικὸν λέγων, τὸν ἡρωδιανόν. παρὰ τὸ φθὶρ γάρ φησι γέγονε κύριον τὸ ὡσὶ τοῦ ἡμῶν Ενδυμίωνος. ἡ δὲ ἐχὶ διφθόγγου γραφὴ, παρὰ τὸ φθείρ ὁ σημαίνει πᾶν πίτυν. ἡ δὲ κώνους τῆς πίτυος, οἱονεὶ τὸ ἔχον ὄρος τοιούτοις φθεῖρας. εἰσὶ δέ τινες πίτυες φθεῖρας ποιοῦσαι. ἄλλοι δὲ πρὰ, τὸ φθείρ ὃ σημαίνει τὸν φθαρτικὸν λησμόν. ἵνα ᾖ ὄρος λησμῶν. ἕτεροι δὲ πρὰ τὸ φθείρ ὅ ὅτι ἥρ. ἵνα λέγῃ ἡρῶν ὄρος. φθεῖρες γὰρ καὶ οἱ ἥρες παρὰ τὸ φθείρ. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Εἰ δὲ ἀπὸ φθειρῶν πιτύων ὠνόμασται ὄρος, καινὸν οὐδέν. μυρίοι γὰρ τόποι ἐκ φυτῶν ὠνομάσθησαν. ὡς πολλαχοῦ φαίνεται). Ακριτόφυλλον δὲ ὄρος τὸ πολύφυλλον. οὕτω καὶ θερσίτης ἀκριτόμυθος, ὡς πολύμυθος. εἰ δὲ μὴ ἀκριτόφυλλον ὄρος τὸ μὴ διακεκριμένον τὰ φύλλα, οὕτω καὶ θερσίτης ἀκριτόμυθος, ὁ συγκεχυμένα λέγων καὶ ἀδιακρίνητα. Μυκάλη δὲ, ὄρος πελοποννήσου ἀντικρὺ σάμου. φησὶ γοῦν καὶ ὁ γεωγράφος ὅτι μετὰ ἐκβολὰς μαιάνδρου, ὁ κατὰ πελοπόννησον αἰγιαλός. ὑπὸ αὐτὸ δὲ ἡ πελοπόννησος. καὶ μυκάλη ὄρος δύσβατον καὶ δύσενδρον ὑποκείμενον τῇ σαμίᾳ, ὥσπερ δὲ ἡ βοιωτία μυκαλησσὸς, ἐκ μυκαθμοῦ ὡς προεγράφη, οὕτω καὶ ἡ μυκάλη αὕτη κατὰ τὸν ἐθνολόγον. ἐπεὶ αἱ γοργόνες ὑπὸ τὸ ὄρους τούτου μυκῶσθαι, ἤ κεφαλῇ μεδούσης, ἀνεκαλοῦντο. οἱ δὲ, μυχάλῃ αὐτὴν φασιν. ἐπεὶ ἐν μυχῷ ἅλος τῆς καρικῆς κεῖται. ἔστι δὲ καὶ πόλις καρίας μυκάλη. Ομηρος μέντοι, τὸ ὄρους νῦν μέμνηται. ὡς δηλοῖ τὸ, μυκάλης ἀπεινὰ κάρηνα. σημείωσαι δὲ ὅτι καρῶν πόλις ἦν καὶ ἡ ἁλικαρνασσός. ἀφ' ἧς ὥρμηθ Αἴλιος Διονύσιος ἁλικαρνασσεύς. καθὰ δηλοῖ αὐτὸς ἐν οἷς πολλὰ ἀπλικῶν ὀνομάτων διαλεγόμενος, λέγει οὐ κάρας εἶεν οὐ ἁλικαρνασσεῖς. ἀλλὰ ἕλληνας δωριεῖς τῶν ἀποικησάντων δωριέων καρίαν. ὁ μὴ ἀθηναῖοι παιήσαντες, καὶ εἰς καρίαν καταράντες ὧν ἦρχε νηλεὺς, πόλιν ἑλληνίδα φησὶν ἐν αὐτῇ μίλητον κατεσκευάσαντο. ἐφ' οἷς οὐ τοιούτοις δωριεῖς στεμνώσας, καὶ μίαν τῆς ἐν ἀσίᾳ ἑξαπόλεως καὶ τὴν ἁλικαρνασσὸν εἰπὼν εἶναι, ἐπάγει πρὸς τῷ τέλει, ὅτι οὐδὲν λέγω, ἴσως κωλύει καὶ ἐν καρίᾳ εἶναί τινα ἀπλικὴν φωνὴν καὶ ἐν ταῖς ἀθήναις καρικήν. φωνὴν ἀπλικὴν στεμνῶς εἰπών, τὴν ἑαυτοῦ. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἡ τῶν καρβαίων ἤτοι βαρβάρων λέξις ἐκ τῶν καρῶν ἐλήφθαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ οἱ παρὰ τῷ παυσανίᾳ κάρδακες. ὃ ὅτι σφάζωσι πολλὰ ἀσίαν. ὁ δὲ ῥηθεὶς Αἴλιος Διονύσιος, οὕτω φησί. κάρδακες οὐ δικαιόζωνος. ἀλλὰ οἱ μισθοῦ στρατευόμενοι βάρβαροι, παρὰ θεοπόμπῳ. ἀπλῶς δέ φησιν οἱ πόρσαι, πάντα τὸν αὐσθεῖον καὶ κλῶπα, κάρδακα ἐκάλουν. Ετι ἰστέον ὅτι παροιμία πρὸ παυσανίᾳ φέρεται. ὑπὸ τῶν εἰ δὲ τελέσι ζῶς πείρας ποιουμένων, ὃ, εἰ καρὶ τὸν κίνδυνον. ἐπεὶ κάρες φησὶ πρῶτοι ἐμισθοφόρησαν. Σαρπηδὼν λυκίων ἦρχε καὶ γλαῦκος ἀμίμονα πηλόθεν ἐκλυπίας. ξάνθου ἀπὸ δινήεντος. τελευτέους δὲ τῶν ὑποκούρων οὐ λυκίους ἔθετο, ἵνα καὶ οὕτως εἶεν ἐπίσημοι. οὐ γὰρ ἀεί τις μνήμης ὕσδρον, ὑπόπτωσιν τῶν μνημονευθέντων ποιεῖ. εἰ ὀλίγῳ δὲ καὶ ζώοις ὑπερέχει, δῆλον αἰτίαν καὶ οὐ λοιποὺς ὑποκούρους. καθυποδεικνὺς ὡς οὐ μόνον ἐμπλατύνεσθαι γράφων πολυτρόπως δύναται, ἀλ-

λαὶ καὶ στρατολεχεῖν, οὐχήκιστα. ὅζε δὲ πολλοῦ λόγου ἄξιος ὁ Σαρπηδὼν καὶ οἱ περὶ αὐτὸν καὶ ὡς πολὺ ἐφείλκετο συμμαχικὸν, σὺ τοῖς ἑξῆς φανήσεται· ὅτι δὲ καὶ ὑποστρατήγων χρεία τοῖς μεγάλοις ἀρχηγοῖς, ἱκανῶς ἡ τακτικὴ αὕτη ποιητικὴ ἔδειξεν. ὕπαρχος ἦν καὶ τῷ σαρπηδόνι, γλαῦκος. ἔτι γεμὴν καὶ φίλος ἑταῖρος. ὡς καὶ Αχιλλεῖ πάτροκλος. καὶ μηριόνης ἰδομενεῖ. καὶ διομήδει, σθένελος. Λυκίαι δὲ χώρα καὶ λύκιοι τὸ ἔθνος, ἀπὸ λύκου υἱοῦ πανδίονος. οὐ ἐκποτεόντα τῆς οἰκείας. ὁ ἐκ τῆς κρήτης Σαρπηδὼν ἐδέξατό φασιν Σὼς μέρει τῆς ἀρχῆς· Σόλυμοι δέ φασι τὰ πρῶτα ἐλέγοντο. ὅδε δὲ οὐχ ὁμολογεῖ τοῖς τῶ Ομήρου. οἳ σὺ ἰλιάδι μὲν, χωρίζοι λυκίους καὶ σολύμους. σὺ δὲ Οδυσσείᾳ, ἐκ τετο ποιησεύοις ἵνα πολάπει σολύμοις καὶ δυσγνώστοις τοῖς πολίοσι. δῆλον δὲ ὅτι μέχρι καὶ νῦν, μέρος λυκίας ὑποπδύονται καὶ οἱ σόλυμοι. δρυμνὸν μὲν χωρίον ἔχοντες. βαρβαρικώτερον δὲ τρέλυμοι, ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλούμενοι· Ιστέον δὲ ὅτι Σαρπηδὼν μὲν οὗτος ὁ λύκιος, διὸς υἱὸς καὶ λαοδαμείας τῆς τῶ Βελλεροφόντου. ὁ δὲ αὐτοτρώω ῥιθεὶς κριτικὸς, ἀδελφὸς ἦν μίνω καὶ ῥαδαμάνθυος, ᾧ μίλητον σωέκτισαν κατὰ τὸν γεωγράφον, προσληφθέντες νησιῶται κῶες καὶ λέλεγες ὁμώνυμον τῇ κρητικῇ μιλήτῳ, ἣν εἶχε καὶ ὁ κρητικὸς κατάλογος. ὁ δ' αὐτὸς φησι Σαρπηδὼν, κῆ τρμίλλας ἐκ κρήτης ἀγαγὼν, μερὶς δὲ κρητῶν οἱ τρμίλλαι, ὠνόμασε δὲ ὑπ' αὐτὸν, τρμίλλας δὲ πρότερον καλουμένους μυύας. καὶ ἔτι πρότερον σολύμους. ἐπελθὼν δὲ φησιν ὁ πανδίονος λύκος, ἀφ' ἑαυτῶ λυκίους προσηγόρευσε δὲ ἑαυτῶ· Ιστέον δὲ ὅτι ὥσπερ οὐκ ἦν Σαρπηδὼν εἷς ὁ λύκιος δηλαδὴ, οὕτως οὐ δὲ γλαῦκος. ἔστι γὰρ ὃν ἄλλοις καὶ ὁ προδηλωθεὶς αἰολιδόνιος. κῆ κρὴς δὲ γλαῦκος ὁ καὶ γλαύκων παρωνύμως μίνωος καὶ πασιφάης υἱός. λέγεται δὲ καὶ ἰχθὺς γλαῦκος λόγου ἄξιος· Τὸ δὲ τηλόθεν, πρὸς διασολλὼ εἴρηται τῶν ἐγγυτάτω τῆς ζοίας λυκίων. ὧν ἦρχε πάνδαρος, οἱ καὶ τρῶες ὡς ἐδηλώθη ἐκαλοῦντο καὶ ζελέωται. Ξάνθος δὲ, οὐ μόνον ποταμὸς λυκίας, ἀλλὰ κῆ πόλις. παρ' ἣ ξάνθος φασὶν ἔξεισι ποταμός. ὠνομάσθη δὲ, ἀπὸ ξάνθου αἰγυπτίου ἢ κρητὸς οἰκιστοῦ. ἦν δὲ ξάνθος φασὶ καὶ πόλις λεσβία. ὁμωνυμεῖ δὲ ὁ ξάνθος τῷ τρωϊκῷ ξάνθῳ τῷ καὶ σκαμάνδρῳ. τοῦδὲ οὗ πολλαχοῦ ῥηθήσεται. καὶ κλίνεται δὲ αἰτίαν ἔχοντι τὴν αὐτὴν. δινήεις δὲ, οὐ μόνον ὁ ξάνθος οὗτος, ἀλλὰ κῆ ἕτεροι ὅσοις Σὼσυμβαίνῃ μὴ ὀξυνόοισι τὸ ῥοῦμα, δίνας πάχειν περί τινας ἀπικάλασε, βραχυπρούσως ὑδάτων· Ιστέον δὲ ὅζε γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, τὸν ποιητὴν ὑποδὲ ποικιλίας ἄλλῳ τόπῳ ἐάζαι τὸ τῶ Σαρπηδόνος γένος. σὺ ταῦθα δὲ, ὥς τινος τῶν τυχόντων μνησθῆναι αὐτῶ. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σὺ τῷ, ξάνθου ἀπὸ δινήεντος, φασὶν ὅτι κατὰ ἀρίσταρχον, πᾶσα πρόθεσις μεταξὺ κειμένη κυρίου καὶ προσηγορικοῦ, τῷ κυρίῳ ἕπεται ὥστε σύταῦθα οὕτως ἀναγνωστέον. ἀπὸ ξάνθου δινήεντος. κατὰ δὲ πτολεμαῖον, ἡ πρόθεσις τῷ προσηγορικωτέρῳ μέρει ἕπεται. βούλεται δὲ αὐτὸς, οὕτως ἀναγνῶναι ὡς παρ' Ομήρῳ κεῖται. κατὰ δὲ ἀρίσταρχον φασὶ, πάντως ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι σικτέον εἰς τὸ, δινήεντος ἐπεισὴ εἰρμὸς ὅτι τῶν ἐφεξῆς. ἤτοι τῶν τῆς γ' ῥαψῳδίας. Σὼς μέντοι τὰ τέλους τῶν ἄλλων ποιημάτων οὐκ ἔστι. τὸ σίζειν δηλαδὴ. σιωπὴ γὰρ φασιν ἐκδέχεται·

Ιστέον δὲ καὶ ὅζε Ομηρος μὲν, οὕτω τὴν ποιητὴν διῳκονομήκασε γενεαλογίαις καὶ λοιπαῖς ἱστορίαις κατὰ ποιητικὰς αὐτήν. ἔτι δὲ καὶ παρενθέσεσι μύθων σωήθως. οὓς ἀπό τινων ἀεὶ σπάγει ἱστορικῶν ὡς ὁ σράβων φησί. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, ὡς ἐκ βραχείας τινὸς πρόκης τὰ ὀργου τούτου πολυτίμητον ὑποδείξασθαι τῆς αὐτὰ ποιήσεως πέπλον φιλοτιμήσαντο, τάχα δὲ, καὶ πρὸς χάριν μιμήσασθαι, πολλὰ μὲν ἐπονήσαντο. οἱ μὲν, οὕτως οἱδ' ἄλλως. οὐδεὶς δὲ κρεῖττόν τι τῆς τοιαύτης ὀλιγοστίχου ὁμηρικῆς γραφῆς, ἐπραγματεύσατο καὶ γλυκύτερον·

Υταὶ ἐπεὶ κόσμηθον ἀμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ὀπτῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὡς.
ἀ Ηὔτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
Αἵτ' ἐπεὶ δὴν χειμῶνα φύγον, καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον
Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων,
Ανδράσι πυγμαίοισι φόνον. καὶ κῆρα φέρουσι.
Ηέριαι δ' ἅρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται.
Οἵδ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί.
Εν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

Επιγραφὴ τῆς Γάμμα Ραψῳδίας περὶ μὲν, ὅρκοι ἢ μονομαχία Αλεξάνδρου καὶ Μενελάου. ἔμμετρος δὲ αὕτη. γάμμα δ' ἀφ' ἀμφ' Ελένης οἷοις μόθος ὅδιν ἀκοίτας. Ισέον δὲ ὅτι τὸ γάμμα στοιχεῖον, γέμμα φασὶν ἴωνες, καὶ μάλιστα Δημόκριτος. ὃς καὶ τὸ μῦ, μῶ λέγει. ὡς σὺ ῥητορικῷ βύρηται λεξικῷ. Φιλέλλην ὁ ποιητὴς ὢν ὡς μυρία ἡῦ φαίνεται, ἀνάπαλιν πρὸς τὸ τρῶας διατίθεται. διὸ καὶ τὰ πολλὰ οὐκ εὐλογεῖ τὰ τρωϊκά. ἐνταῦθα τοίνυν τὴν εἰς τὸν πόλεμον αὐτῶν ἀρρούλευτον ὡς ἐδηλώθη, καὶ διαίτῃρ οὐκ εὔκοσμον πρόοδον ὑποδηλῶν μιᾷ κλαγγῇ, ἤτοι ἀνάρθρου θορύβου, προϊέναι εἰς μάχην φησὶν αὐτούς. λέγων ὅτι ἐπεὶ τῶν τε τρώων τῶντε Αχαιῶν κόσμηθεν ἕκαστοι, τρῶες μὲν κλαγγῇ, ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὡς. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἔστι σωτομωτάτη παραβολὴ, τὸ ὄρνιθες ὡς. ὀρνίθων δὲ, τὸ κλάζειν. λέγεται δέποτε καὶ ἐπὶ ἄλλων ὡς προείρηται διαφόρων. Ισέον δὲ ὅτι τῷ ὀνόματι τῶν τρώων, καὶ τοῦ αὐτῶν ἐπιγούσιος δηλοῖ. Ενοπὴ δὲ, οὐχ ἁπλῶς ἡ φωνὴ. ἐκείνῳ γὰρ ὅπα λέγει εὔκοσμον οὖσαν. ὅπουγε καὶ ἡ καλλιόπη, ἐκ τῆς τοιαύτης ὁπὸς παρωνόμασται. ἀλλ' ἔστιν ἐνοπὴ ἡ ταραχώδης βοή. ἵν ποτε καὶ φύλοσιν λῇ, εἰπὴ ζεύς. τὸ δὲ ἴσαν, πρεπῶς μὲν λόγῳ, οὐκ ἀλῇ, δύχρησθείη. ποιηταῖς δὲ χρησιμεύει. ἔστι δὲ αὐτῷ τὸ θέμα, ἴω. οὗ τὸ πληθυντικὸν, ἴομεν πολλαχοῦ εὕρηται παρὰ τοῖς ποιηταῖς. εἴωρ τὸ ἴω πλεοναστικῶ τῷ ε, γίνεται ἐίω. καὶ συναιρέσει, εἰῶ. ὃς οὗ καὶ τὸ, ἧομεν ἀνὰ στρυμὰ εἰ ὀδυσσεία. καὶ ὑπρστωτέλικος ἦειν, καὶ ἴϊα γουνούμενος. εἰ δέτις ποθὺ πάρχειν μὲν ἐρεῖ τὸ, εἶω, ἀφ' διφθόγγου, ἀπ' αὐτῷ δὲ γενέσθαι τὸ, ἀφ' τῷ ι γραφόμενον ἴω, ἀπελεύσει τῷ ε, οὐκλῶ λέγοιτι ἄδεκτον. δηλοῖ δέποτε τὸ ἴσαν, καὶ γνώσίν τινα ὡς σὺ τῷ, τάδ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο. τὸ δὲ ἕκαστοι, ταυτόν ὅτι τῷ οἱ καθ' ἕκαστα, ὃις φθάζας πληθυνὶ ἔφη ὁ ποιητὴς, ἄλλην οὖσαν πρὸς τὸ ἡγεμόνας. διὸ λέξει ἀμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι. ἤγουν ἡ πληθὺς μιᾷ τῇ ἡγεμόνων. κατ' ἀβροχὴν ἰδίᾳ ἐκφωνήσας τὸ ἡγεμόνας. Οὐκ ἔστιν δὲ ἐναντία τὸ ἐκόσμηθεν, καὶ τὸ, κλαγγῇ ἐπορθύοντο. ἡ μὲν γὰρ ἄθροισις ἦ ἡ τάσις, καὶ ἡ τῶν φυλῶν διάκρισις, ἦ τοῖς τρωσὶν εὐκόσμως εἶχεν, ἡ δὲ κίνησις, οὐκ ἀθορύβως ἐγίνετο. Ισέον δὲ ὅτι φιλοσόφως, ἰδίᾳ μὲν τέθεται τὸ ἡγεμόνεσσι, κατ' ἀβροχὴν ἕνα. ἰδίᾳ δὲ τὸ ἕκαστοι. οἱ μὲν γὰρ ἡγεμόνες ὡς θεῖοι, καὶ θεοειδεῖς, τῇ μονάδι καὶ τῷ ἑνὶ ἐγγίζουσιν. ἡ δὲ πληθὺς, ἑνὰς ἤτοι πορρῶ τοῦ τοιούτου καλοῦ εἰσιν, ὡς καὶ ἡ ἐτυμολογία δηλοῖ. ἀφ' ὑῆς τοῦ ῥηθέντος ἑνὰς, πρῶτα μὲν ὡς καὶ προδεδήλωται σαφῶς, γίνεται τὸ ἑνάτορος, ἐπὶ δύο τινῶν λεγόμενον. ὅπερ ὡς οἷα τολμῆσαν διάστασιν ἐκδυασμοῦ, ἔκθεσιν τῆς μονάδος δέδι. δέξεσθαι γὰρ καὶ οἷον ἀρκεχώρησε τοῦ μοναδικοῦ, τὸ δυαδικόν. καὶ οὕτω μὲν τὸ ἑνάτορος, ἑνὰς δέπως τῆς μονάδος δυάδα δηλοῦν, κατά τινα τύπον συγκριτικόν. τὸ δὲ ἕκαστος, ὡς οἱανάτι ὑπερθετικὸν ἐχρημάτισε. τεθὲν μὲν ἐπὶ τριάδος πυθμενικῶς. λεγόμενον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἁπάντων ἀριθμῶν. καὶ ἔστι πρόσων τινὰ τὸ ἕκαστος, αὐτὶ τοῦ, σωρηῶτατος. ὡς λέγεσθαι τὸ ἑνάτορος καὶ ἕκαστος, πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ ἑκασταρῷ

καὶ ἑκάστω. ἤτοι ποδώτορι καὶ ποδώτατω. ἕκαστον δὲ ἡ πολιθὺς ὡς εἴρηται, ἡ μακρὰ καὶ τῆς μονάδος ναὶ μὴν καὶ τῆς δυάδος, ἥτις οὐ δ' αὐτὴ ὅτι πολιθύς· Ακύρως νῦν τὴν κλαγγὴν ἔοικεν ἀνθρώπων εἰπὼν, παρεμφήνασθαι τὴν τόλμαν, τῇ τῶν γεράνων παραβολῇ. εἰ γὰρ ἐκείναις ἔοικασι τὴν κραυγὴν. αὖρα καὶ κλάδιον. ἔοικε δὲ κἀ ἔοικασι ἄλλων λέξεων ποιήσει σὺ τοῖς ἑξῆς, ὡς γνωσόμεθα. τουτέστι ταῖς τολμηραῖς λέξεις, θεραπεύσει παραβολαῖς, ὡς κατὰ τόπους δηλωθήσεται. ἢ καὶ ἑτέρως. ἐπεὶ ἡ προλαβοῦσα ξυντομος παραβολὴ, τὸ ὄρνιθος ὡς, ἀορίστως εἶχεν. ἄδηλον γὰρ ἦν πότε ποίων ὀρνίθων λέγει δηλῶ τὸ γενικῶς λέξιν εἶναι σὺ ὄρνις, διαρθροῖ ἐκείνῳ. κἀ μονονουχὶ λέγει ὅτι ὄρνιθας ταῖς γεράνοις ἐδικῶς σύνταττοῖ νοητέον. οὕτω γὰρ οἱ ζῷες ἐχρῶντο κραυγῇ, καθάφησι κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό αὖτ' ἐπεὶ δὴν χειμῶνα φύγον. καὶ ἀθεσφατον ὅτι πανπόλυόμβρον κλαγγῆταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, ἀνδράσι πυγμαίοισι φόνον κἀ κῆρα φέρουσι. ἠῶθι δ' ἀρχαταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται. κἀ ἄλλως δὲ τὴν ῥηθεῖσαν παραβολὴν τὸ ὄρνιθες ὡς, σύντομον οὖσαν καὶ ἀσαφῆ. οὐ μόνον ὡς εἴρηται δηλῶ τὸ γενικὸν τῆς φωνῆς καὶ ἀόριστον, ἀλλὰ καὶ δηλῶ τὸ ἄδηλον τὸ πόσου ποτὲ ὂν ἡ κλαγγὴ, διασαφεῖ ὁ ποιητὴς σὺν στίχῳ ἑνὶ, δηλῶ τῷ ὡρισμένου εἴδους τῶν κλαγκτικῶν γεράνων καὶ τῆς ποσότητος τὸ πόσου. εἰπών. καθὰ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό. τὰ δὲ ἑξῆς ἰσοσκελῶς κεῖνται κατὰ ἰδίαν ἐκφώνησιν ὅπερ ἀλλαχοῦ Ομηρος οὐ ῥαδίως εὕρηται ποιῶν. ἃ γὰρ παρενέρει ταῖς παραβολαῖς, οὐκ ἀπαρτᾷ ἰδίᾳ. παρεμπλέκει δὲ ἐκεῖνα. καὶ ἐπεμβλητικῶς πρὸς τῆς ἀρχόδοσιν τίθησιν. ἔστι δὲ ἀναπόδοτος ἡ τῶν γεράνων παραβολὴ αὕτη. οὐ γὰρ ἐπάγει πρὸς τὸ, ἠΰτε κλαγγὴ γεράνων πέλει, τὸ, οὕτω καὶ οἱ τρῶες ἐκλαιον. ἔοικε δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ποιεῖ ποιεῖ. καὶ ἔστι ξυντομίας ἡ μέθοδος. σημείωσαι δὲ ὅπως καὶ τῆς ἑλληνικῆς τάξεως. πρὸ ταύτης τῆς ῥαψῳδίας παραβολὴ, οὐ μόνον ἀπὸ γεράνων, ἀλλὰ κἀ ἄλλων ὀρνίθων κλαιόντων χρησάμενος, ἐπ' ἐκείνων μὲν, οὐδὲν εἶπε φορτικὸν. ἔοικε δὲ τρώων, σκωπτικὰ τὰ τῆς παραβολῆς ἔθετο. ἐπεὶ γὰρ αἱ γέρανοι καὶ ἀγεληδὸν πέτονται κἀ μετὰ κλαγγῆς. καί ποτε μὲν ὑψηλαί. ποτὲ δὲ πόσω γειοι, τῷ μὲν τῆς προσγείου πτήσεως ἀγελαστικῶ, τὴν τῶν ἑλλήνων ἔκπαγλον φθάζας ποιρείαν, παρέλκων ἐκεῖ, θεὶς ἔοικε τῶν ὀρνίθων τὸ κλαγηδόν. τὴν δὲ τῶν τρώων αὖτι κραυγὴν, ἔκπαγλε τῇ κλαγγῇ, αὔξων τὸν θρόνον τῇ παραβολῇ, ὡς οὐκ εὐηθόσμως στελλομένων εἰς πόλεμον· Ιστέον δὲ καὶ ὅτι Ομήρου ἐπόντος ταῖς γεράνοις πέτεσθαι οὐρανόθι πρό. φασὶν οἱ παλαιοὶ οὐρανὸν σύνταττα λέγεσθαι, τὸν ὑπὸ τὰ νέφη τόπον. ὥστε τῷ λόγῳ τούτῳ, ταῖς τῶ ὄρεος ὀλύμπου κορυφαῖς κἀ ἄλλων τινῶν μὴ νεφελουμβίας, οὐ μόνον ἐπουρανίοις εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὑπερουρανίοις, ὡς πρὸς τὸν τοιοῦτον οὐρανόν· Ιστέον δὲ ὅτι σὺν τῷ κλαγγῇ· πολεμασμός ὅτι ξυνήθης τῷ ν πρὸς ὅπιον φωνῆς, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων προδεδήλωται. φύσει μὲν γὰρ κλαγὴ, ὡς ἐρυγή. ἐπενθέσει δὲ τῷ ν. κλαγγὴ, κατὰ τὸ κλάζω ἔκλαξα ἔκλαγξα· Ιστέον καὶ ὡς κραυσικὴ τῷ τόνῳ, ἡ τῆς προθέσεως φωνὴ, σὺν τῷ οὐρανόθι πρό. αἴτιον δὲ ὅτι οὐ καταπαῤῥαθαρύνουσα σωτέπεια, τὸ δ' ὅμοιον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανέται, καὶ ἔοικε ἑτέρων γίνεται. οἷον δράσω τε πρός. καὶ μικρόν τι πρό. καὶ Αρτέμιδι ῥίῳ. καὶ οὐδὲ κακῶν ἔξ. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι μὴ ἔχων ἔοικε τῆς γεράνων φωνῆς λέξιν καιριωτέραν τῆς κλαγῆς, σὺ διατείβῃ τεχνικῶς αὐτῇ, ἔοικε μείναι καὶ εἰς τρεῖς τῇ λέξει χρησάμενος. δῆλον δὲ ὅτι φωνητικὴ ἡ γέρανος. τοιαῦτα γὰρ φύσει τὰ δειλότερα τῶν ζώων, φωνητικώτερον τῶν ἀνδρείων. ἔτι τε ἀναιθητότερον ἡ γέρανος ἔχει, καὶ ῥᾷον τῷ ψύχρῳ ἀντιλαμβανέσθαι. καὶ τὸν χειμῶνα φεύγουσα ἤτοι τὴν χειμερινὴν κατάστασιν. ἢ τὰ τῆς θρᾴκης χειμέρια, εἴς τε ἄλλους τῶν θερμοτέρων τόπων ἐκδημεῖ κἀ εἰς ὠκεανὸν δὲ πέτεται τὸν νότον. ποδὶ ὃν μυθεύεται καὶ σὺ πυγμαίοις εἶναι. κατὰ δὲ Αριστοτέλη ἐπεὶν αἱ γέρανοι μεταβάλλουσιν ἐκ τῶν ἐχάτων εἰς τὰ ἔχατα, ἤγουν ἐκ τῶν σκυθικῶν πεδίων εἰς τὰ ἕλη. ὅθεν ὁ νεῖλος ῥέει. τὸ δὲ ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, ἀντιπλω-

ζικῶς εἴρηται, αὐτὶ τοῦ ἐπ' ὠκεανοῦ ῥοαῖ. χρῶνται δὲ τῷ ῥήματι τούτῳ μάλιστα, οἱ συγγραφεῖς. οἷον ἤλασεν ζωὴ τὶς δεῖνα πολεως, ἢ ἀπῆλθεν, ἢ εἴτοι τοιοῦτον. Ιστέον δὲ ὅτι ὀξὺ μὲν τῶν γεραίων τὸν τρωϊκὸν ὁ ποιητὴς αὔξει θρυῦ, ὡς προείρηται. τῷ δὲ τῶν πυγμαίων ἐπεισοδίῳ, ὀξὺ τὸ ξενον τῆς ἱστορίας ψυχαγωγεῖ τὸν ἀκροατὴν, τὸ ξένον ποιῶν. φιλοτιμεῖται γὰρ ἐν ταῖς παραβολαῖς πολλαχοῦ ὡς προγέγραπται, τῷ ἀκροατῇ συντείνοντα, πρὸς πολυμάθειαν. Λέγεται δὲ ὅτι οἱ πυγμαῖοι οὐδὲ πηχυαῖοι τὸ μεγεθος εἰσι, παρωνομασμένοι γάρ εἰσι πυγόνι. πυγούσιον δέ ὅτι διάστημα, τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου ἢ καὶ τῶν δακτύλων συντεταλμένων. Ισορεῖται δὲ καὶ ὅτι κέρατα παρατίθενται κῆ ἐν ἅρματι κριῶν ὡς ἑκαταῖός φησι, κρόταλα ψοφοῦσι καὶ οὕτω ταῖς πυγμαιομάχοις γεραίοις ἀμύνονται καταφρονούσας ἄλλως τοῦ μήκους. γεωργικοὶ δὲ εἰσιν ὡς φασιν. ὅτι δὲ κῆ ἀξίνη ἐχρήσαντο ζωὴ τὸν ἄσαχυν, γελοῖον μοὶ, κῆ οὐ πιθανὸν, λέγεται δὲ. ἀρέσκει δὲ καὶ Αριστοτέλει, μὴ μῦθον εἶν τὰ κατὰ τοὺς πυγμαίους. λέγει γὰρ. ὅτι περί που τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς αἰγύπτου. ὅθεν ὁ νεῖλος ῥέει, ἔστι κατὰ ἀλήθειαν γόνος τοιοῦτος. μικροὶ καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι. εἰσὶ δέ φασι, πρωϊλοδύται τὸν βίον. ὁ δὲ γεωγράφος πενταπιθάμους καὶ τριπιθάμους ἀνθρώπους ἱστορῶν, πολεμον πρὸς τοὺς τριπιθάμους εἶν ταῖς γεραίοις φησίν. Εν δὲ ζῆς τὸ ἀθηναίου, κεῖται, κῆ ὅτι ἱστορεῖται ὡς οἱ μικροὶ ἄνδρες οἱ ταῖς γεραίοις διαπολεμοῦντες, πρόδηλον ὀχήματι χρῶνται. καὶ ὅτε οἱ πυγμαῖοι, πρόδηλοι καὶ γεραίοις πολεμοῦσιν. εἰ δὲ μὴ καθαρῶς ἐκ τῆς πυγόνος οἱ πυγμαῖοι, πρώνυμοι ἀλλ' ἐκ τῆς πυγμῆς, καινὸν οὐδέν. ὀξὺ γὰρ τὸ ἀφὲς τῆς τῶν δακτύλων συσολῆς οἷς πρὸς πῆχυν μετροῦ) συντεταλμένοις οὖσιν, οὐ πυγόνιοι λέγον), κἂν τοιοῦτον, ἀλλὰ πυγμαῖοι. Οτι δὲ κῆ βόρδοι πυγμαῖοι περί που τὰ τῆς θούλιδος ἀντιπόρθμια, ἔνθα τὰ ἵππεκλινά. βραχύσωμοι καὶ αὐτοὶ κῆ ὀλιγοχρόνιοι ἐς τὸ παντελές. βέλεσι χρώμενοι λεχθωσομένοις ὡς εἰς βελόνιν περιάδεζαι. καὶ εἰσιν οἱ βεβαιοῦνται ἀνθρωπάρια τοιαῦτα ἰδεῖν. αἱ μήτοι ποτηκοῦσαι νῆσοι, οὐ τοιούς δέ τινας ἔχουσιν, ἀλλ' ἑτρόπους περιφρόνται. Ηέρεται δὲ τοῖς πυγμαίοις, αἱ γέρανοι ζωὴ τίθενται ὅτι πρωϊναί. ἢ ὀξὺ τὸ ἄερος πετόμεναι. ἡ δὲ λέξις κεῖται καὶ ἐν τῇ ἀναβάσει. Ορα δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ φέρειν σὺν ὀργητικῶς τε λεχθὲν ἅμα κῆ παθητικῶς ἐν τῷ, φέρουσαι καὶ προφόρονται. καὶ ὅτι οὐδ' ὅλως οὐδ' ὑπόνοιαν βασάγματος ἐμφαίνει ἐνταῦθα τὸ φέρειν κατὰ τοῦ ἄγειν καὶ φέρειν παρατηρητέον. ὡς οὐδ' ἐν τῷ διαφόρειν καὶ διαφέρεσθαι. ἀφ' ὧν ἡ διαφορὰ. καὶ ὁ τῷ παρεῖ διάφορος. ἤγουν ἐναντίος οὐ δ' ἐν τῷ ἐμφέρειν ὅθεν ἐμφέρεια ἡ ὁμοιότης. οὐδ' ἐν τῷ συμφέρειν. ὀξ οὗ καὶ τὸ κοινῶς συμφόρον τὸ καὶ σωτῆσιον. καὶ ἡ ξυμφορὰ ἥτε βαρεῖα καὶ ἡ ἀπλῶς κατὰ ἀποβασιν. οὐδ' ἐν τῷ περιφέρειν, καὶ ἀφορέειν, καὶ ὑποφόρων, ὧν γεννήματα ἡ κατὰ κύκλον περιφόρεια. καὶ ἀφορὰ ἡ ὁλμή. καὶ ὑποφορὰ καὶ αὐθυποφορά, αἱ ῥητορικαί. οὐδ' ἐν τῷ προφέρειν καὶ ἐκφέρειν. ὧν τὸ μὲν, ἡ κατὰ λόγον προφορά. τὸ δὲ, τὸ ὅταν ἐκφέρῃ μέγα, ἡ μήτοι νεκρικὴ ἐκφορὰ καὶ ἡ ἐκφόρησις καὶ τὰ τούτων ῥήματα, δῆλον ὅτι δηλοῦσι βάσαγμα κατὰ τοῦ ὡς ἐρρέθη παρατηρητέον. Εσαινων τὸ τῶν ἀχαιῶν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα οὐκοσμον, φησὶν οἷον ἁρ' ἦσαν ὅ ὅσιν ἐπορούσοντο, καθα πολλαχοῦ λέγεται. μήεα πνέοντες ἀχαιοὶ. ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισι. κῆ τῷ ὄντι ἐσαινετέοι εἰσὶν, εἰ τῶν τρώων κλαζόντων, αὐτοὶ σιγῇ ἤεσαν. πολὺ οὐ κατεπηκότες, (ἐμποιεῖ γάρ πτε καὶ τὸ δέος σιγήν.) ἀλλὰ μήεα μοὶ πνέοντες, καὶ ἀλεξέσειν ἀλλήλοις ἐθέλοντες. Σιγῶντες δὲ, ὡς ἂν ἐπιταπούτων ἔχοισιν ἀκούῃ τῶν ἡγεμόνων, καὶ ὅρα τὸ, μήεα πνέοντες ἤγουν ζῶντες, μένος καὶ ἀνδρεία ὄντες αὐτόχρημα καὶ ῥ' οἷα σύσασιν καὶ πολὺ τὸ μένος ἔχοντες. ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐν θυμοῦ πνέῃ ἐλπεται τοῖς μεθ' ὅμηρον. ἢ καὶ ἄλλως ἐπεῖ μένεα πνέοντες, καὶ οὐ κατὰ τοῦ τρῶας σιοπὴν κῆ κλαγγὴν, ἀπολούσορον δὲ ἐπεῖν, ταῦτα εἰσι τὸ μένεα πνέοντες, καὶ τὸ θυμῷ μεμαῶτες. ἐπεὶ γὰρ μένος καὶ ἡ ψυχικὴ προθυμία μένος

οἷον

οἷον πνέει ὁ τῇ ψυχῇ πεθυμούμενος.
Εὖτ' ὄρεος κορυφῆσι νότος κατέχυσεν ὁμίχλῃ,
Ποιμέσιν οὐτι φίλῃ, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνων,
Τόσσον τίς τ' ἴδοι λεύσσει, ὅσσον τ' ἴδοι λᾶαν ἱέντα,
Ὡς ἄρα, τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὦρνυτ' ἀελλὴς
Ἐρχομένων. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Οἶδ' ὅτε δὴ ῥεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Παρβαλέειν ὤμοισιν ἔχων, καὶ καμπύλα τόξα,
Καὶ ξίφος. αὐτὰρ ὅ, δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
Πάλλων, ἀρτεῖων προμαλίζετο πάντας ἀρίστους
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν ἀνῇ δῃοτῆτι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἴδεν εἰσόμενον ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Ἐρχόμενον, πρὸ πάροιθεν ὁμίλου μακρὰ βιβῶντα.

Τὸν νόον, γεννητικὸν ὁμίχλης φησὶ, φυσικῶς λέγων. διαφέρει δὲ ἡ τῆς αὐτῆς πύκνωσιν. λέγων τοσοῦτον διϊκνεῖσθαι τὴν ὄψιν, ὅσον τὸ πάνυ ὁμιχλώδους ἀέρος, εἰς ὅσον λίθος ἀφίκοιτο λίθου βολή. καὶ ταῦτα οὕτως φύσει εἰπὼν, εἶτα καὶ πραγματικάζεται πρὸς τίμησιν ἀπὸ πολυπειρίαν τῶν ἀνθρωπίνων. λέγων τὴν ὁμίχλην. ποιμέσι μὲν, οὐ φίλην ἐστὶν, τῷ κλέπτῃ δὲ ἀμείνω καὶ τῆς νυκτὸς, ἀπὸ δ' μὴ πάνυ πεφυλάχθαι ἡμέρας τὰ βοσκήματα. ἀλλ' οὐκ ἐπιβούλευται ἐστὶν κλέπταις, ἀπὸ τὸ σκεδάννυσθαι αὐτὰ ἐν τοιαύτῃ ὁμίχλῃ. ἢ καὶ ἀπεικάζει τὸν ἐν τῷ θέρει γήθεν αἰρόμενον, ἢ καὶ ὀρνύμενον κονίσαλον, προσφυῶς τῷ πράγματι ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα. ὁμίχλη γὰρ καὶ κονιορτὸς, ὁμοιά πως καὶ ὁμοίως ἐστὶ προσθοῦνται τοῖς ὄμμασιν. οὕτω κριτὴς ὁμοιοτήτων, ἀρίστος Ὅμηρος. τάχα δὲ ἵνα ἀκινδύνως αὐτιφέλας, καὶ τὴν ὁμίχλην ποτὲ τοιούτῳ ἀλλ κονισάλῳ ἐν παραβολῇ ἀπεικάσειε δι' ὁμοιότητα. ἔστι δ' ἐν τούτοις, ἡ ὁμηρικὴ φράσις, αὕτη. Εὖτ' ὄρεος κορυφῆσι νότος κατέχυσεν ὁμίχλην, ποιμέσιν οὐτι φίλῃ, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνων. τόσσον τίς τ' ἴδοι λεύσσει, τουτέστι βλέπει, ὅσσον τ' ἴδοι λᾶαν ἱέντα. ἤγουν ἐφ' ὅσον διάστημα λίθον ἀφίησιν. ὡς ἄρα, τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὦρνυτ' ἀελλὴς ὀρχομένων. Γίνεται δὲ κονίσαλος ἐκ τοῦ κονίω κονίσω. ὡς ἴξω ἴξαλος. ἢ ἐκ τοῦ τὴν κόνιν σεσαλεῦσθαι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ κονίσαλος, καὶ πάτος λέγεται. ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ὁ ἱδρὼς τῶν γυμναζομένων μιχθεὶς τῷ πάτῳ, σωτελεῖ πρὸς διαφόρησιν ὄγκων τῶν παρὰ φύσιν. κονίσαλον δὲ φησιν ὀνομαζοισὶν αὐτὸν οἱ τῶν περὶ ἔργως ἀπεικιζόντων. καὶ μέμνησο τούτου, καὶ εἰς τὸ πάτον ἀνθρώπων ἀλεεινῶν. Ἀμείνων δὲ νυκτὸς τῷ τῶν ποιμνίων κλέπτῃ ἡ ὡς ἐρρέθη βαθυτάτη ἐν ἡμέρᾳ ὁμίχλη, ἀπὸ τὸ ἀφύλακτον. νυκτὸς μὲν γὰρ, τάσσονται φυλακαὶ οὐ μὴν δὲ οὕτω κατ' ἡμέραν. Τὸ δὲ κονίσαλος ὦρνυτο, ἡ ἀπωλότης ὅτι τῷ ζωνθέτου κονιορτῷ. Σκοπητέον δὲ εἰ πρὸ ποιμνία οὕτως ἔστι κατὰ γενικῶς εἶπε τὸν αὐτόλον. ἐν γὰρ ὁμίχλῃ, πάντως οὐκ ἐβουλεύσατο οὐδὲν ἧττον ποιμνίου, τὸ αὐτόλιον, ἢ καὶ μάλιστα προσφυεῖς αἱ τοιαῦται τῶν ὀρῶν κορυφαὶ νομαί. ὡς δὲ τὸ αὐτόλιον ῥᾴδιον ὅτι τοιαῦτα κλέπτεσθαι ἀπὸ τὸ πλατὺ νέμεσθαι καὶ οὕτως ἐσκεδάσθαι, οὐκ ἀδηλόν ἐστιν. Ἀελλὶς δὲ κονίσαλος, ὁ συνεγραμμένος δίκην ἀέλλης. Ἕτερον δὲ ζήτει, τὸ, ἀολλέες παρ' Ὁμήρῳ καὶ τὸ, ἀλέες παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῷ, ἐστέπεσον ἀλέες εἰς σφᾶς πρῆξας. δύναται δὲ ἄλλως τὸ, ἀελλὶς, χρήσιμον ἐστὶν καὶ εἰς ἐτυμολογίαν τοῦ κονισάλου. ἵνα ἡ κονίσαλος κόνις ἀελλής. Ἰστέον δὲ μὴ ὅτι τὸ, κατέχευεν ὁμίχλῃ, τὸ τῆς ὁμίχλης ὑλικὸν αἴτιον δηλοῖ ἐξ ὑγρότητος γὰρ μὴ ὡς εἰπεῖν ἀπέπτου σρόσου ὅτι μὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ πάχνη. Κυρίως διαπεφύασιν, ἔστιθα λάσιος τὸ διαπρᾶν, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. ναὶ δὲ καταχρηστικῶς φησι, τὸ διέπρησσον πεδίοιο ἤγουν ἀπὸ τῆς πεδιάδος, ἤρξατο οἱ ἀχαιοί. Θρασύδειλον γὰρ Θερσίτην, φθάσας ὑπερ-

πώγωνα. ὃς ὄβριμος οὕτω πολλοῦ δεῖ ἀχέτου θράσους, κατὰ γυναῖκα ἐδάκρυε, μὴ τὸν ἀλέξανδρον δὲ βιοῦτον ὧδε καθυπερέφη. Φάρμακος, οἵδ' ὅτε δὴ κεδνὸν ἔβαν ἐπ' ἀλλήλοισιν, ἤτοι κατ' ἀλλήλων, ἰόντες, τοῖσιν μὲν πρόμαχίζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής· Εἶτα μὴ τὸν ὁπλισμὸν αὐτῷ φράζων Ὁμηρος, ἐπάγει πρόβαλέην ὤμοισιν ἔχων, μὴ καμπύλα τόξα, μὴ ξίφος. αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων, ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους, εἰς μάχην. οἱ ἐώρων αὐτὸν ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου μακρὰ βιβάντα. μὴ νῦ μοι, οὕτω θρασὺς ὁ πάρις. νοήσας δὲ μενέλαον σὺν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ. ἂψ δ' ἑταίρων, εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων. φυγὼν ἀγεννῶς παλίνορσος ὥσπερ τις δράκοντα ἰδὼν σὺν ὄρει, καὶ εἰς ὤχθον μεταχωρήσας. μὴ τρόμον παθών. καθάπερ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ προϊών· Εν τούτοις δὲ ὄρα δ' κατεπλήγη, οὕτως εἰπεῖν, αἱρέσεων τῷ ποιητῇ. ἄλλως γὰρ πλαγῆναι μή φασιν, εἰ μὴ σώματος. καταπλαγῆναι δὲ εἰ μὴ ψυχῆς. ὥσπερ μὴ ἐκπλαγῆναι. οἷον ὁρῶπι θυμὸν ἐκπλαγείς παρ' Εὐριπίδῃ. ὅθεν καὶ ἔκπλαγος ὡς προγέγραπται καὶ κατὰ μετάθεσιν, ἔκπαγλος, ὁ ἐκπλήττων δυνάμενος· Σημείωσαι δὲ μὴ ὡς θαυμασίως Ὁμηρος σὺν οἷς δοκεῖ ἐπαινεῖν τὸν Ἀλέξανδρον, πλαγίως πως φέρει αὐτόν· Τὸ γοῦν Θεοφράστης ὁ τεντάκις σὺν τοῖς ἄρτι εἰπὼν λέγει τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ἔστι μὲν ταῦτον ὡς εἰπεῖν αὐτὸν θεοῖς ἐοικότα τὸ εἶδος. ἤτοι περιφανῆ. ὅτι δὲ εἰ λόγου λέγει αὐτό, δῆλον σὺν οἷς μετ' ὀλίγα ὁ Ἕκτωρ ὀνειδίζων, ἐρεῖ. δύσαρι εἶδος ἄριστε. γυναιμανὲς ἠπεροπευτά. τὸ γὰρ εἶδος ἄριστε, ταυτόν πως ὄντι τῷ Θεοφράστῃ. καὶ μετ' ὀλίγα. οὔνεκα καλὸν μνῶσι εἶδος οὐκ ἔτι δὲ βίη φρεσὶν, οὐ δέδεται ἀλκή, οὕτω μὴ σὺν Ὀδυσσείᾳ λέγει τῷδε Ἀντινόου, οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπ' εἴδει καὶ φρενες ἦσαν. καὶ τῷ ὄντι, ὄνειδος εἶδος καλὸν, οὐχ ὁμοιούμενον ψυχῇ. πῶς δὲ τὸ θεοφιλὴς, αὐτὶ τοῦ θεοῖς εἰδόμενος. κατὰ τὸ δύγενὲς δηλαδὴ, καὶ τὸ τοξεύειν εἰ σημονικὸν. ὅλε δὲ οὐδ' οὕτω δέ ὀρθοῦ, εἰ ἐπαίνου καθαροῦ λαμβάνῃ Ὁμηρος τὸ θεοφιλὲς, δηλοῖ εἰπών. ὡς καθ' ὅμιλον ἔδυ τρῴων, δείσας Ἀλέξανδρος θεοφιλὴς. ὁ ταυτόν ὅτι, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐχάζετο. αἰσχύνῃ γὰρ τὸ θεοειδὲς ὁ φύγων, εἰ δέγε καὶ ἀληθῶς εἰ ἐπαίνου εἴρηται. σημείωσαι ὡς οὐ σκωπτικῶς ὁ ποιητὴς ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐπαινῶν, θεοειδῆ τὸν Ἀλέξανδρον λέγει, ἀφ' ὧν ἔχει καλῶν· Τὰ δὲ ψογερὰ τὸ, δύσαρες εἶδος ἄριστε καὶ τὰ ἑξῆς, οὐχ ὁ ποιητὴς ἀλλ' ὁ Ἕκτωρ, τῷ ἀδελφοῦ κατέλεξεν· Εοικε δὲ καὶ αὐτοπαθετικῶ χήματι, τὸ, δύσαρες εἶδος ἄριστε. οἱονεὶ γὰρ φησιν ὅτι ὁ πάρις, κακὸς μὲν ἀνθρωπός ὅστις. τὸ δὲ εἶδος ἄριστος, ἤτοι καλὸς τὸ εἶδος. ὅπερ γυναικῶν μάλιστα ἔπαινος. διό περ σὺν τοῖς ἑξῆς, δυσπέα τὴν ἐλαίην ἐρεῖ. Ζηνὶ τεύνῃ δὲ τὸν ἔπαινον ἴδιον μάλιστα τῷ πάριδι, ὅτε εἰπὴ αὐτὸν καλλει σίλβῃ· Παρβαλέσθαι δὲ ὤμοις Ἀλέξανδρος ἔχει, ἐπεὶ μὴ ἦν βριθὺς ὁπλίτης. διὸ τόξα καὶ ξίφος μὴ δύο δόρατα ἔφορεν. ὡς ἂν ἔχοι τάχα φύγειν ἐλαφρότερον. σὺν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ ἄλλους ἥρωας δυρήσσομεν δορὰς ζώων ποδηκειμένους. τὸν μὲν, λεοντῆν, τὸν δὲ, λυκέου. ἔστι δὲ πρόβαλέη, δορὰ παρβάλεως. ὥσπερ καὶ λεοντέη, ἡ τοῦ λέοντος, κατ' ἔλλειψιν τοῦ δορά. καὶ λυκέη, ἡ τοῦ λύκου καὶ τραγέη, ἡ τοῦ τράγου· Ιστέον δὲ ὅτι παρ' Ηροδότῳ κεῖται μὴ ἀνθρωπείη ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά. σὺν τῷ, σφάξασα, ἀποδείρει πᾶσαν τὴν ἀνθρωπείην. σὺν τέλως δὲ ἔφρασεν Ηρόδοτος, ἀνθρωπείην εἰπών. βιοῦτον δὲ καὶ ἡ ταυρείη. καὶ ἡ σὺν Ὀδυσσείᾳ αἰγείη κυνέη. καὶ ὅσα τοιαῦτα. σὺν οἷς καὶ ἡ ἀπαθὴς παρβαλείη καὶ λεοντείη. καὶ λυκείη. καὶ τραγείη. αἱ δοκοῦσι μὲν τὸ τῆς διφθόγγου ἰ, πρόβαλέη γίνεται μὴ λεοντέη. καὶ λυκέη. μὴ τραγέη, μὴ τὰ ὅμοια. κατὰ τὸ κυνέη. μὴ κυδέη. κραθεῖσα δὲ μὴ τὸ συκέα συκῆ. γαλέα γαλῆ, μὴ μυγαλῆ. νέα νῆ, σελίνη. ὡς σὺν οἷς ἑξῆς ποιοῦσι φανεῖται, ἀμυγδαλέα ἀμυγδαλῆ, ἀναπαίουσι περισπῶντες. μὴ τὸ χαλκέα χαλκῆ. χρυσέα χρυσῆ. μὴ ὅλε τοιάδε. διὸ καὶ ζωὰς τραγᾶς ἀναλόγως περισπῶμεν· Ιστέον δὲ καὶ ὅτι παροιμιωδῶς παρὰ τοῖς ὕστερον παρβαλείῳ σὲ εἴωθαι λέγεται, ὁ ποιμένος τὸν τρόπον καὶ οἷον πολύστικτος τὸ ἦθος κατὰ τὴν παρβαλιν. ὥσπερ καὶ ἀλωπεκῆν. ὁ κερβαλέος καὶ δόλιος κατὰ τὴν κερδώ. καὶ λυκέω, ὁ ὕποπτος ἁρπαξ. φορεῖν δὲ μὴ νεβρίδα ἐνθεὶ ἀν, διονυσιακῶς, ὁ

κῶς, ὁ δειλὸς καὶ μέθυσος, ἤδη δὲ καὶ ποικίλος, καὶ παλίμβουλος. ἐπεὶ σκιτόνῃ καὶ ἡ νεβρίς. οὐμὴν καὶ λεοντῆν περιφυῶς πάνυ λεχθεῖη σὺ ἀπεῖναι ὁ ἀνδρεῖος κατὰ τὸν πάλαι Ηρακλῆν. ἢ κατὰ τὸν ὕστερον ξιήλαν. τὸν παρὰ τῷ ἀῤῥιανῷ. ἀχρειοῖ γὰρ σ' ὄνομα ἔσεσθαι, ἢ κατὰ τὸν αἰσώπειον οὖον παροιμία. οἷς περιεδύσατο λεοντῆν καθάπερ καὶ καλὸν κροκωτὸν ἢ ὁμοίως μυθευομένη χαλκῆ· Τὸ δὲ καμπύλα τόξα τροπῷ ποιητικῷ πληθύνεται. καθὰ καὶ τὸ ἅρματα καὶ ὄχεα ὡς πολλαχοῦ φανήσεται. ὅθεν καὶ Εὐριπίδης λαβὼν, φησὶν ὀχήματα, ἤγουν ἅρμα· Καμπύλα δὲ κοινῶς πάντα τὰ τόξα. οὕτω δὲ καὶ ἀγκύλα. καὶ ῥαιβὰ δὲ ὡς πρὸς λυκόφρονι καὶ σκολιὰ, καὶ παλίντονα δὲ. ἴδιον δὲ δοκεῖ, παρὰ τῷ Ηροδότῳ, σκέλεσιν ἔχειν. λέγων γὰρ ὅτι τόξα παλίντονα, ἀῤῥάβιοι εἶχον, δίδωσιν ὑπονοεῖν, ὡς οὐ πᾶν τόξον ἀπλῶς παλίντονόν ἐστιν, ἀλλὰ τὸ εἰς πολέον ὀπίσω τῇ αὐέσει ῥαιβούμενον, καὶ οἷον καμαρούμενον. ὁποῖα πολλὰ αἰ τοῖς ἐθνικοῖς τόξοις φαίνεται εἰς ἔτι καὶ νῦν· Δόρυ δὲ ἀπλῶς μὲν, ξύλον. ὡς τὸ οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. ἤγουν φυτὸν, δέρμα ἔχον καὶ πεφυκὸς ἀρδέρεσθαι. τὸ δὲ στρατιωτικὸν δόρυ, λέγεται μὲν καὶ αὐτὸ οὕτω, δηλοῖ τὸ ἐκ διαρίζαι τὸ φλοιοῦ. ἀφ' μέρους δὲ τὸ ξύλου δηλαδὴ, πολεμικὸν ὅπλον δηλοῖ· Οτε δέ τις εἴπῃ δόρυ κεκορυθμένον χαλκῷ, τινικαῦτα μάλιστα ἐξ ὀρθοῦ, τὸ πολεμιστήριον τεύχος δηλοῖ. ὥσπερ γὰρ ἀνὴρ κεκορυθμένος ἤτοι κορυστὴς ὁ κόρυν ἔχων τοῦτ' ἔστι τὴν κεφαλὴν, οὕτω καὶ δόρυ πολεμικὸν, τὸ ἔχον αὖ οἷα κόρυν χαλκῆν, τὴν ἀφ' σιδήρου ἐπιδορατίδα. καταφράσσουσιν τὸ ξύλον ἀσφαλῶς, ὡς καὶ ἡ κόρις τὸν μαχητὴν ἥτις καὶ ἀχμὴ κυρίως λέγεται. τροπὴ δὲ τὸ σ' εἰς β' ὅτιν οἷ τῷ κεκορυθμένος. ὥσπερ καὶ οἷ τῷ μνηστήρ. καὶ οἷ ἄλλοις πολλοῖς· Δύω δὲ δοῦρε πάλλων Αλέξανδρος, ἀργείων περικαλέσσατο πάντας ἀρίστους. ὡς ἡ τῇ φωνῇ περικαλούμενος καὶ κλάζων καὶ αὐτὸς, ἢ τῷ βλέμματι μόνῳ, καὶ τῷ σήματι. ὃ καὶ κάλλιον. μετ' ὀλίγα γοῦν φησιν. ὅτι ἔφασαν ἕλληνες πρόμον εἶναι αὐτὸν, οὕνεκα καλὸν εἶδος αὐτῷ. οὕτω καὶ σίδηρος ἐφέλκεται ἀνδρας θυμουμένους, οὐ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ βλεπόμενος. προεκαλεῖτο δὲ φησιν ὁ πάρις τοὺς ἀρίστους, μαχέσασθαι οἷ αἰνῇ δικοτῆτι. τουτέστιν οἷ τῷ δεξὲ χειρῶν πολέμῳ. οὐμὴν λόγοις καθὰ μαχέσατο Αχιλλεὺς καὶ Αγαμέμνων εἵνεκα κούρης· Τὸ δὲ δύο δόρατα πάλλειν, καὶ ἀμφοτεροδέξιον τὸν Αλέξανδρον ὑποβάλλῃ νοεῖν. ὁποῖός που καὶ ὁ ἀσπροπάλιος ἱστορηθήσεται· Τὸ δὲ προκαλίζετο, ἐκ τῆς προκαλῶ παρῆκται. ὡς καὶ αὐτοτρόπῳ τὸ προμάχιζεν, ἐκ τῆς προμαχῶ. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα· Αἰνὴν δικοτῆτα λέγει. οὐ μόνον πρὸς διασολλὼ τινὸς ὡς ἐῤῥέθη οἷ λόγῳ μάχης, ἀλλὰ καὶ καθόλου. καθὰ καὶ κακὴν ὄρνιν φθάσας ἔφη. τὴν μεταξὺ τῶν γεραιῶν καὶ τῶν πυγμαίων· Τὸ δὲ μακρὰ βιβῶντα ἤτοι βαίνοντα, ἔοικέ πως πρὸς τὸ διαβαίνειν. ὃ καὶ παρ' Ομήρῳ κεῖται οἷ τῷ οὔ διαβασ. ἤγουν διασήσας τὰ σκέλη. καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ οἷ τῷ, τοσὸν δὲ δ' αὐτὸν ῥῆμα διαβεβηκότος·

Ωστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.
Εὑρὼν ἠὲ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα
Πειναλέων. μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
Σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλερόν τ' αἰζηοί,
Ως ἐχάρη μενέλαος Αλέξανδρον θεοειδέα.
Οφθαλμοῖσιν ἰδὼν. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων ἐπὶ τεύχεσιν ἅλτο χαμᾶζε.
Τὸν δ' ὡς οὖν σύνιδεν Αλέξανδρος θεοειδὴς
Εν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ.
Αψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.

Εχάρη μενέλαος ἰδὼν τὸν πάριν, ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. ὃ ἐφερμηνεύων, ἐπάγει. δύρὼν ἠὲ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα, πειναλέων. μάλα γάρ τε κα

τεθῖεν, ἔπορ λῶν αὐτὸν σεύωνται ἤγουν διώκωσι ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί. κἠ νῶϊ μὲν οὕτω, χαίρον τι λέοντι τὸν μενέλαον, εἰκάζει. ἀφανισθέντος δὲ Αλεξάνδρου, φοιτᾶν φησι τὸν αὐτὸν μενέλαον, ἀνὰ ὅμιλον ἥρι ἐοικότα. δηλαδὴ λέοντι ἄγχιστα ἀρχομένῳ. Αμφιβολία δὲ σύνταῦθα τοῖς παλαιοῖς. ἢ γὰρ ὡσὶ ἐμφύντου λαμβανέ τὸ σῶμα, καί που ἡ τῶν πολλὴ παρατήρησις ἡ λέγουσα τὸ δέμας μὲν, ὡσὶ ἐμφύντου τιθέναι τὸν Ομηρον, ὡσὶ ἀμφύντου δὲ τὸ σῶμα. ἢ ἄλλως ὡσὶ ἀμφύντου εἰλιπόδαι νῦν τὸ σῶμα, καὶ μὴν οὐδέμως ὡς λόγος νεκροῦ σώματος ἅπτεσθαι λέοντα. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τῶν διλημμάτου διηγήσεια. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸ σῶμα ὡσὶ ἀμφύντου καὶνταῦθα λαμβάνοντες, τὴν διαφωνίαν ἰώνται, οὐ τῶν, πεινάων. παρανομεῖ γὰρ φασι λέων πεινῶν. καὶ νεκρίμαίου ἀνθρώπου ἅπτεται, καὶ μάλιστα τετοξευμένου ὑποπίνων ὡς σύνταῦθα φαίνεται. λέοντα γὰρ ἔοικε λέγειν δύστυχῆν τετοξευμένῳ ζώῳ, καὶ διωκομένῳ. διὸ, καὶ ὡσὶκύρτας ἔφη. ἤγουν συγκυρήσας. καὶ κατὰ συγκυρίαν ἤτοι κατὰ τύχην δύρων οἷά τι δηλαδὴ θρέμαιον. ἄλλοι δὲ σῶμα φασὶ λέγειν ὧδε, ὁ, αὐτὸς νεκρὸν ὁ λέων ἐργάζεται· ὥστε πάνυ θαυμασίως, ὁ μὲν Αλέξανδρος, ποιαλέοις ἔικασαι ζώοις φεύγειν ἑτοίμοις. καὶ ζύτοις, νεκροῖς. μενέλαος δὲ λέοντι, κἠ αὖ τῷ, πεινῶντι. χαλεπὸς γὰρ φασι λέων πεινῶν, ὅσον ἥμερος θερμωκώς. μήποτε δὲ, οὐ μόνον οὐ τὸ δεινὸν, ἐλάφῳ τὸν Αλέξανδρον, Ομηρος ἔικασεν, ἀλλὰ καὶ οὐ τὸ φιλοφθὸν τὸ ἀνδρός. τοιαῦται γὰρ κἠ αἱ ἔλαφοι. ἔπορ ἀληθὴς, ἡ τὸ ἀριστοτέλους ἱστορία. αἱ συριττούντων φησὶ καὶ ᾀδόντων, θηρεύονται κατακηλούμεναι ὑφ' ἡδονῆς. ὅτι δὲ καὶ Αλέξανδρος φιλοφθὸς, δηλοῖ καὶ ἡ κιθαρα. ἣν αὐτῷ Εκτωρ ὀνειδίσει μετὰ μικρού. καὶ ἄλλως δὲ ἐλάφῳ μὲν αὐτὸν εἰκάζει, ὡς δεινόν. αἰγὶ δὲ, ὡς ὀχευτικόν. τοιαῦτα γὰρ τὰ ζῶα· Ισέον δὲ καὶ ὅτι ἀοριστως εἶπων, μεγάλῳ σώματι ὡσὶκύρτας, ἐφορμηνεύει αὐτὸ οὐ τὸ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα. ἔστι δὲ κεραὸς ἔλαφος, ὁ ἤδη τέλειος καὶ μηκέτι νεβρός· Τὸ δὲ ἄγριον αἶγα, ἔστι καὶ δηλυκῶς λαβεῖν, τὴν ἄγριον. ἢ καὶ ὡς ἐξῆς φανήσεται, ἀρσενικῶς. ἀπηνὴς γὰρ αὐτὴν τὸν αἶγα λέγει, ὥσπερ καὶ τὸν ἀνδύνα· Τὸ δὲ θαλεροὶ αἰζηοὶ, αὐτίκειται τῷ τῶν Ησιόδου αἰζηῷ. παρὰ γὰρ ἐκείνῳ, τεσσαρακονταετὴς αἰζηός τις ἔρηται. ἤτοι ἀπλῶς αὐτὴρ. ὃς οὐκ ἂν εἴη οὕτω θαλερός· Γίνεται δὲ αἰζηὸς κατὰ σὺν παλαιοὺς, πρὸ τὸ αἰεὶ ζέειν. ὁ θερμὸς καὶ ὡς νεανίας ἀκμάζων τῇ ἡλικίᾳ. ἢ παρὰ τὸ ἀ σύριττικὸν κἠ τὸ ἴζω. οἱονεὶ ὁ ἀθρόνητος καὶ μὴ εἰδὼς ἵζεσθαι. ὃ ὅτι καθῆσθαι, καὶ ἀργεῖν. ὅθεν κἠ ἀκμαῖος ὁ αὐτός. ὁ ἀκόμας δηλαδή. καὶ νέος δὲ πρὸ τὸ νέω. ὁ δυνάμενος. ὅτι δὲ ἐπειράθησάν τινες προσγράφειν τὸ ἰ, σὺν τῇ πρὸ λήγουσι τῷ, αἰζηὸς δεῖ τὸ δύρίσκεσθαι τετρασυλλάβως αἰζήιος. καὶ ὅτι οὐκ ἀκριβῶς ἐδόξασαν ἐκεῖνοι δεῖ γὰρ ἐν αἰζηὸς δεῖ μόνου τὸ ι. ὁμοίως τῷ πηὸς, καὶ τοῖς τοιούτοις. καὶ ὅτι ἀφρίασσ' ἄξιον, πῶς μὴ ἐκ τὸ αἰζήιος, συναιρέσεως γινομένης, καὶ συνελούσεως ὀξείας καὶ βαρείας, προπερισπάσθη ὁ αἰζηὸς, σὺν τοῖς τὸ ἡρωδιανοῦ ἔστιν δύρεῖν· Αγαθὴ δὲ λέξις τὸ ἐχαρὴ. διὸ καὶ δὶς αὐτὴν ὁ ποιητὴς εἶπε λόγῳ ὡσιμονῆς. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐχαρὴ μὲν, δύρηται ἰδοὺ παθητικῶς. ἐνεσὼς δὲ αὐτὸ παθητικὸς οὐκ ἂν δύρεθείη παράγε τοῖς ἑλληνίζουσι καὶ μὴ δὲ ταῖζῃ προελομένοις. ὁ ποὸς ἔιη ἂν, ὁ ἴσως ἐρῶν ἥδομαι καὶ χαίρομαι·

Τὸ ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν Μενέλαος, δηλαδὴ τὸν πάριν. πρὸς διασολλὼ ἔρηται τὸ, ἄλλως κατὰ νοῦν καὶ φαντασίαν ἐκεῖνον τῷ Μενελάῳ βλέπεσθαι. τὸ δὲ ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, καὶ νοῆσαι ἔστιν σὺν τῷ, ὡς ἂν σύνησεν. ἐπειδὴ νοῖς ὁρᾷ, ὥσπερ καὶ ἀκούει. Ισέον δὲ κἠ ὅτι τὸ, τὸν δ' ὡς ἂν σύνησεν ὁ δεῖνα σὺν προμάχοισι φανέντα κατεσθλίψη φίλου ἦτορ, ὡσὶ πανὸς λῶν λέξοιτο ὑπεξισαμένου δεῖ φόβον, τῷ κρείττονι· Τὸ, ἄλτο καθα καὶ σὺν τῇ ἁραψῳδίᾳ ἔρηται, κατὰ μὲν τὸν κανόνα τῶν ῥημάτων, δασύνεσθαι ὤφειλεν. οἷς τὰ πνεύματα τῆς ἀρχούσης τὸ ἐνεστῶτος, καὶ σὺν τοῖς ἐφεξῆς χρόνοις φυλάσσει. δεῖ δὲ τὴν ἐπιφορὰν τὸ τ', ψιλοῦται. κατὰ κανόνα ἔτερον τὸν ἐκεῖ ῥηθέντα. καὶ τὸ μὲν ἄλτο ἐκ τοῦ ἀ ἀρχόμενον, δεῖ δ' ἐν ῥηθέντα λόγον, ψιλοῦται κατὰ σὺν παλαιοὺς, ἐκ τὸ ἦλθ μεταβλη

θεὶ.

θεν. αὐτὸ δὲ τὸ ἦλθ, οὐκλῶ ἔχει λόγον μὴ δασύνεσθαι εἰ μὴ ἀρά τίς αἰολίδι ἢ κοὶ ἴων, κοινοτομήσει καὶ αὐτὸ, ψιλωτικοὶ ὄντες· Τὰ ἀρ' ὀνομάτων εἰς ξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα, τείτην ἀρ' τέλους ἔχοισι τὴν ὀξεῖαν. ἔραξε. ἀϑήναξε. θύραξε. τὸ δὲ χαμάζε, ὡς ἀρ' ἐπιῤῥήματος τὸ χαμαὶ, οὔτε συστέλλει τὸ α ὥσφασιν οἱ παλαιοὶ, κατ' ἐκεῖνα, καὶ περὶ μιᾶς δὲ ἔχει τόνον περισπώμενον. ὡς ἀρ' τὸ χαμαὶ φύσει μακροκαταλήκτου, γενόμενον. φασὶ δὲ καὶ μέταξε εἶναι χρονικὸν ἐπίῤῥημα ἀρ' τῆς μετά περιθέσεως· Ισέον δὲ ὅτι ἐν τῷ ἀϑήναξε ϑήβαξε χαμάζε καὶ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις, ἡ τελευταία συλλαβὴ, τροπὴν ἔπαϑε τὸ Α εἰς Ζ κατὰ συγγένειαν. ὥστου περιγέγραπται. ὡς γὰρ οἰκάδε, οὕτως ἔοικε καὶ ἀϑήναδε εἶναι καὶ ϑήβαδε. καὶ χαμάδε. ἡ δὲ τροπὴ τὸ Α, εἰς Ζ μετήγαγεν· Τὸ, ἄλφ Α εἰς ἔθνος ἑτάρων ἐχάλετο μικρὸν ὑποκαταβάς παραφράζει ἐν τῷ αὖϑις ἢ αὖτις, καϑ' ὅμιλον ἔδυ τρώων ἀγερώχων. ἵνα τὸ μὲν ἄλφ, ταυτὸν εἴη τῷ, αὖτις ἤγουν ὀπίσω. τὸ δὲ ἑτάρων, ταυτὸν τῷ τρώων. μυεται δὲ καὶ ἐν Ιλιάδι, καὶ ἐν Οδυσσείᾳ δὲ, τὰ ἑαυτοῦ φιλοτιμεῖται παραφράζειν ὁ ποιητὴς. ὡς καὶ κατωτέρω εἰπών, παλίνορσος ἀπέστη, παρακατιὼν λέγει. ἄλφ Α ἀνεχώρησε. ταυτὸν γὰρ εἰπεῖν, ἀπέστη παλίνορσος, καὶ ἄλφ ἀνεχώρησεν, ὥσπερ καὶ τὸ παλίνορσος, καὶ ἄλφερρος. οὕτω δὲ καὶ τὸ περμάχιξε παραφράζων, ἔτι δὲ καὶ περιφράζων, ἔφη περικαλίζετο πάντας ἀρίστους αὐτίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηοτῆτι. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔρχεσθαι περὶ πάροιθεν ὁμίλου εἶτε μετ' ὀλίγα. εἶτα καὶ ἐν περμάχοις φανῆναι. καὶ περμον εἶναι·

Ως δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη
Οὔρεος ἐν βήσσης, τρὼ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
Ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὤχρός τέ μιν εἶλε παρειάς.
Ως αὖτις καϑ' ὅμιλον ἔδυ τρώων ἀγερώχων,
Δείσας ἀτρέος υἱὸν Αλέξανδρος θεοειδής.

Τὸ ὡς εἴρηται, θρασύδειλον ὑποχαράττων καὶ εἰσέτι τὸ Αλεξάνδρου, παραβολικῶς δ' ἐναργείαν ὁ ποιητὴς, αὐδρὶ αὐτὸν εἰκάζει, οὗ ἐν βήσσαις ὄρους βαδίζων, τέως μὲν, ὁλῷ περέπεσιν, ἄφνως δέπως δράκοντα ἰδὼν, ἀναχωρεῖ. φησὶ γοῦν. ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη οὔρεος ἐν βήσσησιν ὑπότε τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Ἄψ δ' ἀνεχώρησεν ὤχρός τέ μιν εἶλε παρειάς, καὶ ἐξῆς. ταῦτα δὲ ἡ Σὼ πανὸς δειλιῶντος ῥυθείη δὴν, ὅτε ὁ φόβος τινὰ εἰς δισύτην πεδιαγάγοι κατάστασιν. καλῶς δὲ ὁ ποιητὴς οὐ πεδιάδα πρὸ ἔλαβεν ἐν τῇ παραβολῇ, ἀλλὰ βήσσας ὄρους. ἐν μὲν γὰρ πεδίῳ τὸ πόρρωθεν ἰδών τις δράκοντα, οὐκλῶ, τόσον πάϑοι φόβον. ἐν δὲ βήσσαις, πάνυ δὴν, πονηθείη. πρὸς αὐτῷ τῷ δράκοντι γενόμενος. οὐ γὰρ μακρόθεν ἔστι περιδεῖν αὐτὸν ἐν ταῖς βήσσαις· Ισέον δὲ ὅτι ὁ μὲν δράκων, ἐκ τοῦ δέρκω τὸ βλέπω οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔδρακον, γίνεται, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ. οἷα σμερδαλέος καὶ τῇ ὄψ κατασπικάκης. Τὸ δὲ παλίνορσος ὡς περιγέγραπται, ταυτόν ὅτι τῷ ἄλφερρος. ὀρούω μὲν γὰρ τὸ ὁρμῶ. πάλιν δὲ καὶ ἄλφ, τὸ ὀπίσω. τὸ δὲ ὤχρος τέ μιν εἶλε παρειάς, ταυτόν ὅτι κατὰ χρῆμα τῷ, ταχὺ γὰρ ῥά ἑ χλωρὸς ἔλειπε φύλλα τε καὶ φλοιόν. καὶ εἴρηται ἱκανῶς ἐκεῖ τοῦ τοιούτου χρήματος. Αρίσταρχος δέ φασιν αὐτὶ τοῦ ὤχρος τέ μιν εἶλε παρειάς, γράφει παρειά. οὐδετέρως καὶ ὀξυτόνως. λέγων καὶ κανόνα τοιοῦτον. τὰ ἀρ' ὀξυτόνου ϑηλυκοῦ μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερα τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου μένοντος, τὸν αὐτὸν φυλάσσει τόνον. οἷον πλευραὶ πλευρά πυραὶ πυρά, οὕτως ἔνιοι φησὶ καὶ παρειαὶ παρειά, κατὰ μεταπλασμόν. Οὐκ αὐτίκειται τὸ νδυραὶ καὶ νδῦρα, διάφορα γὰρ αἱ τοιαῦται λέξεις σημαίνουσι. Καρύνεται δὲ ὁ ὤχρος, ἢ εἰς ἀφυγὴν τοῦ Σωτηρικοῦ. τὸ γὰρ ἐπίϑετον, ὠχρὸς ὅσιν ὀξυτόνως, ἢ ὡς ὑπερτεθὲν ἡ συναιρεθὲν, ἐκ τοῦ ἄχροος. ἢ διότι τὰ εἰς ος διασύλλαβα μονογενῆ ἀρχήμενα ἀρ' τοῦ ω, μὴ προκειμένου τοῦ ι, καρύνεται. οἷον ὦρος. ὦμος. ὦνος. Σ' ᾠδὸς, ὀξύνεται διότι Σ' ι προς γράφεται εἰς τὴν ἀρχουσαν. ὅτι δὲ καὶ εἰδός τι ὀστέου ὁ ὤχρος, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί·

Ἀγερώχῳ λέγει δὲ τρῶας. ὁ ταυτόν ὅτι τῷ ὑπερηφανίοις. καὶ ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν. ἵνα εἴη ἀγεράοχος καὶ οὐ σωματίσει ἀγέρωχος παρὰ τὸ ἐξυτόνως, ἀλλὰ τὴν σύνθεσιν. φησὶ γοῦν καθ' ὅμιλον ἕδυ τρώων ἀγερώχων δείσας Ἀλέξανδρος θεοειδής. ὅτι δὲ ὁ θεοειδὴς, καὶ θεοῦδὴς λέγεται κράσει μὲν τοῦ ε καὶ ὁ εἰς τὴν οὐ διφθογγον ἀλλοιώσει δὲ τοῦ ι, ἐκφανεῖ τοῦ Ὁμηρος. ὁ δὲ γράψας οὐ στοιχειακῇ τάξει λέξεων. λέγεσθαι θεσπέσιον ἀλλὰ τῆς αἱ διφθόγγου παραλήγούσης, τὸν θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα. καὶ παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος. τὸ, ἄνθρωπος οὗ φησι πάντων θείων θαυμαστότατος γενέσθαι, καινοῦ μέντοι γράφει. πιστεύεται δὲ, ὡς λόγου πολλοῦ ἄξιος.

Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσεν ἰδών. αἰσχροῖς ἐπέεσι.
Δύσαρες, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἱππιοχεῦτα.
Αἴθ' ὄφελές τ' ἄγονός τ' ἔμμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι
Καί κε τὸ, βουλοίμην, καίκεν πολυκέρδιον ἦεν
Ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμμεναι, καὶ ἐπόψιον ἄλλων.
Ἦ που κεχηχαλόωσι κομόωντες Ἀχαιοί,
Φάντες ἀριστῆα πεφάμεναι, οὕνεκα καλὸν
Εἶδος ἔπ'. ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή.
Ἦ ῥιόφδε ἐὼν, σὺ πόντοπόροσι νέεσσι
Πούτον ἑταιρώσας, ἑτάροις ἐρίηρας ἀγείρας,
Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' ἐὐεδέ' ἄνῃγες
Ἐξ ἀπίης γαίης νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων;
Πατρίδι σῷ μέγα πῆμα, πόλει τε, παντί τε δήμῳ,
Δυσμενέεσσι μὲν χάρμα, κατηφείην δέσσι αὐτῷ;
Οὐκ ἀλὺ δὴ μείνειας ἀριφράδιλον μνηέλαον;
Γνοίης χ' οἷόν φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν;
Οὐκ ἂν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
Ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.
Ἀλλὰ μάλα τρῶες δειδήμονες. ἦ τέκεν ἤδη
Λαΐνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν εἵνεκ', ὅσα ἔοργας.

Σκοπὸν σὺ ταῦθα θέμενος Ὁμηρος. καὶ σκωπτικῶς γε οὐκ ἀγαθοῦ Ἀλεξάνδρου, αὐτὸς μὲν, οὐ ποιεῖ αὐτόθεν ἔθος ἀγαθολογεῖν ἐνθάδε, ὡς πρόειρηται. καὶ μὴ θέλων σιλλογεχαφεῖν. καὶ ἅμα ἵνα μὴ καὶ ὡς φιλέλλην, αὐτόθεν ἐπιπλήξῃ. Ἕκτορι δὲ τῷ γνησίῳ ἀδελφῷ, τὰ τῆς ὕβρεως ἀναπίμπησιν. οἷς καὶ εἶχε παῤῥησιάζεσθαι κατὰ τὸ Πάριδος. φησὶν οὖν, Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσεν ἰδών, αἰσχροῖς ἐπέεσι. δύσαρες εἶδος ἄριστε. γυναιμανὲς ἱππιοχεῦτα καὶ τὰ ἑξῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι πολὺ τὸ χορηγὸν καὶ σφοδρὸν ἐνταῦθα λαλοῦντι τῷ Ἕκτορι. καὶ τῷ ὄντι ἔμψυχος αὐτῷ ἡ ὁμιλία πᾶσα, κατὰ εὐδιάθετον σφοδρότητα. πάνυ τε γὰρ ὀξυθύμων, καὶ συχνὰ τὰ πολλὰ δὲ καὶ κατὰ κόμμα μεταβαίνει ἀπὸ νοήματος ἄλλου εἰς ἄλλο. διά τε ὀργὴν, καὶ ὅτι οὐδὲ ἔχει καιρὸν ἀρτᾶ σθην λαλεῖν. καὶ ἔξεστιν αὐτὰ, ἐκ τῶν τοῦ ποιητοῦ ἀναλέγεσθαι. εὖ οἶς, δύσαρες αὐτὸν καλέσας καὶ τὰ ἑξῆς ὡς εἴρηται, εἶτα καὶ ἐπαρᾶται εἰπών. αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. ἤγουν ἔδει μὴ γενέσθαι σε ὅλως. ἐπεὶ δὲ ἐγεννήθης, ὤφελες μὴ εἰς γάμον ἐλάσαι. ἵνα δὲ μὴ δόξῃ αὐδύλογα τὰ τῆς ἀρᾶς, ἐπάγει, καί κε τὸ, βουλοίμην. καί κεν πολὺ κέρδιον ἦν. οὐ γὰρ φησιν ἀπλῶς διά τι μῖσος ἤθελον ἔσχε, ἀλλὰ πολὺ κέρδιον ἦεν, ἤπερ οὕτω λώβην τ' ἔμμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων. προϊὼν δὲ κομματικῶς, ἑρμηνεύσει αὐτὸς τὰ τῆς τοιαύτης λώβης. εὖ οἶς ἐρεῖ πατρί τε σῷ μέγα πῆμα. πόλει τε. παντὶ τε δήμῳ. δυσμενέεσσι μὲν χάρμα. κατηφείην δέσσι αὐτῷ. οἷς ἔστι φέρει σχασικῶς, καὶ τὸ, ἦ που κεχηχαλόωσι κομόωντες ἀχαιοί. φάντες ἀριστῆα πεφάμεναι

μον ἔμμεναι

μον ἔμμεναι οὕνεκα καλὸν εἶδος ἔχει ἴηγον ἔπεσί σοι. ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη Φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή. εἶτα καὶ ἐρωτᾷ ἐλεγκτικῶς οὕτω· Η τοιοῦτός ἐστιν ἁπαλὸς δὲ ἐών, ὥστε ἀθετεῖν ἴηγον ἀθετεῖς, ἑτέρους ἐρίηρας ἀγείρας, μηθεὶς ἀλλοδαποῖσι γυναῖκα δυείδεα αὐτῆς ὀχετείλας γαίης, νυὸν αὐτῶν ἀχμητάων, πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, καὶ ἐξῆς, ὡς αὐτοῦ κεῖται. ἀθεῖ δὲ τούτοις καὶ συγκρίνων τὸν ἀδελφὸν τῷ Μενελάῳ γοργῶς διὸ πρὸ οὐδὲ ὠφελιμόν τινα ἔπαινον ἐκφωνεῖ, λέγει κατὰ δευτέραν συντομωτέραν ἐρώτησιν. οὐκ ἀνὴ μείνειας αὐτῇ φίλου Μενέλαον; κἀνταῦθα σήμερος τὴν ἐρώτησιν ἀπὸ τῆς ἐκθυμοῦ ἐξήγησιν, ἐπάγει ἐλλειπτικῶς ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίαν, τάδε. γνοίης κεν οἷου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν. λέγει δὲ καὶ ὡς οὐκ ἂν τι χαίσμη κάθαρις τά τε δῶρ' ἀφροδίτης. ἥτε κάμη τό, τε εἶδος, ὅτε σὺ κενὴν σημείης. καὶ ἀθεῖ πᾶσιν ἐκ τῆς τῶν τρώων ἀθετεικέας μεγεθυύων τὸ κακὸν τὸ Παρίδος καὶ ἅμα καταδημαγωγῶν οὐ ἀκροατὰς πολίτας, φησὶν, ἀλλὰ μάλα τρῶες δειδήμονες ἦσι βλαβεῖς τὸ ἦθος. ἥτε κεν ἤδη λαΐνου ἔσο χιτῶνα, ἴηγον λίθινον ἀλλ, σὺ ἐδύσο ἱμάτιον λίθοις δηλονότι χωθεὶς, κακῶν ἕνεκά φησιν, ὅσα ἔοργας. πάνυ δὲ αὐστηρὸς ὁ λόγος σύ ταῦθα τῷ Εκτορι. ὕβρεις ἔχων κατὰ τὸ ἀδελφοῦ. ἀρα, ἐλέγξεις, καταφορά· Τὸ δὲ δυσμενέεσσι μὲν χάρμα, ἀρδεικνύει ἁρὺ εἶν τὸ, ἐφ' ᾧ χαίρουσιν οἱ ἐχθροὶ ὅτερ δὲ δηλοῦται καὶ σὺ τῷ, ἦσου κηχαλόωσιν οἱ ἔλλιωες ὡς περιέρρεξη. κἠ σὺ τῷ ἦκεν γηθήσει Πρίαμος. ὡς σὺ τῇ ἀ ἐπιφωδίᾳ ἔρηται· Ισέον δὲ ὅτι συμβολικῶς καὶ ὡς σὺ αἰνίγματι, εἴτε τὸ λαΐνον ἔσο χιτῶνα. τὸν γὰρ λιθαθέντα, ὥσπερ τι ἱμάτιον ἀμπέχει ὁ τῶν λίθων σωρός. μή ποτε δὲ ἀρα σὺ τεῦθεν ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀσείου λόγου καὶ ὁ εἰπών, τὸ τεῖχος ἱμάτιον πόλεως. καὶ τὸ, ἠέρα δὲ ἔσασθαι ἤτοι σὺ δύσασθαι τὸ ἠσιόδειον. ἅπερ ὁμοιότητά τινα ἔχει πρὸς ὅτερ τὸ Ομηρικόν. καὶ τὸ ταφῆναι δέ τινα. γῆν ἀν, σὺ δύσασθαι εἴποι τις. οὕτω καὶ ὕδωρ ἀμφιέσασθαι, τὸ γενέσθαι ὅλον σὺ τὸ αὐτῆ. ὁμοίως καὶ ὕδατα περιβαλέσθαι ποταμοῦ. καὶ φῶς αὐαβαλέσθαι ἱματίου δίκην. κἠ ἄλλα δὲ ὅμοια· Ισέον δὲ ὅτι ῥηθήσεταί ποτε ἀσείως λαΐνου χιτῶνα φορεῖν. καὶ ὁ τὰ περιμάρμαρα φορῶν καὶ λίθοις ζμίοις καταπαστος· Ορα δὲ καὶ ὡς σὺ τῷ τρῶες δειδήμονες, Ομηρος νοήματα μετεποίησεν οἰκεῖα φθάσαντα ῥηθῆναι. τὸ γὰρ οὐτιδανοῖς ἀνάσσειν τὸν ἀτρείδην. καὶ τὸ μεθήμονα καὶ ἄλλο ἐστὶν τὸν Αχιλλέα. καὶ τὸ δειδήμονας ἐστὶν οὐ τρῶας. μιᾷ συνοίᾳ συγκροτοῦσιν ὁμοιότητα. εἰ μὴ γὰρ οὐτιδανοὶ οἱ ἀχαιοὶ, καὶ εἰ μὴ μεθήμων ὁ Αχιλλεὺς καὶ εἰ μὴ δειδήμονες οἱ τρῶες, οὐκ ἂν, τά δέ τινα κακὰ ἐγένοντο· Ορα δὲ καὶ ὡς οὐ μὲν ἔλλιωας εἰ λειποτακτήσαιεν, θανάτῳ ἐζημῶντο οἱ βασιλεῖς. Εκτωρ δὲ τὸν ἀδελφὸν Αλέξανδρον λιποῦντα τὴν τάξιν σκώμμασι μόνοις ἀναπαίως ἐδικαίωσεν· Ισέον δὲ ὅτι ἀκρατὲς ἔπη σωρήθως, οἱ ὀνειδιστικοὶ ὅ ὅστι λεκτοὶ λόγοι. ὥσπερ καὶ πάλιν καλὰ ἔπη. καὶ ὡς εἰπεῖν δυείδη, τὰ ἐγκωμιαστικά· Τὸ δὲ δύσασθαι εἶδος ἄριστε ὅπερ Εὐριπίδης ἀνύπαρξί φησιν. ὡς καὶ τὴν ἑλένην δυσελένην ἀπὸ τοῦ ἀγγέλου φρυγὸς ἀφορμὴν σὺ δέδωκε τῷ Αλκμαίωνι μίξαντι ἀμφότερα, εἰπεῖν δύνασαι, καὶ αἰνόπαρις, κακὸν ἑλλάδι βωπανείρη. ὅθεν ἀρχῆς συνήθεσιν καὶ αἰνελένην ἕτερός τις ἔφη, αὐτὶ τοῦ αἰνὴν Ελένην. καὶ σημείωσαι ὅτι συνήθες τοῖς παθαινομένοις, καὶ κατὰ κυρίων ὀνομάτων χωρεῖν. κἀν μὴ εἶεν δυσώνυμα. τί γὰρ χρήσιμον εἰς λόγον ἄλλως τὸ δύνασαι εἰ μὴ ὅτι ἀθεῖ κακῷ καὶ ἐγεννήθη κἠ ἐκλήθη Παρίς. οὕτω καὶ Ελένη τὴν Ἴλιον καὶ Ἴλιον καλεῖ. οὐχ ὅτι δύσφημον ἢ δυσοιώνιστον τοὔνομα, ἀλλ' ὅτι φησὶν ἐμοὶ οὐκ ὀνομαστέα. ἀφελεῖς δὲ καὶ γλυκεῖαι καὶ σώφρονες αἱ τοιαῦται ὕβρεις, καὶ οὐ πάνυ πικραί. ὁποῖόν καὶ τὸ, ἢ Σιδηρὼ γυνὴ δὲ αὕτη θρασεῖα τὸ οἰκεῖον ὄνομα φορεῖ. ἔχει δέ τι καὶ αὐτιθετικόν. τὸ, δύνασαι, μᾶλλον τὸ, εἶδος ἄριστε. μονονουχὶ γὰρ φησιν, ὡς ἄλλως μὲν καλή. καλὴ δὲ ἰδεῖν, οἵα καὶ θεοφιλὴς ὤν. τὸ δὲ εἶδος ἄριστε, ὑφ' οὗ ζωαὶ ἀναγινώσκοιτο μᾶλλον τὸ γυναιμανές. ἵνα λέγῃ ὅτι, εἶδος ἄριστε ἐπὶ ὁρῶσι καὶ ἀπάτῃ γυναικῶν. διὸ καὶ ἐπάγει, τὸ, ἠπροπευτά. ὅ ὅστιν ἀπατεών. ὅπερ

κατὰ δὲ παλαιοὺς γίνεται ἐκ τοῦ ἥμερος καὶ τοῦ ὀψὲ ὀπὸς ἡ φωνή. ἵνα ᾖ ἡμεροπευτὴς. οἱονεὶ ἡμεροποιητής. ὁ δηλ. ἡμέρου ὀπὸς ὑπαγόμενός τινα αἰμυλώτερον. ὁ καὶ τὸν μαχεροποὸν παράγει δωρικώτερον. δῆλον γὰρ ὅτι γυνὴ μαχεροποὸς πλεονασμῷ τοῦ υ μέσῳ σ'. ἡ ματέρος ὅπα σοφιζομένη. εἰ τῷ, αἰμύλα κωτίλλειν καθ' Ησίοδον. ἵνα ᾖ ὁ συντελὲς ματροπὸς. ὅθεν μαχεροποὸς ἡ καὶ ματρύλλα δι' αὐτό. ἀφ' οὗ καὶ ματρυλλεῖον τὸ ὠορνεῖον. Ὁ δὲ γυναιμανὴς, ἢ ἐκ τοῦ γυναικομανὴς συγκέκοπται, ἢ ἐκ τοῦ γυιομανὴς γίνεται. ὁμοίως τῷ μεσαιπόλιος. τοῦδε οὖ ἐν τοῖς ἑφεξῆς ποου δηλωθήσεται. δῆλον δὲ ὅτι ὁ ἄκρατος ἔρως, μανίᾳ ἔοικε. διὸ τὸν ἔχοντα, γυναιμανῆ λέγει. ὁμοίως τῷ, ἱπποσμανὴς. χρυσομανὴς. ὧν πρὸς ὁμοιότητα, καὶ ἡ ὀρῳμανία εἴρηται. δῆλον δ' ὅτι ταυτὸν, γυναιμανῆ τινα καὶ θηλυδρίαν. καὶ λάγνον, καὶ γύννιν προσειπεῖν. καθολικώτερον δὲ τὸ, γυναιμανὴς, τοῦ παρθενοπίπης. ὃς εἰ ἄλλοις κεῖται. ὡς καὶ τοῦ πυῤῥοπίπης, ὁ παιδοφίλης. οἱ σκώπτονται σφοδρότερον καθὰ καὶ ὑπὸ Πειράμου οἱ τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἐρίφων ἁρπακτῆρες. εἴη δ' ἂν ὅμοιος τοῖς οὕτω σκωπτομένοις, εἴ θα δύξατο ἔχειν τι παιδὸς ἐφολκὸν, καὶ καλίμαχος. γυνὴ δὲ ἀνδράσιν ὑπομαινομένη. ἄλλως μὲν ἁπλέως φίλανδρος ἐκλήθη σεμνότερον. ἡ δὲ κωμῳδία τὴν τοιαύτην, ἀνδρεράστριαν σκώπτει ὡς δὲ οὐκ ἔστι τὸν γυναιμανῆ ἀπὸ τῆς γύναι κλιζικῆς σωτεθεῖσθαι, ὅ, τινες ὠήθησαν, καὶ ὑπὸ τοῦ βακχεβακχες καὶ ἀγειφούτης, ἢ τῶν ὁμοίων, ὁ χειροβοσκὸς δείκνυσι πρὸς ἀκρίβειαν. τὸ δὲ ὄφελες ἄγονός τε εἶεν καὶ ἄγαμος ἀπολέσθαι, οἰκεῖον μὲν ὑπὸ φόνημα ἀνθρώπῳ φαύλῳ. καὶ ὑπὸ κακῷ κοινῷ καὶ γεννηθέντι καὶ γεγαμηκότι. δύχη δὲ ὅτιν ἀδυνάτως ἔχουσα τελεσθῆναι, ὁποῖα πολλὰ δύχονται οἱ ὀργιζόμενοι. πῶς γὰρ οἷόν τε τὰ ἤδη γενόμενα μὴ γενέσθαι, οὕτω καὶ οἱ τοῖς ἐξῆς ἢ ἑλένη θανεῖν ὀφείλειν εἶπεν, ὅτε ἥρπαγη. λέγουσα, ὡς ὄφελε θανάτος μοι ἀδελφὸς καὶ τὰ ἑξῆς. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν κοινῶς ὤφειλες καὶ ἰωνικῶς ὄφελες ἐκτείνεται δὲ ἡ λήγουσα τοῦ, ὄφελες λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς πρὸς θεραπείαν τῆς τοῦ σίχου λαγαρότητος. ὡς πορ καὶ οἱ ὅις ἑξῆς τὸ ὁμηγερέες οἱ τῷ πάντες ὁμηγυρέες, μακραὶ ἔχει καταλήξεις. Αγονος δὲ κοινότερον μὲν, ὁ μὴ γεννῶν. ναῦ δὲ ἄλλως ὁ μὴ γεννηθείς. ὁ δέ γε μὴ γεννῶν, ἄσπερμος λῶν ὁμηρικῶς ῥηθείη, κατὰ σ', ἄσπερμος γενεή. Τὸ δὲ ἔμμεναι, ναῦ μὲν ἀπλοῦν ἔχει τὸ μ'. καὶ μετ' ὀλίγα οἱ τῷ λοιβὴν τ' ἔμμεναι. καθοτέρω δὲ διπλάζει αὐτό. οἱ τῷ, πρόμον ἔμμεναι. ἢ ἔστι πολεῖον ἡ χρῆσις αὖτη παντοχοῦ × Ισέον δὲ καὶ ὅτι λέγεται Διονύσιον τὸν σκυτοδραχίονα, ἱσορρέπον δάρδανον παῖδα Ελένης καὶ παρίδος, οὓς φασι ἢ προφέρει μιᾷ τὸ ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, σίγμα ὄπιθεν. μὴ δέ τι γούναισιν οἷσιν ἐφέσσασθαι φίλου υἱὸν δάρδανον. ὡς εἶεν ἴσως οὕτως δύλογον νοηθῆναι τὸ ἄγονός τε εἶεν ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, κατὰ χρῆμα ὑσδρολογίας, ἤτοι προωθύσδρον, αὐτὶ τοῦ, μήτε εἰς γάμον ἐλθεῖν, μήτε παῖδα ἐκεῖθεν σχεῖν, τὸν ὡς ἐῤῥέθη δάρδανον × Τὸ δὲ καὶ βουλοίμην καὶ κέρδιον ἂν ἦν, πρὸς διασολιὼ κεῖται τῶν βουλομένων μᾶλλ, μὴ κερδαλέον δέ. Ο δὲ νόμος, ἢ τὸν ἐπονείδιστον δηλοῖ καὶ ὕποπτον, οὓ τινες ὑποβλέπουσι σόρα ὀρῶντες ὡς τὸ μῦσος, ἢ τὸν τοῦ ἄλλους ὑποβλεπόμενον ὡς δειλίαν. τινὲς δὲ γεφόφοισιν, ἐπόλμιον τὸν εἰ ὄλεσι πάντων ἀκμόνως φυγόντα. κυρίως μέντοι ἐπόλμιον, ὡσὶ τόπου λέγεται ὑλμοῦ × Τὸ δὲ φαύτες, φίλη λέξις τοῖς ποιηταῖς. τὸ μέντοι φάμενοι, καὶ κοινόν ὅτιν ἁπλῶς. ταύτης τῆς ἀκολουθίας, καὶ τὸ ἔφη καὶ ἔφατο. καὶ τὸ, φῆ καὶ φάτο × Ισέον δὲ καὶ ὅτι ὡσὶ δυσδυῆς ἄφρονος, καλοῦ εἰπεῖν τὸ, καλοῦ εἴδος, ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρενῶν. οὐ δέ τις ἀλκὴ. βίαν δὲ φρενῶν, τὴν φρόνησιν λέγει. ὅτε μέντοι ξυνδέτως ἐκ φρενῶν καὶ ἀλκῆς ὁ ἀλκίφρων ῥηθείη, τότε ξυντομίας λόγῳ ἡ λέξις. τὸν καὶ ἀνδρεῖον καὶ φρόνιμον ὑποδηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον. καὶ ὅτι πᾶν σωματικὸν πολυέκτημα δίχα ψυχικῆς ἀρετῆς, ἀχρεῖόν ὅτι. τί δῆν ὄφελος Αλεξανδρῳ εἴπερ εἶδος ἄριστος ὢν, καὶ καλὸν εἶδος ἔχων, καὶ κόμην. Αφροδίτης δὴ ταῦτα δῶρα. δηλ. τὸ οἱ αὐτοῖς ἐπαφρόδιτον, ἀχρεῖος τἄλλα ἐ-

σιν. οὔτε βίλῳ ἔχων φρεσὶν, οὔτε ἀλκὴν. Βελλεροφόντῃ μέντοι κατ' ἄμφω καλῷ ὄντι, οὐκ ἀφροδίτη ἀλλὰ θεοὶ κάλλος ἠ ἡνορέλω ἔδωκαν. ὡς ἐρεῖ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς.

Καὶ κίθαρις δὲ ἡ μὲν τοῦ παίδος, μωμητή. ἡ δὲ τοῦ Αχιλλέως, ἐπαινετή. ἀείδουσι κλέα ἀνδρῶν. ὡς ἠ ὁ Ομήρου ποίησις. καὶ αὐτὴ γὰρ ἀνδρῶν ἀείδει κλέα. κίθαρις δὲ γίνεται μὲν παρὰ τὸ κινεῖν ἢ κεύθειν ἔρωτας κατὰ τὸ παλαιοῖς. κωθωνεία γὰρ ὑπόκειται εἶναι δῶρον ὡς ἀφροδίσιον, παρωνόμασται δὲ ἐκ τοῦ, κιθαίρα. καί ὅτιν ἴσως αἰολικόν. διὸ καὶ περιπαροξύνεται. κατὰ τὸ ἑορτὴ ἔορτις. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ αὐλὴ αὔλις. ἔτι δὲ καὶ τὸ, χαρὰ χαρίς. ὅτι δὲ τὸ ποιητικῶς κιθαρίζειν, ἐφιλεῖτο τοῖς παλαιοῖς δηλοῦσι μυρίοι καὶ τῶν μετ' Ομηρον. μάρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ κωμικὴ ποίησις. ἔτι δὲ καὶ ἡ τραγική. σὺ ἢ περιλάμπων σοφοκλῆς, πειρᾶσθαι οὐ μόνον δεινὸς εἶν σφαιρίσαι ὡς ἠ κατ' αὐτὸν ἐδήλωσε δραματικὴ ναυσικάα. καθὰ καὶ σὺ τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν δηλοῦται. ἀλλὰ καὶ κιθαρίζειν ἄκρος. οὕτω δὲ καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ χορεύειν. ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς μὲν βόρροντες Αλέξανδρον παρὰ τῷ ποιητῇ κιθαρίζοντα, μεταγεγράφασι κίσαρις, αὐτὶ τοῦ κίθαρις. ἔστι δὲ πίλου γένος ἡ κίσαρις, ἅπαξ φασὶ ῥηθεῖσα σύνταῦθα τῷ ποιητῇ, λέγοντες καὶ ἄλλα εἶν ἅπαξ λεγόμενα παρ' Ομήρῳ τε καὶ ἄλλοις. ὀκνιανὸς δὲν λατύσσεσθαι πτερυγίοις ἰχθύας φησί. καὶ ἔλαφον πῶσιν ἠλέματον. ἀχιλλεὺς δέ, ὀβριμοκαλά φησι τοῦ λεοντιδέως. καὶ βαλιὴν νὸν βασιλέα. σὺ τῷ, βαλιὸν ἀρχαῖος βαλιόν. γλῶσσης δὲ ἔδωρ. ἐξ οὗ καὶ ὄρος βαλιναῖον. ὅ ὅτι βασιλικὸν παρὰ πολυταίρχῳ σὺ τῷ πολὺ ποταμῶν. λυκόφρων δὲ, σίγυμνον. ἢ σίγυννον ὡς σὺ βοιωτίᾳ ἐρ ἐέθη, τὸ ὁλοσίδηρον φησιν ἀκόντιον. Εὐριπίδης δὲ, ἄκος, οὐδετέρως νὸν κάματον ἔφη. καὶ ἐπεξάρει σφίγξ αὐτὶ τοῦ ἐπεβαρῇ καθ' ὁμοιότητα, τοῦ βέρεθρον ζέρεθρον. καὶ κατακναὶ ὀνοματικῶς τὴν διαφθοραὶ σωφρονιστόρον. ἢ κατακναῖ ῥηματικῶς τὸ κατα θήγειν. καὶ ῥόπτρου δέ φησι δίκλις ἔκαυσέ τινα, ἤγουν θεόθεν τιμωρία, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥόπτρου. ὅπερ ὅτι κατὰ σὺ παλαιοὺς πολῖτμα ἢ ῥόπαλον. ἢ καὶ ἄλλως, πάγη. ῥομφαία. εἶδος ξίφους, ἢ ἐπίκαιρον. διὸ λυσίας κρίνον θύρας αὐτὸ εἶν δηλοῖ, σὺ τῷ, ἔδησε νὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱροῦ, κατὰ Ανδοκίδου σὺ τῷ πολὺ ἀσεβείας ἔπων. λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος σὺ ὀλυμπιονίκαις καινῶς, αἶτος τὸ σὺ διαίτημα. οἷον διὸς αἴτει πανδόκω. πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι μονήρεις λέξεις πολλαχοῦ, σεσημείωνται. τυχὸν μὲν ποιητικευόμεναι, ἴσως δὲ καὶ ἄλλως ἀναγκαίως παθέμεναι πρὸς μέτρου χρείαν. ἢ πολυμαθείας σύνδειξιν. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι πολλαχοῦ ὅτιν ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ ἐπαινον καὶ ψόγον σοφιστικῶς ποιεῖσθαι. εἰγε καὶ ἡ κόμη σεμνύει μὲν, σὺ ὡς ἐρέθη καρηκομόωντας ἔλλιπας. εἰς ὕβριν δὲ τῷ Αλεξάνδρῳ ἐπανθεῖ. κομᾶν μὲν γὰρ, οὐ γυναικεῖον. οὐδ' ὃς ἀνάκλις ἐπαφρόδιτον. ὅτι μὲ δὲ λέων χαίτην τρέφων, πρὸς μόνον κάλλος σύνδετίζεται. ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸς ἐπαύξει τὸ φοβερόν. κόμην δὲ ἔχειν καὶ σύνομον εἶν, γυναικωτόρον ὅτι. διὸ καὶ ὁ παῖς ὀνειδίζεται. ὡς κόμην ἔχων οὐ κατὰ σὺ καρηκομόωντας ἀχαιούς. οὐ δὲ ὁποῖαν ἔχει λὼ ἀπόλλων ἀκερσεκόμης. ἀλλὰ ἠύκομος γυνή. σὺ δὲ τοῖς γεαφεῖσιν ὁμοιοτροῖς, ὅρα τὸ ῥηθὲν καίριον, ἀζυγέδην ἦμα θυμῷ καὶ ἀγωνίᾳ πρέπον, καὶ πάνυ σφοδρόν. κατά τε τὰς συνοίας καὶ τὰ καμματικὰ χίματα. καὶ νὸν τῆς ἐρωτήσεως ἔλεγχον. τὸ, αρα τοιοῦ δ' ἐὼν σὺ ποντοπόροισι νέεσσι ποντον ἐπιπλώσας, ἑτάροις ἐρίηρας ἀγείρας, μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' ἄγε δία αἰνῆς. τέσσαρας γὰρ ἀσωσδέτους ἔφη μετοχὰς. χορηγῶν νὸν λόγον μεταχειρισάμενος. οὕτω καὶ περὶ ὀλίγου ἔφη σὺ τῷ, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρτας. δύρων ἢ ἔλαφον. ἢ αἶγα πεινάων. καὶ ἐκεῖ γὰρ τρεῖς μετοχαὶ κεῖνται χορηγότορον δίχα σωσδέσμου. ἐπεσιτρέχοντος οἷον τὸ ποιητὸ τῇ ποντῇ τὸ λέοντος. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως σὺ τοῖς ῥηθεῖσιν εἰς ταυτὸν ἄγει τῇ ἐλενῇ νὸν πάριν ὁ Εκτωρ. ἐκεῖνον τε γὰρ, εἶδος ἄριστον λέγει. καὶ τὴν ἐλένην δὲ δύειδέα. καὶ δὲ ἀφροδίτης δὲ αὐτὸν ἔφη λαβεῖν τό, τε εἶδος καὶ τὴν κόμην. ὁ καὶ τῇ ἐλενῇ λῶ, πρέποι ῥηθῆναι. ἤτις δ' αὐτὸ καὶ δῶρος λέγοι τ' ἄν. ἔλλιπες μέντοι, οὐχ οὕτω καρηκομόωντες. ὡς καὶ προσεχῶς γέγραπται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι διαφορὰν ἔχει

ὸ, σὺ δὴς καὶ ὸ, θεοειδής. εἰπὼν αὐδράσι μὲν ὸ θεοειδὲς γυναιξὶ δὲ ὸ εὐειδὲς Ϛοιλέγεται. καὶ ὅτι διαφόρετον κατὰ τοὺς παλαιοὺς δύμορφος καὶ εὐειδής. δύμορφος μὲν γὰρ ἡ εὐπρόσωπος. εὐδής δὲ ἡ κατὰ πᾶν σ' ἐκτὸς καλή. καὶ ὡς εἰπὲν οὗ ἔχουσα φυλῆς. ὅπερ ἔστι περικαλλὴς σὺ συμμετρίᾳ μελῶν καὶ μερῶν. ἡ ὅλη Ομηρος πρώτος εἰς ταυτὸν ἄγει ὸ εὖ, καὶ ὸ ἄριστον. εἰπὼν κατὰ χρῆμα τοπυωνυμίας εὐδὴς μὲν τὴν ἑλένην. ἄριστον δὲ εἶδος τὸν Αλέξανδρον. ἰστέον δὲ ὅτι ὸ μὲν σὺ τοντοπόροις ναυσὶν, ἄκυρον ἔχει πρὸς ἡμᾶς. τοῦτο ἧς σὺ τῇ ἡ ῥαψῳδίᾳ ῥηθήσεται. ὸ δὲ Ϛοιπολώϛας, γίνεται μὲν, ἐκ τοῦ πολώω δισυλλάβου ῥήματος. εὕρηται δὲ ἀλλαχοῦ Ϛοιπολὼς κατὰ ἀκρηστίαν· Τὸ δὲ τοιὸς δὲ ἐὼν, ἀνεκφαύτως καὶ οἷον μυστικῶς λεχθὲν ἀπὸ θυμικὴν χαρακτῆρα, τοπολλαχοῦ καὶ ὡς εἰπὲν ἄρρην ἐμφαίνει τὸ πάριδος οὐδένα. ὥσπερ ὸ, οἷου ἀνδρὸς ἔχεις πρόκριζιν, πολλαχοῦ ἐκ τοῦ ἐναντίου Ϛοδηλοῖ τὸ μενελάου, καὶ ἀνέκφρασον πορφαίνων· Ερίηρες δὲ ἑταῖροι, οἱ ἄγαν αρμηρότες ἢ δρασοί· Περὶ δὲ τοῦ ἀνάγειν. ὅτι Ϛοὶ τῶν ἀναπολέοντων λέγεται, πολλαχοῦ φαίνεται. Ασία δὲ γῆ κἀνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ, ἡ ἄνω ἀφεσῶϛα καὶ ἀλλοδαπὴ, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις ὁμηρικὸς, τιλοῦ ἀπὸ τροίας. κατὰ δὲ ἄλλους φαίνεται τοιοῦτος, ἡ τιλουρός· Οἱ μὲν τοι νεώτεροι, ἢ τελοπόννησον φασιν ἀπόζενος ἄνοδος ἢ ἄνω. τοπολὺ οὖ σὺ τοῖς τοῦ πορφυρίου, εἴρηται· Νυὸς δὲ ὄνομα συγγενικὸν ὃ ὅτι νύμφη. δηλοῖ συμβολικῶς, οὕτω μαχέσασθαι προθύμως τοὺς ἀχαιοὺς Ϛοὶ ἑλένης ὡς ἀδελφοὺς Ϛοὶ νύμφης. ὅια τῷ μενελάῳ προσφερομένους ἀδελφικῶς ὄχι τὸ φιλάλληλον· Ιστέον δὲ ὡς ἔστις ἐρεῖ ἀπὸ τῆς λεχθείσης νυοῦ, καὶ νύμφῃ λέγεσθαι τὴν ἀναφανεῖσαν νυὸν, οὐκ ἂν εἴποι τις λεκτόν· Τὸ δὲ αὐδρῶν αἰχμητάων, καὶ τὰ ἑξῆς, αὐξητικά εἰσι τ' προόντος κακοῦ, τοπολυήδους ὄντος. εἶχε δ' αὐτὸ, ἡ τὸν αὐτὸν αἴτιον πάριν, μὴ μόνον αὐτὸς κατηφεῖ τῶν δυσμενῶν χαιρόντων, ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ ὃν χρὴ κομιδῇ ὠφελε, πῆμα ἔχει. ἡ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ μέγα. ζὺν αὐτῷ δὲ καὶ ἡ πᾶσα βασιλικὴ συγγένεια, ἔτι δὲ καὶ ὁ δῆμος. τούτου γὰρ δηλωτικὸν ἐστὶν δοκεῖ, τὸ, τοὶ πολί τε. παντί τε δήμῳ. ἵνα πανώλεθρον εἴη τὸ κακόν. σὺ ζύτοις δὲ καὶ τὸ, τοιὸς δὲ ἐὼν, ὑφερμηνεύων ὁ Εκτωρ, ἐρωτᾷ σφοδρῶς τὸν ἀδελφόν. οὐκ ἀλλ', δὴ μείναντας ἀρηίφιλον μενέλαον; οἱονεὶ καταψηφιζόμενος αὐτοῦ ἤδη τὴν ἥττταν. διὸ ἡ ἐπάγει πρὸς τοπλείω ζαφήνειαν, ἀζηνδέτως πάλιν κατὰ θυμόν. γνοίης ἂν οἷου φωνὸς ἔχεις θαλερῷ παρακήτιν· Καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὸ, οἷου. ἀζαφῶς μὲν, καὶ αὐτὸ ῥηθέν. ὁρμηνυθὲν δὲ ὅμως ὄχι τοῦ, ἀρηίφιλον μενέλαον. καὶ ἑξῆς δὲ ὄχι τοῦ, οὐκ αὖτι χαίσχεμι κάθαρις. καὶ τὰ. καὶ τὰ. ὡς μὴ χρεῶν ὂν τὸν τοῦ καθαρίζειν ἀσκητὴν, ἀρηίφιλον μάχεσθαι· Τὸ δὲ σὺ κονίσει μιγείης, ἢ αὖτι τοῦ, θαύοις, ἢ αὖτι τοῦ, ὅτε αὐτικατασῆς εἰς μάχην τῷ μενελάῳ· Κονίεσθαι γὰρ τὸ ἀγωνίζεσθαι. ὅθεν καὶ κονίσρα, ἡ κατὰ τὴν παλαίστραν μάλισα, παρὰ τοῖς ὕστερον, παρ' οἷς καί τις κόνις ἦν ὀρχαίρετος τοῖς παλαίουσι. καὶ ἀλίζειν ἐλέγετο τὸ σὺ κόνῃ κυλίεσθαι, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ. ἢ ἄλλως κόνῃ φύρεσθαι ὅθεν καὶ ἀλινδήθρα παρ' αὐτοῖς κυρίως μὲν, ἡ κατὰ πάλην κονίσρα. τροπικῶς δὲ, κἡ ἡ σὺ λόγοις. ὡς τὸ ἀλινδήθρας ἐπῶν· Ιστέον δὲ ὡς Ομηρος μὲν κονίειν λέγει, τὴν ἀπλῶς κόνιν. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, τὴν τίτανον. ὀξ ἧς καὶ ἡ ἐλαιοκονία σύγκειται. κἡ ῥῆμα γίνεται συζυγίας δευτέρας. κονιῶ κονιάσω. ὀξ οὗ καὶ τάφος καὶ τοῖχος κεκονιαμένος. καὶ ὅτι σπάρος ζηλώϛας, νίκην μίγνυσθαι, λέγει τὸ νικᾶν. καὶ ὀργῷ μίγνυσθαι, τὸ ὀργάζεσθαι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα·

Τόν δ' αὖτε προσέειπεν Αλέξανδρος θεοειδής.
Εκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ὑπείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
Αἰεί τοι κραδίη πέλεται ὡς, ὄφρα τε τειρῇς,
Ος τ' εἶσιν ὀχὲ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ
Νήϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' αὖτος ὀρωρώς,
Ως τοι σὺ σήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐσίν.

Μή μοι ἀλλὰ ἔρατὰ πρόφρων χρυσῆς ἀφροδίτης.
Οὗτοι ἀπόβλητ' ὄδε θεῶν ὁρικυδέα δῶρα,
Οσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν. ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο.
Νῶϊ δ' αὖτ' ἔμε θέλῃς πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι,
Αλλους μὲν κέλομαι τρῶας, καὶ πάντας ἀχαιούς.
Αὐτὰρ ἔμ' εὖ μέσσῳ. καὶ ἀρήϊφιλον Μενέλαον
Συμβάλετ' ἀμφ' ἐλένῃ, καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι
Ὁππότερος δέκα νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Κτήματ' ἐλὼν οὗ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκον δ' ἀγέσθω·
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμοντες,
Ναίοιτε τροίλῳ ὁριβώλακα. τοὶ δὲ, νεέσθων
Αργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.

Σωφρὼν ἀνὴρ τὸ τοῖς δικαίοις ἐπιμίσεις ῥᾴδιον φρονεῖν. Αλέξανδρος δὲν ἐπιμεθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, φησί. Εκτορ ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεας οὐδ' ὑπὸδ αἶσαν. καὶ ἐξῆς. δίκαιος δὲ πᾶς ἀνὴρ, εἴπῃ, δικαίως πρός τινος ἐπιτιμώμενος. ἰδοὺ δίνεω εὕρηται καὶ ἑτέρα τις Αλεξάνδρου ἀρετὴ, ἡ ξύνεσις. ὅτι κατ' εὐεπιθύμιαν, ξυνοισδε δεινὰ ἐργασμένος. ἄνδρως δὲ αἴσιον, τὸ τοῦ ἀδελφοῦ σκῶμμα ὁ παρεὶς ἔᾶν, φιλαλήθως δηλοῖ. οὐμὲν πῆ μὲν κατ' αἶσαν πῆ δὲ ὑπὸδ αἶσαν. ἵνα ἡ λοιδορία μέσως δῆθεν ἔχῃ, ὡς αἰσία, καὶ μὴ αἰσία. κατὰ τὸ ἑκὼν ἀέκων καὶ τὰ τοιαῦτα. διὸ καὶ καταφατικῶς αὐτὸ καὶ ἀφατικῶς, ἐπήνεσε· τὸ δὲ ὑπὸδ αἶσαν, ὀξαίσιον ἀλλαχοῦ λέγει ὁ ποιητής. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κατ' αἶσαν, οὐδ' ὑπὸδ αἶσαν, μίμημα πρὰ σοφοκλεῖ, τὸ, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι·

Τίνι ἔκτορος καρδίαν ἔχε τὸ γενναῖον, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀπότομον καὶ ἀεὶ πρὸς πόνους αὐσίδοτον, καὶ ἀτάρβητον, καὶ ὅτι καὶ ἄλλοις αὔξει τὴν εἰς πόλεμον ὁρμὴν, ὡς πέλεκυν ἀτειρῆ τινα εἶναι λέγει παραβολικῶς, ὁ Αλέξανδρος. δυσαχθῆ λαβὼν εἰκόνα, οὐκ ἀργὸν σίδηρον, ἀλλὰ σρωτά τι. ἤτοι τέμνοντα ξύλον νήϊον. οἷς καὶ ὀφέλλει ἀνδρὸς ὁρμήν· ὥσπερ τοὐναντίον ὁ μὴ τμητικὸς πέλεκυς, ἀμβλύνει τὴν προθυμίαν τοῦ τέμνοντος. φησὶ γοῦν. αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὡς, ὅτιν ἀτειρὴς. ὃς μὴ πέλυξ πρὰ τοῖς ὄχθοις. ὅστ' εἶσι δηϊοδόκος. ἤγουν, ὅσοις δίεισι ξύλου, ὑπ' ἀνέρος ὃς ῥάπτε τέχνῃ νήϊον ἐκ ταμνήσιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν. ὥστοι σύνισθεσιν, ἀτάρβητος νόος ὅδιν. ὡς ἐοικέναι τὸν ἀτάρβητον νοῦν, πελέκει ἀτρεῖ, κατάγε τὸ αὐσίδοτον, ἢ δυσένδοτον. Τὸ δὲ τέχνῃ πάνυ ἀσφαλῶς κεῖται. τῷ γὰρ κατὰ τέχνιν τέμνοντι, ὀφέλλει τὴν ἐρωὴν ὁ ἀτειρὴς χαλκός. οὐμὲν τῷ ἀτέχνως ξυλοκοποῦντι. Νήϊον δὲ ὑπόκειται ξύλον τέμνεσθαι. ἤγουν ζῶν τι πήδειον εἰς νῆα, ἔχε δὲ μάλιστα πρὸδ ὄχθον τὴν τέχνιν φαίνεσθαι τὸ δεξιῶς τέμνοντος. ὡς τὸ τοιούτου, δεομένου ποιησάσθαι μεταχειρίσεως. καὶ ὄχθον μὲν, εἰς ἔπαινον Εκτορος ὁ Αλέξανδρος λέγει. ὁμολογήσας ὡς ἐρρέθη, καὶ ὅτι κατ' αἶσαν αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς, οὐ δ' ὑπὸδ αἶσαν ἐνείκεσεν. ἤγουν αἰσίως καὶ δικαίως. ὅπερ ἀλλαχοῦ κατὰ μοῖραν φησίν· Οτε δὲ εἴπῃ μήμοι σῶϊ ἔρατὰ πρόφερε χρυσῆς ἀφροδίτης. οὗτοι ἀπόβλητά ὄδε θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν. ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο; ἔμφασιν ἔχει πλαγίως ὕβρεως. διότι ὡς φασί τινες, οὐκ οὖ εἶχεν ὅλεως ὁ Εκτωρ. ὥστε οὐδὲ εἶχε κάλλος δώρου θεόθεν. καὶ μὴν ὁ Ομηρος, καὶ τεθνεῶτα τὸν Εκτορα θαυμάζει τοῦ εἴδους. ὅτι δὲ μὴ τὸ κάλλος, οὐκ ἀπόβλητον ἀλλὰ τίμιον ἦν, δηλοῖ οὐ μόνον τὰ τῶν ἐρώτων ἀγάλματα οἷς ἐνέπρεπον οἱ ἑλληνικοὶ γραφεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν καλῶν ἥρωα. Φίλιππος δὲν καὶ Ηρόδοτον κροτωνιάτης ὀλυμπιονίκης κάλλιστος ὤν, ἐτιμήθη σὺ σικελίᾳ. ἥρωόν τε γὰρ αὐτῷ ἵδρυτο, καὶ θυσίαις αὐτὸν, ἱλάσκοντο. Τὸ δὲ ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, ἑλληνικῶς εἶπεν ὡς ἀγωνιῶν ὁ παρεὶς, καὶ μὴ δ' αὐτὸς ἔχων λόγοις ἐνδυναρεῖν, τὸ δὲ πολῖται, τοιοῦτον. οὐκ ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν λάβοι δῶρα θεῖα, μὴ θεοῦ δηλονότι διδόντος. Τὸ δὲ ὁρατὰ, δηλοῖ μὲν, τὸ

ῥωτικὸ, καὶ ῥάσμια. ἐπεὶ δὲ τὸ ἀπλῶς ἐρατὸν, ἅπασι δοκεῖ ἐρατὸν, λελιθότως πως ἅπεται τῆ ἀδελφοῦ ὡς καὶ αὐτῆ ἐφιεμένου λύ, τοιούτου ἔην. ἤγουν καλοῦ ὥσπερ τὰ εἰς ἀνδρείαν, οὕτω καὶ τὰ εἰς εἶδος. χρήσιμον δὲ τὸ ἐρατὰ, εἰς τὸ γνωτὰ κ' οὐκ ἀγνωτα. καὶ εἰς τὸ ἀλλόγνωτος, καὶ γνωτὸς ὁ ἀδελφός. καὶ εἰς τὰ ἐκ τῆ ἀνυσοῦ. ὁποῖον τὸ ἀνήνυτος. καὶ Ανυτος κύριον. καὶ δεσμὸς παρ' Εὐριπίδη δυσεξήνυτος. καὶ εἰς τὸ, κτίται παρὰ τῷ αὐτῷ ὅ ὅτι κτίσαι. καὶ εἰς τὸ ἀσώτου σισυφιδῶν γενεᾶς, τουτέστιν ἀσώτου. κ' εἰς σ' βλῆτρον ὁ ἄλλως δεξήνεκται ὑπὸρ τὸ ἀμφίβλητρον. καὶ εἰς τὸ σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις. καὶ εἰς τὸ, σωτήρ. ὧν τὴν τῆ σ' ἔλλειψιν, τὰ σῶστρα δηλοῦσι. πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα οὕτω τῆ σ' ἐσόρηνται. ὥσπερ αὖ κ' ἄλλοις πλεοναζειν αὐτὸ, οὐ πάνυ ἀναλόγως φαίνεται. ὁποῖον καὶ τὸ ὀρχῶ ὀρχήσω, ὀρχηστὴς. οὐ κατὰ τὸ ποιητὴς. καὶ χειρῶ χειρώσω χειρωστὴς οὐ κατὰ τὸ ἐεδνωτὴς. Τὸ δὲ προφορε. ἀρχὴν κ' δέδωκε τῆς τῆ προφορικῆ λόγου κλήσεως. ὡς καὶ τὸ ὀνειδέα τε προφέρῃς. τὸ μὴν τοι παρ' Ησιόδῳ προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, ἕτέραν ἑρμηνείαν ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον προφέρειν ἀφ' οὗ ὁ προφορέσορος. Χρυσῆ δὲ ἀφροδίτη, ἡ χρυσοφόρος ὡς καὶ χάλκεος ἀρὴς, ἀφ' τὸ φόρημα. ἢ ἡ καλὴ. ἢ ὅτι χρυσῷ καταπρέπεται. ᾧ καὶ ζώῃς τὴν δαναΐην χειροῦται. καθὰ καὶ ἑτέρα τις γυνὴ ἀφ' ἵππων, προῦδωκε τὸ κάλλος. ὡς ἡ τῆ Πειριθόου μήτηρ. καί τις ἀφ' κύκνου. ὡς ἡ Λήδα ἐποπτεύεται. καὶ ἄλλη ἀφ' βοῶν, ὡς ἡ Εὐρώπη. καὶ κύων δὲ δύγενὴς, ὑπηγάγετό τινα, εἰς ὅμοιον πάθος. ὁποία τις ἡ τῆ τρωϊ κυῆ Φοινοδάμαντος. ἣν κρεμιστὸς ὁ ποταμὸς λέγεται ζόῦξαι λέκτροις, ἐνδαλθεὶς κυνί. καὶ τοιαῦτα μὲν κ' ταῦτα. ἡ δὲ γραμματικὴ Ιστιαία πεδίον εἶναί φησι, χρυσοῦν καλούμενον. ἐν ᾧ χρυσῆς ἀφροδίτης ἱερὸν καὶ τιμὴ. Θεόκριτος δὲ μεταλαβὼν τὸ νόημα, χρυσῷ παίζουσαν ἀφροδίτην φησί· Τὸ δὲ ἀπόβλητον, λέγοιτ' ἂν, κ' ἐκβλητὸν κατὰ τὸ, νέκυες κηρίων ἐκβλητότροι. ἔκβλητον δέγε κ' τὸ θαλάσσης ἔκβρασμα παρ' Εὐριπίδη. κ' βρέφος δὲ ἔκβλητον, τὸ ἔκθετον ὡς ἔξω ποτου καὶ αὐτὸ βαλλόμενον. Επι ἰστέον κ' ὅτι τὸ, αἰέποτε κραδίη τέλεως ὥς ὅτιν ἀτειρὴς. καὶ τὸ, αἰέποτε σὺ σθένεσιν ἀτάρβητος ἦτοι ἄφοβος νόος ὅδε, πρὸς ἀνδρεῖον καὶ πολεμικὸν ἄνδρα ῥηθήσεται. πρὸς ὁποῖον δ' ἵππινα, φησὶν αὐτὰ καὶ Αλέξανδρος. οἷα ὡς ἐφάνη ὀνειδισθεὶς εἰς μαλακότητα. καὶ ἀφ' ὕδατος κολακεύων. καὶ μονουχὶ λέγων ὅτι οὐδεὶς ὅμοιός σοι. οὐ δ' ἔστιν ἀνὰ συγκεῖσθαί σοι. οὐ γὰρ κατ' ἄνθρωπον καὶ σοὶ ἡ καρδία. ἀλλὰ πελέκει ἀεὶ ἔοικεν ἀτειρεῖ καὶ τμητικῷ. διὸ οἱ μὲν ἄλλοι, ταρβοῦμεν καὶ φεύγομεν πολύ. σοὶ δὲ ἀτάρβητος ὁ νοῦς. σώφρων δ' ὁ Αλέξανδρος. ἐγκεῖσθαι τὴν προῤῥηθεῖσαν εἰς αὐτὸν ὕβριν ἐπαίνοις ἀμείβεται. δέδιε γὰρ τὸν Εκτορα τραχυνόμενον, ἐπεὶ παρ' ἐκείνῳ ἦν λῦσαι τὸν πόλεμον εἴτε καὶ μή. καὶ αὐτὸς ἦν τρώων πρόμαχος. δῆλον δὲ ὡς μαλακτικὸν ὁ ἔπαινος. διὸ καὶ Εκτωρ ἐπαινεθεὶς, ἱλαρύνεται. καὶ ὁ νῦν θάνατον τῆ ἀδελφῆ ἐπαρώμενος, ὅμως ἡπιώμενον, οὐ προδίδωσιν, ἀλλὰ φιλάδελφος δείκνυται. Ιστέον δὲ ὅτι καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς τοῦ κεῖταί τις κολακεία, ὁμοία τῇ κατὰ τὸν Πάριν. σὺθα ὁ Διομήδης σὺ τῷ ἀφυλάκτως ὑπνοῦν σκωφθεὶς ὑπὸ Νέστορος, ὕπεισιν ἐκείνου κολακευζικῶς, ἀμήχανον προσειπών. καὶ πόνου οὔποτε λήγειν ἐδύτα. Εὖ ἰστέον κ' ὅτι τὸ, οὔτοι ἀπόβλητά ὅδι θεοῦ ἐρικυδέα δῶρα ὅσακεν αὐτὸς δῶ καὶ ἑξῆς ὡς αὐτοτρόπως κεῖται, χρήσιμόν ὅδι τῷ ὀνιδιζομένῳ ὑπὸ θεοσδότῳ τινὶ ἀγαθῷ. ὥσπερ κ' σὺταῦθα Αλέξανδρος μέμφεται τὸν Εκτορα, ὀνειδίζοντα ἵππον ὑπὸ δώροις, οἷς θεὸς δέδωκεν· Εν τῷ ἄλλοσι μὲν κάθισον ἀχαιούς τε τρῶάς τε. αὐτὰρ ἐμὲ σὺ μέσῳ κ' Αρηΐφιλον Μενέλαον συμβάλετ' ἀμφ' Ελένῃ, καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι, τὸ μὲν κάθισον, μεταβατικὸν κεῖται ῥῆμα, κατὰ τὸ, πλούτισον. καὶ σωφρόνισον ἄλλον. ἔστι δὲ ὅτε, κ' ἀμεταβάτον ὅδιν, ὡς κ' προδεδήλωται. οἷον καθίζω αὐτὶ τῆ καθέζομαι. τὸ δὲ σὺ μέσῳ, τὸ στενὸν δηλοῖ τὸ μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων. καὶ ὑπονοεῖ τῇ τοιαύτῃ λέξει ὁ ποιητὴς, ὡς τὸ μὴ ἔχειν ὄνομα καιριώτερον. ὕβρει δὲ οἱ μεθ' Ομηρον, μεταίχμιόν φασιν. οἱονεὶ μεθ' ἑαυτοῦ μιόν τι ὄν. αὐτὴ κ' τροπῇ

κὴ τροπὴ τῶ σ' εἰς τ'. ὡς κὴ μεσόμειον, μεθόμειον. ἀπ' αὐτῶ δὲ καταχρηστικῶς μεταίχμιον καὶ τὸ ἀσωλὸς μεταξὺ δύο ζωῶν. ὡς ἔτις εἴωθε σὺ μεταιχμίῳ δύο φρουτίδων εἶν. τὸ δὲ τοιοῦτον ξενὸν. ἤτοι μεταίχμιον οὕτω φράζει ὁ ποιητὴς. ὀλίγα δ' ἦν ἀμφὶς ἀγουρα. βαρὺ δὲ εἶναί φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ μονομαχεῖν. ὅπερ Ομηρος περιφράζων οἵοις μάχεσθαί φησιν. Αριστίλλου δὲ τὸν Μενέλαον, ὁ πάρεις φησὶν, ἢ καταειρωνευόμενος, Εκτορος οὕτω καλέσαντος τὸν Μενέλαον, ἢ καὶ καταθέμενος ἀληθευζικῶς, τοιοῦτον ἐκεῖνον εἶν. συμβαλεῖν δὲ μάχεσθαι λέγει, τὸ σπάλαι εἰς πόλεμον. ὄχ οὖ καὶ ἡ πολεμικὴ συμβολή. ὅτι δὲ καὶ ὡσεὶ ὑβάτων ἡ λέξις τῶ συμβάλλειν, τίθεται. φανήσεται που σὺ τοῖς ἑξῆς. σὺ ταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι τὴν Αμφὶ προθεσιν, διζικῆ ζυνέταξεν ἐπῶν. ἀμφ' Ελένη καὶ κτήμασιν, ὡς εἴπερ εἶπεν ὡσεὶ τῆ Ελένη καὶ τοῖς κτήμασιν. ἢ αὐτιπίπτωσιν ὡς, πρὸς Ελένης καὶ κτημάτων. Ισέον δὲ καὶ ὅτι πολεμήσουσιν, Αλέξανδρος καὶ Μενέλαος, ἵνα ὁ μὲν, λάβῃ ἃ ἀφῆρπ) καὶ κρατήσῃ τῶν ἰδίων. Αλέξανδρος δὲ κτήσηται σὺν ἀσφαλείᾳ, ἃ μὴ ἀσφαλῶς ἔχει. καταπλήττει δὲ ἅ τε πρᾶγματος ξένον, τοὺς Ἕλληνας. καὶ ἀκὴν γίνονται σιγῆ. ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ὁ ποιητὴς. ὅμοιον γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὡς ἔτις μοιχείας διωκόμενος, προκαλεῖται τὸν ἄνδρα εἰς μάχην ὡς μιᾷ τῶ γυναίου καὶ τὴν ψυχὴν προσαφαιρησόμενος. διὸ καὶ Εκτωρ μετ' ὀλίγα φησί. κέκλυτε μῦθον, οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ Αλεξάνδρου. οἶδε γὰρ ὡς οὐ δίκαια ἐρεῖ. διὸ οὐχ ἑαυτῶ, ἀλλὰ τῶ Αλεξάνδρου λόγον λέγειν φησί. Τὴν τῶ Παρίδος ἀρέσκειαν, οὕτω φράζῃ ὁ ποιητὴς τὴν πρίτε αὐτῶ καὶ τῶ Μενελάου. ὁ πρότερος δέκε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, κτήματ' ἑλὼν οἶ πάντα γυναικάτε, οἵκαδ' ἀγέσθω. οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμόντες, ναίοι τε προίην καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ τοίνυν καὶ ὁ Εκτωρ μετ' ὀλίγα, οὕτω λαλεῖ σὺ μεταιχμίῳ τοῦ λόγοις τῶ ἀδελφοῦ. σήμας αὐτοῦ, εἰς τὸ ὅρκια πιστὰ, τάμωμεν. οἷα πρίτα λογιζόμενος τὰ καθεξῆς. ὁ μέντοι βασιλὰς Αγαμέμνων σὺ τοῖς μετὰ ταῦτα, ἐκφωνήσει τί, καὶ πολὺ ζυμῆς ἤγουν ποινὴς σὺ τῷ τῶν ὅρκων καιρῷ.

Ορα δὲ καὶ ἐν τούτοις τὸ, κρείσσων αὐτὶ τῶ, πικρατέστερος σωτελοῦ εἰς τὸ, κρείσσων γὰρ βασιλὰς ὅτε χώσεται καὶ ἑξῆς. παρίφρασις δὲ τῶ, νικήσῃ, τὸ, κρείσσων τε γένηται. Κτήματα δὲ πάντα λέγει, τὰ τῇ Ελένῃ σωαρπαγέντα, ὄχ ἑλλάδος. εἰ δὲ μὴ ἐθέλει καὶ οἴκοθεν ἀλλ' ὡσεὶ δοῦναι, πλιχρότητος ὁ αὐτὴρ ἀλίσκεται. Τὸ δὲ ὅρκιον, οὐχ ὑποκριτικὸν ἀλλὰ παράγωγον ὡς τὸ ἴχνιον. Τὸ δὲ φιλότητα καὶ ὅρκια ταμεῖν, αὐτὶ τῶ φιλίαν καὶ ὅρκους ποιῆσαι ἀφ' σὺ τόμων ἤγουν θυσιῶν. καὶ οὐκ ἐθέλει ὁ ποιητὴς ἄλλως ἴδιον φράζῃν. διὸ καὶ ἀλλαχοῦ λέγει, ὅφρα ὅρκια τάμῃ αὐτός. καὶ ὅρκια τάμωμεν. καὶ ὅρκια ἔταμον. ἴωνες δὲ οὕτω λαλοῦσι. διὸ καὶ Ηρόδοτος ὡς προδήλωται, συχνὰ οὕτω λέγει. Ισέον δὲ ὅτι ἐρυβώλακα μὲν, τὴ τροίαν ἰωνόβοτον δὲ τὸν ἀργος ὅ ὅτι πολυπόννησον. καλλιγύναικα δὲ, τὴ ἀχαΐδα, καλεῖ ὁ πρὸ Ομήρῳ Αλέξανδρος. πρὸ δὲ Ησιόδῳ, ἔστι καὶ πολὺ τροίαν δύρεῖν καλλιγύναικα. εἴη δὲ λὺ, πάντως ἠρυβώλαξ καὶ δύπωλος. ὅπερ ἔστι καλλιβώλαξ, ἀφ' τὸ δύβωλος ρόφιτον. ἴδιον δὲ, καὶ λιπαρὰν σημαίνει γῆν. καὶ εἰκουζῶν ἀρότρῳ σὺ τῷ πολεῖσθαι. φησὶ δὲ Ελλάνικος παῖδας τρεῖς, Φορωνέως γενέσθαι. οἳ τὸ πατρὸς θανόντος, διενείμαντο τὴν ἀρχείαν. καὶ ἡ μὲν πρὸς Ερασίνῳ τῷ ποταμῷ, Πελασγῷ ἔλαχε τῷ καὶ τὴν ἐκεῖ λαρισσαν κτίζοντι. Ιάσῳ δὲ τὰ πρὸς ἥλιον. Αγήνωρ δὲ, ἀναλωθείσης τῆς γῆς, τὴν παρεικὴν ἔλιφεν ἴωπον. ὅθεν σὺ ταυτῷ χρόνῳ ὠνομάσθη τὸ ἄργος, τειχῶς. Ιασον ὡς κὴ ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ. πελασγικόν. κὴ ἰωπόβοτον. τινὲς δὲ μιᾷ θυάτου τῶν δύο ἀδελφῶν, ὡσεὶ στρατεῦσαί φασι τὸν Αγήνορα, πολλὴν ἐπαγόμενον ἴωπα. ἀφ' ἧς κληθῆναι τὸ ἄργος ἰωπόβοτον. τισὶ δὲ τῶν παλαιῶν ἀρέσκει, ἄργος ἰωπόβοτον σὺ ταῦθα τὴν θεσσαλίαν νοεῖν. ἀχαΐδα δὲ, πᾶσαν τὴν τῶν ἑλλήνων χώραν. Σημείωσαι δ' σὺ τούτοις, καὶ ὡς σὺ ὀργόντι καὶ δραστικὸν ὁ λόγος καθὰ σὺ μυρίοις φαίνεται. ὁ γοῦν τῶ Εκτορος λόγος, οὕτως ἤνυσε παρὰ Αλεξάνδρῳ, ὥστε

ὁ δειλὸς καὶ ὡς αὔτις εἴπῃ τρέσας, μίνει τὸν Μενέλαον κατὰ τὴν παραίνεσιν, καὶ μονομαχῆσαι θέλῃ πρὸς αὐτὸν ὃν περὶ τῆς λόγου ἔφυγε. τοιαῦτα ὁ λόγος δύναται. τοιοῦτον ἡ ἰσοτία καὶ τὸν Τυρταῖον οἶδε ῥήτορα. οἷον ἐρεθίζῃ προθύμως ἀκινδυνεύειν εἰς τὸ λεμον. καὶ ὁ σὺ τυχὼν ἔπεσιν ἐκείνου, ἔσεται. ὅπως σὺθουσιᾷ τῷ εἰς μάχην ἐγερτικῷ.

Ὡς ἔφαθ'. ἔκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας.
Καίρ' ἐς μέσσον ἰὼν, τρῶων ἀνέργε φάλαγγας
Μέσσου δουρὸς ἑλών. τοὶδ' ἰδρύθησαν ἅπαντες,
Τῷδ' ἐπετοξάζοντο κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ἰοῖσίν τε πτυσκόμενοι, λάεσσί τ' ἔβαλλον.
Αὐτὰρ ὁ, μακρὸν ἄϋσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἰφθ' ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε κοῦροι ἀχαιῶν.
Σπεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέφθαι κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὡς ἔφαθ'. οἱδ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεώτ' ἐγένοντο.
Εὐκυμήνως. Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε.
Κέκλυτέ μευ τρῶες, καὶ εὐκνήμιδες ἀχαιοί,
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ, εἵνεκα νείκεος ὄρωρεν.
Ἄλλους μὲν κέλεται τρῶας, καὶ πάντας ἀχαιούς,
Τεύχεα κὰλ' ἀφθέσθαι χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Αὐτὸν δ' εὖ μέσῳ, καὶ ἀρηίφιλον Μενέλαον,
Οἵους ἀμφ' ἑλένῃ, καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Κτήματ' ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε, οἶκα δ' ἀγέσθω.
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Ὡς ἔφαθ'. οἱδ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ μέγα, χαίρῃ ὁ Ἕκτωρ ὡσὶ τῇ τοῦ ἀδελφοῦ μονομαχίᾳ. Ἕκτωρ γὰρ ἐχάρη φησὶ μέγα, μῦθον ἀκούσας. αἴτιον δὲ, ὅτι ἡ νικᾷ τὸν Μενέλαον, ὁ Πάρις ἢ πάσῃ. καὶ ἀμφοτέρως πρᾶξαι ἔχει τὰ τοῦ πολέμου. καὶ ἄλλως δὲ, εἰ μὲν νικήσει Ἀλέξανδρος, σεμνὸν τὸ πρᾶγμα. εἰ δὲ πέσῃ ἀκλεοῦς ὁ Ἕκτωρ ἀπαλλάττεται ἀδελφοῦ. καὶ ἀχαιοὶ δὲ καὶ τρῶες ἐχάρησαν, ἐλπόμενοι παύσασθαι πολέμου, καίριον δὲ σὺ παῦθα καὶ τὸ Ἡροδότου. τὸ, ὀλίγῳ κακῷ ἔοικε μέγα νείκος αὐαιρεῖν. Εὐπειθεῖς δὲ οἱ τρῶες οἱ ἅμα εἴδωσι Ἕκτορα σὺ μεταχειρίῳ γενόμενον. καὶ μέσου δορὸς ἑλόντα ἤτοι ἀλεξάμενον ὡς ἔθος καὶ αἴροντα αὐτὸν, καὶ δύθις ἱδρύθησαν ἅπαντες, καὶ ἔλλιπες δὲ μικρὸν, τῶν βασιλέων ἐθελόντων, τὸ αὐτὸ ἐποίησαν. κὴ πάντες τὰ τεύχεα ἐκδυόμενοι, κατέθεντο ὡσὶ γῆς πλησίον ἀλλήλων. καὶ σημείωσαι ὅπως παρελπίδα ὁ ποιητὴς, ἐγεγλε. πφοσδιάσας τὴν μονομαχίαν. ὁ μὲν γὰρ ἀπροαστὴς, μέγαν δύθις ἐλπίδι συρέσαγῆναι πολέμου ὁ δὲ, ἀφρόνως σὺ ἔλλιπας, γυμνοὺς ὅπλων καθίζει. τὸ μὲν μεγαλεῖον τὸ πολέμου, ἐς ὕσφορον ταμυόμενος. νοῦ δὲ ἀπροσδοκήτως αὐτύων τὸ μονομάχιον. καὶ τὴν ὡσὶ θυμίαν ἀφπλήρων τὸ ἀπροατὸ ἐφιεμένου μαθεῖν ὡς εἰκὸς, ὁ σώτερος κρείπων, ὁ Πάρις ἢ ὁ Μενέλαος. ὅπερ διδάσκων ὁ ποιητὴς τὴν μονομαχίαν αὖτι πλάττει. σὶ ἢ πολλά τε ἄλλα ποιήσας καὶ τὸν Μενέλαον δὲ δείξας κρείσσονα, ὡσὶ τὰ ἑξῆς τὸ πολέμου μεταβαίνῃ. ἐκ μικροῦ ἀρξάμενος εἶτα ὡσὶ μέγα προβαὶ. ὁ ποία καὶ ἡ τῆς μάχης φύσις. ἥτις ὀλίγη μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται κατὰ τὸν ποιητήν. αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐσήριξε κάρη. ὅτι δὲ θαυμασὸν τὸ πλάσμα, καὶ ὁ ποιητὴς σὺ τοῖς ἑξῆς ὡσισημαίνεται. δέσκελον ἔργον λέγων εἶδος ποῖον δή ποτε, τὸ, ἀφεύτας τὸν πολύδακρυν πόλεμον, καθῆσθαι σιγῇ ἀπίστοις κεκλιμένους. παραπεπηγέναι δὲ, τὰ μακρὰ ἔγχεα. Ἀλέξανδρον δὲ καὶ Μενέλαον μόνοις μάχεσθαι. ὅτι δὲ ἄρτυμα ποιητικῶς ὁμηρικῆς καὶ τὰ τῶν μονο

μαχῶν

μαχῶν ἐπαστόδια, αἱ τοῖς ἐφεξῆς δηλωθήσεται, νῦν μὲν γὰρ, οἱ τῆ τρωϊκοῦ πολέμου πρωταίτιοι, μονομαχοῦσιν. αἱ δὲ τοῖς ἑξῆς που, ἕτεροί τινες ἀριστεῖς. Γλαῦκος οὗτοι. καὶ Διομήδης. οὐκ ἐκπροκλήσεως κατὰ τούτους, ἀλλὰ κατὰ τὸ παρατυχὸν. εἶτα ἑτέρωθι τοιαύτης ἔσονται μάχης οἱ ἄριστοι, Εκτωρ καὶ Αἴας ὃς ἕτεροίου προκαλέσματος. τὸ δ' ὃς αὐάγκης μονομάχημα τῆ Εκτορος, καὶ τῆ πάντων ἀρίστου Αχιλλέως, ἄλλος τόσος δηλώσει. μέγα δὲ καὶ πάνυ τι ἀναγώνιον. εἰ δὲ ὁ γέρων ῥήτωρ Νέστωρ μονομαχίαν οἰκείαν ἐκθήσεται, δυτέον καὶ αὐτὸ τῇ καθ' Ομηρον γραφικῇ ποιητικίᾳ. πολυφόρως ἰστορῶντα τὰ μονομαχικά. Σημείωσαι δὲ ὅτι πᾶν Ομήρῳ μὲν, ἰσρύω τὸ κάθημαι. ἀπὸ τῆ ἕδω. πρὸς δὲ τοῖς ἀπλουστέροις ὕστερον, ἰδρὰ ἡ λέξις. ἱδρύεται γὰρ ναὸς. καὶ ἱδρύεται ἄγαλμα αἱ ναῷ. καὶ τὸ ἀφίδρυμα δὲ πᾶν ἐκείνοις, αἰτεῦθεν ἐλέγετο· Τῷ Εκτορι ἐς μέσον ἐλθόντι. καὶ τὴν τῆ Πάριδος γνώμην ἐθέλοντι ἐκβοῆσαι, ἐπετοξάζοντο οἱ ἀχαιοί. καὶ οὐ μόνον τοξεύοντες ἰοῖς ἔβαλλον ζητυσόμενοι, ἀλλὰ καὶ λάεσιν ὅ ὅτι λίθοις ἀγνοοῦντες ὃ βούλεται. δῆλον τὸ οἴεσθαι ὡς αὐτὶ τῆ ἀδελφοῦ πεῖσαται αὐτὸς, τῷ Μενελάῳ μαχησόμενος· Ισέον δὲ ὅτι τὸ, τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κερκομόωντες ἀχαιοὶ, οἰκεῖον λέγεσθαι πρὸς πάντα πολεμούμενον. ἢ βλασφημούμενον. ἢ ὅλως αὐτιλεγόμενον πρός τινων. διὸ καὶ Πορφύριος αἰ τοῖς πρὸς Γαιβάλιον παρῳδήσας, ἔγραψε τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κερκομόωντες σωϊκοί. Τοῦ δὲ τιτυσκόμενοι πρωτότυπον, τὸ τύκω. δῆλ οὖ τὸ τετύκοντό τε δαῖτα. ὥσπερ δὲ ἀλύσκω, ἐκ τῆ ἀλύω ὅθεν τὸ ἀλυσκάζω, οὕτω κὴ τύκω τύσκω πλεονασμῷ τῆ σ' καὶ κατὰ ἀναδίπλωσιν, τιτύσκω. ἀφ' οὗ, τιτύσκομαι, καὶ ζητυσκόμενοι. ὅ ὅτι, τεύχοντες, τευχόμενοι καταστοχαζόμενοι. Τοῦ δὲ λάεσιν, δύθεῖα ὁ λᾶας. γενικὴ λάαος καὶ κατὰ κρᾶσιν λᾶος. ὡς τὸ λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς ἤγαγον ὑπὸ τις τῆ λίθου ὁρμῆς. ἡ πλατυντικὴ δύθεῖα λάαες λᾶες. ὅθεν τὸ λάεσιν ὅ ὅτι λίθοις· Τὸ δὲ ἴαχεθε ἀργεῖοι μὴ βάλλετε κοῦροι ἀχαιῶν, ἐρεῖ αὖτις ἀταξίαν κωλύων λαοῦ. ἔστι δ' ἐν τούτοις σωναγαγεῖν ἐκ τῆ ἐπετοξάζοντο ἀχαιοὶ καὶ ἰοῖσι λάεσί τε ἔβαλλον, ὅτι καὶ τοξόταις πολλοῖς ἐχρῶντο, καὶ σφενδονήταις. εἰ καὶ ὁ ποιητὴς οὐδεμίαν πού ἐν αὐτοῖς ἀνδραγαθίαν ἐπισημαίνεται. ὅς γε καὶ τοξοτῶν ἀρίστεων, ὀλιγίστων τινῶν μέμνηται. δοκεῖ δὲ τὸ ἴαχεθε. κατ' ἔλλειψιν εἰρῆσθαι. ὡς δῆλον ἐκ τῆ, οἵδ' ἔχοντο μάχης. τοιαύτη γὰρ σύνταξις ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ ἴαχεθ' ἀργεῖοι. αἱ δέ γε τῷ μακρὸν ἄϋσεν Αγαμέμνων, δηλοῖ ὁ ποιητὴς, δεῖν καὶ βοᾶν ἐν τοῖς ἡγεμόνας. καὶ ὡς αὐτὸς ἐρεῖ βοιὼ ἀγαθόν· Εν τῷ στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέξειν Εκτωρ, τὸ στεῦται δηλοῖ μὲν τὸ ὑπισχνεῖται ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, γίνεται δὲ, ἀπὸ τῆ στέω στεύω. κατὰ τὸ χέω χεύω. ἀφ' οὗ παθητικὸν, στεύεται. καὶ αἱ συγκοπῇ στεῦται. στέω δὲ κυρίως, τὸ ὑφίσταμαι. ὑπομένω ἀσφαλῶς πίονος δίκλω· Φθάσας μὲν ὁ ποιητὴς, πλὴν ἑλληνικῶς ὀνομασίαν αἰνέφηνεν, εἰπὼν. σιγῇ αὐτὸν εἶναι. αἰταῦθα δὲ τὸ ὑπειθὲς αὐ τῶν ὑποδηλοῖ, φησὶν, ὅτι τῆ βασιλέως κελεύοντος ἴαχεθε ὡς ἐρρέθη μὴ βάλλετε ὡς ἐρωῦτός τι τῆ Εκτορος, λέγει ὅτι μάχης τε ἔχοντο, αὖεώ τ' ἐγένοντο τοῦτέστιν ἄφωνοι, ὡς λῶ δηλαδὴ ἀκούσωσιν Εκτορος. ἔστιν γὰρ ὅτιν αἰ τούτοις ἄπιον πλῆς σιγῆς. ἵνα δηλονότι σιγῶντες αὐτοὶ, ἑτέρων ἀκούσιεν. παρακαλῶν δὲ λέγει. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, ζυτέσιν, ἐσίγησαν. ὕστερον δὲ, οὐ δέον τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ἀλλὰ δέον τὸ μὴ συνδεδύσθαι αὐτοῖς λέγειν. εἰσὶ δὲ ὅμοια, τὸ, σιγῇ ἰσάναι. καὶ αὖεω γενέσθαι. καὶ ἀκὴν γενέσθαι σιωπῇ. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἀκὴν γενέσθαι σιωπῇ, πρόσωπον ἐτυμολογικῶ τὸ γὰρ σιωπᾶν καὶ τὸ ἀκὴν ἔχειν, ὅμοια. γίνεται γὰρ ἀκὴν, ἀπὸ τῆ α στερητικῶ καὶ τῆ χάνειν, ἀχὴν. καὶ ἰωνικῶς, ἀκὴν. ἵνα ἡ ἀκὴν ἔχειν, τὸ μὴ χάνειν ὥστε λαλεῖν, ἀλλὰ σιωπᾶν. Τὸ δὲ αὖεω, οἱ μὲν, ὄνομά φασιν εἶν ὅμοιον, τῷ, οἱ Μενέλεω. αὔω γὰρ τὸ φωνῶ. δῆλ οὖ αὔαυος ὁ ἄφωνος. καὶ ἀπροβολῇ, αὔαος, καὶ ἀπλῶς, αὔεως. καὶ πλατυντικῶς, ἄυεω. ἕτεροι δὲ, ἐπιῤῥήματα τὸ αὖεώ φασι. μὴ δὲ προσγεγράφοντες τὸ ἰ ἐν τῇ λιγούσῃ. ὡς εἶν κατ' αὐτὸν, ὁμοίως σωτάξεως τὸ, ἀκὴν ἐγένοντο καὶ τὸ, αὖεω ἐγένοντο. ποιητικὴ

δὲ λέξις τὸ, ἄνεῳ καὶ ἀσύμβολος εἰς λόγον πεζόν. ὥσπερ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, πέποσθε, οἷ τῷ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε ἤτοι πεπόνησθε κατὰ συγκοπήν.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο. μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
Θυμὸν ἐμόν. φρονέω δὲ διακριθήμεναι ἤδη
Ἀργείους, καὶ τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
Εἵνεκ' ἐμῆς ὁρίδος, καὶ Ἀλεξάνδρου εἵνεκ' ἀρχῆς.
Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θανάτου, καὶ μοῖρα τέτυκται,
Τεθναίη. ἄλλοι δὲ διακριθεῖτε τάχιστα.
Οἴσετε δ' ἀρνὲ ἕτερον λευκὸν, ἕτερόν δὲ μέλαιναν,
Γῇ τε, καὶ ἠελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
Ἄξεται δὲ τεμάμοιο βίην, ὅφρ' ὅρκια τάμνῃ
Αὐτὸς, ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι, καὶ ἄπιστοι,
Μήτις ὑπερβασίῃ, Διὸς ὅρκια δηλήσηται.
Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.
Οἷς δ' ὁ γέρων μετέησιν, ἅμα πρόσσω, καὶ ὀπίσσω
Λεύσσῃ, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

Λύπης παρὰ φράσιν δ', μάλα γὰρ ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμόν. ἐντεῦθεν δὲ σύγκειται τὸ θυμαλγές. ὃν ἐναντίον ἡ θυμηδία. Ἰσοκλητικὴν εἰρωνείας τὸ, Φρονέω δὲ διακριθήμεναι ἤδη. ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε. ἤτοι πεπόνησθε ὡς προείρηται. διακριθῆναι δὲ λέγει, τὸ λυθῆναι τοῦ πολέμου καὶ χωρισθῆναι. καὶ κεῖται ἡ λέξις αὕτη παρὰ πολλαχοῦ. παρά τε Ὁμήρῳ καὶ ἑτέροις. ἐνταῦθα δὲ φησι. Φρονέω δὲ διακριθῆναι ἤδη ἡμᾶς. καὶ μετ' ὀλίγα. ἄλλοι δὲ, διακριθεῖτε τάχιστα. ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀξὺ τοῦ ν, ὀρθότονον εἰ καὶ ποιητικώτονον. ὡς καὶ τὸ κλιθῆναι καὶ τὸ ἀνάκλιντρον. τὸ δὲ δίχα τοῦ ν, κοινότονον καὶ ἀπικώτονον. ἐναντίον δὲ, τὸ διακρίναι πρὸς τὸ συγκρίνειν ὃ ὅτι συγχέαι. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ διακριθεῖ τε, ὀξὺ διφθόγγου οὐ τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν ἀντιγραφῶν φορᾷ τὴν παραλήγουσαν. οἷα συγκοπὲν ἀπὸ σύγκλητος τοῦ διακριθείημεν. ἵνα τὸ ἀκόλουθον τῆς συγκοπῆς, εἴη τοιοῦτον. διακριθείημεν, διακριθεῖτε διακριθεῖεν. καὶ μυρία ταύτης τὰ παραδείγματα.

Τὴν μὲν τοῦ παίειδος ἁρπαγὴν τῆς ἑλένης, ἀρχὴν ὁ μενέλαος λέγει τοῦ πολέμου δηλαδή. τὴν δὲ αὐτοῦ ἐπεξέλευσιν, ὅρκιν καλεῖ. εἰπὼν εἵνεκ' ἐμῆς ἕρκος καὶ Ἀλεξάνδρου εἵνεκ' ἀρχῆς. ὀξὺ τὸ τὴν ἔξιν ἀληθῶς ἐπεξελευστικὴν εἶναι πρός τι καταρξαμένου. πρωθύστερον δὲ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου. ἦγουν ὑστερολογία. πρῶτον γὰρ ἡ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀρχή. ἔπειτα ἡ τοῦ μενελάου ἔρις. δευτερεύει γὰρ ἀεὶ ὥσπερ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ ζῆλος, οὕτω καὶ ἡ ἔρις γινομένη διά τι προκαταρξαμένου. ὅρα δὲ ὡς οὐ σὺν σίχω, καὶ ἕνεκα ἔφη κοινῶς. καὶ εἵνεκα ποιητικῶς καθ' ὁμοιότητα τοῦ εἰναύνχες. καὶ εἵνατος. καὶ εἰρωτῶ. καὶ εἰῶ, καὶ τῶν ὁμοίων.

Τρῶες μὲν οἷς ὁ κίνδυνος πρὸ γῆς ἦν, καὶ τοῦ ζῆν. ἀρνὲ δύο φέροισιν. ἕτερον μὲν λευκόν. ἑτέρων δὲ μέλαιναν εἰς θυσίαν οὐ τῇ κατὰ τὴν μονομαχίαν ὁρκωμοσίᾳ, γῇ τε καὶ ἡλίῳ. τῷ μὲν, τὸν λευκόν. τῇ δὲ, τὴν μέλαιναν. οὐ μόνον κατὰ ὁμοιότητα χρώματος, ἀλλὰ καὶ ἐνεργείας. ἄρρεν μὲν γὰρ, θύεται ἡλίῳ, ὡς οἷον αὐτοῦ. οὐ ἑτέρῳ γὰρ γεννᾷ, ἤγουν οὐ τῇ γῇ ὡς οἷα γυναικί. θῆλυ δὲ τῇ γῇ, ὡς οἷα μητρὶ τῶν ὄζ αὐτῆς καὶ ἡλίου. ἕλλιπες δὲ τῷ δὶ θύουσιν οὐα τὴν χρόαν οὐ δηλοῦντος τοῦ ποιητοῦ. οὐ γὰρ οὕτως εἰναργὲς τὸ διὸς χρῶμα, ὡς τὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς. Ξενίῳ δὲ ἴσως δὶ θύουσιν, ὡς ἂν, ἐκ πολεμωθῇ Ἀλεξάνδρῳ ἀδικήσαντι εἰς ξενίαν. σύδημεῖ δὲ ἡ θεία μὸς τοῖς ὅρκοις, μενελάου ἅπαξ τήσαντος, ὀξὺ τὸ τῶν παίδων ὑπερφίαλον, καὶ ἄπιστον. ἔνθα καὶ γνωματεύει ὁ βασιλεὺς οὕτως. αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. ὃ ὅτιν ἐκπρεπεῖς ὡς οὐ ἀέρι. ἡ ἐλαφραὶ καὶ εὐάλυτοι, καὶ ἀβέβαιοί εἰσιν, αἱ τῶν νέων φρένες. καὶ οὐκ ἔμπεδοι καὶ παγίως

γίως βέβαιοι καὶ ἀσφαλεῖς. οἷς δέ φησιν ὁ γέρων. μετέπειτα ἤγαγον ζυγίεσιν, ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω λελύσθαι ὃ ὅτιν ὁρᾷ, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. ἔστι δὲ πρόσω μὲν, τὰ περὶ ὀφθαλμῶν καὶ ἤδη γενόμενα. καὶ τὰ παρόντα δὲ καὶ οἷον εἰ ποσίν. ὀπίσω δὲ τὰ ἐσόμενα. καὶ μή πω μὲν ἐλθόντα οὔτα δὲ εἰ τῷ μέλλειν. λέγει δ' ὅτι ὁ γέρων, ἅμα καὶ οἷον ἀχρόνως ἔχει πολυπειρίαν, ὁρᾷ πάντα τά τε ναῦ, καὶ τὰ παρελήλυθότα καὶ τὰ μέλλοντα. καὶ ἐκ τῶν παρελθόντων, στοχάζεται οἷα ἔσαι καὶ τὰ μετὰ ταῦτα. καὶ κατὰ τὴν τραγῳδίαν, ὡς εἴνοσι τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαιρόμενος, οὕτω φυλάσσει. ὁ δὲ νέος, μόνων γίνεται τῶν εἰ ποσίν. ὥσπερ καὶ σὺ ταῦθα ὁ πρίαμος μὲν, πολλοὺς ἐσθὼς ἔστιν κίας βλαβλῶσι φθάσαντας, φυλάξει λὴν, ὡς εἰκός. οἱ δὲ παῖδες μηδὲν προορώμενοι καὶ νῦν οἷα τὸ παρόντος μόνου γινόμενοι, δηλήσονται λὴν, ὑποβρασίᾳ θεοῦ ὅρκοις. ἤτοι βλάψωσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ δηλῶ δηλήσω. ὃς οὖ καὶ τὸ δηλητήριον. Δῆλον δὲ ὅτι τὸ δηλήσις ἤγαγον βλάβη ὅρκων οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡ παράβασις αὐτῶν, καὶ ὅτι τὸ ἅμα ὁρᾶν πρόσω καὶ ὀπίσω συμβολικῶς εἴρηται καθὰ καὶ προγέγραπται εἰ τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ, ὡς ἐκ μεταφορᾶς ζώων. ἃ θεὸ τραχήλοις ῥαδίως λυγίζοισιν ὡς ἔχειν βλέπειν, καὶ τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ κατόπιν. ὁ δὲ τοιοῦτος νοῦς, καὶ τὸν αὖχον ὡς ἑκάστῃ πείρᾳ ὀμματούμενον, πολυόμματον μυθολογεῖ. ἵνα μηδὲν αὐτὸν λανθάνῃ. καὶ ἔστιν μᾶλλόν ὅτιν ὃς οὖ οἱ γέροντες λέγονται ἅμα ὁρᾶν τά τε πρόσθεν καὶ τὰ ὄπισθεν. τὸ, ἑκατόρωθεν δηλαδὴ πρόσω πινὰ ὀμματῶσθαι αὐτούς. ὡς διαπρέπειν ἅμα πάντα βλέπειν. τὰ γὰρ ὑγροτράχηλα καὶ βύλυγισα πλὴν θηρίων ζῶα, εἰ καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν βλέπουσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἅμα ἔστιν ποιοῦσιν. εἰ τούτοις δὲ σημειωτέον καὶ ὅτι αἱ πεῖραι, ὄμμασιν ἐοίκασιν. Ιστέον δὲ ὅτι κεῖται καὶ εἰ ταῦθα ὅρκια τάμνειν, τὸ ἔχθεσθαι ὀμνύειν. καὶ ὅτι ὕβρεις ἔστιν ὅρκων τὸ ἐπεί οἱ, παῖδες ἔστιν φίλοι καὶ ἄπιστοι, καὶ οἷοι εἰ ὑποβρασίᾳ θεοῦ ὅρκοις δηλήσεσθαι. Ορα δὲ καὶ ὅτι εἰ τῷ πρὸ τῶν δύο ἀρνῶν λόγῳ, οὐκ ἤλλαξε τὸ, ἕτερος, οἷα ἔστι δύο τινῶν εἰωθὸς λέγεσθαι. διὸ εἶπεν ἕτερον λευκὸν ἑτέραν δὲ μέλαιναν, ἔστι τὸ πρῶτον τὸ, ἄλλος, ἐδήλωσεν. εἰς ὃ γε φει ὁ παλαιὸς, οὕτω. τὸ, ἄλλον ἔστι τοῦ πρώτου εἶπεν. ἔστι δὲ δυοῖν, τὸ, ἕτερον, τῷ ἑτέρῳ αὐτιδιέστειλεν ἑλληνικῶς· Υποφιάλοισι δὲ λέγει παῖδας προμάμου. ἀπὸ εἵος τοῦ Αλεξάνδρου ζωγραφῶν τὸ σκῦμνα. τοιοῦτος γὰρ ἀληθὼς ἐκεῖνος. οὕτω δὲ καὶ Αλέξανδρος πλὴν ἀχαΐδα καλλιγύναικά φησιν; ἐκ μιᾶς πλὴς ἑλενίης λαοῶν τὸν ἔκτανον. τὸ δὲ ὅμοιον καὶ εἰ πολλοῖς ἄλλοις Ομηρος ποιεῖ. ὑποφιάλοι δὲ νῦ, οἱ πραπονδηταί. οἱ ὑποπλὴν ἰδρὰ φιάλην ποιοῦντες, καὶ ἀπὸ τοῦτο κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, ἄπιστοι. ὅτι δὲ καὶ ἄλλό τι σημαίνει ἡ λέξις ἀλλαχοῦ τε φανήσεται, καὶ εἰ οδυσσείᾳ δὲ ἔρῃ). ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ἔστιν. ἁπλῶς ὑποφιάλοις δὲ πραπονδοῦντας εἰπεῖν, εἰ μὴ καὶ τὸ ἄπιστοι προσκειται. Τὸ δὲ ὑποβρασίᾳ, ἀπὸ ἀφιλίαν τέθειται. ὀρνίων γὰρ βλάβη, ἡ ὑποβρασία ἣν καὶ πραβασίαν ἕτεροί φασιν. ἔστι δὲ κυρίως ὑποβρασία τὸ ὑποβαίνειν θεὸ τεταγμένοις ὅροις πλὴς γῆς, καὶ οἷον ὕδωρ τὰ ἐσκαμμένα ὄρια πηδᾶν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἔστι ἀδικίας ἡ λέξις τίθεται. καὶ ἔστι πλὴς ἁπλῶς δὲ καπίας. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ὑποβρασίας, ἀλεείνων. καὶ ὑποβρασίαι δ' ἀλεγειναί. Οχλότροι δὲ, ἁπλῶς μὲν οἱ νέοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἔστι φόβῳ ὑποδρόχλος. καὶ ὑποδροχλίζεσθαι τὸ καταθρασύνεσθαι. Ηρέθεσθαι δὲ κυρίως μὲν, τὸν εἰ ἀεὶ κρέμασθαι. ὃς οὖ καὶ ἡ αἰώρα. ἐνταῦθα δὲ, ἔστι τὸ ἀβεβαίως ἔχειν ἐλπίσαι. τὰ μὲν γὰρ εἰ ἀεὶ κρεμάμενα, δύμετακίνητά εἰσι. τὰ δὲ εἰ γῆ καὶ ὡς εἰπεῖν ἔμπεδα, σαθρὰ καὶ βεβηκότα. ὅτι δὲ ἡ ῥηθεῖσα αἰώρα, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑλίλοῦ ἔχει τὸ αἴρεσθαι, ὡς δηλοῖ οὐ μόνον τὸ πλεκτοῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένῳ, ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος, ἕτεροι ἐπαγωνιζέσθωσαν. ὅτι δὲ καὶ κύριόν ἔστιν ὄνομα ἡ αἰώρα γνῶναι κὸς ἀπαγξαμένης καὶ ἀπὸ τί ἀπαγξαμένης, τὸ τοῦ σοφοκλέους δηλοῖ λεξικόν. Εν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι κειμένου καὶ τοῦ οἵσετε ῥήματος οἷον οἵσετε δ' αἶνε καὶ ἑξῆς, σημειώσαι ὅτι οὐ δεῖ τὸ φέρω μέλλων ἔστιν ὡς παρατετήρηται τοῖς παλαιοῖς, οὐ δὲ τοῦ οἴσω ὃ ὅτι καὶ μέσω, εὕρηται

σύνεσιν. διό φησιν, ἄρναϛ φέρ ἡν, καὶ οἵσετε ἄρνε. καὶ ὅτι ἀλλήλαις ἰσοδύναμοῦσιν αἱ λέξεις αὗται. διὸ καὶ τὸ συμφόρον καὶ τὸ σωσῖσον ὡσὶ τῷ αὐτῷ σημαινομένου τίθενται. καὶ ὅτι τὸ, οἵσετε ἄρνε λευκὴν, καὶ μέλαιναν, γῆ τε, καὶ ἠλίῳ, δοκεῖ μὲν δύκρινὲς, ὡς δηλονῦν οἷον μὲν ἄρνα οἰστέον ἠλίῳ, οἶαν δὲ τῇ γῇ, ἄλλως δὲ σύγχισίν ποιεῖ. καὶ σωεσχαμμένον τι σχῆμά ὄδι, καὶ περιεννοημένον. ὡς οἷα περιοδικὴν, χαοῦν, τετράκωλον. τὸ μὲν γὰρ κατὰ φύσιν καὶ σαφέσατον, τοιοῦτόν ὄδιν, οἵσετε ἄρνε. λευκὴν ἠλίῳ, καὶ μέλαιναν τῇ γῇ. ἵνα παρέκειτο τῷ ἠλίῳ μὲν, τὸ οἰκεῖον. τῇ γῇ δὲ πάλιν τὸ ἑαυτῆς, κατά τινα γραμμικὴν εὐθυωρίαν. κατὰ δεύτερον μέντοι λόγον, εἶχεν ἂν σαφήνειαν φυσικὴν, εἰ μετὰ τὸν λευκὴν καὶ τὴν μέλαιναν, ἔκειτο τὸ, ἠλίῳ καὶ τὸ, γῇ. οἷον οἵσετε ἄρνε δύο λευκὴν, καὶ μέλαιναν, ἠλίῳ, καὶ γῇ. ἵνα ἀκροδεδομένων πρὸς τὰ πρῶτα δύο, εὐτάκτως τῶν δευτέρων δύο, ὑποτάσσετο ὡς εἰ τετραγώνῳ κατεγραφῇ, τῷ λευκῷ μὲν, ἥλιος. τῇ μελαίνῃ δὲ, ἡ γῆ. οἷον οὕτως.

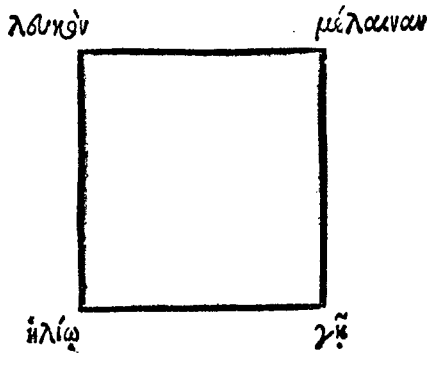

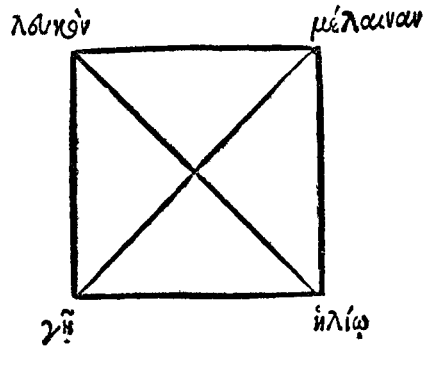

Νῦν δὲ τὸ ἐπεῖν ἕτερον λευκῇ, ἑτέρᾳ δὲ μέλαιναν, γῇ τε καὶ ἠλίῳ, ὡσὶ πολέον συγχέει τὸν λόγον ἢ τὸ χάλᾳν τὸν ἐκτεθέντα τετραγωνισμόν. κατὰ φύσιν γὰρ νῦν ἔδει ζητεῖται. ἵνα τὸ μὲν λευκὴν, ἢ γραμμῆς ἅνος προσαρμόσῃ τῷ ἐκδιαμέτρου ἡμιῷ ἠλίῳ. τὸ δὲ μέλαν, ὁμοίως τῇ γῇ. οἷον οὕτως. Καὶ οὕτω μὲν ὁ λόγος περιεννόηται. καὶ οἷον σωέσχαπται τῷ σχηματισμῷ καὶ συνεκέχυται. μεμιγμένου τὸ ποιητοῦ συγκεχυμένοις ἀνθρώποις, καὶ μὴ εὐδιακρίτοις φυσικῆς ὀνομάτων τάξει. διοῦτον δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, οἰμωγὴ καὶ δύχολὴ αὐδρῶν ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. δύναται δὲ ὁμοίῳ ζήλῳ, μὴ κατὰ λέξεις μόνας χαλεπώτερον, ἀλλὰ καὶ πολυτυπώτερον κατὰ λόγους, τοιαῦτά τις σχηματίσαι. οἷον Ἀχιλλεὺς μὲν, κρέθη πολέμαρχος. οἱ βασιλεῖς δὲ πολὺν ναύσασθμον ἔμενον. ἵνα οἱ μὲν, στενοχωρῶσι δὺ πρῶτα. ὁ δὲ, τὰ πρῶτα λείζηται. τὸ δὲ τοιοῦτον σχῆμα, καὶ ὡσὶ πολλῶν συζυγιῶν νοημάτων, μεθοδευθήσεται κατὰ τὴν τῆ χαράφοντος ἰσχύν. ἔστι δὲ ἔδιον μὴ περιελληπτικὸν, ἀλλὰ τὴν τῶν νοημάτων μετάστασιν. ἔχει δέ τι μὴ σαφηνείας, τὸ τῇ μελαίνῃ εὐθὺς σωτάξαι, τὸ κατὰ φύσιν οἰκεῖον. ἤγουν τὴν γῆν. ὡς καὶ τῇ δύχολῇ τουτέστι τῷ καυχήματι, δὺ ὀλλύντας. καὶ τοῖς βασιλεῦσι τὸ εἰ τροίᾳ μένειν. κατὰ φύσιν μὲν γὰρ εὐταῦθα καὶ εὔτακτον μὴ σαφὲς, ἡ τῶν μέσων εἴωσις. ἀνάπαλιν δὲ, ἡ τῶν ἄκρων διάστασις. ὡς εἰ τοιαύτη κατεγεγράφῃ δίκης τὸ προκείμενον σαφηνισθήσεται.

οἰμωγὴ, δύχολὴ, ὀλλύντων, ὀλλυμένων.
λευκὴν, μέλαν, γῆ ἥλιος *
Ἀχιλλεύς. βασιλεῖς οἱ μὲν, ὁ δὲ *

Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἐχάρησαν Αχαιοί τε, τρῶές τε,
Ελπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο.
καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ σίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί.
Τεύχεά τ' ὀξεδύοντο, τὰ, μὲν κατέθεν τ' ἐπὶ γαίῃ,
Πλησίον ἀλλήλων. ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἀρούρα.
Εκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπεν
Καρπαλίμως, ἀρνας τε φέρειν, τρίαμόν τε καλέσσαι.
Αὐτὰρ ὁ, ταλθύβιον προΐει κρείων Αγαμέμνων
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι. ἦδ' ἄρ' ἐκέλευσεν
Οἰσέμεναι. ὃ δ' ἄρ οὐκ ἀπίθησ' Αγαμέμνονι δίῳ.
Ιρις δ' αὖθ' Ελένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
Εἰδομένῃ γαλόῳ ἀντηνορίδαο δαμάρτῃ,
Τὴν, Αντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων
Λαοδίκην προιάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

Εσαινετικὸν εἰρήνης τὸ οἱ δ' ἐχάρησαν ἐλπόμενοι παύσασθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο. ἀφοπλισμοῦ δὲ τῷ ἐπὶ μονομαχίᾳ περιφρασικὸν, τὸ ἵππους μὲν, ἔρυξαν ἐπὶ σίχας. τεύχεά τ' ὀξεδύοντο. τὰ μὲν, κατέθεν τ' ἐπὶ γαίῃ πλησίον ἀλλήλων. ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα. ἵππις μεταίχμιόν ὄφιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὅρα δὲ ὅτι ἄρουραν ἔφη καὶ ναῦ οὐ λόγῳ μέτρου τινος, κατὰ τὸ ἄκαινα καὶ πλέθρον ἢ τὰ ζειαῦτα. πρὸς ὧν ἑτέρωθι δεδήλωται, ἀλλὰ τῇ ἁπλῶς περιφυκῦαν ἀροῦσθαι γῆν. Τῇ Ιριν ὁ μὲν μῦθος, δαίμονα χρυσόπτερον βούλεται εἶναι ἔρευσαν, ὅ ὅτιν ἀγγέλουσαν τὰ τῶν θεῶν. ὡς δηλοῖ τρόπῳ ἐτυμολογίας καὶ τὸ Ιρις, ἀγγελεύουσα. καὶ τὸ Ιρις δ' Ελένῃ ἄγγελος ἦλθε. διὸ καὶ ἀπὸ τοῦ ζιούτου ἔρω παράγεται. ὡς καὶ ὁ ἑρμῆς καὶ Ιρος ὁ ἰθακήσιος. οἳ οὕτω ἐκλήθη ὥς φησιν Ομηρος, ἀπὸ τὸ εἴρειν ὅ ὅτιν ἀπαγγέλλειν ὅσου αὖτις αὐῶσι. ζενὲς δὲ, αὐτῆς καὶ ζεφύρου γενεαλογοῦσι τὸν ἔρωτα· καὶ ταῦτα μὲν, πρὸς μῦθον. ἡ δὲ πρὸς φύσιν ἀλληγορία, εἰς τὸ κατὰ τὸν ἀέρα γινόμενον φαντασμα, ἢ λεγομένου τόξου, μεταλαμβάνει τῇ Ἶριν τῇ λαμπρόχρουν. τῇ αὐτῇ ὁμοίως, ἀπὸ τοῦ εἴρειν. ἀγγέλλει γάρ τι μέλλον ἐν ὑετῷ. διὸ καὶ διὸς ἤτοι ἀέρος ἐκείνη ἄγγελος λέγεται· ἡ δέ γε κοινοτόπα τοῦ μύθου θεραπεία, εἰς φήμην τῇ ναῦ ἐκλαμβανέτω αὐτῇ. ὡς τῇ ἐν τῷ καταλόγῳ, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας. ἵππις φήμη, καὶ τῇ Ελένην ἐνταῦθα ὀδάγει πρὸς θεὰν μονομαχίας, πορθμευθεῖσα δὲ τῆς ἁ μειάμου θυγατρὸς Λαοδίκης. ὡς εἰκὸς, ἐπεισόδιον ἐσομένῳ Ομήρῳ εἰς ἱστορικὴν χορηγίαν δύκαμον. πολλαὶ γοῦν ἱστορίαι δὲ τῆς Ελένης, ἐν τοῖς ἑξῆς παρεισοδιαθήσονται, κατὰ τὴν ὁμηρικὴν μέθοδον. Ιστέον δὲ ὡς Ἶρις μὲν ἡ κατὰ μῦθον καὶ ἡ ποδὶ τὰ σύνδρα νέφη βαρυτονεῖται. ἶρις δὲ μυρεψικὸν εἶδος, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν, ὀξυνέσθω πρὸς διασολήν. ταύτην δὲ ἴριον μῦρον οἱ ῥήτορες ἔγραψαν. γραφικὴ δὲ αὐτῆς ἀναλογία κατὰ τὸ, Κίρις εἶδος ὀρνέου, σίρις πόλις Ιταλική. ξίρις φυτὸν ἀρωματικὸν. καλάσιρις λινοῦς χιτὼν ἱερατικὸς. ὅσιρις αἰγυπτίοις, ὁ διόνυσος. Η τῆς Ελένης γάλως Λαοδίκη, πρεσβυτέρου θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη λέγεται, τῶν νεωτέρων γάμῳ δηλαδή. ὡς τῶν γε ἔτι πρεσβυτέρων, ἀρίστη ἀλλαχοῦ ἡ Καλλίσπερα ἱστορήσεται. Ιστέον δὲ ὅτι τὸ συγγενικὸν θηλυκὸν τῷ δαὴρ, ὁ δηλοῖ τὸν ἀνδράδελφον, οὐ δάειρα ἀναλόγως, ἀλλὰ γάλως ἐτερωνύμως προφέρεται. ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται σαφέστερον. δεῖ δὲ τὸ τοιοῦτον ὄνομα βαρύνειν. ἐπειδὴ τὰ εἰς ὼς θηλυκὰ ποτὲ μίαν συλλαβὴν βραχεῖαν προλημμένα, βαρύνεται. ἄλως. κέως. ἕως. οὕτω καὶ γάλως. καθὰ καὶ τρύφων φησὶν, ἐν τῷ ποδὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως. τῷ δὲ γάλως ἡ δοτικὴ, γάλῳ. καὶ πλεοναστικῷ τῷ ὁ γαλόῳ. οἷον εἰδομένῃ γαλόῳ, Αντηνορίδαο δαμάρτῃ. τοιοῦτόν τι ἔπαθε καὶ ἡ τῷ ἄθω γενικὴ, ἐν τῷ, ἔβ ἀθόω δὲ ἐπὶ πόντον ἐδύσετο. ὅτι δὲ καὶ διφορεῖται ἡ τοιαύτη εὐθεῖα. γάλως τε δισυλ-

λάβως λεγομένη καὶ γαλόως σὺ τεισὶ συλλαβαῖς, πολλοῖς ἐρίζει. Ορα δὲ καὶ ὅτι σαφῶς ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, γάλων τὴν ἀνδραδέλφιν λέγεσθαι, ἰσορεῖ, ὡς ἡ τῇ Ελείᾳ γάλως Λαοδίκη, νύμφην καλεῖ τὴν Ελένην τῷ λόγῳ τῶν πρεσβ. ἡ γάλως τὲ γὰρ, νύμφιος ὅθι γάλως. καὶ ἡ νύμφη, γαλόῳ ὅθι νύμφη. κείσεται δὲ μικεία τῆς λέξεως ταύτης, καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς. Εστι δὲ ἡ τῆς Λαοδίκης προσφώνησις πρὸς τὴν Ελένην αὕτη. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη καὶ ἑξιῆς. Β' δὲ θυγατρῶν, οὐχ ἕλκεται εἰς λόγον πεζόν. ὡς οὐ δὲ τὸ πατρῶν, οἷον ὀξ ἔτι πατρῶν. Ισέον δὲ ὅτι σὺ τῷ εἰσομένη γαλόῳ αὐτινορίδαο δάμαρτι, Ϲοισομίζων σὺν σκωπτικῶς ὁ ποιητὴς ἵνα μήτις ἴσως περιελὼν τὴν ἀναιτίαν συγκλίνειν ἐκ τὸ γαλόῳ, ἢ κατὰ συνέχειαν ἀναγνοὺς διαβαλεῖ τὴν συνήθειαν τῆς γαλόῳ μὲν τὸ Αντινορίδου, καὶ ἐρεῖ παίζων, τὴν Λαοδίκην γάλων τοῦ αὐτινορίδου, Ϲοὶ φέρει τὴν, αὐτινορίδης ἔχε κρείων ἑλικώπων. Πόλις δὲ αἱ ἑλίκαι. ἴσως δὲ καὶ ἵνα σεμνύνῃ τὸν τῆς Λαοδίκης αὖσρα, ἐπανέλαβεν αὐτὸν ὡς πολλαχοῦ ποιεῖν εἴθισται. ἑλίκαι δὲ αὗται, πόλις τροϊκή. ἀλλαχοῦ δὲ ἑλίκη πόλις ἑλληνίς. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ εἰς ἑλίκην καὶ αἰγάς. ζητητέον δὲ καὶ τὰ σὺν τῷ καταλόγῳ περὶ ἑλίκης.

Τὴν δ' οὔρ' σὺν μεγάρῳ, ἡ δὲ, μέγαν ἰσὸν ὕφαινε,
Δίπλακα μόρμαρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ Αχαιῶν χαλκοχιτώνων
Οὕς ἕθεν εἵνεκ' ἔπαχον ὑπ' ἄρεος παλαμάων.
Αγχοῦ δ' ἵσαμεν πρόσφη πόδας ὠκέα ἶρις.
Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἵνα θέσπελα ὄργα ἴδηαι
Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Οἵ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἄρηα
Εν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο.
Οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται,
Ασσίοι κεκλιμένοι παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
Αὐτὰρ Αλέξανδρος, καὶ ἀρηΐφιλος μενέλαος,
Μακρῆς ἐγχείῃσι μαχήσονται πόρι σεῖο.
Τῷ δέκε νικήσαντι φίλη, κεκλήσῃ ἄκοιτις.

Εἰ πόντος Ομήρου ὡς τὴν Ελένην δοῦρον ἡ Λαοδίκη σὺν μεγάρῳ. ἡ δὲ, μέγαν ἰσὸν ὕφαινε δίπλακα μόρμαρέην, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους τρώων τὲ καὶ ἀχαιῶν, οὓς ἕθεν ἤγον αὐτὴς εἵνεκ' ἔπαχον ὑπ' ἄρεος παλαμάων, ἤγουν ὑπὸ πολέμου, ἀσείως ἐπεσημήναντό τινες τὸν πέπλον δοῦρον, ἀξιόλογον ἀρχέτυπον εἶν τὴς Ομήρου ποιήσεως· ἃ γὰρ ἐκείνη ἐνεποίκιλλεν ὁ σημέραι τῷ πέπλῳ, ταῦτα δέλτῳ ἐνέτιθησιν Ομηρος. καὶ ποιεῖ τὴν βίβλον ταύτην ὥσπερ Ελένης ἄλλον ἰσὸν. διὸ καὶ φιλεῖ τὴν Ελείᾳν ὁ ποιητὴς. καὶ διαζωθήμενος ὑπερασπολογεῖται, εἰς ὅσον ἔξεστι. Σημείωσαι δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ τῆς Ελένης φιλοπρεπὲς καὶ δύμαθὲς. δῆλον γὰρ ὅτι πυνθανομένη καὶ σημειουμένη ἃς ὡς ἐκάστοτε πάθας τῶν δι' αὐτὴν μαχομένων, ἐζωγραφεῖτο αὐτὰς ἐν οἷς ὕφαινεν. Ιλιὰς δὲ τινὰ τεχνωμένη, χειρότευκτον. ἐπεὶ δὲ πολλοὶ οἱ ἄεθλοι, διὰ τοῦτο μέγας καὶ ὁ ἱστός· εἰκὸς δὲ καὶ πολείοις ἄθλοις τῶν ὁμηρικῶν, αὐτῷ ἐμπεπάσθαι. Ομηρος μὲν γὰρ, τῇ τὸ Εκτορος ταφῇ, τὴν Ιλιάδα συγκατέλυσεν. Ελένη δὲ, οὐκ ἂν ἀνάγκης οὕτω. ἀλλὰ καὶ Ϲοὶ τὰ ἑξῆς προέβη λῦν, ὡς εἰκὸς τῷ ὑφάσματι. ὅρα δὲ ὡς καὶ οὕτω ποικίλλει ἐδίλῃα Ελένη ὅμως ἐκ θαλάμου εἰς τὸν πύργον ἀριοῦσα, ἀλλ' σωφροσύνῃ αἰδεσσαμένη ἦγον λύκας ἀφελῶς ἀθόνας καλύπτεται. οὐδένα ποικίλον ἀμπεχομένη. ἀλλὰ καὶ ὁρμᾶται ἐκθαλάμου, τόρσαι κατὰ δάκρυ χέουσα. Εν οἷς αἰδεσσαμένη μὲν, τὸ λευκὸν. ἐκ τὸ αἰδώς. ὁμοίως τῷ φάος φαεννόν. ἔρεβος ἐρεβεννόν. Οθόνη δὲ, ἧς ἀθόμεθα τοιτέστιν Ϲοισφρεφόμεθα, ἀλλὰ τὴν ἄγαν λεπτότητα. ἢ ἡ δυκίνητος. πρὰ τὸ ὀθεῖσθαι τὸ κινεῖσθαι. τόρσαι δὲ δάκρυ, τὸ

κρυ, τὸ ἐκτειρομένης ψυχῆς. Ισέον δὲ καὶ ὅτι σὺν τῷ δίπλακα μαρμαρέην, λείπει τὸ, ἰσουργίαν ἢ ὑφὴν ἤτι τοιοῦτον. Ζηνὸς δὲ τὸ χλαῖναν λείπειν φασί. νοοῦντες δίπλακα ἀντὶ μεγάλην. ἦν ὅτι διπλοῦ ἀμφιέσασθαι, καὶ μὴν οὐ ταυτὸν χλαῖνα καὶ ἱστός. ἀλλ' ἴσως γενικώτερον μέν ἐστιν ἡ ὅλον, ὁ ἱστός. εἶδος δὲ ἡ μέρος ἡ δίπλαξ· ἢν ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, δίμιτον νοοῦσί τινες. μᾶλλον δὲ ὁ μὲν ἱστὸς τὸ ἐργαλεῖον δηλοῖ. δίπλαξ δέ ὅτιν ἡ ἰσουργουμένη ὡς ἐρρέθη ὑφή. ἵνα λέγῃ ὅτι πολὺ μέγαν ἱστὸν, μεγάλην δίπλακα ὕφαινε. μαρμαρέη δὲ ἡ λάμπουσα ἐκ τοῦ μαρμαίρω ὃ ἐστὶ λάμπω. οὗ κτητικὸν μαρμάρεος. δηλυκὸν μαρμαρέα, καὶ ἰωνικῶς καὶ ἀττικῶς μαρμαρέη. σὺν δὲ ταῖς Αριστάρχου φασὶ, καὶ Ζηνοδότου καὶ Αριστοφάνους ἐκδόσεσι, δίπλακα ποικίλην φορφυρέην γεγράφεται. καὶ νύμφαι γάρ φασι φάρεα ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, ἔστι δὲ καὶ θαλάσσιος χαλινιώσης, ἐοικὼς ἁλμυρέη. ἐκ δὲ τοῦ ἐνέπαισεν, ἡ γαμικὴ πασὰς γίνεται. αὐτὸ δὲ γίνεται παραγώγως, ἐκ τοῦ πῶ τὸ κτῶμαι. ἀξιόκτητα γὰρ τὰ οὕτω ποικίλα. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου πάσειν, καὶ ὁ τοῖς ἄνθεσι κατάπασος νικητής. ἔοικε δὲ ἡ λέξις καθ' ὁμοιότητα εἰρῆσθαι τοῦ ἑτέρου πάσειν, οἷον πάσασθαι ἅλος θείου. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀλίπασον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ οὐ μόνον περίσσωπα ἡρωϊκὰ γυναικῶν, ἀλλὰ καί τινα τῶν θεοτύπων, ἰσουργεῖ ὡς δηλοῖ καὶ ἡ Οδύσσεια. καὶ ὅτι τὸ πένθος οὔτε τῇ πηνελόπῃ σὺν Οδυσσείᾳ οὔτε σὺν ταύθα τῇ Ελένῃ ἄδειν ἔοικε πρέπει σὺν τῷ ἰσουργεῖν. Κίρκη δὲ καὶ Καλυψὼ ὑφαίνουσαι, ἄδουσιν. ἀπαθεῖς αὐταὶ οὖσαι κακῶν. σ' δὲ ἀέθλοις καὶ ἐξῆς, ὑποκαλεῖ ἔπαθλον μὲν τὸ πρωϊκοῦ πολέμου καὶ Ελένην κεῖσθαι. ἀνταγωνιστὴν δέ τινα τοῖς ἀεθλεύουσιν εἶναι, τὸν παλαμναῖον ἄριν. τοιοῦτον γάρ τι ἐμφαίνει. τὸ, ὑπ' ἀρεος παλαμάων· Εν τῷ δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. ἵνα θέσκελα ὄργα καὶ ἐξῆς, τὸ μὲν νύμφα καθὰ. καὶ τὸ τόλμα καὶ τίθα ἰωνικά τινες εἶναι βούλονται. πρὸς χρείαν δὲ μέτρου συναλτικὴν, τὸ, νύμφα παρείληπται. θέσκελα δὲ ὄργα ἐνταῦθα τὰ τῆς μάχης. οὐχὼς θεοείκελα, ἀλλὰ θεοκέλουσα. καθὰ καὶ θέσφατα, τὰ θεόφρασα. εἶεν δ' ἀῶ, καὶ οὕτω θεῖα τὰ θέσκελα, καὶ δὴ ὄντως θαύματος ἄξια, εἴγε κατὰ τὸν ποιητὴν, οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἀρηα, ναῦ κάθιστον σιγῇ, πολέμος δὲ, πεπαύατο, ἀασίσι κεκλιμένοι. παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγε. ταῦτα δὲ καὶ παράφρασίς ὅτι τὸ, ἴσασιν μὲν ἔρυξαν καὶ ἐξῆς ὡς πρὸ ὀλίγων εἴρηται. οὕτω δὲ καὶ τὸ, αὐτὰρ Αλέξανδρος καὶ Αρηΐφιλος μενέλαος μακρῆς ἐγχείῃσι μαχήσονται πολὺ σείο τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσεται ἄκοιτις, παράφρασίς ἐστι δὲ τῆς ἰδέως, ὧν φθάσας εἶπεν ὁ Πάρις πρὸς τὸν ἀδελφὸν Εκτορα. ὅτι δὲ παραφραστικὸς τῶν ἑαυτοῦ ὁ πολυσύλλογος ποιητὴς, πολλαχοῦ φαίνεται·

Ως ἐπόησ' Ἀθηναίη, γλαυκώπις θεὰ ἦμαρ ἔμβαλε θυμῷ
Ανδρός τε προτέροιο, καὶ ὕστερος, ἠδὲ τοκήων.
Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν,
Ὁρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν καταδάκρυ χέουσα,
Οὐκ οἶη. ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο,
Αἴθρη τε πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον ὅθι σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
Οἳδ' ἀμφὶ Πρίαμον, καὶ Πάνθοον, ἠδὲ θυμοίτην
Λάμπον τε κλυτίον θ' Ἱκεταόνά τ' ὄζον Ἄρηος.
Οὐκαλέγων τε, καὶ Αντήνωρ πεπνυμένω ἄμφω,
Εἵατο δημογέροντες παὶ σκαιῇσι πύλῃσι,
Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
Εὖθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλλιν
Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, ὄπα λιγυρὴν ἰεῖσι
Τοῖοι ἄρα τρῶων ἡγήτορες ἦν τ' ἐπὶ πύργῳ.

Οἷδ' ὡς δ' εἶδον Ἑλένῃ ζωὴ πύργον ἰοῦσαν.
Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
Οὐ νέμεσις τρῶας· καὶ δυκνήμιδας ἀχαιοὺς
Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.
Ἀλλὰ καὶ ὡς τοίηπερ ἐοῦσ' ἐν νηυσὶ νεέσθω,
Μήδ' ἡμῖν, τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο·

Ο τῆς ἰδέης λόγος τοῦτέστιν ἡ ὠδὴ μονομαχίας φήμη, γλυκὺν ἵμερον ἐνέβαλε τῇ Ἑλένῃ. αὐδρός τε πρωτόβου καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκήων. τοιαῦτα γὰρ ὁ ποιητὴς αὐτῆς ἔωθεν λαλεῖ πολλαχοῦ μεταμελομένην ποιῶν. οἰκονομεῖ δὲ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα ἡ αὐτὴν εἰς τὸ τεῖχος ἔξοδον, πολλὰ ἱστορήσων ὡς εἴρηται δι' αὐτῆς, τὰ μὲν, δυρωπᾶν. τὰ δὲ, ἀφ' ἁσίας ὡς φανήσεται· ὁ μὲν μενέλαος δυσπάθης, ποιεῖ ἄλλως ἐν φοινίσσαις τὸν πρὸ αὐτῷ πολέμου πρεσβύτην, διδάσκοντα ἐκ τοῦ τείχους πολλὰ τῶν ἔξω τὴν βασιλικὴν ἱεράνδρα. ὅτι δὲ καὶ ἕτεραι γυναῖκες ἀνέβησαν εἰς τὸ τεῖχος κατὰ ἀρχαῖον ἔθος ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθησόμενον, ναῦ μὲν σιγᾷ ὁ ποιητής. πρεπὸν δὲ ἦν εἰπεῖν. ὡς λύ, εἶπε καὶ ναῦ πιθανὴ καὶ ἡ τῆς ἑλένης καὶ ἡ τῆς δουσούσης ἱεροκόμου γέρος εἰς τὸ τεῖχος ἔλθυσις. Η ἀκολουθοῦσα ἐνταῦθα τῇ Ἑλένῃ ἀμφίπολος Αἴθρη Πιτθέως θυγάτηρ ἡ θησέως νοεῖται πρὸς πινων μήτηρ συναρπαγεῖσα τῇ Ἑλένῃ. καὶ ἔστι μὲν ἀπίθανος ὁ λόγος ἀλλὰ πολλά. διδάσκει δὲ τὸ τῆς τύχης ὅμως καινοτόμον ἡ ἱστορία. ἐὰν ἡ βασίλισσα Αἴθρα ὡς ἐκ παρόδου εἰς δουλικὴν τύχην κατέβη. κατὰ δὲ ἑτέρους, ἄλλη ὄδιν αὕτη Αἴθρα, δούλη τῷ ὄντι. καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ παράδειγμα, ὁμηρικῆς ὁμωνυμίας. ἡ γὰρ αἴθρα αὕτη, καὶ ὁ πιτθεὺς οὗτος, ὁμώνυμοι τοῖς δυγενέσιν ἑλληνικοῖς. τὴν δὲ ἑτέραν δούλην τὴν Κλυμένην, βοωτῶν καλεῖσθαί φασι ὑφ' ὁμήρου οὐχοὕτω δ' ἀνωτὸν, ὅσον ὅτι τρανέστατα ἐνέβλεψε, μόνη καταναόησασα ὥσφασι τὴν ἐσομένην τῆς ἑλένης ἁρπαγήν, ὅτε Αλέξανδρος ἦλθεν εἰς λακεδαίμονα· ορα δὲ ὅτι ζώνηθες ταῖς δυγενέσιν, ἀμφιπόλους ἔπεσθαι ὅ ἐστι δουλίδας, ἐν ταῖς τοιαύταις πρόδοις. ὅτι δὲ ἀμφίπολοι αἱ δουλίδες ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται, δηλοῖ καὶ Ηρόδοτος ἐνθά φησι. καὶ ζωὴς ἐλευθέρας καὶ ζωὴς ἀμφιπόλους. καλοῦνδὲ οὕτω, ἀφ' ὁ ἀμφὶ ζωὴς δεσπότιδας πολεῖν. ἐντεῦθεν δὲ καὶ πρόσπολοι. καὶ πρόπολοι πρὸ Σοφοκλεῖ γοῦν ὁ Κρέων τὴν Ισμήνην πρόπολον οἰδίποδος ἐπῶν, πρεπὸν ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ἐν τῷ, ζωὴς κόρας τάς δε ἄνωθεν πρόσπολουμένας. οἱ δὲ παλαιοί φασι. καὶ ὅτι πρόπολος μὲν, καὶ ζωὴ ἀρρένων. ἀμφίπολος δὲ ἀεὶ ζωὴ γυναικῶν. σημείωσαι δὲ ὅτι Πίνδαρος, δημέως ἤτοι γλυκέως, τύμβον ἀμφίπολον ἔφη τὸν κύκλῳ περιπολούμενον· Τὸ, ἱκάνω ἐκτείνῃ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρέέθη ὁμηρικῶς ἀεὶ τὸ ἀ. ὅθεν καὶ συστέλλειν ἐθέλουσί τινες εἰ καὶ μὴ εἰσακηούσαι, τὴν προπαλήγουσαν τὸ ἱκανώτατος, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱκάνω. ἱκανὸς γὰρ ὁ ζωὴ πᾶν ἀπαραποδίστως ἱκάνων ἤτοι ἀφικνούμενος· Τὰς σκαιὰς πύλας, δαρδανίας ἐνίοτε ὁμηρος λέγει. τὸ μὲν, ἀπὸ δαρδάνου, τὸ δὲ, ἢ ἀπὸ σκαιοῦ, οὕτω καλουμένου τειχίου. ἢ ὅτι δυτικαὶ. σκαιαὶ γὰρ ἤτοι ἀριστεραὶ, τὰ δυτικά. ἢ διότι σκαιαὶ ἤτοι ἐπαρίστεροι ζῶν τρωσὶν ἐγένοντο, δεξαμένοις κατ' αὐτὰς τὸν δούρειον ἵππον.

Ρητόρων ἴδιον τὸ αὐτὶ τοῦ εἰπεῖν Αλέξανδρου ἢ Μενέλαον ἢ Αγαμέμνονα, λέγειν οἱ ἀμφὶ Αλέξανδρον. καὶ οἱ ἀμφὶ Μενέλαον καὶ οἱ ἀμφ' Αγαμέμνονα, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτως ἂν καὶ ὁμηρος ἐνταῦθα αὐτὶ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ὁ Πρίαμος καὶ ὁ Παίθοος. καὶ ὁ θυμοίτης. καὶ ὁ Λάμπος καὶ ὁ κλυτίος. καὶ ὁ ἱκετάων ἐκάθηντο ἐν ζῆς πύργοις φησίν. οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Παίθοον καὶ τὰ ἑξῆς. διὸ καὶ ἐπάγει· Οὐκαλέγων τε καὶ Αντήνωρ μονονουχὶ λέγων. ὅτι ὥσπερ ὁ Αντήνωρ μόνος αὐτὸς ἦν ἐκεῖ καθήμενος καὶ ὁ Οὐκαλέγων, οὕτω καὶ ὁ Πρίαμος καὶ οἱ λοιποὶ ἐμόναζον. ὡς τῶν μὲν αὐτόν, τῶν μὲν ἔξω, πολὺ τὴν μάχην σχεφομένων, τῶν δὲ, οἰκουρούντων. ἢ καὶ ἄλλως μὴ ζῶν αὐτοῖς ὄντων. καὶ σημείωσαι τὴν τοῦ χάμαζε σὺ βύ-

τοις ἀλλαγήν. ὅπως ἐκ τοῦ πολιθωτικοῦ καὶ ἀλφοῦς τοῦ, οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ ἑξῆς, εἰς τὸ σύνηγον καὶ ἀλφὲς μεταβέβηκεν. ἤγουν εἰς τὸ Οὐκαλέγων καὶ Αντήνωρ. εἰ δέ τις ἔπη ὅτι ἀδικεῖ τὸν Πρίαμον. καὶ τὸν θυμοίτην καὶ τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα ἐκάθητο ὁ Οὐκαλεγων. καὶ ὁ αὐτήνωρ, οὐκ ἀρέσκονται λέγει τοῖς παλαιοῖς. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι μόνους τὸν Οὐκαλέγοντα καὶ τὸν Αντήνορα πολέον ἀβαίρει τῶν λοιπῶν δημογερόντων. ἐθλοὺς μὲν ἀγορητὰς πάντας εἰπών. αὐτὸς δὲ καὶ ἴσως σωέσει σεμνύνας. φησὶ γὰρ πεπυμμένω ἄμφω. καὶ τάχα δικὴ δοῦρ. καὶ εἰς αὐδὴν ἁρμα μετήλλαξε. συνεξαλλοιῶν αὐτοῖς καὶ τὸν τῆς λόγου σχηματισμόν. ὁρα δὲ καὶ ὡς ἀδιαφόρως πεπολεμῶμαι κύριον ὄνομα ὁ Οὐκαλέγων. ὡς ἔστις ἔστω ὁ μηδενὸς ἀλέγων. οὕτω δὲ καὶ Οδυσσεύς που δέ ἀδιαφόρως τὸν πολασὸν Οὖτιν παρήγαγεν. εἰ δὲ καὶ τὸ Ομηρος ἐκ τοῦ μὴ ὁραῖ παρῆκται καταζένας, τῆς αὐτῆς ἀν, ἔστι ἀγωγῆς καὶ αὐτὸ εἰς δὲ δ' τὴν μετοχὴν ἤτοι τὸ, ἀλέγων μετενεχθῆναι εἰς κύριον ὄνομα, ἔστω παράδειγμα ὁμοιότητος καὶ τὸ, Εὐέλθων κύριον παρὰ Ηροδότῳ. ὁμοίου δὲ ζένος τύπου καὶ ὁ Αναιρέων. καὶ ὁ Κρέων δὲ. ἴσως δὲ καὶ ὁ Μαίων. καὶ ὁ Παίων. ἀφ ὧν ἔθνη οἱ μαίονες ὅ ὅθι Λυδοὶ, καὶ οἱ παίονες · Ιστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν Πρίαμος, πρὸ τὸ πρίαθαι τὴν κλῆσιν ἔχει ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. ὁ δὲ Πάνθοος, Πολυδάμαντος ἦν πατὴρ. ἀνὴρ μαντικὸς ὡς ἐν τοῖς μιξὶ ταῦτα ῥηθήσεται. ὅθεν πανθοίδης ἐκεῖνος καὶ ἐν σωαιρέσει πανθοίδης, κατὰ πατρωνυμίαν λέγεται. ὁμοίως τῷ Βοηθοίδης ὡς Ετεωνδὶς ἐν ὀδυσσείᾳ ὁ τοῦ Βοηθόου υἱός. ὁ δὲ θυμοίτης ὡς καὶ πρεγεφόφι πολεοναστικὸν ἔχει τὸ ί ἐκ τοῦ θυμὸς. ὡς ἐκ τοῦ δᾶμος ἤτοι δῆμος, ὁ Δαμοίτης παρὰ Θεοκρίτῳ. καὶ ἐκ τοῦ μένος ὁ Μενοίζιος. ὁ δὲ Λάμπωσος γίνεται μὲν ἐκ τοῦ λάμπω ὡς ἐκ τοῦ φαίνω ἡ Φαίσρα. καὶ ἡ αἴθρα ἐκ τοῦ αἴθω. ἔοικε δέ πως διώνυμος εἶν, Λάμπωσος τε γὰρ καὶ Λαμπετίδης, τὸν γοῦν υἱὸν αὐτοῦ ἀλλαχοῦ Λαμπετίδην ἐρεῖ ὁ ποιητὴς. ἐκ δὲ τοῦ λάμπω καὶ Λαμπετία, ἡ ὀδυσσείᾳ θυγάτηρ ἡλίου. ὁ δὲ Κλυτίος, ὡς τρέβραχυ κύριον, παροξύνεται. καθὰ καὶ τὸ, Τυχίος. καὶ τὸ, Οδίος. καὶ τὸ, Δολίος καὶ ἄλλα πολλά. ὡς δειχθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἑφεξῆς. τὸν δὲ Ικετάονα, ὄζον ἀρῆος λέγει ὅμηρος, ὡς καὶ τὸν Πρίαμον δυμελίδην. καὶ τὸν Νέστορα, ἱππόταν. οὐχ ὅτι νῦν ἀλλ' ὅτι πάλαι ποτὲ ἦσαν τοιοῦτοι · Τοὺς ῥηθέντας τροϊκοὺς δημογέροντας οὓς καὶ τρῶων λέγει ἡγήτορας, οἱ ἄνω τοῦ πύργου τῶν σκαιῶν ἐκάθηντο πυλῶν, ἢ θέας χάριν ἢ δικῆ ἑτοιμότητα συμβουλικῆς, ἀρμάχοις μὲν φησι, δικῆ γήρας. συμβούλους δὲ ἀγαθοὺς, λέγων οὕτω. δημογέροντες γηραιὶ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι. ἀλλ' ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ. τεττίγεσσιν ἐοικότες. οἵτε καθ' ὕλην δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, ὄπα λιγυρὴν ἱεῖσιν. ὅθι φωνὴν πεμπόσιον αὐθηραί. αὔθοσι γὰρ εἶδος τὸ λείριον. ὅθεν καὶ Ποσειδαλείριος κύριον. οἱονεὶ αὐθηρόποσι, καὶ Ομηρος μὲν παραβολικῶς ἐκ τῶν τεττίγων οὕτω δὲ τρωϊκοὺς ἐτίμησε ῥήτορας. οἱ δὲ ὕστερον δυσγενεῖς ἀθηναῖοι πραγματικῶς τέττιξιν ἐσέμνυνον ἑαυτούς. τεττιγοφόροι ὄντες. τέττιγας γὰρ ἐφόρουν χρυσοῦς. ὡς καὶ Θουκυδίδης φησὶν, εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶν. δῆλον δὲ ὅτι οἱ τέττιγες, αὔαιμοι καὶ ψυχροὶ τὴν κρᾶσιν καθὰ καὶ οἱ γέροντες. καὶ ᾠδικοὶ δὲ καθὰ καὶ οἱ ῥηθέντες ἀγορηταί. καὶ ὅτι ἀφ' ὑψηλοῦ ἠχοῦσι. τὰ γὰρ πολλὰ ἔστι κλάδων καὶ οὐκ ἀπὸ γῆς αὐτῆς ἔστι δείκνυνται τὰ τῆς ᾠδῆς. σὺθα μεμνῆσθαι χρὴ καὶ συμβολικοῦ λόγου ἐν ᾧ ἠπειλήσατό τις ποιήσειν σὺ τέττιγας τοῖς ἐχθροῖς, χαμόθεν ᾄδειν. αὐτὶ τοῦ δενδροτομήσειν αὐτοῖς τὴν χώραν. ἵνα δὲ αὐάκλις οἱ τέττιγες ἀπὸ γῆς ᾄδωσι. φανερὸν δὲ καὶ ὅτι ἄρρενες τέττιγες ᾄδουσιν. οἱ μὴ ἀκέτας παρὰ Ησιόδῳ. ἄφωνοι δὲ τὸ τῶν θηλειῶν εἶδος, οἱ μὴ πτόνια. ὁ δισσαπαλία ἔλη λῆς στιγῆς κοσμούσης γυναῖκας, κατὰ τὸ, γύναι γυναιξὶ κόσμον ἡ στιγὴ φέρει. εἰς δὲ τὸ αὐτὸ συντελεῖ πρὸς ἄλλοις, καὶ τὸ τῶν θηλειῶν ἀνδόνων ἀμελές. καὶ ὁ φὼς, ἐκ τοῦ φαῶ τὸ λέγω. ὅλη δὲ διόλου παρατετηρημένως ἡ παραβολὴ ἐνταῦθα δυαρμοστός ὅτι τῷ πράγματι. ψυχροὶ γὰρ καὶ ᾠδικοὶ τέττιγες ἀφ' ὑψηλοῦ ἠχοῦντες παραβάλλονται ψυχροῖς καὶ λογίοις δημογέροσιν ἐν ὑψηλῷ τῷ τείχει λαλοῦσι. σημείω

σαι δὲ ὅτι τὸν μὲν μέγιστον τέτιγα, ἀχέταν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ συζυγίαν. μερικώτην δὲ, τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον, τὸ δ' αὐτό, καὶ καλαμαῖον. τὸ δὲ μικρὸν ὄζον, τιτηνόν. ἴσως παρὰ τὸ τιτίζειν ὡδέ οὕ πεποιημένον. σημείωσαι δὲ ὅτι ὤκνησεν Ὅμηρος ὀλατῦναι, ἢ παραβολὴν τῶν τεττίγων, ἀλλὰ τὸ μὲν πάνυ σεμνῶς αὐτὴν ἔχει πρὸς ἐντέρειαν λαμπρόν. τί γὰρ ἡδὺ τέτιξ ἠχῶν. διὸ πρὸς μόνην συνέχειαν λαλιᾶς, καὶ ῥοῖζον ἀδιεχῆ, καὶ οὖροιαν ἦχον, καὶ φωνῆς τορότητα, ἐλλιπῶς ἡ ποιητικὴ παραβολή. ἡδύτης μέντοι λόγου παραβάλλεται, σὺ τῷ, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. ὡς ἦν τὸν ἑλληνικὸν ἐκεῖνον ῥήτορα, μὴ λίῤῥυθον σὺ τῷ αὐδᾶν, οὕτω καὶ ὁ λέγων ἕτερα νιφάδεσσιν ἐοικότα, δι' οὐ τερπνὸν καὶ πυκνότητα νοημάτων. ἥδη δὲ, καὶ δεινότητα καὶ σαφήνειαν, παραβέβληται πρὸς νιφάδας. οὐμὴν ἀλλὰ τὴν σὺ λόγω γλυκύτητα. εἰς ἣν παρ' Ὁμήρῳ μελίγηρις ῥήτωρ, ὁ Νέστωρ. οἱ δὲ λοιποὶ, κατ' ἄλλος ἄλλον τρόπον παραβάλλονται. οἷον οἱ βαρβαρικώτερον τοροι, τέτιξι τοῖς τραχυφώνοις. οἱ λέγειν δύποροι καὶ δεινοὶ καὶ σαφεῖς, νιφάσιν. οἱ ὑψηλοὶ καὶ σεμνοὶ, θεολεσχείᾳ. κατὰ τὸ, τῷ δὲ, θεοὶ μορφὴν ἔπεσι σέφει. ἀηδὼν δὲ θαμὰ τρωπῶσα φωνὴν, μανωδικὴν παραβάλλει ῥητορικήν. οὕτω καὶ ὁ ῥήτωρ ἀναπυνθόμενος ἐτυμολογικῶς, ὕδατος παραβάλλεταί πως ῥεύματι. ἐκ τοῦ ῥέω γάρ. ὡς ῥύσην χέων αὐδήν. ὑλίῃ δὲ, τὸ ὀρφνὸν βάθος καὶ νῦν ὡς καὶ πανταχοῦ λέγει ὁ ποιητής. Τὸ δὲ δενδρέῳ πλεονασμόν τε ἔχει τὸ ε καὶ πάθος πάσχει συνιζήσεως, ὡς τὸ, χρυσέῳ ἀνὰ σκύπερῳ παθὸν οὕτω καὶ αὐτὸ, δίχα πλείω χασμωδίαν καὶ σεμνότητα φωνῆς. ἐνεχώρει γὰρ ἄλλως εἰπεῖν δένδρῳ ἐφεζόμενοι. ὥσπερ καὶ τὸ, πηλιάδεω Ἀχιλῆος, ἢν μὲν εἰπεῖν πηλιάδου Ἀχιλῆος. οὐκ ἠθέλησε δὲ ὡς καὶ ἐκεῖ ἐῤῥέθη ἀλλ' ἔφρασε μᾶλλον σεμνότερον. ὅτι δὲ ὁ σίγλος τὸ, δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, πρωτοκέφαλός ὅτι. καθὰ καὶ τὸ, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, ῥηθήσεται καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς. ἱστέον δὲ ὅτι σὺ τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ φέρεται ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος. φησὶ γοῦν ὅτι δένδρον μᾶλλον ἢ δένδρος. καὶ δένδρα μᾶλλον, ἢ δένδρη. καὶ αἱ πλώσεις δένδρου, καὶ δένδρῳ μᾶλλον ἢ δένδρει καὶ δένδροις. Ξενοφῶν δὲ φησιν ἐκεῖνος μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος καὶ δένδρει. καὶ δένδρεσι. καὶ δένδρη καὶ δένδρεα. Ὅμηρος δὲ σύθα μὲν δένδρεα λέγει. σύθα δὲ, δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. ὅζε δ' ἐκ τοῦ δένδρου καὶ δενδρυάζειν ὡς καὶ σὺ Ὀδυσσείᾳ γέγραπται. τὸ, δρυὸς σκέπεσθαι καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύνεσθαι, τὰ ῥητορικὰ δηλοῦσι λεξικά. ὁ δὲ ῥηθεὶς Διονύσιος, φησι καὶ ὅτι φωνὴν ζένα καλοῦσιν οἱ φωνασκοὶ, δενδρυάζουσαν. Ηγήτορες δὲ τρώων οἱ δημαγέροντες, αὐτὶ τοῦ ἡγεμονικοὶ καὶ βασιλικοί. οὐμὴν βασιλεῖς. ἢ καὶ ἄλλως, οἱ ποτὲ στρατηγοὶ σὺ νεότητι. προσέθηκε δὲ Ὅμηρος ἥδε, ὑλῶν σὺν δημαγέρουσας. ἵνα μὴ δόξωσιν δυτελεῖς, ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ δήμου παρωνυμίαν. ὁ γὰρ δῆμος, εὐτελέστατόν ἐστιν ὅτε δηλοῖ. ὡς τὸ, οὔτε ἔοικε δῆμον ἐόντα. ἤγουν δημοτικὸν καὶ εὐτελῆ. ὁ δὲ μῦθος τῶν τεττίγων ἐγχώριος. καὶ γὰρ τρωϊκὸς ἦν ὁ τιθωνός, οὗ ὁ μῦθος μετέβαλον εἰς τέτιγα. ἴσως δὲ καὶ ἐκεῖνος μυθεύεται παθεῖν οὕτως, ὡς σὺν τὸ γῆρας λαλίσορος. σημείωσαι δὲ ὅτι σεμνοῖων σὺν ᾠδικοῖς τέτιγας, τὸν τερετισμὸν αὐτῶν ὡς ἔμμουσον, ὅπα λιγειόεσσαν ἔφη. ὥσπου καὶ ταῖς μούσαις ὄπα καλὸν εἶναί φησιν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ καλλιόπη σύγκειται. Η τῶν δημογερόντων ὡς ἐῤῥέθη σὺ τῷ πύργῳ καθέδρα, γίνεται μὲν κατά τι ἔθος καθάπου καὶ ἀλλαχοῦ φησιν ὁ ποιητὴς, τῷ τείχει ἐφεσάναι αὖσρας οὓς ἔχε γήρας. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν, χάριν μόνον φυλακῆς. σὐταῦθα δὲ τὸ πρᾶγμα, τῷ ποιητῇ γίνεται χρήσιμον. καὶ εἰς ἰσορμὸν ἐπεισόδιον ὡς δειχθήσεται γλιχόμενόν γὰρ τῷ ὁμηρικῷ ἀκροατῇ ὡς ἑαυτὸν, μαθεῖν οἵοι μὲν οἱ τῶν ἀχαιῶν βασιλεῖς. οἵοι δὲ καὶ τῶν ἀρίστεων ζυνεῖς, ἀρωλήσει τὴν σὺθυμίαν συμμέτρως ἅμα καὶ σὺμεθόδως σὐταῦθα ὁ ποιητής. καὶ πρίαμος μὲν πεύσεται τῆς ἑλένης, οἷα γεγυμνωμένους ἀρτίως ἑλλήνας ὁρῶν καὶ μὴ ἔχων καθὰ πρὶν ἐκ πεπισμένων τινῶν γνωρίζῃ αὐτούς, ὡς ὅπλων γυμνούς. ἡ δὲ, ἀκριβεῖται, ὡς σὺ πάλαι ἐδήλωκα. καὶ λαλήσει πρὸς ἰσορίαν καὶ οὕτως ὁ φιλήκοος ἀκροατὴς, μαθήσεται. λαλήσει δέ τι πρὸς ἰσορίαν καὶ αὐτὸς πρίαμος παλαιά.

λαιά τινα διδάσκων. καὶ ὁ αὐτήνωρ δὲ, τρωϊκήν τινα ἐρεῖ. ὁ πλείων δὲ λόγος, ὡς διδασκάλῳ τῇ καλῇ ἐλενῇ ἀνακείσεται. ἵνα μὴ μόνον ἀέθλοισ πολεμικοῖς ἐμπαίσῃ τῇ περὶ ἐριθείσῃ κατ' αὐτὴν μάρμαρέῃ δ' ἔπλακε, ἀλλὰ καὶ ἱστορίας ἐνθήσει τῷ καθ' Ὁμηρον τούτῳ πίνακι. ἰστέον δὲ ὅτι καλῶ ἐστὶν τὴν ελενην, καὶ ὁ τὴν δημογερούτων αὐταῦθα λόγος βεβαιοῖ. ὧν ὁ μὲν μανιώδης ἔρως ἀπεπλήρυξατο. ἡ δὲ δι' ὀφθαλμῶν τὸ κάλλος κρίσις παραμεμάθηκεν. οἱ καὶ λέγουσιν ὅτι οὐ νέμεσις. ἤτοι οὐ νεμεσητὸν κὴ δικαίως μεμπτὸν, τρῶας καὶ δυνήμιδας ἀχαιοὺς τοιῆδ' ἀμφιγυήεντι πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν; αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεαῖς εἰς ὦπα ἐοικε. ἴνα δὲ τουτέστιν ἡσύχως πρὸς ἀλλήλους, ἔπεα τοιαῦτ' ἀγόρευον, διότι τὲ αἰχμήν αὐτοῖς φέρῃ, κάλλος τοιοῦτον θαυμάζῃ οὐ ἡλικίᾳ ὀζώρῳ, οὓς ἔδει ἀφυβρίζειν ἤδη, καὶ ὅτι φιλαλήθης ἡ μὴ κατὰ πρόσωπον μάρτυρία. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τῆ ἀκὴν τὸ ἴνα γίνεται. καθ' ὁμοιότητα τῆ ἀμφαδίῳ, ἀμφαδά. κρύδδην κρύδδα κύδδην κύδδα. σκοπτέον δὲ εἰ μὴ ψευδῆ τὸ, οὐ νέμεσις. πῶς γὰρ οὐ νέμεσις πολεμέεσθαι γυναῖκα, ἧς τὸ μὲν καλὸν, σύμφορία. τὸ δὲ κακὸν, πανωλεθρία. ἢ ἀπλῶς μὲν, οὐ νέμεσις πολὺ τοιαύτης μάχεσθαι. πεπεμάχασι γὰρ τὰ καλά. πῆ δὲ, νέμεσις. ἤν ὁ ζωγνοὺς, ἐρεῖ λὴν κατὰ τὴν δημογέροντας, ἔ, οἰχέσθω. μή ποτε ἡμῖν πῆμα γένοιτο. ἵνα μὴ ἐξ ἰδίας ἀνοίας ὁ δὴ λέγεται τῆς τῆ παιδὸς, κοινὸν κακὸν γένηται. δῶρο δὲ τὸ χωρίον τὸ, οὐ νέμεσις καὶ τὰ ἑξῆς, τείχιον ἔφασαν οἱ καὶ πολὺ τοιαῦτα καταγινόμενοι. εἰ γάρ τις τείχιον καταγράψῃ πλινθρακὰ ποιήσας τὴν τρεῖς τούτοις σίχοις, ἐξ οἵου λὴν, ἀδιαφόρως ἀφῆκται τις σίχου, δυνατὸν ὄδιν ἀκωλύτως, καὶ τὴν ἑξῆς δύο σωείρεσθαι. καὶ τὴν αὐτὴν διάνοιαν σώζεσθαι. καὶ ἀρχέτυπον δῶρο γενέσθαι λέγουσι τοιούτου ἔργου, τοῖς ὕστερον ζωγραμματοποιοῖς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἵνα ὅδιν ἡσύχως φθέγγεσθαι τὴν δημογέροντας, ἀμφότερα φυλάσσει. καὶ τὸ τῆς ελενης ἐγκώμιον. καὶ τὸ τοῖς πρεσβυτέροις ὡς εἴρηται πρέπον. παίουσιν δὲ κατὰ τὴν παλαιούς, οἱ μεταχαράττοντες ὦκα. ἄλλως γὰρ καὶ βραδυλόγοι οἱ γέροντες. κἀκεῖνο δὲ εἰδέναι, οὐκ ἀχρεῖον. ὅτι τὸ οὐ νέμεσις, εἰς παροιμίαν ἔπεσεν ζωὴ τῶν ἐξόντων μή τι ὄπερ λὴν, ἔξοχος οὐκ ἐπαινεῖν. ὅμως δὲ ἄλλως φιλουμένων διά τι σεμνὸν λόγου ἄξιον: σοφὸς γοῦν τις οὐ πάνυ παλαιὸς, δῆλον μόνον αὐτὸ τὸ τὸ, οὐ νέμεσις, πολὺν πολὺτον βασιλικὸν περιέθετο. κατὰ καιρὸν λαλήσας αὐτὸ εἰς ἔπαινον βασιλίδος ἐξούσης μήτοι μέμψεως. καλῶς δὲ ὅμως. Αριστοτέλης δὲ βούλεται, ἡμῶν ἕκαστον ζωὴ λέγειν τῇ ἡδονῇ τοιοῦτόν τι, οἷον, οὐ νέμεσις ἀμφ' ἡδονῇ πολλὰ πάσχειν. ἀλλὰ καὶ διὰ πρ ἐοῦσα, νεέσθω ἡ οἰχέσθω. μὴ ὀπίσω πῆμα ἡμῖν λίπωσιν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ αἰνῶς αὐτὶ τὸ λίαν μεταληπτικόν τι ὄδιν. αἰνῶς μὲν γὰρ καὶ δεινῶς ταυτόσημά ἐστιν. ἔστι δέ ποτε δεινῶς καὶ τὸ λίαν. καὶ αἰνῶς ἄρα αὐτὶ τῆ λίαν. Επὶ ἰστέον καὶ ὅτι τὸ ἀθανάτοις θεαῖς, εἰς ὦπα ἔοικεν, ὡς ἀπὸ τῶν ὁμηρικῶν λεγόμενον μουσῶν ἀκουστέον. οὐ γὰρ αὐτὸς Ομηρος εἶδεν οἷον ἕκαστοι εἶδος αἱ θεαί. ἢ καὶ τοιοῦτόν τι φαίνεται λέγειν. ὡς ἐὰν θεαὶ εἰδοποιῶντο, κατὰ τὴν ελενην λὴν, καὶ αὐταὶ εἶεν. κὴ τὸ μὲν ὁμηρικὸν, οὕτω σεμνὸν καὶ ὑψηλόν. σαφέστερον δὲ καὶ ἀνθρωπικώτερον τὸ τῆς ελενης ἐδείξε κάλλος, ὁ εἰπὼν τραγικός. ἦν καλλίστην χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζῃ. ὅπα δὲ, οὐ μόνον λὴν, λέγοι δὲ ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ τὴν ὅλην πρόσοψιν, ἥτις καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῆς ὄψεως λέγεται. καθὰ καὶ τὸ μέτωπον. καὶ τὸ πρόσωπον. ὅλε δὲ τὸ πᾶν τῆ κάλλους, οἱ ὀφθαλμοί εἰσι. δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν ὅτι δῖε καλῶν ὀμμάτων, αἴρησε τροίαν εἶλε τὴν δυσδαίμονα. ἴσως δὲ τὸ, εἰς ὦπα, οὐ δὲ μόνον τὸ πρόσωπον αὐταῦθα δηλοῖ, ἀλλὰ τὴν ὅλην φυλὴν τῆ σώματος ἐκ τῆ προσώπου φισιογνωμονῶν. Σημείωσαι δὲ ὅλε διαφωνίας πολλῆς γενομένης τοῖς παλαιοῖς ζωὴ τοῖς κατὰ τὴν ελενην, Ομηρος μὲν καὶ οἱ συμφωνοῦντες αὐτῷ, ἱστοροῦσι πολὺ αὐτῆς, ὅσα οἴδαμεν. ἕτεροι δὲ, οὐ τὴν ελενην αὐτὴν, εἴδωλον δὲ αὐτῆς εἰς τροίαν ἀχθῆναι φάμενοι, ὡς σὺ σκιαμαχίᾳ τὰ τρωϊκὰ φαντάζονται. τούτων εἷς ὢν, καὶ ἡρόδοτος, ἀρέσκεται μὴ εἶναι τὴν ελενην σὺ τροίᾳ. οὐ γὰρ οὕτω φησὶ φρονοβλαβεῖς οἱ ἰλιεῖς ὥστε πολὺ

τῶν πάντων κινδυνευόντες, μὴ ἀφροδιτιάσαι τὴν Ελένην ἢ ἐκόντος Αλεξάνδρου, ἢ ἄκοντος. ἀρέσκεται δὲ καὶ Εὐριπίδης οὕτως ἱστορῶν. ὡς ὁ κατ' αὐτὸν δράμα, ἡ Ελένη δηλοῖ. Ορα δὲ καὶ ὡς σύνταῦθα δοκεῖ ἐφορμινδύειν ὁ ποιητὴς, ὅπως ὁ γέρων οἷς μέτεσιν, ἅμα πρόσω μὴ ὀπίσω βλέπει ὅπως ἀρίστα γένηται. οἱ γοῦν γέροντες σύνταῦθα ἐπαινοῦσι μὲν, τὸ πρόσω ἤγουν τὸ παρὸν καλὸν, τὴν Ελένην. δεδιότες δὲ πολλὰ τῶν ὀπίσω ἤγουν πολλὰ τὰ μέλλοντος, φασίν. ἀλλὰ καὶ ὡς Ζίνπερ ἐοῦσα, σύννυσι νεέδω. μὴ δ' ἡμῖν τεκέεσί τε ὀπίσω πῆμα λίπηται. καὶ ὅρα ὡς οἴδασι μὲν, οἷα πείσονται. οὐδὲν δὲ ὅμως δρῶσι πρὸς ὀφέλιξιν. ἐπεὶχε γὰρ αὐτοῖς, οὐχ οὕτω τὸ κάλλος τῆς Ελένης. ὅσον σ' χρεών, ἤτοι τὸ μιερέδιον. εἰ δὲ σὺν γέρουσιν οὕτω τὸ κάλλος τῆς Ελένης διατίθεται, τί ἆρα πολλὰ τῶν νεωτέρων οἰητέον, οἱ φόροισι κινδυνεύοντες δ' αὐτήν·

Ως ἄρ' ἔφαν. πρίαμος δ' Ελένην ἐκαλέσσατο φωνῇ.
Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα φίλον τέκος ἵζευ, ἐμεῖο,
Οφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε,
Οὔτι μοι αἰτίη ἐστί. θεοὶ νήμοι αἴτιοί εἰσιν,
Οἵ μοι ἐφόρμιγξαν πόλεμον πολυδάκρυον ἀχαιῶν,
Ως μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ὀζοπομήνης,
Ος τις ὅδ' ὄζιν ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε, μέγας τε;
Ητοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν,
Καλόν δ' οὔτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὐδ' οὕτω γεραρόν. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.

Τὸ Πρίαμος Ελένην ἐκαλέσσατο φωνῇ, πρὸς διασολίαν ὁ ποιητὴς λέγει τὴν δόξαν νοὸς μάτος κλήσεως. ἢ δ' ἀγγέλου ἢ χειρῶν. ὅρα δὲ τὸ ἐκαλέσσατο παθητικὸν λεχθὲν, ᾧ ἀκόλουθον, τὸ προσκαλεσάμενος. πρὰ δὲ τοῖς ὕσφρον. ἀπλοῖς, δικαστικὴ λέξις τὸ τοιοῦτον. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, καλοῦμαι σρεμιάδην. Προς γνησίαν νεότητα οἰκεῖον λαλιθῆναι ἀπὸ γέροντος τὸ, δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα ἢ ἐλθὼν φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο. σύνταῦθα δὲ ὅρα ὅτι ὁ πρὸ μικροῦ εἰπὼν ὡς σὺν νυσὶ νεέδω ἢ Ελένη, οὔτε ζωτόμως μεταβαλὼν, φιλιοῦται αὐτῇ, ὥστε καὶ προσκαλεῖται. καὶ φίλον τέκος ὀνομάζει. καὶ πάροιθεν ἑαυτὸ καθίζει. οὕτω ἐφελκυστικάς ζωας εἶχεν ἐκείνη τοῦθου, ἴυγγας. τὸ δὲ δεῦρο. νῦν μὲν τὸ ἐλθὲ δηλοῖ. ἀλλαχοῦ δέ ποτε τὸ σὺθάδε. ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιός φησιν.

Οὐ μόνον αἴτιος παρ' Ομήρῳ ἁπλῶς δίχα σωτάξεως ὁ αἰτιατέος ἤτοι μεμπτέος κατὰ τὸ, ἐπεὶ οὔ μοι αἴτιοί εἰσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ σύνταξιν κοινότερον. ὁ πρόξενος τοῦ δέζενος ἀγαθοῦ ἢ φαύλου. διὸ σύνταῦθα τὸ, οὔτιμοι αἰτίη εστὶ θεοὶ νύμοι αἴτιοί εἰσιν, ἀμφοτέρως νοεῖται. ὅτι τε οὐ σὲ μέμφομαι ἀλλὰ σὺν θεοῖς. καὶ ὅτι οὐ σύμοι αἰτία ἦ πολέμου. ἀλλὰ θεοὶ αἴτιοί εἰσι πολέμου. ὅτι δὲ λείπει τὸ, πολέμου. δηλοῖ Ομηρος ἐπαγαγὼν τὸ, οἵ, μοι ἐπήγαγον πόλεμον. διὸ αὐτοὶ τούτου αἴτιοι. σύνταῦθα δὲ ὅρα. καὶ ὅτι ὥσπερ καθίζω αὐτοπαθῶς, αὐτὶ τοῦ κάθημαι. καὶ ἀλλοπαθῶς αὐτὶ τοῦ καθίζω ἄλλον, οὕτω καὶ ἐφορμῶ οὐ μόνον ἐγὼ κατά τινος, ἀλλὰ καὶ ἕτερον κατ' ἄλλου. ὡς δηλοῖ τὸ, οἵ, μοι ἐφώρμιγξαν πόλεμον πολύδακρυν. ὁ ταυτόν ὅτι, τῷ ἀειδάκρυν. ὅπερ σύνταῦθεν ἡ παροιμία ὑπηγάγετο εἰποῦσα, τὸ, ἀγαθοὶ δ' ἀειδάκρυες ἄνδρες. δῆλον δὲ ὡς τὸ μὲν πρᾶγμα, πολύδακρυν ἔχει τὸν, πολλῶν δακρύων αἴτιον. ἡ δὲ γραφικὴ τέχνη, δακρυόντα προφέρει αὐτὸν συμβολικῶς. καὶ σκυθρωπόν. ὥσπερ καὶ αἵμασι πεφυρμένον καὶ ἰδεῖν ἄγριον. Πολλαχοῦ ὁ ποιητὴς ζωὴ τῶν καθ' αἷμα συγγενῶν. τὸ, φίλος τιθεὶς, ὃς αὐτῶν μεταφέρει καὶ εἰς ἄλλας οἰκειότητας. καὶ σύνταῦθα ὃν σὺν τῷ, ὅφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν. πηούς τε φίλουστε, πηοὺς μὲν δοκεῖ λέγειν σὺν ὃς ἀγχιστείας οἰκείους. φίλους δὲ, σὺν ἀφ' αἵματος. τὸ δὲ ἴδῃς, γράφεται καὶ ἴδῃ μετὰ προσγεγραμμένου τοῦ ι, ὡς ἀπὸ κράσεως τοῦ ἴδηται. οὗ πρῶτον μὲν, τὸ ἴδωμαι. δεύτερον δὲ τὸ

ἴδηαι.

ἴδηαι. οὗ χρήσεις πολλαί · Τῇ μὲν κεφαλῇ κατὰ τὸν τοῦ Πριάμου λόγον, ἢ μείζονες ἄλλοι τοῦ Αγαμέμνονος ἦσαν. οὐ πρὸ τούτου δὴ ἴκελον τὴν κεφαλὴν Ομηρος ἔλεγεν ἤτοι ἡγεμονικήν. καλοῦ δέ φησιν οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖς. οὐ δ' οὕτω γεραρόν. βασιλῆϊ γὰρ αὐδρὶ ἔοικε. καὶ σημείωσαι ὅτι πρὸ τούτου ἐκπρεπέα τὸν Αγαμέμνονα εἶπεν, οὐχ ὡς πλατύτατον ἢ ὑπερμεγέθη τῷ μεγέθει. ἀλλ' ὡς γεραρόν. τῇ μὲν γὰρ κεφαλῇ, καὶ ἄλλοι μείζονες. Οδυσεὺς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἣ μὲν κεφαλὴν μείων αὐτόν, εὐρύ στόρος δὲ ὤμοις καὶ στέρνοις ἰδέσθαι. οὕτως ὁ Αγαμέμνων πεπλάτυνται ἢ ὑπερῆρται εἰς μέγεθος, εἴγε καὶ ἄλλοι τὴν τε κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους καὶ τὰ στέρνα πλείονος λόγου ἔχουσιν ἄξια. γεραρὸς μὲν τοι, τοῦδε τοῖς ἄλλοις εἶναι δοκεῖ. οὐ γὰρ μέγεθος οὐ δὲ ὤμων καὶ στέρνων εὐρύτης μόνη, χαρακτηρίζει τὸν γεραρὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον τρόπον κατὰ τὸν τραγικὸν, εἶδος ἄξιον τυραννίδος. ὅθεν καλοῦ. καὶ οὕτω μὲν ὁ Πρίαμος. ὃς καὶ πελώριον αὖ δρα τὸν Αγαμέμνονα λέγει ἠύτε μέγαν τε. εἰπὼν, ὡς μοι καὶ τόνδ' αὖδρα πελώριον δέ ὀνομάνις ὅς τις ὅδ' ἐστὶν ἀχαιὸς αὐτὴρ ἠΰς τε μέγας τε. ἃ δὴ ἔπαινός ἐστιν Σωφανοῦς αὐδρὸς καὶ βασιλικοῦ κατὰ τὸν ὁμηρικὸν χαρακτῆρα. Εστι δὲ ἠΰς, ἢ ὁ ἀγαθὸς κατά τινας ἀφ' οὗ δὲ κατὰ διάλυσιν καὶ ἔκτασιν τοῦ ε, ἢ ὁ πλατὺς ὡς ἕτεροί φασιν. Ελενη δὲ ἄλλως αὐτὸν ἐπαινοῦσά φησιν. ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθός. κρατερός τ' αἰχμητής. βασιλικὸς. δὲ τοῦτο ἔπαινος. τὸ γάρ τοι πελώριος καὶ καλὸς καὶ γεραρὸς, καὶ ἑτέροις προσώποις, εἰς ἐγκώμιον Σωφρόνων ἔστι δὲ τὸ μὲν καλὸς, τῶν τῷ, δυσειδὴς. γεραρὸς δὲ, ὁ ἐκ μόνης δέας τὸ τίμιον ἔχων. μετ' ὀλίγα δὲ καὶ τῷ Οδυσεῖ προσιζάνει τὸν τοιοῦτον ἔπαινον. λέγων ὅτι καθήμενος, γεραρώτερος ἦν μενελάου. μείζονος ὄντος. ἄλλως καὶ ὑπερηρμένου τῷ ἵστασθαι.

Τοὺ δ' ἐλενη μύθοισιν ἀμείβετο δία γυναικῶν.
Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.
Ως ὄφελον. θανάτος μοι ἀδεὴς καὶ λὼς, ὁππότε δεῦρο
Υἷϊ σῷ ἑπόμην, θάλαμον, γνωτούς τε λιπούσα,
Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
Αλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο. τὸ, καὶ κλαίουσα τέτηκα.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω. ὅμ' ἀνέρεαι, ἠδὲ μεταλλᾷς.
Οὗτος γ' ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Αγαμέμνων
Αμφότερον. βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.
Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε, κυνώπιδος, εἴπερ τ' ἔλω γε.

Εν τῷ, αἰδοῖός τέμοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε, αἰδῶ καὶ φόβον ἑαυτῇ πρὸς Πρίαμον ἡ Ελενη σωμαρτύρεται. δι' ὧν ἡ τῶν ἐλαττόνων πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας σχέσις συνέχεται. ἡ γὰρ ὑπερβάλλουσα τιμὴ, σὺν αἰδοῖ κεῖται καὶ φόβῳ. καὶ ταῦτά ἐστιν ἃ σώζει τὴν Ελένην σὺν τροίᾳ. καλῶς γὰρ ἔφη ὁ εἰπών. ὅτι δέος ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τοὺν' ἐποίησαν. ἰστέον δὲ ὅτι αἰδοῖος μὲν, ὁ ἐφελκόμενος τὴν ὀξ ἑτέρων αἰδώ. καὶ ἄξιος αἰδοῦς. αἰδήμων δὲ, ὁ ἄλλοις αἰδούμενος. αἰδύλος μέντοι πρὸς τοῖς ἴσον αὐτίφρασικῶς, ὁ θρασύς. καὶ ὅζε καὶ ὁ αἰδήμων, αἰδοῖος σὺν Οδυσσείᾳ κεῖται. ὥστε διχῶς ὁ αἰδοῖος ὁ αἰδοῦς τε ἄξιος, ὅθεν καὶ αἰδοίη ταμίη, καὶ ὁ αἰδούμενος. ὡς τὸ, κακὸν δ' αἰδοῖος ἀλήτης. καὶ ὅτι αἰδεῖται μὲν, ἡ αἰδήμων Ελένη, ὡς μὴ τῷ κυνεσιδίῳ αὐδρὶ σωθοῦσα, δέδιε δὲ, ὡς ἴσως τῶν ἄλλων μισουμένη. καθὰ σὺν τῇ ω ἐραψῳδίᾳ δηλοῦται. διπαθὴς δὲ λαγαροφθόγγως ὁ ῥηθεὶς σίγος ὠδὶ τὸ μέσον σὺν τῷ, φίλε ἑκυρέ. δυσὶ γὰρ ποσὶ σκάζει. ὧν ὁ μὲν, ψευδοδάκτυλος. ὁ δὲ, ποσοδεὴς βίαιος. ἡ γὰρ λέ συλλαβὴ ὡς μακρὰ λαμβανομένη διά τε τὴν προκειμένην ὀξεῖαν καὶ τὸ καταπραιοῦν σιγμικῶς. καὶ δίχα τὴν ἐπιφερομένην βαρεῖαν, δάκτυλον ἀπαρτίζει μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν δύο συλλαβῶν. ἡ δὲ ἐφεξῆς ρέ συλλαβὴ, ὁμοίως ἐκτεινομένη τειχῶς λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, δίχα τὸ ὀξέως τονοῦσθαι καὶ δίχα τὸ,

πόρας εἶν λέξεως καὶ δὲ τὸ προκεῖσθαι τῷ δ'. δωσαμένου καὶ αὐτῷ τεχνικῶς ἐκτείνῃ δὲ τὸ πεφυκέναι διαλασιάζεσθαι. ἀνυσθεῖον ἀρτελεῖ. καὶ οὕτως ἡ τῷ μέτρου ᾠδικὴ ἐκ θεραπεύεται χόλανσις · περὶ δὲ τῷ ἑκυρὸς ὅ ὅτι πενθερὸς, ἑτέρωθι δηλοῦται. ὅπου καὶ ᾠδὴ ἑτέρων συγγενικῶν λέξεων. ὅτι δὲ καὶ συέλλῃ τὴν παραλήγουσαν καὶ ὁ ἑκυρὸς καὶ τὸ αὐτῷ θηλυκὸν, δηλοῖ Ομηρος. σὺ τῷ, ἡ ἑκυρή. ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὡς ἥπιος.

Μεταμελομένη ἑλένη σὺ ἐπικώμῳ θεράμου ζωὴ τῇ κατ' αὐτὴν αἰφπαγῇ, φησὶν, ὡς ὄφελον θανάτός μοι ἀδεῖν κακὸς, ὁ ὅτε δεῦρο ἱεῖ σῷ ἑταίρην θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα καὶ ἑξῆς. λυπεῖ γὰρ αὐτὴν τὸ, θάλαμον λιπεῖν καὶ ἀδελφοὺς παῖδά τέ φησι τὴν λυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν. ἤτοι τὴν ἡλικιῶτιν χορείαν. ἢ νεολαίαν. ἢ τὴν ὁμοίαν ἡλικίην. εἶτα ὡς ἤδη κατευξαμένη ἑαυτῇς, ζωϊφορεῖ ὅπερ καὶ ἄλλος τις ἑκατοντάς τῆς ἐλπίδος, ἐρεῖ. ἀλλὰ τάχ' οὐκ ἐγένοντο. τὸ, καὶ κλαίουσα τέτηκα. ὅσ τε πάνυ ἐγὼ δυστυχὴς ἐὰν κλαίω διότι ζῶ. καὶ νῦν μὲν ἡ ἑλένη, τοιαῦτα. προϊοῦσα δὲ καὶ κινώσεσθαι, καὶ κύνα ἑαυτὴν ἐρεῖ, καὶ ἄλλα τινὰ λοίδορα. τρέψασα καθ' ἑαυτῆς τὸ κατὰ τὸν ἀριστοτέλην, ταῖς γυναιξὶ φύσει προσὸν φιλολοίδορον καὶ μεμιγμένον. ὅλως δὲ ἐπεὶ φιλέλλην ὁ ποιητὴς ὢν, ὅμως οὐκ ἔχει ζωηρύναι τὸ μέγα τῆς ἑλένης κακὸν τὴν ἐκούσιον αἰφπαγὴν, μεταμελομένην προλαβοῦ ποιεῖ αὐτὴν. καὶ τοιαῦτα λέγουσαν καὶ πράττουσαν. ἀφ' ὧν λέγ, τῷ αἴσχιστ τὸ πολὺ ἀπαλείφειν. Ισέον δὲ ὅτι τὸ ὄφελε θανάτός μοι ἀδεῖν, ἀμφιβολίας ὅτι χῆμα πρύπτον διτῆλῳ σύνοιαν. ἢ γὰρ ὅτι ὄφελον ἤδη θῆναί μοι ὁ θάνατος καὶ κατὰ φύσιν ἀναλαβέσθαι καὶ ἀπαγαγεῖν με, ἢ ὅτι ὄφελον αἱρετὸς καὶ ἡδύς μοι δόξαι ὁ θάνατος. ὡς λέγ, αὐτόχειρ ἐμαυτὴν τῷ βίου ἐξήγαγον. Ισέον δὲ ὅτι ἐκ τῷ ὕδω τὸ δύφραίνω δεύτερος μέλλων ἐνεργητικὸς ἁλῷ. οὗ ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς, ὕδη δὲ καὶ δωρικῶς μιλωθέντος καὶ ἀνελθούσης εἰς ἀρχικὸν θέμα, γίνεται ἀπ' αὐτῷ τὸ ἀδεῖν · κακὸς δὲ θάνατος, ἢ ὁ τοῖς πολεέσσι. τοιοῦτος καὶ δι' αὐτὸ καὶ φθυκτός. ἢ καὶ πρὸς διασολὴν καλῶν θανάτων. ὁποίους πολλαὶ ἱστορίαι οἴδασι. Γνωτοὶ δὲ οἱ ἀδελφοὶ δίχα τοῦ σ', καλῶς. οὕτω γὰρ καὶ ἀλλόγνωτοι λέγονται, ζενὲς δὲ καὶ πολύγνωτοι. καθ' ὁμοιότητα δὲ καὶ τὸ γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι, τὸ τραγικόν. τὸ γὰρ μὴ τοῦ σ' λέγειν γνωσοὺς καὶ τὰ κατ' αὐτ', οὐκ ἀφ' τοῦ γνῶ γνώσω γίνεται ἀπαθῶς. ἀλλὰ ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ σ'. ἢ καὶ ἀφ' ἐνεστώτων ἀρρήτων δοκεῖ γίνεσθαι τοῦ γνώθω ἢ γνώζω. οὓς οὐδὲ ἤκουσέ τις. ἀναλογώτερον δ' ἂν τὸ, γνωσοῦ. καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, τοῦ γνωσοί. καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῷ. χρήσιμον δὲ ὧδε, κῆ τὸ, ἄσωτος. καὶ τὸ, θαυματὰ ἤγων θαυμασὰ πρὰ Πινδάρῳ · Ισέον δὲ ὅτι Ομήρῳ μὲν δοκεῖ, ὁρμιόνῃ μίαν εἶν παῖδα τῇ ἑλένῃ δοῦσα γὰρ δηλοῖ τὸ, τηλυγέτην. ὡς ἀλλαχοῦ σαφέστερον δείκνυται. ἑτέροι δὲ, καὶ υἱοὺς αὐτῇ, καὶ Μενελάῳ γεννῶσι, Νικόστρατον καὶ Αἰθιόλαν. οὓς καὶ παρὰ λακεδαιμονίοις τιμᾶσθαί φασι, ἄλλοι δὲ Δίαιθον καὶ Μαράφιον. ἀφ' οὗ γένος φασὶ τοὺς Μαραφίους σὺ πρῶσαι. Σημείωσαι δὲ ὅτι θαλάμου μὲν καὶ ἀδελφῶν ἐμνήσθη καὶ θυγατρὸς καὶ ὁμηλίκων ἡ Ελένη. τοῦ δὲ ἀνδρὸς οὐκέτι, καὶ ταῦτα φίλανδρος οὖσα, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. αἴτιον δὲ νῦν, τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀμνηστίας, ὅτι δέδιεν. ὡς ἐμφαίνῃ. καὶ σὺ τῷ, δεινὸν καλέσαι τὸν Πρίαμον. διὸ καὶ οἷον κολακεύει τὸν γέροντα, σιγῶσα τὸν ἄνδρα Μενέλαον. ἵνα δόξῃ φιλεῖν τὸν Αλέξανδρον. ἀναπληρώσει δέ γε τὸ αὐτῆς ἔλλειμμα ὁ Αντήνωρ. μνησθεὶς αὐτοῦ ὡς ἐκ παρόδου σὺ τοῖς ἑξῆς. ἵνα μὴ δὲ τὰ κατὰ τὸν Μενέλαον μείνῃ ἀνίσορητα · Ο ἀρτυχὼν ὢν ἤθελον, ἐρεῖ λῶν τὸ, ἀλλὰ τάχ' οὐκ ἐγένοντο. τὸ ἤγαγον διὸ καὶ κλέουσα ἢ κλαίων τέτηκα. ἤγαγον ἐτάκην. οὗ χῶσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἔρωτάλως δὲ ἀποδόσεις τὸ, ἔτερο δέ τοι ἐρέω ὅμ' ἀείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς · Πρίαμος μὲν, τὸν Αγαμέμνονα ἐκ τῶν σωματικῶν ἐχαρακτήρισε, καὶ πλατύτερον ὡς ῥήτωρ ἐλάλησεν. Ελένη δὲ καὶ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος τὸν ἔπαινον σωείρουσά φησιν. οὗτός γ' ἀτρείδης δύρυ κρείων Αγαμέμνων. ἀμφότερον βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητὴς. τὸ δὲ ἀμφότερον, χῆμά ἐστι φιλούμενον καὶ αὐτὸ τῷ ποιητῇ. σὺ πολλοῖς γοῦν κεῖται. οἷον, καὶ τὸ,

ἀμφότερον

ἀμφότερον ἀγλαΐη τε καὶ ὄνειαρ. αὐτὴ τῷ δύο ταῦτα. τόδε καὶ τόδε. ὁ δὲ κρατερὸς αἰχμητὴς, αὐθρεῖον ὑπογράφῃ τὸν βασιλέα. οὐ γὰρ ἀπλῶς αἰχμητὴς, ἀλλὰ καὶ κρατερός. εἰ δ' ἀπλότητα δὲ λεγόμενον τὸ κρατερὸς, σφοδρότητα δηλοῖ. οἷον ἀπηνέα τε κρατερόν τε. τὸ δὲ βασιλῆα ἀγαθὸς, πέλαγος ἐγκωμίων ὑπανοίγει τῷ σκεπτομένῳ καλῶς. Πρίαμος δὲ τὸ βυρυκρεῖων μεταχειρισάμενος. ὁ δηλοῖ τὸ, πολλῶν ἀρχων, ἐπαινον δ' Αγαμέμνονος εἰσπεῦσαι παρίσταται. εἰπὼν μετ' ὀλίγα, οὐ μόνον ὡς πολλοὶ αὐτῷ δέδμηνται κοῦροι ἀχαιῶν, ἀλλ' καὶ ὡς πλείστοις μὴν ἅπασιν αὐτὸς ὑπὸ τοῖς Φρυγίοις βασιλεύσι λαοὺς, ἀλλὰ τὸ καὶ ἐκείνοις κρείοντας εἶναι, μὴ τόσοις δὲ ὅσοι εἰσὶν ὑπὸ τῷ Αγαμέμνονι. οἷς καὶ εἷς ἀνὴρ, ἀλλὰ δύο βυρυκρεῖων. οὕτω πλατὺς μὲν τὴν ἐπιτροπείαν ὁ Πρίαμος. ἐπίτομος δὲ καὶ καιρία ἡ λάκωνα. τὸ δὲ κρείων, ἀπὸ τοῦ. βύρηται καὶ κρέων παρ' Εὐριπίδῃ. ὅθεν καὶ τὰ κύρια ὁ Κρέων καὶ ὁ Ανακρέων. Ιστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς δέδμηνται σοι κοῦροι, ζευξίλεως βύρηται παρὰ τοῖς μετ' Ομηρον ὁ βασιλεύς. ᾧ ὑπέζευκται λεώς, ταυτὸν δ' εἰπεῖν δεδμήκασι κοῦροι. Οτι συγγενικὴ λέξις τὸ, δαὴρ, δηλοῖ δὲ τὸν τῆς ἀνδρὸς ἀδελφόν. οὗ γάλως τὸ ζηλυκὸν ὡς προγέγραπται. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι τὸ δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος εἵποτ' ἔνιγε. ἤγουν ἐμοῦ τῆς ἀναιδοῦς. κακοπρεπὴς δὲ ἡ ἐνάντιοσις. λιφθείσης τῆς ἐμὸς κτητικῆς ἀντωνυμίας, αὐτὴ προσωτύπου τῆς ἐμοῦ γενικῆς. Τὸ δὲ εἵποτ' ἔνιγε, προσιόντα τὸν ἐπὶ τῇ μνείᾳ τῆς ἀνδρὸς λυπούμενον ἴσως κατ' αὐτῆς. οἱονεὶ λέγουσα, ὡς οὐ ναῦν ὅτιν ἀλλά ποτε ἦν. κεῖται δὲ ὅσον καὶ μιᾷ ταῦτα ἐν τῷ, ὡς ἐὸν εἵποτ' ἔνιγε. ὅρα δὲ μὴ ὡς εἰ μὴ μὴ ῥητῶς ἐμνήσθη τῆς ἀνδρὸς ἡ Ελένη ὡς προείρηται, ἀλλὰ τὴν ἐπ' ἐκείνῳ λύπην ἐμφαίνει. καὶ νῦν ἄλλως, οὐ μόνον δὲ τῆς κυνώπιδος ἑαυτὴν ὁμολογεῖν ἵνα οἱ ἀναιδευομένην τὸ ἁρπαγῆναι, ἀλλὰ καὶ δὲ τὸ εἰπεῖν ὅτι δαὴρ μοι ἔῳ ὁ Αγαμέμνων. εἵποτε ἦν. ὅσον δὲ ὡς νῦν αὐτῷ ἄλλων ὄντων δαέρων.

Ως φάτο. τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε.
Ω μάκαρ ἀτρεΐδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον,
Η ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήαθ' κοῦροι ἀχαιῶν.
Ηδη καὶ Φρυγίῃσι θεσπέλυθον ἀμπελόεσσαν,
Ενθα ἴδον πλείστους Φρύγας ἀέρας αἰολοπώλους,
Λαοὺς Οτρῆος, καὶ Μυγδόνος ἀντιθέοιο,
Οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο πὰρ ὄχθας Σαγγαρίοιο.
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν, μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
Ημαθίῃ τῷ, ὅτ' ἦλθον ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.
Αλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες ἀχαιοί.

Γλυκέως ὑπὸ Πριάμου τῷ βασιλεῖ προσφωνηθέν. Σ', ὦ μάκαρ ἀτρεΐδη μοιρηγενὲς ὀλβιόδαιμον, ἐπαινεῖται δὲ τὸ ἐκ αὐτῷ λέξεις κατά τινα προόδου σύντακτον αἰρόμενας ἀπὸ μονοσυλλαβίας, προσαύξεσθαι συλλαβικῶς κλιμακηδὸν κατὰ προδηλικὴν ἀνάλογον τῇ αὐόδῳ τῆς φυσικῆς χύματος τῆς ἀριθμοῦ. μονοσύλλαβον μὲν γὰρ, τὸ, ὦ. δισύλλαβον δὲ τὸ, μάκαρ. τρισῶν δὲ συλλαβῶν, τὸ, ἀτρεΐδη καὶ ἑξῆς ἕως πενταπολλαβίας. ἔοικε δὲ Ομηρος, τοιοῦτόν τι τεχνάσασθαι εἰ καὶ κολοβὸν, καὶ ἐν τῷ τῆς Αλεξάνδρου σκώμματι. τῷ, δύνασαι γοναμανὲς ἱπποροπευτά. ἐνταῦθα γὰρ ἡ μὲν καταρξαμένη τῶν λέξεων, τρισύλλαβος. ἡ δὲ μετ' αὐτὴν τετρασύλλαβος. πενταπολλαβος δὲ ἡ ὑστέρα. καὶ μὴν καὶ τὸ ἑξότατα κέρ' ἀγλαὲ πῆθονοπῖπα, τοιοῦτόν τι ὄφελ. σημείωσαι δὲ ὅπως δυμεθόδως ὁ ποιητὴς, διαφόροις τόποις ἐπέστειρε τὸν τῆς Αγαμέμνονος ἐπαίνους. καὶ ὡς ὁ πολέμους βασιλεῦ ἐγκωμιάζῃ τὸν ἀγαθὸν Αγαμέμνονα. οὐκ ἔχων κρύπτειν τὸ ἀληθές. ἅμα δὲ καὶ φιλοῦσιν ὡς τὰ πολλὰ οἱ χρονίαν πολιορκίαν παθόντες, ἀχθεσμενύνῃ τὸν ἐχθρούς. ἵνα μὴ δόξωσιν οὐδένες αὐτοὶ εἶναι ὡς ἀχρείων πολεμίων μὴ περιγινόμενοι. Εἰσὶ δὲ τὰ τόποα δηλονότι βασιλικὰ ἐγκώμια τὸ, ἐκ πρεσβέα τ' ἀγαθοῖσι καὶ ἔξοχον ἠρώεσσι. τὸ, αὖσρα πολύ-

ειον. τὸ, ἡῦς τε μέγας τε. τὸ, γεραρός. τὸ, βασιλεῖ αὐτοῖ ἐοικώς. τὸ, ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. τὸ, μάκαρ, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον. τὸ, πολλοὺς αὐτῷ δεδμῆσθαι κούρους ἀχαιῶν. ὁ δὲ Πρίαμος τεχνικῶς μὴ συγκρίνῃ τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος λαὸν πρὸς ἕτερον στρατὸν σὺν δόξῃ βασιλέων. ἱστορίαν παλαιὰν, κατὰ τὸν ἑλληνικὸν ῥήτορα νέστορα, παραπλέκων τοῖς λόγοις αὐτοῦ. σὺ δὲ κινυμμύου τοῦ ποιητοῦ πολυτρόπως καὶ δυμεθόδως, τήν τε σὺν λόγοις ποικιλίαν, τήν τε πολυμάθειαν. ὅτι δὲ θαυμάζως ὁ Πρίαμος ἔφη τὸ ὦ μάκαρ καὶ ἐξῆς. δηλοῖ Ομηρος εἰπών. τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο τυτέσιν ὀρεσιλά γη. φώνησέν τε ὦ μάκαρ καὶ τὸ ἐφεξῆς. Ορα δὲ καὶ ὅτι νῦν μὲν, τὸ, μοῖρα, ἐπ' ἀγαθῷ εἴληπται σὺν τῷ μοιρηγενές. δηλοῖ γὰρ τὸν σὺν εὐμοιρίᾳ γεννηθέντα. καὶ ὡς ἐφεξῆς δηλοῖ τὸν ὀλβιοδαίμονα. ὅτε δὲ εἶπε, ἡμῶν ὀλωοτόρῳ θανάτῳ καὶ μοῖρα τέτυκται. οὐκ εὔφημόν τι ἡ μοῖρα δηλοῖ· Τὸ δὲ ὀλβιόδαιμον. παρῳδηθὲν ὕστερον ποτε τὸν ὀλβιογάστορα καὶ τὸν χιλιοδαίμονα πεφέφηνεν. ὧν τὸ μὲν, χρῆσις παρὰ τῷ δεινοσοφιστῇ. σὺ τῷ, Εὐρύβατε κυνοπολοιχὲ οὐκ ἐῶ ὅπως οὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ σύ. τὸ δὲ, σὺ τῷ, γάστρων καὶ χιλιόδαιμον οὐδὲν ἄλλο σὺ οἶδα. οὐ λόγοις διεξοδικοῖς ἐπῶν. οὐχ ἱστορίας μνημόνικον. Εἰ ἰστέον καὶ ὅτι τὸ, ὀλβιόδαιμον, πεπαροξύνεται κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ών βαρύτονα μακρᾷ παραληγόμενα ἔχοντα κλιτικὴν εἰς ὀν πεπερισσῶνται ἀπλᾶ ὄντα. οἷον ὦ Μαχέων. ὦ Αρετάων. ὦ ἱκετάων. (νόθετα δὲ ὄντα, ἀναδίδωσι τὸν τόνον. κυλλοποδίων, ποσειδάων, ὀλβιόδαιμον, Ολβιος δέ ἐστιν ὁ τὸν ὅλον βίον ἤδη τὸν τῆς ζωῆς πάντα χρόνον εὐδαιμονίᾳ διάγων. τινὲς δὲ ὄλβιόν φασι κυρίως, τὸν ἀπὸ γεωργίας πλούσιον. οὗ εὖ ὀλαῖς ἤτοι κριθαῖς ὁ βίος. αἱ καὶ οὐλαὶ ἡ ποίησις λέγει ὃς ὧν ὡς ἀπὸ μέρους τὰ ἐκ γῆς δηλοῦται ἀγαθά. αἱ δὲ ῥηθεῖσαι, ὀλαὶ, καὶ σὺν ὅλμον ἴσως παράγοιεν εὖ ᾧ δηλαδὴ αἱ τοιαῦται ὀλαὶ μειοῦνται εἰς πιστάνιος σκυλιύ· Αμφελόεσσαν τὴν Φρυγίαν καλεῖ, τοιαύτην ὡς εἰκὸς οὖσαν κατὰ τὸ, ἀμπέλων δύφορεῖν. καὶ ὅτι Οτρηδὼς ὁ Δύμαντος καὶ Μυγδὼν ὁ Ακμονος Φρυγίας βασιλεῖς. (ἐπικουρωῦτός ποτε Πριάμου, τὸν πρὸς ἀμαζόνας δρίγαγον πόλεμον. στρατευσάμενοι πρὸ Φαγγαρίῳ. φησὶ γοῦν ὁ ποιητικὸς Πρίαμος οὕτω. ἤδη καὶ Φρυγίην ἐσήλυθον ἀμφελόεσσαν. σὺν εἶδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους, λαοὺς Οτρηός καὶ μυγδόνος αὐτιθέοιο· οἳ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Φαγγαρίοιο. καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν, μετὰ τοῖσιν ἐλέγμιν ἦλυθον σὺν αὐτοῖς ἠριθμήθην, ἤματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον ἀμαζόνες αὐτιάνειραι. ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν ὅσοι ἐλίκωπες ἀχαιοί. οἱ καὶ ἀλλαχοῦ οὕτω κλιθέντες· Εν τούτοις δὲ τὸ ἐσήλυθον, νοεῖται μὲν καὶ κατὰ ἀναστροφὴν ἵνα ᾖ καὶ ἐς Φρυγίην ἦλυθον. δύναται δὲ εἶναι ὅμοιον, καὶ πρὸς τὸ κατέδυ τρῶων πόλιν. ὁμοιοῦται γὰρ, τὸ, εἰσῆλθε χώραν καὶ κατέδυ πόλιν. Φρυγίαν δὲ νῦν κατὰ δὴ παλαιοὺς νοητέον τὴν μεγάλην. τὴν πρὸ τῷ ποταμῷ, σαγγαρίῳ. οὐ τὴν μικρὰν πρὸ Ἰλίου καὶ ἡ τροία ὅδιν. εἴρηται δὲ πρὸ τούτων, καὶ σὺ τοῖς τὸ πρόμηκες· Αἱ δὲ ἀμαζόνες πρὸ ὧν καὶ αὐτῶν πλατύτερον αἱ τὸ πρόμηκες δηλοῦσι πρεμβολαὶ, καλοῦνται οὕτω, ἢ παρὰ τὸ πηροῦν τὸν ἕτερον τῶν μαζῶν. αἱ οἱονεὶ μονόμαζοι. ὡς λύ, μὴ ἐμποδίζοιντο σὺ τῷ τοξεύειν. ἔγε κατὰ τὸν ποιητὴν (οἱ τῶν τοξευούντων νευρὴ μὲν μαζῷ ἐπέλαζε, τόξῳ δὲ σίδηρος. ἢ παρὰ τὸ πολλαὶ, μὴ χρῆσθαι μάζαις κρέασι δὲ. καί που καὶ χελώναις ὡς αἱ ἱστορίαι φασὶ, καὶ σαύραις, καὶ ὄφεσιν. ὅτι δὲ τὸ α' σημαίνῃ ποτὲ καὶ μόνωσιν δῆλον, καὶ ἐκ τοῦ ἀπλοῦν. ὅπερ ὅτι μόνον πέλον ἤτουν σὺν. ὡς οἷον ἄπελον. οὐ μὴν διπλοῦν Αρεος δὲ μυθεύονται ἀπόγονοι εἶναι. καὶ Αρμονίας νύμφης ναΐδος. ἐλέγοντο δὲ καὶ (ἐπὶ πυγμπόων ἵππων ὀχεύμενα, ἄλλοις τε τοῖς καταβραμεῖν, καὶ τ' Φρυγίαν δὲ. ἡγουμένων αὐταῖς τῆς στρατείας, Μελανίππης. μὴ ἑτέρων τινῶν. (ἐπὶ φανεῖς δὲ ἱστοροῦν) ἀμαζόνες, ἄλλαι τε, μὴ Ιππολύτη, ἡ Θησέως ὕστερον γυνή. Αντιόπη. Αναια, Ανδρομάχη, Γλαύκη, Πενθεσίλεια. ὅτι δὲ τὸν δεξιὸν μαστὸν ἐκ νηπίων πᾶσαι ἀμαζόνες ἐπεκαίοντο διὸ μὴ ἀμαζόνες ἐλέγοντο, μὴ ἡ τ' γεωγραφοῦ ἱστορία δηλοῖ. πρὸ ᾧ μὴ ταῦτα κεῖται.

τα κεῖται. τίς λὴν πιστεύσειεν ὡς γυναικῶν στρατὸς ἢ πόλις ἢ ἔθνος, συσταίη λὴν, χωρὶς ἀνδρῶν. κὴ οὐ μόνον συσταίη, ἀλλὰ κὴ ἐφόδοις ποιήσεται τὴν τ' ἀλλοτρίαν κὴ κρατήσει. ὅμοιον γὰρ τ' το, ὡς λὴν, εἴζες λέγη, νῦν μὲν ἄνδρας νῦν τότε, γυναῖκας γεγονέναι. ταὶς δὲ γυναῖκας, ἀνδρας. φέρε δὲ ἰσοτία κὴ τοιαύτη. ἀμαζόντις Αλεξάνδρῳ συμμίξαι λέγεται ἐν ὑρκανίᾳ καὶ συγγενέσθαι τεκνοποιίας χάριν. δῆλον δὲ ὅτι ἀπ' αὐτῶν κὴ παροιμία φέρεται τὸ, ἀρίστα χωλὸς οἰφεῖ· ἐπίρονν μὲν γάρ φασιν ἀμαζόνες ἀρρένων σκέλος ἢ δὲ ξιὰν χεῖρα. σκυθῶν δὲ προκαλουμένων αὐταὶς αὐτοῖς συνοικεῖν, ὡς ἀπιρώτοις οὖσι κατὰ Παυσανίαν, Αντιάνειραν φασὶ μίαν τῶν ἀμαζόνων θρασεῖαν οὖσαν καὶ ἀκόλαστον, ἐπεῖν. ἀρίστα χωλὸς οἰφεῖ. ὡς ἀρκουμένων αὐτῶν τοῖς χωλοῖς. ὅτι δὲ οὐ μόνον χωλὸς ὁ τὸν πόδα πεπηρωμένος ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ὁ τὴν χεῖρα κωλὸς, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν· Τοὶς δὲ Φρύγας, αἰολοπώλους λέγει. ὡς εἴ τις εἴποι ταχυίππους. ἢ γράφεται ἱππικοὶς ἱππότας ὡς ἐφ' ἵππων κινουμένους. αἰόλλω γὰρ, τὸ ταχέως δίκην ἀέλλης κινῶ. ἢ ποικίλως ἱππαζομένους· Τὸ δὲ παρ' ὄχθας, αὐτὶ τῦ κατὰ ὄχθας. οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, παρ' ὄχθαις φασίν. αὐτιάνειραι δὲ ἀμαζόνες, αὐτὶ τ' ὀρισούμεναι πρὸς ἄνδρας ὡς οἷον ἰσοάνδροι. ἢ ἀνταιρούμεναι ἀνδράσι. καὶ ὡς αὔτις ἀστείως ὁρᾷ δηϊάνειραι·

Δοῦ τρόον αὖτ' Οδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραιός·
Εἰ'π' ἄγε μοι καὶ τόνδε φίλον τέκος, ὅς τις ὅδ' ὄσι·
Μείων μὲν κεφαλῇ Αγαμέμνονος ἀτρεΐδαο,
Εὐρύτορος δ' ὤμοισιν, ἰδὲ στήθεσσιν ἰδέσθαι·
Τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Αὐτὸς δὲ κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·
Αρνειῷ μιν ἔγωγε εἴσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ος τ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων,
Τόν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ελένη Διὸς ἐκγεγαυῖα·
Οὗτος δ' αὖ λαερτιάδης πολύμητις Οδυσεύς·
Ος τράφη ἐν δήμῳ ἰθάκης κραναιῆς πρὸ ἐούσης,
Εἰδὼς παντοίους τε δόλους, καὶ μήδεα πυκνά·

Οδυσεὺς μείων μὲν κεφαλῇ, τῦ Αγαμέμνονος, καθά φησιν ὁ ὁμηρικὸς Πρίαμος. εὐρύτορος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στήθεσσιν ἰδέσθαι. εὖρος λέγει καθημμένων ἀχαιῶν καὶ τρώων, ὡς φιλοβασιλέα ὄντα, διδυθετεῖν τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς μονομαχίας. πρεπτόντα ἠσύχως οἷα βραβευτικὸν. διὸ καὶ κτίλῳ ἀρνειῷ αὐτὸν εἰκάζει. τῷ ἡμερωτάτῳ, τὸν σὺν. καὶ ἀρνειῷ πηγεσιμάλλῳ. διηρημένῳ μέγα πῶϋ οἴων λευκῶν καὶ οὕτω πρέπειν ἔοικε. φησὶ γὰρ. τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. αὐτὸς δὲ Κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. ἀρνειῷ μιν ἔγωγε εἴσκω πηγεσιμάλλῳ. οὗτ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. ἔστι δὲ κτίλος μὲν ὁ χειροήθης καὶ ἥμερος. ἐκ τῦ κίω τὸ πορεύομαι. ὁ τῶν ἄλλων προπορευόμενος. ὀφ οὗ καὶ ἐκτιλωμένος παρὰ Παυσανίᾳ ὁ σωήθης τινί. κὴ κτιλῶσαι ῥῆμα παρὰ Ηροδότῳ. εἰ σόνζε ἐκτιλώσαντο ταὶς λοιπαὶς τῶν ἀμαζόνων. ἤγον εἰς γυναῖκας ἔχον πεφυκότες. πορφύριος δὲ καὶ κύριον ὄνομα οἶδε κτίλον τινά, ὃν δίος λέγει ἀποτόμον. Αρνειὸς δὲ, οὐχὶ τὸ ἀρνίον. ἀλλ' ὁ τέλειος καὶ ἤδη κριός. καὶ δῆλον ἐκ τῦ τὸν Οδυσέα σώζοντος. ἐκεῖνος γὰρ ἀρνειὸς ὢν, κριὸς πέπων ὑπὸ τῦ κύκλωπος προσεφωνήθη. γίνεται δὲ ἀφ' τῦ ἄρνος ὁ ἀρνειὸς, ὁμοίως τῷ, ἀδελφειός. ἀφνειὸς. ἀλφειός. ἀερχειός. καὶ τοῖς ὁμοίοις· Τὸ δὲ πηγεσιμάλλῳ, αὐτὶ τῦ, μελανομάλλῳ. ὁ γὰρ τοιοῦτος ἀρνειὸς σὺν μεγάλῳ λευκῷ ποιμνίῳ διάδηλος. καὶ Κῦμα γὰρ πηγὸν, τὸ μέλαν. οἱ δὲ, πηγεσίμαλλον τὸν λευκόμαλλόν φασιν. ὡς καὶ τῦ Λυκόφρονος πολύκαμον πηγὸν εἰπόντος τὴν λευκὴν πολιάν. σκοπητέον δὲ μήπου ὄτι ῥῆμα πηγῶ πηγέσω. ὀφ οὗ πηγεσίμαλλος. ἢ τὸ πῆχος, ὀφ οὗ λὴν, ὁ πηγεσίμαλλος γίνοιτο ὡς ἐκ τῦ ἔγχος ἔγχεσιν ὁ ἐγχεσί

μωρος. ἀπὸ γὰρ τοῦ πηγὸν, ὁ πηγόμαλλος, ὠφειλεν εἶναι. Ισέον δὲ καὶ ὅτι κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν παλαιῶν, τὴν τοῦ οἰῶν διθεῖαν, οὐδὲ ὅτε μονοσυλλάβως εἶπεν ὁ ποιητὴς, οἷς. ἀλλὰ διαλελυμένως, οἵοις. καὶ ζωὰς πλαγίοις δὲ διαλύει. εἰ μὴ μέτρον κωλύει ὡς ἐν τῷ, οἷσς ἀῶτο. καὶ ἔστιν ἀναλογώτερον τὸ δισύλλαβον. οὐδὲ γάρ ἐστιν ἄλλο τοιοῦτον. εἰ μὴ παρὰ ἀπλοῖς αὐτότε, καὶ τὸ, φθοῖς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐ μικροπρεπὴς ἡ παραβολὴ, πρὸς τὸν τοσοῦτον λαὸν εἰκάσασθαι. πρὸς μόνον γὰρ τὸ τοῦ Οδυσσέως σύνεσις ἐλλιπᾶσα. καὶ τὴν ἐκείνου ἠρεμαίαν καὶ ἀνακοιθύβδην ἐν τοσούτῳ λαῷ πρὸς τὸ παρὸν κίνησιν. ἐὰ καὶ τρόπον ἕτερον πολυμήχανος ἦν. ἄλλως γὰρ, οὐδὲν ὅμοιον ἔχει οὔτε ἀρνειῷ ὁ τηλικοῦτος Οδυσσεὺς, οὔτε πρέπει ὁ τοσοῦτος στρατός. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὡς πρὸ μικροῦ. σωτο μωτάτῃ παραβολῇ χρησάμενος τῇ, ὄρνιθες ὡς, ἐπήγαγε πολυτυπέραν ἑτέραν ἐφορμενυτικὴν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ. εἰπὼν γὰρ ὅτι Οδυσσεὺς Κτίλος ὡς ἐπεπωλεῖτο δι' στρατὸν, ἐπήγαγεν. ἀρνειῷμιν ἔοικε καὶ ἑξῆς. ἔοικε δὲ καὶ διαφορικόν ἐστι τὸ, Κτίλος. δῆλον γὰρ ὅτι Κτίλος ὄϊν ἀρνειός, τὸ πῶϋ πᾶν πεοιεργόμενος, διαχειρόηθειαν. Ισέον δὲ ὅτι. τὸ εὐρύτερος ἰδέσθαι, διφορεῖται τῇ φράσει. ἔστι γὰρ εἰπεῖν καὶ εὐρύτερος ἰδεῖν. κατὰ τὸ, καλὸς ἰδεῖν, καὶ τὰ τοιαῦτα · Οὐδὲν ἐμποδὼν εἰς αὐτοῦ ἀγαθοῦ γένεσιν, φαυλότης πατρίδος. καὶ ἔοικε ἔδειξε μὲν καὶ ἡ λυπρὰ πέλλα, μέγαν βασιλέα πεφυκυῖαν τὸν Αλέξανδρον. καὶ ἀνάχαρσις δὲ ὁ σκύθης, αὐτὸ ποιοῦται. καὶ ἡ τοῦ σοφοῦ δὲ θεμίστιον πεφυκαμένη ὡς ἐκεῖνός που ἱστορεῖ, μαρτυρεῖ. δῆλοῖ δὲ πρὸς ἄλλοις μυρίοις, καὶ ἡ ἰθάκη νῆσος οὐ πολλοῦ λόγου ἀξία. ὅθ ἧς ὡς ἡ Ελένη φησὶ πραχείας οὔσης, ἔβλαστεν ὁ πολύμηχος Οδυσσεύς. οὗ φησι πρόφασιν τοῦ δήμου ἰθάκης, τῷ καὶ τοῦ Οδυσσείᾳ, κραναῆς πρὸ ἐούσης. εἰδὼς παντοίοις τε δόλοις καὶ μήδεα πυκνά. καὶ ὅρα ὅτι καὶ νῦν Πρίαμος μὲν σωματικῶς, ἐπήνεσε τὸν Οδυσσέα. Ελένη δὲ εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνου πεφύκασε. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ εἰδὼς δόλοις, αἰτιατικὴ συνέταξεν. ἀλλαχοῦ δὲ γενικῇ. ὡς καὶ τοῦ τῷ, τόξων δ' εἰδώς. καὶ δ' εἰδὼς τεκτοσυνάων. καὶ ὅτι τὸ παντοίοις δόλοις, οὐκ ἔστιν ἄπρατος ἔπαινος Οδυσσέως. εἴπερ οὐχ ἁπλῶς δόλοις οἶδεν. ἀλλὰ παντοίοις ὧν εἰς ἦ ὁ κατὰ τοῦ καλοῦ Παλαμήδους. Δεκτέος πάντως ὤν, ὡς οὐκ ἀν ἀντείποι Ζῆς. Τὸ δὲ μήδεα πυκνὰ μετ' ὀλίγα σαφηνίζων ὁ ἑήτωρ Αντίνωρ, νι φάσιν ἀπεικάζει τοῦ Οδυσσέως λόγοις · Ισέον δὲ καὶ ὅτι ἔδει μὲν τὸν Πρίαμον εἰδέναι τὴν ὅλην τοῦ Οδυσσέως. εἶγε ἦ εἰς τὴν τροίαν ἦλθεν ὡς ῥηθήσεται. ὁ δὲ, ἀγνοεῖ αὐτόν. ἴσως μὲν, οὐκ ὀξὺ βλέπων δι' τὰ θυγάτηρας. τυχὸν δὲ καὶ ἐβελάθετο. ἢ οὐδὲ τότε ἠκριβώκασιν. ὁ μέντοι Αντίνωρ ἀκριβῶς τὸν τοῦ Οδυσσέως χαρακτῆρα ἐγγράψας πάλαι ποτὲ τῇ ψυχῇ ἀναγωρίζει αὐτὸν ἅμα τῷ λόγῳ τῆς Ελένης ·

Τὼ δ' αὖτ' Αντίνωρ πεπυμένος αὐτίον ἤυδα,
Ω γύναι. ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.
Ηδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθε δῖος Οδυσσεὺς,
Σοῦ εἵνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Τοὺς δ' ἐγὼ ὑδεένιοσα, καὶ εὖ μεγάροισι φίλησα.
Αμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην, καὶ μήδεα πυκνά.
Αλλ' ὅτε δὴ τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἔμιχθεν,
Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπέρεχεν εὐρέας ὤμους.
Αμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Οδυσσεύς.
Αλλ' ὅτε δὴ μύθους, καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
Ητοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε.
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, ἦ καὶ γένῃ ὕστερος ἦεν.
Αλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Οδυσσεύς,

στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας
σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπρωλιὲς ἐνώμα,
ἀλλ' ἀσεμφὲς ἔχεσκεν ἀΐσσοντι φωτὶ ἐοικώς.
φαίης κεν ληάωτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὖτως
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλιον ἐκ στήθεος ἵει,
καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
οὐκ ἂν ἔπειτ' ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος.
οὐ τότε γ' ὧδ' ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Τὸ, ὦ γύναι ἦ μάλα δῆρ' ἔπος νημερτὲς ἔειπες, παρῳδήσας ὁ ποιητὴς, ἄλλως τὴν ὀδυσσείαν ἔφη. ὦ γύναι ἦ μάλα δῆρ' ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες. ἔστι γὰρ καὶ τὸ παρῳδεῖν διδάσκαλος ὁ ποιητής. Αντίνωρ ἀναλούθως οἷς εἶπεν ἡ ἑλένη ἀναγνωρίζας τὸν ὀδυσσέα, ἰσορεῖ ὡς αὐτόν τε καὶ τὸν μενέλαον σὺν ἀγγελίᾳ τῆς κατὰ τὴν ἑλένην ἐλθούσας εἰς τροίαν ἐκ τενέδου σὺν καταρχῇ τοῦ πολέμου, ἐξείνισε καὶ σὺν μεγάροισι φίλησεν ἤτοι ἐφιλοφρονήσατο καὶ ἐξένισεν. ὅπερ οἱ ὕστερον προξενῆσαι λέγουσι μετὰ γενικῆς σ' ῥῆμα σωτάσσοντες. οἷον παράσομαί σου προξενεῖν. ὥσπερ καὶ τὸ ξεναγεῖν. ὅπερ ταυτὸν ὅτι τῷ προξενεῖν, γενικῇ σωτάσσει ὁ Αρριανός. τὸν δὲ ταῦτα ποιοῦντα, πρόξενον ἐκάλουν, οἱ μεθ' Ομηρον. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπών, φίλης γὰρ προξένου κατήνυσεν. οἷόν δὲ σὺν ἄλλοις καὶ Ηρόδοτος τὴν ῥηθεῖσαν ἱστορίαν. λέγων ὅτι ἕλληνες πέμψαντες ἀγγέλους. ἤθελον τήν τε ἑλένην ἀπαιτεῖν, καὶ τῆς ἁρπαγῆς δίκας αἰτεῖν. οἱ δὲ, προϊσχόμενοι τὴν τῆς μηδείας ἁρπαγὴν, οὐκ ἐπείθοντο. Σημείωσαι δὲ ὅτι οἱ ῥηθέντες πρόξενοι, χειροδυνητοὶ ἦσαν. ἢ ὑπὸ δήμου ἢ ὑπὸ βασιλέων. Ηρόδοτος δὲ γέρας εἶναί φησι τοῖς βασιλεῦσιν σὺν καὶ τῇ, τὸ καὶ προξένους ἀποδεικνύειν οὓς ἂν θέλωσι τῶν ἀστῶν. φασὶ δὲ καὶ ὅτι ἐβουλεύοντο μήποτε ὥστε δολοφονηθῆναι οὐ μὴν ὀδυσσέα καὶ μενέλαον, ὁ αὐτίνωρ, περιεσώσατο. διὸ καὶ ἡ ἑλένη τὸ τοῦ αὐτίνορος ὡς προξένου τὸ ἀνδρὸς, ἔοικε γένος ἀγαπᾶν. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ τὴν ἷππον περὶ μέσην τὴν ἑλένην ὁμιλοῦσαν, μὴ ἄλλῃ τινὶ, ἀλλὰ τῇ αὐτινορίδου γυναικὶ λαοδίκῃ παρεικαθῆναι. Αγαμέμνονα δέ φασιν ἀρμονιμονοῦσας τῆς. εἰς ἕλληνας ἀγαθῆς προξενίας ἐκείνου, πρόκλειον ὀξάλφας ὅ ὅσιν ἀσεβείας τῆς τοῦ αὐτίνορος οἰκίας ὅτε ἡ τροία ἑάλω, ἄβατον τοῖς ἕλλησι τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διεφυλάξατο. ἐτρώθη δὲ, ἡ τῆς ἱστορίας ταύτης διάθεσις, τοιαύτη βύρηται, σοφοκλῆς ἱστορεῖ, σὺν ἁλώσει ἰλίου παρακλείειν τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ αὐτίνορος, σύμβολον τοῦ ἀπορρητον ἐαθῆναι τὴν οἰκίαν. τὸν δὲ, ἅμα πάντες, μετὰ τῶν περιγενομένων ἐνετῶν εἰς θράκην περισωθῆναι. κακεῖθεν διεκπεσεῖν εἰς τὴν σὺν τῷ ἀδρίᾳ ἐνετικήν. πιθανῶς δὲ αὐτίνωρ ὡς ξενοδοχήσας ποτε καὶ ἰδὼν καὶ οὐ εἰδὼς, ἐπιμαρτύρεται ἀλήθειαν τῇ ἑλένῃ, ἀναγνωρίζων τὸν ὀδυσσέα. ἵνα μὴ ὑποπτευθῇ ἡ ἑλένη ἐφ' οἷς λέγει. πολὺ δὲ τῆς ῥηθείσης ὡς μὲν Εὐριπίδης ἀλλ, ἔφη, ἀδριλιῶς κοινῶς δὲ ἀδριατικῆς ἐνετικῆς, ζητητέον σὺν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. Ιστέον δὲ ὅτι τεσσάρων τούτων ὄντων, προξένων. ἀποξένων. δορυξένων. μὴ ἰδιοξένων, πρόξενοι μὲν κατὰ αἴλιον Διονύσιον, οἱ ὅλης πόλεως ξένοι. παρ' οἷς καὶ πρέσβεις καταγονται. καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προάγοισι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀπόξενοι δὲ, οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι. ὁποῖος Αγαμέμνων σὺν λυδίᾳ. δορύξενοι δὲ, οἱ ἐκ πολέμου ξένοι γεγονότες τισίν. ἰδιόξενοι δὲ, οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι οὔτες. παυσανίας δὲ πολὺ ἀποξένων, οὕτω φησὶν ἀποξένοι, οἱ γένει προσήκοντες τῇ πόλῃ τὸ αὐτόθεν, οὐκ οὔτες δὲ πολίται. ὡς σὺ κρείνθῳ, γλαῦκος ὁ ἱππολόχου τοῦ βελλεροφόντου. ἕτεροι δὲ οὕτω. ἀποξένοι, οἱ γένει μὲν ἀρχῆς προσήκοντες ζῶσι δὲ ἀλλοδαπῆς γεγονότες. πολὺ δὲ δορυξένου, ὁ αὐτὸς παυσανίας φησίν. ὅτι δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος. καὶ ὁ πρεσβεύων πολὺ λύτρων εἰ ζωγρηθεῖεν ζηνόδ. σοφοκλῆς δὲ σὺν τῷ, ὃ γὰρ ἤγουν οὗτος μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων, ἢ παραχράται τῇ λέξει ποιητικώτερον. ἢ ἀμεμφῶς δορυξένους λέγει τοὺς τοῖς

φονεῦσι τῶ Αγαμέμνονος φιλιωθείσας, ἵνα πολεμικῶς ἐχθραίνωσι τοῖς ἐκείνου παισίν. ὡς ἔστιν οὕτω δορύξεινον εἰπεῖν, καὶ τὸν χαίειν δουρὸς ἤτοι πολέμου συμμαχικῶς ξενιωθέντα πατόπινων· Εν τῷ ἀλλ' ὅτε δὴ τρῶεσιν ἐπ' ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν ὁ μενέλαος δηλαδὴ κῆ ὁ Οδυσεύς, τὸ μὲν ἀγρομένοισιν, ἀγορὰν τρώων πολαλεῖ. τὸ δὲ ἔμιχθεν, οὐ κατελεκτεῖται μὲν, καθὰ ζωιμογακείας ὑβάτων. ἐφιλήθη δὲ τῷ πινδάρῳ τε ὡς ἀγαθὴ λέξις καθὰ ἐν τοῖς ἐκείνου δεδήλωται. καὶ τῷ ἐπόντι δὲ ὡς ἀναμὲξ ἀγγύλων ἵππο τε. κατὰ τὸ, μίνυθα ζωιμὲξ ἵπποι τε καὶ ἀνδρῶν· Υπογεγράφων δ' αὐτήνορος ὁ ποιητὴς καὶ τὸ τῶ μενελάου εἶδος ἐκ τῆς πρὸς Ὀ ν Οδυσέα παραθέσεως φησι. πάντων μὲν, μενέλαος ὑπέρεχεν εὐρέας ὤμους. ἀμφω δ' ἐρωμένω, γεραρώτερος ἦεν Οδυσεύς. καὶ ὅρα ὅτι τῇ κεφαλῇ μὲν, μείων καὶ τῶ μενελάου ὁ Οδυσεύς· ὡς καὶ τῶ Αγαμέμνονος. ἄλλως δὲ γεραρώτερος τῶ μενελάου. ὥσπερ αὐτῶ πάλιν τῶ Οδυσέως, ὁ Αγαμέμνων. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι σολοικοφανὲς ἦγον καινοπρεπὲς ἅρμα τὸ, ἀμφω δ' ἐρωμένω γεραρώτερος ἦν Οδυσεύς. ὤφειλε μὲν γὰρ καὶ ἠδύνατο εὐσωστάκτως εἰπεῖν, ἀμφοῖν δ' ἐρωμένοιν. ὁ δὲ, οὕτως ἔφρασε καινότερον, ἀλλὰ τὸ ἄρξασθαι μὲν, ὡς οὐ χαλεπὸν, ἀλλὰ εὐθείας δυϊκῆς εἶτα μὴ ἔχειν οὐ καινὸν, ἅρμα τοῦ Οδυσέως καὶ μενελάου εἰπεῖν. οὐ δὲ γὰρ ἦσαν ὁμοίως ἄμφω γεραροί. Τοιοῦτον καὶ τὸ ζώντε δύ' ὀρχηθμώ καί τε πρὸ ὀ τῶ σύνεσε. κῆ τὸ, οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ ὁ μὲν, εἰς οὐρανοῦ ἱκάνει. κῆ ἄλλα πολλά. σημείωσαι δ' οὐ ζῶς ἐνθεῖσι κῆ ὅτι φθάσας εἰπεῖν ὁ ῥήτωρ αὐτήνωρ παναφωνητικῶς τὸ, ἀμφοτέρων δὲ φυλὼ ἐδάλω καὶ μήδεα πυκνὰ, ἁρμήνυσεν οὐ τοῖς παρεσχῶς ἐνθεῖσι τῶ φυλῶ, οὐ τῷ, πάντων μὲν μενέλαος ὑπέρεχε καὶ ἑξῆς ὡς ἐρῶμαι. ἵνα εἴη φυὴ, μὴ μόνον ἡ φύσις καὶ ἡ δύφυία, καθ' ἣν δύ' τέφυκέ τις πρὸς ὄργον, ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ σῶμα ὑπεροχὴ καὶ γεραρότης. καὶ οὕτω μὲν διεσάφησε τῶ φυλῶ καὶ μάλιστα οὐ τῷ οὐ τότε γε ὦ δ' ὀδυσσεὺς ἀγασσάμεθα εἶδος ἰδόντες. ὡς καὶ τῶ ἀγασσοῦ εἴδους, φυλῆς λεγομένου· Τὸ δὲ πυκνὰ μήδεα διερμηνεύων, ἐπάγει τὰ δύθυς ῥηθησόμενα· Αντήνωρ ἐπαινῶν ὡς ῥήτωρ τὴν κατὰ ὀδυσσέα καὶ μενέλαον ῥηθρείαν, ὡς καὶ ὁ βασιλεὺς πείσμος πρὸ βραχέων τὸν ὅμοιον Αγαμέμνονα, ἰδέαν λόγου καθυπογράφει τῷ μὲν μενελάῳ, ἀλλὰ νεότητα ἢ καὶ ὡς λάκωνι, σεμνῶ ταυτόν δ' εἰπεῖν, γοργήν. τὰ καίρια μόνα οὐ βραχεῖ ζωιλεγομένῳ. τὰ δὲ παρεπῆα, ζωιπρέπηθντι, λέγει γὰρ ἀλλ' ὅτε δὴ μίθοις καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, ἤτοι μὲν μενέλαος ζωιπροχάδην ἀγόρευε. παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. ἐπεὶ οὐ πολύμυθος οὐδ' ἀφαμαρτοεπής. εἰ καὶ γενέι ὔσπορος ἦεν· Τῷ δὲ ὀδυσεῖ, πάνυ ἀσφαλὲς καὶ πυκνότητι νοημάτων ἐμπαλιτυνόμενον ἐμφαίνει τὸν χαρακτῆρα. εἰπὼν. ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, οὐκ ἂν ἔπειτα ὀδυσσῆϊ γ' ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος. καίτοι πρὸ τῆς δημηγορίας, ζακότῳ ἐοικὼς καὶ ἀνεστηκότι. ὡς δῆλοι πρὸ τούτων εἰπὼν δ', ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν ὀδυσεὺς, στάσκεν ἤγαθ' ἵστατο. ὑπαὶ δὲ ἴδεσκεν ὀ ὄσσε ὑπεβλέπετο παρασύρων ἴσως τὸ βλέμμα λόγῳ ζλοσυρότητος. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε πρόπρηνες σώματα. ἀλλ' ἀστεμφὲς, ἔχεσκεν αἰσυρὸν φωτὶ ἐοικώς. φαίης κεν ζάκρο τόν τέτιν ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὖτως. ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην καὶ ἔπεα ὡς πρόσεχῶς ἐλέχθη. σὺ οἷς ὅρα ὅτι τὸ, ἀλλ' ὅτε δὲ, τοῖς ἑτέρῃ κατ' ἐπαναφορὰν σὺ στίχων ἀρχαῖς. φασὶ δ' σὺ ταῦθα οἱ παλαιοὶ, ὅτι τρεῖς τρόποι ῥητορείας. ὁ ἀκρολευκμένος καὶ βραχὺς καὶ πρὸς τὰ καίρια ἔχων. οἷος ὁ τῶ μενελάου. ὡς ζωιτρέχων τὰ πολλὰ ὡς ἐρῶμαι, μόνα λέγει τὰ καίρια. δεύτερος, ὁ ὑψηλὸς καὶ καταπληκτικὸς καὶ μεσὸς σὺ θυμικμάτων ἀθρόως λεγομένων. οὗ καὶ δημοσθένης ζηλοῖ. καὶ τρίτος, ὁ πιθανὸς καὶ πολλῶν πλήρης δογμάτων. οἷος ὁ τῶ Νέστορος. οὗ ζηλωτὴς ἱστιαίτης. ὃς τὸ γνωμολογικὸν καὶ σαφὲς ἐζήλωσε· Τῶν δὲ ὁμηρικῶν λέξεων τὸ μὲν μίθοις καὶ μήδεα, διαφορὰν ἔχει, καθότι μῦθοι μὲν, οἱ ἀπλῶς οὕτω λόγοι. μήδεα δὲ, οἱ κατὰ συμβουλὴν λόγοι. δῆλον δὲ ὡς ὁμώνυμος λέξις καὶ τὰ μήδεα, δηλοῦσα νῦν μὲν, βουλεύματα, σὺ

ἄλλοις δὲ καὶ αἰδοῖα, τὰ παρὰ Ησιόδῳ μέζεα. ὧν προκατάρχει τὸ μέσδω ἤγουν ἀρχῶ. ὅθεν οὖν μέδεα. ἀρχήτις οὖσα καὶ αὐτὰ ἐν τῷ ζώῳ. καὶ κατὰ τροπὴν ζωήθη, μέζεα. Τὸ δὲ βουλαὶ ὑφαίνῃν, ἐκ μεταφορᾶς καὶ αὐτὸ εἴρηται σωθέλως ὑφαινομένου ἱστοῦ. ὡς γὰρ ἡ τῆς κρόκης ἐκεῖ τῷ σήμονι ζωὴ σύνθεσις ἀρτελεῖ ὕφασμα, οὕτω καὶ λόγον ἡ σωθῆκη τῶν λέξεων. εὑρήσει δέ τις καὶ τὸν ἐν Οδυσσείᾳ τῆς πηνελόπης ἴσον, ἔχοντα τὴν τοιαύτην ὁμοιότητα, εἰς φιλοσόφους λόγους ἐκλαμβανόμενον. τὸ δὲ πᾶσιν ὕφαινον, δημοσίᾳ δημηγορεῖν ἐν τροίᾳ, τινικαῦτα τὸν Οδυσσέα δηλοῖ. Ισέον δὲ ὅτι καθ' Ομηρον ὑφαίνεσθαι λόγους, ἠρέθισέ τινας τῶν ὑστέρων, σωπηθέναι σίγησις ὡς ἐν τύπῳ ὑφαίνων. οὐς καὶ ἴσως ὠνόμαζον. ὧν ἕκαστος ἐν ἰσότητι γραμμάτων ἠσκημένος, καὶ σκάτος μὲν, ἄλλως ἀνεγνώσκετο. ἑτέρως δὲ κατὰ βάθος ἐν ἀνομοιότητι ἐννοιῶν. καὶ ἦν ἐν τοῖς τοιούτοις ἔπεσι, τὸ μῦτι, ὡς ἐνεὶ σήμων. τὸ δὲ, ὡς οἷον κρόκη. Τὸ δὲ ζωτροχάδην, αὐτὶ τοῦ, κεφαλαιωδῶς, ταχέως, ἐσπευσμένως, ἐν τῷ ζωτρέχειν τὰ σκολιά. ὁ διασαφῶν, φησί. σαῦρα ἤγουν ὀλίγα. ἐπεὶ δὲ καὶ πολλάκις λόγου καὶ ἀδυναμίᾳ τὸ βραχυλογεῖν, ἐπάγει, ἀλλὰ μάλα λιγέως. εἰς πλέον δὲ ἴσως ἐφορμηνεύων, φησί. ἐπεὶ οὐ πολύμυθος. ἢ ὄχι λακωνισμοὺ ὡς εἴρηται, ἢ ὄχι νεότητα. οὐκ ἀν σοροι γὰρ λέγειν οἱ νέοι. οὐμὴν οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς. ἤτοι ἀμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν. ἢ κατὰ νοήματος πιθανότητα, ἢ κατὰ λέξιν καὶ τὰ σοφὰ αὐτὰ, εἰ καὶ γενῇ ἥσσος ἦεν ἤτοι νέος ὡς εἴρηται. τὸ γὰρ ἢ καὶ γενεῇ ἥσσος ἦν, οὕτω διασαφοῦσιν οἱ παλαιοί. ὡς καὶ τὸ, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν, αὐτὶ τοῦ, εἰ καὶ ἐγὼ αἰχμητὴς εἰμι. Τὸ δὲ αὐαίξῃ, μέγεθός τε ἡρωϊκὸν ἐμφαίνῃ τῷ ὀδυσεῖ, καὶ σφραγὶς ἠθότητα τὴν καθ' ὁρμήν. Τὸ δὲ κατὰ χθονὸς, ἀπλῶς ὄτιν. ὡς ἐν τὸ, κατὰ γῆς ὁ σοφὸς οὐκ ἀγνοεῖ. χρῆσις δὲ σωταξεως ζωῆς δε, ζωὴ ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. Τὸ δὲ πῆξαι κατὰ γῆς ζωῆς ὅλας ὡς οἷα μελετῶντα ἐμμελέμνως ἔχειν χειδιασμοὺ καὶ ἴσασθαι ὑποδύμενον. καὶ τὸ σκῆπτρον μήτε ποσπινὲς κινεῖν ἀλλ' ἀσεμφὲς ἔχειν ἤτοι ἀσρεφὲς ἀμετακίνητον, εἰ καὶ ἀσωλότητος ἦν, ἀλλ' ὅμως ἄλλως ἀγωνιαντά τε καὶ ἐκ πεσπλεγμένον ἐμφαίνῃ τὸν Οδυσσέα, καὶ οἷον ζάκηθον ἤτοι ὀργίλον ἔχοντα τὸ ζώνυον. ὥσπερ αὖ πάλιν θαρσαλέου καὶ ἔμφρονος, τὰ τούτων ἔμπαλιν. Τὸ δὲ πῆξας ὅ ὅτιν ὀρθώσας. σκήξας, τὸ δ' βλέμμα τος ἐμφαίνῃ καθεσκηκός. Η δὲ ἀκινησία τὸ σκήπτρου διαστελλομένη ποὸς κίνησιν ἐν καιρῷ γινομένῳ, ἐμφαίνῃ διαφορὰν καὶ ἐν τῇ τῶν χειρῶν κινήσει τῇ ἐν δημηγορίαις. ἦν δημοσθένης μὲν, ἐτροιέτο. αἰσχίνης δὲ, ἀπέσβεσεν. ὁ καὶ ἀκούσας ἐκ δημοσθένους χλιῶσι τὸν ῥήτορας προσβυόντας ἔσω τὰς χεῖρας ἔχειν οὐμὴν δὲ ἀναίκλις δημηγοροῦντας. Τὸ δὲ ποσπινὲς, μετίνεκται μὲν ἀπὸ σωμάτων οἷς οὐχ ὑπῖλία ἡπῶσις. δοκεῖ δὲ μὴ δὲ περιττὴν ἔχειν τὴν ποσθεσιν, κατὰ τὸ ποσπάσας καὶ ποσπαντες. ἀλλὰ δηλοῖ διαφοράν τινα τοῦ, ὀπίσω καὶ τοῦ, ποσπινὲς νωμᾶν τὸ σκῆπτρον. εἰ γὰρ καὶ τῷ ὀδυσεῖ πρανὲς ἦν τὸ τοῦ σώματος ὀπίσω, ἀλλὰ τὸ σκῆπτρον ζωὴ τὰ ποσθε νωμώμενον, πηνὲς σωμάτο κατακλινόμενον. Τὸ δὲ αἴσῃ φωτὶ, ἀντὶ διφθόγγου γράφεται. ὡς καὶ τὸ, ὄφεϊ ὄφῃ. οὐ γάρ ὅτιν οὐ δὲ τὸ, αἴσῃς, παρώνυμον μακροπαράληκτον, ἵνα ἀντὶ τοῦ δ' κλίνηται. ὥστε καὶ τὰ τοὺ παλαιοὺς, ἁμαρτάνῃ Σαπφὼ, καὶ Σοφοκλῆς, καὶ Φρυνίχος, ἀντὶ τοῦ δ' κλίνοντες. οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν, εἰ ἀντὶ τοῦ ῑ πολλάκις τῶν τοιούτων γενικῶν τὴν παραλήγουσαν ἴωνες ποφόρουντες οἷον ἴσῃος, ὄφιος, τὴν δοτικὴν ἀντὶ τοῦ ε' ποιάγοισιν, οὐ ἀντὶ τοῦ ῑ. ἴσως γὰρ ἴσῳ ἀντὶ τὸ καπάφωνον τῶν δύο ῑ ποιοῦσιν. οὕτω γὰρ καὶ ὁ ποσις ἤτοι ὁ ἀνὴρ, τὴν μὲν γενικὴν, ἀντὶ τοῦ ῑ ἔχει. οἷον δύνῃ αἰδομένη ποσιος. τὴν δὲ δοτικὴν ἀντὶ τοῦ ε'. χαριζομένη ποσεῖ ᾧ. οὕτως Ηρόδωρος. Τὸ δὲ ἄφρονα τ' αὔτως, ἁλοῦσθαι φανερῶς δηλοῖ τὸ, αὔτως αἰολικῶς. Τὸ δὲ ὄπα μεγάλῃ βύρυβόαν, ἐμφαίνῃ καὶ τὸν Οδυσσέα. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται. καὶ ἔστι καὶ ἴσῳ, σρατηγοῦ ἀρετή. διὸ καὶ Αγαμέμνων ποὸ μικροῦ, μακραν ἄϋσεν αὐτὶ τοῦ ἐβόησεν. ἰσορεῖται δὲ καὶ ἀσκεῖσθαι τὴν μεγαλοφωνίαν τοὺ παλαιούς. Τὸ δὲ ἴει, λέπεται ποσθέλως. ταυτὸν οἱ, τῷ, ἀφίῃ. Τὸ δὲ ἕτερα νιφάδεσσιν, ἐοικότα εἴρηκ

ἀλλ᾽ οὐ τάχος τῶν νοημάτων. ἀλλ᾽ οὐ πυκνόν. ἀλλ᾽ οὐ τῆς σαφηνείας διάλυκον. καὶ μὴν οὐδ᾽ ἀλλ᾽ οὐ φέικης γέμον. ἔοικε γὰρ καὶ καταφορικῶς πεφάγειν τὸν λόγον, εἰ τῇ τροίᾳ ὁ Ὀδυσσεύς. καὶ νόμῳ κοινοῦ τόσου, τὴν πρεσβείαν μεθοδεύειν. παραμυγνὺς τῷ λόγῳ, καὶ ἀπελαύς. καὶ ὡς οἷον εἰπεῖν, θατέρᾳ μὲν δόρυ θατέρᾳ δὲ κηρύκειον περιχόμενος. ὁ δὴ παροιμία ἦν ὡς φησι Παυσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ, δεκατευθέντες γὰρ φησιν εἰς δελφοὺς ὑπ᾽ ἀθηναίων γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμὸν ὡς αὐτοὶ γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος. εἶτα βουσὶν ἀκολουθοῦντες ἕως οὗ ἐκεῖνοι κατοικίσωσιν οἱ βόες δηλαδὴ ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμουμένων ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου, ἐπὶ τάναγραν ὥδευσαν. δόντες μὲν, τῷ περιχόμενῳ, κηρύκειον ὡς ἐπὶ πρεσβείᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθοπλίζαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους. ὅθεν παροιμία ἐξέπεσεν, ἐπὶ τῶν ὁμοιά τινα ποιούντων, λέγουσα δόρυ καὶ κηρύκειον. εἰ ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γεγράφει, ὡς ὑπὸ ταναγραίων πολεμούμενοι γεφυραῖοι, πρεσβεύσαν κήρυκα καὶ κατόπιν καθωπλισμένους ἑαυτούς. καὶ ἐντεῦθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ νιφάδεσσιν ἐοικέναι τοὺς λόγοις, δύναταί τισι μὴ σκωπτικῶς ψυχρῷ ἐπιλέγεσθαι ῥήτορι. ὥσπερ καὶ τὸ, τετρίγασιν ἐοικέναι τοῖς ὄπα. δύναται δὲ καὶ τὸ μισθὸν πυκνὰ τρόπον ἕτερον, ὅμοιον εἶναι τῷ, ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα, εἰ μή τις ἐκεῖ τὸ, πυκνὰ, ταὐτὸν ἐρεῖ τῷ, πυκνὰ ὅ ὅτι σωρεύει.

Τὸ τρίτον αὖτ᾽ αἴαντα ἰδὼν ἐρέειν ὀτρηρὸς,
Τίς τ᾽ ἀρ᾽ ὅδ᾽ ἄλλος ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀργείων κεφαλὴν, ἠδ᾽ εὐρέας ὤμους.
Τὸν δ᾽ Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο δία γυναικῶν.
Οὗτος δ᾽ αἴας ὅδε πελώριος ἕρκος ἀχαιῶν.
Ἰδομενεὺς δ᾽ ἑστήκει σὺν Κρήτεσσι θεὸς ὡς,
Ἐσηκε. ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθοντο.
Πολλάκι μιν ξεῖνος ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Οἴκῳ σὺν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
Νῦν δ᾽ ἄλλους μὲν πάντας ὁρᾷ ἑλίκωπας ἀχαιοὺς,
Οὓς κεν ἐῢ γνοίην, καὶ τοὔνομα μυθησαίμην.
Δοιὼ δ᾽ οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ᾽ ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν πολυδεύκεα
Αὐτοκασιγνήτω, τώ, μοι μία γείνατο μήτηρ,
Ἢ οὐκ ἐπέβησαν Λακεδαίμονος ἔξ εὐρατείης,
Ἢ δεῦρο μὲν ἕποντο νέεσσ᾽ σὺν πόντοπόροισι,
Νῦν αὖτ᾽ οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν.
Αἰχμὰ δειδιότες, καὶ ὀνείδεα πολλ᾽, ἅμοί ἐστιν;
Ὡς φάτο. τοὺς δ᾽ ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ σὺν πατρίδι γαίῃ.

Ἐπιβαλὼν ὁ Πρίαμος τῇ πόλει τὸν Αἴαντος ἐρωτήσει, φησὶ. τίς τ᾽ ἀρ᾽ ὅδ᾽ ἄλλος ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τ᾽ ἔξοχος ἀργείων κεφαλήν, ἠδ᾽ εὐρέας ὤμους. ἡ δὲ τανύπεπλος Ἑλένη, ἀκριβιναμένη φησί. οὗτος δ᾽ Αἴας πελώριος ἕρκος ἀχαιῶν. τὸν Ἀχιλλέα μέν τοι, μέγα πού ἕρκος ἐρεῖ ἀχαιῶν ὁ ποιητής. εἶπε δὲ περὶ τούτου καὶ ὃν βασιλέα ἠΰν τε μέγαν τὲ καὶ πελώριον. Σημείωσαι δὲ ὡς εἴπερ ἔστιν ἔπος ὅδιν αὐδρὸς τὸ, μέγας, οὐ τοιοῦτος ἄρα τὸ, μικρός. καὶ μάλιστα τὸ, τυτθός. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπὶ Τυδέως οὗ ἐκ τοῦ Τυτθοῦ παρωνόμασται, φησὶ. μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητής. παρὰ καὶ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ θέμενος. καὶ οἱονεὶ λέγων ὡς τῷ μεγέθει μὲν εἶχε σμικροπρεπῶς. ὑφοῦτο δὲ οἷς ἀνδραγαθίζετο. Τὸ δὲ ἔξοχος κεφαλὴν καὶ ὤμους, καθ᾽ καὶ τὸ πελώριος, διασαφήσει τὸ,

εἰσὶ τὸ,

εἰσι τῶ, μέγας · Ισέον δὲ καὶ ὅτι οἱ ζῆς ἐηθεῖσι, κατὰ χῆμα Σωτμονῆς ἡ Ελένη, ἐπαναφορικῶς τῇ αὐτῇ χρῆται πῶσει. οἱ τῷ, οὗτός γ' ἀτρεΐδης. οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης. οὗτος δ' Αἴας ὅτι πελώριος. καὶ ὅτι ταυύστεωλον τὴν ἐλενιν λέγει, οὐ μόνον ὡς ταυύοιζον ῥωμαϊκῶς κὴ Σωτσύρουζον κάτω τὸν στέωλον, ὃς ὅτιν σὶ ταῦθα γυναικεῖον ἱμάτιον, ἀλλα κὴ ὡς δύσαρκον καὶ οὐκ ἰσχνὴν, ἀλλα τεινουζον καὶ ὀβαστολοῦζον κὴ ἐμπεπλάζον τὸν πέπλον τῷ δὴ διεσκεύαι αὐτῇ τὴν φυὴν τῶ σώματος. ὅτι δὲ κατὰ τὴν αὐστηρὸν ὀρμηνείαν τῆς ταυυστέωλου, πεπύκνωζαι καὶ ῥωμαϊκοῖς ἔθεσιν, ἡ ὁμηρικὴ πίκησις, σὶ ὀδυσσείᾳ δεδήλωται · Καὶ σὶ ταῦθα ζωντομωτάτη πραβολὴ σὶ τῷ, Ιδομωνέα δ' ἐτόρωθεν ἔσκε θεὸς ὣς. οὐδὲ γὰρ ἐχθῶ αὐτὴν πλατῦναι σωματικῶς . σημείωσαι δὲ ὅτι πολὺ μὲν τῶν ἄλλων, ἡ Ελένη ἐρωτηθεῖσα εἶπε. πολὺ δὲ τῶ Ιδομωνέως, οὐχ οὕτως. ἀλλα μόνη ἀφ' ἑαυτῆς. καὶ ὅρα τὴν ὁμηρικὴν καὶ σὶ ζώτοις ποικιλίαν . πολὺ γὰρ τῶ βασιλέως, Πρίαμος μὲν ὁρωτᾷ, Ελένη δὲ λαλεῖ. εἶτ' αὖθις αὖτὸς ὁ Πρίαμος ἑαυτὸν ἐκείνου λέγει, περὶ δὲ Οδυσσέως, πυνθάνεται μὲν ὁμοίως ὁ Πρίαμος. καὶ ἡ Ελένη ἀκριβίνεται. ὁ δὲ Αντήνωρ λαλεῖ πρὸς ἑαυτόν. πολὺ δὲ Μενελάου, μηδενὸς ὁρωτήζαντος, παραρρίπτει ὁ Αντήνωρ, ὡς δῦ εἰδὼς, τὰ πολὺ μεγέθους καὶ φυῆς καὶ λογιότητος. πολὺ δὲ τῶ Αἴαντος ὁρωτήζας καὶ μαθὼν ὁ Πρίαμος, οὐδὲν οὐδ' ὅλως λέγει δ' αὐτόν . τὸν δ' Ιδομωνέα δείκνυσὶν ἡ Ελένη μηδὲν ὁρωτηθεῖσα πολὺ αὐτῶ. μικρὸν δὲ προϊοῦσα, καὶ τῶν ἀδελφῶν, δίχα ὁρωτήσεως μεμνήσεται τῶν ἤδη τεθνεώτων. καὶ οὕτως ὁ ἀκροατὴς πολλὰς ἱστορίας πολυτρόπως σὶ ταῦθα μανθάνῃ οὐ μόνον πολὺ ἔτι ζώντων. ἀλλα καὶ μηκέτ' ὄντων. ὡς κὴ περὶ μικροῦ πολὺ Οτρέως, καὶ Μυγδόνος, καὶ Αμαζώνων. οὕτως δὲ μηχάνως Ομηρος ζῶς ἔξω τε τῶ νῦν καιροῦ ἱστορίας ἐπεισοδιάζει τῇ ποιήσει, καὶ ταῖς μεθόδοις αὐτὴν κατατοικίλλει τῶν ἀφηγήσεων. ἕκαστον γὰρ τῶν σὶ ταῦθα προσώπων, ἄλλως καὶ ἄλλως μεθοδεύζας πρέθετο. ἐκφύγων ὡς εἴωθε τὸ μονοειδὲς καὶ ὕπιον τῶ ἱστορικῶ ἀφηγηματικῶ. μεμάθηκε γοῦ ὁ ἀκροατὴς τὰ μὲν, ὁρωτήζαντος Πριάμου τὰ δὲ, καὶ ἄλλως ἐκ πρόδου πολυειδῶς. ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἐκ βασιλέως τῶ Αγαμέμνονος ὁ ποιητὴς ἤρξατο, εἶτα εἰς Οδυσσέα καὶ τελυταῖον εἰς Αἴαντα διέβη τῇ ὁρωτήσει. προτάξας μὲν τὴν βασιλείαν. ὑποτάξας δὲ, τὴν Φρόνησιν. μᾶλλον δὲ αὐτὴν, θεὶς τὴν ἀσφάλειαν. πλέον δέ τι, μὴ περιοργασάμενος · Αγοις σὶ ταῦθα δῦ τοῦ βασιλεῖ στρατηγοὶς λέγει. φησὶ γὰρ, ἔσκεν Ιδομωνεὺς ὁ τῶν κρητῶν δηλαδὴ βασιλεὺς . ἀμφιδέμνι κρητῶν ἀγοί · Οὐ μόνον ὡς συγγενὴς τῶν βασιλέων ὁ Ιδομωνεὺς εἰς τροίαν ἦλθεν. ἀλλα καὶ ξενίας χάριτας ὡς εἰκὸς ἀρτίνων. φησὶ γὰρ Ελένη, ὅτι πολλάκιμεν ξείνισεν αρίφιλος Μενέλαος οἴκῳ σὶ ἡμετέρῳ. ὁ ποτε κρήτηθεν ἵκοιτο. ὅτορ δὲ, καὶ δῶρ πιθανότητα λόγου κεῖται. πῶς γὰρ λῦ, ἡ ἀρχαία Ελένη τὸν οὕτως ἀπῳκισμένον νησιώτην ἄλλως ἐγίνωσκεν, εἰ μὴ θαμὰ ἐκεῖνος παραυτῆς ὀρσίλεο · Τὸ, ναῦ δ' ἄλλοις μὲν πάντας ὁρῶ ἑλίκωπας ἀχαιοὺς, οὕσκεν ἐῦ γνοίλω ἤγων δῦ γνοίλω καὶ τοὔνομα μυθήσομαι, δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν, λέγει μὲν ἡ Ελένη. ἐμφαίνῃ δὲ ὡς σὶ χήματι παλαιόλεως δὺ μεθόδως, ὅτι ἠδύνατο καὶ ἄλλας σὶ ταῦθα πολλὰς ἱστορίας τοιαύτας παρενθεῖναι ὁ ποιητὴς καὶ μυθίζαθαι κατὰ ὁμοίαν ἐπιβολὴν, εἰ μὴ ἔξω ἦν τοῦτορ τῦ ὀργου. δύναται δέ τις αὐτὸ παρῳδῆζας, εἰπεῖν καὶ Σωὶ φίλων θανούντων ἢ καὶ ἄλλως ἀχρήμοιώτων. πῶς δὲ ἑλίκωπες οἱ ἀχαιοὶ, σὶ τῷ α' ἀραψῳδίᾳ εἴρηται · Ορα δὲ καὶ ὅτι τῶ δῦ εἰδέναι γενικῇ σωταττομένου ὁμηρικῶς σὶ τῷ, τόξων δῦ εἰδὼς. ἔτι δὲ κὴ τῶ γνῶναι ὡς κὴ ἡ Οδύσσεια δηλοῖ. τὸ, οὕσκεν ἐῦ γνοίην. ἤγουν οὓς λῦ, δῦ γνοίλω αἰτιατικὴν ἔχει σύνταξιν. ὁμόσιτον ἐκείνοις οὖ. αἴτιον δὲ, τὸ ἐπαμφοτερίζειν τὴν σύνταξιν. καὶ ὅτορ τοῦτορ καὶ σὺ ῥήτορας ὧδε καὶ ὧδε φράζῃν. ὁ γοῦν τὰ διονυσια καὶ ποιήσας, οἰκείως ἀκολουθῆσαι Ομήρῳ εἰς τὴν γενικὴν σύνταξιν, κατὰ αἰτιατικὴν πῶσιν ὡς που καὶ προγέγραπται, ἔφη τὸ δῦ εἰδὼς πόνου ἄλλου τοῖ τονόεντι κάρηϊ. διὸ καὶ Σοφοκλῆς σὶ σίχῳ σὶ, οὐκ ὤκνησε διαπλόκου θέσθαι σωτάξεως, εἰπὼν, ὦ δύσθεατον

ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς. ἔχων γὰρ φάναι, ὦδυς θέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρᾷ, ὅμως ἐξέλλαξε τὴν φράσιν. ἐξὸ καὶ οὕτω καὶ οὕτω δυώσασθαι λέγεσθαι. οἷον ὦδυς θεάτου καὶ ὄψεως, καὶ τολμήματος. καὶ πάλιν ὦ δυσθέατος ὄψις, καὶ τόλμημα. τὸ δὲ τοὔνομα μυθήσασθαι. ἤγουν εἰπεῖν κατὰ τὸ τίς δὴν, πάντων ὀνόματ' εἴπῃ, μᾶλλον παρὰ θέτεώς φασιν, οἱ μεθ' Ὁμηρον. οἷον πρὸς ὄνομα εἰπεῖν · Τῶν διοσκούρων μνησθεῖσα ἡ Ελένη περὶ ὧν καὶ σὺ τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν εἴρηται, αὐτοκασιγνήτοιν αὐτὴν λέγει. καὶ ἡγεμόνας λαῶν καλεῖ. καὶ τὸν μὲν Κάστορα, ἱππικὸν οἶδε. τὸν δὲ Πολυδεύκην, ἄριστον πύκτην. καὶ αὐτὴ μὲν, ἐθέλει αὐτὴν ἰδεῖν. Ομηρος δὲ, θανεῖν ἱστορεῖ τούτοις σὺν λακεδαίμονι ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἐκτίθεται. Φράζῃ δὲ τὰ ῥηθέντα Ομηρος, οὕτω διαιρῶν· δυώσαμαι ἰδέειν κασιγνήτω λαῶν. Κάστορά θ' Ἱππόδαμον καὶ πυξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. αὐτοκασιγνήτω. ἢ οὐχ ἑπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ὀρατειναῖς, ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο οὐκ ἐθέλοισι δὲ πόνον καταδύμεναι ἀνδρῶν, αἶσχεα δειδίοτες καὶ ὀνείδεα πολλ' ἄμοι ἐστίν · Καὶ ὅρα ὅζ ὁμολογεῖ καὶ ναῦς ὡς καὶ σὺ ἄλλοις ἡ Ελσίνη, αἰσχρὸν πρᾶγμα ποιῆσαι καὶ ἐπονείδιστον. εἰς τροίαν ἀκλουθῆσαι τῷ μοιχῷ Πάριδι · Ισέον δὲ καὶ ὡς Ελσίνη μὲν, ἀμφιβάλλῃ ὡς εἰκὸς εἰ μὴ ἦλθον εἰς τροίαν, οἱ διόσκουροι. Ζηνόδοτος δὲ, διοικιζᾶς σὺν λακεδαίμονί φησι καταλελεῖφθαι αὐτὸν. σημείωσαι δὲ ὅτι σὺν ἰατρικῷ βίβλῳ εὕρηται αἱ παρωτίδες, καλούμεναι διόσκουροι. σὺν δὲ τῷ αὐτῷ, καὶ ὁ σάχυς ἐστὶ μέρους σώματος εὑρέθη κείμενος. ὃ καὶ παρὰ πολλοῖς εἰς ἔτι καὶ νῦν φέρεται. ἢ συος πεφάσθαι σάχυν φασὶ τὰ περὶ ταῖς λόας · Οτι δὲ οἱ διόσκουροι καὶ εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια τὸ παντὸς σύνοιδεν. ἢ εἰς τὸν τροπικοὺς δὲ μάλιστα κύκλους ὁ Παραβάτης Ιουλιανὸς ἔγραψεν ὡς δηλοῦται ἢ σὺν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν · Επισέον καὶ ὅζ δυνατὸν μὲν ἦν, τὴν ἐλένην ἐξὸ τοσούτων ἐτῶν μαθεῖν, τὰ κατὰ τὸν ἀδελφοὺς ἀρ' αἰχμαλώτων ἢ καὶ ἄλλως πως. ἐπεκρύπτετο δὲ αὐτῇ ὁ θάνατος ἐκείνων ἐπιτίδες Αλεξάνδρου οἷα εἰκὸς ἐξὸν μηχανωμένου, ὡς δὴν, μὴ τύχοιτο δακρυχέουσα. ὁμοίκὸν δὲ πολλαχοῦ ἔθος φανεῖται κατὰ οἰκείαν τεχνικὴν μέθοδον τὸ σὺν πράγμασι μὴ μόνον αὐτὸ τὸ οὖ λέγειν, ἀλλὰ σοφιστικῶς καὶ τὸ μὴ ὄν. ὡς καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ, πλάσας τὴν Ελσίνην μὴ μόνον τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν, ὡς οἶκοι μεμενήκασιν οἱ ἀδελφοὶ, ἀλλὰ καὶ ὡς εἰς τροίαν ἐλθόντες, δύνασθαι φαίνεσθαι ὅπερ οὐκ ἔστιν · Ορα δὲ ὅτι τε δυνάμενος Ομηρος Πολυδεύκην εἰπεῖν κοινῶς, ὅμως εἵλετο ἰωνίζειν καὶ γράψαι πολυδεύκεα. ὃ ἐξ οὗ πάθος γέγονε σιχρόν, λεγόμενον ὑπόρμενες. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ δολιχόεσσαν. καὶ ὅζ σὺν αὐτοκασιγνήτοις ὁρμηνεύουσα, φησὶ. οὓς μοι μία γείνατο μήτηρ. πρὸς οὓς δηλαδὴ γνησιώτερον οἱ πολλοὶ διάκεινται ὥσπερ πρὸς σὺν ὁμοπατρίοις μὲν ἀμφιμητρίοις δὲ. ὡς δηλώσει που καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς τὸ, ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Εκτορός εἰμι. αἰτία δὲ τὸ φιλεῖσθαι μάλιστα σὺν τοιούτοις, διότι φασὶ σὺν μὲν ὁμογαστρίοις, ἴσασιν ἀδελφοὺς οἱ ἄνθρωποι. σὺν δὲ ἀμφιμητρίοις, οἴονται · Ορα δὲ ὅτι Ομήρου σὺν κασιγνήτοις ὁρμηνεύοντος, Σοφοκλῆς τὴν ὁμαιμον διαφέρει σὺν τῷ, πρὸς σῆς ὁμαίμου νῦν κασιγνήτης · Ποιεῖ δὲ ἴσως ἐκεῖνος, ἐξὸ τὸ μὴ πάντα ὁμαιμον ἤδη καὶ κασίγνητον εἶν. ὁμαιμοι γὰρ πολλαχοῦ, καὶ οἱ ἀπλῶς καθ' αἷμα καὶ προσγενεῖς. ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων ὁ καὶ αὐθομαίμοις σὺν τῷ αὐτῷ γένοις εἰπών · Ισέον δὲ καὶ ὅζ Ομήρου σὺν κασιγνήτοις αὐτοκασιγνήτοις ἐκ τοῦτο κατά τινα σὺν διάθετον ἐκίτασιν, λαβοῦντες οἱ μεθ' Ομηρον ἀφορμὴν σὺν τεῦθεν, τὸ αὐτοζῶον, καὶ τὸν αὐθαίμονα τὸν ὑπροχικῶς εἶπον, καὶ ὅσα τοιαῦτα. νῦ ὅτι ἐκ τοῦ ὁ γνωτὸς δοκεῖ τροπῇ τοῦ ω εἰς η γενέσθαι ὁ κασίγνητος · Εραστεινὸν δὲ λακεδαίμονα λέγει, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἔφην ὁμιλικίλιν ὀρατεινόν. καὶ φίλιππατείδα. καὶ διότι δὲ χώρα δυσδαίμων ἡ λακεδαίμων. πόνον δὲ αὐδρῶν τὴν σὺν πολέμῳ λέγει νῦν σὺν ὀργείαν ἢ κακοπάθειαν · Τὸ δὲ δειδίοτες, τὴν ἄγαν πολλὴν δηλοῖ δύλαβειαν καὶ αἰδώ· φυσίζοος δὲ ἡ φύουσα τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα. αἰτία δ' ἐνταῦθα τῆς σὺν τῇ παραληγούσῃ μικρογραφίας, οὐ ποιητικὴ ἄδεια. ἀναλογία δέ τις γραμματική.

τὸ γὰρ

τὸ γὰρ ζωὴ ἀπὸ τοῦ ζέω ζῶ γεγονὸς δηλοῖ τὴν τῶν ζώντων θερμότητα, οὐκ ἀλόγως λέγ, δηλοῖ τοῦ ὀ μικροῦ ἔχοι γεγράφθαι, ὡς ἔλεγον τὸ ε΄ προεπικείμενον ῥήματι. ἵνα ᾖ ὅμοιον τῷ, ῥέω ῥοή. χέω χοή. μὴ θῖς ὁμοίοις. ἐπεὶ δὲ σὺν τῷ, ζωὴ, ἀπωλῷ ὀνόματι ἐμεγέθυνε τὸ ω΄ κανὼν ἐκνικήσας ὁ τῆς προσλήψεως τῆς συλλαβῆς σὺν τῷ, συεσῶτι τῷ ζῶ. ὡς γὰρ ῥῶ τὸ ὁρμῶ ῥωὴ καὶ ὁρμὴ ἡ ὁρμὴ, οὕτω καὶ ζῶ ζωὴ, οὕτω δὲ μὴ ζῶον ὡς λῶ λῷον, προσήρμοσε λοιπὸν τῷ σωθέτῳ τῷ, φυσίζοος, ἡ ἑτέρα γραφική. καὶ αὐτὴ τοῦ ε΄ τοῦ σὺν τῷ ζέω ζῶ θεματικῷ ῥήματι ἐκφωνοῦ, αὐτετέθη σὺν αὐτῷθα τὸ ο΄. εἰ δὲ τὰ Ηροδότου αὐτίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν δηλοῦσαν τοῦ μικροῦ γράφῳ τῆς ζωῆς σὺν τῷ ὁ θανάτος μοχθηρᾶς οὔσης τῆς ζωῆς, αἱρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γίγνεται. εὕρηται γάρ που καὶ τοιαύτη γραφή, ἐκεῖθεν λέγ, εἴη σωτεθεὶ τὸ, φυσίζοος γῆ· Ο ταυτόν πως ὄντι τῷ, ζείδωρος· Ισέον δὲ ὅτι τινὲς φυσίζοον ἔλεγον, τὴν ζῶσα φύουσαν. ὡς σὺν ῥητορικῷ φέρεται λεξικῷ·

Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν φόρμιγγα ἵστασαν,
Ἀρνὸς δύω, καὶ οἶνον ἐὔφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
Ἀσκῷ σὺν αἰγείῳ. φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
Κῦρυξ ἰδαῖος, ἰδὲ χρύσεια κύπελλα.
Ὤτρυνεν δὲ γέροντα παρισταμένους ἐπέεσσιν.
Ὄρσεο Λαομεδοντιάδη. καλέουσιν ἄριστοι
Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἐς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὅρκια πίστα τάμνηται.
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, καὶ ἀρήϊφιλος Μενέλαος,
Μακρῆς ἐγχείῃσι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί.
Τῷ δέκε νικήσαντι, γυνὴ καὶ κτήματα ἕποιτο.
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα, καὶ ὅρκια πίστα τάμοντες,
Ναίοιμεν τροίην ἀριβώλακα. τοὶ, δὲ νέοντο
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ Ἀχαΐδα καλλιγύναικα.

Ορκια πίστα, οὐ μόνον αὐτοὶ οἱ σύνορκοι λόγοι, ἀλλὰ καὶ τὰ σὺν ὅρκοις γραφόμενα. φησὶ γοῦν κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ φόρμιγγ' ὅρκια πίστα. ἄρνε δύω καὶ οἶνον δύφρονα. καρπὸν ἀρούρης ἀσκῷ σὺν αἰγείῳ. τοιοῦτον καὶ τὸ, ζώαγον ὅρκια. ἤγουν σωτῆρον τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα. Καὶ τὸ τάμνειν δὲ ὅρκια παρ' Ομήρῳ καὶ Ηροδότῳ, τὸ θύεσθαι τὰ ἐπὶ ὅρκῳ σφάγια δηλοῖ· Ιωνικὴ δὲ λέξις τὸ τάμνειν ἐπὶ τοῦ θύειν, καὶ τὸ, ἔταμον. καὶ τὰ ὅμοια. καὶ πολλαχοῦ κεῖται. καὶ ἔχει σωτομίαν καὶ πολὺν νοῦν. συγκροτεῖται δὲ διά τε ἄλλων, καὶ τοῦ, ἐκ κεφαλέων τάμνε θίχας. καὶ, ἀπὸ σομάχοις ἀρνῶν τάμε· Τὸ δὲ ὅρκιος πρὸ βῆναι, προϊὼν, ὅρκια πίστα γενέσθαι φησίν· Εστι δὲ φέρειν μὲν, τὸ βασταίζειν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ φορτάδην ἐπίῤῥημα. διὸ καὶ τὸ, ἔφερε δὲ κρητῆρα φαεινὸν, ταυτόν ὄντι τὸ ἐβάσταζεν· Οἶνος δὲ εὔφρων, ὁ εὐφραντικὸς καὶ ὡς ἀλλαχοῦ ἐρεῖ, μελιηδύς· Τὸ δὲ καρπὸν ἀρούρης, προσδιασολίσας εἶπε, τὸ λοιπὸν τὸ μὴ ἐξ ἀρούρης, οἷ αἱ ἀγριάδες γεννῶσιν. ἐκεῖνος γὰρ οὐκ ἄλλ, εἴη οὕτως εὔφρων. σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ μὲν ἀπλῶς ἄρουρα, ἡ ἀροιμένη γῆ. παρὰ δὲ Ηροδότῳ, μὴ ὥρισται. ἐστὶ δὲ, ἄρουρα ἑκατὸν πήχεων ἀιγυπτίων πάντη· Τὸ δὲ ἀσκῷ σὺν αἰγείῳ δηλοῖ πολυπειρίαν τοῦ ἀνροαστοῦ παρέῤῥιπται. ἵνα μὴ λανθάνῃ τὸν ἀκούοντα, ὡς ἐκ προβάτου μὲν οὐκ ἄλλ ἀσκὸς οὔχρηστος γένοιτο ἂν αἰγὸς δέ. οἱ δὲ ὕστερον καὶ δόκιον ἀσκὸν καινοπρεπεστέρως εἰς οἶνου ἀγγεῖον, εἰς ἑτεροίους καιροὺς ἐξεῦρον αὐτόν. ἄλλου δὲ καιροῦ καὶ οἱ νενασμένοι οἴνου ἀμφορέες. οἱ δὲ βίκοι, οὐδὲ αὐτοὶ γνωστοὶ τῷ πρωτῇ. καθάπερ οὐδὲ αἱ πυτίναι ὧν παράγωγα τὰ πυτιναῖα πρὸς τὸ κωμικῷ. γενικὴ δέ τις λέξις ὁ ἀσκὸς εἴγε καὶ ἄνθρωπος ἀρδαρῆναί που εἰς ἀσκὸν, ἱστόρηται. καὶ ἀδελφῖνος δὲ ἀσκῷ λέγεται ὁ ποιητικὸς Αἰόλος ἀνέμοις ἐγκλείσας· Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι δίχα βουλῆς τῶν βασιλέων ἡ τῶν σφαγίων θυσία γίγνεται πρὸς τῶν κηρύκων. ὡς ἡ

κατὰ τὸ σιωπώμενον, τῶν βασιλέων καὶ ταῦτα κελευόντων ὁ ποιῆσαι πολλὰ καὶ τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ, ἢ ὅτι ὀξέως οἴκοθεν ποιεῖν τινα τοιαῦτα καὶ οἱ κήρυκες. οὕτω δὲ καὶ ἐν ἡρωϊκῇ μονομαχίᾳ κήρυκες ὁμοίῳ λόγῳ οἱ μονομάχοις συμβιβάζοντες, ποιοῦσιν· Ηνεμόεσσαν ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ τὴν Ἴλιον λέγων ὡς ἐφ' ὑψηλοῦ ἱδρυμένην, ὀξέως ἔδραμε ἐς πεδίον ἔφιππον ἐκεῖθεν καταβῆναι τὸν Πρίαμον αὖτι φησίν. ὅθεν εἰς τὴν πεδιάδα· Ου τρόπον καὶ τὸ κλίσιον, κλισιάδα Ηρόδοτός φησι. πῶς δ' ἐνταῦθα προκατέβη) τίς μὲν ταῦτα διφρείας τὸ γέροντος, ἵν' καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ιλιάδος ἀναπαύσῃ ποιήσεται λυσούμενος Εκτορα. ἰδαίου δὲ τοῦ κήρυκος καλέσαντος, κατέβη ὁ Πρίαμος, ἀνούξας τὸ, ὄρσεο καλέουσιν αὖριστοι καὶ ἐξῆς·

Ως φάτο. εἶμησεν δ' ὁ γέρων. ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
Ἡμιόνους ζευγνύμεναι. τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο.
Ανδ' αὖ ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἵππια τείνεν ὀπίσσω·
Παρὰ δὲ οἱ, Αντήνωρ πολυκαλλέα βήσσετο δίφρον.
Τὼ, δὲ δὴ σκαιὼν πεδίον δ' ἔλασσαν ὠκέας ἵππους·
Αλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ τρῶας, καὶ ἀχαιούς,
Εξ ἵππων ἀρβαίνετ ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
Ες μέσον τρώων, καὶ Αχαιῶν ἐστιόωντο.
Ωρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων.
Ανδ' Οδυσεύς, πολύμητις· ἀταρ κήρυκες ἀταυροὶ
Ορκια πιστὰ θεῶν ἐνάγον. κρητῆρι δὲ οἶνον
Μίσγον. ἀταρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχυναν.
Ατρείδης δὲ ἑὸν ἀμφὶς ἔθηκε μάχαιραν,
Η' οἱ παρ' ξίφεος μέγα κουλεοῦ αἰεὶ ἄορτο,
Αρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας. αὐτὰρ ἔπειτα
Κήρυκες τρώων, καὶ Αχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις,

Ρίγῶ μοὶ ῥιγόωσι, ἐπὶ τὸ κατὰ σῶμα πάθοις ἐκ κρύους. εἰγῶ δὲ εἰγήσω, ἐπὶ τὸ κατὰ ψυχὴν δέους, καὶ τῆς ἐντεῦθεν φρίκης. ὁ γοῦν γέρων Πρίαμος, οὕτως ἐνταῦθα ἐῤῥίγησεν ἐν ἀκηδίᾳ μέλλειν μονομαχήσειν τὸν υἱόν. ἔπαθε γὰρ τὴν ψυχὴν οἷα πατήρ. διφοροῦνται δὲ ὡς προειρήκαμεν ἐν τῇ ἀναλφαβήτῳ, ἡ ἕτερα ὁμοίως ῥήματα. δηλῶ γοῦν δηλώσω τὸ δείξω. δηλῶ δὲ δηλήσω τὸ βλάπτω. κυκλῶ κυκλώσω, κοινῶς. κυκλῶ δὲ κυκλήσω παρ' Ομήρῳ, τὸ ἐφ' ἁμάξης ἄξω. δινῶ δινήσω τὸ, συγχέω. δινώσω δὲ αὖτὶ τοῦ τορύσω. ὅθεν καὶ δινωτὸν τὸ τορυτόν. ζηλῶ ζηλώσω, τὸ μιμήσομαι. ζηλῶ δὲ ζηλήσω τὸ φθονήσω. ἀφ' οὗ οἱ πρὸ τοῦ ποιητοῦ, ζηλήμονος θεοὶ καὶ ἕτερα. ἐκ δὲ τοῦ ὁμηρικοῦ εἰγήσω, καὶ εἰγεδανὴ Ελσύη. καὶ εἰγηλὸν τὸ φεικτόν. ὦ ἶσον τὸ εἶγιον· Αναβῆναι μὲν εἰς δίφρον ἐλέγετο, ὁ ἡνίοχος. ὡς ἐνταῦθα ὁ Πρίαμος ἀνέβη κατὰ δ' ἵππια τείνεν ὀπίσσω. παραβῆναι δὲ, καὶ παραβάτης, ὡς μειραξοῦ φαίνονται, ὁ ζὼν ἐκείνῳ ἅτε ὅπλα φορῶν, ὡς ἐπὶ μάχῃ ἅτε καὶ ἄλλως ἀφ' ὁπλοδίαν. ὡς ἐνταῦθα ὁ ἀγχίνους Αντήνωρ. καθὰ δηλοῖ τὸ παρ δὲ οἱ Αντήνωρ πολυκαλλέα βήσσετο δίφρον. οὐ δὴ Αντήνορα, ἢ ὡς ποτὲ μυθεύουσι παραλαμβάνει ὁ Πρίαμος, καὶ ὡς φίλον δὲ τοῖς ἕλλησι, καθὰ προγέγραπται. ἵνα ἔχῃ δι' αὐτὸν ἀσφάλειαν ἐπὶ σου καὶ παραπέσοι τι κακόν. ἅμα δὲ καὶ ὡς λόγιον ἐὰν δημηγορήσας τύχῃ καιροῦ. ὅτι δὲ Θεόκριτος τὴν παρ' αὐτῷ ὁρθιακίδα ἤτοι μυθώδειαν, πρᾶγμα βάτην λέγει, ἢ δὴ τί, ζητητέον ἐκεῖ. Δίφρος δὲ τὸ ὄχος τοῦ ἅρματος, ὁ δὴ ῥηθέντας φέρων· διὸ καὶ δίφρος λέγεται ὡς οἱονεὶ δίφορος. καὶ τροπῇ τῆς συγκοπῆς, δίφρος. ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὡς καθεδρωτῆρος μέρους, καὶ τὸ ὅλον ἅρμα δίφρος ἐλέγετο. ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ καθὰ προεδηλώθη, ὁ ναός. καὶ ἀπὸ τῆς ἑστίας ὁ πᾶς οἶκος. καὶ ἐκ τοῦ ὅρμου, ὅλος ὁ λιμήν. πρὸ μέντοι τοῖς ὕστερον, καὶ ἐπὶ κοινότερον λεγομένης σέλασσ', ἡ λέξις κειμένη εὕρηται.

ρηται. Ομηρος δὲ τῷ Εὐμαίῳ, δίφρον ἀεικέλιον ἤγουν βρονίον παρατίθησι καθεδεῖναι. καὶ ἡ Ελένη δὲ τῇ ἀφροδίτῃ, σὺ τῷ τέλει τῶ γεράματος τούτου. ὥστε πολυσήμαντον καὶ ὁ δίφρος. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι καὶ ἐπ' ἄλλων τροπὴ δηλονότι, ὡς σὺ τῷ δίφρῳ γίνεται. Τὸ γοῦν μῖσος, ἐκ τῶ μίσει πρῆκται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ μῖσος. μίσει γὰρ ἔοικε τοῖς ἐχθροῖς ὁ μισῶν. ἤγουν ἀλλὰ ὅστε πάλιν κλίνει μὴ δὲ εἰσοραᾶν ἐθέλων. οὕτω μὴ τὸ στυφνὸς εἰ μὴ ὁ λόγος κατὰ Ηρωδιανὸν, ἀλλὰ τῶ ὑ αὐτὸ ἀπαιτεῖ. ὡς γὰρ τρόπω τρόπος, στέγω στεγνός; οὕτω καὶ σύφω συφνός. καὶ καθάπερ κέντρον, κέντρον, οὕτω πλεονασμῷ τῶ ρ'. συφνὸς καὶ στυφνὸς; ὅμως εὕρηται καὶ ἀλλὰ τῶ ί προφερόμενον. στριφνὸς γάρ φησιν. ὁμοίως μὴ ἐκ τῶ μοῦσα καινῶς ἡ αἰολικὴ μοῖσα. καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν. ἃ καὶ παρὰ Πινδάρῳ κεῖνται. καὶ ἐκ τῶ ὕδωρ, ὁ ἰσρὼς. διὸ καὶ δασοῦσθαι. καὶ ἐκ τῶ ἴφι καὶ θυμὸς, ὁ ἴφθιμος ὡς προγέγραπται. καὶ ἐκ τῶ δύο, ἃ δὶς ἐπίρρημα καὶ ἡ ἀφροδίτη δὲ ὡς ἀφροῦ ἀναδῦσα τροπὴν ὁμοίαν ἔχει. καὶ ὁ χιτὼν δὲ ὡσαύτως ἐκ τῶ χύω γίνεται καὶ ὁ φιτυς ἔοικε πατρός. καὶ ὁ φιτρὸς ὅ ὅτι κορμὸς, ἐκ τῶ φύω. καὶ ἐκ τῶ δεύω δεύσω, δεῦσα ἡ ὑγρασία, καὶ ἐκ τῶ χεύμαδος ὁ χειμὼν. Ισέον δὲ καὶ ὅτι αὐτοδιάκονοι τὰ πολλὰ οἱ ὁμηρικοὶ βασιλεῖς, οὕτω γοῦν σύταῦθα Πρίαμος ἡνιοχεῖ. ἀγαμέμνων δὲ τάμνει ἤτοι θύει τὰ ὅρκια. καὶ Αχιλλεὺς δὲ ἀλλαχοῦ τάμνει κρέα· Τὸ τῶ ἅρματος καταβῆναι, ἵππων ἀρβῆναί ὅτι. Φησὶ γοῦν ὁ ποιητής. ὀξ ἵππων ἀρβαίντες ἐς χθόνα πουλυβότειραν, ἐς μέσον ἐστιχόωντο· Τὰ κατὰ δὲ ὅρκιος, Αγαμέμνων μεταχειρίζει) μὴ ὀδυσσεύς. ὃς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐπεπολέητο τίχας ἀνδρῶν. Φησὶ γὰρ. ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ καὶ ἐξῆς· Νέστωρ δὲ σύταῦθα, οὐδαμοῦ. ἀπρεπακτῶν γὰρ ὄξὺ τὸ μῆς ας, δημηγορίας ταμεύεται· Κρατῆρι οἶνον μίσγοισιν, οἱ κήρυκες τὸν τῶν Αχαιῶν καὶ τὸν ἐκτροίας. εἰς σὺ ἄγοντες αὐτόν. καθὰ καὶ τὰ ὅρκια σύναγον ἤτοι τὰ σφάγια. ἄλλως δέγε οὐ μεμιγμένας ἀλλ' ἄκρατοι ἐλείβοντο αἱ σπονδαὶ ὡς καὶ προγέγραπται. τὸ δὲ συνάγειν τὰ ὅρκια καὶ τὸν οἶνον μίσγειν, σύνεσιν ὑποσημαίνει στρατευμάτων τὴν αὖτι βλεπομένην. ἣν ὁ ἀδικήσας, ἔοικορκήσει πάντως. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἅμμα ἐστι καὶ σύταῦθα, τὸ κατὰ τὸ σιωπώμενον. νοητέον γὰρ ὡς καὶ ὕδωρ ἤχθη αὖτι καλῶ ὁ ποιητὴς αὐτὸ ἀπεσιώπησε· Τοῖς γοῦν βασιλεῦσιν, ὕδωρ ἔοικε χεῖρας νίπτεται ὡς μέλλοισὶ θύειν. εἰ δὲ Πρίαμος οὐκ ἔθυσεν Αγαμέμνων δὲ τὸ πᾶν ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος μετεχειρίζετο σὺ τυθέντας ἐγχωρίους ἀρνας εἰς τὸν δίφρον αὐτοῦ θείς· Τιλὼ τῶ βασιλέως παραξιφίδα, μάχαιραν καλεῖ, σὺ τῷ, ἀτρεΐδης δ' ὀρυσσόμενος χείρεσι μάχαιραν. ἣν καὶ ἐφορμηνεύων, ἐπάγει. Η ὃ οἱ παρ' ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο. ἤγουν ἠώρητο καὶ ἐκρέματο. καὶ κατασυγκοπὴν τῶ ή. καὶ συνολῇ τῆς ἀρχούσης, ἄωρτο. εἰ δὲ συνέλκεται κατά τινας τὸ ὁ τῆς παραλησούσης, δηλοῖ μοὶ καὶ οὕτως τὸ, ἐκρέματο. γίνεται δὲ ὅθεν καὶ ἀορτήρ. ὃ δηλοῖ τὸν κρεμασῆρα τῶ ξίφους, ἀπὸ τῶ ἀείρω τῶ κουφίζω. ὀξ οὗ καὶ τὸ ἠερέθω τὸ κρεμῶ· Ισέον δὲ ὅτι ἡ παραξιφὶς, καὶ ἐγχειρίδιον λέγεται. Φησὶ γοῦν Ηρόδοτος. καὶ ἐγχειρίδια πρὸς τὸν δεξιὸν μηρόν. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τῶ παρ' ξίφεος, ἡ παραξιφὶς σωτέθεικε. Ομήρου καὶ εἰς ἴδιον σύδοντος ἀρχὴν καθὰ καὶ εἰς τὸ ἐγχειρίδιον. καὶ αὐτὸ γὰρ δοκεῖ λεχθῆναι ὃτὶς ἥσσον. ὡς ἀπὸ τῶ ἐρυσάμενος χείρεσι μάχαιραν. καὶ ἡ ταπεινὴ δὲ γλῶσσα, ἐκ τούτων, τὸ παραμάχαιρον ἐσοφίζετο· Τὸ δὲ μέγα κουλεὸν, κατὰ τὸ κέλυθον μὴ τὸ ζυγὸν καὶ τὸ δεσμεὸν καὶ τὰ τοιαῦτα, μεταπέπλασται ὅμοιον δὲ, καὶ τὰ δάκτυλα μὴ τὰ χαλινὰ. καὶ τὰ ταρβὰ δὲ, ὡς τὸ βαιὸν ταρβὰ πέπηκε· Τῶν τυθησομένων ἔοικε ὅρκιος ἀρνῶν τρίχας ἐκ κεφαλῶν τέμνων ὁ βασιλεὺς, (αὐτουργεῖ γὰρ ὡς εἴρηται τὰ ὅρκια,) σύνεμε τοῖς τῶν τρώων καὶ ἀχαιῶν ἀρίστοις ὀξ τῶν κηρύκων. ἵνα οὕτω πάντες δοκῶσι, συνεφάπτεσθαι τῆς θυσίας. σύμβολον δὲ ἦν ἴδιον, τὸ εἰς κεφαλὴν τραπέσθαι τὰ κακὰ τοῖς ἔοικορκήσοισι. καίπως κατὰ τὴν Σοφόκλειον μοῦσαν εἰ σοῦσαν τὸ, κακὸς κακῶς ἀθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς γενοῦς ἅπαντος εἶλαν ὀξημμένος αὕτως ἤγουν οὕτως ὅ-

πως πρτόν δ' ἐγὼ τέμνω πολόκην, ἔλεγε τότε καὶ ὁ ὁμηρικὸς Αγαμέμνων, ὡς οὗτος ἐκ θεσπεσίου τοῦ βίου οἱ παρακατανοήσοντες, ὡς ἐγὼ τέμνω ταῖς τοῦδε τοῦ ἱερέου τρίχας. ὅτι δὲ ἡ ῥηθεῖσα τῶν τειχῶν τομὴ, μὴ ἀναμνησις ἦν τῆς παλαιφάτου συβύλλης, σὺ τοῖς μὴ ταῦτα δηλωθήσεται.

Τοῖσι δ' ἀτρεΐδης μεγάλ' ὄυχετο χεῖρας ἀνασχών.
Ζεῦ πάτερ, ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ηέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾶς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
Ανθρώπους τίνυσθον, ὅς τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,
Υμεῖς μάρτυροί ἐστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά.
Εἰ μέν κεν Μενέλαον Αλέξανδρος κατακτείνῃ,
Αὐτὸς ἔπειθ' Ελένην ἐχέτω, καὶ κτήματα πάντα,
Ημεῖς δ' οἴννεσι νεώμεθα ποντοπόροισιν.
Εἰ δέ κ' Αλέξανδρον κτείνῃ ξανθος μενέλαος,
Τρῶας ἔπειθ' Ελένην, καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι.
Τιμὴν δ' ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικεν,
Ητε καὶ ἐσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Εἰ δ' ἀλλὰ ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος τελέμοιό τε παῖδες
Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Αλεξάνδροιο πεσόντος,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς
Αὖθι μένων, εἷως κε τέλος πολέμοιο κιχείω.

Χεῖρας ἀνασχὼν ἤτοι ἄνω σχὼν καὶ ἀνατείνας ὁ βασιλεὺς, μεγάλα ὄυχετο, ἄνω τὸ βλαβῆναι ζῶντας καὶ κάτω θανόντας, σὺ τοὺς ὁρκισόντας. ὄυχεται δὲ μεγάλα, ἵνα πᾶσιν ἀκουσὸς ᾖ, καὶ μηδεὶς ἀγνοῇ ἢ τὴν ἀρὰν, ἢ τὴν συμφωνίαν. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐδεμία δικαία ὄυχὴ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀρχὴ πίπτει. ἀλλὰ πᾶσαι αὐύονται ὡς πολλαχοῦ αὐτὸς ἱστορεῖ. οὕτω παιδευτικὸς ὁ ποιητὴς εἰς καλοκαγαθίαν παντα χοῦ. οὓς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ Οδυσσείᾳ, οἵδε τιμωρίας ἐπάρθεν ἤτοι ἐν ᾅδου. καὶ κάτω τὴν ἔραν ἤγουν τὴν γῆν, τῶν ἐνταῦθα οὐκ ὀφ βεβιωκότων. δοξάζει δὲ καίτινας δυνάμεις θείας, αἳ μάρτυρες καὶ φύλακες τῶν ὅρκων εἰσί. καὶ τῶν ἐπίορκον ὀμυόντων τιμωροί. τὸν ἥλιον δὲ τὰ μίαν τῶν ὅρκων ἐνταῦθα καλεῖ, ὡς πάντα ἐφορῶντα. διὸ καὶ βιθυνοὶ ὡς Αρριανὸς ἱστορεῖ, δίκας ἐδίκαζον καθ' ἑλόμενοι αὐτοὶ τὸ ἡλίου, ὡς λὺ ὁ θεὸς ἐποιβύοι. τὰ μέτοι κρύφια κάτω σκότῳ τὲ πεπλεσθαι λέγεται, καὶ τὸν σκότον ἔχειν Ἐρεβατίνην. καὶ οὐκ ἀλλ' ἥλιος αὐτὰ διαβράκοι κατ' Ομηρον. ἢ κοινότερον εἰπεῖν, ὄλλεται ἥλιος. τὸν δὲ δία πολλοῦ πρότερον καὶ μάλιστα τὸν ἰδαῖον, μάρτυρα καλεῖ καὶ αὐτὸν, ὡς τὸ ζῆν αἴτιον. ζωογόνος γὰρ ὁ ζεὺς ἀὴρ, οὗ σφριθῆναι θέλῃ σὺ Ἐρκισόντας. ὅτι ζεὺς καὶ ὁ ἀὴρ δεδήλωται πολλαχοῦ. ἐξ οὗ καὶ ἡ σύδία, ὅ ἐστιν ἡ σύαδρία. ὡς δὲ καὶ ζωογόνος ὁ ἀλληγορικὸς ζεὺς, δηλοῖ Αριστοτέλης σὲ τῇ αὐτοῦ ῥητορικῇ. λέγων ὅτι ἀφροδίτη, ὡς ἀρχηγὸς ἀφροδίνης. καὶ ζεὺς ὡς ζωῆς αἴτιος ὤν. ὄυχεται δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκπολεμωθῆναι τοῖς Ἐρκισόντων, καὶ σὺ ποταμοὶς κὴ τὴν γῆν. σὺ μὲν, ὡς τῆς ὑγρᾶς τροφῆς δοτῆρας. τὴν δὲ, ὡς τῆς ξηρᾶς. καὶ οὕτως αὐτοῖς ἐπαινεσᾷ τὰ στοιχεῖα. πάντας ἓν Ἐρκαλεῖται θεούς. καὶ σὺ ἀπανταχοῦ, τούστε ἐμφανεῖς, καὶ σὺ ἀφανεῖς. ἤγουν σὺ αἰθερίους. σὺ σὺ ὑγροῖς. σὺ πολὺ γῆν. σὺ κάτω γῆν. καὶ οὐ μόνον δία καὶ γῆν καὶ ἥλιον οἷς οἱ ἄρνες ἐνταῦθα θύονται. καὶ τὸ πᾶν ἐπεγείρει τοῖς Ἐρκίοις. ὃς οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐκτρέβει τὸ θεῖον, οὐ μόνον Ἐρκὶ μεγάλοις παίζοντας, ἀλλὰ καὶ Ἐρκὶ σμικροῖς. Γλαῦκος γοῦν καθ' Ηρόδοτον ὁ λακεδαιμόνιος βουλιθεὶς Ἐρκισθῆναι, πεθέρειος ἐβδετείβη ἐκατάρτης ὅτι διανοήθη ἀρσδρίαν παραθήκης. καὶ χρησμὸς δὲ παρ' αὐτῷ. οὗ ἀρχὴ τὸ μὲν, αὐτίκα κέρδιον ὅρκῳ νικῆσαι, λέγει ὅτι

ὅτι ἀλλ' ὅρκου ϖαῖς ὄδιν ἀνώνυμος. οὐ δ' ἔϖι χεῖρες οὐ δὲ ϖόδες. κραιπνὸς δὲ μετδρέχεται, εἰσόκε ϖᾶζον συμμάρψας ὀλέσῃ γενεὴν, καὶ οἶκον ἅπαντα. ἔστι δὲ ἡ φράσις σὺ ταῦθα τῷ ϖοιητῇ, αὖτη. ζεῦ ϖάτερ ἴδηθεν μεδέων. κύδιστε. μέγιστε. ἠέλιος θ' ὃς ϖάντ' ἐφορᾷς, καὶ ϖάντ' ἐ ϖαηύεις. καὶ ϖοταμοὶ καὶ γαῖα. καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώϖους τίνυ ὀθον ὅτις κ' ἐ ϖίορκον ὀμόσει. ὑμεῖς μάρτυροί ἐστε. φυλάσσετε δ' ὅρκια ϖιστά. Ιστέον δὲ ὡς τὸ, ἠέλιος ὃς ϖάντ' ἐφορᾷς ἀ ϖικῶς εἴρηται αὐτὶ τοῦ, ὦ ἥλιε. ὁ ϖοῖον ζὺν ἄλλοις καὶ τὸ, τράγος γένειον ἀρ' ἀ ϖενθήσεις σύγε. αὐτὶ τοῦ ὦ τράγε ϖάνυ σόφισῃ γενείου εἰ τὴν φλόγα φιλήσεις. καὶ ὅτι ζὺν ἥδες Ομήρῳ ᾄσμα, τὸ ἐκϖαθητικῆς, καταβαίνειν εἰς σύνοδον. οἷον καὶ τὸ ἀνθρώϖους τίνυσθε ὅτις ἐ ϖίορκον ὀμόσει. ἐκ γὰρ τοῦ, ἀνθρώϖους, εἰς τὸ, ὅτις μετέβη, διότι οὐ ϖάντες οἱ καμόντες ἤτοι θανόντες, καλάζονται, ἀλλ' ὁ κακὸς. τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ ϖαρ' Εὐριϖίδῃ τὸ, δεῦρο τῶν ὠμῶν τύχοιμι ὅστις μ' ὠνήσεται. καὶ τὸ, δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὅσῳ ϖερὶν ἀνδρὸς ϖαλάγχνου ἐκ μάθῃ σαφῶς, συγεῖ. καὶ ϖαρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, τὰ ϖερισσὰ κἀνόνητα σώματα, ϖάσχει. τὸ δέ τις ὡς τις ἀνθρώϖου φύσιν γεγὼς, ἔϖειτα μὴ κατ' ἄνθρωϖον φρονεῖ. τοιοῦτο δέ τι καὶ τὸ, λέξω τὰ ϖάντα ἀμ' ἴσορρεῖς. καὶ τὸ, ἔλεξα ϖᾶν ὅσον ϖροῦχρῃσάμην. καὶ ἐν τῇ ἀράϖδίᾳ τὸ, ϖάντες ὅσοι θεοί εἰσιν σὺν ὀλύμϖῳ. καὶ ἐν τῇ δ' τὸ, ταῦτα δ' αἱρεσύμεθα εἴϖι κακὸν εἶρηται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ ϖάντ' ἐφορᾷ, διαφόρειν δοκεῖ ϖοτε τοῦ, ϖάντα ὁρᾷ. ἠέλιος μὲν γὰρ ἀ ϖόλυτος ϖάντ' ἐφορᾷ. ἡ ὡς οἱ ὕστερον φασιν, ἐφορεύει. ϖρὸ οἷς καὶ ϑηλυκὸν, ἡ ἐφορεία. ὁ δὲ ϖρὸ Σοφοκλεῖ Οδυσσεὺς, ὡς ϖάντων ἀεὶ κακὸν ὄργανον, ζωϖολύτως ϖάνθ' ὁρᾶν λέγεται. καὶ εἴη ἂν οὕτως, ἀλάστωρ. ἐ ϖεὶ ϖροῦχ οὐκ αὖτι διαλάθοι τὸν οὕτω ϖερὶ ἔργως ϖάνθ' ὁρῶντα. τὸ δὲ τίνυσθον, δηλοῖ μὲν τὸ τιμωρεῖτε. ἐ ϖεκρίϑη δὲ εἰς φράσιν, ὡς ϖοιητικώτερον. ἄλλως γὰρ, τίνω αὐτίνω ἀναϖληροῖ χρείαν καὶ ἔστιν καὶ τὸ τίνυσθε σιχηρᾶς λαγαρότητος ϖοιουμένης καὶ ἐν ἀμφοῖν. Αλέξανδρος μὲν ϖρὸ ὀλίγου, σωέθετο ἐὰν τὸν Μενέλαον νικήσῃ, τὰ καὶ τὰ γενέσθαι. ἐὰν δὲ ἡττηθῇ, τάδε καὶ τάδε. καὶ ἤρεσε τότε ὁ λόγος καὶ ζωὶ τούτοις, ἀρδυόμενοι τὰ ὅϖλα ὁ στρατὸς, κάθηνται. Αγαμέμνων δὲ αὖτι οἷον ζωὶ διορθούμενος καὶ ἀναϖληρῶν ὅϖερ ἐνέλειφεν ὁ ἀδελφὸς, ϖοινὴν τε ϖροστίϑησιν ὡς μὴ δίκαιον οὖ, ζωὶ τοῖς ἴσοις ἀ ϖαλλαγῆναι τοῦ τὸ κακοῦ κατάρξαντας, καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτω διατίϑεῖ. εἰ μὴν κεν Μενέλαον φησὶν Αλέξανδρος κατα ϖέφνῃ, αὐτὸς ἔϖειθ' ἑλενίλῃ ἐχέτω καὶ κτήματα ϖάντα. ἡμεῖς δὲ νοσήσομεν. αὐ ϖεμεσήτως φασὶ ϖοταίξας τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ. εἰδένεν Αλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς μενέλαος, τρῶας ἔϖειθ' ἑλενίλῃ καὶ κτήματα ϖάντ' ἀρδοῦναι. ζημὴν τ' ἀργείοις ἀρτινέμεν καὶ ἐξιὸς. εἰήκοσε μὲν δὴ σὺ τοῖς ἐφεξιὸς ὁ μενέλαος. οὐκ ἀ ϖέκτεινε δὲ τὸν Αλέξανδρον. καὶ διὰ ζοῦτο ἔλϑουσιν αὐτιλέγειν οἱ τρῶες καὶ οἱ ἀχαιοί. καὶ λέγεται ἡ ϖαράϑεσις κατὰ τοῦ ῥήτορας αὐτινομία. ἑκατέρου μέροις ϖοβάλλεσθαι δυναμένου τὰ ἑκατέρων ῥητὰ ϖρὸς δικαίωσιν. οἷον ἐρεῖ ὁ μενέλαος. εἶ ϖας ὦ Αλέξανδρε εἰ νικήσω. νενίκηκα δὴν. ἀρδοτέα μοι τοίνυν ἡ ἑλενίνη. ὅλ' αὖϑις ἀρλογίαν ϖοεισάμενος ὀξ Αγαμέμνονος εἰς ϖαράβασιν τῶν σωϑηκῶν, αὐτερεῖ ὅτι ἐαν με κτείνῃς, ἐρρέϑη ϖαρὰ τοῦ Αγαμέμνονος. σὺ δέ με οὐκ ἔκτεινας. οὕνεκα λήϑῃ τὴν ἑλενίνη. ἰαμβροτέρα δὲ κατὰ δὴν ϖαλαιοὺς ἡ τῶν τρώων ἀρλογία, διότι μάλιστα δή φασιν ὁραῦ, τὰ ζωὶ τοῖς ὄρνισι ὁριζόμενα. ὅτι δὲ ἀληϑῶς νενίκηκεν ὁ μενέλαος, καὶ ἄλλως μὲν δῆλον. ἀρφαίνεται δὲ ζοῦτο, καὶ ὁ σὺ τοῖς ἑξιὸς εἰ ϖών. νίκη μὲν δὴ φαίνεται, ἀρνειοφίλου μενελάου. ἤγουν φανερῶς δῆλη ὄδιν. ὁ ϖοῖον καὶ σὺ ἄλλοις, τὸ, ἀλλὰ τὰ μὲν ὑμῶν, ἀεικέα ἔργα φαίνεται ἤγουν ϖᾶσι δῆλά ὄδιν. Τίνω δὲ τοῦ ϖαϑόντος ἔκτισιν ἤτοι τὸ ϖρόστιμον ὅϖερ Ηρόδοτος δίκας λέγει τῆς ἀρ ϖαγῆς, ζημὴν καὶ ϖοινὴν ὁ Αγαμέμνων καλεῖ. λέγων, εἰδ' ἀνὴρ, ἐμοὶ τιμὴν οἱ ϖοδὶ ϖοίαμον τίνειν, οὐκ ἐϑέλωσιν Αλεξάνδροιο ϖεσόντος, αὐταὶρ ἐγὼ καὶ ἔϖειτα μαχήσομαι εἵνεκα ϖοινῆς αὖϑι μίων εἴως κε τέλος ϖολέμοιο κιχείω. ἤγουν ἕως ἐκτελέσω ἓν ϖόλεμον. Καὶ γίνεται ἡ τιμὴ αὕτη, ὡς

ποινὴ, ἐκ τοῦ τίω τὸ τιμωρῶ. ἢ καὶ ἀφ' οὗ τίω τὸ αὐτοδίδωμι. ὅθεν καὶ τὸ τιμὴν ἀρχὴ νέμειν, καὶ τὸ τιμὴν τίνειν, ἐτυμολογικῷ τρόπῳ, οἱ τοῖς ῥηθεῖσι κεῖσθαι δοκεῖ. Πίνδαρος μέντοι πολλαχοῦ ποινὴν, τὴν ὑφ' καλοῦ ἁμοιβὴν λέγει. σημείωσαι δὲ ὅπως ὁ Ἀγαμέμνων τοῦ προδεδηλωμένου διοπέμπου σύμπνου αὐτέχεται. ἐπόντος γὰρ ἐκείνου τοῦ ὀνείρου τὸ πεποιημένον αὐτῷ, ὅτι δηλαδὴ νῦν ἕλοις τὴν τροίαν, δεδιὼς ὁ βασιλεὺς μή πως μιᾷ τὴν ὑποδιακειμένοις μονομαχίαν, ἀφ' ἧς ἀπόρθητος ἡ τροία μείνῃ, ὡς τῶν ὁρκίων τυχὸν ἐκπληρωθέντων, καὶ τῶν τρώων κατὰ τὴν σύμβασιν ἀφοδύντων τὴν ἑλένην καὶ τὰ κτήματα, παραῤῥίπτει τὸ πρὸς ποινὴς, εἰς ἀφορμὴν πάλιν μάχης. ἵνα εἰ καὶ μὴ νῦν ἥγουν σήμερον ἕλοι τροίαν, ἀλλὰ νῦν ἥγουν κατὰ τὸν σύλλογον ἴδιον, ἀφ' ἧς ποινὴν. διὸ οὐ δὲ ὁρίζῃ αὐτὴν, ἀλλὰ θέλῃ σὺ τρῶας τιμὴν ἀργείοις ἀρχαίνεμεν ἥντιν' ἔοικεν. εἰ δὲ μὴ πολεμήσειν εἰσαῦθις. ἵνα τὸ τοῦ ὀνείρου λοξοῦ λόγιον πληρωθῇ. οὐκ ἐπόντος ὅτι νῦν ὁ πόλεμος λυθήσεται. ἀλλ' ὅτι νῦν ἕλοις τὴν ἴλιον. οὐ γὰρ ἀρκεῖται ὁ βασιλεὺς μόνῃ τῇ ἑλένῃ ἐὰν ὁ Ἀλέξανδρος πέσῃ. οὐ δὲ τοῖς ἐκείνῃ συναρπαγεῖσι κτήμασιν, εἰ μήτι καὶ ἐκείνοις λάβῃ. ἥγουν ποινὴν ἣν ἐπέοικεν. ὅπερ ἐφερμηνεύων, φησίν. ἢ καὶ ἑαυτοῖσιν σὺ ἀνθρώποισι πέλεται. οὐδ' οὕτως αὐτὴ ὁρίζας, ἵνα ἴσον ἔχῃ μάχης βούλοιτο λαβεῖν. ἀλλὰ τὸ τίς τιμῆς ἤτοι ποινὴς ἀόριστον. ἢν δ' ἀεὶ ἴσως ποινὴ ἀρέσκουσα τῷ βασιλεῖ, τὸ, αὖδιχα διάσασθαι ὅσην κτῆσιν ἡ τροία σὺν ὃς ἔέργει. ὁ ποιητής. τὸ δὲ αὖθι μένων καὶ ἑξῆς, περίφρασίς ὅτι τοῦ πολιορκεῖν·

Ἢ καὶ ἀφ' ὁμάδους ἀρνὸν τάμε νηλεῖ χαλκῷ.
Καὶ τὸν μὲν, κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
Θυμοῦ δευομένους. ἀφ' γὰρ μένος εἵλετο χαλκός.
Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
Ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἀχαιῶν τε τρώων τε.
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότεροι πρότεροι ὑφ' ὅρκια πημήνειαν
Ὧδέ φ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος
Αὐτῶν, καὶ τεκέων. ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν
Ὡς ἔφαν. οὐδ' ἀρά πώ σφιν ἐπεκραίαινε κρονίων.

Ἐν τῷ ἀφ' ὁμάδοις ἀρνὸν τάμε νηλεῖ χαλκῷ, σφάζεσθαι τὸν ἀρνα φησὶν Ὅμηρος κατὰ ὁμάδους, οὐ λαμβάνων τὸν ὅμαδον κατὰ τὴν νῦν συνήθειαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ πότε. ὅμαδοι γάρ φησι, τὰ κάτω μέρη τοῦ λαιμοῦ. οἱ βρόγχοι. καὶ ὁμάδιο ἀλλαχοῦ θέμεθλα ἡ φάρυγξ. ἢ καὶ ὅμα ποιλίας· Τὸ δὲ σφαδάζειν καὶ σπᾶσθαι αὐτὸν ἐν τῷ σφάζεσθαι, ἀποσπᾶ ἐν λέγει ὡς ἐκ τοῦ σπῶ σπαίρω, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ'. Ἡρόδοτος δέ που καὶ τὸ θερμότερον σπεύδειν καὶ οἷον, σπασιρτᾶν καὶ πάνυ σπουδμεῖσθαι, ἀποσπαίρειν ἔφη. ἐπὶ τοῦ Ἀδείμαντος ἠποσπάρη μόνος ἀφοπλίσεσθαι. ἀφ' δὲ τοῦ σπαίρειν, καὶ σπαρίζειν. κατὰ σ' σπαρίζειν ὡς ἐν ῥητορικῷ στοιχείωται λεξικῷ. Φράζει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, οὕτω. καὶ τὸν μὲν, κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας. ὃ διασαφῶν ἐπάγει. θυμοῦ δευομένους. ἴδιον δὲ πάλιν ἐφορμηνεύων, φησίν. ἀφ' γὰρ μένος εἵλετο χαλκός. ὁ καὶ διαίδιον ἀνηλεὲς ῥηθείς. ταῦτα δὲ ποιητικῆς διασυρμὸς ἐστιν. ἄλλως δέ γε, οὐκ ἀνάπαλιν φράζεσθαι· Δαπάνιον οἴνου δηλοῖ. τὸ, οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον. εἰ δὲ καὶ ἐπ' ἀγαθῶν ἴδιον γίνεται, οἰκεῖον ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς. καὶ ὅτι ἐκχεομένων ἐπὶ ὅρκοις τῶν σπονδῶν, ἐτέλεσον οἱ ἐκεῖ. ὡς ὅδε ὁ οἶνος χέεται, οὕτω τοῖς ἐπιορκήσασιν ὁ ἐγκέφαλος, χαμαὶ χεθείη. τάχα δὲ καὶ ὅτε αἱ τείχες ὡς ἐῤῥέθη τῶν κεφαλῶν τοῖς σφαγίοις ἐτέμνοντο, καὶ τοιοῦτόν τι ἐπετέλεγετο. ὡς εἰς κεφαλὴν τὸ κακὸν τρέποιτο τοῖς ἐπιόρκοις. ἢ, οὕτως ἐκτμηθεῖεν τὸ βίου. εἰ καὶ ὁ ποιητὴς οὐ λέγει

ταῦτα, οἷα νοεῖν κατὰ τὸ εἰκὸς αὐτὰ ἀφιεὶς, ὁ ποῖα καὶ τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖ. Ισέον δὲ ὅτι ἔθος τῷ ποιητῇ ἐν ταῖς κατὰ πλῆθος ἠθοποιΐαις. σωτέμψω τὸν λόγον τεχνικῶς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. ὅτε γοῦν εἴπῃ ὧδε δέ τις εἴποισκεν, ὀλίγοις ἀεὶ λόγοις ἐπάγει. ὡς καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ. λέγων. ὧδε δέ τις εἴποισκεν ἀχαιῶν τε τρώων τε. ὦ ζεῦ κύδιστε μέγιστε. ὁποτόδροι ποτόδροι ὑποδὲ ὅρκια πημήναν ὦ δέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος, αὐτῶν καὶ τεκέων. ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν ἢ μιγεῖεν. Ενθα ὅρα καὶ ὅπως ἐν μεγάλῳ κακῷ τίθενται οἱ ὅλοι τὸ, ὑπ' ἄλλοις γενέσθαι ταῖς αὐτῶν ἀλόχοις ἤτοι ὁμολέκτροις ἢ τραγικῶς εἰπεῖν, κοινολεχεῖς γυναῖκας. καλῶς ἁρα τῇ Νέστορι ἐν τοῖς περὶ τούτου ἐμέμνητο τῆς μιᾶς τρωϊκῶν ἀλόχων κατὰ κοιμίλως. ὡς τούτου, μείζονος κακοῦ ἐσομένου τοῖς τρωσί. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, τοιαύτη τις δύνηται βραχεῖα γενήσεται κατὰ τὸ αὐτίου τῶν κακῶν. Τὸ δὲ αὐτῶν καὶ τεκέων, αὐτιπαθητικῶς ἔχει. ἄλλως γὰρ αὐτοῖς καὶ τέκεσιν ὤφειλεν εἶναι, περὶ ἀηδουθίαν τῆς, ὦ δέ σφιν ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι. δῆλον δ' ὅτι ἐν τοιούτοις, οὐ σολοικίζει. αὐτιπαθεμένη ἡ γενική. Τὸ δὲ ὑποδὲ ὅρκια πημήνειαν, προφάσεις ὅτι τῆς ἐπιορκήσεως. δῆλον δὲ ὅτι πήμανσις ὅρκων, ἐστὶν ἡ τούτων παράβασις. ὡς ἐδήλου περὶ τούτων, καὶ τὸ, ὅρκια δηλήσαντο. Σχῆμα περιαναφωνήσεως τὸ, ὡς ἔφατ' οὐδ' ἄρα πώσφιν ἐπεκραίαινε κρονίων. δι' οὗ περεκτίθεται, ὡς τελεσθήσονται μὲν, ἀλλ' τῆς βασιλέως ἀρᾶς. οὕτω δὲ νῦν, ἀλλὰ μᾶλλον ταῦτα. τὸ δὲ οὐ δ' ἄρα πώσφιν, οὐκ ἀνωφελῶς ὀξυνόμενον ἔχει, τὸν πῶ ἐπίδεσμον ὡς ἐγκλινόμενον. καθὰ δῆλοι καὶ τὸ, οὔπω. εἰ δὲ ζῆς φιλονεικοίη, προσιασᾶν αὐτὸ, ἀκολουθείτω τοῖς περισπωμένοις τὸ πώποτε. τὸ δὲ κρονίων ἐκτείνει κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τὴν παλίγουσαν.

Τοῖσι δὲ δαρδανίδης πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπε.
Κέκλυτέ μευ τρῶες, καὶ δύκνημιδες ἀχαιοί.
Ηὲ μὲν ἐγὼν εἶμι ποτὶ ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Αὖ, ἐπεὶ οὔπως πλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
Μαρναμένων φίλον υἱὸν ἀρηϊφίλῳ μενελάῳ.
Ζεὺς μέν που τό γε οἶδε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
Η ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἀρνας θέτο ἰσόθεος φώς.
Ανδ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτὸς, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω.
Παρὰ δὲ οἱ Αντήνωρ περικαλλέα βήσετο δίφρον.
Τὼ, μὲν ἄρ' ἄμ' ἀρέτην προτὶ ἴλιον ἀφνειόν.

Καλῶς μισητὸς ἦν ἅπασιν ὁ Αλέξανδρος, ἀλλ' ὁ πατὴρ πρίαμος λέγει μὴ ἐᾶν, πλήσθαι, ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν αὐτὸν μαχόμενον. φησὶ γὰρ, ἤτοι ἐγὼν εἶμι ποτὶ ἴλιον ἠνεμόεσσαν αὖ. ἐπεὶ οὔπω πλήσομαι ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι μαρναμένων φίλον υἱὸν ἀρηϊφίλῳ μενελάῳ. οὕτω δὲ καὶ ὁ εκτωρ συμπαθῶς ὀξὺ φιλαδελφίαν διακείσεται. οἷ ἐ καὶ φόβον ζῆ ὡς εἰρηται. ὠνείδισεν, ὅμως ἠπιωθέντα τὸν ἀδελφόν, οὐ περισώσει. νοητέον δὲ οἷον ἔσται πένθος ἔσχρον τῷ γέροντι ζωὴ τῷ εκτορι. εἰ γὰρ τὸν πάριν οὐ πλήσεται ὁρᾶν μαχόμενον, πῶς οἴσει βλέπων τὸν εκτορα, καὶ ἴδιον ποιούμενα καὶ πίπτοντα καὶ ὑπὸ Αχιλλέως, ἀφ' ἡμῶν. δῆλον δ' ὡς οὐ δὲ ζωὴ τῷ τείχει καθεδεῖται ὁ γέρων. ἵνα μὴ ὀφθαλμοῖς ἐκεῖθεν ὁρᾷ, φαντασίᾳ δὲ μόνῃ, σύδον τοῦ μιῶν παράδυσος. Σημείωσαι δὲ ὅτι πιθανῶς ὑπὸ χωροῦντα ποιεῖ τὸν γέροντα πρίαμον ἡ ποιητής. ἵνα μὴ πρὸ ἀνάγκην ᾠκία. τελέσαι τὰ τῶν ὅρκων. καὶ οὕτω κακοήθης ἡ ποιητικὴ γένηται διασκευή. ἀχρήμονος γὰρ οὐμὴν παρούσης τῆς ἐνεπωτάτου πριάμου συγχεθήσεται πιθανῶς τὰ ὅρκια. καὶ οὕτως δύσωστρόα ἡ τῆς ποιήσεως ἔσαι περιπέτεια. ἵνα δὲ δύξῃ ὁ γέρων καταλιπεῖν τῆς ἰοῦ ἵππων, δῆλ τὴν ἀναχώρησιν καὶ ἀσαπιθείη τὰ δύξαντα, φησὶ, παρὰ τῷ θεῷ κεῖσθαι τὰ τῆς τέλους. ῥᾳδίως γὰρ που τό γε οἶδε φησὶν, ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ὄσσιν. ἤτοι

πεπραττομένον, ὃς ἐμαρμένως. οἱονεὶ λέγων, ὅτι οὐχ ὡς ἠπιηθησόμενον προλείπει τὸν Πάριν εἰ καὶ ἀρίστιλος ὁ Μενέλαος. ἀλλὰ διότι οὐκ ἂν τλαίη βλέπων μαχόμενον τὸν φίλον υἱὸν καὶ ἀγωνιῶντα, εἰ καὶ αὖπαξ ὁ Πάρις καὶ μισητὸς, ἀλλ' αὐτῷ φίλος υἱός ἐστιν. ὅτι δὲ εἰκὸς ἦν τὸν Πρίαμον ἐκ δοθῆναι τὴν Ελένην ἐπαρλῶ ὅτε ἠπιήθη Αλέξανδρος, ἐμφαίνει ὁ τῶν δημογερόντων λόγος ὅτε ὡς τὸ τείχος ἤρχον. ἐπαινόντων ὅτι καὶ τοιαύτη οὖσα, οἰχέσθω. ἵνα μὴ κακὸν ἡμῖν γένηται. εἶχε δὲ καὶ ὁ τῶν τρώων ὅχλος ἑτοίμως εἰ ὁ Πρίαμος ἐπένδυσεν. ἐμίσουν τε γὰρ τὸν Αλέξανδρον ἀπεχθόμενον ἴσον κηρὶ μελαίνῃ, καὶ δύξονται δὲ θανεῖν ἐκεῖνον, οἷς τὰ δὲ ἔργα σὺν ἀμφοτέροισιν ἔδηκεν. ὁ δὲ, ἦν ὁ ἀρχέκακος ἐπάρατος Αλέξανδρος· Ηνεμόεσσαν δὲ τὴν τροίαν εἶεν πολλαχοῦ δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἀφ' ὑψηλοῦ κεῖσθαι· Τὸ δὲ οὕτω πολίσσομαι, ἀλώνιθες τοῖς ὕστερον. σύνταῦθα μὲν γὰρ, τὸ οὕτω τοιοῦτόν ὅτι τῇ οὐ ἀρνήσει. ἐκεῖνοι δὲ τὸ, οὕτω χρονικὸν οἰόμενοι. οἷον οὕτω ἦλθεν. ἀλλὰ δηλαδὴ ἐλούσεται. καὶ οὕτω ἔγραψεν, ἀλλὰ γραφῇ· Τὸ δὲ εἰμὶ ἄψ, ταυτὸν τῷ, ἀναχωρήσω. ἐπανελούσομαι. νοσήσω. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι δύο ἀρτιγένητοι τοῖς βασιλοῦσιν ὁ ποιητὴς παρὰ ζυγὸν Αγαμέμνονι μὲν, τὸν Οδυσσέα. Πρίαμῳ δὲ τὸν Αντήνορα, ὅμως λαλοῦντας οὐδὲν ἧττον ἢ ποιοῦντας πλάττει αὐτούς. ἀλλὰ τὸ πᾶν τοῦ βασιλέως. πρῶτος δὲν Ομηρος ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, τὴν τὰ σιγῶντα προσωπεῖα τοῖς δραματικοῖς ἐπενόησεν· Τὰ ὡς ὅρκοις σφαγιαζόμενα, οἱ μὲν ἐγχώριοι κατώρυττον κρύπτοντες ὑπὸ γῆν. οἱ δὲ ἐπήλυδες, εἰ καὶ Ομηρος νῦν ἔθος σιγᾷ κατὰ χῆμα ξυνήθες, θαλάσσῃ ἐπέρριπτον. ἢ ἄλλοτι ὅμοιον ἐποίουν ὡς ἐκ τοῦ κάπρου δῆλον ἔσται οὗ ὡς ὅρκῳ σφάξειπου ὁ βασιλεὺς. γεύσασθαι δὲ αὐτῶν ὅλως, ἀπώμοτον ἦν. διὸ καὶ Πρίαμος οὐ τῶν ὀρκίων ἀρνας, εἰς δίφρον αὐτὸς θέμενος, ἀνεχώρησεν. ἅμα μὴ κατορύξων αὐτοὺς ὡς εἴρηται, καὶ τοῖς πολίταις δὲ αὖθις δείξων ὅτι τὸ τοῦ ἔργου θαυμάσιον. καὶ ἵνα καὶ οὕτω γένηται τῶν ὅρκων ταμίας· Κατατείνειν ὀπίσω τὰ ἡνία λέγει τὸν ἡνίοχον. καὶ σημείωσαι τὴν φράσιν. οὐκ ἔστι γὰρ κάλλιον φράσαι· Τὸ, ἄλοχοί τε καὶ νήπια τέκνα τοῦ Ἰλίου ἀρχηγέτου, περίφρασις ὅτι τοῦ, ἐπαλινόστησαν·

Εκτωρ δὲ Πριάμοιο παῖς, καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. αὐτὰρ ἔπειτα,
Κλήροις σὺν κυνέῃ χαλκηρεῖ πάλλον ἐλόντες,
Ὅππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἀχαιῶν τε, τρώων τε.
Ζεῦ πάτερ ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ὅππότερος τὰ δὲ ὄργα ἀμφοτέροισιν ἔδηκε
Τὸν δὺς ἀρφθίμοιον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ημῖν δ' αὖ φιλότητα, καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι·

Διαμετρεῖται καὶ τόσος τῇ Αλεξάνδρου καὶ Μενελάου, μονομαχίᾳ, ὅθεν τοῦτοις ἐκεῖσθαι τὸν ζυγὸν πᾶσι κίνδυνον. μὴ δόξει ἀν, ἠπιῆσθαί πως, ὁ παρεξελθὼν τὸν ὡς φησὶν ὁ ποιητὴς, διαμετρηθὸν χῶρον. ζυγὸν μέντοι Εκτορος καὶ Αἴαντος, σὺν τοῖς ἑξῆς ἔθεν οὐ γίνεται. ἴδιος γάρ ὅτιν ἐκεῖ τὸ παθόντος ὁ κίνδυνος. πάλλουσι δὲ καὶ κλήροις σὺν κυνέῃ, ὅπως τὸ τρος προαφήσει τὸ ἔγχος. Φράζει δὲ ὁ ποιητὴς σύνταῦθα, οὕτω. Εκτωρ δὲ καὶ Οδυσσεὺς, χῶρον μὲν πρῶτα διεμέτρεον. αὐτὰρ ἔπειτα κλήροις σὺν κυνέῃ χαλκηρεῖ πάλλον ἐλόντες ὁπποτέρος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος· Εστι δὲ κλῆρος ὡς καὶ σὺν τοῖς ἑξῆς φανήσεται, σημεῖον ὅ, τις ἐμβαλεῖ τῷ ἀγγείῳ τὸ λαχμοῦ. ψηφὶς τυγὸν. ἢ δακτύλιος. ἢ βῶλος ἀρούρης κατὰ Σοφοκλῆ ἤτι ζιοῦτο. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ πάλος λέγεται. ἀλλὰ ἔθεν μὲν, παρὰ τὸ πάλλω τὸ κοινῶ. κλῆρος δὲ, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς κινήσεως. παρὰ τὸ κλῶ τὸ καλῶ. δι' οὗ ἐκ πεπλεγμένος, κεκλεῖσθαί τις εἰς ἔργον. ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ κήλου τὸ

ξύλον κατὰ Ηρωδιανόν. ὡς ξύλων μάλιστα πάλλεσθαι διδυμέων ἐν τοῖς τοιούτοις. χρῆσις δὲ τῆς ῥιφθέντος πάλμυ, καὶ τῆς κατ' αὐτὸν κλήρου, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, οἱ τεταγμένοι βραβεῖς κλήροις ἔπηλαν. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν κλῆρος καὶ πάλος λέγεται κατὰ πολυωνυμίαν. τῆς δὲ πάλλειν ῥήματος, οὐκ ἔστι καιριωτέρα λέξις ὡς ἐν τοιήσει. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἀπὸ τῆς κλήρου, καὶ τὸ κληροῦν καὶ τὸ κληροῦσθαι λέγεται. Εὐριπίδης δὲ ἐν μὲν Φοινίσσαις, καὶ μαντικάς τινας ψήφους, κλήρους καλεῖ. ἃς φασι δέλτοις παρεσημειοῦντο. εἴτε πτήσεσιν ὀρνίθων καὶ λοιποῖς. ἐκεῖ δὲ οἱ παλαιοὶ κλήρους νοοῦσι καὶ τὴν ἔνθεον μαντείας μυθοις. ἐν δὲ τῷ, δέλτος κλήρους οὐ δεδεγμένη, κλήρους φασὶ λέγει, ἃ τὰς μαντείας. ἢ σημεῖά τινα διδύμωνα τῷ μάντει, ὃς ὧν ὁρμώμενος προεφήτευε. δῆλον δὲ κἀ ὡς ἐκ μὲν τῆς καθ' Ομηρον κλήρου, καὶ ἡ κατὰ βίον λαχοῦσά τινι τελουσία, κλῆρος λέγεται μεταφορικῶς καὶ ἡ ῥητορικὴ δὲ ἀκροκλήρωσις, ἐκεῖθεν εἴληπται. ἐκ δὲ τοῦ πάλου, ἐρρέθη ὁ αὐτίπαλος. οὓς οὐ μόνον δῆλόν ἐστιν ὃς ἐναντίου πάλου ἐρίζοντα, ἀλλά ποτε καὶ τὸν ἁπλῶς οὕτω λεγόμενον ἰσοπαλῆ. Τὸ, λαοί δ' ἠρήσαντο θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, ἀμφιβολίας ὅτι χεῖρας εἰς μίαν ἀφορώσης ἐννοιαν. εἴτε γὰρ εἴποι τις θεοῖσι πεισυλλάβως εἴτε δισυλλάβως θεοῖς εἶτα ἐπάγει ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον, ἡ αὐτὴ ὅθεν ἐννοια. δῆλον δὲ ὡς κἀ προεχρήσθη, ὅτε οὐ μόνον ἐπὶ ἀναταλάσεως χειρῶν τὸ ἀναχεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀναπολιῶς ἡλίου. τὸ μέντοι ὀχανέχειν, ἐπὶ μόνου ἡλίου λέγεται. καὶ τὸ ὑποδῦναι δὲ εἰς ὕψος, ἐντεῦθεν ὀχανέχειν φασίν. Αρα κατὰ ἀρχεκάκου, τὸ, ὁ σωσόπορος τά δὲ ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε, τὸν, ὅτε δύο ἀρφθίμωνον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι. πρῶτες δὲ κατ' Αλεξάνδρου ταῦτά φασιν. ὅρα δὲ ὡς δυσαιδεύτως ὁ τοῦ λαοῦ λόγος. ἐν τῷ ὁ σωσόπορος τά δὲ ἔργα ἔθηκεν. δυσφήμως γὰρ ἔργα λέγει τὰ πολλὰ κακὰ ὢν αἴτιος, ὁ Αλέξανδρος. οὐμὴν ὁ Μενέλαος. ὡς γὰρ πεθείρηται, ὁ μὲν Αλέξανδρος ἦρξεν. ὁ δὲ Μενέλαος, ἔρυν σχὼν, ἠμύνατο. καί πῶς ὅτι τὸ ῥιφθὲν, ὅμοιον τῷ, μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. τὸ δὲ ἀρφθίμωνον δῦναι εἰς ᾅδην, πρὸς διασολιὼ εἴρηται τῶν δίχα φθορᾶς μυθευομένων δῦναι εἰς ᾅδου. ὁ σωσος ὁ πειρίθους. καὶ ὁ θησεὺς καὶ ὁ Οδυσσεὺς καὶ ὁ Ηρακλῆς. συγκέκραται δὲ, τὸ ἀρφθίμωνον αἰολικῶς. τὸ γὰρ συντελὲς ἀρφθιόμωνον, ἐκ τοῦ φθίω.

Ως ἄρ' ἔφαν. πάλιν δὲ μέγας κορυθαίολος Εκτωρ,
Ἀψ ὁρόων. πάρεσσι δὲ θοῶς ἐκκλῖνος ὄρουσεν.
Οἱ μὲν, ἔπειθ' ἕζοντο κατὰ σίχας, ἦχι ἑκάστῳ
Ἵπποι ἀερσίποδες, καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
Διὸς Αλέξανδρος Ελενίης πόσις ἠυκόμοιο.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε,
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας.
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι ἔδυνεν
Οἷ' ὁ κασιγνήτοιο Λυκάονος. ἥρμοσε δ' αὐτῷ.
Αμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκειον. αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε.
Κρατὶ δ' ἐπὶ ἰφθίμῳ κυνέην δύ' τυκτον ἔθηκεν,
Ἱππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμῃ φίλ' ἁρήρει.
Ως δ' αὕτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.
Οἵ δ' ἐπεὶ ἓν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ες μέσσον τρῶων, καὶ ἀχαιῶν ὀτρηρόωντο,
Δεινὸν δερκόμενοι. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας,

Τρῶας θ' ἱπποδάμους, καὶ δυκνήμιδας Ἀχαιούς.
Καί ῥ' ἐγγὺς ἵσταν διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισι κοτέοντες.

Ἐπαλλε δὲ κλήρους ὁ Ἕκτωρ ἀμφὶ ἕκαστα, ἵνα μὴ δόξῃ κακηδυρηκέναι τι. καὶ ὅμως δύτυχῶς Πάριος ἴσως ἐκκλῆρος ὄρουσεν. ἤγουν ταχὺ ἐξέτορε καὶ τὰ μὲν τῆς τύχης ἐνταῦθα φιλοτίμως ἔχει τῷ ἀρπαγι. διορτορίσει δὲ ἀρετῇ, ὁ ἀγαθὸς Μενέλαος.

Ἐν τῷ ἔνθα ἵππωι ἀόρισσοδες. καὶ ποικίλα τεύχεα ἐκεῖθ', ὃς ἀναλόγου νοητέον. ἐν τῷ, ἵππωι, δὲ, ἵσαντο οὐ γὰρ ἔκειντο καὶ οἱ ἵππωι. πολλὰ δὲ τοιαῦτα ἁμάρτατα παρὰ τῷ ποιητῇ. ὁ ποῖον ζυγὸν ἄλλοις καὶ δὲ, σῖτον καὶ οἶνον ἔδοντες. ἐκ τοῦ ἀναλόγου γὰρ ὥσπερ σῖτον ἔδοντες, οὕτω νοητέον καὶ οἶνον πίνοντες. τινὲς δὲ φιλοσοφώτερον ζητοβάλλοντες, ἐν τῷ, ἔκειντο, νοοῦσι, καὶ τὸ ἵσανθ. κεῖσθαι γὰρ, γενικῶς καὶ τὸ ἵστασθαι. τινὲς δὲ στάντες εἰς τὸ, ἵππωι ἀόρισσοδες κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ἅρμα, ἐπάγουσι μὴ ποικίλα τεύχεα ἔκειτο. ἀόρισσοδες δὲ, οἱ λίαν ταχεῖς καὶ ὠκύποδες. ἢ ἀελλόποδες καὶ ὡς ἐπεῖν κουφόποδες. ἐκ τοῦ ἀίρω ἀέρσω. ἀείρεσθαι δὲ ὅτι, τὸ εἰς ἀέρα κουφίζεσθαι. ἀφ' οὗ καὶ ἀερσιπότητος ἀράχνης παρὰ Ἡσιόδῳ. Ὥσπερ δ' ὄφρον περικαλλέα ἔφι τὸν τοῦ Πριάμου. οὕτω καὶ τεύχεα καλὰ τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. οὗ καὶ αἱ κνημῖδες, καλαὶ ῥηθήσονται. δεῖ γὰρ μὴ πρὸς κάλλος ἠσκῆσθαι τὰ πολεμικὰ ὄργανα ὡς πολλαχοῦ δέδεικται. Χαίρων ὁ ποιητὴς ποικιλμάτων διασκευῇ ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. ἤγουν τῇ κατὰ λεπτὸν ἀφηγήσει, διατυποῦται καὶ ἐνταῦθα, τὴν τοῦ Πάριδος ὅπλισιν. λέγων ὅτι δῖος Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο, κνημῖδας μὲν πρῶτον, περὶ κνήμησιν, ἔθηκε. καλὰς ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας τοῖς καλύπτοισι δηλαδὴ, τὰ σφυρά. ὁπλισάμενος πρῶτον τὰ κάτω, ἕως ποδῶν ἔχει ἐλαφρᾶς τοῖς ἄνω μέρεσι. δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνε δῖος καστιγνήτου Λυκάονος. ἥρμοσε δ' αὐτῷ. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισι βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον χάλκεον. αὐτὰρ ἔπειτα, σάκος μέγα τε στιβαρόν τε. κρατὶ δ' ἐπὶ φθίμῳ κυνέην δύτυκτον ἔθηκεν. ἵππουριν. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔδυσεν. εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἁρήρει. καὶ οὕτω διασκευάζας εἰς λεπτὸν τὴν τοῦ Πάριδος ὅπλισιν, ποιεῖ Μενελάου πάνυ ζωτέμνει δ' νόημα. ὡς δὴ, μὴ ἀκαίρως τὰ αὐτὰ λεπτολογῇ. καὶ φησίν. ὡς δ' αὔτως Μενέλαος ἀρήϊος εὖτε ἔδυνε. προθυμηθέντος καὶ ταῦθα τοῦ Πάριδος, ἵνα ζωὴ τῇ ἄλλῃ φιλοτιμίᾳ ἔχῃ καὶ ὅδε. Καὶ σημείωσαι τὸ Μενέλαος ἀρήϊος. τὸν Ἀλέξανδρον μὲν γὰρ, δῖον προσεῖπεν, ἀπλῶς οὕτω. τὸν δὲ Μενέλαον ὥσπερ πρὸ τούτου ἀρηΐφιλον, οὕτω καὶ ἀρήϊον ἅτοι πολεμικὸν, νίκης ἐλπίδας παντοίων τῷ ἀνδρὶ. Ἑλένης δὲ πόσιν, τὸν δῖον Ἀλέξανδρον λέγει, σκωπτικώτερον. οὐ γὰρ ἔδει τὸν δῖον, τὴν ἀλλοτρίαν ἔχειν. συχνὰ δὲ δῖον καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὡς φανεῖται, πόσιν τῆς Ἑλένης φησίν. εἰ δέ τινα ἔχει διαφορὰν ὁ πόσις καὶ ὁ ἀνὴρ ὡς ἐν τραχινίαις ἐμφαίνει Σοφοκλῆς, ἐπόρωθι φανήσεται. κνημῖδες δὲ κῆ νῦν. ὅπλον σκέπον τὰς κνήμας. ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται. τούτων τὰ ἄκρα ζωσφύρια λέγεται. ὡς θεῖς τῶν ποδῶν κάτω σφυροῖς προσαρμόζοντα. διὸ κῆ ἀργύρεα ταῦτα ὡς καὶ αἱ κνημῖδες καλαί. καὶ ἡ ἀσπὶς δὲ φαιὰ καὶ πολυδαίδαλος ἦγουν ποικίλη κατὰ τὰ ὄργα τοῦ δαιδάλου. ἵνες δὲ ζωσφύρια, οὐ γλυμμούς φασι τῶν σφυρῶν τοῦ ποδός. ἃ καὶ ἀργυρᾶφησι, σκώπτων. ὥς που καὶ τὴν θέσιν φησὶν ἀργυρόπεζαν. ἵνα ἐμφήνῃ γυναικίαν τὸν Ἀλέξανδρον ὡς πρὸ τὰ κατὰ ψυχὴν, οὕτω καὶ τὰ κατὰ σῶμα. Ὁ δὲ θώραξ οὗ σὺν δύνει ὁ Πάρις, καστιγνήτου ἦν. οἰκεῖον γὰρ οὐκ εἶχε θώρακα πρόχειρον. παρβαλέῃ γὰρ περιέκειτο τοῖς ὤμοις αὐτοῦ, ὅτε ἐκ τροίας κατέβη· ἵνα δὲ μὴ δόξῃ δῶρον αἴσιον ἥπλως τῷ Πάριδι ὡς ἀπροσφυοῦς ἴσως ὄντος τοῦ θώρακος, φησὶ ἥρμοσε δ' αὐτῷ. προδεδοκιμασμένος οἷα εἰκός. καθὰ καὶ τὸ ἔγχος ἥρμοσο αὐτῷ τῇ παλάμῃ. τὸν δὲ τοῦ Λυκάονος φορεῖ θώρακα, ὁμοιός φασιν ὁμοίου. Ἀλέξανδρός τε γὰρ μαλακὸς εἰς μάχην, καὶ Λυκάων δὲ, σὺν τοῖς ἑξῆς ἱστορήσεται, εἰς πόνους εὐκίνητος.

Τὸ ξίφος

Τὸ ξίφος δὲ ἀμφὶ τοῖς ὤμοις βάλλεται, κατὰ ἀρχαϊσμόν. οὕτω γὰρ ἦν ἔθος αὐτὸ περιζώννυσθαι. ἔνθα καὶ ὅρα καὶ ὅτι θώρακα δύνειν καὶ οὐτέα δύνειν λέγει. ξίφος δὲ ἀμφιβαλέσθαι ὥσπερ καὶ βάκος. τὸ δὲ βάκος, μέγα καὶ στιβαρὸν λέγει, ὡς ἀνὴρ, ὁ Μενέλαος γενναῖος εἶναι δόξῃ ὅτε τὸ δόρυ διελάσει αὐτοῦ. Τὸ δὲ κρατὶ δ' ἐπὶ ἰφθίμῳ, ἀπλικῶς δοκεῖ λελέχθαι. κοινῶς γὰρ ἰφθίμη ὤφελον εἶναι. τοιοῦτον δὲ ἦν καὶ τὸ ψυχὰς ἰφθίμους, δύνασθαι δὲ καὶ τειβὶ ἔχειν λόγου, ὁποίαν οὐ σθένος τὸ, σῷ κάρατι τίσεις. Τὸ δὲ κυνέη, χρήσεως παλαιᾶς ὄντος ὄνομα. ὡς γὰρ οὐ τῷ πρὸ αὐτοῦ λεοντέη λυκέη ἐλλείπει τὸ, δορὰ οὕτω καὶ οὐ τῷ κυνέη. δηλοῖ γὰρ κυνέην δορὰν, ἤγουν κυνὸς τοῦ ταμίου σκέπουσαν τὰς κεφαλὰς τοῖς παλαιοῖς. ὕστερον δὲ ἡ μὲν τοιαύτη ὕλη τοῦ σκεπάσματος, ἠμέλησε. τὸ δ' ὄνομα, οὐκ ἐκλέλοιπεν. ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἄλλης ὕλης ὄντος τῆς κεφαλῆς, κυνέη καλεῖται, οὐχὶ τῇ παλαιᾷ χρῆσιν. καθ' ἣν καὶ ἡ τοῦ αἴδος περικεφαλαία, κυνέη λέγεται. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τὰ ἐκ σιδήρου ὅπλα, χάλκεα φαμὲν, οὐχὶ τὸ ἀρχαῖον. ἦν γὰρ ὅτε χαλκὸς βαπτόμενος, ἐνομοῦτο πρὸς ὅπλα. καὶ ὁ πίναξ δὲ ἦτοι βιβλίου, καὶ τὸ πυξίον, παλαιᾶς εἰσιν ἐγκαταλείμματα χρήσεως. πάλαι γάρ ποτε πίναξιν ἤτοι ξανίσι καὶ ταύταις ἐκ πύξου μάλιστα, τὰ γράμματα ἐνεκόλαπτον. καὶ τὸ γράφειν δὲ, παλαιᾶς σημασίας ὄνομα. ξυσμαῖς γὰρ τισιν ἐτυποῦντο τὰ στοιχεῖα. τὸ δὲ ξύειν, γράφειν ἐλέγετο. καὶ τὸ σαρτίον δὲ καὶ τὸ σχοινίον ὡς καὶ περιγράφει, ἐκ παλαιοῦ ἔργου κρατεῖ λέγεσθαι. παρώνυμα ὄντα φυτοῖς ἀπ' ὧν ἐγίνοντο. ἤγουν τῇ φυομένῃ σχοίνῳ ἐν τόποις ὑγροῖς. καὶ τῇ σαρτῷ ὅπερ ἦν πρέφθαρται χυδαϊζόμενον, τὸ πλεκτὸν σαρτίον. ὁ σωμάτων ῥύπους ἐκ τείβει ἐν λοετροῖς. καὶ ἡ νῦρα δὲ τμῆμα μιᾶς ὅτι δέρματος. βοὸς ἀπ' ἐν τοῖς τόξοις. διότι δέ ποτε νεῦρα βόεια σωτηρόθεν αὐτῷ, παρέμεινε μέχρι καὶ νῦν τὸ τῆς κλήσεως. Καὶ τὸ κεραὸν δὲ, παλαιᾶς οἰνοχοείας τῆς ἀπὸ κέρατος ὄνομα, τοῖς ὕστερον συμποσίοις παρέμεινε. τοιοῦτόν τι ὡς προδήλωσα, καὶ ὁ ὀβολός. εἰς ὀξὺ λήγων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατὰ θῆλυ ὀβελούς. καὶ ναῦ μικροῦ δεῖν ὡς εἰς ἐπίπεδόν τι κατήνεκται. Αλλὰ καὶ ἡ δραχμὴ τουτέστιν. οἱ ἐξ ὀβολοὶ, ἀπ' ἀρχαίας χρήσεως ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται, ἔτυχε τοιαύτης κλήσεως. τοσούτων γὰρ ὀβολῶν εἶχε τότε ἡ χεὶρ ἐπισφίγγεσθαι. ὡς ἰσορεῖ καὶ Πλούταρχος. καὶ λίνον δὲ τὴν ξυρὸν λέγειν, ἐκ τῶν αὐτόθεν εἰς τὸ ὕστερον καθήκει. πάλαι γάρ ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μοιχικὰς ξυρὰς ὡς καὶ ὁ Αἴλιος ἱστορεῖ. Καὶ ἡ βίβλος δὲ ἀρχαιοτροπίαν δηλοῖ παλαιγόνου πράγματος. ἐγίνετο γάρ ποτε τὰ τῶν χαρταρείων σώματα, ἐκ φυτῆς, ὃ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, βύβλος ἐλέγετο. Καὶ τὸ τῆς δέλτου δὲ ὄνομα, ὁμοίως αὖθις κατέβη ἀπὸ τῶν δελτωτῶν βιβλίων ἦσαν ἐκ τῶν κατὰ δέλτα πυξομιλῶν γραφῶν. αἱ κυρίως δέλτοι καλούμεναι, ἀφῆκαν τοῖς ὕστερον βιβλίοις κληρονομῆσαι τοιαύτης κλήσεως. Τὸ δὲ σύντυκτον, γίνεται μὲν, ἐκ τοῦ τεύχω ἀπέβαλε δὲ τὸ ε δι' εὐφωνίαν. ὥσπερ καὶ ἡ κύσις ἐκ τοῦ κεύθω οὖσα. καὶ ἐκ τοῦ πεύθω, ἡ πύσις ὅ ὅτιν ἡ μάθησις, οὕτω καὶ τὸ νευστάζειν νυστάζειν φαμέν. καὶ τὸ ἐτεύχθη. ἐτύχθη. καὶ ἡ τέχνη δὲ ὁμοίως καὶ ὁ τέκτων, ἀπέβαλον τὸ υ, ἐκ τοῦ τεύχω γενόμενα. Ἱππουρις δὲ, ἡ ἄνω ἔθουσα πολὺ σὺν λόφον τείχας δι' ἵππων οὐρᾶς. ὅπερ ἐγίνετο, διὰ τὸ φοβερώτερον. διό φησιν ὁ ποιητὴς, ὅτι δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν σείνε. Φοβερώτερον γὰρ ὄν ὁπλίτην ἡ τοιαύτη ἐποίει ὥστου δηλώσει καὶ τὸ τοῦ Εκτορος βρέφος ταρβῆσαν χαλκὸν καὶ λόφον ἱππιοχαίτην, δεινὸν ἐπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα. ἔνθα δῆλον ὡς ὁ λόφος ἀκροτάτη κόρις ὅτιν. ὁμωνυμῶν τῷ τοῦ ὄρους λόφῳ. ἀπ' οὗ καὶ ὁ κλόφος. καὶ λοφνίδες αἱ ἐκεῖθεν λαμπάδες. καὶ λοφιὰ ζώου καὶ ζῶα λόφουρα. τὴν δὲ ἵππουριν καὶ ἱπποσθάσειαν ἐρεῖ. ἐπίτηδες καὶ ὅδιον πολάζας ὁ ποιητής. ὡς δῆλον, πιθανῶς σὺν τοῖς ἑξῆς ἔχει ἐλεῖν τὸν Πάριν δραξάμενος τῶν τειχῶν ὁ Μενέλαος. Θεόκριτος δὲ ὁ Ομηρικὸν περιφραστικῶς ὁρμηνεύων φησίν. ἵππειαι κόρυθες σκεπάσασθαι ἔθφραι, δῆλον δὲ ὅτι καὶ οὐραὶ ἵππου. καὶ χάλκη δὲ σωτέλουν εἰς τὸ τῆς κόρυθος ἄκρον. ὡς ἡ ἵππουρις δη-

λοῖ καὶ ὁ ἱππιοχάιτης λόφος. Ἀγριότητα ὑποχαράσσει προσώπου τὸ, δεινὸν δρῶμενοι θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Μονομάχων πολεμίων ἴδιον τὸ, καὶ ῥ' ἔγγυς ἰόντε διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ σείον τ' ἐγχεάων ἀλλήλοισι κοτέον τε. τὶς δὲ ὁ διαμετρητὸς χῶρος, προείρηται. ὥσπερ δὲ ἔλεγχος ἐλεγχείη. οἷον ἐλεγχείῃ καταχεύῃ, οὕτω καὶ ἔγχος ἐγχείη. ἔοικε δὲ διαφορά τις εἶναι τῶν δοράτων ἃ πρὸ μικροῦ ἔπαλλον ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τούτων τῶν ἐγχείων. ἔλεγε μὲν δὴ σὺν αὐτοῖσιν καὶ ἐγχείας, πολλάκις φησί. δόρυ δὲ, οὐδὲ εἰσάπαξ. καὶ ἴσως αὗται μὲν ὀρεκτικαί. ἐκεῖνα δὲ καὶ ἀφίεντο. τυγὸν δὲ καὶ τῷ μήκει διέφορον. διὸ πολλὰ τῶν μονομάχων τούτων, φησὶν ὅτι μακραῖς ἐγχείαις μαχέσονται.

Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος ποδήνεμος ἔγχος ἐρείσας,
Καὶ βάλεν ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Οὐ δ' ἔρρηξεν χαλκὸν. ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῇ, ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπευξάμενος Διὶ πατρί.
Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος κακὰ ἔοργε,
Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον,
Ὀφρά τις ἐρρίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅσσον φιλότητα παράσχῃ.
Ἦ ῥά. καὶ ἀμπεπαλὼν, ποδήνεμον ἔγχος ἐρείσας,
Καὶ βάλε ποδαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος,
Καὶ δι' θώρηκος ποικιλδαιδάλου ἤρήρειστο.
Αντικρὺ δὲ πρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
Ἔγχος. ὅδ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλδύσατο κῆρα μέλαιναν.

Εν τῷ πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος ποδήνεμον ἔγχος, καὶ σὺν ἄλλοις δὲ πολλαχοῦ, δολιχόσκιον ἔγχος λέγει ὁ ποιητὴς, ἢ τὸ μακρὸν οὗ δολιχὴ καὶ ἡ σκιά. ἢ δ' εἰς δολιχόσκιον ἤτοι εἰς μακρὸν ποροδυόμενον, πλεοναστικῷ τῷ σ'. ἢ ὅπερ δολιχὸν γέγονε, δι' ὃ καὶ σκιᾷ πραφῆναι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. ὁ δὲ τῷ σ' πλεοναστικὸς, σὺν πολλαῖς εἴθισται βραχυνομέναις λέξεσι κατ' ἐπαλληλίαν πυκνοῦ. ὁ ποιῶν καὶ τὸ θεσπέλιον. θεσφατοις. θεατέσιον. θεόσδοτον. μογοστόκος εἰλείθυια. ἦν δ' ἀεί, οὕτω καὶ θεοστόκος σὺν μέτρῳ δακτυλικῷ, εἰ μὴ πραπέντος τοῦ ὁ εἰς ἡ, θεοτόκος ἐγεγράφη κατ' ὁμοιότητα τοῦ, στεφανηφόρος. βοτρυηφόρος. σικυήλατον. ὑποτηλάθη. σὺν ἐλάτον. καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ μέντοι ὁδοδόκος καὶ ὁδοπόρος, ἄλλως ἐθεράπευσε τὸ πολύβραχυ τῶν συλλαβῶν, δι' ἐπενθέσεως τοῦ ι. καθὰ καὶ τὸ μεσοπόλιος μεσαπόλιος. πυλαιμένης. ἰχθαιμένης. καὶ ὅσα τοιαῦτα. δύναται δὲ δολιχόσκιον ἔγχος λέγεσθαι, καὶ παρὸς διαστολὴν ξίφους, ἔγχος γὰρ καὶ ξίφος παρὰ τοῖς τραγικοῖς. Βαλεῖν, οὐ τὸ ἀφεῖναι βέλος, ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς τυχεῖν ὡς ἁπλῶς πολεμεῖν σύρίσκεται. παρὰ τῷ ποιητῇ. δηλοῖ δέ ποτε καὶ τὸ καταῤῥίψαι. οὕτω γὰρ καὶ Αχιλλεὺς ἔβαλε πρὸς τὴν γῆν τὸ σκῆπτρον. λαμβάνεται δὲ καὶ αὖ τὸ θεῖναι ὡς τὸ, φιλότητα κατ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν ἤγουν θήσομεν. καὶ σὺν φρεσὶ βάλη ἤγουν εἰς νοῦν θήσεις. ὃς οὐ ξυνίετον δ' νουθετεῖν. Τῷ ἀσπίδα τοῦ Μενελάου καὶ τὴν τοῦ Πάριδος, πάντοσε ἴσας εἶναι ἰσορρεῖ, ὡς περιφερεῖς. δοκεῖ δὲ ἡ τοῦ Μενελάου ἀσπὶς, καὶ χαλκῆν ἔχειν πῦχα ἁπλᾶ φαινομένην, διὸ εἰπὼν καὶ βάλεν ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, ἐπάγει οὐ δ' ἔῤῥηξε χαλκόν. τὸν ἁπλοπολάζοντα δηλαδή. ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή. τουτέστιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ἀνεκάμφθη. ἠμβλώθη. τινὲς δὲ γεγράφοισιν, οὐδ' ἔῤῥηξε χαλκός. ἤγουν οὐ διεπέρασε τὴν τοῦ Μενελάου ἀσπίδος, ὁ κατὰ τὸ δόρυ τοῦ Αλεξάνδρου σίδηρος. Ισέον δὲ ὡς αἰχμὴ κυρίως, ἡ ἁπλοῦν ἤγουν τὸ ξίφος τοῦ δόρατος. παρὰ τὸ αἷμα χέειν. μετὰ τεθνάντος

τεθνάτος τοῦ μ'. ἀφ' οὗ δ' αὐτοῦ ὡς χρησιμωτάτου μέρους, καὶ ἅπαν τὸ δόρυ αἰχμὴ σωλήθως καλεῖται. ὡς δηλοῖ τὸ ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμὴ ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῇ. οὕτω δὲ αὖ πάλιν καὶ δόρυ, τὸ ὅλον ἀφ' οὗ ξύλου λέγεται. ὥστε δύο ὄντων μερῶν τοῦ τοιούτου ὅπλου ξύλου τε καὶ σιδήρου, δόρυ μὲν, ἀφ' οὗ ξύλου λέγεται. αἰχμὴ δὲ, ἀφ' οὗ σιδήρου.

Μενέλαος μὲν οὖν ἔγχεϊ ξενίῳ δὶ κατὰ τοῦ ἀρπαγος μοιχοῦ, τίσασθαι καὶ δαμάσειν ἐκεῖνον. πεποίθει γὰρ ὡς δίκαια τὰ τῆς δυσμενείας. Αλέξανδρος δὲ εἰδὼς ἄδικα δύξεσθαι κατὰ τοῦ Μενελάου, οὐ παρήνισάλεται, ἀλλὰ σιωπᾷ. τί γὰρ ἀν, εἰ τέλος ἀδίκου δυσμενείας. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ τοῦ Μενελάου δύχη παρωδηθεῖσα ἐκ τοῦ, ζεῦ ἄνα πρέποι λν, εἰς κακοξενίου ἀρὰν. οἷον δὲ ἄνα δὸς τίσασθαι ὅμα πέτορος κἀκὶ ἔοργε. καὶ ἐμῆς χερσὶ δάμασσον. ὅφρά τις ἐρέρίγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων, ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι ὅστις φιλότητα παράσχῃ. ἴσσω ὡς οὔτε ἀρπέμεν, οὔτε λησικῶς βλάπτειν τὸν ξεινεσθέντα. φιλοφρονήσεται δὲ ὡς ἐγώ ποτε τὸν πάρειν εἰ Λακεδαίμονι. Ισέον δὲ ὅτι εἰ τῷ ζεῦ ἄνα ἴστι ὦ ζεῦ βασιλεῦ, τὸ ἄνα ἢ ἀφ' οὗ τίς ἀνάξ πεποίηκεν τίς δηλούσης τὴν αὖ χάριν εἰλήφασι εἰς ὄνομα, ἢ ἀφ' οὗ ἄναξ ἀρχόλῃ τοῦ διωλοῦ γέγονεν. ὁμοίως τῷ, γύναι. ὅτι δὲ θεὰ ὡς καὶ πεποίηται λέξις ὅτι τὸ ἄναξ, δηλοῖ καὶ ὁ γεράφας οὕτω. ἄναξ. θεὸς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. ὡς τὸν ὄν, ἄνακτα εἰπεῖν καὶ θεόν. Τὸ δὲ ὅσμε πότερος κακὰ ἔοργε, κακοῦργόν τε σωθέντος εἰπεῖν, τὸν πάρειν εἶν δηλοῖ, καὶ διαφιτικὸν ὅτι τοῦ, Αλεξάνδρου σὺ ἐκ ἀρχῆς. τοῦ καὶ ἀρχεκάκου δὲ ταῦτα. Τὸ δὲ καὶ ἐμοῖς ἔγχεϊ τίσασθαι. ὥσπερ καὶ τοῦ ξεινοδόκου ἐφορμητικόν ἐστι τὸ, οἷ ἀν, φιλότητα πράσχῃ. Τὸ δὲ ξεινοδόκος προξύνεται, δὲ τὴν αὐτῷ νοουμένην ἐνέργειαν. τὰ γὰρ πρὸ ῥήματα σωθέντα ὀνόματα, προξύνεται μὲν, ὅτε ἐνέργειαν ὑποσχνεῖται. περιπροξύνεται δὲ ὅτε πάθος. εἰ μὴ κανονίες κωλύοιεν ὅις πρατίθεται Ηρωδιανός. λιθοβόλος μὲν ὃν προξυτόνως, ὁ λίθον βάλλων. περιπροξυτόνως δὲ ὁ λίθῳ βεβλημένος. καὶ πρωτοτόκος μὲν, ἡ πρώτως τεκοῦσα. πρωτότοκος δὲ, ὁ πρῶτος τεχθείς, οὕτω καὶ ξεινοδόκος ὁ ξένους δεχόμενος ἐνεργητικῶς. Φιλικὴ δὲ λέξις ὁ ξένος πρὸς τὸν ποιητήν. πρὸς δὲ ἄλλοις, ξένος ὁ ἀλλότριος. Ηρόδοτος δὲ λέγει καὶ ὅτι ξένοις οἱ Λάκωνες ἐκέλουν, οὐ βαρβάροις. γίνεται δὲ ἀφ' μὲν τοῦ ὁμηρικοῦ ξένου, ἡ ξενία καὶ ὁ ξεινοδόκος καὶ τὸ ξενίζειν ἀφ' δὲ τοῦ λοιποῦ, τὸ ἀφξενοῦσθαι. Τὸ δὲ ἐρέρίγησι, μέσος ὅτι παρακείμενος τοῦ ῥιγῶ ῥιγήτω. οὗ τὸ ἐρέριγα. ὅθ οὗ τὸ ἐρέριγω. Ορα δ' εἰ τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ ὅτι δῖον τὸν Αλέξανδρού φησιν ὁ Μενέλαος εἰπὼν, δὸς τίσασθαι δῖον Αλέξανδρον., παιδεύοντος Ομήρου, δεῖν τὸν παυσδαῖον ἄνδρα, βουλησικὸν εἶν ὡς τὰ πολλὰ καὶ μὴ σκωπτικὸν εἰ οἷς οὐ χρή. ἔχει δέ τι καὶ βαρύτητος ὁ λόγος ὡς μὴ δέον ὃν δῖον ἄνδρα κακὰ ἔοργέναι. Γεναίας βουλῆς βάρατος, φρασικὸν τὸ, ἀμπεπαλὼν πρεῖα δολιχόσκιον ἔγχος. καὶ βάλε κατ' ἀσπίδα. δὲ μὲν ἀσπίδος, ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος. καὶ δὲ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρεσο. αὐτικρὺ δὲ πρὸ λαπάρου διάμησε χιτῶνα ἔγχος. ἤτοι ῥάον διέκοψε καὶ οἷον ἐθέρισε. Κυρίως γὰρ τοῖς θέροις τὸ ἀμᾶν ὅθεν ἀμᾶσθαι τροπικῶς, καὶ τὸ σρακὶ ξυνάγειν. ὡς τὸ, κόνιν ἐπαμησάμενος. Γίνεται δὲ ἡ λαπάρα διῆς ὁ κενεὼν δηλοῦται, πρὸ τὸ λάπτω τὸ ἐκκενῶ. ὡς καὶ ὁ κενεών, ἐκ τοῦ κενῶ. ὁ λαπαχθεὶς τύπος καὶ κενὸς ὀσῶι. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ λάπτω γίνεται καὶ τὸ ἀλαπάζω, πεφύκασι. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ λάπαθος φυτὸν δύθετον εἰς γαστρὸς ὑπαγωγήν.

Ατρείδης δὲ ἐρυσταύλιος ξίφος ἀργυρόπηλον,
Πλῆξεν ἀναχόμενος κόρυθος φάλον. ἀμφὶ δ' ἀρ' αὐτῷ
Τετυχά τε. καὶ τετραχθὰ διαρυφθεὶν ἔκπεσε χειρός.
Ατρείδης δ' ὤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
Ητ' ἐφάμην τίσασθαι Αλέξανδρον κακότητος.

Νῦν δέμοι αὖ χέρεσιν ἄγη ξίφος. ἐκ δέ μοι ἔγχος
Ἡίχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν."

Ἀναχόμενος, οὐχ ὁ ὑποχωρούμενος ὡς παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμηρον, ἀλλ' ὁ ὑψοῦ τείνας τὴν χεῖρα. φησὶ γὰρ ἐρυσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον. πλῆξεν ἀναχόμενος κόρυθος φάλον. ἀλλαχοῦ δὲ σὺν ὀργῇ πικῶς χεῖρας ἀναχών φησιν ἐπὶ δύχη. καὶ χεῖρας ἀνέσχον. φάλος δὲ κόρυθος, ἀπὸ διόσκιον. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται ἡ ἀδιόρθωτος τις, μεταποιόδιος λόφος καὶ λαμπρός, ἐκ τοῦ φάλιον τὸ λόφον. αὐτὸ δὲ παρὰ τὸ φαίνειν λίαν. ὅθεν καὶ φαλακρὸς ὁ τὸ κάρα φάλιος ἤτοι λαμπρός. ὡς καὶ σὺ ὀδυσσείᾳ σκώπτει τινὰ τὸν Ὀδυσσέα. καὶ πέτρα δὲ φαληριῶσα, πρὰ λευκόφρονι, ἡ λευκὴ νῆσος. ἢ κύματα πρὸ Ὁμήρῳ φαληριόωντα, τὰ λευκά· Εν τῷ, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ ξίφος τειχάτε καὶ τετραχὰ διατρυφᾶν, ἔκπωτος χειρὸς, ἐπῶσις λῶ, σιδήρου θραυσμοῦ ἀκούειν. τοιοῦτον γάρ τινα ἦχον ἡ τῶν λέξεων ὑπηχεῖ τραχύτης. ἐπίτηδες οὕτω φράζοντος τὸ ποιητὸν ὀνοματοποιίας τρόπῳ. ὥσπερ αὖ πάλιν, τοὐναντίον, ὡς καὶ περιεγράφη σὺν τῷ μέγαν ἐλέλιξεν ὄλυμπον. ἦγον τὸν μέγαν ἐκίνησεν οὐρανὸν, ἐπολεόνασε τὴν τοῦ λ' λειότητι, ἵνα τῷ ἀπαποδίσῳ τινὸς κατὰ τὸ ἀμεταβόλον φράσῃς, τὴν ὀξυκινησίαν ἐμφήνῃ τοῦ οὐρανοῦ, οὗ λῴστορον ὄλυμπος λέγεται. τὸ δὲ τειχᾶ καὶ τετραχᾶ, ἐκ τοῦ τείχα καὶ τοῦ τέτραχα γίνεται, πλεονασμῷ τοῦ θ' ὀλετραχυφωνίαν πλείονα. ὃ δὴ γίνεται καὶ ὑπὸ τοῦ ὄχθος καὶ ὄχθη. καὶ σὺ αὐτοῖς γὰρ, ἀπὸ τοῦ ὀχέειν γενομένοις, πλεονασμὸς τοῦ θ' ὄσσιν, ὡς ἢ σὺ τῷ δυσχθέειν κατά τινας, ὃ πρὸ Ησιόδῳ κεῖται. καὶ σὺ τῷ, χθὼν χθονός. ὀξύνεται δὲ, ὡς τὸ δηθά· Τὸ δὲ διατρυφᾶν, ἐκ τοῦ θρύπτω γίνεται ὠνοματοπεποιημένου ῥήματος. καὶ ὅτι μετοχὴ δευτέρου παθητικοῦ ἀορίστου. σύνταυθα δὲ καὶ τὸ τρύφος πρὸς ἦκται. ἔτι δὲ καὶ ἡ τρυφὴ ὡς τὸν ματαλαλοῦντα, θρύπτουσα· Ορα δὲ ὡς δυστυχοῦντα τὸν Μενέλαον σύνταῦθα ποιεῖ Ομηρος, οὐ μόνον ὅτι τοῦ πρώτως βαλεῖν ἀπέτυχεν, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὸ ἔγχος ἐτώσιον ἀφῆκε. καὶ τῇ θραύσει δὲ τοῦ ξίφους. καὶ τῇ φυγῇ τοῦ Παρίδος. Αλεξάνδρῳ δὲ τὰ πλείω οὖ ἔτυχε. κάμπτεται γὰρ αὐτῷ, ἡ αἰχμή. καὶ τοῦτό γε μόνον οὐκ οὐ τυχεῖ. τὰ δ' ἄλλα, οὖ ἐκείνῳ συμποίπτῃ. πρῶτός τε γὰρ βάλλει ἐκ τύχης κλήρου, καὶ ἡ τρυφάλεια ἐκπομπίου ῥήγνυται. καὶ αὐτὸς διαφύγει τὸν φόνον. ὃ δὲ μέγιστον ὅτι τῷ μὲν ἀδικηθέντι οὐ τύχημα δυσδαιμονία δὲ τῷ ἁρπαγι, δῶρο λῶ. ὅτι νικᾷ μὲν ὁ Μενέλαος, ἥπται δὲ ὁ Αλέξανδρος. διδάσκει δὲ καὶ σὺ τούτοις ὁ ποιητὴς τὸ σὺ τοῖς πραγμτέοις αὐόμαλον.

Ετοιμοι πρὸς βλασφημίαν οἱ δυστυχοῦντες. Μενέλαος ἦν οὐκ οὐ τυχὼν σύνταῦθα, φησί. ζεῦ πάτερ. οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. ἦτ' ἐφάμην τίσασθαι Αλέξανδρον κακότητος. νῦν δέμοι αὖ χέρεσιν ἄγη ξίφος. καὶ ἐξῆς. οὐκ ἀσαφῶς δὲ ὁ βασιλεὺς λαλεῖ, ἀλλ' εὐσεβῶς, ὡς χρεὼν οὖ δυσπρεπεῖν τὸν κακόν· Ισέον δὲ ὅτι καὶ ὁ ὀλοώτερος θεῶν, αὐτὶ τοῦ ὁλοὸς σὺ θεῖς. σύνταῦθα γὰρ ἡ σύγκρισις αὐτὶ ἀπλοῦ νοεῖται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· Τὸ δὲ τίσασθαι Αλέξανδρον κακότητος ἦγον σύνεκεν τῆς κακίας, ἀπλῶς ἔχει ἔλλειψιν. πλεονάζουσι δὲ οἱ μεθ' Ὁμηρον τῷ τοιούτῳ ῥήματι. ὁπόθεν καὶ τὸ θαυμάζω δίκαιον ἰσοκράτην τῆς τέχνης· Τὸ δὲ ἄγη, ἀπλοῖ, ἐάγη φασίν· Ισέον δὲ ὅτι καὶ, ἦτ' ἐφάμην τίσασθαι καὶ ἐξῆς, ἀφελοῦς ἰδέας ὄσιν, ἀπλοϊκοῦ γὰρ ἤθους, μέμφεσθαι τὸ θεῖον ὅτι μὴ γέγονεν ὅπερ ἔς ἔφατο· Ατυχίαν φράζων, ἀφελῶς ἔγχος, περιφραστικώτερον φησιν. ἐκ δέ μοι ἔγχος ἡίχθη παλάμηφιν ἐτώσιον. εἶτα κενοχωρῶν περίφρασιν, φησίν. οὐ δ' ἔβαλόν μιν. τοῦτον γὰρ ὄσσον πρὸς τὸ, ὄφρ' ἡίχθη παλάμης ἔγχος ἐτώσιον·

Η. καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱππιοδασείης.
Ελκε δ' ἴσχε δέλας μετ' ὀκνήμιδας ἀχαιούς.
Αγχε δέ μιν πολύκλητος ἱμὰς ἀπαλῶ ὑπὸ δειρῷ,
Ος οἱ ὑπὸ ἀνθερεῶνος ὀχὰς τέτατο τρυφαλείης.
Καὶ νύκεν ἐρυσέν τε, καὶ ἄσσετον ἤρατο κῶδος.

Εἰ μὴ

Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἢ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἴφι κταμένοιο.
Κενὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕπετ' ὠκείῃ χειρὶ παχείῃ.
Τὴν, μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ὀξυκόμους ἑτάρους
Ῥίψ' ἴφι δινήσας. κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ὁ, ἅψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων
Ἔγχει χαλκείῳ. τὸν δ' ὄβριμος ἁρπαξ Ἀφροδίτη
Ῥεῖα μάλ' ὡς τε θεός. ἐκάλυψε δ' ἀρ' ἠέρι πολλῇ·

Ἐπαΐξας ὁ Μενέλαος κήρυθος λάθεν ἰπποδασείης. εἷλκε δ' ἐρυσσάμενος μετ' ὀξυκόμους ἑτάρους πρὸς ὅμιλον. λίην ἀγχινόησε νὺ ἀθανάτοις ὀπιπεύσας. κῆ μιν ἀνὴρ ὀΐτυχος ἕξυρικῶς κατὰ τὸ ἐπερρώ· Ὄρα γὰρ ὡς ἐλώβησεν οἷον αὐτὸν ὁ Μενέλαος. κῆ περ ἐόντα λίν, κῆ εἰς τέλος ἐκείνου κατὰ κράτος, εἰ μὴ τὰ τῆς ἱστορίας ἐκώλυε. νῦν δὲ ἡ διασκευὴ μέχρι τοῦ εἰκότος προχωρήσασα, ἵνα μὲν ἐκεῖνον ποιεῖ, καὶ οὕτω καταμαχήσ. οὐ μὴν τολμᾷ κατὰ τὴν ἐκείνου αὐαίρεσιν· Ὄρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἱπποδασείης κήρυθος λαθεῖν ἦγον ἄμαθαι, ὡς ἐπὶ τειχῶν κεφαλῆς εἴρηται. καί ὅσιν αἰσεῖα ἡ περιπέτεια εἰ ἀπὸ τοιούτου ὅπλου ὁ πάρις κινδυνούσ. κῆ ἴσως δῆθεν κρείττων ἡ ἀσπὶς περικεφαλαία τῆς τειχωτῆς. ὁ δοκῶ δέ τινι λόγῳ, κῆ οἱ κουρῆτες ἐπετηδεύοντο κουρᾶν, ἵνα μὴ λαμβάνωνται τῶν τειχῶν αὐτῶν οἱ πολέμιοι· ἦγχεν ἑλκόμενον τὸν Αλέξανδρον, πολύκεσος ἱμὰς ἀπαλιὼ τοῦ θειρίου. εἶτα ἐφορμηθύων Ομηρος εἰς τί τῷ Αλεξάνδρῳ ἐχρησίμευεν ὁ τοιοῦτος ἱμὰς, φησὶν οὗ οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος, ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. ἀστείως δὲ ταῦτα πλάττῃ ὁ ποιητὴς, σκώπτων τὸν Αλέξανδρον. ἱμάντι τε γὰρ αὐτὸν ποιεῖ ἑλκόμενον, κατὰ δὴ αἰχμαλώτους. κῆ τὴ αὐτῆ θειρίῳ, ἀπαλιὼ λέγει, ὡς δὴ, εἰ μὴ γυναικὸς. κῆ ἄλλως δὲ κεφῷ ἄγχεται, ὡς θράττων Αφροδίτης. ἧς φόριμα, κεστὸς ὡς ἀλλαχοῦ λεχθήσεται· Ιστέον δὲ ὅτι ὥσπερ κεστὸς ὁ κεντητὸς κῆ ποικίλος, οὕτω πολύκεσος ὁ πολυκεντήτος κῆ πολυποίκιλτος. ὅπερ κῆ τῆ, ῥαγῆναι τὸν ἱμάντα αἴτιον γέγονεν. εἰ γὰρ κῆ βοὸς ἰῷ ἴφι κταμένοιο ἦγεν σφαγέντος νεότητι κῆ ἰσχύϊ, ἀλλὰ δῆθεν τὸ πολυκέντητον κῆ οὕτω πολυδαίρετον, ἕτοιμος ἦν εἰς ῥῆξιν. διὸ ἡ φίλη τῷ Πάριδι Αφροδίτη ἐῤῥῆξε τὸν ῥηθέντα ἱμάντα, κενὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕπετο χειρὶ παχείῃ. ἔτι ἰστέον κῆ ὅτι τὸ μὲν ἱμὰς, περισπωμενόν ὅσιν. ἐπίθετον δὲ αὐτῆ, τὸ πολύκεσος. ὥστε κῆ ὅταν εἴπῃ κεστὸς, ἐπίθετόν ὅσιν ἱμάντος τὸ ὄνομα. λείποντος τῆ περισπωμενῆ. καθὰ κῆ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν γίνεται. ὥσπερ κῆ ἐνταῦθα ἡ τρυφάλεια περικεφαλαίας οὖσα ἐπίθετον, αὐτὶ αὐτῆς ἐκείνης λαμβάνεται. πρὸς τὸ κέντρον δέ φασι βαρύνον. ἢ πρὸς τὸ κεντῶν γίνεται ὁ ῥηθεὶς πολύκεσος, δῆθε τὸ πολυῤῥαφὶς εἶν. ὥσπερ κῆ πρὸς τὸ ἕω τὸ πλήρω, ἐσὸς κῆ μεσὸς ὁ πλήριος. τὸν δέγε τῆς Ἀφροδίτης κεστὸν, κῆ πρὸς τὸ κέντρον τὸ κεντεῖν πρῆκται ὅμως, ἀπλῶς ὅτι κεντητὸς, οὐ μὴν πολύκεσος οὕτω κατὰ τὸν τῆ Πάριδος· Ὄρα δὲ μὴ ὡς τὸν ἀνθερεῶνα σαφῶς ὑπέγραψεν. ὅπου γὰρ ὁ τῆς περικεφαλαίας ὑποτέτακται ὀχεὺς, ἐκεῖ ὅσιν ὁ ἀνθερεών. κῆ ἄλλως δὲ εἰπεῖν ὁμήρου τὴ ἀπαλιὼ θειρίῳ, ἐπάγει δ', ὑπ' ἀνθερεῶνος. ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν ἀνθερεῶνα κῆ θειρίῳ ἀπαλιῷ. κῆ ἴσως, δῆθε ὅσιν ὅπερ φησὶν ἀλλαχοῦ, ἀπαλοῖο δ' αὐχένος· Ιστέον δὲ ὅτι δ' ὑπ' ἀνθερεῶνος. ἤγαγε τὸ κάτω. τῆ ἀνθερεῶνος, ὑπ' ἀνθερεῶνα ἡ κοινὴ φράζει· Ὀχεὺς δὲ, οὐ μόνον ἐπὶ μοχλοῦ θύρας ὡς ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ἰδοὺ κῆ ἱμὰς ὁ σωληνικὸς τῆς περικεφαλαίας. ἀπὸ τῆ ἔχειν πρηγμένος ὅθεν κῆ τὸ τῆς ἀσπίδος ὄχανον· Τῶν δὲ περικεφαλαίων αἱ μὲν, ἄφαλοι ὡς αὐτός που λέγει ὁ ποιητής. αἱ δὲ, φαλωταί. ἤτοι ἔζυγα φάλου. ὡς κῆ ἡ τῆ Πάριδος. ἔφη γοῦν ὅτι ἔπληξε Μενέλαος κήρυθος φάλον, τὴν δ' αὐτὴν, κῆ τρυφάλειαν λέγει, ἅτε ὡς τρεῖς φάλους ἔζυγα. ὁρᾷ δέ που τινὰ, κῆ ἀμφίφαλον κῆ τετράφα-

λου. σκοπητέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μὲν τῷ δ' Φρος, τροπὴ τοῦ υ' διχρόνου γέγονεν εἰς ο'. οὐ δὲ τῷ τρυφάλεια, ἔμπαλιν ἔχει ἡ τοῦ διχρόνου τροπή. Σημείωσαι δὲ κἀ ὅτι ἔθους ὄντος τῷ ποιητῇ ταῖς δυσλύτοις περιστάσεσιν ἐπεισάγειν θεοὺς, ὡς οἷον ἀπὸ μηχανῆς τινος τραγικῆς, πεποίηται ἐνταῦθα κἀ ναῦν. ἐπεὶ γὰρ ἕλκεται ὁ Πάρις. κἀ κινδυνώδους ὄντων αὐτῷ παθεῖν αὐτόν. ἐνταῦθα δὲ, πρὸ τῆς ἱστορίας ὄντων ἀλλήθειαν, λύει θεραπεύων τὸ κινδυνῶδες ὁ ποιητὴς, ἐπεισοδίῳ θεοῦ. φησὶ γὰρ, καὶ νῦν κεν ἐρυσσέν τε ὅ ὅτιν εἵλκυσεν ἀνὴρ, τὸν Πάριν ὁ Μενέλαος. καὶ ἄσωτον ἥρατο κῦδος, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησεν ἡ Αφροδίτη ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα θοὸς ἵππος ὡς ἐρρέθη κταμένοιο. εἶτα καὶ ἐξήμπαλε ῥέα μάλα ὥστε θεός. ἐκάλυψε δὲ ἠέρι πολλῷ. καὶ ἐνταῦθα μὲν, τὸ μύθου. ἡ δὲ καθ' ἱστορίαν ἀλληγορία, βούλεται συνωμότας τινὰς ἑταίρους ἡλικιώτας, τῷ Αλεξάνδρῳ συναποστάντας, λάθρα ὡς οὐ ἠέρι ἦγον ἀορασίᾳ, ἐκ μέσου θεῖναι αὐτόν. σωτηρίαν δὲ Ἑλλήνων ἀφροδίτης, ὅ ὅτι τοῦ πολέμου τοῦ Ελενίου ἐπαφροδίτου κοινοῦ φίλτρου καὶ ἱμέρου. διὸ καὶ ἐκπαγλα φιλεῖν αὐτοὺς ἡ Αφροδίτη λέγεται, ὡς πολὺ τὸ ἐπαφρόδιτον ἔχουσαν. ᾧ καὶ οἱ δημογέροντες κηλούμενοι, ἔλεγον οὐ νεμεσητὸν τοιῇ δὲ ἀμφιγυήεντι μάχεσθαι, ὡς εἰ μὴ ἐνταῦθα ἦν, τί ἐκώλυεν ἔχθραν μέσον τεθῆναι τρώων καὶ ἀχαιῶν Αφροδίτης χάριν κατὰ τοὺς ἐκείνους ἀπειλοὺς, καὶ οὕτω τοὺς Ελενίου κακόν τι παθεῖν ὁλομένου κακὸν οἶτον. ὃ καὶ αὐτοὺς δεδοικυῖα, τοὺς τε πενθεροὺς κολακεύει. καὶ τὸν Πάριν καὶ τὸν Εκτορα καὶ ἑαυτὴ ὑβρίζει. σ' μέλλον καρασβεσθῆναι καὶ σωσασθῆναι, ἔλεον. Ῥῆξαι δὲ τὸ βία ἐλκυσμοῦ διακόψαι τὸ συνεχές. ὡς κἀ σύνταθα ῥήγνυται ὁ ἱμὰς τῆς τρυφαλείας τοῦ Αλεξάνδρου. οὐ μὴν λύεται ἀνακάμψαι δεσμοῦ. ὀξύτητος γὰρ ἔδει τῷ πράγματι. τοιοῦτο δὲ ἡ ῥῆξις ἀχρόνως οἷον γινομένη. διὸ καὶ ὀξὺ νοήσασα ἡ Αφροδίτη, ἐρρῆξεν ὀξυχειρίᾳ χρησαμένη. κενὴ δὲ τρυφάλεια, ἡ μηκέτι οὖσα ἔχουσα τὴν τοῦ Παρίδος κεφαλήν. τὸ δὲ ἔσωτο γλυκέως ἐρρέθη ὡς εἰπὸν ἔμπυος ἦν ἡ τρυφάλεια. καὶ ἔστι ἐνταῦθα ἀρχὴ τοῦ εἰπεῖν τῶν τινα σοφῶν γλυκέως ὕστερον, ὡς ἡ τοῦ νεκροῦ χεὶρ ἐπηκολούθησε. Χέρα δὲ παχεῖαν, τὴν τοῦ Μενελάου, δεόντως νῦν λέγει ὡς τοιαῦτα εἶναι τοῖς ἀνδρικοῖς τὰ ἀνδρώτερα. οὐ μήν τοι τῇ Οδυσσείᾳ παχεῖαν χέρα τῆς Πηνελόπης, κατὰ τὸ παρέλκον, φησί. καὶ ὡς οἱ παλαιοὶ λέγουσι κατὰ ἀνωμαλείαν. εἰ μὴ ἄρα ὡς καὶ ἐκείνης δαίφρονος. ἠέρα δὲ τὴν σκότωσιν εἴτουν τὸν ἀφώτιστον ἀέρα, μυθικοῦ κατὰ θηλυκὸν γένος φησίν. οὕτω δὲ καὶ τὴν αἰθέρα λέγει. Ἐρίηλεν Ἑστιδυνήσας τὴν Αλεξάνδρου στερεφαλαίαν εἰς οὓς ἀχαιοὺς Μενέλαος. λάφυρον οἷον ὀξ ἐκείνου ταύτην κορυθάνασ. κατὰ δὲ οὓς παλαιοὺς, καὶ εἰσωλούτι Αλεξάνδρου τοῖς τε θεωμένοις τότε τοῖς τε ὕστερον ἀνθρωπίνοις, καταλίπει. τειχῆ στεριγνόμενος αὐτός. δύρατί τε καὶ ξίφ. καὶ τοῦτον ἀχαλωσίᾳ τῇ ὀξὺ τῆς στερεφαλαίας. εἶδε γὰρ θυμουμένοις πράπεσι, ὅσα φασὶν ὅσον ὄτιν, ἀθρηνήτου θυμοῦ. τὸ δὲ Ἑστιδυνήσας, αὐτὶ τοῦ, δίκην δίνου ὅ ὅτι πέρνου ἀφεὶς φέρεσθαι. χρῆσις δὲ τοῦ δίνου, καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐκεῖθεν δὲ καὶ θηλυκὸν, ἡ δίνη.

Καλὴ δ' εἰσ' οὐ θαλάμῳ δυώδεϊ, κωὸεντι.
Αὐτὴ δ' αὖθ' Ελενίῳ καλέουσ' ἴε, τὴν δ' ἐνίκανεν
Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· σοὶ δὲ τρῳαὶ ἄλις ἦσαν.
Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐπίναξε λαβοῦσα.
Γρηῒ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενέϊ προσέφατο
Εἰροκόμῳ, ἥ οἱ λακεδαίμονι ναιετάασκε,
Ἠσκεν δ' ἔργα καλὰ, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε.
Τῇ, μιν ἐξαπίνης, προσεφώνεε δῖ' ἀφροδίτη.
Δεῦρ' ἴθ' Αλέξανδρός σε καλεῖ οἶκον δὲ νέεσθαι,
Κεῖνος ὅγ' οὐ θαλάμῳ, καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
Κάλλεϊ τε στίλβων, καὶ ἕμασσιν. οὐδέ κε φαίης.

Ανδρὶ

Ανδρὶ μαχεσσάμενον τὸν γ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ ταχούδε
Ερχεσθ', ἠὲ ταχοῖο νέον λήξαντα καθίζῃ.
Ως φάτο. τῇ δ' ἀρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Καὶ ῥ' ὡς δὴν σύνισε θεὰς περικαλλέα δειρὴν,
Στήθεά θ' ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
Θάμβησέν τ' ἀρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκτ' ὀνόμαζε.

Τοὺ τοῦ Αλεξάνδρου θάλαμον αὐδρὸς τευφδροῦ, δυώδεα λέγει καὶ κωόντα ὅ ὅτι τεθυμαμμένον, πρὸς τὸ κῆαι ἤγουν καῦσαι καὶ θυμιάσαι. τεσσὶων δὲ, καὶ δόμον αὐτοῦ τευχεα καλλέα ἐρεῖ. καὶ ὑψόροφον θάλαμον. ἰσέον δὲ ὅτι τὸ, κωόντι, δύναται καὶ λόγῳ σαφηνείας κεῖσθαι. ἵνα ᾖ τῷ θαλάμῳ δυώδεϊ κωόντι, τουτέστι τῷ δυωδίαν ἔχοντι. οὐκ ἄρ' ἀνθέων ἢ μύρων, ἀλλ' ἐκτῶν ἐν αὐτῷ καιομένων δυοσμιῶν. Τὸ δὲ κωόεις ὡς καὶ ἐτέρωθι κεῖται, ἐκτείνῃ τὴν παραλήγουσαν, ἀλλὰ τὴν εἰς μέτρον δυσχρηστίαν, ὡς τὸ, δυρόφς καὶ κωτόφς καὶ ὠτόφς, καὶ ὅσα ἄλλα μακραὶ ἔχει τὴν τεσπαραλήγουσαν. σύνθα μέντοι αὐτὴ βραχεῖα, ἐκεῖ ὁμοία καὶ ἡ παραλήγουσα. ὡς δηλοῖ τὸ, ἠερόφς. ἱμερόεις. σμερδαλέος. ἐρόφς. κερόφς. γλαγόφς οὐατόεις. Πχρὰ τὸ τρωϊκὸν τεῖχος, τοσσαὶ γυναῖκες σὺν τῷ τῆς μονομαχίας ἴσαντο καιρῷ, κατὰ ἔθος τὸ σὺν τοῖς ἑξῆς που δηλωθησόμενον. ᾧ καταηχλουθοῦσα καὶ ἡ ελένη, ὀβῆλθε. φησὶ γοῦν, τὴν δ' ἐπέχανε πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ τοδὶ δὲ τρωαὶ ἄλις ἦσαν.

Ο ἑανὸς, κυρίως πέπλου ἤτοι γυναικείου φορήματός ὄντων ἐπίθετον ἀφ' τὸ ἕω τὸ σύδύω. ὀξ οὗ καὶ σ' εἷμα. ἵνα δηλοῖ τὸν ἄξιον τοῦ σύδύεσθαι. ὥσπερ δὲ τοσσὰ ἡ ἄλλα ἐπίθετα αὐτ' αὐτῶν ἐκείνων λαμβάνεται τῶν τεσσηκοντικῶν, οἷς ἐπιτίθεται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρήσομαι, οὕτω καὶ ὅδε. καθάπερ γὰρ ξυστὸν καταμόνας αὐτὸ τὸ ξεστὸν δόρυ. οὕτως ξεσμένον ἐπίθετόν ὅτι τὸ ξυστόν. καὶ ἡμέρα ἰδίως, αὐτὴ κατ' ἐπίθετον ἡμέρα, ἠώς, ἤγουν ἡ τεσσεῖα. καὶ ἀντίθετος τῇ ἀφ' τοῦ δεδιέναι γινομένη δεῖδια, ὡς ἀφ' ἀρσενικοῦ τοῦ, ἵμερος. ἡ δισταλόη, αὐτὴ ἡ δισταλῆ χλαῖνα. ἡ ἔρυσις, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος οὗ ὡς ῥύστου ἐπίθετον τὸ, ἔρυσις κατὰ σ' ἔρυστοι ἄνδρες. ἡ ἀήτης, αὐτὸς ὁ ἄνεμος, ὁ ἄλλως κυρίως τῷ ἀέμωνδιαζόμενος ἐπιθετικῶς. ὡς δηλοῖ ἡ Ησίοδος, ἀήτας λέγων αὐ ἄμου ἤτοι πνοάς. ἡ τέτρωρον αὐτὸ τὸ τέθριππον. οὗ σύντελες, τὸ τέθριππον ἅρμα ὡς δηλοῖ ἡ Ευ. τρώδης τέτρωρον ὄχον εἰπών. καὶ δάκνος δὲ καὶ δάκετον, τὸ θηρίον. οὗ τὸ πλῆρες, δάκετον θηρίον ὡς δηλοῖ ὁ αὐτὸς σὺν τῷ, ἄφθογγα δάκη θηρῶν. καὶ ἤπειρος, αὐτὴ ἡ γῆ ἧς σύντελφα τὸ, ἐπ' ἀπείρονα γᾶς ἔβαν τουτέστιν ὡρμήθην. ὡς ὁ αὐτὸς φησι. καθὰ δὲν ταῦτα οὕτω καὶ ἑανὸς ἰδιικῶς, ὁ κατὰ σωδιασμὸν ἑανὸς πέπλος. φησὶ γοῦν νεκταρέου ἑανοῦ ἐπίναξε λαβοῦσα ἤτοι τοῦ θείου πέπλου λαβομένη, διεσάλθυσε τὴν ελένην, ἵνα ἐσισγραφῇ. πρακτικὸν δὲ ἑανοῦ ἀρχῆτα φαίνον ἐρεῖ. ὅθεν μάλιστα δῆλον, ὅτι τὸ ἑανὸς εἰ καὶ ἐπίθετόν ὄντων, ἀλλ' ὡς αὐτόχρημα πέπλος λαμβάνεται τεσσηκοντικῶς. οὐδέποτε γὰρ ὁμοῦ δύο ἐπίθετα πολλῷ δὲ πλέον οὐ δὲ τρία κεῖνται, χωρὶς κυρίου ἢ τεσσηκοντοῦ. ἔστι δὲ νεκτάρεος νῦν τεσσικῶς, ὁ θεῖος ἀφ' οὗ τοσσαχοῦ δηλουμένου νέκταρος ὡς ἀφ' ἀμβροσίας, ὁ ἀμβρόσιος. καὶ ἀπελθύσει τοῦ ἰ νεκτάρεος. Αρχὴς δὲ ἑανὸς ὥσπερ καὶ κεραυνὸς, ὁ λευκός. ἀργὸν γὰρ τὸ λευκόν. ὅθεν καὶ ἐπάργεμον πάθος ὀφθαλμοῦ. τὸ κοινῶς λεγόμενον λεύκωμα. ὥς που καὶ Αἰσχύλος πρὸ δηλοῖ· φαίνος δὲ ὁ λεπτός. ὡς καὶ μάστιξ λέγει φαίνη. ἴσως δὲ καὶ ἐφερμηνευτικόν ὄντων τοῦ, ἀργής. ἵνα καὶ αὐτὸ δηλοῖ τὸν λευκὸν καὶ διαφανῆ. ὅτι δὲ καὶ καστορίου ἐπίθετον ὁ ἑανὸς, ἀλλαχοῦ φανήσεται. Τὸ ἀσκεῖν, ἐπὶ ἐπιμελείας τῆς δεξιᾶς ὁ τοιητὴς τίθησι. οἷον ἤσκειεν ἔεια καὶ πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα. ἡ νῆμα δέ που ἀσκηνὸν λέγει. ταυτὸν δὲ τὸ κομεῖν καὶ τὸ ἀσκεῖν. διὸ εἰπὼν συνθέτως γεραιάν τινα ἱερονόμον. εἶτα κατὰ διαλυσιν ἰωνικὴν ἐφερμηνεύων αὐτὴν ἵνα μὴ νοήσητις ἴσως ἱερονόμον τὴν ἔρυσαν κόμας ἤτοι τελέκυσαν, τείχας φησίν. ἢ οἱ ἤσκεν ἔεια καλά. ὡς ταυτὸν οὐ εἰπεῖν ἔεια κομεῖν ἡ ἀσκεῖν. Ισέον δὲ ὅτι τὸ ἤσκεν ἔεια, μετὰ τοῦ ν γρά

φοισὶν οἱ παλαιοὶ καὶ μετὰ τὴν συναίρεσιν τὸ ἴσκεε. δοκεῖ δὲ, ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι ὡς καὶ ἐτρώθη ἔσαι δῆλον. μάλιστα δὲ αὐτὸ, καὶ τὰ κατ' αὐτὸ διδυκρίνηται, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν, ὅσου καὶ τὸ ἦν τείτου προσώπου ἐλεγεῖα ἐν τοῖς κατὰ τὸν μνηστῆρα Κτήσιππον. Τὸ δὲ ἔρεον, Ὅμηρος μὲν προπροξυτόνως τῷ λέριον. οἱ δὲ ὄγδοον, προπαροξύνουσι πρὸς ἀναλογίαν ἑτέρων προπαροξυτόνων δακτυλικῶν λέξεων. ἵνα ᾖ ὡς τεῖχος τειχίον, οὕτως ἔρος ἐρίον. καλαὶ δὲ ἔρια, πρὸς διασολλὶ τῶν μὴ ἀξίων ἀσκήσεως. ὅτι δὲ διαφοράδην ἐρίων καὶ τειχῶν, δῆλοῖ καὶ ὁ γράψων ἀφέσεται. ὁμολόγηται δὲ καὶ ἄλλως εὐγενέστερα τειχῶν εἶναι τὰ ἔρια εἰς εὐδυάδως μεταχείρισιν. ὡς δῆλοῖ καὶ τὸ τῆς ὁρέας καλοῦ. Τὸ, βάσκ' ἴθι, ἐνταῦθα δεῦρ' ἴθι λέγει ὁ ποιητής. εἰπὼν δεῦρ' ἴθι Ἀλέξανδρός σε καλεῖ. Τὸ, κεῖνος ὄγ' ἐνθαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι. κἀλλεῖ τε σίλβων καὶ εἵμασι, νυμφίῳ ἢ ἄλλως τρυφῶντι ἀνδρὶ ἁρμόσεται. Δινωτοῖς δὲ λέγει, ἐξ τορνωτοῖς. δῖνος γὰρ ὁ τόρνος. ὄβ οὖ μεταφορικῶς. καὶ οὐρανοῦ δῖνος παρὰ τῷ κωμικῷ. ὅτι δὲ διχῶς λέγεται καὶ δινῶ δινήσω. καὶ δινῶ δινώσω, πρὸ ὀλίγων δεδήλωται. Τὸ δὲ ἑξῆς, οὐ δ' ἄλλῃ, εἴ ποις ἀνδρὶ μαχεσάμενον τόν δ' ἐλθεῖν ἀλλὰ χερσὶ δὲ δρήεσθαι, ἢ ξερσὶν νέον λίγοντα καθίζειν, πρωθηθήσεσθαι μὲν καὶ αὐτὸ εἰς ἄνδρα τρυφῇ κάτοχον. κωμῳδεῖ δὲ τέως, τὸν τρυφερὸν Ἀλέξανδρον. οὐ οὐ λυπεῖται ὡς ἡμιμιός. ἀλλὰ δρᾷ, ὡς ξερσίτης. μικρόν τι τάχα σὺν ῥώσας τῇ μάχῃ ὡς καὶ ὁ ξερσίτης τῷ ξερσῷ, ἔνθα πέσον ὅσσον ὡς ἐκὼν, καὶ τὸ σίλβειν κάλλει, καὶ εἵμασι. τοιοῦτοι δὲ ἦ οἱ λοιποὶ ῥηθήσονται πάσσου ποιεμίσθαι. λεῦσαί τ' ὀρχήσαί τε ξερσὶ τυ πίαις ἀρίστοι. ἔνθα ὅρα τὸ λεῦσαι ταυτὸν οὖ τῷ, ἠπροπεύσαι. ὁ ποῖος πρὸ βύτου ἐρρέθη Ἀλέξανδρος. ξερσὶ δὲ νῦ, οὔτε τὸ ξερσίζειν πολίτης, οὐ δὲ μὴν ὁ ἀποκείμενος τοῖς τοιούτοις τόποις, κατὰ τὸ πέπλιγον δὲ ξερσὶ θεῖον ποσίν. ἀλλὰ μάλιστα τὸ κατὰ σὺ τοιούτοις ξερσὶς ἔργον ὅπερ ὅτι τὸ ξερσίζειν. σημείωσαι δὲ καὶ νῦ τὸ καθίζειν, αὐτὶ τοῦ καθίζεσθαι λιφθέν. ὡς καὶ μετ' ὀλίγα σὺ τῷ, ἔνθα κάθιζε Ἐλένη, αὐτὶ τοῦ ἐκάθητο. ὥστε μὴ αὐτοπαθὲς ῥῆμά ὅτι ποτε ὡς καὶ πεφείρηται τὸ καθίζειν. καὶ οὐκ ἀναλόγως ἀεὶ δηλοῖ τὴν εἰς ἄλλον ἐνέργειαν. οἷον ἐκάθισεν ὁ δεῖνα ἐπὶ θρόνου βασιλικοῦ τὸν δεῖνα. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς πρὸ μικροῦ ἔφη, ἄλλοις μὲν κάθισον· Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ταὐτὸ τῆς μαχροπρόσωπου ἀφροδίτης ὡς ἐρρέθη λαλιθέντα τῇ Ἑλένῃ, οὐ μόνον διὸ δοῦσι τὴν μετ' ὀλίγα εἰσομιλίαν φιλοτήσιον δύνειν τῷ Πάριδος ὡς κάλλει σίλβοντος ἢ τῆς Ἑλένης, ἀλλὰ καὶ τῇ μυθικῇ ἁρπαγῇ τῷ Πάριδος ἐκ μέσου μονομαχίου, οἰκειοῦνται. ἡ γὰρ θείως ἁρπάξασα, εἶχε δῆθεν διαθέσθαι τὸν Πάριν, καλοῦ καὶ λαμπροῦ ὡς εἰ καὶ ἐκ πανηγύρεως ἐπανῆλθεν. Τὸ, πρικαλλέα δειρὴν σὺν θεὰ θ' ἱμερόεντα. καὶ ὄμματα μυρία ἔρωτα, ποιεῖ ἀφροδίτης μὲν λέγεσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἁπλῶς γυναικὸς καλῆς ἔπαινος. κεκαλλώπισαι δὲ τὸ ῥηθὲν ἐπίτηδες πρίσοις τρισὶν, ὡς πανηγυρικόν·

Δαιμονίη, τίμε ταῦτα λιλαίεαι ἠπροπεύειν,
Ἢ πῆ με προτρέψω πολίων δὴ ναιομένων
Ἄξεις; ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
Εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων.
Οὕνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
Νικήσας, ἐθέλῃ συγερὸν ἐμὲ οἶκα δ' ἄγεσθαι.
Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα πάρεστης,
Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους.
Μή δέ τι σοῖσι πόδεσσιν ὑπερβασίας ὄλυμσον,
Ἀλλ' αἰεὶ πολὺ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε,
Εἰσόκεσ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην.
Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι νεμεσητὸν δέ κεν εἴη,
Κείνου πορσανέουσα λέχος τρῳαὶ δέ μ' ὀπίσσω

Πᾶσαι μωμήσονται. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη.
Μή μ' ἔρεθε κρετλίη, μὴ χωσαμένη σε μεθείω.
Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα.
Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ
Τρώων, ἠδὲ Δαναῶν. σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄλῃαι.

Ἑκατικὸν ἀπατητικῆς γυναικὸς τὸ, δαιμονίη τίμα ταῦτα λιλαίεαι ἠπροπεύειν. Ἑλένη δὲ ἕτερα πρὸς τὴν μυθικὴν Ἀφροδίτην λαλεῖ, μαχροτεύουσαν αὐτῇ, χάριν Ἀλεξάνδρου. σύθα δῆλόν ὁ ποιητὴς, ἠδὲ ὡς ἀδύνατό τις πολέμια τῇ Ἑλένῃ ὥσπερ εἰς ζοίαν, οὕτω ἠδὲ ἀλλαχοῦ ἐκεῖθεν ἁρπαγεῖσαν ἢ ἀπαχθεῖσαν. ἐπάγει γὰρ ἡ Ἑλένη. ἢ τίμα πρὸ τρώων ἤτοι τῶν προστρόπων πολίων ἄξεις ἢ Φρυγίης ἢ μηονίης ὀβριμοεργοῦ, εἴτις σοι κεῖθι, κὴ ἔξοχος. ἰσέον δὲ ὅτι χρέφεται ἠδὲ, ἢ τίμα προτρόπῳ δίχα τοῦ ν, ἠδὲ δῆλόν τὸ, προτρώπῳ σοι τῶν Φρυγικῶν πόλεων. Φρυγίας δὲ μέμνηται κἀνταῦθα, τῆς προτρώπῳ ἠδὲ μεγάλης, οὐμὴν τῆς μικρᾶς. πόθι ἦν ἠδὲ ἡ τροία ἡ τῇ Ἑλένῃ αὖτι ἔθυσα· Μηονίῃ δὲ ἠδὲ νῦν τὴν λυδίαν λέγει. ἡ δ' αὐτὴ, ἠδὲ μαιονία ἐλέγετο ἀπό τινος Μαίονος. ἢ Μήονος ὡς ἠδὲ σὺ τῷ καταλόγῳ ἐρρέθη. ἐρατεινῇ δὲ φησιν αὐτῇ, ὅτι τῆς χώρας εὔδαιμον. ὁ ἠδὲ ὁ περιηγητὴς ἱστορεῖ. ἠδὲ τὴν λακεδαίμονα δὲ μετ' ὀλίγα ἐρατεινὴν ὁ Πάρις ἐρεῖ, οὐ μόνον διότι εὐδαίμων ἡ λακεδαίμων ὡς πρόειρηται, ἀλλὰ κὴ διότι τῇ ἀξιέρασον Ἑλένῃ ἤνεγκεν· Φανερῶς σὐταῦθα τὸ, φίλος, ὁ ποιητὴς οὐ συγγενικῶς, ἀλλὰ κατὰ κοινὴν συνήθειαν λέγει. σὺ τῷ, εἴτις τοι κἀκεῖ φίλος μερόπων ἀνθρώπων. ἤγουν ἐὰν ἠδὲ ἐκεῖ ὦ Ἀφροδίτη φιλητῶς ἔχῃς τινὶ Φρυγὶ ἢ μήονι, ὡς σὐταῦθα τῷ τρωὶ Ἀλεξάνδρῳ. ἑαυτῇ δέ πως σὺ τούτοις ἡ Ἑλένη ἐπαινεῖ ὡς λαμπρὸν ἠδὲ ἀξιέρασον, ἐὰν οὕτως αὐτῇ ἡ Ἀφροδίτη τοῖς φιλουμένοις διαπέμπηται ὡς λόγου δῆλόν ὅτι ἀξίαν δωρεάν. σεμνῶς δὲ, ἠδὲ μάχροπείαν τῆς Ἀφροδίτης καταλαλεῖ. ἐκείνη δὲ αὐτὴν λαλεῖ. ὅπερ ἠδὲ πᾶς ἂν εἴποι πρῳδήσας ὁ μεσιτεύσας μὲν φιλίαν, καταλῦσαι δὲ αὖθις αὐτῇ μελετῶν. μή μ' ἔρεθε κρετλίη μὴ χωσαμένη σε μεθείω. τὼς δέ σε ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλα ἐφίλησα. μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά. σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄλῃαι. τῷ οὔτι γὰρ λεπτοτάτου μύτου ὡς εἰπεῖν τὰ κατ' αὐτὴν ἀπηώρητο τὸ, θεὰς εἰς ὦπα ἐοικέναι ἠδὲ ὄχθον ἐπαφρόδιτος εἶναι. οὗ ζωὴ λιπόντος, οὐκέτ' ἀνὴρ, ἦν περιμάχητος κατὰ ζῆλον φιλονεικον. ἄλλως τε ἠδὲ σὺ τροία, ὀλιγίστοις ἔθυσε θεοὺς φιλοσοφοῦσα. καθὰ σὺ τῇ ὠδῇ δῆλόν ἐστιν. τυχὸν δὲ ὁμοίως, ἠδὲ πρὸς ἕλληνας· Ἰσέον δὲ ὅτι τὸ, τὼς ἤγουν οὕτως, χρῆσις ἠδὲ πρὸς σοφοκλέα. σὺ τῷ, τὼς αὐτοσφαγεῖς, ἀλοίατο. ἐκ δὲ τούτου, ἀρβολῇ τὸ τ', γίνεται τὸ ὥς. ὀξυνόμενον ἠδὲ αὖτο ὁμοίως τῷ καθώς· Καὶ σὐταῦθα ἑαυτῆς ἡ Ἑλένη καταλέγει, συγερῶ ἑαυτῇ ἀρκαλοῦσα. ἤγουν μισητῇ ἢ φεικτῇ. ταῦτα γὰρ δῆλόν ἠδὲ τὸ συγεῖν ῥῆμα ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Φησὶ γὰρ οὕνεκα δὴ Μενέλαος νικήσας, ἐθέλῃ συγερὴν ἐμὲ οἴκαδε ἄγεσθαι· Ορα δὲ εἰ τωὐτὸν συγερῶ Ἑλένῃ ἐπεῖν ἠδὲ ῥιγεδανῇ. ἠδὲ εἴπερ ἐκ τῆς συγερῆς πεποίηται, ἡ ῥιγεδανή. ἐπεὶ ἠδὲ ἡ ἱσορουμένη πνιγμαία συῒξ, ψυχροτάτη παραδίδοται ἠδὲ οἷα ποιεῖν ῥιγοῦν τὸν εἰς αὐτὴν βάλλοντα. ἠδὲ ἡ κατὰ τὸν μῦθον δὲ πλουτῶνος συῒξ τῷ ταρτάρῳ συγκατέψυκται. ἀφ' οὗ κατὰ δὴ παλαιοὺς, ἠδὲ τὸ ταρταρίζειν. ζωὴ τῶν ἄγαν ῥιγωώντων λέγεται·

Γιθανολογῶν ὁ ποιητὴς τὴν τῆς Ἑλένης αὖτι ταχεῖαν ἄμιξιν εἰς τὸν πάριν, πλάττει αὐτῇ σφοδρῶς τῇ ἀφροδίτῃ προσφερομένῃ. κἀκείνῃ αὖθις χολουμένῃ κὴ ἀπειλοῦσαν τὰ προσεχῶς ῥηθέντα. ἐφ' οἷς ἡ Ἑλένη θροηθεῖσα, πείθεται ἀπελθεῖν ἔνθα κἀλεῖται. Φησὶ γοῦν ἡ μὲν Ἑλένη, οὕτω ἐπέκεινα τῶν προῤῥηθέντων, τούνεκα δὴ ναῦ δεῦρο δολοφρονέουσα παρέσης, ἧσο πὰρ αὐτὸν ἰοῦσα. θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους. μὴ δέ τι σοῖσι πόδεσσιν, ἀποσφέλας ὄλυμπον. ἀλλ' αἰεὶ πόθι κεῖνον ὀΐζυε. καί ἑ φύλασσε ἐσόκε σε ἢ

ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὄγε δούλιον. κεῖσε δ' ἐγὼν, οὐκ εἰμὶ νεμεσητὸν δέκεν εἶναι, κείνου ποσσωσεύουσα λέγης. τρῶαι δέ μ' ὀπίσσω πᾶσαι μωμήσονται. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς Ελένης. ἡ δὲ ἀφροδίτη ζηλωτυπίᾳ, μήμ' ἔρεθε φησι φετλίη. καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. καὶ ὅρα ὡς καὶ νέμεσιν ὑφορᾶται ἡ καλὴ Ελένη, καὶ ἄχθεσθαι πολλὰ λέγει, ἐφ' οἷς καινῶς ἔπραξε. καὶ ὅτι νέμεσιν εἶναι ποιητικὸν φησι, τὸν ἐκπάντων δίκαιον μῶμον. Τὸ δὲ δολοφρονεῖν, ταυτὸν τῷ ἠπροπευειν. ὃ προβραχέων τῆς ἀφροδίτης ἡ ἑλένη κατηγόρησε. Τὸ δὲ ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. καὶ τὸ, οἴζυε, μεμέρισται τὸ μὲν, πρὸς τὸ ἕως ἄλοχόν σε ποιήσεται. τὸ δὲ, πρὸς τὸ, ἢ ὄγε δούλιον. ἀλόχου μὲν γὰρ, τὸ παρακαθῆσθαι τῷ αὐδρί. δούλιος δὲ, τὸ τοῦδε τὸν δεσπότην οἰζύειν ὃ ὅτι κακοπαθεῖν. Τὸ δὲ ἀποειπε, Ομηρος μὲν ἀπατικῶς ζωντάσει. λαβὼν τὴν λέξιν αὐτὴ τὴν ἀποφαθι. ὁ δὲ γράψας τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει, ἴσως ἐτροίου σημαινομένου τὴν λέξιν εἴληφε. Τὸ δὲ μὴ ποθέουσιν ὑποσρέψασα ὄλυμπον, διασαφητικὸν ὅτι τῶν, θεῶν ἀποφῆσι κελεύθοις. ὥσπερ κἀ τὸ, φύλασσε τῶν, οἴζυε. ἔστι δ' ἐν ταῦθα τὸ μὲν ὑποσρέψασα αὐτὴ πρὸς τακτικῶν σχηματισθὲν ἀνομοίως τῷ ἧσο, κἀ ἀποείπω, καὶ οἴζυε, καὶ φύλασσε, ἀφ' ποικιλίαν φρασικήν. Τὸ δὲ ὄλυμπον, ἐλλιπὲς προσθέλως, ἵνα ᾖ εἰς ὄλυμπον. τὸ δὲ ἢ ἄλοχον ποιήσηται, ἢ ὄγε δούλιον, ἔσιν εὑρεῖν πρωσήθεν πρόσπινος τῶν ἀρχαίων Μυσῶν φαύλως, καὶ ὡς οὐκ ἀλῶν ἐκφανῶς εἴποι τις πρὸς τὸν αὐτῶν ἀκούοντα. Τὸ δὲ ἐκεῖσε οὐκ εἶμι κείνου ποσσωσεύουσα λέγης ἐν τοιούτῳ δηλασὴ καιρῷ, σεμνῶς εἴρη). δῆλον γὰρ ὅτι μοιχεύειν λέγης, τὸ συγκοιτάζεσθαι. προσπινα ῥηθὲν ὁμοιότητα τῶν, ἐμὸν λέγης αὐτόωσιν. γράφεται δὲ καὶ ποσσωσεύουσα λέγης, ὡς ἀπὸ τῶν ποσσίνω ῥήματος. ποσσίζω δὲ καὶ ἄμφω καὶ δηλοῦσι τὸ πρέχειν καὶ σπρεσσίζειν, ὡς ἀπὸ τῶν πόρω ποσσω. Οὕτω δὲ ποσσίζων καὶ τὸ, οἴζυε. ἀπὸ τῶν οἰζύω ὀξ οὗ ὁ οἰζυρὸς. ὡς ὁ ἰαχυρὸς ἐκ τῶν ἰαχύω. Σημείωσαι δὲ τὰ τῆς ἑλένης κομματικῶς λαληθέντα ἀφ' θυμὸν ὃς ἐγκόπτῃ τὸν ἐν λόγοις τόνον ὡς τὰ πολλά. τοιαύτη δέ τις καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν ἀπειλὴ τῆς ἀφροδίτης.

Ως ἔφατ'. ἔδδεισε δ' Ελένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
Βῆ δὲ κατακρυπτὴν ἑανῷ αἴγλητι φαεινῷ
Σιγῇ. πάσας δὲ γυναῖκας λάθεν. ἦρχε δὲ δαίμων.
Αἶψ' ὅτ' Αλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο,
Αμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς κατὰ ἔργα τράποντο,
Ἡρ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε δῖα γυναικῶν,
Τῇ δ' ἄρα δῖφρον ἐλοῦσα φιλομμειδὴς ἀφροδίτη,
Αντί' Αλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα,
Ενθα κάθιζ' Ελένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Οσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ.
Ηλυθες ἐκ πολέμου. ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,
Ανδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὅς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
Η μὲν δὴ πρὶν γ' οὖχ' ἀρηϊφίλου Μενελάου
Σῆτε βίᾳ, καὶ χερσὶ, καὶ ἔγχεϊ, φῶτορος εἶναι.
Αλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι ἀρηϊφίλου Μενέλαον
Εξαῦτις μαχέσασθαι σιάντιον ἀλλάσ' ἔγωγε.
Παύσασθαι κέλομαι, μὴ δὲ ξανθῷ Μενελάῳ
Αντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
Αφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτῷ δουρὶ δαμείης.
Τὴν δὲ πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε.
Μή με γύναι χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν σίνεσο.
Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος σὺν ἀθήνῃ.

Κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν·
Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι παπείομεν δύνηθέντε·
Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὧδε θρῶς φρενὰς ἀμφεκάλυψεν,
Οὐδ' ὅτε σε πρώτιστον ἀπ' ἀγλαΐης ἐρατεινῆς
Ἐωλεον ἀρπάξας σὺν τοντο τόροισι νέεσσι,
Νήσῳ δ' ἐν κραναῇ ἐμίγην φιλότητι, καὶ εὐνῇ,
Ὡς σέο νῦν ἔραμαι. καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

Τὸ καταχωμᾶν ἑαυτῷ ἀρχῆτι φαεινῷ περὶ ὧν προδεδήλωται, αὐάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ ἀναχωμᾶν, ὃ δηλοῖ. τὸ, ἀνατείνασα. εἴη δ' ἂν, καταχέσθαι ἑαυτῷ, τὸ περικαλύψασθαι τὴν παρῆαν κατὰ τὴν σὺν Οδυσσείᾳ Πηνελόπην χωμᾶν αὐτα παρῆάων κρήδεμνα. ἵνα ὥσπερ τὸ ἀναχεῖν ἥλιον αὐτίκειται πρὸς τὸ καταχεῖν, οὕτω καὶ τὸ ἀναχέσθαι κρήδεμνον ἴσοι ἀνακαλύψει καὶ οἷον ἀναλάμψῃ προσώπου, αὐτικειμένως ἔχει πρὸς τὸ καταχέσθαι, ἤγουν ὡς νῶϊ ξόφῳ κρύψαι· Σπουδὴν δουλίδων δηλοῖ τὸ, ἀμφίπολοι μὲν, ἔπειτα θοῶς ἴσοι ἔργα πράσσοντο· Καθάπερ κήρι βροτὸς, ἢ ἀπωλὼς θυγάτηρ, οὕτω καὶ ταῦτα Ελένη κούρη Διὸς, αἰγιόχοιο. ἴδιον δὲ πρὸ ὀλίγων ἄλλως ἔφρασεν. ἐπὼν Ελένη Διὸς ἐκ γεγαῦῖα· Ελένη μὲν πρὸς Αλέξανδρον, ἤλυθές φησιν ἐκ πολέμου καὶ τὰ ἑξῆς. ἠθικῶς πάνυ πάντα εἰπόντα. ὁ δὲ, οὐ μόνον ψευδῶς ἀπολογεῖται οἱ οἷα ψεύστης καὶ αὐτὸς κατὰ τῶν ἀδελφούς, εἰπὼν ὅτι σὺν Ἀθηνᾷ ἐνίκησεν ὁ Μενέλαος. μάλιστα γὰρ αὐτὸς σὺν Ἀφροδίτῃ σέσωσται, ἀλλὰ καὶ ἀσέμνως ἐμβλέπει αὐτῇ ὅτε καὶ καταπαλύπτεσθαι ἔδει, μαχλότατος γὰρ ὁ ἀνὴρ. οὔτε καὶ ὁρᾶν αὐτὸς, ἄρτι λέγει, ὡς οὐδὲ ὅτε πρὸν ἀρχὼν ἐκ λακεδαίμονος αὐτὸν ἥρπασεν. ἄτοπον δὲ, ὅτι ὡς ἥδη νικηθεὶς, καρδοκεῖ στρέφεσθαι αὐτὸς. πολὺς δὲ ὁ ὁρῶς αὐτῷ ὥσπερ σὺν καταρχῇ τὸ ἔχειν, ὅτε δηλαδὴ ἦν δεδικὼς μὴ καταληφθεὶς ἀφαιρεθῇ τὴν ἑλένην, οὕτω καὶ σὺν τῷ μέλλειν ἄρτι ὡς δοκεῖ αὐτὴν ἀφαιρεῖσθαι. καὶ νῦν μὲν ὁ Πάρις οὕτως οὐ φιλεῖ ἀλλα καθά τις ἔφη, ἐρωμανίαν πάσχει, ἀφροδίτης ἐρεθιζούσης τῷ κεσῷ ἴσως, ὃν μυθικῶς ἐφόρει σὺν τοῖς ἑξῆς δέσμου, καὶ ὁ ζῆλος ὁμοίῳ ἔρωτι μωσαΐζεται ἴσοι τῇ γυναικὶ ἥρα δῆλον αὐτὸν κεσόν. κερικὰ δὲ ἄμφω ταῦτα πάθη ἐσίτε τῷ δὶ ἐσίτε τῷ πάριδι. ὁ δὲ, παράγε τῷ Ηροδότῳ Καυδαύλης δῆλον οἷου ἥρα τῆς οἰκείας γυναικὸς. οὐκ δύκραδς φιλῶν. ἀλλ' ἐμπεπραμένος πυρὶ ζώοθς, ἕως ὁ ἔρως ἀπέσβη, ὡς οὐκλῶν, ἐκεῖνος ἤθελε· Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πολυειδὴς σύταῦθα ἡ τῆς ἑλένης ὁμιλία. καὶ γὰρ καὶ διαθρύπτεται ὅσοι πάλιν κλίναζε ἤγουν ἔμπαλιν στρέψασα, καὶ ἐπαρᾶται τῷ ἀνδρὶ ὡς ὀφείλοντι ὀλέσθαι. καὶ χαλεπῶς ὀνειδίζει καὶ σκώπτει ὡς ἀλαζωνικόν. ἔγκ καυχώμενος πρὶν Μενελάου κρείττων εἶν, ἔπα νῦν συμμίξας, ἔφυγεν, ἀπαλλάξας κακῶς. καὶ σεμνύνει δὲ τὸν πρώτορον ἄνδρα κρατερὸν καλοῦσα καὶ ξανθὸν καὶ ἀρηίφιλον, ὅπερ καὶ ὁ ζῆλος μᾶλλον ὀνομάσει αὐτὸν. καὶ κατὰ πάντα προφορέστερον Αλεξάνδρου. προσποιεῖται δὲ καὶ κήδεσθαι αὐτῆς. πολυκαπνώτερον δῆλον φόβον δηλαδὴ. σὺ δὲς φησιν, ἀλλά σε κέλλομαι παύσασθαι. σκωπτικῶς λαλοῦσα οἷς τε νουβιβάζει τὸν πάριν τῷ Μενελάῳ, καὶ οἷς ἀφραδέως αὐτὸν λέγει μάχεσθαι, ἔστι δ' σὺ τούτοις ἡ ὅλη Ομηρικὴ φράσις, τοιαύτη. ἤλυθες ἐκ πολέμου ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερον πόσις ἦεν. ἦ μὲν δὴ πρὶν γ' ὄβριμον ἀρηϊφίλου Μενελάου σῆτε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἐγχείῃ, φόρτερος εἶν. ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι ἀρηίφιλον Μενέλαον ὀξαῦτις μαχέσασθαι σαυτίον. ἀλλά σ' ἔγωγε παύεσθαι κέλομαι, μὴ δὲ ξανθῷ Μενελάῳ, αὐτίβιον πόλεμον πολεμίζειν μηδὲ μάχεσθαι ἀφραδέως· μήπως τάχ' ὑπ' αὐτῷ δουρὶ δαμείης. καὶ οὕτω μὲν ἡ Ελένη. ὁ δὲ Πάρις εἰπὼν, μή με γύναι χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν σύπτε, ἐπάγει. νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος σύνικησε σὺν Ἀθηνῇ. κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ. παρὰ γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν. ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι παπείομεν δύνηθέντες. οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὧδε φρένας ὧρως ἀμφεκάλυψεν. οὐδ' ὅτε σὲ πρῶτον λακε-

δαίμονος ὀξυβαπεινῆς ἔπλεον ἁρπάξας σὺν τοντοπόροισι νέεσσι, νήσῳ δ' ἐν κραναῇ, ἐμὴν φιλότητι καὶ εὐνῇ, ὡς σέο ναῦν ἔραμαι. καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. κῆ ὄρα ὡς ὁ ποιητὴς δυμεθόδως παρέρριψεν ἐνταῦθα τὴν τῆ τρωϊκῆ καταρκτικὴν πολέμου αἰτίαν. ἤγουν τὴν ὀξ ἔρωτος ὑπερβολικοῦ ἁρπαγὴν τῆς Ελένης. Ισέον δὲ ὡς ἡ Ελένη κλίνῃ οὐδ' ὀφθαλμοὺς πάλιν ὡς εἴρηται, οὐ μόνον ἀκκιζομένη ἢ θυμουμένη, ἀλλὰ καὶ ἐκκλίνουσα, τὸν ὀξ ἐκείνου ἔρωτα. οἶδε γὰρ ἐκ τῆ ὁραῖ πίπτεσθαι τὸ ἐραῖ. διὸ καὶ Εὐριπίδης φησίν. ἔρως οὐ κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον. ὅθεν καλῶς λὲ, ῥέειν λέγοιτο ἐς ψυχὴν ἐκεῖθεν καθά τις ὕστερον ἐρῶτῳ, ἔφρασεν · Εστι δὲ ὅστε πάλιν κλίνῃ, τὸ ἀκροτρέφειν καὶ ὡς οἷον ἐπιπᾶν στραβίζῃ. ἐπεὶ καὶ ἐκ τῆ στρέφειν γίνεται καὶ ὁ στρεβλὸς καὶ ὁ στραβός. κατὰ τὴν ἡ ἀλλαχοῦ κειμένην συγγένειαν τῆ β' ἢ τῆ φ' · Τὸ δὲ ὅστε ὅλε διφορεῖται κατὰ γένος προδεδήλωται. νικᾷ δὲ ἀρσενικοῦ ἐστιν, ἀπό τε τῆς πολιτωνικῆς γενικῆς ἢ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται σὺν τῷ, δι' ὅστων ὄμμ' ἔχω διαπρυτρόσωπον. ἔνθα ἡ λίτει διαφορὰν ὅστων καὶ ὄμματος, καὶ ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν πολιτωνικῶν. οὔτε γὰρ ἐκεῖνο ὀστέων ὀστῶν ὡς βελέων βελῶν, οὔτε ἔστιν ὄστεσιν ὡς βέλεσιν. ἀλλὰ ὄστοις ἢ ὀστοισιν ὡς ὄχοις ἢ ὄχοισιν. οὕτω δὲ διφορεῖται σὺν ἄλλοις, καὶ τὸ ὄνειδος. ἔστι γὰρ καὶ ὁ ὄνειδος. τοιοῦτο καὶ τὸ, ὁ σκότος καὶ τὸ σκότος. καὶ ὁ ὄχος ὀξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ βαρκαίοις ὄχοις. καὶ παρ' Ομήρῳ τὸ ὄχεα, ἐκ τῆ τὸ ὄχος, οὗ φασι ἢ δύκη, τῷ ὄχει · Τῶν διφορουμένων δὲ ἢ ὁ ἔλεος ἢ τὸ ἔλεος. κατὰ δέτινας, ἢ ὁ θρῆνος ἢ τὸ θρῆνος · Τὸ δὲ ἤλυθες ἐκ πολέμου, καλοῦ μὲν ἢ ἐπορρῶται. κάλλιον δέ ὅτιν ἀφαντικῶς ἀναγνωσθέν. ὡς οἷα βαρυνομένης τῆς γυναικὸς ἐσώσαι ὁ κακός. ἡ δὲ τῆ Παρίδος ἀλαζονεία, κατὰ τὸ εἰκὸς ἐνταῦθα ἱστόρηται. οὐ γὰρ ἀπίθανον αὐχεῖν κατὰ Μενελάου τὸν Πάριν ὡς λῇ, τοῦ Ελένης φιλοῖτο · Τὸ δὲ σῆτε βίῃ, πρὸς διασολὴν εἴρηται τῆς ἐτόρωθεν δυνάμεως. διὸ καὶ σὺ τῷ χερσὶ καὶ ἐγχεῖ, προσυπακουστέον τὸ, σαῖς καὶ τὸ, σῇ. ὡς τῆ Παρίδος οἰκείαις μὲν χερσὶ καὶ οἰκείῳ ἐγχεῖ, μὴ φορτόρου ὄντος, εἴγε αὐτίβιον μάχεται. δι' ἀλλοτρείων μέντοι τοῦ φορτόρου. Ξανθὸν δὲ τὸν Μενέλαον ἡ Ελένη λέγει. παραλαλοῦσα ὡς οὐ μόνον αἰχμήφιλος ὅτιν, ἀλλὰ καὶ καλὸς οὐδὲν ἧττον Αλεξάνδρου. ἔπαινος δὲ κόμης πρὸς τοῖς παλαιοῖς τὸ ξανθόν. διὸ καὶ ἡλιώδης κόμη. καὶ ἡλιώδη ἡ τοιαύτη. ἢ χρυσέα δὲ. καὶ ὁ ταύτην ἔχων χρυσοκόμας. ἡ δέγε κωμῳδία, ἐσχεδίασεν ἄλλως ὅτιν. πυρρίαι γοῦν ὀξ ὀρθοῦ οἱ δοῦλοι πρὸς τοῖς κωμικοῖς ὡς τοιοῦτοι μάλιστα ὄντες. οὕτω δὲ ἢ ξανθίαι οἱ αὐτοί. τοσοσιδῶνα δὲ κοσμεῖ, τὸ τῆς χαίτης κυάνεον, καί που καὶ τὸν δία φ καὶ τὰς τῆς κεφαλῆς τείχας, ὡς καὶ τὰ κατὰ τὴν ὀφρῦν, κυανέας εἶν εἰκός · Τὸ δὲ πόλεμον πολεμίζειν, ἁπλῶς ἔχει συμπαρακείμενον τῷ ῥήματι τὸ ὀξ αὐτῆ ὄνομα. ἀφραδέως δὲ ὅ ὅτι κακοβούλως τὸν Πάριν μάχεσθαι ἡ γυνὴ λέγει, ὡς αὐτίβιον πολεμίζοντα. δέον οὐ ἄλλως πολεμεῖν αὐτὸν καὶ μὴ κατ' αὐτὴ πρόσωπον · Τὸ δὲ θυμὸν εἶπε, παρελκόντως ἔχει τὸν θυμόν. οἷα ἢ χωρὶς αὐτῆ σὺν πλῶς ἐρρύσης τῆς σὺν οἰας. ὡς δηλοῖ καὶ ἀνωτέρω ῥηθὲν τὸ, πόσιν δ' ἵνα πάσειν ἤγουν ἐπέσπλητε μύθῳ. ἔνθα πάλιν παρέλκει τὸ, μύθῳ. εἴπερ αὐτόχρημα σὺν εἶπεν ὅτι, τὸ ἔπεσιν ἔπεσπλήττειν, ἢ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ μὴ μὲ θυμὸν σὺν εἶπε ὅμοιόν ὅτι τῷ, τί δέ σε θυμὸν ἵκετο πένθος. καὶ τοῖς ὁμοίοις. πρὸ ὧν προείρηται · Εν δὲ τῷ κεῖνον δ' αὖ ἔις ἐγὼ, κατὰ κοινοῦ νοεῖται τὸ, νικήσω. σημαθὲν ἴσως τοῦ τῆ Παρίδος, ἵνα μὴ γελοῖος τῇ ὁρωμένῃ δόξῃ. ὡς τὸ μὲν, σὺν ἔσω προέμενος, εἰς δὲ τὸ μέλλον θαρρῶν ὅπερ ἴσον ἀπροσαξία λέγεται. παραμυθία δὲ ὅμως τῆ τοιούδου λόγου τὸ, πάρα γὰρ θεοί εἰσι ἢ ἡμῖν. ὡς μὴ ἀδυνάτου οὖ νικῆσαι καὶ αὖθ', κατὰ τὸν Μενέλαον. ἡ καὶ πλέον ἐκείνου, εἴγε Μενέλαος μὲν, σὺν νικᾷ ἀθηνᾷ τῇ μιᾷ, Αλέξανδρος δὲ σὺν θεοῖς. καὶ μὴν ἔχει καὶ αὖθις ἀκούδεί ποθεν θ', σὺν θεοῖς μάχου καὶ αὖθις καὶ μὴ φοῦγε. καθ' ὁμοιότητα τ', σὺν ἀθηνᾷ καὶ τὴν χεῖρα κάνῃ. δυνατὸν δὲ θ' ῥηθὲν φρονθὲν σὺν ὡς, δύσεβῶς ἔχειν. οἷον πρὸς γὰρ θεούς ὅτι καὶ ἡμῖν. θ' δὲ ὅλον, παραμυθητικὸν ἔσαι ποτὲ ἡμιμόνου ζυνός. ἀλλὰ παρῳδίας. οἷον ναῦ μὲν, ὁ δεῖνα σὺν νικησε. κεῖνον δ' αὖ τις

νον δ' αὖ τις ἐγὼ παρὰ θεοῦ ὅδε κομίσσομαι· τὸ δὲ τραπείομεν, ἢ αὖτε τῷ μεταβλήθομεν. μεταπρᾶπω ἐκ μέσοις τῷ νῦν, εἰς φιλίαν. ὡς ἀπὸ τοῦ τρέπω, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ τρέπω, αὖτε τῷ τρέφθομεν, ἡδωθῶμεν τῇ φιλότητι. ὁ, διαφθόν ἐπάγει τὸ, δύνηθέντες. πρὸς διασολλὼ ἑτεροίας φιλότητος· Τὸ δ' αὐτὸ καὶ μετ' ὀλίγα σαφέστερον φράζει σὺ τῷ, ἐμίγην φιλότητι καὶ δύνῃ· τὸ δὲ οὐ γὰρ πώποτέ μοι ὧδε θρῶς φρενὰς ἀμφεκάλυψε, παραφράζων ἑτέρωθι ἀπὸ τοῦ διὸς ὁ ποιητὴς φησιν. οὐ γὰρ πώποτέ μοι ὧδε ἔρως θυμὸν σὺν σήθεσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν. ἄδηλον δ' ἐνταῦθα εἴτε ἀπὸ τοῦ ο', γράφεται ὁ ἔρος ἀολικῶς ὡς σὺ τοῖς μετὰ ταῦτά του κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ, εἴτε καὶ ἀπὸ τοῦ ω ἀττικῶς. εἴπερ γράφεται ὧδε ἔρως φρενὰς ἀμφεκάλυψε. εἰ δὲ γράφεται κατά τινας ὧδε φρενὰς ἔρως ἀμφεκάλυψεν. ἡ τοιαύτη γραφὴ σμικρῷ τὸ θρῦος. οὐ αἰτιατικὸν τὸν ἔρον· Τὸ δὲ ἀμφεκάλυψεν, ἢ πρὸς νέφους εἴρηται ὁμοιότητα, καθὸ καὶ ὁ ἔρως τὸν τῆς ψυχῆς ἥλιον ζοφοῖ, ἢ ἐκ δικτύων μετῆκται, ἃ καταπεταθέντα, καλύπτει τὰ ἁλισκόμενα. ἢ καὶ ἄλλως ἀπλῶς μετενήνεκται ἐκ τῶν ὁπωσοῦν κρυπτόντων τὸ καλυπτόμενον, ἢ καὶ ἀφανιζόντων τέλεον· Τὸ δὲ ἔπλεον ἁρπάξας, παράκλησίς ὅτιν εἰς φιλότητα, ἔγκλησιν δ' αὐτὴν καὶ πλοῦ κίνδυνον ὑπέσχηται καὶ ἁρπαγὴν ἐτόλμησε· Τὸ δὲ σὺ που τοῦτοις νέεσιν, οὐ περιττῶς κεῖται. ἀλλὰ δοκεῖ διασολλὼ ἔχειν τὸ μὲν ἁλιάδων ἢ ἀλιάδων πλέων· Ὅρα δὲ μὴ ὅτι κατὰ τὴν ὁμηρικὴν ἱστορίαν, οὐκ ἐν ἀρτίῃ τὴν ἀρχὴν ἐμίγη Αλέξανδρος τῇ Ελένῃ πεύθων ἵνα μὴ καταφανὴς γένηται. ἀλλ' ἐν κραναῇ νήσῳ. ἄδηλον δὲ φασιν εἴτε κύριον τῆς νήσου τὸ ὄνομα ἦν τὸ κρανθῆναι ἤτοι τελῶσθῆναι ἐπ' αὐτῆς τὸν γάμον, εἴτε πρακτέα ἐπιτηδείως εἴρηται. τινὲς, νοοῦσι τὰ κύθηρα. νῆσον Αφροδίτης ἱδρᾶν. οἱ δὲ, ἣν λεγομένην νῆσον Ελένην. πρὸς τῇ ἀττικῇ οὖσαν ἐγγυτάτω τῆς κέω καὶ τὸν γεωγράφον. ἀπὸ τῆς Ελένης ὁμωνύμως κληθῆναι, διότι ταύτης πρῶτον ἐπέβη ὅτε ἦρπαγη. ἔστι δὲ περιμήκης ὅσον ὀξήκοντα σταδίοις· Τὸ δὲ ἔραμαι, χρηστόν ὅτι καὶ ἀττικοῖς ὡς ἀπὸ τοῦ ἐράω ἐρῶ. καὶ οὐκ αὖτις ῥᾴον δείξει ὅτι καὶ τὸ ἴσαμαι γίνεται. Τὸ δὲ καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, περιφραστικόν ὅτι τοῦ, ἔραμαι, ὡς καὶ αὐωτρόν τὸ ταύεσθαι, περιεφράσθη ἀπὸ τοῦ μὴ δὲ ξανθῷ Μενελάῳ αὐτίβιον πόλεμον πολεμίζειν. ὁ δὲ γλυκὺς ἵμερος, εἶναι, καὶ ὁρισμός, κατὰ πολυωνυμίαν ῥητόρων. παρ' οἷς ἡ ὁρισμότης ἐπίτασίς ὅτι γλυκύτητος. ἴσως δὲ καὶ διασολλὸν ἡ λέξις δηλοῖ ἑτεροίου ἱμέρου μὴ γλυκέος. πρὸς δὲ ταῦτα ἑτεροιοῦσθαι δοκεῖ παρά τινος ῥηθὲν μεγάλου σοφοῦ τὸ, ταῖς κόραις ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν εἶναι. ὃ καὶ ὑπ' οὐθενίλου πίπτει. πῶς γὰρ ἀλγυνοῦσιν ὀφθαλμοὺς αἱ γλυκὺν ἐμποιοῦσαι ἵμερον ὁράσεως· Τὸ δὲ αἱρεῖ, λέξις θηρατικὴ, ἀκόλουθος δ' ἀμφεκάλυψεν. ἵνα λέγῃ ὡς ὁ ἔρως τοῖς κατ' αὐτὸν δικτύοις ἀμφικαλύψας, εἷλέ με γλυκέως μέν τοι· Ισέον δὲ ὅτι ὁ χιασμὸς τοῦ, οὐ γὰρ πώποτέ με ὧδε ἔρως ἔσχε, κεῖταί που ὡς εἴρηται καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς. ἔνθα καὶ τὸ, ὡς σέο νῦν ἔραμαι καὶ ἑξῆς, ἀπαραποίητον ὅλον κεῖται. καὶ ὅτι τὸ οὐ γὰρ πώποτε, δύναταί τις φράζειν, ἢ οὐ γὰρ πώποτε λόγῳ ἐκλίνως. διόπερ δύλόγως προπροξένεται τὸ πώποτε καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται· Καὶ ὅτι τῶν αὐωτρόν γεγραμμένων, τὸ μὲν ἀλλ' ἴθι νῦν περικάλεσαι τὸν δεῖνα δέχου τις καὶ ἑξῆς, παρῳδηθήσεταί ποτε εἰς μαχητὴν ἀλόγισον. καὶ ἐφ' οἷς οὐ χρὴ, φίλορι· Τὸ δὲ μή με χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν σύπτε, παραίτησίς ὅτι τοῦ μὴ ὀνειδίζεσθαι·

Η ῥα, καὶ ἆρχε λέχεσδε κιών. ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις
Τὼ, μὲν ἄρ' εὐ τριτοῖσι κατύναθεν λεχέεσσιν·
Ατρείδης δ' ἀν' ὅμιλον φοίτα θηρὶ ἐοικώς,
Εἴ που ἐσαθρήσειεν Αλέξανδρον θεοειδέα·
Αλλ' οὔτις δύνατο τρῶας, κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Δεῖξαι Αλέξανδρον τότ' ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ,
Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο.

Ἰσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Κέκλυτέ μευ τρῶες, καὶ δάρδανοι, ἠδ' ἐπίκουροι.
Νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ἀρηϊφίλου Μενελάου.
Ὑμεῖς δ' ἀργείην Ἑλένην, καὶ κτήματ' ἅμ' αὐτῇ
Ἐκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτίνειν, ἥντιν' ἔοικεν,
Ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι τέλεσθαι.
Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, οἱ δ' ἤνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Σώφρονος γαμικῆς ὁμιλίας φράσιν τὸ, ἔφη δὴ καὶ ἄρχε λέγειν δὲ καὶ, ἅμα δ' εἶπε τὴν ἄκλησιν. τὸ μὲν ἀρ' σὺ τρητοῖσι κατεύναθεν λεχέεσσιν. ἀπὸ διασέλμει πάντως ὁ ποιητὴς τὴν χαμαιτυπίαν τῶν φυλλάδων. ἀπὸ οἶδεν ὁ Σοφοκλῆς, ἐν τῶν λοιπῶν δὲ τοιούτων σιβάδων, ἃς ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ἔσιδον δευτέρου ἀοριστου. ἐκεῖναι γὰρ λέχη μέν εἰσιν, οὐ τρηταὶ δὲ κατὰ τὰς κλίνας καὶ τοὺς κλισμοὺς, ταυτὸν δ' εἰπεῖν κατὰ τὰ αὐάκλιντρα.

Οἷρα, κατ' ὀρχὴν σύνταῦθα λέγει, τὸν λέοντα σὺν τῷ, αὐόμυλον ἐφοίτα θηρὶ ἐοικώς. Συντομωτάτη δὲ ἐποίησεν καὶ αὐτεξέργαστος καὶ αὐτὴ ἡ παραβολὴ, συντρόχαλον τος οἷον τοῦ ποιητικοῦ λόγου τῷ Μενελάῳ ἰχνηλατοῦντι τὸν φυγάδα πάειν καὶ εὑρίσκοντι. Ἰστέον δὲ ὅτι κακοῦ τινος ἀνδρὸς κρυπτομένου, καὶ σὺν τῷ φιλαφᾶσθαι μὴ δύσκομον ὁ δὴ νῦν ἐστὶ Ἀλεξάνδρου γίνεται, καλὸν εἰπεῖν τὸ, ὀδεῖνα ἀὖ ὅμυλον ἐφοίτα εἶσον ἐς ἀθρήσειε τὸν δεῖνα. ἀλλ' οὔτις δύνατο δεῖξαι τότε. οὐ γὰρ φιλότητι γ' ἐκεύθανον εἴτις ἴδοιτο. Ἴσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. τουτέστιν ἐμισεῖτο ἴσα καὶ θανάτῳ. σὺθα ὅρα καινὸν πρᾶγμα. ὁ μὲν γὰρ πάσης μισεῖται. Ἑλένη δὲ δι' ἣν ἐκεῖνος ἐμισεῖτο, συγγνωμονεῖται. οὕτως ἦν αὐτὴ καλὴ καὶ ὥστε ἦν τὸ ἐκπάγλως αὐτὴν ὑπ' ἀφροδίτης φιλεῖσθαι. ἴσως δὲ κἀ κακικῶς αὐτῇ καθομιλοῦσα τοῦ καιροὺς, ἐδημαγώγει τοῦ πολλοὺς. ὅρα δὲ τὸ κηρὶ παεισυμένον μὲν, πρὸς τὸ, θηρὶ. λανθανον δὲ ὀφὲ τὸ μὴ ἐγγὺς κεῖσθαι. ἀλλὰ μᾶλλον πόρρω. καὶ εἶχε μὲν ὁ ποιητὴς παραθεῖναι ἄμφω κάλλιστα χέειν. ὤκνησε δὲ ὀφὲ τὸ μὴ καίριον. Τοῦ δὲ ἐκδύθανον ἡ ἐκ τοῦ κδύθω παραγωγὴ, λόγῳ μὲν τελῷ, ἀσωτελής. δακτυλικῷ δὲ μέτρῳ, χρησή. Ὁμήρου καὶ νῦν ἐστὸν τρῶες καὶ δάρδανοι, φασὶν οἱ παλαιοὶ, εἰς δύο διῃρῆσθαι τὴν τῶν τρώων ἀρχὴν, ἀπὸ Ἀσσαράκου καὶ Ἴλου αὐτόθεν. ὕστερον δὲ κληθῆναι τὸ μέσον μέρος ἀπὸ Δαρδάνου. τὸ δ' ἐκ τοῦ τρωὸς. ὅτι δὲ οἱ δάρδανοι, καὶ δαρδάνιοι τετρασυλλάβως λέγονται κατὰ τὴν κάνησιν τοῦ, αὐτωλὸς αὐτώλιος, ὀρθὸς ὄρθιος καὶ τῶν ὁμοίων, καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς που δηλωθήσεται.

Ἀγαμέμνων ἀφανοῖς γενομένου ὡς ἐρρέθη τοῦ Πάριδος, νίκη μὲν δήφησι φαίνεται ἀρηϊφίλου Μενελάου. ὑμεῖς δ' ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήματα θ' ἅμ' αὐτῇ ἐκδοτε. καὶ τιμὴν ὅ ὅτι ποινὴν ἀποτινέμεν ἦν τιν' ἐποίκεν ὡς τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἤρεσε καθ' καὶ προγέγραπται. καὶ ἔδει μὲν σὺν τούτοις τοῦ τοδὲ Ἀλέξανδρον, αὐτηθήσειν τὰ αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος ῥητὰ, ἐπόντος. εἰ μάχεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος κατέφη καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ οὕτω γενέσθαι αὐτινομίας δίκην, ὡς προδεδήλωται. ἀλλ' ὁ παίδαρος φθάσας τοξεύσαι τὸν Μενέλαον ὡς μετ' ὀλίγα φανεῖται, συγχέει τὰ πράγματα. οὕτω τοῦ Ὁμήρου διασκευάζοντος, ἵνα μὴ σὺ οἷς οὐ δέον ὅτι, δικανικὰ παρενέιρῃ. καὶ αἰσχύνην τῇ ποίησιν ἀπεργάσηται, καὶ χαλάσῃ τὸ σύντονον. Ἔστι δὲ τὸ φαίνεται, οὐ διακλίνον. ὡς αὐτὶ τοῦ ἔοικεν. ἀλλὰ μάλιστα βεβαίωσιν δηλοῖ. εἰλημμένου αὐτὶ τοῦ φανεροῦ, ἔστι καὶ ἐκφανὲς, τοιοῦτο καὶ σὺ Ὀδυσσείᾳ. τὸ, τὰ ὑμέτερα ἀεικέα ἔργα φαίνεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸν μὲν Μενέλαον πολλάκις ἀρηϊφίλον εἶπεν ὁ ποιητὴς διάτε τοῦ Ἕκτορος καὶ τοῦ Πριάμου καὶ ἄλλων. τὸν δὲ Ἀλέξανδρον, οὐδαμοῦ. ἀλλὰ μόνον θεοειδῆ. τῇ δὲ Ἑλένῃ, ἀργείαν λέγει, ὡς εἴτις εἴπῃ πελοποννησίαν. ἀργος γὰρ καὶ ὅλη πελοπόννησος ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται. οὕτω δὲ καὶ τῇ ἥραν σὺ τοῖς ἑξῆς λέγει. Τὸ δὲ ἐκδοτε, ταυτόν ἐστι τῷ ἀποδοτε. ἔγωγε χρεωστι-

κῶς

κῶς δότε. τοιοῦτο γὰρ κυρίως τὸ ἀρδοῦναι. ὅρα δὲ μὴ ὡς τὸ ἀρτινέμῳ ἐπενεχθεὶ μιᾷ πληθυντικῇ, τὸ, ἀ πόδοτε, δεικνυσὶ φανερῶς ταυτίζεσθαί ποτε τοῖς προστακτικοῖς τὰ ἀπαρέμφατα. σ' γὰρ ἀρτινέμεν, ταυτόν ὅτι τὸ ἀποτίνετε. ἔστιν δὲ καὶ τρόπος ἐτυμολογίας ὅτι ὡς καὶ προεδηλώθη. ἀπὸ γὰρ τοῦ τίνειν ἡ ῥηθεῖσα τιμὴ γίνεται.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΗΣ ΔΕΛΤΑ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ι δὲ θεοὶ πάρ Ζηνὶ καθήμενοι, ἠγορόωντο.
Χρυσέῳ, ἐν δαπέδῳ. μιξὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη
ὁ Νέκταρ ἐφυσόεις τοὶ δὲ χρυσείοις δεπάεσσι
Δειδέχατ' ἀλλήλοις, τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
Αὐτίκ' ἐπειρᾶτο κρονίδης ἐρεθιζέμεν ἤρῃ,

Εμμετρος ζωγραφία τῶν γραμμάτων τούτου, αὖτη. Δέλτα θεῶν ἀγορή. ὅρκων χύσις. ἄρεος ἀρχή. κοινὴ δὲ, ἥδε. ὁρκίων σύγχυσις, καὶ ζωπώλησις Αγαμέμνονος. οἱ δὲ σχολιασταὶ πολλαχοῦ μέμψωνται καὶ χωρίς τινος προθήκης τῆς ζωπωλήσεως. οἷον ὅτι φησὶν ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ζωπωλήσει. ἤγουν ἐν τῇ Λ΄ ῥαψῳδίᾳ. ἐκτείνουσι δὲ καὶ τὸ πῶ τῆς λέξεως ταύτης, ὁμοιοκάτδρον. ζωπώλησις δὲ καλεῖται ἡ Λ΄ ῥαψῳδία. διότι ἐν αὐτῇ ἐζωπωλεῖται σίχας ἀνδρῶν ὁ βασιλεύς. Θεῖόν τι πρᾶγμα τὴν βουλὴν καὶ τὴν δημηγορίαν ὑποδέξαι θέλων ὁ ποιητὴς, οὐ μόνον ἀνθρώποις βουλευομένοις καὶ δημηγορουῦσιν ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πολλαχοῦ πολιτικώτδρον ὡς καὶ ἐνταῦθα. καίπως μίμημα τὶ βασιλείας καὶ δημοκρατίας ἡ ἐν θεοῖς ἀρχὴ φαίνεται. ὡς πρὸς Ελληνας.
Τὸ μὲν γὰρ ἡμεῖς δὲ φραζώμεθα, καὶ τὸ παρὰ δὶ καθήμενοι ἠγορόωντο, δημοκρατίας ἔργα. Τὸ δὲ αὖθις νὺν δία ποιεῖν ἃ βούλεται ἀπάνευθεν ἄλλων, ἔστιν οὐκέτι δημοκρατίας ὅτι. μὴ ἐτδρως δὲ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀνθρωποπαθεῖς οἱ τῆς ποιήσεως θεοί, πλάττει μὴ αὐτοὺς οὐδένα τῶν μεγάλων πράττοντας δίχα τοῦ βουλεύεσθαι ποτὲ μὲν ἐν ἀδείᾳ, ποτὲ δὲ καὶ ἐν συμφοραῖς. κατ' ἔθος καὶ ἔστιν παλαιόντε καὶ σοφόν. ὡς μὴ ἐνταῦθα οἱ θεοὶ παρὰ ζηνὶ καθήμενοι ὅ ὅτι πάρεδροι ὄντες τῷ δὶ, ἠγορόωντο. χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ. μιξὰ δὲ σφισι πότνια Ηβη νέκταρ ἐφυσόεις. τοὶ δὲ, χρυσείοις δεπάεσιν ἀλλήλους δειδέχατο βουλευόμενοι καὶ ποθὲν τροίας. καὶ ἄλλως δὲ εἴωθεν ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ περιφημούσιν τέλος γινόμενα, εἰς βουλὴν θεῶν ἀνάγειν, ὅ ἐστιν εἰς τὸ τῆς εἱμαρμένης κύρος. μὴ ἐνταῦθα δὲ τοῦ ὅρκων σύγχυσιν. μὴ τὴν τοῦ πολέμου αὖθις σύμμιξιν εἰς εἱμαρμένην ἀνάγων, ποιεῖ νὺν δία ζνὶ τοῖς θεοῖς βουλευόμενον τὰ ποιητέα. Ιστέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἀλληγορίαν, θεοὶ καὶ ἐνταῦθα οἱ ἀστέρες. ἢ ἀπλῶς ἢ μόνοι οἱ πλανήτες παρὰ τὸ θέειν. Ηβη δὲ αὐτοῖς οἰνοχοεῖ, ἀναθυμίασις θλαθὴ ἀκατάπαυστος καὶ ἀεὶ νεάζουσα. τόσις γὰρ οἷον ἄστρων, αὖτη κατὰ Ἕλληνας. οἳ καὶ παρεδρεύουσι τῷ δὶ τουτέστι τῇ εἱμαρμένῃ, ὡς εἴρηται. κατὰ γὰρ ποιαύ φασι τῶν ἄστρων διάθεσιν, τὰ τῆς εἱμαρμένης συντελεῖται, ἐσταίως καὶ ἀσφαλῶς. διὸ καὶ καθῆσθαι παρὰ τῷ δὶ λέγονται. καίτοι ἄλλως παρὰ τὸ θέειν θεοὶ ἐτυμολογούμενοι. ὁ τοιοῦτος δὴ ζεὺς καὶ ὁ τότε νὺν τοιοῦτος ἀθροισμός. καὶ τῇ τροίᾳ τὴν ἐκ παραβάσεως ὅρκων, ζωπολέκοισιν, ἢ ζωκλώθουσιν ἄλωσιν. Εστι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν. ὅλῃ τῆς μονομαχίας ὁ πόλεμος διακέκοπται. καὶ οἱ μὲν λαοὶ, ἀμφοτέρωθεν ἄοπλοι καθίστανται. νενίκηται δὲ Αλέξανδρος. καὶ ἡ νίκη, τοῦ μενελάου ἐστὶν, ὡς καὶ ὁ ζεὺς ζωκρινεῖ. καὶ αὐχήκη λοιπὸν ἢ ἐκδοθῆναι τὴν Ελένην ὡς νενικημένου τοῦ Πάριδος, ἢ δίκην συσσῆναι ὡς μὴ μὴ πεφονευμένου αὐτοῦ. ἐπεὶ δὲ οὐ δυνατὸν πλανᾶσθαι γενέσθαι ταῦτα ὅλῃ πολλοὺς λόγους, βουλεύεται ὁ ποιητὴς πῶς λύσει μηχάνως αὖθις συναφὴν τῆς μάχης δίχα θεόν. καὶ τοῦ εἰς νοῦν ἐκλαμβανομένου διὸς πολλὰ ἐν τῷ ποιητῇ σκοπίζοντος, οὐδὲν αὐτῷ εὑρίσκει πιθανώτδρον, ἄλλο καὶ δυνατώτδρον, ἢ τὸ συγχεθῆναι τοὺς ὅρκους παρά τινος τῶν τρώων. ἐπεὶ δὲ πάντες ἐμίσουν τὸν Αλέξανδρον ἴσα κηρὶ μελαί-

νη ὡς περίεργον, ἢ παλέγεται εἰς ἔθος τὸν καταράτου πάνδαρον. καὶ τοίνυν τοῦ Αγαμέμνονος ἀξιώσαντος δίκαια, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες μέλλουσιν. αὐτειπεῖν οὐκ ἔχοντες. Πάνδαρος δὲ, βάλλει λάθρα τὸν μενέλαον. καὶ ἐπ' αὐτῷ, περιεξανίστανται τῶν ἑλλήνων οἱ τρῶες. νομίζοντες ὡς εἰκὸς, βασιλικὸν εἶναι τοῦτο βούλημα. καὶ οὕτω συνάγονται πιθανῶς εἰς πόλεμον τὰ στρατεύματα. ἢ ἐπ' ἀληθείᾳ μὲν ὁ ποιητὴς οἴεται τῷ κατὰ δία, νοεῖν, ἐβουλεύσατο. πῶς δὴν, διασοφίζεται ἤδη τῇ μονομαχίᾳ τὴν μάχην, αὖθις σωναγάγῃ αὐτὴν καὶ πόλεμον κακὸν ἐγείρῃ καὶ φύλοπιν αἰνήν. ἔξεστι δὲ τὸ σεμνότερον καὶ ὑψηλότερον πιθανότερόν τε καὶ εὐπλαστότερον, εἰς θεοὺς ἀνάγει τὴν βούλησιν. οἱονεὶ λέγων, ὅτι οὐδὲν ἐκώλυε, ἐξ τῆς μονομαχίας ταύτης λυθῆναι τὴν μάχην καὶ φιλότητα εἰ ἀμφοτέροις γενέσθαι, εἰ μὴ αὖθις κεκώλυτο βουλευσαμένων θεῶν, ἢ τῶν μυθικῶν ἢ τ τῆς ἀληθείας ὡς ἔφη). Ο δὲ ζεὺς, ἢ ῥηματικῶς ἔχει ὡς ἀπὸ τοῦ ζῶ ἧκα τὸ ζῶ πρωνόμασαι. εἰ οἷς ὅρα ὅτι ἐπεὶ μήτε ἀπὸ τοῦ ζῶ ζηνὸς περῆλθε πατρωνυμικὸν ζηνίδης. μήτε ἀπὸ τοῦ ζῶ, ζείδης κατὰ ἀναλογίαν ὁμοίως τῷ, ἀζῶ ἀζείδης ὁ εἰ τῇ ποιητίᾳ κεῖται, ὠκνήθη καὶ ἐκ τῆς διὸς γενικῆς γενέσθαι διίδης. τύπῳ δὲ γέγονε τοπικῷ ἐκ τοῦ διὸς, ὁ διΐος. ἵνα εἴη, ὡς χίϊος χῖος. ὁ ἀπὸ χίου, οὕτω καὶ διΐος διῖος ὁ ἀπὸ διός. ὡς ἔτις ἔστοι ἀπ' αἰθέρος ἢ οὐρανοῦ. ἔχει δὲ ἄλλως ἡ πατρωνυμίας χαρακτῆρα τὸ διΐος διῖος, κατὰ τὸ τελαμώνιος αἴας. ὅτι δὲ ὥσπερ ζῶ διός, παρὰ τὸ ζῶ ἢ πρὰ τὸ ζεύω. ἔτι δὲ ἡ ζεὺς ζηνός. ὁμοίως δὲ καὶ ζὰν ζανὸς κατὰ τὸ, βροντάτω μέγας ζὰν οὕτω καὶ ζὰς ὁ αὐτὸς κατὰ τὴν αὐτὴν ἐτυμολογίαν δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὡς δὲ καὶ ὀξύνεται ὁ ζὰς καὶ τὸ ν τ ἔχει ἐν τῇ γενικῇ, δῆλον ἐκ τοῦ πραδόντος ὅτι καθὰ πρὰς πρᾶντος ὄνομα ποτα μοῦ καὶ πόλεως. ἡ φθὰς φθάντος κύριον παροξυνόμενον μετοχικῶς ἐν τῇ γενικῇ κατὰ τὸ φὰς φάντος, οὕτω καὶ ζὰς ζάντος ὁ σημαίνει τὸν δία. Τὸ δὲ δειδέχατο ἤγουν ἐδεξιοῦτο ῥῆμα συνήθες ἰωνικὸν, ἢ πρὰ τοῖς ὕστερον ποιήσουσιν δηλοῖ. περσίνοις γὰρ ἀλλήλοις κατὰ τὸ καὶ παρὰ ῥωμαίοις ἔθος, οἱ ἀλλήλοις δεπάεσι δεξιούμενοι. Σημειωτέον δὲ ὅτι σεμνύνει τὸν χρυσὸν Ομηρος οἷς καὶ εἰς οὐρανοῦ αὐτὸν ἀνάγει. ἡ τὸν εἰ ἄλλοις πολύ χαλκον ἔξεστὸν ὠμόν, ὡδε πολύχρυσον πλάττει ἔξεστὸν καλόν. Τό, τε δάπεδον τοῖς θεοῖς ἀπὸ χρυσοῦ στρωννύων, καὶ χρυσέοις αὐτοῦ λέγων πίνειν δεπάεσιν. ἀλληγορικῶς μέντοι, ἔξεστὸν τὸ χρυσέου μὲν δαπέδου, τὸ αἰέφελον δηλοῦται τὸ ἄνω τόπου. ὡς εἰ οδυσσείᾳ μάλιστα φαίνεται. ἔξεστὸν δὲ τῶν χρυσέων ποτηρίων ὁ ἥλιος ἐμφαίνεται. ὃς ταῖς ὑγρότησιν ἀνάγει. δι' ὧν τὸ ἐκεῖ συμπόσιον τοῖς ἀλληγορουμένοις θεοῖς γίνεται. δι' οὗ καὶ ὁ ἄπονος βίος δηλοῦται τῶν θυμικῶν πόνων καὶ ἀκάματος καὶ ἄφροντις. ἃ τοῖς πολλοῖς γῆν οὐκ εἰσι· Τὸ δὲ χρυσοῖς δεπάεσι δεξιοῦσθαι θεοὺς ἀλλήλους, ταῖς συμπαθείαις τῶν ὑδάτων δηλοῖ. καὶ τὴν εἰς αὐ ἔσιν ὅτε σύμπνοιαν καὶ οἷον δεξίωσιν, δι' ἧς δοκοῦσι τὰ πολλὰ γῆν κατορράζεσθαι· Ισέον δὲ ὅτι καὶ ὁ παρ' Ευριπίδῃ ζηνὸς πολύχρυσος οἶκος, ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ χρυσέου δαπέδου εἴληπται. ἔστι δὲ δάπεδον μὲν, τόπος ἐγγὺς οἰκημάτων, αὐτὸς μὴ ἔχων οἰκήματα. ἢ τόπος αὐ πολὺς, πλὴς οἰκημάτων. ὡς δηλοῖ παρά τινι, καὶ τὸ, περιφέρων τὴν ἀσπίδα ἐπίχαλκον οὖσαν περσίχε τῷ δαπέδῳ αὐτὸς τὸ τείχους. ἢ χωρίον ὁμαλὸν εἰς διατριβὴν ἀνιέθεν. ὅπερ αὐ οδυσσείᾳ καὶ τυκτὸν λέγει δάπεδον αὐ ᾧ οἱ μνηστῆρες γυμνάζονται. δύναται δὲ καὶ ταῦθα ὥστοπ καὶ κατὰ οδύσσειαν, τὸ αὐτὸς οἰκίας ἐμβαδὸν, δάπεδον λέγεσθαι. ὡς μὴ μόνον αἴθριον, ἀλλὰ καὶ ὑστερόφιον εἶναι δάπεδον. γίνεται δὲ παρὰ τὸ δᾶ ὁ δηλοῖ σωματικῶς τὴν γῆν, καὶ τὸ πέδον. γήπεδον μέντοι, τὸ αὐ πολὺ περικείμενον, οἰκίας οἷον κηπίδιον. οἰκόπεδον δὲ, οἰκίας καταῤῥιφείσης ἔδαφος. ὅπερ κοινότερον ἢ ἐρέπιον οἱ ὕστερόν φασιν. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἰσοδυνάμοι λέξεις τὸ, δᾶ καὶ τὸ, πέδον ἢ τὸ, γῆ καὶ πέδον οἷον ὄμνυμι πέδον γῆς παρὰ σοφοκλεῖ, ἀπετέλεσαν τὸ δάπεδον καὶ τὸ γήπεδον, οὕτω καὶ ἐπ' ἄλλων γίνεται ὁμοιοσήμων λέξεων. τὸ γουῦ ὄρω καὶ τὸ θύνω συνελθόντα, τὸ ὀρθύνω σωέθηκαν, ὁ δηλοῖ τὸ διεγείρω. καὶ τὸ στρέφω καὶ δινέω, τὸ, στρεφε

δίνησον.

δύναθαι. καὶ τὸ καίειν καὶ πυρόω, τὸ καπυρόν. καὶ ἡ ἔρα καὶ γῆ, τὸ ἔργον τὸ ἐπὶ γεωργίας. καὶ τὸ ἠλεὸν καὶ μάταιον παρὰ Ὁμηρικῷ, τὸ ἠλέμαθον. ὁμοίως δὲ καὶ ἐκ τοῦ φιλεῖν καὶ τοῦ ἥδεσθαι, τὸ φιλησθῆναι γίνεται. καὶ ἐκ τοῦ τόσσος καὶ αὖαξ θείων λέξεων ὡς προσδεδήλωται, τόπανον τὸ, θεῷ ἀνακτι καθοσιούμενον ὡς ἐμφαίνει καὶ ὁ κωμικός. καὶ ἐκ τοῦ κάπις καὶ γνωτὸς, ὁ κασίγνητος. τροπῇ τοῦ μακροῦ, εἰς μακρόν. καὶ ἐκ τοῦ πρᾶος καὶ βέμβικες, ὁ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ πρόβυμνις. καὶ ἐκ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν, ἀπιλούμενον ἀγκλατεῖν. καὶ ἐκ τοῦ χύω καὶ χέω κατὰ τὸ παλαιὸν, ὁ κυκεών. καὶ ἐκ τοῦ θροῖς καὶ βοή, ὁ θόρυβος. καὶ ἐκ τοῦ μόρος καὶ φόνος ὁ ἐν τῇ ὠῤαψῳδίᾳ μόρφνος αἰετός. καὶ ἐκ τοῦ χρέος καὶ ὀφλή, ὁ χρεωφειλέτης. καὶ ἐκ τοῦ πίσσειν καὶ αἰνεῖν ταυτοδυνάμων λέξεων, ὡς φησι Παυσανίας ἐν τῷ αὐτοῦ λεξικῷ, ἡ πισσάνη. καὶ ἐκ τοῦ ἄπειν καὶ ἅλλεσθαι κατά τινας τὸ ἀπάλλω. καὶ ἐκ τοῦ θορεῖν καὶ ἰάσσειν, ὁ θραύξ. καὶ ἐκ τοῦ καίειν καὶ σκάλλω, καυσάων ὁ ἀρίς ἤγουν τὴν καυστερὰν μάχην τὴν καὶ σκίσδα. καὶ ἐκ τοῦ φονεύειν καὶ κτείνω, τὸ φονοκτονεῖν. καὶ ἐκ τοῦ δονεῖν καὶ πάλλω, τὸ δνοπαλλίζειν. καὶ ἐκ τοῦ ἱκέσθαι καὶ θύειν, ὁ ἰχθύς. καὶ ἐκ τοῦ ἀρχειν καὶ ἡγεῖσθαι, ὁ ἀρχηγός. καὶ ἀπὸ τοῦ χέειν ῥέω καὶ χόανος. καὶ ἐκ τοῦ καίω καὶ ῥέω, ὁ καυσός. καὶ ἐκ τοῦ σύεσθαι ἤγουν ὁρμᾶν καὶ τοῦ κίω, ἡ συκῆ. καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν δὲ κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ ὁ σικὸς κατὰ μετάθεσιν ἡ τροπὴν διχρόνων. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ θῶ τὸ τίθημι καὶ τοῦ θῶ τὸ θηλάζω, τίθη ἡ σὺν τιθεῖσα σύνθεσιν ἤγουν προφέρω τῷ θηλάζοντι βρέφει. καὶ ἀπὸ τοῦ τείρω καὶ ἔσω τορνῶν, ζωύφιον ἐμφυόμενον ὀσοῖς καὶ ξύλοις καὶ ὅσοις διούτοις κραύροις ἐμφύονται σώμασι τοιαῦτα θηρία. ὧν εἶδος, καὶ οἱ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἵπες. ἔτι ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ σκαίρω καὶ κτείνω, σκαροκτάνῳας ὁ θανάθος. τοιοῦτο δὲ καὶ ἡ ὁμηρικὴ ἀλοσύδνη. καὶ ἡ τοῦ καλλιμάχου ὑδαθοσύδνη. ὀνόματα δὲ ταῦτα νηρηίδων. οὐκ ἀπέοικε δὲ τῶν τοιούτων, οὐ δὲ ὁ ὡραιόλλων αἰὴρ λόγιος. οὐ ἠλλήθεσις ἐκ τοῦ ὦρος καὶ ἀπόλλων. ἃ καὶ ἄμφω ἐπίθετα εἰσι Φοίβου. συμφωνεῖ δὲ καὶ ἐν μυθολογεύῃ. ὅπερ ὅτι μυθεῖσθαι καὶ λέγειν. ἤδη δὲ καὶ τὸ λογολεσχεῖν. λόγος γάρ τις καὶ ἡ λέσχη ὅτι, τὴν δὲ τοιαύτην ἀλλήθεσιν, παρεσήγαγον ὁ ἐκ παραλλήλου σχηματισμός. οἷς ἡ συνοίας ὁμοίας ἀλλήλαις ἐπισυβάζῃ. οἷον ὁ μέγας βασιλεὺς ἦλθεν. ὁ τειρεσιέγλυτος ἄναξ παραγέγονεν. ἄμφω γὰρ τὰ κῶλα ταῦτα, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ δηλοῦσι νόημα, ἢ λέξεις ἰσοδυνάμοις παραλληλίζῃ. οἷον τυχὸν ἴσως, οὕτω γέγονε. καὶ λίαν πάνυ ταχέως. καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης τῶν λέξεων παραθέσεως, ἐπενοήθη καὶ ἡ τοῦ ῥηθέντος διαπέδου καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῷ ἀνάθεσις. οἱ δὲ θερμότεροι, καὶ ταυτοφώνους λέξεις οὕτω συνέθεντο. τοιοῦτο γὰρ τὸ, φιλόφιλος. καὶ τὸ, φαυλεπίφαυλος. καὶ ἔτι ἄλλο οὕτω σύγκεται. ὡς καὶ τὸ πάμπαν ἐπίῤῥημα. καὶ ἴσχω μὲν οὕτως, ἀπολούσδρον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν τεχνικώτερον, ὅτι αἱ παράλληλοι λέξεις, ἢ σύγκεινται ἢ παράκεινται. ἄμφω δὲ ταῦτα, ἢ ἐκ ταυτότητος γίνεται, ἢ ἐξ ὁμοιότητος. οἷον ἐκ ταυτότητος, μὲν παραλληλισμὸς, σὺν ἀναθέσει μὲν, τὸ πάμπαν. σὺν παραθέσει δὲ τὸ πάνυ πάνυ. καὶ πάλαι πάλαι παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ ἔλακεν ἔλακε παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἐκ δὲ ὁμοιότητος λέξεων παραλληλισμὸς, σὺν συνθέσει μὲν, τὸ γήπεδον καὶ ὅσα τοιαῦτα πρὸ βραχέων ἐῤῥέθη. σὺν παραθέσει δὲ τὸ λίαν πάνυ. καὶ τυχὸν ἴσως, καὶ τὰ ὅμοια. λέγομεν δὲ σὺν ταυτότητι μὲν, τὰ καὶ τῇ φωνῇ καὶ τῷ νοήματι τὰ αὐτά. σὺν ὁμοιότητι δὲ, τὰ τῇ προφορᾷ μὲν αὐόμοια, τῇ σημασίᾳ δὲ ὅμοια μάλιστα δὲ ταυτοδύναμα. σκοπητέον δὲ καὶ μήποτε τὸ συνταῦθα διάπεδον τῷ διος, ὅμοιόν ὅτι τῷ, αὐλή. ὅπερ σὺν Ὀδυσσείᾳ φησὶν Ὅμηρος. ἐπὼν, ἑνὸς που τοιή δέ γ' ὀλυμπίου εὐδόθεν αὐλή· Ἥβη δὲ οἰνοχοεῖν λέγεται, νέκταρ τοῖς ἄνω, οὐ κατὰ τὸν Ἡσίοδον σὺν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ λόγον. ἀλλὰ δηλῶ τὸ ἀγήρω καὶ ἀεὶ νεάζοντα εἶναι τὰ θεῖα καὶ οἷον ἠβάσκοντα. κύριον δὲ μυθικῶς ὄνομα, συνταῦθα ἡ Ἥβη θυγάτηρ Ἥρας. Ἡρακλεῖ συνοῦσα ἐτέρως μέντοι πρὸς ἀλήθειαν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἀνθρώπου ἡλικίαν ἡ λέξις δηλοῖ. ὅτε τελειοῦται αὐτῷ

τὰ ἐκ νέων ἄτειχα. διὸ καὶ ἀτώτειχες ἐλέγοντο οἱ αὔηβοι. ἐκ τ' ἥβω δὲ ὅ ὄθεν δύφραίνω ἡ ἥβη. χαρίεσσα γὰρ ἡ τοιαύτη ἡλικία. καὶ ἡδεῖα κατὰ τὸ οὗπερ χαριεσάτη, ἥβη. ἀφ' ἧς καὶ τὰ ἱσορούμενα σύνβιτήρια. καὶ τὸ ἤβηδὸν ἐπίρρημα καὶ τὸ ἥβω ἠβήσω. καὶ ἡβάσω δὲ, ἀφ' οὗ τὸ ἡβάσκω προσλήψει τοῦ κ. καὶ ἡ σὺ ὀδυσσεύς, πρωθήβη καὶ ὅσα ἐκεῖ δηλοῦται καὶ τὸ ἥβυλλιαῦ τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ τὸ ἐφήβαιον οὗ πρόκειται ἥβη ἐτεροία, μέρος αὐτὴ δηλοῦσα σώματος· Αττικὸν δὲ τὸ ἐφνοχόει. ὡς καὶ τὸ, ἐώρακε. καὶ τὸ ἐωνημμένος ὁ ὠνημένος. καὶ ἄλλα μυρία. οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ τοιαῦτά τινά φασιν. ὅτι ὥσπερ ᾠγε καὶ ἀνέῳγεν. οἷον νῦν, οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῴγε καὶ, χίλου δὲ ἀπὸ πῶμα ἀνέῳγε. καὶ ἤνδανεν ἐνήνδανεν. οἷον ἀλλ' οὐκ ἀτρείδῃ Αγαμέμνονι ἤνδανε. καὶ οὐδ' Αγαμέμνονι πάμπαν ἐήνδανε. καὶ ὅσα πρὸ ἐξ καὶ ἐπὶ τοῖς σόμα ἔωσεν, οὕτως ἀλλαχοῦ μὲν, ᾠνοχόει ὑὸς Μενελάου. νῦν δὲ ἥβη νέκταρ ἐφνοχόει οὕτως Ηρόδιανος. Ζηνόδοτος δὲ, σὺν φνοχόῃ γε φὶ δηλ πρόθεσις. ὅρα δὲ ὅπως ὡς καὶ σὺ τῇ ἀ ράψῳδίᾳ πλατύτερον ἐρρέθη, ἐπὶ νέκταρος οὐκ δικαίρως εἶπε τὸ οἰνοχοεῖν ἀλλὰ ἀσπλῶς καὶ νῦν ὡς λέξιν συμποσιακήν. ὡς εἴπις εἶποι, ἐδίδου νέκταρ πιεῖν οἷά τινα οἶνον. οὐχ οὕτω δὲ αὖτις εἴποι καὶ ὅλ ὕδωρ ἐφνοχόῃ. ἔστιν μὲν γὰρ, οὐκ ἔχει βοήθειαν. τὸ δὲ ὁμηρικὸν, ἔχει πολλά. τὸ δὲ νέκταρ, πίνεται κατὰ μῦθον, ὥσπερ αὖ πάλιν ἡ ἀμβροσία ἐσθίεται. καὶ ἔστιν αὐτὴ μὲν, ἀναβαίνουσα ῥοὴ, κάτωθεν δηλαδή. ἐκεῖνο δὲ μὴ καταῤῥέουσα ὑγρότης, ἀλλὰ δαπανωμένη αὖω. ὑφ' ἧς οἱ ἀσθένες τρεφόμενοι, διαγίνονται. ἢ καὶ ἄλλως νέκταρ καὶ ἀμβροσία, αἱ ἐκ γῆς ἀναβαίνουσαι ῥοαὶ ὑγραὶ, καὶ αὖθις νέον καταῤῥέουσαι. ἀφ' ὧν καὶ οἱ ἀσθένες δοκοῦσι τρέφεσθαι. ὃ δὴ καὶ ὠκεανὸς κύκλῳ ῥέων, ὑπὸ τῶν παλαιῶν νενόηται. καὶ ὑφ' Ομήρου ὠκεανὸς, θεῶν γένεσις λέγεται· Οτι δὲ ὁ νέκταρ ἐτυμολογεῖται καὶ πρὸς τὸ νέον ἀεὶ κτέαρ ἐὸν. καὶ εἴπι ἄλλο ἄξιον λόγου, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὥσπερ καὶ τὸ θεῖας εἶναί ζωνας λέξις τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσίαν. διὸ καὶ πολλὰ τῶν καλῶν σωμάτων τε καὶ πραγμάτων, ἐκεῖθεν παρωνυμοῦται. λόγος ἔν ἀμβρόσιος. καὶ νὺξ ἀμβροσία. καὶ ἀμβρόσιαι χαῖται καὶ ἀμβρόσιον σῶμα παρ' Ευριπίδῃ. καὶ νεκτάρεος ἑανὸς καὶ χιτών. καὶ οἶνος δὲ. κατὰ τὸ, ἀμβροσίως καὶ νέκταρος ὄζων ἀρρήρωξ· Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, παρθένων ἔργον εἶναι τὸ οἰνοχοεῖν, καὶ ἀνδρῶν δὲ νέων ὧν καὶ τὸ ὑπηρετεῖν. ὅθεν καὶ παῖδες οἱ δοῦλοι καὶ παιδίσκαι, ἀφ' ὧν τὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑπηρετητικόν·

Κερτομίοις ἐπέεσι παραβλήδην ἀγορεύων.
Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων.
Ηρη τ' ἀργείη, καὶ ἀλαλκομενηὶς ἀθήνη.
Αλλ' ἤτοι ταὶ, νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι,
Τέρπεσθον, τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς ἀφροδίτη
Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτῆς κῆρας ἀμύνει.
Καὶ νῦ δὴ ἔφεπόμενον ὀΐομενον θανέεσθαι.
Αλλ' ἤτοι νίκη μὲν ἀρηϊφίλου Μενελάου.
Ημεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Η ῥ' αὖτις πολεμόν τε κακὸν, καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Ορσομεν, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
Εἰδ' αὖτως τό δὲ πᾶσι φίλον, καὶ ἡδὺ γένοιτο,
Ητοι μὲν οἰκέοιτο πολὶς Πριάμοιο ἄνακτος,
Αὖτις δ' ἀργείη Ελένη Μενέλαος ἄγοιτο.

Ωσπερ ἐκ τοῦ βάλλειν μὲν τῆς παρὸ προθέσεως, γίνεται τὸ παραβλήδην ὡς σὺ τῇ ἀ ράψῳδίᾳ κεῖται καὶ μὲν τῆς ἀνὰ προθέσεως τὸ ἀμβλήδην χρόωσα ὡς ἐκ τοῦ μοιχικῶς ἀναβάλλεσθαι, κατὰ τὸ ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ παραβλήδην. ὃ δηλοῖ τὸ ἐκ παραβολῆς καὶ συγκριτικῶς. φησὶ γὰρ ὅτι αὐτὸς ἐπειράτο ζᾶς ἐῤῥεθιζόμην ἥρῳ,

ἤρῳω, κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων. ὁ δὲ λόγος τῆς παραβολῆς ἤγουν συγκρίσεως ἦν, ὅτι δυοὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων. ἤρι τ' ἀρήγειν ἢ ἀλαλκεμεναι ἐς ἀγῶνα. ἀλλ' ἤτοι ταὶ ἤγουν αὗται ὑμεῖς νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι, τρέπεσθον. τῷ δ' αὖτε φιλομειδὴς ἀφροδίτη, μία δηλαδὴ αὐτῷ ἀρηγὼν οὖσα, ἀεὶ παρέμβλωκε καὶ αὐτῆς κῆρας ἀμύνει. καὶ νῦν ἐρεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι. ἔχει δὲ τὸ κέρτομον ὁ λόγος. οὐ μόνον διότι ζωὴ δύο συγκείνει τῇ μιᾷ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκείνων τῶν δύο ἡ μὲν, τοῖς ἀρχαίοις ἐπονομάζεται. ἀρχαία γὰρ λέγεται ἥρα. διὸ καὶ ζωογονεῖν ἐκείνοις ὀφείλει. ἀθηνᾶ δὲ, ἀλκῆς καὶ μήτις οὖσα ἐπώνυμος, ὅμως ἀγεννῶς ἐκθηλύνεται. ἀφροδίτη δὲ ἡ φιλομειδὴς, κρεῖττόν τι ἔχει ἐκείνων. ὁ δὲ ῥηθεὶς λόγος παρῳδηθεὶς, ἔσται ὥστε χρήσιμος. καὶ ἐπίτηδες πλείονας μὲν ἕλκοντος βοηθοὺς χαυόους δὲ. ὅρα δὲ ὅτι ἡ σύγκρισις, οὐκ ἀνδροτέραν τῶν δύο τὴν μίαν εἶναι σωάγει. πῶς γὰρ ἐὰν καὶ μόνη ἀλλαχοῦ ἀθηνᾶ τὴν ἀφροδίτην ἀρχαίαν ἐκφαίνῃ. καὶ διομήδης δὲ σωαιρομένης ἀθηνᾶς, βάλλῃ ἐκείνῃ. ἀλλ' ἡ ἀγωγὴ αὕτη τῆς συγκρίσεως, ζωμελεστέραν ποιεῖ τῶν δύο τὴν μίαν. ἔπειτα αὗται μὲν, χωρὶς κάθηνται. ἡ δὲ ἀφροδίτη, τῷ Αλεξάνδρῳ ἀεὶ παραμέμβλωκεν, ἤτοι παραμεμέλικε, καὶ ἐξὲ φροντίδος γίνεται. ἡ μάλιστα παραμεμόλικε. καὶ ἐγγὺς μολεῖν ἐγγύτατα γὰρ ἡ πρὸ προθεσις δηλοῖ. ὡς τὸ, οἱ δὲ θεοὶ παρζηνὶ καθήμενοι ἤγουν ἐγγὺς τοῦ διός. καὶ ἄλλως δὲ ζαφέστερον καὶ ζωντομώτερον εἰπεῖν, ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ ἤτοι σύγκρισις, ἐκ τοῦ μείζονος μιᾶς ὅτι. λέγει δὲ ὡς δύο μὲν αἱ τοῦ Μενελάου μία δὲ ἡ τοῦ Πάριδος. καὶ αὗται μὲν, σεμνῶς ὀνομάζονται, ἡ δὲ ἐκ τοῦ μειδιάματος. καὶ ὅμως, αὗται μὲν νόσφι κάθηνται τοῦ Μενελάου. ἡ δὲ, ἀεὶ παρμέμβλωκε. καὶ αἱ μὲν, θέας τερπνὸν ποιοῦνται τὴν μάχην. ἡ δὲ, ἀμύνῃ ταῖς κῆραις, τῷ Πάριδι· Ισέον δὲ ὅτι τὸ παρμέμβλωκε, τρία σημαίνει. εἰ μὲν, τὸ μεμέλικε καὶ φροντίδα ἔχει. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ μέλω μελήσω μεμέλικα. καὶ συγκοπῇ, μέμληκα. καὶ πλεονασμῷ τοῦ β' ἐξὲ καλλιφωνίαν. καὶ τροπῇ τοῦ ἡ εἰς ω', μέμβλωκα. ἕτερον δὲ, τὸ παραμεμόλικεν ἤγουν παρῆλθεν ὡς εἶζις ἔτοι, ὅτι παρμέμβλωκεν ἡ ἡμέρα, ἤγουν παρῴχετο. ἡ δὲ χρῆσις εὐ Οδυσσείᾳ. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ μολῶ μολήσω κατὰ τὸ αὐτὸ κανονισμικα. τρίτον δὲ, τὸ παραμεμόλικε τουτέστιν ἐγγὺς ὄντι, πάρεστιν ὡς ἐνταῦθα φαίνεται. λέγει δὲ ἀντιθετικῷ ῥήματι. ὡς ὑμεῖς μὲν νόσφι κάθησθαι, ἥδε, ἀεὶ τῷ Αλεξάνδρῳ παρμέμβλωκεν ἤτοι παρακολουθεῖ. ἐγγὺς οὖσα οὐ νόσφι καθημένη. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ ζῆλος μὲν σεμνότερον φράζας ἐνέφηνε τὴν πρὸς τὸν πάριν χάριν τῆς ἀφροδίτης, ἡ Ελένη δὲ πρὸ τούτου θυμωθεῖσα, παραλαλεῖ οὕτω διακεῖσθαι αὐτὴν πρὸς Αλέξανδρον, ὡς ἢ ἄλλοτε δύνοοῦσαν ἢ δούλιον δύλαβῶς ὑπείκουσαν· Τὸ δὲ ἀρηγὼν, λέγεται μὲν καὶ ἀρωγός. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄρμις. ὥσπερ ὁ βοηθὸς ἀπὸ τῆς βοηῆς ὁ καὶ αὐτὸ τὴν μάχην ἔστιν ὅτε δηλοῖ καθὰ καὶ ὁ ἄρμις· Αλαλκεμενὴς δὲ ὡς γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν ἤτοι βοηθεῖν ἐξὲ μῦος. ἢ ἀπὸ ζένος Αλαλκεμενέως ἥρωος. ἢ ἀπὸ ἀλαλκεμενίου ὄρους, οἱ ἐτυμολόγοι φασί· Τὸ δὲ φιλομειδὴς ὅπερ Ησίοδος ἐκ τῶν τοῦ κρόνου μηδέων ἐτυμολογεῖ ὡς βοιωτικῶς, ἐξὲ τῆς εἰ δυφθόγγου τὴν παραλήγουσαν γεγράφεσθαι, διαλαίει τὸ μ', ἐξὲ μέτρον, καταζένα τῶν αὐτιγεγράφων. ὡς ἀνῆ, οὕτως ἡ τοῦ σίγμου λαγαρότης μεταθῇ πρὸς μέτρον ἄρτιον· Τὸ δὲ ἀεὶ, τὴν πράμονον ζωὴ τῷ πάριδι φροντίδα τῆς ἀφροδίτης δηλοῖ· Τὸ δὲ καὶ αὐτῆς κῆρας ἀμύνῃ, διασαφικὸν ὅτι τοῦ παρμέμβλωκεν. εἰ θυμητέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κῆρας ἀμύνῃ, ὁ κηραμύντης ὕστερον σωτεθείσαι. ὁ αὐτὸς ὢν τῷ ἀλεξικάκῳ. ἵνα ὡς ἐκ τοῦ ἀμύνειν ἀπολοῦ, ὁ Αμύντας τὸ κύριον, οὕτως εἴη ἐκ τοῦ κῆρας ἀμύνῃ, ὁ κηραμύντης. οὕ Σοφοκλῆς, ἀλεξίμορον εἶναι δὲ. ἡ δὲ τοιαύτη ἀγωγὴ τῆς τὴν παρ' Ησιόδῳ ἀλεξιάρην νόον καὶ τὴν χειμάμωναν χλαῖναν, καὶ τὴν ἀλεξανέμου, ἥδη δὲ καὶ τὴν ἐκ τειχῶν μυοσόβην, ζυνέθετο· Τὸ δὲ, ὀϊόμενον, ἢ ἐνεργητικῶς κεῖται αὐτὶ τοῦ νομίζοντα, ἢ παθητικῶς αὐτὶ τοῦ νομιζόμενον. σημείωσαι δὲ ὅπως πάνυ δεξιῶς μεθοδεύει τὴν τῶν ὅρκων σύγχυσιν ὁ ποιητὴς, οὐκ ἐξ ἐπιταγῆς τοῦ ὁρκίου διὸς οὐ καὶ τῶν ὅρκων τα-

μίας ἐστίν. ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ἦραν χόλου. οὐ ἐκ τοῦ ῥηθέντος κερτόμου ἐρεθισμοῦ, αὐτὴ μετ' ὀλίγα πείσεται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μεγάλης ἐυθείας δηλωτικὸν, τὸ αἰεὶ κῆρας ἀμύνῃ. καὶ νῦν δρεσσάωσιν ὀϊόμενον θανέεσθαι· Οὐ μόνος Ἀγαμέμνων ἐπεφιλοτίμησο νίκην ὡς εἴρηται τῷ ἀδελφῷ Μενελάῳ. ἀλλ' ἴδου καὶ ὁ ζηλῶν λέγων. ἀλλ' ἤτοι νίκη μὲν ἀρηϊφίλου Μενελάου. καὶ ὅρα ὡς ἀρηϊφιλον ὁ ποιητὴς καθὰ προγέγραπται καὶ ἀεὶ τὸ διὸς καλεῖ τὸν Μενέλαον. ὥσπερ καὶ ἀεὶ τὸ Πριάμου καὶ ἑτέρων × Βουλὴ δὲ τοῦ λόγος, τὸ, ἡμεῖς δὲ φραζόμεθα ὅπως ἔσται τά δὲ ὄπισθεν. εἰ δὲ τοῦτο πολέμου καὶ εἰρήνης ἡ βουλὴ, οἰκεῖον καὶ τὸ ἐπαγόμενον. ἢ αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν ὄρσομεν, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. προεκθετικῶς δὲ καὶ σκεπτικῶς ταῦτά φησιν Ὅμηρος, μελετῶν τε, ὡς καὶ προερρέθη πῶς μεταχειρίσηται τὰ ἑξῆς, καὶ ἅμα προαναφωνῶν τὴν τρωϊκὴν ἅλωσιν ×

Ὡς ἔφαθ' αἱ δ' ἐπέμυξαν ἀθηναίη τε, καὶ ἥρη.
Πλησίαι αἳ ἧστην, κακὰ δὲ τρώεσσι μεδέσθην.
Ἦτοι ἀθηναίη ἀκέων λιῦ. οὐδέ τι εἶπε
Σκυζομένη Διὶ πατρί. χόλος δέ μιν ἄγριος ἧρει.
Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα.
Αἰνόταται κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον, ἠδ' ἀτέλεστον
Ἰσρωθ', οἳ ἴσρωσα μόγῳ, καμέτην καί μοι ἵπποι
Λαοὺ ἀγειρούσῃ. Πριάμῳ κακὰ, τοῖό τε παισὶν
Ἐρδ'. ἀταρ οὗτοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

Τὸ, αἱ δ' ἐπέμυξαν ἀθηναίη τε κὴ ἥρη, αὐτὶ τοῦ μεμψιμόσι χείλεσι ποιοῦ ἧχον ἀφ' ὧν ῥινὸς ἀποτελεῖται συχεραίνουσι. ἔστι δὲ μύζειν ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, τὸ τὴν φωνὴν τοῦ μ στοιχείου ἐκφωνεῖν. ἐκ δὲ τοῦ μύζειν, καὶ ὁ μυκτὴρ λέγεται. καὶ ὁ μυγμός. καὶ τὸ μυχθίζειν παρά τε Αἰσχύλῳ καὶ ἄλλοις. οὕτω δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ρ' παρηχεῖται, ὁ ῥοῖζος. καὶ ἀπὸ τοῦ σ' ὁ σιγμός. ὅτι δὲ ἡ τοῦ μύζειν κίνησις, καὶ τὴν μύτιν παράγει. (ἧς χρῆσις σὺν τῷ ἀθηναίῳ) ἔτι δὲ καὶ τὴν μύξαν, καὶ σὺν ἄλλοις δηλοῦται, καθὰ καὶ ὅτι μύξα, οὐ μόνον περίττωμα τὸ ζωϊκὸν, ἀλλὰ καί ζῆς ἑτέροια ἡ πρὸς τῷ Ὀδυσσιακῷ γλαγόεσσα. κὴ ἡ τοῦ λύχνου δὲ ἦν καὶ μύκητα φαμὲν. ἀφ' ἧς καὶ λύχνος δίμυξος παράτινι φιλυλλίῳ ὥς φησιν ὁ αὐτὸς Ἀθηναῖος × Σωτέρα ὁμοιοτέλευτα, σὺν τῷ πλησίαι ἧσθην κακὰ δὲ τρώεσι μεδέσθην. αὐτὶ τοῦ πλησίαι καθεζέσθην. κακὰ δὲ τοῖς τρωσὶν, ἐβουλεύσθην. κὴ ὅρα τὸ πλησίαι. ἀπὸ ἀρσενικοῦ γὰρ τοῦ, ὁ πλησίος, θηλυκὸν ἡ πλησίη. οὗ πλησιωτικὸν, αἱ πλησίαι×

Ἐν τῷ ἦτοι ἀθηναίη ἀκέων λιῦ οὐδέ τι εἶπεν, οὐκ ἔστι τὸ, ἀκέων ἐπιῤῥήμα αὐτὶ τοῦ ἡσύχως ὡς ἀριστόνικος βούλεται, ὁμοίως τῷ, ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε, ἀλλ' αὐτὶ τοῦ ἀκέουσα εἴρηται ἁπλῶς. Ἀπολλώνιος γὰρ σὺν τῷ, πόδι μετοχῶν, ἀχθεινίνιον ἐκ τῆς συντάξεως ἀνηριθέσατα, ὅτε οὐ δύναται εἶναι ἐπιῤῥήματα μεσότητος. καινοῦ ὂν γένος οὐ μόνον ἡ ὑλίεις χάκωνθος καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ τὸ, ἀκέων ἀθλιῶν. τοιοῦτον κατάζηνας καὶ πρὸς τῷ φιλομήρῳ Σοφοκλεῖ τὸ, κρυπτῷ τ' ἀχέων σὺν ἴβᾳ. ἴσον σὺν ἀφανεῖ ἀχέουσα ἴβᾳ. ἡ ἀλεκτρα δηλαδή. πόθι δὲ τοῦ ἀκέων δεδήλωται. καὶ σὺν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. ἔστι δὲ, τὸ οὐδέ τι εἶπε, διαζευκτικὸν τοῦ, ἀκέων ἦν. ὁ ταυτόν ὅτι, τῷ, ἀκήν. τῷ δηλοῦντι μὲν τὸ ἡσύχως, νοουμένῳ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀ στερητικοῦ καὶ τοῦ χαίνειν. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ ἀκέων λιῦ. οὐδέ τι εἶπε, τὸ ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. σύταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὅτι ἔστι ποτὲ σιγᾶν, καὶ ἀπὸ θυμὸν ποιεῖ. ἀθλιῶν γοῦν σιωπᾷ νῦν σκυζομένη διὶ πατρί. οὗ προσδιαζεύγνυσιν, ἐπήκθετο τὸ, χόλος δέ μιν ἄγριος ἧρε. οἷ καὶ ἐοίκει τὴν λαλιὰν τῇ Ἀθλιᾷ, ἡ κατὰ ἔγκοπὴν ἡ κατὰ βλάβειαν· Σημείωσαι δ' σὺ τούτοις καί τινα καινὴν πρόκλησιν, τὸ, χόλος δέ μιν ἄγριος ἧρε. ἥρη δ' οὐκέχαδε χόλον στῆθος. παρηχεῖται γάρ πως τὸ ῥῆμα τὸ ἧρει, πρὸς τὸ ἥρη κύριον οὖσ

μα. καὶ ζητητέον τὴν ὁμοιότητα ἐν τῇ α΄ ῥαψῳδίᾳ. εἰς τὸ, ἔδδειξαν. καὶ οὐκ ἔδηξαν· περὶ δὲ τὸ σκύζεσθαι ἀφ' οὗ καὶ τὸ σκυδμαίνειν καὶ τὸ Ζωΐλιον, ῥηθήσεται πολλάκις ἐν τοῖς ἑξῆς· Τὸ δὲ οὐκ ἔχαδε, δηλοῖ μὲν τὸ ὑπεχώρησε. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ χῶ τὸ χωρῶ. ὅθεν οὐ κῆ χώρα κῆ χωρίον. ὅθεν παράγωγον τὸ χάζω καθ' ὁμοιότητα τοῦ, χῶ χάζω. ὅθεν οὐ τὸ χῆρω ἄφθογγον χάζομαι. κλῶ κλάζω. κρῶ κράζω. βῶ βάζω. φῶ φάζω. ῥῶ ῥάζω. ὅθεν οὐ ἐν Οδυσσείᾳ τὸ, ῥάσσατε δ' ὕδωρ. καὶ ἐῤῥάδαται τοῖχοι. βρῶ βράζω. καὶ τὰ ὅμοια μνοσύλλαβα. ἡ δὲ κατὰ μέσον παρακείμενον ἀναγνωστέον κέχαδεν, ἢ κατὰ δεύτερον ἀόριστον, ἔχαδε· Θρασεῖα δὲ ἡ ἥρα καὶ ἐν τοῖς παροῦσιν, ἐπὸρ ἀθλιωᾶ μὲν ἡσύχως ἔχει πρὸς τοῦτον τὸν ζῆλον ζέοντα ἔσω, αὐτὴ δὲ ὑποδρεκβλύζει ὀξὺ τοῦ σώματος. οἷα τοῦ σήθεος μὴ στέγοντος. ὠδὶ ὁ ζωπυρούμενος ἀνάπτεται κατὰ καιρὸν ὁ θυμὸς, καθὰ καὶ ἐν τῷ πέπλα θι κραδίη δηλοῦται. καὶ ἐν τῷ τὸν Αχιλλέα διαιδῆκα μερμηρίζειν ἐν λαοῖσι σήθεσι. καὶ ἐν ἑτέροις πολλοῖς. ὡς Ζωΐλῳ ἀγγείου δέ τινος εἴρηται τὸ, οὐκ ἔχαδε σῆθος ζῆλον. ἵνα εἴπῃ νοεῖν. ὡς τῇ μὲν ἀθλιωᾷ, τὸ σῆθος ἔστεγε τὸν ζῆλον. τῇ δὲ ἥρᾳ ὑποδρεξεχέετο. τουτέστιν ἡ μὲν, οὐδὲν εἶπεν ὡς ὁ ποιητὴς ἔφη. ἡ δὲ ἥρα, ὀξυθελάλησε. διὸ ἐπάγει. ἀλλὰ προσηύδα. αἰνότατε κρονίδη καὶ ἑξῆς. ὡς καὶ ἐν τῇ α΄ ῥαψῳδίᾳ κεῖται· Βαρὺ τῇ ἥρᾳ δοκεῖ, ἐὰν ἀτέλεστον ἰσῶται ἰσῳώσῃ κάμοιον δὲ μάτην, αὐτῇ οἱ ἵπποι λαὸν ἀγειρούσῃ κατὰ Πριάμου. ἔστω δὲ μυθικῶς μὲν ἡ ἥρα ἐποίει πονουμένη ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν, ὀξὺ τὴν κατὰ τὸ Παρισδος μῆνιν. ἄλλως δὲ ἡ βασιλικὴ αὐτὸ ὀξυοῦσα ἦν πρεσβυτικῶς. εἰς ἣν ἀλληγορεῖται ἡ ἥρα ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὁμηρικὸν ἔστω χρεῖον παρῳδηθὲν, λεχθείη ἂν, πρός τινος ἐν κενοῖς κρατήσαντος. οἷον, πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἡδ' ἀτέλεστον ἰσῷ θ' οὗ ἴσρωσα μόγῳ. εἰ δὲ καὶ πολιτικὸν εἴη τὸ ὄργον, ἁρμόσει ποτὲ κῆ τὸ ἑξῆς. καμέτην δέ μοι ἡ ἔκαμον δέ μοι, οἱ ἵπποι λαὸν ἀγείροντι· Τὸ δὲ πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον κῆ ἑξῆς, μετ' ὀλίγα ἐκ πυσματικῆς παραινετικῶς ἀμματίζων Ομηρος, φησίν. ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον, οὐκ ἀτέλεστον· Ισέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἄλιον πόνον, ἐφορμηνευτικόν ὅτι τὸ, ἀτέλεστον ἰσῶται. οὐκ ἄδηλον δὲ, ὡς Ζωΐλῳ τῆς ναυλιλίας, ἄλιον ἐκ τῆς ἁλὸς, τὸ μάταιον εἴρηται. καὶ ὡς τὸ ἀτέλεστον, καὶ ἀτελεύτητον λέγεται. αὐτὸ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὸν μὴ τελευτῶντα ἐπάγοντα τοῖς ζηζυμίοις δηλοῖ, ἐν τῷ, ἄτεκτος κἀτελεύτητος, φανεῖ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι βλασφημίας μόριον, παλαιός φησι, καὶ τὸ ἄλιος. ῥηθὲν παρὰ τὴν ἄλα ἣς τὸ ὕδωρ εἰκαῖόν τι ἐδόκει φέρειν ἢ ταῖς νηυσὶ ἐφυρεθῆναι· Αττικὸν δὲ συνήθως τὸ, ἰσρῶται οὐ ἵσρωσα. ὡς καὶ τὸ, δαΐνυ δαῖτα. καὶ τὰ ἄλλα ἐν οἷς συνεκφωνεῖται τῷ ῥήματι καὶ τὸ ὀξὺ αὐτοῦ ὄνομα· Εφ' οἷς τις παραχωρεῖ δυσαρεστούμενος μὲν, ἀκων δὲ ὑπενδιδοὺς, καλῶς λέγει τὸ τῆς ἥρας ἦγον τὸ, ὀρδε. ἀτὰρ οὐ πάντες ἐπαινέομεν ἄλλοι. ὁμοίως καὶ τὸ τοῦ διός. ὄρξον ὅπως θέλεις. μὴ τοῦτό γε νείκεσσ' ὀπίσσω σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. ἰστέον δὲ ὅτι ὄρξον ὅπως ἐθέλῃς, περιφρασικὴ ὁρμηνεία ὅτι τὸ, ὄρδε. ὃ ἐλλιπῶς κῆ ἐν τῇ α΄ ῥαψῳδίᾳ κεῖται ταὐτὸν δὲ νεῖκος καὶ ἔρισμα ὅ ὅτιν ἔρις· Ορα δὲ τὸ ὄρδε καὶ τὸ ἔρξον διαφόρως ὀξυνόμενα. τὸ μὲν ἔρδω τὸ ἐργάζομαι. παρὰ τὸ ἔργω ἔργον. ὅθεν καὶ τὸ ἔοργα. ὅρα δὲ ὅτι πρωτοτύπου μὲν ὄντος τοῦ, ῥέζω ὅπερ ὅτιν ἐῤῥωμένως περαίνω ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ μονοσυλλάβου ῥήματος. δευτερεύοντος δὲ τοῦ ἔρδω, χρῆσις ἐν ταῦθα κεῖται ἀμφοῖν, τὸ μὲν, ἐν τῷ κακὰ ῥέζουσι. τὸ δὲ, ἐν τῷ ἔρδε·

Τίνδε μέγ' ὀχθήσας, προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Δαιμονίη τί νύσε Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες
Τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀασπέρχες μενεαίνεις
Ιλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον.

Εἰ δὲ σύγ' εἰσελθοῦσα πύλας, καὶ τείχεα μακρὰ,
Ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, περιάμοιό τε παῖδας,
Ἄλλοις τε τρῶας, τότε κεν χόλον ὄβακέσαιο,
Ἔρξον ἅπως ἐθέλεις, μὴ δῆθ' γε νέηος ἀτίμως
Σοὶ, καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔεισμα μετ' ἀμφαδίοισι γένηται.

Ο ἄγαν τινὶ θυμούμενος ἀκούσοι ἂν ποτε οἰκείως τὸ, δαιμόνιε τί νύσε κακὸν ῥέζω ὅτ' ἀπερχὲς μενεαίνῃς. ἴσως τίσε κακὸν ποιῶ ὅτι πάνυ ἀπερχεῖς ἤτοι ἀσύδειςεἰς τὸ κατ' ἐμοῦ μένος. ἦρα δὲ δῆθ' ἀκούῃ ἐκ διὸς δαιμονίη περιθεῖς. Εστι δὲ ἀπερχὲς, τὸ πολυπαύσασον. ὁ περιαπερχὲς λέγει ὁ Σοφοκλῆς. κατ' ἐπίτασιν μὴ αὐδᾷς. ἁπλοῦν δὲ αὐτὸ ἦν τὸν, οὐ τὸ ἀπερχὲς, ἀλλὰ τὸ ἀπερχόν. ὅμοιον οὖ τῷ, τὸ πνεῦμα μὴ στενόν. Θυμὸν θέλων εὐδείξασθαι τῆς ἥρας πάνυ πολὺ ὁ ζεὺς, φησίν. εἰ δὲ σύγε εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ, ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον περιάμοιό τε παῖδας ἄλλοις τε τρῶας, τότε κεν χόλον ὄβακέσαιο. ὁ δὲ λόγος, ἁρμόσει ποτὲ παρῳδηθεὶς, μὴ ἄλλοις προσώποις πάνυ θυμουμένοις. ὁπόσον καὶ τὸ δύξαμένον ἔφεσιν αὐτῷ ἐγγενέσθαι, ἵππατι ἀνθρώπου ἐμφῦναι ὥστε καταφαγεῖν. Σημείωσαι δὲ ὅτι αὐτόθεν αὐτόταδες νῦν ἥρας ὁ ζεὺς ὀνειδισθεὶς, αὐτισκώπτῃ ἀρτι αὐτὸν, εἰς ἄκραν ἀπήνεγκαν. δῖον ὦμον λέγει, φάγοι δὲν Πρίαμον καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. Ορα δὲ καὶ τὸ, χόλον ὄβακέσαιο. νόσος μὲν γὰρ οἷον τὸ χολοῦσθαι. τὸ δὲ παύσασθαι τοῦ χόλου, ἀκέσασθαι ὅτι. τοῦ δὲ βεβρώθοις, τὸ θέμα βεβρώθω. γινόμενον κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τοῦ βρῶ, καθὰ ἐκ τοῦ κλῶ τὸ κλώθω.

Αλλο δέ τοι ἐρέω. σὺ δ' οἷ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν
Οππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ὄβαλα πάξαι,
Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνερες ἐκγεγάασι,
Μήτι διαρρίψῃς τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσθαι.
Καὶ γὰρ ἐγώ σοι σῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
Αἴ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε, καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ναιετάουσι πόλιες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Τάων μοι πολὺ κῆρ τιέσκετο ἶλιος ἱρή.
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ περιάμοιο.
Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσης
Λοιβῆς τε, κνίσης τε. τὸ, γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη.
Ἤτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,
Αργος τε, σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια μυκήνη.
Τὰς, διαπρήθοι. ὅταν τοι ἀπέχθωνται πολὺ κῆρι.
Τάων, οὔτοι ἐγὼ προφέρομαι, οὐ δὲ μεγαίρω.
Εἰ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπρήθοι,
Οὐκ αὐτῶ φθονέουσ', ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστι.
Αλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι. γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοί.
Καί με πρεσβυτάτην τέκετο κρόνος ἀγκυλομήτης
Αμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκά σοι παράκοιτις
Κέκλημαι. σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσῃς,
Αλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομαι ἀλλήλοισι,
Σοὶ μὲν ἐγὼ σὺ δ' ἐμοί. ἕπονται δ' ἔνδοθεν ἄλλοι
Αθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον ἀρηϊφίλῃ κέλευε,
Ἐλθεῖν ἐς τρώων, καὶ ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν,

πειρᾶτ' ὥς κεν τρῶες ὑπορκώσανταϛ ἀχαιοὺς
Αρξωσι πρότροι ὑπορόρκια δηλήσασθαι.

Τὸ, σὺν Φρεσὶ βάλλεο σῇσιν, αὐτὶ τῦ ϛωϊτυχῶς θὲς εἰς νοῦν. δῆλον δὲ ὡς διαφέρει Β' βαλέσθαι τῦ βαλεῖν. Αντὶ παραχωροῦσιν ἀλλήλοις διωτικώτερον θελυμάτων τινῶν, ζεύς τε κὴ ἥρα, ἵνα μὴ τὴν συζυγίαν τῇ φιλουφίᾳ διϊσῶσι. ῥηθερικωτάτη δὲ ἡ σκευωρία τῦ λόγου. ὁ μὲν, γὰρ τροίαν ἰὼν μίαν ὡς φησιν ἔχει, χαρίζεται. ἡ δὲ, αὐτὶ μιᾶς ζῆς αὐτῷ προΐεται. δοκεῖ δὲ σύνταῦθα μαντικώτερον, πάλαλαλεῖν ὁ ϛωϊτὴς, τὴν τῆς μυκήνης ἀπώλειαν. ἰὼ ἐκ τῶν ῥηθέσων τελῶν, κακῶς παθοῦσαν κὰι Αριϛοτέλης ἱϛόρησε. φέρεται δὲ ἱϛορία κὰι ὅτι Πόρσεὺς μὲν, αὐτὰς ἔκτισεν. ἐταπεινώθησαν δὲ μετὰ τὰ τροϊκά. ὕϛερον δὲ κατεσκάφησαν ὑπὸ ἀργείων ὡς μὴ δὲ ἴχνος φασὶ μυκήνης εὑρίσκεσθαι. ἔχει δ' ὁ τόπος οὗτος, κὰι αὔξησιν χαρίτων. ζεὺς μὲν γὰρ, οὐχ ἁπλῶς πόλιν προΐεσθαι λέγει. ἀλλ' ἰὼ ἐτίμα πασῶν μάλιϛα πόλεων τῶν ὑπ' οὐρανόν. προθεὶς κὰι αἰτίαν τὸ αὐτόθι συνδιελεχὲς τῶν θυσιῶν. ἥρα δὲ φησι κὰι αὐτὴ, ὅτι οὐ τῶν τυχόντων ὑπεξίσαμαί σοι. ἀλλὰ τῶν φιλτάτων. Σημείωσαι δὲ ὅτι ψεύδεται ὁ ζεὺς σύνταῦθα φανερῶς. νόμῳ ῥητορικῷ, αὔξων τὴν χάριν. ὅτι γὰρ οὐχ οὕτως ἐκθύμως τὴν τροίαν φιλεῖ, δῆλοῖ ὁπόσεισθαι σὺν τῇ ἴδῃ γὰρ Πριάμου γενεὰν ἤχθηρε κρονίων. κὰι εἰκότως, Ϛωϊώρκηϛαν γὰρ. φράζῃ δ' σὺ τούτοις ὁ ϛωϊτὴς, οὕτω. ὁ ϛωϊότεκεν κὰι ἐγὼ μεμαὼς, πόλιν ὄφαλα πάξαι τὴν, ἐθέλω ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐκγεγάασι, μήτι διατείσῃν τὸν ἐμὸν χόλον. ἀλλά μ' ἐάσῃ. κὴ γὰρ ἐγώ τοι σῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ. αὐ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε κὰι οὐρανῷ ἀϛερόεντι ναίε τάουσι πόλιες Ϛωιχθονίων ἀνθρώπων, τάων μοι κῆδε μάλιϛα τουτέϛι ζώντων μοι περιϛοτέρον σὺν τῇ ψυχῇ, πέϛκετο ἴλιος ἱρή. κὰι Πρίαμος. κὰι λαὸς ἐὐμελίω Πριάμοιο. οὐ γάρ μοι ϖοτὲ θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἴσης τῆς τῶν θυόντων δηλαδή. λοιβῆς τε κνίσσης τέ. τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. κὰι ταῦτα μὲν τὰ τῦ μυθικοῦ διός, ἡ δὲ ἥρα, ἤτοι ἐμοί φησι τρεῖς μὲν ϖολὺ φίλταταί εἰσι πόλιες. ἄργος τε ϖάρτη τε κὰι εὐρυαγυια μυκήνη. ὧν ἐκ τῦ ἀργοις, κὰι ἀργεία λέγεται. τάων οὔτι ἐγὼ προθέσαμαι. οὐ δὲ μεγαίρω, ζῶς διαπρᾶσαι ὅταν τοι ἀπέχθωνται ϖδὶ κῆρι. εἴπερ γὰρ φθονέω τε κὰι οὐκ εἰῶ διαπρᾶσαι, οὐκ αὐτὸ φθονέουσα ἐπεὶ ϖολὺ φέρτερός ἐϛι. ἀλλὰ χρὴ κὰι ἐμὸν θέμεναι ϖόνον οὐκ ἀτέλεϛον. κὰι γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι. γένος δέ μοι κὰι ἐξῆς. Ιϛέον δὲ ὅτι σὺν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ μεμαὼς, ταυτόν ὅϛι τῷ, μισῶν ϖδὶ κῆρι. οὗ παθητικὸν τὸ, ἀπέχθωνται ϖδὶ κῆρι. Τὸ δὲ πόλιν ὄθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐκγεγάασι, περίφρασίς ὅϛι τὸ ϖόλιν φιλουμένην σοι. Τὸ δὲ μίζαι διατείσῃν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐάσῃ θυμούμενός τις εἴϖοι ἂν, πρὸς τὸν οὐ κατὰ καιρὸν μεϛιτεύοντα εἰς ϖαῦσιν θυμοῦ. ἔϛι δὲ διατείσῃν, τὸ παρατείνειν κὰι ὑπερβιβάζειν. οὕτω κὰι ἡ Πηνελόπη διατείσῃν λέγεται Β῎ις μνηϛῆρσι Β' γάμον. Τὸ δὲ ἐγώ τοι σῶκα, ἢ ἀϖλύτως αὐτὶ τῦ παρεχώρησα, ἢ αὐτὶ τῦ ἐσωρησάμην σοι ϖόλιν φίλιόν μοι. τὴν τροίαν δηλαδὴ ὡς προϊὼν αὐτὸς ἑρμηνεύσει. τὸ δὲ ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, ἔπεϛε μὲν εἰς κοινὸν παροιμίαν τὴν, ἑκὼν ἀέκων τό δέ τι πεποίηκα. δ῾ἧς ϛομβῶϊ ἀλῇ, κὰι τὸ, ἡ γλῶϛ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. ὁ δὴ ϖικρῶς λογισεύῃ ὁ κωμικός. πάνυ δὲ ἀκριβῶς ἔχει τὸ ὁμηρικὸν. κὰι οὐ πάσχει αὐτίφασιν. ὡς δῆθεν ἀδυνάτου ὄν ζωυπάρχειν τὸ, ἑκὼν κὰι τὸ, ἀέκοντι θυμῷ. δῆλον γὰρ ὡς ϖολλάκις μὴ προηιρημένως προαιρέσεως, γίνεταί τι ὁ πῆ μὲν ἐθέλομεν πῆ δὲ οὔ. οὕτω κὰι οἱ τὰ φορτία σὺν κλύδωνι ἀρβάλλοντες, πῶς μὲν ἀέκοντες ῥῶϖι. τῷ δέει γὰρ τὸ κυδιόωνι. πῶς δὲ ἑκόντες. ἵνα γὰρ σωθῶϖι, κὰι ἑκόντες μὲν, ἀρβάλλουϖιν. ἄκοντες δὲ ῥιμοῦνται. Ιϛέον δὲ ὡς ὁ μὲν Ομηρικὸς ζῆλος, σωτόμως τε κὰι ἀσαφῶς τὸ ῥηθὲν ἔφρασεν ἡ δὲ ἥρα, διασαφεῖ τὸ νόημα ἐϖοῦσα ϖδὶ τῶν ἑαυτῆς ϖόλεων, ὅτι τούτων ἐγὼ οὐ προΐσαμαι οὐ δὲ μεγαίρω. εἴπερ γὰρ ὡς κὰι προεγεγράφη φθονῶ. κὰι οὐκ ἐῶ, διαπρᾶσαι, οὐκ αὐτὸ φθονέουσα ἐπεὶ ϖολὺ φέρτερος εἶ. ἰδοὺ γὰρ κὰι αὐτὴ ἑκοῦσα κὰι ἄκουσα ζωντίθεται τῷ τῦ διὸς θελήματι. κα-

θὸ μὲν γὰρ, οὐ πεφίσταται τῶν ἑαυτῆς πόλεων, ἐκθοῦσα ἐκχωρεῖ. ἄλλως δὲ ἀέκουσα δῆλόν ἐστιν, ἐὰν καὶ φθονῇ. ὅθεν δὲ καὶ ἄλλοι πάθοιεν ἄν, καὶ εἴποιεν ποτε τοῖς αὐτῶν εἴκοντες κρείττοσιν. οἷος καὶ Τιλέμαχος. οὐ ἔνεκεν μὲν τοῖς μνηστῆρσι λέγει δὲ ἵππων ἀμυναίμην εἴμοι δυνάμις γε πάρεστιν. τὸ δὲ, ὑπὸ ἠλίῳ, ὑφ' ἥλιον ὡς ποιητὴς χεῖ φουσιν οἱ μεθ' Ὅμηρον. οὕτω δὲ καὶ τὸ, ὑπ' οὐρανῷ, ὑπ' οὐρανόν. ἀπλῆ δὲ ἡ ῥηθεῖσα ὁμηρικὴ φράσις. ὁμοία τῷ ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι. καὶ ὑφ' ἡγεμόνι τάττεσθαι. καὶ ὑπὸ σκότῳ πράττεσθαι. τὸ δὲ καὶ οὐρανῷ ἀστρόεντι, παρέλκειν δοκεῖ ἀπλοϊκῶς οὕτω παραῤῥῖφεν, ὡς ἐν βοιωτικῇ ὁμιλίᾳ. ἥκει γὰρ καὶ μόνον τὸ, αἱ ὑπὸ ἠλίῳ εἰσὶ πόλεις. πάντως γὰρ αἱ ὑπὸ ἠλίῳ, καὶ ὑπὸ οὐρανῷ εἰσιν, οὕτω δὲ καὶ αἱ τῷ πόλιες, περιπόλει τὸ, ζωοτροφίων ἀνθρώπων. καὶ οὐκ ἀναγκαίως κεῖται. ἀστερόεις δὲ οὐρανὸς ποὸς διασαφῆσαι ὁμωνυμίαν. ὡς οὐρανοῦ ποτε καὶ τὸ ἀέρος λεγομένου. ἵλιος δὲ νῦν ἱδρὰ, οὐ μόνον ποσηκρεικῶς τῷ κοινῷ λόγῳ τῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ δῆλα τὰ συνταῦθα ἱστορηθέντα συνδελεχῆ θύματα. ὧν δηλωτικὰ ζῶν ἄλλοις καὶ τὰ ἰλίεια. ἑορτὴ ἐγχώριος ἐπώνυμος τῇ ἰλίῳ. Τούτων δὲ ἡ παραλήγουσα χεαφομένη δῆλα τῆς εἰ διφθόγγου ἀνομοίως τῷ, ὀλύμπια, πύθια, ἴσθμια, διάσια, διονύσια, καὶ τοῖς διούτοις, αἰτιολογηθήσεται μὲν καὶ οὐ τοῖς ἑξῆς ὅσου ἀνακόλουθον τὸ, ἥλιδι δίκη. καὶ αὖτι δὲ ῥητέον ὅτι ἔχει ἀναλογίαν ἀφ' ἁφορμῆς ποσωτύπου, ἡ δῆλα τῆς εἰ διφθόγγου χεαφὴ τὸ, ἰλίφα. ὡς γὰρ εὐλόγως ἐκ τοῦ ἥρα γίνεται ποσλήμμα τὸ ι τὰ ἀφ' αὐτῆς ἥραια, ἡ ἑορτή. καὶ ἐκ τοῦ ἀθηνᾶ τὰ ἀθήναια. καὶ ἐκ τοῦ ἑκατόμβη δωρικῇ τροπῇ καὶ ποσλήμμα τὸ ι τὰ ἑκατόμβαια. ἔτι δὲ ἀναλογώτερον εἰπεῖν, ἐκ τοῦ Ηρακλῆς Ηρακλέος, τὰ ἡράκλεια. κἠ μᾶλλον ἐκ τοῦ διομεὺς ζεὺς διομέως τὰ διόμεια, οὕτως ἴσως κἠ ἐκ τοῦ ἰλιεὺς ἰλιέως τὰ ἰλίεια. Οτι δὲ αἱ συχναὶ ἰλιακαὶ καὶ θυσίαι ἀναγκαίως ζῶσι κακοῖς πυκνοῖς, ποτιγουμένοις ἐγίνοντο, δηλοῖ καὶ προιμία λέγουσα τὸ, ἀεὶ ἰλίῳ κακά. λεχθεῖσα μὲν ἐπί τινι καιρῷ ὑστερογενεῖ. οὐκ ἀπάδουσα δὲ οὐδὲ ποὸς τὰ ὁμηρικά. ἡ δὲ αὐτὴ ποτιγενεσόρα ὅτι τοῦ κακῶν ἰλιὰς, ἡ ἀνάπαλιν, αὖτη ποὸ ἐκείνης εἴρηται. ὡς τάχα ἄλλα, μιᾶς συνοίας εἰσὶν ἀμφότεραι. Οτι δὲ θηλυκῶς εἰώθειν Ομηρος ποσφέρειν τὴν ἴλιον ἅπαξ τοῦ αὐτὴν κατὰ οὐδέτερον γένος, εἰπὼν σὺν τῷ, ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν Ἀθηναίης δῆλα βουλὰς, δηλοῦται, καὶ ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ δύμηλίω, συνεκτέτηκε δὲ ἰωνικοῦ τοῦ δύμηλίεω. ὡς καὶ τὸ βορέω ὑπ' ἰωνῆ, ἀφ' τοῦ βορέεω. καὶ τὸ ἑρμείω ἀφ' τοῦ ὁρμείεω. καθάπερ εἴρηται καὶ σὺν τῷ ἀσίῳ σὺν λειμῶνι. τὴν δὲ κνίσαν, πολλὰ τῶν ἀκριβῶν αὐτηρεφῶν δ' οἱ σ' χεφόντων ἐκ ταύτης τῆς παραληγούσης. καὶ ἀρέσκεται οὕτω καὶ Ηρωδιανὸς ὡς κἠ ἀλλαχοῦ δηλοῦται τὸ τοιοῦτον. Τὸ δὲ τὸ, γὰρ λάζομαι γέρας ἡμεῖς, χῆμά ἐστιν Ομήρῳ ζυνήθες ὡς δηλοῖ ζὺν ἄλλοις. καὶ τὸ, τὸ, γὰρ γέρας ὅτι γερόντων. καὶ, τὸ, γὰρ γέρας, ὅτι θανόντων. δικαιοζυλίας δὲ καὶ τῆς κατ' αὐτὴν ἰσότητος δηλωτικὸν τὸ ἐλάζομαι ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Τὸ δὲ ποθὲν ἵσαμαι, ὁμοιόν ἐστι τῷ ποῖσαμαι. δῆλον γὰρ ὡς ὁ ποθὲν τινος ἰσάμενος, ποῖσαται ἐκείνου. Τὸ δὲ φθονεῖν, ταυτὸν μὲν κατὰ συνωνυμίαν, τῷ μεγαίρειν. σαφέστερον δὲ ἐκείνου. διὸ δὶς συνταῦθα τῇ τοιαύτῃ λέξει ὁ ζῆς ἐχρήσατο. ἔστι δὲ νῦν φθονεῖν, τὸ μέμφεσθαι. καὶ ἐμποδίζειν. ὡς καὶ σὺ ὀδυσσεύς. Οτι δὲ κἠ ἄλλως ἡ ποίησις κἠ οἱ ποιητικώτεροι τῶν ἱστορικῶν, φθονερὸν τὸ θεῖόν φασι φῦλον, δηλοῖ καὶ Ηρόδοτος. ὅ καὶ ἀλλαχοῦ παρὰ σεσημείωται. Ορα δὲ καὶ ὅτι σ' μεγαίρειν ἑρμηνεύων, ἐπήγαγεν. εἴπερ γὰρ φθονέω καὶ ἐξῆς. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μὴ δυνάμενος μὲν ἀντισῆναί τινι δυνατῷ ἐμποδίζοντι. δυσωπῶν δὲ τυχεῖν οὗ θέλει, δικαίρως λέγει, παρωδήσας ἔπος τὸ, οὔτοι ἐγὼ ποθὲν ἵσαμαι οὐδὲ μεγαίρω. εἴπερ γὰρ φθονέω, οὐκ ἀνύω φθονέων. ἐπεὶ ποτυφόρτερός ἐστι. ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θεῖναι λόγον ἢ πόνον οὐκ ἀτέλεστον. καὶ γὰρ ἐγὼ τοιός δέ εἰμι × Αξιοῖ ἦρα, πιμᾶσθαι οὐ μόνον ἐπειδὴ θεός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ δῆλα τὸ τῆς αὐτῆς εἶναι γένους τῷ διΐ. λέγουσα οὕτω. γένος δέ μοι σύθεν ὄθεν σοί. καί μα ποεσβυτάτην ὄ ὅτι πιμωτάτην τέκετο κρόνος ἀγκυλομήτης, ἀμφότερον. γενέπτε καὶ οὕνεκα

καὶ οὔνεκα σὴ πρᾶκτις κέκλιμαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, αἰάσεις. ὡς οἷον συλλογιστικῶς τὸν λόγον ἔδειχεν προαίνουζα. αὐτὴ γὰρ, διὸς. ὁ ζόλος δὲ τίμιος. καὶ αὐτὴ ἀξία τιμία. Ισέον δὲ ὅτι τὸ, γενός ἐμοι ἔνθεν ὅθεν σοι, παράφρασίς ἐστι τοῦ, ἀδελφήστί ἐμι. τὸ δὲ ἀμφότερον, ὡς ἐπιῤῥῆμα καὶ νῦν ἔλιπται. καθὰ καὶ σὺ τῷ ἀμφότερον βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς καὶ αἰχμητής. ἵνα λέγῃ ὅτι ἀμφοτέρωθεν ἔχω τὸ πρεσβεῖον ὡς καὶ βύγενὶς καὶ σὴ ἄλοχος. δῆλον δὲ ὡς τὴν ἀκοιζὶν ἡμῶν ποιητικὴ πολυφωνία, καὶ ἄλοχον λέγει. καὶ ὁμόλεκτρον. καὶ ἀνδρὸς βύνιδα. ἡ δὲ κοινὴ λαλιὰ, ζυνάβυνον· Τὸ δὲ κέκλιμαι, οὐκ ἐνδιαστεμὸν δηλοῖ. ἀλλ' αὐτὴ τοῦ ἐμὲ κεῖται. ἵνα λέξῃ ὡς οὐ ψεύδομαι εἶν σή. ἀλλ' ὑπὸ πάντων οὕτω καλοῦμαι. εἰς δέγε ἀλληγορίαν, πάνυ χρήσιμος ἡ λέξις. οὐ γάρ ἐστιν ὁ ἀνὴρ, ἀνθέρος ἄκριτις. ἀλλὰ καλεῖται ἔδειχ ἀλληγορικῶς· Φιλικῆς ἐνδόξων προσώπων αὐτιπαραχωρήσεως τὸ, ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτ' ὑποθέξομαι ἀλλήλοισι σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί. Ζωὶ δ' ἔλονται ἄλλοι· Τὸ πειρᾶν ἐνδρητικῶς ἁπλοὶ Ζωὶ τῆς εἰς γυναῖκα Ζωιχειρήσεως λέγοισιν. οἷον πειρᾶ ὁδεῖνα τὴν δεῖνα. τὸ δὲ πειρᾶσθαι παθητικὸν, αὐτὶ τοῦ ποιεῖσθαι ἀπόπειραν. Ομηρος μέντοι τὸ πειρᾶσθαι, πειρᾶν ἐνταῦθά φησιν ἐνδρητικῶς. εἰδὼς καὶ τὴν παθητικὴν χρῆσιν ἔνθε τῷ, νῦν μὲν πειρᾶται, καὶ ἐν τῷ, εἰδ' ἄγε μιν πείρησαι καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ Θουκυδίδης δὲ, τῶν τειχῶν ἡμῶν πειρᾶν λέγει. καὶ, πειραθεὶς ὁ Αρμόδιος. χρῆσις δὲ νῦν τοῦ πειρᾶν, αὕτη. πειρᾶν δ' ὥσκεν τρῶες ὑπορκώσαντας ἀχαιοὺς ἀρξωσι πρότεροι, ἀπὸ ὅρκια δηλήσασθαι. προαναφωνίζει δὲ αὕτη ἐνοια ἐκ θεμιδίη ὅπως διασκυδαθήσεται τὰ ἐφεξῆς ἀπὸ ἀθηναῖ, ἵν στελεῖ ὁ ζόλος ὀξὺ τὴν ἦραν Ζωὶ συγχύσει τῶν ὅρκων. τουτέστιν ἵν ὁ ὁμηρικὸς νοῖς φρονίμως προβαλεῖται εἰς πιθανότητα τῶν μελλόντων ἰσορριθῆναι. καὶ ἔδειχ μοὶ οὕτως. ὁ δὲ ζονικὸς κανὼν τοῦ, ὑπορκώσαντας, τοιοῦτός ἐστι παρὰ τοῖς παλαιοῖς· τὰ εἰς δάς ἀπὸ δύο συλλαβὰς, ἰσοσυλλάβως κλίνεται. οἷον, τιμαχίδας τιμαχίδα. Σουίδας. Σουίδα. Λεωνίδας, Λεωνίδα. Χαρμίδας χαρμίδα. χωρὶς εἰ μὴ ἀφ' βαρυτόνων ῥημάτων γίνεται. ἐκεῖνα γὰρ ὀξὰ τοῦ ντ περισσοσυλλάβως κλίνεται. οἷον οἶδα ῥῆμα. ὀξὺ οὖ οἴδας οἴδαντος. μείδω, μείδας, μείδαντος. χαρίζομαι, χαρίδας χαρίδαντος. φείδομαι, φείδας φείδαντος. τούτων οὕτως ἐχόντων, δοκεῖ καὶ τὸ, ὑπορκώσαντες ὁ δηλοῖ οὐ ἄγαν ἐνδόξως ἀφ' βαρυτόνου ῥήματος γενομένου τοῦ κωδαίνω, ζωεκθραμεῖν τῇ κλίσει τῶν κυρίων ὀνομάτων. ἢ κὴ ἄλλως, γενέσθαι ἐκ τοῦ κωδάεις κωδάεντος, κωδάεντες, κώδαντες κατὰ συγκοπὴν. καὶ ἐν ζωνθέσει ὑπορκώσαντες. Ηρωδιανὸς δὲ ἐν Ζωιμερισμοῖς μετοχὴν λέγει ἔδειχ ἀφ' τοῦ κωδάναντες. ἐν δὲ τῷ ὀνομαζικῷ, ὄνομα λέγει εἶν αὐτό· ᾧ καὶ ποιητέον ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἅπερ τοῖς Ζωιμερισμοῖς, ἔδειχ μὲν γὰρ Ηρωδιανοῦ, εἶν ὡμολόγηται. ἐκείνων δέ εἰσιν, οἱ ψευδεπίγραφοι λεγόμενοι. Διηλήσασθαι δὲ, ὅρκια περιφρασικῶς τ' ἐποιήσαμεν. ὅπερ ἐστὶ βλάβη ὅρκων. ὡς γὰρ καρτὸν δηλεῖταί τις ἀπάγων ἐκεῖνον ὡς ἡ ἁ ῥαψῳδία προεδήλωσεν, οὕτω καὶ ὅρκου δηλητήριον, ὁ ἀφανισμὸς καὶ τὸ αὐτὸ ἄποικτον. ἔστι δ' ἐν τούτοις, ἡ προθέλως ἔλλειψις. τὸ γὰρ ἀχαιοὶς ἀρξωσι καὶ ἐξῆς, ταυτόν ἐστι τῷ ἀρχὴν ποιήσωσιν εἰς τοὺς ἀχαιοὺς, τοῦ παραβαθῆναι τοὺς ὅρκους. τὸ δὲ ῥῆμα ἔδειχ, καὶ παθητικῶς εἴωθε λέγεσθαι. καὶ μὰ προθέλως δέποτε, εἴτε τῆς κατά, εἴτε τῆς ὑπό. Ζωὶ μέντοι ἀρχικῶς ὀξυσίας, ἀεὶ καὶ ἐνδρητικῶς προσφέρεται καὶ δίχα προθέλως·

Ως ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Αὐτίκ' ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ τρῶας, καὶ ἀχαιούς,
Ὅρκια δ' ὥσκεν τρῶες ὑπορκώσαντας ἀχαιούς,
Αρξωσι πρότεροι ὑπορόρκια δηλήσασθαι·
Ως ἐπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαῦῖαν ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα.

Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
Η ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρείῃ λαῶν
Λαμπρόν. τὸ δέ τε πολλοὶ ἀφ' αἰνυθῆρες ἴενται.
Τῷ, εἰκυῖ' ἧκεν Ζεὺς χθόνα παλλὰς Ἀθήνη,
Καὶ δ' ἔβορ' ἐς μέσον, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας.
Τρῶας θ' ἱπποδάμους, καὶ δύκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Ἦ ἀῦτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
Ἔσται, ἢ, φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι
Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων τεμένης πολέμοιο τέτυκται.
Ὡς ἄρα τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε τρώων τε.

Καὶ σὺ ταῦθα καὶ πανταχοῦ ὥς που καὶ προσεγράφη, πρὸ τῷ ποιητῇ τὸ ἀπιθεῖν δεῖ τὸ γεγράφεται. ὡς ἀφ' τὸ πιθοῦ περιπωμένου μέλλοντος. γεγράφθαι γοῦν δακτυλικῶς. οὐ δ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. ἤγουν ὁ πάντων αἴτιος. ὡς γὰρ βωτιάνειρα μὲν γῆ, πρὸς μέρος ἡ ἄνδρας τρέφουσα. καθόλου δὲ ἡ παμβώτις γῆ ὡς καὶ προδεδήλωται, οὕτω καὶ πατὴρ μὲν ἀνδρῶν καὶ θεῶν, κατά τι μέρος. ὅτι μὲ δὲ σημεῖον ἵνα πατέρα τινῶν ἑτέρων αὐτὸν προσρηθῆναι εἰς τὸ καθόλου δὲ, ὁ πάντων Ζεὺς τελεσὴς κατὰ τὸ σέο δ' ἕκ, τὰ δὲ πάντα τέλονται. Εν μὲν τῇ Ἀραφωδίᾳ, τὴν ἀθηναῖ ἔπος κατελθεῖν οὐκ ἐνσώματον. διὸ οὐδὲ ἔβλεπέ τις αὐτὴν, ἀλλ' ἢ μόνος Ἀχιλλεύς. ἐνταῦθα δὲ ἀστέρι εἰκαθεῖσα, εἰς τὸ μέσον κατέβορεν. ἤτοι εἰς τὸ μεταίχμιον. φησὶ γὰρ. οἷον δ' ἀστέρα ἧκε κρόνου παῖς ἄγκυλα μήτης ὁ ζεὺς ἀνὴρ ἐπεμψεν, ἢ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ εὐρείῃ λαῶν λαμπρὸν. τὸ δέ τε πολλοὶ ἀφ' αἰνυθῆρες ἴενται, τῷ, ἤγουν τούτῳ εἰκυῖα, ἧκεν Ζεὺς χθόνα παλλὰς Ἀθήνη. καὶ δ' ἔβορ' ἐς μέσον. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας τρῶάς τε καὶ Ἀχαιούς. ὁ δὴ πάσχειν ἔθος ὀρῶντας τέρατα. οἰκείως δὲ ἡ Φωσφόρος Ἀθηνᾶ, τοιούτῳ εἰκασαι προβολικῶς. εἰ γὰρ καὶ μὴ πρόκειται προβολικόν τι ἐπὶ ῥήμα οἷον τὸ ὡς ἢ τὸ ἦ ἦ τε ἤτοι τοιοῦτον, ἀλλ' ἡ κατὰ τὸν εἰρημένον ἀστέρα σύνοια προβολική ἐστιν ἄλλως. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ τῷ εἰκυῖα ἧκεν. ἤγουν ὁμοιουμένη λόγῳ παραβολῆς. διὸ καὶ εἶχεν εἰπεῖν ὡς σὺ προβολῇ, ὡς δ' ὅτε ἀστὴρ πίπτει αὖθεν τοιός δε, ὡς ἧκεν Ἀθηνᾶ Ζεὺς χθόνα. ἀστέρα δὲ νῦν, οὐ τὸν κυρίως λέγει. ἀλλά τι ἀστροφδές. οἷον, κομήτην. ἢ σκηπτοῦ τι εἶδος. ἢ ὁποῖοι οἱ διάττοντες. ὧν ἡ γένεσις, ἀέρος στροφή. διὸ καὶ ἀνέμους ὡς Ζεὺς πολὺ δηλοῦσι δηλ' ἀέρος τροπὰς. τὸ δὲ τοιοῦτον ἀστροειδὲς, ἐκ πρατηρίαδος τρασκόπων, τέρας λέγει εἶναι ἢ ναύταις εἰ σὺ θαλάσσῃ δηλαδὴ πέσῃ, ἢ στρατῷ ἐαν εἰς στρατόπεδον κατενεχθῆ. ὡς καὶ νῦν ἐγένετο. αἰνυθῆρες δὲ αὐτὸ πολλοί ἴενται, τὸν κάτω ἐλθόντα ὁμιλῆσαι ἀέρι ψυχρῷ τότε γὰρ σβέννυται. Ιστέον δὲ ὅτι οἱ θεαταὶ ἀμφιβάλλοντες ὡς εἰκὸς Ζεὺς τῷ φανέντι τέρατι, δηλ μὲν τὸ πυρόεν τὸ δηθεν ἀστέρος, μάχην καυσηραν ὑφορῶνται. ὅτι δὲ ἔσβεσαι, φιλότητα παραδοκῶσι καὶ παῦσιν πολέμου. φησὶ γὰρ ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. ὁ δὴ χῆμα ἔστιν ὁμηρικὸν σὺ ταῖς καθ' ὅμιλον ἠθοποιίαις, ἢ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς ἠὲ φύλοπις αἰνὴ ἔστε), ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων τεμένης πολέμοιο τέτυκ). ἤγουν ὃς λόγῳ εἱμαρμένης διοικονομεῖται τὰ κατὰ μάχην. Σημείωσαι δὲ τὸ τεμένης ὡς χρήσιμον εἰς σὺ σὺ τῷ τέλει τῆς ἰλιάδος πίθοισ' οἱ κατάκεινται σὺ διὸς οὐδεί. ἔστι γὰρ νοῆσαι ὡς σὺ τοῖς τοιούτοις πίθοις καὶ τὰ ἐκ πολέμου ἀγαθὰ καὶ κακὰ ταμιεύονται. ἰωνικὸν δὲ τὸ τεμένης. καθὰ καὶ τὸ κυματέης ποταμός. Ιστέον δὲ καὶ ναῦ ὅτι ἀστὴρ μὲν, σύτι ἐστι σῶμα. ἄστρον δὲ, ζῳδιόν τι ἐκ πολλῶν ἀστέρων συγκείμενον. ὡς μειαχοῦ φαίνεται. ἵνα ᾖ καθὰ καὶ προδεδήλωται, ὡς πτερεκτικόν τι καὶ τὸ ἄστρον καθὰ καὶ ὁ πᾶ Ομήρῳ ἀστροδελος λειμών, ὁ τῶν καθ' ἕκαστα ἀστροδέλων πτερεκτικός. διὸ καὶ Εὐριπίδης τὸν ἥλιον, τὴν σὺ ἄστροις οὐρανοῦ τέμενος ἔφη ὁδόν.

ἔφη ὁδύν. τὴν δ' ἐκ τῶν ζωδίων οὕτω κίνησιν, φράζων. ὧν ἕκαστον, ἐκ διαφόρων ἀστέρων καὶ ἀστρίων διεζωγράφηται. ὁρᾶ δὲ ὅτι ὡς καὶ οἱ ἄλλοις, οὕτω καὶ ταῦθα, μέσον τὸ μεταίχμιον εἴρηκε. καὶ ὅτι θάμβος ἡ δι' ἐκ Θεᾶς ἐμβιβαζομένη ἔκπληξις εἰς ψυχήν. διὸ καὶ ἔφη θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. τὸ δ' ὅμοιον νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ θαμβεῖν.

Η δ' αὐτὴ ἰκέλη τρώων κατεδύσετο λαόν
Λαοδόκῳ ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ.
Πάνδαρον αὖτ' ἐσιδεν δίζημένη ἔνδον ἐόντα.
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
Ἑστεότ' ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ σίχες ἀσπιστάων
Λαῶν. οἱ οἱ ἔσαντο ἀπ' αἰσήμοιο ῥοάων.
Ἀγχοῦ δ' Ἰσαμένη ἔστη πτερόεντα προσηύδα.
Η ῥα νύμοι ζ πύθοιο Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπὶ προέμεν ταχὺν ἰὸν
Πᾶσι δέ κεν τρώεσι χάρειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα, Αλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
τῷ, κεν δὴ πάμπρωτα πάρ' ἄλλαι δῶρα φέροιο.
Αἴκεν ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον ἀντιβολήσας
Σῷ βέλεϊ δμηθέντα, πυρὶς ἐπὶ δαὶ τ' ἀλεγεινῆς.
Αλλά γ' ὄϊσευσον Μενελάου κυδαλίμοιο.
Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ, κλυτοτόξῳ,
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
Οἴκαδε νοστήσας ἰδρὶς εἰς ἄστυ ζεληίς.

Αντηνορίδῃ Λαοδόκῳ ἡ Ἀθηνᾶ ὁμοιωθεῖσα κρατερῷ αἰχμητῇ ἀνδρὶ, ὡμίλησε τῷ πανδάρῳ, καὶ ἔοικεν οὗτος ὁ Λαοδόκος ἀναπεῖσαι ναῦν τὸν πάνδαρον ὀϊσεῦσαι κατὰ τὸ Μενελάου ἐπὶ συγχύσει τῶν ὅρκων. καὶ καινὸν οὐδὲν εἰ πᾶς πατρὸς ἀγαθοῦ, νόμοις ἐντεῦθα πρέβι ξενίας. πατρὶ γὰρ παῖδες ἐοίκασι πατράσιν, οἱ Πλείονες κακίοις φησὶν Ησίοδος. ὅτι δὲ ἀγαθὸς ὁ τοῦ Λαοδόκου πατὴρ Αντήνωρ. καὶ ὅτι προεξενίσειν Οδυσσέα καὶ Μενέλαον, αὐτῇ γ' ῥαψῳδίᾳ γέγραπται. Ισέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς ἀρετῆς ὁ Λαοδόκος ἔοικεν ὀνομασθῆναι. Λαοδόχος γὰρ ἐκεῖνος ἐν τῇ ἀνδρείᾳ ὡς πρόξενος. Σημειοῦμαι δὲ ὅτε τε πιθανῶς κρατερὸς αἰχμητὴς νοεῖται ὁ Λαοδόκος. ἵνα ῥᾴον αὐτῷ πειθεὶν ὁ πάνδαρος, εἴγε καὶ ἀρίστευε ἐκεῖνος ὤν, εἰς ὄργον, ἔδοξεν προκρίνει ἑαυτὸν θέμενος. καὶ οὐδὲ τόξων οὐ εἰδὼς, ἀλλ' αἰχμητής. ὡς εἴγε τοξότης ἦν ὁ Λαοδόκος, εἶχεν ἂν ὑποπτεύεσθαι οὐ αὐτὸς λόγοις ὁ πάνδαρος, διὸ ἔδοξεν ὀρθίζει καὶ μὴ αὐτὸς ἐθέλει ὀϊσεύειν Μενελάου, ὁ παραφράζων Ομηρος, ἐπὶ προεῖναι Μενελάῳ φησὶ ποιμενὸν ὀϊστόν. καὶ ὅζε ἡ ὁμολοῦσα τῷ ἄφρονι πανδάρῳ ἀθηνᾶ ὥστε συγχέαι τοὺς ὅρκους καὶ οὕτως ἀσεβεῖν ἀναπείθουσα, αὐτός ὅτιν ὁ τοῦ πανδάρου νοῦς. καὶ ἡ ἐν αὐτῷ δεινότης. ἡ ἀληθὼς μὲν φρονήσει δοκοῦσα δὲ ἐκείνῳ φρόνησις καὶ ἀϊσχίνοια, ὡς ὑποφαίνεται ἐν τῷ ἀγχοῦ δ' Ἰσαμένη προσηύδα. προϊόμενη ἐλπίδας, ὡς χάρειν μὲν καὶ κῦδος ἀρέσθαι πρὸς τὸ λαοῦ. μάλιστα δὲ τῷ Αλεξάνδρῳ ἀρέσοι βαλὼν καὶ ἀνελὼν τὸν Μενέλαον. φησὶ γοῦν. ἦ ῥαΐ μοί τι πίθοιο Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον, τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπὶ προΐέμεν ταχὺν ἰὸν, πᾶσι δέκε τρώεσι χάρειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι. ἐκ πάντων δὲ μάλιστα, Αλεξάνδρῳ βασιλῆϊ. τῷ κεν δὴ πάμπρωτα πάρ' ἄλλαι δῶρα φέροιο Αἴκεν ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον ἀντιβολήσας σῷ βέλεϊ δμηθέντα πυρὶς ἐπὶ δαὶ τ' ἀλεγεινῆς. ἀλλά γ' ὄϊσευσον Μενελάου καὶ ἐξῆς. ἐπελέξατο δὲ τὸν πάνδαρον ἡ ὁμηρικὴ δεινότης, καὶ ὡς ἐπίκουρον τοῖς γὰρ τοι ἐγχωρίοις τρωσὶ πᾶσιν ἴδια κηρὶ ὁ Αλέξανδρος ἤχθετο, καὶ ὡς τοξότην. ἵνα νομισθῇ ὁ Αλέξανδρος παρεκβὰς τὸν διαμετρηθὲν χῶρον, οὕτω λαθὼν τοξεύσαι κατὰ Μενελάου. ἔτι δὲ

καὶ ὡς ἄριστον εἰ ξεύοπας. εἴγε καθ' Ὅμηρον αὐτὸς ὁ ἀπόλλων τὸ τόξον αὐτῷ ἔδωκε. καὶ ὡς φιλοχρήματον δὲ καὶ σκληρολόγον καθά φησι καὶ ἡ θυσία ἡν ἄρτι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ ἀπόλλωνι ἐπαγγέλλεται. σκληροπρεπὴς οὖσα καὶ ταῦτα ἐπ' ἀναιτίοις. ἄρνες γὰρ ἀτελεῖς καὶ οὐ κατὰ νοῦν ἀρνειοὺς τέλειοι. οὐδὲ ταῦροι καὶ αἶγες ὁ ποία χρύσης καὶ λιερεῦ, ὁ τὰ πρὸ θύειν ἀποῤῥῆτα εἰσάς. φησὶ δὲ τὸ αὐτό, καὶ ὁ καιρὸς τῆς θυσίας. οὐ γὰρ ναῶν ἀρνῶν πρωτογόνων ἐθέλῃ ῥέξειν κλειτὺν ἑκατόμβην. ἀλλὰ οἵκαδε νοσήσας ἱερῆς εἰς ἄσυζελείης. ὡς ἐκεῖσε τὰ τοιαῦτα δυρήσων δυσόρεσα. ἀθηναῖς γὰρ τοιοῦτον σκῆπτρα βὲς τῷ φαύλῳ ὑποθεμένης ἔτε τῆς μυθικῆς ἔτε τῆς κατ' αὐτὸν δυκηύσης φρονήσεως. ἔτι φησὶ τὸ πανδάρου γλίχρον, καὶ ἡ σκῆπτρα οἵαν αὐτὸς δίχα ἵππων σφετέρα ἵνα μὴ καταπρύχωσιν αὐτὸν, ὡς ἐκεῖνός φησι, τῇ δαπάνῃ, τούτου γὰρ τὸ ἔθνος φύσει ἐπιόρκον τε καὶ ἄπιστον. ἐκ πατρῶν γὰρ ἱστοροῦσιν αὐτὸ τοιούτων καταγεσθαι. λέγοντες ὅτι τελόπας περράιβων τύραννος οὕτως ὠμὸς ἦν, ὥστε ὁ υἱὸς καρνάβας κτείνας αὐτὸν, τυραννοκτονίας γέρας ἔλαβε παρὰ τῶν πολιτῶν, φυγάς τε ἵκων εἰς βρεσθιν τῆς πρόσω καὶ καθαρθεὶς ὑπὸ πρωτέως καὶ λαβὼν ἔδαφός τι, κτίζει ξέλειαν. τοίνυν γενεῆς τε καὶ αἵματος ἦν ὁ σὺν ὅρκοισ' ἄρτι συγχέας. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸν πάνδαρον, αὐτίθετον ὁ ποιητὴς λέγει καὶ ἀμύμονά τε κρατερόν τε, ὀνομάζων αὐτὸν σωμάτως ἐξ ὧν ἔχει καλῶν. σὺν δέ τε εἰ αὐτὸν, κρατεραὶ σίγας ἀπωσάμενοι λέγει λαοῦ ἢ ἀνδρῶν. οἳ οἱ φασὶν ἔποντο ἀπ' αὐτοσχεδίοιο ῥοάων. οὐ αὐτοσχεδίου, καὶ ἡ βοιωτία μέμνηται. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἕτερος ἦν παλαιὸς ἥρως πάνδαρος. φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος, οὕτω. ὑποκειται τῷ κράγῳ, πίνναρα μεγίστη πόλις λυκίας. εἶθα πάνδαρος τιμᾶται. τυχὸν ὁμώνυμος τῷ τρωϊκῷ. ὡς μὴ πανδαρέου κούρη χλωρηὶς ἀηδών. μὴ τὸν γὰρ ἐκ λυκίας φασί. λυκάονος δὲ υἱὸς ὁ ῥηθεὶς πάνδαρος, ὁ καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ ἱστορηθείς. οὗ δὴ λυκάονος ἡ κατὰ τὴν δύθεαν παραλήγουσα, ἐκτείνεται. διὸ καὶ συστέλλει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ. ὁμοίως τῷ, μαχάων μαχάωνος καὶ τοῖς τοιούτοις. φησὶ γοῦν δῦρε λυκάονος υἱόν. ὅπερ ἀζηνοδότως ἐξέξη, συχνὰ μαζηθεὶ γοργῶς τῇ κατεπείξει τῆς ἀθηνᾶς. Ἰστέον δὲ ὅτι σκατηγῷ πρατεταγμένῳ ἀρμόττῃ σ', ἀμφὶ δέμνιν κρατεραὶ σίγας ἀπωσάμενοι λαοῦ οἳ οἱ ἔποντο. καὶ ὅτι τὸ τλαίης, δυσχέρειαν ἐμφαίνει ὀργου. ὡς τὸ παίσδος μὴ τλησομένου ποιῆσαί τι πρὸς σκοπιάν. ὅσ' οὕτω τλήμων, ὥστε αὐτίκα ὑπακούει. διὸ καὶ ἄφρονα λέγει αὐτὸν Ὅμηρος εἰ μὴ ἄλλως ἐθέλει φρονεῖν. φησὶ γὰρ αὐτιθετικῷ τρόπῳ τῷ δὲ, φρενὰς ἄφρονι πεῖθε. Τὸ δὲ σκοπεέμεν, δηλώσαται καὶ μᾶς προθέσει αρκεῖσθαι. καλοὶ δὲν καὶ σ' ἐφεῖναι μὴ τὸ προεῖναι ἰοὺ τῷ Μενελάῳ. κρεῖττον μέντοι τὸ σκοπροεῖναι ἵνα ἡ μὲν σκοπρόθεσις, τὴν κατὰ, σημαίνῃ ὡς πολλαχοῦ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως λαμβάνεται, καθα μὴ σὺ τῷ δαιμονίῳ τίμια ἐπέχεις. ἡ δὲ προ, τὴν προ τῶν ἄλλων δηλώσῃ βολήν. χάρις δὲ, κύδος διαφέρ. καθότι κῦδος μὲν, ἡ δύκλεια. χάρις δὲ, ὁμολογία δυοργησίας ὅτι. διὸ καὶ πάμπρωτα δῶρα ἐκ παρίδος λήψεσθαί φησι τὸν πάνδαρον, οἷα μὴ τῶν ἄλλων ὕστερον σκοπωσύντων ὡς δύορ γένῃ. Τὸ δὲ δῶρα φέροιο, τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον δωροφορεῖν σωέθετο. Τοῦ δὲ δμηθείτα, διασαφίζηται τὸ πυρῆς σκοβαὼτ ἀλεγεινῆς. ὅπερ ὅτι παράφρασις τοῦ, καυθείτα. ἐκεῖνο δὲ παρακολούθημα ὅτι νεκροῦ. ἀφελῶς δὲ πέφρασται τὸ, πυρῆς σκοβαίνῃ, σκοὶ νεκροῦ, κυρίως γὰρ τίθεται ὁ βιοῦντος, σκοὶ πυρᾶς οὐκ σκοβαίνει αὐτός. περὶ δὲ πυρῆς ἀλεγεινῆς, δηλοῦται ἀλλαχοῦ, Εν δὲ τῷ οἰσευσον Μενελάου, λείπει πρόθεσις τὸ γὰρ σὺν τελὲς, κατὰ Μενελάου. Λυκηγενὴς δὲ ἀπόλλων κατὰ τὸν μῦθον, οἱονεὶ λυκηγενὴς ὡς σὺ λυκίᾳ γεγονὼς, ἢ τῇ μεγάλῃ κατάπτυας, ἢ τῇ μικρᾷ ἧς πάνδαρος ἦρχε. πόθεν ἡμῖς καὶ ἡ βοιωτία δηλοῖ. ἀφ' ἧς καὶ ὁ πατὴρ λυκάων παρωνόμασται. εἰς ἣν φασι μιᾷ τὸ γεννῆσαι, ἀπιλλάγη ἡ λητὼ, τὴν τῆς ἥρας ζηλωτυπίαν ἐκκλίνουσα. καὶ ἄλλως δὲ λυκηγενὴς λέγεται, ὅτι λύκος φασὶν ἐπιφανῆ τῇ λητοῖ σὺν τῷ τοκετῷ. ὅτε καὶ πομπεύσα, πομπόν τε τὸν ὃς αὐτῆς ἀπόλλωνα ἐπωνόμασε, καὶ λυκηγενῆ. διὸ καὶ ἀπόλλωνι

κατὰ

κατὰ μῦθον ὁ λύκος αἰνεῖτο. καὶ νομίσματα συνεχαράττετο. καὶ λύκειος δὲ ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο αὐτός τε ὁ Ἀπόλλων. καὶ ἄγορα δέξις ἐν τῷ ἄργει. ἑτέρως δὲ ὥσπερ ὁ κύκνος ἱεροῦται Ἀπόλλωνι ὡς ἡλίῳ διὰ τὴν λευκότητα, καὶ ὁ κόραξ διὰ τὴν νυκτερινὴν μελανίαν. εἰς οἷα καὶ μητρὸς ἀρχηγεσίαι. ὡς ἀλλαχοῦ γέγραπται. οὕτω καὶ λύκος ἀνάκειται αὐτῷ διὰ τὸ μέσον εἶν ἀμφοῖν τὸ λύκειον χρῶμα. τεφρώδες γάρ. καὶ οὔτε φαιόν, οὔτε ἄκρως μέλαν. ἀλλ' οἷόν τι τὸ περὶ τὴς πρωκοπέσλου νυκτερον χρῶμα. ὃ καὶ λυκῶφως ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα καλεῖ· Κλυτότοξος δὲ, ὁ αὐτὸς Ἀπόλλων, ὡς ἐν τῇ μαντικῇ. καὶ μουσικῇ. καὶ ἰατρικῇ, ἴσως τῶν καὶ τῇ τοξικῇ κατὰ ἓν μῦθον, ὡς δὲ καὶ τῷ ἀλληγορουμένῳ Ἀπόλλωνι ἐνθεωρεῖται ταῦτα, ἑτέραν ζητεῖ λόγου τελετήν. ὅρα δὲ ὡς ἰσοδυναμεῖν δοκούντων ἔστιν ὅτε τὸ κλύειν καὶ τὸ κλείειν ὃ ἐστι κλείζειν καὶ δοξάζειν· ἐκ μὲν τοῦ κλύειν, τὸν κλυτότοξον σωέθετο. ἐκ δὲ τοῦ κλείειν, κλιτὴν καττιτρώ ἑκατόμβην φησί· Τοὺς δὲ πρωτογόνους ἄρνας καὶ τὰ τοιαῦτα, πρωτογεννήματα ἡ κοινὴ γλῶσσα καλεῖ· Ἱερὰ δὲ ἡ ξέλφα, ὡς πόλις ἄπολις φυλακικὴ τῶν ἔσω οἰκούντων. οὕτω δὲ ἱερὰ καὶ τεῖχη πόλεως. λέγει δέ που χρήσιμα ζῶα μετὰ τούτων καὶ Πλούταρχος.

Ἐν δὲ τῷ, νοσήσας ἰατρὸς εἰς ἄσυ ζελείας, Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ διπλοῦν ζ οὐκ ἔχει ζωνή- θως ἐκτείνειν τὸ περὶ αὐτό. ὡς οὐδὲ κατὰ Ὀδύσσειαν σὺν τῷ, ὑλήεντα ζακυνθῳ. ἀλ' αὖτε βραχείας λαμβάνεται. ἀναγκαίως ἡ τελευταία συλλαβὴ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἄλλως τε ἦναι σὺν μέτρῳ. εἰ γὰρ ἐτεθήμεθα σὺν τῷ ζέλεια ἢ σὺν τῷ ζάκυνθος δύνασθαι τὸ ζ διὰ τὴν διπλόην ποιεῖν χρονικὴν ἔκτασιν, οὐ δ' ὅλως εἰς μέτρον δακτυλικὸν ἡ ζέλφα ποτε, καὶ ἡ ζάκυνθος παραληφθήσεται. ἡ διαύτη δὲ ἀνάγκη βιάζεται. καὶ τὴν τῆς σκαμάν- δρου ἀρχὴν ὡς περιεργέσθη, τὸ περὶ αὐτῆς βραχὺ ἐκτείνειν μηδέποτε. οὕτω τὸ μέτρον, βίαν ὄντιν οὐκ ἐπάγει παρανομεῖσθαι, ὥσπερ ταῖς ἐκτάσεις, οὕτω καὶ ταῖς συστολαῖς. ἢ ἀλό γως γίνεσθαι ὥσφασιν οἱ παλαιοί. διὸ καὶ τὸ, αἰγυπιῖν, σὺν Ὀδυσσείᾳ συστέλλει τὸ υ. Ζηνὸς μέντοι ἐκεῖ, τὴν τῶν δύο ἀφώνων ἀθετήσαν, τῆς τοῦ διχρόνου συστολῆς αἰτίαν φασίν. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ζέλφα ὡς καὶ προεγράφη, ἐπὶ τῆς ἴδιης τῷ τρωϊκῷ ὅρει ἔκειτο. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ λυ κία τὸ παλαιόν. καὶ τροῖα μικρά. διὸ καὶ σὺν τοῖς ἑξῆς ὁ Παύσανιας τρῴων ἡγεῖσθαι λέ- γεται. ὃ ἐστι τῶν ζελφῶν· Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι πρόγονόν ἐστι τὸ ζέλφα ἐκ πρωτοτύπου ϝ, ζέλη. ὡς καὶ τὸ Πυλοπόη, τὸ πυελόπεια. ὅμοια καὶ τὸ, ὑλιπύλη ὑλιπύλια. Θεσσαλο νίκη Θεσσαλονίκεια. σεβασὴ σεβάσεια. κολώνη κολώνια. δοκεῖ δὲ τοιοῦτον εἶν ἐν ἄλ- λοις καὶ τὸ, χώνη χώνεια. σύριται δὲ καὶ σρήμεια ἐκ τοῦ ἐρήμη. ὅμοιον καὶ τὸ ἀπάμη ἀ- πάμεια. οὐ μόνον κύριον, ἀλλὰ καὶ πόλεως ὄνομα τῆς τε περὶ τὸν μανοὺ κόλπον κει- μένης ἥπις καὶ μύρλεια ἐκλήθη. καὶ τῆς περὶ συρίαν· Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ διὰ τοῦ εἰα γίνεται παραγωγὴ, οὕτω καὶ διὰ τοῦ αια. ὡς δηλοῖ τὸ, φώκη φώκαια νίκη νίκαια·

Ὡς φάτ' ἀθλιωάων. τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγὸς
Ἀγρίου, οὗ ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ σθένεος τυχήσας
Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος οὐ προθυμίσι,
Βεβλήκει προὸς στῆθος, ὀλ' ὕπιος ἔμπεσε πέτρῃ.
Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.
Καὶ τὰ μὲν, ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων.
Παῦ δ' οὗ λειώσας, χρυσείῳ ἐπέθηκε κορώνῃ.
Καὶ τὸ μὲν, οὗ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
Ἀγκλίνας. πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἑσθλοὶ ἑταῖροι
Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν,
Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον ἀρήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὁ, σύλα πῶμα φαρέτρης. ἐκδ' ἕλετ' ἰὸν

Αβλῆτα, πληρόοντα, μελαναίων ἔρια ὀϊκλάων.

Ἐοικὸς τῷ πείθοντος ἄφρονα εἰς τι κακὸν, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, ὡς φάτο. τῷ, δὲ, φρενὰς ἄφρονι πεῖθε. τοιοῦτος δὲ ἄφρων καὶ ὁ Πάνδαρος οὗ ἐπείθη τῇ Ἀθηνᾷ βουλευσαμένῃ τὰ μὴ λῴονα· Τὸ αὐτὸ καὶ ἰούλα τόξον ἐΰξοον ὁ Πάνδαρος. καὶ αὖθις τὸ, ἰούλα πῶμα φαρέτρης, τὸ λάθρα ἐπιφλαφᾶν, σημείωσαι ὥστε τὸ τοξεύσαι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τῷ σκυλεύειν ἡ λέξις τίθεται πολλαχοῦ. ἐπεὶ σκῦλον τὸ λάφυρον λέγεται. ὁ μέντοι σκυλαδέλφης, καὶ ἕτερόν τι σημαινόμενον τῷ σκύλου δηλοῖ. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλωθήσεται.

Ἀναπαύων ὁ ποιητὴς αὐταῦθα τὸν ἀκροατὴν ἐπεισοδίῳ κυνηγετικῷ ἱστορικῷ, γενεαλογεῖ, τὲ τὸ ῥηθὲν τοῦ Πανδάρου τόξον, καὶ ἐκφράζει αὐτό. λέγων ὅτι ἐξάλου αἰγὸς ἀγρίου ἦν. οὗ ῥάπτα αὐτὸς ἐπιστόρνιοι τυχίζας, πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος αὐτῷ προσώπῳ, βεβλήκει πρὸς σῆθος. ὀδὰξ ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ. λέγων καὶ νῦν ὡς ἡ αὐτὴ βῆτα, πέτραν, τὸ πρίλαιον. εἶτα καὶ μετρεῖ τὰ τῆς αἰγὸς τούτου κέρατα ὡς ἐρίσειαν. ἔξαλον δὲ αἶγα Πορφύριος μέν, τὴν τομίαν φησί. λέγων ὡς ἐπὶ πολὺ τῆς ἀγρίων αἰγῶν οὐ τελείως διωκομένων, κατὰ παράτειλιν ἀφιέναι τὰ αἰδοῖα. ὅπερ οἱ κάπροι ἐκόντες εἰς ἑαυτοὺς κατοργάζονται ὅτε διώκονται. ὁμοίως δέ φησι καὶ Ἀριστοτέλης, ὅτι τὸν χλοῦνιν ἱερεῖ. ὁ δηλοῖ, ἐκ τομίαν ὄντα, ἄγριον. ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς που φανήσεται. καὶ εἶδον πολλοὶ τῶν καθ' ἡμᾶς, τὰ τοιαῦτα πάθη ἐπί τε συῶν, ἐπί τε αἰγῶν. ἕτεροι δὲ, ἔξαλον φασὶ τὸν ὀχευτικὸν, ἤτοι τὸν κάπρον ἢ τοὺς ἐκ τῶν θηλειῶν, ἐξύας ἤτοι ὀσφύας ἀλλόμενον. οἱ δὲ, τὸν μὴ χειμῶνα ἐπὶ ἄλλας ἐκνούμενον ποιμενικῷ νόμῳ ἵνα μὴ ὥραν πάθῃ. δοκεῖ δὲ καὶ διαζώννυσθαι ἀπαιτεῖ τὴν ἀρχαιότητα ἐπὶ καὶ φιλοῦνται κατὰ ἔθος αἰολικόν. καὶ ἐπὶ ἡμέρων αἰγῶν λέγοιτο ἂν, οὐμὴν ἐπὶ ἀγρίων ὁ ποιὸς ἀρτὶ ὁ ὁμηρικός. τοιοῦτοι γὰρ, ἁλίζει οὐδεὶς. εἰ μὴ ἄρα κατὰ τύχην αὐτοί που ῥάσσωσι δοκεῖ ἀλοπηγίῳ περιτυγόντες. τινὲς δὲ ἀφ' ἧς ἅλις ἴξεσθαί φασι. πηδητικὸς γὰρ καὶ ὁρμητίας ὁ ἄγριος αἴξ. ἐν δὲ ῥητορικῷ τινι λεξικῷ φέρεται καὶ ὅτι ἴξαλος, ὁ προπηδῶν καὶ τέλμος. ἐν δὲ ἑτέρῳ καὶ ὅλε ὥσπερ παρδαλῆ ἢ λεοντῆ, οὕτω καὶ ἰξαλῆ αἰγεία περιστωμύλως. ἐπεὶ ἴξαλοι αἶγες. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα εἰς δοκεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς διάφορα· Τὸ δὲ ἐπιστόρνιοι, ταυτὸν τῷ, ἐπὶ τὸ στέρνον. ἵνα ᾖ περίθεσις αὐτὶ προθέσεως. στέρνον δὲ καὶ σῆθος εἰπεῖν, οὐκ ἀνομοίως ἔχει. διὸ ταυτὸν τὸ, στέρνου τυχεῖν καὶ σῆθος βαλεῖν. τὸ δὲ τυχίζας ὁ καὶ τέτυπται καθὰ ἡ τὸ, τετυχηκώς, ἀρχὴ προσεχὴς μέν, τὸ τυχῶ τυχήσω πρόῤῥω δὲ ὁ δεύτερος μέλλων τὸ τεύχω. καθὰ ἡ τὸ τυπῶ τυπήσω καὶ τὸ τυπῶ τυπήσω, ὁ δεύτερος μέλλων τὸ τύπτω, προκατέρχει. οὕτω δὲ καὶ τῆς βλεπάλης ἡ κεῖται ἐν τῷ ἐτυμολογικῷ, ἐνεστὼς μέν, ὁ βλεπῶ. αὐτὴ δὲ προὔπεσιν ὁ δεύτερος μέλλων τῆς βλέπω· Τὸ δὲ δεδεγμένος ἐν προδοκαῖς, πρόπος ὄζειν. ἐτυμολογικός. προδοκᾶ γάρ ὅτι τόξος ξενος ἐν ᾧ δοκεύει τις ὁδοιδόκου δίκην. καὶ δέδεκται τὸ θηρώμενον· Τὸ δὲ ἀῤῥενικῶς λεχθὲν οὔποτε βεβλήκει, οὐκ ἐᾷ ἐπίκοινον ὄνομα εἶναι τὸ, αἴξ. ἴδου γὰρ ὁ αἴξ. οὐ θηλυκὸν πάντως ἡ αἴξ· Μετρῶν ὁ ποιητὴς τὰ τοῦ ῥηθέντος αἰγὸς κέρατα, φησί. τὸ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάσπαρα πεφύκει. ὡς εἶναι κατά τινας ὁμοῦ ἄμφω ποσθαμῶν πέντε. καὶ σπάρου ἑνός. αἱ δὲ μέρος δὲ ἑκάτερον, αἱ δύο ποσθαμῶν καὶ μικρού τι πρός. πέντον γὰρ ποσθαμῆς ἐστὶ σπάρον. ὃ λέγεται καὶ παλαιστὴ θηλυκῶς, καὶ ὁ παλαιστὴς ἀρσενικῶς. ἔστι δὲ διάστημα τετραδάκτυλον. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητὴς λέγει. οὐδὲν ἀποίθανον ἰσορῶν. ὡς ἡ πέρα διαστέλλουσι πολλαχοῦ. τί γὰρ μέγα διαποίθαμον κέρας ἀγρίου αἰγός. εἶγε καὶ ἐν καθ' αὑτὸ μόνον, ὥσπερ καὶ τέσσαρας ποσθαμὰς καὶ ἕως καὶ πάρ ἐπὶ. φασὶ δὲ καὶ ἐν δήλῳ τῇ νήσῳ ἀνακεῖσθαι κέρατα ἐκ τῶν κατ' ἐρυθραν θάλασσαν τόπων, κριοῦ μὲν δίπηχυ καὶ δακτύλων ὀκτώ. ἰσῶν μναῖ, ἑκατὸν ἑξ πρόσω δὲ πήχεων δύο ἢ ποσθαμῆς. σταθμοῦ ἴσου· Ὁρα δὲ ὅπως ἑξκαίδεκα ὀφείλων εἰπεῖν. ὁμοίως τῷ, ἕξκλινον. καὶ τῷ, ἕξγυον ὁ πόλις ὅτι σικελίας ἐξ ἀγυιὰς ἔχουσα κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γεάφαντα, ὁ δὲ, ἑκκαίδεκα λέγει. πρὸ πέντος τὸ ξ εἰς κ ὀφ συγγέ-

νειαν

νειαν ὡς καὶ ὥστε τις ἐξ ποδὸς ἀδῶς. οὕτω που καὶ χρόνος ἐξάμηνος, ἕκμηνος λέγεται. καὶ τὸ ἕκτον δὲ ἐκ τοῦ ἐξ οὕτω παρωνόμασται. ἰστέον δὲ ὅτι εἰς κέντρωνα ἤγουν εἰς ὁμοκέντρον τὸ ὥστε, πανος, συνετέλεσέ τινι τὸ, τῷ, κέρα ἐκ κεφαλῆς καὶ ἐξῆς. ὡς τῷ πανος κερασφόρου ὄντος κατὰ τὸν μῦθον. ῥηθήσεται δέ ποτε σκωπτικῶς, καὶ κατὰ πανικοῦ ἀνδρὸς κοινόν τορον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τῷ τεφύκει ὅ ὅτι βεβλαστήκει οὐκέτι καιριωτέρα λέξις ὥστε κεράτων ἄπορ ὕσδρον τοῖς κερασφόροις φύονται· Γοργῶς διασκευάζων ὁ ποιητὴς τόξου κατασκευὴν, οὕτω φησί. καὶ τὰ μὲν, λέγει δὲ, τὰ κέρατα, ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρεν ἤγουν ἥρμοσε τέκτων. πᾶν δ' οὖ λειώσας χρυσὸν ἐπέθηκε κορώνην. εἰς ἣν δηλαδὴ σύριγγα ἡ νδυρά. καὶ ὅρα ὅτι καὶ τὸν τοῦ τόξου τεχνίτην, τέκτονα γενικῶς καλεῖ. κεραοξόον μέντοι, πρὸς εἰδικὴν διαστολὴν τῶν λοιπῶν τεκτόνων. οὗ ἡ σωθετικὴ ἀναλογία, κατὰ τὸ δορυξόος, λαοξόος, ἤτοι λιθοξόος καὶ τὰ ὅμοια. ἀσκῆσαι δὲ καὶ νῦν τὸ ὥστε μελέτης ἀξιῶσαι. ἵνα εἴη ὥσπερ νῆμα ἀσκηκὸν, οὕτω καὶ ἀσκητὰ κέρατα· Τὸ δὲ ἤραρεν ἀναλόγως ἔχει. οὐμὴν τοιοῦτον καὶ τὸ ἀρᾶρεν οὗ μετοχὴ ἀραρώς. ἐκεῖνο γὰρ ἰωνικώτερον ὄν, διέβη καὶ εἰς ἀπικισμόν· Λειαῦναι δὲ τὸ ξέσαι ἢ ῥινῆσαι· Ἡ δὲ ὁμηρικὴ χρυσῆ κορώνη, καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσε. καὶ ὁ ἀγαθὸν τέλος τοῖς φθάσασιν ὥστε εἶναι τῷ παντὶ κορώνιν λέγεται. ἡ δὲ χρυσῆ κορωνὶς, ἴσως μὲν καὶ ἐκ ταύτης τῆς κορώνης, ὑπερεφύη. ἴσως δὲ καὶ ἐκ τῆς ζωῆς θύρας σωζομένης. λέγεται δὲ κορώνη τόξου προσωπικῶς καθὰ καὶ θύρας ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἀπὸ τῆς ζωϊκῆς. ἧς πρὸς διαφορὰν δοκεῖ ἀστεῖος αὕτη χρυσέα κληθῆναι, ὡς μὴ κατ' ἐκείνην οὖσα μέλαινα· Τὸ εἰς γῆν θεῖναι δ' τόξον, πρὸς τὴν γῆν ἀνακλῖναί φησιν. ὅτι δὲ τὸ εἰς γῆν ἀνακλῖναι, ὅμοιόν ἐστι τῷ καταθεῖναι, δηλοῖ εἰπών. καὶ τὸ μὲν, οὗ κατέθηκε τανυσάμενος. ὁ καὶ τανύσας λέγεται. κατὰ τὸ οὐ δύναμαι τανύσαι· Πρόσθε τοῦ Πανδάρου βάκεα σχέθον ἤγουν ἔσχον ἑαυτοὶ ἑταῖροι συγκρύπτοντες ἐκεῖνον ἵνα λάθῃ βαλὼν τὸν Μενέλαον. οὕτως μόνος φαῦλος ὁ Πάνδαρος. ἀλλὰ συνεξομοιοῦται αὐτῷ καὶ οἱ ὑπ' αὐτόν. ὅπερ ὡς τὰ πολλὰ γίνεται· Τὸν ὀϊστὸν οὗ ἔβλέλετο Πάνδαρος ἤτοι ἐξῆγαγεν ἢ ἐξελέξατο, εἰς τιὼ κατὰ Μενελάου βολιὼ, ἀβλῆτα καλεῖ Ομηρος, εἰπὼν, αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης. ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν πτερόεντα μελαινάων ἐρμ' ὀδυνάων. ἔστι δὲ ἀβλὴς, ὁμοίως βλητὸς ὅ ὅτι ἀφεθεὶς κατά τινος. διὸ καὶ ἀθετοῦσι τιὼ λέξιν οἱ παλαιοί. φάμενοι μὴ εἰωθέναι τὸν ποιητὴν, τὸ βάλλειν ὥστε ἀπλῶς ἀφιέναι, τιθέναι. αἰτιῶνται δὲ καὶ τὸ ἕρμα λέγοντες ὅτι οὐχ ὁ θέλῃ ὁ ποιητὴς λέγει. ἕρμα γὰρ ὁμηρικῶς, τὸ ἔρυμα καὶ κώλυμα· Τὸ δὲ βέλος οὐ γίνεται κώλυμα ὀδυνῶν ἀλλὰ μᾶλλον ἐνέρεισμα. ἔστι δὲ λύοντα τὰ τοιαῦτα, εἰπεῖν ὅτι ἀβλῆτα μὲν ὀϊστὸν λέγει, τὸν μήπω βαλόντα. ἤτοι ὥστε τυγχάνοντα ζωῆς ἔχῃ τὸ μὴ δὲ ἀφεθῆναι. ἕρμα δὲ ὀδυνῶν, ἐν ᾧ αἱ ὀδυναι οἷον ἐνοικοῦσι καὶ ἐνδρεάδονται. ὥστε ὅπου αὐτὸ εἰσέλθῃ, ἐκεῖ καὶ θανασίμους ὀδυνας συνεισέρχεσθαι· Ιὸν δὲ πτερόεντα, κοινότορον μὲν, λέγει τὸν πτεροῖς ποδίοντα. καὶ ἄλλως δὲ ἡ πρὸς διασολιὼ ἴσως ἰοῦ τῷ κατὰ τὸν ὄφιν καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἢ καὶ πρὸς διαφορὰν ὀϊστοῦ οὃ οὐ πτεροῖς διοικεῖται, ἀλλά πισιν ἑτεροίοις ὡς εἰκός. ἔτι δὲ πτερόεις ἰὸς, ὁ ταχὺς καὶ ὥστε πέσθαι μενεαίνων·

Αἶψα δ' ὥστε νεφρὴ κατεκύμεν πικρὸν ὀϊστὸν
Εὔχετο δ' ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ, κλυτοτόξῳ,
Αρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτιὼ ἑκατόμβην,
Οἴκαδε νοσήσας ἱερὴς ἐς ἄστυ γελείης.
Ελκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν, καὶ νεῦρα βόεια
Νευρὶὼ μὲν μαλῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε,
Λίγξε βιός. νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν. ἆλτο δ' ὀϊστὸς
Οξυβελὴς, καθ' ὅμιλον ὥστε πέσθαι μενεαίνων.

Τὸ τῆς παυδάρου τόξευμα οὕτω διασκευάζει ὁ ποιητής. αὖλα δ' ὠὶ νευρῇ κατερύσμει πικρὸν ὀϊστόν. ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν ἠὴ νεῦρα βόεια. νευρὴν μὲν μαλῷ, πέλασε. τόξῳ δὲ σίδηρον. αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, λίγξε δὲ νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν. ἅλτο δ' ὀϊστὸς ὀξυβελής. καθ' ὅμιλον ὠὶ πέσθαι μνεαίνων. ἰστέον δὲ ὅτι ἀρχαϊκὸν τὸ τὴν νευρὰν πελάζειν τῷ μαλῷ. ὁ ἠὲ ἀμαζόνες ἐποίουν ὡς προείρηται τὸ δὲ μέχρι ἠ εἰς τὸ δεξιὸν οὖς αὐτὴν ἐτανύσθη, νεώτερον. ὡς ἠὲ ὁ Προκόπιος ἐν τοῖς λιβυηοῖς προοιμαλόμενος ἱστορεῖ. Τοῦ δὲ κατασκευῆν νευρὰν ὠὶ ὀϊστῷ, οὐκ ἔστι καιριώτερον λέξιν εὑρεῖν καὶ μυρία τινήσοι τις. δηλοῖ δὲ τὸ εὐκόσμως κατετέθη οἷα κοσμήτωρ. πικρὸν δὲ ὀϊστὸν λέγει τὸν πρὸ βραχέων ὀδυνηρὸν εἰς θάνατον, πρὸς διασολὴν τοῦ μὴ τολμηροῦ ἀλλὰ γυμνασικῶς γλυκάζοντος. Γλυφίδες δὲ, τὸ γλύμμα τοῦ ἀτρακτου τὸ ἐμπεφυκὸς τῇ νευρᾷ. νεῦρα δὲ βόεια, περιφρασικῶς ἠὲ ἐτυμολογικῶς, ἡ προρρηθεῖσα νευρὰ λέγεται. ἐξ ὧν ἠὲ ἠρτύετό ποτε καθὰ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, ἡ νευρά. ὡς ἠὲ ἡ κλῆσις δηλοῖ. κατακρουόμενα γὰρ ὡς εἰκὸς, βόεια νεῦρα εἶτα ξανόμενα ἠὲ κλωθόμενα, συνεσρέφοντο καθὰ ἠὲ ἀχῖνος. ἠὲ οὕτως ἐχρησίμευον εἰς ῥάβδωσιν τόξου. κατὰ δὴ ἀρτιβοείου ἱμάντας. κἀντεῦθεν ἡ τότε κοιλίας νευρὰ, ψευδωνυμεῖται κατὰ τὴς ὕστερον. Μαλὸς δὲ, ἠὲ ὠὶ ἀνδρῶν ἰδιον κεῖται. ὥστε οὐκ ὠὶ μόνων λέγεται γυναικῶν. δοκεῖ δὲ γενέσθαι ἐκ τοῦ, μαδὸς κατὰ φαιεραν στοιχειακὴν τοῦ δ' ἠὲ τοῦ ζ' συγγένεσαν. μαδᾷ γὰρ φύσει ἀναγκαίως ἅπας μαλός. ὁ ἠὲ μασδὸς δωρικῶς ἠὲ μαστὸς δηλ. τοῦ τ', ἠὲ μαθὸς δὲ δηλ. τοῦ θ' λεγόμενος. χρῆσις δὲ τοῦ μαδοῦ, οἷς ἠρακλείδης εἰπὼν ἐκ τοῦ ἔδω τὸ ἔδω γίνεσθαι δωρικῶς τροπῇ τοῦ δ' εἰς θ'. ὡς τὸ, ἔθων οἰνῶπα ἀλωλὼν, λέγει ὅτι ἠὲ τὸν μαδὸν, οὕτω μαθὸν λέγουσιν οἱ δωριεῖς. ἠὴ τὸ ψεῦδος δὲ φησιν ἅπαντες τὸ ὑ, ψύθος φασί. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ μῶ μάλω τὸ ζητῶ παράγουσι τὸν μαλόν. ὡς τοῖς βρέφεσι ζητούμενον. κυκλοτερὲς δὲ τόξον λέγει, οὐ τὸ φύσει τοιοῦτον. σκολιὸν γάρ ὄντι ἠὲ ἀκύλον πρὸ τῆς τάλως. ἀλλ' ὅπερ τῷ ἑλκυσμῷ τοιοῦτον γίνεται. ὅτε γὰρ ἡ νευρὰ πελάσει τῷ μαλῷ. τῷ τόξῳ δὲ ὁ τοῦ βέλους σίδηρος, ῥαμβοῦται τὸ τόξον εἰς κυκλοτερῆαν τὸ δὲ λίγξε ἠὲ τὸ ἴαχεν, ὠνοματοπεποίηται. τέθειται δὲ τὸ μὲν, λειότερον, οἰκείως ὠὶ τοῦ τόξου. τὸ δὲ τραχύτερον, ὠὶ τῆς νευρᾶς. Τὸ δὲ ἅλτο ὅλα ψιλοῦται ἠὴ διατί, προεγράφη. Τὸ δὲ ὀξυβελὴς, φανερῶς δηλοῖ ὅτι βέλος κοιλίως τοῦ ὀϊστοῦ σιδήρειον. ἀφ' οὗ ἠὲ τὸ ὅλον, βέλος λέγει. ὡς ἠὴ ἀπὸ τοῦ σιδήρου τῆς ἀιχμῆς, τὸ ὅλον δόρυ αἰχμήν φαμεν. Τοῦ δὲ πέσθαι ὅ ὅτι πετάζει, χρῆσις ἠὲ παρὰ Σοφοκλεῖ οὐ οἶδ' ὅπου ἔοικε δὲ τῇ κινήσει τοῦ ᾄδαι ὡς γὰρ ἐᾴδομεν ᾄδαι, οὕτω ἠὲ ἐπόμην πέσθαι. οἷον πεποίηκε δ' αὐεπόμην. δῆλον δὲ, ὡς ἔστι ἠὲ ἐπόμην πρῶτος ἀόριστος ὃς οὐ ἠὴ τὸ τίγαρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ πεφύπασε. ἠὴ ἀπαρέμφατον πρόγε Εὐριπίδῃ τὸ διαπάσθαι. ζνόμορον δὲ ἐῶ πλοκόντι τὸ ὠὶ πέσθαι. Τὸ δὲ μνεαίνων, ὡς ὠὶ αἰθητικοῦ εἴρηται. ἔθος γὰρ Ομήρῳ κατὰ λόγον γλυκύτητος, προαιρετικὴν ὁρμὴν ἠὲ τοῖς ἀψύχοις. προσωλάπτειν. ἠὲ ψυχοῦ οἷον αὐτά. οὕτω ἠὲ οἴσος σταῦθαι πέτεσθαι θέλει. ἠὲ ἀλλαχοῦ βέλη χροὸς ψαῦσαι φιλοτιμεῖται. ἠὲ ἀρὴς ὅ ὅτι σίδηρος, αἵματος προθυμεῖται κορέσασθαι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι σὺ τοῖς τοιούτοις, ἡ τροπὴ ἀπὸ τοῦ πάσχοντος ὠὶ τὸ ποιοῦν γίνεται. τοῦ γὰρ στρατιώτου πάσχοντος τὸ θέλειν πέτεσθαι τὸν ὀϊστὸν καθ' ὅμιλον ἠὲ ψαῦσαι τὸ βέλος χροὸς, ἠὲ τὸν σίδηρον αἵματος κορέσασθαι, ἀπ' αὐτοῦ ὠὶ τὰ ὅπλα γίνεται ἡ τροπὴ τὰ ποιοῦντα τὴν στρατιωτικὴν ἔφεσιν. ὅμοιον ἠὲ τὸ γέλασε δὲ πᾶσα πόλις χθών. πάσχοντος γὰρ τοῦ θεατοῦ τὸ γελᾶν, ὠὶ τὴν ποιοῦσαν ὅλην χθόνα τὸ τοῦ γέλωτος πάθος πέπρακται.

Οὐδὲ σέθεν μνέλαε θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
Αθάνατοι. πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη,
Ητοι ποίησεν πᾶσα, βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν.
Η δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς, ὡς ὅτε μήτηρ

παιδὸς ἐέργει μῆλον, ὅθ' ἡ δεῖ λέξεσθαι ὕπνῳ.
Αὐτή δ' αὖθ' ἵθυνεν ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
χρύσειοι ζυνέεχον, καὶ διπλόος ἵκτετο θώρηξ.
Εν δ' ἔστοτε ζωστῆρι ἀρηρότι πικρὸς ὀϊστός.
Διὰ μὲν ἀρ' ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἤρήρειστο,
Μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων,
Ἣ οἱ πλεῖστον ἔρυτο διὰ δὲ εἴδαρ καὶ τρὶς
Ακρότατον δ' ἀρ' ὀϊστὸς ἐπέρησε χρόα φωτός.
Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ὄβριμον ὠτειλῆς.

Ενταῦθα πρῶτον χρᾶται Ομηρος ἁμματι ἀφροφιλῆ τῷ, κατὰ κλιτικὴν δηλαδὴ πῶσιν. τὸν μὲν ἀπροαιτὴν ἀφεὶς, τρέψας δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν τῆς ἱστορίας Μενέλαον αὐτῷ, οὗ δὲ σέθεν μνήσαιτ' ἀθανάτοισι μάκαρες λελάθοντο· γίνονται δὲ παρ' Ομήρῳ αἱ ἀφροφαὶ, πρὸς ἀξιόλογα πρόσωπα. οἷον ἐν Οδυσσείᾳ μὲν, ἅπαξ πρὸς τὸν δυνούστατον τῷ δεσπότῃ Εὔμαιον. ἐν Ιλιάδι δὲ, διαφόρως πρός τινας οἷοις ἀξίοις εἶναι καλεῖσθαι προσφωνήσεως καὶ τυγχάνειν ἀφροφιλῆς. οὐ γὰρ δήπου καὶ πρὸς τὰ τυχόντα τῶν προσώπων ἀφρορέφειν τὸν λόγον δέον ἦν τὸν σεμνότατος ποιητής. ὡς πολλαχοῦ φανήσεται· Τὸ δὲ λελάθοντο, ἰωνικῶς ἀναδιπλασίασας· Αγελείη ἀθηνᾶ, οὐκλῆ, ἀπὸ τοῦ τὰ ἄγη ἐλαύνειν εἰς λῆ. ἵνα μὴ δασωθῇ οὕτως ἡ αρχουσα. εἴρηται δὲ μᾶλλον, ἢ ἀπὸ τοῦ λίαν ἄγειν, λιτής γάρ ὄσις, ἢ παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν ἤτοι λαὸν, ὡς ἡγεμονική. ἀφ' ἧς συνοίσας, καὶ τὸν στρατηγὸν λαγέταν ἡ ποίησις ἔφη. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὰ κύρια ὁ Αγησίλαος. καὶ ὁ ὁμηρικὸς, ἀγέλαος· Ἡ ἀθηνᾶ πρόσθε στᾶσα Μενελάου, βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνε. καὶ τόσον ἔεργεν ἀπὸ χροὸς, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργει μῆλον ὃ δ' ἡδεῖ λέξεται ὕπνῳ. ἤγουν ὅτε εἰς ὕπνον ἡδὺν ἐκεῖνος κατενεχθῇ. καὶ ὅρα ὅπως σοφιλῆθε σὺ τρῷας ἡ ἀθηνᾶ δεξιώτατα. τὸν μὲν Παίσαρον κατὰ Μενελάου ἐρεθίσαι σοὶ βλάβῃ τῶν ὅρκων φυλάξασα δὲ τὸν Μενέλαον. κατὰ γὰρ τὴν τραγῳδίαν τὸ καλὸν δοκεῖ σοτ' ἐσθλὸν εἶν τῷδε ὅτῳ θεὸς φρένας ἄγει πρὸς ἄτην. ὃ καὶ πάνδαρος ἔπαθε. ὀϊστὸς δὲ τις κατὰ τὴν μῆλον παραβολῆς τὸ πρόμονόν τε τῆς φυλακῆς τῆς ἀθηνᾶς ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς, δεικνὺς ὅτι καὶ αὐτὴ τῷ Μενελάῳ, προμέμβλωκε, καὶ τὴν τοῦ πανδάρου βολὴν, ἀφυτέλισε, μῆλον εἰκάζας πεταίσματι, τὴν τοῦ ἀβλήτος πδρόεντος ὀϊστοῦ ἄφεσιν. ὑπονοῶν δὲ παιδὶ, τὸν ἥρωα Μενέλαον, εἶπασε, δηλ' ἀφρονιστεῖν αὖτι πεποιθότα τοῖς ὅρκοις. κὴ οἷον ἀναπίπτειν καὶ ἀνακεῖσθαι. καιρία δὲ λέξις σὺ τοῖς ῥηθεῖσι, σ' ἔεργεν κὴ ἀπείργειν. διὸ καὶ δὶς ἐῤῥέθη κατ' ἐπιμονήν· Πολλὰ φθάζας ὁ Μενέλαος δυστυχῆσαι, τοῦθ' ἕλκος μέγα ὡς εἰκὸς δύτυχεῖ, ὅτι τὸ βέλος ἡ ἀθηνᾶ τῶν καιρίων ἀπαγαγοῦσα τὸ σώματος ἔθηκεν αὐτῷ, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σώεχον. καὶ διπλόος ἵκτετο θώρηξ. καὶ τὸ σύστεῦθεν, γίνεται τοιαῦτα καθ' Ομηρον. σὺ δ' ἔστοτε ζωστῆρι ἀρηρότι, πικρὸς ὀϊστός. ἀλλὰ μὲν ἀρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο. καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἤρήρειστο. μίτρης θ' ἣν ἐφορᾷ ἔρυμα χροὸς ὄρκης ἀκόντων. ἣ οἱ πλεῖστον ὄρυτο. διὰ δὲ, εἴδαρ καὶ τρὶς. ἤγουν προῆλθεν σὺν καὶ διὰ ταύτης, ἀκρότατον δ' ἀρ' ὀϊστὸς ἐπέρησε χρόα φωτός. ἐστι δὲ ὃ λέγει τοιοῦτον. θώραξ ἐλέγετό τις σακὸς, ὁ μέχρι λαγόνων ἄνωθεν καθήκων. ὃ ἡ ἐοικεται ἢ ὑποβέβληται ζωστὴρ. ὃς κατά ζωνας καὶ ζῶμα ἐλέγετο. κατωτὼν αὖτὸς ἀπὸ λαγόνων μέχρι γονάτων, καὶ κνημῶν. ἃ δὴ ἀμφότερα ἤγουν τὸν σακὸν θώρακα κὴ τὸν ζωστῆρα δὲ συλλήπτικῶς, θώρακα ὁ ποιητὴς σύταῦθα λέγει. ὥστε εἶν τὴν αὐτῶν σωοχὴν, διπλόον θώρακα. ἡ δὲ μίτρα, σὺν τούτων πρὸ τὸ ἕτερον πρὸς πλείω φυλακὴν ἔκειτο. διό φησιν ἣ οἱ πλεῖστον ἔρυτο τουτέστιν ἐφύλαττεν. ὅθεν καὶ ῥῦμα χροὸς ἐτυμολογικῶς λέγεται. ἔσω μὲν, ἐρυώδης οὖσα. ἵνα μὴ θλίβῃ τὸ ὑποκείμενον. ἔξω δὲ χαλκὴν ζώνα λεπί-

δηλ. ἤγουν χαλκοῦ ἐκ πεταλου ἔρυμα. διὸ καὶ ποιῶν ἐρεῖ, ὅτι χαλκῆες αἵδρες ἔκαμον αὐτήν· ἰῶ δι' αὐτὸ εἶπε, καὶ ἔρυμα χροὸς καλεῖ. καὶ ὄρκος ἀκόντων. ὀξὺ τὸ θώρηκες ἓν τῷ σαπτὸν καὶ τῷ μετ' αὐτὸν ζωστῆρος καὶ τῆς μίτρας ἐλθὼν ὁ ὀϊστὸς, οὐ μέγα τι ἔσβασε κατὰ τὸ Μενελάου. οἱ δὲ φασιν ὅτι ἄνω τῆς μίτρας καὶ τῆς σωδέλως τὸ ῥηθέντος ῥώματος καὶ τὸ σαπτὸν θώρηκος, ζώνη ἐπέκειτο σφίγγουσα τὰ πάντα ἥτις ἐκαλεῖτο ζωστήρ. οὗ ζωστῆρος ἄνω ἐμπεσὼν ὁ τῷ Μενελάῳ ἐπαφεθεὶς ὀϊστὸς, οὐ πολὺ τὸ σύεργὸν ἔσχεν. ἀλλὰ ἀκρότατον ἐπέσχε χρόα φωτὸς ἀρκουλιῶντων πὴν εἰς βάθος πρόσβασιν, πρῶτα μὲν τὸ ὀξὺ ἐστὶ πολῆς ζωστῆρος, ἤτοι τῆς ζώνης χρυσῆς οὔσης. χρύσεοι γὰρ φησιν ὀχῆες ζωστῆρος σωεῖχον. ἔπα τὸ διπλοῦν ὡς εἴρηται θώρηκος, τουτέστι τὸ σαπτὸν καὶ τὸ ἐνδεδεβλημένου αὐτῷ ῥώματος καὶ τετάρτης, τῆς μίτρας. ὅτι δὲ ὁ ζωστὴρ ἄνω ἰῶ τὸ ῥώματος, δηλοῖ ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἐξῆς λέγων. ἐρύθρῳ ζωστὴρ παναίολος καὶ ὑπένερθε ῥῶμα. καὶ μίτρη πλέον αὐτὴ τὸ θέλος ἀμβλύνασα. ἄλλοι δὲ διπλοῦν θώρηκα νοοῦσι, τὰ πρὸς ταῖς λαγόσι καὶ ἐκ πλαγίων πτύγμα τὸ θώρηκος. ἄπορ πτυχθέντα καὶ οὕτως ἀλλήλοις ἐνφόρωμα καὶ τῷ ζωστῆρι σφιγγόμενα, διπλοῦσιν ἐκεῖ τὸν θώρηκα. Σημείωσαι δὲ ὅτι μίτρα πρὸ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, καὶ ἐνὶ τῆς σφὶ κεφαλῇ ταινίας λέγεται ἤτοι κοινότερον ἐπεῖν, ἐνὶ φασκίας. ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, μίτραις ἀναδέτοις ῥυθμίζεσθαι πλόκαμον. καὶ τὸ παρ' Ἡροδότῳ, μίτραις κατειλίχατο. καὶ οἱ σφὶ κεφαλὰς μιτροφόροι δὲ ὧν ὁρμώμενοί τινες, ταινίαν ἁρμόνιαν ἀπλοϊκῶς οὕτω τὸν στέφανον. φασὶ δέ τινες καὶ αὐτὸ τοῦτο στεφάνους εἶναί ποτε ἐπὶ τὰς μίτρας. φάμενοι ὅτι μίτραι κυρίως, αἱ ἀπὸ φασκίων καὶ ὡραρείων στέφανοι. γυναικεῖοι δὲ ἴσως καὶ αἱ διοῦσαι. παρὰ τὸν μίτον δὲ ἡ λέξις ἐτυμολογεῖται. ὡς οἷον μίτηρά τις οὖσα· Ὅρα δὲ μὴ ὡς οὐ μόνον ὀχεὺς πυλῶν μὴ σφὶ κεφαλαίας, ἀλλ' ἴδου καὶ ζωστῆρος ὀχῆες ἀπὸ τοῦ ἔχειν λεγόμενοι καὶ αὐτοί. φασὶ γοῦν κατὰ τρόπον ἐτυμολογίας, ὅτι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσεοι ἐνῆεν. τοιοῦτος δὲ τρόπος καὶ ϛ', ἔρυμα χροὸς ἦ οἱ πλεῖσον ἔρυτο. ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥύω ἐτυμολογεῖται τὸ ῥῦμα· Τὸ δὲ ἤντετο, γλυκέως ἐρίζει ὡς ἐνὶ ἐμψύχου. δοκεῖ γάρ πως τὰ διπλούμενα σωματῶν ἀλλήλοις. σύνεσις δὲ αὐτοῦ σωνθέσατος Ὁμήρῳ, τὸ αὖτω ἐαρύτονον. ἀπὸ οὗ τὸ αὔτομαι καὶ αὐτόμενος. οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον περισπῶσιν ὡς τὸ βοᾶ· Οὐ πόῤῥω δὲ γλυκύτητος οὐδὲ ϛ', σύνεσιν ὀϊστὸς ὁ μέντοι κοινότερον φράζων, εἴσοι ἂν σύνεδρουσι· Τὸ δὲ ἀρηρότι, δόξει ἂν παράγωγον εἶναι τοῦ ζωστῆρος ἵνα εἴη ζωστὴρ, ῥῶμα ἀρηρός· Τὸ δὲ ἐλήλαθ', ταυτόν ὅτι τῷ, δῦναι. σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι πάντα τὰ τοῦ χωρίου τούτου, συχνοῖς ἐνθέτοις κοσμεῖ κατὰ ἰδέαν γλυκύτητος. σμικρὸν μὲν καὶ ὀξυβελῆ τὸν ὀϊστὸν εἰπών. καὶ θέλος ἐκπευκές. βαθυβέλεον δὲ τὸν ζωστῆρα. πολυσπαδὲς δὲ, τὸν θώρηκα. πλὴν δὲ μίτραν ῥῦμα χροὸς, καὶ ἔρκος ἀκόντων. ὁ δηλοῖ ἑτεροῖόν ὅτι, τὸ ὄρκος πολέμου, ἐκεῖνο γὰρ σεμνότερον. διὸ καὶ ἡρωϊκοῖς ἀνδράσι πολεμικοῖς ἐνλέγεται. Αἴαντι δηλονότι καὶ τοῖς τοιούτοις· Ὅρα δὲ ὡς ὁμώνυμος ὢν φωνὴ, ὁ ἄκων, ὁ μὲν κατὰ μάχην, πολὺ πλὴν ἀκὴν γίνεται. ὁ δηλοῖ σιδήρου ὀξύτητα. ὁ δὲ λοιπὸς, ἐκ τοῦ ἀέκων κέκραται, Τὸ δὲ ἐφόρει, δηλοῖ μὲν τὸ ἔφερε. κεῖται δὲ κοινότερον καὶ ἐνὶ συνήθως, φορεῖ γοῦν τις ἱμάτιον. καὶ ἐνὶ νοσφίσεως. ὅθεν ἀφόρητοι ἐλαῦται παρὰ Ἀθηναίῳ νοσήματα μή πω φορηθέντα φασί. Τὸ δὲ ἔρυμα χροὸς ὄρκος ἀκόντων, ἔπαινος μή ὅτι τῆς ῥηθείσης μίτρας. περιλοτίμηται δὲ κομματικῶς ἐν ὁμοιότητι νοημάτων. ἐλλιπῶς δὲ ὡς ἀπὸ τείχους ὁ λαοῦ τέ ὅτιν ὄρυμα καὶ ὄρκος πολεμίων. διὸ καὶ ὅμοιον ὄρκος πολέμου εἰπεῖν καὶ ὄρκος ἀκόντων· Η δὲ χρῆσις τοῦ χροὸς, πάνυ σωήθης Ὁμήρῳ. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ χροὸς, διαφορικώτερον γέγονεν ὁ χρὼς σωκεκραμένων κατὰ τὸν ὀξὺν τόνον τῷ, ἰσχὺς, οὐ μὴν τοῖς ἀνομοιογενέσι μονοσυλλάβοις. ὁ σθένος ἢ κῶς, ἢ πλῶς. ἢ κρῶς· Τοῦ δὲ εἴρηκα, εἴωθε ὅτι τὸ δέμας ὁ πολλαχοῦ διαφαίνεται. ταυτὸν δὲ κατ' ἔννοιαν τὸ διελήλατο. καὶ τὸ διαείρηκα. πολὺ ὅσον ἴσως μὲν ποιητικώτερον, ἐκεῖνο δὲ κοινότερον· Τὸ δὲ ἀκρότατον, τὸ πάντη

ἀβαθὲς δηλοῖ τῆς πληγῆς. διὸ τὸ ἐπέγραψεν ἀκρότατον χρόα, ταυτόν ὅτι τῷ ὅλῃ τῆς ἕξεσε. γεγράφαι γὰρ, τὸ ἐπιξέσαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ λεχθήσεται. ὅτι δὲ καὶ τραχύτερον εἰς ἐκφώνησιν τὸ γεγράφειν τοῦ συνεσίᾳ γλάφειν, καὶ αὐτὸ ἀλλαχόθι ῥηθήσεται.

Πληγῆς φρασικὸν τὸ αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς, ὃς ὠτειλῆς. Ισέον δὲ ὅτι αἷμα μὲν ὅταν κελαινεφὲς, τὸ, κελαινὸν φαινόμενον καὶ αὐτόχρημα καθ' Ομηρον εἰπεῖν, μέλαν ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ καὶ κελαινὸν δὲ, ὡς ἐν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ ἔφη ἰοὺς δὲ κελαινεφεῖς, καὶ αὐτὸς μὲν λέγοιτ' ἂν, οὕτω δὲ μέλας εἶναι φαίνεται καὶ δυσόρατος. μέλας γὰρ ὁ ἀήρ. ὅθεν καὶ ἠερόεν τὸ σκοτεινόν. καὶ ἠέρα τὴν ἀορασίαν φησὶν ὁ ποιητής. ἐτυμολογεῖται δὲ καὶ ἄλλως ἐκεῖνος, παρὰ τὸ τὰ νέφη κελαίνειν ἤτοι μελαίνειν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ γέγραπται. νεφεληγερέτης γὰρ. Ωτειλὴ δὲ κυρίως μὲν τραῦμα τὸ ἐκ τῶν οὐτάσαι ὅ ὅτιν ἐγγύθεν τρῶσαι. Ομηρος δὲ ἐνταῦθα τὸ ἐκ τῆς βολῆς οὕτως ἐκάλεσε. καὶ μὴν ἄλλως διαφορὰν οἶδεν Ομηρος τοῦ οὐτάζω. καὶ τὸ βαλεῖν ὡς πολλαχοῦ φανήσεται. διαφέρει δὲ οὐλῆς ὠτειλὴ, ὅτι ὠτειλὴ μέν, αὐτὸ τὸ τραῦμα. οὐλὴ δὲ, τύλος ἢ τύπος θεραπευθέντος τραύματος. Τοῦ δὲ ἔῤῥεεν αἷμα, ἐτεροῖον ὅτι τὸ ἀνεκίνησεν αἷμα ὡς ἐτέρωθι φανεῖται.

Ως δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
Μηονὶς, ἠὲ καὶ ἀνὴρ, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων,
Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
Ἱππῆες φορέειν, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα.
Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος,
Τοῖοί τοι Μενέλαε μιαίνετον αἵματι μηροὶ
Εὐφυέες κνῆμαί τε, ἰδὲ σφυρὰ καλὰ ὑπένερθε.

Αἱ ἐκ παλαιᾶς καὶ αἱ λυδαὶ γυναῖκες ἀγαθαὶ ἦσαν βάπτειν ἐλεφάντων ὀστᾶ φοινικῷ χρώματι, κἀ ὅτι ὁ τοιοῦτος ἐλέφας, ἐν θαλάμῳ τοῖς βασιλεῦσιν ἔκειτο ἄγαλμα. οὕτω γὰρ ὁ χρυσὸς ἐτυραύνει τῶν ἄλλων ὑλῶν. καὶ σημείωσαι ὅπως ἀνέκαθεν τὰ ἐρυθρὰ βαφῆ, βασιλέων ἦσαν παράσημα. τοιούτῳ ἐλέφαντι ἀπεικάζει Ομηρος τὰ κάτω τοῦ Μενελάου. ὅτε τῷ ἐκβολῆς αἵματι περιερρέοντο. λέγων οὕτω. ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ μηονὶς ἠὲ καὶ ἀνὴρ παρήϊον ἔμμεναι ἵππων, κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ. πολέες τέ μιν ἠρήσαντο ἱππῆες φορέειν. βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. ἀμφότερον κόσμος τε ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος, τοῖοί τοι Μενέλαε μιαίνεται αἵματι μηροὶ εὐφυέες κνῆμαί τε ἰδὲ σφυρὰ καλὰ ὑπένερθεν. καὶ οὕτω μὲν ἡ παραβολὴ λευκὴν φύσει τὸν Μενέλαον ἱστορεῖ. εἰ δὲ μὴ ἀληθεπεὲς ἐν ἥρωσιν ἡ λευκότης, διὸ τὸν τρωϊκὸν κύκνον Θεόκριτος τοιοῦτον ὄντα, ἄλουν ἀπὸ χροιᾶς ἔφη, ἀλλ' ἐνταῦθά φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι καλῶς ἄλλως δύναται τὸ λευκόν. ἐρυθρότερα δὲ τὰ μελάγχροα, τῶν σωμάτων. ἀλλὰ παρὰ τοῖς λάκωσι, χαρακτὴρ αὐθρίας ἐστὶν λευκὸς χρώς, καὶ κόμη ξανθὸς, ὁποῖον καὶ τὸν Αλέξανδρον εἶναι ἱστορεῖ ὁ ποιητής. ὅτι δὲ τὸ ἐν σώμασι λευκὸν, οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ἦν κἀ ἐν ἡμῖν δηλοῦται κατὰ λεξικοῦς. ὧν ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται ὅτι λευκοὶ, οἱ δειλοὶ, καὶ λευκώτατοι, οἱ αὐτοί. ἐν δὲ ἑτέρῳ τῷ τοῦ ἀλλίου Διονυσίου δηλαδὴ τὸ, οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος. ᾧ συμπαράκεινται καὶ ἕτεραι κεφαλαιώδεις προιμίαι, αὗται. καὶ οὐδεὶς δυσώνυμος, χρυσὸν ἀλφηστὴν κρέας. καὶ οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐσυκὼς ἀνὴρ. Ορα δὲ ὡς καὶ αὖτη ἡ παραβολὴ ἔχει τι πολυμαθίας ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἱστορειῶν. πολλαχοῦ καὶ ὅσον τεχνάζομιν τοῦ ποιητοῦ ὡς προδεδήλωται. Ισέον δὲ ὅτι ἐλέφαντα μὲν λέγει τὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν. τῷ τοῦ ὅλου ὀνόματι ὀνομάζων τὸ μέρος. ᾧ τρόπῳ καὶ βοῦς τὸ δέρμα ἡ βύρσα δηλαδή. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ γέλωτι φασιρὸν κάρα ἤτοι πρόσωπον. ὅτι δέ ποτε καὶ τὸ ὅλον τῷ τοῦ μέρους καλεῖται ὀνόματι, μικρὸν ὅσον δηλωθήσεται. τινὲς δὲ ἐλεφαντὰ ἀναγινώσκουσιν ὀξυτόνως. ὡς τὸ, καλά. ἵνα λέγῃ τὰ ἐλεφάντινα. φοίνικα δὲ λέγει τὸ

φοινικῶν χρῶμα τὸ ἐκ καρποῦ φασι πρῖνου. ὁ μάλιστα πολὺ λέγονται συλλέγειν τροιζήνιοι. ὁμωνυμεῖ δὲ τῇ ῥηθείσῃ λέξει καὶ ἡ ὀπώρα ὁ φοῖνιξ. διαὐτὴν δὲ καὶ τὸ δένδρον ὁ φοῖνιξ. ἀρχὴ δὲ παραγωγικὴ αὐτῆς, ὁ φόνος ἤτοι τὸ αἷμα. οὗ πρὸς ὁμοιότητα, ὁ τ' φοίνικος καρπὸς ἐρυθρὸς εἶναι. ὅθεν καὶ φοῖνιξ κύριον ἔχει τὸν κατ' αὐτὸν ὡς εἰκὸς φοινίκεον χρῶν. Μιαίνειν δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ βάπτειν, ὅπερ ἄλλοι φαρμάσσειν φασίν. ἐντεῦθεν καὶ μιαιφόνος αἱρὶς οὐκ ἔστι φόνος, ἀλλ' ὡς αἱμοβαφὴς. καὶ μαρὸς αἵματι, οὐχ ὡς μαραὶ ἡμέραι παρὰ τοῖς ὕστερον αἱ τῶν κατοιχομένων. ἀλλ' ὁ αἱμοβαφὴς, κατὰ τὸ, οὐδέ ποθι μαρός. ὅπερ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἰλιάδος κεῖται. Μηνὶς δὲ γυνὴ, ἡ λυθή. μαίονες γὰρ ὡς καὶ πεδεδήλωται καὶ μῆονες, οἱ λυθοί. παρ' οἷς καὶ ἀγαθαὶ λέγονται εἶναι βαφαί. Κάειρα δὲ γυνὴ, ἡ καείνη κατὰ συγκοπὴν παλαιοὺς ἢ καρικὴ. ἤτοι ἐκ καρείας. πρὸς δὲ Ἡροδότῳ κεῖται καὶ ἐθνὸς κάειρα. ὅτι τὸ παράπαν τῶν παλαιῶν οὐρεῖν, καὶ ὅτι ἔχει τὸ ι τινὲς τὸ κάϊρα γεγράφοντες, εἶτα καὶ διασυλλάβως καῖρα σωφρονοῦντες ἔλεγον, ὡς καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ πεδήλωται. κατὰ τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον καὶ δάειρα κατὰ ἄλλιον Διονύσιον ἔχει τὸ ι γεγραφὼς πρός Ζηνόν, εἶτα ξυναιρεθὲν διασυλλάβως ἀπὸ ἀττικῶν δᾶρα ὀνομάζεται. λυδὴ δέ φησι μήτηρ Ελευσῖνος. ὡδὶ δὲ τούτου, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖσθαι · Παρήϊον δὲ ἵππων, τὸ τὸ χαλινοῦ παραγναθίδιον. λέγεται δέ ποτε οὕτω καὶ αὐτὴ ἡ παρειά · Ορα δ' ἐντεῦθεν. καὶ ὅτι παρὰ καὶ ἀπὸ ἀλόγων ζώων φαίνεται λεγόμενα · Τὸ δὲ κεῖται ἐν θαλάμῳ καθὰ καὶ τὸ κεῖται ἄγαλμα, κειμήλιον ἐστὶν δηλοῖ καὶ τὸν τοιοῦτον ἐλέφαντα. τανῦν δὲ εἰπεῖν ἀπόθετον κτῆμα. ἐπεὶ καὶ τανῦν, κεῖσθαι καὶ ἀρτεθεῖσθαι. τὸ δὲ πολέες ἠρήσαντο, πολυέρασον ἐστὶν δηλοῖ τὸν ῥηθέντα ἐλέφαντα. τὸ δὲ φορέῳ, ἀπὸ τοῦ ἵππου μετήνεκται, εἰς τὸν ἱππότην. ἵππος γὰρ φορεῖ παρήϊον ἐξ ἐλέφαντος οὐ μὴν ὁ ἱππεύς. Αγαλμα δὲ πανταχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται ὡς δηλοῖ καὶ ἡ ὀδύσσεια. εἰ καὶ οἱ μεταγενέστεροι ξοάνου τὴν λέξιν τεθείκασι. παλαιὸς δέ τις γεγράφει οὕτως. ἄγαλμα οὐ σωμάτων τὸ θεῶν ἢ ἡρώων, ἀλλὰ κοινῶς. οἷον βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. καὶ ἄλλα ἀγάλματ' ἀείδειν. ὑφάσματά τε χρυσόν τε. καὶ ἵν' ἄγαλμα κεχάροιτο ἰδοῦσα · Ισέον δὲ μὴ ὅτι τὸ μὴ λαμπρὸν ἄγαλμα ἔστ' ἂν ἀγαλλίαμα, εἰ μὴ ποτε μὴ ἄθυρμα ὅτε δηλαδὴ ἀφελὲς προσώποις ἐρριγέπται ὡς ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ σὺν τῷ, ἐδίδου ἀθύρματα · Ισέον δὲ ὡς εἰ καὶ ταυτὰ νοεῖ, τὸ, χαίρῃ καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, ἀλλα τὰ ἐξ αὐτῶν τὸ ἄγαλμα καὶ τὸ χάρμα, διαφέρουσι. βαρύτητος μὲν γὰρ, τὸ χάρμα. ἐπεὶ καὶ μυκτῆρα δηλοῖ καὶ κατάγελων. ὡς δηλοῖ τὸ, δυσμενέσι μὲν χάρμα καὶ τὸ, σὸν αἷμα, χάρμα καὶ γέλως. ἑτοιότατα δὲ ἡδονῆς τὸ ἄγαλμα ὡς καὶ τὸ ἀγαλλίαμα. καὶ τὸ χαίρειν δέ γε καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, δοκεῖ ποτε διαφορὰν ἔχειν. χαίρει μὲν γάρ τις καὶ ἔστιν ἐχθρῷ ἤγουν κατὰ ἐχθροῦ. ἀγάλλεται δὲ ἄλλως ἔστι μόνοις. ὡς ἐκ καὶ φιλόκαλος ἐστὶ ζώνη καλλωπισμῷ. τὸ δὲ ἀμφότερον, χῆμα καὶ νῦν ἔστι ῥῆμα ζηλὸν ὁμηρικόν. ὡς καὶ περὶ τούτων ἐφανη. κόσμος δὲ κόσμος διαφέρει. καθό τι ὁ μὲν, εἰς κάλλος τῷ ἵππῳ συμβάλλεται. τὸ δὲ κόσμος, ἐκεῖθεν παρέσεται τῷ κειμηλιοῦντι τὸν ἐλέφαντα · Τὸ δὲ μιαίθω μηροὶ, δυϊκὸν ὅτι ῥῆμα ἀπὸ τοῦ μιαιθήτην γεγονὸς κατὰ συγκοπήν. εἰ δέ τις ἐπολάβοι χρῆσαι μέλαιναν μηροὶ τουτέστιν ἐμιαιθήσαν, ἔχοι ἂν ἴσως προσιστάμενον τῇ τοιαύτῃ ἐννοίᾳ, τὸν μετεικὸν ποδισμόν · Ορα δὲ μὴ τ' ἀποδοσιν τῆς πραβολῆς. οὐ γὰρ κατέληξε σωμάτως εἰς τὸ ὥς. ἀλλα εἰς τὸ, τοῖοι. ἀπὸ ποικιλίαν ῥητορικήν. ἀξιοτελίζει δὲ καὶ τὴν τοῦ παυσάνου βολὴν ἡ πραβολή. ὡς γὰρ ἐλέφας τέχνῃ βάπτεται ἐπὶ γυναικῶν, οὕτως οἱ τοῦ Μενελάου μηροὶ ἐκ τῆς τοῦ Παυσάνου βολῆς. Εὐφυεῖς δὲ μηροὶ, οἱ εὖ πεφυκότες. καὶ τῷ ὅλῳ σύμμετροι. ὅτε μήτοι εὐφυέα ποιεῖ πελέκην σὺν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ ὁ ποιητὴς, τότε μάλιστα κωμολεκτεῖ. οἱ δέ γε παρὰ τοῖς ὕστερον εὐφυεῖς, ψυχικῶς ἐπαινοῦσι) ὡς εὖ πεφυκότες εἰς τὸ μαθεῖν, τὸ δὲ παρ' Εὐριπίδῃ εὐφυὲς ποσωπον, κατὰ τοὺς εὐφυεῖς ἐρρέθη μηροὺς ἐκ τῆς καθ' Ομηρον φυῆς.

φυῆς. σφυρὰ δὲ καλὰ τῷ Μενελάῳ, πρὸς ἀναλογίαν καὶ αὐτὰ τοῦ ὅλου σώματος. καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ δόξαν τὸν λόγον, οὐδ' ἂν Αλεξάνδρου λέγοις εἶναι τὸ, ἀργύρεα ἤτοι λευκὰ καὶ καλὰ ἔχειν τὰ ζωστῆρια· Ορα δὲ μὴ ὅτι ἄλλο μὲν τὸ καλὰ σφυρὰ ἔχειν. ἄλλο δὲ τὸ, καλλίσφυρος. τὸ μὲν γὰρ ζυνάπτειν, γυναικὸς ἐστὶ δεῖν. καλὰ δὲ σφυρά, ἰδοὺ καὶ ζωὴ ἥρωος εἴρηται. σφυρὰ δὲ, λέγεται τὰ ἀρθρίζοντα πρὸς τῷ ἀστραγάλῳ μὴ ἐκ πλαγίου ὀρεχθέντα, καθ' ὁμοιότητα, ὡς οἱ παλαιοὶ φασι, τῶν χαλκευτικῶν σφυρῶν· Ισέον δὲ μὴ ὅτε συναῦθα σαφῶς καὶ διατάκτως Ομηρος τὴν τῶν σφυρῶν τάξιν δηλοῖ εἰπών. μηροὶ κνῆμαί τε καὶ σφυρὰ ὑπένερθεν. οἷς ὑποκεινται, τοῦδες τὸ ἕκατον κατ' Αριστοτέλην εἰπεῖν. ὧν φησι τὸ μὲν ἐξωμιαῖον, κατὰ τὸ ἐμπρόσθιον, δάκτυλοι. τὸ δὲ ζαρκῶδες κάτωθεν, σῆθος· Ισέον δὲ ὅτι μηρῶν οὔτων. εἶτα κνημῶν. ζωὴ δὲ ταύταις, σφυρῶν. καὶ τελευταῖον τοσοῦν, ὁ εἰπὼν τὸ ὅλον τοῦδας, ἐκ μέρους τὸ ὅλον ὀνομάζει. ὡς καὶ ζωὴ ἄλλων πολλῶν γίνεται·

Ρίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων,
Ως εἶδεν μέλαν αἷμα κατα ῥέον ὠτειλῆς.
Ρίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς αρήϊφιλος Μενέλαος
Ως δ' ἴδεν νοῦρόν τε, καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
Αλφηστοῦ οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀγέρθη·
Τοῖς, δὲ βαρυστενάχων. μετέφη κρείων Αγαμέμνων
Χειρὸς ἔχων Μενέλαον, ἑπεσσεύοντο δ' ἑταῖροι.
Φίλε καστίγνητε, θανάτον νύτοι ὅρκι' ἔταμνον,
Οἷον προσπίβας προ ἀχαιῶν τρωσὶ μάχεσθαι.
Ως σ' ἔβαλον τρῶες κατὰ δ' ὅρκια πάτησαν
Οὐ μὴν πως ἄλιον πέλει ὅρκιον, αἷμά τε ἀρνῶν,
Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ, ἧς ἐπέπιθμεν
Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτὶς ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
Εκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, ζυνί τε μεγάλῳ ἀπέτισαν
Σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι, γυναιξί τε, καὶ τεκέεσσιν

Οτκους ὁ ποιητὴς οὐομάζει, ταῖς ἀκίσας αἳ γωνιοῦσι τὸ βέλος. εἰπών. ὡς δ' ἴδε νοῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, ἄλφηστόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀγέρθη. καὶ περίων δὲ, ὀξέες ὄγκοι φησί. καὶ ἐν Οδυσσείᾳ δὲ σιδήρου ζυνὰ ἢ βελόγκην, ὄγκιον καλεῖ. οἱ δὲ παλαιοὶ φασι καὶ οὕτως. ὄγκοι, γωνίαι. καὶ ὄγκαιον ἀγγεῖον τὸ καὶ ὄγκιον. ἐν ᾧ ἀκίδες βελῶν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ὄγκου, καὶ ζωὴ ἀλαζονικοῦ ὀξύτητος, ἡ μεταφορὰ γίνεται. Νοῦρον δὲ λέγει, τὸ, κύκλῳ σφίγγον τὴν τοῦ σιδήρου τοῦ βέλους ἐμβολήν. καὶ νῦν μὲν φυσικῶς ἡ λέξις ἔχει. ὅτε δέ τις ἀκολουθῶν παλαιᾷ χρήσει, νοῦρα πραγμάτων ἐρεῖ τὰ χρήματα, τροπικῶς ἔφρασεν. ὥσπερ καὶ ὁ εἰπὼν ἐκνευρίσθαι τοὺς ἀθενῶς ἢ ἀμελῶς πολὺ τὰ πρακτέα, ἐξηντλῆσθαι. καὶ ὁ μετενεγκὼν δὲ, ἀπὸ τῶν νευροσπαστουμένων ζώων τοὺς νευροσπάστας, ὁμοίως ἐποίησεν, ὧν παρώνυμος ἡ νευροσπαστικὴ τέχνη. ἐφ' ἧς περίπυστος ἦν φασι Ποθεινὸς ὁ δι' ἀθηνῶν. τέχνη δὲ πάντως, οὐ συνουσία ἡ νευροσπαστική. ἀλλὰ τῶν κατ' εἶδος παιδιᾶς. δῆλον δ' ὅτι ἀλλοπαθοῦς ῥήματος οὗτος τὸ ἐκνευρίζειν, πρὸς ὃ κεῖται τὸ, νευρῶ τουτέστιν σθενόω. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, θυμὸς ἀγέρθη ὅδε σωήχθη, ζυντίθησι παρ' Ομήρῳ τὸ θυμηγερέειν. δῆλον δὲ ὡς ὁ ζυναγερθεὶς θυμὸς, φθαίρας ὀλίγον ἔλιπε, δόξαν δὴ τὸ παρ' Ομήρῳ μὲν, ὀλιγωπελέειν πρὸς δὲ τοῖς ὕστερον, ὀλιγοθυμεῖν καὶ λειποψυχεῖν. ὃ καὶ ὁ φασι λοιὸς παθὼν ὀλίγον τὸν ἀδελφὸν, εἶτα σωήγαγε θυμόν. ἐνέφυσε δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ῥηθὲν λῆμα ψύχημα, ὀλίγον τοῦ τολμηρὸν τὸν βασιλέα φόβου, εἰπών. ῥίγησε δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν·

Παθοις δηλωτικὸν τὸ, τόνδε, βαρυστενάχων μετέφη ὁ δεῖνα χειρὸς ἔχων. ἑπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι· Τὸ εἰς ζωπανδιωνος μονομαχίαν συναγαγεῖν οἷον, ἤγων μόνον, προ-

σῆσαι φησίν. ἐν τῷ, φίλε κασίγνητε θανάτον νύτοι ὄρκι' ἔταμνον οἷον προσήϊξας πρὸ ἀχαιῶν τρῶσι μάχεσθαι. ἐκ δὲ τούτου, καὶ προσατεῖν ῥῆμα, τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἴσασθαι ἢ μὴ εἰς μονομαχίαν ἀλλ' ὅν εἴς τινα βοήθειαν. Ισέον δὲ ὅτι τὸ, φίλε ἐκτείνει σὺ ταῦθα τὴν παλήγουσαν. οὐχ ὥστε μὴν καὶ περισπασθῆναι αὐτὴν, ἀλλὰ κατὰ λόγον κοινῆς συλλαβῆς οὖσα τὴν ὀξεῖαν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται. Τὸ δὲ ἔταμνον, πρώτου προσώπου ὄντος λέγοντος τὸ βασιλέως ὅτι θανάτου σοι ἔθυσα σὺν γενομένοις ὅρκοις. Καὶ ὅρα τὸ, καίριον τὸ ὅρκια τάμνειν σοὶ οὗ περέρηται. δυσάμενος γὰρ εἰπεῖν ὃ ἐν ὅρκι' ἔτευξα. ὃ δ' οὐχ οὕτως ἔφη, ἀλλὰ τὴν τοῦ τάμνειν λέξιν περένηνε. Τὸ δὲ οἷον μάχεσθαι, περὶ ὑπάρχει τοῦ μονομαχεῖν. Τὸ δὲ προσήϊξας, ἔοικεν ἀπὸ ἱερείου σύνταῦθα λιφθῆναι. ὁ πρὸ ἑτέρων ζώων ἴσασιν ἀγόμενον ἐπὶ σφαγήν. Οπερ ἔφη πρὸ τούτου πιμπλάναι ὅρκια, καὶ δηλῶσαι θαι, σύνταῦθα ὅρκια πιστὰ πατῆσαί φησι, σπιμύτερον δὲ εἶπεν ἐκείνων. πολλοὶ γὰρ δηλοῖ καταφρόνησιν τὸ πατῆσαι. τῶν δὲ ὃν τῷ ῥίψαι. οἷον εἰς πάτον ἤγαγον εἰς τρίβον. καὶ ἐπεμβῆναι ὑβριστικῶς. Αγαθὴ σύνοια εἰς φυλακὴν ὅρκου τὸ, οὐ μήν πως ἄλιον πέλει ὅρκιον. καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν. ἤγαγον αἷς ἐπεάθημεν. ἔστι δὲ ὡς καὶ περέρηται, τὸ ἐπέπιθμεν. πρῶτον σύνηθες πρόσωπον, ὁ ἐπέπιθον δεύτερος ἰωνικὸς ἀόριστος. οὗ τὸ πληθυντικὸν συγκοπὲν αἰολικῶς πεποίηκε τὸ ἐπέπιθμεν. ὅπερ οὐκ ἀλλοῦ προφέρει τις πελοποννησίων. οἷον δέ τι πρὸς τοῖς παλαιοῖς ἡ τῶν δεξιῶν ἅψις, δηλοῖ καὶ ἡ ὁδύνασια. σημειωτέον δ' ἐντεῦθεν ὅτι σὺν τοῖς ὅρκοις, καὶ δεξιῶν ἥπτοντο ἐν καὶ Ομηρος οἰκείῳ νόμῳ ἔθος ἐσήμηνεν σὺν τοῖς φθάσασιν. ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν ποιεῖ, κατὰ σχῆμα ἀποσιωπήσεως. ὅτι δὲ ἐκ τῶν ῥηθεισῶν δεξιῶν, καὶ τὸ φιλικῶς δεξιοῦσθαι εἴρηται. καὶ ἡ κατὰ φιλίαν δέξιωσις, δηλόν ὅτιν, οὐκ ἔστιν δὲ ἄλιον τὸ ὅρκιον λέγει, δηλ. τὸ ἐπὶ θεοῦ ἐφορᾶσθαι καὶ σὺν ὅρκοις ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην φιλοτήσιον δέξιωσιν. διὸ καθὰ ὅρκιος ζῶν, οὕτω καὶ φίλιος ὁ αὐτός. ἢ ἐταιρεῖος. καθ' ὅμοιον δὲ λόγον, καὶ ὁμόγνιος ὡς καὶ πατρῷος. πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἑρκεῖος. ἢ ἑφέστιος ὁ καὶ ἑστίσιος ἰωνικῶς. καὶ ὅσα δὲ ἄλλα τοιαῦτα κοινωνικὰ ὀνόματα. σὺν οἷς καὶ ὁ ξένιος. καὶ ὁ Φράτριος. Γενναίου στρατηγοῦ ἴδιον, τὸ μὴ συμπεπωκέναι τοῖς καιροῖς, ἀλλ' ἑλαίζειν ἀεὶ τὰ χρησότερα. οὕτως Αγαμέμνων εἰ μὴ βεβλῆσθαι καιρίως εἶδεν τὸν ἀδελφὸν καὶ ὡς τεθνηξόμενον πενθεῖ, ὅμως πέποιθεν ὡς εἰ καὶ μὴ αὐτίκα τετέλεσται κακὰ τοῖς ἐχθροῖς, ἀλλ' ὀλὲ γοῦν τελεσθήσεται. λαλεῖ δὲν δυέλπιδος ἀνδρὸς λόγους. εἰπών. ἔπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' ὀλύμπιος, οὐκ ἐτέλεσεν, ἔκ τε καὶ ὀλὲ τελεῖ. σιὼ τε μεγάλῳ ἀπέτισαν. εἶτα ἑρμηνεύων τὶ δηλοῖ τὸ, σιὼ μεγάλῳ, φησὶ, ζὺν σφῆσι κεφαλῆσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν. οὐ καινὸν δὲ τὸν ἀδικημένον Μενέλαον δύελπιν εἶναι ἔγκ καὶ ὁ ἀλάστωρ πάρις ἠπιπθεὶς ὡς εἴρηται θαρρεῖ ἐσαῦθις νικῆσαι καθὰ προειρήφη τὸν αρχίφιλον Μενέλαον. Ισέον δὲ ὅτι τὸ σφίσιν εἴτε δηλυκοῦ γένους εἴη εἴτε μή, ὥστε σημαίνῃ τὸ, αὐταῖς ἢ τὸ, αὐτοῖς, δηλ. τῷ ι γράφεται πρὸ τῆς ποιητικῆς ἀκριβείας. εἰ μή που ὡς καὶ ναῦ, αὐτὶ τοῦ ἰδίας λαμβάνεται. αὐτὸ γὰρ ἀπὸ τοῦ, ὁ σφὸς ἢ σφή. ταῖς σφαῖς, ἔχει δ' ἡ σὺν τῇ παλήγουσῃ. ὁμοίως τῷ ἧσι φρεσί. καὶ σῆσι. καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ ἀπέτισαν ζὺν σφῆσι κεφαλαῖς, σὺν ὀδυσσείᾳ ἐλλιπτικῶς παραφράζων, φησί. σῷ πράατι τίσεις. ὅρα δὲ καὶ ὅτι σὺν τῷ ἔκ τε, καὶ ὀλὲ τελεῖ, καὶ σὺν τῷ, σιὼ τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, χρόνοι αὐτὶ χρόνων συνήθως λαμβάνονται. ἤγουν σύνεσις καὶ πρωχημένως αὐτὶ ἀληθοῦς μέλλοντος. τὸ γὰρ ἐκτελεῖ, αὐτὶ τοῦ πάντως ἐκ τελέσει. καὶ τὸ ἀπέτισαν ὁμοίως, αὐτὶ τοῦ δι' ἅπαντος ἀρτίσουσιν. ἰσέον δὲ ὅτι τὸ, ζὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν ζὺν σφῆσι κεφαλῆσι καὶ ἑξῆς, προιμακήτις τροπικὴ σύνοια ὅτι μετενήνεγκεν ἀπὸ ἀκολουθίας χρέους. δηλοῦσα ὅτι τὸ χρέος ὁ λαβόντες οἱ τρῶες ἔχουσι πολλοῖς ἤδη σίαισιν ὅπερ ὅτιν ἡ ἁρπασμένη Ελένη, ὀλέ τε ἀπὸ τίσουσιν. ὡς οἷά τι ἀρχαῖον ἤγαγον κεφάλαιον ὀφειλῆς. καὶ οὐκ ἀπλῶς, ἀλλὰ ζὺν μεγάλῳ καὶ τόκῳ καὶ ποινῇ δυτέσι προστίμῳ. ταῦτ' εἰσὶν αἱ κεφαλαὶ τῶν ἁρπαζόντων, καὶ ἡ τῶν αὐτοῖς φιλτάτων ἀχμαλωσία. ὁμοιοῦται δέ πως τῇ τοιαύτῃ ὁμηρικῇ σύνοίᾳ σὺ

τοῖς

τοῖς μὰ ταῦτα, Ζ', μὴ τὸ χθιζὸν, ἀχαιοὶ ἀρτήσονται χρέος.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν.
Ἔσσεται ἦμαρ, ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
Ζεὺς δέ σφιν προνίδης, ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Αὐτὸς ἐπισείσειν ὀρεμνιὼ αἰγίδα πᾶσι,
Τῆς δ' ἀπάτης κοτέων, τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
Ἀλλά μοι αἶνον ἄνωγε σέθεν ἔσεσθαι ὦ Μενέλαε,
Αἴνε θανόντος, καὶ μοῖραν ἀναπλήσαντος βιότοιο.
Καίκεν ἐλέγχιστος ποτιδήμιον ἄρχος ἰκοίμην.
Αὐτίκα γὰρ μνήσονται ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης.
Καὶ δέκεν εὐκλείω Πριάμῳ, καὶ τρωσὶ λίποιμι
Ἀργείην Ἑλένην. σέο δ' ὀστέα πύσει ἀρούρα,
Κειμένου εἰ τροίη, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
Καί κέ τις ὧδ' εἴρεσι τρώων ὑπερηνορεόντων,
Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο,
Αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χέλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
Ὡς καὶ νῦν ἄλιον σέθεν ἤγαγεν ἐνθάδ' ἀχαιῶν.
Καὶ δὴ ἔβη οἶκονδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Σὺν νηυσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
Ὡς ποτέ τις ἐρέει. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.
Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων, προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Θαρσεῖ. μή δέ τί πω δείδοικε λαὸν ἀχαιῶν.
Οὐκ ἐπὶ καπείῳ ὀξὺ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
Εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερθεν
Ζωμά τε, καὶ μίτρη, τὴν, χαλκῆες κάμον ἄνδρες.

Παραῤῥίπτει καὶ ἐνταῦθα τὴν τῆς τροίας ἅλωσιν ὁ ποιητὴς πραμεθούμενος ἀγωνιῶντα τὸν φιλέλληνα. πράγει γὰρ τὸν βασιλέα λέγοντα. δὴ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. ἔσεται ἦμαρ. ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή. καὶ Πρίαμος. καὶ λαὸς Πριάμοιο. χῆμα δὲ καὶ δεῦρο προαναφωνήσως. ὅπερ προφήσει τις ἢ ἐπὶ ἑτέραις ὑποθέσεσι προμαντευόμενός τι κακόν. οἷον ὅτι δὴ οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, ὡς ἔσεται ἦμαρ ὅταν ποτε τόδε γένηται. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ παρέργως. ἀλλὰ καὶ λίαν περιέργως εἶπεν ὁ ποιητὴς τὸ, ἔσται καιρὸς ὅτε ὀλεῖται ἡ τροία. κατὰ γὰρ τὸν γεωγράφον καὶ ἑτέρους, οὐδὲν ἴχνος ὅτι τῆς ἀρχαίας πόλεως. ἐκ περιορθμιῶν γάρ φησι τῶν κύκλῳ οὐμὴν κατεσκασμενῶν τελέως ταύτης δ' ἐκβάθρων ἀνατραπείσης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάκτησιν μετηνέχθησαν. εἰ καὶ οἱ ἰλιεῖς λέγοιεν οὐ τελέως ἠφανίσθαι αὐτὴν μὰ τὴν ἅλωσιν. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι ἰλιέων κώμη, ἔνθα ἡ παλαιὰ Ἴλιος. τειάκοντα σχεδὸν σταδίων ἀπωτέρω πρὸς τὴν ἕσπερον. εἰ καὶ ἰλιεῖς φιλοδοξοῦντες, ἤθελον ταύτην εἶναι τὴν παλαιάν. ἡ δὲ τοιαύτη κώμη, ἀθηνᾶς ἔχει φησὶν ἱερὸν μικρὸν καὶ εὐτελές. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ μακεδὼν μὰ τὴν σὺν χερνίκῳ νίκην ἀναβὰς, ἀναθήμασί τε ἐκόσμησε. καὶ πόλιν αὐτὴ κώμης προσηγόρευσε. καὶ ἐλευθέραν ἔκρινε καὶ ἄφορον. ὑπέκειτο δὲ καὶ πόλιν ποιῆται μεγάλην. καὶ ἱερὸν ἐπισημότατον. λέγεται δὲ μὰ τὴν ὑπὸ ἑλλήνων καταστραφὴν, πολείοις μεταβεβληκέναι τόποις. λέγει δὲ καὶ ὅτι δ' ἕσπερον ἴλιον οὕτω ποτὲ ὠλιγωρήθη, ὡς μὴ δὲ κεραμωλὰς ἔχειν στέγας. ἕσπερον δὲ ἐπανορθωθεῖσα, ἑάλω φησὶν ὑπὸ φιμβρίου ῥωμαίου σὺν δεκαταίᾳ. τῶν ἰλιέων μὴ δεχομένων αὐτὸν ὡς λῃστήν. ἐπεὶ δὲ ἐκαυχᾶτο ὅτι τὴν πόλιν ἣν Ἀγαμέμνων δέκα ἔτη μόλις εἷλε χιλιόναυν στόλον ἔχων, αὐ

νὸς σύδεκα ἡμέρας χειρώσαντο, εἴτε τις ἰλιάδι, οὐ γὰρ ἦν Ἕκτωρ ὑπερμαχῶν τῆς πόλεως. Καῖσαρ δὲ ὁ Θεὸς, πάνυ αὐτῆς περιῴκησε ζηλώσας Ἀλέξανδρον. ἦν γὰρ ὥσπερ Ἀλέξανδρος φιλόμικρος, οὕτω Καῖσαρ Φιλαλέξανδρος. σωάγεται γοῦν ἐκ τῶν τοῦ γεωγράφου, παντελῶς ἀφλωλεῖσαι τὴν παλαιὰν Ἴλιον. ὃς καὶ ῥητῶς φησιν ὅτι Ὁμηρος ἀφανισμὸν δηλοῖ σὺν τε ἄλλοις, καὶ σὺν τῷ, ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἠλαζονεύοντο ἰλιεῖς, μὴ ἀφανισθῆναι τὴν κατ' αὐτοὺς πόλιν. ὅθεν καὶ ὁ Δίων ἐπηγωνίζετο, ἀνασκευάσας τὰ τρωϊκά. καὶ αὐτοί, τάχ' ἂν, ἔχαιρον τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ Δίωνος. Ἑλληνικὸς δέ φασι χαιρόμενος αὐτοῖς, συνηγορεῖ τὴν αὐτὴν εἶναι πόλιν τὴν νῦν τῇ τότε. ὅτι δὲ οὐκ ἀληθὲς, καὶ σὺ ἐξ ἧς ἔφης που δηλωθήσεται. Φησὶ δὲ καὶ Λυκοῦργος ὁ ῥήτωρ οὕτω περὶ τῆς Ἰλίου. τίς οὐκ ἀκήκοεν, ὡς ἅπαξ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατεσκάφη ὕστερον δὲ τινες αὖ κτίσαι μὲν διενοήθησαν, οἰωνισάμενοι δὲ, ἐπαύσαντο. εἴτε δὴ ταῖς συμφοραῖς, εἴτε καταρασαμένου τῷ Ἀγαμέμνονος κατά τι παλαιὸν ἔθος. ὥσπερ καὶ Κροῖσος ὀργελῶν φασι τὴν σαρδιανὴν, ἀρὰς ἔνθεσ κατὰ τῶν τειχοποιούντων σὺν τόσον· Τὸ δὲ ἔσεσθαι ἦμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος, καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς που ἐρεῖ ὁ ποιητής. κατὰ ὁμοίαν περιαναφώνησιν. περιλέγει δ' ἐνταῦθα τὸ τοιοῦτον ὁ βασιλεὺς, οἷα πεποιθὼς τοῖς ἐκ διὸς τέρασι. Φησὶ γάρ. ζεὺς δέ σφι κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων, αὐτὸς σημήνειεν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι τῆς δ' ἀπάτης κοτέων. τὰ, μὲν, ἔσεσθαι οὐκ ἀτέλεστα. ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ αὐτὸς ἐλπίζει ὁ βασιλεὺς ἑλεῖν τὴν τροίαν. ἀλλ' ἴσχε τὴν ἱστορίαν τῶν τρώων ἀφλωλεῖσαι αὐτὴν ποτε λέγει. ποθὲν γὰρ ἑαυτῷ συνελπιεῖ. διὸ καὶ ἐπάγει. ἀλλά μοι αἶνον ἄγχι σέθεν ἔσεσθαι, ὦ Μενέλαε ἄνα θαύης καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο. καίπερ ἐλέγχιστος πολυδίψιον ἄργος ἱκέσθην. αὐτίκα γὰρ μνήσονται ἀχαιοὶ παρείδος ἄνης. καὶ τὰ ἑξῆς. σὺ δὲ τοῖς ἐκτεθειμένοις, τὸ μὲν ὀλώλῃ, παρακείμενός ἐστιν ὑποτακτικὸς ἐκ τοῦ ὄλωλα. ὁμοίως τῷ, ὅρωρα ὀρώρῃ· Ὑψίζυγος δὲ ὁ ὑψηλὸς κυβερνήτης ἀπὸ τοῦ ὕψι ποιητικοῦ ῥήματος καὶ τοῦ κυβερνητικοῦ ζυγοῦ. ἐπεῖν γὰρ ὁ σὺν ὕψει καθημένος, ὀκνοῦσιν οἱ παλαιοί. φάμενοι. ὀρέαυλον μὲν τὸν σὺν ὄρει διατείβοντα καὶ ἐγχείμβρυον καὶ ὅσα τοιαῦτα, διφθόγγῳ στοιχεῖν. δίχα γε τοῦ ὀείγανον. ὁ χαίρει ὄρεσι καὶ τῶν ὅσοις ἐπάγονται δύο σύμφωνα. οἷον ὀείτροφος. ὀείσρομος. ὀειβρεμέτης. τὰ δὲ παρὰ τὸ ὕψος καὶ κάλλος, σὺν διχρόνῳ μόνῳ εἶν. ὑψίκομος καλλίσρομος. ἔτι καὶ ἄλλως ὑψίζυγος, ὁ ἄνω σαθμίζων τὰ κατ' ἀνθρώπους. ἵνα σὺν μιᾷ λέξει συντέμῃ δ' νόημα ἐκεῖνο σὺ ᾧ τὸν δία ποιήσει τάλαντα μεταχειριζόμενον καὶ ταῖς τῶν ἀχαιῶν καὶ τρώων κῆρας, ὡς ποὶ ζυγοῦ, ταλαντεύοντα. καὶ ὡς ἐπεῖν ζυγοστατοῦντα. εἰς δὲ ὑπεναντιοῦται ὁ ἐπὼν ὅτι ζυγὸς παρ' Ὁμήρῳ, οὐ σωήθως ποὶ σαθμοῦ. ζυγὸν γὰρ ἐκεῖνος οἶδεν ἁρμάτος καὶ ἀμάξης. καὶ ζυγόδεσμον, ἱμάντα τὸν ζυγὸν τῶν ζώων ζευγνύοντα. δύναται δὲ ὑψίζυγος εἶν, καὶ ὁ ὑψηλὸς ἐπὶ δὲ ὑψίθρονος βασιλεύς. κατὰ τὸ, ποὶ ζυγοῖς καθέζετο ἀρχῆς. τὸ τοῦ τραγικοῦ. καὶ δῆλον δὲ ἀπὸ τῆς κυβερνητικῆς μετήνεκται καταχρήσεως. λέγει δὲ καὶ ὁ ῥηθεὶς περιεχῶς παλαιός. ζυγὰ καὶ καθέδρας ὀρεσσόντων. ὅθεν ὑψίζυγος ὁ ὕψι καθέδραν ἔχων. Τὸ δὲ ποιήσει, σεισὸν διὸς ὄχλον τὴν αἰγίδα εἶν δηλοῖ. οὐμὴν ἐλληνικόν. οὐ γὰρ βάλλῃ. σειομένην δὲ, ἐκφοβεῖ. Ἐρεμνὴν δὲ λέγει τὴν σκοτεινὴν ἀπὸ τοῦ ἔρεβος. οὕτω δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σέβω γίνεται, τὸ σεμνόν. προπῆ τοῦ ϐ εἰς μ. ποθὲν δὲ τὴς αἰγίδος, περιγέγραπται μὲν ὀλίγον τι σὺν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ. ἐτύρωθη δὲ γεγράφηται κάλλιον. σύνταῦθα δὲ τοσοῦτον καὶ μόνον ῥητέον. ὅτι τὸ ἐρεμνὸν τῆς αἰγίδος, νέφος ὑποφαίνῃ αὐτὴν εἶν πυκνὸν καὶ καταγνώδες·

Τὸ δὲ πᾶσι πανωλεθρίαν τρώωντε καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ποικούρων δηλοῖ. Τὸ, δὲ τῆς δ' ἀπάτης κοτέων, παρήχησίς ὅτι περὶ τὸ ὅρκια πάτησαν. παρηχοῦται γὰρ ἡ ἀπάτη κῇ τὸ ἐπάτησαν. ἐτέθη δὲ κατὰ μακρὰν ἀπόστασιν, ἴσχε τὸ σωφρόνως ἔχειν κῇ ποθὲν τὰ ζιαῦτα τὸν ποιητήν. Τὸ δὲ μοῖραν ἀναπλήσῃς ὅ ὅτιν ἐκπληρώσῃς βιότου, περιφρασίς ὅτι τὸ θαύῃς καὶ ἡ μοῖρα δὲ τοῦ βιότου, αὐτὸν τὸν βίον δηλοῖ περιφρασικῶς. δοκεῖ δὲ σεμνῶς ὁ

ποιητὴς

ποιητὴς λέξιν κοινὴν καὶ οὕτω σαφῆ τὴν τοῦ θανεῖν προφοράν φιλοπόνως, ὡς οὐ καλῶς ἕτερός τις φράσει. Πολυδίψιον δὲ τὸ ἄργος καλεῖ, ἢ ὡς πάνυ τοθούμενον ἔλκουσιν, ἢ ὅτι μυθεύεται ἄυδρον ποτε εἶναι· ὕστερον μέντοι, ὕδατον γενέσθαι, ποσειδῶνος ἀναῤῥήξαντος, ἅς φησι λέρνη πηγὰς ὀφθῆναι τῆς Αμυμώνης ἔρωτα. ἀφ' ἧς καὶ ἀμυμώνια τὰ ἄρχεια ὕδατα. ἢ καὶ ἀπὸ τῶν δαναΐδων. αἱ παραγενόμεναι ἀφ' αὐγύπτου, φρεωρυχίαν ἐδίδαξαν ὡς Ησίοδος. ἄργος ἄυδρον ἐὸν, Δαναὸς ποίησεν ὕδατον. τῷ μέντοι γεωγράφῳ ἀρέσκει, πολυίππιον αὐτὸ νοεῖν χωρὶς τοῦ δ', τὸ δέλτα δὲ ἐπιφερόμενον, λέγει ὅτι ἵππους ὑποβαστοῦς αὐτὸ δέχονται ἀντὶ τοῦ δ'. κατὰ συναλιφὴν συνδέσμου. καίκου ἐλέγχιστος ποτυδίψιον ἄργος ἱκόμην, αὐτὶ τοῦ εἰς ἄργος πολυδιάφθορον πολέμοις· κατὰ τὸ πολυφθορού τε δῶμα πελοποννήσου. Τὸ γὰρ περιάπτειν καὶ τὸ ἰάπτειν, βλάπτειν τινα δηλοῖ. ἄλλως γάρ φησιν ἡ χώρα δ' ἄργος ὑγρὸν ἐστὶ καὶ αὐτὴ ἡ πόλις ἐν αὐύδρῳ κεῖται. λέγει δὲ καὶ αὐτὸς ὡς πολύυδρον δαναὸς τὸ ἄργος ἐποίησε, καταδείξας τὰ ὑδρεῖα· Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι περιπαθὴς ὁ βασιλεὺς δοκεῖ ἔχειν τὴν τῶν ὑδάτων δαψιλείαν. διὸ οὐ μόνον ἕλον οἰκτιζόμενος, πολυδίψιον τὸ ἄργος καλεῖ, ἀλλὰ καὶ φρεωρυχίᾳ φιλυδρεῖν ἱστόρηται. ἀγαμεμνούσῃ γοῦν ἄδονται ζῶντα φρέατα, ἐπεὶ πολὺ ἀπίθανον φασὶ τὸ ἐν αὐλίδι τὸ πολλαχοῦ τῆς ἑλλάδος, ὤρυξεν ὁ ἀγαμέμνων φρέατα. καὶ τοίνυν ὁ ὀνυῶν οἰνοβαρῆ τὸν ἔμφορτον οἶνον τὸν Αγαμέμνονα σκώπτων ὡς περιϊστόρηται, ἔχει λόγον τοῦτοις τὸ νηφάλιον αὐτῷ ἐπιμαρτύρασθαι δοκεῖ τὸ φιλίως ἔχειν ὡς εἴρηται πρὸς τὰ ὕδατα. ἔτι σημείωσαι τὸ ὅτι πολυδίψιον εἰπεῖν καὶ λιμνήσιον, τοιαῦτα πως φαίνεται. καὶ ἔοικεν ἐκεῖνο ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ πολυδιψίου λιμνῆναι. ἦν δὲ λειμνήσιον χωρίον φασὶν ὑπὸ τῆς ἀσάρτης ὁ ἐτείχισαν οἱ Φυγάδες τῶν τυραννῶν. ὧν οἱ ἀλκμαιωνίδαι περιεσήκειλαν. ἐκπολιορκηθέντων δ' αὖ τῶν ὑπὸ τῶν πολὺ Πεισίστρατον, σκολιοὺ ἐς αὐτοὺς ἤδετο. ἤγων μέλος τι ἐμάλλετο πρόσφατον, τοιοῦτον. αἳ αἳ λυμήσιον περδοσέταιρον οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας. μάχεσθαι τ' ἀγαθοὺς καὶ δυπατρίδας. ἦν δὲ καὶ παροιμιαζομένη ἡ ὑπὲρ λειμνησίου μάχη. Τὸ δὲ πατρίδος ἄλις, σὺν τέλει εἴρηται). ὡς καὶ ἐν Οδυσσείᾳ τὸ πλάζεσθαι ἀπὸ πατρίδος ἄλης. καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν. ὅτε δέ γε πατρὶς μόνον λέγεται, ἐλλειπτικῶς καλεῖται. λείπει γὰρ τὸ αἷα. ἢ γῆ. ἢ χώρα. ἤτοι τοιοῦτον. ὥσπερ καὶ ὅτε τις οἰκείαν τὴν πατρίδα λέγει, κατ' ἔλλειψιν λέγει. Τὸ γὰρ πολῖται ἐστι καὶ τότε, οἰκεῖα γῆ. ἢ πόλις. ἢ πατρὶς. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι, τὸ ζόλ δέσφιν ὑλίζυγος αἰθέρι ναίων καὶ ἑξῆς ὡς πρόκειται, παρῳδηθήσεταί ποτε, εἰς θεοὺ ἢ καὶ ἄνδρα ὑψηλοὺ οὓς κατὰ ἀπατεώνων χλωσεῖται· Τοῦ μέλλοντος ἀποστρεφόμενος δυσενῶς ὁ βασιλεὺς, λυπεῖται καὶ χαυνοῖ αὐτῷ τὴν χθόνα δύρεσιν δύχεται, οὐ μόνον εἵπερ Μενελάου θανόντος οἰχήσονται ἀχαιοὶ λιτόντες τὴν Ελένην δύχολήν ὃ ἐστι καύχημα περιάμῳ καὶ τρωσὶν, ἀλλὰ καὶ εἵπερ αὐτὸς κειμένου ἐν τροίῃ ἀτελευτήτῳ ἀπ' ἔργῳ, τῶν τις τρώων ὑπερμενεόντων τύμβῳ ἀποθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο ἐρεῖ. αἴθ' οὕτως ἅπασι χόλον τελέσοι, Αγαμέμνων. ὡς καὶ ναῦ ἄλιον σφαλὸν ἤγαγεν αὐθάδε ἀχαιῶν. καὶ δὴ ἔδει οἶκον δὲ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, σὺν κεινῇσι νηυσὶ λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον. ἔσχε δὲ καὶ οἷον ἐπίφθεγμά τι ποιεῖ ἀπὸ τῷ τοῦ ἀδελφοῦ τύμβῳ περιπαθὲς. ἵνα μὴ δὲ τὰ τοιαῦτα ὁ ποιητὴς ἀφήσει ἀνεξέργαστα. πάνυ δέ φασι περιπαθὲς, κενεὰς χύας λέγει αἳ οὐ πλήσει ὁ ἀδελφὸς Μενέλαος. καὶ τὸ, ἀγαθὸν δὲ Μενέλαον, μὴ τὸ Μενελάου κυδαλίμοιο, οὕτω λέγει, ὡς εἴπις θάλπας πατρὰ, εἶποι ὅτι ἀγαθὸν καὶ κύδιστον πατρὰ ἀπώλεσα. οὕτω μονῳδεῖ ὡς ἀπὸ τεθνεῶτι τῷ ἀδελφῷ. ὅσγε καὶ τῆς χειρὸς περὶ τούτων ἔχων αὐτὸν, βαρυστενάχων εἶπεν ἢ εἶπεν. ἐκεῖνος μέντοι θαρσύνῃ αὐτὸν, εἰπὼν ὡς οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ ἐπάγη βέλος. ἤγουν οὐκ ἐν ἀπὸ τινείῳ μέρει ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας πληγῆναί τινα τὰ ἀπὸ τινδεια. ἰστέον δὲ ὅτι καιρία μὲν πληγὴ, εἰς ἣν ὁ πλήξας οὐκ ἀπώλεσε τὸν καιρὸν ἐν κενοῖς. οὐ καιρία δὲ, τὸ ἀνάπαλιν. χρήσιμον δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ, μάλιστα δὲ καίριόν ὅτι μὴ ὁ καί

ειος δὲ λόγος καὶ ὁ ἄκαιρος, ὁμοιόν τινα νοῶν ἔχει. οὕτω δέ πως καὶ τὸ παρακαίρια ῥέζειν. Ισέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἀτελευτήτῳ ⟨Ion⟩ ἔργῳ, ταυτόν ἐστι τῷ, ἀτελεῖ. ὅπερ ὅτι μὴ εἶναι φόπι τέλος. εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἀτελευτητόν φασι τὸ μὴ πεφυκὸς τέλος ἔχειν ἤγουν φθοραν ἀλλὰ αἰώνιον. Τὸ δὲ ὑπερινορεούτων ἀφ' οὗ Εὐριπίδης μεγαλαύορα ὑπερινορίαν ἔφη, δηλοῖ μὴ σώφρονος ἀνδρὸς εἶναι τὴν ῥηθεῖσαν τρωϊκὴν ἠθοποιίαν. ἀλλὰ σκωπτικῶν τινος καὶ οὐκ εὐταιδεύτου. καὶ μᾶλλον εἰ καὶ ⟨Ion⟩ θρώσκων τῷ τὸ νεκροῦ τάφῳ τουτέστιν ἐπεμπηδῶν, τὰ τοιαῦτα λαλεῖ. δοκεῖ γὰρ φίλον εἶναι τοῖς κακοήθεσιν ὥσπερ σκάλλεσθαι. καὶ ἐπεμβαίνειν σώμασιν ἐχθρῶν νεκροῖς, οὕτω καὶ μνήμασιν. ἐφεμένοις, κωφὴν γαῖαν ἀεικίζειν. Τὸ δὲ ἄνθε οὕτως ⟨Ion⟩ πᾶσιν ὁ δεῖνα χόλον τελέσει ὡς καὶ νῦν ἄλιος ἐμόχθησεν ἢ ἐπόνησεν ἤτι τοιοῦτον, προαρμόσοι λόγῳ, πρόσθεν, παντὶ πολλὰ μὲν προσθεμένῳ βλάψαι ζωὰς μηδὲν δὲ ἰσχύοντι. Τὸ δὲ φίλιον ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐφόρμενον τικόν ἐστι τόδε, οἴκαδε. Τὸ δὲ ὥς ποτέ τις ἐρέει τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν ἀφ' οὗ λαβών τις ἔφη τὸ ἐθέλειν δύναι κατὰ γῆς πολλὰς ὀργυίας. σχετλιασμός ἐστιν ⟨Ion⟩ λόγῳ φορτικῷ. Βολῆς δὲ ἀβλαβοῦς, φρασικὸν, ἔτι δὲ καὶ διαβολῆς οὐδαμινῆς, τὸ θαρσεῖ μὴ δέπω δέδοικε οὐκ εὖ καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος. εὐθυμητέον δὲ εὖ τῇ ῥηθείσῃ βασιλικῇ φιλοτιμίᾳ καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ⟨Ion⟩ σοφίᾳ, καὶ τὸν πρὸ Εὐριπίδη φιλότιμον ἥρωα. οἷς ζῶν μοι, αὐτάρκως ἔχει καὶ ⟨Ion⟩ μικροῖς. θανὼν δὲ, τίς ἔχε μακροῦ χάρητος ἐφίεται. δηλῶν καὶ αὐτὸς ὡς οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες ⟨Ion⟩ σέφονται τὸ μέλλοντος·

Τὸν δ' ἀπαμείβομενος, προσέφη κρείων ἀγαμέμνων.
Αἰ γὰρ δὴ οὕτως εἴη φίλος ὦ Μενέλαε.
Ελκος δ' ἰητῆρ ⟨Ion⟩ μάσεται, ἠδ' ⟨Ion⟩ θήσει
Φάρμαχ', ἅ κεν παύσησι μελαινάων ὀδυνάων,
Η, καὶ ταλθύβιον θεῖον κήρυκα προσηύδα.
Ταλθύβι', ὅτι τάχιστα μαχάονα δεῦρο κάλεσσον
Φῶτ', ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
Ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον, ἀρχὸν ἀχαιῶν,
Ον τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν τόξων δῦ ἐΐδως,
Τρώων. ἢ λυκίων. τῷ μὲν κλέος. ἄμμι δὲ, πένθος.

Εν τῷ, ἕλκος δ' ἰητὴρ ⟨Ion⟩ μάσεται, ⟨Ion⟩ μάσεσθαι λέγει τὸ ἀκροαγγίζειν. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὸ ἐκμάσεσθαι. καὶ σὺ Οδυσσεία τὸ ἀναμάξεις τῇ σῇ κεφαλῇ. καὶ τὸ, ἐσεμάσσατο θυμόν. καὶ ἄλλως δὲ σύταῦθα ⟨Ion⟩ μάσασθαι, τὸ δηλ. ἐπαφλῶς θραπεύειν, μάσεσθαι γὰρ καὶ τὸ ἅπτεσθαι. δοκεῖ δὲ οὐ φαῦλον εἶναι, εἰπεῖν τὸ ⟨Ion⟩ μάσεται καὶ αὐτὶ τοῦ ἐκμυζήσει ὃ κεῖται μετ' ὀλίγα σὺ τῷ αἷμ' ἐκμυζήσας. Ισέον δὲ ὅτι τὸ ἐκ τοῦ μάσειν, ἤγουν τὸ ἐκμαγεῖον γίνεται. καὶ τὸ χειρόμακτρον. καὶ ἡ μαγδαλία. ἥτις ἰδίως, ζύμωμά ἐστιν ὡς ἁρμαπόμενοι τὰ ἐκ τῶν ἑρωμάτων λιπαρὰ ῥύπη, οἱ παλαιοὶ ἐῤῥίπτουν κυσίν. ὅθεν καὶ προιμία ⟨Ion⟩ τῶν λίχνων καὶ πρασίτων, τὸ, κύων ζῶν ἀπὸ μαγδαλίας. καὶ ὅτι τὸ μάττειν, καὶ ⟨Ion⟩ τοῦ φυραῦ ἄρτους πίθεται. ὅθεν καὶ ἡ μάζα. καὶ ἡ μάγις. καὶ ὁ μάγος δὲ, ἀπὸ τοιούτου τινὸς γίνεται ῥήματος. καὶ μάλιστα, ἐν τῷ αἰωτοδρώ ῥηθέντος, ὡς τοῖς παλαιοῖς καὶ αὐτὸ δοκεῖ. καὶ ὅτι τὸ ἐρημμένον ἐκμαγεῖον, ἔκμαγμα λέγει ὁ κωμικός. καὶ ὅτι διασαφῶν ὁ ποιητὴς τὸ, ἕλκος ἰητὴρ ⟨Ion⟩ μάσεται, ἐπάγει. ἠδ' ⟨Ion⟩ θήσει φάρμακα ἅκεν παύσησι μελαινάων ὀδυνάων, ὁ παραφράζων σὺ τοῖς ἑξῆς λέγει, αἷμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα πάσατε τὰ παύοντα δηλαδὴ μελαινάων ὀδυνάων. Ελκος δὲ, οὐ κατὰ σὺν ὕσορον ἰδιωτικοὺς τὸ πύον ὁ οὐδὲ ὁ ποιητὴς οἶδεν. ἀλλὰ τὴν κατὰ τραῦμα λύσιν τῆς ⟨Ion⟩ συνεχείας. ἅμα γοῦν βάλλεταί τις ἢ ⟨Ion⟩ τρώσκεσθαι, καὶ εὐθὺς ἕλκος γενέσθαι τῷ τοιούτῳ φησί. λεγόμενον οὕτω ἀφ' οὗ τὸ παρειλκύσθαι, τῇ ⟨Ion⟩ συνεχοῦς. διὸ καὶ ἄστελος αὐτὸ εἶπε Καλλίμαχος ἀφ' οὗ τὸ μὴ στελάζειν ἀλλήλοις τὰ παρῳλκωσμένα χείλη, τῇ διαῤῥεμάσθαι.

ρέματος· Τὸ φάρμακον δὲ μέσῃ λέξις. ἐπί τε μὴ ἀγαθοῦ λαμβανομένη παρὰ τὸ φέρειν ἄγος, καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ παρὰ τὸ φορβὴν ἄγειν. διὸ φάρμακα εἰ τοῖς ῥιζοτομοῦσιν εἰπών, προσέθετο χάριν ἀφελείας. τὸ δὲ παύσει ὀδυνάων καὶ δηλονότι, ἀκέσεται. καὶ τὸ, ἥτις ὧν παρώνυμός ἐστιν, ὡς ῥιζώσεται καὶ ὁ ἀσκληπιός, μέλαιναι δὲ ὀδυνάων, αἱ θανατηφοραί. ὡς εἰς ᾅδην μέλαινα ταινὸν δὲ εἰπεῖν εἰς σκότον καταγουσα· Τοὺ Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα λέγει, καθότι καὶ φθάσας εἰ τῇ α' εἶδε κήρυκας τῶ διὸς ἀγγέλους ἔφη·

Ως ἔφατ', οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπιθήσεν ἀκούσας.
Βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ικπαίνων ἥρωα μαχάονα. τόνδ' εὗρεν
Εσταότ'. ἀμφὶ δὲ μιν κρατεραὶ σίχες ἀσπισταὼν
Λαῶν, οἳ ἕποντο τρικκης ἀβ ἱππιοβότοιο.
Αγχοῦ δ' ἱστάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ορσ' ἀσκληπιάδη. καλέει κρείων Αγαμέμνων,
Οφρα ἴδῃς Μενέλαον ἀρήϊον ἀτρέος υἱόν,
Ον τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν τόξων δοῦ εἰδὼς,
Τρῳῶν, ἢ λυκίων. τῷ, μὲν, κλέος ἄμμι δὲ, πένθος.
Ως φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Βαν δ' ἴσαν κατ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν,
Αλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι ξανθος Μενέλαος
Βλήμενος ἦν, περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέρατ' ὅσσοι ἄριστοι
Κυκλόσ', ὅδ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φὼς,
Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος ἕλκεν ὀϊστόν.
Τοῦ δ' ἀβελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.
Λῦσε δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε
Ζωμά τε, καὶ μίτρην, τὴν, χαλκῆες κάμον αὐτοὶ

Δύο ὄντων Ποσιφαώντων ἕλλησιν ἰατρῶν, Ποσδαλείριος μὲν οὖν ἡ ἐτυμολογία προγέγραπται, πολὺ δίαυταν ἐπονεῖτο. Μαχάων δὲ πολὺ τραύματα εἶχε. τρικκης καὶ αὐτὸς ἄρχων πόλεως θετταλικῆς. ἵν' ὡς καὶ εἰ βοιωτίᾳ ἐγεάφη, ἀρτι τρικκαία φαμὲν καλουμένην, καὶ αὐτὴν ἱππόβοτον. ὡς ὁ ποιητὴς λέγει. ἐπεὶ κὴ ἄρχος ἱππόβοτον ἔγνω μην, οὐ μόνον τὴν πελοποννησον, ἀλλα καὶ τα κατα θετταλίαν. ἵν' δὲ σταζωζικώτερος ὁ Μαχάων ὡς καὶ ἡ κλῆσις ὑποδηλοῖ. ἅμφω δὲ ἀσκληπιάδαι ἦσαν, ἤτοι παῖδες ἀσκληπιοῦ ἀμύμονος ἰητῆρος ὡς φησιν ὁ ποιητής. ἀσκληπιὸς δὲ χείρωνος μαθητής. χείρων δὲ σύρετὴς ἱππείκης καὶ λυρικῆς. υἱὸς φιλύρας καὶ κρόνου, εἰς τῶν κενταύρων. ὃς οὖ χειρώνεια ἕλκη τὰ δυσαλγῆ. αἱ δηλαδὴ χεῖρων κατέδειξε θραπεύεσθαι. ἐκλήθη δέ φησιν ἀσκληπιὸς, ἡ διότι, Ασκληπιὸν σιδήρειον ὀφθαλμῶντα ἰάσατο ἥτις ἐκείνῳ φανεὶς, ἢ πολυανασχιῷ τῷ λ' παρὰ τὸ ἀσκεῖν ἠπίως θῦ νοσοῦντας ὅ ὅδιν σπουδαίας ἀξιοῦν. ἡ πρὰ τὸ μὴ σκελετεύεσθαι αὐθῦ ἐαῦ, ἠπίως προσφορόμενον. ἡ δὲ ὀξυτόνησις τῷ ὀνόματος, ἀρρεῖαν ἔχει. εἴπερ καὶ ἄλλως αἱ σωσθένεις θῦ τόνους ἀναβιβάζουσι. καλῶς δ' ἐν ἐποίει Δημοσθένης, ὡς ἱστορεῖται, προπαροξυνων τὴν λέξιν καὶ ἀναγινώσκων, ἀσκλήπιος. ἡ δ' αὐτὴ ἀρρεία καὶ σπ τῷ ἔμπορος καὶ λογεμπόρος. ὡς δηλοῦται μὴ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. ἴσως δὲ καὶ ἐπὶ τῷ, μύσπρος καὶ ἀμυσπρός. μὴ σπ ἑτέρων δέ τινων·

Εν τῷ τόξων δοῦ εἰδὼς, τὸ μὲν δοῦ εἰδὼς, αὐτὶ τῷ σπιστήμων ὤν, λαμβάνει ὁ ποιητής. καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. εἰωθὼς καὶ ἄλλως τὸ εἰδὼς μόνον αὐτὸ, γενικῇ σωτάσσειν. τόξα δὲ τὴν τῷ τοξεύειν, σπιστήμην νοεῖ. λέγων ὅτι τὸν Μενέλαον ἔβαλέ τις τρῳῶν ἢ λυκίων, τόξων δοῦ εἰδὼς. τὸ δὲ λυκίων ἀπὸ μέρους πάντας δηλοῖ δὴ σπικούροις τῶν τρῳῶν. ἄξιοι δὲ λόγου οἱ λύκιοι ὡς πολλοὶ καὶ ζαχρηεῖς ἐν πολέμῳ ὄντες καθάπου αὖ-

νὸς ὀρεῖος ποιητής. λυκίους δὲ, οὐ διὰ τὸ παυσβάρῳ λέγει ὁ βασιλεὺς οἱ καὶ αὐτοὶ ὡς προείρηται, τρῶες ὄντων. ἀλλὰ διὰ τῆς μεγάλης λυκίας, οἵπερ ὄντων διὰ τὸ σαρπηδόνι. οὕτω δὲ καὶ ἀρχαῖοι καὶ ἀχαιοὶ ἀφ' ἑνὸς μέρους, πάντες οἱ ἕλληνες. σεμνύνει ἀρειτέα ἐληθάντα τὸ, οὔτις οἱ τεύξας ἔβαλε. τῷ, μοι, κλέος ἄμμι δὲ πένθος. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἐλήμενος ἦν. ὡδὲ δ' αὖ τὸν ἀγηγέρατ' ὅσοι ἄριστοι, κικλόσε. ὅδ' αὖ μέσοισι παρίστατο ἰσόθεος φώς. τοιοῦτος δὲ πρὸ τῷ ποιητῇ ὁ μενέλαος. οὐ οὐ καινοφωνεῖ ὀνομάζας ἰσόθεον, εἴγε καὶ τὸν ἀλέξανδρον θεοειδέα ἐκάλεσε καὶ τὸν παύσβαρον αὐτίθεον. ἐπικοινὸς γὰρ τὰ πολλὰ ὁ ποιητὴς, ὡς προεῤῥέθη. καὶ διὰ ἥρωας ἀφ' ὧν λέ, ἔχθιστον ἀχαιῶν χαρακτηρίζει θερσίτην εἶτι που καὶ φαῦλον ἔχοντ. καὶ οὐ βλασφημῶν εἰς οὐδένα, δέον κατὰ τὸν ἐπιτήδειον ἀρχίλοχον ἢ τὸν ἀρχαλέον ἰωνώνακτα. ἢ εἴτις ἄλλος ἐπισβόλος ἦν κατ' αὐτούς.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος ὃ οἱ ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστὸς,
Αἶψα μὲν ἐκ μυελοῖο, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς,
Πάσσε, τά, οἱ ποτὲ πατρὶ φίλα φρονέων πόρε χείρων.
Ὄφρα τοὶ, ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθοὺ μενέλαον.
Τόφρα δ' ἐπὶ τρώων σίχες ἤλυθον ἀσπιστάων
Οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μήδοντο δὲ χάρμης
Ενθ' οὐκ ἂν ἔρίζοντα ἴδοις Αγαμέμνονα δῖον
Οὐδὲ καταπτώσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
Αλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
Ἵππους μὲν γὰρ ἔασε, καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ
Καὶ δὲ, μὲν θοράπων ἀπάνευ θ' ἕχε φυσιόωντας
Εὐρυμέδων, υἱὸς πολεμαίου πειραΐδαο.
Τῷ, μάλα πολλ' ἐπέτελλε παρειχέμεν, ὁππότε κέκμην
Γυῖα λάβοι κάματος πολέας διακοιρανέοντα.

Τὸ ἐκπιέσαι τὸ τῦ ῥηθέντος ἕλκους αἷμα, ἐκμυζῆσαι λέγει. ἐγίνετο δὲ φασι τοῦτο ἵνα μὴ πυώσῃ σα πὲν καὶ βλάψῃ τὴν ἀπόλωσιν. ὅθεν δὲ αὐτοτρόπως δοκεῖ μάσεσθαι εἶπεν. ἀλλ' οἷον μὲν τὸ ὁμηρικὸν ὅθεν ἐκμυζῆσαι, ἤδειεν οἱ τότε τὰ τοιαῦτα ἕλκη μεταχειριζόμενοι. οἱ δὲ νῦν ἔλεγον πολλοὶς καὶ μάλισα τῶν βαρβαρικωτέρων σπογγιὰ θραῦμά ζωσι δι' ὀπῆς, τῷ σώματι ἐκμυζῶντας τὸ αἷμα τῦ ἕλκους. θεραπείαν καὶ οὐ πω τεχνωμένοις τινὰ. μυζᾶ δέ τις οὕτω καὶ γάλα ἐκθηλείς, ὡς καὶ δοκεῖν ἐκ τούτου γίνεσθαι τὸν μαζόν. ἐτυμολογούμενον καὶ ἄλλως ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται, μυζᾶ δὲ καὶ μυελούς τις καὶ ἄλλά τινα τοιαῦτα. δῆλον δ' ὅτι καὶ βάλλειν τὸ τοιοῦτον λέγεται ὡς ἐκ μεταφορᾶς φλεβῶν. εἰ δέ τι τοιοῦτο δηλοῖ καὶ τὸ βύζω ἐπὶ ῥήματος, χρὴ ζητῆσαι. ὄνομα δοκεῖ ποιῆται δὲ ἀπὸ τὸ μυζᾶν ἐκ τῦ μ σοιχείου, ἄλλως ἤπερ τὸ μύζειν. τρεῖς φαρμάκων ἰδέας παρ' ὁμήρῳ. ἐπὶ πασα, ὡς νῦν δοκεῖ μενελάου. ὥπερ ἤπια φάρμακα εἰδὼς πάσσεν ὁ μαχάων. καὶ χρισά. οἷον, ἰοὺς χρίεσθαι καὶ πισὰ κατὰ τὸν ἀχιλλέα τουτέστι τοῦτο ἢ τὸ τιμα ὡς δοκεῖ ελενίας ἐν οδυσσείᾳ. τῷ κρατῆσει ἀναμιγνύσης φάρμακα. ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης λέξεως, οὐ μόνον δ' φαρμακεύειν ἰατρικὴ λέξις, ἀλλὰ καὶ φαρμάσσειν, δ' σομοῦ σίδηρον ἐκβαφῆς. καὶ τὸ ἀπλῶς βάπτειν. καὶ τὰ βαφεῖα, φαρμακῶνες παρὰ δοῖς παλαιοῖς. οἵδε δὲ καὶ τρεῖς βελουλκίας ὁμηρος ἐκτομὴν δοκεῖ εὐρυπύλου, καὶ διωσμὸν ἐν τοῖς ἑξῆς δοκεῖ διομήδους. καὶ ὀβολικὴν ὡς νῦν δοκεῖ μενελάου. φησὶ γάρ. τὸ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι. οἱ προεῤῥυθέντες δηλαδή. ἔστι δὲ τὸ πάλιν ἄγειν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἔμπαλιν ἐκλάθηκαν ὅθεν δὲ εἴρηται πρὸς διασολὴν τῆς πρώτης περιγωγῆς καὶ κλάσεως ἦν οἱ ὄγκοι πάσχοισ γλωχινούμενοι ἐν τῷ χαλκεύεσθαι. τότε μὲν γὰρ δοκεῖ τὸ ἄνω ἀφορῶντες γονιοῦνται. νῦν δὲ θραυόμενοι ἔμπαλιν ἄγονται. ποιητικὴ δὲ λέ-

ξις καὶ τὸ ἄγειν. καὶ ἔστιν ὥσπερ γραφεὶς γραφέντος γράφειν, οὕτω καὶ ἀγεὶς ἀγέντος ἄγειν· Τὸ φιλεῖν, φίλα φρονεῖν λέγει περιφραστικῶς. οἷον, τά οἱ πρὸ τε παγχὺ φίλα φρονέων πόρε χείρων ὁ περῴχηθείς· Καιρία λέξις ἐπὶ σπουδαίας εὐθρηείας, τὸ ἀμφιπένεσθαι. φησὶ γοῦν. ὅφρα τοὶ ἵκωμαι οὗτοι ἀμφεπένοντο Μενέλαον. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἀμφιπονεῖσθαί ἐστιν ὡς τὸ πόνου καὶ τὸ πονεῖν, γινομένων ἐκ τοῦ πένεσθαι·

Πάνδαρος μὲν κατὰ Μενελάου οἰστεύσας, κατῆρξε κακοῦ, ἐπικλούσης δὲ τρώων σίγης ἀπιστάων. οἱ πρῶτοι ἐπιστραμόντες, ἐπῆλθον αὐτοὶ τοῖς ἕλλησι, ὅθεν τὸ ἴσως νομίζω, θελήσει τῶν τρωϊκῶν βασιλέων, παραπονδῆσαι, τὸν πάνδαρον. πάντες δὲ ἰδοὺ σὺν ὅρκοισ' ἐπάτησαν. δεόντως ἄρα καὶ ἀκρολοῦνται πάντες κατὰ τὸ ζηλῶ ἐπιστείει ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι. σὺν δὲ ἀπιστὰς, ἀπιστοδοφόρμονα θίασον ἡ τραγῳδία εἶπεν· Τὸ συνδύσασθαι τὰ ὅπλα, καταδῦναι τεύχεα λέγει. φησὶ γοῦν. οἱ δὲ, κατὰ τεύχε' ἕδυν μνήσαντο δὲ χάρμης. μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν εἰς βάθος δυνόντων. δυνάζομαι δὲ ταυτὸν τῷ ἀμφιέσασθαι καὶ ἀμφιβαλέσθαι καὶ περιβαλέσθαι. λέγεται δέ τις καὶ πόλιν δύειν. νῦ πόλεμον· Ισέον δὲ ὅτι ὡς ἐκ τῆς γενικῆς μετοχῆς τὸ λέγοντος, ἀρκτικὴ τοῦ τέλους γίνεται τοιοῦτον πληθυντικὸν παρωχημένου χρόνου μιᾶ αὐξήσει ἔλεγον ἐκεῖνοι. ὁμοίως καὶ τύπτοντος, ἔτυπτον, καὶ τρέχοντος ἔτρεχον. καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ φιὸξυτόνου φύντος, ἔφυν. νῦ φασὶ φάντος, ἔφαν. καὶ βασὶ βάντος ἔβαν. καὶ στάντος ἔστην. μιχθεὶς μιχθέντος ἔμιχθεν. καὶ δύντος ἔδυν. καθ' ὅμοιον δὲ λόγον νῦ φαανθέντος ἐφάανθεν αἰολικόν. καὶ πληγέντος ἔπληγεν. καὶ κοσμηθέντος ἐκόσμηθεν. καὶ τὰ τοιαῦτα. πολλῶν νῦ προγέγραπται. πολλαχοῦ δὲ καὶ ἀναύξητα τὰ τοιαῦτα. ὁποῖον τὸ γραφέντος γράφειν. ἀγεντος ἄγειν ὡς αὐτοτρόπου κεῖται. ἀγερθέντος ἄγερθεν. βλαβέντος βλάβεν καὶ ἄλλα· Σπουδὴν πολλὴν τοῦ βασιλέως σὺν δείξασθαι θέλων, ὅτε σπεχῶν ἦκει σπουδόμως, καὶ σὺ ταῦθα μετοχῶν κατὰ χῆμα ἀρθρώσεως καὶ θέσεως. πλεοναζούσης ὅτε κάλλος, τῆς ἀρθρώσεως. δυσὶ δὲ χὰρ χῆμα, καὶ αἱ ἀρθρώσεις καί φησιν οὐθ' οὐκ ἀλλ', δείζονται ἴδοις Αγαμέμνονα δῖον. οὐδὲ καταπτώσσοντα. οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν. τῶν γοῦν ἴσασιν καταπτήξας, ἐποίει τὰ καὶ τά. πέλος περιίων. ἵνα δηλαδὴ τῇ φιλοσπονίᾳ δυσωπήσῃ σὺν ἕλλησας. καὶ μὴ δὲ ἐπαχθὴς ἢ ἀπὸ τοῦ ἁρματος διαλεγόμενος. ἔστι δὲ δείζειν τὸ ἀρτυσάζειν. κυρίως δὲ Ξ' βαρέως ἢ μᾶ τὴν βοραν' ἴζω. ἡ δὲ λέξις καὶ σὺ Οδυσσείᾳ. τῶν δὲ ῥηθέντων, τὸ μὲν δείξω, τὴν παντελῆ ἀμέλειαν ἀρφάσκει τοῦ βασιλέως. τὸ δὲ πώσω, τὴν δειλίαν. τὸ δὲ οὐκ ἐθέλω, τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὸ ἀπρόθυμον· Ισέον δὲ ὅτι τὸ οὐκ ἀλλ' ἴδοις, ἀρσενοφυῶς ὅτι χῆμα ὡς ἡ τῆς μούσης ἀρσενοφάσης τὸν αὐτῆς λόγον πρὸς τὸν αὐτῆς ὁμιλητὴν ποιητὴν, ἢ καὶ τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸν ἀκροατήν. ἔστι δὲ τὸ οὐκ ἀλλ' ἴδοις, ἁπλῶς αὐτὶ τοῦ οὐκ ἀλλ' εἶδες· Τοὺς πνευστιῶντας ἵππους, φυσιόωντας λέγει. ἐπὼν καὶ σὺν μοὶ, θρασύπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας. ὅπερ σημαίνοι ἀλλ', καὶ τὸ φρυαπομένους. ἢ καὶ τὸ ἀθμαίνοντας ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ καὶ πνεῦμα ἠρεθισμένους. λιὼ δὲ ὁ τοιοῦτος θρασύπων, Εὐρυμέδων προσφυῶς τῶν εὐρυκρείοντι βασιλεῖ δοθεὶς εἰς ἡνίοχον. ἔστι δὲ καὶ τῷ, Νέστορι Εὐρυμέδων ἕτερος. ἱστορεῖ δὲ τῷ βασιλικῷ εὐρυμέδοντα πατρὸς Πτολεμαῖον πειραϊδην τουτέστι Πειραίου υἱόν. οὗ τῆς παραλιγούσης διφθόγγου, ἐβεβλήθη τὸ ἰῶτα σὺν τῷ παζωνυμικῷ ἀνακαίως πρὸς εὐχρησίαν μέζου ὁμοίως τῷ, ἀλκαῖος ἀλκαΐδης. χρῆσις δὲ πειραίου, καὶ σὺ Οδυσσείᾳ· Τὸ πλησίον ἔχειν σὺν ἴσασος, παρίχειν ὅτι παρέχειν λέγει. ἐγγύτητα καὶ νεῶ δηλούσης τῆς προθέσεως. οἱ δέ γε μεθ' Ομηρον, ἐπὶ τῷ δοῦναι τὴν λέξιν τίθενται ἐξ ὁμοιότητος, ἐπεὶ καὶ ὁ δωρούμενος ἐγγὺς τοῦ λαμβάνοντος ἔχει τὸ διδόμενον. παρέχων οὐ μὴν ἀπέχων· Στρατηγικὸν μόχθον σὺν πολέμῳ δηλοῖ τὸ ὁπόσ' τε μὲν γῦα λάβοι κάματος πολέας κατακειρανέοντα·

Αὐτὰρ ὁ πέλος ἐὼν, ἐπεπωλέετο σίχας ἀνδρῶν

Καί ῥ' οἷς μὲν πρώτοισι ἴδε δαναῶν ταχυπώλων
Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε περισάμενος ἐπέεσσιν.
Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός.
Ἀλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπερόρνυσθε δηλήσασθε,
Τῶν, ἤτοι αὐτῶν τρόπις καὶ χρόα γύμνωτες ἔδονται.
Ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀλόχους τε φίλας, καὶ νήπια τέκνα,
Ἄξομεν ἐς νῆας, ἐπὴν πολίηθρον ἕλωμεν.
Οἷς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι συγεροῦ πολέμοιο,
Τοὺς, μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ἀργεῖοι ὁμῶροι, ἐλεγχέες, οὔνυ σέβεσθε;

Ὁμήρου ἐπόντος σύνταῦθα ὡς περὶ ὁ βασιλεὺς ἐπεπολέῖτο στίχας ἀνδρῶν. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, κοιρανέων ἐπεπολέῖτο στίχας ἀνδρῶν, ἐπιπώλησιν σύντευθεν ὡς καὶ προφέρεσθη, τὴν ἁψῳδίαν ταύτην τινὲς ὠνόμασαν. Ὥσπερ σὺ τῇ ὕπτια, τὸν Ὀδυσσέα, ποικίλον τὴν ὁμιλίαν ἐποίει ἄλλως ἄλλοις σὺ τυγχάνοντα, οὕτω καὶ ναῦ τὸν βασιλέα καὶ μάλιστα ὧδε ἀνακαίως, ποικιλώτερον. ὡς καὶ ἐπεξιόντα τοῖς καθ' ἕκαστον. καὶ τοιοῦτός ἐστιν, οὐ σὺ Ὀδυσσείᾳ λέγει πολύτροπον τὸν μὴ καθάπερ εἰκόνα γεγραμμένον, ἑστῶτα ἐπὶ χήματος ἑνός. ἀλλ' εἰς πολλὰ τρεπόμενον. καὶ πολυκίνητον τῇ διανοίᾳ καὶ ἀληθῶς πολυμήχανον. ἄλλως γὰρ ὡς καὶ σὺ ἔῃς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν διείληπται, ποικιλίαν ἤθους ἔχειν, οὐκ ἐπὶ εἰς ἐπικόμπον ἥρωος θείη τις. σημείωσαι δὲ ὅτι πρῶτον μὲν, κοινῶς, τὴν βασιλικὴν δημηγορίαν ὁ ποιητὴς μελετᾷ. εἶτα καὶ ἰδικῶς. οἷον πρῶτον μὲν, ἀορίστως οὕτως. οἷς μὲν πρώτοισι ἴδε δαναῶν ταχυπώλων, τοὺς μάλα θαρσύνεσκε περισάμενος, ἐπέεσσιν. ἀργεῖοι μή ποτε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. οὐ γὰρ ψευδέσσι πατὴρ ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός. ἀλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπερόρνυσθε δηλήσασθε, τῶν ἤτοι αὐτῶν, τρόπις καὶ χρόα γύμνες ἔδονται. ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα ἄξομεν ἐς νῆας ἐπὴν πολίηθρον ἕλωμεν. οἷς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι συγεροῦ πολέμοιο, τοὺς μάλιστα νεικείεσκε χολωτοῖς ἐπέεσσιν. ἀργεῖοι ὁμῶροι. ἐλεγχέες οὔνυ σέβεσθε, καὶ τὰ ἑξῆς. σὺ οἷς καὶ νεοχρὸς εἰκάζει τοὺς τοιούτους ὁ βασιλεὺς ὡς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. καὶ οὕτω μὲν σχεδιαστικῶς κατὰ τὸ ἀόριστον. εἶτα καταβὰς εἰς ὡρισμένα πρόσωπα, λέγει ὅπως ἦλθεν εἰς τοὺς κρῆτας ὁ βασιλεύς. καὶ τί εἶπε. καὶ τί ἐκεῖθεν ἤκουσεν. εἶτα ἐπὶ τοὺς Αἴαντας. μεθ' οὓς εἰς τὸν Νέστορα. καὶ ἑξῆς. σύθα συχνὴν σωτὴν ποικιλίαν ὁ ποιητὴς ἐπεισάγει, ἄλλα τοῦδε ἄλλων ἥρων. οἷον τοὺς μὲν τοῦδε Ἰδομενέα, θωρήσεσθαι λέγων. τοὺς δὲ τοῦδε τοὺς Αἴαντας, καὶ κορύσσεσθαι καὶ κινεῖσθαι εἰς μάχην. τὸν δὲ Νέστορα ἤδη τάττειν εἰς πόλεμον τοὺς τοῦδε αὐτόν. μενεσθέα δὲ, τὸν βασιλέα τῶν ἀθηναίων, καὶ τὸν Ὀδυσσέα, ἑτάραι δίχα τὸ μὴ θέλειν προϋπάρξαι μάχης. Διομήδην δὲ καὶ Σθένελον, ἵστασθαι μὲν καὶ αὐτοὺς, εἰ ἴσως δὲ καὶ ἁρμασιν. ἤτοι αὖθις ἴστασαν καὶ ἁρμάτων. οὕτω πολυμόθως χαριτίζειν οἶδε τὰ πράγματα ὁ ποιητής. ἄλλοις ἄλλως καθιστῶν ἔρεθίζας. καὶ αἱ τοῦ βασιλέως δὲ πρὸς ἕκαστον ὁμιλίαι, πολυειδεῖς πλάττονται κατ' αὐτάς. Ἰδομενέα μὲν γὰρ ἀρδεξάμενος τὸν ὑπασπιστὴν δὲ αὐτοῦ Μηριόνην οὐδενὸς ἀξιόλογος λόγου, προφέρει χάριτας οἰκείας. αὐθ' ὧν ὁ Ἰδομενεὺς ὀφειλέτης ὢν ὁλοψύχου συμμαχίας τῷ βασιλεῖ. ἐπὶ δὲ τοῖς Αἴασιν, δικτικῶς χαριτίζει τὸν λόγον, σὺ χθόνιος πάντας τοιούτους γενέσθαι τοὺς ἕλληνας. τῷ δὲ γέροντι Νέστορι, δικτικῶς καὶ αὐτῷ προσενεχθεὶς τοῦτο δὲ ὑπ' αὐτὸν σὺ οὐδενὶ λόγῳ δεόμενος, ἐπεύχεται κατὰ τὴν προθυμίαν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ τὴν δύναμιν. τὸν δὲ Μενεσθέα καὶ Ὀδυσσέα, λόγοις ὀνειδιστικοῖς βάλλει. καὶ μάλιστα τὸν Ὀδυσσέα. ἵνα καὶ οὕτω καινότητα καὶ ποικιλίαν ἵνα ὁ λόγος αὐτῷ ἔχῃ. καὶ ὡς ἀμνήμονας χαρίτων αὐτοῦ ἐλέγξας, καὶ γνοὺς τὸν Ὀδυσσέα λυπούμενον, ἐπαναλαβὼν τὸν λόγον, μειλίχεια προσφωνεῖ. τὸν δὲ Διομήδην, εἰς θει-

λίαν τε ὀνῳδίζει οὐδὲν ἐπὼν πρὸς τὸν ὑπαπτίζοντα Σθένελον, καὶ ἀνομοίως αὐτὸν ἔχειν τῷ περὶ Τυδεῖ λέγει. πρεμαλέξας καὶ ἰσορίαν τ' ἀγαθοῦ πολέμου εἶναι ὁ Τυδεὺς, βουλοίμισε. καὶ οὕτω μὲν ἡ πρὸς τὸν ἥρωας ἀγορεία τῷ βασιλεῖ, πολυαγμάτιστος, οὐχ ἧττον δὲ ταύτης πολυαγμων καὶ ἡ τῶν ἡρώων πρὸς αὐτὸν ἀμοιβή. καὶ αὐτὴ γὰρ πολυῳδὴς καὶ ὡς δυνατὸν ἀσωπέμπωτος. Ιδομενεὺς μὲν γὰρ ἀγαθὸς ἑταῖρος ἔσεσθαι ὑπισχνεῖται ὡς τὸ πρῶτον ὑπέση καὶ κατένυσε. κατηγορεῖ δὲ καὶ τῶν πρώων, ὡς συγχεαύτων τὰ ὄρκια. οἱ δὲ Αἰαντες, οὐδέν τι ὅλως λαλοῦσι. Νέστωρ δὲ εὔχεται καὶ αὐτὸς ὅσα καὶ ὁ βασιλεὺς. καί τινα ἱστορίαν λαλεῖ. καὶ ὑπισχνεῖται πονήσειν τὰ δυνατά. Οδυσεὺς δὲ αὖτι προχύνεται αὖθ' ἡρέμα πρὸς τὸν βασιλέα. τὸ ἀπλοῦν Μενεσθέως εἰς τὸ πᾶν σιωπῶντος. Διομήδους δὲ αὐδεσθέντος τὸν βασιλέα καὶ ὀλίγον σιγήσαντος, ὁ μηδενὸς λόγου ἀξιωθεὶς Σθένελος, ἀμείβεται μὲν αὐστηρότερον. ζωσιμίζεται δὲ, ὑπὸ τῆς Διομήδους. οὕτω πολυσαίσβολον καλὸν ἡ ὁμηρικὴ ποίησις καὶ ὑπὸρ τὸν ὑμνούμενον κεσόν. Ισέον δὲ ὅτι τὸ, θαρσυνέσκεν ἑταίρους, πρὸς διασολλιᾶ κεῖται τῆς δώροις θαρσυνέειν. Τὸ δὲ μήπωτι ἀρχὴν ἔχει τῆς προαπολήρωσιν. ἔστι γὰρ αὐτὶ τοῦ μή τι. περιττοῦ κειμένου τοῦ πώ. παρὰ δέ γε τοῖς ὕστερον, χρονικὴν σημασίαν ἔχει τὸ μήπω. καθὰ καὶ τὸ οὔπω. πρέλκει δὲ ὁμοίως καὶ τὸ, τί. καθὰ καὶ σὺ τῷ, οὔτι. ὅλον γὰρ τὸ, μήπωτι μεθίετε, ταυτόν ὅτι τῷ, μὴ ἀμελεῖτε. Τὸ δὲ οὐκ ζωὶ λευδέαι πατὴρ ἔσεται ἀρωγὸς, οἱ μὲν παροξυνοῦσιν ἵνα λέγῃ ὅτι οὐκ ἔσαι βοηθὸς ὁ πατὴρ τοῖς λεύσας τρωσίν. οἱ δὲ, περισπῶσιν καὶ κατὰ γένος οὐδέτερον. νοοῦντες ὅτι οὐ λευσέσθαι τὴν βοήθειαν. πατὴρ δὲ καὶ νῦν κατ' ὀξυχὴν ὁ ζεύς. τὸ δὲ πολιρέτερον, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὡς καὶ ἔστιν περείρηται. τρύονα δὲ χρόα, τὴν ὅλιν ζέρκα λέγει ὡς ἐκμέρους τὸ περφαινομένου ὀξ ζωὶ πολῆς πρὸς διασολλιᾶ τῶν ὀστῶν, ἐκεῖνα γὰρ οὐ τρύονα εἶτοι ἀπαλά. ὥσπερ δὲ ὁ χροιὸς, οὕτω καὶ ὁ χρὼς, τὸ περφαινόμενον δηλοῖ τῆς κατ' ἄνθρωπον σαρκός. ἤγουν τὴν χροιάν. κατὰ δ', πρασβαλθέν ἡ χροιή. διὸ καὶ πρὸς τὸ, σὺ χρῳ, ὁμοιότητα ἔχει τὸ χρώζειν. οἷον γόνατα μὴ χρώζῃ ἐμά. ἤγουν χρωτίζῃ καὶ σὺ χρῳ ἔχειν. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ μάτην κεχρώσμεθα. ἤγουν ἱκετεύθημεν κατὰ δεξιὰ καὶ γόνατα. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ χραίνῃ κατὰ πρωγωγήν. οὗ πρῶτος μετέχει ὁ χροιὸς. ὀξ οὗ τέτρα πται πρωγικῶς καὶ τὸ, ἀγοραῖς χραίνων κύκλον. συγγενὲς δὲ τοῖς τοιούτοις, καὶ τὸ χίμπλῃ ὅ ὅτιν σὺ χρῳ πελάζῃ· καὶ τὸ χρίῃ. ἔτι δὲ καὶ τὸ χράῃ ὅ ὅτιν ζωὶ πίπλῃ. ὥσπερ δὲ ὁ τέρην χροιὸς ἐκμέρους τὴν ὅλιν ἐσήλωσεν εἰταῦθα ζέρκα, οὕτω καὶ τὸ γύπες ἔδουται, τῷ μέρῃ τοῖς γυλὶ, καὶ λοιπὸν σαρκοβόρα σωῳσάγει ὄρνεα. ὧν γένος ὁ οἰωνός. κατὰ τὸ οἰωνοῖσί τε πᾶσιν. ἀλόχων δὲ τρωϊκῶν ὁ βασιλεὺς αὖτι μέμνηται, καθὰ καὶ ὁ ῥήτωρ Νέστωρ πρὸ τούτων καθ' ὁμοίαν μέθοδον. ὡς ὀξ ἐκείνου κερδάνας τ' νόημα· Τὸ δὲ ζηλωτοῖς ἐπέεσσιν ἐπενεχθεὶ μᾶλλον τὸ νεικείεσκεν, δοκεῖ ὁρισμὸς νείκους εἶναι. ἵνα ᾖ νεῖκος, λόγος ζηλωτός· ἰόμωροι δὲ νῦν ἀρὸ μέρους, οἱ ἀσωλῶς πολεμισαί. κωφίως δὲ οἱ πρὸ βέλη μεμορημμένοι. ὅ ὅτι κακοπαθοῦντες. ἐκ τοῦ μόρος ὅ δηλοῖ τ' κακοπάθειαν, ἐκταθέντος τὸ ὁ. ἢ οἱ ποιούμενοι ὥραν ἤτοι φροντίδα τῶν ἰῶν. πλεονασμῷ τοῦ μ'. ἐλκωθήσεται δὲ ὁ αὐτὸς τῆς ἐτυμολογίας τρόπος, καὶ εἰς τὸ ἐγχεσίμορος· Τὸ δὲ ἐλεγχέες, τοῦ ἐφυβρίσεις καὶ ἀξίους ἐλέγχου δηλοῖ. τί δέ ὅτι κωφίως ἔλεγχος, ὁ τ' σαόων ὀξηγητὴς δηλοῖ. οὐθεῖα δὲ τὸ ἐλεγχέες, ὁ ἐλεγχής. μὴ κλίνεται ἐλεγχέος, ὀξ οὗ ζηλυκὸν ἐλεγχείη. ὡς ἔγχος ἔγχεος ἐγχείη. πραλαλεῖ δὲ καὶ δειλίαν ὁ ἔλεγχος, ἐοικὼς ἀρὸ τοῦ ἐλαῶ τὸ ἔγχος γίνεσθαι. λόγος γὰρ ἦν ἀνδρὶ ἕλληνι, ἡ τοῦ ἔγχους μὲν ἀπέλασις ἤτοι φειδφούνησις. Φροντὶς δὲ τῶν ἰῶν ἤγουν τῶν οἰστῶν. ὅθεν καὶ ἐφ' ὕδρει ἔζηκεν ἴσως τὸ, ἰόμωροι. τοξεύειν γὰρ, οὐ πάνυ σὺ πολέμῳ ἦθελον οἱ ἥρωες. διὸ καὶ ἄμφω αὐτιπρέζηκε τὸ, ἰόμωροι καὶ τὸ ἐλεγχέες. ὡς μὴ δέον οὖ, μήτε ἰομώροις εἶναι, μή τε ἐλεγχέας τοῦ ἥρωας. εἰκὸς δὲ καὶ πρὸ τὸ ἐλεῖν ἔγχος, γενέσθαι τὸν ἔλεγχον. ὡς πολλῶν ὅπλοις διακρινούντων, τὰ σασιαζόμενα. εἰ δὲ ψιλοῦται ἡ ἀρχουσα, καινὸν οὐδέν. κανονικῶς γὰρ αὐτὸ γίνεται. ὡς τῆς τείτης συλλαβῆς ἀρὸ δασέος αὐτι

στοίχου ἀρχομένου τῷ χ, οὕτω δὲ καὶ τὸ ἔλαφος γενόμενος πρὸ τοῦ ἐλεῖν ὄφεις φιλοῦται κατὰ τὴν ἀρχήν. ὅλῳ τῷ φ κατάρχον τῆς τρίτης συλλαβῆς. δῆλον δὲ ὡς καὶ αὐτὴ καὶ πρὸ τοῦ ἐλαφ ὄφεις γίνεται. Σέβεσθε δὲ αὐτὶ τοῦ αἰδεῖσθε ἢ καὶ ἐκ τοῦ πλήττεσθε ἐφ' οἷς δηλαδὴ ποιεῖτε. οὕτω γὰρ ἐπὶ τιμῆς τότε ἡ λέξις, ἔκειτο. ὅθεν καὶ σέβας ἡ ἔκπληξις εἴτε ἄλλοις, καὶ εἰ τῷ σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα·

Τίφθ' οὕτως ἔστε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροί;
Αἴ τ' ἐπεὶ ἂν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,
Ἐσσάσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίνεται ἀλκή.
Ὡς ὑμεῖς ἔστε τεθηπότες, οὐ δὲ μάχεσθε.
Ἢ μὲν ἔτε τρῶας κεδὸν ἐλθέμεν, εἴθά τε νῆες
Εἰρύαται εὔπρυμνοι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
Ὄφρα ἴδη τ' αἰχμὴν ὑμὴν ὑπέροπλ χεῖρα κρονίων,
Ὡς ῥ' ὄγε κειραμένοιο, ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν·
Ἦλθε δ' ἐπὶ κρίτεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ἀμφ' ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο.

Τοὺς ἕλληνας ἀρχοὺς ἑστῶτας καὶ τεθηπότας, σκώπτει ὁ βασιλεὺς, νεβροῖς ἐικάζων αὐτούς. αἱ μακραὶ βραμοῦσαι καὶ καμοῦσαι, ἵστανται ἔκθαμβοι. φησὶ γάρ. τίφθ' οὕτως ἔστε τεθηπότες ἠΰτε νεβροὶ αἵ τ' ἐπεὶ ἂν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι ἐσσάσιν οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίνεται ἀλκή. ὡς ὑμεῖς ἔστε τεθηπότες'. οὐ δὲ μάχεσθε πάνυ δὲ ἐπὶ τυχὸς ἡ παραβολή. διοῦτο γὰρ κατὰ φυσικὴν ἰδιότητα ἡ νεβρός. καὶ ὅρα ὅπως καὶ τὴν διάθεσιν τῶν ἑλλιῶν τὴν κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ εἶδος, διεζωγράφησεν ὁ ποιητής. πολλάκις δὲ ἴσασθαι οὐκ ἀχαιοὺς τεθαμβημένους ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τοῖς γινομένοις. ὁ μὴ οἱ ὁμηρικοὶ πάσχουσιν ἀκροαταὶ ὄντες τῶν ἀκουσμάτων παράδοξον. ἔστι δὲ τὸ μὲν τίφθ' οὕτως, ἀντισυζευγνύμενον ἐκ τοῦ τίπτε δύο φιλῶν μεταπεσόντων εἰς δύο δασέα. ὃ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐῤῥίφθη καὶ ἐτύφθη καὶ ἐβλάφθη, ἐκ τοῦ ῥίπτω. καὶ τύπτω καὶ βλάπτω. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐῤῥῖφθαι πεφοινίχθαι πεπλῆχθαι, ἀπὸ τοῦ ἐῤῥῖφθαι πεφοινῖφθαι πεπλῆχθαι, καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων. τὸ δὲ τεθηπότες, μέσος προκειμένος τοῦ θάπτω. ὅπερ ἄγειν οἶδε καὶ συμπαθεῖς, εἰς ἔκπληξιν. ἀφ' οὗ καὶ θάμβος. καὶ ἰωνικῇ συναλλαγῇ τῶν στοιχείων, τάφος ἡ ἔκπληξις. καὶ θαπὼν μετοχὴ συνηρημένου δευτέρου ἀορίστου. καὶ κατὰ ὅμοιον ἄλλαγμα τῶν ἀφώνων. ταφὼν ὁ ἐκπλαγείς. ὅτε δὲ ἰώνων ἴδια ἡ τοιαύτη τῶν δασέων καὶ ψιλῶν, ἀντιμεταχώρησις εἰς τὰ σύστοιχα, δηλοῦσι μὲν καὶ τὰ τοῦ γλυκέος ἴωνος Ἡροδότου, τὸ, σὺθοῦτεν. τὸ κυθών. τὸ βάθρακος. καὶ ἕτερα. δηλοῦσι δὲ καὶ πολλὰ τῶν κοινῶν καὶ ἰδιωτικῶν. τὰ γοῦν ἀκάνθια, ἀκάντια τινές φασιν ἑώων ἀνδρῶν. καὶ ἡ τοῦ κύδθου δὲ λεοντῆ παρὰ τῷ κωμικῷ, εἰς τοιοῦτον πίπτει ἰωνισμόν. ἔπορ ἀπὸ τοῦ πέχυται γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν κατὰ φύσιν χύσιν. ἰωνικῶς δὲ ἰδιώτισαι, καὶ τὸ ἐκ τῆς χύτρας σωστεθὲν μονόκυθρον. οὐ μακρὰν δὲ τούτων οὐ δὲ τὸ πάσα ἐκ τοῦ φάσκα καλλιφωνηθέν· Νεβροὶ δὲ, τὰ νεογνὰ τῆς ἐλάφου, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. ἰωνικὴ δὲ καὶ ἀττικὴ ἡ κατὰ θηλικὸν γένος προφορὰ τῆς νεβροῦ. Τὸ δὲ ἐπεὶ ἂν, ἀρχοῦ κειμένου τοῦ ἂν, ταυτόν ὅτι τῷ ἐπειδή. τὸ δὲ ἔστε τεθηπότες οὐ δὲ μάχεσθε, τὸν σκοπὸν σωαιρεῖ τῆς ὅλης παραβολῆς. ἵστανται γὰρ οἱ ἀχαιοὶ κατὰ τὰς νεβροὺς. καὶ τεθήπασι κατ' ἐκείνας. καὶ οὐ μάχονται, ὡς οὐδ' ἐκεῖναι ἀλκὴν σὺν δείκνυνται·

Τὴν πολιὴν θῖνα ἧς καὶ σὺ ταῦθα μέμνηται ὁ ποιητὴς σὺν τῷ, νῆες εὔπρυμνοι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, πολιῆτιν ἀκτὴν Εὐριπίδης φησὶ περιφραστικῶς σὺν τῷ, Λάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς ἥκω λύκης κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ ἔοικεν ἐκεῖνος πρῶτα μὲν, πολίτιν ἀπεῖν τὴν πολιὰν, εἶτα ὁμηρικῶς πλεονάσαι τῷ ή. καὶ γὰρ καὶ Ὅμηρος τὸν πολίτην, πολιήτην φησίν. ὅπερ ἰωνικὸν εἶν δοκεῖ κατὰ τὸ μασσαλιήτης. ἀρμωνιήτης. οἰκιήτης. αἱ κεῖνται πρὸ τοῦ Ἡρωδιανοῦ. δοκάζει δὲ ἐκεῖνο μὴ

ἀπὸ τοῦ

ἀφ' τοῦ πολιαὶ γενέσθαι τροπῇ τοῦ α εἰς η· Τὸ ὕμμιν ὑπόρκιον χεῖρα κρονίων, αὐτὶ τοῦ ὑπόρκιόν ἐστι. σκεπάσει ὑμᾶς. οὕτω δὲ φασι καὶ οἱ μεθ' Ομηρον. οἷον ὑπερέχει ὑμῶν τὴν χεῖρα θεός. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ κρονίων καὶ αὐταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἐκτεινῇ τὴν πραλήγουσαν. καὶ ὅτι τὸ, ἢ μίνετε ὄφρα εἰδῆτε ἐὰν ὑμῶν χεῖρα ὑπόρκιον θεός, προοιμίαν γεννᾶ τὴν ἐποῦσαν, ἐν ἀθλιωᾶ καὶ χεῖρα κίνῃ. οὐ γὰρ χρὴ ἀναμένειν ἵνα ἀπολῶς οὕτω χεῖρα ὑπόρκιον θεός. ἀλλὰ σωφρόνειν καὶ τὰ οἰκοθεν. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ ἐπὶ νίκης τὸ ὑπόρκιον τιθέασιν, ὥσπερ καὶ τὸ ὑπερέχειν· Τὸ σὶξ μὲν, ἀφ' ἑξακοσίων τετρακοσίων κατὰ τοὺς παλαιούς. οὐλαμὸς δὲ τάξις, ἐκ τεσσαράκοντα ἀνδρῶν. φάλαγξ δὲ ἀφ' ἑκατὸν καὶ εἴκοσι πύργος δὲ, ἐκ τριακοσίων καὶ ἑξήκοντα τάξις αὕτη τετραγωνοφόρως πυκνουμένη. Ομηρος δὲ ἐν τῇ ἐπιπολήσει ταύτῃ, χρᾶται μὲν ταύταις ταῖς λέξεσι. λαμβάνει δὲ αὐτὰς, ἐπὶ τῆς ἀπλῶς καταπολεμθούτινα τάξεως. ἐν οἷς λέγει σίγας ἀνδρῶν. καὶ οὐλαμὸν ἀνδρῶν. καὶ πυκνὰς φάλαγγας, καὶ πύργους ἀχαιῶν. γίνεται δὲ ὡς καὶ ἐπάνω δεδήλωται. ἡ μὲν σὶξ, ἀφ' τοῦ σείω ἤγουν τῆς ποριείας οὖτακτον. οὐλαμὸς δὲ, παρὰ τὸ οὖλον τὸ συμπεφραμμένον, ὡς τὸ οὖλον κεκλήγοντες. ὅθεν οὖ καὶ οὐλόθριξ. ἵνα δηλοῖ οὐλαμὸς, σφαῖρα συμφορᾶ. φάλαγγες δὲ, παρὰ τὰ φαλάγγια ὥς φασιν οἱ παλαιοί. οὕτω δὲ παρ' ἐκείνοις ἐκαλοῦντο τὰ ξύλα. ὅθεν αἱ σφαιροπωτικαὶ φάλαγγες. ἐπειδὴ ξύλοις οἱ πάλαι καὶ ῥοπάλοις καὶ κορυναις ἐμάχοντο, διὸ φασι καὶ ἡμεῖς τὰ ἐκ ξύλων οἰκοδομήματα, φάλαγγας καλοῦμεν. καὶ μή ποτε ὀφῖς ὄφις καὶ τὰ ἐν ταῖς δοκοῖς τῶν οἴκων τεχνουργούμενα ἀράχνια, φαλάγγια λέγεται. ἴσως δὲ καὶ τὰ τοῖς κοινοῖς ὑποτιθέμενα ὄργανα, ἐντεῦθεν οἱ πολλοὶ, φαλάγγια λέγουσιν. ἀριστοτέλης δὲ καὶ ὁ δακτύλου τὴν λέξιν τίθησιν. οὗ τὸ μὲν καμπικὸν φησὶ, κόνδυλος. τὸ δὲ ἄκαμπτον, φάλαγξ. Ηρόδοτος δὲ, ἑβένου φάλαγάς φησιν. ὁ δέ γε πύργος, καθ' ὁμοιότητα τῶν οἰκοδομουμένων λέγεται ἀφ' τῶν σφαιρωτῶν, πύκνωσιν. ἢν ἀλλαγῇ ἀφ' προβολῆς, προδηλώσει ὁ ποιητὴς, πύργου εἰκάζων οἰκοδομῆ, τὴν τοιαύτην τάξιν. ὡδὶ δὲ τὸ λόγου μετ' ὀλίγα, ἐν οἰκείῳ τόπῳ ῥηθήσεται· Τὸ ἦλθεν ἐπικρήτεσι, κατὰ ἀντίπωσιν εἶπεν αὐτὶ τοῦ, ἐπὶ τοὺς κρῆτας. οὕτω δὲ καὶ καταφορὰν ὁρᾷ, ἦλθεν ἐπ' αἰαντειοιο·

Ιδομενῆς μὲν, ἐν προμάχοις συὶ ἴκελος ἀλκήν.
Μηριόνης δ' ἀρά οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.
Τοὺς δὲ ἰδὼν, γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μηλιχίοισιν.
Ἰδομενεῦ, περί σε τίω δαναῶν ταχυπώλων,
Ημὲν ἐν πολέμῳ, ἠδ' ἄλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
Ηδ' ἐν δαιτὸς, ὅτε πρότε γερούσιον ἄθωπα οἶνον
Αργείων οἱ ἄριστοι ἐν κρητῆρσι κέρωνται.
Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε κομήτα κομόωντες ἀχαιοὶ
Δαιτρὸν οἰνωσιν, σὸν δὲ γλεῖον δέπας αἰεὶ
Εστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πίέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Αλλ' ὄρσευ πολεμόνδ', οἷος πάρος δύχεο εἶναι.

Ιδομενεὺς μὲν, ἐν προμάχοις ἴσατο συὶ ἴκελος ἀλκήν. καὶ ὅρα καὶ νῦν σωτορίαν προβολῆς. Μηριόνης δὲ πυμάτας φησὶν ὤτρυνε φάλαγας. οὐραγὸς δηλονότι ὤν. οὐρὰ γὰρ καὶ κατὰ ξενοφῶντα, τὸ ὀπίσω τῆς φάλαγγος, ὥσπερ στόμα καθ' Ομηρον, ὁ πρῶτος τῶν προμάχων. καὶ οὕτω μὲν τάξεως εἶχον οἱ ἀριστεῖς. ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν φησιν αὐτὸν, γήθησε. καὶ δὴ τὸν Ιδομενέα προσεσωτηρίωσε μειλιχίοις. ἔπεσι δηλαδή. ἀναμνήσας, ὡς τιμᾷ αὐτὸν ἔν τε πολέμῳ, τὸ δεξιὸν τυγὸν κέρας αὐτῷ δίδους ἔτι τοιοῦτον ἄλλο ποιῶν. τιμᾷ δὲ καὶ ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ. οἷον ἐν βουλῇ καὶ θυσίαις καὶ δημηγορίᾳ. τιμᾷ δὲ κἀν ἐν δαιτὶ ὅτε πρότε γερούσιον ἄθωπα οἶνον ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐν κρητῆρσι κέρωνται. ἐπεὶ γὰρ

φησιν ἄλλοι γε κεκινημώοντες ἀχαιοὶ δαιτρὸν πίνωσι, σὺν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἔστικεν ὥσπερ ἐμοί, πιέμεν ὅτε θυμὸς ἀνώγει. ἐπίθεντο δὲ καὶ τοιαῦτα εἰ τιμῇ οἱ παλαιοί. ὡς καὶ μετ' ὀλίγα φανήσεται. καὶ ἔστι καθὰ καὶ προσεσημείωται, ἀφορμὴ καὶ ἔδωκε τῷ, οἰνοβαρῆ τὸν βασιλέα ὑπ' Ἀχιλλέως λελοιδῶσθαι. ὥσπερ καὶ τὸ σὺ ἔλιπες, πρὸ τούτου καὶ σὺ τρῶας, εἰ χωσθείσει συμποσίου μετρεῖν. οἶνος δὲ καὶ νῦν γερούσιος, ὁ τοῖς γέρουσιν ἥδιστος εἰ τιμίοις διδόμενος εἰ συμπουσίῳ κοινῷ. Αἴθοψ δὲ ὡς καὶ προεφάνη, ὁ μέλας ἢ θερμός. ἔνθα ὅρα πηλίκην ἔχει διαφοράν, ὁ αἴθοψ καὶ ὁ αἰθίοψ καὶ ταῦτα ὀξ ὁμοίας οὐ τα παραγωγῆς. ὥσπερ (εἰ) ἄλλοις καὶ τὸ περίπλυμα καὶ περίπλωμα. Τὸ δὲ εἰ κριτῆρσι κέρωνται πρόσου δῆλον ἐτυμολογικοῦ. δῆλον γὰρ ὡς ἐκ τοῦ κεραῶ, ὁ κρατήρ. ὡς οἷα ζῶ κεράτηρ. σημειωτέον δὲ τὸ κέρων) οὐκ ἐκ περιαστωμένου ἐνεστῶτος κινεῖται. ἀλλ' ἐκ τινος βαρυτόνου. ὁ ποῖον οὐκ ἔστι ῥᾳδίως εὑρεῖν. δαιτρὸν δὲ πίνῃ, (ποιητικῶς αὐτὶ τοῦ μεμερισμένως. ἡ δὲ μεταφορὰ, ἐκ τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτρός. εἰ δὲ, τῷ, σὺν δὲ πλεῖον δέπας, ὁ δὲ σύνδεσμος, ὁ αὐτὸς ὅτι τῷ δή ἢ τῷ ἀλλά. Τὸ δὲ πλεῖον, τὸ γέμον δηλοῖ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον ἔμπλεων. ὁ παρ' ἐκείνοις μὲν, ἐκτείνεται ἁπλῶς. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, συστέλλεται κοινότροπον.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς κρητῶν ἀγὸς, αὐτίον ἤυδα.
Ατρεΐδη, μάλα μέν τοι ἐγὼν ὀΐνος ἑταῖρος
Εσσομαι, ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην, καὶ κατένευσα.
Αλλ' ἄλλους ὄτρυνε κεκινημώοντας ἀχαιούς.
Οφρα τάχιστα μαχώμεθ', ἐπεὶ (νύ γ') ὅρκι' ἔχευαν
Τρῶες τοῖσιν δ' αὖ θανάτος, καὶ κήδε' ὀπίσσω
Εστετ', ἐπεὶ πρότροοι (ἔσαν) ὅρκια δηλήσασθε.

Ο τὸ χωσθὲν ἐκπληρώσειν καταζιθέμενος, εἴ τοι λῷ, τὸ τῦ Ἰδομενέως. μάλιστα ὅ ὅτι σοὶ, ἐγὼν ὀΐνος ἑταῖρος ἔσσομαι ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα. Τὸ δὲ ὑπέστην, καὶ νῦν, αὐτὶ τῦ ὑπεσχόμην. ἀνεδεξάμην. ἐκ μεταφορᾶς κίονος χωσκάπτοντος καὶ ἀνέχοντος τὰ ζωικείμενα. δοκεῖ δὲ καὶ διασαφητικὸν τῦ ὑπέστην εἶναι, ὅ κατένευσα. ἰστέον δὲ ὅτι ἐείνος ἑταῖρος οὐ μόνον ὁ ἄγαν ὀράσιμος. ἀλλὰ καὶ μάλιστα ὁ ἄγαν ἁρμοστικὸς καὶ ἁρμοσμένος τῷ φίλῳ καὶ μὴ δυαζόμενος. Στευτικὸν εἰς μάχην ὅ, ἀλλ' ἄλλοις ὄτρυνε ὄφρα τάχιστα μαχώμεθα. Τὸ πραβλῦαι ὄρνιθος φθάσας εἰπεῖν δηλήσασθαι καὶ πημάναι καὶ καταπατῆσαι, τὸ αὐτὸ καὶ συγχέαι φησίν. εἰ τῷ, ἐπεὶ (νύ γε ὅρκια ἔχευαν τρῶες. οὕτω πολύσιος καὶ λέξεσιν ὁ ποιητής. ἔλιπαι δὲ ἡ λέξις, ἐκ μεταφορᾶς τῶν, πρώιμον μὲν δύνρινῶς ἐχόντων εἶτα σωταραχθέντων. ὁποῖα καὶ τὰ χαλώμενα καὶ καταπατούμενα καὶ συμφυρόμενα καὶ πυρόμενα. Απειλὴ κατὰ (ποίησιν τὸ, τοῖσι δ' αὖ θανάτος καὶ κήδε' ὀπίσσω ἔσεται, ἐπεὶ πρότροοι ὑπὲ ῥόρκια δηλήσαντο. τουτέστιν ὡς προσεχῶς ἐῤῥέθη, σωνέχευαν. Χαρμοσύνου ἀπελεύθερος, φρασικὸν τὸ, ὡς ἔφατο ὁ δὲ, πρόχετο γηθόσυνος κῆρ.

Ως ἔφατ' Ατρεΐδης δὲ πρόχετο γηθόσυνος κῆρ.
Ηλθε δ' ἐπ' αἰαίτεσι κιὼν αὖα οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
Τὼ δὲ, κορυσσέσθην. ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν.
Ως δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος αἰπόλος ἀνὴρ
Ερχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς,
Τῷ, δέ τ' ἄνδυθεν ἐόντι, μελάντερον ἠΰτε πίσσα
Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλὴν,
Ρίγησέν τε ἰδὼν, ὑπό τε σφέας ἤλασε μῆλα,
Τῖσαι ἅμ' αἰαίτεσι κρηϊδόων αἰζηῶν
Δῆϊον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες.

Κυαίεαι,

κυαν έαι, σάκεσίν τε, καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
Καὶ τὸ, μὴν γήθησεν ἰδὼν κρείων Αγαμέμνων.
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Ομοῦ τάσσει ὡς ὁμοῦ πολὺ τὸ δύο Αἴαντας, ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἐν τῇ ὅπλων ῥαψῳδίᾳ εἴρηται, οὐ μόνον διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ μικρὸς ἐδέετο τοῦ μεγάλου ὡς σὺν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι παρεμφαίνων ὁ ποιητὴς, τὸ παροιμιῶδες ὡς ἀρα εἰς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνὴρ, ἐκφωνεῖ τῶν ἑλληνικῶν στρατηγῶν πραξυγνύει ζηνὰ ἢ ὁμοεθνῆ ἢ καὶ ἑτοῖον. οἷον τῷ ἐκκρίτης Ιδομενεῖ, τὸν Μηριόνην κρῖτα καὶ αὐτὸν ὄντα. ὡς καὶ τῷ Διομήδει τὸν Σθένελον. ἀρηΐοι γὰρ ἄμφω. τῷ δὲ μεγάλῳ Αἴαντι τὸν μικρὸν οὐ τίς αὐ τίς ὄντα παρείδος. τῷ δὲ ἀτρικῷ Μενεσθεῖ, οὐχ ὑποτάσσει. ἀλλ' ἐγγύς που συμπρατάσσει Οδυσσέα τὸν ἰθακήσιον. τῷ μὲν τοι γεραιτάτῳ Νέστορι, οὐχ οἷα τινὰ πολλοῖς δὲ ὑποστρατήγοις δίδωσι. πάντε γὰρ ταξιάρχει τὸν ἐκείνου ἀναπληροῦσι τόπον. ἀρμάζει δὲ καὶ γῆρας οὗτος. μόλις γὰρ καὶ οἱ τοσοῦτοι, τὸ τοῦ Νέστορος ἀναπληρώσουσιν, ἔλλειμμα. αἱ γὰρ ἐκείνος ὁ εἷς ἐποίησεν ἀνὴρ, τὸ τῆς νεότητος ἔχων ἄνθος, αὐτοὶ ῥαδίως οὐκ ἀνὴρ ἐκτελέσωσι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτε μονῳδές τι ποιήσας σύνταῦθα ὡς Ιδομενέως καὶ Διομήδους ἀμφοτέροις γὰρ ὡς εἴρηται, ὁμοπάρειδες ὑποστράτηγοι ὁ Μηριόνης καὶ ὁ Σθένελος, οὐκ ἐπὶς αὐτοῦ ἔθετο. ἀλλὰ διέστησεν ἵνα λανθάνῃ ἔχη τὸ ὁμῳδές. τοῦ μὲν, σὺ πρώτοις μνηστεύῃς, τοῦ δὲ, ἐς ὕστερον·

Νέφος πεζῶν εἰπὼν ὁ ποιητὴς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντας. ἤγουν πυκνότητα καί τινα μελανίαν ἐκ πυκνώσεως τε πολλῆς καὶ ἐκ τῆς ἀχρ σιδήρου ὁπλίσεως. καὶ τολμήσας τὴν λέξιν τοῦ νέφους ὡς ἀνθρώπων εἰπεῖν, κατὰ σκληραν τροπὴν, ὅμως θρασεύει τὴν τόλμαν οὐθὶς ξενήθως, ἀχ παραβολῆς τῆς ἀχ πυκνότητος καὶ μελανίας νέφοις, οἱονεὶ λέγων ὡς ἐαν ἡ τοῦ νέφους ὁμοιότης προσαρμόζη αὐτοῖς, δοτέον μοι καὶ νέφος πεζῶν εἰπεῖν. οὕτω καὶ σὺ Οδυσσεία τὴν τοῦ ὀδυσσέως φάρμακος καρδίαν ὑλακτεῖν, παρεμφήνας τὸ ἀναιδὲς τῆς λέξεως, τῇ ἀχ τοῦ κυνὸς παραβολῇ. καὶ ἄλλα δὲ τοιαῦτα ποιεῖ πολλαχοῦ. εἰπὼν δὲ ὅτι κορυσσέσθην ἅμα δὲ νέφος εἵποτο πεζῶν. τοιοῦτον γὰρ οἱ αἴαντες ἄρχειν ἐοίκασιν, ἐπάγει πραγματικῶς τοιαύτην. ὡς δ' ὅτ' ἀχ σκοπιῆς εἶδε νέφος αἰγυπτόλος ἀνὴρ ἐρ ζόφιον κατὰ πόντον, ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς. τῷ δέ τ' ἄνυθεν ἰοὶζ ἢ ἐόντι, μελάντερον ἢ ὔτε πίσσα φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν. ῥίγησέ τε ἰδὼν. ὑπό τε ὠτὸς ἤλασε μῆλα, τοῖαι ἅμ' αἰάντεσσι διοτρεφέων ἀζηῶν δῆϊον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυσθ φάλαγγες κυάνεαι. σάκεσί τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι· Ορα δὲ ὅτι πρὸς τὸ πυκνὸν καὶ πάνυ μέλαν τῆς πεζικῆς τάξεως, εἰλήφε τὴν ἐκ τοῦ νέφους παραβολήν. ὡς γὰρ τὸ σὺ νέφει μέλαν πυκνού ὄδι, οὕτω καὶ αἱ τῶν πεζῶν φάλαγγες, πυκναὶ ἐκείνου τοῦ κυανέαι. διὸ καὶ νέφος πεζῶν εἰπεῖν ἐτόλμησεν. ὁ μιμητικῶς αὐτισχέλας ὁ πολύνους λυρικὸς καθά που καὶ προδεδήλωται, σχεδὸν ἐγγὺς τοῦ νεφελῶν. ὡς δῆθεν ταῦτον τὸν ὃν εἰπεῖν στρατιᾶς νέφος, καὶ αὖ αὐάπαλιν, στρατιαὶ νεφελῶν. ἀφ' οὗ κερδήσαντες οἱ ναυτικοὶ, στρατεύεσθαι νέφη φασὶν, ὅτε πολλὰ συναθέντα, ἐπαγγέλλονται ταραχὴν ἀέρος, ἀχ τὴν ὑδρὶ αὐτὰ μελανίαν τὴν ἐκ πυκνώσεως. δῆλον δὲ καὶ ὅτι μελαίνει σὺ ἡμέρᾳ. τὸν μεταξὺ ἀέρα ἡ τοῦ πολίθους πυκνότης, ὡς καὶ τὸ νέφος, ἡ τῶν ἀτμίδων πύκνωσις. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς ἐπεσὴ ἐκ νεφῶν πολλάκις καὶ ἀστραπαὶ ἁρπάλλονται, καλῶς ἀρα ἡ τραγῳδία ἐτόλμησεν ἐκ τοῦ ῥηθέντος ὁμηρικοῦ νέφους λαβοῦσα, εἰπεῖν ὅλων ἀστραπὴν σὺ τῷ, κατέχον ἅπαν πεδίον ἀστραπαῖς. Ισέον δὲ ὅτι τὸ νέφος πεζῶν, ἔχει τι καὶ ἀντιθετικῆς ἀστειότητος. ῥηθὲν πρὸς διασολλὼ τοῦ κυρίως νέφους. ἐκεῖνο μὲν γὰρ οὐρανίον ὄγκον δὲ περιπέζιον. πεζαὶ δὲ γίνονται μὲν ἀχ τοῦ πέλα ὁ ποιῶ. καὶ δηλοῦσιν ἀνθρώπους ποσίν. ἀπολῶς βαίνοντας πεδοῦ ὅ ὅτι πολὺ τὸ πέδον. ὀξ οὗ τροπῇ σωνήθῃ τοῦ δ' εἰς ζ', γίνεται καὶ ἡ πέλα καὶ ὁ πεζὸς καὶ τὰ ὀξ αὐτῶν. νῦν δὲ στρατιωτικὴν σημαίνουσι τάξιν διαστελλομένως πρός τε τοῦ ἐφ' ἁρμάτων καὶ τοῦ κέλητας. ὀξ αὐτῆς δὲ

οἱ πεζέτροι τάγμα καὶ αὐτοὶ στρατιωτικόν. ὧν ἡ γραφὴ διάφορος. οἱ μὲν, γάρ, εἰ τοὺς ἱλιοῖς ἐ, γράφουσι κατὰ τοὺς παλαιούς. στρατεύονται ὄντες τὴν μὲν μίαν πέζαν ὡπλισμένοι τὴν δὲ ἑτέραν γυμνοί. ἄλλοι δὲ τὴν παραλήγουσαν διὰ διφθόγγου ἔχουσιν ὡς εἰ πεζοῖς ἑταῖροι οὔτες τῷ ἀρχαίῳ διὰ τὸ εἰ μάχη ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρίαν. ὁποίων φασὶ καὶ Δημοσθένης μέμνηται εἰ φιλιππικοῖς. ἡμῶν οἱ ἀναλογία γράφει, τὴν παραλήγουσαν καὶ διὰ διφθόγγου τῷ λόγῳ τ' πεζεταῖρος καὶ τῶν ὁμοίων. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἔχει καὶ ἡ εἰρημένη παραβολὴ πολυμάθειάν τινα. φύσιν τε γὰρ νέφους ὑπὸ δηλοῖ, καὶ διδάσκει ὅτι τὸ πελάγιον νέφος τὸ οὕτω μέλαν καὶ πυκνὸν, ὄμβρον ἐπάγει. καὶ μάλιστα ζεφύρῳ διωκόμενον. αὐτὸς μὲν γὰρ τὰ νέφη συνάγων χειμῶνα ποιεῖ. βόρεας δὲ καὶ νότος, παύοντες διαλύοντες, τὰ συνεστῶτα. καὶ ἱστορίας δὲ ζωϊκὰς ἡ παραβολὴ ἔχει. ὅτι δηλαδὴ ζῶον αἱ αἶγες, δύσεργόν τε καὶ ὑλίνομον. κατὰ δέ τινας, καὶ ὅις κούσα, ἐὰν ἄθεος ἀκούσῃ βροντῆς, ἐκτρώσκει. φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης. ὅτι διδάσκουσιν οἱ ποιμένες τὰ πρόβατα, σωθῆναι ὅταν γλοφύσῃ. λύει γὰρ βροντήσαντος ὑπολιφθὴν ἢ μὴ σωβράμῃ, ἐκτιτρώσκει ἐὰν τύχῃ κύουσα. διὸ ὅταν γλοφύσῃ εἰ τῇ οἰκίᾳ τοιοῦτόν τι ἀπώλεσε κτύπον τινὰ ποιήσῃ, σωθήσεσθαι δηλοῖ τὸ ἔθος. δῆλον γοῦν ὑποφαίνει καὶ ὁ ποιητὴς. εἰ τῷ, ὑπό τε ποιὸς ἤλασε μῆλα. ὡς καὶ τὸ αὐτόλου τινικαῦτα ὑπὸ σκηλαίῳ ποιουμένου τὰ μῆλα. οὐ μόνον ἵνα μὴ καταβραχῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἵνα μὴ τυχὸν βροντῶν καταῤῥηγνυμένων ἐκτρώσωσιν. ὡς ἔστιν δῆλον ἐκ τούτου, ὅτι δεῖ καὶ πολύπειρον καὶ σοφὸν τὰ τοιαῦτα νομέα εἶναι. Ἰστέον δὲ ὅτι σκοπιαὶ μὲν, ἡ τῶν ὀρέων κορυφή. διὰ ἧς διασκοπεῖν ὅτι τὰ πόῤῥω. ἡ δ' αὐτὴ καὶ περιωπὴ λέγοιτ' ἂν, καὶ χῶρος περίσκεπτος. ὅθεν τὰ πόρρω βλέποι τις ἂν καὶ σκέπτοιτο εἰ δὲ τῷ, εἶδε νέφος, ἀπὸ διφθόγγου γράφει ὁ ποιητὴς τὸ εἶδεν. ὡς ἐκ παρατατικοῦ. εἰ καὶ εἰ διαφόροις αὐτὸ συνέλλει, ὡς δεύτερον ἀόριστον. ἐπαμφοτερίζει τοίνυν παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ ἡ τῶν ῥήματος τούτου γραφή. αὐτόλος δὲ ὑποκείσθω νέμων εἰ τῇ ῥηθείσῃ σποπιᾷ, ἀπὸ τὸ ταῖς αἶγας μάλιστα ὑλινόμους εἶναι ὡς εἴρηται. διὸ καὶ αὐτόλος λέγεται ὁ ἄγων αὐτὰς, οὐ μόνον ὡς αἰγαυτόλος, ἀλλὰ κατά τινας καὶ ὡς αὐτοπόλος. ἤγουν αὐτὸς τὰ ὕλη ποιῶν. ἀπὸ καὶ ταῖς αἶγας μάλιστα τοῖς τραχέσι χαίρειν. διὸ καὶ τῶν νήσων αἱ τραχύτεραι, αἰγίβοτοί εἰσι· Τὸ δὲ ἐρεμνὸν βούλεται μὲν εἶναι αὐτὶ τοῦ κινούμενον. εἴρηται δὲ ὡς ἐπὶ ζέφυρος ἐμφύσῃ καθὰ καὶ ἰὸν, ἰὸν κατὰ τόνον ζεφύρου δὲ αὔεμου μέμνηται, ἢ ἀπλῶς οὕτω κατὰ τὸ ἐπελθόν, ἢ ὡς τὸν τοιοῦτον φιλῶν αὔεμον μάλιστα ἢ καὶ διότι αὐτοῦ μᾶλλον ἴδιον τὸ ἠρεμαίαν φέρειν κινεῖν ἧς χρεία εἰ τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ· Ἰωὴ δὲ ἡ τοῦ αὔεμου πνοὴ, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἐρωὴ καὶ ζωὴ ἀφ' τοῦ ἴω. καθὰ δηλοῖ τὸ, φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον. ὀξυτόνως δὲ ἡ εἰ Οδυσσείᾳ ἰωγὴ. καθὰ δηλοῦται ἀκριβῶς ἐκεῖ. τὸ δὲ μελαίτερον ἤτε ποσὰ ἀπλῶς αὐτὶ τοῦ μέλαν κατὰ τὴν ποσαν. οὐ γὰρ εἶχεν εἰπεῖν τι ποσὸς μελαίτερον. διὸ κατὰ τὴν ὑπερβολικὴν σύγκρισιν εἰς ἰσότητα κατεβίβασεν, εἰ μέσῳ τινὶ διυξοδικῆς παραβολῆς ἄλλην ταύτην συνθετωτάτην ἐπεμβαλὼν παραβολήν· Τὸ δὲ τοῦ νέφους πάμμελαν, πολλὴν ἐμφαίνει πύκνωσιν καὶ σύστασιν, τῶν ἀναθυμιάσεων. ἄλλως γὰρ αἱ νεφέλαι αἰθριαὶ οὖσαι, διαυγεῖς φαίνονται. καὶ μᾶλλον αἱ πυρώδεις. τὸ δὲ ἄγει λαίλαπα, γλυκέως ἔχει οἷα τοῦ ὀρθρινοῦ καὶ ἰόντος πυκνοτάτου νέφους, ὑποσυρομένου λαίλαπα, ὡς εἰ καί τι ἐμφύσῃ λιῶ. τὸ δὲ σεσεός, παρὰ τὸ σβέω ἐτυμολογοῦσιν οἱ παλαιοί. ἵνα εἴη σβέος τι. ἀπὸ τῶν σποπιαίων ἀφώτιστον. ὀξυτόνως δὲ αὐτοῦ δὲ ἔοικε συγκεκόφθαι τὸ σεσεός· Μῆλα δὲ εἰ ταῦθα, ταῖς αἶγας δοκεῖ καλεῖν γενικῶς. ἄλλως δὲ, μῆλα τὰ πρόβατα. τὸ δὲ κίνυτο, ἀπὸ τοῦ κινύω κίνυμι παρῆκται ῥήματος. ὀξυτόνως δὲ οὐ καὶ τὸ οὐ δέ σε λίθω κινύμενος, τοῦ δὲ κινύω, αὖθις παράγωγον τὸ κινύσσω. ὀξυτόνως δὲ οὖ παρ' Αἰσχύλῳ αὐθέμενον κίνυγμα, τὸ ἀέμενον ἐσθλὸν. ὅπερ οὐκ ἀπέοικε τοῦ αὐθύγματος ὃ ἀπὸ τοῦ αὐθύσσω γίνεται· Τὸ δὲ πεφεικυῖαι, αὐτὶ τοῦ, ὀρθούμεναι. πᾶν δὲ τὸ φέρουσι, τινὶ φέρουσι τῷ λόγῳ τῶν πρός τι κα-

τὰ

τὰ ὁμηρικὴν συνήθειαν. Τὸ λήϊον ἀσταχύεσιν. ὁ καρπὸς τῇ λοιμῷ. ὁ ἄνθρωπος ταῖς θερ ξίν. ἡ μάχη ταῖς ἐγχέλεσι. ἡ θάλασσα τοῖς κύμασιν. οὕτω γοῦν καὶ ναῦν αἱ φάλαγγες φέρουσιν, σάκεσί τε καὶ ἔγχεσιν. ἤγουν ὀρθὰ ἔχουσιν ἔτι πρὸ τῆς συμβολῆς, τὰ δόκεα καὶ τὰ ἔγχεα. ὅθεν λαβὼν Εὐριπίδης ἔφη τὸ, πυκναῖς ἀσπίσι πεφεικότα. παρ᾽ ᾧ κεῖται καὶ, λέοντος δέρος χαίτῃ πεφεικός. δῆλον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸ κυμαίνεσθαι θαλάσσεία λέξις ὄντιν ὅπως ἂν, καὶ λαμβάνοιτο, οὕτω καὶ τὸ φέρεσθαι. καλῶς δὲ λοιμὸς ἢ χαίτης ἢ λήϊον ἢ ἔγχος λέγοιτο καὶ ὅτι ὁμοίου τύπου κῆ ἡ φέρκη καὶ ἡ φρὴξ καὶ δὲ φρὶξ καὶ τὸ φρικαλέον καὶ τὸ φρικτόν. καὶ ὄζε καὶ φόβου δηλοῖ ἐν τῷ αἱ τείχους φέρουσιν, ἤτοι ὀρθαὶ ἵστανται. καὶ χαρὰν δέ ποτε σημαίνῃ καὶ οἱονεὶ ὀρθωσιν ἐκ λυπηρᾶς καταπτώσεως. ὡς τὸ, ἔφριξα ἔρωτι περιχαρὴς δ᾽ ἀνεπτόμην.

Αἴαντ᾽ ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικε, ὀτρυνέμεν οὔτι κελεύω.
Αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
Αἰὴ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γένοιτο.
Τῷ κε τάχ᾽ ἡμύσειε πόλις περιάμοιο ἄνακτος
Χερσὶν ὑφ᾽ ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε, πορθομένη τε.

Ἰσὰν Ἀγαμέμνων σὺν ἀμφὶ σὺν Αἴαντας, οὓς παρατεταγμένους καὶ ἤδη κινουμένους εἰς μάχην, φησί. σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρωνέμεν, οὔτι κελεύω. αὐτοὶ γὰρ μάλα ποιεῖτε τὸ δέον. δῆλον δὲ καὶ παροιμιῶδές ὂν καὶ οἰκεῖον λέγεσθαι πρὸς πάντας οἷ οἴκοθεν ἐπαίτιον καλὸν παρεύδουσιν. εἶτα καὶ ἐπεύχεται, ὅτι τοῖος πᾶσι θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γένοιτο. λέγων καὶ ὅτι οὕτως ἂν, τάχ᾽ ἡμύσειε πόλις περιάμοιο ἄνακτος. χερσὶν ὑφ᾽ ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε πορθομένη τε. καὶ ὅρα ὅπως καὶ χείματι καὶ νοήματι τὰ αὐτὰ βούλεται ὁ βασιλεὺς ναῦν ἐπὶ τῶν ἀνδρείων τούτων αἰτιᾶται, ἅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ φρονιμωτάτου Νέστορος. πολλοῦ ὅσον ἐκεῖ μὲν, δέκα τοιούτοις ἤθελε μόνοις ἔχειν. ὧδε δὲ, πάντας οὓς ἀχαιοὺς τοιοῦτον ἔχειν θυμὸν. κῆ δηλοῖ δῆτα, ὑπεροχὴν τῆς σωτηρίας πρὸς τὴν ἀνδρίαν. ὡς καὶ ἐν τῇ β᾽ ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, σφῶϊ μὲν, ὀφεῖλον γραφῆναι σφῶϊν αὐτὶ τοῦ ὑμῖν ἵνα ᾖ σφῶϊν οὔτι κελεύω. ὁμοίως τῷ, σφῶϊ μὴν τ᾽ ἐπέοικεν ὃ μετ᾽ ὀλίγα κεῖται. ὅμως ὀλίγε μέτρου δύσχρησίαν, ἄλλως καινῶς ἀπεδόθη καθ᾽ ἑτεροίαν ἐνάντιξιν. ἔνθα ὅρα καὶ τὴν διακοπὴν, τῆς ἐννοίας. ἐπεμβληθείσης γὰρ τῆς αἰτίας, εἶτα ὑπερβατῶς ἀνεπληρώθη τὸ ἐντελὲς κατὰ ἰδέαν περιβολῆς. τὸ δέγε ἄπολλοῦ ἦν, ὑμῖν μὲν οὔτι κελεύω οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρύνειν. Τὸ δὲ ἡμύσειε, λέξις μία ἐστὶ ποιητικὴ φιλουμένη. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ μύειν πολεοναστικῶς τὸ ἡ ὁμοίως τῷ βαιὸν ἠβαιὸν καὶ τοῖς τοιούτοις. δηλοῖ δὲ τὸ, κατακλιθείη. συμπρινθείη. καθ᾽ ὁμοιότητα τῶν μυόντων εἴτε ὀμμάτων εἴτε λοιπῶν σωμάτων. Τὸ δὲ χερσὶν ὑφ᾽ ἡμετέραις ἁλοῦσα, πρὸς διασολοικὸν ἑτεροίας ἐκλίσεως, ἐῤῥέθη. ἐπεὶ δυνατὸν καὶ ἄλλως ἡμῖν πόλιν, ἁλώσας δίχα, σεισμῷ τυχὸν ἢ παλαιότητι. καὶ ἄλλως δὲ διασολοικὸν δηλοῖ δῆτα τὸ χερσὶν ἤγουν ὑπὸ χειρῶν ἑτέρων ἁλώσας. τὸ δὲ ἁλοῦσά τε πορθομένη τε, ἢ ταυτολογεῖ ἐννήθως, ἢ σαφῶς τῇ ἁλώσει καὶ ἐμπρησμοῦ ὑπεμφαίνει. ἐκ τοῦ πρίν γὰρ καθ᾽ ὑπόθεσιν καὶ πρότερον ἂν πόρθω γίνεται.

Ὡς εἰπὼν, σὺν μὲν λίπεν αὐτόθι. βῆ δὲ μετ᾽ ἄλλους
Ἔνθ᾽ ὄγε Νέστορ᾽ ἔτετμε λιγὺν πυλίων ἀγορητὴν,
Οἷς ἑτάροις ἐέλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀμφὶ μέγαν πελάγοντα, ἁλάστορά τε, χρόμιόν τε,
Αἵμονά τε κρείοντα, βίαντά τε ποιμένα λαῶν,
Ἰφιτίωνα μὲν πρῶτα σὺν ἵππῳσιν, καὶ ὄχεσφι
Βεζοὶς δ᾽ ὀβρόθεν ἕσπετο πολέας τε, καὶ ἐθέλοντας,

Ερκος ἔμμεν πολέμοιο· κακούς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν
Οφρα κακὸς οὐκ ἐθέλων τις, ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ.
Ἱππῆσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο. σὺν γὰρ ἀώτει
Σφῶϊν ἵππους ἐχέμεν. μὴ δὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ
Μὴ δέ τις ἱπποσύνῃ τε, καὶ ἠνορέῃφι πεποιθὼς,
Οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω πρώεσσι μάχεσθαι,
Μή δ' ἀναχωρείτω ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε·
Ος δέ κ' ἀνὴρ ἀμφὶ ὧν ὀχέων ἔτορ ἄρμαθ' ἵκηται,
Εγχει ὀρεξάσθω, ἐπεὶ πολὺ φέρτερον οὕτως.

Εν τῷ, σύνδεσμος Νέσορ ἔτετμε λιγὺ-πυλίων ἀγορητὴν ὃς ἑτάροις τέλλονται καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι, τέλλω μέν ἐστι τὸ ἐντέλλεσθαι ὁ καὶ μετ' ὀλίγα κεῖται.

Τὸ δὲ ἔτετμε, ποιητικὴ λέξις δυσκόλως λαμβανομένη αὐτὶ τοῦ κατέλαβε. οὐ γίνεται ἀπὸ τοῦ τέμω ἔτεμε, οὐ ἀναδιπλασιασμῷ, ἐτέτεμε. οὐ συγκοπῇ ἀναγκαίᾳ δηλ. τὸ δύσμετρον, ἔτετμον. ἤτοι κατ' ἐντομὴν καιροῦ καὶ σωτόμως ἢ ἐντόμως, οὖρε. δηλοῖ δὲ σπουδήν ἡ λέξις. διὸ καὶ καιριώτερον ὅτι τοῦ σὺν ὀδυνείᾳ. φησὶ γὰρ οὐ ἐκεῖ ὅτι σὺν δεινα γήρασ ἔτετμε. θεραπεύονται δὲ εἰς δακτυλικὸν μέτρον τὰ τοιαῦτα πολυβράχεα, ἢ δηλ. προθέλως, ἢ δι' ἐλλείψεως συμφώνου. προθέλως μὲν, ὡς μογοστόκος, μογοστόκος. ἐλλείψεως δὲ, ὡς ἐτέτεμον ἔτετμον. ἔτι δὲ δηλ. προπῆς φωνήεντος ἢ ἐνδεθέλως. προπῆς μὲν, ὡς θεοτόκος θεντόκος. ἐνδεθέλως δὲ, ὡς ἐνετανος ἐπετανος. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ σαχυλόγος. ἢ ἀλλὰ ὅμοιον τῷ θεντόκος ὡς καὶ τὸ ἐπίβολος· Αλάστωρ σύνταθα, ὑποσράτηγός τις Νέσορος. ὡς οἱονεὶ ἄλαστος ἤγουν μὴ πάσχων λήθην. πρὸς δὲ τοῖς ὕστερον, καὶ ζηλῶ ἀλάστωρ οὐ ἐλαύνων οὐδέν. ἢ ὁ τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνων κατὰ σὺν παλαιούς. κοινῶς μέντοι ἀλάστωρ, φασίν. ὁ ἁμαρτολός. ἢ κατὰ Χρύσιππον ὁ φονεὺς δηλ. τὸ ἄξιος εἶναι ἁλῶναι ἢ ἀπελαύνεσθαι. βαρύτερον δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπίπνων δαιμόνων κεῖται. δαίμονες γὰρ ἀλάστορες, οἱ κακύνοντες· Νέστωρ σὺν ἑαυτῷ στέλλων ὡς ἐρρέθη καὶ ὀτρυνων μάχεσθαι, ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν. πεζοὺς δ' ὀξέως πάθε, σπεῖσε πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς ὄρνυς ἔμμεν πολέμοιο. ἵνα δηλονότι σὺν ἱππεῖς ὑποχωροῦντας οἱ πεζοὶ δέχωνται οἷά τινες πύλαι τείχους ἢ καθ' Ομηρον εἰπεῖν, πολέμου γέφυραι. καὶ αὖθις οἱ αὐτοὶ πεζοὶ, ἐκ διαστάλσεως σωματούμενοι καὶ συνούμενοι ὡσεὶ πύργος καὶ οἷον ὄρνυς πολέμου, ὑπομένωσι σὺν πολεμίους ἐπιόντας. κακοὺς δέ φησιν ἐς μέσον ἴλας σε καὶ ἱππότας δηλαδὴ καὶ πεζούς. διατί, ἵνά τις φησὶ καὶ οὐκ ἐθέλων κατ' ἀνάγκην πολεμίζῃ. τοῖς μὲν, ὄπισθεν, ὠθούμενος. ἐπόμενος δὲ τοῖς ἵπποι τὸ μετώπου. μεταξὺ γοῦν δύο καλῶν, σύα κακὸν συνέβαλε. καὶ σὺν δειλοὺς, λακωνικῶς ἄνδρα παρ' ἄνδρα ἔκρινεν. ἵνα συνέλκωνται ὑπὸ τῶν γενναίων οἱ κακοί. καὶ ὅτι δῆλον ὅτι τὸ ἵπποι τείων ταχθεῖσαι τὴν φάλαγγα. ὁ δή φησιν ἀρρίανος ἐν τῇ ἰνδικῇ. ἡ δὲ τοιαύτη ἔκταξις, καὶ σὺν τετράτας ἔχει. ἕτεροι δὲ τὸ μὲν πρῶτα, ἵπποι τὸ δεξιοῦ κέρατος ἤκουσαν. τὸ δὲ ὄπισθεν, ἵπποι τὸ ἀριστεροῦ ἐνόησαν. καὶ φασὶν ἵπποι μετώπου τάσσεσθαι τὴν φάλαγγα. καὶ οὐ κατὰ βάθος. Ηρόδωρος δὲ καὶ Αττίων φασὶ, κατὰ πλινθίον γενέσθαι τὴν τοῦ Νέστορος τάξιν. τουτέστι κατὰ σίχους ἵππικεῖς τὸν αὐτὸν ἔχοντας ἀριθμὸν καὶ μεταξὺ τῶν δύο σίχων, ὁδὸν ἵνα εἶεν ὅπως δι' ἐκείνης καὶ προελθεῖν δυνῶνται βουλόμενοι καὶ ὑποχρέσαι πάλιν. ταύτης δὲ τὰς μεταξὺ ὁδοὺς, γεφύρας ὁ ποιητὴς καλεῖ. καὶ τοιούτου φασὶ τοῦ διασήματος οὔτος, οὐκέτι συμβαίνει οὔτε ἵπποκοτεῖσθαι σὺν πεζοὺς ὑπὸ τῶν ἱππέων ὡς αἰτιῶνταί τινες τὴν τοῦ Νέστορος ἔκταξιν, οὔτε συμπατεῖσθαι ὑπ' ἐκείνων. ἀναχωροῦσι γὰρ δηλ. τῶν καλουμένων γεφυρῶν. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἡ σελιδὼν σελιδαίη. λέγεται καταπαραγωγήν. ἡ δύνη δύναια τραγικῶς ἡ ἄγκυρα. καὶ ἡ παρ' Ομήρῳ καλάμη, καλαμαία κοινότερον. καὶ ἡ πόρα πόραια. καὶ ἡ ἀλκὴ ἀλκαία ἵπποι λέοντος. καὶ ἡ πρόνομὴ προνομαία ἵπποι ἐλέφαντος. καὶ

τος. καὶ ἡ ἀκτὴ, ἀκταία ὡσὶ ἀπλῆς παρὰ καλλιμάχῳ. καὶ ἡ ἀρχὴ ἀρχαίη. καὶ ἡ ἀθήνη ἀθηναίη, οὕτω καὶ ἡ ἀνάγκη ἀναγκαίη σὺν τῷ ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις αἰαγκαίῃ τοι λεμίζῃ. σύνθα ἐφορμηνδυπηφέασιν ἀλλήλων τὸ, οὐκ ἐθέλων καὶ τὸ ἀναγκαίη. καὶ σημείωσαι ἀνάγκιλον ταύτην ἐπαινουμιλίαν. στρατηγικὴ γάρ ὅτιν ὡσὶ σωτηρίῳ τῶν ὁμοεθνῶν. εἰσὶ δέ τινες καὶ σὺ Οδυσσείᾳ ἀναγκαῖοι πολεμισταί. ἄλλως ἐκεῖνοι οὕτω λεγόμενοι. ὡς δὲ τιμιώτεροι τῶν ἄλλων οἱ ἵππεῖς, δηλοῖ ἐπαγαγών. ἵππῳσὶ πρῶτ' ἐπιτέλεσε, κελεύων, σφοῖς ἵπποους ἐχέμεν. ἦγον ἐπέχειν δὲ ἰδίοις ἵπποισι. μὴ δὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ ἀτάκτως δηλαδή. μηδέ τις φησὶν ἱπποσύνῃ καὶ ἠνορέῃφι πεποιθὼς, οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμαέτω πρώτοισι μάχεσθαι. μὴ δ' ἀναχωρείτω, μόνος δηλονότι πρὸ τῶν ἄλλων. διατί, ἀλαπαδνότεροι γάρ φησιν ἔσεσθε. λύεται γὰρ οὕτως ἡ τάξις. καὶ λειποταξίου γραφῇ σύνεχεται ὁ πρόσθε τῶν ἄλλων ἐθέλων μάχεσθαι. ὡς καὶ ὁ πρὸ τῶν ἄλλων ἀναχωρῶν. τὸν δὲ λειποταξιοῦντα, καὶ θανάτῳ σὺ τοῖς πρὸ τούτου ἐδικαίου ὁ Νέστωρ τε καὶ ὁ βασιλεύς. Ασιος δέ τις σὺ τοῖς μετὰ ταῦτα συναγλαϊζόμενος τοῖς ἑαυτοῦ ἵπποις. καὶ στρατηγήτως φανιζῶν ἐπαξία τῆς ἀταθαλίας πείσεται. ὅρα δὲ τὸ, σφοιό. οὗπερ σύνθεια ἐὰν καὶ μὴ πρόχειρος εἰς χρῆσιν, ὁ σφός. ὅθεν καὶ χρησικὸν τὸ σφῆσι τοῖς ἰδίοις. κῆ αὐταζικὴ σφοιό. καὶ θηλυκὸν ὡς εἰκὸς, σφή. ὅθ οὗ καὶ τὸ σφῇ ἀρετῇ καὶ σφῆσι κεφαλαῖς ταῖς ἰδίαις· Ἱπποσύνῃ δὲ λέγει, τὴν ἱππικὴν ἀρετήν. ἤτοι τὴν ἡνιοχικήν. ἄλλο οὖσαν παρὰ τὴν ἡνορέην ἤτοι τὴν αὐθρίαν. τὸ δὲ μὴ δέ τις μεμάτω μὴ δ' ἀναχωρείτω, συναλλαγὴν ἔχει χήματος. ἄλλως γὰρ, ἀπαρέμφατα καὶ ταῦτα ἐχρῶ εἶν ἀκολούθως τῷ, ἵπποισι ἐχέμεν μὴ δὲ κλονέεσθαι. ἵνα ἔλεγε χρῆναι ἵπποισι ἐπέχειν μὴ δὲ κλονεῖσθαι καθ' ὅμιλον μὴ δέ τινα μόνον πειρᾶσθαι. μὴ δὲ ἀναχωρεῖν. ἀλαπαδνότεροι δὲ, αὐτὶ τῦ δύνασταφρόνητοι. δυσώρυθητοι. ἐκ τῦ ἀλαπάζω τὸ πορθῶ κατὰ συγγένειαν τῦ ζ' πρὸς τὸ λ'. ὡς καὶ ἐκ τῦ παίζω παιδνὸς σὺν Οδυσσείᾳ. καὶ ἐκ τῦ ὀλοφύζω ὀλοφυδνός· Καθάπαξ ὁ γέρων Νέστωρ, ἀρχὰς ἔχων ζαὶς χεῖρας, αὐνεῖ ὅμως ἄλλως ἀγαθὰ ταῖς βουλαῖς πολλαχῦ τῆς ποιήσεως. διὸ καὶ σύνταῦθα ὁ ποιητὴς, σὺν αὐτῷ καὶ μόνῳ τὴν δύνησιν τῆς κατὰ πόλεμον ἐκτάξεως θεωρεῖ. ὃν ἄλλοις πάντας παρασβαμών. ποιεῖ δὲν αὐτὸν παραινοῦντα τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἱπποσύσι, μὴ τοιαῦτα. οὐδ' ἀνὴρ ἀρὸ ὧν ἤγαγον ἰδίων ὀχέων ἕτερα ἁρματα ἵκηται, ἔχει ὀρεξάσθω. ἐπεὶ πολὺ φόρτερον οὕτω. τουτέστιν εἴτις ἅρματος πολεμίου κρατήσει μὴ ἀρκεσθήτω ἵνα τυχὸν καὶ εἰς ζὰς νῆας κατάγῃ τὸ κρατηθὲν ἀλλὰ ἔχει πάλιν πολεμείτω ἵνα καί τι πλέον κατορθώσῃ. ἢ καὶ ἄλλως, εἴτις εἰς ἅρμα τῦ πολισίου ἕλλιπος ἀναβῇ ὡς ἢ ἐκ ποσὸν τῦ οἰκείου ἢ ἄλλως κατά τινα χρείαν, ἔχει ὀρεξάσθω. τουτέστιν ἔχῃς ἐκτειναίτω. ὀρέγω γὰρ τὸ ἐκτείνω. ὅθ οὗ καὶ ὀρεκτὰς ἔφη σὺ τῇ βιωτίᾳ μελίας, ζὰς ἀρὸ χειρῶν πολιπούσας. παρατασσάσθω δὲν φησι καὶ ἀμυνέτω. κῆ μὴ ἡνιοχείτω. ἵνα μὴ τῇ ἀγνοίᾳ τῆς τῶν ἀλλοτρίων ἵππων σωκνοίας, βλάπτει μᾶλλον τὸν βοηθούμενον. οὕτω καὶ ὁ τρωϊκὸς Πάνδαρος ποιήσει ὅτε εἰς τὸ τῦ αἰνείου ἁρμα. σύνθα καὶ αἰτίαν ἐκεῖνος ταύτην πρὸς τὸν Αἰνείαν δρᾷ. μή ποτε οἱ σοὶ ἵπποι δείσαντες οὐκ ἐθέλωσιν ἐκφέρειν πολέμοιο, σὸν φθόγγον ποθέοντες. ἄλλοι δὲ καὶ οὕτω νοοῦσι τὸ τῦ Νέστορος παράγγελμα. εἶτις τὸ οἰκεῖον ἀφεὶς εἰς ἕτερον ὁμοεθνοῖς ἅρμα ἔλθοι, δόρυ ἐκεῖνος ὁ ἕτερος ἄνωθεν ὀρεξάσθω. κῆ ἐκτείνας αὐτὸ, ἀνακομιζέτω ὡσὶ σωτηρίᾳ εἰς τὸ ἴδιον ἅρμα, τὸν εἰς αὐτὸν ἐλθόντα. κατὰ δὲ ἑτέρους ἐκεῖνος ὁ ἕτερος ὁμοεθνὴς ὁ τὸ ἅρμα ἔχων, ἔχῃς ἐκτείναις, παταξάτω τὸν τοιοῦτον ἵνα δηλαδὴ μηδεὶς τὸ ἴδιον ἀφῇ ἅρμα, φόβῳ τῦ ὑπὸ τῦ συμφυλέτου τρωχθῆναι καὶ πεσεῖν. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸ ὁμηρικὸν ἴδιον χωρίον, ἀμφιβόλως ἔχει. τέσσαρας σύνοιας προβεβλημένον. καὶ ταύτας ἁπάσας ἔσω λόγου κειμένας ὡς δέδεικται. πολλαχῦ δὲ Ομηρος καὶ οὕτω ποιήλεται. ὡς ἔστιν εἰπεῖν αὐτὸν σὺ τοῖς τοιούτοις, τετράγωνον ἄνευ λόγου. μεταπίπτει μὲν γὰρ ταῖς ἀμφιβόλοις σύνοιαις οὕτως ἢ οὕτως. σὺ ἁπάσαις δὲ, σαθρός ὅτι καὶ ἄλογος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἔχει ὀρε-

ξάθω, αὐτὶ τοῦ ἐκταθείτω πρὸς ὁμοιότητα εἴρηται, τοῦ χειρὶ ὀρεξάθω. διὸ καὶ ὥσπερ τὸ, χειρὶ ὀρεξάθω, αὐτὶ τοῦ ἐκτεινάτω τὴν χεῖρα, οὕτω καὶ ἔγχει ὀρεξάθω αὐτὶ τοῦ ἔγχος τεινάτω, καθαὶ εἴρηται. ὥσπερ γὰρ ὁ τόξα τείνων ἢ χεῖρα, τοδὶ ὀρέγεται καὶ χειρὶ, οὕτω καὶ ὁ δόρυ ἐκτείνων, δόρατι ὀρέγεται. ἢ τάσιν τῷ ἔγχει ποιούμενος ἀπὸ μέσης χειρός.

Ὧδε καὶ οἱ πρότεροι τόλιας, καὶ τείχε' ἐτόρθων.

Τοὔνδε νόον, καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.

Ὡς ὁ γέρων ὤτρυνε πάλαι τολέμων οὖ ἐιδώς.

Καὶ τὸν μὲν μύθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων.

Καί μιν φωνήσας, ἔπτα πτεροέντα προσηύδα.

Ω γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσι φίλοισιν,

Ὡς τοι γυῖα θ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη

Ἀλλάσε γῆρας τείρει ὁμοίιον. ὡς ὄφελές τις

Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.

Ἀγαθὰ ὁ ποιητὴς ἀπὸ τοῦ γέροντος βουλευόμενος. καὶ ἄρτια τάξας. καί πως ἀρδεξάμενος, ἑαυτὸν, ἐπάγει. ὧδε καὶ οἱ πρότεροι τόλιας καὶ τείχε' ἐτόρθων. τόνδε νόον καὶ θυμὸν. ἐνὶ στήθεσιν ἔχοντες. εἶτα δὲ καὶ πᾶς ἀνὴρ, εἶπε ὁ πραγγέλλων εἰς παλαιὰ ἔργα τιμήματα. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν καθολικὸν καὶ ἀόριστον πρόσθεμα τὸ, ὧδε καὶ οἱ πρότεροι καὶ ἑξῆς, ἐπὶ τρεπτικώτερόν ὅτι, τοῦ ὡρισμένου καὶ μερικοῦ. οὐ γὰρ ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα, οὕτω τόλις ἐτόρθει. ἀλλ' οἱ παλαιοὶ πάντες· Ἐν τῷ, ὡς ὁ γέρων ὤτρυνε, πάλαι τολέμων οὖ ἐιδώς, τολλὴν πεῖραν καὶ τὴν ἐντεῦθεν Ζωΐσημον Ζωιμήτυρεται τῷ Νέστορι. τὸ δὲ τολέμων οὖ ἐιδώς, ταυτόν ὅτι τῷ πεπρικοῦ ῥηθέντι τόξων οὖ ἐιδώς·

Ποικιλώτατος ὢν τὴν φράσιν ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ καὶ αὐτοῖς λέξεσι ταυτολογεῖ· ὡς καὶ ἐνταῦθα. ἐπὼν γὰρ Ζωΐ τῶν αἰαύντων, καὶ ὧδ' μὲν, μύθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων, ὡσαύτως καὶ Ζωΐ Νέστορος λέγει. Ζωΐ δέγε τῶν κριτῶν, λέξεών τε μεταθέσει ἐχρήσατο, καὶ ὑπαλλαγῇ τῶν βασιλικῶν Ζωϊδίων, εἰπών· ὧδ' δὲ, ἰδὼν μύθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. οὕτω δὲ καὶ τὸ, Ἀτρεΐδης δὲ πρόφερτο μυθόσωος κάρ, δὶς εἶπεν. ἐπί τε τῶν κριτῶν, καὶ Ζωΐ τοῦ Νέστορος. ὅτι δὲ καὶ ἡ ταυτολογία ἐξιλοῦτο τοῖς παλαιοῖς, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. κἀ οὐ μόνον ἐν ἐπῳδοῖς. καὶ ἐν κρούμασι μουσικοῖς. καὶ ἐρεθύμασι κἀ λόγοις ἀγγέλων. καὶ ἐν μιμήσεσι θυμουμένων προσώπων καὶ Ζωΐ θυμουμένων, καὶ ἄλλως δὲ ἀγωνιώντων, ἀλλὰ καὶ καθ' ἑτέροις τρόποις. ὧν εἷς καὶ ὁ κατ' Εὐριπίδην. οἷς ἐπετηδεύσατο ἐν διαφόροις τῶν αὐτοῦ δραμάτων, ἀρτελβυτᾶν ἐκεῖνα εἶστε τὸ γνωμολογεῖν πολλὰς μορφὰς εἶναι τῶν δαιμονίων καὶ ἑξῆς, καὶ εἰς τὸ ἐπεύχεσθαι στεφανηφόρος γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ νικᾶν. ἀπραγματοποιήτως ἔοικε ῥηθείσας δύο ἐννοίας ταυτολογῶν, ἔνθα δέον ἦν μεθύδευσεν· Εὔχεσθαι Ἀγαμέμνων συμβῆναι τῇ τοῦ Νέστορος προθυμίᾳ, καὶ τὸ σῶμα λέγων ὦ γέρον. εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσι φίλοισιν. ὡς τοι γυῖαθ' ἕποιτο. βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη. ἀλλάσε γῆρας τείρῃ ὁμοίιον. ὡς ὄφελές τις ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν. σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι. ἤγουν ἐννέοις εἶναι πρέπει δὲ ἡ εὐχὴ, παντὶ ἀγαθῷ γέροντι. ὁ δὲ Νέστωρ εἰπὼν ὅτι μάλα μοῦνοι ἐγὼν ἐθέλοι με κἀ αὐτὸς οὕτως εἶναι, ἐπάγει γνωμικῶς τὸ, ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεὸς ἔδωκεν ἀνθρώποισιν. εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει. ἀλλὰ καὶ ὡς, ἰτω δύσι μετέσομαι ἤτοι σὺν ἔσομαι ἠδὲ κελεύω καὶ ἑξῆς. πλέος γὰρ οὐκ ἔχει μάχεσθαι ἀπὸ γῆρας. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη, ἀκριβῶς προσκεῖται. ἀπὸ τὸ πολλοῖς γυνάτα μὲν ἔτεθαι ὁποῖος κἀ ὁ τρωϊκὸς ποδώκης Δόλων, βίαν δὲ ὅ ὅτιν αὐθρίαν, μὴ προσεῖναι. ἀφ' ἧς βίας οἱ μεθ' Ὅμηρον ῥήτορες, νόημα βίαιον καλοῦσι τὸ γενναῖον καὶ ἀνδρικόν. χῆρας δὲ ὁμοίιον, ὡς Ζωΐ φάσκω κεῖται καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. σημειοῦνται γὰρ οἱ παλαιοὶ, ἀ ὁμοίιον τὸν ποιητὴν Ζωΐ φαύλου λαμβάνειν. Ἀσίων γοῦν καὶ Ἡρόδωρος, φασὶν ὅτι οἱ γλωσσογράφοι, ὁμοίιον κατὰ διαίρεσιν φασὶ τὸ κακόν. οἷον χῆρας τεί

ρει ὁμοίϊον. καὶ νεῖκος ὁμοίϊον ἔμβαλε μέσον. καὶ θανάτου μὲν ὁμοίϊον. καὶ τέλος ὁμοίϊον πολέμου. ἵνα εἴη ὁμοίϊον, πᾶσι δὲ πάντες ὁμοίως διακείνται ὡς χαλεπόν. τὸ μέντοι εἰπεῖν γῆρας ὁμοίϊον, τὸ ὁμοίως πᾶσιν ἐπικείμενον ζῶσι τεινομένοις, εἰς τὸ ζῆν, δύνοντον μὲν οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς. τὸ δὲ ἔα, σημαίνει μὲν κἀνταῦθα τὸ ἦν. δήλοῦται δὲ πᾶσι αὖθις ἀκριβῶς ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν·

Τόνδ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ατρεΐδη. μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
ὡς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον ἐρυθαλίωνα κατέκταν.
Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν.
Εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει.
Αλλὰ καὶ ὣς, ἱππεῦσι μετέσομαι, ἠδὲ κελεύσω
Βουλῇ. καὶ μύθοισι. πάρ, γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
Αἰχμαὶ δ' αἰχμάουσιν νεώτεροι, οἵ περ ἐμεῖο
Ολοὸ τόροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βίηφι·

Νέστωρ ἐρυθαλίωνα τὸν Ιππομέδοντος ἢ Αφείδαντος, ἀνεῖλεν ὡς αὐτὸς λέγει, μονομαχήσας ἐκ προκλίσεως ἐν μάχῃ τῇ περὶ γῆς ὅρων. προμαχῶν τῶν πυλίων. φασὶ δὲ καὶ ὡς νεὸ χαρᾶς ὁ Νέστωρ τότε, τὸ περιορμηθὲν χωρίον ἅπαν ἐξῆλθε. καὶ ὅτι ἔτι σκαιείζοντος τὸ ἐρυθαλίωνος, ἐφορμήσαντες οἱ ἀρκάδες τοῖς πυλίοις, αἴφνης συνέβαλον. καὶ ἐνίκησαν. καὶ θάψαντες τοὺς νεκροὺς, ἐπέγραψαν. ἐνθάδ' Ερυθαλίωνα φίλοις τ' ἐπὶ τύμβον ἔθηκαν ἀρκάδες. βασιλῆος γένος ἔξοχον Ιππομέδοντος. ὅποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο. Σημείωσαι δὲ ὅπως ὁ ἐν ἄλλοις πολυλόγος Νέστωρ, καιρίως νῦν ἐσένωσε τὸ διήγημα. εἰπών. μάλα μὲν ἐθέλοιμι οὕτως ἐὼν ὡς ὅτε δῖον ἐρυθαλίωνα, κατέκταν. ἤτοι, ἐφόνευσα. οὐ γὰρ ἦν πολυλογεῖν ἐν τοιούτῳ καιρῷ μᾶλλον δὲ περιαυτολογεῖν. εἰ δὲ ὁ βασιλεὺς μετ' ὀλίγα τὴν τῦδέως ἰσορέαν πλατυλογεῖ, ἀλλ' ἐκεῖνος εἰς χρήσιμον τῷ καιρῷ, δόξαν ποιεῖ τοῦ ἐλέγχω τὸ Διομήδους. σημείωσαι δὲ ὅτι πολλαχοῦ εἴωθεν ὁ ποιητὴς ἀνδραγαθοῦντα πάλαι ποτὲ τὸν Νέστορα ἰσορρεῖν. ἵνα ὁ γέρων εἴη ἀρετῆς, κατὰ τὸ προχειμένον. ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἀνδραγαθεῖν οὐ δύναται. σύγκεινται δὲ ἐν τοῖς τρωϊκοῖς νεκροῖς παρὰ τῇ ποιήσει ταύτῃ, καὶ οἱ ποτὲ τοῦ Νέστορος. καὶ οὕτω καὶ αὐτὸς, οὐκ ἀργὸς φαίνεται. ἀλλὰ τοῖς ἀρετεῦσι συνκαταλέγεται. τῷ τρωϊκῷ τούτῳ πολυανδρίῳ συνερρίπτοντος οἷον τοῦ ποιητοῦ, καὶ οὗ τοῦ γέροντος Νέστορος νεκροί. ἐνταῦθα δὲ πρῶτον ὁ ποιητὴς παραρρίπλας παλαιοῦ νεκροῦ τοῦ Νέστορος, εἶτα τὸν υἱὸν Αντίλοχον παραγαγὼν ἀριστεύοντα, χωρήσει καὶ τὰ ἑξῆς· Ορα δὲ καὶ ὡς ἐνταῦθα μὲν, ἐπ' ὀλίγον ἐμνήσθη τοῦ Ερυθαλίωνος. ἐν μέντοι τοῖς ἑξῆς πολυτρόπως μεμνήσεται. μερίσας καὶ τὴν τοιαύτην ἰσορέαν διαφόροις τόποις ὡς ἔθος ἔχει ποιεῖν ἐν πολλοῖς· Ισέον δὲ ὅτι οὐ πόρρω τῆς Κῶ ἐν Φοίνικα συνοίκα, ὁ Ερυθαλίων κεῖται ὁ Φοινίξ τε γὰρ, τὸ κύριον ὥσπερ καὶ ὁ καρπὸς παρὰ τὸ Φοινίκειον καὶ οὕτως ἐρυθρὸς τῆς χροιᾶς καλεῖται, καὶ ὁ Ερυθαλίων δὲ ὁμοίως· Τὸ δὲ κατέκταν, ἔστι μὲν καινόχρημον. δοκεῖ δὲ καὶ αὐτὸ αἰολικὸν εἶναι. ὡς ἀπὸ τοῦ κατακλᾶς κατακτάντος. ἢ μᾶλλον ἀπὸ κοινοῦ παθεῖν, ἐκ τοῦ ἔκτανον πρώτου προσώπου·

Ὁ γέρων ἀπόμαχος, εἶπον λῶν, ἐν καιρῷ δ', κελεύσω βουλῇ καὶ μύθοισι. τὸ γὰρ γέρας ὅτι γερόντων. αἰχμαὶ δ' αἰχμάουσιν νεώτεροι. οἵ περ ἐμοῦ ὀλοώτεροι. πεποίθασί τε βίηφι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ αἰχμαὶ αἰχμάουσιν. ὡς τὸ, δαίνυν δαῖτα. καὶ ἰσχαθέων ἴσχουσα. καὶ ἀπλῶς ἡ μεταληπτοῦ συμπαρακειμένη θέσις τῶν ῥημάτων καὶ τῶν ἐκεῖθεν γεννωμένων ὀνομάτων. ἴσως δὲ καὶ παρήχησις ἔστιν ἐνταῦθα. καθὰ καὶ τὸ, τὸ γὰρ γέρας ὅτι γερόντων. αὐτὸ δὲ καὶ εἰς ἐτυμολογίας εἶπε χρῆμα παρὰ τὸ γέρας γὰρ οἱ γέροντες. ὀλοώτεροι δὲ, οὐ μόνον οἱ νεώτεροι ἀλλὰ μᾶλιστα, οἱ μάχιμοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι. ἔτι δὲ καὶ οἱ ἀπλῶς ἐργατικοὶ καὶ ἐνεργεῖς. ὅπλα γὰρ πᾶσης

τέχνις τὰ ἐργαλεῖα. καὶ ὁπλίζεσθαι τὸ εἰς ἔργον ἑτοιμάζεσθαι. διὸ καὶ παραπλῶν φησι. δαῖτα ἑφοπλίζοιμεν. Τὸ δὲ κελεύσω βουλῇ καὶ μύθοις, ἐμφαίνει ὅτι ἔστι καὶ ἔργοις κελεύειν. καθὰ καὶ διδάσκειν, οὐ μόνον λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἔργοις δεῖν.

Ὡς ἔφατ'. ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο μυθήσασθαι κῆρ.
Εὗρε μὲν ὃν πατέρα μενεαίνοντα πολέμοιο,
Ἑστάτ' ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες ἀϋτῆς.
Αὐτὰρ ὁ, πλησίον εἰσήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Παρὰ δὲ, κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
Ἑστᾶσιν. οὐ γάρ πω σφιν ἀνηύετο λαὸς ἀϋτῆς,
Ἀλλὰ νέον σωρεύμεναι κίνυντο φάλαγγες
Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ Ἀχαιῶν. οἱ δὲ, μένοντες,
Ἑστᾶσιν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπέλθοι
Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἀρξειαν πολέμοιο.
Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ υἷε πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος,
Καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε κερδαλεόφρον.
Τίπτε κατατπώσοντες, ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους.
σφῶϊν μέντ' ἐπέοικε μιῇ πρώτοισιν ἐοῦσιν
Ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκηδιάζεσθον ἐμεῖο,
ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἑφοπλίζοιμεν Ἀχαιοὶ,
Ἔνθα φίλ' ὀπάλεα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κώτιλλα
Οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὅφρ' ἐθέλητον.
Νῶϊ δὲ φίλως χόρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
Ἰμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῷ.
Τὸν δ' αὖ ὑπόδρα ἰδὼν, προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς
Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺ κέρδος;
Ὀλλεαι ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἴνεόν τοι τὰ, μεμιλῆ,
Τιλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα,
τρώων ἱπποδάμων, σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.
τὸν δ' Ἰθαιμενίδης προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὡς γνῶ χωομένοιο πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔτέ σε νήκεσ τον ὀτρυνόμεν, οὔτε κελεύω.
Οἶδα γὰρ ὡς τοι θυμὸς εὖ φρονέει φίλοισιν
Ἤτια δήνεα οἶσιν, τὰ, γὰρ φρονέεις, αὖτ' ἐγὼ περ.
Ἀλλ' ἴθι. ταῦτα δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', ἤ περ κακὸν ἔπλη
Εἴρηται. τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

τὸ, οὖρε υἱὸν πετεῶο, ἀσυνδέτως καὶ γοργῶς προάγει ὁ ποιητὴς, συντέμνων τῇ τοῦ βασιλέως σπουδῇ καὶ τὴν φράσιν. γοργότερον γὰρ, τοῦ συνδεδεμένου, τὸ ἀλυσίδετον. τοιοῦτον καὶ περὶ ὀλίγου τὸ, οὖρε Λυκάονος υἱὸν. περιὼν δὲ μιᾷ συνδέσμου ἐρεῖ, οὖρε δὲ Τυδέως υἱὸν. ὁ δὲ Πετεὼς, ἀπίκην ἔχει κατά τινας κλίσιν ἰσοσύλλαβον. ἔστι γὰρ τοῦ πετεώ. καὶ πλεοναστικῷ τῷ ὁ πετεῶο. κατὰ ὁμοιότητα τῶν διαλελυμένων γενικῶν. ὧν ὡς περ-

γεάφη ἀνόμοιοι ταῖς παραληγούσαις αἱ λήγουσαι. κεῖται δὲ ἡ λέξις, ἡ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. κατὰ δὲ Ζηνᾶν ὁ πετεός, τοῦ πετεοῦ ἐστι. καὶ ποιητικῶς, πετεῖο. καὶ προπαροξυνόμενον τῆς οἱ διφθόγγου εἰς ω̃ πετεῶο. οὕτως ἡ κλῆσις, παρὰ τὸ πέτεσθαι. ὡς πίνου, ὄφ᾽ τὸ ὠκύποδος. ἢν δὲ λῦ καθ᾽ ἃ καὶ ἐν Οδυσσείᾳ δηλοῦται. ὡς ποτεὼς πετεῶ, καὶ προσλήμματι τοῦ ὁ, πετεῶο κατὰ τὸ αὐτοδάφ πραδεδομένον, οὕτω καὶ ἄθως ἄθῳ ἄθῳο ἐν τῷ, ὄφ᾽ ἄθῳο δ᾽ ἔβαν ποντον ἐδύσετο κυμαίνοντα. κωλύοντος δὲ τοῦ μέτρου παρέλιπε τὸ μικρὸν ὁ ὡς καὶ ἐν τῷ, φῶς φόως καὶ κῶς κόως. τοὺς Ἀθηναίους μίσωρας αὐτῆς λέγει. ὅ ἐστι βουλευτικοὺς ἐν μάχῃ. καὶ δηλοῖ. ὅτι δὲ κατακτικώτατος ἱστορεῖται εἶναι ὁ ἀττικὸς οὗτος βασιλεὺς Μενεσθεύς, ὡς καὶ ἡ Βοιωτία δηλοῖ. ὅτι δὲ καθ᾽ μείοις ποσὶν, κέντορας ἵππων ἐρεῖ ὡς δυπωλοσθαμνοῦντας. ἄλλως γὰρ οὐκ ἔστανος ἵππου τὸ κεντεῖσθαι, ἀλλὰ ὀκνηρίας σύνδειξις. καθ᾽ δηλοῖ καὶ Πίνδαρος. ἀκέντητόν τινα ἵππον ἐστανῶν ὡς δυποθυμον. τὰς δὲ τῶν κεφαλίνων σίχας, οὐκ ἀλαπαδνὰς μετ᾽ ὀλίγα φησίν. ἀλλὰ δηλαδὴ ὄφ᾽ ἐναντίου αὐσβειοτάτας. ὥσπερ ἀλλαχοῦ τὸν αἰανῆ λέγει οὐκ ἀφαυρότατον ἀχαιῶν αὐτὶ τοῦ αὐσβειότατον. ἡ οὐκ ἐμήνησεν Ἀχιλλεὺς ἀλλὰ δηλονότι τοὐναντίον, πολλὰ ἐλυπήθη. τοιοῦτον ἡ Σοφοκλέους περὶ Οἰδίποδος τὸ, πρέσβιστ᾽, οὐ πάνυ μοίρας δυσδαιμονίζομι πρώτης. ἤγουν γέρων οὐ τῆς πρώτης μοίρας τῶν δυσδαιμονιζομένων. ἀλλὰ δηλαδὴ τῆς ἐσχάτης. ὅμοιον καὶ παρ᾽ Ηροδότῳ τὸ, ὁμιλήσαντα Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρᾳ. ἀλλὰ δηλαδὴ αὐάπαλιν, τῷ πάνυ σοφῷ. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὅτι δὲ ταῖς τοιαύταις αἱρέσεσι χρὴ, συνυπακούεσθαι καὶ θέσιν, ἐδήλωσε πρὸ βραχέων Ομηρος. ἐν τῷ, οὐ βρίζοντα οὐδὲ καταπίνοντα οὐδ᾽ οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα. τὸ δὲ μίσωρες, οὐδὲ μέτρον ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. ἀλλὰ κατὰ διάλεκτον αἰτικήν. ὅτι δὲ κεφαλίνων ἄρχει ὁ Οδυσσεὺς, καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δηλοῦται. ὅπου ὡς καὶ ἐν Οδυσσείᾳ εἴρηται καὶ πόθεν ἔληλουθεν οἱ κεφαλλῆνες τὸ ὄνομα. Πλησίον τῶν Ἀθηναίων ὁ Οδυσσεὺς, τάττεται. χαίρων αὐτοῖς ὡς εἰκὸς διά τε τὴν τοῦ ἔθνους ὁμοιότητα, καὶ ὄφ᾽ ὧν ὡς ἐρρέθη τακτικώτατον ἐν αὐτοῖς βασιλέα ἔν Πετεῶο. κεῖται δ᾽ ἐν τούτοις, καὶ τὸ, ἠγούετο λαος, αὐτὶ τοῦ ἤγουεν. αἰτιῶν ὂν καὶ ἰωνικῶν καὶ αὐτὸ, καθὰ παρὰ Σοφοκλεῖ ἓν μυρίοις ἄλλοις, καὶ τὸ ἐσώζετο τὴν δυλάβειαν ὥσπερ οὐχὶ σώζεται, αὐτὶ τοῦ ἔσωζε, καὶ αὐτὶ τοῦ σώζῃ. Σχῆμα κεῖται ἀμφιβολίας καὶ ἐνταῦθα δύο ἐννοίας προϊχόμενον. φησὶ γὰρ ὡς οἱ περὶ Μενεσθέα καὶ Οδυσσέα, ἑστανῶ μένοντες ἤτοι ἀναμένοντες, ὁπόταν πύργος ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν τρώων ὁρμήσειε καὶ ἀρξειαν πολέμοιο. τουτέστιν αὐέμβιον, ὁπότε ἀὴ, πύργος ἤτοι τάξις τρώων κατὰ τῶν ἀχαιῶν ἐκταχθεῖσα, προεπιχειρήσῃ καὶ καταρξῃ τῆς μάχης ἢ παραβάσει τῶν ἐνθηκῶν συμπαραπονδήσασα τῷ Πανδάρῳ. ἢ καὶ ἄλλως αὐέμβιον σπουδαγμένοι ὡς εἴρηται οἱ ἀθηναῖοι καὶ οἱ κεφαλλῆνες, ὁπόταν πύργος ἀχαιῶν ἄλλος ἑλληνικὸς δηλαδὴ, κατὰ τρώων ὁρμήσει. ὁ καὶ κάλλιον. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἑφεξῆς εἰπεῖν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔβη μετ᾽ ἄλλους. ἵνα ὥσπερ τὸ, μετ᾽ ἄλλους, οὕτω καὶ τὸ πύργος ἄλλος, νοοῖτο ἐπὶ ἀχαιῶν. εἰ καίτινες αἰτιῶνται καὶ ἔστιν λέγοντες δεῖν σπουδαγμένως αὐτοὺς πολεμεῖν. διόπερ ὁ Αγαμέμνων κακοῖς δόλοις κεκασμένον καὶ τὰ ἑξῆς, τὸν Οδυσσέα ἐρεῖ. αἰτιᾶται μενος καὶ τὸν Μενεσθέα, ἐν τῷ εἰπεῖν οὕτως. ὦ ἰὲ πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος. καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε κερδαλεόφρον. πῇπε καταπίνοντες ἀφέσατε μίμνετε δ᾽ ἄλλους. σφῶϊν μὲν τ᾽ ἐπέοικε, μᾶλ᾽ πρώτοισιν ἑοῦτας ἑστάμεν ἡ δὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι. πρῶτοι γὰρ καὶ δεινὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο ὁπόσοι τε δαῖτα γέροισιν ἐφοπλίζομεν ἀχαιοί. ἔνθα φίλ᾽ ὀπάλεα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα οἴνου πινέμεναι μελιηδέος ὄφρ᾽ ἐθέλητον. νῦν δὲ φίλως χόρόῳ τε ἤγουμ᾽ ἠδ᾽ ἐρέως ἀὴ, βλέπετε, καὶ εἰ δέκα πύργοι ἀχαιῶν, ὑμῶν προπάροιθε μάχοιντο. σημαίνει δὲ ὁ λόγος, ὅτι ἀκρον ἐν συμποσίῳ μὲν, τοῖς πρώτοις καταλέγεσθαι ὑμᾶς. ἐν δὲ μάχῃ, τοῖς δευτέροις. καὶ οὕτω μὲν ὁ βασιλεὺς. Οδυσσεὺς δὲ οὐκ ἐνεκῶν τὴν ἐπίπληξιν, φη

σὶν. ἀτρείδη ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. ὁ δὴ μυελαζῆ τῆς ὁμηρικῆς κεῖται ποιήσεως. πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμην ὁππότ' ἀχαιοὶ τρωσὶν ἐφ' ἱπποσύνῃσιν ἐμῇ ῥομβῷ ὄξυ κάρηα. δικαιολογούμενος ἀφ' καιροῦ πρὸς τὸ ἀργεῖν καὶ δοκεῖν πλώσειν. καὶ ὁμολογῶν μὲν ἴσασθαι. αἴτιον δὲ τούτου λέγων τὸ μὴ εἶν νηῒ πολέμου ὄξυ. πρὸς ὃ μὴ δὲν ἔχων ὁ βασιλεὺς αὐτειπεῖν, ἱλαρωθήσεται μικρὸν ὅσον. τέως δὲ προστήσιν ὀδυσσεὺς καὶ ταῦτα. ὄλεσα ἣν ἐθέλωσθα καὶ αὖτέ τοι τὰ μεμίλη, τηλεμάχοιο φίλου πατέρα προμάχοισι μιγέντα τρῴων. σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις. ἔνθα σημείωσαι ὡς ὀδυσσεὺς μὲν, αὖτε ὀργῆς γέγονεν ἀκρατὴς οὐ δέοντι. διομήδης μέντοι, φέρει σὺ τοῖς ἐξῆς τὴν ἐπαίνεσιν ἀκούσας, τὸ τί πλώσεις καὶ τὰ ἐφεξῆς. αἴτιον δὲ ὅτι αὐτὸς μὲν, νέος. ὀδυσσεὺς δὲ πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερος. οἱ δὲ τοιοῦτοι τιμᾶσθαι σφᾶς αὐτοὺς δεῖν οἴονται. καὶ ἄλλως δὲ ὁ ὀδυσσεὺς ὡς πανοῦργος ἐπαινέσεται. καὶ σιμώτερον εἶπεν ὁ διομήδης. αὐτῷ γὰρ ὁ τοῦ πατρὸς τυδέως ἔπαινος, μειώσει τὴν ὕβριν. ἔτι δὲ λάλος ἐπικληθεὶς ὁ διομήδης, σιωπήσει ἵνα μὴ βεβαιώσῃ τοῖς ἔργοις τὴν ὕβριν. ἤκουσε γὰρ τοῦ πατρὸς χερείων εἶν τῇ μάχῃ ἀμείνων δὲ τῇ ἀγορᾷ. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ ὀδυσσέως. ὁ δὲ βασιλεὺς γνοὺς βούλομαι αὐτὸν ὀργιζόμενον, ἐπιμειδήσας καὶ ἀγαλλιάματι κεράσας τὸ σκυθρωπὸν, συῆνώμην τε αἰτεῖ καὶ μειλίχια προσφωνεῖ. φησὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν ὁ ποιητὴς, οὕτω. τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσεφη ὡς γνῶ χωομένοιο. πάλιν δ' ὅγε λάβετο μῦθον. τουτέστιν ἀνέλαβε τὸν λόγον αὖ πάλιν. εἶπὼν, διογενὲς λαερτιάδη πολυμήχαν' ὀδυσσεῦ. οὔτέ σε νηκεῖω θρασύτητι οὔτε κελεύω. οἶδα γὰρ ὥστοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσι φίλοισιν ἤπια δήνεα οἶδε. τὰ γὰρ φρονέεις ἅτ' ἐγὼ περ. ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπιπίθεν ἀρεσσόμεθα ἔπι καὶ νηῒ ἐίρῃ). τὰ, δὲ πάντα, θεοὶ μεταμώλια θῆκαν. θέσις δὲ μεταποιήσει τὴν λύπην παρῳδήσας ὅτε ζευὶ μὲν μῆσος φιλιοῦται. θαυμασία δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἡ ὁμηρικὴ μέθοδος. πρὸ γὰρ τῶν πολεμικῶν ἔργων, ψυχαγωγεῖ τὸν ἀκροατὴν ἐν τούτοις, λόγων ἡ δέων τε καὶ πικρῶν κράματι. πικροὶ μὲν γὰρ οἱ λόγοι. οὐ πρέπουσι δὲ, οἱ ἔπαινοι. πρέπουσι δὲ ἄμφω πρὸ σώποις εὐδόξοις. διὸ καὶ ταχὺ παύουν). ἄλλως γὰρ εἰ περ ἦν λύη, ὁμοιότης ἐν τούτοις ἐποίησεν λύη, δεινὰ ἡ ἐν αὐτοῖς σκωπτικὴ τραχύτης. ἴστεον δὲ καὶ ὅτι σκώπτει τὸν ὀδυσσέα ὁ βασιλεὺς, ἐπειδὴ θαῤῥεῖ τά γε εἰς αὐτὸν. διὸ καὶ ὡς οἰκείῳ ἀπαρατηρήτως προσφέρεται. καθὰ καὶ πρὸ τούτου τὸ βασιλικὸν συμπόσιον ἔδειξεν. οὐ πάνυ δὲ πικροῦ τὸ σκῶμμα. τί γὰρ μέγα δεινὸν, εἰ κακοῖς δόλοις κεκοσμῆσθαι λέγει αὐτὸν. ὃς οὐκ ἐπαισχύνεταί που σ' παντοίοις δόλοις κοσμεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις μέλεσθαι λέγει, ὅθ' οὗ δόλος. ὅθεν καὶ παρὰ σημαίνεται ὁ βασιλεὺς, ὡς οὐ φιλονεικεῖ αὐτὸν περιόσιον εἶναι μέγα. δι' οὗ διδάσκει ὁ ποιητὴς, ὅπως δεῖ τοῖς φίλοις προσφέρεσθαι. ὡς δέον οὖν, μὴ νεικεῖν περιόσιον. ἵνα ὕστερον δυνώμεθα καὶ αἱρέσεσθαι εἶναι σωαρμοσθῆναι φιλικῶς. καὶ εἰς ἀριθμὸν ὃ ὄφιν ἁρμονίαν φιλίας ἐλθεῖν. τὸ γὰρ νεῖκος, τάσις τε καὶ διάστασις. καὶ διὰδε μὲν ταῦτα, σὺ δὲ τῷ, ὦ ὑὲ ποτεῶο, ἐκτείνεται ἡ λήγουσα τῆς κλητικῆς, ὡς μὴ ἐτόρωθι δηλοῦται λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. διά τε τὴν προηγουμένην βασεῖαν. καὶ ὅτε τὴν ἐπικειμένην ὀξεῖαν. καὶ ὅτε τὴν τῆς λέξεως καταπραΐσιν. καὶ ὅτε τὸ δυάσθαι διπλασιάζεσθαι τὸ ἐπαγόμενον ἄφωνον. τὸ δὲ κακοῖσι δόλοισι, πρὸς διαφορὰν κεῖται δόλων ἐτόρων ἀγαθῶν οἷς ἐπαινετῶς αὖ, τις κοσμοῖτο. καθὰ καὶ τις ἄλλος κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε ἐοῖς οὐ κακοῖς λεγόμενος μέν σι καὶ ἐκεῖνος, ἤκουσεν λύη, κακῇ τε κλεπτοσύνῃ καὶ κακοῖς ὅρκοις κεκοσμῆσθαι. ὅτι δὲ μὴ λέγοι δόλοις ὁ πολυμήχανος ὀδυσσεὺς ἐκοσμεῖτο δι' οὓς πᾶσιν ἀνθρώποις οὐκ ἐμισεῖτο, ἀλλ' ἔμελεν ὁ ποιητὴς ἰσορεῖ, οὕτω τις καὶ ἀπάτῃ χρώμενος, εἰς δέον, οὐκ ἀεὶ λέγοιτο. εἴγε κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπάτης ἀγαθῆς οὐκ ἀρέσκεται θεός. ἢ αὐτίκειται ἡ κακὴ. ὁ ποῖαν ὁ βασιλεὺς ἐκ διὸς ἔπαθε. διὸ καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἀφόρου δόλου ὠνομάσθη ὡς εἰκὸς ὁ δόλιος τὸ κύριον. καὶ ὁ δόλοψ, οὕτω ἐκ τῆς οὐ φαύλης ἀπάτης, ὁ ελεφήνωρ, ὡς ἐκ τοῦ ἐλεφαίρω τὸ ἀπατῶ. καθὰ σὺ τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν δηλοῦται,

δηλοῦται, ὅτι δὲ Οδυσεὺς ὡς καὶ δόλιος καὶ δόλων ἄτος ὀξὺ ἑρμοῦ ἐλέγετο καταίγεσθαι, δῆλόν ὅτι. ὀξὺ Ομήρου δὲ παρείληπται καὶ Σοφοκλῆς, κίναδος ἐπίτριπτον τὸν Οδυσέα σκώψαι ὡς δόλιον κατὰ ἀλώπεκα τὴν καὶ κερδῶ. ἀφ' ἧς εἶναι λύκ, καὶ κερδαλεόφρων. καὶ μὴν ἄλλως σύνταῦθα Κερδαλεόφρονα, τὸν Οδυσέα ὁ βασιλεὺς καλεῖ, ὡς δῆθεν πραγματευόμενον, τὸ ἔξω κινδύνων ἐσᾶναι. Ϛ' δὲ καταπῴασοντες ἀφέσατε, δηλοῖ τὴ ἑτεροίαν εἶναι μάχης ἀπόστασιν μὴ λεκτήν. ὁ ποῖαν ὁ Οδυσεὺς οἰκειοῦται, οὐκ ἀνῶ, μεθίεσθαι τὸ πολέμου εἰπὼν εἶπερ ἰῷ ὀξὺς ἀρὴς πολὺ οὔ προδεδήλωται. συγκέκοπται δὲ τὸ ἀφέσατε, ὡς ἀφ' οὗ ἀφεσήκατε. διὸ καὶ βαρύνεται. σὺ δὲ τῷ μίμνετε δ' ἄλλους, τὸ ἄλλοσ', περὶ πύργων νοητέον. ὡς δηλοῦται σὺ τῷ καὶ εἰ δέκα πύργοι ἀχαιῶν πρὸ ὑμῶν, μάχοιντο. τὸ δὲ μεθ' πρώτοισιν ἑόντας, καλὸν μὲν καὶ οὕτω γραφή. ἦν δὲ γράψαι καὶ ἐοῦσι κατὰ δοτικήν. ἀμφοτέρως γὰρ ἔχει, τὸ ἀσύλοικον. ἡ δὲ τοιαύτη διαλύσει τῆς συντάξεως, πολλαχοῦ διαφαίνεται. μάχη δὲ καυστειρὴ μεριμνοῦ τῆς ποιήσεως, ἡ θερμὴ καὶ πυρόεσσα. κατὰ τὸ μάχοντο δέμας πυρός. διὸ καὶ δηϊοτὴς καὶ δηΐς ἡ αὐτή. καὶ δήϊος πόλεμος. ἀπὸ τοῦ δαίω τοῦ δηλοῦντος τὸ καίω. ἡ δὲ γραφὴ τῆς παραλειπούσης, βοιώτιος ὡς ἡ τῆς ὠτειλῆς. ἀντιβολεῖν δὲ ἀεὶ παρ' Ομήρῳ, τὸ σωσαντᾶν. κὴ ὡς εἰπεῖν, αὖτην βάλλειν καὶ σοὶ τυγχάνειν. παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις, καὶ τὸ παρακαλεῖν. πρὸ τὸ αὖτην ποδῶν βάλλεσθαι ἤτοι ῥίπτεσθαι σὺ ἱκετεύοντας. διφορεῖται δὲ κατὰ ζώνταξιν ἡ λέξις, σύνταῦθα μὲν γὰρ, μάχης ἀντιβολῆσαί φησιν αὐτὶ τοῦ τυχεῖν. καὶ αὖτην γενέσθαι. ἀλλαχοῦ δὲ, εἴπερ μοι ἀντιβόλησαν εἰκήσοι φησιν αὐτὶ τοῦ, ζωνήντησαν. τὸ μὲν τοι κοινότερον αὐξιβολεῖν, αἰτιατικῇ πῶσιν φιλεῖ. αὐξιβολῶσε γὰρ φαμεν· Τὸ δὲ ἀκηδιάζεσθον, παράγωγον μὲν ὅτι ἀκούω. δηλοῖ δὲ συγκλίτους εἶναι εἰς δαῖτα, σὺ οὕτως, ἀκηδιαζομένους, δῆλον γὰρ, ὡς καλοῦνται οἱ ἀκηδιαζόμενοι κατὰ τὸν Ομηρον δαιτός· Τὸ δὲ δαῖτα γέρουσιν, ἐφαρμηνευτικόν ὅτι τοῦ οἴνου γερούσιον. ὡς γὰρ γέρουσιν ἐφοπλίζεται δαὶς, οὕτω καὶ οἶνος. διὸ ῥηθείη λύ, ὥσπερ οἶνος, οὕτω καὶ δαὶς γερούσιος· Ισέον δὲ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ καθὸ καὶ προδεδήλωται ἦσαν τὰ βασιλικὰ συμπόσια. ὡς δηλοῖ κὴ τὸ ἐφοπλίζοιμι ἀχαιοὶ δαῖτα. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἐνεχώρει τὸν βασιλέα, οἴκοθεν δαπανᾶν ὡς σὺ μὲν ἄλλους ἔχειν τὰ οἰκεῖα γέρα αὐτὸν δὲ ἤσθαι δευόμενον. δῆλον δὲ καὶ ὡς γέροντας καὶ ταῦθα ζωνήθως σὺ σὺ τίμιος λέγει. οἷς μόνοις ἰῷ ἡ ἀπὸ κοινοῦ δαίς. ἰῷ τιμίαν ἔκρινον οἱ τότε ἀριστεῖς ὡς καὶ ἡ ὁμηρικὴ ἱστορία δηλοῖ· Τὰ δὲ ὀπαλέα κρέα, καὶ σῖτον ὀπὸν ῥηθείη λύ, καθ' Ηρόδοτον. καὶ σοὶ ἀρτου δὲ ἡ διαύτη λέξις πίθεται ὡς ὁ αὐτὸς δηλοῖ. σὺ οἷς λέγει ὅτι λωτὸς ἰδὼν πίσυνοι ἀγύπτιοι, ποιοῦνται ὀξὺ αὐτὸ ἄρτους ὀπόσους πυρί. γίνεται δὲ τὸ μὲν ὀπαλέον, πλεονασμῷ τῆς αλ' συλλαβῆς, ἐκ τοῦ ὀπὸν, αὐτὸ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ὀπάω ὀπήσω ὀπητόν. τὸ γὰρ ἀπαθὲς ὀπὸν, τὸ θρεπτὸν δηλοῖ. ὡς καὶ ἀθήναιος λέγει σύθα σοφίζεται εἶναι ἰχθὺς ὠμὸν, ὀπτόν. ἔοικε δὲ ὁμοίως ἐκ τοῦ ἕλω ἑλήσω ἑλμὸν, γενέσθαι τὸ ἑφθὸν κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν. τάχα δὲ καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὀπητὸν ὀπτὸν, εἴρηται παρ' Αριστοτέλει καὶ ἑρπτὸν τὸ ὁρατόν· Τὸ δὲ ὄφρα ἐθέλῃσθ, νῦν μὲν σαφῶς εἴρηται ἀλλαχοῦ δὲ περιφράζων ποιητικώτερον, πόσιος καὶ ἐδητύος, ὀξὺ ἔρου εἶναί φησιν. ἤγουν τὴν θυμίαν πληρῶσαι. καὶ ὀξὺ ἔρον σύτο, ἤγουν τὴν θυμίαν ἐπλήρωσεν· Τὸ δὲ ὁρόῳ τε ὅπερ οἱ μεθ' Ομηρον ὁρᾴω τέ φασιν ἐκ τοῦ ὁράοιτε ὁρᾶτε γίνεται. πλεονασμῷ ἰωνικῷ τοῦ προπαραλήγοντος ο, πρῶτον δὲ αὐτοῦ πρόσωπον, τὸ ὁρῶμι. οὐ κοινὸν τὸ ὁράοιμι ὁρῶμι. ἔστι δὲ τὸ φίλως χὁρόῳτε, παρὸν τῷ, ἡδέως λύ, βλέποιτε. ὁ διασέλλεται πρὸς τὸ ζωὴ φόβῳ ὁραῦ. πύργος δὲ ὡς καὶ πρὸ μικροῦ ἐῤῥέθη, τάξις στρατιωτικὴ καθὸ καὶ τὸ πλινθίον. πεπύκνωτο δέ τε τραγωνοειδῶς κατὰ σχῆμα πύργου. ὡς διδάξει παραβολικῶς ἀλλαχοῦ ὁ ποιητὴς, ἁρμονία λίθων τοίχου εἰκάζας ἴδιον τὸν τακτικὸν πύργον· Τὸ δὲ πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν καὶ ἑξῆς, τραχέως ἠρώτηται. ὡς τοῦ βασιλέως μὴ ἐλθόντος ἀκριβέσθαι. ὀξὺς δὲ ἀρὴς, ὁ τῶν ἤδη συμβεβληκότων εἰς μάχην. ὁ γὰρ πρὸ τῆς

συμβολῆς τῆς μεθ' ὅλων, οὐκ ὀξύς ὄξιν, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν ἀμβλύς, ὄξὺ τὸ αἰσθητόν ἔτι καὶ ἀτρώτοις μᾶλλον, οὐ καὶ πάσχοις. καὶ ἄλλως δὲ, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὀξὺς ἄρμις, ὄξὺ τὸν ὀξὺν σίδηρον. οὗ καὶ αὐτὸς ἄρμις κατὰ ἀλληγορίαν λέγεται. ἵνα ᾖ ἐγείρειν ὀξὺν ἄρμα, τὸ μὴ κλίνειν τὸ ἡσυχίᾳ, τὰ ὄργανα τῆς μάχης. ἀλλ' ἐγείρειν καὶ ἐπανιστᾶν τοῖς ἐχθροῖς· Τὸ δὲ ὅλεαι ἵν' ἐθέλησθα κλ ἑξῆς, σκῶμμά τι λελησθὸς ἔχει πρὸς τὸν βασιλέα. ὡς εἰ τῷ καιρῷ τὸ ὀξέως πολέμου μὴ λύν, δυνησόμενον ἐπέρχεσθαι καθ' ἡσυχίαν καὶ ζητεῖν οὐ κρατησοῖς. διὸ καὶ ἔστω αὖ τις ἵν' ἐθέλησθα, τουτέστιν ἐᾶν τῷ, εἰ δύνασαι. πολλαχοῦ γὰρ καὶ ζῆν τοιούτου σημαινομένου τίθεται τὸ ἐθέλω· Τὸ δὲ μεμέλη, ἐκ παρακειμένου τὸ μέμηλα. ὡς καὶ τὸ ὀλώλη ἐκ τοῦ ὄλωλα. καθὰ καὶ προδεδήλωται· Τὸ δὲ Τηλεμάχοιο φίλου πατρός, ὀνόσιμόν τινα ἔχει. ὡς τοῦ ὀδυσσέως παῖδος μὲν ὄντος, ὄχι δὲ τοῦ βασιλέα, παρ' οὐδὲν θεμιτὸν τὰ φίλτατα. καὶ νῦν ὑβριζομένου ἐφ' οἷς ἔδει αὐτὸν καὶ ἀμοιβὴν ἔχειν μεγάλην· Τὸ δὲ προμάχοισι μιγέντα, ἔστι μὲν παράφρασις τοῦ προμαχόμενον φιλεῖται δὲ Ὁμήρῳ κατὰ τὴν αὐτοῦ φρασικήν. καθὰ καὶ πινυτάρῳ παρ' ᾧ καὶ τὸ νικῆσαι, νίκη μιγῆναι λέγεται· Τὸ δὲ ἀνεμώλια βάλεις, ταυτόν ὅτι τῷ, ψευδῆ λέγεις. ὁ μὲν γὰρ ἀληθὴς λόγος πρᾴγμασιν ἔοικε θεμίτοις, οὐκ ἂν ἀνέμοις λέγοιτο φορεῖσθαι. ὁ δὲ ψευδὴς, κενεμβάτων, ἀέρος μόνον ἔστι πλήρης καὶ πλέον οὐδέν· Σημείωσαι δὲ ὅπως. ὁ μὲν σωτὴρ ῥήτωρ, ὀδυσσεὺς, ἀνεμώλια βάζειν τὸν βασιλέα λέγει, οὐ πάνυ προχύνων τὸ σκῶμμα. Σθένελος δὲ εἰ τοῖς ἐξῆς ἀπαιδευτότερον λαλῶν, μὴ ψεύδεό φησιν, ζωτικάμενος σάφα εἰπεῖν· Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ σόος σῶς κατὰ συναίρεσιν τῶν δύο μικρῶν ὁ εἰς μέγα, καὶ πρόρα πρῷρα. καὶ ὁμορόμιος, ὁμωρόμιος. καὶ τὸ οἰκίδιον, τωκίδιον, οὕτω καὶ ἀνεμόλια ἀνεμώλια τὰ ἀνέμοις οἷον ὀλύμπια καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνεμόφθορα· Τὸ δὲ ζωπυρήσῃς, καίριον εἰ τοῖς παροῦσιν. οὐ γὰρ ἐχρῆν τὸν βασιλέα οὕτω θυμωθέντα ὡς καὶ ὑβρίσαι ταχὺ μεταβληθῆναι τὸ χόλου ὡς καὶ χανδὸν γελάσαι. ἀρκεῖ δὲ μόνον σεμνῶς γαληνιάσαι ὡς εἰς μειδίαμα, καὶ οὕτω καταστορέσαι τὴν κύμανσιν τῆς ψυχῆς. ὁ ποιόν τι εἰ ἄλλοις καὶ ὁ γέλως αἴνει κατὰ ὁμηρικὴν μέθοδον· Τὸ δὲ γνῶ χωομένοιο, σύνοιδέν ὅτι τῷ, πολέμων οὐ εἰδὼς, καὶ εἰδὼς πυγμαχίης. διὸ καὶ γενικῇ κατ' ἐκείνα σωταύτεται. ἵνα ᾖ τὸ γνῶ χωομένου, αὐτὶ τοῦ γνῶσιν καὶ ἔδησιν ἔχειν ὀργιζομένου τοιοῦτο δὲ καὶ εἰ ὀδυσεία τὸ, γνώτην ἀλλήλων· Τὸ δὲ πολυμήχανε, πάνυ δεξιῶς ἀξεφωνήθη, πρὸς ἔπαινον ὥσπερ αὖ τὸ πολύμηχος ὀδυσεύς. τὸ γὰρ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε μεταλαβὼν εἰ τῇ δευτέρᾳ πρὸς φώνησει, σεμνότερον ὁ βασιλεὺς, πολύμητιν καὶ πολυμήχανον τὸν ὀδυσέα καλεῖ. ὡς οὕτω δέον αὐτὸν καλεῖσθαι. οἷα τῆς μηχανῆς δυφημοτέρας οὔσης τοῦ δόλου. καὶ μάλιστα ὄχι τῇ μετὰ τοῦ, πολὺ ζώνθεσιν. ἄλλως γὰρ ὁ μὲν πολυμήχανος, ἀλλὰ παμμήχανος, λέγοι τ' ἄν, εἰ καὶ ἐπ' ἔλαττον τοῦ παντοίοις δόλοις κεκοσμημένου. ὥσπερ ἂν λεκτέος εἴη καὶ ὁ κατ' ἔλλιψιν τοῦ φρονεῖν, ἀμήχανος. ὡς αὐόητος. σεμνύνει δὲ τὸν ὀδυσέα ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς, καθὰ καὶ τὸν Μενεσθέα. καὶ ἀπὸ τῆς τύχης δὲ, καὶ οὕτως ἐν θραπεύει καὶ αὐτὸν. εἰπὼν Διογενὲς λαερτιάδη. ἠθικὰ δὲ ταῦτα πάντα, καὶ οἷα διδάσκειν ὅπως δεῖ καθομιλεῖν τοὺς καιρούς. τὸ δὲ περιώσιον ὡς καὶ ἐτοίμως δηλοῦται, καθ' ὁμοιότητα γίνεται τοῦ, θωϋμάσιον. ὡς γὰρ ἐκεῖνο ἰωνικῶς ἐκ τοῦ θαυμάζω θαυμάσιον κεκίνηται, οὕτω κἀ ἔστιν ἐκ τοῦ περικύω περικύσιον τὸ φωνῆ. ἵνα ᾖ περιωύσιον τὸ ὀξάκουστον τῇ ἐκ φωνήσει. καὶ ἀπελούσει τοῦ ὑ, περιώσιον· Τὸ δὲ οἶδα ὥστοι θυμὸς εἰν σήθεσι καὶ ἑξῆς, φιλίας ὅτι παρασατικόν· Τὸ δὲ τὰ, γὰρ φρονέεις ἄτ' ἐγὼ πρὸ, συνετέλεσέ καὶ αὐτὸ τῷ, πρωτοτύπῳ ἐπόνει ὅτι ὁ φίλος ἄλλος ἐγώ. δεῖ γὰρ ὡς εἰ τοῖς ἄλλοις, κοινόν τινα εἰ κοινοῖς κατὰ τὴν προαγωγίαν τῷ φίλῳ ξυνεῖναι, οὕτω καὶ ὁμοφρονεῖν· ὡς αὐτὸν ἐκεῖνον εἶν κατὰ πάντα. ὅσου γε καὶ τάφοις κοινοῦνται οἱ φίλοι. καὶ τὰ ὀστᾶ σφίσι μίγδ' ἀλλήλοισιν εἰ ὁμῇ σορῷ τίθεῖσθαι. ὅθεν πάνυ καλῶς ἐλπίζει καὶ τὸ, ὦ οὗτος καὶ ὦ αὖτη,

αὐτὶ

αὐτὶ τοῦ, ὦ φίλε καὶ ὦ φίλη. ὡς τῶν οὕτω καλούντων, δεικτικῶς πιθέντων τὸ, οὗτος καὶ τὸ, αὕτη καὶ ἑαυτοῦ ὑποδεικνυόντων. καὶ μονονουχὶ λεγόντων, ὦ ἐγώ. ὡς ταυτὸν οὖ ἐστὶ φίλου εἰπεῖν ὦ σὺ καὶ ὦ ἐγώ. δήνεα δὲ τὰ βουλεύματα, παρὰ τὸ δὴν ὃ σημαίνει τὸ ἐστὶ πολύ. ἀφ' οὗ καὶ δήναιος ὁ πολυχρόνιος χρόνου γὰρ χρεία τοῖς ὀρθὰ βουλευομένοις. κατὰ γὰρ τὴν τραγῳδίαν, Φρονεῖν αἱ ταχεῖς, οὐκ ἀσφαλεῖς· Μεταμώνια δὲ τὰ ματαια καὶ μὴ ὀνοῦντα ὅ ὅτιν ἀφελοῦντα. ἵνα ἐκ τοῦ μ' σφρικοῦ καὶ τοῦ ὀνῳ, ἔχῃ κράσιν ἡ λέξις. τὸ δ' καὶ ἡ εἰς ω' μέγα. ὡς καὶ ἐστὶ τὸ, δῶμα γίνεται. καὶ ἐκ τοῦ σιωπὴ καὶ ἑτέρων πολλῶν. εἰ δὲ καὶ μεταμώλια γράφεται εἴη ἂν ὁ χηματισμὸς ἀπὸ τοῦ. ἀθηναῖοι γὰρ αὐτὶ τοῦ ν', ἔστιν ὅτε λ' πιθέασιν. ὁποῖον μὴ τὸ νίτρον. καὶ ὁ πυθμών. οἱ ἐκεῖνοι λίτρον φασὶ, καὶ πολύμονα. ὡς δηλοῖ μὴ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Λευσολίτρου κονίας καὶ ἐν τῷ πολυμόνων ἀποβάλλεται. ὅμοιον δὲ τούτοις, καὶ τὸν νεογιλόν. κἀνταῦθα γὰρ τὸ λ' τοῦ ν', ἀντέκειται. νεογιλὸν γὰρ τὸ νεωστὶ γινόμενον. καὶ ὡς ἐπ' αὐτοῦ ἵππος καινότερον φράσαι, νεογνόν. τάχα δὲ καὶ τὸ γάλα οἱονεὶ γάνα ὅτι, ἀφ' οὗ ἔβρυε γάνος·

Ως εἰπὼν, ὃ μὲν λίπεν αὐτοῦ. ἕν δὲ μετ' ἄλλους.
Εὗρε δὲ Τυδέος υἱὸν ὑπερθύμου Διομήδεα,
Ἑσταότ' ἔνθ' ἵπποισι, καὶ ἅρμασι καλλιτοῖσι.
Παρὰ δὲ οἱ, ἑστήκει Σθένελος καπανῆος υἱός.
Καὶ μὲν τὸν νείκεσεν ἰδὼν κρείων Αγαμέμνων.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὤμοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο
Τί πίσυνος; τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας;
Οὐ μὲν Τυδεΐ γ' ὧδε φίλον πατρὶ ἕξεμεν ἦεν,
Αλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθαι.
Ὡς φάτο, σὶν δ' ἴδοντο πονδύλιον. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ηυτησ', οὐδὲ ἴδον πρὶν δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.

Ως πρὸ δῶμα πυκνὸν τὸ ὑπαγὲς προσυπακουομένου δηλονότι τοῦ δυ, οὕτω καὶ ἅρματα καλλιτά. ὅ ὅτιν ἅρμα καλλικὸν, τὸ δυ κεκαλλιμμένον. ἤγουν συμπεπηγμένον. οὐ δή που γὰρ ἀναγκαίως κόλλῃ τὸ ἅρμα συνέχετο. σφῆνες γὰρ μάλιστα καὶ ἧλοι ἁρμόττουσιν αὐτό· Εστι Πατρωνυμικὸς τύπος, μὴ ὀξὺ τοῦ ιος οὕτω γὰρ τελαμώνιος Αἴας ὁ τοῦ τελαμῶνος. καὶ θένελος καπανήϊος υἱός, ὁ τοῦ καπανῆος. ὡς εἰκὸς δὲ μὴ πηλήϊος ὁ τοῦ Πηλῆος. μὴ Νηλήϊος ὁ τοῦ Νηλῆος. κατὰ τὸ νηλήϊοι ἵπποι. ὅθεν καὶ ἀναλόγως καπανηϊάδης ἐκ τοῦ καπανήϊος παρῆκται. κατὰ τὸ δέξιος δεξιάδης, μὴ τὰ ὅμοια. δύναται δὲ οὕτως εἶναι καὶ πηληϊάδης. καὶ νηληϊάδης. καὶ ἆρα ταυτὰ, ἴσως δὲ καὶ ἐκ τοῦ καπανάς καπάνειος, διαλέλυται ὁ καπανήϊος υἱός. προστεθμμένου τοῦ, υἱός, πρὸς διασολίω κτητικοῦ τινος. οἷον, τοῦ καπάνειος οἶκος, ἢ καπανήϊος ἵππος· Ο σὺ πολέμῳ δεῖλος, ἀκούσοι λῇ, οἰκείως τὸ περὶ τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν Διομήδην ῥηθέν. ὤμοι δείνα, τί πίσυνος, τί δ' ὀπιπεύῃς πολέμοιο γεφύρας. τίνες δὲ αὗται, περὶ ὀλίγου γίνεται· Σημείωσαι δὲ ὅτι πάνυ ἀστεῖος ὁ λόγος οὗτος. ἐπεὶ γὰρ ἐφ' ἅρματος ὁ Διομήδης ἵσταται, σκώπτει αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς τινος καθορῶντα τοῦ ἅρματος. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀπὸ περιωπῆς. καθὰ ὑπεμφαίνει τὸ, ὀπιπεύῃς. ἀπὸ τοῦ ὄπιθεν γὰρ γίνεται μὴ αὐτὸ καθὰ καὶ ἡ περιοπὴ, ἤγουν ἡ τῶν πέριξ ὀπωπή. ὄπιθεν γὰρ καὶ κατὰ παραγωγὴν, ὀπιδύω. καὶ ὀπιδύω κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. ἐκ δὲ τοῦ διούδου ῥήματος μὴ ὁ ἀλλαχοῦ δηλούμενος παρθενοπίτης. καὶ πυῤῥοπίτης. καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἔτι δὲ καὶ ὁ Οφσιανός. διὸ μὴ σὺ δυσὶ π' γράφεται ἀπὸ συγκοπῆς· Τὸ, οὐ μὲν τυδεΐ γε ὧδε πόκαλέμεν φίλον ἦεν. ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθαι, λέγεται μὲν παρὰ τοῦ βασιλέως. ἵνα τὸν Διομήδην καταισχύνῃ ὡς μὴ τῷ πατρὶ ὅμοιον. δύναται δὲ παρῳδεῖσθαι εἰς γενναῖον πρᾶμα

χην· Ιστέον δὲ ὅτι περὶ πόκειται μὲν τὸ πῶλω ὡς τὸ, τί πῶλεις; ὃς αὐτῷ δὲ γίνεται τὸ πῶλω. ἐκεῖθεν δὲ τὸ πωλικάζω. καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀλύσκω ἀλυσκάζω. καὶ ὅτι πῖσω μὲν, κοινὸν ἡ ἀπικόν. πῶλω δὲ ἰωνικῶν. οὕτω δὲ καὶ ῥήσω ῥῶ. ὃς οὖ καὶ ῥωξ ῥωγὸς ὡς τὸ, ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. ἐκ δὲ τοῦ πῶλω, καὶ ὁ πῶξ. καὶ ὁ πολυπῶξ τύπος ἤγουν ὁ ἔχων πῶλους πολλούς· Τὸ δὲ περὶ φίλων μάχεσθαι, σύντελως γέγραπται. ἀπ' αὐτοῦ δὲ ἐλλιπῶς συνενόηται τὸ περὶ μάχεσθαι. οὗπερ ἡ σημασία, τὸ περὶ φίλων ἢ πατρίδος ἢ γονέων ἢ ἑτέρων τινῶν, μάχεσθαι· Ὁ ἐπαινῶν ἀρίστεα τινὰ οὐ οὐκ οἶδεν ὀφθαλμοῖς, εἴποι ἄν, ὅτι ὡς φάσγανον ὄμμ' ἴδοντο πονύμενον. οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα οὐδὲ ἶδον. πολὺ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι ἤγουν πολυγενέσθαι. τοιοῦτον δὲ εἰπεῖν περιπότητον γενέσθαι τῶν ἄλλων. οὕτω δὲ καὶ περιεῖναί τινων, τὸ περιπότητον ἐκείνων εἶναι. οἷον περὶ μὲν βουλῇ, σάναων ἐστέ. ὡς νοεῖσθαι τὴν περιποίησιν οὐ τοῖς τοιούτοις, αὐτὴ τῷ περιουσιαστέρου. ὃς γινόμενος ἐκ τῆς περιποιήσεως ἡ ὁρμὴ, δηλοῖ τὸν ἀγαναχῶ καὶ σωστικὸν, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, μέγαν καὶ πολὺν κατά τινα ἀρετήν. ὡς δηλοῖ τὸ περὶ τὸν ἀριστείδην. καὶ τὸ, περιπὸς τὴν σοφίαν. ὅμοιον οὖ, τῷ πολὺς τὰ θεῖα καὶ τοῖς τοιούτοις, λέγει δέ που καὶ Εὐριπίδης ὡς ἐπαίνω τὸ περισσὸν ὧν ἀνήρ. αὐτὴ τὸ μέγας. πολύς. καὶ οὕτω μὲν ὡς ὡς πολύ. λαμβάνεται δέ ποτε τὸ περιπὸν, καὶ οὐκ ὡς ἐπαίνου. ὡς καὶ ἐν τῷ, τὸ γὰρ περισσὰ πράττειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα. καὶ ἐν τῷ, τὰ γὰρ περισσὰ, κἀνόνητα σώματα. καὶ εἴη ἄν, πρός γε τὸ τοιοῦτον περιπὸν, ἐπαινετὸν μᾶλλον τὸ ἀπέραντον· Εὐμηχάνως καὶ σύνταῦθα παρεισοδύζει ὁ ποιητὴς πολιτείαν ἐλλιμενικὴν ἰσορρέπειαν πρὸς τὸ ἀδόμητον ἠπειρωτικοῦ πολέμου, ἐν τῷ, τὸν βασιλέα κατασκιρτῶσιν μὲν, τὸν Διομήδην, ἐξαίρειν δὲ τὸν ἐκείνου πατέρα ὡς καὶ θαρσαλέον καὶ ἀνδρεῖον. ὅπερ ἁρμόδιον. μέγα γὰρ κακὸν ὑφ' πατρὸς. ἀγαθοῦ, ἢ μὴ πατρόφιλον. φησὶ γοῦν ὁ βασιλεὺς ὅτι τὲ οὐκ ἦν πτοιαλέος ὁ τυδεὺς, ὡς ὁ Διομήδης καθὰ προσέχως ἐγράφη, καὶ ὅτι ἄτερ μὲν πολέμου, εἰσῆλθε μυκήνας ὁ τυδεὺς ξεῖνος ἅμα ἀντιθέῳ πολυνείκεϊ λαὸν ἀγείρων, κατὰ ἑτεοκλέους καὶ θηβαίων. καὶ ζητῶν συνεκούρους. ὅτε θυέστης μὲν ὁ τότε ἐπιτροπεύων κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Αγαμέμνονος ὡς καὶ ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ γέγραπται. ἔτι δὲ καὶ οἱ μυκηναῖοι ἤθελον δοῦναι. ὁ ζεὺς δὲ ἐκώλυσε. καὶ σημείωσαι ὅτι ἀλογία τρόπόν τινα ταῦτα τῷ βασιλεῖ πρὸς τὸν Διομήδην. ὃς εἴποι ἄν, μὴ ἀναγκαῖος ὀφειλέτης ἐστὶν συμμαχίας τῷ βασιλεῖ, ὅτι μὴ δ' αὐτὸς τυδεῖ τῷ πατρὶ πάλαι ποτὲ δεδεμένῳ, σεσώρατο. φησὶν οὖν ὁ βασιλεὺς πρὸ μὲν ἑαυτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδεν αὐτὸς τὸν τυδέα ὡς νεώτατος ὢν τότε. πρὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος ποιητοῦ καὶ τῶν συμπολιτῶν, ὅτι ἐκείνους θέλοντας συμμαχῆσαι, διεκώλυσε τὸ δαιμόνιον. ᾧ πείθεσθαι δεῖ. φησὶ γὰρ ὅτι οἵδ' ἔθελον δοῦναι καὶ ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον καὶ ἐξῆς. σύνθα σημείωσαι τὸ, οἱ δὲ. μυκήνας γὰρ εἰπὼν ἐπάγει, τὸ, οἱ δέ. ὡς ταυτὸν οὖν, μυκήνας καὶ μυκηναίους εἰπεῖν. πόλις γὰρ οἱ πολῖται εἰσί. κατὰ τὸ οὐδέν ὄφιν οὔτε πόλις οὔτε ναῦς ὄρνιμος ἀνδρῶν μὴ σωοικωούτων ἔσω. διὸ καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ. αὐτὴ τὸ εἰπεῖν ὅτε δὲ ἡ ναῦς ἐνελιμενίσθη, ἐφη. οἵδ' ὅτε δὴ λιμένος ἐντὸς ἵκοντο. ἤγουν οἱ πολὺ τὴν νῆα. ὡς ταυτὸν οὖ εἰπεῖν ἡ ναῦς, καὶ οἱ τῆς νεώς. ἴσως δὲ καὶ ὀξὺ τὸ πάντη φανερὸν, ἐσήμηνε καὶ σὺν μυκηναίους καὶ σὺν ἑαυτὰς. ὡς καὶ ἐν τῷ, τὴν ῥαδίᾳ ἀέκοντος ἀπηύρων. οὐ γὰρ λέγει τίνος ἀπηύρων τὴν βρισηΐδα. ὡς δηλων καὶ αὐτῶν οὐτων· Ιστέον δὲ ὅτι τὸ τὸν οἰδίποδα κατὰ τῶν ῥηθέντων αὐτῷ δύο ποιοῦσιν ἀγανακτῆσαι καὶ ἐπαράσασθαι διαλαχεῖν αἵματι καὶ σιδήρῳ τὴν βασιλείαν. ἀφ' ἧς αἰτίας ὁ θηβαϊκὸς. ὃς ἐφθη πόλεμος, ἄλλοι μὲν ἄλλας αἰτίας ἀποδεδώκασιν. ἐν αἷς καὶ μοῖρά τις κρεῶν παραδιδόσθαι τὸν πατέρα λυπήσασα. καὶ τὸ μὴ πεσεῖναι δὲ αὐτῷ, ὃ ῥωθουμένου τῆς πατρίδος. τινὲς δὲ αἰτίαν γενέσθαι τῷ κακῷ λέγουσι, μητρυιὰν ἐπιγενομένην αὐτοῖς. ἀρραλὼν γάρ φασιν οἰδίποδος Ιοκάστην, ἔγημεν ἀσυμέδουζον. ἥτις διαβαλοῦσα τοὺς γόνους τότε πολυνείκει καὶ τὸν Ετεοκλέα ὡς πειρωνίας αὐτῷ, ὃ ἔμενε τὸν οἰδίποδα εἰς θυμόν. καὶ ἀνεκίνησε τὰ ἴσα

ρούμενα. λέγεται δὲ καὶ ὅτι ἄδρηστος βασιλεὺς ἀργείοις χρησμὸν ἔχων λέοντα καὶ κάπρῳ σωοικῆσαι τὰς θυγατέρας καὶ ἰδὼν ἱκετεύσαντας εἰς αὐτὸν, τυδέα μὲν, συὸς ἐναπόμενον δέρας, πολυείκῃ δὲ, λέοντος δέρος χαίτῃ πεφεικὸς κατὰ τὴν τραῳδίαν εἰπεῖν, συνέβαλον ἐπ' αὐτοῖς τὸν χρησμὸν. καὶ ἔδωκε τυδεῖ μὲν, δηϊπύλῃ δὲ ὧν Διομήδην. ἀργείαν δὲ, πολυνείκει. ἕτεροι δὲ πράσημα εἶναι τοῖς ἥρωσι τούτοις φασὶν ἐν ταῖς ἀσπίσι, λέοντα καὶ κάπρον. ἐξ ὧν τὸν Ἄδρηστον ἐναχθέντα εἰς τὸν νοῦν τοῦ χρησμοῦ, συζεῦξαι τοῖς ξένοις τὰς θυγατέρας. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ φιλονεικῆσαι αὐτοὺς οἴονται πολὺ τῆς ξενίας ἐν τῷ τοῦ ἀδράστου οἴκῳ. καὶ τὴν μάχην ἐκφαθῆναι τοῦ μὲν, εἰς λέοντος ὀργήν. τοῦ δὲ, εἰς ὀργὴν συός. καὶ οὕτω ἐπιγαμβρεῦσαι αὐτοὺς τῷ βασιλεῖ. ἐφ' ᾧ φυγάδας οὔτας, καταγαγεῖν εἰς τὰ οἰκεῖα· Εὖ ἴσεον καὶ ὅτι ὁ ξεῖνος, διαφθιτικὸν ὅτι τοῦ ἄτορ πολέμου. ἵνα μὴ νοοῖτο κατ' ἐμπορίαν ἢ ἐκπρόδου ὁ τυδεὺς εἰς μυκήνας ἐλθεῖν. ἀλλὰ δι' ἀεσβείαν ἧς χάριν ἐπεξενώθη ἐκεῖ. καὶ ὅτι μέσῃ λέξις ὁ ξεῖνος. λέγεται γὰρ οὕτω καὶ ὁ δεχόμενος τινὰ εἰς ξενίαν, καὶ ὁ δεχθείς. ὥσπερ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἱκέτης ὁ ἱκετεύσας τε καὶ ἱκετευθείς. πολὺ μέντοι τῶν ἐκτούτων σωθέντων τί δήποτε σημαίνοιεν, προδεδήλωται. ἤγουν ὁ ξένος μὲν, ὁ ἐπὶ πόλεως ἀξιωμένος ἐν τῇ σφετέρᾳ, προίσασθαι ξένων. οἷος ὁ Ανθήνωρ ἐν τοῖς τρωσὶ. καὶ ὁ πολὺς οἱ βασιλικοὶ διοικηταὶ. ἀπ' αὐτοῦ δὲ κατὰ μεταφοράν, καὶ ὁ καλοῦ τινος, ἢ κακοῦ αἴτιος, οὕτω λέγεται. οἷον, ἀπωλείας πρόξενος ἢ φθορᾶς ἢ σωτηρίας ἢ ὑγείας, ὡς πρ' ἑαυτῷ ξενίζας οἷον τὸ πρᾶγμα εἶτα ἑτέροις διαπεμψάμενος. ἰδιόξενος δὲ, ὁ ἰδία ἢ πατρόθεν ξένος. ὡς Μενελάῳ τιλέμαχος. καὶ ὁ μυθικὸς Μέντης, τῷ τηλεμάχῳ. αὐτόξενος δὲ, ὁ ἐκ προγόνων τισὶν ἐπιχώριος. ὡς ἀτρεὺς Φρυξὶ. καὶ τεῦκρος τρωσὶν. ἀφ' ὧν γὰρ προγόνων, Φρυξ μὲν ὁ πελοποννήσιος Ατρεύς. τρωϊκὸς δὲ, τεῦκρος ὁ σαλαμίνιος. δορύξενος δὲ, ὁ πολέμου χάριν ἢ ἐκ πολέμου φιλιωθεὶς ὡς πλαυκος καὶ Διομήδης· τὸ δὲ ἐπήνεσον, ἀντὶ τοῦ συνήνεσαν. συνκατετίθεντο. πολλαχοῦ δὲ πράττε ἄλλοις, καὶ πρὸς τῷ ποιητῇ ὢν τοιούτου σημαινομένου τίθεται τὸ ἐπαινεῖν. ὡς δηλοῖ καὶ β', ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες ἐν ὀδυσσείᾳ. δῆλον δὲ ὡς ὁ μὴ οὕτως ἐπαινῶν, ἀπηνὴς ἀλλ', εἰ καὶ κρατερός. κατὰ τὸ ἀπηνέα κρατερόν τε. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως ἀπηνὴς κατὰ τὸν κωμικὸν ὁ ἀπὸ αἴνου ὡς ἐν ταῖς νεφέλαις φαίνεται. ὁ τοιοῦτος δὲ αὐτικεῖσθαι δοκεῖ τῷ ἐπαινετῷ. ὁ δέγε περιμιλὶς ἀπηνὴς, λέγοιτο ἀλλ, καὶ ἀπηλεγὴς. ὃς ἀπηλεγέως ἀρεῖσθαι ἀλλ. ὡς μὴ ἐπαινῶν δηλαδὴ τουτέστι συνκατατιθέμενος.

Ητοι μὲν γὰρ ἄτορ πολέμου εἰσῆλθε μυκήνας
ξεῖνος, ἅμ' αὐτιθέῳ πολυνείκεϊ λαὸν ἀγείρων,
Οἳ ῥα τότ' ἐστρατόων ὑπὸ τείχεα ἠπόεντα.
Καὶ ῥα μάλα λίιοντο δόμων κληῖδας σιωπηρούς.
Οἳ δ' ἔθελον δύμεναι, καὶ ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον.
Αλλὰ ζεὺς ἔτρεψε, πρήσια σήματα φαίνων.
Οἳ δ' ἐπεὶ δὴν ᾤχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
Ασωπὸν δ' ἵκοντο βαθύχοινον λεχεποίην.
Ενθ' αὖτ' ἀγγελίην σιωπῇ τυδῆι στεῖλαν ἀχαιοί.
Αὐτὰρ ὁ βῆ πολέας δὲ μιχήσατο καλλιρείτας
Δαιτυμόνας κατὰ δῶμα βίης ἐτεοκλυμένης.
Ενθ' οὐ δὲ ξεῖνος πάρ ἐὼν ἱπποπλάτα τυδεὺς,
Ταρφέι μαιμώων ἐὼν πολέσι μιξὰ καλλιρείτῃσιν.
Αλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο. πάντα δ' ἐνίκα
Ῥηϊδίως. τοίη οἱ ἐπιῤῥοθος ἦεν ἀθήνη.
Οἳ δὲ, χολωσάμενοι καλλιρείτῃ κέντορες ἵππων,
Αψ αὐτοκλυμένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες

Κούρους πεντήκοντα. δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων αὖ μονίδης θεῖος ἀθανάτοισιν,
Λύκιος τ' αὐτοφόνοιο μενεπτόλεμος λυκοφόντης.
Τυδεὺς μὲν κοῦρος τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκε.
πάντας ἔπεφν' εἷα δ' ὅιον ἴδει οἶκονδε νέεσθαι.
Μαίονα ἆρα πρέηκε θεὰν τράπεσι πρηΰνας.
τοῖος ἔην τυδεὺς αὐτόλιος. ἀλλὰ νὺ γοῦ
γείνατο εἶο χέρεια μάχη, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω.

Τυδέως μυκήνας εἰσελθόντος ὡς ἐρρέθη καὶ λαοὺ ἀγείροντος οἱ ῥά τότ' ἐσπόμενοι ἱερὰ προτείχεα ἥβης εἰκοσιετίας δεδόμενοι, μυκηναῖοι μὲν ἤθελον δοῦναι καὶ ἐπήνεον καθὰ καὶ αὐτὸ εἴρηται. ἀλλὰ βίᾳ ἔτρεψε παραίσια σήματα φαίνων. εἶτα πλατύνων τὴν ἰσορίαν, φησί. οἵ δ' ἐπεὶ δὴν ἤγροντο ἰδὲ προ ὁδοῦ ἐγένοντο ἀσπασίως δ' ἵκοντο βαθύχυτον λεχεποίην. ἔνθα δ' ἄγγελίην εἶσι. τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν εἶσι ἀγγελίαν ἔπεμψαν τὸν Τυδέα. ὃ καὶ ἀχαιοὶ σὺ τροίᾳ ἐποίησαν ὡς προϊόρηται. στείλαντες ἐκεῖ σθυσέα καὶ Μενέλαον. αὐτὰρ ὁ βῆ. πολέας δὲ κιχήσατο καδμείωνας δαιτυμονίους κατὰ τὸ βασιλικὸν δῶμα. ἔνθ' οὐ δὲ ξεῖνος περ ἐὼν ἱππηλάτα Τυδεὺς, τάρβει μετὰ τῶς ἐὼν πολέσιν μιᾷ καδμείωσιν. ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο σὺ τῷ τινι καὶ τὰ παρδυπιμίω γυμνικῷ φασιν ἀγῶνι. πάντα δ' ἐνίκα ῥηϊδίως. τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν ἀθήνη. οἱ δὲ, χολωσάμενοι καδμεῖοι κέντορες ἵππων, ἀλλ' ἀνδρομέῳ ἧκα ἐπανιόντι εἰς ὃν ἑαυτῶ πυκνὸν λόχον ἔβαν ἄγοντες. κούρους πεντήκοντα. δύο δ' ἡγήτορες ἦσαν. Μαίων αὖ μονίδης καὶ λυκοφόντης υἱὸς Αὐτοφόνου. τυδεὺς μὲν, καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν. ὃ γοργῶς δρμηνεύων, φησί. πάντας ἔπεφνεν. εἷα δ' ὅιον ἴδει οἶκον δενέεσθαι ἄγγελον δηλαδὴ τὸ καθοῦ. Μαίονα ἆρα πρέηκε θεὰν τράπεσι πρηΰνας. εἶτα συμπληρῶν ὁ βασιλεὺς τὸ διήγημα, ἔσι θαύματι τῷ Τυδέως, φησί. τοῖος ἔην τυδεὺς αὐτόλιος. ἀλλὰ νὺ γοῦ γείνατο, εἶο τουτέστιν αὐτὸ, χέρηα μάχη ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω. ὁ βαρὺ σκῶμμα ἔδοξεν ἀῦ, τῷ Διομήδει ὡς μὴ πρέπον ἥρωϊ τοιούτῳ. ἐχθρῷ γὰρ μᾶλλον ἄλλως ἔχειν ἢ νὺ γοῦ εἰπόντα ὡς συνετότητι γλῶσαν μὲν ἀρ' ἦν χεῖρα δ' εἶχεν ὀργάτην. διὸ καὶ αἰδεσθεὶς ὡς καὶ προσεσημείωται, αὖτι μὲν σιγᾷ, οὐδὲν ἀμειλίχιος. μὴ καὶ βεβαιώσῃ ὀργοις αὐτοῖς τὸ λαὸς εἶν. σὺ τοῖς ἑξῆς δὲ διαδείξας τὴν σὺ αὐτῷ αἰδρίαν, ταμβύσεται αὐτειπεῖν τῷ βασιλεῖ κρατερῶς ὅτε ἀγεννὼς ἴδοι ἐκεῖνον διατιθέμενον. φιλομαθὴς δὲ καὶ μνήμων ὁ βασιλεὺς σὺ οἷς εἶπε, φαίνεται. οὕτως ἀκριβῶς μεμνημένος παλαιᾶς πράξεως, ὡς καὶ ὀνόματα ἐκτιθέναι λοχαγῶν. καὶ τοσότητα τῶν σὺ τῷ λόχῳ πεσόντων. καὶ τίς ποτε ἦν ὁ ἐκεῖθεν διασωθείς. φιλοῖτο δ' ἀῦ, μάλιστα τῷ Διομήδει ὡς οὕτω τὴν τὸ πατρὸς τυδέως ἀρίστειαν ἐς ψυχὴν σὺμελῶς μνήμης χάριν ἀγρεναμένος. εἰ καὶ ἄλλως ἴσως ἐποδέκηκε αὐτὸν ὅτι μὴ ἐχαρακτήρισεν ὁ βασιλεὺς τὸν Τυδέα καὶ ἀγορητὴν δεξιόν. ὅρα δὲ καὶ ὡς δυμεθόδως σὺ ὀλιγίστῳ πρῶτον ἐπολαλήσας τὴν τὸ Τυδέως εἰς μυκήνας ἔλυσιν σὺ τῷ, ἤτοι μὲν γὰρ, ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε μυκήνας καὶ ἑξῆς, εἶτα ποικιλίας χάριν ἐπολάτυνε τὴν ἰσορίαν σαφῶς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, βίᾳ ἔτρεψεν ἤγουν παρέτρεψεν ἐκώλυσε πραίσια σήματα φαίνων, πρασηλοῖ δέ ἄερος τινὰ καὶ τότε συμβλῶναι σύμβολα ὡς ἐκὼς δι' ὧν ἐκωλύθησαν οἱ μυκηναῖοι συμμαχίαν δοῦναι τοῖς ἀργείοις. ἐκὼς δὲ καὶ ἔκπτινων μαντειῶν γενέσθαι τὴν ἀπροπτίν. ἐπειδὴ πάντες οἱ χρησμολογοῦντες, ἐποφῆται διος ἐλέγοντο, οἷα, πανομφαίου. σημείωσαι δὲ τὸ ῥηθὲν βίᾳ ἔτρεψεν, εἰς τὸ βίᾳ τὸ τρωικέραυνος. δοκεῖ γὰρ εἶν τρωικέραυνος, ὁ τρέπων σὺ τῷ ἀρωσίαι κεραυνοις καθὰ σὺταῦθα ἔτρεψε, σήματα φίνας, παραίσια δὲ τὰ πρὸς τοῖς ὕσσον ἀπαίσια. πολλάκις γὰρ ἡ παρὰ προσθεσις, ταὐτὸν τῇ ἀπὸ προσθέσει δύναται. Τοῦ δὲ ᾤχετο, διασαφητικὸν ὅτι, τὸ προ ὁδοῦ ἐγένοντο. ἵνα μὴ ἔσι θανάτου νοηθείη ἡ λέξις. ἴσχεσθαι γὰρ πολλαχοῦ καὶ τὸ θνήσκειν λέγεται. μὴ

ἔστι

ἔστι νῦν δ' ὥρμητο, παρὸν τῷ ἐπορούσαντα. προέκλαυε εἰς ὁδόν. τὸ δὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, περίφρασίς ὅτι τῶν προώδευσεν. ἐκ δὲ τούτου τὸ πρὸ ὁδοῦ σωνετέθη ὀφροῦδος. οἷον φρού δου γὰρ ἦλθε τῶν κακῶν, μείων λόγος. καὶ, ἐπεὶ δὲ φροῦδος ἀργείων στρατὸς ὅ ὅτιν ἐπεὶ ὥρμητο οἱ ἀργεῖοι. ὁμαλῶς μὲν ἓν ἐκ φωνεῖται τὸ πρὸ ὁδοῦ. τραχύφωνον δὲ τὸ φροῦδος. λαμβανόμενον ποτε καὶ αὐτὶ τῶν ἀφανοῖς σκωπτικῶς. Σημείωσαι δὲ ὅτι πρὸ ὁδοῦ οἱ μεθ' Ομηρον λέγουσιν ὡς Παυσανίας δηλοῖ, τὸ ἀναγκαιότερον καὶ ὡς εἰπεῖν προῦργου. Ασωπὸς δὲ ὅτι βοιώτιος ποταμός, πασιδήλου ὄντος. οὕτω δὲ δῆλον καὶ ὡς τὰ ποτάμια ὕδατα ὀξὺ τὸ γόνιμον, πολυβότανά εἰσι. διὸ καὶ ὁ ἀσωπὸς βαθύχοινος ἱστορεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ ἔτι δὲ καὶ λεχεποίης ὡς πολλὴν ποίην τρέφων ἤγουν βοτάνην οὐ ῥᾳ λέξεταί τις ἤγουν καταγομηθεὶς ὀξὺ τὸ βαθύ. Τὸ δὲ Τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα σωνῆρηται. ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν Οδυσσῆα Οδυσῆ ἔστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια. Τοῦ δὲ καλλιμείωνας, πρωτότυπον οἱ καλλιμεῖοι ὁ κατωτέρω κεῖται καί ὅτιν ὡς πατρωνυμικὸν καθ' ὁμοιότητα, τοῦ ἀγρείων καὶ πηλείων καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ δὲ ξεῖνος πρὸ ἐών, θρασύτητα τοῦ τυδέως ἐμφαίνῃ. ὡς μὴ δέον οὖ ξεῖνον ἐόντα, ἔρεσθαι προφέρῃ τοῖς ξενοδόκοις μήπως ὀμιλητικῶς εἰπεῖν, ἑαυτὸ πάντα κα λούμενον. ἢ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, συχνοὶ οὐ βύτοις τῷ βασιλεῖ ὁ τοῦ καθ' Ομηρον ἰωσηλατοῦντος τυδέως ἔπαινος, εἰπρὸ οὐ δὲ ξένος καὶ οὐ πολλοῖς, μόνος ὢν οὐ ἀλλοτρία, ἐτάρβῃ ἀλλὰ προεκαλεῖτο ἀθλεῖν σῶθα ἐγκλῖναι αὐτὸν ἢ ὡς ξένοις αἰδεῖσθαι τοὺ καλλιμείοις ἢ φοβεῖσθαι ὡς πολεμίοις εἰ μὴ τὸ θαρσος ἐκώλυε, καὶ οὐ προεκαλεῖτο μὲν αὐτοὺ, ὁ δὲ λόγος ὀργων ἦν κενός. καὶ οὐχ ἁπλῶς σύγκα, ἀλλὰ πάντα σύγκα. καὶ οὐ δὲ ζῶ πόνῳ, ἀλλὰ ῥηϊδίως. καὶ τὴν ἀθηναῖν δὲ εἶχεν Ἐπιταῤῥόθου ἵππου βοηθόν. ἦν ἄρα καὶ θεοφιλής. καὶ μάλιστα, κατ' ἀθλωσιν ὅ ὅτι φρόνησιν. ἔοικε γὰρ σωνετῶς μεταχειρίσασθαι τὰ ἐκεῖσε ἄεθλα, ὁ τυδεύς. Τὸ δὲ πάντα σύγκα, οὐ μόνον ἄνδρα ὑποδηλοῖ, ἀλλὰ μάλιστα, πάντα τὰ ἄεθλα. λιφθέντος τοῦ τοιούτου ὀνόματος κοινοῦ, ἐκ τοῦ ἀεθλοδύμ ῥήματος. ὃ καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν, φαίνεται γίνεσθαι. Τὸ δὲ ἐπιταῤῥόθου ὅτι πρωτότυπόν ὅτι τοῦ Ἐπιταῤῥόθου σὺ ἄλλοις δηλοῦται. οἱ δὲ καλλιμεῖοι ὥσπερ καὶ οἱ καλλιμείωνες ἑτερωνύμως ἔχουσι πρὸς τὴν παροιδὸν ζεὺς ἥβας ἐξῆς ἥβαῖοι καλοῦνται. παρώνυμοι δέ εἰσι τῷ προγόνῳ κάλλμῳ τῷ ἐκ φοινίκης, ὃ μυθιαχοῦ καθωμίλησαν. παραγόνται δὲ καλλιμεῖοι μὲν, ἀπὸ τῆς καλλιμίδος γῆς. ἵνα ᾖ ἐκεῖθεν καλλιμίος καλλιμεῖος κατὰ τὸ ἀχαϊὸς ἀχαιεῖος ὡδὶ οὖ προ δεδήλωται. καλλιμείωνες δὲ ἀπ' αὐτοῦ δὴ τοῦ καλλιμεῖοι. οὐ γὰρ ὅτιν εἰπεῖν ἀκριβῶς πατρωνυ μεῖσθαι σὺ καλλιμείωνας ἵνα ᾖ ὥσπερ οὐρανὸς οὐρανίδης οὐρανίων, κατὰ τὸ κρονίδης κρο νίων, οὕτω καὶ Κάλμος καλλιμείων. ἐγκέφετο γὰρ ἀλλ, οὕτω ὀξὺ τοῦ ἱ καθὰ καὶ οὐρανίων. δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ κάζω τὸ κοσμῶ παρῆχθαι ὁ Κάλμος καί πως δηλοῖ τὸν κόσμιον. τρα πέντος καὶ ταῦθα τοῦ ζ εἰς δ' σωνήθως ὡς καὶ σὺ τῷ ὀκλάζω ὀκλαδίας δίφρος. καὶ χειμάζω χειμάδιον καὶ σὺ ἑτέροις μυρίοις τοῖς καὶ προδηλωθεῖσιν. ἰστέον δὲ ὅτι, οὐ κύριον μόνον ὁ Κάλμος, ἀλλὰ καὶ ὁρμοῦ ἐπίθετον. οὗ παράγωγον ὁ καλλίλλος παρὰ Λυκό φρονι. καὶ ὄρους δὲ οὔνομα. Φησὶ γοῦν ὁ Στράβων, ὅτι κάλμος, ὄρος ὀξ οὗ λύκος ῥέει ποτα μὸς βυμεγέθης προσβάλλων τῷ Μαιανδρῳ. κέντορες δὲ ἵππων, οὐ μόνον οἱ ὡς ἐῤῥέθη δοῦ πολυδαμνοῦντες, ἀλλὰ καὶ οἱ τεχνικῶς ἡνιοχοῦντες. ὁποῖον σὺ Οδυσσεία τὸ, νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἰμάσθλῃ. πυκνὸν δὲ λόγον ὁ ποιητὴς λέγει, οὐ μόνον ὡς κατὰ συνέσιν γινόμενον, ἀλλὰ καὶ ὡς δέον οὐ σὺ ἑλκοχῶντας, πυκνοῦν ἑαυτὸν ἵνα λανθάνωσι. διὸ καὶ λόγον εἶδον φησιν. ὃ ὅτιν ἐκάθιζον ὡς τῶν ἑλκοχώντων, κεῖσθαι οἷον ὀφλλούντων καὶ ὑποκαθῆσθαι ἵνα ὑποκρύπτωνται. παρηχεῖται δέ πως πρὸς τὸ λόγον εἶδον τὸ, ἡγήτορες ἦσαν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἔδειεν θεοὶ οὐδέ τ' ἔδησεν καὶ τῶν τοιούτων αἱ προδεδήλωται. ὅρα δ' σὺ τούτοις ὅτι σὺ πεντήκοντα ἄνδρας, λόγον ἔπε. καὶ μὴν ζνες λόχον φασὶ, τῶν δὲ οἰκοσιτεσσάρων ἀνδρῶν. ἴσως δὲ καὶ ὁ ποιητὴς νῦν ἴδιον ἐμφαίνει, εἰπὼν ὅτι κοῦροι πεν-

τήκοντα δύο δ' ἡμίτορες ἦσαν. εἰκοσιτέσσαρες γὰρ ἄνδρες ἢ αὖ πάλιν τοσοῦτοι, ἀνὰ εἷς εἶχον ἡμίτορα. ταῦτον δὲ εἰπεῖν λοχαγόν, ὡς δηλοῖ τὸ λόχον ἄγοντες. ὅτι δὲ ὁ Ξενοφὼν ἓξ ἑκατὸν συντετάχθαι τὸν λόχον βούλεται, εἴσεται ὁ ἐκείνῳ εὖ τυχὼν ἐπόντι. λόχος ἕκαστος εἰς ἑκατόν. ἡ δὲ τραγῳδία καὶ ἄλλοι, λόχον φασὶ τὸ ἀσφαλῶς στρατιωτικὸν ζεύγαγμα, καὶ λοχαγὸν τὸν τούτου ἄρχοντα. ἰστέον δὲ ὅτι κοῦφον τὸν νέον λέγειν εἰσὶν Ὅμηρος, οὗ φησι δι' ἀφθόγγου καὶ τὸν κόρον δι' οὗ τὸ κορύννυσθαι. παρεκκλίνουσι γὰρ καὶ Ἴωνες, πλὴν ὀλίγων λέξεων ὅπου διὰν ὁμωνυμίαν πλὴν κατὰ συνέμπτωσιν ὁμόφωνον. οὕτω καὶ οὖρος μὲν λέγεται ὁ ὅρος ἴασι οὐμὲν ποτε καὶ τὸ ὄρος τὸ οὐδέτερον. εἰ δὲ καὶ δι' ὀλίγου τὸν οὖνον τὸ ἐθνικὸν ὀνομοῦσι τὸ ζῶον τὸν οἶνον δι' οὖ λέγειν, οὐκ ἔστιν ἐν σύνταξει. πρὸς ὃ παίξας ὁ κωμικὸς ἔφη κατὰ δούλου ὡς τὸ βαρὺς ὁ σὺ φορεῖς οὖνος φορεῖ. συναλείψας πλὴν οὐθεῖαν τοῦ οὖνου καὶ ἀρτελέσας γέλοιον. ὁ οἶνος γὰρ καὶ κράσει οὖνος. καὶ ὄξος μὲν ζιοῦτον. εἰ δέ τι χρὴ σύνταξιν καὶ ἀσεῖσθαι, σκοπητέον καὶ τὸ, χολωσάμενοι καὶ τὸ, λόχον εἶχον. ἀναγραμματισθεὶς γὰρ καὶ ναῦς ὁ χόλος, τὸν λόχον ποιεῖ. ὥστε, καὶ τῶν τοιούτων κατάρξαι δοκεῖ ὁ ποιητὴς, τοῖς βουλομένοις οὕτω λέγειν οἱ μάννα φασὶ, τὸ τοῦ λόγου νᾶμα. καὶ ὅσα τοιαῦτα. σὺν οἷς καὶ τὸ, μῦθος καὶ θυμὸς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. καὶ τὸ, ἔμειναν ἢ σύειμας παρ' Εὐριπίδῃ σὺν τῷ, οὐ μάντεως ὅπα ἔμειναν, οὐ χρόνῳ μακρῷ σκέλμιν σύειμας. καὶ τὸ παρὰ Λυκόφρονι πέλας καὶ λέπας πρατοῦντα δύο στίχοις συνεχέσι. ὧν τὸ μὲν πέλας, δηλοῖ τὸ ἐγγύς. τὸ δὲ λέπας, ὀρεινὸν τραχύτητα. ἓξ οὗ καὶ λεπαία χθὼν τραχεῖα, ἡ ὀρεινή. δοκεῖ δ' ἓξ ὀνόματος ποιήσας οὕτω τετυπῶσθαι καὶ ἡ λακέρυζα παρὰ τὸ κελαρύζειν. τοιούτου τρόπου καὶ τὸ, αἵματα ἰάματα. καὶ ἕτερα. ὅρα δ' εἰ ζητοῦσι μὴ ὅτι εὕρηνται παρὰ τῷ ποιητῇ πατρῴων ὀνόματα, υἱοῖς ἀρχηγέτας εἰς κλῆσιν κατὰ ὁμοίαν μετάθεσιν γραμμάτων ποιηθέντα ἦν καὶ ἀλλαχοῦ ἐγνωμεν. εἰ γοῦν Ὀδυσσεὺς πατρὶ μὲν αὔσων ἰάσων δὲ ὁ υἱός. κατὰ διάλυσιν τῆς αἱ διφθόγγου καὶ μετάθεσιν τοῦ ἰ. σὺν ταῦθα δὲ Αἵμων μὲν πατήρ. Μαίων δὲ, υἱός. τεθείσης τῆς αἱ διφθόγγου εἰ τῇ ἀρχῇ. μαίων γάρ φησιν αἰμονίδης. ὁ δὲ αὐτοφόνος, αὐσρείου κλῆσίς ἐστιν. οἳ οὐχ ἑτέροις ζωσταίοις ἀρεσκεύει. ἀλλ' αὐτὸς φονεύων καὶ αὐτόχειρ τῆς ἀρεσκείας γενόμενος. δῆλον δὲ ὅτι μέτρου χάριν τοτὲ διδόντος, καὶ ὁ αὐτοφόνος αὐτοφαὴς λὴν ῥηθείη, καὶ ὁ λυκοφόντης λυκοφόνος. ἀεικὴς δὲ ὁ ῥηθεὶς πότμος, δι' ὃ κατ' αὐτὸν ἀπρεπές. ὡς μηδὲν οὖ, ζοσούτοις ὑφ' ἑνὶ πεσεῖν. πάντας γάρ φησιν ἔπεφνεν. ἔστι δὲ τὸ ἔπεφνε, διαφορητικὸν τοῦ, πότμον ἐφῆκεν, ἵνα πότμος μὴ ἡ τύχη νοηθείη, ἀλλ' ὁ θάνατος. τὸ δὲ ἴει, ἀδιάφορόν ἐστι πρὸς τὸ προέηκε. ποιητικὰ δὲ καὶ ἄμφω. ὁ δὲ ῥηθεὶς Μαίων, ἢ ὡς κῆρυξ τιμηθεὶς ἀφείθη κατάζωνας, ἢ διάτι τέρας ὥσφησιν ὁ ποιητής. εἰκὸς γὰρ τέρας φανῆναι τότε ὅπερ σιγᾷ Ὅμηρος ὡς μὴ ἀναγκαῖον ὂν ῥηθῆναι. ὁ δὲ αἰτωλίος, διφορεῖται ὁμοίως τῷ, δαρδάνιος δαρδάνιος. κάπρος κάπριος. καΰστρος καύστριος. ἔκτοσθεν ἐκτόσθιος ὁ μὴ ἄφορμος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἔγχωρος οὗ χρῆσις παρὰ Λυκόφρονι, ἐγχώριος. Τοῦ δὲ εἴο, τὸ πρωτότυπον, οὗ καθάπερ καὶ τὸ, σοῦ, τὸ σεῖο. καὶ τὸ, ἐμοῦ τὸ, ἐμεῖο. τὸ δὲ χέρνα, ὀφείλῃ μὲν ἡ παραλήγουσα εἶα συγκοπεῖσα ἐκ τοῦ χερείονα, γράφεσθαι κατὰ τὴν παραλήγουσαν, δι' οὗ τὸ ε καὶ ι. νικᾷ δὲ ὅμως τὴν δι' οὗ τὸ ἡ μὴ ι διφθογγον ἔχειν κατὰ τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων. οὕτω δὲ καὶ χ' χέρνῃ καὶ χέρνες ὡς σὺ ἄλλοις φαίνεται.

Ὡς φάτο. τὸν δ' οὔτοι προσέφη κρατερὸς Διομήδης
Αἰδεσθεὶς βασιλῆος σύνοπιν αἰδοίοιο,
Τόν δ' υἱὸς καπανῆος ἀμείλιχος ὠδαλίμοιο·
Ἀτρεΐδη, μὴ ψεῦδε, ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν·
Ἡμεῖς δὴ πατέρων μὲν ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι.
Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν ἐπταπύλοιο,
Πικρότερον λαοὺ ἀγαγόν θ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον,

πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν, καὶ Διὸς ἀρωγῇ.
κεῖνοι δὲ, σφετέρῃσιν ἀταθαλίῃσιν ὄλοντο,
τῷ, μήμοι πατρὸς τοῦ ὁμοίη σθένος ζαμῇ.

Καὶ ὁ Διομήδης ζωπολιπόμενος, σιωπᾷ, τὴν τοῦ βασιλέως αἰδεσθεὶς σιπὴν ἦγαν τὴν δὲ λόγων ἐπίπληξιν καὶ κακηγορίαν. σιώπα γὰρ τὸ κακηγορῶ. ὅθεν ἡ σιπὴ, κατὰ τὸ τύπτω τέτυπα τυπὴ ἡ τύψις, ἀλλ' ὁ Σθένελος καὶ τραχύτατα, καὶ ῥητορικώτατα τὰ ζωχειρεῖ, τῇ συγκρίσει. καὶ οὐ τὸν Διομήδην μόνον, ἀπεναντίας τῷ βασιλεῖ, κρείττω τοῦ πατρὸς Τυδέως, ἀρθείκνισιν, ἀλλὰ κοινῶς τῶν ἐπὶ ζωὴ ἡβάς, κρείττονας ἀρφαίνει τοὺς ζωγόνους. παρειβόλων καὶ αὐτὸς ἱστορίαν τὴς τῶν ἡβῶν ἀλώσεως. λέγει γὰρ, ἀτρεΐδην μὴ ψεύδεσθαι ζωτάμιος σάφα εἰπεῖν. ἴσως δὲ παντὶ πρόσαρμόσει ἐκόντι κρύπτουζε τὴν ἀλήθειαν. σὺθα σκοπτέον ὡς ὁ μὲν μὴ σάφα εἰδὼς, οὐκ ἀπατεὸς εἰ ψεύσεται. ὃς δὲ σαφῶς οἶδεν, ἀπαυτεῖται μὴ ψεύδεσθαι. εἶτα ἐπάγει, ὅτι μὴ δὲ πατρὸς ὁμοίη σθένος ζαμῇ. ἡμεῖς τοι πατρῶν οὐχ ἁπλῶς, ἀμείνονες, ἀλλὰ μέγα ἀμείνονες βυζόμεθα ἤτοι αὐ ζῦμὸν ἔην. πόθεν δῆλον; ἡμεῖς καὶ ἡβῶμες ἔδος εἵλομεν ἐπαπύλοιο. σὺθα δηλαδὴ ἐκεῖνοι ἔπεσον. εἵλομεν δὲ αὖ τὴν πουρότερον λαὸν ἀγαγόντες ὑπὸ τεῖχος ἄρειον. τουτέστι τὸ τοῦ ἄρεος. ἢ κρεῖττον τοῦ σὺταῦθα ἢ τροίαν τεῖχος. ἢ ὀχυρώτερον ὡς εἰκὸς ἦπερ ὅτε οἱ πρόγονοι ταῖς ἡβάς ἐπεστράτευσαν. ἐκεῖ γοῦν φησιν ἡνσθραγα ἡήσαμεν καὶ ταῦτα ζὺν ὀλίζῳ λαῷ καὶ κατὰ τεῖχος κρεῖττονος, ὅπου οἱ πρόγονοι πλείονες οὔτες σὺν χείρονι τειχίσματι ἐδυστύχησαν. καὶ ὅρα τὸ τοῦ Ομήρου ἀμφίλογον. ὃς δὲ μὲν τοῦ βασιλέως, χείρους τῶν προγόνων, οὐ ζωγόνους σύνέφηνε. δὲ δὲ τοῦ Σθενέλου, τὸ αὐτάπαλιν ἀπέδειξεν. σὺν τούτοις δὲ ὁ χιασμὸς τοῦ, ὑπὸ τεῖχος ἄρειον, ὁμοίος ὅτι τῷ, ὅσοι ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. σημείωζαι δὲ καὶ ὅτι ὁ Σθένελος ἵνα μὴ δόξῃ, ἀπαρακαλύπτως τῶν πατρῶν αὖτι καταφέρεσθαι, λέγει τὸ πᾶν σὺν ἡβάων αὐύσαι οὐ ζωγόνοις τοιόσδε ἄλλοις καὶ αὐτὸν, αἰνέπαχθὲς γὰρ καὶ ἑαυτὸν ἐπαινεῖ πειθομένοις τεράεσσι θεῶν καὶ ζηνὸς αρωγῇ, δεικνὺς πολαγίως πως αὐτοῦ καὶ θεοφιλεῖς. ἵνα μὴ δὲ εἰς ὄζον ἐλαπόντο τοῦ Τυδέως οὐ ἡ ἀθηνᾶ ἐφίλει. οὐ μήτοι πρόγονοις ὀλέσθαι φησὶν, οὐ δι' ἀνανδρίαν ἀλλ' ἀταθαλίαν. φησὶ γάρ. κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀταθαλίῃσιν ὄλοντο, παραλαλεῖ δὲ ἴσως, τὸ τοῦ πολυνείκους καὶ τὸ τοῦ Τυδέως, ἐφάμαρτον. ἵνα καὶ κατὰ ὄζον οἱ πατέρες ἐλαπόιντο τῶν ζωγόνων. ἢ μάλιστα λέγει ὅτι οἱ ἡβαῖοι, ὡς ἀτάθαλοι ὤλοντο δὲ τὴν εἰς τὸν πολυνείκη ἀδικίαν εἶτα ἐπάγει λόγον οὐ ἐρεῖ τις ὑπερεξαίρων ἑαυτὸν τῶν προγόνων. φησὶ γὰρ τῷ μὲν πατρὶ τοῦ ὁμοίη σθένος τιμῇ. ὄζον δὲ δεινὸς εἶπε κωλύων τὴν ἐπ' ἔλαπον σύγκρισιν. ὁ γὰρ ὀχυθείλων τὸ ὁμοίη σθένος τιμῇ, πῶς ἂν καταδέξοιτο τὴν ἐλάπονα, ὁποίαν προτεχῶς ὁ βασιλεὺς ὑπεμάλισε κατὰ τοῦ Διομήδους. μὴ οὖζον μὲν πάντη ἀπαρακάλυπτον κατὰ τὸ, ἢ ὀλίζον οἱ ποῦδε ἐοικότα γένατο τυδεΐ. ἔζυζον δ' ὅμως καὶ αὐτὴν ζαρύνῃ, τὸν ἤρωα. Ισέον δὲ ὅζε πουρότερον λαὸν λέγει τουτέστιν ὀλιγώτερον, οὐ μόνον οὖ. ἦζον οἱ πρόγονοι, ἀλλὰ καὶ τοῦ τῶν ἡβαίων πλήθους. σύνεα δέ φασιν ἔην τὸν ἀριθμὸν οὐ ζωγόνους. ἦζον γὰρ Αἰγιαλεὺς Ἀδράστου. Ὁπλοπόλεμος, πολυνείκους. Διομήδης, Τυδέως, Σθένελος, Καπανέως, Ἀλκμαίων, καὶ Αμφίλοχος, Αμφιαράου, Στρατόλαος. Παρθενοπαίου, Πολύδωρος, Ιππομέδοντος, Μέλων, Ετεόκλου. ἡβῶν δὲ ἐβασίλευε τότε σὺν τῷ τῶν ζωγόνων πολέμῳ, Λαοδάμας ὁ Ετεοκλέους. ὃς καὶ αὐηρέθη. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ μόνον ὑπερπαθῶν τοῦ Διομήδους ὁ Σθένελος, λέγει ἃ λέγει, ἀλλὰ ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ λαλῶν. τῷ γὰρ τοῦ Διομήδους λόγῳ, σωφρονοῦντι ἦν καὶ αὐτὸς, εἶγε καὶ ὁ Καπανεὺς ὁ τοῦ Σθενέλου πατὴρ ὥσπερ καὶ ὁ τυδεὺς μέγιστα σὺν τῷ θηβαϊκῷ πολέμῳ ἐδυστύχησεν. εἰ γοῦν ὁ Διομήδης χείρων τοῦ πατρὸς, ἆρα καὶ ὁ Σθένελος τοῦ οἰκείου ἠλάπωται πατρός. τάχα δὲ καὶ τὸ ἡμεῖς πατρῶν ἀμείνονες, οὐ πᾶσι ὅλοις δηλοῖ ζωγόνοις. τί γὰρ ναῦ ἔδει πάντων ὑπερλαλεῖν. ἀλλὰ μόνους τὸν Διομήδην καὶ τὸν Σθένελον. διὸ καὶ δυϊ-

κῶς λέγει παρακατιών. παυρότερον λαοὺ ἀγαγόν τε ἡμεῖς οἱ δύο δηλαδή. Ισέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν ῥηθέντων θηβαϊκῶν πολέμων, παροιμία ἐξέπεσεν ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν, τὸ καλμεία νίκη. ἐπειδὴ φασι Θηβαῖοι τὰ πρῶτα νικήσαντες, ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν. Ἀρρίανος μέντοι ἐν τοῖς Βιθυνιακοῖς ὡς καὶ προεδηλώθη ἐπὶ μεγίστης νίκης τὴν προμάχειαν ἐδέξατο. τινὲς δὲ αὐτὴν ἄλλως ἐληφθαί φασιν ἢ ἀπὸ Οἰδίποδος ὃς θήβησι τὸ τῆς σφιγγὸς αἴνιγμα λύσας, εἶτα ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημεν, ἢ ἀπὸ Κάδμου ὃς αὐτὸν φασι τὴν ἀρχαίαν κρήνην τιτρωσκόντα, ἐξήτευσεν ἀφ' ὧν τότε ἔτη. ἐπάπυλον δὲ Θήβην εἰκῶς λέγει ἅς βοιωτίας Θήβας, πρὸς διασολὴν τῶν ἑκατομπύλων αἰγυπτίων αἳ ἀλλαχοῦ ἱστορήσει ὁ ποιητής. Ισέον δὲ καὶ ὅτι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐποιησάνθη, πολλαὶ δύρηνται ὀνόματα καὶ εἰκῶς λεγόμενα, καὶ παλιωνόμενα. ὡς καὶ ὅτε κρήτην καὶ κρήτας τὴν αὐτὴν νῆσον λέγει Ομηρος. οὕτως δὲν ἐπαμφοτερίζει καὶ τὸ τῆς Θήβης ὄναμα καὶ τὸ τῆς μυκήνης. ἰὼ μυκήναι πρὸ ὀλίγων εἶπεν ὁ ποιητής. ὥστου καὶ τὴν μάλειαν, μαλείαι. μαλειάων ὄρος αὐτό. τοιούτῳ δὲ τρόπῳ καὶ ὄρος τὸν ἄτλαντα, παλιωτικῶς ἔφη τις ἀτλαντας. καὶ τὸν ἄρφον πάγον ἀρείους πάγους. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς πολλαί τινες αἰτίαι παρὰ τῷ ποιητῇ τοῦ σιγᾶν τὰ πρόσωπα. οὐ μόνον δὲν ἐκπληξις αἰτία σιγῆς, ἀλλὰ καὶ αἰδώς. Διομήδης δὲν ὑπαυθα σιγᾷ, αἰδεσθεὶς βασιλέως αὐτὴν αἰδοῖον. μετ' ὀλίγα δὲ ὁ λαὸς ἐπέσχε σιγῇ δεδιότες σημάντορας. ἤγουν φυλαβούμενοι δὲ ἀρχοντας. σθυμητέον δὲ καὶ δὲ κήρυκας. οἱ στωπῶσι ταρβήσαντες καὶ αἰδόμενοι τὸν Αχιλλέα καὶ ποτὲ δὲ ποτε, γίνεται σιγῆς αἰτία. καὶ ἡ τῶν ἀναπῤῥήτων δὲ ἀρλογιῶν ἀπρόασις.

Τοὺς δ' αὖ τοὺς ἴδεν, πρόσφη κρατερὸς Διομήδης.
τέτλα, στωπῇ ἦσο. ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Οτρυνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας ἀχαιούς.
Τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕσεται, εἴκεν ἀχαιοὶ
τρῶας δηώσωσιν, ἕλωσί τε ἴλιον ἱρήν.
τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, ἀχαιῶν δηωθέντων.
Αλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
Η ῥα καὶ ἐξ ὀχέων ἐπὶ τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε.
Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἄνακτος
Ορνυμένου. ἐπόκειν ταλασίφρονα πῦρ δέος εἶλεν.

Εν τῷ τέτλα στωπῇ ἦσο ἐμῷ δὲ πύθεο μύθῳ ὃ λέγει Διομήδης πρὸς Σθένελον κατασιγασικὸν οὐ σωμυλίασ' τὸ, ἦσο, αὐτὶ τοῦ δίαγε καὶ μὴν, κεῖται. ἄλλως γὰρ οὐκ ἰὼ σὺ τοιαύτῃ μάχῃ καθέζεσθαί τινα. παυσθὴν δὲ καὶ ἀπολότητα, ἡ λέξις σὺδείκνυται ὡς μὴ δυκαιρούντος τοῦ διομήδους κωλολεκτεῖν. ζήτει δὲ καὶ σὺ τοῖς τοῦ θρασίτου τὸ, ἤδη ὀνειδίζων, πρὸς ὁμοιότητα τῆς νῦν ῥηθείσης λέξεως τοῦ, ἦσο. Τὸ δὲ τέτλα ὡδὲ οὐ καὶ σὺ ἄλλοις δηλοῦται προσφώνησίς ὅτι καὶ νῦν φιλεῖ ομηρικὴ νέου πρὸς μείζονα. ἀμεταφρασος κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ἀμεταλήπτος. ἤγουν μὴ ἐληφυσα εἰς ἑτέραν λέξιν καιρεωτέραν μεταλαμβάνεσθαι, οἱ δέ φασιν ὅτι ὥσπερ βάπτω βαπτίζω βάπτης, οὕτω τέπω τεπίζω τέπτης καὶ ἡ κλητικὴ τέπτα. τὸ δὲ τεπίζω χρᾶται ζηνόδοτος σὺν τῷ τοῦ ἐλεῆσαι κατηθιε τεπίζοντας. καί τοι κατά τινας, ζητίζοντας ἐκεῖνος χρᾶται δίχα τοῦ ι οὐ μὴν δίχα τοῦ ε. τινὲς δὲ χετλιασικὸν ναοῦσι τὸ τέπα. ἀφηρῆσθαι ἐκ τοῦ τέτλαθι. Καὶ ὑβριζόμενος ὁ Διομήδης, ὅμως οὐ νεμεσᾷ λέγει τῷ βασιλεῖ ὀτρύνοντι καί που καὶ ἐπαινοῦντι. προσθεὶς καὶ τὴν αἰτίαν σὺ τῷ εἰπεῖν οὕτω. οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἀχαιούς. τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται, εἴκεν ἀχαιοὶ τρῶας δηώσωσιν ἕλωσί τε ἴλιον ἱρήν. τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος ἀχαιῶν δηϊωθέντων. ἤδη δέπως ὁ ἥ-

ρως κὴ καταγνώσκῃ νωθρείαν ἑαυτῦ. διὸ καὶ ἐπαγαγών. ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῦν τουτέστιν ἡμεῖς μεθώμεθα θούριδος ἀλκῆς ἤγουν φροντίσωμεν τῦ εἶν ἄλκιμοι, καταπαλᾶ χαμᾶζε ζὼν τεύχεσι. καὶ ταυτόδει ἐς μάχην. ὅπερ οὐκ ἐποίει πρὸ τούτου. καὶ ταῦτα τὸν βασιλέα βλέπων οὕτω πονούμενον· Ισέον δὲ ὡς οὐ μάτην ὁ διομήδης προσέῤῥηκε τῷ ποιμένι λαῶν. ἀλλὰ δηλῶν ὅτι ἄλλου τινὸς οὕτω βαρέως μὲ ἐλαμβάνου, οὐκ ἂν ἠνέχετο. πάλιν εἰ καὶ οὕτως αὐτῷ ζοϊκὸς ὁ λόγος. ἀλλ' ἔχει τι δακνηρὸν ἄλλως σὺ τῷ, τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἁμὲ ἕλεται. μονονουχὶ γὰρ ἂν βασιλέα ὑπερπονεῖν ἐθέλῃ. διότι ζωὶ τοῖς τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατιωτῶν καὶ στρατηγῶν μόχθοις, αὐτὸς κυδαίνεται. γενναῖα δὲ ὁ ῥηθεὶς λόγος καὶ γνωμικὴν σύνοιαν τοιαύτην, ὡς ἄρα τοῖς βασιλεῦσι καὶ κῦδος ἕπεται κατορθούντων τῶν ὑπ' αὐτὸν, καὶ αὖθις μέγα πένθος εἰ δυσυχήσουσιν· Ο πολίτου σύδεξου πήδημα βαρὺ κατὰ δ' διομήδειον ἐμφαίνει τὸ σωτεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε· Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ζωὶ σθένεσιν ἄνακτος ὀρνυμένου. εἶτα ὁρμηθέων τὸ, δεινὸν, φησίν. νῦ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν. ἤγουν καὶ θρασυκάρδιός τις ἔδεισεν ἂν, ἀκηδέως. ὠνοματοποίηται δὲ τὸ, ἔβραχεν ὡς καὶ τὸ βρέχω. κεῖται δὲ ζωὶ ὅπλων. κτύπου ἡ λέξις σὺ β' ἀορίστῳ δηλονότι τῦ α' δυρυφωνίαν. οὐκ ἔτι μέντοι καὶ ὁ σὺ εσὼς, ἀλλ' ἐκεῖνος ζωὶ ὑφ' ἑνὸς μόνου λαμβανέσθαι· Τὸ δὲ ζωὶ σθένεσιν, ἐκ μέρους τὸ πᾶν δηλοῖ σῶμα τῦ ἥρωος. εἰκὸς δὲ καὶ μάλιστα. τοῦτο τὰ σθένη πλείω γενέσθαι ἦσαν, δηλονότι τὰ σὺν ζοῖς ἐμπροσθεν φορόμενα ὅπλα· Τοῦ δὲ ταλασίφρονος περὶ τούτου, β' ταλάσω οὗ χρῆσις ἀλλαχῦ παρὰ τῷ ποιητῇ. ὁ' συγκοπὴν κὴ τραπὲν, ποιεῖ τὸ τλήσω. ὅθεν τλησικάρδιος καὶ τλησίπονος·

Ως δ' ὅτ' σὺ αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης,
Ορνυτ' ἐπασύτερον ζεφύρου ὑποκινήσαντος,
Πόντῳ μὲν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Χέρσῳ ἐπιγνύμενον, μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
Κυρτὸν ἑοὺ, κορυφοῦται. ἀφρπύει δ' ἁλὸς ἄχλυ,
Ως τότ' ἐπασύτεραι θαναῶν κίνυντο φάλαγγες,
Νωλεμέως πολεμόν δὲ κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ηγεμόνων. οἱ δ' ἄλλοι, ἀκὴν ἴσαν. οὐδέ κε φαίης
τόσσον λαοὺ ἕπεσθαι, ἔχοντ' σὺ σθένεσιν αὐδήν,
Σιγῇ δειδιότες σημάντορας. ἀμφὶ δὲ πᾶσι
τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ, εἵμασι ἐστείνοντο
πρῶες δ' ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς σὺ αὐλῇ
Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν,
Αἰνὰ μεμακυῖαι, ἀκούοντα ὅπα ἀρνῶν,
Ως πρῶών ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
Οὐ γὰρ πάντων ἦν ὁμὸς θρόος. οὐδ' ἴα γῆρυς,
Αλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο πολύκλητοι δ' ἔσαν ἀνδρες.

Μιμούμενος ὁ ποιητὴς σὺ πραβολῇ θαλασσείᾳ τραχύτητα κυμάτων ἤγου, ὁμοίαις πως λέξεσι φράζῃ τὸ ὑποκείμενον σωσκευαχιῶν δ' ὅλου τῷ λεγομένῳ, καὶ τῇ φωνῇ. λέγει γὰρ ὡς δ' ὅτ' σὺ αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης ὄρνυτ' ἐπασύτερον, ζεφύρου ὑποκινήσαντος ἤγουν ῥέμα τὸ πρῶτον εἰς φρίκα διασαλεύσαντος. πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται. αὐτὰρ ἔπειτα χέρσῳ ἐπιγνύμενον, μεγάλα βρέμει. ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας κυρτὸν ἑοὺ κορυφοῦται. ἀφρπύῃ δ' ἁλὸς ἄχλυ ἤγουν ἀφρὸν ἢ φυκίον, ἃ πύελον ὥς περ ἤτοι ἀποπυσμα θαλάσσης εἰσὶν ἐρευγομένης ἔξω ὡς σὺ ἄλλοις φησίν. ὡς τότ' ἐπασύτεραι θαναῶν κίνυντο φάλαγγες νωλεμέως πολεμόν δὲ. κὴ ἔστιν ἡ ῥηθεῖσα πραβολὴ πρὸς τὴν πυκνότητα τῶν κατὰ φάλαγγας κινουμένων καὶ τὸν ἐκεῖθεν πολὺν ἦχον. αἰολικὴ δὲ λέξις ποιηταῖς φίλη τὸ ἐπασύτερον. ἐκ τῦ ἄσσον γινομένη ὡς καὶ ἀλλαχῦ δηλοῦ-

τον. δηλοῖ δὲ καὶ σύνταῦθα τὸ ἐγγὺς καὶ ὀλίγον τῇ ἐπαλληλίᾳ πυκνοῦ. συγγενὲς δὲ καὶ τὸ νωλεμὲς τῇ τοιαύτῃ λέξει. ἐπεὶ καὶ ταυτόσημα ἐγγὺς καὶ τὸ πυκνῶς καὶ τὸ ἐπαλλήλως καὶ τὸ ἀδιαλείπτως ὅ ὅτι νωλεμές · Ἰστέον δὲ ὅτι ἄχνιον Ὁμήρου ἐπόντος, τὸ λεπτότατον ἢ κύματος ὅπερ σὺ ταῖς ἔξω περιῤῥήξεσιν ἀπαφείλεται, Σοφοκλῆς ἄλλως τὴν λέξιν ἐκλαβόμενος, ἄχνιον τὸν δρόσον ἔφη σὺ τῷ, θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνιος, ὁ καλλίβοτρυς ναρκισσος. οὐ δ' αὐτὸς ἀπερισφυὰς γεάψας, ὀλίγον μὲν δὲ ταῖς ἢ ὑετὸς ταχύναι συνεχεῖς εἶναι ἀλλὰ διεχεῖς. ὅθεν καὶ ἡ ἄχνη ὠνόμασται. ἀέχνη τις οὖσα καὶ κατὰ κρᾶσιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν', ἄχνη ὡς καὶ ἐτόρωθι δηλοῦται σαφέστερον. Εὐριπίδης δὲ καὶ αὐτὸς μιμούμενος τὸ, ἅλος ἄχνη, οἰνωπὸν ἄχνιον λέγει ἢ σὺ λοιβαῖς καταχεομένῳ τῆς γῆς. ἢ δὲ ἀέχνη ἄχνη, ταυτότης μὲν, σὺ τῷ ἀεχνὴν ἀχνὴν ὁ πλεῖστος. ὁμοιότης δέ τις, σὺ τῷ ἀ ἔχω ἄχω παρὰ Σοφοκλεῖ · Ὁρα δὲ καὶ ὅτι ἐπίτηδες σύνταῦθα ὁ ποιητὴς συχνῇ τῇ ὀνοματοποίᾳ ἐχρήσατο. ὁ γὰρ ἦχος καὶ τὸ ῥήγνυσθαι καὶ τὸ βρέμειν καὶ τὸ ἀκροπίπτειν, ὀνοματοποιεῖται. οὕτω δὲ καὶ πολλῷ τῷ ῥῷ σὺ τοῖς ῥηθεῖσι χρᾶται. καὶ μάλιστα, σὺ τοῖς τελευταίοις δυσὶ στίχοις. εἰ γὰρ καὶ ἄλλως μεμπτέος ὁ τῆ τοιούτου στοιχείου πλεονασμὸς διὸ καὶ οἱ ἐρετειεῖς ἐκωμῳδοῦντο καθά που καὶ προεγράφη ὡς πολλῷ τῷ ῥῷ χρώμενοι, ἀλλ' σὺ τοιούτοις τόποις ἦσαν σὺ μιμητικῇ τραχυφωνίᾳ προσμάτων, χρεία συχνοῦ καὶ τῆ στοιχείου τούτου. ὡς ἐῤῥέθη καὶ σὺ τῷ τειχεσὶ καὶ τετραχθὰ διατρυφᾷ ἐκπωτις χεροί. ἄλλως γὰρ ἦν καὶ τὸ, χέρσῳ, γαίῃ εἰπεῖν, καὶ τὸ ῥηγνύμενον, ἀγνύμενον. μὴ τὸ ἄκρας βίνας. οὕτω δὲ καὶ ἑτέρας λέξεις μεταλαβεῖν εἰς τὸ λεῖον καὶ ἀῤῥοίζον · Ὁρα δὲ μὴ ὅτι τὸ κωφὸν, καὶ ζωϊκωμάτων λέγεται, ὡς καὶ ζωῖ ἄλλων ἀψύχων, γινόμενον παρὰ δ' κύπτειν κατὰ δὲ παλαιούς. ἢ καὶ πρὸ τὸ κρύπτω. καὶ ὅτι κῦμα θαλάσσης ἔφη. πρὸς διασολλιὼ οὐ μόνον λίμνης, ἀλλὰ καὶ ποταμοῦ. ἐγείρει γὰρ καὶ αὐτὸς κύματα. ὃς ὧν κυμα τίας ὁ ὕδωρ πάχων λέγεται. καὶ ὅτι ἐφορμηδύων. καὶ σύνταῦθα σωμάτως ἑαυτὸν ὁ ποιητὴς ἐπήγαγεν εἰς δήλωσιν τῆ κορύσσεται, τὸ κορυφοῦται. οὐκ ἄρα ζωῖ μόνων ὅσων τὸ κορύσσεσθαι, οὕτω δὲ μὴ μετ' ὀλίγα ὕδωρ εἰπὼν συμβάλλειν εἰς μισαγγείαν, ἐπάγει δὲ μηδυτικῶς τὸ, κοίλης σύνοθε χαράδρης. ἔστι γὰρ ἡ μισαγγεια, κοίλη χαράδρα. ὁμοίως δὲ μὴ σ', χέρσῳ ῥηγνύμενον, ἐφορμηδυτικόν ὄντι, τῆ σὺ αἰγιαλῷ πολυηχεῖ ὄρνυται. καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς δὲ εἰπὼν ὡς ἔβαλέ τις δουρὶ κόρσην, ἐπάγει διαφητικῶς αὐχμὴ δὲ ὀξὺ προτάφου ἐπέρησε. μὴ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ ὀξὺ προτάφου ἑτέρου ὡς πανὸν, οὖ, κόρσην εἰπεῖν καὶ προτάφου. τὸ γὰρ ἕτερος ὠφελημένως καὶ ἀντιζυγούσης συνάδος, δηλοῖ σ' σὺ. εἰπὼν δὲ ἔβαλε δουρὶ κόρσην, ὥφελεν εἰπεῖν, αὐχμὴ δὲ δ' ἑτέρας κόρσης ἐπέρησεν. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔπεσεν οὕτως ἀλλ' ὅτι δ' ἑτέρου προτάφου ἐπέρησε, ταυτὸν ἄρα κόρση καὶ πρόταφος. οὗ μὴ ἐκ τῆς κόρσης ἐτυμολογοῦσί τινες οἱ μεταθέντες τὸ ῥ' ποιοῦσι κρόσην. εἶτα ὀξ αὐτῆς παράγουσι ὀξὺ τὸ α' καὶ φ' διεξοδικώτερον, τὸν πρόταφον, ἵνα εἴη πρόσαφος. μὴ ἀττικῶς πρόταφος. ὅτι δὲ καὶ τοιαῦται γίνονται παραγωγαὶ ἦσαν ὀξὺ τὸ α' καὶ φ', δηλοῖ καὶ τὸ χρυσάφιον ἐκ τῆ χρυσὸς πλαχεσί. ὥσπερ καὶ ἀπὸ τὸ ξύλου τὸ ξυλάφιον. καὶ ἔδος ἑδάφιον. ἀπὸ δέ γε τῆς κόρσης, γίνεται μὴ ἡ κόῤῥη τροπῇ τῆ σ' εἰς ῥ'. ὁμοίως τὸ πυρσὸς πυῤῥός. ταρσὸς ταῤῥός. καὶ τὸ κατὰ κόῤῥης δὲ τύπτειν ζηνὰ, τὸ κατὰ κόρσης ἤτοι προτάφου ἐστί. παρὰ ἀττικοῖς δὲ κόῤῥη, ἠγνάθος. ἀριστοτέλης δὲ πρόταφόν φησι, τὸ μεταξὺ ὀφθαλμοῦ ὠτὸς καὶ κορυφῆς. ὅτι δὲ μὴ ἀπὸ τὸ κηρύσσειν τάφον ἐτυμολογεῖται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. σωτελεῖ δὲ εἰς ὕδωρ, μὴ Θεόκριτος. ἐπὼν, ἀπὸ προτάφων πελόμεθα πάντες γηραλέοι καὶ ζωϊκῶς ἤτοι κατὰ τάξιν καὶ ἐφεξῆς ἐς γόνυ δρᾶπεν λευκαίνων ὁ χρόνος. ἔπι ἰστέον καὶ ὅτι πόντον μὲν, κἀνταῦθα σωμάτως ἔφη τὸ τῆς θαλάσσης πελαγίζον. οὗ καταπνεομένου ἀνέμοις ὅθεν καὶ πόντος λέγεται ὡς οἷά τις πνόος, πυρτοῦται κύματα κορυσσόμενα καὶ ἔξω ἐλαύνοντα. τρόσον δὲ, τὸν αὐωτρόπω αἰγιαλόν. καὶ ὅτι τὸ ῥηγνύμενον, τὸν ῥηγμῖνα παράγει. δῆλον γὰρ ὡς ῥηγμὶν αἰγιαλώδης ὅτι πολὺ οὖ κύμα-

τα

τα ῥήγνυνται. καὶ ὅλως τὸ βρέμει προσαρμόττον καὶ πυρὶ καὶ ἀνέμοις, ἰδοὺ κεῖται καὶ ὕδατι καὶ κύματος. προσωπικῶς δέ ποτε καὶ ὁ ἀλαζὼν καὶ ὁ ἀπειλητὴς, βαρὺ βρέμειν λέγονται. καὶ ὅτι ἄκυρας, τὰς ἀκυρωτήρια λέγει. ἐν οἷς μάλιστα βρέμει τὰ κύματα· Πλάττων ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα οὐκ ἡγεμόνας κελεύοντας τοῖς ἑαυτῶν φησὶ γὰρ, κέλευε δὲ οἵσιν ἥγεω ἰδίοις ἕκαστος ἡγεμόνων, παρεμφαίνει χιλίαρχοι καὶ μύριοι ἦσαν οὐκ ἐρατηγοί. καὶ ὡς αὐτός που λέγει βοὴν ἀγαθοί. καὶ μάλιστα ὅτε συῤῥήγνυνται πόλεμος. εἶτα ἐπαινῶν εἰς εὐταξίαν οὐκ ἀχαιούς, ὡς καὶ πρὸ τούτων, σιγὴ προῆκαι αὐτοὺς φησὶν εἰς μάχην, οὐ κατεπηγότας ἀλλὰ δι' ὐλάβειαν. φησὶ γάρ. οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἦσαν ὅ ὅτιν ἐπορούοντο. οὐ δέκε φαίης τόσσον λαοὺ ἕπεσθαι ἔμπνυτα σὺν σθένεσιν αὐδήν, σιγῇ δειδιότες σημάντορας. καὶ εἰκότως εἰ γὰρ μὴ αὐτοὶ ἐσίγων. οὐκοῦν ἔμπνυτον ἄλλως ἀκριβῶς ἀκούειν ὧν οἱ ἡγεμόνες ἐκέλευον. καὶ σημείωσαι ὅπως διεσάφησε τὴν σιγὴν, οὕτω γὰρ σιγῶσιν, ὥστε δοκεῖν ἄφωνοι εἶναι. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἦσαν, συγκὸν πρὸς λογογράφων. ποῦ γὰρ παρὰ τοῖς τοιούτοις τὸ, ἦα ἴσα, δὲ ὧν ἀόριστος ἦα. οὗ τὸ πρότον πληθυντικὸν ἦσαν. εἰ καὶ ποιηταῖς τὸ τοιοῦτον ὠκείωται λεξείδιον· Τὸ δὲ σιγῇ, ὑρμηνεία ἦ, ἀκὴν. τὸ δὲ ῥῆμα τῆς διανοίας, ὑπόρβατον. λέξει γὰρ ὅλε ἀκὴν ἦσαν σιγῇ, δειδιότες σημάντορας. οἱ νῦν μὲν, ὡς κελεύοντες ἕπεσθαι σημαίνοντες, σημάντορες εἰρηνῦ). ὅτε δὲ καὶ τάττουσι τὸν στρατὸν εὐκόσμως, κοσμήτορες λέγονται. τὸ δὲ οὐ δέκε φαίης, οὐκ ἔστι κατὰ τὸ, οὐ δέκε φαίης αὐτὸν μαχεσάμενον ἐλθεῖν. ἀλλ' ἑτοῖον ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ἀφροδίτη ἔφη πρὸς τὴν Ελένην· Τὸ δ' ἐνταῦθα, ἡ ἀείδειν προελθεῖσα μοῦσα, τῷ προκαλεσαμένῳ ποιητῇ λαλεῖ. καὶ ἄλλως δέγε ὁ ποιητὴς ἀρτρέφει τὸν λόγον, πρὸς τὸν ἀκροᾶσθαι αὐτῶν λαμβάνεται. ὅρα δὲ τὸ δειδιότες. ψευδεπικὸν οὖ τὸ χρῆναι καὶ δέος ὑπεῖναι τοῖς ἀρτεμιδίοις. ἵνα μὴ σώζοιντο οὕτω κατὰ τὸν τραγικόν· Τοῦ δὲ σιγῇ ἀναλόγως δοκεῖ ἐκτετάσθαι ἡ πραλήγουσα. ὡς ἐκ τοῦ σέσιγα μέσου παρακειμένου. οὗ θέμα τὸ σίζω κείμενον ἐν Οδυσσείᾳ. εἰ δὲ καὶ ὁ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐνεργητικὸς παρακείμενος ὁ σέσιγα, πράγει τὸ, σιγὴς ὁ ἀποπνους. καὶ πλεοναστικῷ τοῦ κάωσα σικὴς κατὰ τὸ κάζω κέκαχα κάκης καὶ κάκηχος, εἴη ἂν, καὶ αὐτὸ σύλλογον. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ σικὴς, καὶ ῥῆμα ὅτι σικχάζω· Εν ἄλλοις μὲν ἡ τῶν πολεμικῶν ὅπλων λαμπρότης, πλείονος λόγου ὕλη γίνεται τῷ ποιητῇ. ἐνταῦθα δὲ οὕτω δόξαν αὐτῷ, ἀρκεῖται πρὸς τῶν ἀχαιῶν εἰπὼν μόνον τὸ ἀμφὶ δὲ πᾶσι τεύχεα ποικίλα ἔλαμπεν·

Καὶ ὅλε σεμνώσας οὐκ ἔλλιπας ἦσαν εὐταξία δηλοῖ τὴν ῥηθεῖσαν σιγὴν, σύθις ἐκ τοῦ ἐναντίου ὑπογράφει τὸν κατὰ τρῶας πολὺν θόρυβον παραβολικῶς οὐ κατὰ γεραιοὺς ὡς πρὸ τούτων, ἀλλὰ κατὰ συχνὰ ποίμνια γινόμενον. εἰπὼν. τρῶες δ' ὥστ' οἶες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. ἀκηχὲς ὅ ὅτι ἐνηχὲς μεμακυῖαι. ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν. ὃ δὴ καὶ ἄζον αὐταῖς ἦ πολλὰ μηκᾶσθαι, ὡς τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρῃ. ἴσως δὲ τῷ ὀνόματι τῶν οἰῶν καὶ τῶν ἀρνῶν, καὶ ταῖς αἶγας νῦν καὶ οὐκ ἐρίφους, σωνοητέον. ὅρα δὲ ὅτι τὲ ἀγροικικὴν ἡ παραβολὴ ὡς ἐκ παρέργου περιέχει ἰσοτιμίαν, καὶ ὅτι ἀκαταλλήλως ἐν αὐτῇ ἔχει, πρὸς τὴν ἀποδοσιν, ἡ ἐνταξις τῆς ἀρχῆς. ἀρχόμεθα μὲν γὰρ, κατὰ εὐθεῖαν ἀρδίδονται δὲ κατὰ γενικήν. οἷον. τρῶες δὲ ὡς οἵες μηκῶνται, οὕτω τρώων ἀλαλητὸς ὀρώρῃ. ὡς δῆθεν ταυτὸν οὖ, τρῶες εἰπεῖν καὶ τρώων ἀλαλητός. τινὲς δὲ ἀσιώπητον μεῖναί φασι τὸ, τρῶες δὲ ὥστ' οἶες. οὐ γὰρ ἔχει ἀποδοσιν. καί ὅσιν οὕτω πάνυ καινοπρεπὲς τὸ ῥῆμα. ἐδυνάτο μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς συνήθως ἀρδοῦναι τὴν παραβολὴν ὡς καὶ ἤρξατο. καὶ εἰπεῖν ἐν τῇ ἀρδύσει, ὅτι ὡς τρῶες ἐστίον τά δέ τινα. ἢ μὴ ἄλλως γράψαι κατὰ τὴν ἀρχὴν τρώων δὲ ὥστ' οἶες μὴ ἐξῆς. ἵνα ᾖ ὁμοιόπτωτος τῇ ἀρδύσει μὴ ἡ ἀρχή. ὁ δὲ, οὐκ ἠθέλησεν, ἀλλὰ οἷον συνεβαρύσατο καὶ αὐτὸς τῷ τρωϊκῷ ἀλαλητῷ. πολυπάμονα δὲ, τὸν πολυκτήμονα λέγει πάμματα γὰρ παρὰ δωρειοῦσι τὰ κτήματα. μὴ πάσασθαι, τὸ κτήσασθαι, ὅθεν μὴ τὸ πῶυ. καὶ πηὸς ὁ κτητὸς ἢ ἀγχιστείας συγγενὶς. σκοπητέον δὲ εἰδώλειον τὸ πάμμα μὴ ὁ

πολυπάμμων, πῶς οὖ αὐτοῖς διαλάζεται τὸ ἀμετάβολον. οὐ γὰρ δωριέων ἔστιν. παρ' οἷς δ' ἀῆμα καὶ βῆμα. ἀᾶμα καὶ βᾶμα λεγόμενα, οὐ διαλάζουσι δ' μ'. ἴσως δ' ἂν καὶ ἀολλέων τὰ ῥηθέντα εἰσὶν ὑφ' ὧν διαλοῦνται τὰ σύμφωνα πρὸς τὴν πολλὴν συνήθειαν. ὅτι δὲ καὶ οἱ χωριτικώτεροι τῶν ἀρτι, κτήματα φασὶ τὰ τετράποδα, οἶδασιν οἱ ὁμιλοῦντες αὐτοῖς. Τὸ δὲ ἀλιγκὲς, ἐκ τοῦ ἀδιεχὲς γίνεται ὃ ἐναντίον ὂν τῷ συνεχεῖ. ἀφῃρημένῃ τῷ ἰ τὴν προπῆ συνήθη τοῦ δ' εἰς ζ' καὶ τοῦ ε' εἰς η' ὡς δηλοῦται, καὶ οὐ τοῖς εἰς τὴν οδύσσειαν. Τὸ δὲ μεμακῆναι, γίνεται μὲν ἀφ' τοῦ μηκέω μηκάσω. δοκεῖ δὲ συγκεκόφθαι ἀφ' τοῦ ἐκεῖθεν γινομένου δυσεκφωνήτου παρακειμένου. ἰστέον δὲ ὡς Ὁμήρου ἐπὶ οἴων πιθέντος τὴν τοιαύτην λέξιν, οἱ μεθ' Ὅμηρον ἐπὶ αἰγῶν μὲν εἴλοντο λέγειν τὸ μηκᾶσθαι. ταῦς δ' οἵοις δὲ ἀπεκλήρωσαν δ' βληχᾶσθαι. ἔστιν δ' αὖ τις καὶ ὅτι φαίνεται κατὰ ἀῆμα σωτομίας εἰπαῦθα ῥηθῆναι τὸ μηκᾶσθαι, εἰς δεῖγμα τοῦ καὶ ταῖς αἶγας νῦν σωεπινοεῖσθαι μὴ οὖσ' ἐξ αὐτῶν ἐρίφοις. ἐξ τὸ δοκεῖν τὸ μηκᾶσθαι, ἐπὶ αἰγῶν κωμολεκτεῖσθαι ὡς εἴρηται. ἵνα ᾖ ὅμοιον, τὸ ἴσασι βουκολοῦνται. ὡς γὰρ λῦ ἔδοξε συμβιβάζοιτο εἰς νοῦν, οὕτω καὶ τὸ, οἷς μηκῶνται. ὁ δὲ πολλαχοῦ δηλούμενος ἀλαλητὸς, προσεταιρίζεται καὶ τὴν τραγῳδικὴν ἀλαλιή. οἷον ἀλαλαῖς αἰαγμάτων. ἴσως δὲ ἀπ' αὐτῆς τὸ ἀλαλάζειν, καὶ ὁ ἐκεῖθεν ἀλαλαγμός. τὸ δὲ ἀνὰ στρατὸν εὐρύν, ἀντιπολογεῖ τὸν πολλὸν τρωϊκὸν ἀλαλητόν. ὁ γὰρ πολὺς στρατὸς ἀκόσμως ἔχων καὶ πολὺν ἀπετέλει θόρυβον οὗ τὴν αἰτίαν ἀριδηλότερον ὁ ποιητὴς ἀφορίζει, φησί. οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος. οὐδ' ἴα χεῖρες. ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο. πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες. ἦγον ἐκ πολλῶν συγκληθέντες γλωσσῶν. οἱ γὰρ ἔλλιπες, ὡς ὁμόγλωσσοι, οὐ πολύκλητοι. βραχύτι κατὰ τοὺς διαλέκτους διαφέροντες καὶ οὐ δὲ τοῖς τόποις πολυσπερέες ἢ πάνυ μακραὶ διεστῶτες. τὸ δὲ θρόος, πρὸ τοῦ κεῖται ῥῆμα τὸ θρέω. ἦγον ζωθορύβῳ σοῷ ἢ λαλῷ. οἷον πάθεα θρεομβίλις. καὶ θρεομβίλη σαυτῇ καηφ. ἐκ δὲ τοῦ θρόος σωήρηται ὀθροῦς. ἐξ αὐτῶν δὲ ὁ ἀθρόος. καὶ ὁ ἄθροις. τὸ δὲ γλῶσσ' ἐμέμικτο, ἢ πολιθωτικῶς νοητέον αὐτὶ τοῦ γλῶσσαι πολλαὶ μεμιγμέναι ἦσαν. ὡς τις αἱ διφθόγγου ἐκ θλιβείσης ἵνα ᾖ τὸ πολῖται ὅτι γλῶσσαι ἐμέμικτο, ὁποῖον ἀλλαχοῦ τὸ κνῆμαι παλάσσω. σύνηθες ῥήματος ἐπαγομένου πολιθωτικῶ ὀνόματι. ᾧ δὴ ῥήματι πλεοναζῇ μάλιστα ὁ Πίνδαρος. ἢ καὶ ἄλλως λόγω προσηγορείας σύνηθες ῥητέον, γλῶσσα ἐμέμικτο. καθὰ δηλοῖ Ὅμηρος τὸ διοῦτον νόημα παραφράζων σὺ τῇ βοιωτίᾳ οὕ θα φησὶν οὕτω. πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου, ἐπίκουροι. ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. οἷος δὲ ὁ θροῦς τῶν διαφόρων γλωσσῶν, ἴσασιν οἱ ἀπειραμῖοι. παρ' οἷς ἔγνωσαι καὶ ὡς τὸ τῶν ὁμογλώσσων ἀνάρμοστον ὅτε διαφόροις μερίζονται γνώμαις, παραβολῆς δέεται ὁμοιωτικῆς παρισώσης σύναρχῶς ἠλίκην κλάδοισιν. σὺ παῦθα δὲ νοητέον καὶ ὅτι καλῶ ὁ ποιητὴς σιωπᾷ, ὅμως τὸ πρᾶγμα νοεῖν δίδωσιν, ὡς οἱ τρῶες σὺ τῷ δημηγορεῖν, ὑποβολοῦσιν ἐχρῶντο ὅ ὅτιν ὁρμηνοῦσιν. οὐ γὰρ αἱ ὡς ἐρέεν μεμιγμέναι γλῶσσαι, ζωνίσαι ἄλλως εἶχεν τις τοῦ Ἕκτορος τυχὸν ἢ αὐτήνορος, σὺ κοινῷ δημηγορίας·

Ὧρσε δὲ σφὺ μὲν ἀρῆς, σφὺ δὲ, γλαυκῶπις ἀθήνη,
Δεῖμός τ', ἠδὲ φόβος, καὶ ἔρις ἄμοτον μεμαῖα
Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη, ἑταίρη τε,
Ἣ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα,
Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει,
Ἣ σφιν καὶ τότε νείκος ὁμοίϊον ἔμβαλε μέσῳ,
Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
Οἵ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἵκανον ἵν' ξυνιόντες ἵκοντο,
Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, ξὺν δ' ἔγχεα, καὶ μένε' ἀνδρῶν
Χαλκεοθωρήκων. ἀταὶ, ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
Ἐπλῶντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυγμαδὸς ὀρώρει.

Ἐνθα

ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγήτε, καὶ οὐχωλὴ τέλεν ἀνδρῶν.
ὀλωόντων τε, καὶ ὀλυμβίων. ῥέε δ' αἵματι γαῖα.

Τοὺς μὲν ἔλιπον ἀθηναῖ ὀτρύνει εἰς μάχην. ἀρῆς δὲ, τὸν τρῶας. θυμὸς δηλαδὴ ἄλογος. πρεῖων δὲ λέγει ὅτι καὶ ἀπόλλων ἐρεθίζει τὸν τρῶας. πρὸς αὐτῶν γὰρ ἦν ἔτι τὸ εἰρηνικόν. οὔπω δέδηλωται ὁ ἀπόλλων ὡς πολεμικὸς φαίνεται. συμπαραμίγνυσι δὲ ὁμηρος τῷ ἄρει καὶ τῇ ἀθηνᾷ, τότε δεῖμον τότε φόβον. καὶ δὴ ταῦτα πολέμῳ φίλα. ἔτι δὲ κ̀ τιὶ ἔριν εἰς ἄνδυ οὐκ ἄν ποτε συναίη πόλεμος. φησὶ γὰρ. δεῖμος τ' ἠδὲ φόβος καὶ ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑταίρη τέ. Ισέον δὲ ὅτι καθὰ ὁ φίλος καὶ ὁ δαὴρ καὶ ἄλλα διάφορα, οὕτω καὶ ὁ ἄρης ἀλογίστως συνολῇ κ̀ τὸν παλαιὸς ἐποίησε ὡς δῆλον μάλιστα ἐκ τοῦ ἄρες ἄρες βροτολοιγέ. ὁ κ̀ σὺν ὀδυσσεία δηλοῦται. καὶ ὅτι εἰ καίτοι ἵππους ἄρεος τὸν δεῖμόν φασι καὶ τὸν φόβον, ἀλλ' ἐνταῦθα θεράποντες αὐτοὶ καὶ ὁ παιδὶ φαίνονται ἄρεος. ἔστι δὲ δεῖμος μὲν, τὸ δεδιέναι. φόβος δὲ, ἡ φυγή. ἄμοτον δὲ ὅτι τὸ τέλειον λέγεται καὶ πολῖται ὡς ἐκ μεταφορᾶς τραυμάτων μηκέτι θεραπευομένων μότου, πολλαχοῦ παραλαλεῖται. Τιὶ ἔριν ἦν κασιγνήτην ἄρεος ἔφη καὶ ἑταίραν τότε ἄλλα καὶ διότι δὲ ὡς τὰ πολλὰ ἡ ἔρις ἐποιταθεῖσα εἰς πόλεμον καταφέρει, πλάττει καὶ ὡς δαιμόνιόν τι τεράστιον. λέγων ὡς ὀλίγη μὲν πρῶτα κολύεται αὐτὰρ ἔπειτα προσαυξανομένη, οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη κ̀ ἐποὶ χθονὶ βαίνει. αἰνίττεται δὲ ἀφ' τούτων, τὸ τῆς ἔριδος ἴδιον. μικρὰ γὰρ πολλάκις εἰς ἔριν προϋπάρξασης αἰτίας ἀκριδὸς τυχὸν ἡ πρόδηλος κατὰ τὰς ἱστορίας. γυναικὸς γὰρ εἵνεκα ἡ τοιούτου ζήνος, πλείων ὁ λόγος, μέγιστος ἐκεῖθεν ἐκκηρυφοῦται αὐξανόμενος πόλεμος. κ̀ κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, ὀφέλλει τόνον ἀνδρῶν. ὅτε δὴ οἱ μὲν μαχόμενοι, ἐποὶ γῆς εἰσὶν. ἡ δὲ ἠρὶς δὲ οὐρανὸν ἵκανε. ὁ γοῦν τρωϊκὸς πόλεμος, ἀφορμὴν μὲν ἔχει μικράν, τὴν ἑλένην αὐτὸς δὲ ἡλίκος γέγονεν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ. τὸ δὲ κασιγνήτη ἑταίρη τέ, διδάσκει μὴ ἀεὶ τοῦ ἀδελφοὶς, ἐξ ἀνάγκης καὶ φίλοις εἶναι. ἐστάσιασε γοῦν ἀδελφικῆς φιλίας καὶ ὁμονοίας, τὸ, ἑταῖρος. τὸ δὲ οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, στρυφνῶς πέφρασται, αὐτὶ τοῦ ἕως εἰς οὐρανὸν ἐλθοῦσα, οὐ δύναται ὑπεραναβῆναι. Ισέον δὲ ὅτι ὁμηρος μὲν εἰπὼν ὡς ἔρις οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, σύντελως ἅμα καὶ ἀσφαλῶς ἔφρασεν. Εὐριπίδης δὲ. σὺ τῷ κῦμα οὐρανοῦ στηρίζον, ὑπερβολικῶς τε ἔφη κατὰ ἀφέλειαν τοῦ λαλουῦντος προσώπου, καὶ οὐδὲ ἀνελλιπῶς. εἰ μήτις τὸ στηίζον, αὐτὶ τοῦ ἐγγίζον εἶπε καὶ στηριζόμενον. δῆλον δ' ὅτι ἡ ἔρις οὐρανῷ στηρίζῃ κάρη, ἢ ὅτε ἡ κατ' αὐτὴν αὐτὴ οὐρανοῦ ἵκει καθ' ὁμηρον, ἢ καὶ ἄλλως ἀλληγορικῶς οἱ ἐρίζοντες, εἰς οὐρανὸν ἀφορῶσι. καὶ τὰς ἐκεῖ διοσημίας ἐποίσουσι κ̀ τὰ ἐκ διὸς τέρατα. Τὸ ἔργον τῆς ἐριηρύης κατὰ πόλεμον ἔριδος, ἀποδηλοῦν, φησίν. ἢ καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ δηϊοτῆτι καθ' ὅμιλον ὀφέλλουσα τόνον ἀνδρῶν. ὅτι δὲ τὸ ὁμοίιον ἐποὶ κακοῦ κεῖται προγέγραπται. Εκφράζων τότε ὁ ποιητὴς συμβολὴν πολέμου, λέγει. οἱ δ' ὅτε δὴ ἐς χῶρον σφα ξυνιόντες ἵκοντο, συνὰ ἔβαλον ῥινούς. συνὰ δ' ἔγχεα κ̀ μένε' ἀνδρῶν χαλκοθωρήκων, αὐταὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, ἔσαλτο τ' ἀλλήλῃσι. πολὺς δ' ὀρυγμαδὸς ὀρώρει. σθα δ' ἅμ' οἰμωγήτε καὶ οὐχωλὴ τέλεν ἀνδρῶν ὀλωόντων τε καὶ ὀλυμβίων ὃ καὶ ἄλλαχοῦ κεῖται. ῥέε δ' αἵματι γαῖα, αὐτὶ τοῦ ἐῤῥέετο. ἢ καὶ ἄλλως σύνηθεκῶς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ἔῤῥεε δακρύοις ὁ ὀφθαλμός. ὅπερ σὺν τῷ πρόδηλοι προνοίας φησὶν Αἰλιανός. ἔχει δέτι ὅμοιον τοῦτο καὶ πρὸς τὸ λέγειν ἀνακεχωρηκότα τόπον, τὸν ἔρημον καὶ ἥσυχον. ὡς γὰρ τόπος ἀναχωρεῖν λέγεται, οὕτω κ̀ γῆ ῥέῃ. ἄμφω δηλαδὴ, οὐ καθ' αὑτὸ, ἀλλὰ δι' ἕτερον. ἔτι δὲ ὁμοιοῦταί πως καὶ πρὸς τὸ κινεῖσθαι τὸ λίιον ἀσταχύεσι. καὶ φέρεσθαι τιὶ μάχῃ δόρασι. Σημειοῦμαι δὲ ὅτι τὸ ἀσπίδες ἐπολίωτο ἀλλήλαις. τουτέστιν ἐπολισίασαν, ἐφορμηνευτικόν ἐστι τοῦ συνέβαλον ῥινούς. ἐκεῖνο γὰρ ἀζαφὲς ἦν. ἐκ δὲ τούτου, συάγεταί τις νοεῖν, ὅτι καὶ δ' συνέβαλον ἔγχεα καὶ μένεα ἀνδρῶν, τιὶ ἐγγύτητα δηλοῖ, τῶν ἐγχέων καὶ τῶν ἀνδρῶν οἱ πρὸς σφα τόπον συνῆλ

θον. μένεα γὰρ ἀνδρῶν νῦν οἱ ἄνδρες κατὰ πρίφρασιν. ἐκ δὲ τοῦ σωρεβαλόν, ἡ πολεμικὴ παρῆκται συμβολή. ῥινοὺς δὲ τοὺς ἀσπίδας εἶπεν, ἐκ μέρους. ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἀσπὶς ῥινοῦ ἄνευ ὃ ἐστι δέρματος. ἢ μὴ ἀρα ἐις τοὺς πλεκτοὺς ἢ τοὺς λινέους ἢ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἐρεῖ. ὅρα δὲ ὅτι σὺ μὲν τῷ, σώ ῥ' ἔβαλον ῥινούς, ἀναγκαῖος κεῖται ὁ ῥα ζυνδετικός. ἵνα ἡ κεφαλὴ οὕτω μηκυνθῇ τοῦ στίχου. σὺ δὲ τῷ περὶ αὐτοῦ οἷόν' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον, ἁπλῶς ἔπεσε, δέον μόνον φίλον τῷ ποιητῇ ῥοῖζον. τὸ δὲ χαλκεοθωρήκων, ἔοικε πρὸς διασολὴν ἑταιρείων τινῶν ἐρῆσθαι θωράκων. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τῶν σὺ διαφόροις ἱστορίαις λινοθωράκων. ὀμφαλοὶ δὲ ἀσπίδος. βοΰλλαί τινες εἰς κόσμον ζωικείμεναι. καὶ μάλιστα, ἁπλῶς τὸ μέσον. ὅθεν καὶ ἔρριπται, καθ' ὁμοιότητα ζυνὰ τοῦ ζωϊκοῦ ὀμφαλοῦ. τὸ δὲ ὀρυγμαδὸς, καὶ νῦν σὺ τῇ παραλιγούσῃ ἔχει τὸ γ' οὐ μέτρου. ὡς ζωὶ πολὺ μᾶλλον οὐ δακτύλου ἀπαρτισμοῦ, σὺ τῇ προπαραλιγούσῃ τίθεται. ὠνόματοπεποίηται δὲ καὶ αὐτὸς. δύχωλὴ δὲ, ἡ σὺ τυχία πρὸς τὸ θεῖον, ἢ μάλιστα ὡς καὶ περιεγράφη καύχημα. ὡς τῶν μὲν ὀλυμπίων, οἰμωζόντων. τῶν δὲ ὀλυμπίων, ἐπικαυχωμένων τοῖς ἵπποισιν. σὺ δὲ τῷ οἰμωγήτε καὶ δύχωλὴ καὶ ἑξῆς, ὡς καὶ προδεδήλωται, ἦν μὲν λύ, κατὰ φύσιν ἡ ζύνταξις, συγκειμένων τῶν ὀλυμπίων μὲν, τῇ δύχῃ τῶν ὀλυμπίων δὲ τῇ οἰμωγῇ. Ὅμηρος δὲ ἄλλῳ ἄλλως τάξας, καινότροπον ἔγραψεν. ἰδίᾳ μὲν θέμενος ὁμοῦ τὰ ὀνόματα ἰδίᾳ δὲ ταῖς μετοχαῖς. καὶ τῷ δευτέρῳ συνεχέσας τὴν οἰκείαν μετοχὴν ἕτερα κῆ τὴν τοῦ πρώτου ἀποδεδώκως. ὁποῖα καὶ ἄλλα πολλὰ εὕρηται, ὡς σὺ τῇ γ' ἁμαρτίᾳ πλατύτερον προεσημάνθη. διοὐτου δέτινος τύπου. καὶ τὸ, πικρία καὶ γλυκύτης μέλιτός τε καὶ ἀμυθίου. ἡ γὰρ γλυκύτης τῷ μέλιτι συγκρίνει, συνεχῶς τὸν λόγον ποιεῖ·

Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Εἰς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης σὺν πηγῇσι χαράδρης,
τῶν, δέ τε τηλόσε δοῦπον σὺ οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν,
Ὡς τῶν, μισγομένων, γένετ' ἰαχή τε, φόβος τε.

Ἐπαινεῖται καὶ ἡ κατὰ τὴν μισγάγκειαν, σύνταξις ταῦτα παραβολή. ἀφορμὴ μὲν οὖσα τὸ ἐς χῶρον σὰν ξυνελθεῖν τοὺς πολεμίους καὶ συμβαλεῖν ὡς ἐῤῥέθη. τοιαύτη δὲ οὖσα, ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης σὺν πηγῇσι χαράδρης. τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον σὺ οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν, ὡς, τῶν μισγομένων γένετ' ἰαχή τε φόβος τε. καί φασιν οἱ παλαιοὶ ὡς ἐπεὶ ὁ τοῦ πολέμου ὅμαδος, ἦχός ὅτιν ἔχων ὅπλα κτυποῦντα. ἀλαλαγμοὺς ἀνδρῶν. ἵππων φρεμαγμοὺς, βοὰς, δύχας. οἰμωγὰς, εἰκότως καὶ ταύτην οὕτω τὴν παραβολὴν διεσκεύασεν ὁ ποιητὴς, τραχυνῶν αὐτὴν ὀνοματοποιίαις καὶ συναπειλῶν τῷ ῥύθματι. δέον οὐδὲν ἀένναον παρέλιπε ποταμὸν, ἀλλὰ χείμαῤῥον δέον τραχύτερον τῆς βοῆς· Ἰστέον δὲ ὅτι γενικὸν μὲν ὄνομα τὸ, ποταμοὶ. εἰδικὸν δὲ τὸ, χείμαῤῥοι. καὶ ὅτι τὸ, χείμαῤῥοι, ὡς σὺ τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φαίνεται, πολεμαῖος μὲν ὁ Ἀσκαλωνίτης, παροξυτόνως ὡς ἀπὸ τοῦ χειμάῤῥους. ἵνα φέρῃ τὸν τόνον τῆς συνικῆς διαθέσεως. νικᾶσα δὲ προπαροξυτόνως ἰθαγενέστερον, ἐκ τοῦ χειμάῤῥοος. ἵνα ἔχῃ συγκοπὴν, ἐκ τοῦ χειμάῤῥοοι. λέγουσι δὲ ἐκεῖνοι καὶ ὅτι Ὅμηρος τὰ τοιαῦτα σύνικα σύντελέσφορα οἷδε προφορώμενα. οἷον ἑλλιπόντος ἀγάῤῥοος. καὶ σήν ἐπ' ὠκυῤῥόου ποταμοῦ. καὶ ἐς ποταμὸν ἑλδύντα βαθύῤῥοον. σπανίως δὲ καὶ τὸ συμπλεκόμενον. χειμάῤῥοις κατ' ὄρεσφι. καὶ πλήθοντι ἐοικώς, χειμάῤῥῳ. τὸ μέντοι ἀπλοῦν, ἀεὶ σύντελῶς. ὥθει δ' ὃ σάκεϊ πίπτων ῥόος. καὶ τοιαῦτα μὲν αὐτοί. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἑτροῖόν τι λέγει, σὺ οἷς φησιν ὅτι χειμάῤῥοις ἐκτέον ζυν τῷ υ, ἀλλ' οὐχ ὥς τινες χείμαῤῥος. τὰ γὰρ εἰς ους ἁπλᾶ, κατὰ τὴν ζύνταξιν φυλάσσει τὸ υ. οἷον νοῦς, σύννους. ὀδοὺς, τριόδους, πους, τρίπους. οὕτω γοῦν καὶ ῥοὺς χειμάῤῥοις. Ὅμηρος χειμάῤῥοις κατ' ὄρεσφι. καὶ πάλιν, χειμάῤῥοοι, ἀλλ' οὐ χείμαῤῥοι ὡς οἱ πολλοί φασιν.

ὡς γὰρ

ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλκύονος ἀλκύονοι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χειμάῤῥους, χειμάῤῥοοι· Ισέον δὲ καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ πολυναύζοντος, λέγεται ὁ χείμαῤῥος καὶ οὐ γὰρ μὴ σὺ χειμῶνι ῥέῃ, ὅμως χείμαῤῥος καλεῖται, ὡς τὰ πολλὰ σὺ καιρῷ χείματος ῥέων. καὶ ὅτι ὁ πνίγα λέγομεν χείμαῤῥον, ἐλλιπῶς λέγομεν. τὸ γὰρ τέλειον, ποταμὸς χείμαῤῥος. ὅτι δὲ τὸ χειμάῤῥοις σὺ τελέσδρον ἔστι τοῦ, χείμαῤῥος, δηλοῖ καὶ Ηρωδιανὸς εἰπὼν τὰ προστεχῶς ἐρημία. δῆλον δ' ὅτι χειμάῤῥοιο ποτὲ μὴ ὁ τόσος λέγεται καὶ ξηρὸς ἦ, ὁποῖον ποτε τοιοῦτον πεταμῶν. δύο δὲ χείμαῤῥοι σύταῦθα λαμβάνονται. πρὸς ὁμοιότητα τῶν δύο στρατευμάτων. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ συμβάλλετον δυϊκοῦ ῥήματος. τὸ δὲ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, τὸ πολὺ διαφέῃ τῆς ἰαχῆς τῶν στρατευμάτων. πάντως γὰρ πολέων ἦρχε, ὁ τῶν ὄχ ὄρους καταῤῥεόντων χειμάῤῥων ἦπορ, ὁ τῶν ἐχ πεδιάδος πρεπόντων. οὕτω δὲ καὶ τὸ κρουνῶν ἐκ μεγάλων, σύδειξιν ἔχει τῆς κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν μυγάκειαν πολλῆς ἰαχῆς. τοιαύτη γὰρ ἂν λύ, εἰ μὴ ἐκ μικρῶν κρουνῶν, ἀλλ' αὖ πάλιν, οἱ γίνονται πρὸ τε, κρότω ἢ κρουσμῷ ναέιν ἤγουν ῥέειν. ἄτκος δὲ ἐχ τοῦ κ', ὁ βαθὺς καὶ φαραγγώδης καὶ κοῖλος τόσος. πρὸ τὸ ἀνακεῖσθαι. τὸ γὰρ ὑψηλὸν, οὐκ ἀνάκειται ὑπτιάζον, ἀλλ' ἐστήρικται. ὅθεν ὀρμενούων ὁ ποιητὴς ἐπάγει. κοίλης σύτοσθεν χαράδρης. ἐαν δὲ εἰς τοιοῦτον, ἄτκος πολλὰ συμβάλλωσιν ὕδατα, μυγάκεια δῆλον λέγεται. ὠνόματοπεποίηται δὲ οὐ μόνον τὸ ῥέειν καὶ ὁ κρουνὸς καὶ ὁ δοῦπος καὶ τὸ ὄβριμον, καὶ τὸ χαράσσειν ἀπ οὗ καὶ ἡ χαράδρα ἴσως δὲ καὶ ὁ χαραδριὸς. ἀλλὰ καὶ τὸ μίσγεσθαι. ὃ λέγεται κυρίως ἐπὶ ὑδάτων. ὅθεν καὶ μυγάκεια, ἡ τούτων σύῤῥοια. ὥσπερ ἐπὶ στρατοῦ κυριολεκτεῖται τὸ συμβάλλειν καὶ τὸ ἀπ αὐτοῦ ὄνομα ἡ συμβολή. εἰ καὶ Ομηρος σύμλαξεν αὐτά. ἐπὶ μὲν χειμάῤῥων, εἰπὼν εἰς μυγάκειαν συμβάλλετον ὕδωρ. ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν, ὡς τῶν μυγμῶν. ποιήσας οὕτως, ἵνα δείξῃ τὴν τῶν παραβολῶν πολλὴν ὁμοιότητα· ὅτι δὲ τὸ συμβάλλειν κυρία λέξις ὅτιν ἐπὶ ὑδάτων μίξεως, δηλοῦσι μέχρι καὶ νῦν πολλοὶ τῶν πάλαι ποτὲ σοφῶν ἑλλήνων. παρ' οἷς ἡ τῶν ὑδάτων σύῤῥοια, συμβολὴ λέγεται. βαρβαριζομένη μὲν, κατ' ἐκείνους εἰπεῖν εἰς συμβάλλαν. παραλαλοῦσι δὲ καὶ οὕτως ὁ βούλεται· ὁρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ὄβριμον. καὶ ἐπὶ ὕδατος τίθεται ὡς καὶ ἐπὶ ἔγχους. καὶ ὅτι τὸ ὕδωρ, καὶ σύταῦθα ἐκ τείνει τὸ δίχρονον. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ συστέλλεται. καὶ ὅτι κρουνοὶ, αἱ τῶν χειμάῤῥων αρχαί. ὥσπερ πηγαὶ αἱ τῶν ἀεννάων. καὶ ὅτι χαράδρα κυρίως, ἐπὶ χειμάῤῥου. οὗ ῥέων, χαράττει δραστηρίως τὴν γῆν. ἐπὶ δὲ ἀεννάου, ἴσως οὐ πάνυ κυριολεκτηθήσεται. καὶ ὅτι Μυριανδρῦ ὁ ποιητὴς ἐωθὼς περιττά τινα πολυμαθίας χάριν ἐμβάλλειν ταῖς παραβολαῖς, δῆλον καὶ σύταῦθα πεποίηκεν. εἰπὼν ὅτι τῶν χειμάῤῥων. τηλόσε δοῦπον ἔκλυε ποιμήν. δῆλον γὰρ περιττῶς οὕτω παρέῤῥιπται. εἰς οὐδὲν ἄλλο χρήσιμον οὐ τῇ παραβολῇ, ἀλλ' ἢ μόνον εἰς τὸ διδάξαι ὡς τὰ διαῦτα, τοῖς ποιμέσι μάλισά ἐστι γνώριμα οὐ τοῖς ἀστικοῖς. τῷ δὲ τοῦ ποιμένος ναῦ ὀνόματι, ἔστι καὶ τὸν αὐτόλον σημαίνειν. εἰ μὴ ἄρα τίς εἴποι ὅτι ποιμένων μὲν, τὰ κοῖλα αὐτόλων δὲ τὰ ὑψηλά. συνεζεύχται δὲ καὶ συφορβός. ἔγε χείμαῤῥος καὶ αὐτόν ποτε περὶ σύρων φθείρᾳ ὡς ἀλλαχοῦ ἐρεῖ ἡ ποίησις. σὺ δὲ τῷ ἰαχήτε φόβος τε, δοκεῖ παρέλκειν ἡ προσθήκη τοῦ φόβου ὅδε τῆς φυγῆς. ἡ γὰρ παραβολὴ, πρὸς μόνλω τὴν ἰαχὴν οὐ μὴν καὶ πρὸς τὴν φυγὴν τοῦ λαοῦ. εἰ μὴ ἄρα καὶ ὁ φόβος πρὸς σύδειξιν κεῖται τῆς κατ' αὐτὸν ἰαχῆς·

Πρῶτος δ' αὖτ' Ἀτρεΐδης προΐει ὄρυσσεν
Εὐρὺν σὺν μεγάθυμοι θαλυσιάδην ἐχέπωλον,
Τοῦ ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱππιοδασείης.
Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε. πρόρησε δ' ἄρ' ὀστέον αἶσα
Αἰχμὴ χαλκείη, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ηριπε δ' ὡς ὅτε πύργος σὺν κρατερῇ ὑσμίνῃ.
Τὸν, δὲ πεσόντα ποδῶν ἕλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ

χαλκωδοντοπάδης, μεγαθύμων ἀρηὸς ἀβαίτων.
Ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
Τεύχεα συλήσειε. μίνυνθα δὲ οἱ γένετ' ὁρμή.
Νεκρὸν γὰρ ῥ' ὁρόωντα ἰσῶν μεγάθυμος ἀγήνωρ,
Πλευρὰ, τὰ, οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος, ὄξεφανθῇ,
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ λῦσε δὲ γυῖα.
Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός. ἐπ' αὐτῷ δ' ὄργον ἐτύχθη
Ἀργαλέον τρώων, καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ, λύκοι ὡς,
Ἀλλήλοις ἐπόρουσαν. ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδινοπάλιζεν.
Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν τελαμώνιος Αἴας
Ἡΐθεον, θαλερὸν, σιμοείσιον, οὔ ποτε μήτηρ
Ἰδηθεν καλέουσα, παρ' ὄχθῃσιν σιμόεντος,
Γείνατ', ἐπεί ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἕσσετο μῆλα ἰδέσθαι.
Τοὔνεκά μιν κάλεον σιμοείσιον, οὐδὲ τοκῆσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε μενεπτόλεμος δέ οἱ αἰὼν
Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Πρῶτον γὰρ μιν ἴοντα βάλε σάκος, παρὰ μαζὸν
Δεξιὸν. αὐτικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
Ἦλθεν. ὃ δ' εὖ κονίῃσι χαμαὶ πέσεν αἴγειρος ὡς,
Ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει
Λείη. ἀτὰρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν.
Τὴν μέν θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ ἀθέων σιδήρῳ
Ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ,
Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
Τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην σιμοείσιον ὄβριμος Αἴας
Αἴας διογενής. τὸν δ' Ἀντίφος αἰολοθώρηξ
Πελαμίδης κατ' ὄμιλον ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρί.
Τοῦ, μὲν ἅμαρθ'. ὁ δὲ, λοῦκον ὀδυσσέος ἑσσύμενον ἑταῖρον
Βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἑταίρωσ' ἐρύοντα.
Ἧκτο δ' ἀμφ' αὐτῷ. νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἀντίλοχος ὁ τὸν τακτικώτατον Νέστορος υἱός, εἰ καὶ νεώτατός ἐστιν, ἀλλὰ βαλὼν πρῶτος τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυσθὴν, ἀπ' ἐλάσσονος ἀρξαμένου τὸν ποιητὸν ὁπωσοῦν τὰ τῆς τύχης. ὃς καὶ τῆς μεγάλης μάχης τῆς καθ' ὁμίλους, τὸ ἔλαττον ἤγαγε τὴν μονομαχίαν, προέταξε. καὶ ἄλλως δὲ ἴδιον τὸ, ὀλίγην τὰ πρῶτα κορύσσεσθαι, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐλέγετο. τάχα δὲ καὶ ξυλοῖ ὁ Ἀντίλοχος, θεατὴν ἔχων πατέρα τὸν εὐδόκιμον ὅτι πρῶτος ἐγὼν, ἕλον ἄνδρα. παραδέδοται δὲ, καὶ ὀξὺς εἶναι, ὡς τοῖς καιρίοις ὁ Ἀντίλοχος. καὶ ὡς Ὀδυσσεία δὲ ὁ πατὴρ αὐτὸν ἐπαινεῖ. ὡς καὶ ἀγαθὸν πολεμιστὴν καὶ ὡς θέμις, ταχύν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ἐπεῖν, ὅτι ὁ ποιητὴς μὴ ἔχων ποιεῖν ἀριστεύοντα Ἀν Νέστορα τὸν ἄρισα τάξαντα τὸ οἰκεῖον στράτευμα, τῷ υἱῷ αὐτὸς δίδωσι τὸ πρῶτον ἀρίστευμα, αὐτὶ τοῦ πατρός. τὴ ἀρίστῃ τακτικῇ τὸ πρωτόλφον δοὺς · Ὁρα δὲ καὶ ὅτι, πρῶτοι τῆς ἀριστείας ἄρχονται, οἱ πλατυσθενεῖς ἀχαιοί. Ἀν δὲ ῥηθέντα κορυσθὴν, ἐσθλοῦ ὁ ποιητὴς ἰσορρεῖ. στεμνύνων τὸν ἐπ' αὐτῷ ἀριστέα νεστορίδην. ἐκ τιθεὶς αὐτὸν καὶ πατέρα, θαλύσιον. Φησὶ γὰρ κορυσθὴν ἐσθλοῦ θαλυσιάδην Ἐχέπωλον. οὗ θαλύσιος ὁ πατὴρ, παρωνύμως τοῖς ἑορτασικοῖς θαλυσίοις. ὧν αὖ τοῖς ἑξῆς μνημονεύσει ὁ ποιητής. ὃς πρὸς πλείω ποιθανότητα, λέγει καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἀριστεύματος. ὅτι δηλαδὴ ἔβαλεν Ἀντίλοχος κόρυθος φάλον ἱππιοδασείης. αὖ δὲ τῷ μετώπῳ πῆξεν αὖθα δηλαδὴ, ὁ φάλος ἔκειτο. πέ-

ρησε

ρησε δ' ἀφ' ὀστέον εἴσω ἴηλον εἰς τὸ ὀστέον. ἢ ἔσω εἰς τὸ ὀστέον, ἀϊχμὴ χαλκείη. τὸν δὲ, σκότος ὄσσε κάλυψεν * Ενταῦθα δ' ἀφὶ σωτομίαν, ἀνεπιξεδρεύτοις χρῆται παραβολαῖς. φησὶ γὰρ, ὅτι ἔστησεν ὁ ῥηθεὶς Εχέπωλος, ὡς ὅτε πύργος. καὶ παρὰ καπιῶν, οἱ δὲ λύκοι ὡς ἀλλήλοις ἐπόρουσαν * Πολυειδὴς ὢν ὁ ποιητὴς, παντα χοῦ τὰ ἐς ῥητορείαν καὶ ποίημος, τοιοῦτός ὅστι καὶ ἐν ταῖς τῶν ἀριστέων βολαῖς. καὶ ἐν τοῖς ἵπποισιν. ἀμύμονα δ' ἔγωγε ἔγωγε ὑβριστικῶν δυπορίαν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐκείνον μὲν, τοιῶς δὲ βεβλῆσθαι λέγων ἢ ἵππειν. τὸν δὲ, τοιῶς δὲ. καὶ ἄλλον ἄλλως. εἰ δ' ἔν τῷ γράμματι τούτῳ, Αντίλοχος μὲν καὶ Εχέπωλος ὁ μὲν, ἐποίησεν. ὁ δὲ, ἔπαθε τὸ προσεχῶς ἱστορηθέν. Ελεφήνωρ δὲ κατακύλας ἐπὶ ἑλκωσχελ νεκροῦ, οὐ τάλεϊ ξυστῷ χαλκήρεϊ πολύρρα τὰ ὀϊ κύλαντι παρ' ἀσπίδος ὑβριφαάνθη. ἔνθα ὅρα ὡς οὐδετέρως εἶπε τὰ πολύρρα. ὡς καὶ ὁ εἰπὼν κύπρου τὰ πολύρρα. ὁ δὲ τελαμώνιος Αἴας, Σιμοείσιού τινα ἔβαλε σῆθος παρὰ μαζὸν δεξιόν. αὐλιπρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος ἦλθεν. ἄλλος δέ τις τὸν βουβῶνα βάλλεσθαι. βουβῶν δέ ὅστι τόπος σώματος. οὗ ὁμώνυμον τὸ ἐκεῖ γινόμενον πάθος. ὡς τὸ βουβῶν ἐπῆρθη, ὀδυνηρὸς δέ ἐστι παρὰ τὸν πρόταφον βάλλει δουρὶ φαεινῷ. ἄλλος δέ τις χερμαδίῳ βάλλει, παρὰ σφυρὸν ὀκειόσαντι, κνήμην δεξιτερὴν, θοὰς δὲ, θραύσας τινὰ βάλλῃ δουρὶ σθένος μαζοῦ. πάγη δ' ἐν πυθμένι χαλκὸς. εἶτα καὶ ζωστῆρας, τὸ μὲν ὄπιθεν ἔγχος ὃ ἐπάλαξε. ξίφος δὲ ὀξὺ ἐρυσάμενος, γαστέρα ἔτυψε μέσην, δύσιν ὁ πολιτικοῖς ὀργάνοις τὸν ἐχθρὸν καταγαγών. ἐνταῦθα δὲ, καὶ σ' δόρυ ποικίλως ἔφρασε. δόρυ τε αὐτὸ μίλως οὕτως εἰπὼν, ἢ ἀϊχμὴν χαλκείην. καὶ χαλκῆρες ξυστόν. ἢ δόρυ φαεινόν. καὶ ἔγχος ὄβριμον ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ὀξύ. οἷον, ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρί. ἔνθα περισσὸν σωμάθως, τὸ δουρί. αἴρηϊ γὰρ τὸ ἀκόντισεν. ἢ καὶ ἄλλως σ', ἀκόντισε καταχρησικῶς, αὐτὶ τοῦ ἔβαλεν. ἐπάγει γὰρ μετ' ὀλίγα χρωσάμενος βάλε δουρί. οὕτω δὲ καὶ τὸ αἷμα δ' ἀνακόντιζε, καταχρησικῶς εἴρηται. ἢ εἰ διουσιαστικῶς, τὸ, τεύχεσιν ἀστράπτουσαν ἀνακόντιζεν ἀϊθέρα. ὁ χόλος δηλαδὴ ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. καὶ ἔστιν μὲν τοιοῦτον. ἡ δὲ ὡς ἐρρέθη ποικιλία τῆς τῶν ἵππούντων διαθέσεως, τοιαύτη. ὁ μὲν, χρὴ προμαχόμενος ἵππῃ. ὁ δὲ, νεκροῦ συλῶν τεύχεα. ὁ δὲ, νέκυν ἐτρώσατε ἐρύων. ἕτερος δέ τις μηδὲν σὺν ἄλλοις. ἄλλος δὲ ἵς ἀπειρύμενος ἤτοι ἀναπνέων. διὸ καὶ τὸ σθένος πολέπεται. καὶ οἱ μὲν τινες, ἵππους κατὰ πρῶτον σκοπόν. τινὲς δὲ, καὶ ὃς ἁμαρτίας τὸ βάλλοντος. Ανξιφος γὰρ ὁ Πελαμίδης, ἁμαρτῶν τινος ἤτοι ἀτυχῶν, λοιπὸν ὀδυνηρὸν ἑαυτοῦ ἑταῖρον βεβλήκει. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ λοιπὸς βαρυνθὲν πρὸς αὐτιδιαιρολιῶ τὸ ζωὸν θέτου. αἰωρεῖται δέ ἵς καὶ κατὰ τύχην ἐπαφεθέντος δόρατος εἰς πολῖτας. ὡς ὁ Πελαμίδης δημοκόων οὐ ὀδυνηρὸς αὐτῖλε χρωθεὶς μὲν κατὰ τὸ πελαμίδου αὐτίφου, βαλὼν δὲ τὸν δημοκόωντα. οὐδ' οὕτω κακῶς, κατὰ τὴν παροιμίαν. ἔτι ἔχει ποικιλίαν, καὶ τὸ θὺ μὲν, σκυλεύεσθαι. θὺ δὲ, μὴ δύνασθαι ἀφορᾶν τὰ τεύχεα. μὴ δ' ὄβριστος καὶ λίθου καὶ ξίφους τούτοις ἢ ἐκείνους ἵππειν. μὴ τὰ τῶν ἵππούντων δὲ ἅρματα, ποικίλα. ἔστιν ὁ μὲν τις ἵππει νεκρὸς ἀμφὶ νεκρῷ. ἔνθα καὶ ἀστεῖος ὁ λόγος. ἐρύων γάρ τις νεκρὸν, εἶτα πληγεὶς, ἔπεσεν ἀμφ' αὐτῷ. νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς ἢ μὴ ἄλλος κατά τινα τ' αὐτὸ γράφων ἔκφυγε χειρός. προθύστερον δὲ χρῆμα ἔστιν. ἐκπεσόντος γὰρ τ' ἑλκομένου νεκροῦ, εἶτα ἔπεσεν ἀμφ' αὐτῷ, ὁ ἕλκων. ἕτερος δέ τις, ὕππιος σὺν ὀνίῃσι ἵππει. ἄμφω χεῖρε φίλοισι πετάσας. δυνάμεως δὲ γραφικῆς ἐν δεικτικὸν καὶ τὸ λέγειν ὅτι τόν δε, σκότος ὄσσε κάλυψε. καὶ τὸν μὲν, λίπε θυμός. καὶ, ἔκειτο θυμὸν ἀρπυείων. ὅπερ ἀλλαχοῦ ποιητικώτερον λέγων, φησίν. ἀφ' δὲ ψυχὴν ἐκάπυσεν ἤτοι ἀπέπνευσε. μὴ τὸ ποτὲ μὲν, λέγειν ζωὰ πρόμαχον. ποτὲ δὲ πρῶτον ἰούτα. καὶ τοιαῦτα μή τινα ἐν τῇ δὲ τῇ ῥαψῳδίᾳ καὶ ἕτερα πλείω. τὰ δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, πέλαγός ὄθιν δυσπορίας ἀδιεξίτητον *

Ο χαλκωδοντοπάδης κρείων, Ελεφήνωρ, μεγαθύμων ἀρχὸς ἦν ἀβάντων ὧν μὴ ἡ ποιητία μέμνηται. ἔστιν πρῶτον συλῆσαι ἤτοι σκυλεῦσαι νεκρὸν ἐν ἀκμῇ πολέμου ὁρμήσαντα, ἢ ὁμηρικὴ αἱρεῖ μοῦσα ἐπὶ ἀγῶνος τῷ τρωϊκῷ. μισεῖ γὰρ ὁ ποιητὴς ἐν ἕξις

τοιούτοις παρὰ καιρὸν κερδαλέον, οὓς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, τὸν Νέστορα ποιεῖ ὧδε ἀρτιεπῆ μῦθον καὶ λέγοντα ὡς μιᾷ πόλεμον ἔχει τὸ πρᾶγμα, καιρὸν ὅτε καὶ καθ' ἡσυχίαν ὄϊς σκυλεύῃ. ὁ δὲ χαλκῶδων, ἐκτείνη τὴν παραλήγουσαν, ὡς κραθεὶς ἐκ τοῦ χαλκοδόων ὁμοίως τῷ ποδώρα πρώρα καὶ τοῖς τοιούτοις. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσιν, ἔστι διορίζεσθαι ὅτι τὲ ταυτὸν κρείων καὶ ἀρχὸς, καὶ ὅτι πρωτότυπον τὸ ἐν Οδυσσείᾳ ἐλεφαίρειν, τὸ ἐλέφω ὅθεν οὖν ἐλεφήνωρ. ἵνα ἢ ὡς ἐλεῶ ἐλεαίρω, οὕτως ἐλέφω ἐλεφαίρω. καὶ σημαίνοι ἂν Ελεφήνωρ, τὸν ἄνδρας ἐλεφαίροντα. οὐκ ἄδηλον δὲ. οὐδ' ὅτι ὁ ῥηθεὶς κρείων, καὶ κρέων λέγεται. ὅθεν πόντου κρέων ὁ ποσειδῶν παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ ὁ κρέων δὲ τὸ κύριον ὡς καὶ ὁ ἀνακρέων διὰ γενῶς ἐντεῦθεν ἔχοιτο τὸ ὀνόματος· Πολεμικὴν ζώνταξιν φράζῃ τὸ, ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον· οἱ δὲ λύκοι ὡς ἀλλήλοις ἐπόρουσαν. ἀνὴρ δ' ἀνδρὶ ἐδυνοπάλιζεν ὅ ἐστιν ἐδύνει καὶ ἔπαλεν. ἢ ἐδύνῃ ταῖς παλάμαις. ἡ δὲ λέξις αὕτη κεῖται καὶ ἐν Οδυσσείᾳ·

Χρώμενος καὶ ἐνταῦθα τρόπῳ ἐτυμολογίας ὁ ποιητὴς καὶ ἱστορίαν δὲ παραπλέκων τῷ λόγῳ, φησὶν ὀνομάζεσθαί τινα Σιμοείσιον, διότι ποτὲ μήτηρ ἴδηθεν καλοῦσα, παρ' ὄχθησι σιμόεντος τοῦ ποταμοῦ αὐτὸν γείνατο, ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἕσπετο μῆλα ἰδέσθαι· τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον, ὡς καὶ ἄλλος τις καλεῖται σκαμάνδριος, ἀφ' οὗ τὸν σκάμανδρον. καὶ ταῦτα μὲν παλαιᾶς ἱστορίας. ἡ δὲ καθ' ἡμᾶς γενεὰ, ἔχει συγγράφεσθαί τι ὅμοιον. γυνὴ γὰρ θρέμμα γῆς μακεδόνων. οὗ μὲν ἔφυσα τῶν εἰς βίον. δυστυχοῦσα δὲ, οἷς ἐγείνατο θανάτῳ ἀφιλονομίους, ῥίπτῃ τὸ γεννηθὲν ὕστατον, παρὰ ποταμὸν ἐχώριον. οὐκ ἔκθετον. ἀλλ' ὅπως εἰς χεῖρας ἐλθὼν φησὶν· οὐ τυχὸς, περιγένηται τοῦ βιοῦν. παροδεύων δήπις, εὗρε τὸ κείμενον. καὶ αἰρὰς οἷά τι ἔρμαιον τίμιον, εἰς ποιεῖται φιλίως. καὶ ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος, ποταμίου ὀνομάζῃ τὸ εὑρεθέν. καὶ οὐκ ἀπέῤῥυσεν ἡ κλῆσις, ἀλλὰ παρέμεινε τῷ ἀνθρώπῳ. ἀνδρὶ γενομένῳ γεραρῷ. καὶ ἱερῷ καὶ λογίῳ. καὶ εἰδότι τὴν τοῦ ὀνόματος πδριπέτειαν. καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ ὧδε. ἡ δὲ τῆς ποδὸς σὺν τοῖς βουκολοῦσιν ὁδὸς, ἐπὶ θέα μήλων ἤτοι προβάτων, ἀπλῶς οὕτω κεῖται βιωτικώτερον, εἰς ποθανότητα τοῦ διηγήματος. τὸν δὲ ὁμηρικὸν σιμοείσιον αἰωρεθέντα ὑπὸ Αἴαντος, ποσεῖν λέγει ὡς ἄγειρον σὺν ἔλει τραφεῖσαν. φησὶ γὰρ ὅτ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἄγειρος ὥς. ἣ ῥά τ' ἐν ἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο ποφύκει λεία. ἀταὰρ τέ οἱ, ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν. ἤγουν ἐκ φύσεώς ἐστι, καὶ οὐκ ἐξ ἐπιμελείας τινός. ἐξηγητικὸν δὲ τοῦτό ἐστι τὸ, λεία. πάντως γὰρ λεία, ἄγειρος, ἧς οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῳ. Ιστέον δὲ ὡς ὁ μὲν ποδραχέως ποσὼν ὡς ὅτε πύργος, αὐδρεῖος ἔοικεν εἶναι. ὁ σιμοείσιος δὲ, κάλλος ἔχειν καὶ μέγεθος. διὸ καὶ ἀστείως τὸν παρὰ τῷ σιμόεντι ποταμῷ γεννηθέντα ἰΐδηθον θαλερὸν σιμοείσιον, εἰκάζῃ φυτῷ ὑδατοτρεφεῖ. ἰΐδηθος δὲ εἶδός ὅτιν ἀνδρώδους ἡλικίας νεοτρικυμῆς. κατὰ δὲ τὸν ἀκριβεστέρους, ὁ μήπω εἰς γάμον ἐλθών. ὡς καὶ τῷ Εὐριπίδῃ σὺ φοινίσσαις δοκεῖ εἶθα λέγει τὸ, αἵμονος μὲν δὴ σφαγὰς ἀπείργουσι γάμοι. οὐ γάρ ὅτιν ἰΐδηθος τουτέστιν ἄπειρος γάμου. ὅπερ δὲ σὺ ἀνδράσιν ἰΐδηθος, ὧδε παρθένος σὺ γυναιξί. διὸ καὶ σωφρονίζων ποτὲ μὲν ὁ ποιητὴς, λέγει παρθένος ἰΐδηθός τε ἀλείζεσθον ἀλλήλοις. παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ἀσυνίως ὡς παρθένου τὴν λέξιν κεῖσθαι, φέροντες καὶ χρῆσιν Εὐπόλιδος τὸ, ἐμὴ κόρη δεύσειε τὸ σαῦς, ἰΐδηθος. γίνεται δέ φασιν, ἡ παρὰ τὸ αἴτης ὁ ἐρώμενος αἴτηος. καὶ τροπῇ ἰΐδηθος ὁ ἐραστὸς, ἡ παρὰ τὸ ἄδω, ἄϊδηος. καὶ διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ ἀ εἰς ἰ, ἰΐδηος ὁ διάπυρος τῇ νεότητι. ἴσως δὲ, καὶ παρὰ τὸ ἰσάνω θείως ὀφὲ τὸ ἔτι καθαρόν. ἵνα ᾖ ἰΐδηθος καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν, ἰΐδηος. καθάπου καὶ ἀπόλλων ἤϊος, ὁ ἐκ τοῦ ἐς ὡς ὀξυκός, ἢ ὁ ἐξ ἀτελικός. ὅτι δὲ οὐκ ἄχρηστός ποτε καὶ ἡ τοιαύτη τελουλλαβία δηλοῖ σὺ τῇ τραῳδίᾳ τὸ, ἰήϊον βέλος καὶ ἰήϊος βοᾶ, ἡ θρηνώδης δηλαδὴ παρὰ τὸ ἰώ. Ιστέον δὲ ὅτι κατὰ δίδυμον, ἴδηθ οὐ μόνον ἡ τρωϊκὴ. ἀλλὰ πᾶν ὄρος ὀφὲ οὗ τὰ κύκλῳ ὄϊν ἰδεῖν. ὡς καὶ ἀχελῷος πᾶν ὕδωρ, ὁμοίως καὶ ὠκεανός. ἔστιν ὃν καὶ ἴδηθ κριτικὴ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. σώζουσι μέχρι καὶ νῦν ζῦνομα. ἴσθι γὰρ καλεῖται δωρικώτερον. οὕτω δὲ καὶ σ' φυσὸν ἡ ἄγειρος

φυλάττῃ

φυλάττει τὴν κλῆσιν, οὐ τοῖς περιναύπακτον καὶ οὐ ἐκεῖ τόποις. κονία δὲ ἡ κόνις πρὸ μὲν τῆς ποιητῆς, ταυτὰ δύνανται, ὡς καὶ ὁ κονίσαλος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἡ μὲν κονία καὶ ἄλλο τι σημαίνει. ὡς ἡ ἀπ' αὐτῆς ζωνύθετος ἐλαιοκονία δηλοῖ. ἡ δὲ κόνις, καίτι ζωύφιόν ἐστι μικροφυὲς, κατὰ ἄτομον κόνιν ἀφ' ἧς οἱ φθεῖρες γεννῶνται. ἧς ἡ κλίσις ὀξύτ ἀ. κόνις γὰρ κόνιδος κοινότροπον παρὰ τῷ ἀριστοτέλει περὶ διαιρολιῶ τῆς ἑτεράσ κόνιος, ὅ ἐστι τὸ κονιορτὸν. ἐλαμψὴ δὲ ὑγρὸς καὶ βοτανώδης τόπος, πρὸ τὸ ἕω τὸ αὐαδίδωμι. ὅπου συχνὴ αὐαδίδοται τροφή. ἡ δὲ ἄλλως, ὁ ὑγρὸς πρὸ τὸ ῥέω ἵνα ἡ ῥεαμψὴ. Ιστέον δὲ ὅτι ὡς πρ κατὰ μετοχλίτινα παράγωγον λέγεται ὀξυτόνως ἡ δεξαμψὴ, οὕτω καὶ ἡ εἰαμψὴ, εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. οἷον ὁ πσαμψὸς κύριον. καὶ ὁ σωζομψὸς. καὶ πόλεις αἱ κλαζομψαί. καὶ τόπος βοιώτιος αἱ ἀλαλκομψαί. μέγα δὲ ἔλος νοσπίθεται, ἵνα πιθανὸς εἴη, ὁ πρὸς τῆς ῥηθείσης αἰγείρου λόγος. τὸ δὲ περφύκει, οὐκ ἔστι καιριωτέρα συνταῦθα λέξις. ὅθ οὗ καὶ εὐφυέστερον πέλεαν ἐρεῖ, ἄλλον τρόπον εἴπρ Εὐριπίδης ἔφη εὖ φυὲς περόσωπον, ὡς καὶ προδεδήλωται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἰωνικῶς τε ἔφρασεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ περφύασι, καὶ κοινότροπον σὺν τῷ περφύκει. ἐν τούτοις δὲ ἱστέον καὶ ὡς Χαῖ Ζνος περὶ ὥρας τελευτήσαντος, οἰκεῖον ῥηθῆναι τὸ, οὐδὲ τοκοῦσι θρέπτα φίλοις ἀπέδωκε. μενεθάδιος δὲ οἱ αἰὼν ἔπλετο. λέγει δὲ θρέπτα, τὰ τροφεῖα, ἐκ τῆς θρεπτήρια κατὰ συγκοπὴν. ὡς λυτήρια λύτρα. σωτήρια σῶτρα. τοιούτου δέ τινος τύπου, καὶ τὸ σκῆπτρον. καὶ τὸ βάκτρον. καὶ ἀ ἐπίσωτρον. καὶ ἀ κάτοπτρον. καὶ τὸ πλῆκτρον. καὶ τὸ θλῆτρον. καὶ τὸ μιξὰ τῆς σ', ἀμφίβλητρον ἤδη δὲ καὶ τὸ προδηλωθὲν ῥόπτρον οὗ χρῆσις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. ὁ δηλοῖ οὐ μόνον εἶδός τι ξίφους. καὶ πάγης κατὰ τὸ, δίκης ἔπεσεν αὐτὸν ῥόπτρον, ἀλλὰ καὶ τύρας ἐπίπαστρον. καὶ ῥόπαλον δὲ, ὡς ἀπὸ τῆς ῥέπειν. ὅθεν καὶ ἡ καλαύροψ. μενεθάδιος δὲ καὶ νεῖ, ὁ ὀλίγος ἐκ τῆς μένεθα ὁ δηλοῖ τὸ ὀλιγάκις. αἰὼν δὲ τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. καθ' ὃ σημαινόμενον, καὶ Ηρόδοτος τελευτῆσαι τὸν αἰῶνά φησι, τὸ θανεῖν. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ζωλιῶ ἀνθρώπου, τὸν ἀεὶ βίοτόν φησι. τοιοῦτον δὲ παρ' αὐτῷ καὶ τὸ, τὸν εἰλαπεὶ λειπλατήσει χρόνον. ἤγουν ἕως οὗ ζῇ. οὐ μόνον δὲ ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς ὁ ῥηθεὶς αἰὼν λέγεται τραγικώτερον. οἷον σκοτίαν αἰῶνα.

Ιστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, οὐδὲ τοκοῦσι θρέπτα φίλοις, ἀπέδωκεν εἴπρ αὐτ' καθ' αὑτὸ μόνον ἔκειτο, ἀσαφῶς λῦν, εἶχε. λέγοιτο γὰρ λῦν, ἡ ὁ τοῖς γεναμένοις ἀθέμιστος, μὴ ἀποδοῦναι θρέπτα τοῖς τεκοῦσιν αὐτόν. ἔτι ἱστέον καὶ ὡς πολυμαθῆ τὸν ἀκροατὴν ὁ Ομηρος ποιῶν καὶ ἐν τῇ τῆς ἐριμψίης αἰγείρου παραβολῇ, οὐ μόνον τὴν αὐτῆς φύσιν ἱστόρησεν, ὅτι λεία καὶ ἄοζος ὡς εἴρηται, ἀλλὰ λέγει καὶ ὅτι δ' αὐτὰ ταῦτα, εἰς ἁρματος περιφέρειαν χρησιμεύῃ. ῥᾴον γὰρ εἰς τοιαύτην ἀψῖδα κάμπτονται τὰ λεῖα ἢ ἄοζα. φησὶ γοῦν ἦν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ ἄθυρον σιδήρῳ ὀξέταμψ, ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλεῖ δίφρῳ. ἴτυν δὲ λέγει, τὴν πδριφέρειαν. ἀπὸ τῆς ἰσίναι ὅ ἐστι πδριϊσίναι καὶ πδριάγεσθαι. διβάσῃ δὲ σὺν τῇ παραβολῇ ταύτῃ, καὶ ὅτι οὐ χλωρὰν μετακομιστέον οὐδὲ τὴν τοιαύτην ὕλλιν. ἀλλ' ἐα τέον ἀφανῆναι αὐτὴν. δύ ματα κομιστότροπον γὰρ, τὸ ξηρόν. φησὶν δν. ἡ μὲν ἀλομψὴ κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας, οὕτως σὺν παρέργῳ καὶ τὰ παρὰ Ησιόδῳ σημνὰ ὁ ποιητὴς τῇ οἰκείᾳ ποιήσει σωπείρει. τὸ δὲ ἁρματοπηγὸς, συντελεῖ εἰς τὸ, κλιντὸν ἅρμα καὶ δύπικτον ὡς σὺν ἄλλοις λέγεται νοσ τὸ ποιητὸ. Εν τῷ, τοῖον ἄρ' ἀνθεμίδην σιμοείσιον ὀξυαρίξαι ἄλας, συγκέκοπται ὡς καὶ περερρέθη, τὸ πατρωνυμικὸν. ἔδει γὰρ ἀνθεμιωνίδην εἰπεῖν. ἐπεὶ Ανθεμίωνος υἱὸς ὁ σιμοείσιος περὶ βραχέων ἱστόρηται. εἰ δὲ τις τὸν καὶ ἄνθεμος τετσυλλάβως ὁ πατὴρ ἐκαλεῖτο, λέγοιτ' ἂν, ὀρθῶς ἀνθεμίδης ὁ ὀξ αὐτὸ, διὸ καὶ περσφυὲς, τὸν ἐκ πατρὸς ἀνθρωνύμου, θαλερὸν ῥηθῆναι νοσ τὸ ποιητὸ. ὡς καὶ αὐτὸ προέκειται·

Τοῦ δ' ὀδυσεὺς μάλα θυμὸν ἀρκταμψίοιο χολώθη.
Βῆ δὲ ὀξὺ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἑ παπτήνας. τὼ δὲ τρῶες κεκάδοντο
Ἀνδρὸς ἀκοντίζοντος. ὅθ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
Ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε δημοκόωντα,
Ὃς οἱ ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵπποισιν ὠκείῃσιν.
Τὸν ῥ' Ὀδυσσῆος ἑτάροιο ζελωσάμενος, βάλε δουρὶ
Κόρσην. ἡ δ' ἑτέροιο διὰ προτάφοιο πέρησεν
Αἰχμὴ χαλκείη. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Χώρησαν δ' ὑπότε πρόμαχοι, καὶ Φάιδιμος ἕκτωρ.
Ἀργείοι δὲ μέγ' ἴαχον ἐρύσαντο δὲ νεκρούς.
Ἰθυσαν δὲ πολυπρέπτῳ νεμέσησε δ' Ἀπόλλων
Περγάμου ἐκκατιδών. τρῶεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας.
Ὀρνυθ' ἱππόδαμοι τρῶες, μή σ' εἴκετε χάρμης,
Ἀργείοις. ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς, οὐδὲ σίδηρος,
Χαλκὸν ἀναρρήξασθαι τὰ μεσόχροα βαλλομένοισιν.
Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλῆος θεράπων τοῖος ἠϋκόμοιο,
Μάρναται, ἀλλ' ἄλλοι νηυσὶ ζόλον θυμαλγέα πέσσει.

Ἐν τῷ, τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίζοντος τὸ Ὀδυσσέως δηλαδή, ἄνδρα γὰρ ἀνδρεῖον λέγει· τὸ δὲ ἀκοντίζω, καὶ βέλος ἀφεῖναι ἔστοι τις λέγει δέ. ὅθ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκε. βέλος γὰρ σύνταθθα, τὸ δόρυ ὡς μήκοθεν ἀφεθέν. τὸ δὲ κεκάδοντο, ἐκ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ ὅτι μέσος δεύτερος ἀόριστος. οὗ τὸ μὲν κοινὸν, ἐχάδοντο. τὸ δὲ ἰωνικὸν τροπῇ τοῦ λ εἰς δασὺ καὶ σωνίθει ἀναδιπλασιασχιῶ, κεκάδοντο. ὁποῖόν τι ὡς προδεδήλωται καὶ ἐπὶ τοῦ τετύκοντο γίνεται. ἀπὸ τοῦ ἐτυχόμην δευτέρου ἀορίστου. τὸ δὲ ἅλιον ὡς δασυνόμενον, ἀπὸ τοῦ ἅλς ἅλος γίνεται. καὶ δηλοῖ τὸ ἀσωτελές. καὶ ἡ θάλασσα γὰρ, ἀσωτελὴς τοῖς γε πολλοῖς ἐθέλουσίν· Τετραχῶς ἡ παιδοποιία παρ' Ὁμήρῳ. οἱ μὲν γὰρ γνήσιοι. οἱ ἐκ νομίμων γάμων. οἱ δὲ, νόθοι οἱ ἐκ παλλακῶν. οἷον υἱὸν Πριάμοιο νόθον. καὶ ἐν αὖθις δὲ φέρῳ ἑαυτὸν νόθον καὶ γνήσιον ἄμφω. οἱ δὲ ζῶντες, σκότιοι. οἱ ἐκ λαθραίας μίξεως. οἷον σκότιον δὲ ἐγείνατο μήτηρ. καὶ ἄλλοι παρθένιοι. οἱ ἐκ τῆς ἔτι νομιζομένης παρθένου γεννώμενοι. ὡς ὁ παρθένιος υἱὸς, ἔτεκε ζωρὼ καλὴ πολυμήλη. ἡ δὲ τοιαύτη λέξις, διαφορᾷ τὴν παραλήγουσαν. ὁ μὲν γὰρ παρθένιος υἱός, ὁ ῐ ἔχει. ἡ δὲ παρθένειος ἡδονὴ αὖ Ἰωσολύτῳ, τὴν εἰ δίφθογγον φιλεῖν λέγεται. ἰσέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν σκότιος, οὐκλῶ, πάνυ ἐκφύγῃ κοινότερον τὸ νόθος ῥηθῆναι κατά γε τὸ μὴ γνήσιος εἶναι. διαφέρει δὲ τὸ ἐκ φανερᾶς παλλακῆς νόθου, τῷ, αὐτὸς μὴ κατὰ φῶς ἀλλ' ὡς αὖ σκότῳ προελθεῖν. ὁ δέ γε παρθένιος ἀμφεῖν διαφορᾷ, τῷ δύνασθαί ποτε γνησίου ἐγγὺς εἶναι. εἰκὸς γὰρ τὸν γαμέτην πρὸ γάμου πεῖραν εἰς τὴν δυκῦραν ἔτι παρθένου εἶναι. ἐκ δὲ τοῦ ὁμηρικοῦ νόθου, οὗ ἡ ἐτυμολογία αὖ τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν κεῖται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὀθνεῖον κατὰ μετάθεσιν στοιχείων παρῆκται, λέγεται καὶ λόγος νόθος. καὶ διανόημα προσηκῶς νόθον τὸ μὴ γνήσιον. εἰ δέ τις καὶ ἄχαρι πραπίδων ῥῆμα ἢ νόημα, ὁ τοιοῦτος καὶ ἐκβλητόν τι ἔσος λέγεται προσενεγκεῖν πρὸς ὁμοιότητα ἐκθέτου βρέφους. καὶ ὑπόβλητον λέξαι λόγον ὁμοίως. τὸν καὶ ὑποβολιμαῖον·
Ἐν ἀβύδῳ Πριάμου ἦσαν ἱπποφόρβια ἢ ἱπποστάσια. νόθος ἦν τις υἱὸς Πριάμου, ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵπποισιν ὠκείῃσιν. καί ὅτι. ὑποδύσκολον, σύνταθθα λυθῆναι ἀρρεῖαν ἣν βιάλογος αὖ τις ἀρρήσει, ζητήσας πῶς ὁ τοσοῦτος ἑλληνικὸς στόλος ἀφίησιν ἀβυδόθι σώζεσθαι τὰ τοῦ Πριάμου ἱπποστάσια. εἰ μὴ ἴσως κατὰ κοινὸν σωνίθειαν ἢ ὅτι τὸ τῶν βασιλευόντων τοῖς τρωσὶ πολυπληθές. ἢ καὶ ἵνα μὴ σὺ τοῖς πρόβλοις διακενῶς τείβωνται οἱ ἕλληνες. ὅρα δὲ τὸ παρ' ἵπποισιν, πρόθεσιν ἔχον τὴν παρά, αὐτὶ ἑτέρας προθέσεως. οἷον τῆς ἀρ' ἢ

τῆς ἐξ. δῆλον δ' ὅτι καὶ ἀληλυκῶς εἰταῦθα αἱ ἴωσοι κεῖνται. Βάλλεταί τις εἰταῦθα αἰχμῇ, τὴν κόρσην ἤγουν σὺν κροτάφοις. ἤδη δ' ἑτέρου δηλ. κροτάφοιο ἐπέρησε. ὡσὶ δὲ κόρσης καὶ κροτάφου, εἴρηται πρὸ ὀλίγου ἱκανῶς. Ομηρος μὲν, μόνην τὴν τῆς Ιλίου ἀκροπόλιν, πέργαμον ὀνομάζει ἀληλυκῶς. οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκροπόλεις οὕτω καλοῦσιν. οἱ καὶ οὐδετέρως τὰ πέργαμά φασιν ὡς καὶ Αἰσχύλος πεμπθεῖ, δῆλον δὲ ὡς ἡ πέργαμος, καὶ πόλις λέγεται. διὸ εἶπων ὁ ποιητὴς ὡς νεμέσησεν ἀπόλλων πέργάμου ἐκ κατισθὼν, ἐπάγει μετ' ὀλίγα. ὡς φάτ' ἀρπέλιος δεινὸς θεός. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ ἀκρόπολις ἡ ἄκρη πόλις κατὰ διάλυσιν. ἔθος δὲ τοῖς παλαιοῖς κτίσαις τῶν πόλεων, ἀκροπόλεις ἴσασιν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν τόπων, ἄλλως τε ἀσφαλείας χάριν, καὶ φόβῳ κατακλυσμοῦ. Εστασανέκην εἰς μάχην τὸ ὄρνυσθε μὴ δ' ἔτι κετε χάρμης. τὸ δὲ ἐφεξῆς, ἐπὶ φερεπόνων οἰκεῖον ἐρρήθη. ἤγουν τὸ ἐπεὶ οὔτι λίθος χρὼς οὐ δὲ σίδηρος χαλκὸν ἀνάχεσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοις. αὐτὶ τοῦ, πρωθίστοι εἰσὶ καὶ αὐτοί. καὶ ὅρα ὡς τὸ ἀναχέσθαι, αἰτιατικῇ καὶ εἰταῦθα συνέταξε. τὸ δὲ τὰ μεσίχροα, πρόσπάρχει ῥῆμα ποιητικὸν, τὸ ταμῶ ταμήσω. ὅθεν οὐ τὸ τμῶ τμήσω, συγκέκοπται. τὸ δὲ βαλλομένοις λέξις ὅτι γε νικᾷ. νοητέον γὰρ ναῦ βαλλομένοις συλληπτικῶς, καὶ δὴ οὐ ταλαμένοις καὶ ἔτι διοῦτον.

Τὸν Αχιλλέα ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα φησὶ πέσειν ὁ ὅτι κατέχειν ἔσω. οὕτω δὲ καὶ γέρα πέσειν, ἀλλαχοῦ, τὸ σωέχειν καὶ περιέπειν. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ σὺν τῇ ἁ ἅρα ψῳδίᾳ. ὥσπερ δὲ ὠνὴ καὶ ὦνος. βία βιος καὶ βίος. ὥρα ὥρος. διοτὴ βίοτος. δίνη δῖνος. φθογγὴ φθόγγος. σροφὴ σρόφος παρὰ τὸ κωμικῶ, οὕτω καὶ χολὴ χόλος. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ βολὴ βόλος ἐπί τε πεπείρας καὶ ἐπὶ δικτύου. καὶ δ' σάθμη σαθμός. ἴσως δὲ καὶ τὸ κάκη κακός. σημείωσαι δὲ ὅτι σωνήθες ὁμήρῳ ἐπὶ ποσάζειν διασήματα μεμνῆσθαι τ' Αχιλλέως ὡς μεμαχυῖ φαίνεται. καὶ παραρτύειν οὕτω τὴν ποίησιν τῇ μνήμῃ τοῦ ἥρωος. μὴ καὶ ἐπιλάθοιτο αὐτὸς ὁ φιλέλλην ἀκροατής. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ πεῖσον δὴ τρῶας θαρρήσαι τὴν σὺν τῇ πεδιάδι μάχην, ἡ μῆνις ἦν τοῦ Αχιλλέως καθὰ καὶ προεγράφη αὐτός γὰρ μαχημένου, ὁ Εκτωρ οὐκ εἶχε προκώπειν τῶν τοῦ τείχους πυλῶν. διὸ καὶ ὁ ἀπόλλων σὺν τεύθεν θαρσοποιῶν εἰς μάχην. αὐτιπροκαλεῖται δὴ τρῶας εἰπών. οὐ μὴν οὐδ' Αχιλλῆϊ μάρναται. καὶ τὰ ἑξῆς. τ' παντελῆ ἐκείνου ἀρχείαν δηλώσας δηλ. τ' δύο ἀρνήσεων.

Ως φάτ' ἀρ πόλιος δεινὸς θεός. αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Ωρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη τριτογένεια,
Ερχομένη κατ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
Ενθ' ἀμβρυκείδην Διώρεα μοῖρ' ἐπέδησε.
Χερμαδίῳ γὰρ βλήτο πρὸς σφυρὸν ὀκρυόεντι
Κνήμην δεξιτερήν. βάλε δὲ θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
Πείρως ἰμβρασίδης, ὃς ἀπ' αἰνόθεν εἰλήλουθει.
Αμφοτέρῳ δὲ τένοντε, καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
Αχρις ἀπηλοίησεν. ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσας
Θυμὸν ἀκροπνείων. ὃ δ' ἐπέδραμεν, ὅς ῥ' ἔβαλε πρὸ
Πείρως. οὗτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν. ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Τὸν δὲ θόας αἰτωλὸς ἐπαστύμενον βάλε δουρὶ
Στέρνον ὑπὸ μαζοῖο. πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκὸς
Αγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε θόας. ἐκ δ' ὄμβριμον ἔγχος
Εσπάσατο στέρνοιο. ῥύσατο δὲ ξίφος ὀξύ.
Τῷ, ὄγε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' ἄντυτο θυμόν.
Τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε. περίστησαν γὰρ ἑταῖροι,

Θρῄϊκες ἀνδρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.
Οἵ ἑ μέγαν πῦρ ἐοῦτα, καὶ ἴφθιμον, καὶ ἀγαυὸν,
Ωσαν ἀφ' ὑψόσε ἴσαν. ὁ δὲ, χαλκάμπυος, τελεμίχθη.
Ως τὼγ' εἰ νεμέσσησι παρ' ἀλλήλοισι τεταάδην.
Ητοι ὁ μὲν, θρηκῶν, ὅσ' ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
Ηγεμόνες. πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι.
Ενθά κεν οὐκέτι ὄρνυ ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθὼν
Ος τις ἔτ' ἄβλητος, καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ
Δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἑπάλλας Ἀθήνη
Χερσὶν ἑλοῦσ'. αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ὁμωλήν.
Πολλοὶ γὰρ τρῶων, καὶ ἀχαιῶν ἤμαθε κεῖνο,
Πρηνέες εἰν νεμέσσησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Εν τῷ, ὡς φάτ' ἀφ' πόλιος δεινὸς θεός. λέγει δὲ τὸν Ἀπόλλωνα. δεινὸς νοεῖται, οὐ μόνον ὁ ἰσοδέξιος λαλῆσαι, καὶ εἰς μάχην ὁτρῦναι ἐπιτερπῆ δυνάμει, ἀλλὰ καὶ ὁ φοβερός. ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων ὁ αὐτός. καὶ δεῖμος δὲ καὶ φόβος ὁπαδοὶ αὐτῷ εἰσιν. Δηλοῖ βουλόμενος ὁ ποιητής. ὡς τρῶες μὲν καθ' ἑαυτοὺς ἐν ἴσῃ πολλαχοῦ ὁ Ἀπόλλων ἀλληγορεῖσθαι φαίνεται. Ἀχαιοὶ δὲ ὀλίγῳ τὸ πλεῖον τῆς κατ' Ἀθηνᾶν φρονήσεως αὐτέχουσι πρὸς αὐτούς. λέγει ὅτι τρωσὶ μὲν Ἀπόλλων, κέκλητο ἀΰτης καὶ τὰ ἑξῆς αὐτὰρ Ἀχαιοὺς ὦρσε διὸς θυγάτηρ κυδίστη τειτογένεια. ἐρεθισμὸν καθ' ὅμιλον ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο. ἐν τούτοις δὲ ὅρα καὶ ὡς κυδίστην μὲν τὴν Ἀθηνᾶν εἶπε. δεινὸν δὲ ὡς καὶ προσεχές φη θεὸν τὸν Ἀπόλλωνα, οὐχ ὅτι μὴ δεινὴ θεὸς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἀλλὰ διότι αὐτὸς προκατῆρξε τοῦ εἰς μάχην ἐρεθισμοῦ τοῖς τρωσίν. ὅτι δὲ δεινοποιεῖται καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, δηλοῖ μοι καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, δεινὼ γὰρ ἄγεν θεόν. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ φιλόσοφος λόγος. ὃς τὴν δεινότητα προκαθίζει τῆς φρονήσεως, εἰς ἣν ἀλληγορεῖται ἡ Ἀθηνᾶ. ἡ καὶ τειτογένεια, ὀξὺ τὸ ἐκ δεινότητος φοβερόν. εἴγε τειτογένεια, καὶ κατὰ τὸν κωμικὸν τειθογενὴς, ἢ τὸ πρᾶον ἐγγεννῶσα τοῖς ἐχθροῖς. καὶ μὴν οὕτω καλεῖται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, καὶ ὡς ἐκ τειτοῖς ὅ ὅτι κεφαλῆς κατὰ κρῆτας τῆς τοῦ διὸς γεγονυῖα. ἢ ὡς ἐν τείτῃ μηνὸς γενομένη. ἢ ὡς τρία γεννῶσα καλά τινα τὰ ἐνεῖσε κατὰ τοὺς παλαιοὺς δηλούμενα. τὸ δὲ ἴδοιτο, ἀτζικῶς παθαίνεται. ἄλλως γὰρ ἀγαθὸν εἰπεῖν καὶ τὸ ὅθι μεθιέντας ἴδοι. οὕτω καὶ προβραχέων εἰπὼν παθητικῶς, οἷμιν ἴδοντο πονδύμενον ἐπήγαγεν δύθις ἐνεργητικῶς, τὸ, οὐ γὰρ ἔγωγε ἴδον. ὅπερ ἐν ἄλλοις ἰδύμην φησίν. Ωσπερ ἐν τῷ, αἷσιμα παρφὼν, ἐκτείνεται ἡ τῆς παραπροθέσεως πραλήγουσα, οὕτω καὶ ὧδε τὸ, διώρις, κύριον ὡς μὴ ἄλλα χρῆ προφαίνῃ, ἐκ τεταμένου ἔχει τῆς διὰ προθέσεως τὴν ἀρχουσαν. ἔοικε δὲ καὶ ἐοικὼς ἀπόλλωνος ἐν πολλοῖς γίνεσθαι. καὶ ἐοικὼς ἄλλων πολλῶν. Ασείως ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τὸ μοῖρα ἐπέδησεν, εἶπεν ἐπί τινος χερμαδίῳ βληθέντος πρὸς σφυρόν. ὁ γὰρ οὕτω βληθεὶς καὶ ἀκινητίζων οἷον πεπέδηται. ἰστέον δ' ἐνταῦθα ὅτι τὸ πρὸς σφυρὸν, οὐκ ἐλλιπῶς ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ σφυρόν. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς σφυροῦ πολὺ τὸ τέλος τῆς κνήμης. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ πρὸς σφυρὸν κνήμην δεξιτερήν. Καὶ αἰνόθεν ἤτοι ἐκ τῆς αἴνου, ἐπικούρου ἢ ὄντων τοῖς τρωσί. καθὰ καὶ ἐκ τῆς λαιπῆς θρᾴκης. καί ὄσσιν ἐκ τῶν εἰ τῇ βοιωτίᾳ γεγραφότων σωσαγεῖν, κινήσων μοῖραί ζηνα καὶ τούτοις ἔοικεν. ἔστι δὲ τὸ αἰνόθεν, ὡς τὸ ἀβυθόθεν. ὅπερ περὶ ὀλίγων εἴρηται. τὸ δὲ αἰνόθεν, ἐνταῦθα μὲν τοπικὸν ἐπίρρημά ὄσσιν. δύρεσθαι δὲ εἰ τοῖς ἑξῆς, καὶ ποιότητος. εἰ τῷ αἰνόθεν αἰνῶς. Τὸ ἄχρις ἐνταῦθα κεῖται κατὰ τοὺς παλαιοὺς, αὐτὶ τοῦ διόλου. οἷον ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα, λᾶας ἀναιδὴς ἄχρις ἀπηλοίησεν. ἤγουν διόλου σωπλόησεν ὀλίθος τοῦ παρὰ τὸ ῥηθέν. σφυρὸν τένοντας καὶ τὰ ὀστᾶ. δυάζομαι δὲ καὶ κοινότροπον νοεῖσθαι ὅτι σωπλόησεν ὀλίθος τοῦ τένοντας ἄχρι καὶ εἰς τὰ ὀστᾶ. τὸ δὲ ἀναιδὴς, ἐκ τῶν λογικῶν πρῆκται εἰς τὸν λίθον. καθὰ καὶ τὸ

αὐηλείως· εἰς τὸν σίδηρον. ἐκ δὲ τοῦ, ἠλοίησεν οὗ προϋπάρχει τὸ ἄλοω, καὶ ὁ παραλοίας γίνεται καὶ ὁ μεταλοίας. ὁ καὶ μητρολῴας λεγόμενος κατ' ἔκτασιν ἢ καὶ τροπὴν τῆς ὅλις οἱ διφθόγγου εἰς ω μέγα. ὃ γίνε) ται καὶ ἄλλοις. καὶ σὺ τῷ ἀγκώνι ἀγκίνι. κολοιὸς κολωὸς· καταιγίπετις χερμαδίῳ βληθεὶς σὐταῦθα, ὕπτιος σὺ κονίησιν. ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑταίροισι πετάζας. θυμὸν ἀρπυείων. τὸ δὲ πετάζαι τὰς χεῖρας, δηλοῖ μὲν τὸ ἀπωλέσαι σὺν πτέρυγας. ἔστι δὲ χῆμα ἱκέσιον ἐστὼς τις καταιγίποντος αὐτιλάβοιτο. οὕτω καὶ σὺ τοῖς τοιούτοις βοήθυχὸς ὁ ποιητής. θέμα δὲ τοῦ πετάζας, ἢ τὸ πετῶ κοινότροπον, ἢ ἐκ τοῦ πέτω πρᾴγωγον πετάζω. οὗ καὶ ἔγνωσται ἡ χρῆσις. μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ πτηνῶν ἃ πετόμενα, οὕτως ἀπωλοῦσι τὰς πτέρυγας. καί ὅτι αὐτὸ ἀνριβέστερον τοῦ, ἀναπτύξας χεῖρας εἰς δύχὴν δηλαδὴ κατὰ τὴν τραγῳδίαν. ὅπερ Ομηρος ἀναχεῖν χεῖρας φησιν.

Εν τῷ, οὖτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλὸν ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χολάδες, χολάδας. τὰ σπλάγχνα λέγει, ἐπεὶ εἰς αὐτὰ συρρέῖξαν ἡ χολή. καὶ διαθερμαίνουσα, ἐρεθίζει τὴν ὀρμήτητι ἀφορμίνειν τὰ περιπλά. ὡς εἰ μὴ τὸ τ' ἦν, ψυχρά φασιν οὖτα τῇ κράσει καθὸ νοτερώδη, ἔμελλον λῦ, ἀρχὰς πρὸς τὴν ἀπόκρισιν. Σ' δὲ οὖτα, οὐ διστέρας ὅτι συζυγίας. ἀλλ' ἐκ τοῦ οὐ τάζω γίνεται. οὗ ἀόριστος οὖτασα. τὸ τρίτον οὖτασε. καὶ κατὰ ἀρκοπὴν οὖτα. διὸ καὶ συνέλλει πρὸ τῷ ποιητῇ τὸ δίχρονον καὶ προπερισπᾶται. Τὸ σκυλεύσαι νεκροὺ καὶ ἀφροῦσαι τεύχεα λέγεται ὡς δηλοῖ, τὸ, τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε πρίσκων γὰρ ἑταίροι. ἔστι δὲ τὸ πρίσκων, ταυτὸν τῷ πρεμέβιζον. ὅθεν ὑπρεμάχιζον ὡς μυελαζοῦ λέγεται. Τοὺς θρᾴκας, ἀκρονόμους τε καλεῖ ὅθεν ἄκρως κομῶντας, ἢ δολιχά φησιν ἔχειν αὐτοῦ ἔγχεα. ἴσως γὰρ ταῦτα ἦσαν αὐτοῖς πράσημα. λέγει δὲ οὕτω. θρῄκιες ἀκρόκομοι δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες. ὅρα δὲ ὡς οὐκ ἠξίωσεν αὐτοὺ καρηκομόωντας εἰπεῖν, ὡς ἀκρωμίας ὅσον τοῖς ἀχαιοῖς. καίτοι ταυτόν ὅθεν ἀκρονόμοις ὡς εἴρηται εἰπεῖν, ἢ καρηκομόωντας. τινὲς δὲ οἴονται ἀκρονόμους λέγειν, οὐ σὺ ἄκρῳ τῆς κεφαλῆς κομῶντας. οὐ μὴν καθειμένας εἰς βάθος τὰς τρίχας ἔχοντας. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ δολιχὰ ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας δυσάμμος δολιχέγχεας σωθέντως εἰπεῖν, ὡς βοὶ ἄλλων ἐποίησεν, ὅμως οὕτω δόξαν αὐτῷ, περιέφρασεν. Εσὶ αὐδρείου φύγοντος δὲ ἀνάγκης ἐξὸ πολεμίων πλῆθος, εἴποι τις ἄν, τὸ οἱ αὐτὸν μέγαν πρ ἐούτα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν, ὤβεν. ἀφ' σφῶν ἤτοι καὶ αὐδρεῖον οὖτα, ἐδίωξαν. ἔμφασιν δέ τινα ἔχει μεγαλείου καὶ ὕψους ἡρωϊκοῦ τὸ ὤβεν, εἴτις σύνοισεν ὡς τὸ μὲν κυλίειν, ἀφ' τῶν ἄνω βοὶ τὰ κατώτερα λέγεται. τὸ δὲ ὠθεῖν ἀνάπαλιν. ἔτι καὶ δυσχέρειαν ἐμφαίνει τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀναπαυσμοῦ. εἴπερ καταπυλίεται μὴτι ῥᾴον, ὠθεῖται δὲ οὐκ εὐχερῶς ἀφ' τῶν κάτω βοὶ τὸ ἄνω. καλῶς δὲ τῷ μέγαν, ἐπήγαγε, τὸ καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν ὁ γὰρ ἄλλως μέγας, βουγάϊος ἔστι καὶ γῆς ἐτώσιον ἄχθος. Πελεμίζειν πολλαχοῦ πρὸ τῷ ποιητῇ τὸ κινεῖν ἢ μετακινεῖν. σὐταῦθα δὲ φησιν. ὁ δὲ, χαλκάμμος πελεμίχθη. καὶ ἴσως σὐτεῦθεν γίνεται καὶ ὁ πόλεμος. ὡς οἱονεὶ πέλεμος. οἷα κινῶν, ἢ καὶ πολλοῖς τὸ βίου μετακινῶν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι αὐτιχρόφως πως ἔθηκε τὰ τοῦ λόγου μέρη ὡς οἱ παλαιοί φησιν. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν ὅτι ὁ δὲ πελεμιχθεὶς, χάλκεος ἦλθε μετακινηθεὶς, ὑπεχώρησε. καὶ ἔστι καὶ ὅδε, προθύστερον χῆμα. ὃ ἢ ὑστερολογία λέγεται καὶ πολλαχοῦ εὑρίσκεται. εἴη δ' ἄν, τοιοῦτόν τι καὶ πρὸ σοφοκλεῖ τὸ, χάρειν ἤνπερ τυγχανῶν ὑπεχόμην. ἦλθε ἔτυχον χωρομένος. κἀκεῖνο δὲ ἰστέον ὡς ἐπεὶ καὶ ἄμφω κινήσεις εἰσὶ καὶ τὸ πελεμιχθῆναι καὶ τὸ χάσασθαι, ἀδιάφορον ὁ ποιητὴς ἠγεῖται οὕτως ἢ ἐκείνως εἰπεῖν. Παρ' Ομήρῳ πρώτη κεῖται τὸ, παρ' ἀλλήλοις τετάσθαι ἢ κεῖσθαι ἢ εἴτι τοιοῦτον. φησὶν δν. σὺ κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην. καὶ μετ' ὀλίγα παρ' ἀλλήλοισι τέτανται. ἤγουν ἐπὶς ἀλλήλων. ὅθεν καὶ τὸ παραλλήλιζειν βοὶ παραδέως ἤτοι συγκειμένως καὶ λόγοι παράλληλοι. τὸ δέγε σὺ ἀλλήλοις, σωλεῖού τι δηλοῖ τὸ ἐπὶς ἀλλήλων. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν τὸ, οὐ παραλλήλοις ἀλλ' σὺ ἀλλήλοις. καὶ ἔτι βαφέστερον δι' ἑτεροίας φράσεως, ὁ ποιήσας τὸ, οὐ παρ' αὐτοῖς ἀλλ' σὺ αὐτοῖσιν οὔτες κακοῖς. ἤγουν,

οὐκ ἐγγὺς οὔτε κακῶν, ἀλλ' ἤδη σύτος· Εἰδὼς ὁ ποιητὴς τὴν αὐτῆς σὺν ῥητορείᾳ ἰσχύν, καὶ οἵαν σήμερον μάχην διαρτύσει τῷ λόγῳ καθ' ἣν πολλοὶ πρωτεῖα σὺν κονίσι προσοῦνται. καὶ ὡς οὐκ ἔστι κάλλιον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἢ συναγωνιώτερον συνῆναι μάχην ἢ ἀφηγηθῆναι, λέγει ὅτι τότε οὐκ ἔτι ὄργον αὐτῇ ὀνόσατο μετελθὼν οἷς ἔτ' ἄβλητος καὶ αὐτάθης. ὀξεῖι χαλκῷ, δινδύοι κατὰ μέσον. ἄγοι δέ ἑ παλαὶ ἀθήνη χειρὸς ἑλοῦσα. ἀτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν. τοιοῦτος δ' ἀνὴρ, εἴη θεατὴς, ὁ τῆς ποιητῆς ἀκροατής. οἷς οὐ τῶν τῆς πολέμου κακῶν μετέχει. ἀλλὰ τῆς τῶν πολεμικῶν διηγήσεων κατὰ νοῦν ἀπολαύοι καλοῦ θεάματος. ἀκίνδυνος τὴν μάχην περιιὼν καὶ μηδένα ἔχων τῶν ὁμηρικῶν, οὐόσασθαι ἤτοι ἐκ φαυλίζει καὶ καταμέμψασθαι. καὶ μᾶλλον εἴπερ ἄγοι αὐτὸν ἡ ὁμηρικὴ παλλὰς ἡ τῆς γεγράφειν δηλασθὴ μεθοδικὴ δεινότης ἡ τῆς φρονεῖν μήτηρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, χειρὸς ἑλοῦσα τὰς τῆς ὁμηρικῆς βίβλου. καὶ οὕτω βελέων ἀπερύκουσα ἐρωήν. οὐ καὶ χειραγωγεῖ ἀκινδύνως ἡ τοιαύτη παλλὰς, εἰς τὰ καθήκοντα τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως οἷα συνεργὸν ἀκροατήν. ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐν τῷ, ἄβλητος καὶ αὐτάθης, διαφορὰν σαφῶς οἶδεν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὸ οὐ τάσσαι καὶ τὸ βαλεῖν. τῆς μὲν, ἐκ τοῦ χερὸν γνωμένου. τῆς δὲ, βαλεῖν πόῤῥωθεν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ οἷς τις ἔτι ἄβλητος, περιττῶς κεῖσθαι δοκεῖ τὸ, ἔτι. καὶ μηδέν τι σημαίνειν. τοιαῦτα δέ εἰσι καὶ ἄλλα ὡς καὶ ἐν τῇ ϛ΄ ῥαψῳδίᾳ, παρατεσημείωται. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ, εἴθα κεν οὐκέτι ὄργον ὡς αὐτέρω κεῖται. περιττὸν γὰρ δοκεῖ τὸ, τί καὶ ὅτιν ὁ νοῦς, ὡς οὔτι ζωτέστιν, οὐδαμῶς μέμψαιτο αὖτις τὸ τῆς μάχης ὄργον·

ΕΚ ΤΩΝ ΤΗΣ Ε΄ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Νθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ παλλὰς Ἀθήνη
Δῶκε μένος, καὶ θάρσος, ἵν' ἐκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο·

Τῆς ἐραψῳδίας ἐστὶ γε φὴ ἡ μὲν ἐμμετρος, αὐτη. Εἰ, βάλλει κυθέρειαν, ἄρνατο, τυδέος υἱός. ἡ δὲ πεζὴ, ἥδε Διομήδους ἀριστεία. Ισέον δὲ ὅτι τὸ ἑ στοιχεῖον, Εἶ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ προστιθέντες τὸ ι. ἵνα τῇ διὰ διφθόγγου ἐκτάσει, δηλώνται πρεσβαῦ καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα. τοιοῦτον δὲ ποιοῦσι, καὶ ὦσι τὸ μικρου ὁ. καὶ ἐκεῖνο γὰρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, οὐ λέγουσι. περὶ δὲ τούτων οἱ ἐξηγηται τῆς γραμματικῆς γράφουσιν ὅσα συνδέχεται. Ποιεῖ δὲ Ομηρος ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ τὸν Διομήδην, ὑπὲρ πάντας ἀχαιους ἀριστεύοντα κατ' ἐξαίρετον. ἀνεπέρωται γὰρ ἤδη ἐρεθισθεὶς ὁ ἥρως, ἔτι τῶν βασιλέως λόγοις, καὶ ἄλλως ἐξὶς ὢν καὶ φιλότιμος. ὅλως γὰρ ὡς ἐῤῥέθη, δραστικὸς παρ' Ομήρῳ πᾶς λόγος. μὴ οὖν ἀλλ' ἔρρωσο ἵνα πρὸς τῷ ποιητῇ ἀνειδισθέντα ἢ κελευσθέντα ἢ ἄλλως λόγοις ἐρεθισθέντα, καὶ μὴ οὐκ ἀνύσαντά τι καλὸν καὶ ἑαυτῶν κρείττω γενόμενον. ὅπουγε μὴ σὺ τοῖς ἑξῆς ὁ Αλέξανδρος ἐρεθισθεὶς τοῖς τῶν Εκτορος λόγοις, ἀριστεύει καὶ πρὸ αὐτῶν Εκτορος. καὶ δεικνύει οὕτως ὁ λογιώτατος Ομηρος, οἷα ὁ λόγος δύναται. καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ Διομήδης. καὶ οὕτως ὀξύνεται φιλοτίμως. εἰς πόλεμον. Αἴας δὲ εἰ καὶ πρωτεύει τῶν ἑλλήνων ἀνδρίᾳ ὡς δευτεράων μόνου τῶν Αχιλλέως, ἀλλὰ δυσκίνητός ὅτι τῷ πολλῷ τῶν μεγέθους. καὶ ἀεὶ κατὰ ὁμαλὴν κίνησιν ἄριστος. καὶ οὐ κατὰ τὸν Διομήδην ὀξὺς ἐν καιρῷ. ἄλλως δὲ καὶ φυλάττῃ Ομηρος αὐτὸν μάλιστα ὕστερον ὡς σταθερὸν μαχητὴν, εἰς τὸν μέγαν κίνδυνον τὸν περὶ τῶν νηῶν. Φρονήσει δὲ τὰ πολέμου κατορθοῖ ὡς εἰκὸς ὁ Διομήδης. διὸ καὶ ἡ ἀθηνᾶ σωαίρεται αὐτῷ δι' ὅλου τῶν γράμματος τούτου. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως, ἀνειδισθεὶς ὑπὸ ἀνανδρίᾳ ὑπὸ τῶν βασιλέως ὁ Διομήδης καὶ πῶσαι ἀκούσας καὶ ὁ πιπτύειν πολέμοιο γεφύρας; νοεῖ δέον εἶν δ' ἔργων πισώσασθαι, φύδεσθαι τὸν βασιλέα. διὸ οὐ μόνον οὐκ ἐγγὺς ἵσαται τῶν τῶν πολέμου γεφυρῶν ὡς φυξόμενος, ἀλλὰ καὶ μέσων γίνεσθαι ὅσου πλεῖσοι ἐκλονοῦντο. καὶ δῆλόν ὅτιν ἡ θαρσύνουσα αὐτὸν ἀθηνᾶ. ἴγκαυ ἡ τοῦ δέοντος Φρόνησις. καὶ ἰδοὺ εἰς ἴσον ἥκει τῷ παρεὶ ἐγκατὰ τὸν λόγον τῶν βασιλέως, καὶ ὁ Τυδεὺς ἐστιτάῤῥοθον εἶχε τὴν ἀθηναῖν. οἱ δὲ παλαιοί, φασιν εἰταῦθα καὶ ὅτι ἀρετῇ καὶ θυμῷ καὶ φιλοδοξίᾳ παρώξυνται ὁ Διομήδης ὡς ἐκ τῶν ἐφεξῆς δείκνυται·

Ἡ ἀθηνᾶ ἔδωκε τῷ Διομήδει μένος καὶ θάρσος ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν ἀργείοισι γένοιτο. Μένος μὲν κατὰ σῶμα θάρσος δὲ κατὰ ψυχὴν, οὐχ ὡς πρότερον μὴ ἔχοντα. ἀλλὰ τὰ ἔμφυτα ἐπαυξάνουσα. ὧν ἑκάτερον θατέρου χωρὶς, ἀλυσιτελές. δύναμίς τε γὰρ θάρσους χωρὶς, ἀκινητίζειν ποιεῖ, καὶ θάρσος δίχα δυνάμεως, εἰς κενὸν βάλλει τὸν ἄνθρωπον. ἀμφω δὲ εἰς σὺ ἐλθούτα, τὸν ὄντως ἀνδρεῖον ἀποτελεῖ. ὅπ δὲ χρεία τῷ ἀνδρείῳ μὴ θαρσους, δηλοῖ μὴ ὁ εἰπὼν ὅτι κρεῖσσον πάντα θαρσέοντα, ἤμισυ τῶν δεινῶν πάσχειν μᾶλλον ἢ πᾶν χῆμα προδειμαίνοντα, μηδαμοῦ μηδὲν παθεῖν. ἔστι δὲ θάρσος, ἐπίτασις θαῤῥαλέα. ἢ κατὰ σωϊκὸς, τὸ ἀσφαλῶς ποιῆσθαι καὶ δύελπιν εἶν ὅτι οὐδενὶ δὴ περιπέσοι δεινῷ. καὶ οἱ ἐκ τῶν περιπάτου δὲ, τοῖς σωϊκοῖς ὁμοίως φασί. προσζήθεντες μόνον, τὸ ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ. ἵνα εἴη ὁ θαῤῥαλέος δύελπις σὺ τοῖς δεινοῖς ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ. ἄλλοι δέφασι θάρσος εἶν τὸ, σὺ δεινῶν ἐπελθύσει δύσασθεῖν κατὰ λόγον. οἷόντι καὶ Ομηρος λέγει, ὅτε φησὶ καὶ οἱ μύας θάρσος σὺ στήθεσιν ἔθηκεν. ἔτι θάρσος μὲν ὅτι φασὶ τὸ δύλογον παράστημα τῆς ψυχῆς. ἢ ἡ κατὰ θεοῦ αἴρσις. ἤτοι θεῖον ἔπαρμα τῆς ψυχῆς. θράσος δὲ τὸ ἀνάπαλιν. Ισέον δὲ ὅτι τε μετ' ὀλίγα ἐκ τῶν μένος μὴ θάρσος δύρεθήσεται συνκείμενος ὁ θρασυμέμνων, καὶ ὅτι εἰς τὸν ποιοῦντά τι διὰ ζημὴν, εἴποι τις ἂν, οὕτω. ἵνα ἔκδηλος μετὰ πᾶ

σι γένοιτο ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. καὶ ὅρα τὰ καίρια σιτόμα πάντα ἀροῖτο καὶ γένοιτο. καὶ ὅτι ἐφετικὴν δοξάζει τὴν τιμὴν ἐὰν δῷ θεὸς ἡ Ἀθηνᾶ βοηθὴ τῷ Διομήδει, ἵνα κλέος ἐκεῖνος ἄροιτο. καὶ ὡς τὸ ἔκδηλος γένοιτο, διαφιτικὸν ὄν τὸ, καὶ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο·

Δαΐζέ οἱ ἐκ κόρυθός τε, καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ
Ἀστέρ᾽ ὀπωρινῷ σιαλίγκιον, ὅστε μάλιστα
Λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος ὠκεανοῖο·
Τοῖον οἱ πῦρ δαΐεν ἀφ᾽ κρατός τε, καὶ ὤμων.
Ὧρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅπη πολέεσσι κλονέοντο·

Φωσφόρον ὡς καὶ σὺ ἄλλοις εἴρηται, ὁ μῦθος λέγει τὴν Ἀθηνᾶν, ὡς τῆς φρονήσεως οὔσης τοιαύτης. Διὸ καὶ σὺ Ὀδυσσείᾳ, νύκτωρ λύχνον ἔχουσα, προσδέχει τὸν Ὀδυσσέως καὶ τὸν Τηλεμάχου. καὶ σὺ ταῦθα, δαΐζέ οἱ τουτέστιν αὐξησον τῷ Διομήδει, ἐκκόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ ὅ ἐστιν ἀκαταπαυστότατον. ἀκατάπαυσον. ἀστέρ᾽ ὀπωρινῷ σιαλίγκιον. ὅστε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος ὠκεανοῖο. ἵνα καὶ οὕτως ἔκδηλος ὡς εἴρηται ὁ Διομήδης σὺ ἅπασιν ἀργείοις, γένηται. ἤγουν τῶν ἀργείων ἐκδηλότατος πάντων. τὰ γὰρ περὶ τούτου, ἐστησκοτεῖτο οἷον νοῦ τῆς Ἀχιλλέως ἀρετῆς. ἢ καὶ διότι σὺ τῷ φθάσαντι χρόνῳ, τὴν θρᾴκιν ἐγνώρισε ὥστινες ἰσορροῦσι, καὶ οὐκ ἦν ἐμφι λοχωρῶν τῷ πολέμῳ ὡς λύων, εἶτα διάδηλος καὶ λαμπρὸς καὶ ἐκφανέστατος. τὸν δὲ ὁμηρομάστιγα ἐφέσιον Ζωΐλον μεμφόμενον τῷ ποιητῇ τούτου τὸ πυρὸς ὃ κατέφλεξεν λύων, ὡς αὐτὸς λέγει τὸν ἥρωα, καταῤῥαπιστέον. εἴγε παυσάζων τὴν φαντασίαν εἰς ἀλήθειαν ἔλκει. καὶ οὐδὲ Ὁμήρου ἀκούει, πῦρ μὲν ἐπόνως εἶτα ἑαυτὸν ἐφορμηδύοντος καὶ πρόπον τινὰ λέγοντος, ὅτι οὐ πυρὶ φλέγονται. ἀλλ᾽ ἀστέρι ἐώκει λαμπρὸν παμφαίνοντι. ἐπιμεμπτέον ἐκείνου, καὶ ὅτι οὐδὲ τὴν ἐκ τῆς ἀλληγορίας θεραπείαν τῷ νοσοῦντι τὸ μύθου προσάγειν ἐθέλει. οὐ γὰρ αὐτόχρημα πῦρ ἀνήπτετο, ἐκ τῶν τὸ Διομήδους ὅπλων ἀλλ᾽ ὡραϊκὴ πῦρ δηλ τὴν τῶν ὅπλων λαμπρότητα ὑπὲρ ταῖς ἄλλας ὡς εἰκὸς οὖσαν. διὸ καὶ ὁ πάνσοφος σὺ τοῖς ἑξῆς, ἀσπίδι λέγει γινώσκειν τὸν Διομήδην ἢ τευφαλείᾳ. ἢ ἢ ἄλλως, οἷόν τι πῦρ νοεῖται ἀνάπτεσθαι ἐκ τῶν ὑψηλοτόρων ὅπλων καὶ μερῶν τὸ ἥρωος δηλ τὸν Διομήδην σήμερον κατὰ τὸν ποιητὴν ἔκδηλον γενέσθαι πᾶσιν ἀργείοις. καὶ ἐκφανῆναι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. καὶ εἰς μέσον ὠσθέντα ὅτι πολεῖσι κλονέοντο, τῶν ἄλλων φανερῶς εἰπεῖν δὲ ταυτὸν, φαιδρῶς καὶ φανερῶς, ὑπερφαίνεσθαι. καὶ δοκεῖν οἷον πυρόεντα καὶ τῇ ὑπερoχῇ πολλάμπειν. πέμποντα φλογὸς πυρὸς φαντασίαν δαιομένου. ὃ δὴ οὖ καὶ τὸ δῆλος καὶ τὸ ἔκδηλος γίνεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ δαίω καὶ ταῦτα παράγεται. οὕτω δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ σὺ τοῖς ἑξῆς εἰς ὄχεα φλόγα βαίνει. ὅ ὅτιν εἰς λαμπρὰ καὶ δῆλα τὴ παμφαίνοντα. καὶ οἱ τοῦ ἀγαμέμνονος δὲ τοῦ ὀφθαλμοὶ, πυρὶ λάμποντι ἐώκεισαν οὐμὸν αὐτὸ τοῦτο πῦρ ἦσαν. κατὰ τοιοῦτον δέ τινα λόγον καὶ σὺ τῇ σ᾽ ῥαψῳδίᾳ φλόγα παμφανόωσαν ἐκ τοῦ Ἀχιλλέως ἀναιθεῖ ἡ Ἀθηνᾶ ἐκφοβοῦσα τοὺς τρῶας. σὺθα οὐδὲ ἀστέρι ἐκείνου εἰκάζει. ἀλλὰ μεγάλοις πυρσοῖς νησιωτικοῖς. καὶ ἔστιν ἐκεῖνο, τούτου τὸ πυρὸς λαμπρότερον καὶ φοβερώτερον. πυρὶ μέντοι αὐτόχρημα ὡπλισαι, ὁ σὺ τοῖς ἑξῆς κατὰ τὸν μῦθον, μάχιμος ἦφαιστος. διὸ καὶ ὁ ποταμὸς ξάνθος ἐρεῖ. οὐκ αἴσθοι μαχεῖμεν πυρὶ φλεγέθοντι. χρήσιμος δὲ σὺταῦθα καὶ ἡ παρὰ τῷ τραγικῷ ἀστραπὴ τῶν ὅπλων. ἢ τὸ, τεύχεα ποικίλα ἔλαμπεν. ὅτι δὲ σὺδέχεται καὶ τὸ ὡς παραβολικὸν ἐπίρρημα σὺταῦθα προσυπακούειν καὶ λέγειν ὅτι ὡς πῦρ ἀκάματον ἐκ τοῦ διομήδους ἀνήπτετο, δηλοῖ σὺ τοῖς ἑξῆς. λεχθησόμενον καὶ τὸ, ἐμάχοντο δέμας πυρός. οὐ γὰρ δήπου πῦρ ἐμάχοντο, ἀλλ᾽ ὡς πῦρ. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν ὁ τοῦ τὸ πυρὸς τούτου σὺταῦθα λόγος πέπλασται τῷ ποιητῇ. ὡς πολλάκις καὶ τοιούτων τινῶν γνωμῶν. καθὰ καὶ σὺ τὸ μεγάλου Ἀλεξάνδρου σωέτεσε. κινδυνεύων γὰρ ἐκεῖνός που σὺ Ἰνδίᾳ, ἐτιναξατο τοῖς

ὅπλοις

ὅπλοις κατὰ τὴν ἱστορίαν. οἱ δὲ βάρβαροι, σέλας τι καὶ φάσμα πρὸ τοῦ σώματος ἔδοξαν φέρεσθαι. καὶ Ομηρος μὲν ὡς μῦθον εἰπὼν, συμβιβάζεται ἀλληγορικῶς. ἡ δὲ ἱστορία, πολλὰ σώματα πυροβολῆσαι διδάσκει. Τιθρίου τε γὰρ ἵππος, αἰνὴν ἥρας ὑφίει τοτὲ τοῦ σώματος. καὶ τὸ τρέας ἀπέβη αἴσιον. ὑπάτευσε γὰρ ἐκεῖνος. καὶ Βαλίμερ δὲ ὁ Θευδερίχου πατὴρ, ὁ κατακρατήσας Ἰταλίας φασὶν ἀπάσης, ἧ οἰκείου σώματος αἰνὴν ἥρας ἀπέπαλε. καί τις δὲ σοφὸς παλαιὸς φησι τοῦδε ἑαυτοῦ, ὅτι εἰδυομήου τοτὲ καὶ ἐκ δυομήου αὐτοῦ, αἰνὴν ἥρες ἀπεπήδων ἀβαίσιοι. ἔσιν ὅτε καὶ κτυποῦντες. εἰσὶ δὲ καὶ φλόγες ὅλαι κατέλαμπον φησι, τὸ ἱμάτιον μὴ καίουσαι. καὶ τὸ τέρας ἐκεῖνος ἀγνοεῖν λέγει εἰς ὃ τελευτήσειεν. εἰ ταῦθα δὲ μνησέον ἦ ὅτι Κλεομήδης καθ' Ηρόδοτον καλ λιβρυόμβος, εἶδεν ἐξ ἀγάλματος τῶν Σηθέων, φλόγα πυρὸς ἐκλάμπαζαν. προσενθυμητέον δὲ καὶ τὸν ὡς αὐτὸς λέγει καιόμενον χρυσὸν, ὥσὶ πρώτῳ ἀδελφῷ σκύθῃ ἦ δευτέρῳ. οἷς ὥσὶ τῷ τρίτῳ καὶ νεωτάτῳ κατέσβη φησίν. ἐνθετέον δ' ἂν καὶ τὸν Διομήδην οὕτω πως πυροβολεῖσθαι δι' ἀθηνᾶς. καὶ τοιοῦτον μὲν τοῦτο. ἔδοξε δέ τισι καὶ καθόπερ κίνδυνα ἐπίνοιαν μεμηχανῆσθαι τῷ Διομήδει σύτε τῇ αὐτοῦ ὡς ἐκὼς περικεφαλαίᾳ καὶ τῇ ἀσπίδι. καὶ οὕτω λίαν καταγελᾶν τοὺς ὄψεις τῶν εἰς αὐτὸν βλεπόντων ὅτε αὐτικρὺ πρὸς λάμποντα ἥλιον ἔστραπτο. καθ' ἣν δὴ ταύτην μέθοδον Αρχιμήδης μὲν ὁ σοφώτατος, πολεμικὰς ἐπεύρισε νῆας· ὡς οἱά τις κεραυνοβόλος. Ανθέμιος δέ τις ὕστερον, γέγονα τὸν πονηρὸν καταστράπτων καὶ οὕτως ἐκφοβῶν, μακρὰν ἑαυτοῦ ἀπώκισε. χρήσιμα δὲ εἰς τὸ κατανοῆσαι τὸ τοῦ Διομήδους πῦρ, καὶ Σαλουσίου ῥηθὲν περίεργος τὸ, πυρὶ αὖρα ἐώκει ὁ ἄνθρωπος βλάπτουσι πάντα τὰ προκείμενα. ἔτι δὲ καὶ ὁ Αβροκόμης Φράγγος, κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα, φλογοφόρος ἦν. ναὶ μὴν καὶ ὁ ἀπαντήσας τοῖς βαρβάροις πυρὶ προσφερὴς ἔργα ἐπεδείκνυτο χεῖράς τε. καὶ τόδας ἀνθρώπου παρατρέχοντα. ταῦτα δὴ καὶ ὅσα τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν εἴποι, ἐκ τῶν τοῦ Ομήρου παρατετοιῆσθαι πυρώσαντος τὸν Διομήδην, ὡς αὐτὸς ἔφρασε. χρησιμεύει δ' εἰ ταῦθα καὶ τὸ προσενθυμηθῆναι ὡς καυστειρὰ ἡ μάχη λέγεται καὶ δηΐς καὶ δηϊοτὴς, ἀλλ' ὁ εὔθρμον ἢ ὡς εἰπεῖν πυρόν τις κατὰ τὸν πόλεμον κινήσας καὶ τὸν στρατιωτικὸν θυμόν· ὅθεν καὶ θρμὸς λέγεται ὁ ἀναιδὴς καὶ οὕτω μάχιμος. καὶ θρμουργὸς ἐπαίνου λόγῳ ὁ αἰσθητικός. καὶ θρμὸν ἔργον ἄλλως τὸ θρασύ. ἐπεὶ καὶ τὸ θράσος καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ θαῤῥος, ἐκ τοῦ θέρω θέρσω παρῆκται ἀφ' οὗ καὶ ὁ θερμός. ἔτι καλὸν σύνοιμα ὥσὶ τοῖς ἐρημίοις καὶ ἡ πυρπαλάμη καὶ τὸ πυρπαλαμᾶσθαι. ὧν ἡ μὲν, πανοῦργον ἄνδρα, σημαίνει· τὸ δὲ, αὐτὸ τοῦτο κακοτεχνεῖν ἐλπίσαι καὶ οἷον βλέπ πυρὸς ἰσάσαι τῇ κακοτεχνίᾳ. πάντως γὰρ προσηκόντως τοῖς τοιούτοις ἅπασι τὸ πῦρ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ ἐμφαίνεται. καθὰ καὶ σὺ τῷ, σεισθὶς, ὁπλιτοπάλας δαΐος αὐτιμαχίσι. καὶ σὺ τῷ, πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς· ἦ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. ἡ δὲ τῆς ῥηθείσης παραβολῆς ἀποδοσις ἐστοῦσα τοιοῦ οἱ πῦρ δαΐεν ἀρ' κρατός τε καὶ ὤμων. διασαφητικὴ ὅτι, τὸ, ἐκ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος. ἵνα μὴ μόνα τὰ ὅπλα φαίνηται πυρὶ δαιόμενα βλεπτοπολιῆς. ἀλλὰ περὶ αὐτῶν, ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ ὦμοι τοῦ ἥρωος βλ ὧν ἠκοντίζετο καὶ εἰς τὰ ἔξω τὸ πῦρ ὡσεὶ καὶ φῶς διάπτυον φανῶν. ἅμα δὲ ἡ τοιαύτη ἀπόδοσις, δηλοῖ καὶ ὡς οὐ πᾶσα ἡ ἀσπὶς τῷ διομήδει ἐλάμπετο πυρὶ, ἀλλὰ μόνον αὐτῆς τὸ περὶς τοῖς ὤμοις ἐκείνου. ὅρα δὲ καὶ ὅτι σὺ ταῦθα μὲν, αἰνιγμάτως τῷ μεγάλῳ ἥρωϊ ἐπιλάτυνε τὴν ἐκ τοῦ αἰσθητοῦ παραβολὴν. σὺ δὲ τοῖς ἑξῆς ὥσὶ βασιλικοῦ βρέφους πάνυ σωφρόνειλεν εἰπὼν ἐκεῖνον ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. ἡ δὲ τραγῳδία ἅτε παροιμιάσασα, φησίζινα, ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' ἀθάνας. ἤγουν ἀστέρα τῆς παρ' ἕλλησιν ἀθηνᾶς. τοῦτον δ' εἰπεῖν διάδηλον σὺ ἀθήναις αἳ παρονομάζονται τῇ ἀθηνᾷ. ὅμοια γὰρ διάδηλον εἰπεῖν καὶ φανερώτατον. καθότι συγγενῆ ἀλλήλοις καὶ τὸ δαίειν ἢ τὸ φαίνειν. ὧν ἐκ μὲν τοῦ δαίειν ὁ δῆλος. ἐκ δὲ τοῦ φαίνειν ὁ φανερός. ὁ καὶ καλὸς ὄψ τὴν φαῦσιν ὡς τοιτίζεσθαι οὕτω τὸ, καλὸν ἀστέρα καθ' Ομηρον ἢ φανερώτατον ἀστέρα.

οὗ πάνυ φκείωται τῷ σὺ ταῦθα παραβολικῶς δαιομένῳ πυρὶ, ὡς ἀφ' ὃ τὸ αἴθειν παραγόμενος· ὁ τοιγὰν τῷ δαίειν ὅσιν. αἰσήρ γάρ ἐς ἀφ' ὃ τὸ αἴθειν καὶ ἀπελεύσει τὸ δηρόνου αἰσήρ. καὶ οὕτω μὲν καὶ τάδε. ἰστέον δὲ καὶ ὡς τὸ, δαΐε οἱ ἐκηβόλος πῦρ χωρὶς τοῦ ν σὺ πολλοῖς αὐτηρεφέσι, φορόμενον, αἰτίας ἀσαυτεῖ ζήτησιν. μετ' ὀλίγον γὰρ σὺ τῷ πῦρ δαΐσιν ἀφ' ὃ κρατὸς, μεθ' ὃ τοῦ ν ἐκφέρεται. τοιοῦτο δὲ ὠάμον ὄν. εἰ μὲν δὲν δ' εὐρυφωνίαν λέγοτραν καὶ οὐ πάνυ ἀισθῆ καὶ τραχεῖαν σύταῦθα χασμᾶται τὸ μέτρον, εὕρηται ἰδοὺ λύσις αὕτη. εἰ δὲ μὴ, ζητητέον ἑτέραν αἰτίαν διατί. τὸ δαΐε δίχα τοῦ ν γεράφεται πρὸ φωνήεντος. τινὲς μέντοι οὕτω γεράφουσι. δαΐε δὲ οἱ ἐκηβόλος. ἕτεροι δὲ ἀποκοπῆναί φασιν ἐκ τοῦ δαίετο. καὶ ὀφ' ὃ τοῦτο ὀξ ἀνάγκης γεράφεσθαι δίχα τοῦ ν. πῦρ δὲ ἀκάματον λέγεται, οὐ τὸ διόλου ἀναπόμενον, ἀλλὰ τὸ τῇ οἰκείᾳ Φύσει τοιοῦτον. εἰ γὰρ καὶ κάμνει τῇ σβέσει, ἀλλ' ὅτε πῦρ ἐστιν, ἀκάματόν ἐστι. διατί δὲ ἐκτείνεται ἡ αὔξησις τοῦ ἀκάματον ὅτι δηλαδὴ πρὸς ἀναιρεῖον δακτύλου ἀπαρτισμόν. ὁ δὴ γίνεται καὶ σὺ τῷ ἀθάνατος δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. Ἀεροῦ δὲ καὶ ἀστέρος διαφορὰ ὡς ἡ ἑτέρωθι δηλοῦται. καθότι ὁ μὲν ἀὴρ, σὺ σῶμά ἐστι. τὸ δὲ ἄερον ὡς περιεκτικὸν. ἄερον γὰρ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συγκείμενον ἀστροθέτημα μιᾶς φαντασίας ὅλως νοητικόν. μετάτινος μυθολογίας ἀφ' ὑποδύμενον ὡς σὺ τοῖς Ἀράτου φαίνεται. καὶ οὕτω μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς. οἱ δὲ ὕστερον συνέχεαν τοὺς λέξις. ὡς ἔστιν παρ' αὐτοῖς ταυτὸν ἄερον καὶ ἀστέρα. τὸ δὲ ἀστέρ' ὀπωρινῷ, σωαλιλιμμένως ἔχον ὀφ' δακτύλου χρείαν, γεράφεται καὶ ἄλλως σύτελῶς ἀστέρι ὀπωρινῷ. καὶ ἔθος καὶ ἦθος οἱ παλαιοὶ παράδειγμα σωιζόντως σὺ ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν λογίζονται. τὸ ρι γὰρ καὶ τὸ ὁ, εἰς μίαν σωεκφωνοῦνται βραχεῖαν συλλαβήν. τοιοῦτον δ' σὺ τοῖς ἑξῆς καὶ τὸ χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Οδυσεὺς ἠρᾶτο δ' ἀρχήν. ἡ γὰρ τελευταία τοῦ ὄρνιθι καὶ ἡ αὔξησις τοῦ Οδυσεὺς, εἰς σύα βραχὺν τόδε σωιζαίουσι ἡ τοιοῦτοι μιᾶς τινὸς δύ βραχείας καὶ αὐτινὸς συλλαβῆς δάκτυλον. Οπώρα δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὥρα μεταξὺ χειμῶνος θέρους καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν μετοπώρου. Τὸ δὲ λελουμένος ὠκεανοῖο, ἐλλέλειπται προθέσεως. ἵνα ᾖ λελουμένος ἐν ὠκεανοῦ. Τὸ δέγε κοινὸν ἡ σώνθες, λελουμένος ὠκεανῷ. Λέγει δὲ ἀστέρα ὀπωρινὸν, τὸν κύνα. οὗ ἡ κοινὴ λαλιὰ ὀφ' τὸ σαφέστερον, κύνασερον λέγει. οὗ ἐν τέλοντος ἡλίῳ ἤτοι μικρόν τι προτατέλοντος, οἱ πολλοὶ γίνονται καύσωνες. διὸ καὶ οὖλιον αὐτὸν ἐρεῖ ἀλλαχοῦ. αἰτίως δὲ καὶ προσφυῶς παρέβαλεν ὁ ποιητὴς. ὡς γὰρ ἐν τέλει ὁ κύων ἡλίῳ ὅτε ὀλέθεια γίνεται καύματα, οὕτω καὶ Διομήδης μικρὸς οὗτος ἀνὴρ, τῷ μεγάλῳ Αχιλλεῖ ἐν τέλλ. ἤτοι προανατέλλει αὐτῷ. οὓς μὲν μικρὸν ἀναλάμψας, καὶ τὸν θυμὸν ἐκαύσας, διώξῃ σὺ τρῶας, ὡς πῦρ ἀκρίδας. καθάφησιν ἀλλαχοῦ Ομηρος σὺ παραβολῇ. Ωκεανὸς δὲ κατὰ μὲν ἄλλην γορίαν ὅτι κύκλος διχάζων σύνοπτικῶς τὴν οὐρανίαν σφαῖραν κατὰ ἰσότητα τῆς γῆς ἐν τέπεδου. καὶ τέμνων διχῇ κατ' ἐπίνοιαν αὐτὴν ἔστε τὸ ὑπὲρ γῆν καὶ εἰς τὸ ἐν γῆς ἡμισφαίριον. καὶ διαφόρως ὁρίζων λεγόμενος. ἐκ τοῦ τοιούτου ὠκεανοῦ κύκλῳ περιειλιφότος τὴν γῆν, οἱ ἀστέρες ἀνέρχονται καὶ εἰς αὐτὸν αὖθις δύονται· διὸ ἡ οὔτε καλεῖται ὡς δ' αὐτὸ τῶν ἀστέρων ὠκὺ ἄνω γινομένων. ἡ καὶ ὠκέως ἀνυούντων ἐν τοῖς ἑαυτῶν κινήσεις. ἡ δὲ ποίησις ὠκεανοῦ βούλεται εἶναι, ποταμὸν περιρέοντα κύκλῳ τὴν γῆν. ἡ δὲ ἀληθὴς ἱστορία, τὴν ἔξω θάλασσαν ὠκεανοῦ λέγει. ὀφ' οὗτου τοῦ ὠκεανοῦ, οἱ πολλοὶ ἀνατέλλειν τοὺς ἀστέρας δοκοῦσιν, ὡς οἷον ἐγγίζοντας ἢ καὶ ψαύοντας μυθικῶς τοῦ ὕδατος. διὸ καὶ Ομηρος ποιητικώτερον λελοῦσθαι ἐν ὠκεανοῦ ἀστέρα λέγει, ὡς εἰπὼν ἔχε τὴν λαμπρότητα ὀφ' τὸ ἐκεῖ λούσασθαι, καθ' ὁμοιότητα, τῶν λουτρῷ λαμπρυνομένων σωμάτων. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι σὺ οἷς λέγει ὁ ποιητὴς πῦρ ἐκ τοῦ Διομήδους καίεσθαι ἀστέρι σαλίκιον δοξάζειν φαίνεται πυρά τινα καὶ τοῦ ἀστέρας ἐστὶν. ὅθεν καὶ ἀφ' τοῦ αἴθειν ὁ αἰσήρ ὡς ἐρρέθη παράγεται. διὸ καὶ ὁ ζηλωτὴς Ομήρου Σοφοκλῆς, πυρπνόα τὰ ἄερα δοξάζει σύθα τὸν Διόνυσον κατάτινα μυστικὸν λῆρον, πῦρ πνεόντων δρηγὸν ἀστέρων φησίν·

Σημείωσαι

Σημείωσαι ὅτι θαρραλέου καὶ αὐθρείου ἔργον ἐστὶν ὁ ἁρμᾶσθαι καὶ μέσον ὅτι πολεῖσι κλονέοντο.
Ην δέτις ἐν τρώεσσι Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων,
Ἱρεὺς ἡφαίστοιο, δύω δὲ οἱ υἱέες ἦσαν,
φηγεὺς, ἰδαῖός τε, μάχης ἐῢ εἰδότε πάσης.
τὼ, οἱ ἀποκριθέντε, ἐναντίον ὁρμηθήτην,
τὼ, μὲν, ἀφ' ἵππων. ὅδ' ἀρ' ἔχων ἔγχος ὤρνυτο πεζός.

Κατὰ δὲ τὸ παλαιοὺς τὸ Δάρης κύριον, ἐὰν ὀξύτονον ἦν ὥστινες οἴονται, εἰς οὓς ἂν εἴ γε τὴν γενικὴν. Τὰ γὰρ εἰς ής φασὶ δισύλλαβα ὀξύτονα ἐν ἕξουσι πρὸ τοῦ ή σύμφωνον, εἰς οὐσ περατοῦται κατὰ τὴν γενικὴν. σαφοῖς. πρηνοῦς. πρυλλοῦς. φρασδοῦς. οἷον, φρασδέος νόου ἔργα τέτυκται. τὸ λιλὶς λιλῖτος παρ' αἰολίζω. καὶ δ' κουρῆτες ἐμάχοντο, παρὰ τὸ ποιητὴ. καὶ τὸ κριτὶς ἕξουσιν ἄλλον λόγον. ὃν ζητητέον παρὰ τοῖς παλαιοῖς. χρῆσις δὲ τοῦ Δάρητος, αὖτη. ἦν δέτις ἐν τρώεσσι Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων. ἱρεὺς ἡφαίστοιο. δύω δέ οἱ υἱέες ἦσαν. φηγεὺς ἰδαῖός τε μάχης ἐῢ εἰδότε πάσης. οἵφησιν ἀποκριθέντες, ἐναντίοι τῷ Διομήδει ὡρμήθησαν. Λέγει δὲ ἀποκριθῆναι τὸ χωρισθῆναι τοῦ ὁμίλου. ἄλλως δὲ ἀποκρίνεσθαι τὸ ἀπολογεῖσθαι, οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς. ἀλλ' ἁπλῶς κρίνεσθαι λέγει αὐτὸ καθὰ φανεῖται ἀλλαχοῦ. ποιητικώτερον δὲ, τὸ ἀποκριθέντε μᾶλλον τοῦ ν'. ἡ μὲν γὰρ κοινὴ φράσις, ἀποκριθῆναι λέγει καὶ ἀποκριθέντε. ὥσπερ καὶ κληθῆναι καὶ κληθέντε· οἱ δὲ ποιηταὶ φυλάττοισι τὸ ν' τοῦ θέματος ἐν τούτοις τῷ νόμῳ τῶν ἀμεταβόλων. Ισέον δὲ ὅτι τὰ ἐρημία ἔπη ἐπαινεῖται τῆς διηγηματικῆς ἕνεκεν ἀρετῆς. ἤγουν τῆς ἀφνειάς. τῆς σωτερμίας. τῆς ποιθανότητος. αἱ δὴ ἀρεταί εἰσι διηγήματος. ἔτι καὶ γὰρ τὸ ἔθνος οἱ τρῶες. τὸ κύριον ὄνομα ὁ δάρης. οἰκεῖον ἱερεῖ ἐκδέροντι τὰ θυόμενα. ἡ τύχη τὸ ἀφνειὸς. ἡ ἀρετὴ. ἀμώμων γάρ. ἡ τῆς ἀρχῆς λειτουργία, ὅτι ἱερεὺς. τὰ τῶν παίδων ὀνόματα, καὶ ἡ περὶ πολέμου αὐτῶν ἀρετή. ἔστι δ' ἐν τούτοις ἰδέσθαι ὑποφαινόμενον, καὶ ὡς δειλὸν ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακὸν. ὁ γὰρ τοῦ ἀφνειοῦ δάρητος υἱὸς ἰδαῖος εἰ καὶ μάχης ἐῢ οἶδε πάσης, ἀλλὰ τὸν ἀδελφοῦ ἀφεὶς ἀβοήθητον κεῖσθαι, φυξεῖται μετ' ὀλίγα φιλοψυχῶν. ξυνήθες δὲ τῷ ποιητῇ, οὕτως ἀφελῶς ἀπὸ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἄρχεσθαι ἐν πολλαῖς τῶν διηγήσεων. οἷον ἦν δέτις ἐν τρώεσσιν. ἔστι πόλις ἐφύρη. ἔστι δέτις αἰπεῖα πέτρα. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὧν οἷς ἐξῆς μέλλων ὁ ποιητὴς, ἀπὸ τοῦ Διομήδους, δύο ἀριστέας καταπατάξαι τοῦ ἅρματος Παίσαρον καὶ Αἰνείαν φθάνει προγυμνάζων τὸν ἥρωα ἐν ἐτοίμοις ξυνωρίσιν. ἀδελφικαῖς μέντοι πάσαις. καὶ ναῦ μὲν ἰδαῖον καὶ φηγέα καταβάλλει τοῦ ἅρματος. εἶτα φονεύει δὲ τοῦ Εὐρυμέδοντος ὀνδροπόλου γέροντος υἱοὺς. εἶτα, δὲ τῷ φαίνοπι τηλυγέτους ὄντας δύο υἱοὺς. ἐπὶ τούτοις δὲ, δύο πρία μίσας νόθους, τοῦ δίφρου κατέρριψε. καὶ δὲ ἵππους αὐτῶν, τοῖς ἑταίροις εἰς νῆας ἐλαύνειν ἔδωκεν. ἐφ' οἷς καὶ κατὰ Παισάρου καὶ Αἰνείου τῆς ἡρωϊκῆς συζυγίας ἀφορίζεται. καὶ τὸ ἅρμα, νικήσας ἀπάγει. Τὸ δὲ ἱερεὺς λιλοῦνται ὡς ἐν τοῖς Ασίωνος κεῖται καὶ Ηροδώρου. σωαλιφὲν ἐκ τοῦ ἱερεὺς ὡς τὸ, πόλιες πόλις. καὶ λέγουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ κανόνα αἰτιολογικὸν τῆς λιλώδους, οὐ πάνυ ἀναγκαῖον. κάλλιον δ' λέγειν, ἐλιλῶσθαι αὐτὸ ὡς ἰωνικόν. λιλωτικοὶ γὰρ καὶ οἱ ἴωνες. Τὸ δὲ ἦσαν δοκεῖ πολεοναστικὸν ἔχειν τὸ σ' ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἦν πρώτου προσώπου ἐνικοῦ γίνεται. εἰ δ' ἄλλως ἐκ τοῦ ἦον γίνεται, ἕξει ἀν, ξὺν τῷ ῥηθέντι πολεοναστικῷ καὶ συγκοπὴν. ἦον γὰρ, ἦες ἦεν δυϊκὸν, ἤετον. ἤετην. καὶ κατὰ δύο πάθη, ἦσαν. Η δὲ τοῦ φηγέως κλῆσις, ἔοικε τῇ τοῦ ἰδαίου ἀκολουθεῖν. εἰ γὰρ ὁ ἰδαῖος τῇ ἴδῃ τῷ ὄρει πρωνόμασται, εἴη ἀν, ὁ φηγεὺς πρώνυμος ταῖς ἰδαίαις φηγοῖς, ὅ ἐστι δρυσίν. αἱ καὶ χρήσιμοι πρὸς θυσίαν ἦσαν τῷ πατρὶ δάρητι αἰξὶ καταναίοντι τὰ ἱερευόμενα. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸν πεζὸν ἐρμηνεύων ὁ ποιητὴς, φησὶν ὁρμῆσθαι τοῦ μὲν δαρητιάδας ἀφ' ἵππων. τὸν δὲ Διομήδην ἀπὸ χθονὸς πεζόν. ὃ οὖ δῆλον ὅτι πεζὸς ὁ ποιητὴς τὸ πρῶτον ἀφ' οὗ καὶ γίνεται.

Οὐδ' ὅτε δὴ ῥεδὸν ἦεν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
φημὶ ῥα τοῦτόν γε βοὴν ἀγαθὸν Διομήδεα ἔγχος·
Τυδείδεω δ' ὑπὲρ ὦμον ἀρίστερον ἦλυθ' ἀκωκὴ
ἔγχεος. οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν, ὅδ' ὑστάτιος ὤρνυτο χαλκῷ
Τυδείδης. τὸν δ' οὐκ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον. ὧσε δ' ἀφ' ἵππων·
ἰδὰς δ' ἀΐσσουσε λιπὼν ὡραιοκάλεα δίφρον·
οὐδ' ἔτλη παρὲξ βῆναι ἀδελφεοῦ κταμένοιο·

Τὸ ῥεδὸν ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ, αὐτὶ τοῦ ἐγγύς λαμβάνεται. Ἀφ' οὗ καὶ ῥεδία ἡ ὀλίγου συμπαγεῖα ναῦς. καὶ ῥέδιον τὸ αὐθωρόν. καὶ ῥέδην, τὸ ταχέως. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ εἰ καὶ διστακτικῶς ἡ λέξις λαμβάνεται. ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς, ἐγγύτατα δηλοῖ. οἷον ῥεδὸν ἀφραίνεις. ἦγον ἐγγὺς καὶ παρ' ὀλίγον. κεῖται δ' ἐνταῦθα τὸ ῥεδὸν, οὕτως. οἷά τ' ὅτε ῥεδὸν ἦεν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, αὐτὶ τοῦ κατ' ἀλλήλων ἰόντες. ἢ ὡσιόντες ἀλλήλοις. καὶ ὅσον μὲν, καινότερον καὶ χρηστὸν καὶ τοῖς ὕστερον. τὸ δὲ κοινότερον, ἐπ' ἀλλήλοις ἰόντες. Καὶ ἐν τῷ οὐδ' ἔβαλεν αὐτὸν, φανερῶς τὸ βάλλειν, αὐτὶ τοῦ ὡς τυγχάνειν λαμβάνεται. Τὸ δὲ οὐκ ἔβαλεν, ἀλλαχοῦ οὐκ ἔτυχε λέγεται, ἐν τῷ ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες. τὸ δὲ μὴ ὡς τυχὸν βέλος, ἄλιον λέγεται τῆς χειρὸς ἐκφυγεῖν. οὐ ἀνάπαλιν τὸ, τὸν δ' οὐκ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. καὶ σημείωσαι τὸ βέλος ἔκφυγεν. οὕτω γὰρ καὶ ἔστιν φεύγειν ὄρνιθος ὀδόντων φησὶν ὅταν ὁ λόγος εἴη μὴ καίριος·

Ὡς πρὸ ἐκ τοῦ παρὰ ποταμὸν, παρὰ ποτάμιος ἐλέγετον ὄνομα, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ μεσὸ μαλοὺ, σῆθος μεταμάζιον τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν· ὡς καὶ μεταίχμιον τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν· Παύω φίλιππον τὸν Διομήδην εἰδὼς ποθεν οἷα εἰκὸς ὁ ῥηθεὶς ἰδαῖος, ἀφεὶς τοῦ Ἴππους, ἀποῤῥουσεν αὐτιδοῦσ' οἷον αὐτοῦ εἰς λύτρον τῷ Διομήδει. ὁ δὲ, ποθὲν αὐτοῦ πονηθεὶς, ἀπέσχετο τοῦ ἰδαίου. Ἵππους ἀγαθοὺς ἀγεννοῦς ἐχθροῦ ἀλλαξάμενος ὁ πρόσθεν ἄλλον δή καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλέγετο τῆς αὐθις φανεῖται ποτε ποιητικῶς τῆς εὐγενοῦς καὶ δρομάδος ἵππου. γελοῖος δὲ ὁ ἀφεὶς μὲν τὸ ἅρμα δι' οὗ τάχιον ἀν, ἔφυγε, φεύγων δὲ πεζός. εἰ μὴ ἄρα ἵππους εἰς σωτηρίαν ἑαυτοῦ ὡς ἐῤῥέθη αὐτέδωκεν. οὓς καὶ ὀξελάσας ὁ Διομήδης, ἔδωκεν ἑταίροις κατάγειν κοίλας ἐλέγετο νῆας. ὅτι δὲ φίλιππος ὁ Διομήδης, δηλοῖ καὶ τὰ κατὰ Αἰνείαν. οὐ μὴν οὐδ' ἵππους ἐξ ἀκριβοῦς πολυπραγμοσύνης γενεαλογεῖ. καὶ ἐν τοῖς κατὰ δόλωνα δὲ, δηλωθήσεται, ποθὲν οὐδ' ἵππους ἐν διακειμένους ἔχειν αὐτόν· ἴσως δὲ καὶ ταραχθεὶς ταῖς φρεσὶν ὁ ἰδαῖος ὑπὸ φόβου, παρεπλάγχθη τὸ συμφέροντος. ὁ καὶ πάσχει ἔπαθεν ὁπηνίκα ἐλκόμενος τῆς κόρυθος, μὴ ἀγχόμενος, οὐκ ἐνόησε χρήσασθαι ξίφει κατὰ τοῦ ἕλκοντος. ἐνταῦθα δὲ καὶ ὡς ἄφιλον τὸν δειλὸν ἰδαῖον Ὅμηρος ὑποσκώπτων ἔοικεν εἰπὼν ἀποῤῥουσεν λιπὼν ὡραιοκάλεα δίφρον σὺν αὐτοῖς δηλαδὴ ἵπποις. οὐδ' ἔτλη παρὲξ βῆναι ἀδελφεοῦ κταμένοιο. ἔστι δὲ καὶ νεῶ παρεξβῆναι, τ' ἐπάνω τοῦ νεκροῦ στάντα, ὑποδραμεῖν. ὁ καὶ ἀμφιβῆναι λέγεται ὡς παρεληλάφη. κωμῳδεῖται δὲ μάλιστα ἡ λέξις, ἐπὶ κυνῶν καὶ λεόντων καὶ τοιούτων, αἱ τῶν σκύμνων ὑπὲρ μάχης ἀμφιβαίνουσι·

Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν,
Ἀλλ' ἦφαιστος ἔρυτο, ἐάσατε δὲ νυκτὶ καλύψας,
Ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἴη.
Ἰφαιστος δ' ὀξελάσας μεγαθύμου τυδέος υἱός,
Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας·

Τὸ οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν. καὶ τὸ, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ δρύαντος υἱός, καὶ ὅσα τοιαῦτα, περιττῷ ἔθει τὴν μίαν ἀποφάσιν, κατὰ ἀττικὴν συνήθειαν. ἔστι δὲ τῶν δύο ἀρνήσεων ἡ μὲν μία, τοῦ ῥηματικοῦ πράγματος. ἡ ἑτέρα δὲ, τοῦ προσώ-

που. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐδὲ ὑπεξέφυγεν ἀλλ', οὐδὲ αὐτὸς. καὶ σὐδείκνυσται τὴν παντελῆ ἀρνησιν τοῦ πράγματος· Τὸ, θεὸς ζόωσε νυκτὶ καλύψας, αὐτὶ τοῦ ἀοράσια κρύψας. ὥσπερ καὶ ἐκ τοῦ σιαντίου πῦρ ἔφη αὐῆφθαι τῷ Διομήδει, τὸ ὁρᾶσθαι καὶ φαίνεσθαι πᾶσιν ὡς προγέγραπται. τοῦτο δέ ἐστιν εἰπεῖν νυκτὶ καλύψαι καὶ ἠέρι. ἄμφω γὰρ ἀορασίαν δηλοῖ. τοιαύτη δέ τις νὺξ δηλοῦται καὶ σὺ τῷ, ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ·

Οἷκτον ζῶὶ γέροντι λυσσομένῳ φράζῃ τὸ, ὡς δὴ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος ἔλθῃ. ἤγουν ἵνα μὴ πάντῃ λυσσοῖτο·

Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον ὄβριμος ἕκτωρ,
Τὸν μὲν, ἀλυσκάμενον, τὸν δὲ, κταμένων παρ' ὀχεσφιν,

Καινούτι χῆμα τὸ, ἐπεὶ ἴδον ὑοὶς Δαρήτος τὸν μὲν, ἀλυσκάμενον ὅ ἐστι φυγόντα. τὸν δὲ, κταμένων. τὸ γὰρ ζυνήθες, οὕτω. τῶν παίδων τοῦ δαρήτος τὸν μὲν, τὸν δὲ, αἰτία δὲ αὖτη τοῦ τοιούτου χήματος. εἰπὼν ὄβ ἀρχῆς ὁ ποιητὴς ὡς σὺ χωδιασμῷ, οὗ ὑοὶς, καὶ μὴ δυσάμενος τῇ τοιαύτῃ πολιτικῇ καταρχῇ τοῦ λόγου, σὺ ῥῆμα σωτάξαι ὄβ τὴν τοῦ πάθους ἀμφοῖν τῶν παίδων ἀνομοιότητα ὁ μὲν, γὰρ πέφυγεν. ὁ δὲ, τέθνηκε, διαιρεῖ ὄβ ἀνάγκης τὸ σωνημμένον. καὶ λύει τὴν πολιτικὴν αἰτιολογικὴν, εἰς δύο σύνοδος αἰτιατικὰς. χηματίζει δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὁμοίως ὁ ποιητής. οὕτω δέ πως πρὸ τούτου, ἠπολόγηται καὶ τὸ, ἄμφω δ' ἑξομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσεύς. ὅμοια δὲ τῷ ῥηθέντι καὶ τὰ οὖν ὑοὶς τοῦ δαρήτος χήματι, καὶ ἕτερα μυρία οὐ μόνον παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις. σὺ δὲ καὶ Σοφοκλέους τὸ, τῷ κασιγνήτῳ, ἤγουν οὖν κασιγνήτους. τὸν μὲν, προτίθησι τὸν δ' ἀτιμάζας ἔχει. πάρισα δὲ ποιητικὰ καίρια τῷ ποιητῇ ἀγλαΐζοντα τὸν λόγον ζῶὶ τῇ τοῦ ἥρωος αρισεία, τὸ, ἀλυσκάμενον καὶ τὸ, κταμένων. ὧν τοῦ μὲν, ἀλέω τὸ θέμα. οὗ ἐκ πραγώγου μὴν, τὸ ἀλεείνω γίνεται. ὄβ ἐπενθέσεως δὲ τοῦ ὑ τὸ ἀλύω, ζύτου ἀόριστος ἤλυσα. ὅθεν τὸ ἠλυσάμην κὴ ὁ ἀλυσάμενος. τὸ δὲ, κταμένων προϋπάρχει ῥῆμα κτῷ. ἀφ' οὗ δύο παράγωγα τὸ κτείνω ῥηνὸν καὶ τὸ κτῆμι ἀῤῥηνον. οὗ μετοχαί, ὁ κτὰς ὡς ἱστὰς. κὴ ὁ κτάμενος ὡς ἱστάμενος. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ ὁμοίως παρεισοῖ ὁ ποιητὴς σὺ τῷ χαλώμεθα διὸς δ' ἀλεώμεθα μᾶλλον·

Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἀτὰρ γλαυκῶπις ἀθήνη
Χειρὸς ἑλοῦσ', ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον ἄρηα·

Ἀθηνᾶ ἡ Φρόνησις, χειρὸς ἑλοῦσα τὸν τοῖς τρωσὶ βοηθοῦντα θοῦρον ἄρηα ἤτοι τὸ ἄλογον θράσος ὄβάγει τῆς μάχης. ὡς ἤδη τῆς ἀλογίστου θρασύτητος, ἀχρεβεννυμένης καὶ ταβραχὺ τοῖς τρωσὶ. ζυναχωρεῖ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἀθηνᾶ, διότι οὐκέτι βουλευμάτων χρεία, τοῖς ἔμφροσιν ἕλλησιν. οὐδὲ θεωρίας βουλευτικῆς. ἀλλὰ πράξεων ῥωμαλέων καὶ ανδρικῶν. σωτομώτερον δὲ ἄλλως εἰπεῖν, διότι οὔτε οἱ ἕλληνες νῦν βουλεύονται, οὔτε οἱ τρῶες ἀλογίστως μάχονται. κὴ ὅτι οὐδὲ μέγα τι σθένος γίνεται ὡς μετὰ ταῦτα. οὐδὲ θεῶν παρουσίας δεόμενον. ἔτι δὲ καὶ ἵνα σεμνύνῃ σὺν ἀχαιοὺς ὡς σὺ τῇ καταμόνας καὶ δίχα θεῶν μάχη, ὑποβρεβρονῶντας τῶν τρώων. ἔτι ποιεῖ Ομηρος ζῶὶν, καὶ ἵνα μὴ τὰ λεγόμενα σύνταῦθα, μῦθοι δόξωσι. διὸ ὄβάγει σὺν μυθικοὺς θεοὺς, κὴ ἐκ μέσου τίθησι· Τὸ δὲ χειρὸς ἑλοῦσα ἢ πέπλου καὶ τὰ τοιαῦτα, αὐτικά. αὐτὶ τοῦ ἐκ τῆς χειρὸς ἢ τοῦ πέπλου. ἢ κὴ τὸ ἐλεῖν, αὐτὶ τοῦ ἅλασθαι καὶ ναῦ εἵλκυσαι·

Ἄρες, ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε. τειχεσιπλῆτα,
Οὐκ ἀλλὰ δὴ τρῶας ἐάσαμεν, καὶ ἀχαιούς
Μαίνασθ', ὁππότεροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ
Νῶϊ δὲ χαλώμεθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;

Αναδιπλασιάζων σύνταῦθα Ομηρος τὴν τοῦ ἄρεος κλησικὴν σὺ τῷ ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα ὅπερ ἀπαραλλάκτως σου καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς κεῖται, ἐκτείνει σὺ τῇ πρώτῃ κλίσει τὸ δίχρονον συέλλῃ δὲ σὺ τῇ δευτέρᾳ. καὶ ὅρα ὅπως ὁμοῦ παρέ-

θετο τὸ αὐτὸ ὄνομα σὺν ἐκτάσει τὸ δι χρόνου καὶ σὺν συστολῇ, ὡς ἀνὴρ, σύνδεξηται ἀφέσεται, τὴν διαφόρησιν τῶν διαφόρων διχρόνων ἤτις πολλαχοῦ φαίνεται. καὶ μὴν σύνταῦθα δύξοι ἀνὴρ, λόγος κανονικὸς ὑπεῖναι τῇ διαφορήσει. ἵνα δ' μὲν δεύτερον ἄρες, συστέλλῃ τὸ δίχρονον. ὡς τὸ, ἄρης ἐκ βραχυνομένου τοῦ σθρηνικοῦ ἁ ἢ ἐκ τοῦ ρῶ τὸ λέγω συγκριμένου κατὰ ζήνας. τὸ δὲ πρῶτον ἄρες, ἐκτείνει τὴν αὔξησιν, ὡς ἐκ τῆς ἀρᾶς καὶ τοῦ ἀρᾶσθαι. ὡς γὰρ τοῦ ἴχω θέσει μακραὶ ἔχοντος τὴν παραλήγουσαν δύο τὰ ἐπαγόμενα δύο σύμφωνα, ὁ ἐκεῖθεν γενόμενος ἰχὼρ σὺν ἀπολύσει τὸ σ' οὐ θέσει, ἀλλὰ φύσει μακραν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, οὕτως ἐκ τοῦ ἀρνὸς σὺν ᾧ θέσει μακρὰ ἡ αὔξουσα, γενόμενα τὸ ἀρᾶσθαι ἢ ἀρα, ἵν μὴν ἄρνα, θέσει μακρὸν ἀφιᾶσιν ἔχειν τὸ παραλῆγον ἁ. ἐκεῖνα δὲ φύσει ἐκτείνου σι τὸ σὺν αὐτοῖς ἀρκέκηὸν ἁ. ὡς δῆλον ἢ ἐκ βοῦ, ἀλλ' ἕνεκ' ἀριτῆρος. ἢ ἐκ θεοὶ δ' ἐτέλφον ἐπραά. οὐκ ἂν ἢ ἄρης ὁ ἐκ τοῦ ἀρᾶσθαι ἢ τῆς ἀρᾶς γενόμενος, φύσει μακρὸν ἔχει τὸ κατάρξον δίχρονον. ἢ ταῦτα μὲν οὕτως ἔχειτο λόγου. τινὲς δέφασι γενέσθαι οὕτω, οὐ μόνον κατὰ διαφορίαν διχρόνου, ἀλλὰ καὶ ὅτι φυσικώτερον ὁ ποιητὴς σύνταῦθα ὡς οἷόν τε ἦν, φυσικὴν ἀλλαγὴν ἄρεος ἤτοι πολέμου μιμεῖται. οὗ ἀγεωτατόλως πολλῆς καὶ μεγίστης συντονίας, ὕστερον ἄνεσιν δέχεται ἢ οἷόν τινα συστολὴν, ὡς κεκμηκότων τῶν μαχομένων. ἀπεναντίας τῇ καθ' Ὁμηρον ἀλλαχοῦ ἔριδι. ἐκείνη γὰρ πολέμου περαίρουσα, ἐκ μικροῦ εἰς μέγα ἄνεισιν· Ἰστέον δὲ (ὡς σὺν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται) ὅτι τὸ ἄρες ἄρες τὸ χῆμα, παλιλλογία ὄνομα. ἢ ὅτι ὁ γραμματικὸς ἰξίων, τὸ δεύτερον ἄρες ὀξύνει. γράφων ἀρές. ὅ ὅστι βλασφημικά. οὐδὲ πότε γὰρ φησι κυρίου ὀνόματος κλητικὴ παραλλήλως κεῖται πρὸς τῷ ποιητῇ. προδήλον δέ φησι καὶ ἐκ τοῦ βροτολιγὲ καὶ τοῦ μαιφόνε, ὅτε ἢ τὸ ἄρες ἐπιθετικόν ὅστιν. ὁ δὲ Πτολεμαῖος καὶ ἡ πρόσθοσις, ὀξὺ μείζω ἔμφασιν, κύριον καὶ τὸ δεύτερον ἄρες παραλαμβάνει. σημειωτέον δὲ ὅτι κοινὴ μὲν καθομιλημένη κλίσις, τοῦ ἄρεος, κατὰ Δημοσθένην ὅστι καὶ κατὰ τὰ ὅμοια ἐκείνῳ. κλίνεται δὲ καὶ ἄλλως κατὰ τοὺς παλαιούς. Ἡρωδιανὸς δὲν φησιν ὅτι πολέσι κλίσεσιν ὁ ἄρης κέχρηται. καὶ γὰρ ἢ ὡς ἰαμβικὸν μὴ ἔχον ἐπὶ εὐθείας τὸ τ', περισσύλλαβον ἔχει τὴν γενικὴν, ἄρης ἄρητος. ὅθεν ἀριπάδης παρ' Ἡσιόδῳ πατρωνυμικὸν. καὶ ἀριτίων τοπικοειδικὸν, κλίνεται δὲ καὶ ὡς τοπωδειακὸν, ἄρης ἄρου. ὅθεν κατὰ ἰάσδα διάλεκτον ἐπεκτείνας Ἀρχίλοχος, ἔφη σὺν τοῖς τετραμέτροις, παῖδα ἀρέω μιφόνου. ἔστι φησὶ καὶ ἄλλη πολάγος παρ' Ὁμήρῳ, ἀρέος αὐδροφόνοιο, καθ' ὁμοιότητα τῶν τοῦ δύο συλλαβά. ὡς γοῶ σωκράτης σωκράτεος ὦ σώκρατες, οὕτως ἄρης ἄρεος ἄρες. ἔστι καὶ ἀρέως γενικὴ ἰῶ οὐ χρὴ γενέσθαι ἀφὸ τοῦ ἄρης. ὡς γὰρ οὐκ ἀὴ ἀπλοῖ ἐπεκτείναντες ἐροῦσιν ἀφὸ τοῦ σωκράτες, σωκράτεως ἀφὸ τοῦ ὡ μεγάλου· ἀλλ' οὐδὲ ἴωνες σωκράτος, οὕτως οὐδὲ ἀφὸ τοῦ ἄρις ἄρεος, τοιοῦτόν τι γενήσεται. ἀλλαμὴν, δύσκομαι καὶ ἄρνος. καὶ ἀρνὶ κρατερῷ, καὶ ἀρνα. λεκτέον δὲν ὅτι ἀπλοῖ καὶ ἴωνες ἑτέραν καταλήξιν φησὶν ὑποσημαίνοι, οὕτω ποιοῦνται ταύτην τὴν κλίσιν. ἔσται δὴ ἢ ἄρδυς δύθεῖα ἢ τις παρ' Ὁμήρῳ μοὶ, οὐκ ἔστι. πρὸς δὲ Αλκαίῳ δύρέθη. οὗ καὶ χρῆσιν ποιαγαγὼν, λέγει ἢ ὅτι βεβαρυτόνηται μόνου ἐκ πάντων τῶν εἰς υς, ὡς ἀόλικον. ἀολέων γὰρ ἴδιον τὸ βαρυβοεῖν. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ Ἡρωδιανοῦ· Ἰστέον δὲ ἢ ὅτι τὸ τειχεσιπλήτα, τινὲς δέφασι τὸ γράφουσιν. ἀμφοτέρων δὲ μία σύνοια. ἔστι γὰρ τειχεσιπλήτης μὲν, ὡς αὔτις ἐπὶ πολιορκητής. ὁ τοῖς τείχεσι πλησιάζων ἢ ποιῆσει. τειχεσιβλήτης δὲ, ὁ καταβάλλων τὰ τείχη. καὶ ὅτι βροτολοιγὸς κυνότερον μὲν, ὁ αὐδροφόνος. δύναται δέ ποτε σημαίνειν τοιοῦτος, ἢ ὁ ἄτειχος ἰατρός. ὁ δὲ κωμικός φασι βροτολοιγὸν ἰδίως τοὺ ἔφη, νὸν καὶ αἰχρολοιγὸν λεγόμενον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ μαζολοιγοῦ ἀφὸ τοῦ, σὺν βιούτους, πρωτίους γίνεσθαι τοῦ μὴ κύειν τὰς γυναῖκας. καὶ οὕτως ἐπ' ὀλέθρῳ βροτῶν εἶν. ἡ δὲ τὰ τοιαῦτα μεθοδεύουσα βλασφημία ἣν φασι κατεδείξατο μὲν Ὁμηρος ἀρχῆθεν καὶ οἱ τῷ χρόνῳ ἐγγὺς αὐτοῦ ποιηταί. ἐπίνυξιθεν δὲ ὕστερον κωμικοί τε καὶ ῥήτορες. ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν συγγραφέων

νὲς καὶ ἄλλας λέξεις ὁμοίως ἐκαινοτόμησαν ὡς ἐξῆς που φανεῖται· Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι Σ', μιαιφόνος, οὐδ' ἐνταῦθα ἐπὶ ὕβρει κεῖται. τί γὰρ ἔδει μάτην οὕτω καὶ οὐκ ἐν καιρῷ, λοίδορον εἶναι τὴν Ἀθηναῖν. δηλοῖ δὲ ἀπλῶς οὕτως ὡς ἐν μετρίῳ σκώμματι τὸν αἱμοβαφῆ. ἔστι γὰρ μαίνεσθαι μὲν, τὸ βάπτεσθαι. ὡς καὶ προγέγραπται. ἀφ' οὗ καὶ μιαρός τινα νεκρὸς ἐν τοῖς ἑξῆς, ὁ αἱμοβαφής. φόνος δὲ τὸ αἷμα ἐνθυμητέον δὲ καὶ ὡς ἐν τῇ προσεχῶς ἐκτεθείσῃ χρήσει τῶν Αρχιλόχου, τὸν πρὸ Ομήρου μιαφόνον, μιηφόνον ἐκεῖνος ἔφη· Ορέξαι καὶ ἐνταῦθα, τὸ δοῦναι φησὶ γάρ. ὁπλοτέροισι πατὴρ ἐδὲ κῦδος ὀρέξει. ἤγουν ἐκτεῖναι τὴν χεῖρα δώσει. κυρίως γὰρ ὀρέγειν, τὸ ἐκτείνειν. ὅθεν καὶ ὄρεκτον τὸν ὡς προεδηλώθη, δόρυ. καὶ ὄργυιος ἡ εἰς πλάτος ἔκτασις ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν. τὸ μὴν τοι ὀρέξασθαι παθητικῶς, οὐ δόσιν ἀλλὰ μόνιμον ἔκτασιν δηλοῖ· Ισέον δὲ ὅτι τὸν ἐνταῦθα ὁμηρικὸν τόπον ἐπὶ προσώποις εἰρηνικοῖς πρωδήκασ ἐρεῖ τις οὕτω. οὐκ ἀλλ' ἡ τοὺς μὲν ἐλάσαιμεν καὶ τοὺς δὲ μάρναθ' ὁπλοτέροισι θεὸς κῦδος ὀρέξοι. νῦν δὲ τοῦτ' ἔστιν ἡμεῖς χαλώμεθα θεοῦ δ' ἀλεώμεθα μῆνιν, ὅ ὅτιν ἐκκλίνομεν ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται·

Ως ἐπιδοῦσα, μάχης ὄρεγε θοῦρον ἄρηα.
Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠιόσιν σκαμάνδρῳ.
Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
Ηγεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων
Αρχὸν ἀλιζώνων ὀδίον μέγαν ἔκβαλε δίφρου.
Πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρενίῳ ἐν δόρυ πῆξεν
Ωμων μεσηγύς. διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μάχην ἔλλογον δηλοῖ ὡς καὶ προεδηλώθη, τὸ ἡ Αθηνᾶ μάχης ὄρεγε θοῦρον ἄρηα, ἔνθα φανερῶς ἐπρόῤῥησις τοῦδε τοῦ μάχου ὁ ἄρης ὅτιν. ἐνταῦθα δὲ ἡ τὸν σκάμανδρον ἠιόσντα λέγει διὰ τὰ τοῦδε αὐτὸν ὡς ἐκεῖθεν ἀχθόμενη αἰγιαλοῦ δίκλιν. ἵνα ἔνθεν συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἠιονόεις. ἠιόνες γὰρ οἱ αἰγιαλοί. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἄνθους τοῦ ἴου εἶναι πλεοναστικῷ τῷ ἡ, ἠιόεις. οἱονεὶ ὁ ἀνθηρὸς διὰ τὸν προῤῥηθέντα ἐκεῖσε ἀνθεμόεντα λιμῶνα. Οτε δῶρα ἔκλιναν Δαναοὶ ἕλεδ' ἄνδρα ἕκαστος ἡγεμόνων, πρῶτος ὁ ἀγαμέμνων ὄρεκτόν τινα ἔβαλε βυτέσιν ὀρέῤῥ ῥιμένα τοῦ δίφρου ὀδίον ἀρχὸν ἀλιζόνων. πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι, μεταφρενίῳ ἐν δόρυ πῆξε. καὶ σημείωσαι ὅτι πρῶτος ὁ βασιλεὺς ἀνδραγαθεῖ ἐνταῦθα, ἡ ὅτι ἐν πρῶτον στρεφθέντα εἰς φυγὴν, ὡς λειποτάκτην μισῶν ὁμηρος οὐκ ἐᾷ διεκσωθῆναι· Ορα δὲ καὶ ὅπως ὁ τὰ νῶτα δείξας, ἀδοίητός ἔστιν ὡς ἤδη κείμενος. διὸ καὶ ὁ νέστωρ τῷ Διομήδῃ κειμένῳ τινα φησίν. ἔγρεο μή τις τοι καθύδοντι μεταφρενίῳ ἐν δόρυ πήξῃ· Ισέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν ἐμπαγῆναι τὸ δόρυ τῷ στήθει ἡ διεκπεσεῖν εἰς ὤμους καὶ μετάφρενα, οὐ μωμητὸν ἦν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ ἀνάπαλιν, ἀγεννὲς ἦν. καὶ ὅτι τὸ ὀδίος προξώνεται ὡς τρίβραχυ κύριον κατὰ κανόνα οἷς ἤδη γνωσθεὶς, ὅμως τοῦ καὶ μικρὸν γεγράφεται. ἀλιζώνους δὲ, οἱ μὲν, οὓς παφλαγόνας φασί. οἱ δὲ οὓς πολὺ τὸν ἀπὸ κάλλους τοῦ τόντου τὸν μεταξὺ τραχηλοῦντος καὶ παφλαγονίας. πρὸς τῇ ἀλὶ ζώννυσθαι ἤτοι περιέχεσθαι. ἄλλοι δὲ θέλουσι, πολὺ τὸ καμπὴν αὐτοῦ κεῖσθαι θάλασσαν. τολμῶσι δέ τινες καὶ ἔθνος αὐτοῦ καλεῖν θρακικόν. εἴρηται δὲ πολὺ αὐτῶν πλατύτερον, ἐν τῇ βοιωτίᾳ καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ· Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι φιλεῖ ὁμηρος στρεφθέντα λέγειν οὐ μὴν στρεφόντα. ὡς καὶ Ευριπίδης, θρεφθῆναι εἶπεν αὐτὶ τοῦ τραφῆναι. προπερῶνται γὰρ οἱ σοφοὶ τὴν καίριον τραχυφωνίαν, τῆς ἀκαίρου λειότητος. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ βρεχθῆναι τὴν γῆν πρὸς Δίωνι αὐτὶ τοῦ βραχῆναι. καὶ ὅ θαφθεῖσι παρ' Ηροδότῳ αὐτὶ τοῦ ταφεῖσι καὶ χλανιδίων ἔσω κρυφθεὶς πρὸ Εὐριπίδη, καὶ βλαφθεὶς πρὸς τῷ ποιητῇ, αὐτὶ τοῦ βλαβείς·

Διαβαφὼν ὁ ποιητὴς ποῖον λέγει μετάφρενον ἐπάγει γνώρισμα σαφές. ὅτι τὸ μεταξὺ μὲν τῶν ὤμων αὐτικρὺ δὲ τοῦ στήθους. φησὶ γὰρ μεταφρενίῳ ἐν δόρυ πῆξεν ὠ-

μων μεσηγύς. ἀλλὰ δὲ σήθεσφιν ἔλασε. καὶ πάλιν μετ' ὀλίγα μετάφρενον οὖτασε δουρὶ ὤμων μεσηγύ. καὶ ἑξῆς ὁμοίως. Οὐχ οὕτω τραχὺς ἦεν ὁ δοῦπος ἔχει ὡς ὁ ἀρᾶβος καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς εἰπών. δούπησε δὲ πεσὼν ἀράβησε δὲ τεύχεα ἐπ' αὐτῷ, τῷ μὲν σώματι δοιὰ γὰρ δοῦπον. τοῖς ὅπλοις δὲ γὰρ ἀράβον.

Ἰδομενῆα δ' ἄρα φασὶν σὺν ἤρατο μήονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ τάρνης ὀρίβώλακος εἰλήλουθει.
Τοῦ μὲν, ἀρ' Ἰδομενῆα δουρικλυτὸς, ἔγχεϊ μακρῷ
Νύξ' ἴππων ζωβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Ἤριπε δ' ὄχεων. συγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε
Τὸν μὲν, ἀρ' Ἰδομενῆος ἑσύλευον θρασύποντες.

Φασὸς μὲν ὀξυτόνως πόλις κρήτης. Φᾶσος δὲ βαρυτόνως, κύριον ὄνομα. ὃν Ἰδομενῆα ἀναιρεῖ, ἔνθα καὶ ὅρα, ὅπως ἀστείως ὁ ποιητὴς τῷ τῆς κρήτης βασιλεῖ ἅρμα ὑποκλίνει ἐκεῖθεν πως τὸ ὄνομα ἔλαβόντα. ὁ γὰρ Φᾶσος οὗτος ὁ ἐκ τάρνης Φησὶν ἐριβώλακος, τῇ Φασῷ πλαλαλεῖται πόλει κρητικῇ, τάρνη δὲ μήκωνος ἤτοι λυσσῶν πόλις ἐπίκουρος τρώων. ὁ δὲ γράφων τὰ ἐθνικὰ, καὶ πόλιν ἀχαΐας τάρνην Φησί. γέγονε δὲ ἡ μνήμη τάρνης κὴ σὺν διωτίᾳ. Τὸ κεντῆσαι ἤτοι τρῶσαι, νύξαι λέγει. Φησὶ γὰρ ἔγχει μακρῷ σὺν ἔνεγκεν ἵππων ζωβησόμενον. Φανερῶς καὶ σύνταῦθα κεῖται ὁ σκότος, ἀρσενικῶς σὺν τῷ, συγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε. λέγει δὲ τὸν θάνατον. διὸ πραγματικῶν φησι. θανάτου δέ μιν ἀμφεκάλυψε. καὶ πάλιν. τὸν δὲ, κατ' ὄστε ἔλαβε τορφύρεος θάνατος. τὸ μὴν τοι ζωὴ τῷ ἀέρος, καὶ αὖθις τὰ μὲν πολλὰ οἱ παλαιοὶ ἀρσενικῶς προάγουσι. ἔστι δὲ ὅτε καὶ κατὰ γένος οὐδέτερον. σύνταῦθα δὲ καὶ τὸ σκυλεύειν, συλεύειν Φησί. διότι κὴ τὰ σκύλα, σύλα λέγεται. ὅθεν κὴ τὸ συλαγωγεῖν προσφυῶς δὲ τὸν σὺν ᾅδου σκότον συγερὸν ἔφη πρὸς τὴν ἐκεῖσε σύγα.

Χὶον δὲ τροφίοιο σκαμάνδριον, αἵμονα θήρης,
Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἑλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Ἐθλὸν θηρητῆρα δίδαξε γὰρ ἄρτεμις αὐτή.
Βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.

Σκαμάνδριόν τινα λέγει νῦν τὸ Μενελάου πεσεῖν, θήρης αἵμονα ἤγουν ζωὴν μονα. ἐθλὸν θηρητῆρα ἐκβολίαις κεκαυμένον οὗ ἐδίδαξεν ἄρτεμις αὐτὴ, βάλλειν ἄγρια πάντα τάτε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. ἐπαινοῖ δὲ ταῦτα κυνηγοῦ. ὅτε δὲ κυνηγετικὴ ἡ ἄρτεμις, πολλαχοῦ ὁ μῦθός Φησιν. ὥσπερ δὲ τὸν ἄριστον χαλκεύειν ὁ Φᾶσος λέγεται διδάξαι. καὶ τῷ τοξότῃ διδάσκαλος ὁ ἀπόλλων. καὶ ὁ δεξιὸς δὲ κλέπτειν ἑρμοῦ πλάπτεται μαθητής. ἀθηνᾶς δὲ ὁ τέκτων. ὡς μετ' ὀλίγα ὁ Φέρεκλος, οὕτω κὴ τὸν κυνηγετικὸν σκαμάνδριον, ἡ ἄρτεμις ὡς θηραζικὴ, διδάξαι πλὴν θήραν λέγεται. οὐ διά τινος μεθοδεύοντος ἢ συνεργοῦντος τὰ ἐκείνης, ἀλλ' αὐτὴ ἐκείνη. ὃ δὴ κατ' ἔξοχὴν ῥηθὲν, τεχνικώτατον ὡς θυμόσοφον ἢ θεόσοφον εἶν τὸν σκαμάνδριον νοοδηλοῖ. οὕτω καὶ Φόρεκλος μετ' ὀλίγα, ὡς λιπὼς φανεῖται τῇ ἀθηνᾷ, ὡς ἀγαθὸς ναυπηγός. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐθλὸν θηρητῆρα, ἐΦόρμηνδύτικόν ὅτι τὸ αἵμονα θήρης. ὥσπερ καὶ τὸ ἄρτεμις αὐτὴν ἐδίδαξεν. ἔστι δὲ αἵμων, οἱονεὶ δαίμων ἤτοι δαίμων τουτέστι μεμαθηκώς. οὗ τὸ σύνταιον, ἀδαίμων οἷον μάχης ἀδαίμονι Φωτὶ, ἡ δὲ τραγῳδία, ἔχει κὴ κύριον ὄνομα Αἵμονα. Τὸ δὲ ἀτρέφῃ οὔρεσιν ὕλη, φιλοσόφως πρόσκεται. ἄγρια μὲν γὰρ Φύσει πάντα τὰ ἄλογα. ὧν διασέλλεται τῷ ἡμέρῳ ὁ ἄνθρωπος. κυνηγὸς δὲ, οὐχ ὁ πᾶν ἁπλῶς ἄγριον βάλλων, ἀλλ' ὁ τὰ σὺν ὄρεσι. τὰ κατοικίδια γὰρ ἄγρια, ἢ τὰ περιεργισμένα, καὶ ὁ τυχὼν ἂν βάλλοι. Σημείωσαι δὲ κὴ ὡς τὸ μὲν ἐκβόλος, ἀπόλλωνος ἐπίθετον εἶν θέλει ὁ ποιητὴς. τὸ δὲ βιλυκὸν παράγωγον τὴν ἐκβολίαν, οὐκ οἰκεῖ καὶ αὐδρὶ θνητῷ ζωὴ λέγειν. ὥσπερ σύνταῦθα τῷ σκαμανδρίῳ αὐτὴν προσμαρτυρεῖ. ἐκ τῆς ἐκὰς δὲ βάλλειν ὁ ἐκβόλος ζωντεθεὶς καθὰ κὴ ἡ ἐκβολία,

ὅμως

ὅμως δ' ἀπὸ τοῦ συχνὸν τῶν βραχειῶν συλλαβῶν, ἔτρεψαν τὸ α' τῆς δευτέρας μετὰ τοῦ ἀρχομένου συλλαβῆς εἰς μακρὸν τὸ η' δι' αποκοπὴν δακτυλικοῦ. τὸ δ' αὐτὸ αἴτιον καὶ τοῦ ἐλαφοβολίαν, ἐλαφηβολίαν, ἔφρασε. καὶ τοῦ σαχυλόγον, σαχηλόγον. καὶ τὸν λαμπαδοφόρον λαμπαδηφόρον.

Αλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμε ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὐδὲ ἑκηβολίαι, ἧσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο.
Ἀλλά μιν ἀτρεΐδης δουρικλυτὸς Μενέλαος
Πρόσθεν ἔβαν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ
Ὤμων μεσσηγύς. διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
Ἧριπε δὲ πρηνὴς, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Τὸ, ἀλλ' οὔ οἱ τότε χραῖσμεν ἄρτεμις, ἀπλῶς οὕτω παρέρριψεν ἀφελῶς ὁ ποιητής. οὐ σκώπτων τὴν ἄρτεμιν ὡς μὴ ἔχουσαν τῷ μαχητῇ κυνηγῷ Σκαμανδρίῳ βοηθεῖν. ἀλλ' αὐτὸ λέγων ἁπλοϊκῶς δίχα εἰρωνείας τὸ πρᾶγμα. ὅτι δηλαδὴ οὐδὲν ἐλισιτέλησε τῷ Σκαμανδρίῳ ἡ τοξικὴ τέχνη. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ ῥήματα. καθὰ καὶ ὅτε ξενοδόχου τινὸς πεσόντος, φησὶν ὡς οὐδέν τι τότε αὐτῷ, ἔχρησεν ἡ φιλοξενία καὶ τὸ πάντας φιλεῖν ὁδῷ ἔπι οἰκία ἔρυτα. καὶ ἐκεῖ γὰρ οὐ σκώπτει ἀπανθρώπως τὸ τῆς φιλοξενίας φιλανθρωπον. ἀλλὰ φιλαλήθως ἱστορεῖ οἷος ἐκεῖνος ὢν, οἷον ἔπαθεν.

Μηριόνης δὲ, Φέρεκλον ἐνῆρατο τέκτονος υἱόν.
Αρμονίδεω. ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν. ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο παλλὰς Ἀθήνη.
Ος καὶ Αλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐίσας
Αρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν πρόφασι γένοντο,
Οἵ τ' αὐτῷ ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἤδη

Αναιρεῖται ἐνταῦθα ὑπὸ Μηριόνου, Φέρεκλος τέκτονος υἱὸς Αρμονίδου. ὃς ὑπὸ Ἀθηνᾶς φησιν ἔξοχα φιλούμενος χερσὶν ἠπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν. ὃς καὶ Αλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐίσας ἀρχεκάκους. αἳ πᾶσι κακὸν πρόφασι γένοντο. οἵ τ' αὐτῷ. ἰστέον δὲ ὡς Φέρεκλον λόγος, ὅτι Λακεδαιμονίοις λοιμῷ πιεζομένοις, ἔχρησεν Ἀπόλλων, ἐξιλάσκεσθαι τοῦ τῶν τεύκρων ἡγοῦ τῶν ἰλιέων δαίμονας. Μενέλαος δὲν ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον, ἐποίει τὸ προσταχθέν. κἀκεῖθεν συμπλεύσαντος αὐτῷ Αλεξάνδρου, συμπαραγένοντο εἰς Δελφούς. καὶ αὐτὸς μὲν, ἐξήτει χρησμοὺ λήξεσθαι τοῦδε παίδων γενεᾶς. Αλέξανδρος δὲ τοῦδε γυναικὸς ἐμαντεύετο. χρᾷ δὲν αὐτοῖς ἡ πυθία, τίπτε δύο βασιλῆες ὁ μὲν, πρῶτον δ' ἀχαιῶν οὐκέθ' ὁμὰ φρονέοντες, ἐμὸν δόμον εἰσενέβητε. ἤτοι ὁ μὲν, πῶλοιο γόνον διζήμενος οὖρεῖν αὐταρ ὁ πῶλον ἐλεῖν. τίνυ μῆσιν ὦ μεγάλε ζεῦ. σὺ δὲ, μὴ νοήσαντας τὸ λόγου χωρισθῆναι. διὸ καὶ Ομηρός φησιν. ὅτι αἱ νῆες κακὸν ἐγένοντο τοῖς πρώσι καὶ τῷ ναυπηγαμένῳ. ἐπεὶ οὔτι θεῶν, ἐκ θέσφατα ἤδη τὸν ῥηθέντα δηλαδὴ χρησμόν. ἢ αἱ ὤφειλον εἰδέναι. πυθέσθαι γὰρ ἐχρῆν καὶ μαθεῖν θεόθεν εἰ ναυπηγητέον. οἱ δέ, φασιν ὅτι θέσφατα λέγει ὧδε ὁ ποιητὴς τὸν χρησμὸν οἷς δοθεὶς τοῖς πρώσιν, ἐκέλευε ναυτίλιας μὲν, ἀπέχεσθαι, γεωργίᾳ δὲ, προσέχειν τὸν νοῦν. μήποτε θαλάσσῃ χρώμενοι, σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ τὴν πόλιν ἀπολέσωσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τέκτονος υἱοῦ, οἱ μὲν ἀκριβέστεροι, ἐπίθετόν φασιν. οἷα τέκτονος λεγομένου καὶ τοῦ ναυπηγοῦ. ὡς δηλοῖ τὸ τεκτήνατο νῆας ἐίσας ὥστε εἶναι ἐνταῦθα δύο πρόσωπα. υἱὸν μὲν, τὸν Φέρεκλον πατρὸς δὲ τὸν Αρμονίδην. τινὲς δὲ κύριον ἐνόησαν οὔνομα καὶ τὸν τέκτονα. καὶ τοῖα φασὶ πρόσωπα. ἵνα ὁ μὲν Φέρεκλος, εἴη Τέκτονος υἱός. ὁ δὲ Τέκτων, υἱὸς τοῦ Αρμονος. καὶ ὅρα ὅπως οἰκεῖα ναυπηγοῖς τὰ ὀνόματα. ὁ γὰρ νῆα τεκταινόμενος κλᾷ, τε φορόμενα τὰ ξύλα, καὶ δὴ δὲ σαυρώσει αὐτὰ, οὕτω δὲ καὶ πρὸ ὀλίγου Δαρίταζενα ἔλεγον ἱερέα καὶ υἱὸν αὐτοῦ ἱστορεῖ Φηγέα. ἐκ δέρειν γὰρ δεῖ τὰ θυόμενα καὶ φηγοῖς καίειν τοὺς τέσι ξύλοις. Τὸ δὲ οἷς ἠπίστατο δαίδαλα τεύχειν. καὶ οἷς

Αλεξανδρῳ τεκτήναντο νῆας. τινὲς μὲν τοῦδε τοῦ Φερεκλου νοοῦσιν. ὁ δὲ κάλλιον. οὕτω γὰρ ἱστοροῦσι πολλοί. ὧν καὶ ὁ Λυκόφρων ὅδε. τινὲς δὲ, τοῦδε τοῦ ἁρμονίδου. καὶ ἔστιν ὁ τρόπος, ἀμφιβολία. ἀθηνᾶ δὲ λέγεται, τῷ τέκτονι τούτῳ διδάσκαλος, ἐπεὶ αἱ κατὰ χεῖρων ἀξίαν τοιαῦται τέχναι, τὴν ἀθηναῖ ἱστορίαν ἱστορεόφοῦσι ὡς καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Τὸ δὲ αἰ πᾶσι κακὸν τρῴεσσι γένοντο, τρόπος ἐτυμολογίας ὅδε. ἵνα γὰρ μήτις νοήσῃ κοινὸν πάσης νηὸς ἐπίθετον τὸ ἀρχέκακον, διαφωτίζῃ τὸ ἀλαφὲς ὁ ποιητὴς εἰπὼν, ὅτι αὗται αἱ νῆες λέγονται ναῦ ἀρχέκακοι, ὡς κακῶν καταρξασαι τοῖς τρωσὶ πᾶσι. καὶ ὅρα δ' πᾶσιν. ἐγένοντο μὲν γὰρ ἀρχὴ κακοῦ, καὶ τοῖς ἀχαιοῖς. ἀλλὰ μάλιστα τοῖς τρωσίν. ἑλλήνων μὲν γὰρ πολλοὶ, δι' αὐτὰς ὤλοντο. οἱ τρῶες δὲ μικροῦ δεῖν πάντες. παθόντες πανωλεθρίαν. σημείωσαι δὲ ὅτι τοιούτων εἰπὼν σωθέτως ἀρχέκακον. καὶ διαλελυμένως ἀρχὴν κακοῦ ἤ ἴωνας. φησὶ γοῦν Ηρόδοτος ἀπίκεσθαι νῆας αἱ τοῖς ἴωσι τεμφθεῖσαί φησιν, εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις. διοὔτον παρ' αὐτῷ καὶ ὁ αἱρεθεὶς εἰς ἀρχήν. ἀφ' οὗ ὕστερον ὁ ἀρχαιρεσιάζειν ἐνετέθειται. καὶ ὁ θεὶς ἄξιος, αὐτὶ τοῦ ἀξιοθέατος. καὶ ἕτερα. Τὸ δὲ οἱ τ' αὐτῷ, ἀρχὴ γέγονε γνωμικοῦ, πρῶτα μὲν Ησιόδῳ εἶτα καὶ καλλιμάχῳ, τῷ εἰπόντος ὡς ὁ τεύχων ἑτέρῳ κακὸν, ἐφ' ἅπαπι τεύχει. ὁ δὴ καὶ τῷ Φερεκλῳ συνέπεσε. Τὸ δὲ θεῶν θέσφατα, ἔστι μὲν οἷον ἐτυμολογικὸς τρόπος. εἴρηται δὲ πρὸς διασολιὼ θεσφάτων, ἅπερ οὐκ αὐτὸς θεὸς λέγει, ἀλλὰ τέχνη μαντική. σὺ δὲ τοῖς ῥηθεῖσιν εἰπόντος Ομήρου ἔξοχα γὰρ μιν ἐφίλατο παλλὰς ἀθήνη, ὅρα δ', ἐφίλατο. κλυθὲν φανερῶς, ὡς τὸ ἴσατο. ἀφ' οὗ κατά τινας σὺ τοῖς ἑξῆς τὸ, νῦν με φίλαι ἀθλίην αὐτὶ τοῦ φίλησον. ὡς ἀπὸ τοῦ ἐφιλάμην καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐτυπάμην τύπαι. ἡ δὲ ἔϊση, οὐ μόνον ὅτι νηῶν ἐπίθετον, ἀλλὰ καὶ διαπὸς ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Τὸ δὲ οἱ αὐτῷ σωθέτως ἑαυτῷ φασιν οἱ μεθ' Ομηρον. ὡς καὶ τὸ αὐτόν μιν ἑαυδ'ν. καὶ τὸ ἐμ' αὐτὸν ἐμαυτόν.

Τὸν μὲν μενελάϊος ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,
Βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιὸν ἡ δὲ διὰ πρὸ
Αντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ὗλη τ' ἀκωκή.
Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας. θανάτος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν

Γλουτὸς κατὰ σὺ παλαιοὶς, δ' σφαίρωμα τῆς κοτύλης, κατὰ τὸν μηρόν. Ροῦφος δὲ, τὰ μὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδη ἐφ' ὧν καθίζομεν πυγὰς εἰπὼν, ἐπάγει. ἄλλοι δὲ γλουτοὺς καλοῦσι, διὸ καὶ οἱ ἐτυμολόγοι, παρὰ τὸν γλοιὸν ἐτυμολογοῦσιν αὐτοὺς διὰ τὸ σὺ αὐτοῖς τρυφερὸν φασι καὶ ἁπαλὸν καὶ γλοιώδες. κατὰ δέ τινας, λαγόνα φασὶν, ὁ γλουτὸς σημαίνῃ. Ομηρος δὲ καθαπρὸ βραχέων διεζέφησε, τὸ μετάφρενον ἐκ τοῦ αὐτικρὺ τοῦτου οὗ ὅδι τὰ σήθη, οὕτω πως καὶ τὸν γλουτόν. εἰπὼν, βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν. ἡ δὲ διὰ πρὸ αὐτικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον. ἦλυθ' ἀκωκή. δοκεῖ γὰρ λέγειν αὐτικρὺ ἐτόρωθεν τοῦ ῥηθέντος γλουτοῦ κεῖσθαι τὴν κύστιν. ἡ δὲ διὰ πρὸ κεύθω γενομένη, ἐξώσε τὸ ε ὁμοίως τῷ πεύθω πύσις ἡ μάθησις. καὶ ἑτέροις πολλοῖς δηλουμένοις ἀλλαχοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι μετ' ὀλίγα, ὁμοίᾳ μεθόδῳ ἑρμηνεύσει, καὶ τὸ κατὰ κεφαλὴν ἰνίον, τοῦδε τῆς κεφαλῆς.

Πολλαχοῦ δὲ τῆς παροῦσι τρωϊκὰς ἱστορίας ὁ ποιητὴς παραπλέκει. ἕκαστον γὰρ τῶν ὑπὸ τοῖς ἕλλησι τρώων, γενεαλογεῖ. τὸν τοῦ Δάρητος φηγέα οὐ ἀνεῖλεν ὁ Διομήδης. τὸν ὀδίον οὗ ἔπεσεν ὑπὸ Αγαμέμνονος. τὸν φαῖσον οὗ τοῦδε γέγονεν Ιδομενεύς. τὸν Σκαμάνδριον οὗ ὑπὸ Μενελάου τέπτωκε. τὸν ὑπὸ μενελάου, πεσόντα φέρεκλον. τὸν ῥηξήνορα Πιδάιον οὗ ἔπεφνε μέγης. τὸν Χρομίνορα ὃν μετ' ὀλίγα ὁ δρύοπος πρόσθεν αὐτοῦ φεύγοντα, μεταστρομαδὴν ἤλασεν ὦμον. ποιεῖ δὲ ταῦτα, καὶ πυκναῖς ἱστορίαις αὐτύει τὸν τόπον ὄγκον, ἅμα καὶ τοῦ ἀπροαζὰς σύναγων εἰς πολυμάθειαν ὡς καὶ σὺ ἄλλοις τόποις καὶ τοῦ ἀριστέας τῶν ἀχαιῶν σεμνύνων ὡς ἀξιολόγων τρώων περιγινομένους. καὶ τὴν ποίησιν κατα ποικίλλων. κ' τὸ ὕπτιον δὲ τῆς δηγήλως αὐτῶν εἰς γοργότητα τῆ παρεμπλοκῆ

ρεμωλοκῆ τῶν ἱστορίων. καὶ ἑαυτὸν δὲ δεικνύων εἰ ἱστορίας πολυΐδριν. ἔοικε δὲ μὴ ἀλλαχῆ ποιήσει εἰ πολλοῖς τόποις ὡδὲ ταὐτὰς αἰτίας. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πολλαχῶς καὶ εἰ ταῦθα χαρακτίζει τὰ πράγματα. τῶν γὰρ πιπόντων, ὁ μὲν ἐκβάλλεται τὸ δίφρου βάθος τι δηλαδὴ ἔχοντος ὡς δηλοῖ μετ ὀλίγα καὶ τὸ ὀξὺ ἵππων βῆσεν. ὁ δὲ, νύττεται ἔγχει, ἵππων ἐπιβησόμενος. ὁ δὲ, πεζὸς φεύγων, οὐ τάζεται τὸ μετάφρενον. καὶ ὅλως, πολλὴ ὡδὲ πάντων ἡ τῆς πολυχρωμοσύνης διάθεσις παρὰ τῷ ποιητῇ. οὐ μὴ ἐκάστῳ τῶν πιπόντων, τοιαῦτα ἐπιλέγει. δουπησε δὲ πεσὼν ἀράβησε δὲ τεύχε ἐπ αὐτῷ καὶ ἤειρε δ ὀξὺ ὀχέων συγερός δ ἀρα μιν σκότος εἶλε. μὴ, ἤειρε δὲ πρηνής. ἀράβησε δὲ τεύχε ἐπ αὐτῷ. καὶ, γυξ δ ἔριπ οἰμώξας θανάτος δέ μιν ἀμφεκάλυψε. καὶ ἤειρε δ εἰ κονίη ψυχρὸν δ ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν. εἶθα καὶ σημείωσαι τὴν τῆς ἐλιθέντος ὀδύνην δ ἣν κατέσφηξε τοῖς ὀδοῦσι τὸν σίδηρον. καὶ αὖθις. τὸν δὲ, κατ ὄστε ἔλλαβε πορφύρεος θανάτος μὴ μοῖρα κραταιή. οὕτω πολύφωνόν τι χρῆμα ἡ ὁμηρικὴ γλῶσσα εἰ τούτοις δὲ σημείωσαι καὶ ὅπως καιρία λέξις ὅδιν ὡς εἰ ποιήσει, τὸ ἐριπεῖν. διὸ καὶ ἐνέμεινεν αὐτῇ ὁ ποιητὴς ἐπὶ πολύ. τῷ δὲ πεσεῖν, δὶς μόνον εἰταῦθα ἐχρήσατο εἰ τῷ, δουπησε δὲ πεσών, μὴ αἷμα τόεσσα χειρ, εἰ πεδίῳ πέσεν.

Πήδαιον δ ἀρ ἔπεφνε μέγας αὐτήνορος υἱὸν
Ος ῥα νόθος μὲν ἦεν πύκα δ ἔτρεφε δῖα θεανὼ
Ισα φίλοισι τέκεσσι χαριζομένη πόσει ᾧ
Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθών,
Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί.
Αντικρύ δ ἀοδόντας ὑπὸ γλῶσσαντά με χαλκός.
Ηειπε δ εἰ κονίη. ψυχρὸν δ ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσι.

Εσιν εἰταῦθα ἰδεῖν μητρυαὶ ἀγαθήν, Θεανὼ τὴν Αντήνορος γυναῖκα. ἥτις νόθον ὄντα τὸν Πήδαιον, ἔτρεφεν ἐπιμελῶς ἴσα φίλοις τέκνοις. χαριζομένη τῷ ἀνδρί. καὶ σημείωσαι τὴν ἀγαθότητα τῆς μητρυᾶς γενομένην οὐ δὲ τὸν τυχόντα. ἀλλὰ δὲ τὸ φίλανδρον. φράζει δ εἰταῦθα ὁ ποιητὴς οὕτω. Πήδαιον αὐτήνορος υἱόν. ὃς ῥα νόθος μὲν ἦεν. πύκα δ ἔτρεφε Δῖα θεανὼ ἴσα φίλοισι τέκεσσι. χαριζομένη πόσει ᾧ. λέγει δὲ μὴ ὅτι ἔδει μέγας ἐγγύθεν ἐλθὼν βεβλήκει. εἶθα ὅρα τὸ, βεβλήκει ῥηθὲν αὐτὶ τοῦ ἐπρουσεν. ἔτυψεν. ἔτρωσεν. οὐ γὰρ πόῤῥωθεν ἀλλ ἐγγὺς ἐλθὼν ἔβαλε κατὰ δὴ οὐ τάζοντας.

Ινίον λέγεται, τὸ μὲν κορυφὴν ὄπιθεν τῆς κεφαλῆς. δόρυ γοῦν ἐκεῖ που ἐμπαγὲν, διεξέδυ. αὐτικρύ δ ἀν ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός. οἱ δὲ, ἰνίον φασὶ, τὸ κοῖλον τοῦ τένοντος. ἢ τὸ πλατὺ καὶ παχὺ νεῦρον τὸ καθῆκον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸν αὐχένα. σημείωσαι δὲ ὡς οὐ μόνον εἰταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἑτέρωθι πεφιλοτίμηται ὁ ποιητὴς καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, μέρη τινὰ σωμάτων ὑποδηλῶσαι δὲ τῶν αἰδήμονι αὐτοῖς αὐτικειμένων ἑτέρωθεν. καὶ ὅτε γοῦν εἶπεν ὅτι πληγέντος τινὸς τὴν κόρσην, τὸ δόρυ διῆλθεν ἑτέρου κροτάφου, τῷ αὐτικρὺ κροτάφῳ ἐδήλωσε καὶ τὴν κόρσην ὡς ἐκεῖ ἐῤῥέθη. ὁμοίον, μὴ τὸ βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιὸν αἰδήμονι δὲ κατὰ κύστιν ὑπ ὀστέον ἦλθεν ἀκωκὴ ὡς μὴ αὐτὸ πρὸ ὀλίγων ἐδηλώθη. καὶ ὅτε δὲ τὰ μεταφρενα πληγέντος τινός, τὸ δόρυ διὰ τῶν σήθους εἶπεν, ἐλαθεῖν, τὴν τῶν μεταφρενίων θέσιν ἐδήλωσεν ὡς καὶ ἔοικε πρὸ μικροῦ εἴρηται.

Εὐρύπυλος δ Εὐαιμονίδης ὑψίνορα δῖον,
Υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὅς ῥα καμάσσου
Αρητὴρ ἐτέτυκτο θεὸς δ ὣς πέτο δήμῳ.
Τὸν μὲν ἀρ Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός.
Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα μιᾷ δρομάδην ἔλασ ὤμον
Φασγάνῳ αἶξας, ἀπὸ δ ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

Αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσε. τόνδε κατ' ὄσσε
Ἐλλαβε πορφύρεος θανάτος, καὶ μοῖρα κραταιή.

Δολοπίονά τινα ἱστορῶν Ὁμηρος ὡς ἀγαθὸν ἱερέα, φησίν. οὗ ἦρα σκαμάνδρου ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ. ὁ δὲ τοιοῦτος, θεοείκελος ἀνὴρ ἦεν, καὶ θεοειδής. Οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐν μέσῳ λέξεων, ἐπενδυματίζουν καὶ τὰ φωνήεντα καὶ τὸ ῥ. σύρηται δὲ ἐν ὑπομνήμασι παλαιῶν, τοιαῦτά ζητα. ὅτι τὸ σὺ ἄμεινον, τὴν αἱ δίφθογγον καλὴν ἐκ τοῦ αἷμα γίνεται, ὅμως ψιλοῖ ὁ ἀσκαλωνίτης. ἵνα κύριον γένηται ὄνομα. ὥσπερ καὶ τὸ φίλιππος. καὶ Μελαίνιππος. καὶ ἐν αὐτοῖς γὰρ ἐψίλουν τὸ μετὰ τὸ π δίχρονον ὄν. τὸ κύρια εἶεν καλὰ ἐκ τοῦ ἵππος παράγονται. φασὶ δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ παλαιῷ ἡνος ὁ ψιλοῖ ἐν σύτολμον καὶ ἰχῦρον, ἀρίσταρχος μέν, ψιλοῖ τὸ ῥ. λέγων, οὐ ζητητὸν εἶν σημασιῶν, ἀλλὰ συνοίαν ἀπλῆν. τρύφων δὲ αἱρέσεται σωθὲν εἶν τὴν λέξιν παρὰ τὸ παλαιὸν καὶ τὸ ῥινός. διὸ μὴ ἐβάσανε τὸ ῥ. λέγουσι δὲ οἱ παλαιοί, μὴ ὅτι εἴτε λευκὸν τὸ ἵππος τέλους φωνῆεν εἴτε καὶ παρέλκει, φυλαττέσθω τὸ πνεῦμα. καὶ ὅτι σύρηται τὸ πάνορμος, βασυνόμενον. καὶ ἐν μελιήδης οἶνος. καὶ ὅτι κακῶς βασιοῦσιν ἔνες τοῦ σὺν τὸ υ. ἄμεινον γὰρ φασι ψιλοῦν διότι οὐκ ἔστι κύριον, ἀλλὰ τὴν πολεμικὴν δηλοῖ. ἀφ' ἧς καὶ ὁ σύβαλλος. ἢ καὶ διότι ἀπὸ τοῦ σαίειν γίνεται κατὰ Ἀπολλόδωρον ὃ ὄν ἐμφωνεῖν. ἢ ὡς ὁ ἡρακλέων φησὶν, ἀπὸ τοῦ σῶ τὸ φωνεύω ὅθεν καὶ αὐτοσύτης καὶ αὐθέντης ὁ αὐτοφούτης. σύρηται δὲ λέγοντες οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι ἡ ἄλος γενικὴ ἔοι μὲν κυρίων ὀνομάτων ζωθέτων, ψιλοῦ ἀπφέρεται πνεῦμα. οἷον Εὐρύαλος. Ασύαλος. ἔοι δὲ ἔοιθετικῶν, τὸ ἴδιον τηρεῖ, πνεῦμα. οἷον σὺν ἀμφιάλῳ ἰθάκῃ. ὕφαλος. παράλος. καὶ ὅτι τὸ ἀέκων βασυνεῖ τὸ ε. σέρησις γὰρ ὅτι τοῦ ἑκόντος. καὶ ὀξ αὐτοῦ κατὰ κράσιν τὸ ἄκων. ἀπὸ γοῦν τῶν τοιούτων καὶ ἑτέρων δὲ πλείονων, σημειούμεθα ὡς οἱ ἀρχαῖοι, οὐ μόνον σὺ ταῖς ἀρχαῖς τῶν λέξεων τὸ ῥ στοιχεῖον, καὶ τὰ φωνήεντα ἐπενδυματίζουν ἀλλὰ καὶ ὁπουδήποτε. οἱ γοῦν ἀττικοὶ καὶ ὡς ἀθηναῖος φησι, τοῦ ταῦς τὴν λήγουσαν, περιέσπων τε καὶ ἐβάρυνον. ὥσπερ αὖ πάλιν τοῦ λαὸς. κύριος ἰὸς καὶ τῶν ὁμοίων, τὰ τέλη ἐψίλουν. Ηρωδιανὸς δὲ ποθὲν τοῦ ὡς ἐρρέθη κατὰ τὸν φίλιππον πνευματισμοῦ νοήσας ἑτεροῖόν τι φησὶν, ὅτι φίλιππον μὲν τὸ κύριον, ἀξιοῦσιν οἱ γραμματικοὶ ψιλῶς λέγεσθαι. βασέως δὲ τὸ ἐθνικὸν. ἀγνοοῦντες ὅτι καθ' αὑτὸ ἑκάτερα δύνανται εἶν. καὶ γὰρ λυκίππος λέγεται παρὰ Στησιχόρῳ ἔοιθετικῶς. ἀλλὰ μὴ Λυκίππος ὀνομάζεται ὁμοίως ὁ φοίβης μὴ Ελαείρας πατήρ. ὥστε ψιλοῖ αὐτὸς σὺν ἀμφοῖν τούτοιν, ἢ ἵππος τὴν ἀρχὴν σύν. μὴ οὖν σὺ μόνῳ τῷ κυρίῳ. χρῆσις, δὲ τοῦ ἔοιθετικοῦ λυκίππου, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. σὺ τῷ, λυκίππου αἰνιαὺ γένος. ὁ καθὰ ἐκ τοῦ εἷμα λυχείμων, οὕτω καὶ αὐτ' ἐκ τοῦ ἵππος, λυκίππου λὴν ἦν κοινότερον.

Τὸ μὲν, ἔοιτροχάδην, ἔοι γλώσσης. ὥσπου ἔοι Μενελάου εἴρηται. τὸ δὲ μετασβομάδην, ἔοι ποδῶν, ὡς σὺ ταῦτα μετασβομάδην ἤλασεν ὦμον. καὶ σημειωτέον ὅπως εἰ μὴ ὁμοίαν πως ἔχουσιν αἱ λέξεις ἄμφω παραγωγὴν, ἀλλὰ τὸ σημαινόμενον αὐτοῖς διάφορον. εἰ γὰρ καὶ τρόχης καὶ δρόμος ταυτὸν, ἀλλ' ἰδοὺ γλώσσης μὲν, τ' ἔοιτροχάδην. ποδῶν δὲ τὸ ἔοι δρομάδην. οὕτω καὶ τὸ πανοῦργος καὶ τὸ παντουργὸς εἰ καὶ λέξις ἡ αὐτὴ ἀμφοῖν ἔγκειται τὸ ὄργον δηλαδὴ, ἀλλ' ἕτερον διαφορᾶν παρὰ τοῖς ὕστερον. εἰ καὶ Σοφοκλῆς αὖσρα παντουργον τὴν Οδυσσέα εἰπὼν, εἰς ταυτὸν ἄγειν δοκεῖ ἑκάτερα. Εν τῷ, ἀφ' ἧξεσε χεῖρα βαρεῖαν αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσε, τὸ ἀπέξεσεν, αὐτὶ τοῦ ἔρρηξε ἀπέκλασεν εἰλιπόδαι. ἔρρον γὰρ τὸ ξέειν τοῦ κόπτειν. ὅθεν δὲ καὶ ἀπράσειν λέγεται. Πορφύρεον Ὁμηρος θανάτον λέγει, οὐ μόνον τὸν ὀξ αἵματος ἢ τὸν μέλανα ὡς καὶ κῦμα πορφύρεον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ μιᾶς πληγῆς. ὡς καὶ ὁ Αἰλιανὸς φησιν ἱστορῶν θῦν πορφυρέας μιᾷ καταφορᾷ χειρὸς τὴν ζωὴν πορφύραν σπουδείβειν ἵνα καλοὺ οὕτω τὸ βάμμα τῆς πορφύρας, γένηται. ὅθεν καὶ θανάτος πορφύρεος, ὁ σοῖον λὴν, πάθοι πορφύρα, μιᾷ καὶ αὐτὴ θανατουμένη πληγῇ. γνωσὸν δὲ ὀξ ἱστορίας ὅτιν ὅτι πορφυρούσης δολιούμενος εἰ βα

φῇ καὶ

φῆ καὶ ἀπαγόμενος εἰς θάνατον κατ' ἔθος, προσκαλέσασθαι, εἰς ἀστεῖον σκῶμμα ἐκ τῶν Ομήρου, τὸ, τόνδ' ἔλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

Ως οἱ μὲν, πονέοντο κατὰ κρατερὸν ὑσμίνην.

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη.

Ἠὲ μετὰ τρῶεσιν ὁμιλέοι, ἢ μετ' ἀχαιοῖς.

Εμφύτου λόγου καὶ ἀληθῶς σὺν δαιμονίου τινὸς θερμοῦ ἡ τοιαύτη παρ' Ομήρῳ πρὸς τὸν ἀκροατὴν ἀρετὴ φαντασίαν. Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. ἢ μετὰ τρῶεσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' ἀχαιοῖς. καὶ δείκνυσι κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ βεβακχευμένον τοῦ Διομήδους, ἡ τῆς ὁρμηνείας ταύτης θερμότης. σημείωσαι δὲ καὶ νῦν ὡς μὴ πρὸ τούτων σὺ τῷ, οὐδ' ἂν, φαίης τοσοῦτον λαὸν καὶ ἑξῆς, ὅτι ταῖς τοιαύταις ἀρετῆς φαντασίαις, μυθικῶς μὲν ἡ μοῦσα χρᾶται πρὸς τὸν ποιητήν. ἀληθῶς δὲ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸν ἀκροατήν. καὶ ὅτι τὸ οὐκ ἂν γνοίης τὸν Διομήδην ἔτε τρωσὶν ὁμιλεῖ, ἔτε ἕλλησιν, ἐφορμητικόν ὅτι τοῦ ποτέροισι μετείη. καὶ ὅτι ὁ λόγος οὗτος, σὺ θουσιαῦ τὸν στρατηγὸν δηλοῖ καὶ εἰς βάθος ὁρᾶσθαι. ποτὲ μὲν τῶν τρωϊκῶν τάξεων ὡς δοκεῖν καὶ αὐτὸν τρωϊκὸν εἶναι. ποτὲ δὲ τῶν ἑλληνικῶν ὀτρύνοντα ταύτας εἰς πόλεμον.

Οὔτε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
χειμάρρῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας
Τόνδ' οὔτ' αὖρ τε γέφυραι ἐρυκέμεν ἰσχανόωσιν,
Οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων
Ελθόντ' ὄβριμος, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος.
Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήρικε καλ' ἀζηχῶν.
Ως ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων. οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες πρὸ ἐόντες.

Εν παραβολῇ σεμνύνων τὸν τοῦ Διομήδους εὐθουσιασμόν, φησὶν. ἔθαυσεν αὐτὰ πεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάρρῳ. ὅστ' ὦκα ῥέων, ἐκέδασσε γεφύρας. τόν δ' οὔτ' αὖρ τε γέφυραι ἐρυκέμεν ἰσχανόωσιν, οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων ἐλθόντ' ὄβριμος ὅτ' ἐπιβρίσει διὸς ὄμβρος. πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλ' ἀζηχῶν. ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες τρώων. οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες πρὸ ἐόντες.

Ιστέον δὲ ὅτι τὸ ὄβριμος τὴν καιρικὴν ἀνδραγαθίαν, οὐκ ἀσυναφῶς τὸν Διομήδην ἔικασε ποταμῷ, ἀλλὰ χειμάρρῳ. καὶ ὅτι τὸ ὅτε ἐπιβρίσει διὸς ὄμβρος ἤτοι ὁ ὀξὺς ἀέρος ὑετὸς, ὁ ὀξὺς ὕλης ὀρεσμιος ἐστι τοῦ χειμάρρου. τί γὰρ ὅτι χείμαρρος. ἢ πάντως ὄμβρος ἐλθὼν ὀξαπίνης καὶ ῥέων ὅπη τύχῃ καθ' οἷον αὔτις ἔπῃ καιρόν. εἰ καὶ ἐκ τοῦ πλεονάζειν σὺ χειμῶνι, χείμαρρος ἐκλήθη ὡς καὶ περιῤῥέθη. Ησίοδος δὲ καὶ τὸν σὺ τῷ ἐδάφει τοῦ πολέμου πάταλον, χείμαρρον καλεῖ. τὸν καὶ ἴδωνην λεγόμενον. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἀστείως. ὀξὺ τὸ ἐκεῖθεν τῆς νηὸς ἀρρῥέεν τὸ ὄμβριον ὕδωρ, ὡς ὀξὺ χειμάῤῥου ζεύος. Τὸ δὲ ὅτ' ἐπιβρίσει, πάνυ ἀσφαλῶς εἴρηται. ὅταν μὲν γὰρ κοῦφοι ὦσιν ὑπὸ θερμότητος οἱ αὖω ἀτμοὶ, οὐχ ὑφ. ἑαυτοῦ σης δ' αὐτῆς πιλοῦνται καὶ βρίθοντες, κάτω φέρονται. Τὸ δὲ πλήθειν ταυτόν ἐστι τῷ πλημμύρειν. ἐκ γὰρ τοῦ πλήθω ῥήματος ἤτε παρὰ τῷ γεωγράφῳ πλήμη γίνεται, καὶ ἡ ὀξ αὐτῆς πλημμύρα. ὅρα δὲ μὴ ὅπως οὐ σωμάτως ἐσχημάτισε τὴν παραβολήν. οἷον, ἠΰτε χείμαρρος. ἢ ὡς δ' ὅτε. ἀλλὰ δύο τοιούτου ἐπιῤῥήματος ἤρξατο. εἶπων. ἔθυνε ποταμῷ ἐοικώς. καὶ σημείωσαι καὶ νῦν τὸ ἐοικώς. ἐκ τούτου γὰρ εἰκόνα οἱ ὕδρον λέγουσι τὴν παραβολήν. Τὸ δὲ ὦκα ῥέων, τὸ αὐτοῦ ὅτι τοῦ ἐπὶ γεφύρας καὶ τὰ ἕρκη σκεδάζεσθαι. τὰ γὰρ οὕτως ὠκὺ ῥέοντα ὕδατα, καταφέρειν ἔχουσι τὰ παραπίπτοντα. τοῦ δὲ κεδάζω ὀξ οὗ τὸ ἐκέδασσε, πρωτότυπον τὸ κεδῶ. οὗ παράγωγον, καὶ τὸ κεδάω. γίνεται δέφασιν ἀπὸ τοῦ χέω. ἴσως δὲ καὶ παρὰ τὸ κεάζω. ὡς τὸ διά τε ξύλα πολλὰ κεάζω. λέγεται δὲ καὶ ξὺν τῷ σ' σκεδάζω καὶ δίχα τοῦ σ', κεδάζω. καθ' ὁμοιότητα τοῦ με-

κρος σμικρός. σῦς ὗς, καὶ τῶν ἄλλων αἱ προδεδήλωται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ὁ χείμαρρος ταῖς πυκναῖς καὶ συνεχέσι γεφύραις ταῖς χερομήτοις, οὕτω καὶ ὁ Διομήδης, ταῖς λεγομέναις τοῦ πολέμου γεφύραις ἐσκέδασε καὶ συνέχει. τίνες δέ εἰσιν αἱ τοῦ πολέμου γέφυραι, προείρηται ἀλλαχοῦ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐσκέδασε γεφύρας ἐφορμητηρίων σαφέστερον, ἐπάγει. οὔ οὔτε γέφυραι ἐεργμέναι ἦσαν κατισφαλισμέναι ἰσχανόωσιν ἵπποι ἐπέρχοιό κωλύουσιν. οὐ πάλιν ἐφερμηνευτικὸν τό, οὔτ' αὖ ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων. ταῦτον γὰρ τὸ ἴσχειν καὶ ἰσχανάαν. ὅπερ παράγεται οὕτω. ἔσχω. ἀφ' οὗ ἴσχω. ἐξ οὗ ἰσχάνω. καὶ ὁ μέλλων ἰσχανῶ. ἔστιν δὲ μεταχθὲν εἰς συνεστῶτα συζυγίαν δευτέρας ποιεῖ τὸ ἰσχανῶ.

Ερκη δὲ ἀλωῶν τῶν ἀμπελοφύτων χωρίων οὐ φραγμοὺς λέγει. εἶεν δ' ἀλλ', ἔρκη, τὰ ἕρχοντα καὶ εἴργοντα. ὅθεν καὶ ἐεργμέναι γέφυραι. αἱ δὲ τὸ κατισφαλίσθαι, καὶ πυκναί ἐστιν εἰπεῖν. ὃ κεῖται οἰκείως καὶ προσφυῶς ἐν τῇ ἀποδόσει τῆς παραβολῆς. ἤτις δύναται τὸ πυκναὶ κλονέοντο φάλαγγες. ἧς διασαφητικὸν τό, οὐδ' ἀρ' ἄραμεν μάρνου. ταῦτον γὰρ τὸ κλονεῖσθαι. καὶ τὸ μὴ μάχειν. τούτοις δὲ ὅμοιον, καὶ τὸ σκεδάζεσθαι τὸ ἐν τῇ παραβολῇ. Καλὰ δὲ ἔργα αἰζηῶν λέγει καὶ ἄλλα μύθινα οἷον οἰκοδομάς. καὶ αὐτὰ δὲ τὰ ἔρκη τῶν ἀλωῶν. καὶ ταῖς γεφύραις. οἷς δηλοῖ τὸ πυκνοὺ πυκάζονται αἱ τῶν τρώων φάλαγγες. διόφησι πυκναὶ κλονέοντο φάλαγγες. αἰζηοῖς δὲ καὶ ἐνταῦθα ἢ οὐ νέοις λέγει, ὡς τὸ ἐργάζεσθαι νέοις μάλιστα πρέπουσης. ἢ ἀπλῶς οὐ ἀνδράσι. ὡς καὶ Ησίοδός που φησί. τεσσαρακονταετὴς αἰζηός. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τῆς τῷ Διομήδει παραβολῆς ἀρξαμένης μὲν, αὐτοτρώσαντος τὸ θοῦρε δ' ἀλὺ πεδίον λιξάσης δὲ εἰς τὸ κλονέοντο φάλαγγες, ἄμφω ταῦτα συνελὼν ὁ ποιητὴς κατατρύχω, φησὶ τὸν Διομήδην θύνοντ' ἀλὺ πεδίον πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας καὶ ὅρα τὸ πρὸ ἕθεν κλονέοντα ἦγουν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. οὐ γὰρ τὸ ἀπλῶς κλονεῖν, αὐθρίας ὄντιν, ἀλλὰ τὸ ἰσοδυνάμως τινὰ οὐ ἔμπροσθεν, ὑπ' αὐτῷ κλονουμένους. Τὸ δὲ ὑπὸ Τυδείδῃ κλονέοντο, συνήθως Ομήρῳ ζύνταξις ἀπλῆ. ἀντιπαθητικῶς ἡ αὐτὴ οὖσα τῷ ὑπὸ Τυδείδου.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Θύνοντ' ἀμπεδίον, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας
Αἶψ' ἰὼν τυδείδῃ ἐπιταίνετο καμπύλα τόξα,
Καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον
Θώρηκος γύαλον δ' ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Αντικρὺ δὲ διέσχε παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.

Ὁ τοῦ Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς Πάνδαρος, ἔβαλε τὸν Διομήδην τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον, θώρηκος γύαλον. ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. αὐτικρὺ δὲ διέσχε. παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ. καὶ σημείωσαι τὰς τοῦ πολέμου τύχας. οὐ γάρ ὅτι σφοδρότατά τι μὴ καὶ αὐτὸ παθεῖν. ὡς καὶ Διομήδης ἀριστεύων, βέβληται. εἰ καὶ μὴ μέγα. Ζεὺς τεύχει βέβληται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δύσορος μὲν ὀξύτης, ὁ Πάνδαρος. δυστυχὴς δέ. ὡς γὰρ τοῦ Μενελάου ἔτυχε μὲν οὐκ ἔβλαψε δὲ, οὕτω καὶ τοῦ Διομήδους. ποιθανὰ δὲ βουλόμενος ὁ ποιητὴς λαλεῖν, ὁρίζεται καὶ τὸν τόπον ἔνθα ὁ Διομήδης ἐβλήθη. κατὰ γὰρ τὸν ὦμον τὸν δεξιόν φησι. θώρακος δὲ γύαλον ἤγουν κοίλωμα λέγει, τὸ μεταξὺ τοῦ ὤμου καὶ τοῦ στήθους. πρὸς αὐτοδιασολὴν τῆς τῶν χειρίδων στενότητος. οὐ θώρακι δὲ μόνον ᾠκείωται τὸ γύαλον ἀλλὰ καὶ πίσιν ἄλλοις. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ὦ κοίλης πέτρας γύαλον. Αττικῶν δὲ καὶ Ηρόδωρος, φασὶ γύαλον μὲν θώρηκος, προπροξύνεσθαι γυαλὸν δὲ λίθον ὀξυτόνως λέγεσθαι. οἷον, γυαλὸν λίθον ἀπακάσασθαι. Τὸ δὲ διέπτατο, τὸ τάχος δηλοῖ τοῦ πτόρου τοῦ ὀϊστοῦ τὸ μὲν τῆς ἐκ τόξου ὁρμῆς. ἐκεῖθεν γὰρ πάλιν ἕως ἔτι καλῶν, οὐκ ἔτι διέπτατο, ἀλλ' ἐνεχέθη. διὸ Σθένελος διαμπερὲς ὀρείρυσεν αὐτόν. καὶ ἔστι καὶ οὗτος ὁ τρόπος ὑστερολογία, ὡς ἡ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. τῆς δὲ ἀναλογίας τοῦ διέπτατο, καὶ τὸ, πολιὸν αἰθέρ' ἀμπάλιμπος. καὶ τὸ διαπάλαθαι σκάφος. ἔστι δὲ καὶ δεύτερος ἐν τούτοις μέσος ἀόριστος. οἷον. ἔπεσχε

ρὴς

ρὴς δ' ἀνεπόμην. ὀξ οὗ καὶ τὸ πέσθαι. ὡς τὸ μηδέπω πέσθαι σθένοντες. κατὰ δὲ τὸ διέπατό ἐστι καὶ τὸ, τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τῶ κακοῦ προσέπατο· Τὸ δὲ αὐτικρὺ διέχει, αὐτὶ τῦ διέχισε καὶ διῆλθεν. ὁ ποδῖον καὶ τὸ διαχὼν τὴν νεφέλην. ὁ δὲ κωμικὸς, χωρὶς τὴς ὀξὲ προθέλως τὸ, ἔχον, αὐτὶ τῦ ἔχασα καὶ διέρρηξα λέγει. Σημείωσαι δὲ ὅτι σύταῦθα μὲν ὁ ποιητὴς, ὀξέτεινε τὸ δίχρονον τῦ αὐτικρὺ Ζωϊρρήματος. ὡς καὶ σὺ τῷ, αὐτικρὺ δ' ἀποφημι. καὶ προ ὀλίγου σὺ τῷ, αὐτικρύ δ' αὖ ὀδόντας. μετ' ὀλίγα δὲ συστέλλ τὸ αὐτὸ δίχρονον. οὕτω καὶ τῦ φίλος εἰωθὼς συστέλλν τὸ δίχρονον, ὅμως προ Ζύτου σὺ τῷ φίλε κασίγνητε, αὐτὶ μακροῦ ἔλαβε. καὶ σύταῦθα δὲ μετ' ὀλίγα σὺ τῷ νεῦ αὖτέ με φίλαι ἀθήνη ὁμοίως ἐκτείνει τὸ φί. γίνεται δὲ κατὰ σὺ παλαιοὺς τὸ αὐτικρὺ, πρὰ τὴν αὐτὶ προθεσιν καὶ τὸ κάρα· ἵνα ᾖ κυρίως αὐτικρυ ἢ σὺ συγκοπῇ αὐτικρὺ τὸ κατέναντι. οὗ προς ὁμοιότητα ἐρρέθη τὸ αὐτιπρόσωπον οὐσης δέφασιν ἀναλογίας ὡς οὕτως οὕτω μέχρις μέχρι αὖθις αὖθι, οὕτω ἢ αὐτικρις αὐτικρὺ, ὅμως ὠξυτονήθη ἔδει ἀναλόγως ἢ τὸ μεσηγὺ καὶ μεταξύ. καὶ ἅμα, διότι μὴ κατὰ τὸ οὕτως οὕτω μέχρις μέχρι, ἐφύλαξε καὶ τὸ αὐτικρὺ τὴν αὐτὴν σημασίαν, τῷ, αὐτικρις. Παλάσσεσθαι δὲ λέγει τὸ μολύνεσθαι. ἢ πολεσιαχεῷ τὴς ἁλ συλλαβῆς, τὸ Ζωϊπάσσεσθαι. ἀφ' οὗ καὶ ἡ ποιπάλη. ὡς ἢ κωμικὸς. κατα παρόμιος ποιπάλη γενήσομαι. καὶ νῦν μὲν παλάσσεται ὁ τῦ Διομήδους θώραξ τῷ αἵματι. ὅτε δὲ τὸ Ζέλος ὀξελκύσει τῦ ὤμου, ἀκινζωθήσεται τὸ αἷμα·

Ιστέον δὲ ὅτι Αἴλιος Διονύσιος μέμφεται τῦ Θουκυδίδου ἐποντος τὸ ἐμπαλασσόμενοι, αὐτὶ τῦ ἐμπλεκόμενοι. περιπειρόμενοι δόρατι. Φυρόμενοι. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι σὺ τοῖς ἐρημίοις κεῖμαι τὸ Ζωὶ τυδείδη ἐπιτάνετο τουτέσιν ἔτεινεν ὁ Παύσανιας καμπύλα τόξα τὰ καὶ ἀγκύλα σὺ ἄλλοις. πρόσων παραλαλεῖ ἐτυμολογικὸν. ἀπὸ γὰρ τῦ τείνω καὶ τὰ τόξα καὶ ἐντεύνειν γίνεται ὡς σὺ ἄλλοις δηλοῦται·

Τῷ δ' Ζωὶ μακρὸν ἄϋσε λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
Ορνυσθε τρῶες μεγάθυμοι κέντορες ἵππων·
Βέβληται γὰρ ἄριστος ἀχαιῶν, οὐδέ ἑ φημὶ
Δηθὰ ἀναχήσεσθαι κρατεροῦ Ζέλος, εἰ ἐτεόν με
Ωρσεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀγορνύμενον λυκίηθεν·

Παύσανιας ὁ παύσαρος οὐ ἀχρεῖον βαλὼν, εἶτα μακρὸν ἐφώνησεν ὑπερήφανος ἤτοι καυχώμενος ὡς ἔπρ καιρίαν ἔβαλεν. ὄρνυσθε γάρ φησι τρῶες μεγάθυμοι κέντορες ἵππων. βέβληται γὰρ ἄριστος ἀχαιῶν. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ διαῦτα μὲν αὐτὸς. ὁ Διομήδης δὲ ἐν καὶ τῦ Ζέλους ὀξελκυσθέντος ὑπὸ Σθενέλου αἷμα ὀξ αὐτομάτου ῥύσεως ἀναθέον τάχιστα ἀπεκόνιζε διαξεπόϊο χιτῶνος, ὅμως οὐ θροεῖται. ἀλλὰ ὑπερήφανος, ὁρμᾷ κατ' ἐκείνου. ἡ γὰρ ἀθηνᾶ φησι γῦα ἔθηκεν αὐτῷ ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χέρας ὕπερθεν. καὶ μῦος σύθηκε πατρῴϊον ἄτρομον. καὶ ἀπ' ὀφθαλμῶν εἶλεν ἀχλύν. ὡς λὴν πρὸς τὸ παρὸν δῦ ἔχει γνώσκειν ἡμὶν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. ἴγνων αὐτοπρόσωπόν τε θεὸν καὶ τὸν ἐς ἀνδρὸς μεταπεσόντα μορφὴν. καὶ πρῶτα μὲν, κατὰ τὴς ἀφροδίτης ἠρέθισε. μικρὸν δὲ ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἄρεος. εἰν δὲ λὴν, ἐκεῖνο μὲν ἡ τῶν τρώων οἷον θηλύτης. καὶ ὁ κατὰ πόλεμον ὡς αὖτις εἶπεν γυναικισμός. καὶ ἡ ὀλακεία ἦν ὡς εἰκὸς μέρη τινὰ τρωϊκὰ εἶχεν. ὁ δὲ ἄρης, νοηθεὶν καὶ τὴν θυμὸς ἀλόγιστος καὶ φρονήσει μὴ διοικούμενος. ὧν ὁ Διομήδης περιεγένετο, ἀθηνᾷ τῇ καὶ νίκῃ καὶ φρονήσει συγκροτούμενος. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἄριστον ἀχαιῶν τὸν Διομήδην λέγει ὁ παύσαρος, οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ καὶ τὸ ἑαυτῦ στρατολογῶν ἀρίστευμα. Τὸ δὲ κέντορες ἵππων, ταυτόν ὅτι τῷ ἐλατῆρες. ἢ ἱππόδαμοι. ὥσπρ ὅμοιόν τι ἐνήθετον, τὸ ἱπποκένταυρος. ὁ κεντῶν δηλαδὴ ταύροις κωμικῶς. ὅθεν ἡ κωμικὴ βλασφημία κενταύροις ἔπαιζε σὺ αἰσχρῷ ἔρωτι κεντοῦντας ταῦρον ὅπρ ἐστὶν ὀρόσαι ἀφ' οὗ τὸ ὀρρωδεῖν. ἔτι δὲ καὶ λασταύροις σὺ πάχοντας ὡς οἷον λασιοταύροις ἤγουν δασεῖς τὸν τοιοῦτον ταῦρον. ἢ δ' αὐτὴ καὶ πρὸ τὸν κύνα παίζῃ τὴν κύνειραν ποδὶ ἧς ἄλλα

ηθῦ δηλοῦται. Τὸ δὲ πατρῷον μένος διασαφῶν ἵνα μὴ ἁπλῶς προγονικὸν νοοῖτο, ἐπάγει. οἷον ἔχεσκε βασιλεὺς Ἰθακήσιος τυδεΐδης. ὡς δηλονότι, ὀξαίρετον οὖ ἐκεῖνο καθὰ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐδήλωσεν. ὅτε γὰρ διομήδην ὠνείδισεν ὡς ὀλίγον ἐοικότα τῷ τυδεΐ. πλεοναςμὸς ἀναγκαῖος τῷ σ' καὶ σὺ τῷ σακεσπάλος ὡς καὶ σὺ τῷ σακεσφόρος ὁ πρὸς ὁμοιότητα τούτου εἴρηται. Εν τῷ, οὐ δέ ἑ φημὶ δηθὰ χώσεσθαι κρατερὸν βέλος, χώσεσθαι. λέγει τὸ ὑπομεῖναι. εἰ δὲ γε χάφεται οὐ δέ ἑ φημὶ δηθὰ αὐχήσεσθαι λέγει ἀντὶ, πάντως αὐχήσεσθαι, τὸ ἀναχάσθαι, ὡς καὶ πρὸ τούτου σὺ τῷ χαλκὸν ἀναχάσθαι. τί δὲ δηλοῖ ἡ λέξις, καὶ μετ' ὀλίγα ἐρηθήσεται.

Ως φάτ' ἐπευχόμενος τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν
Αλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵππων καὶ ὄχεσφιν,
Εση, καὶ Σθένελον προσέφη καταπαύσιον υἱόν.
Ορσεο πέσσον καταπαύσιε, καταβήσεο δίφρου,
Οφρα μοι ὀξὺ ὦμον ἐρύσῃς πικρὸν ὀϊστόν.
Ως ἀρ' ἔφη. Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἅλτο χαμᾶζε.
Παρὰ δὲ σὰς, βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ὀξέρυσ' ὤμου.
Αἷμα δ' ἀνηκόνιζε δόρυ σκεπάοιο χιτῶνος.

Κοινὸν αὔχημα ἵππων ἀπεάκτην βολὴν φράζει τὸ, ὡς φάτ' ἐπευχόμενος τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν. Ωσπερ πατρωνυμικὸν ἀλλαχοῦ τὸ, τελαμώνιος Αἴας, οὕτω καὶ ὧδε τὸ καταπαύσιος υἱός. ὁ Σθένελος δηλαδὴ ὁ καὶ καταπαύσης. περὶ δὲ τούτου βέλτιον ἐν τοῖς φθάσασιν εἴρηται. Πικρὸν ὀϊστὸν λέγει τὸν πικροποιόν. ἔστι δ' αὐτὸ καὶ ὀδυνηρὸν ἐπίθετον. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ ἀναπαύσασθαι, ἀναχωρῆσαι φησὶν ὅπερ ἔστιν ἀνάπαλιν, τὸ χωρεῖν καὶ προχωρεῖν. Τὸ δὲ καταπαύσασθαι τὸ ἁρματος, καθ' ἵππων ἁλέσθαι χαμᾶζέ φησιν. Εν τῷ αἷμα δ' ἀνηκόνιζε δόρυ σκεπάοιο χιτῶνος, σκεπάου χιτῶνα οἱ μὲν, ἵματίου νοοῦσι. λέγοντες σκεπάου τὸν κλωστόν. οἱ δὲ, ἵππων θώρακος κρίκωτοῦ, ἤτοι ἁλυσιδωτοῦ. ἡ δὲ λέξις. κεῖται καὶ ἐν τῇ Φ' ἐραψῳδίᾳ. ὅτι δὲ καὶ σώματος κόσμος τὸ σκεπάου, δηλοῦσι σαφῶς οἱ παλαιοί. ἐνταῦθα δὲ ὅρα μὴ τὸ ἀνηκόνιζεν ὑπὸρ βολικῶς λεχθὲν δόρυ ἐξ ἄθρου τις ῥύσαιτο τὸ αἵματος καὶ τις ἄνω αὐτὸ φοραῖ. πάντως γὰρ ἕτερον τὸ κατακοντίζειν, τὸ ἀνακοντίζειν.

Δὴ τότ' ἔπειτ' ἠράτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Κλῦθι μοι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη.
Εἴποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα πάρεστης
Διΐῳ ὠπολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλε' ἀθήνη.
Δὸς δέτε μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν
Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται. οὐ δέ με φησὶ
Δηρὸν ἔτ' ὀψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

Δηλοῖ ἡ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὸ ὠφέλιμον τῆς δικαίας βουλῆς, ἐν οἷς τὸ μὲν τοῦ πανδάρου βέλος, ἀχρεῖον ἰσορρεῖ. οὐ γὰρ ἠύξατο. τὸν δὲ Διομήδην, ἀρίστεια κατὰ τὸν πανδάρου ποιεῖ δυξάμενον τῇ ἀθηνᾷ. ἔνθα καὶ τοῦ πατρὸς ἀναμιμνήσκεται ὁ Διομήδης ὡς ἑκόντου μένου ἐν πολέμοις ὑπὸ ἀθηναῖ. ὅπερ καὶ ἐρεθιστικὸν εἰς μάχην τῷ διομήδει γίνεται. παροξύνουσι γὰρ εἰς ἀνδραγαθίαν, αἱ μνῆμαι τῶν προγόνων. διὸ καὶ κατατρέχω ἡ μυθικὴ ἀθηνᾶ, εἰς ἀνάμνησιν αὐτὸν ἄγει τοῦ πατρὸς. δηλοῦτος τοῦ ποιητοῦ ὅτι ὁ φρονεῦν, μέμνηται τῶν ἀγαθῶν προγόνων, καὶ ὁμοιοῦται αὐτοῖς. Τὸ ἐπεύχεται μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης ἢ φρονέων παρέστης, πᾶς λέγει, εἶπε πρὸς πατρικὸν εὐεργέτην. ἐνταῦθα δ' ὁ ποιητὴς ἐπάγει τὸ, νῦν αὖτέ μοι φίλαι ἀθήνη πολὺ οὐ πρὸ βραχέων ἐρρέθη σὺ τῷ ἐφίλατο. καὶ μὴν ἐκεῖνο τινὲς καινότερον φίλε γε φάσκουσιν, ἀντὶ τοῦ φίλη, τὴν τελευταίαν συναλείφαντες. Τὸ δύς ἄνδρα ἑλεῖν καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, ἐχθρά ὅτι πρω-

θύσβρον. ἤτοι ὑσβρολογίαν. ἔδει γὰρ οὕτω κεῖσθαι. δὸς νὸν Πάνδαρον εἰς ὁρμήν τε ἐλθεῖν μοι ἔγχεος, καὶ δός μοι καὶ φονεῦσαι αὐτὸν. Ομηρος δὲ μεμούμενος ἀνθρωπον τεθορυβημένον, ἀλληλάλως ἔθετο τοιοῦτον δὲ καὶ Σ' ἔβαλεν ἐπαΐοντα. ὅξε δ' ἔπατο πικρὸς ὀϊστὸς. πρὸ ὀλίγων ῥηθὲν. καὶ ἐκεῖ γὰρ φύσει πρῶτον τὸ ἔπατο. εἶτα τὸ ἔβαλε. ὅξε δὲ τὸ σύγχρονον τῆς πράξεως, ἀδιαφόρως τέθεινται. ἅμα γὰρ Πάνδαρος τὸν ὀϊστὸν, ὁ ἥρως βέβληται. εἰ δέ τις συναῦθα ἔπῃ ὡς ἔβαλεν ὁ ὀϊστὸς διελὼν δὲ τὸ σῶμα ὄξεπεταύθη, εἴη λὼ οὕτω κατὰ φύσιν πρῶτον Σ' ἔβαλεν εἶτα τὸ ἔπατο. ὅρα δὲ καὶ τὰ ζώντομα πάρεισα, τὸ ἐλεῖν καὶ τὸ ἐλθεῖν. ἃ καὶ πρηχήσει τινὶ ἔοικε. Σημείωσαι δὲ ὡ ὅπως ὁ Διομήδης θαῤῥεῖ ὡς εἰ τὸν τόξου ὁ Πάνδαρος ἀπόσχηται, ῥᾳδίως λὼ, αὐτὸν, ἐκ τοῦ ὀχεδὸν περιγενήσεται. ἀχρεῖος γὰρ ἅπας τοξότης σὺ τῇ συσάδην μάχῃ. διὸ οὐδὲ νὸν σκαμάνδριον πρὸ τούτου ὤνησεν αἰ ἐκκβολίαι. ὡς τοῦ Μενελάου Σωτησόντος αὐτῷ. Πάνδαρος μὲν εἶπε νὸν Διομήδην οὐκ Σοὶ πολὺ ἀναχήσεσθαι κρατερὸν βέλος. Διομήδης δὲ ἐφορμηνεύων τὴν τοῦ λόγου σύνοιαν, φησὶν. οὐδέ με φησὶ δηρὸν ἔτ' ὄλεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο. καὶ σημείωσαι ὅτι ἀναχήσεσθαι εἶπε, τὸ νοσεῖναι. καὶ μὴ πλησίστα θανεῖν καὶ νοσῶ σκότῳ γενέσθαι. ἀλλὰ αὖω ὀχεῖν ἤτοι ζῆν. καὶ νοσῶ ἠλίῳ καὶ φωτὶ ἔῃν. ὅθεν καὶ Σοὶ ἠλίου ἀνατολῆς τὸ αὐίσχειν τίθεται. Τὸ δὲ ἀναχέσθαι, καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὸ πολλάκις λέγεται. ὡς καὶ σὺ τῷ, ἀναχεσκομένην πρ. φράζεται δὲ καὶ σὺ ἀπλότητι δίχα προθέλως σύτε ἄλλοις καὶ σὺ τῷ, εἰ νὸν ὄξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἐχόμην. ἢ καὶ ἄλλως ἠχόμην ὀξὲ τοῦ ἡ. κατὰ τὸ ἔμελλον ἤμελλον. διεκόνουν δικόνουν.

Ως ἔφατ' οὐ χόμενος. τῷ δ' ἔκλυε παλλὰς ἀθήνη.
Γῦα δ' ἔῤῥηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθε
Αγχοῦ δ' ἱσταμένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα
Θαρσῶν νῦ Διόμηδες, Σοὶ πρόφρασι μάχεσθαι
Εν γάρτοι σήθεσι μένος πατρώϊον ἧκα
Ατρομον, οἷον ἔχεσκε Σακέσπαλος ἰφθίτα τυδεὺς

Εν τῷ Γῦα δ' ἔῤῥηκεν ἐλαφρὰ πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε, τὸ πόδας κὴ χεῖρας τὰ λυσιτελῆ πρὸς δρόμου τάχος, ὄξε σαφήνιαν ἰδία ὀξεφώνησεν ἑρμηνεύων ζνα εἶπε κατεξαίρετον γῦα συναῦθα. προσληπτέον δὲ εἰς τὸ, πόδας τὸ ὄρθε κατὰ ἀκολουθίαν, ὡς Σοὶ χειρῶν εἴρηται τὸ ὕπερθεν. Ιστέον δὲ ὅτι συναῦθα μάλιστα τὸ, ἐλαφρὰ καιρικοῦ ὄντος ὡς ἀπὸ τῆς τῶν ἐλάφων τροπῆς, ἤπερ Σοὶ ξύλων καὶ τῶν τοιούτων. ἔστι γὰρ οὐκ ἀπροσφυῶς λέγεσθαι πολλὰς ἐλαφηρὸς οἷόν τινας δι' ὠκύτητα. Προς ἀνδρεῖον καὶ ὀξ ἀνδρείου πατρὸς φύντα καλὸν εἰπεῖν ὡς προεγεγράφη, τὸ, σὺ γάρτοι σήθεσι μένος πατρώϊον ἄτρομον. οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἰφθίτα ὁ δεῖνα.

Αλλὰ δ' αὐτοὶ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Οφρ' οὖ γνώσῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα
Τῶ, νῦν ἄϊκε θεὸς περιώσιος εἰσαφίκηται,
Μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς αὐτοπρὸ μάχεσθαι
Τοῖς ἄλλοις, ἀτὰρ ἔϊκε Διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη
Ελθησ' ἐς πόλεμον, τὴν γ' οὐ τάμα ὀξέϊ χαλκῷ.

Ανθρώπῳ οὖ ἡ σοφία εἰς θεολογίαν κὴ εἰς φυσιολογίαν ὡδήγησε πρέπει, εἰς ἔσαν νον τὸ, ἀλλὰ δ' αὐτοὶ ἀπ' ὀφθαλμῶν εἷλον ὄφρ' οὖ γνώσῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. ὁ πρὸς διομήδην φησὶν ἡ ἀθηνᾶ. σύθα σημείωσαι ὅτι τὲ σὺ τῷ, ἠδὲ καὶ ἄνδρα, ἐκπαραλλήλου κεῖσθαι δύο σωδέσμοι ὁ ἠδὲ καὶ ὁ καί ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σὺ πολλοῖς, καὶ ὅτι σὺ τῷ ἀλλὰ αὐτοὶ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἀπορίαν λύει ὁ ποιητὴς τὴν λέγουσαν πῶς εἶχεν ὁ Διομήδης διακρίνειν ὅτι αὐτὴ μὲν ὄντως ἀφροδίτη οὗτος δὲ ἄρης. ἢ γὰρ ἀσώματοί εἰσι, καὶ πῶς αὐτοὺς ἑώρα. ἢ σὺ σώματα, κὴ πῶς αὐτοὺς θεοὺς εἶναι διέκρινε, λύει ὃν μυθικῶς Σ' μυθικόν.

ὅτι φωσφόρος οὖσα ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφεῖλε τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὴν ἀχλὺν καὶ δέδωκε διακρίνειν θεούτε καὶ ἄνδρα. ἡ δὲ ἀλληγορία, πάνυ σαφὴς. ὁ γὰρ σωτὴρ στρατηγὸς, βέλτιον διακρίνῃ, ὃν κατὰ τὸν μανιώδη αἰῶνα θρασέως μαχόμενον καὶ ἀλογίστως ἢ ἄλλως χαύνως καὶ μαλακῶς καὶ τὸ ὅλον εἰπεῖν, ἀνθρωπίνως. καὶ ὃν ἄλλως δὲ μαχόμενος θέλετε ρον καὶ κρεῖττον ἀνθρώπου. τάχα δὲ καὶ σπέρμα ὁρισμοῦ φιλοσοφίας ἐνταῦθα κεῖται. θεωρητικὸς μὲν γάρ τις ὁ Διομήδης παραλαλεῖται. ὁ δὲ τοιοῦτος οἶδε θεοὺς καὶ ἄνδρα, ὅτι καὶ ἡ φιλοσοφία, γνῶσις θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐστίν.

Θεοπειθοῖς ἤθοις τὸ, μήτι σὺ ἀθανάτῳ θεῷ ἀντικρυ μάχεσθαι. ἐνταῦθα δὲ σωέσαλται τὸ ἀντικρὺ ἡ λέγουσα. ὅτι δὲ καὶ ἐκτέτνεται, οὐ πρὸ πολλοῦ γέγραπται.

Εννοια πρέπει φωνητικὴ ῥητορικῶς τὸ μέλλοντος δι' ἀθηνᾶς πρὸς Διομήδην τὸ, εἶκε διος θυγάτηρ ἀφροδίτη ἔλθησιν ἐς πόλεμον, τὴν γ' οὐ τάμνει ὀξεῖ χαλκῷ. μέλλει γὰρ πρέχειν εἶδος ἐν τοῖς ἑξῆς. τὴν δ' αὐτὴν ἀθηνᾶν μετ' οὐ πολὺ κατάπτυστον δευτέραν σοφοτέραν φρονοῦσα, ἕτερος ἀνήσει λογισμὸς, ἀντικατασῆναι τὸν Διομήδην τῇ τῷ ἀρεῖ. ὃ νῦν οὐ λελάληται.

Ἦ μὲν, ἀρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη.
Τυδείδης δ' ἄρ' αὖτις ἰὼν, πρόμαχόν περ ἐμοῖγε
Καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαὼς πρὸς ἔπτατο μάχεσθαι.

Βουλόμενοις μὴ τισι παρεῖναι πολλαχοῦ τὴν ἀθηνᾶν φησιν ἤτοι τὴν φρόνησιν, ὁ ποιητής. ὄργον δὲ ἀρχαμένων ἀρχωρεῖν λέγει αὐτήν. καὶ ὅσον ἐπέφηνε μὲν καὶ πρὸ μικροῦ, ἐν τούτῳ τῷ γράμματι. ἐνταῦθα δὲ ἔτι σαφέστατα διαδείκνυσιν ἐν τῷ, ἦ μὲν, ὡς εἰποῦσα, ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη. διομήδης δ' ὄρχαυτις ἰὼν, πρόμαχόν περ ἐμοῖγε. δηλοῖ δὲ ὁ λόγος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται. ὅτι ὁ ὄργοις ἐγχειρήσας τῆς ἀρχῆς πεπαυμένης σπέρματος, οὐκέτι πρὸ ἔργου τίθεται τὴν βουλὴν ὅπερ ὅτι τὴν ἀθηνᾶν.

Δὴ τότε μὲν τρεῖς τόσσον ἔλεν μύθους ὥστε λέοντα,
Οὐρά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' ἠρόπτοκοις ὄϊεσσι,
Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπερθύριον, οὐδὲ θαμάσσῃ
Τοῦ μὴ τε θένος ὄρσεν, ἔπειτα δὲ τ' οὐ προσαμύνῃ,
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἔρῆμα φοβεῖται
Αἱ μὴ τ' ἀγχισῆναι ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυνται,
Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς, βαθυῆς ὑπὲξ ἅλετο αὐλῆς,
Ὡς μεμαὼς, τρῶεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.

Ἀγαμέμνονος μὲν ὀτρύναντος, ὁ διομήδης, μεγάλα ἐργάζεσθαι. ἀθηνᾶς δὲ θαρσεῖν ἐγκελευσαμένης καὶ ἀναμνησάσης τὸ πατρὸς, πολλαχοῦ γίνεται αὐτεπαξίαν ἑαυτὸν ὡς ἐκ τῆς παρεκτὸς ἀρετῆς κατάζηλον φιλόνεικον. φησὶ γὰρ. δὴ τότε μὲν τρεῖς τόσσον ἔλεν μύθους ὥστε λέοντα καὶ ἑξῆς ὡς οὗτος ἐρήσεται. καὶ ὅρα τὸ, ἕλεν μύθους ἤτοι κατέσχεν. ὅθεν λαβόντες οἱ μαθόμενον, κατέχεσθαί ζηλα φασὶ θυμῷ. καὶ ἀρεῖ κάτοχον εἶναι. καὶ ὅμοια τούτοις. ὅρα δὲ καὶ τὸ δὴ τότε. πολλαχοῦ γὰρ καὶ γλάσσαν ὁ ποιητὴς τὸ δὴ τίθησιν ἐν καταρχῇ εἰνοσίν. ὃ τοῖς πεζολογοῦσιν, ἀσύνηθές ὄνειρ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τρεῖς τόσσον, οὐκ αὐτόχρημα δηλοῖ τὸ τρισχιλίους ἀλλ' ὡς ἔφη τὸ πολλαπλασίως. ἐπεὶ καὶ τὸ τρία καὶ ἀρχὴ ὅσον ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ, καὶ πλῆθος δὲ πολλάκις δηλοῖ ὡς καὶ ἐν τῷ δὶς μακάριος καὶ τρὶς θλιος. Τὸν Διομήδην μετὰ τὸ παυσάρου πλησιάσαι πλείονα θραυνθέντα, λέοντι προβάλλει. οὐ ποιμὴν βάλλει μὲν, οὐ βλάπτει δὲ. καὶ ὅμοια τούτοις εἰς πλείονα ἐρεθίσει θυμόν. φησὶ γοῦν ὅτι τρεῖς τόσσον αὖτον ἔλεν μύθους, ὥστε λέοντα οὐρᾶτε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' ἠροπόκοις οἰέσσι, χραύσει μὲν τ' αὐλῆς ὑπερθύριον οὐ δὲ θαμάσσει. τὸ, μὴ τε θένος ὄρσεν. ἔπειτα δέ τ' οὐ προαμύνει. ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται. τὰ δ' ἔρῆμα φοβεῖται. αἱ μὴ τ' ἀγχισῆναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται. αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς, βαθυῆς ὑπὲξ ἅλετ') αὐλῆς. ὡς μεμαὼς τρῶεσ

στι μέγα κρατερὸς Διομήδης. καὶ σημείωσαι ὅτι ποιμένι μὲν εἰκάζει τὸν Πάνδαρον, ἀλλὰ τὸ ἀρχικόν. λαῶν γὰρ ποιμὴν καὶ αὐτός. οἴεται δὲ ἐροπόκοις, οὓς πρῶας. ἀλλὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Διομήδους οἷα ὑπὸ λέοντος, δύνασται πόνητον. εἰ μήτοι τῷ τέλει τῆς δ' ῥαψῳδίας, ἢ ἀλλὰ τὸ θορυβικόν, οἴεται αὐ τοῦ εἰπασεν. ἐροπόκοις δὲ ταῖς ὄϊς λέγει, κατ' ἀφαίρετον πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ζῶον οὕτω πέκεται εἰς ἔριος ἦγουν ἔριον. ὁ καὶ αἶγες περί τινας χώρας ἔχουσιν. εἰ ἐτράπησαν πείσας φέρουσαι. οὐ μὴν ἐριοφοροῦσι. ὅτι δὲ διαφέρετον θρὶξ καὶ ἔριον, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν παράγε τοῖς παθημένοις ὀρθολεκτεῖν. ἰστέον δὲ ὡς τὸ, μὴ ἐριοφορεῖν, προιμία ἐζωώσατο τὸ εἰς οὖν ποίησις ἐστὶ τῶν ἀκεραίων καὶ ἀλυσιτελῶν. ἡν παρῳδήσας ὁ κωμικὸς, ὄνου ποίησας παίζων πλάττει ὡς οἷά τι χωρίον εἰ ᾄδου. χραῦσαι δὲ λέγεται, τὸ ἐστι πολλῆς ἐξέσαι εἰς αὐτὸν τὸν χρῶτα τοῦ σώματος. καὶ γίνεται ἐπενθέσει ἦγουν πλεονασμῷ τοῦ υ, ἀπὸ τοῦ χράω. ὡς τὸ ἔχραε κήδειν. καὶ, μιντυρίμοι μιν σῆρες ἐπέχραον. ὡς δὲ χράω χραύω, οὕτω καὶ λάω. οἷον. ἀπαίρουσα λάων, καὶ κατὰ πλεονασμὸν λαύω. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀφλαύω. καὶ λαυκανία ὁ λαιμός. οὕτω δὲ καὶ ἄω αὔω τὸ πνέω καὶ φωνῶ. καὶ ᾴω ᾴυω καὶ ἐλάω ἐλαύω ἀφ' οὗ τὸ ἐλαύνω. τὸ δὲ αθένος ὦρσεν, εἰ τοῖς ἐξῆς σαφέστερον ἐρεῖ. ὅτε εἶπε ὁ Πάνδαρος ὅτι βαλὼν τὸν Διομήδην, ἤγειρε μᾶλλον. ταυτὸν γὰρ τὸ αθένος ὄρσαι καὶ τὸ ἐγεῖραι μᾶλλον. ὅθεν καὶ ὄρθρος λέγεται ὁ ὀρθὼν καὶ ἐγείρων ἡμᾶς. σαθμοὶ δὲ τὰ εἰ τοῖς ἀγροῖς ζωοτάσια. αἱ ἐπαύλεις. καὶ ὅλως κατοικίαι ἀγροτικαί. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ. τίθησι δέ που τὴν λέξιν, καὶ ἐστὶ ῥυπίου ὡς ἀλλαχοῦ φανήσεται. καὶ μέρος δὲ θυρῶν εἰ ὀδυσσείᾳ οἱ σαθμοὶ οὓς παρασάδας ὁ τραγικὸς φησιν. αἱ δὲ ἱστορίαι, σαθμοὺς οἴδασι λέγειν καὶ ταῖς ὠρασμέναις εἴτ' ἂν τεταγμέναις ὁδοῖς αἰπασαύλας τοῖς εἴτε ἱππασύσιν, εἴτε πεζοδρόμοις. αἳ καὶ ἀλλαγὰς, ἐλεγόντες. οὕτω γὰρ τοσοίδε σαθμοὶ ὁδευθῆναι λέγονται πρόσπινον. καὶ τοσοίσδε σαθμοὺς ἦεν, ἀπὸ τοῦ δὲ πινος τόπου εἰς ἄλλον φαμέν. Τὸ δὲ, τάδ' ἐρῆμα φοβῆται, ἀντὶ τοῦ ὅτι καινοπρεπὲς καὶ τοῖς φθάσασιν ἀνατάλληλον. ὥφελε μὲν γὰρ εἰπεῖν αἴδ' ἐρῆμαι φοβοῦνται. τουτέστιν αἱ ἐροπόκοι ὄϊες. ὁ δὲ, ἐχθρά πισεν ὡς πρὸς ποίμνια ἢ πρόβατα ἢ θρέμματα. ταυτὸν γὰρ εἰπεῖν ὄϊας, καὶ εἰπεῖν ποίμνια ἢ πρόβατα. τὸ δ' ἀναπτίον τούτου, ἐπέπεσεν ἀντὶ τοῦ τέλει τῆς β'. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀπὸ οὐδετέρου πληθυντικοῦ εἰς θηλυκὸν μετέπεσεν εἰπών. πίνῃ ἔθνεα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι περύγεσιν. ἤγουν ἀγέλαι πέτονται ἀγαλλόμεναι. ἐνταῦθα δὲ μετέβη ἀπὸ θηλυκοῦ πληθυντικοῦ εἰς οὐδέτερον. ἔφη γὰρ ἐροπόκοις ὄϊεσιν. αἱ ἐρῆμα φοβοῦνται. ἤγουν ἐροπόκοις ζώοις ἢ ποιμνίοις αἱ ἔρημα τοῦ βοηθήσοντος φεύγει. εἶτα διθὶς πάλιν ἐπαναλάμπει εἰς τὸ ὃς ἀρχῆς θηλυκόν. εἰπὼν αἱ μὲν ἀγχιστῆναι κέχυνται ἤγουν αἱ ὄϊς. Τὸ δὲ ἐρῆμα, προπερισπῶσιν οἱ παλαιοί. ὥσπερ γὰρ ἑτοῖμον λέγει Ομηρος προπερισπωμένως κατὰ ἀρχαϊσμὸν, οὕτω καὶ ἐρῆμον τὸ παρ' ἡμῖν ἔρημον. καὶ καινὸν οὐδὲν ἔγκειται καὶ Θουκυδίδης ἀσωπίθως προσᾶον λέγει, προπερισπῶν. τὸ μήτοι ὁμοῖος, αὐτὸ μὲν οὐκ ἔχει πρόσδοξίαν τινά. ἀνάλογον γὰρ ὅτι τοῖς ἀλλὰ τὸ οἷος προπερισπωμένοις. δοκῶ προπερισπασθῆναι καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίϊος. μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιος ἔχει τι καινὸν κατὰ συνήθειαν ὡς φασιν ἀττικήν. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ σὺν πρὸς τῷ Θουκυδίδῃ προσᾶον, οὐ ξενίζει κατὰ τὸ ἑτοῖμον καὶ τὸ ἐρῆμον. ἔχει γὰρ ἡ ἐκεῖνο ἀναλογίας ὁμοιότητα. ἐκ τοῦ προσᾶος ἀρσενικοῦ ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ προπή. δῆλον γὰρ ὅτι προσᾶος λέγεται ζόης. αὐτὰ δέγε, παλαιοπροσῳαν τινὰ ἔχουσι. διὸ Ηρωδιανὸς φησιν ὅτι τὸ παρ' Ομήρῳ ἐρῆμον καὶ ἑτοῖμον, οἱ νεώτεροι ἀττικοὶ ἀναλόγως φασὶν, ἔρημον καὶ ἕτοιμον. Τὸ δὲ ἀγχιστῆναι δηλοῖ μὲν τὸ πυκναί. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄγχι ἑστάναι ὃ ποιοῦσιν αἱ ὄϊες ἀπὸ φόβου πυκνούμεναι ὡς ἐστὶ σωματισμῷ. σημείωσαι δὲ ὅτι ναῦ μὲν τὸ ἀγχιστῆνος, ζυνήθετον εὑρηται. μετ' ὀλίγα δὲ τὸ ἄγχι ἑστηκέναι διαλελυμένον εὑρήσεις. ἴσως δὲ καὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀπολίων τὸ ἀγχιστῆναι εἴρηκεν. ἐκεῖνα γὰρ, πλατέα λέγεται ἀπὸ τοῦ οὕτω τὰς αἶγας νέμεσθαι. χεχόφεται δὲ ἀπὸ τοῦ κ' ἡ προπαραλήγουσα τοῦ ἀγχιστῆ-

ναι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑστάναι τροπῆ τοῦ ε εἰς η. ἄλλως δὲ τὰ ἀπὸ τοῦ ἄγχι ἐπιῤῥήματος πάντα, ὅθεν καὶ τὸ ἀγχιστεύειν καὶ τὰ ὀξ αὐτοῦ. Τὸ δὲ κέχυνται, ἐκτόνου κίνησιν καὶ ταῦτα ζῴων δηλοῖ. ὥς που καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν φανήσεται λεχθέν. Τὸ δὲ βαθέης, ἀπολοῦ ὅτι καὶ ἀπαθὲς ὡς ἐκ τοῦ βαθὺς βαθέος. κατὰ τὸ, νέα. ῥέα. ὅτε δὲ τὸ ἰ προσλάβῃ, ἑτέρας ἀναλογίας γίνεται. τοιοῦτον καὶ τὸ ὠκέα ἴεις. Τὸ δὲ ὀχάλλεσθαι τῆς αὐλῆς, ταυτόν ὅτι τῷ ὑποχάλασθαι ὡς ὁ ποιητὴς ἐδήλωσεν. ἡ γὰρ ἐξ ἀρθέσεις, οὐ μόνον τὴν ἔξω δηλοῖ σχέσιν, ἀλλὰ καὶ ὕψωμα πολλάκις σημαίνει. ὡς καὶ ἐν τῷ ὀχωκώθη καὶ ἐν τῷ ἐκνομίως ἠχύνετο. καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. Τὸ δὲ τρῴεσι μίγη, τῆς κατὰ τὴν μισγάκειαν καὶ αὐτὸ ἔχεσθαι παραβολῆς. φιλεῖται δὲ ἡ τοιαύτη λέξις τῷ ποιητῇ καὶ τῷ Πινδάρῳ δὲ, ὡς καὶ προείρηται. οἷς καὶ νίκη μιγῆναί τινα λέγει αὐτὶ τοῦ νικῆσαι καὶ ἄλλα ὅμοια.

Ἐνθ' ἔλεν ἀξύνοον, καὶ ὑπείνορα ποιμένα λαῶν
Τὸν μὲν, ὑπὸ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί.
Τὸν δ' ἕτερον, ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον
Πλῆξ'. ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἔεργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου
Τοὺς μὲν, ἅασ' ὅδ' ἄϐαντα μετῴχετο, καὶ πολυΐδου,
Εἰδότος οὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος
Τοῖς, οὐκ ἐρχομένοις, ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους,
Ἀλλάστρεα κρατεροῦ Διομήδεος ὀξυαέλεια.
Βῆ δὲ μετὰ ξάνθον τε, Θόωνά τε, Φαίνοπος υἷε
Ἀμφω τηλυγέτω· ὁ δ' ἐτείρετο θυμὸν ἀνίῃ.
Υἱὸν δ' οὐτέτατ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι

Καὶ ἐνταῦθα τὴν σωφροσύνην ποικιλίαν φυλάττων ὁ ποιητὴς, αἱρεῖ μὲν τινας ἀπὸ τοῦ Διομήδη. τὰ δὲ κατ' αὐτοὺς διαφόρως φράζει. καὶ δύο μὲν τινας αἱρεῖ, οἷς οὐ γενεαλογεῖ ἀλλὰ μόνον δηλοῖ ποῖ τὸ σώματος ἔπαθον. λέγων ὅτι εἷλεν ἀξύνοον καὶ ὑπείρονα. τὸν μὲν, ὑπὸ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί. τὸν δ' ἕτερον, ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον ἔπληξε. καὶ σημείωσαι τὸ ἔπληξε καινοτρόπως ἀντὶ τοῦ ἔπληξεν. ἦν γὰρ τὸ ἀκόλουθον εἰπεῖν, τὸν μὲν, βαλὼν τὸν δ' ἕτερον πλήξας. καὶ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ κληῖς ἐκτείνει τὴν λήγουσαν ὡς δηλοῖ τὸ κληῖδα παρ' ὦμον εἶθα ἐκτέταται τὸ δίχρονον. μετὰ δὲ τούτους, αἱρεῖ ὁ Διομήδης δύο τινάς. Ἀβαντα δηλαδὴ καὶ Πολυΐδου. οἷς καὶ γενεαλογεῖ ὁ ποιητής. λέγων ἦσαν αὐτοῦ Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος. οἷς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους. εἶτα ἑτέρους δύο Φαίνοπος υἷε ἄμφω τηλυγέτω. μετὰ δὲ τούτους, πέμπτους δύο εἰν εἰΐφρω ἐόντας. καὶ ὅρα ὅπως καὶ ἐνταῦθα ἱστορίας παραρτύει τὴν ποίησιν. καὶ ὅτι ἀδελφικὰς ὡς καὶ προεγράφη, τρεῖς ταύτας συζυγίας, ἀπὸ τῷ Διομήδη αἱρεῖ. καὶ οὐ δὲ τόπους λέγει πολιηῶν τοῖς ἱππόοις. καὶ ὅτι χῆμα ἀμφιβολίας ἐν τῷ οἷς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους. ἢ γὰρ λέγει ὅτι ἔκρινε μὲν ὁ γέρων ὀνείρους αὐτοῖς πολλὰ, ὡς οὐκ ἐρχομένοις ἦτοι ὡς οὐ μέλλοισι σωθῆναι τῆς σήμερον μάχης καὶ γὰρ σφέας Διομήδης ἔξενάριξεν. ἢ οὐκ ἔφθασεν ὅλως ὀνείρους τινὰς κρῖναι αὐτοῖς ἐρχομένοις εἰς πόλεμον. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸ ἐκρίνατ' ὀνείρους, σωτίδησι τὸν παρὰ τοῖς ὕστερον ὀνειροκρίτην. ὡς ἔστι τοιοῦτον δ' ὀνειροπόλος καὶ τὸ ὀνειροκρίτης. καὶ ὅτι παθητικῶς εἶπεν ἐκρίνατο, αὐτὶ τοῦ ἔκρινεν. ὃ καὶ αὐτὸ διάκρισίν τινα δηλοῖ, τῆς κατὰ τὸ ὄναρ συγχύσεως. διυκρινουμένης τῷ ὀνειροπόλῳ. οἷς καὶ λύειν ὄνειρον λέγεται, οἷα συνδεδεμένον καὶ οὕτω καμπύλον καὶ ἀδιυκρίνητον. σὺ δὲ τοῖς ἑρμηνείοις ἴστεον καὶ ὅτι ὁ μὲν Ὑπείρων, ἐκ μόνης τῆς ὑπείρ προθέσεως παρῆκται καθὰ καὶ ἐκ τῆς αὐτί ὁ αὐτίος, μετὰ δὲ τῆς σύ, καὶ ὁ σύαντίος. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τῆς ἀνά ἴσως ὁ Ανιος. καὶ ἐκ τῆς ἀμφί ὁ Αμφιος κύκλον. καὶ ἐκ τῆς περί ὁμοίως ὁ Πέρεμος. μὴ ἐκ τῆς ὑπό, ὕσιος ὁ παρὰ Αἰθίοψι ποταμός.

ποταμός. τὸ δὲ ξίφει μεγάλῳ, ἔοικε κατά τι ὀξαίρετον εἰρῆσθαι ὡς καὶ τὸ ξίφει θρηϊκίῳ μεγάλῳ, ἀλλὰ τὸ ὡς εἰκὸς δυμέγεθες ἦεν. ἡ δὲ ῥηθεῖσα κατὰ σῶμα κλισίς, διασαφεῖται μὴ ποῦ ὄτιν, οἰ τῷ, κλισίδε παρ' ὦμον πλῆξεν ἀφ' δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠ δ' ἀφ' νώτου. δοκεῖ δὲ ἀφ' τὸ κλείειν καὶ ξυνδεῖν ὦμον καὶ αὐχένα καὶ νῶτον, γίνεσθαι. διὸ καὶ πλιγεῖσα καιρίως, ἀπέῤῥεξεν ὅ ὅτι διεχώρισεν ἐκ τὸ αὐχένος, τόν τε ὦμον καὶ τὸν νῶτον. ὁ δὲ ἄδας, ὁμώνυμός ὅτι τῷ ἑλλιωικῷ ὀξ οὗ οἱ κατ' δύβοιαν ἄβαντες. ὁ δὲ Πολύϊδος διφορεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς σύνεδι χρόνῳ. καὶ ὀξὺ φθόγγου δὲ ἔχων τὴν παραλήγουσαν. Τοῦ δὲ ὀνειροπόλου τὸ ῥῆμα, οὐ κρίσιν ὀνείρων δηλοῖ πρὰ τοῖς μεθ' Ομηρον. ἀλλ' ἡ σκῶμμα ἔχει ὀνῤροπολεῖν γὰρ τὸ ὡς σὺ φαντασία μάτην ἐλπιδοκοπεῖσθαι, ἡ τὸ βλέπειν ὄνῤρον σημαίνει. ὡς τὸ ὀνῤροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἰατρικήν. δῆλον δὲ ὅτι ὁ ὄνῤρος, καὶ οὐ δετόρως τὸ ὄνῤρον λέγεται ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς σὺ τῷ, τοὐμὸν ὄνῤρον φρενῶν. ὡς δὲ σὺ ὀνείροις καὶ ὀνείρατα φαμὲν, σὺ τοῖς μὲν ταῦτά που ῥηθήσεται. ἀναλογία δὲ τ' ὀνῤροπόλος, κατὰ τὸ οἰωνοπόλος· οὗ καὶ οἰωνοθέτην ὁ Σοφοκλῆς εἰπὼν, οὐκλὴ, ἀναλόγως ἕξει καὶ τὸν ὀνῤροπόλον ὀνειροθέτην εἰπεῖν. ὅρα δὲ καὶ ὡς σὺταῦθα φανερῶς τηλυγέτοις λέγει, σὺ μόνοις ὄντας ὑοῖς παρεὶ γέρουσι τῆλε οὔτι τὸ γενναῖ. εἰπὼν γὰρ φαίνοπος ἦε ἄμφω τηλυγέτω, ἐπάγει ὅσ' ἐτείρετο μήραϊ λυγρῷ ὑόν δ' οὐ τέκετο ἄλλον ἐοὶ τεάτεσσι λιπέσθαι· Τὸ μὲν δὴ ἐτείρετο μήραϊ λυγρῷ, τῆλε εἶν τὸ γενναῖ δηλοῖ τὸν φαίνοπα. ἀ σωτήρησι τὸν τηλύγετον. Τὸ δὲ ὑὸν οὐ τέκετο ἄλλον μόνοις αὐτὸ εἶν δηλοῖ τῷ παρεί. τὸ δὲ τέκεθ, ἔστι καὶ ἀπαρέμφατον τεκέσθαι, κῆ μετοχή. οἷον τεκομένα με μᾶτερ. Τὸ δὲ κτεάτεσσι, πλεοναστικὸν ἔχει τὴν παραλήγουσης. τὸ γὰρ κοινὸν, κτέασιν ἀφ' τὸ κτέαρ κτεάτος. καὶ ἔστιν εἰδός τι μεταπλασμοῦ, πρὸς ὁμοιότητα τὸ, κύνεσσιν αἴθρεσσι. καὶ τῶν ὁμοίως·

Ενθ' ὄγε σὺν, ἀνάειξε, φίλον δ' ὀξαίνυτο θυμὸν
Αμφοτέροιν, πατέρι δὲ γόον, καὶ κήδεα λυγρὰ
Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκνοσήσαντε,
Δέξατο. χηρωσαὶ δὲ ὀξὺ κτῆσιν δατέοντο.

Ο Διομήδης σὺν τὸ ῥηθέντος φαίνοπος ὑοῖς ἀνελὼν παρεὶ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ ἔλιπε. καὶ ἔστι περιπαθὴς ὁ λόγος ἔγε σὺν ὑοῖς ἐλὼν, λύπας ἀφῆκε τῷ παρεί αὐτ' αὐτ. ἐπεί φησιν οὐ ζώοντε μάχης ἐκνοσήσαντε, ἐδέξατο. χηρωσαὶ δὲ τὴν κτῆσιν αὐτὸ ἐδάσαντο. ὀξὺ μόνοις ὡς εἴρηται αὐσὺ εἶν τῷ παρεί. ἦν δὲ τάγμα σὺ ταῖς πόλεσιν, οἱ χηρωσαὶ διοικηταὶ σὺν ἀκληρονομήτοις ἤγουν σὺν χηρεύουσας διαδόχων. ἡ καὶ ὧν αἱ γυναῖκες ἔμελλον χῆραι, καὶ τῶν ἐοὶ τροπευόντων δεύμεναι. οἵτινες κατὰ λόγον ἄλλον, καὶ ὀρφανισαὶ ἐκαλοῦντο, ὡς ὀρφανῶν ὑπερισάμενοι. καθὰ καὶ Σοφοκλῆς δηλοῖ. καὶ σημείωσαι ὅπως νόμον ἔσχον, ἡ ἔθος παλαιὸν πολιτικὸν, τῇ ἱστορίᾳ δυμεθόδως χάριν πολυμαθείας ὁ ποιητὴς ξυνέπλεξε. τὸ δὲ χωρίον χρησιμεύσει ποτὲ τῷ, εἰς τοιοῦτον γεράφοντι ἀκληρονόμητον γέροντα. ὀξαύω δὲ τὸ χηρωσαὶ, ὀξὺ κανόνα τοιοῦτον. τὰ εἰς της ῥηματικὰ ὑπὸ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾶ παραλήγοντα, ὀξυνέσθω. Βραβευτής. ἀθλητής. ποιητής. ὀρχηστής. χρυσωτής. ἐελνωτής. οὕτω καὶ χηρωστής. μάχεται τὸ κωβδνήτης τὸ ἀήτης ἄλλως γέγονεν ἀφ' ῥήματος εἰς μί γεγονὼς τὸ ἄημι. τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ φασιν σὺ Αλεξάνδρα στείχων ἀγρώστην ὄχλον, παρώνυμόν ὅτι, καὶ οὐ ῥηματικόν. δοκεῖ δὲ ὁ χηρωστὴς, πλεοναστικὸν ἔχειν τὸ σ'. πρὸ τὸ τ'. εἴπερ ἐκ τὸ χηρω χηρώσω γίνεται. κήδεα δὲ λυγρὰ, ταῖς βλάβας ἔφη, πρὸς διασολλὼ ἑτέρου κήδους τὸ κατ' ἀγχιστείαν δηλαδή. ὃ οὐκ ὀξ αἰάγκης λυγρόν ὄτιν. σὺ τούτοις δὲ καὶ τὸ σὺν ἀείρειν ἐοὶ φόνου τεθὲν, διαφεῖται ἵνα μὴ νοοῖτο, αὖ τι τὸ ἐσκύλευε. φησὶ γὰρ σὺν ὄγε σὺν, σὺν ἀείρειν φίλον δ' ὀξαίνυτο θυμόν. εἰδ' ἴσως ἐοὶ σκυλευμοῦ λυφθείη σὺταῦθα τὸ σὺν ἀείρειν, εἰη λὺ χῆμα πρωθύστερον. ἵνα λέγῃ ὅτι ὀξείλε ψυχὴν εἶτα σὺν ἀείρειν. τὸ δὲ αὖνυτο, ἀπλοῦν ὄν, ξυντάσσεται καὶ μὲ γενικῆς. ὡς σὺ τῷ

τυρῶν αἰνύμενοι ἐτυμολογία δὲ τοῦ αἶνυσθαι, ἢ τὸ αἴρω καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἢ τὸ αὖω ἀφ' οὗ τὸ αὐύω. αὐυστικὸν γάρ τι καὶ τὸ ἀφαίνυσθαι ὅπως λύ, καὶ λαμβάνοιτο.

Ἐνθ' ὑοὶς μὲν ἔπειτα δύω λάβε δακρυβανίσδαο
Εἶν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ἐχέμονά τε, χρόμιόν τε
Ὡς δὲ λέων σὺ βουσὶ θορὼν ἀφ' αὐχένα ἄξει
Πόρτις, ἥ τε βοὸς, ξύλοχον κατὰ βοσκομένοιο,
Ὡς τὼ ἀμφοτέροις ἀφ' ἵππων τυδέος υἱὸς
Βῆσε κακῶς ἀέκοντας ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα.
Ἵππους δ' οἷς ἑτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

Τὸ, ὑὸς μὲν ἔπειτα δύω ἔλαβε. ταυτόν ὅτι τῷ εἷλεν. ὥστε κἀ ὅτε λέγει ὁ ποιητὴς ὡς ὀδεῖνα τὸν δεῖνα εἷλεν, οὐδὲν καινόν ὅτι νοεῖν τὸ εἷλεν, αὐτὶ τοῦ ἔλαβεν ἀφ' οὗ καὶ ἐφούδυστε κατά τινα παρακολούθησιν. σὺ ταῦθα δὲ σημείωσαι κἀ ὅτι εἰπὼν ὡς σὺ ἐρημώσιος μετὰ μίδας ὁ Διομήδης ἀφ' ἵππων βῆσε κακῶς ἀέκοντας ἔπειτα δὲ τεύχεα ἐσύλα, ἐσίγησε μὲν τὸ πρᾶγμα αὐτό. τὸν φόνον δηλαδὴ τῶν μετὰμισθῶν. τοῖς δὲ πρὸ τοῦ πράγματος καὶ τοῖς μετὰ τὸ πρᾶγμα, ἐδήλωσε κἀ αὐτό. ἔστι δὲ πρὸ τοῦ πράγματος μὲν τὸ ἀφ' ἵππων ἔβησε. μετὰ δὲ τὸ πρᾶγμα, τὸ τεύχεα ἐσύλα. ὧν μέσος, ὁ φόνος. καταληφθέντες γὰρ τοῦ δίφρου, ἐφονεύθησαν. τὴν δὲ τοιαύτην μέθοδον, καὶ παρ' ἄλλοις ἔστιν εὑρεῖν. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ καθὰ δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀφ' ἵππων ἔβησε, ταυτόν ἐστι τῷ ἔκβαλε δίφρου. ὅπερ εἶπεν ἀλλαχοῦ. καὶ ὅτι τὸ πρὸ μικροῦ συλεύειν, συλαῖ ἐνταῦθα εἶπεν ὅ ἐστι σκυλεύειν. ἰστέον δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι πρὸ ὀλίγου μὲν τὸν Διομήδην φοβούμενα τοῦ τρῶας. λέοντι ἔικασεν ὡσαύτως Θεμίστῳ ποιμνίοις πολλοῖς. ἐνταῦθα δὲ ὅτε τοῦ μετὰ μίδας ἀναιρήσει, λέοντι παραβάλλει. ὃς ἐν βουσὶ θορὼν, ἀφ' αὐχένα ἄξει πόρτις ἥ τε βοὸς ξύλοχον κατὰ βοσκομένοιο. ἡ δὲ παραβολὴ αὕτη, οὐ μόνον ἀφ' ὧν τελίζει τούτοις τοῦ μετὰμίδας, ἀλλὰ καὶ ἰδιότητα λέοντος ἱστορεῖ. ἔθος γὰρ τῷ λέοντι, πρῶτον καταγνύειν ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται τοῦ αὐχένας τοῖς βιαίοις ζώοις ἵνα μὴ τοῖς κέρασιν ἀμύνωνται. εἶτα ἐν ἀδείᾳ ἐσθίεσθαι αὐτοῖς. ἡ δὲ πόρτις ἀφ' ἧς ἐν ἄλλοις νεοσκοϊστικῶς ἡ πόρταξ, δηλοῖ μὲν δάμαλιν τὴν ἀρτι πορδύεσθαι δυναμένην. καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ νεβροῦ. γράφεται δέ ποτε καὶ χωρὶς τοῦ τ', πόρις. ὥσπερ δὲ ὁ πόρτις, οὕτω καὶ ὁ βοὸς ἥλικως νοητέον. ὡς δηλοῖ τὸ βοσκομένοιο. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν βοὸς, καὶ ναὶ γενικόν ἐστιν ὄνομα. τὸ δὲ πόρτις, εἰδικόν. καὶ ὅτι πάντως μὲν, βοὸς ἐστι καὶ ἡ πόρτις. ὁ δὲ Ὅμηρος, τὸ μὲν γενικὸν ἐφύλαξε τῇ τελείᾳ βοΐ. τὸ εἰδικὸν δὲ ἀποκλήρωσε τῇ ἀτελεῖ. ξύλοχος δὲ κατ' ἔλλειψιν, τόπος ὀρεινὸς πυκνὸς ξύλοις. μυριαχοῦ δὲ ἡ διαύτη λέξις οὕτω κεῖται κατὰ γένος ὡς ἐπὶ πολὺ ἡλυκόν. ὅτε κἀ λείπει τὸ, ὕλη. ἵνα ᾖ ξύλοχος ὕλη. ἀφ' ἧς καὶ ἥρες ὑληκοῖται. Κεῖται καὶ ἐνταῦθα μέθοδος προκλητικὴ τοῦ ἑξῆς νοήματος. τρεῖς γὰρ ἀδελφικὰς συζυγίας ἀνελὼν ὁ ποιητὴς ἀπὸ τῷ Διομήδει τοῦ μὲν ἄλλοις, ἀφῆκεν οὕτω κεῖσθαι. τοῦ δὲ μετὰμίδας καὶ σκυλεύεσθαι γράφει. καὶ τοῦ ἵπποις δίδοσθαι ἱστορεῖ τοῖς ἑτάροις, μετὰ νῆας ἐλαύνειν. ὅθεν δὲ ποιήσας, βύθις ἐπιζευκτικὸν καὶ τὸ ποδὶ παυσάρου καὶ Αἰνείου ἀφ' ὧν λήψεται τοῦ ἀρίστοις ἵπποις. καὶ οὕτως εὐμεθόδως ἡ τελίτη ξυνωρεὶς τῶν μετὰμισθῶν τὴν τοῦ Αἰνείου προκαλεῖται. ταχυσημάντως βύθις μετ' αὐτὴν. καὶ προγυμνασάμενος ὥσπερ ἐν ταύτῃ ὁ Διομήδης, εἶτα κατὰ τὴς τοῦ Αἰνείου ξυνωρείδος, ἐπαγωνίσεται τῆς εὐγενεσθρίας καὶ ἀξίας λόγου πλείονος.

Τόνδ' ἴδεν αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν
Βῆ δ' ἴμεν αὖτε μάχην, καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων.
Παύσαρον αὐτίθεον διζήμενος ἔπλετο φόβοι,
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν, ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.
Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν αὐτίον ηὔδα.

Ανδρείου

Ανδρείου παρασάζηαι, τὸ ἀλλαπάζοντα σίχας ἀνδρῶν, καὶ ἀ' ἓν δὲ αὖτε μάχην καὶ ἀνχιλόνον ἐγχειάων × Ασπιδέτας καὶ σὺ ταῦθά φησιν. οὖρε Λυκάονος υἱόν. τὴν τὸ οὐρόντος ἀνυσθὴν πρασθηλῶν τῷ ἀπὸ τροχῶ τὸ χίματος. ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον ἀγλαὸν τὸν Πάνδαρον ὁ ποιητὴς οἶδεν, ἀλλὰ καὶ αὐτίθεον αὐτὸν καὶ ἀμύμονα φησι καὶ κρατερόν. ὀξαίρων τὸ τὸ Διομήδους ἐπ' αὐτῷ ἀρίστευμα ἐπὸρ αὐτὸς τὸν τοιοῦτον αἰρεῖ. ἄλλως γὰρ οὐ πάνυ ἄξιος ἐπαίνου ὁ Πάνδαρος ὀξὺ τὸ γένος δὲ καὶ τὴν ἀνδρίαν οἱ ἔπαινοι. οὐ γὰρ ἑτοίμως αὐτίθεος καὶ ἀμύμων, ὁ ὡς ἐδείχθη ἐπίορκος ἔτι δὲ καὶ αὐελθυθερος. ὡς κὴ μικρὸν δειχθήσεται ὡς ὃν τὰ καλὰ τῶν θυμάτων, ἐχρυσοῦτο εἰς ἄγαλμα, οὕτω κὴ ὁ Πάνδαρος ἐπαίνοις κατασέφεται εἰς σέμνωμα τὸ Διομήδους ὑφ' ᾧ ποτε ἦται·

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον. ἰδὲ πρόσοντες ὄϊσοι,
Καὶ κλέος ᾧ οὔτις τοι ἐείζεται αὐθάδε γ' ἀνήρ
Οὐ δέ τις αὖ λυκίη σέο γ' ὄχεται εἴν ἀμείνων.

Επαινος τοξότου τὸ, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πρόσοντες ὄϊσοι καὶ κλέος ᾧ οὔτις τοι ἐείζεται αὐθάδε γ' ἀνήρ. οὐ δέ τις αὖ τῷ δεῖνι τόπῳ ἢ αὖ τοῖς δεῖνα, σέο γ' ὄχεται εἴν ἀμείνων. πρὸς Πάνδαρον δὲ τὸν ἐκλυκίας ὁ Αἰνείας ταῦτά φησι. κὴ σημείωσαι ὅτι τὲ σύνικῶς νῦν εἶ πε τὸ τόξον εἰωθὼς αὖ ἄλλοις καὶ πλιθωντικῶς προφέρειν αὐτό. μετ' ὀλίγα δὲν ἀγκύλα τόξα ἐρεῖ. οὕτω καὶ καμπύλον ἅρμα οἴσετον σύνικῶς. κὴ ἔλαυνε ἅρματα πλιθωντικῶς, καὶ ὅτι ἁπλικῶς τὸ ἐείζεται, αὐτὶ τὸ ἐείζει φησίν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ διώκεται αὐτὶ τὸ διώκει. καὶ ἄλλα δὲ μυρία τοιαῦτα. ἐφ' ὧν ἁπλικωτέρα ἡ παθητικὴ λέξις. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ σύνταῦθα ἐκτείνῃ τὴν αὔξησιν. σὺ μέντοι τῷ, ἀλλ' ὅδ' αὐτὸ ἐθέλει καὶ σὺ ἄλλοις μυρίοις, συσέλλεται. ἰστέον δὲ ὅτι κὴ σύνταῦθα λυκίας μέμνηται Ομηρος, τῆς μικρᾶς τῆς τοῦ ξέλειαν. ἤτις ὥσπερ μικρὰ λυκία, οὕτω καὶ μικρὰ τροία ἐλέγετο. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα ἄρχειν τρώεσσι καὶ ἐγείθαι τρώεσσι λέγει ὁ Πάνδαρος. τοῖς ξελειώταις δηλονότι. οἱ μέντοι σὺν τῷ σαρπηδόνι λύκιοι ὡς κὴ προείρηται, τῆς μεγάλης λυκίας εἰσὶν ἔποικοι×

Αλλ' ἄγε τῷ δ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χέρας ἀναχθών
Ος τις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
Τρῶας ἐπεὶ πολλούς τε, καὶ ἐσθλοὺς γουνατ' ἔλυσεν
Εἰ μή τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος τρώεσσιν,
Ἱρῶν μηνίσας κλεπτὴ δὲ θεοῦ ἔστι μῆνις.
Τόν δ' αὖτε προσέειπε λυκάονος ἀγλαὸς υἱός.
Αἰνεία τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων ×
Τυδείδῃ μὲν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ἐΐσκω,
Ασπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,
Ἵπποις τ' εἰσορόων· φάσθ' δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεός ἐστιν.
Εἰδ' ὅγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων τυδέος υἱός,
Οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλά οἱ ἄγχι
Εστη κ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
Ος τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτρεσεν ἄλλη
Ηδη γάρ οἱ ἔφηκα βέλος καί μιν βάλον ὦμον
Δεξιὸν, αὐτικρὺ δὲ θώρηκος γυάλοιο

Ανθρώπῳ δυσμενεστὴ σὺ μάχῃ, ὡσπερέπει τὸ, ὅστις ὅδε κρατέει καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν, ἐπεὶ πολλούς τε καὶ ἐσθλοὺς γούνατ' ἔλυσε × Τὸ πρὸς τὸν παρθενίαν λυκηγὸρον λεχθὲν σὺ δισταγμῷ σεμνῶς ὑπὸ Απόλλωνος τὸ, δίζομαι ἢὲ θεόν τε προσείπω ἢ βροτὸν πολλὸ πρότερον Ομηρος σύνοισε. λέγει δὲν ὁ αἰνείας πρὸς τὸν πάνδαρον. ἀλλ' ἄγε τῷ δ' ἔφες ἀνδρὶ δηλαδὴ τῷ Διομήδει, βέλος. εἰ μήτις θεός ἐστι κοτεσσάμενος τρώεσσιν· ἔνθα καὶ γνωμικὸν κεῖται, τὸ κλεπτὴ δὲ θεοῦ ἔστι μῆνις. ἔστι δὲ πολυεπασμὸς

σύνταῦθα τῆς ἐστὶ προθέσεως. ὡς ἢ σὺ τῷ δοῦν ζωὸν βουκόλος ἀνὴρ. καὶ ἐπίουρος. ἢ οὕτω μοὶ εἶπεν ὁ αἰνείας συνδιαίζων. ὁ δὲ πάνδαρος περιφράζων ἀφελέσθρον λαλεῖ τὸ αὐτὸ νόημα. λέγων ὅτι ἐάφα οὐκ οἶδα εἰ θεός ἐστιν. εἰ δ' ὅ γ' ἀνὴρ τυδέος υἱός, οὐχ ὅδ' ἄνδυθι θεοῦ τάδε μαίνεται). ἀλλά τις ἄγχι ἔστηκεν ἀθανάτων νεφέλη εἰλυμένος ὤμοις. καί ὅστις ὁ λέγει ὁ πάνδαρος, ὅτι ἢ θεός ἐστιν ὁ φανόμενος, ἢ θεῖος ἀνὴρ καὶ οὐκ ἄνευ θεοῦ ἀναγαθὸν. καὶ ὅρα οἵαν γνῶσιν ὁ διομήδης ἔφθασε σχεῖν περὶ ἀθηνᾶς. αὐτὸς γὰρ οὐκ ἐνδιασκῶς οἶδεν ἐν τῷ χαράγματι τούτῳ. ἀλλὰ κρίνῃ θεὸν καὶ ἄνδρα ἤγουν διακρίνῃ. ἐν τοῖς τοιούτοις δὲ πιθανότητα πλάττων ὁ ποιητὴς ἑαυτῷ συμμαρτύρεται. μονονουχὶ λέγων ὡς οὐκ ἀπιθάνως πλάττων συνεφαπτομένοις τῆς μάχης θεοῖς. ἰδοὺ γὰρ καὶ οἱ ῥηθέντες. ἥρωες τοιαῦτα οἴονται· σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μαίνεται, νῦν μὲν ἐπὶ ἀνθρώπου εἶπεν ἐν θουσιώντος εἰς μάχην. ἀλλαχοῦ δὲ δόρυ μαίνεσθαι λέγει ψυχῆς δίον τὸ ὄπλον ἐκεῖ τό πω ποιητικῶς· ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μαίνομαι, οὐκ ἔστιν ἐνδρικῆς ἕνεκα ἀνδρείας ἀπλῶς λεγόμενον ἐν χρήσει, ἀλλὰ μετὰ προθέσεως. ὡς γὰρ ὀχῶ ἄλλον καὶ πορεύω ἄλλον ὀχοῦμαι δὲ καὶ πορεύομαι ἐγώ, οὕτω καὶ ἐκμαίνω ἄλλον. οὗ μετοχὴ τὸ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον. ὁμοίως κατ' ἐνέργειαν παρακείμενος, δύρηται ἐν ἀπλότητι. μέμηνα γάρ. ὁ δὲ ἐνδρικῆς ἀόριστος, μετὰ προθέσεως. ἐξέμηνα γάρ. δῆλον δὲ καὶ ὅτι οὐ πολλοῖς, αἱ καθ' ὑπερβολὴν ἐπὶ θυμίαι, κλῆσιν ἔχουσιν ἐκ τοῦ μαίνεσθαι. καὶ μάλιστα αἱ φαῦλαι. χρυσομανὴς γοῦν σκώπτεται ζῆς. καὶ οἰνομανὴς. καὶ ἡ ἐρωμανία δὲ τοιοῦτόν τι ὄνομα, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐν οἷς καὶ ὁ γυναικομανής. κεκλήρωται δὲ καὶ δούλοις ἐντεῦθεν κλῆσις, μάνης γὰρ δουλικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἐξ οὗ μετῆκται καὶ ἐπὶ ποικτικὸν χαλκοῦν πρόσωπον ὃ καὶ αὐτὸ μάνιον ἐκάλουν. ἐκ τοιαύτης δὲ μανίας πέπαικται καὶ ἡ μανιόκωπος γυνή. ἤγουν ἡ ταῖς μίξεις μεμηνυῖα. κῶπος γὰρ νεὼς τὸ ἐπήσιον. τῷ δὲ εἰλυμένος, πρωτοθέτου τὸ εἰλῶ. ἐξ οὗ εἰλύω ἀφ' οὗ εἰ συνθέσει τὸ ἐπειλύω. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ καλῶ, καλύω ὅθεν τὸ κλύω. τὸ δὲ ἀλλά τις ἄγχι ἔστηκεν ἀθανάτων ἤτοι θεῶν, ἀγχίθεον τὸν διομήδην ὑποδηλοῖ. σύνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὅτι διαφέρει τὸ ἄγχι ἑστάναι διαλελυμένως. ἢ τὸ ὡς περιεχάφη ἀσχημονῆναι ὅτις συνθέτως. καὶ ὅτι ἐφίσταί λέγει, τὸ ἐκτόξου βέλος ζωοπέμπειν. καὶ ἔστι καινὴ ἡ λέξις. φησὶ γοῦν, ἔφες αὐτοὶ βέλος. καὶ ἤδη γὰρ ἀρίστευσεν ἐφῆκα. ἐκ τούτου δὲ μεταφορικῶς, καὶ ἐφίημι τὸ σύντελλομαι. καὶ ἐφετμὴ ἡ σύντολη. καὶ ἡ ζωὴ ἐκλίτου δὲ ἔφεσις καὶ ὁ ἐφέτης, σύντεῦθεν ὥρμηνται. τῷ δὲ κατεστάμενος αἰτίαν ἀρδιδοὺς, ἐπήγαγεν. ἰρὸν μενίσας. ἤγουν σύνεκεν θυμάτων ὀργισθείς. οἶδε γὰρ ὁ μῦθος ὡς καὶ προδεδήλωται τὰ δαιμόνια καὶ δυσχωλῆς ζωοπομφόμενα καὶ ἐκατόμβης ἢ μηδόλως ἢ κακῶς τυθείσης. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπικοτῆσαι, κατέσθαι λέγει. καὶ ὅτι σὺ τῷ κατεστάμενος καὶ μενίσας, ταυτὰ οἶδε κότον καὶ μῆνιν. καὶ ὧδε μοὶ ταῦτα. ὁ δὲ διομήδης, οὕτως ὡς ἐξέρεξη ἀμφιγνοηθείς, γνωρίζεται ὅμως ἀπὸ τῶν ἵππων. τάχα γὰρ ἀφαιρέτοις αὐτοῦ εἶχεν οἷα φίλιππος. ἔτι δὲ γινώσκεται καὶ ἀπὸ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς περικεφαλαίας. φησὶ γοῦν ὁ πάνδαρος ὡς τυδείδημν ἔγωγε σαΐφρονι πάντα εἴσκω. ἀσπίδι γινώσκων αὐλώπιδί τε τρυφαλείηι ἵπποις τε εἰσορόων. καὶ σημείωσαι ὅτι τῶ ἔοικεν ἐῖν ὡς καὶ περίηται τὸ ἐκ τῆς κόρυθος αὐτῷ καὶ τῆς ἀσπίδος ἀκόντων πῦρ. ἢ λαμπρότης δηλονότι τῶν ὅπλων ἀφ' ἧς διάδηλός ἐστι. πάνυ γὰρ λαμπρὸν παράσημον καὶ ἡ αὐλώπις, ὑπέρανεσκηυῖα γιγανωμένη. καὶ ἡ τρυφάλεια προλάμπουσα συχνοῖς ἀστροειδέσι φάλοις. τὸ δὲ πάντα περιπθύει κἀνταῦθα. δῆλον γὰρ ὅτι ὁ ἐξ ἵππων καὶ ὅπλων εἰκαζόμενος, πῆ γνωρίζεται καὶ οὐ κατὰ πάντα. ὅρα δὲ καὶ ὅπως δυνάμενος εἰπεῖν ὁ ποιητὴς ἀσπίδι τρυφαλείητε ἵπποισιν, οὐκ ἐποίησεν οὕτω, ἀλλὰ τὸ ἵπποισιν περιέφρασεν εἰς τὸ ἵπποισί τε εἰσορόων. ἵνα ἐκφύγῃ τὸ τῶν συχνῶν πλόκων ὁμοιδές. ὅτι δὲ τρυφάλεια μοὶ πρὸς διασολῶ ἀφάλου, ἢ ἔχουσα τρεῖς φάλους· ὅθεν πολλαχοῦ δηλουμένους. ἵνα ᾖ τρίφαλος. καὶ τροπῇ τοῦ ἰ εἰς υ τρύφαλος. ἀνάπαλιν πρὸς τὸ δύφρος

φρος δ' ἵφρος. καὶ τὰ κατ' αὐτὸ πολλὰ ὧν καὶ περείρηται. αὐλωπις δὲ ἡ λίχουσα εἰς ὀξὺ τῷ αὐλίσκῳ εἰς οὗ ὁ λόφος σείεται, δηλοῦται καὶ σὺ ἄλλοις. Ισέον δὲ ὅτι τὸ γινώσκων φύσει μακρὸν ἔχει τὸ κατάρξαν δίχρονον μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τοῦ γ'. ἐκ τοῦ γιγνώσκων. ὃ δὴ γέγονε καὶ σὺ τῷ γίγνεται γίνεται. καὶ σὺ τῷ ἰχὼρ ὡς περιεγράφη. καὶ σὺ τῷ ἀρητὴρ ἐκ τοῦ ἴαχω καὶ ἐκ τοῦ ἀρνός. καὶ ὅτι τὸ αὐλώπιδι τρυφαλείη, δύο ἐπίθετα αὐτὶ ἑνὸς κεῖνται περιγορικοῦ τοῦ κυνέη. καὶ ὅτι ἄφαλος μὲν, σὺ χρήσει κεῖται. οὐ μὴν καὶ τρύφαλος. τρυφάλη δέ ὅτιν ὡς εἰκὸς ὀξ ἧς καὶ τρυφάλεια. σὺ τούτοις δὲ πρὸς ἀναλογίαν τοῦ διζήμενος κεῖται κῆ τὸ μιχήμενος. οἷον βέλος ὠκὺ μιχήμενον. ἤγαγ' ἐπελθὸν, ἀνδράμενον.

Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην αἰδοῦνῖι περιάλφειν
Εμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα. θεὸς νύτις ὅδι κοτήϊς.
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι, καὶ ἅρματα, τῶν, κ' ἐπιβαίην,
Αλλά που σὺ μεγάροισι λυκάονος σύδεκα δίφροι
Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες. ἀμφὶ δὲ πέπλοι
πέπανται πρὰ δέσφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι
Εστᾶσιν, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι, καὶ ὀλύρας
Η μήμοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ λυκάων
Ερχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις σὺν ποιητοῖσιν
Ἵπποισί μ' ἐκέλευε, καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα,
Αρχεύειν τρώεσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Αλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην. ἦ τ' ἀλλὰ πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἵππων φειδόμενος μήμοι δευοίατο φορβῆς
Ανδρῶν ἑλομένων ἐνθάδε ἔλπεσθαι ἄλοχον.

Ασφαλῆ βλάβην φράζει τὸ, καίμιν ἔγωγ' ἐφάμην αἰδοῦνῖι περιάλφειν ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα. ὁ δὲ δεινὸν ἀρχόμενος ὑφορώμενος, ἔπποι ἀλλ', δύθυβόλως τὸ, θεὸς νύτις ὅδι κοτήεις. ὁ πάνδαρος δὲ ταῦτα φησιν ὅτε βαλὼν τὸν Διομήδην, οὐκ ἔβλαψεν.

Φίλιππος κατὰ τὸν Διομήδην ἓν δοκεῖ καὶ ὁ πάνδαρος. διόφησιν ἀλλά που σὺ μεγάροισι λυκάονος, σύδεκα δίφροι καλοὶ πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες. ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπανται. παρὰ δὲ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι ἑστᾶσι κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. εἰ δὲ καὶ ἀμφότεροι φίλιπποι, ἀλλ' ὅρα διαφοράν. Διομήδης μὲν γὰρ, εἰς χρῆμα στρατιωτικὸν δεῖται τῶν ἵππων. καὶ εἰς τοῦτο φιλεῖ σ' ζῶον. διὸ καὶ σὺ ἀλλοτρίοις κῆ ταῦτα ἐπ' ἀλλοσδαπῆς, περιποιεῖται. οἷον σὺ τὸ Δαρήτος. καὶ σὺ τῶν δύο Περαμιδῶν. καὶ σὺ τὸ Αἰνείου καὶ τὸ Ῥήσου. καὶ οὐ φείδεται οὐδὲ τινὸς εἰς αὐτοῦ δαπάνης. πάνδαρος δὲ ὡς κτῆμα τούτοις αὐχεῖ. καὶ οἴκοι ἀρρθέτοις φυλάττει, δι' φειδωλίαν. ὡς ἀνὴρ, μὴ δαπανᾶ πολλὰ εἰς αὐτὸ, σὶ τῇ τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. λέγει γοῦν αὐτὸς ὅτι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ λυκάων ὁρχομένῳ μοι ἐπέτελλεν ἵπποις καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα ἀρχεύειν τρώεσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην. ἦ τ' ἀλλὰ, πολὺ κέρδιον ἦεν, ἵππων φειδόμενος. μήμοι δευοίατο φορβῆς, ἀνδρῶν ἑλομένων ἐνθάδε ἔλπεσθαι ἄδηλον. οὕτω παρὰ τὸ δέον, ἀνελεύθερος. καὶ κατὰ παλαιὰν κωμῳδίαν ἐπεῖν, φειδὼς ἤγουν φειδωλὸς δαπάνης, ὁ πάνδαρος. καίτοι μυριάσων πολιορκουμένων μὲν ὁμοίως αὐτῷ διοικονομουμένων δὲ τὴν ἱππικὴν ὡς ὀξύν. τάχα δὲ καὶ ψευδόμενος ἀλαζονεύεται κατὰ λαϊκήν ἐπεῖν κωμικῶς. λέγεται γάρ φασι σκωπτικῶς λαϊκὴς, ὁ αὐχηματίας. παρὰ τὸ σὺ λαοὺς εἰς ὅσιν ἄγειν καὶ ἐπιστροφὴν οἷς πείθει τινὰς περιαυτολογούμενος. ὃ δὴ φαίνεται ποιῶν καὶ ὁ πάνδαρος. τί γὰρ ἔδει αἵματος καὶ ἵππων τῷ τοξότῃ; διὸ οὐ δὲ εἶπεν, αὐτὸ ἦν σὺ ἵπποις. ἀλλὰ μέσως εἶπε καὶ ἀμφιβόλως ὡς σὺ μεγάροισι λυκάονος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ σύδεκα δίφροι. Σημείωσαι δὲ ὡς τῷ Διομήδει μὲν, ἀρετή ὅτι

τὸ φίλιππον. τῷ δὲ Πανδάρῳ, λόγος. ἔγκ Φειδόμενος δαπάνης, τῇ ἑαυτῷ· ἀσφάλειαν προίεται. καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασιν, ἀναλωμάτων Φειδοῖ, τὸ συμφέροντος ἀμελεῖ. καὶ οὐ δίφρους ὡς πρὸς ἀνάθεσιν ἀχραύτους φυλάττει· Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ νεοτευχέα δίφρους, διαζάφησίς ἐστι τῶν πρωτοπαγῶν. ὁ σωτελεῖται, ἀλλὰ τῆς ἐκ τοῦ πάνω παραγωγῆς, εἶστε τὸ πικρὸν ἅρμα τὸ καὶ καλλικόν; καὶ εἰς τὸ πικρὸν ἀρότρου. καὶ ὅτι πέπλος, οὐ τὸ ἱμάτιον οὐδ' ἐνταῦθα. ἀλλὰ ὕφασμά τισιν δυνοφδὲς καταπεταννύμενον τῷ δίφρῳ εἰς ἀνάβασιν καπνοῦ καὶ κόνεως, καὶ τῶν τοιούτων. καὶ τάχα ἐκ τοῦ πεπλάσθαι πέπλοι λέγονται. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ὡς ἐν τρόπῳ ἐτυμολογίας παρέθετο τὰς λέξεις. εἰπὼν, ἀμφὶ πέπλοι πέπλανται. ὁ δηλοῖ τὸ δηϊόωλοῦται. μετενεχθὲν ἀπὸ τῶν τετμημένων ζώων. ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ ποτῷ ποτήσω καὶ δωρικῶς ποτάσω ὅθεν οὖν ποτανὸν τὸ πτηνόν, πεποτάνται καὶ ἐν συγκοπῇ πέπλανται, ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πετάσω μέλλοντος, πεπέτανται καὶ πέπλανται. τὸ δὲ πετάσω, δοκεῖ προϋπάρχειν ὁ πετάζω ἐνεστώς. ὅθεν οὖν καὶ καταπέτασμα καὶ παραπέτασμα μηδικόν. δίζυγες δὲ ἵπποι, αὐτὶ τοῦ ἀνὰ δύο εἰς ἕκαστον ζυγόν. ὡς ἐν τῷ Πανδάρου ἵπποις, κ β'. τὸ δὲ κρῖ, ἀρκτικὸν ἔπαθεν οὐκ ἐκ τῆς κριθῆς, ἣν γὰρ λέγει καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ ἡ κριθή. ἀλλ' ἐκ τοῦ κρίμνον οὐδέτερον. λευκὸν δὲ αὐτὸ εἶπεν, ὡς μέλανες οἴονται, πρὸς αὐτὸ διασολλὼ μελαίνης τινὸς τῇ Θετταλίᾳ κριθῆς ὁποῖαι πολλαχοῦ γίνονται. μάλιστα δὲ πρὸς σύγκρισιν σίτου, ἐκεῖνος γὰρ οὐ τοιοῦτος. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ οὕτω παρ' Ὁμήρῳ φαίνεται οὐδέτερον εἶναι τὸ κρῖ, ἐκ τοῦ λευκὸν, ὡς ἐκ τοῦ ὀρυφυὲς ὄπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. κρῖ μὲν γὰρ λευκὸν κατὰ τὸν τεχνικὸν, ἔστι καὶ ἐν ἡλικίᾳ γενέσθαι νοῆσαι ἀπηκόστερον. οἷον κρῖ λευκόν. κατὰ τὸ, ἀρχὴν δωρικὸν οὐκ αἰτητόν. καὶ κατὰ τὸ κλυὸς Ἑλλησποντία καὶ ὅσα τοιαῦτα. κρῖ δὲ ὀρυφυὲς ἡλικῶς εἰπεῖν. ἐχθρὸν πόδα, οὐκ ἂν δέξαιτό τις. αἱ δὲ ὀλύραι, σπόριμον μέλαν μικρότερον τοῦ λεγομένου βίκου καὶ τοῦ ὀρόβου. καὶ φυλάσσει μέχρι καὶ νῦν τὴν κλῆσιν παρά τισι τῶν παραθαλασσίων ἐποίκων τῆς μεγάλης Λυκίας· Τὸ δὲ ἐρέπτεσθαι, ἀλόγοις ζώοις οἰκεῖον ἀεὶ ἐκ τῆς ἔρας ἐθίσεως. ἐπ' αὐτῶν δὲ ὡς καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται, καὶ ἡ φορβὴ λέγεται κατὰ ὀνοματοποιΐαν. ὡς Θετταὶ ἀνθρώπων κυρίως ἡ ἐδωδὴ καὶ ἡ ἐδητὺς καὶ ἡ βρῶμα. ὅτι δὲ τὸ ἐρέπτεσθαι, καὶ ὀρέπτειν σὺν ὀργητικῶς λέγεται. καὶ ὅτι καὶ ἑτεροίαν ζωὴν σημασίαν ἔχει, φανεῖται σὺν τῷ, κόνιν δ' ὑπέρεπε ποδοῖιν· Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ ἔδειν Θετταὶ ἵπποων λέγεται ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εἰωθότες ἔδμεναι. σὺν θα σημείωσαι καὶ ὅπως Θετταὶ ἵπποων τὸ εἰωθέναι τίθησιν. ὡς καὶ σὺν τῷ εἰωθὼς λούεσθαι ποταμοῖο. καίτοι κυρίως Θετταὶ ἀνθρώπων τὸ ἐθίζεσθαι. ὅθεν καὶ αἱ ἠθικαὶ ἀρεταὶ παρονομάζονται ὡς οἱονεὶ ἐθικαί τινες οὖσαι· Τὸ δὲ γέρων Λυκάων, ἀφροσύνῃ κατηγορεῖ τοῦ Πανδάρου εἰ μήτε ὡς γέροντι μήτε ὡς πατρὶ ἐπείθη ἐκείνῳ. καὶ ταῦτα οὐχὶ ἀπλῶς παραινοῦντι, ἀλλὰ μάλα πολλὰ Θετταὶ τέλλοντι. ὅρα δὲν οἷα πάσχει ὁ ἀγαθῷ πατρὶ ἀπειθῶν· Τὸ δὲ αἰχμηταὶ Λυκάωνι, ἀνόμοιον τῷ πατρὶ δείκνυσι τὸν πάνδαρον ἐπεὶ αἰχμητὴς μὲν ἐκεῖνος αὐτὸς δὲ τοξότης. διὸ καὶ ἐκείνῳ μᾶλλον οἰκεῖοι οἱ ἵπποι ἢπερ τῷ Πανδάρῳ, τῷ ἄλλως προσήκοντι καὶ κατὰ τέχνην πατρῴζειν ὡς ἔθος ἐστὶ πολλαχοῦ καθὰ δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος, ὃ μὴ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. αὐλητέω γὰρ φησιν αὐλητὴς ἐγένετο μὴ Θετταὶ ἄλλων ὁμοίως· Τὸ δὲ ἐμβεβαῶτα Θετταὶ ἅρματος πυριολεκτεῖται ἐφ' οὗ ἐμβέβηκέ τις τῷ δίφρῳ. ὅθεν αὖ δὲ ὡς ἐκ μέρους, καὶ Θετταὶ ἵπποων νοηθήσεται. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἂν ἐμβαίνῃ τις ἵπποις ἐρεῖ. ἀναβαίνειν δὲ Θετταὶ ἵπποις. ἢ ἵπποων Θετταὶ βαίνειν. ἔχεται δὲ τοῦ τόπου τούτου, καὶ τὰ προμικροῦ ῥηθέντα. τὸ δὲ ἵπποων ὥστε καὶ ἔκβαλε δίφρου· Τοῦ δὲ ἀρχοῦσιν ὁ παραγωγόν ὅτιν ἐκ τοῦ ἄρχω, χρῆσις καὶ ἀλλαχοῦ. σὺν δὲ τῷ πολὺ κέρδιον ἦν, ὅρα ὅπως ὁ Θετταὶ μηθὲν οὐδὲν σωτελεῖ τῷ Πανδάρῳ νοοῦντι μὲν αὖτι ὀλέ ποτε τὸ δέον, μὴ ἔχοντι δὲ τοῦ λοιποῦ διορθώσασθαι· Τὸ δὲ εἰλομένων, ταυτόν ἐστι τῷ εἰλουμένων. διαφέρεται γὰρ· ὁποῖον καὶ σοβούμενος, σοβόμενος. καὶ Θετμελούμενος, Θετμελόμενος. Τὸ δὲ ἄδην, αὐτὶ

τοῦ ἁλμυρῶς

τῶ δηλῶς τῶδε οὗ καὶ προγέγραπται, Νικίας μὲν ψιλοῖ διπλασιάζων τὸ δ' ὀξὺ τὸ μέτρον ὁμοίως τῷ, κύον ἀλδεές. Αρίσταρχος δὲ, δι' ἑνὸς δ' καὶ βραχέως καὶ δασέως. δασύνῃ δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ τὸ ἅδε δ' Εκτορι μῦθος ἀπτήμων. καὶ τὸ ἀδὸς τέμνῃ ἵκετο θυμὸν αὐτὴ ἡ κόρος. καὶ τὸ ἄδωνις. καὶ ἴδιον γάρ φησι παρὰ τὸ ἥδω. τὸ μέντοι ἀδολέσχης, ψιλοῖ. φασὶ δὲ καὶ τὸ ἀσφάφαξις δασύνεσθαι, ἔστι δὲ εἶδος λαχάνου τὸ κοινῶς χρυσολάχανον. ὅπερ ἡ πολεῖων χρῆσις, ὀξὺ τὸ τ' ἀτραάφαξιν λέγει. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ σὺ τῷ, ψευδάτρακα φάξυος πολέα. σκοπητέον δ' σὺ τοῖς ἐρημίοις, εἰ καὶ τὸ ἀδεῖν ὃ ἔστιν ἀρέσκειν, δασύνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἥδειν. δοκεῖ γὰρ καὶ αὐτὸ δασεῖαν ἔχειν. ὡς δηλοῖ καὶ ἡ αὐθάδεια. νοουμένη ὡς οἷον αὐτοαρέσκεια. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἔδμεναι ἄδην, τὸ ἀδηφαγεῖν καὶ ὁ ἀδηφάγος ἐπενοήθη παρὰ τοῖς ὕστερον. καὶ ὅτι καθὰ τὸ ἐρέπτεσθαι ἀφ' οὗ μεταφορικῶς παρῆκται τὸ ἐρείπω καὶ αὐρείπω, οὕτω καὶ τὸ φέρβω ἐπὶ ἀλόγων, ὡς καὶ τὸ ἔδειν καθὰ εἴρηται. διὸ καὶ φορβάδες ἵππους κοινότροπον ἀπ' αὐτοῦ. καὶ φορβὴ ἡ τούτων τροφή. ἐπεὶ καὶ φορβαὶ γῆ παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ φορβὰς δὲ γυνὴ κωμικῶς πολλοῖς ὁμιλοῦσα τροφῆς χάριν. περιῦπάρχει δὲ ὥσπερ τὸ φερεσβίου β' φέρειν βίον κατὰ β', ῥᾴξας τὸν βίον φέρῃ, οὕτω καὶ τὸ φέρβῃ. ζωογόνον γὰρ ἡ φορβὴ ὡς περιφορὰς καὶ αὐτὴ τῷ βίῳ. ἧς παράγωγον κατάπτυνας καὶ ἡ φορβειά. ἴχνιον τὸ καὶ περισόμιον καὶ σόμιον ῥωμαϊκῶς δὲ εἰπεῖν, καθίσριον. ἵνα ἡ ὥσπερ αἰρὴ ἡ ἀπειλὴ καὶ ἐπενθέσει τοῦ εἰ διφθόγγου ἀρεὴ, οὕτω καὶ φορβὴ φορβείᾳ. ὅθεν καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐμπεφορβειωμένος. οὐ χρὴ δὲ ἀγνοεῖν ὅτι πλὴν φορβῆαι οἱ παλαιοὶ καὶ παρὰ τὸ φέρβω βία φασίν. ὀξυύεται δὲ ἡ φορβὴ κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ μὰ συμφώνου, τῷ ὁ παραληγόμενα, ὀξύνεται ἐὰν ἀπὸ ῥήματος γίνεται τῷ ἑ μόνῳ, πραλιγομένου. οἷον τρέφω τροφή. τρέπω τροπή. τρέφω τροφή. ῥοπή. σωσδή. νομή. ὁλκή. πολκή. οὕτω καὶ φορβή. τὸ πόρπη παρὰ τὸ πείρω γίνεται ὅπερ οὐ μόνῳ τῷ ε παραλήγεται. διὸ καὶ βαρύνεται·

Ως λίσσον αὐτὰρ πεζὸς ἐς ἴλιον εἰλήλουθα,
Τόξοισιν πίσσωος τὰ δέ μ' οὐκ ἀρ' ἔμελλον ὀνήσειν
Ηδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα
Τυδείδῃ τε, καὶ ἀτρεΐδῃ ἐκ δ' ἀμφοτέροιϊν
Ατρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών. ἤγειρα δὲ μᾶλλον·

Τὸν πεζὸν αὐτιδιασέλλων τῷ ἱππότῃ φησίν. ὡς λίσσον. οὐ ἵπποις δηλαδή. αὐτὰρ πεζὸς εἰς ἴλιον ἦλθον. καὶ ἀλλαχοῦ πεζοί θ' ἱππῆές τε. ὅτε μέν τοι ἑσσον τὸν Αχιλλέα νηυσὶ μὲν τόφρα πόλις ἐλέειν πεζὸν δὲ τόφρα, τότε τῷ πλέονι αὐτιδιασέλλει τὸν πεζόν. ἔστι γὰρ καὶ ἡ ναῦς ἅρμα οἷον θαλάσσης. μᾶλλον δὲ ἅλος ἵππος. ὡς σὺ Οδυσσείᾳ λέγει.

Αχρισίαν τόξου κατηγορεῖ τὸ, τόξοισι πίσσωος. τὰ δέ μ' οὐκ ἀρ' ἔμελλον ὀνήσειν. ἐκ τοῦ πάθω δὲ ὁ πίσσωος. γράφεται δὲ ὀξὺ τοῦ ί οὐ λόγον καὶ ὁ θίασος ἐκ τοῦ θάζω γεγονὼς. ἔτι δὲ καὶ ὁ πιθανὸς ἐκ τοῦ πάθω παραχθείς. συρακουσίων δέ φασι γλώσσης ὁ πίσσωος·

Σπάρτομος παρίσωσις καὶ σύνταῦθα τὸ τυδείδης τε καὶ ἀτρείδης. ὡς καὶ περὶ μικροῦ τὸ, ζώουτε μάχης ἐκνοσήσαντε. τοιοῦτον καὶ μετ' ὀλίγα β', οἵοι τρῶϊοι ἵπποι σπασάμενοι. καὶ τὸ, φράζεο χάζεο. καὶ τὸ, ἐς δ' ὄχεα φλόγα· Ατρεκὲς αἷμα, τὸ ἀληθὲς καὶ μὴ ψεῦδον πλὴν ὅλην κατὰ τὰ ἐρυθροβαφῆ αἱ φορήματα ἔχειν λακώνων σπυρίπλοντα πλὴν σὺ πολέμῳ ῥύσιν τοῦ αἵματος. χρῆσις δὲ αὐτοῦ, τὸ ἀτρεκὲς αἷμα ἔσσευα ὃ ἔστιν ἐκίνησα βαλών. ἤγειρα δὲ μᾶλλον, ἤτοι ἠρέθισα πρώξωα·

Τῷ, ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ παστάλου ἀγκύλα τόξα
Ημαζε τῷ, ἑλόμην, ὅτε ἴλιον εἰς ὀρατεινὴν
Ηγεόμην τρώεσσι, φόβον χάριν Εκτορι δίῳ.
Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
Πατρί δ' ἐμὴν, ἄλοχόν τε, καὶ ὑψιρεφὲς μέγα δῶμα

Λυτὶκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς
Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ σὺ πυρὶ θείην,

Ὡσπερ ἀλλαχοῦ τὸ αὐάσειν δοτικῇ συνέταξεν, οἷον πάντεσσι δ' αὐάσειν, οὕτως σύνταξεν θα τὸ ἀρχειν ἢ τὸ ἡγεῖσθαι. φησὶ γὰρ ἀρχεύειν τρῳέσσι. ἢ ἡγεόμην τρώεσσι, φέρων χάριν ἢ ἐξιὼν. σύνθα ὅρα ὡς ταυτόν ἐστιν εἰπεῖν χάριν ἢ ἥρα ἢ ἐστίηρα. ὁ γοῦν σὺ ἄλλοις εἶπεν, ἥρα φέρων ἢ μητρὶ φίλῃ ἐστίηρα φέρων, σύνταῦθα οὕτω φράζῃ φέρων χάριν ἑκτορι δίῳ. σὺ δὲ τῷ ἡγεόμην τρώεσσι, λέγοι ἂν ὡς καὶ προδεδήλωται τρῶας, οὓς σὺ τῇ μικρᾷ λυκίᾳ. κεῖται δ' σύνταῦθα καὶ ἴλιος ἐρατεινὴ καθάπου καὶ λακεδαίμων. ἔστι δὲ σὺ τῷ χωρίῳ τούτῳ μαθεῖν, καὶ ὅτι ἀφεὶς ὁ πάνδαρος ἑαυτὸν μέμφεσθαι, κατὰ τῶν τόξων τρέπεται τὴν ὀργήν. βαρβαρικῶς θυμομαχῶν κατὰ τῶν οὐδὲν αἰτίων. καὶ φησὶν ὅτι καινὴ αὖσα ἀφ' παστάλου, ἀκύλα τόξα ἅμαξε τῷ, ἑλόμην ὅτε εἰς ἴλιον τρώεσσιν ἡγεόμην. καὶ τῷ δὶ μὲν ἀναχεῖν οὐδὲ νὺ ἐθέλῃ χεῖρας ὡς ὁ Αἰνείας πρήνεσεν. ἀπειλεῖται δὲ τοῖς τόξοις δύο ποιναὰ. κλάσιν τε καὶ καῦσιν. λέγων ὡς εἰνοσίσω καὶ ἐσύλωμαι ὀφθαλμοῖσι πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα. αὐτὶκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρητά μοι ἀλλότριος φὼς, εἰ μὴ ἐγὼ τάδε φαεινῷ σὺ πυρὶ θείην, χερσὶ διακλάσας. ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ. σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ ἀφ' παστάλου σύνταῦθα μὲν πραγματικῶς εἴρηται. ὡς τῶν ἡρωϊκῶν προσώπων ἀπολούσασθαι οὕτω πολλὰ σκυβίσαντων. καθὰ καὶ τὸ τὴν λεμαίαν ἰμάτιον. καίτοι νος δὲ σὺ ὀδυσσείᾳ καθαρὰ ἐνήνεκται. ἡ δὲ ὕσσον παροιμία, ἐπὶ πραγμάτων ἄλλως τὸ νόημα ἔθετο. λέγουσα παστάλῳ μὲν ἀναιρεμάσαι τὸ ἀμελῆσαι. ἀφ' παστάλου δὲ λαβεῖν τὸ ἐπιμεληθῆναι. ὁμοῖον δή τι καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, ξυσὸν δ' ἐπὶ παστάλῳ. ἔχει δέ τινα πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα καὶ Ησιόδου, τὸ, ὑπὲρ κανὸν οὐδεῖναι πασσάλιον. ὡς δὲ καὶ πάσσαξ ὁ παστάλος λέγεται καθ' ὑποκορισμοῦ ἡ κωμῳδία οἶδε. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι γλωσσάτις λέγεται κινδάλους λέγειν οὓς παστάλους. ἢ κινδαλοπωλίτας οὓς παστοπώλας ὅθεν καὶ παιδιάτις ἡ παστάλων γνωμολόγη, κινδαλισμὸς ἐλέγετο. τὸ δὲ ἢ ἐσύλωμαι παστάδα καὶ ἄλοχον ἢ λαμπρὸν οἶκον, λόγος ἐστὶν ἤθους ἀφελοῦς. τοιοῦτον γὰρ τὸ σὺ δεινοῖς παραπλέκειν τῷ λόγῳ τὰ φίλτατα. Τὸ δὲ ὑψερεφὲς ὅτε τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ πρὸς ἀλλοῖον δάκτυλον ὑψηρεφὲς γράφεται. ὅρα δὲ τὸ ἀλλότριος φὼς αὐτὶ τοῦ πολέμιος. ὁ δηλοῖ μεγάλως δυστυχίαν ἐὰν ὁ πάνδαρος μὴ τὴν τοῦ πολέμου λύσιν τοῦ τρωϊκοῦ τοιοῦτον πάθῃ σὺ τῇ πατρίδι κακόν. ὅρα δὲ καὶ ὡς ὀρέφυγεν ὁ ποιητὴς παγγνωσθῆναι πρόχυσιν σὺ τῷ, ἀλλότριος φώς. οἷα δυνάμενος μὲν εἴπερ εἵλεω μὴ θελήσας δὲ, παρηχῆσαι ἐκφωνὸς αὐδρὸς καὶ φωτὸς πυρός. ἀλλὰ μόνον φαεινοῦ πῦρ εἰπών. Τὸ δὲ διακλάσας, ὠνοματοπεποίηται. καὶ ἔστι λειότροπον εἴπερ ἡ θραῦσις, οὕτω δὲ καὶ τὸ λακεῖν καὶ τὸ λακίζειν δυφωνότροπόν ὅτι τῆς θραύσεως. καὶ τὸ φλαῦ δὲ. καὶ τὸ θλαῦ. ἀφ' οὗ καὶ θλάσμα, κατὰ τὸ κλάσμα. καὶ θλαδίας βοῦς. ὥσπερ ἢ ἀπὸ τοῦ κλῶ κλάζω ἢ πλεοναστικῶς, ὀκλάζω, δίφρος ὀκλαδίας. Τὸ δὲ ἀνεμώλια πάνυ ἀστείως εἴρηται ὡς τῶν πλουσίων ὑπὸ τῶν, ἀξίων οὔντων ἀνέμοις ὀλέσθαι διὰ τὸ ἄπρακτον ἢ ἀνενέργητον καὶ ἔστιν ὅμοιον τόσσον ζωὸν, τῷ ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο. τὸ γὰρ ἀνέμοις ὀλλύμενον ἀναρπύιαις ἀνήρπασαι. ἢ τῶντις δὲ καθ' ἡμᾶς τῷ χρόνῳ παφλαγὼν τὸ γένος. ἑωμαλέος τὴν φύσιν. ἀνδρεῖος τὴν τέχνην. δεινὸς μὲν ἀκοντίζειν στρατιωτικῶς χρίσασθαι, τοξεύειν δὲ δεινότατος, μίαν καὶ δευτέραν καὶ τρίτην βολὴν δυστυχήσας σὺ πολέμῳ, εἰς τὸν αὐτὸν τῷ παντὶ νοῦν ἐμπεσών, κατακλᾷ θυμῷ τὰ τόξα. καὶ οὐ μόνον. ἀλλὰ ἢ παραβάλλει ἑαυτὸν εἰ σφαγήν. δυστυχίαν τοξείας, αὐθαιρέτῳ θανάτῳ τετιμηκώς. καὶ θανεῖν ἑλόμενος, εἴπερ ζῶν ὀνειδισθῆναι βαλεῖν ἀνεμώλια. ὅτι δὲ καθὰ προόρα πρώρα ἢ τὰ ὅμοια. οὕτω καὶ ἀνεμοόλια καὶ κατὰ πράσιν ἀνεμώλια, πολλαχοῦ δηλοῦται. ἴσως δὲ καὶ ὡς ἀπατῶ ἀπατήσω ἀπατήλια, οὕτως ἀνεμῶ ἀνεμώσω ἀνεμώλια. τὰ οἷον ἄβρα νεμούμενα. οὐ πάντη δὲ ταυτὸν ἀνεμώλια εἰπεῖν καὶ ἀνεμόφθορα. εἴπερ Ομηρος μὴ, ἔπη-

ἀνεμώλια οἶδε καὶ τόξα ἀνεμώλια. οἱ δὲ ὕστερον, στέρματα φασιν ἀνεμόφθορα οἷς φθορὰ ὀϐ ἀνέμων καταστειϐόντων εἰς γῆν ἢ ἐκναυϐόντων εἰς ἀτελεσφόρητα.

Χόρτοι διακλάσσας ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.

Τοὺς δ' αὖτ' αἰνείας τρῶων ἀγὸς αὐτίον ὕσδα.

Μή δ' οὕτως ἀγόρδυε πάρος δ' οὐκ ἔστεται ἄλλως,

Πρὶν γ' ἐπὶ νώτῳ δ' ἀνδρὶ ἑκὰς ἵππουσι, καὶ ὄχεσφιν

Ἀντιϐίην ἐλθόντε ἑκὰς σύντεσι πειρηθῆναι

Ἀστρεπτικὸν μεσιτείασε τὸ, μὴ δ' οὕτως ἀγόρδυε. πάρος δ' οὐκ ἔστεται ἄλλως. παρέλκει δὲ ὁ πρῶτος δὲ ἑνιδεσμος. καὶ κεῖται αὐτὶ τοῦ δή· Παρασημειοῦνται Ἀστέων καὶ Ηρόδωρος τὸ, νῶ μονοσύλλαϐον δυϊκὸν κατὰ πῶσιν ἀντιπτικὴν. αὐτὶ τοῦ ἡμᾶς, ἅπαξ εἰ Ιλιάδι κεῖσθαι καὶ ἅπαξ εἰ Οδυσσείᾳ. ὃ οὐ δὲ προπερισπᾶται, ὡς δυϊκὸν λῆγον εἰς ω'. φησὶν ὃν ὧδε ὁ ποιητὴς μείνῃ ἑκὰς νῶ τῷ δ' ἀνδρὶ καὶ ἑξῆς. ὅτε μέντοι ἑνὶ τῷ ἰ λέγει αὐτῷ, ἐπ' ὀδυσσείας τε τάσσεται οἷον νοῖ δ' ἐγὼ ὀθένελός τε. ἤγουν ἡμεῖς, καὶ ἑκὰς αὐτοπαθῶς. οἷον σύταῦθα τὸ, οἱ καὶ νοῖ πόλιν δε ἑλώσετον. καὶ νοῖ δ' ἐπαΐξασ. καὶ ἄλλα μυρία. οὐδ' ἀν νοῖ ἠέλιος διαδράκοι. ἤγουν ἡμᾶς·

Αλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἑκὰς ϐήσετο, ὄφρα ἴδηαι

Οἷ οἱ τρῳοὶ ἵπποι ἑκὰς σταμένοι πεδίοιο,

Καμπτὰ μάλ' σύθα καὶ σύθα διωκέμεν, ἠδὲ φέϐεσθαι.

Τρῳοὶ σύταῦθα ἵπποι, οὐχ ἁπλῶς οἱ τρωϊκοί. οὐ γὰρ ἔχουσί τι ὀξαίρετον οἱ τῆς τροίας ἵπποι. ἀλλὰ οἱ τοῦ τρῳός. οἱ καὶ ἀθανατοι ἐλέγοντο ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. ὁρμηνδύων δὲ ὁ ποιητὴς τὸ τρωῖοι, φησὶ προϊὼν, γενεᾶς αὐτοὺς εἶναι ἧς ἔδωκεν ὁ ζεὺς τῷ τρῳί. ἰστέον δὲ ὅτι τὲ ἐκ τοῦ τρῳὸς ὁ τρωϊκὸς ὀξυτόνου ὀνόματος οὗ θηλυκὸν τὸ, τρῳαὶ γυναῖκες, διελύθη τὸ, τρῳῖος ἵππος. καὶ ὅτι ἐχρῆν λῦ, ἀφρείαν, πῶς τὸ τρωῖος ὁ τρωϊκὸς οὐ προπερισπᾶ, τὸ τρῳός. ἵνα ἦ ὥσπερ πατρῳῖος πατρῴου μινῳῖος μινῴου μητρῳῖος μητρῴου, οὕτω καὶ τρωῖος τρῴου κτητικῶς, ὁ ἐκ τροίας ἢ ὁ τοῦ τρῳός. καὶ ὅτι ἀρετὴ ἵππων τοῦτο μυηρείων τὸ, ϐήσετο, πεδίοιο καμπτὰ μάλα σύθα καὶ σύθα διωκέμεν. ἠδὲ φέϐεσθαι. ὁ δὴ Αἰνείου σύταῦθα ἐπαύοντος, ἀπαραποιήτως οὕτω καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς ὁ Διομήδης ἐρεῖ. καὶ ὅρα τὸ ἑστάσθαι, λεχθὲν ϐήσετο τῶν τοῦ τρῳὸς ἵππων κατὰ ὀξαίρετον ὡς ϐήσετο λομικῶν. δῆλον δὲ καὶ ἀθανάτους αὐτοὺς μυθεύεσθαι ὡς ῥηθήσεται. κακῶς δὲ ἔχει καὶ τὸ πεδίοιο ὡς τοῦ ἵππου σὺ τραχείαις οὐ πάνυ εὐδοκιμούντος. ὀϐ οὗ καὶ παροιμία τὸ, ἵππος εἰς πεδίον. σημείωσαι δὲ ὅτι αἰνείας μὲν, οὕτως σὺ ὀλίγῳ ἐπαινεῖ τοὺς ἑαυτοῦ ἵππους ὡς πρὸς εἰδότα λέγων τὸν Πάνδαρον. καὶ ἀορίστως ἀρθαυμάζει. ἀόριστος γὰρ θαυμασμὸς, τὸ, οἷοι τρῳῖοι ἵπποι. Διομήδης δὲ σὺ τοῖς ἑξῆς καὶ ὡρισμένως καὶ ϐαρυμελέστερον ἐπαινεῖ αὐτούς. ἀόριστος τὲ εἰπὼν, καὶ γενεαλογῶν ἐκείνους πρὸς τὸν μὴ εἰδότα Σθένελον. καὶ ἐρεθίζων οὕτως ἑαυτῷ τε καὶ τῷ ἑταίρῳ τὴν φίλιππον ϐαθυμίαν. ἐπίτηδες δὲ Ομηρος οὕτω ποιεῖ. καὶ τὸν περὶ τῶν ἵππων λόγον διαφόροις μὲν προσώποις καὶ τόποις καταμερίζει εἰς ποικιλμὸν τῆς ποιήσεως. τὸν δὲ πλείω λόγον, δίδωσι τῷ φιλίππῳ Διομήδει. σημείωσαι δὲ ὅτι ὧδε μὲν σύντελως εἴρηται τὸ ϐήσταμένοι σύθα καὶ σύθα τῆς πεδιάδος διώκειν καὶ φέϐεσθαι. σὺ τοῖς ἑξῆς δὲ ὁ Διομήδης ἐλλιπῶς λέγων, μήστωρας φόϐου αὐτοὺς καλεῖ. μόνου τοῦ φοϐεῖν μνησθείς. δεῖ δὲ ἀναλόγως νοεῖν αὐτοὺς ἐκεῖ, καὶ διώξεως μήστωρας. σύθα καὶ τὸ μήστωρας, ὡς ϐήλογικῶν εἴρηται· Τὸ δὲ κραιπνὸς, ὀξυώτερον λόγῳ τοιούτῳ. τὰ εἰς νος μετ' ϐήσιλοκῆς συμφώνου περιττὰ ἁπλᾶ, ὀξύνεται. κραιπνός. συχνός. πυκνός. πρυμνός. τὸ, ὕμνος οὔτε περιττὲς, οὔτε ἁπλοῦν. διὸ οὐ δὲ ὀξύνεται. ὡσαύτως καὶ τὸ πραΰμνος, καὶ εἴτι τοιοῦτον. δασὺ ἄμνος, ὀξυώτερον, ὀϐ οὗ τὸ μὴ αὐτιστρέφειν τὸν κανόνα. οὐ γὰρ εἴτι ὀξυώτερον ἤδη καὶ περιττὲς ὄν καὶ ἁπλοῦν. κραιπνὸς δέ φασιν, ὁ ταχὺς καὶ οἷον ποδὴ νεμος ἢ ἀνεμώκης. ἔστι γὰρ κάπω τὸ πνέω. ὀϐ οὗ κάπος τὸ πνεῦμα. ὅθεν κάπνος, ὁ ὡς εἰπεῖν

φασιν ἀνεμώεις. καὶ πλεοναστικῷ τοῦ ρ καὶ ἱκραιπνός. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ κάρα καὶ τὸ πνέειν οἱ συγκοπῇ καὶ πλεοναστικῷ τοῦ ι, ἐὰν κραπνός. εἶτα κραπνὸς καὶ κραιπνός. καθ' ὁμοιότητα τοῦ κραπάλη ὅθεν ἡ κραιπάλη. ἵνα ᾖ κραιπνὸς ἀνθρωπος τυχὸν ἢ ἵππος ἢ βοῦς, ὁ οἱ τῷ πνευμόνι πρέχειν πνευστῶν καὶ πολὺ ἄθυμα πνέων ἐκ κεφαλῆς πολλὴ ἦν σῶμα καὶ ῥίνες, δι' ὧν τὸ τοιοῦτον πνεῦμα πρέπεσιν.

Τὼ, καὶ νῦν πόλιν δὲ σαώσετον, εἴπερ ἀνὴρ αὖτε
Ζηλῷ Διὶ τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.

Αἰνείας μὲν δύσελπίς ἐστιν ἐπὶ τῇ κατὰ τοῦ Διομήδους ὁρμῇ. διό φησιν ὅπως οἱ ἵπποι σώσουσιν ἡμᾶς εἴπερ ὁ ζηλῷ τῷ Διομήδει κῦδος ὀρέξει. τοῖς ἵπποις δὲ πέπονθε. διὸ καὶ ἡμάρτανε. ὁ μὲν τοι Διομήδης ὡς πρέπει στρατιώτῃ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα προβαλέσθαι. κἦ ὡς θαρρῶν τὴν νίκην, συντελέσαι τῷ Σθενέλῳ, ἐὰν ἡ Ἀθηνᾶ κῦδος αὐτῷ ὀρέξῃ, ἐπαΐξαι τοῖς ἵπποις τοῦ Αἰνείου καὶ ὀζελάσαι αὐτοὺς ἐκ πρώων εἰς οὓς Ἀχαιοὶς ὁ καὶ γέγονεν.

Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα, καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι. ἐγὼ δ' ἵππων ἀφ' ὑσόμαι, ὄφρα μάχωμαι
Ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο. μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Τὸ πεζοῦσθαι τοῦ ἁρμάζω, ἵππων ἀφοῦναι λέγει. οὕτω δέ Ζηνοδοτος ἀφοβαίνει καὶ νηός· Δέξασθαι, οὐ μόνον τὸ λαβεῖν. οἷον μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα δέξαι, ἀλλὰ κἦ τὸ ὑπαντῆσαι καὶ ἀντισῆναι. οἷον. ἠὲ σὺ τόνγε δέδεξο μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. κἦ τόνδ' ἐγὼ Ζηνοδότου δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί. ἡνία δὲ σιγαλόεντα τὰ τεχνικῶς καὶ εἰς κάλλος εἰργασμένα. ἐφ' οἷς οὐκ ἔλαθεν αὖ Ζηνόδοτος ἀλλ' ἐσήξεται ἄφωνος. σιγῇ ἀφοσιούμενος τὰ τοῦ θαύματος. οἱ δὲ σιγαλόεντα φασιν ἐλλείψει τοῦ τ' τὰ κατεσιγμένα ποικίλματα. ἢ τὰ οὐ μάλακτα κατὰ οὓς λεγομένους μαθηλίζας, καὶ ὀλίγα ἔχοντα σιγηλὰ καὶ μὴ θορυβοῦντα φόφῳ ἴσου κατὰ οὓς ἀδελφίτους ἱμάντας. ὅθεν ἀστείως κἦ ἀμύγδαλά τις ἔφη σιγαλόεντα τὰ μὴ φοφητικὰ οἱ τῷ κλᾶσθαι. ἀλλὰ πιεσμῷ δακτύλων, οἱ διδόντα εἰς θραῦσιν.

Τοὺ δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός.
Αἰνεία, συ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία, καὶ τεῶ ἵππω
Μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ ἐωθότι καμπύλον ἅρμα
Οἴσετον, εἴπερ ἀνὴ αὖτε φεβώμεθα τυδέος υἱόν.
Μὴ τῶ μοὶ δείσαντε, ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον
Ἐκφορέμεν πολέμοιο, τεοὶ φθόγγον ποθέοντε.
Νωΐ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου τυδέος υἱός,
Αὐτόστε κτείνῃ, καὶ ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους
Ἀλλάσσῃ δ' αὖθ' ἕλασσε τέ ἅρματα, καὶ τεῶ ἵππω.
Τοὺ δὲ δ' ἐγὼν Ζηνότα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί.

Τὸ σὺ ἄλλοις νῦν τοῦ Νέστορος λόγῳ παραγγελθὲν, σὺ ταῦθα πραγματικῶς κεῖται. ὁ μὲν, γὰρ εἶπεν σὺ τῇ δ' ῥαψῳδίᾳ, ὅτι οὐ δὴν ἐκ τοῦ οἰκείου ἅρματος εἰς ἕτερον ἅρμα ἔλθοι, ἔχει ὀρεξάσθω. τουτέστι μὴ γινέσθω ἡνίοχος, ἀλλὰ ἀπλέσθω δόρατος. σὺ ταῦθα δὲ ὁ Πάνδαρος ἀναβὰς εἰς τὸ τοῦ Αἰνείου ἅρμα, οὐ θέλει τὰ ἡνία λαβεῖν, ἀλλὰ δέχεται τὸν Διομήδην ὀξεῖ δουρί. λέγων καὶ αἰτίαν, τὸ μήποτε φθονούντων ἡμῶν, τῶ μὲν, ἤγουν οἱ δύο ἵπποι, δείσαντε ματήσετον τεοὶ φθόγγον ποθέοντε. ὁ δὲ ἐχθρὸς ἐπαΐξας, ἡμᾶς πεκτείνῃ καὶ ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους. καὶ ὅτι μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ ἐωθότι τουτέστι σωνίθει, καμπύλον ἅρμα οἴσετον. σὺθα ὅρα τὴν τοῦ προθέσιν σωνίθως φιλιδοῦσαν ζωταξῇ δοτικῇ. εἶτα καὶ ζωταξει τῷ αἰνεία τὸ ποιητέον. εἰπών. ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλασσε τεὰ ἅρματα καὶ τεῶ ἵππω. τόν δὲ δ' ἐγὼν Ζηνότα δεδέξομαι. καὶ ἔστι πιθανὸν τὸ πλάσμα δόξαν δ' θαρσοις. ἵνα μὴ ἡνιοχήσας ὁ ἐπίορκος καὶπως τοῦ δείσας, τρέψῃ σὺ ἵππους φεύγειν καὶ διασράσαι τὸ θανεῖν. ἔστιν δὲ καὶ ταῦθα ἰδεῖν, ὡς τὸ αὐτὸ νόημα εἰς διαφόρους ἤλ-

θε, τόν τε Νέστορα ὡς προδεδήλωται, καὶ τὸν Παίσαρον. ὅρα δὲ μὴ ὅπως καὶ ὁ Παίσαρος οἰωνιζόμενος ἑαυτῷ κακὰ, οὐκ ἀγαθὰ καραδοκεῖ ἀλλὰ τὰ πρὸς τὸ φεύγειν λαλεῖ καθὰ καὶ ὁ Αἰνείας ὡς εἴρηται. ματαῖν δὲ νῦν, ὡσεὶ ἵππων λέγεται, τὸ ματαιοπραγεῖν καὶ αὖ γοις ἴσασθαι. ὀβ οὖ καὶ ματίη σὺ τοῖς ἑξῆς ὡσὶ ἀνθρώπων, ἡ ματαιοπραγία. διὸ καὶ ἐρ μηνεύων ὁ ποιητὴς, νεῶ τινὶ λέξιν, οὕτω φησί. ματήσετον οὐδ' ἐθέλητον ἐκφέρειν πολέμοιο. ὡς τοινὸν οὖ τὸ ματᾶν, καὶ τὸ ἀκυνητίζειν. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον ματίη ἡλυκὴν ὄνομα, ἀλλὰ καὶ μάτιον οὐδετέρως παρὰ τοῖς μεθ' Ομηρον. εἶδος μέντοι μέτρου ἐκεῖνο. ὅθεν καὶ ματιολοιγὸς ὁ ἐκ τοῦ παρὰ μετρεῖν λείχων ἤτοι κερδαίνων. οἱ δὲ παλαιοὶ φασι καὶ ὅτι μάτιον, τὸ ὀλίγον κλάσμα. ἕτεροι δὲ, ὅτι μάτιον, τὸ ἀσπλως μικρόν. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ὡσεὶ πολλοῦ. ὅθεν καὶ τὸν πολεῖον ἢ δεῖ λείξοντα, ματιολοιγὸν φασι. ζνὲς δὲ τὸν τοιοῦτον, ἄλλως ὁρμηνεύοντές φασιν ὅτι ματιολοιγὸς ὁ πολλὰ τὰ μικρὰ ζυνάμορος καὶ πανοῦργος. τὸ μέντοι ματᾶν οἱ παλαιοὶ καὶ ἄλλως διασαφοῦντες, ματᾶν φασι τὸ ἀμβλύνειν. ὥστε κατὰ τούτοις, οὐ μόνον ἵππος ματᾶ ὡς μάστιν εἰς χρείαν ἐλθὼν, ἀλλὰ καὶ τὸ ξύστης εἴπερ ἀφεὶς βέλος οὐκ εὐστοχήσει. οὕτω δὲ μὴ αἰχμητὴς καὶ ἕτεροι. παράγωγον δὲ τοῦ τοιούτου ῥήματος ζ' ματάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ. ποιητικὰ δὲ ἄμφω. κοινὸν δὲ τὸ ματαιάζειν. ἴσως δὲ καὶ ζ' ματαΐζειν. ὅμοιον οὖ τῷ ἑβραΐζειν καὶ τοῖς τοιούτοις. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ματῶ ματάζω καθὰ ἐρρέθη, οὕτω σοὶ ἄλλοις καὶ τοπῶ τοπάζω. ἤγουν τόποις τισὶ καὶ ἀρχαῖς νοημάτων ἔχω εἰς τὸ νοεῖν τόδε τι. ἡ δὲ κοινὴ γλῶσσα ἐκ τοῦ ἑτέρου τόπου τῆς φύσεως περιεκτικοῦ, τοπάζειν λέγει, ὃ μὴ κοιτάζειν. τοπάζει γοῦν τις θηρία εἰς τὸ κυνηγηθῆναι. ζ' δὲ ἐλάσῃ, αὐτὶ τοῦ ἀπελάσῃ. ἀπαγάγῃ. ὡς καὶ τὸ, οὐ γὰρ πώποτ' ἐμαῖς βοῦς ἤλασεν. αὐτὶ τοῦ ὑβρίλασεν. κατὰ συνήθη προθέσεως ἔλλειψιν. διὸ καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς, ἐρεῖ. αἰνείαο καλλίτριχας ἵππους ὑβρίλασε πρώων. μώνυχες δὲ ἵπποι, πρὸς αὐτιδιαστολὴν ἄλλων ζώων πολυωνύχων καὶ διχηλῶν.

Ως ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἅρματα ποικίλα βάντες,
Εμμεμαῶτ' ὡσεὶ τυδείδῃ, ἔχον ὠκέας ἵππους,
Τοὺς, δὲ ἴδε Σθένελος καπανήϊος ἀγλαὸς υἱός.
Αἶψα δὲ τυδείδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Τρεῖς καὶ σὺ ταῦθα κεῖνται ἀσωΐδετοι μετοχαὶ ὡς σὺ ἰδέα γοργότητος, σὺ τῷ, ὡς ἄρα φωνήσαντες ἐς ἅρματα ποικίλα βάντες ἐμμεμαῶτες ὡσεὶ τυδείδῃ ἔχον ἵπποις. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὡσεὶ τυδείδῃ ἔχον, αὐτὶ τοῦ ἤλαυνον κατὰ τὸ τυδείδου. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ σὺ Οδυσσείᾳ τὸ, δαιμονίη τίμοι ἐπέχεις, τοιοῦτόν τι δηλοῖ. τί ἐπ' ἐμοὶ ἔχεις καὶ οἱονεὶ διωκτικῶς ἐλαύνῃσαι.

Τυδείδη Διόμηδες ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ
Ανδρὸ ὁρόω κρατερῷ ὡσεὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
Ἰν' ἀπέλεθρον ἔχωσι, ὁ μὲν, τόξων δὺ εἰδὼς
Παίσαρος, υἱὸς δ' αὖτε λυκάονος δύχεται εἶναι.
Αἰνείας δ' υἱὸς μεγαλήτορος ἀγχίσαο
Εὔχεται ἐν γεγάμῳ. μήτηρ δ' οἱ ἔσ' ἀφροδίτη.
Αλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἔφ' ἵππων. μή δέ μοι οὕτω
Θυῖε δηϊοτῆτι προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς,
Τοὔνεκ' ἀρ' ὑποδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης
Μήτι φόβον δ' ἀγόρευε, ἐπεὶ οὔ σε πείσεμεν οἴω.
Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
Οὐ δὲ καταπτώσσειν, ἔτι μοι μένος ἐμπεδόν ἐστιν.

Τὸ, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, τουτόν ἐστι τῷ φίλτατε. Εν τῷ δύχεται εἶναι καὶ δύχεται ἐν γεγάμῳ, εἰς τοινὸν ὁ ποιητὴς ζ' εἶναι καὶ τὸ γενέσθαι. διὸ καὶ τουτόν ἐστι καὶ

τὸ, θεοὶ αἰεὶ γενέται καὶ θεοὶ αἰεὶ ἐόντες. Καὶ σὺ ταῦθα ϛοὶ Διομήδους καὶ Σθενέλου, δείκνισιν ὁ ϖοιητής. τὸ τῆς φιλίας χρήσιμον. καὶ ὡς κἂν τὴν παροιμίαν, εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ. Διομήδης μὲν γὰρ, ὅλος ἔργου γίνεται πεζὸς μαχόμενος. μόνος δὲ ὁ Σθένελος σωματοφυλακεῖ. διοπτεύων ἀφ' ὑψηλοῦ τὸ ἅρματος, μή ϖοτέ τις ὀξὺ ἀφανοὶς ἐϖέλθοι τῷ Διομήδει κύδιμος. ὅθεν καὶ τὸν αἰνείαν καὶ τὸν Πάνδαρον ϛοιοῦντας αὐτῷ, ὡς ἐκ ϖερισϖῆς ϖοδρᾶ. καὶ εἰϖὼν ὅτι αὖσε ὁρόω κρατερὼ ϛοὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι. ἶν' ἀϖέλεθρον ἔχωσιν. ὁ μὲν, τόξων δὺ εἰδὼς Πάνδαρος. ὁ δὲ, Αἰνείας, εἶτα τὸν Διομήδην εἰς δυὰ μόνα Φυγὴν ϖροκαλεῖται. λέγων ἀλλά γε δὴ χαλώμεθα ἐφ' ἵπποων ἤτοι αὖα χωρήσωμεν. μὴ δέ μοι οὕτω θωῦξ ἀχὲ ϖρομάχων. μήϖως φίλον ἦτορ ὀλέσσης. ὅθεν δὲ λέγει, ὡς ἀὖ, αὖα βὰς εἰς ἅρμα, μήτε πεζὸς ϖρὸς ἱππέας διαμάχοιτο, μὴ φύγη δὲ ἐαὺ βούλοιτο. μὴ αὐτὸς μὲν οὕτω λαλεῖ. ἀκούει δὲ ὅσα τις ἀὖ, εἴϖη αὐτρεῖος ἄνθρωϖος. μή τι φόβον δ' ἀγόρευε οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντα μάχεσθαι, οὐδὲ καταϖαύεσιν. ἔϖι μοι μίτος ἔμϖεδον ὄφρα. Οκνείω δ' Ἴωσων ϛοιβαινέμεν. ἀλλὰ καὶ οὕτως,

Αντίον ἐμὰ αὐτῶν τρεῖν μ' οὐκ ἔα παλλὰς ἀθήνη.
Τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀϖοίσετον ὠκέες ἵωσοι,
Αμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτορός γε φύγησιν.
Αλλο δέ τοι ἐρέω. σύ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν
Αἶψα μοι ϖολύβουλος ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ
Αμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τοιὸς δὲ μοὶ ὠκέας ἵωσους
Αὖτὸς ἐρυκακέειν ὀξὺ αὖτυγος ἡνία τείνας.
Αἰνείαο δ' ἐωσεύξαι, μεμνημένος ἵωσων,
Εκ δ' ἐλάσῃ τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας ἀχαιούς.
Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς τρωΐϖορ ὀρύοϖα Ζεὺς
Δωχὶ ὑϖὸ ϖοινὴν γανυμήδεως, οὕνεκ' ἄρίστοι
Ἰωσων ὅσοι ἔασιν ὑϖ' ἠῶ τ', ἠέλιόν τε,
Τῆς, γενεῆς ἔκλεψεν αὔαξ αὐρῶν ἀγχίσης
Λάθρη λαομέδοντος ϛωοχὸν θήλεας ἵωσους.

Οκνείω δ' Ἴωσων ϛοιβήμεναι ἀλλὰ καὶ αὖτος, αὐτίον ἔμ' αὐτῶν. τρεῖν μ' οὐκ ἐᾶ παλλὰς ἀθήνη. ἐφ' οἷς κὴ τὴν ἀγαθὴν ἐλϖίδα ϖροβεβλημένος ὁ Διομήδης φησὶν, οὐκλῶ ἀμφοτέρους ἐκείνους παλιννοσήσαι εἰ γοῦν ἕτορός γε φύγησι. κὴ ὅρα οἷον θυμὸν ὁ Διομήδης ἀνέλαβε μετὰ τὴν ϛωὸ Πανδάρου ϖληγήν. ϖατρῴων καὶ αὐτοῦθα. λόγος γὰρ, καὶ τὸν Τυδέα κατὰ θήβας ϛωὸ μελανίϖωου υἱοῦ Ασακοῦ τρωθέντα, σφόδρα ἀγαναιτεῖν. ὡς δὲ Αμφιαράεως ἀνελὼν τὸν μελανίϖωον ϖροκόμισε τὴν ἐκείνου κεφαλὴν τῷ Τυδεῖ, αὐτὸς διελὼν ῥοφεῖ τὸν ἐγκέφαλον δίκην θηρός. ὅτε καὶ ἡ μὲν ἀθηνᾶ φησιν ἀθανασίαν αὐτῷ φέρουσα, ἀϖεῤῥάφη δὲ ὁ μῦθος. ὁ δὲ, ἰδὼν ἐξήτησε κλῶ, γοῦν τῷ ὑῷ τὴν ἀθανασίαν χαρίσασθαι. καὶ ὅθεν μὲν τοιοῦτον. ὁ δὲ Διομήδης ὡς εἴρηται μετὰ τὴν ϛωλυὴν ἐρεθισθείς, εἶτα καὶ ὡς πάνυ φίλϊϖϖος, τῷ Σθενέλῳ ϖιτέλλεται οὕτως. αἰνέω μοι ϛωλύβουλος ἀθήνη κῦδος ὡς καὶ ϖροερέξῃ ὀρέξῃ ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ ἄγων σὺ δὴ, τοιὸς δὲ μὲν ὠκέας ἵωσους, αὐτὸς ἐρυκακέμ ἄγων κάταχε. ὀξὺ αὖτυγος τῆς τοῦ ἅρματος δῆλα δὴ, ἡνία τείνας ἵνα δοκιμῶντες ἄγχεσθαι καὶ ὑϖό τινος ἐϖέχεσθαι, ἠσυχάζωσιν. ἐωσεύξαι δὲ τοῖς τοῦ Αἰνείου ἵωσοις. μεμνημένος. καὶ ὀξελάσῃ εἰς οὓς ἔλλιωας. εἶτα καὶ γενεαλογεῖ οὓς ἵωσους. ἀϖιτάλλων οἷον αὐτὸς σὺ ψυχῇ. ἐκ τῆς γενεᾶς λέγων ἐκείνους εἶναι ἧς ἔδωκεν ὁ ζεὺς τῷ τρωὶ ϛοινὴν γανυμήδους. αὖθ' ὧν ἐκεῖνος ϖοὶ ὥρας ἁρπάγη ὡς σὺ τῇ ὑ ῥαψῳδίᾳ ῥηθήσεται. ὀξ ὧν γενεῆς, ἔκλεψεν ὁ τοῦ Αἰνείου ϖατὴρ Αγχίσης ϛωοχὼν θήλεας (ἵωσους·

Τῶν, οἱ ἐξ ἐγένοντο σὺ μεγάροισι γενέθλης.
Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων, ἀϖίταλλ' ϛοὶ φάτνῃ

Τὼ δὲ

Τῶ δὲ οὔ αἰνείᾳ δῶκεν μήστωρε Φόβοιο.
Εἰ ζύτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κεν κλέος ἐσθλόν.
Ως οἱ μὲν, τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Τῶ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους
Τὸν, πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός.

Τῶν οἱ φασιν ἓξ ἐγενόντο σὺν μεγάροισι γενέθλη. τῶν μὲν τέσσαρας, αὐχὲς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνη. τὼ δὲ δύο, αἰνεία δῶκε μήστωρε Φόβοιο καθὰ προέρηται. καὶ σημείωσαι ὅτι γενεὴ, οὐ μόνον ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων εἴρηται. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ φύλλων. ὡς ὁ οἴνοπος φύλλων γενεή. λέγει δὲ ὁ Διομήδης περὶ τῶν Αἰνείου ἵππων, καὶ ὅτι ἀρίστοι ἵππων ὅσοι εἰσὶν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε. πάνυ ὀξαίρων αὐτοὺς τῷ τοιούτῳ ἐπαίνῳ. οἷς καὶ ἐὰν λάβοι μήν φησιν, ἀροίμεθα λῆν, κλέος ἐσθλόν. ἔστιν δὲ οὐ πάνυ πολὺ ἀπέχει, περίφρασις εἶναι τὸ ἀράμεθα μέγα κῦδος. καὶ ὅρα ὅπως οὐκ ἵππους φιλῶν οὐχὶ ἐὰν κτείνῃ τοὺς ἄνδρας φησὶ κλέος λαβεῖν, ἀλλ' ἐὰν λάβῃ τοὺς ἵππους. ὡς ἐνταῦθα παρ' αὐτῷ κειμήλιον τὸ μείζονος ἀρετεύματος ἔχει τὸ τῆς λαφύρου εὐδοξον. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ ὁμηρικὸν ἔθος χωρίον. τὰ δὲ κατὰ μέρος, ἐν αὐτῷ, διαυτά ἐστι. τὸ μὲν Ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι, ἀντὶ τοῦ κατὰ σοῦ. καὶ ἔστι διασαφικὸν τοῦ Ἐπὶ τυδείδῃ ἔσχον ἵππους. δωάμις δὲ ἀτέλεθρος λέγεται ὡς ἀπὸ ἀπείρονος γῆς κατὰ ἐπίτασιν, ἢ πολυπέλεθρος. ἢ καὶ καταξήρησιν, ἢ μὴ δωαμένη τελέθρῳ ἤτοι πελέθρῳ νοσφισεῖν. ἔστι δὲ τέλεθρον, ἀπὸ καὶ πελέθρου; μέτρου γῆς πήχεων ἑξ διμοίρου ὡς ἐν τοῖς ἀτίμητος ἡ ἥρο δώρου φέρεται ἀνάλογα δὲ πρὸς τὸ τέλεθρον, τὸ πολίεθρον. ἐέεθρον. πύρεθρον. φαρύγεθρον. τὸ δὲ ἄνδρε ὁρόω ὁ μὲν, παίσβαρος ὁ δὲ, αἰνείας, καινοπρεπῶς ἐχημάτισαι. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, ἄνδρε ὁρῶ, τὸν μὲν, παίσβαρον τὸν δὲ, Αἰνείαν. ὁ δὲ, τελείαν σίξας εἰς τὸ, ἄνδρε ὁρῶ, ἐπάγει ὡς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς. ὁ μὲν ὅτιν ὀδεῖνα ὁ δὲ, ὀδεῖνα. καὶ ὅτιν ὅμοιον τῷ, φημὶ κατανεῦσαι δία κρονίωνα. ἀστράπτων ἐπὶ δεξια. ἐνταῦθα δὲ ἡ γενεαλογίαν παραρρίπτων, φησὶν ὅτι Αἰνείας, υἱὸς μὲν ἀγχίσαο τύχεται ἐκγεγάμην ὁ δὴ πρὸ βραχέων ἐμνήσθη. μήτηρ δὲ οἱ ἐς ἀφροδίτη τοιεῖ δὲ ἴδιον, δεινῶς. ἵνα διὰ τοῦτο προσφυῶς καλλύνῃ τὸ τῆς ἀφροδίτης ἐπεισόδιον. πεισομαίμεν δὲ τὸν υἱὸν ἀ δηλωθήσεται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸν Ομήρου ἐπαινοῦντος πεφράσικεν μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσῃς αὐτὶ τοῦ ἀποθανῇς, λαβὼν εὐτεύθεν ὁ Εὐρυπύλης ἔφη τὸ, Εκτορος τ' ἀπόλλυται ψυχή. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα φανερῶς τὸ αὖτως καὶ τὸ, οὕτως, ταυτὸν δηλοῦσι. Σθενέλου γὰρ ἐπαινοῦντος μὴ δέμοι οὕτω θῦνε δοκῶ προμάχων, ὁ Διομήδης λέγει. ἀλλὰ καὶ αὖτος ἔμμι αὐτίον αὐτῶν. Σ' δὲ μήμοι φόβου δ' ἀγόρευε, ἐλέλειπται. καίπως ἡ φράσις οὕτω συνεστηκυῖα τῇ περιαυτερχείᾳ, τοῦ ἥρωος. ἔστι γὰρ τὸ πολῆες, οὕτως μήμοι ἀγόρευε, τραπῆναι φόβον δὲ. ἢ μήμοι ἀγόρευε ὀπυιῶν φόβουδε. ἢ γοῦν, ἀλλὰ μήμοι ἀγόρευε τὰ φόβουδε. ἤγαγον τὰ πρέποντα εἰς φυγήν. τιμηθήσεται δὲ καθ' ὅμοιον λόγον καπωτόρω, καὶ ἕτορα ἐλλειπτικά. εἰ δὲ τῷ, οὐ γάρμοι γενναῖον ἀλυσκάζοντα μάχεσθαι οὐδὲ καταπτώσσειν, ἦθος θαρσαλέον. καὶ ἀνδρεῖον ἐνδείκνυται. ἔστι δὲ τὸ μὲν γενναῖον, ἀξιόνικες οὐ γὰρ ἐπὶ ἰσχυροῦ κεῖσθαι ναῦ βούλονται οἱ παλαιοί. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐκγόνους ἢ μᾶλλον ἀπὸ γένους. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐ προγονικόν μοι τὸ δειλαίνεσθαι. ἢ καὶ ἄλλως κατὰ τοὺς παλαιοὺς γενναῖον τὸ συγγενὲς καὶ ἔμφυτον καὶ κατὰ πίθαρον εἰπεῖν ἐμφυὲς. ὅτε δέπου ὁ πλάτων γενναῖα λέγει σῦκα, οὐ μόνον τὰ βύγενῆ δοκεῖ οὕτω καλεῖν, ἀλλ' ἴσως καὶ τὰ ἐπιγεγενημένα ἀπὸ ἐπεμβεβλημένων συκεῶν κατὰ τοὺς παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει ἐπεμβολάδας ἀπίους τοὺς κοινότερον εἰπεῖν, ἐγκεντρισμίας. τοιαύτη δὲ ἴσως καὶ ἡ παρ' αὐτῷ γενναία σαφυλή. τάχα δὲ καὶ ἡ μεγάλη. καθὰ καὶ γεννικὸν κρέας παρὰ τῷ κωμικῷ, τὸ ἀδρὸν κόμμα. Ισέον δὲ ὅτι μὴ λύμοι μέχρι νεῶν γενναῖον ἄνδρα, οὐ τὸν ἰσχυρόν φασιν, ἀλλὰ τὸν ἀπὸ γονέων μὴ μὲν τυχόντα μὴ ἀφανῆ. τὸ δὲ ἀλυσκάζοντι ἢ ἀλυσκάζοντα μάχεσθαι ἄμφω

γὰρ ἀσύλοιτα. τὸ δὲ μὴ μάλα φυγῆς, ὅμως πάλιν μάχεσθαι. ὅπερ καὶ λέοντός ἐστιν ἴδιον. οὕτω δέπου καὶ ὁ Αἴας φεύγων αὐθίς τε τοῖς δώκασι περιπάρεστι δὲ τῷ ἀλυσκάζω, τὸ ἀλύσκω. ἀμφοῖν δὲ τὸ ἀλύω. ὡς γὰρ μεθύω μεθύσκω, οὕτως ἀλύω ἀλύσκω. καὶ ἀφ' αὐτοῦ, ἀλυσκάζω. πῶστειν δὲ, τὸ περιτροπάδην φεύγειν. ἀφ' οὗ καὶ πῶξ λαγωός. τὸ ὀκνεῖν δὲ ἰστέον ὅτι καλῶς Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ὀκνηλῶς ἔχειν ἐταξεν ἵνα ἡ ὀκνεῖν, τὸ οὐκ ὀνεῖν ἤγουν μὴ ἐνοργεῖν, ἀλλ' ἡ πλείων χρῆσις τῶν μεθ' Ὅμηρον ἐπὶ φόβου τὸν ὄκνον τίθησι. καί ὅτι πολλὴ ἡ χρῆσις παρὰ τῷ σοφοκλεῖ. ἐπιβαίνειν δὲ ἴωνων λέγει, τὸ εἰς ἅρμα ἀναβαίνειν. ὥσπερ ἀρβαίνειν τὸ πεζεύειν. τὸ δὲ τρεῖν μοῦνα ἔα παλαιὰ ἀθήνη, οὕτω χαρακτίζεται πρὸς τῆς παλαιοῖς. ἔθος Ὁμήρῳ τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ῥήματα κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον πολλάκις εἰς δύο α διαλύειν. ὧν τὸ μὲν πρῶτον, σωεσαλμένον. τὸ δὲ δεύτερον, ἐκτεταμένον σὺν τῷ ι. οἷον οὐχ ὁράας οἷος κάγω, καὶ ἰφανάα δακέμεν. καὶ, ἐκπράα, μέγα κῦμα. μὴ οὐκ ἔαα κρονίδης. ἔστιν τὸ ἐάα ἐὰν ἀρκῇ πιεῖν ὡς σὺ μέτρῳ δακτυλικῷ β', τρεῖν μοῦνα ἔα. ἀναβιβαθέντος τοῦ τόνου μᾶλλον βραχείας τῆς παραληγούσης, ὡς τῆς σὺ τῷ τέλει μακρᾶς ἀρκτικῆς. οὐ γὰρ εἶχεν ἀναλογίαν ζνα ἡ ὀξυτόνησις. εἰ δὲ γράφεται τρεῖν μοῦνα ἔα περισπωμένως ὅπερ ἦκται σὺν τοῖς παλαιοῖς εὕρηται, θεραπευθήσεται κοινοδιακῶς τὸ μέτρον ἀφὰ συιζήσεως. τὸ δὲ εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν, ὅμοιον μιᾷ ὅτι τῷ ἀλλαχοῦ εἰρημένῳ κοινὴ τῆς ἄτης. κατὰ δ' ἄλλον ἕτερόν γε πέδησεν. ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ ἐλλειπτικόν. δηλονότι κατὰ τὸ ἀφ' κοινοῦ ζεῦγμα, ὅτι ἐπεὶ ἀνάγκη φυγεῖν, οὐ φευξοῦνται οἱ δύο ἀλλ' ὁ εἷς. ὁ μὴ γένοιτο. ἀγχίνους γάρ ὄντων ὁ Διομήδης τὸ μέλλον προϊδεῖν. διὸ καὶ ἡ πολύβουλος κατὰ τὸν ποιητὴν ἀθηνᾶ, λέγεται αὐτῷ σωαίρεσθαι τῆς μάχης. βουτέσιν ἡ φρόνησις. ἣν προσφυῶς τῇ ἀλληγορίᾳ πολυβούλου ἔφη κατὰ μετάληψιν τοῦ πολυμήχανος. καὶ ἔτι μᾶλλον, τοῦ πολύμητις. ἐλλέλειπται δὲ μὴ τὸ, μεμνημένος. λείπει γὰρ τὸ οὐ εἴσον, ἤτοι τοιοῦτον. τὸ δὲ ποινὴν αὖτε τοῦ αὐτάλλαγμα κεῖται. ὥστε σημειωτέον ὅτι ποινὴ οὐ μόνον λέγεται τὸ κοπὴ φόνου, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπλῶς αὐτεπάκουσμα. ἡ δὲ χρῆσις πολλὴ παρὰ πινδάρῳ. ἰστέον δὲ ὅτι καθὰ ἡ ποινὴ ἀμοιβή τινα ἔστιν ὅτε δηλοῖ οὐχ ὡς ἀφ' τοῦ φόνου ἴσως, ἀλλὰ τοῦ πόνου ὅπερ ὅτι τῆς ἐπαινετῆς ἐνεργείας, οὕτω μὴ ἡ ἄμυνα. φησὶ γὰρ ὁ γραμματικὸς Ἀπολλοφάνης τὸ ἀμύνεσθαι, οὐ μόνον σημαίνειν τὸ κακῶς παθόντα αὐτὸν διαπράξασθαι. ἀλλὰ τεθεῖσθαι καὶ αὐτὶ φίλου τοῦ ἀμείψασθαι ὀφείλοντα. καὶ φέρε χρῆσιν, ἔκτε ἀλκμᾶνος τὸ, οὐ γὰρ πορφύρας τόσος κόρος ὥστ' ἀμύναθαι, καὶ ἐκ τῶν θουκυδίδου β', ἀξιούντων τοὺς ὁμοίους ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. ἡ δὲ ἀρχοῦσα τοῦ γανυμήδεος, οὐκ ἀλόγως ἀλλὰ κατὰ ἀναλογίαν τοῦ, γάνος, ἐν οἷ ἐκφέρεται ν. καλῶς πολλοὶ ἐν οἷς γράφουσι διαπλάζουσιν αὐτό. τὸ δὲ ἐπὶ ἠῶτ' ἠελίου τε, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ δηλοῖ. ἐκ τούτου δὲ λαβόντες οἱ ὕστερον, ἢ ὑπ' οὐρανὸν, ὑφ' ἥλιον λέγουσιν. ὅρα δὲ εἰ πρός τινα ἔμφασιν ἐτυμολογίας ζναπῶς αἱ τοιαῦται λέξεις παράκεινται. ἵνα λέγοιτο ἠέλιος, ὡς ἑοῖς ἕλιξ ποσὶν τῇ κατὰ τὸν ἀέρα θερμότητι. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐπέχων ἠέλιος ἴωσις καιρίως φραθὲν αὐτὶ τοῦ ἐπιβαλὼν καὶ ἐπιθέμενος τοῖς αἰρέσιν ἴωσις εἰς ὀχείαν. καὶ οὐκ ἔστιν ἑτέραν κρείττονα εἰς ἴδιον λέξιν εὑρεῖν. τοιοῦτος δέ τις νοῦς ὕπεστι τῷ ἐπέχειν λόγοις ζοὺς ἀκοαῖς. καὶ χέρα τοῖς διδυμείοις ἐπέχειν. ἔστι δὲ τὸ ἐπέχων ἠέλιος ἴωσις, καὶ διασαφητικὸν τοῦ ἔκλειψεν. οὐ γὰρ ἴωσις φησιν ὑφείλετο ἀγχίσης. ἀλλ' ἐσο φίλος γονεῦ ἀφ' ἑκείνων λαβεῖν. ἀφὸ λαθρέας ὀχείας. καὶ ἔστι κλοπὴ ζῆς καὶ ἴδιον οἰκονομικὴ καὶ δόλον οὐ πάντυ μωμητὸν ἔχουσα. πρέπουσα δὲ φιλοκάλῳ ἀνδρὶ μὴ ἔχοντι ἀδόλως τὸ ἐφεῖναι παρίσασθαι. τὸ δὲ ἠέλιος, οἱ μὲν προπαροξύνουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἡ ἥλιος. οἷον καὶ τὸ ἥλιος ἐέρση. οἱ δὲ παροξύνουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλιξ ἡλικία, καὶ ἀπελλύσει τοῦ ἰ ἡλέας. ἀπιτάλλειν δὲ τὸ αὐξάνειν καὶ ἀπαλῶς τρέφειν ὡς μὴ ταλάσσειν. ὅθεν καὶ ὁ ἀταλός. ἔστι κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τὸ ἀπιτάλλειν. δῆλον δὲ ὡς τινες καθὰ καὶ περιέρηται, ἀπὸ τοῦ

ἄπεαν

ἄπειν καὶ ἄλεσθαι, τὸ ἀτάλλειν παράγοισι τοῦ εἵνεκα τ' ἀπελθόντος δηλοῖ τὸ εὔφωνότερον. τῆς δὲ φάτνης πρωτόθετον, τὸ φαγεῖν ἢ τὸ πάσασθαι κατὰ συγκοπήν παλαιούς. ὃ ὅτι γεύσασθαι. ὅθεν καὶ φατνωτὸν φασι τὸ βρωτικὸν. καὶ φατνώματα βρωτικὰ στέγης διάγλυφα. καὶ ὀδόντων δὲ πρόσφυσις εὐτεῦθεν φατνώματα.

Καρτερόθυμε διάφρον ἀγαυοῦ τυδέος υἱέ.
Η μάλα σ' οὐδέλος ὡκὺ δαμάσσατο, πικρὸς ὀϊστός.
Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ περήσομαι, αἴκε τύχωμι.
Η ῥα. καὶ ἀμπεπαλὼν, προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε τυδείδαο κατ' ἀσπίδα τῆς δὲ διὰ πρὸ
Λίχμὴ χαλκείη πάλαμάων, θώρηκα τελάσθη.
Τῷ δ' ἔσοὶ μαπρὸν ἄϋσε λυκάονος ἀγλαὸς υἱός.
Βέβλησαι κενεῶνα διαπρύσιον. οὐδέ σ' ὀΐω
Δηρὸν ἔτ' ἀνάσχεσθαι. ἐμοὶ δὲ μέγ' οὖδας ἔδωκας.
Τόνδ' οὐ ταρβήσας, προσέφη κρατερὸς Διομήδης.

Καλὸν εἰς ἔπαινον δυσνοίας καὶ ἀνδρείου τινός, τὸ καρτερόθυμε διάφρον ἀγαυοῦ πατρὸς υἱέ. Βέλος εἰπὼν ὁ Πάνδαρος ἐπήγαγε τὸ πικρὸς ὀϊστὸς, δηλοῦσαφίλειαν. ὡς καὶ τοῦ δύρατός ὄσιν. ὅτε εἰ μὴ ὀρεκτὸν εἴη, βέλος λεγομένου. φησὶν ἂν παρανατιὼν, ὅτι τὸ τοῦ Διομήδους βέλος ἴθωσεν ἡ Ἀθηνᾶ ὅπερ ἦν δόρυ. Τὸ, αἰχμὴ ταχείη πάλλεται, τὸ τάχος δηλοῖ τῆς προέδου. ὅθεν καὶ ἡ τοῦ Αχιλλέως μελία, ἰθυπίων που ῥιφήσεται δηλοῦ τὸ ἰθὺ πέτεσθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι καλῶς μὴ περόεσσαν εἰπεῖν ἔχει τὴν αἰχμὴν καθάπερ τὸν ὀϊστὸν πτερόεντα, πέτεσθαι γοῦν ὅμως αὐτὴν λέγει δηλοῦ τὸ τάχος. ἢ καὶ δηλοῦ τὸ ἐλαφρὸν, καθ' ὃ καὶ λαισήϊά φου λέγει περόεντα. ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐπάμην πρῶτος ὄσιν ἀόριστος δηλοῦ οὗ ὁ πάσμην καὶ ἡ πάλμη ἀλλὰ καὶ δεύτερος ὁ ἐπόμην δηλοῦται ἀλλαχοῦ.

Πολὺ τὸ τοῦ Πανδάρου ἀλαζονικὸν καὶ σύνταῦθα. ὃς μιᾷ τὴν βολὴν ἀβλαβῆ ἐσῶσος τοῦ Διομήδους, μέγα κομπάζει καὶ τόσον ὀείζει θαρρῶν οὐ δηθὺν ἐκεῖνον ἔσωλεξε, λέγων ὅτι βέβλησαι κενεῶνα διαμπερές. ὅ ὅτι τὴν λαγόνα ἤγουν τὰ λαπάραν. οὐ δέσ' ὀΐω δηρὸν ἔτ' ἀνάσχεσθαι. ἐμοὶ δὲ μέγ' οὖδας ἔδωκας. οὕτω γλωσσαλγος ὁ ἀνήρ. διὸ καὶ Ομηρος οἰκείως εἰς τὴν γλῶσσαν κολάζει αὐτόν. πρυμνὴν γὰρ αὐτὴν ὀβέταμε χαλκὸς τοῦ Διομήδους ἐκ μετεώρου τοῦθεν οἷα εἰκὸς ἀφεθείς. φησὶ γὰρ ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἤτοι ἡ τοῦ ἥρωος φρόνησις σάντος ὡς εἰκὸς σὺν καιρῷ τόπῳ, τὸ βέλος ἴθωσε ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. λυκοῖς δὲ πρόσθεν ὀδόντας. τὸ δ' ἀκρὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής. αἰχμὴ δ' ὀβεσύθη παρὰ νείατον αὐθερεῶνα. ὀβ ὑμνοῦ τοίνυν ἡ βολὴ γίνεται. ἢ τάχα καὶ ὁ Πάνδαρος πεποιθὼς τῇ κατακύψας τοῦ δίφρου, ἐκμετεώρου διαιθὲρ βάλλεται. πολλαὶ δὲ τῇ νοῦ γίνονται δι' ὅ ἐσῶν τοιαῦται βολαί. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς πολλοῖς καὶ ἄλλοις πρεπόντως οἷς ἐπιμελήθη, παίζοντας σὺν πολέμῳ ποιεῖ. ὡς ὅτε καὶ Φορένηλῳ τῷ ναυπηγοσαμίῳ εἰς μοιχείαν, αἰχρὸν τραῦμα σὺν τείβῃ κατὰ γλουτόν. καὶ ἡ Ἀφροδίτη δὲ κατὰ χειρὸς βάλλεται, διότι τῇ χειρὶ πολιμμελεῖ. ἔπερ ὡς Ομηρος φησὶ καταῤῥέζουσα, ζωὰς γυναῖκας αἰατπάθει εἰς μοιχείαν. ἄλλου δέ τινος χεῖρας ὁ ποιητὴς ἐκκόπῃ, δηλοῦ τὸν αὐτοῦ πατρὸς δῶρα ὑπ' Αλεξάνδρου σὺν προίκι κατὰ τοῦ Μενελάου λαβεῖν. καί τινα δὲ ἄλλον Αγάστροφος δὲ οἶμαί ὄσιν ἐκεῖνος, κατὰ τὸ ἰχίου πτερώσῃ ὡς φύγοντα. καὶ ὁλοπρὸς δὲ Αἴας σὺν τῷ Σαϊταφίῳ ἀχμονεῖται τὸ σῶμα, ἐπειδὴ νεώτερος ὢν τὸν πρεσβύτην Ιδομενέα μάστην λαβραγόραν ἔᾶν ὠνείδισε. τῶν δὲ ἐρυμνῶν, ὁ μὲν κενεὼν, ὡς πτερεκτικόν ὄσι. καὶ ἔχει πολεοασμὸν τοῦ δευτέρου ε κατὰ τὸ, πυλεὼν ἀκαυθεὼν χαράδρεων. λέγεται δὲ παρὰ τὸ κενὸς ἔᾶν ὅσων. λυκοὶ δὲ ὀδόντες, κατ' ἰδιότητα. ὡς καὶ ὀστέα λευκά. καὶ γάλα λευκόν. καὶ κρῖ λευκόν. καὶ χιὼν λευκή. πρυμνὸν δὲ τὸ ἔσχατον, ὡς ἀπὸ τοῦ πρᾶς πρῶ πρύω πρυμνὸν καὶ σύνκοπῇ πρυμνόν. ὅθεν καὶ νηὸς πρύμνη. βαρυνομένη αὐτὴ, πρὸς δια-

σολὴν τῆς, πρυμνὴ ἡ ἐσχάτη σύνευθεν δὲ καὶ τὸ πρυμνόθεν ἐπίρρημα. αὐθερεὼν δὲ φανερῶς σύνταῦθα, ὁ κάτω τὸ πρυμνὸν τῆς γλώττης ὤν. οὗ ἅπτονται οἱ ἱκέται ὡς προδιδήλωται. σαφέστερον δὲ εἰπεῖν, αὐθερεών, τὸ τέλος τῆς κάτω γενείου·

Ἡμβροτες, οὐδ' ἔτυχες. ἀτὰρ οὐ μὴν σφωΐγ' οἵω
Γείνγ' ἀρτάνεσθαι, σείνγ' ἥτορόν γε τισόντα
Αἵματος ἆθλα ἄρνα ταλαύρινον πολεμιζήν.
Ὡς φάμενος, προέηκε βέλος δ' ἴθυνεν ἀϊχμὴ
Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. λύγκοις δ' ἐπόρουσεν ὀδόντας.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής.
Αἰχμὴ δ' ὀξεχύθη παρὰ νείατον αὐθερεῶνα.

Τὸ ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες, παροιμιώδες ὄντιν. ἔστι τῶν ἁμαρτανόντων τῆς προθέσεως. δηλοῦσιν ἄμφω τὰ ῥήματα, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ νοήμα. γίνεται δὲ τὸ ἤμβροτες ἢ ἐκ τοῦ ἀμβρότω τὸ ἀμπτυχαίνω, πλεοναστικῶ τοῦ ν' ὁ καὶ ἀμβροτάζω παραγώγως λέγει ὁ ποιητὴς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἥμαρτες. τροπῇ τοῦ α' εἰς ο' καὶ μεταθέσει τοῦ ρ' καὶ πλεοναστικῶ τοῦ β' ὀξὺ καλλιφωνίαν ὡς ἔστι τὸ γαμβρὸς καὶ μεσημβρία καὶ τῶν ὁμοίων γίνεται.

Τὸ, αἵματος ἆσαι ἥτοι κορέσαι ἄρνα ταλαύρινον πολεμιστὴν, ἀστείως καὶ ἀλληγορικῶς δηλοῖ τὸ εἰς αἷμα πολὺ βάψαι τὸν ἄρτι ἥκοντα τὸ ξίφος. καὶ σημείωσαι ὅτι ἐμφύχωσεν οἷον τὸν σίδηρον καὶ σύνταῦθα ὁ ποιητής. πολεμιστὴν αὐτὸν εἰπὼν κορεννύμενον αἵματος. ᾧ δὴ πολεμιστῇ ἀκόλουθον καὶ τὸ ταλαύρινον. τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις πολεμισταῖς, ὁ ῥὶνος οὐ τάλας ὄντιν, ἥτοι καρτερικός. οὐ δὲ ἀτειρὴς. ἀλλὰ δηλονότι τρίλιν καὶ ἀπαλός. κατὰ γὰρ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, τοῖς μὲν μαχημένοις ἀνδράσιν ὁ χρὼς, οὐ λίθος οὐ δὲ σίδηρος εἰ καὶ σιδήρῳ καταφράττονται. τούτῳ δὲ τῷ πολεμιστῇ ἀρεῖ τουτέστι τῷ ξίφει, τάλας ὄντιν ὁ ῥὶνος. ἤγουν στερρότατόν ὄντι σ' ἔστι πολλάζον αὐτὸ, κατὰ ὡς οἷον δέρμα εἰ ἔστι φανερὰ προκείμενον. διότι αὐτὸ ἔσχε, σίδηρός ὄντιν ἀτειρὴς κατάτε φύσιν οἰκείαν, καὶ ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς βαφῆς σώμωσιν. πολεμικὸς γὰρ σύνταῦθα λέγεται ἀρὴς εἰ ἄλλοις μὲν, ἢ σωματώδης δηλῶν δαιμόνιον. ἢ ὁρμὴν πρὸς πόλεμον κατὰ τὸ, δοῦ δέμεν ἀρῆς. ἢ τραῦμα. ἢ πολέμου εὐόργειαν. σύνταῦθα δὲ, ξίφος ἐσωμωμένον καὶ οὕτως ἀτειρές. ὅπερ ὅτι δυσδάμαστον. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀδαμάντινον. διὸ καὶ εἰκότως μάλιστα λέγοιτο ἂν ταλαύρινος, ἀπὸ τοῦ, οὕτως ἀτειρές. ἔστιν ὃν ἐκ τοῦ, τάλας καὶ τοῦ, ῥὶνος, ταλαύρινος καὶ πλεοναστικῶ αἰολικῷ τοῦ υ', ταλαύρινος. ὡς ἄρικτος, οὔρικτος. διὸ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ μὲν, αἰολικῶς ἐψίλουν τὸ ρ' τοῦ ταλαύρινος. ὡς καὶ ἀρίσαρχος. οἱ δὲ, ἐδάσυνον ὡς ἀπλῶς ἀπὸ τοῦ ῥὶνος γενόμενον καθὰ προεῤῥέθη. ἔστι δὲ τὸ ταλαύρινος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, αὐτὶ τοῦ βύτολμος. ἰσχυρός.

Ἦκε δ' ὀϊστὸς ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχεϊ ἐπ' αὐτῷ
Αἴολα παμφανόωντα, παρέτρεσαν δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες. τοῦ δ' αὖθι λύθη φυχή τε, μένος τε.
Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι, δουρί τε μακρῷ,
Δείσας μή πως οἱ ἐρυσσάμενο νεκρὸν ἀχαιοί.

Τοῦ παυσάρου πεσόντος ἀράβησε τεύχεα ἐπ' αὐτῷ αἴολα παμφανόωντα. παρέτρεσαν δέ οἱ ἵπποι. καὶ ἦν μὲν οὐκ ἀναγκαῖον προστεθῆναι καὶ ὅσον. ἡ δὲ ποιητικὴ φιλοτιμία, οὐ δὲ τῶν τοιούτων ἀπέχεται. Καὶ θανάτου καὶ λιποθυμίας φρασικὸν τὸ, τοῦ δ' αὖθι λύθη φυχή τε μένος τε. ἰστέον δὲ ὅτι ὃ δὲ Ὁμήρου λαβόντες οἱ ὕστερον, οὐ μόνον τὸ λυθῆναι, αὐτὶ τοῦ θανεῖν ἔφρασαν. ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, ἔθανες ἀπελύθης. καὶ ἐν τῷ, ποίῳ ἀπελύσω τρόπῳ·

Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὡς ἀλκὶ πεποιθώς.
Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε, καὶ ἀσπίδα πάντοσε ἴσην

Τὸν,

τοὺ, κτάμεναι μεμαὼς, οὓς τις τῶ γ' αὐτίον ἔλθοι.
Σμερδαλέα ἰάχων, ὁ δὲ, χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδείδης μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὁ δέ, μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
Τῷ βάλεν αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθά τε μηρὸς
Ἰσχίῳ ἀναστρέφεται, καὶ τύλλον δὲ τέ μιν καλέουσι.
Θλάσε δὲ οἱ καὶ τύλλον. περὶ δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε.
Ὥστε δ' ἀϊξὰς ῥινοῦ τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως

Σιώπομος καὶ ἐνταῦθα παραβολή, τὸ ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λεών ὡς ἀλκὶ ἔοικώς. λέγει δὲ καὶ νῦν ἀμφιβαίνειν, ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχεῖν τοῦ κειμένου. τὸ δὲ ἀλκὶ μεταπλασμὸν ἔπαθεν ἀπὸ τῆς ἀλκὴ δοτικῆς. τρύφων δὲ φησι λέγειν τὸν Ἀρίσταρχον, ὅτι ἔθος ὅτι ζῶις αἰολοῦσι, λέγειν τὴν ἰωκὴν, ἰώκα. καὶ τὴν κρόκην, κρόκα. καὶ τὴν ἀλκὴν ἄλκα ὡς ζάρκα. ὅθεν κὴ τὴν αὐτῆς δοτικὴν, ἀλκὶ ὡς σαρκί. ὁ δὲ Ἀσπαλωνίτης φασὶν οἴεσθαι τὸ, ἀλκὶ, ἀπὸ εὐθείας παρῆχθαι τῆς, ἡ ἄλξ. σημείωσαι δὲ τὴν ἰσοείαν τῆς ἰδιότητος τοῦ λέοντος. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ζῶον οὕτω ποιοῦσι τὴν ἀλκὴν. οἷόν γάρ ἐστιν. λέγεται δέ που καὶ οὖς ἀλκὶ ποιοῦσι. ἐπὶ δ' ἀνδρὸς καὶ ῥωμαλέῳ ἀνδρὶ, πρέπον τὸ ὄνομα. Θαρσοῦσι οὖν καὶ μένοις δηλωτικὸν, εἰς τὸν Αἰνείαν λεχθὲν τὸ, τὸν, κτάμεναι μεμαὼς οὓς τῶ γ' αὐτίον ἔλθοι Διομήδης δέ γε ἄμφω ἔσχεν, ὡς προείρηται. Καὶ ἐνταῦθα ὑποδηλοῖ, δεῖν δύρυβόαν εἶναι τὸν στρατηγόν. καὶ παράδειγμος γὰρ πρὸ μικροῦ μακρὸν ἄῦσε καὶ Αἰνείας δὲ σμερδαλέον ἰάχει. ἔστι δὲ μακρὸν ἀῦσαι, τὸ εἰς πολὺ μῆκος καὶ διάστημα ἀέρος. λέγεται γὰρ ὥσπερ τὸ σκιοῦς σκιᾶος δωρικῶς, οὕτω καὶ, μῆκος μάκος. ὅθεν οὖ μακερὸν καὶ εὐσυνοπτικὸν μακρόν. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ μάκους. καὶ ἡ μακεδνὴ ἀγείρος. Διομήδης χερμάδιον λάβε χειρὶ μέγα ἔργον ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιεν οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος. αἱ δὴ κὴ εἰ τοῖς ἔξῆς που ἀπειροσύνητα οὕτω κεῖται. τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ εἰ στρέφεται. καὶ τύλλον δέ τέ μιν καλέουσι. θλάσε δὲ οἱ καὶ τύλλον. περὶ δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε. ὥστε δ' ἀϊξὰς ῥινοῦ τρηχὺς λίθος. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ταῦτα μὲν ἐνταῦθα. περιὼν δὲ λέγει ὅτι βραχύτι διαλιπὼν ὁ Αἰνείας, οὐ μόνον ἐξῆλθεν εἰς μάχην, ἀλλὰ καὶ ἠρίστευσεν ὡς ἔπος μηδέν τι μέγα ἐστὶ τοῦτο καινόν. καί ὅτιν ὁ μῦθος, ἀναλλιγόητος μὲν καὶ εἰς τὸ παντελὲς ἀθεράπευτος. οἰκεῖος δὲ ὅμως τραγικῆς ποιητικῆς. ἰστέον δὲ ὅτι χερμάδιον μὲν, λίθος χειροπληθής. οὗ χεὶρ ἀνὴρ, μάσηται ὅ ὅτιν ἐφάψηται. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς χειρὶ λαβὲν ἔφη. οὐ πάντη δὲ δῆλον εἴτε τὸ χερμάδιον ῥητέον ἐστί τε κατ' ἔλλειψιν, ἵν χερμάδιον λίθον. δοκεῖ δὲ ἴσως κρεῖττον εἶναι. τὸ δὲ μέγα ὄγκον, τοῦτον ὅτι τῷ, μέγα βαρύ. ἀπὸ τοῦ ἔρα καὶ γῆ τάχα γεγονός. ὡς τῆς γῆς βαρυτάτης οὔσης ἐν στοιχείοις. μάλιστα δὲ ἔργον λέγει ἀνὴρ, τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον δύσεργον. ὃ ζ οὖ καὶ ἐργώδες τὸ δυσχερὲς καὶ δυσμεταχείριστον. ὅρα δὲ καὶ τὸ φέρειν τοιοῦτον οὖ τῷ βαστάζειν. ὃ καὶ ζῶϊ ἐμφύεται πίθηκος μᾶλλον προσηκόντως. ἔφη γοῦν. οὐδ' ἐθέλητον ἐκ φέρμ ποτὲ μοιο. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, ἡ ἀφροδίτη τὸν υἱὸν ὑπεκφέρει τοῦ πολέμου. δῆλον δὲ ὡς καὶ ἄλλα σημαινόμενα τὸ φέρμ καὶ τὰ ὃ ζ αὐτοῦ, ἔχει λόγω τε τροπῆς καὶ ἐτυμίας. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ φέρειν ὃ ὅτιν τὸ μόνιμον, καὶ τοῦ, σὺ νῦν διάφορε τῶν κακῶν. καὶ τοῦ, διάφορε κήρας ὁμμάτων. καὶ τοῦ φέρμ ὃ ὅτι λιποτελεῖν. κὴ τ' ἐνιαυσιαῖον ὄνόματος, τῆς φορᾶς ἤτοι κινήσεως. καὶ τῆς ξυμφορᾶς. καὶ τοῦ ξυμφερτὸν δ' ἀρετή. καὶ τοῦ διαφέρεσθαι ὃ ὅτι διαμάχεσθαι. ὅθεν καὶ διάφορός τινι, ὁ πρός τινα ἐχθραίνων. τὸ δὲ οἷοι νῦν βροτοί εἰσι, φανερῶς δηλοῖ μὴ τὰ ἡρωικὰ γενέσθαι τὸν Ὅμηρον. ἡ δὲ τοῦ ἰσχίου κοτύλη, καθ' ὁμοιότητα λέγεται τοῦ σκεύους τῆς κοτύλης. κοῖλα γὰρ καὶ ἡ κατὰ τὸ ἰσχίον κοτύλη καὶ τὸ ἀγκεῖον δι' οὗ ἀρυόμεθα. ὅθεν καὶ τὸ κοτυλήρυτον. ἐκεῖθεν δὲ καθ' ὁμοιότητά τινα καὶ αἱ τῶν ποδῶν κοτυληδόνες εἰ ταῖς κατ' αὐτοὺς πλεκτάνες ὡς ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ. ὅτι δὲ οὐ μικροῦ μόνου,

ἀλλὰ καὶ ὤμου κοτύλη λέγεται τὸ κατ' αὐτὴν κοῖλον τῆς ὠμοπλάτης, λέγουσιν οἱ παλαιοί. δῆλον δ' ὅτι κοτύλη καὶ μέτρου τί εἶδός ἐστιν οὐ μεγάλου, ἀλλά ζωνος βραχίος. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ κοιλότητος χειρός. ὅθεν καὶ παιδιάτης παίζεται καλουμένη ἡ κοτύλη. περάγεται δὲ οὕτως. περιαγαγὼν τις ὀπίσω τῷ χεῖρε συμπλέκει τοὺς δακτύλους. ἕτερος δέ τις εἰς τὰ κοιλώματα τῶν χειρῶν, ἅπερ εἰσὶ κοτύλαι τὰ γόνατα εἰθεῖς. καὶ οὕτως ἀναβαλὼν ἑαυτὸν, φέρεται ἔπορθος, ἐπιλαβὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ φέροντος. εἶτα ἐν μέρει ὁ τέως φορώμενος, καταλθὼν φέρει τὸν ἕτερον. καὶ ἦν αὕτη παιδιὰ ἐν κοτύλη. παράγει δὲ καὶ ἡ τῆς χειρὸς κοτύλη, κοτυλήρυτον ὕδωρ καὶ εἶτι τοιοῦτον, πράγεσι δὲ εἰπεῖν, τὰ εἰς χρῆσιν σκευῶν. τὸ δὲ ἰχίον ὁμώνυμον. ὅλον τε γάρ φασι τὸ ἄρθρον, καὶ τὸ νεῦρον τὸ πρὸς τῇ κοτύλῃ. καιριωτάτη δὲ λέξις, καὶ τὸ ἰχίον καὶ ἡ κοτύλη. διὸ καὶ δὶς ἔφρασεν ἐπιμονῆς λόγω καὶ αὖ τὸ καὶ αὐτήν. τένοντες δὲ ἄλλοι οὗτοι παρὰ τοὺς ἐν τῷ ἰνίῳ καὶ ταῖς κνήμαις. τραχὺς δὲ ὁ ῥηθεὶς ὑπόκειται λίθος, καὶ ὡς οἷον ὀνηριόεις, ἵνα δυνηθῇ θράττειν τὰ ἐρινεῶνα. ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ κίων, οὐ μόνον ἀρσενικῶς οἷον πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσῃς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς. ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς, οὕτω καὶ λίθος, διχῶς. καὶ τὸ μὲν τραχὺς λίθος, οὐ πάνυ ἀριδήλως ἐκφαίνει. τὸ ἄρρεν γένος. δηλαδὴ, θῆλυ εἶναι καὶ ἡ τραχὺς, κατὰ τὸ θῆλις ἔερση καὶ τουλις ἄλς. τὸ μέντοι λίθον κείμενον ἐν πεδίῳ μέλανα τραχύν τε μέγαν τε, σαφῶς ἔχει τὸν λίθον γένους ἀρσενικοῦ. θηλυκοῦ δὲ, τὸ, ἔξω δ' ὡς ὅτε τις σορὸν λίθος.

Εσπ γυὺξ ἐριπών. καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης ἀμφὶ δὲ ὄσατε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε.
Καὶ νύκεν οὐθ' ἁπόλοιτο αἶσα ἀνδρῶν αἰνείας,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη
Μήτηρ, ἥμιν ὑπ' ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι.

Τὸ ἔστι γυὺξ ἐριπὼν καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ, δηλοῖ μὴ πεσεῖν τινα εἰς γῆν ὅλῳ τῷ σώματι. ἀλλὰ μετεωρίζεσθαι γόνασι καὶ χερσίν. ἐκ δὲ γόνυ δὲ κατασυκοφαντῶν γίνεται τὸ, γυὺξ. Εν τῷ, ἀμφὶ δὲ οἱ ὄσατε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε, νύκτα ὁλοσχερῶς λέγει, ἢ τὸ ὀφθαλμῶν σκότωσιν. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ τὸ σὺ ἀείρει παχείαν ὀμίχλην, οὕτω καλεῖ. οἷον ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.

Εαν ὑπὸ ἰσορίας ἐβοηθεῖτο, εἶχεν ἂν ὁ ποιητὴς σύταῦθα τὸν Αἰνείαν, ὑπὸ τῷ Διομήδη αἰρεῖν. διό φησι καὶ νύκεν οὐθ' ἁπόλοιτο καὶ ἑξῆς ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔχει ὅθεν ἱστορούμενον. καὶ γὰρ καθ' ἱστορίαν, καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς τροίας περίεισιν ὁ Αἰνείας, ῥίπτει μὲν αὐτὸν σύταῦθα εἰς κίνδυνον, ὀξαιρεῖται δὲ αὖθις μεθόδῳ ποιητικῇ, δι' ἐπεισοδίου θείων προσώπων, τῆς τε Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Αφροδίτης. ὑφ' ἧς καὶ τὰ πρατεύεται ὅσα βούλεται. ἡ δὲ θεραπεία τοῦ μύθου σὺ τούτοις, βούλεται νέους τινὰς ἡλικιώτας ὀλίγην ἑταιρείαν οὐ πάνυ μαχίμους ἀλλὰ ὡς αὖθις εἶπεν ἐπαφροδίτους καὶ ἀβλιχρούς καὶ ἁπαλοὺς καὶ ὡς εἰπεῖν θηλύχειρας, ἐπαρῆξαι κειμένῳ τῷ Αἰνείᾳ. καὶ κατάξαι πεπερωμένον, δυτυχῶς ἀφαρπάζει ἐκεῖνον, ὁποῖόν τι καὶ περὶ τούτου ἐστὶ τῆς μονομαχίας τοῦ Αλεξανδρου ἐγένετο. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, οὕπω ἔπαθον οὐδὲν οἱ τὸν Παρίν ὑποκλέψαντες, τούτοις δὲ βλάψας ὁ Διομήδης λέγεται τὴν τῆς ἀφροδίτης χεῖρα βαλεῖν τὴν τὸν Αἰνείαν σπέρουσαν. ὅτι δὲ πεπερωμένη τις ὁ ἀπόλλων ἐστὶν ἀλληγορεῖται ὡς ἥλιος, δηλονότι ὤν.

Καὶ τὸ ὑπὸ Ἀγχίσῃ βουκολέοντι ἔτεκε, καινόν ὅτι τῇ μὲν δυτικῆς σωτάξει τῆς ὑπὸ προθέσεως. καί ὅτιν ὅμοιον, τῷ ὑφ' ἡνιόχῳ ἐωθότι καμπύλον ἅρμα ὀίσουσιν. ἀπλοῦν δὲ τὸ χῆμα. ὡς καὶ παρ' ἄλλοις τὸ ὑπὸ διδασκάλῳ τάττεσθαι καὶ ἕτερα δὲ τοιαῦτα προεσημειώθησαν σημείωσαι δὲ ὅτι ὡς πρὸ ποιμαίνειν, οὕτω καὶ βουκολεῖν ἐξῆν τοῖς βασιλικοῖς ποσίν. οὐ μὴν καὶ συφορβεῖν. ὅσον γὰρ πάνυ ἀγενὲς ἦν τὸ τῶν συῶν οὐ μόνον γεωχαρὲς, ἀλλὰ καὶ ἄλλως οὐκ εὐγενές.

Αμφὶ δ' ἑοῦ φίλου υἱοῦ ἐχεύατο πήχεε λευκώ.

πρόσθε

πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πῦγμ' ἐκάλυψεν,
Ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις δαναῶν ταχυπώλων
χαλκὸν εἰ στήθεσι βαλὼν, ἀφὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἡ μὲν, ἑοὶ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο.

Ἐν τῷ, ἀμφὶ δὲ οἱ φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκὼ ἡ Ἀφροδίτη δηλαδὴ, τὸ ἐχεύατο, τρυφερότητα καὶ ἁπαλότητα δηλοῖ γυναικείων χειρῶν, περιπλοκὴν δὲ φράζει δυνοϊκὴν τὸ ῥηθὲν ἔπος καθὰ καὶ ἑξῆς τὸ, πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πῦγμ' ἐκάλυψεν ἤγουν χαρίν καλύμματος ἕθετο. πῦγμα δὲ λέγει, τὸ περίπτυγμα καὶ δίπλωμα τῆς τιὼ χεῖρα σκέπουσης μέρους τῆς πέπλου ᾧ τὸν Αἰνείαν ἡ Ἀφροδίτη καλύπτει ὥστε ἔρκος ἔμεν βελέων, οὔτε ἐκεῖνον ὤννησι, καὶ αὐτὴ ἐτρώθη αὐτοπαθῶς ἀφὸ τῆς πέπλου. καὶ σημειώσαι ὅτι οὐ πρὸς ἀφροσύνην βελῶν ἡ μυθικὴ Ἀφροδίτη σκέπει τὸν Αἰνείαν. οὐ γὰρ ἁπαξαπλῶς τὸν πέπλον ἔχει, ὅπουγε καὶ αὐτὴ ἐκείνη βάλλεται, ἀλλ' ὑποκρύπτει μὲν δι' ὧν τὸν πέπλου τὸν Αἰνείαν. τῇ δὲ ὑποκρύμμι, ἔστιν τὸ μὴ βάλλεσθαι. εἰ καὶ ὁ Διομήδης μόνος τῶν ἄλλων ἀφημμένος τιὼ τῆς ὅλεως ἀγλαὼ, καὶ ὁρᾷ κὴ βάλλει. οὕτω δὲ καὶ ἀπόλλωνα, καὶ νεφέλη μετ' ὀλίγον ἐρύσατο τὸν Αἰνείαν ἵνα μὴ σὺ τῷ βλέπεσθαι, δαναῶν τις χαλκὸν εἰ στήθεσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕλοιτο. καὶ ὅρα τὸ, βαλών. πάντως γὰρ οὐ τὸν εἰπεῖν βαλὼν τὸν Αἰνείαν. καὶ βαλὼν χαλκὸν εἰστήθεσιν Αἰνείου. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν, τὸ πλῆξαι δηλοῖ. ἕτερο δὲ, τὸ ἐπιτυχῶς θεῖναι ἢ ἀφεῖναι ἢ ἐπιῤῥίψαι. ὡς καὶ περὶ ὧν φησι, κάββαλεν ὑμὸν, ἤγουν κάτω ἔθετο κατέῤῥιψε. τὸ δὲ ἐκ θυμὸν ἕλοιτο, δηλοῖ μὲν περιφραστικῶς τὸ θανατῶσαι. ἀσείως δὲ εἴρηται ὡς ἐπὶ πράγματος ἐκκρίτου ἀφαιρουμένου. τοιαύτης γὰρ σημασίας τὸ ἐξελέσθαι. Ἰστέον τε ὅτι τὸ ἔρκος βελέων, τὸ τὸ πέπλου πῦγμα ἔφη, πρὸς ὁμοιότητα τὸ, ἔρκος πολέμοιο. καὶ ἔρκος πόλεως, κὴ ἔρκεα ἀλωάων. καὶ ὅτι πρὸς ἀφέλειαν τὸ ἔρκος ἔμεν βελέων ἐπῆκται τὸ, μήτις δαναῶν ταχυπώλων χαλκὸν εἰ στήθεσι καὶ ἑξῆς. ὃ καὶ μετ' ὀλίγα κεῖται ἀπαράλακτον.

Οὐδ' ὑὸς Καπανῆος ἐλίνδετο σωθησιάων,
Τάων, αἳ ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἀλλ' ὅγε, σὺς μὲν ἑοὺς ἐρύκακε μώνυχας ἵππους
Νόσφιν ἀφὸ φλοίσβου, ἵνα μὴ ἄτυγος ἡνία τείνας,
Αἰνείαο δ' ἐπαΐξας, καλλίτριχας ἵππους
Ἐξέλασε τρώων μετ' ὀξυκόμους ἀχαιούς.

Ταὶς φιλικὰς παραινέσεις σὺ ταῦθα, συνθεσίας φησίν. σὺ τῷ εἰπεῖν ὅτι οὐ λίθετο θένελος σωθησιῶν, αἳς ἐπέτελλε Διομήδης. λαμβάνεται δέ ποτε ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν κοινῶς λεγομένων σωθικῶν ἤτοι συμφωνιῶν, ὡς σὺ τῷ πῇ δὴ σωθησίαι τε καὶ ὅρκια.

Φλοίσβος κεῖται καὶ σὺ ταῦθα, οὐκ ἐπὶ θαλάσσης, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς κατὰ πόλεμον ἤχου καὶ θορύβου φησὶ γοῦν. ἠρύκακεν ἵππους νόσφιν ἀφὸ φλοίσβου.

Δῶκε δὲ Διϊπύλῳ ἑτάρῳ φίλῳ, οὕ πρὶ πάσης
Τῖεν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἆρτια ἤδη
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. αὐτὰρ ὅγ' ἵππους
Ὧν ἵππων ἐπέβασ', ἕλαβ' ἡνία σιγαλόεντα.
Αἶψα δὲ τυδείδην μέθεσαν κρατερώνυχας ἵππους
Ἐμμεμαώς. ὁ δὲ κύδεϊ ἐπῴχετο νηλεῖ χαλκῷ.
Γιγνώσκων ὅτ' ἀνάλκις ἔσαν θεὸς οὐδὲ θεάων,
Τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πολέμου κατακοιρανέουσιν.
Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πολίσπορθος ἐνυώ.

Διϊπύλου τινα τιμᾶσθαι λέγει τῷ Σθενέλῳ, πλέον οὐ τὸν Διομήδους. πῶς γὰρ. ἀλλὰ πάσης ὁμηλικίης. διατί; ὅτι οἱ φρεσὶν ἆρτια ἤδη. ἤγουν ὅτι ταῖς φρεναὶς ἀρτιος ἦν.

ὅ ὅτι ξυνθέτως εἶπεν, Φρονήρης. ἢ ὅτι ἐκεῖνα ἐφρόνει ἀεὶ καὶ τῷ Σθενέλῳ συμφρονεῖν ἄριστα καὶ ἥρμοστο. ἤγουν ἀεὶ ἤθελεν ὁ Σθένελος. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις περί τινος λέγει αἰτίαν φιλίας, ὅτι τὰ, γὰρ φρονέεις ἄπορ ἐγώ. καὶ σημείωσαι ὅτι οὐκ ἴσῳ ὁ Διομήδης ἡλικιώτης τῷ Σθενέλου. πῶς γὰρ ἂν, ἠγάπα τὸν Διΐπυλον ὁ Σθένελος περισσότερον πάσης ὁμηλικίας, εἰ καὶ ὁ Διομήδης ὁμίλιξ ἴσῳ αὐτῷ, ἑταίρων ὁ φίλτατος. ἴσως δὲ καὶ πᾶσης ὁ ἥρως τὸν Διΐπυλον ἐτίμα ὁμηλικίας, οὐ τῆς καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ τῆς κατὰ τὸν Διΐπυλον πρωΐμνιον τῷ Σθενέλῳ περιπότερον τῶν ἄλλων τῶν ἡλικιωτῶν.

Τὸ Κύπριν κακολογεῖ ἐν οἷς φησιν οὕτω πρὸς Διομήδους. ὁ δὲ, κύπριν ἐπώχετο γινώσκων ὅτ' ἀνάλκις ἔλυε θεός. οὐ δὲ θεάων τάων αἳ ἀνδρῶν πόλεμον κατὰ κοιρανέουσιν. οὔτ' ἄρ' ἀθηναίη οὔτε πτολίπορθος ἐνυώ. παντοίως δὲ ἀνάλκις ἡ ἀφροδίτη καὶ κατὰ τὸν μῦθον καὶ κατὰ πᾶσαν ἀλληγορίαν ἠθικήν τε καὶ φυσικήν. οὔτε γὰρ πολέμων ἔστι τεῖν οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς ἀφροδίτης λέγεται ἀστὴρ, διὸ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὡς ἐκεῖθεν διος, λέγεται ὅτι οὐ δέδοταί σοι τὰ τοῦ πολέμου ἔργα. ἀλλὰ σύγε μερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. τὰ δὲ κατὰ πόλεμον, αἶψα μελήσει καὶ ἀθηνᾷ. ἡ δὲ ἐνυὼ, δαιμόνιόν τι πλάττεται μάχιμον ἀπὸ τοῦ ἔνω τὸ φωνῶ. ἢ ὡς καὶ προείρηται, ἀπὸ τοῦ ἐναύειν τὸ φωνεῖν. ἀφ' οὗ καὶ αὕτη ὁ πόλεμος λέγεται καὶ ὁ ἐνυάλιος παράγεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, γινώσκων, οἱ μὲν σωφρονοῦντες τοῖς ἐφεξῆς, νοοῦσι γινώσκειν τὸν Διομήδην ὅτι ἀνάλκις ἴσῳ θεὸς ἡ ἀφροδίτη. ἕτεροι δὲ σίζοντες, συμβιβάζουσιν αὐτὸ τοῖς πρὸ αὐτοῦ ἵνα ᾖ, ὅτι κύπριν ὁ Διομήδης ἐπώχετο, γινώσκων αὐτὴν ὡς μὴ ἀχλυούμενος τὸν ὀφθαλμοῖς. εἶτα ὡς δὲ ἄλλης ἀρχῆς ἀναγινώσκοιεν τὸ, ὅτ' ἀνάλκις ἦεν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐπώχετο κατ' αὐτῆς ὁ ἥρως ἐπεὶ ἀνάλκις ἴσῳ αὐτή.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνίκανε πολὺν κατ' ὄμιλον ὀπάζων,
Ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
Ἀκρὶς οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ χαλκῷ
Ἀβληχρὸν, εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς αὐτετόρησεν
Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, οὓς οἱ χαρίτες κάμον αὐταὶ
Πρυμνὸν ὕπερ θέναρος ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο
Ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι,
Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ' οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον
Τ' οὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.
Ἣ δὲ, μέγ' ἰάχουσα, ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν.

Ἀνδρικὸν τὸ, πολὺν κατ' ὄμιλον ὀπάζων ὅ ὅτι κατόπιν διώκων ὡς καὶ οὐ ἄλλοις κεῖται. εἰ δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ πρέχειν λαμβάνεταί ποτε τὸ ὀπάζειν, ἑτέρου ἐστὶ λόγου.

Πιθανολογῶν τὸν τῆς ἀφροδίτης μῦθον ὁ ποιητὴς καὶ μέγιθος πολὺ τῆς δαίμονος εἰδεικνύμενος, λέγει ὅτι ἐπορεξάμενος ὁ Διομήδης, ἄκρῃ οὔτασε χεῖρα μετάλμενος, ὀξεῖ δουρὶ, ἀβληχρήν. οἱονεὶ λέγων ὅτι καίτοι αἰχμηθεὶς μὴ ἀνατπηδήσας ὁ Διομήδης μόλις καθίκετο τῆς χειρὸς ἐκείνης. οἷς ἐπάγει. εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς αὐτετόρησεν ἀμβροσίου διὰ πέπλου τὸν οἱ χάριτες κάμον αὐταί. Ὅρα δὲ τὸ ἐπορέξασθαι. ἐξ οὗ καὶ ὀρεκτήπους μελία ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προδεδήλωται. τὸ μὲν γὰρ ἀμφιέμνιον δόρυ, βέλος λέγεται. τὸ δὲ ἐκ χειρὸς ὀρεγομένης ὡς νεῶ γίνεται ἤτοι ἐκτεινομένης οὐ τάχον, ὀρεκτόν. ἀβληχρὴ δὲ χεὶρ, ἢ ἡ ἀρίσσορα κατάζωνας, ἢ μᾶλλον ἡ ἀσθενής. διὰ τὸ καὶ τὴν ἀφροδίτην ἀνάλκιν θεὸν ῥηθῆναι. οἱ γὰρ ἀκεμβέσσορι, οὐ τὴν ἀρίσσορα χεῖρα τρωθῆναι τῆς ἀφροδίτης σοχάζουσι, ἀλλὰ τὴν δεξιὰν ὡς οὐ τοῖς ἑξῆς φανήσεται ὅτε ἡ ἀθηνᾶ καὶ ἡ ἥρα καταπαίζουσιν αὐτῆς ὡς χειρὶ καταπλώσης τὰς γυναῖκας τῇ δεξιᾷ δηλαδή. τὸ δὲ εἶθαρ, ταυτόν ὅτι τῷ, εὐθύς. παραχθὲν ἐκεῖθεν μιᾷ καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι. ποιητοῖς δὲ μόνοις ἡ λέξις αὕτη φιλεῖται. τὸ δὲ αὐτιτορεῖν, ὠνόματοπεποίηται μὲν κυρίως ἐπὶ ξύ-

λων ἀ τρυπῶῖσαι τὸ τρέηρω. δηλοῖ δὲ τὸ αὖτην ἐτόρησε. καὶ διόλου ἐτρύπησεν. ἐρεῖ δέπου ὁ ποιητὴς καὶ ὅλε κλέπτων τίς, οἰκίαν αὐτετόρησεν. ἐκ δὲ τοῦ τρῶ, κατὰ συγκοπὴν μὲν, γίνεται τὸ τρῶ τρήσω. κατα παραγωγὴν δὲ τὸ τετραίνω. ὡς τρέμω τετρεμαίνω. ὅθ οὗ τὸ τέτρηνε δ' ἄρα πάντα σὺ ὀδυσεία. τὸ δὲ ἀμβροσίου, δύναται μὲν καλλιῆναι καὶ μὰ τοῦ χροός. κάλλιον δὲ ἀμβροσίου πέπλου εἰπεῖν. Τὸ δὲ οὐ χάριτες ἔκαμον αὐταὶ, ἔπαινος χαρίεντός ὅτι πέπλου, ἤτοι γυναικείου ἱματίου. ὡς δηθεν καὶ τῶν χαρίτων ὑφαινουσῶν. ὁπαδοὶ δὲ αὗται τῇ ἀφροδίτῃ πλάττονται καὶ ὑπουργοὶ. ὡς καὶ ἡ ὀδύσεια δηλοῖ. ἕτεραι δὲ χάριτες αὗται ἴσως πρὰ τὰς τρεῖς, αἳ ἡ τοῦ Ησιόδου θεογονία σεμνύει. κὴ οὐκ ἀναζιβρήτως αἱ αὐταί. ἡ δὲ τοῦ καμεῖν λέξις ἐπὶ τεχνῶν, σωήθης ὁ μήρω. πέπλω καὶ δὲ καὶ εἰς κοινολεξίαν πρὰ τοῖς ὕστερον. οἷον ἔκαμεν ὁδεῖνα ὅπλα κατὰ τὸ ἤφαιστος κάμε τεύχων. λείπει δ' ἐν τοῖς διούτοις, πρόθεσις. οἷον πρὸς οὐ χάριτες ἔκαμον. οὕτω δὲ κὴ ἐν τοῖς ὁμοίοις. τὸ δὲ αὗται, κατ' ὀξοχὴν μία τινα κεῖται. βιάζεται δὲ μυθικῶς καὶ μὴ πρὸς ἀλληγορίαν νοηθῆναι τὰς χάριτας. Ιστέον δὲ ὅτι ὁ ναῦ πολυπέφραται ἐν τῷ, χαρίτες ἔκαμον, ἀλλαχοῦ μιᾷ δηλοῦται λέξει ἐν τῷ, χαρίεντα δὲ εἵματα ἔασε. χαρίεντα γὰρ ἐκεῖ, αἱ χαρίτες ἔκαμον. ἴσως δὲ καὶ ὧν χάρις ὁμηρικῶς εἰπεῖν, ἀπελάμπετο πολλή. ἵς πρὸς διασολίω, εἴρηται ὧδε τὸ αὐταί. οὐ γὰρ ἀπέλαμπον ἐνταῦθα χάριτες τὸ ἀφροδισίου πέπλου. ἀλλ' αὐταὶ πολλὴ αὐτὴν ἔκαμον αὐτουργοῦσαι. οὐ μὴν μεταδιδοῦσαι τῷ πέπλῳ χαρίτων τινῶν. Ομήρου εἰπόντος τρωθῆναι τὴν ἀφροδίτην, χεῖρα πρυμνὴν ὑπὸ ῥέναρος φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ῥέναρ λέγεται, τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τοῦ καρποῦ, ἤγουν τὸ κοῖλον τῆς χειρός. ἢ κατὰ βάδημον τὸ μεταξὺ τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ αὐτίχειρος ἤγουν τοῦ μεγάλου δακτύλου, ἁρκοῦδες καὶ κοῖλον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ πρυμνὸν ὑπὸ ῥέναρος, ἑρμηνεύων ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς, φησὶ τρωθῆναι τὴν ἀφροδίτην, χεῖρα ἁπαλὴν ἐπὶ καρπῷ. ὅθεν εἰκάσειν ὀρθότερον νοεῖν, οἱ τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τοῦ καρποῦ, ῥέναρ λέγοντες, οὗ τὸ ἄκρον ἐστὶν ἐπὶ τῷ καρπῷ. διὸ καὶ ῥέναρ λέγεται, πρὰ τὸ θεῖναι. ἐν ᾧ ἐσιτεθῆναί τι εἰς ὑποδοχήν. ἢ παρὰ τὸ ῥένω τὸ τύπτω. Πίνδαρος δὲ, ῥέναρ βωμοῦ λέγει τὸ πλάτος Αριστοτέλης δὲ φησιν ὅτι χειρὸς τὸ ἐν ὀλς, ῥέναρ ἁρκοῦδες. λέγει δὲ κὴ ἓν καρπὸν, ἄρθρον εἶν χειρὸς καὶ βραχίονος. σύρηται δὲ παράτισι ῥέναρ, καὶ τὰ ἐν τῷ σθένει τὸ πολὺς δύο ὀσᾶ. Ὁμήρω δὲ ὁ λόγος περὶ τοῦ κὴ χεῖρα. τινὲς δὲ ἐνδομώτατα φράζοντες, ἔφασον. ῥέναρ κὴ κοτύλη, τὸ κοῖλον τῆς χειρός. λέγουσι δὲ κὴ ἕτεροι οὕτω. ῥέναρ πολὺς κοῖλον κὴ χειρός. κὴ τὸ ἔσω τῆς παλαιστῆς.

Αἷμα εἰπὼν ῥέειν τῆς χειρὸς τῆς ἀφροδίτης, οὐ πάνυ φιλεῖν δοκεῖ τὴν λέξιν ὁ ποιητής. ἐπὶ ζώων γὰρ θνητῶν τὸ αἷμα. θεὸς δὲ θεοὺς, ἀναίμονας λέγει. ὀνομάζῃ τοίνυν αὐτὸ, κὴ ἰχῶρα. πλὴν οὐ τὸν σεσηπότα. ἀλλὰ τὸν κατὰ φύσιν μὰ τροφὴν χυλόν. οἷ ἀνάλογόν ὅτιν αἵματι κατὰ Αριστοτέλη. καὶ εἰς αἷμα μεταβάλλεται. ἐπεὶ δὲ οὐ δεῖ πάντα καίριον ἐπὶ θείας φύλαξ ἔχε τὸ τῆ ἰχῶρος τούτου ἀτελὲς κὴ οὐδὲ τοῖς πολλοῖς γνώριμον εἰς σαφήνειαν, κάλλιον δὲν εἰπεῖν αἷμα ἔχε τὸ κὴ τελεότερον ἐστὶν αὐτ' τῆ ἰχῶρος καὶ σαφέστερον εἰς νόησιν, διαφέρει ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπὶ τῆ ἄρεος, ἀνακάμπτει πάλιν εἰς μόνον τὸ αἷμα. λέγων ἄμβροτον αἷμα καταῤῥέειν ἔξ ὠτειλῆς. ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων ἔξ ἀνάγκης τῇ λέξει χρησάμενος. ὡς καὶ νέκταρ οἰνοχοεῖσθαί που τοῖς θεοῖς ἔφη ἀπὸ ἀνθρωπίνου συμποσίου τὴν λέξιν ἀναγαγών. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν ἄλλοις. ἐνταῦθα δὲ ἐπεὶ ὁ ἰχὼρ οὐ δ' αὐτὸς ὡς ἐῤῥέθη ἐπὶ θεῶν κυριολεκτεῖται ζωϊκὴ γάρ ὅτι καὶ αὕτη λέξις, μετάγει τὸν λόγον εἰς ἀόριστον μὲν, σαφεστέραν δὲ ἑρμηνείαν. καὶ εἰπὼν ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεῖο ἰχώρ, ἐπιφέρῃ ἀορίστως. οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. τουτέστιν ὑγρότης θεοῖς πρέπουσα τοῖς μὴ ἔχουσιν οὔτε τὸν ἀληθῶς ἰχῶρα, οὔτε τὸ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀτρεκὲς αἷμα. εἶτα καὶ συλλογίζεται τὸ μὴ ἔχειν αἷμα θεοὺς, ἔχε μέσου τοῦ μήτε σῖτον ἔδειν αὐτοὺς μήτε οἶνον πίνειν. Φράζας οὕτω. οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ' οὐ πίνουσ' αἴ

θοπα οἶνον. τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται ἔνθα σημείωσαι ὅτι ἐν τῷ, οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσι, δεῖ κατὰ τὸν πορφύριον προσυπακούειν τὸ, ἀλλ' ἀμβροσίαν. εἰ καὶ λέ πει διάτε τὸ φανερὸν εἶναι καὶ ὀλιγορίτησι λόγου. ἐν δὲ τῷ, οὐ πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, προσληπτέον ὁμοίως τὸ, ἀλλὰ νέκταρ. ἵνα μὴ καὶ οἱ σκώληκες ὦσι θεοὶ μήτε σῖτον ἔδον τες μήτε οἶνον πίνοντες καὶ οὔτες ἀναίμονες. συλλογίζεται δὲ οὕτως. οἱ θεοὶ ἀμβροσίαν καὶ νέκταρ προσφέρονται. οὐ μὴν σῖτον καὶ οἶνον. τὰ δὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσία χρώμε να ἀθανατά ἐστιν, οἱ θεοὶ ἄρα ἀθάνατοι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὡσὶ ἐγκρατευτῶν ἀν δρῶν ῥηθήσεται. τὸ, οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσιν οὐ πίνοισιν αἴθοπα οἶνον. τὸ δ' ἑξῆς, παραφθήσεται. οἷον, τοὔνεκα ὀλιγαίμονές εἰσι καὶ τῇ ἀρετῇ ἀθάνατοι καλέονται καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ὁ δὲ ἰχὼρ ἀπὸ τοῦ ἴχω κατὰ τροπὴν παλαιοῖς γίνεται. ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἰχὰς. ὀἰχαί νων τὸ σῶμα ἐν τῷ ἀπορρέφειν. διόφασι μὴ ἐκτείνῃ τὴν ἀρχὴν ὁμοίως τῷ, γίνεται γίνε).

Καὶ ὃν, μὲν μὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Κυανέῃ νεφέλῃ, μήτις δαναῶν ταχυπώλων
χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἕλκησι θυμόν.
Τῇ δ' ὡσὶ μακρὸν ἄυσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.

Κυανέην νεφέλην ἰσα τροπὴ τὸν Αἰνείαν ὁ Ἀπόλλων καὶ κρύπτει αὐτὸν καὶ οὕτω σώζει διαπαγῆς. οὐ γὰρ μόνον φωσφόρος ὁ ἥλιος, ἀλλὰ καὶ νεφεληγερέτης διὰ τὰς ἀναθυμιάσεις ἃς ἀνάγει. ὥσπερ οὐ δὲ μόνον ἀλεξίκακος, ἀλλὰ καὶ Ἀπόλλων. οὕτω δὲ καὶ ὁ ποσειδῶν οὐ μόνον σεισίχθων, ἀλλὰ καὶ ἀσφάλιος ὡς ὑγρότητι συνέχων τὴν γῆν. διὸ καὶ γαιήοχος λέγεται. φράζει δ' ἐνταῦθα Ὅμηρος οὕτω. καὶ τὸν, μὲν μὰ χερσὶν ἐ ρύσατο τουτέστιν εἰρύσατο ἐφύλαξε Φοῖβος Ἀπόλλων κυανέῃ νεφέλῃ μήτις δαναῶν τα χυπώλων καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται.

Εἶπε Διὸς θύγατερ πολέμου, καὶ δῃοτῆτος.
Ἢ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;
Εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πολήσεαι, ἢ τέο οἴω
Ῥιγήσειν πολέμόν γε, καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι.

Θηλύφρονι αὐθρὶ ἀχρείῳ τὰ εἰς πόλεμον ὡσὶ φωνηθήσεται τὸ, εἶπε πολέμοιο καὶ δῃοτῆτος. ἢ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις, καὶ τὰ ἑξῆς. Ὅμηρος δὲ πολὺ ἀφροδίτης τοῦτό φησιν. ἥτις ὥσπερ τὴν ἐλένην, οὕτω καὶ ἄλλας ἀπατῶσα, ἐποίει ἀφραίνειν. τὸ δὲ ἡ οὐχ ἅλις συνίζησιν ἔχει τῶν σὺν ἀρχῇ δύο μακρῶν συλλαβῶν εἰς μίαν μακράν. καὶ λογίζεται αὐτὴ δακτύλου διὰ τὴν τοιαύτην συνίζησιν. σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ μόνον ἀκολύτως φράζεται ὡς καὶ ἐνταῦθα τὸ ἅλις. καὶ σὺν τῷ ἅλις δὲ οἱ, ἀλλὰ καὶ γενικὴν ὡς τὰ πολλὰ ἔχει σύνταξιν. ὡς τὸ, τούτων μὲν ἅλις. καὶ Εὐριπίδης. ἅλις ἐδυ μῶν ἐμῶν. καὶ ἔχει ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἡ τοιαύτη σύνταξις. ἔστι δὲ ὅτε μὴ κα τὰ δύθειαν προάγεται. οἷον, ἅλις πόλις ὡς ἔχει. καὶ ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες. καὶ λείπει ἐν τοῖς τοιούτοις ῥήματι ἐκ τοῦ ἔχω. τὸ δὲ ἔασος τὸ, ἡ οὐχ ἅλις καὶ ἑξῆς, ὡς πεπονθὸς πολεο νασμοὺ τοῦτὶ τὴν κεφαλήν, προκέφαλον λέγεται. ὡς οἷον ἐπεῖν, προμήκης τὴν κεφα λήν. διὸ τὸ αὐτὸ καὶ μακροκέφαλον. ὡς διπλάζον τὴν ἀρχὴν. ἧς ἔστις ἀφέλοι τὸ κορυφαῖον ὡς οἷά τινα περιπόητα, ὑγιοῦται τὸ λεῖπον, εἰς δάκτυλον. ὃ καὶ ἄλλως γίνεται τῇ ῥηθήσει συνιζήσει τῶν δύο μακρῶν κατὰ τὸ, ἡ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησε. κἀκεῖ γὰρ τὸ ἡ οὐκ ἐνόησεν, εἰς δάκτυλον ποδίζεται. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ ῥηθὲν ἔπος καὶ ὅλα κατ' αὐτό. αὖ πάλιν δὲ τῷ τοιούτῳ πάθει ἔχει, δ' ἀκέφαλον, τὸν δ' εἰπεῖν βραχυκέφα λον, κατὰ τὸ, ἅμα δῆς ὁ ὀλιγομαθής. ὃ τὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν μεγέθους ἐκπεσὸν, ἀπὸ βραχείας ἀρχεται. ὁποῖον σὺν ἄλλοις αἱ ἑτέρωθι φανεῖται, καὶ τὸ, ἐπειδὴ νῆας τε καὶ ἐλλήσποντον ἵκοντο. καὶ ἐπειδὴ λίπε σῶμα καλυψοῦς ἠυκόμοιο. καὶ, ἐπὶ τόνος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετυχώς. τοιούτου δὲ πάθους ἔτυχε καὶ τὸ, βορέης καὶ ζέφυρος τώ, τε βρίκη

θεν ἄκοντ. καὶ τὸ, πολέονές κε μνησῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν. εἰ γὰρ καὶ ἰσοδάκτυλοι τούτοις οἱ πρῶτοι πόδες ὡς τετράχρονοι, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἔστι πρακεφάλοις εἰπεῖν αὐτούς. ὅτι μὴ δὲ περιβύει αὐτοῖς ἡ κεφαλὴ μακρὰ οὖσα. ἀκεφάλοις δὲ μᾶλλον, ὅτε τὸ ἐκπεσεῖν τῆς κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκτάσεως. ἀκέφαλοι δὲ ὁμοίως σίζει καὶ τὸ, ἕως ἐγὼ πρὶ κεῖνα πολλὰ βίοτον ξυναγείρων. καὶ ἕως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. πρὸ δὲ τούτων φασὶν οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι γελοῖοι οἱ τὴν μέσην μακρὰν ἐν τῷ ποδολογεῖν προτάττοντες. καὶ τὸ, ἕως, ὡς λέγοντες καθὰ καὶ ἐν τῷ Βορέης καὶ ζέφυρος ἡσβορε προδίζοντες τὴν ἀρχὴν. εἰ δὲ δεῖ φάσι κατὰ τέχνην βοηθεῖν, ἐν τῷ, ἕως ἐγὼ κὴ ἕως ὅ, προσεκτέον τὸν πρῶτον πόδα ὡς εἶπερ ἦν, ὡς. οἷα συιζήσαις ἐν αὐτῷ γε ομήν κατὰ κοινὴν συλλαβήν. ἄλλως δέ φασιν ἀβοήθητον οὖ, τάττεται εἰς ἀκέφαλον καθότι ἡ πρώτη τῆς ποδὸς βραχεῖα οὖσα, κεῖται ὡς καὶ μακρὰ, καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. παρὰ δέγε τῶν κατὰ κοιλίαν καὶ σκέλη στιχρῶν παθῶν, ἐν οἰκείοις ἐτρώθη χωρίοις ἐνήκεσται. γναῖκες δὲ ἀνάλκιδες, κατὰ κοινοῦ ἐπίθετον. τοιαῦται γὰρ αὐταί. εἰ μήτις ἄλλος δαίφρων εἴη κατὰ τὴν Πηνελόπην. ἢ κατὰ τὴν ἀνδρικὴν ἀταλαίτην. ἢ ἀργανθώνην. ἢ ῥοδοδακτύλου. καὶ εἴτις ἄλλη τοιαύτη γυνή. ὁποία καὶ ἡ Αρτεμισία. καὶ ἡ Νίτωκρις αἱ βάρβαροι. Ἐκ φόβοιο κατὰ δειλοῦ τὸ, εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦ τέ σ' οἴω ῥιγήσειν πολέμου γε καὶ ἔχ' ἐτρώθη πύθεσθαι. ὅρα δὲ ὅτι τὲ δὶς ἐναντολογήθη συνεχῶς ὁ πόλεμος, καὶ ὅτι τὸ εἰς πόλεμον πωλήσεαι, παρήχησίν τινα ἔχει ὁποῖαί τινες κὴ ἐν Οδυσσείᾳ καὶ ἐν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ιλιάδος ταύτης ἐκκεινται. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ Αριστοτελικὸν τὸ, τὰ φολιδωτὰ φωλεῖ μὲν τὰ πλεῖσα.

Ως ἔφαθ' ἡδ' ἀλύουσ' ἀπεβήσετο. τείρετο δ' αἰνῶς.
Τὴν, μὴ ἄρ' ἴριος ἐλοῦσα ποδήνεμος, ἐξαγγέλου,
Αχθομένην ὀδύνῃσι. μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.

Τὸ ἀλύω οὐ μόνον ἐπὶ λύπης ὡς ἐνταῦθα ἡ ἀφροδίτη ἀπέβη ἀλύουσα τείρετο δ' αἰνῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χαρᾶς. ὡς ἐν Οδυσσείᾳ ἐν τῷ ἀλύεις ὅτι ἴριν εἰσεῖδες. καὶ Πλούταρχος δὲ κατακόρως οὕτω χρᾶται τῇ λέξει. φασὶ δὲ τὸν Ασκαλωνίτην, διαφέρειν τὸ ἀλύω ἐπὶ τῆς χαρᾶς. εἴρηται δὲ πρὸς τούτου καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν.

Αφροδίτη μὲν τὴν βολὴν ἀπὸ ἰριδος τῆς μυθικῆς χειραγωγεῖται. καὶ τὸ πολέμου ἐβάκχευε ἀχθομένην ὀδύναις. μελαίνετο δὲ χρόα καλόν. φασὶ δὲ τὴν ἶριν ἐρωτικὴν καὶ αὐτὴν εἶναι. καὶ μίντοι νε ὡς καὶ προσεγράφη, αὐτὴν καὶ ζεφύρου παῖδά φασι γενέσθαι τὸν ἔρωτα. ταῦτα δὲ οὕτω μυθεύεται ἀπὸ τῆς ἀλληγορουμένης ἶριν. ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἔχει τι ἐπαφρόδιτον ἀπὸ τῶν χρωμάτων κάλλος. διὸ καὶ οἰκείως πῶς ἔχειν δοκεῖ πρὸς ἀφροδίτην. ὠκείαν δὲ καὶ νῦν ὡς ποδήνεμον ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἀελλόποδα τὴν ἶριν λέγει, μυθικῶς μὲν, ἀπὸ τῆς περιστερᾶς ἐοῦσαν καὶ ταχείαν καθὰ καὶ ὁ ἑρμῆς. ἄγγελοι γάρ εἰσι καὶ ἀμφότεροι. διὸ καὶ ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ ἀγγέλω ἐτυμολογοῦνται. ἀρετὴ δὲ ἀγγέλου τὸ ταχὺ εἶναι. ἀλληγορικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ ταχὺ τῆς ἰριδος εἶναι τὸ γίνεσθαι καὶ εἰς τὸ ἀφανίζεσθαι. ὅτι δὲ διττὰς ἡ ἶρις. ἡ μὲν γὰρ, σωματοειδὴς ὡς δῆθεν κατὰ γυναικὸς εἶδος οἷον ἶρις δ' αὖθ' Ελένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν. ἡ δὲ τὸ οὐράνιον σημεῖον. οἷον ὡς δ' ὅτε τοξφυρέην ἶριν καὶ ἐξῆς, καθωμίληται. τὸ μὴν τοι ἶριον μοῦρον, καὶ τείτην τινὰ ἶριν ἐμφαίνει εἶναι περὶ ἧς ἐν ἄλλοις δηλοῦται.

Εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα,
Ημενον. ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, καὶ τάχε ἵππω.
Ἡ δὲ, γνὺξ ὀρθωθεῖσα καταγνήτοιο Φίλοιο,
Πολλὰ λιτομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους,

Εοικεν ὁ Διομήδης πρὸς τὰ τὸ πολέμου δεξιὰ ἐὐδοκιμεῖν, ὡς ἐν τοῖς ἡρωϊκῶν ἀρίστων ἐν τοῖς ἀριστεῦσι νῦν μάλιστα πονουμένων. διὸ ἀφροδίτη μάχης ἐπ' ἀριστερὰ τὸν Ἄρη

βύρσῦζα καὶ ἡμμένον ἤτοι ἐγκεκαυμένον καὶ περιτεθρυμένα ἤδη δὲ καὶ ἀργοῦντα καὶ οὐ πάνυ ἀγωνιῶντα ἀλλὰ τὸ ἐκεῖσε σὺν τρωϊκοῖς ἀριστέας νικᾶν, εἰς εὐτυχουρίαν τῶν δεξιῶν αὐτὸν προκαλεῖται. ὡς τοιοῦτον δηλαδή. καὶ ἐρρεθίζῃ κατὰ τὸν Διομήδους. φησὶ γὰρ ὁ ποιητής. δῦρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον ἄρηα. ὅς τις ἐκεῖθεν διεγερθεὶς οἷον ἢ διανασὰς εἰς ἄμυναν, ἐπελθύσεται τῷ Διομήδει. ὅτε καὶ γενίσεται μείζων ἡ τοῦ Διομήδους ἀριστεία. μυθικῶς μὲν ἀρεος τρωθέντος τοῦ Κρητολοιγοῦ. τῇ δὲ ἀληθείᾳ, γενναίων ἀνδρῶν ἀρεμανίων ἐπελθούντων μὲν τῷ Διομήδει πλειόνων τῷ πλήθει ἤπερ τοῦ Αἰνείου καὶ Ἀφροδίτης, ἡπιθέντων δὲ. δρᾷ γὰρ ὅπ τρώων σίχας οὖλος ἄρης ὥτρυνε μετελθών. οἱ δηλαδὴ καὶ ξυνέμειξαν τῷ Διομήδῃ, καὶ γὰρ ζηλοῦσιν ἐαν ὁ Διομήδης εἰς ὢν τοσούτων κακῶν ποιῇ οὐ μόνον εἰς τοὺς καθ' αὑτὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς πλῆθος. διὸ καὶ ἐπορθοῦνται χιλιάδες πολλαὶ ὡς αὐτοῖς ἐξεμῆς φανήσεται. καὶ ἡπῶνται καὶ αὐτοί. καὶ οὕτω δοκεῖ τρωθῆναι ἄρμις ὁ ὄρθας αὐτούς. Ἐν τῷ, ἤερε δ' ἔγχος ἐκέκλιθ' ὃ τοῦ ἄρεος δηλαδὴ καὶ ταχέως ἴσασιν, λέξεως ὁμωνυμία βουλεῖ τῇ ὀρθῇ διανοίᾳ. τὸ μὲν γὰρ ἔγχος ἐκέκλιτο ἤτοι ἔκειτο. οἱ δὲ ἵπποι, ἐκέκλιντο ἤγουν ἵσαντο. ἀμφω γὰρ δηλοῖ τὸ κεῖσθαι. τὸ, τειδίως λεγόμενον κεῖσθαι καὶ τὸ ἵσασθαι. καὶ ἄλλως, δὲ ἔγχος μὲν, ἐκέκλιτο. ἵπποι δὲ οὐχὶ ἐκέκλιντο. ἀλλὰ κατὰ τὸ οὖλον, ἵσαντο. ὡς τὸ, οἶτον ἐδόντες. καὶ οἶνον πίνοντες δηλαδή. οὕτω δὲ καὶ ἄλλα πολλά. εἰ δὲ καὶ περιοχὴν τὸ κεκλίσθαι δηλοῖ ὡς τὸ, λίμνη κεκλιμένος κηφισίδι, εὖ μαρέσατον οὕτω τὸ ἀποδύσκολον. ἤερε γὰρ περιείχετο καὶ τὸ ἔγχος τοῦ ἄρεος καὶ ἡ ξυωρὶς, ἀλλὰ τὸ ἀόρατον. Τὸ, γυὶξ ἐερσσοῦσα, καστγνήτοιο Φίλοιο, ταῦτον μὲν ὅτι τῷ, γουναλαμπὴς ἦν ἀδελφοῦ. πολλοὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ μετὰ πάθους ὡς καὶ ἑαυτὴν προσείπαι τοῖς ἐκείνου γόνασιν. οὕτω δὲ καὶ ἐξῆς σὺν τοῖς γούνασι πίπτει τῆς μητρὸς Διώνης ἡ αὐτὴ, ἀγενῶς καὶ θηλυπρεπῶς ἱκετεύουσα. τοιαύτη δέ τις φανεῖται καὶ ὅτε πρὸς τὸν Δία σὺν τῇ τῶν θεῶν μάχῃ κλαυθμυρίζεται. οὐκ ἄδηλον δὲ ὡς καὶ σὺν πολέμῳ καταῤῥιφέντες τινὲς γυὶξ ὀρίπεῖν λέγονται. Ἄμπυξ ἐκαλεῖτο, σειρὰ καταχρυσος ἧς ἀπὸ μέτωπον τῶν ἵππων τείχας σωιδέουσα. ὅθ' ἧς, καὶ οἱ τοῦ ἄρεος νηοὶ ἵπποι σὺν δυσὶ τόποις χρυσάμπυκες λέγονται. λεχθήσεται δὲ καὶ σὺν τῇ χρυσοδίᾳ ἀπὸ ἄμπυκις ἀφέσφορον.

Φίλε καστγνητ' ἐκπρέμεται τέμε. δὸς δέμοι ἵππους
Ὀφρ' ἐς ὄλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί.
Λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅμε βροτὸς οὐτάσειν ἀνὴρ
Τυδείδης ὃς καὶ μὰν καὶ λὰν διὶ πατρὶ μάχοιτο,
Ὡς φάτο. τῇ δ' ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
Ἦλθ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλου ἦτορ.

Τὸ φίλε, ἐκτείνει καὶ σὐταῦθα τὸ τῆς ἀρετούσης δίχρονον, ὡς καὶ σὺν τῇ γ' ἐαψοδίᾳ, φησὶ γὰρ. φίλε καστγνητε κόμεται τέμε. δὸς δέ μοι ἵππους. διὸ καὶ ὁ Ασκαλωνίτης φασὶ περιέσσα τὸ φί. καὶ ὅρα τὴν ἀδιαφορίαν καὶ νῦν τῶν διχρόνων. ἔγε καὶ τὸ φίλος ποτὲ μὲν ἐκτείνει ποτὲ δὲ συστέλλῃ τὴν ἀρετοῦσαν. σημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι σὺν μὲν τῷ αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα μὴ σὺν τῷ, προσέφ' ἱερῆ' ἰὼς τηλεμάχοιο, συστέλλεται τὸ ί τοῦ ἱεροῦ. σὺν δὲ τῷ ἱερὸν ἰχθύν, ἐκτείνεται. ὡς μὲν τινές φασι καθὰ λέγει καὶ Τρύφων σὺν τοῖς ποθὲν ἀρχαίας ἀναγνώσεως, δῆλον τὸν μὲν ποιητὴν ἐκτείνειν πολλὰ σύνεκα τοῦ μέτρου. ὡς δὲ οἱ ἀκριβέστεροι λέγουσι δῆλον τὸ φυκτέον εἶναι σὺν δακτυλικῷ μέτρῳ ἢ παράλληλον τῶν τοιῶν βραχέων. τούτῳ τῷ λόγῳ μὴ τοῦ ἀπήμαντος καὶ ἀθανάτου ὡς προεῤῥέθη, ἐκτείνεται τὸ κατ' ἀρχὰς δίχρονον. καὶ τοῦ ἄορι θλιβομένων. καὶ, ἴσος σὺν αλίῳ καὶ ἰέμενος κατὰ πνοὺν ἀχθεσθόσκοντα νοῆσαι. καὶ, ἀκροτέσησιν, σὺν τῷ τῆς ὀδυσσείας ω'. καὶ ἄλλα πολλά. Ἰστέον δὲ ὡς τῶν τινὲς παλαιῶν ἀπλεγίως ἀκροφωλάμενοι καθ' Ὁμήρου ὡς οἷα διαγνόντες καὶ ἄλογον εἶναί ποτε πρὸς αὐτῷ συνολίσθαι καὶ ἕκτασιν δηλ μέτρου, καθυπάγουσι τῇ τοιαύτῃ ἀκροφάσει, μὴ τὸ φίλε καστγνητε ἄλλως χρονιαθὲν παρὰ τὸ αὐέρθω ἐστὶ φίλοι.

ὥσπερ

ὥσπερ καὶ τὸ, ἀνὴρ σὺ μὲν τῷ, ἀνέρε ἐστὲ, μακραὶ ἔχει τὴν αἰτιατικὴν. σὺ δὲ τῷ, οἷ δέ κ' ἀνὴρ μνησάρμος, βραχύνει αὐτήν. οὕτω δὲ καὶ ὁ δαὴρ διφορεῖται. ὅτε μὲν τῷ, Δαὴρ αὖτ' ἐμός. καὶ αὐτοκασίγνηθον καὶ δαέρα, μηκύνων τὸ ἄρσεν δίχρονον. συστέλλων δὲ σὺ τῷ, ἕκτορ ἐμῷ θυμῷ δ' ἀέρων πολὺ φίλτατε. καὶ τὸ ὕδωρ δὲ ὁμοίαν παρὰ τῷ ποιητῇ πάσχει διφόρησιν, καὶ ἡ λήγουσα τῆς αὐτικρύ. τὸ δὲ κόμιζω, αὐτὶ τῆς ἐπιμελήσθαι. ἐκ τῆς κομίζω. ὀξ οὗ καὶ κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια. ἧς ἡ δοτικὴ, ποιεῖ ἐπιῤῥηματικῶς, τὸ, κομιδῇ ὅπερ ὅτι λίαν καὶ ὡς εἰπεῖν σὺν ἐπιμελείᾳ. Σεμνολογῶν τις ἀρχεῖον λαμπρὸν, εἴτουν λῶν, τὸ, ὅφρ' ἐς ὄλυμπον ἵκωμαι ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν. ἐποκαταβὰς δὲ Ομηρος, πάλιν ποιεῖ ὀλύμπου φησὶν. θεῶν ἕδος αἰπὺν ὄλυμπον. ὁ περιφράζων Σοφοκλῆς αἰπὺν οὐρανοῦ φησι. Γενναίαν πλοκὴν ἔκτινος ἀλαζόνος δηλοῖ τὸ, λίην ἄχθομαι ἔλκος ὅμε βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ. οἷ δήγε καὶ λῶν θεῷ παρεὶ μάχηται. βαρυνομένη δὲ ἀφροδίτη κατὰ διομήδους, τοῦτό φησιν. σὺ τούτοις δὲ κεῖται καὶ αὐτὶ τῆς ἀκαχημένη, ἀκαχεμένη μεταθετικῶς ἀπὸ χρείαν μέτρου. φησὶ γὰρ, ἀκαχεμένη φίλον ἦτορ. τὸ δὲ θεῷ παρεὶ, παρφδήκαμεν ἡμῖν. Ομηρος γὰρ διὶ παρεὶ ἔφη. εἰ δὲ τὸ, λίην ἄχθομαι ἔλκος κῆ ἐξῆς, εἰς γαμικόν τινι σύφωνος ἐχρησίμευσε κέντρωνα, οἶδεν ὁ περιτυχών.

Παρὰ δὲ οἱ ἵεις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν πρόσθ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος αἰπὺν ὄλυμπον,
Ενθ' ἵππους ἔστησε ποδήνεμος ὠκέας ἵεις
Λύσας ὀχέων. παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.

Καὶ ὁ παραιβάτης, σύνοιδε ἡνίοχος σύρίσκεται λεγόμενος. ὡς ὅτε τὸν ἕκτορα θρασὺν ἡνίοχον ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. σύρηται δέ που καὶ ὁ ἡνίοχος παραιβάτης. καὶ νῦν δὲν τοιοῦτόν τι ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς σὺν τῷ παρ' δέ οἱ ἵεις ἔβαινεν καὶ ἡνία ἔλαβε χερσίν. ἡ γὰρ αὐτὴ, καὶ παρεμβάλλεις δηλ' παραβαίνειν, καὶ ἡνίοχος δηλ' τὸ ἡνία λαβεῖν. καὶ ὅλως ἐπαλλάσσειν αἱ λέξεις αὗται ἀλλήλαις φαίνονται. εἰ δὲ καὶ ἡ νυμφικὴ πάροχος οὐ λέγεται παραιβάτις φανεῖται ῥηθὲν ἀλλαχοῦ. Πολλοῦ τάχεις καὶ προθυμίας ἵππων δηλωτικὸν, τὸ μάστιξε δ' ἐλάαν ἵππους δηλαδὴ. πρόσθ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην. καὶ ὅρα τὴν διαφορίαν τῶν πτώσεων. δυνάμενος γὰρ εἰπεῖν δυϊκῶς καὶ ἀνωτέρω τὸ, δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους, ὁμοίως καὶ κατωτέρω τὸ, αὖθ' ἵππους ἔστησεν, ὁ δὲ, πληθυντικῶς εἶπεν. ὡς διάφορον οὖν οὕτως ἢ ἐκεῖνος εἰπεῖν. οὕτω καὶ πρὸ τούτου ἔφη μὴ τὼ μὲν, δείσαντε ματήσειν τεὸν φθόγγον ποθέοντες. καὶ, ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐμμεσαῶτ' ἐπὶ τυδείδῃ ἔδυν. καὶ, αὖθρε ὁρόω κρατερὼ ἵν' ἀπείρεθρον ἔδυσας. καὶ ὅλως παρὰ τῷ ποιητῇ διαφόρως τὰ δυϊκά τε πληθυντικῶς ἐκφωνεῖται, καὶ τὰ πληθυντικὰ δυϊκῶς. καὶ ἀλλήλοις συμπλέκονται. κατά τινα σύγχυσιν ἢν παρασημειούμεθα εἰς πλάτος οἱ παλαιοί. τὸ δὲ μάστιξε, περίφρασις ἀλλαχοῦ τὸ, νώτῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην. τὸ δὲ γραικὸν, περιφρασικώτερον σὺ τῷ κέντρα πώλοις μετάφρενον ἐθύνει. Ιστέον δὲ ὡς οἱ ποτε λεγόμενοι ἵπποι, καὶ ἀελλόποδες λῶν, εἰκότως ῥηθεῖεν καὶ ποδήνεμοι. καὶ ὁ πλατὺς ἁρπυίαις ἴσοι κατὰ Λυκόφρονα. τὸ δὲ τοιοῦτον πέτεσθαι, οὐ μόνον ἐτυμολογίαν παραλαλεῖ ἐκ τοῦ ἵπασθαι γὰρ ποσὶν ὁ ἵππος σωτέθειται, ἀλλὰ καὶ ἀφορμὴ τῷ μύθῳ γέγονε τῆς τοῦ δηθεν πτερωτοῦ πηγάσου πλάσεως, ἀπὸ τὸ ὡς εἰκὸς ἁπτάμενον τάχος ἐκείνου. Ιστέον δὲ ὅτι τὸ οὐκ ἄκοντε, ἀρετὴν ἵππων δηλοῖ. εἰ γὰρ κατὰ τὸν λυρικὸν, ἀγαθὸς ἵππος ὁ δέμας ἀκέντητον παρέχων, ἆρα ὁ μαστιζόμενος καὶ οὕτω θέων, οὐκ οὖ ἔχει καὶ ὅμως ὁ τοιοῦτος ἵππος οὐκ ἀέκων δεῖ ἀγαθός ἐστιν. Τοῖς ἵπποις τοῦ ἀρέος ἀμβρόσιον εἶδαρ ὁ μῦθος ὡς θείοις τισὶ παραβάλλει. καὶ ὅρα τὸ παραβάλλει αὐτὶ τοῦ παρατίθησιν. ὀξ οὗ καλῶς πρὸ τοῖς πολλοῖς λέγεται τὸ παράβλημα. εἰ δὲ οὐκ αὐτόχρημα ἀμβροσίαν ἁπλῶς δηλοῖ τὸ ἀμβρόσιον εἶδαρ οὔτε γὰρ ὁ ἀμβρόσιος χιτὼν ἐᾶ νοεῖν

οὕτω καὶ οὐδὲ ἴασοις πρέσον ἡ ἀμβροσία, ὅμως ἐπεὶ σὺ τῆς ἑξῆς, τῆς ἴασοις ἥρας ὁ σιμόεις ἀμβροσίαν ἀνέτειλε νέμεσθαι, νοητέον ἀμβροσίαν καὶ σύταῦθα, ἀ ἀμβρόσιον ὕδωρ περιφραστικῶς. ὅζι δὲ καὶ αὖθις παραμέμικται ζῇ τῆς ἀμβροσίας σκιᾷ, σὺ τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν δεδήλωται.

Ἠδ' σὺ γούνασι τοῖπε Διώνης δῖ' ἀφροδίτη
Μητρὸς ἑῆς, ἣδ' ἀτκας ἐλάζετο θυγατέρα ἦν.
χειρὶ τέμιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκτ' ὀνόμαζε
Τίς νύσε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων
Μαλθδίως, ὡς ἔτι κακὸν ῥέζουσιν σπῇ;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομειδὴς ἀφροδίτη
Οὔτα με τυδέος υἱὸς ὑπερθύμος Διομήδης,
Οὕνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφορον πολέμοιο
Αἰνείαν, ὅς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.

Ως παζωνυμικὸν ἡ Διώνη ἡ τῆς ἀφροδίτης μήτηρ. ὡς γὰρ Ακρίσιος ἀκρισιώνη, οὕτω πῶς διὸς διώνη. εἰ δὲ διώνιος ἡ ἀφροδίτη οὐκ οἶδεν ἄρα Ομηρος ὃ κατ' Ησίοδον ἐκ μητέων γένησιν αὐτῆς κατ' ἣν ἐκεῖνος φιλομητὴς οἶδεν αὐτήν. Τὸ ἀτκας ἐλάζετο ἤτοι ἔλαβε θυγατέρα ἑῶν. εἰ μὲν ἐπὶ ῥήματός ἐστι, συντέλει τὸ α' ὡς τὸ ἐκάς. ἀσυναιρέτως. εἰ δὲ ἐστὶν αἰτιακὴ πολιθωτικὴ ἧς εὐθεῖα αἱ ἀτκαὶ καὶ δηλοῖ τὰς ἀτκάλας, δωρικῶς συντέλλει τὸ α'. ὡς καὶ περὶ τούτου τινὲς σύουν τὸ, ἵππαχων Ἠλείας ἴασοις, γεράφοντες ἵππαχων Ἠλείας ἴασοις, αὐτὶ τοῦ Ἠλείας παροξυτόνως. ἢ οὐ περισπωμένως Ἠλείας τὰς δὲ τοιαύτας δωρικὰς αἰτιατικὰς, παρὰ Ησιόδῳ πολλὰς εἶναί φασιν. εἰ καὶ μὴ παρ' Ομήρῳ. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι ὡς καὶ σὺ τοῖς Θεοκρίτου φαίνεται, αἱ μὲν εἰς αἱ λήγουσι δυθεῖαι τῶν πολιθωλικῶν, συντέλλοισι τὸ α' τῶν αἰτιατικῶν, παρὰ τοῖς δωριεῦσιν. αἱ δὲ εἰς ες, ἐκτεί νουσιν ἀπεναντίας τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. τοῦ δὲ ἀτκας ἐλάζετο, πραχυφωνότερον τὸ ἀτκας ἐμβρπε. κείμενόν που σὺ τοῖς ἑξῆς. Καταῤῥέζῃ καὶ νῦν τὸ τῇ χειρὶ καταψᾶν κολακευτικῶς. φησὶν οὖν ὁ ποιητὴς χειρὶ τέμιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκτ' ὀνόμαζε. τίς νύσε τοιάδ' ἔρεξε. καὶ ὅρα τὰ συχνὰ παίζει. τὸ κατδρέξε κῃ τὸ ἐκτ' ὀνόμαζε. καὶ τὸ, ὁρῆξε δι' ὧν ὁ λόγος καλλωπίζεται. κῃ ὅτι ὀξ σύος ῥήματος, διάφοροι σύνοιαι τὸ, χειρὶ κατέρεξε καὶ τοιάδ' ἔρεξε. τοῦδὲ δὲ τοῦ κατέρεξε καὶ ὀξ ονόμαζεν, σὺ τῇ α' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται.

Εν τῷ ὡς εἴτι κακὸν ῥέζουσι σύωπῇ, σύωπιν λέγει τὴν ὄψιν καὶ τὸ σὺ φανερῷ θέαν. ὅθεν καὶ τὸ σύώπιος. ἀνάλογος δὲ ἡ σύωπὴ αὕτη, τῇ περιωπῇ. τὸ δὲ ῥέζῃ, κυρία λέξις ὡς σὺ ποιήσει. διὸ ἐπέμεινεν αὐτῇ σύταῦθα ὁ ποιητής. ἡ δὲ ἀναλογία τῆς σύωπῆς ταύτης, κατὰ τὴν μάχιμον σύοπιν· ὡς γὰρ ὄξος ἐκ τῆς ὀπὸς, ἐκεῖνο ἐκ τοῦ ὠπός.

Ακρας φιλίας δηλωτικὸν τὸ, οἳ ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν. σύταῦθα λαβὼν Σοφοκλῆς, Αχιλλέως τὰ φίλτατα ἔφη τὸν Πάτροκλον. ὅπερ οἱ μεθ' Ομηρον ἐπὶ τῶν πάνυ ἐγγυτάτω φασὶ συγγενῶν φίλτατα καὶ ἑκάστω, γονεῖς. καὶ γυνὴ καὶ παῖδες. ὅρα δ' σὺ τούτοις καιρίαν ὑπόθεσιν. φίλον γὰρ υἱὸν ἡ ἀφροδίτη τὸν Αἰνείαν φαμένη, ἐπήγαγεν ὑπόθετικῶς, τὸ πολὺ φίλτατος.

Οὐ γὰρ ἔπ' ἠρώων, καὶ ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.
Αλλ' ἤδη θανατοί γε, καὶ ἀθανάτοισι μάχονται

Πολλῆς τόλμης καὶ θρασύτητος σύδεικτικὸν τὸ, οὐ γὰρ ἔτ' ἠρώων καὶ ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή. ἀλλ' ἤδη θανατοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται. καὶ σημείωσαι ὅτι δυσμόνως εἰς αὐτὴν θεοὺς ἡ ἀφροδίτη ἄγει σὺ ἕλλωας. ἔγε καὶ ἀθανάτοισι μαχήσονται ὥσπερ ποτὲ θηλασὴ τιτᾶνες καὶ γίγαντες. ὅρα δὲ καὶ τὴν αὔξησιν τοῦ λόγου. περὶ ὀλίγου μὲν γὰρ, ἔφη ὅτι ὁ Διομήδης καὶ ἀν' δι' παιρεὶ μάχοιτο. σύταῦθα δὲ κατὰ μεταποίησιν ῥητορικὴν ἡ περίφρασιν ζωπεύουσα τὸν αὐξ'ν λόγον, φησὶν ὅτι οὐκέτι ἠρώων καὶ ἑλλήνων μάχη.

νων μάχη. ἀλλ' ἤδη ἀχαιοὶ καὶ θεοῖς μάχονται ὡς οἷον αὐτίθεοι. καὶ τοίνυν ἦλθεν αὐτίθεοι. οὐχ οἵους μέντοι βούλεται ἡ ἀφροδίτη λέγειν αὐτοὺς ἀλλὰ ἰσόθεοι. καὶ κατὰ τὸν Διομήδην ἀγχίθεοι καὶ ἡ μὲν ἀφροδίτη κατὰ τῶν ἀχαιῶν οὕτω λέγει, δῆλα τὸ πάθος αὔξουσα τὸ κακόν. ἡ μέντοι μήτηρ Διώνη σεμνότερον λαλοῦσα, οὐκ ἐκ βροτοῦ ἀνδρὸς φησιν αὐτὴν τὸ ἕλκος παθεῖν ἀλλά τινος τῶν οὐρανίων. λέγει δὲ καὶ παρὰ καιροῦσα, ὡς οἱ θεοὶ ἐπ' ἀλλήλοις ἄλγεα τιθέντες, ὅτε ἀνδρῶν χαλεπὰ ἄλγεα πάσχουσι. ἔοικε δὲ καὶ πρὸ μυθία ὄντι. τὸ μὴ ὅτε ἐλαττόνων ἀλλὰ κρειττόνων ἢ ἴσων πάσχειν τὰ κακά.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη δῖα θεάων.
Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ.
Πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἐξ ἀνδρῶν, χαλεπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
Τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὦτος, κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
Παῖδες ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.
Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
Καὶ νύκεν κέν θ' ἀπόλοιτο ἄρης ἄτος πολέμοιο.
Εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς ἠερίβοια,
Ἑρμέα ἀγγείλασα. ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα
Ἤδη τειρόμενον χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα.
Τλῆ δ' Ἥρη. ὅτε μιν κρατερὸς ὠκὺς ἀμφιτρύωνος
Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι
Βεβλήκει, τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
Τλῆ δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι βελώεσσιν ὠκὺν ὀϊστὸν,
Εὖτέ μιν ὠκὺς ἀνὴρ υἱὸς Διὸς ἀγλαὸς ἄλλο
Ἐν πύλῳ ἐννεκύεσσι βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.
Αὐτὰρ ὁ, εἰς ἐς δῶμα Διὸς, καὶ μακρὸν ὄλυμπον
Κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι τετραρμένος αὐταρ ὀϊστὸς
Ὠμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο κἄδε δὲ θυμόν.

Κατὰ μὲν τὸν μῦθον, ἡ Διώνη παράγουσα θεῖα πρόσωπα δυστυχήσαντα παραμυθεῖται ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἢ καὶ μειζόνων τὴν τῆς θυγατρὸς ἀφροδίτης ὀλιγωρίαν, ὅτε λέγει ὡς ἔτλη ὁ ἄρης καὶ ἡ ἥρα καὶ ὁ ἅδης. καί ὅθεν ἐκ τοῦ μείζονος ἡ ἀφορμὴ τῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως κατὰ σὺν ῥήτορας. καὶ οὕτω μὲν μυθικώτερον τῇ δὲ ἀληθείᾳ, ὁ Ὅμηρος τεχνικῶς ἑαυτῷ βοηθεῖ. ὡς γάρ τινος τυχὸν ὑποκρούσαντος πῶς δήποτε τολμᾷ θεοὺς ἐν ἄρει καὶ τὴν ἀφροδίτην, πτερωσομένους ὑπὸ Διομήδους πλάττειν, παράγει μύθους ἀρχαίους ὁμοίους. ἐν οἷς ἡ ἥρα θήλεια καὶ αὐτὴ θεὰ συμμαχοῦσα ποτὲ τῷ Νηλεῖ κατὰ τὴν πύλον, δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ βάλλεται. μείζων τῆς ἀφροδίτης οὖσα. καὶ πάλιν θεὸς ἄρρην ὁ ἅδης, τὸν στιβαρὸν ὦμον βέβληται. καὶ αὖ ὁ νεῶ πτερωσόμενος ἄρης, ἐπαθέ τι ποτὲ κατὰ τὸν πάλαι λόγον καὶ αὐτὸς εἰ καὶ μὴ πληγείς, ἀλλὰ δεθεὶς δεσμῷ κρατερῷ, ταῦτον δ' εἰπεῖν, χαλεπῷ καθα διαφέρει μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς, εἰπών. χαλεποὺς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. ὥστε διαπαῦται μηδέν τι ἂν ποιητὴν δοκεῖν πλάττειν ἀπίθανον εἰ τοιαῦτα πεπεμυθολόγηται περὶ θεῶν. τὸ δὲ μὴ τὸν Διόνυσον ὑπὸ τοῦ ἡδωνοῦ Λυκούργου κακὰ παθεῖν, καλοῦ μὲν καὶ αὐτὸ εἰς παράδειγμα. οὐχ ὅμοιον δὲ πάντη πρὸς τὰ ἐνταῦθα. οὔτε γὰρ ἐτρώθη ὁ Διόνυσος, οὔτε ἐδέθη. ἀλλὰ μόνον ἐδιώχθη. διὸ καὶ διασῴζας ὁ ποιητὴς τὸ τοιοῦτον παράδειγμα, ἐπάγει αὐτὸ ὕστερον. ἅμα καὶ γραφικῶς οὕτω σοφίαν ἑαυτῷ οὕτω τεχνώμενος, καὶ διαφόροις ἐπιτήδες μείζοσι τόποις τὰ ὅμοια νοήματα. ἔτι δὲ καὶ δῆλα τὸ ἀνομοειδὲς, οὐ σωταίπλων αὐτὸ τοῖς παροῦσι. φησὶ δὲ τὸν μὲν Ἄρην δεθῆναι, ὑπὸ τῶν πολλῶν τὸν Ἐφιάλτην. οἱ Ἀλωέως μὲν ἦσαν καὶ Ἰφιμε-

δείας. τοῦτ' ὢν καὶ ἡ Οδυσσεία φέρεται. ἔδησεν δὲ τὸν ἄξονα, ἡ χαλκέᾳ κεράμῳ ἄγον ἀγγείῳ. οἷον, πίθῳ. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως ταύτης, καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ. ἄλλοι δέ φασι δὲ σκιωτηρίῳ στέρνῳ. λέγοντες, κωπηρίους κέραμον καλεῖν τὸ δεσκιωτήριον. οἱ δὲ, πόλιν καρίας φασὶ τὸν κέραμον. χάλκειον οἷον δουσῦσαν καὶ προσικῶς λεχθεῖσαν, ἀπὸ τοῦ στέρνου τοῦ τειχίσματος. ἔνθα δεδέσθαι τὸν ἄξονα τεσσαράκοντα μῆνας, ἕως περίβοια ἡ τῶν ἀλωεϊδῶν μήτηρ δυσμενῶς τοῖς προγόνοις ἔχουσα, ἀφήγγειλε τῷ ἑρμῇ. ὁ δὲ, χαριζόμενος τῇ μητρὶ. ἀφέκλεψε τὸν ἄξονα. ὅθεν φυγὼν, ἦκεν εἰς νάξον. βούλεται δὲ πρὸς τοῖς ἀλληγορεῖσθαι ἠθικῶς ὁ παλαιὸς οὗτος λόγος, δεσμὸν ἔλλογον αἰνίττεσθαι τοῦ θυμοῦ. οὗ δὴ δεσμοῦ, πάσχει τινά τε τοῦ ὠτου ἤτοι τοῦ ἐκ μαθήσεως καὶ διδασκαλίας λόγου τοῦ ὀρθῶς ἀκούειν τοῖς δικαίως ἐγγινομένου, καὶ τινὰ τοῦ εὖ διατίθεσθαι καὶ φύσει ἁλλομένου καὶ ζωτικωτέρου ἡμῖν. οὐ ὁ Ἐφιάλτης πράσκλοι ὡς ἐκεῖνον ὁ ὠτος. οὗ τις ἄξιος οὐκ ἀεὶ παρ' ἡμῖν δέδεται. ἀλλά τις ψυχικὴ διάθεσις οὐκ ἀγαθή, ὁ ὠδῖνα καὶ μήτηρ. ἀλλα τρόπον τινὰ μητρὸς ἔγκοιτος, λαθοῦσα ὑπεκκλέπτει καὶ λύει αὐτόν. οὐ γὰρ ὄντι, ἀλλὰ βίου παράθυμον εἶναί τινα. ἰστέον δὲ ὅτι τε καὶ μητρυιὸν οἱ παλαιοὶ φασι τὸν πατρωὸν ἀρρενωνυμοῦντες τὴν μητρυιάν. καὶ λέγει οὕτω θεόπομπος. καὶ οἱ κωμικοὶ δὲ μάλιστα κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὅτι ταῖς μὲν ἀγαθαῖς διαθέσεις καλῶς αὖ τις μητέρας ἡμῶν ἐρεῖ ταῖς δὲ μὴ τοιαύτας, μητρυιάς. οὕτω καὶ Ησίοδος ταῖς μὲν, τῶν ἡμερῶν, μητέρας λέγει ταῖς χρηστὰς δηλαδή. ταῖς δὲ, μητρυιὰς εἶναί φησι. ταῖς μὴ ἀγαθαί. καὶ Αἰσχύλος δὲ, ἁλμυδήσια γνάθος τοῦ λέγει ἐχθρὸ ξενος ναύταισι μητρυιὰ νεῶν. ἤτοι ἐχθρὰ ἡ ὀλέθριος. ἀλλα ταῦτα μὲν, σκληρότερον τέ τραπται. ἀσφαλέστατα δὲ τῇ ἀπὸ μητρυιᾶς εἰκόνι ἐχρήσατο, ὁ Φράσσας ὅτι Πλάτων πᾶσι τοῖς σωκρατικοῖς μαθηταῖς, ἐπεφυκει μητρυιᾶς ἔχων διάθεσιν. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι τε εἰ τὸ τέθειται τοῦ καὶ τοῦδε τοῦ μητρυιά. ὡς ἐκεῖνο μὲν, ἀναλόγως ἔτρεψε τὸ φιλοῦ εἰς δασύ, ἀπὸ τοῦ δασύνεσθαι τὸ ἵστασο. εἰ δὲ τῷ μητρυιὰ, ἔδοξε οὐ γέγονεν, ἴσως μὲν ἰωνικῶς ἢ καὶ κατὰ αἰολεῖς. οἱ καὶ τὸ χρεὰς καὶ τὸ ὕμμιν φιλοῦσιν, οἷα φιλοτικοὶ ὄντες. ἴσως δὲ καὶ ἵνα καθαρὸν καὶ πάντα ἀπραπόητον φυλαχθῇ, τὸ τῆς μητρὸς ὄνομα. τὸ δ' αὐτὸ λογιστέον καὶ ζωὴ τοῦ πατρυιός. ἀλλα τοιαύτη μὲν κατά τινας ἡ τοῦ ἄρεος λύσις ἣν ἀπεύχεται ὁ Φρονῶν. δυνάσθαι δὲ καὶ τὸ ἐναντίον ἤτοι τῷ ἔλλογον λύσιν τοῦ θυμοῦ, ὁ μῦθος ὑπαινίττεσθαι. ἵνα ὥσπερ λόγῳ δεσμῆται, οὕτω καὶ λόγῳ λύηται. χρήσεται γάρ ποτε τῷ θρυφόρῳ θυμῷ ὁ βασιλεὺς νοῦς καὶ λύσει τὸν δεσμώτην ἔξω ἐν καιρῷ, ὑπὲρ νόμων καὶ ἱερῶν καὶ πατρίδος καὶ γονέων καὶ παίδων καὶ φίλων. διὸ καὶ ὁρμῆς ὅ ὅτι λόγος, λύει αὐτὸν. ἔλλογος γὰρ ὡς ἔφαμεν ἡ διαύτη λύσις αὐτοῦ. ὅτε καὶ ἡ μητρυιὰ ἡ τῷ ὁρμῇ τούτῳ συμπράττουσα, τάσις τις νοηθήσεται καὶ ἐρεθισμὸς εἰς θυμόν. πολλοὶ, οὐ φαύλη ὡς αὐτοτρόπῳ ἀλλὰ χρησὴ ἀπὸ τοῦ ζωὴ δικαίοις ἀμυνάκην. διὸ καὶ Ομηρος περικαλλὴς μηδυά φησιν. οὐδὲν εἰπὼν τοῦδε αὐτῆς φορτικόν. καὶ διαύτη μὲν ἡ πρὸς ἦθος ἐν τούτοις, ἀλληγορία. ἄλλοι δὲ ἱστοροῦσιν, αὐθρωποτάτοις γενέσθαι τοῦ τοῦ ἀλωέως παῖδας. καὶ περιγενομένους τῶν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκ πολέμων εἰρηνεύσαντας, φῆσαι τὸν ἄξονα τούτῳ τῷ τρόπῳ φασί. καὶ οὕτω τὸν μῦθον ἱστορικῶς θεραπεύουσιν ἡ μύτοι Δημώ, μαθηματικῶς ταῦτα τεθεράπευκε. λέγουσα χάλκειον μὲν κέραμον, τὸν ὑπὸ τοῦ πολιτοῦ χάλκειον καλούμενον οὐρανόν. δεσμοὺ δὲ ἄρεος τεσσαρακονθήμενον, τὸ τοῦ ἄρεος τοῦ πλανήτου ἀστρικὸς πάθος τὸν λεγόμενον σημασμόν. οὗ πάσχει γενόμενος πρὸς καρκίνῳ καὶ λέοντι, ζωὴ μῆνας ὀκτώ. ἔτι δὲ καὶ ζωὴ ἑπτάρους πέντε. οἱ τῇ πρώτῃ αὐτοῦ καὶ δευτέρᾳ αὐωμαλίᾳ προσλογίζονται. Αλωέως δὲ παῖδας δηλονότι τὸν διοῦτον ἄξονα λέγει, τὰ διαληφθέντα δύο θερινὰ ζῴδια τὸν καρκίνον καὶ τὸν λέοντα. πρὸς οἷς ὁ ἥλιος γενόμενος, τοῦ ἀλωεῖόν ἐστιν ἄτοπος. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ὁ δὲ μῦθός φησι τοὺς μὲν ἀλωεΐδας εἰ τῷ κωνηγετεῖν ἐλάφου μετα ξὺ αὐτῶν ἐλθούσης, προέσθαι ὡς ἐπ' αὐτῇ τὰ δόρατα. καὶ τῆς μὲν, ἁρτυχεῖν ἀλλήλοις δὲ βαλεῖν ὁ παῖδα καὶ ἄλλα ἐγένοντο. καὶ οὕτω θανεῖν, διότι μᾶλλον τὸν Αρεος δεσμοὺ κα-

θυπερη

θυπερηφανδυσάμενοι, τὴν ἦραν τε καὶ τὴν ἀρτεμιν ἐβιάζοντο. τὸν δὲ ἄρεα ὑπ' αὐτῶν δεδῆσθαί φησιν ὁ μῦθος, διότι αὐτὸς αὐτὸν ἔδησε τὸν τῆς Κινύρα υἱὸν Ασσύριον, αὐτοῖς ὑπ' ἀφροδίτης παρατεθέντα καὶ ἐν τῷ λιβανῳ τῆς ἀραβίας ἀπολεθρωθέντα. ὠκὺς δὲ τό, τε κύριον ὡς ἐρρέθη, καὶ ὄρνεόν τι παρά τε Αριστοτέλει καὶ ἑτέροις. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπών. ὦκυς, παραπλήσιον γλαυκί. ἔχων πρὸς τὰ ὦτα πτερύγια. οἱ δὲ, νυκτικόρακα. ἄλλος δὲ Διονύσιος, οὕτω πρὸς τούτου φησίν. ὦκυς ὄρνεον, ὃ πρὸς τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια. ἔστι δὲ ἐπαινούμενον καὶ αὐτοραφούμενον, ὥσπερ ὁ νυκτικόραξ ἁλίσκεται. διὸ καὶ χαύνοις καὶ κενοδόξοις, ὦκυς ἐκάλουν. Εφιάλτης δὲ οὐ μόνον κύριον ἀλλὰ καὶ πάθους ἡ λέξις κεῖται τοῦ μαχικοῦ. ὁ καὶ ἐφιάλδης λέγεται. ἔστι δὲ ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος βαρυχαῖ λέγει. ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Φ' γεγραφὴ τοῦ ἐφιάλτου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἴσως δασυνέσθαι τὸ ἰάλλω πρὸς πίσι, γίνεται, ἢ κατὰ ζυγα γλῶσσαν δοπὴ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ. ὃ δὴ καὶ ἐν τῷ, κεκαφηὼς γίνεται καὶ Ηρωδιανοῦ. κεκαπηὼς γὰρ φησι τὸ ἀνάλογον. οὕτω καὶ ὁμοιοτρόπην ἔχει τὸ κ' εἰς χ. μοιρὸς γὰρ πάντως, ὁ μὴ οἰκότα ἄγουσι ἐοικότα εἶναι τὰ γένη ἀμοιρεῖς. καὶ ὁ αὐθέντης δὲ ψιλοῦ μεταβολὴν εἰ δασὺ ἔπαθεν, ἐκ τοῦ αὐτοσύτης γενόμενος. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πιεῖν ἡ φιάλη γέγονε. κατὰ δέ τινας, καὶ ἐκ τοῦ πίνειν ὁ φίλος. καὶ ἐκ τοῦ τύπτουσι ἴλλων ἔχειν, ὁ τυφλός. εἰ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται ὅτι ἐφιάλτην ἀπλῶς φασι δαίμονά τινα, ἀπὸ δὲ τοῦ Φ' ἐφιάλτην, ἀνδρὸς ὄνομα. ἑτέρωθι δὲ, ὅτι ἐφιάλτης, ὁ πνιγαλίων νεώτερος, ὁ δ' αὐτὸς, καὶ ἠφίαλος. εἰ δὲ ἔστι Ηρωδιανοῦ κεῖται καὶ ἠφιάλλις ἠφιάλλιτος. οὗ χρῆσίς φησι πρὸς σώφρονι. οἷον. Ηρακλῆς ἠφιάλλιτα πίνων. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν ἄρην. καὶ δὴ ἀλωεύδας. ἦρα δὲ καὶ ἄδης βάλλονται. μυθικῶς, ἡ μὲν, εἰ πύλῳ συμμαχοῦσα τῷ Νιλεῖ κατὰ τοῦ Ηρακλέους. ὅτε καὶ τὴν πύλον ἐκεῖνος ἐπόρθησεν ὡς προγέγραπται. φυγαδευθέντος ἢ ἄλλως τρεφομένου παιδὸς εἰ γερήνοις, τοῦ Νέστορος. ὁ δὲ ἅδης, κάτω νεμόμενον. ὅτε παραχωρηθεὶς ὁ ῥηθεὶς Ηρακλῆς νεμομένου αὖθις ἀπίδος καὶ σιδήρου χειρώσασθαι εἰ οἷός τ' ὅτι τὸν κέρβερον; αὐτὸς τῇ μὲν λεοντῇ αὖ τὴ ἀπίδος χρισάμενος. τοῖς δὲ θέλεσι λιθίνας εἶναι μάζας ἀπίδας ὁ ποιῶν πολλαχοῦ ἱστορεῖται, τὸν κύνα κατηγωνίζατο. μιᾷ δὲ νίκην εἶναντιούμενον τὸν ἅδην, κατετόξευσε. καὶ οὕτω τὸν κέρβερον ἀνήγαγε. καὶ σημειωτέον ὅτι οὐκ οἶδεν ἐνταῦθα Ομηρος τὸν ἡρακλέα ῥοπάλῳ χρώμενον ἀλλὰ τόξοις αὐτὸν ἀναθοῦντα. καὶ τοιοῦτοι μὲν καὶ οἱ περὶ τούτων μῦθοι. ἡ δὲ ἀλληγορία, εἰ μὴ ὁ Αρίσταρχος ἠξίου ὡς προγεγράφη μηδέν τι τῶν παρὰ τῇ ποιήσει μυθικῶν προσδιαζέσθαι ἀλληγορικῶς, ἔξω τῶν φαινομένων, τὸν μὲν Ηρακλέα, εἰς ὃν λόγον ἐκλαμβάνει, ἀπὸ τοῦ ἐπείρου αὐτὸν καὶ τοῦ δύκλεες. ἦραν δὲ καὶ ἅδην φησὶ, τὸν μὲν, τὸν κάτω γῆν αἴδην ἤτοι ἀφανῆ ἀέρα ὃν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. τὴν δὲ, τὸν ὑπόγειον. καθ' ὧν ὁ φιλόσοφος λόγος ἑαυτὸν σωτείνασα καὶ οἷον διοιστεύσας, βάλλει. καὶ τυγχάνει τοῦ σκοποῦ. καὶ ἁλίσκει τὸ ζητούμενον. ἀνάλωθι γὰρ τῇ φιλοσοφίᾳ, οὐδὲν οὔτε τῶν ἄνω οὔτε τῶν κατὰ γῆς. διὸ καὶ χθόνιος, ὁ κατὰ λόγον ἑρμῆς. καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ κωμικὸς. καὶ οὐρανίος δὲ, διὰ τὸν δίαν οὗ ὄντιν ἄγγελος. ἀλλαμὴν καὶ θαλάττιος ὡς ὁ μῦθος αἰνίττεται. ὁ λαρὸν αὐτὸν τοῖς κύμασιν ἐπαφείς. ἤδη δὲ καὶ καταχθόνιος καθότι καὶ φυγοπομπός. πάντα γὰρ ὁδευτὰ λόγῳ καὶ ἀλώσιμα. εἰς οὗ οὐ μόνον ὁ ἑρμῆς ἐκλαμβάνεται, ἀλλὰ καὶ ὁ Ηρακλῆς ὡς ἔρηται. οὗ ἐκ τῆς προσεχῶς ἀλληγορημένης ἦρας, προσφυῶς ἂν ἐτυμολογοῖτο, οἷα διὰ τῆς τοιαύτης ἦρας κλέος εὑρὼν ὡς φιλόσοφος. εἰ καὶ ὁ τεχνικὸς γεώργιος, ἀκροτοπιάζεται τὴν τοιαύτην ἐτυμολογίαν. ἧς ἔστι πλέον ἀποῤῥαπίζει καὶ τὴν τοῦ φοίβου. ἣν ἱστορεῖ ὁ γεγράφας οὕτω Ηρακλῆς ἐλθὼν διὰ χρησμοῦ, ἤκουσε καὶ ταῦτα. Ηρακλῆ δέ σε φοῖβος ἐπώνυμον ὀνομάζει. ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων, κλέος ἄφθιτον ἔξεις. ἡ τοιαύτη γῆ, ψιλοῖ τὴν τοῦ Ηρακλέους ἀρχὴν. εἴπερ ἀπὸ τοῦ ἦρα γίνεται ὁ δηλοῖ τὸ χάειν. ὅθεν εὔνθετον τὸ ἐπείρατον ἀρχὴ τὸ ἐρῶ ἤγουν ἔστιθυμῶ ψιλούμενον ἀναπαρήρτως καθὰ καὶ τὸ, ἦρα οὖ τὸ ἐπιτελὲς

λέα οἵδε τόσου πινοῦ μολοπίκῃ, ἄδην. καὶ κύνα γενναῖον ἐκείνου ἐν κέρβερον. οὐ Ἥρα κλῆς εἶλεν ἐξ Ὠϊταγῆς, καὶ τῷ βύρυαθεῖ ἐκόμισεν, ἐν ἄλλοις εἰρῆται. ἦλθε δὲ καὶ τοῖς νῦν εἰς πεῖραν, ἀδηκ. αὐτὴρ πολυκτήμων μακεδών. ἔστι δὲ ἐν τούτοις ἡ ὁμηρικὴ φράσις τοιαύτη. τέτλαθι τέκνον ἐμὸν καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ. πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν θεοὶ ἐξ ἀνδρῶν χαλεπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι πιθόντες. τλῆ μὲν ἄρης ὅτεμεν ὦτος κρατερός τ' ἐφιάλτης παῖδες ἀλωῆος δῆσεν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ. χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρεῖς καίδεκα μῆνας. καὶ νύκεν κεν ἀπόλοιτο ἄρης ἄτος πολέμοιο, εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς ἠερίβοια ἑρμέα ἐξήγγειλεν ὁ δ' ἐξέκλεψεν ἄρηα ἤδη τειρόμενον. χαλεπὸς δὲ ὁ δεσμὸς ἐδάμνα. τλῆ δ' ἥρη ὅτεμεν κρατερὸς παῖς ἀμφιτρύωνος δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι βεβλήκει. τλῆ δ' ἀΐδης ἐν τοῖσι πρεπέστατος ὠκὺς ὀϊστὸν, ὃν τέμεν οὐδὲ ἄνακτος ἀνδροφόνοιο, ἐν πύλῳ ἐννεκύεσσι βαλών, ὀδυνήσιν ἔδωκεν ὃ ὅτιν ὠδύνησε. καὶ ὁ μλίφησιν ἔβη πρὸς δῶμα διὸς καὶ ὄλυμπον, κῆρ ἀχέων. ὀδυνήσι πεπαρμένος. αὐτὰρ ὀϊστὸς ὦμῳ ἐνὶ σθένει ἐλίλατο. ἤγαγε ἐπέπηκτο. καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς φράζει καὶ περὶ παιήονος, ὡς ἐν ἄδην ἤκέσατο. καὶ κατὰ Ἡρακλέους οἷος ἦν. καὶ ὡς ὁ διομήδης ἀθηνᾶς αἰτήσας, αἰσθαγαθεῖ. καὶ ὡς οὐκ ἀεὶ δύστυχοῦσιν οἱ θρωμάχοι. καὶ περὶ Διομήδους ὡς καὶ ποιεῖσθαι μὴ πρὸ ὥρας χάρα γένηται αὐτῷ ἡ γυνὴ Αἰγιάλεια ὡς θρωμαχοῦντι. πολλὰ δὲ τούτων πάντων, ἐφεξῆς ἐρήσεται. καὶ τέως περὶ τῶν ἄλλων, ἰστέον ὡς χρᾶται καὶ ἐνταῦθα Ὅμηρος, λέξεως ἐπιμονὴν σχὼν τὸ καίριον. εἰπὼν γὰρ τέτλαθι τέκνον ἐμὸν καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ. παραμυθητικῶς δὲ ὁ λόγος, ἐπάγει Ὠμηρίων. πολλοὶ γὰρ δὴ ἔτλημεν. ἔτλη μὲν ἄρης. ἔτλη δὲ ἥρη. ἔτλη δὲ ἀΐδης πελώριος ὠκὺν ὀϊστόν. καὶ σημείωσαι ὅτι ἐνταῦθα μὲν, ἐπελῶς εἶπεν ἐν τῷ ἔτλη ὠκὺν ὀϊστόν. ἀντιστρόφως δὲ, ἐλλιπτικῶς ἔλεγεν, ἔτλη ἥρα. ὀϊστὸν δηλαδή. ἔτλη ὁ ἄρης. δηλονότι δεσμόν. διὸ ἐκὼς καὶ τὸ τέτλαθι καὶ τὸ τλῆμεν, τοιοῦτον ἀκολούθως ἐστίν. ἵνα ᾖ τέτλαθι τέκνον τὸ τῷ Διομήδους ἔγχος. καὶ πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν ἄλγεα δηλαδή. ὅρα δὲ τὸ τέτλαθι καὶ τὸ ἀνάσχεο, ταυτὰ δοκοῦντα εἶναι, καὶ τῇ παραθέσει, συντελοῦντα εἰς ἐτυμολογίαν τοῦ κέτλιος. ὡς εἴη ποτε κέτλιον, καὶ τὸν κάδεα τλαύτα καὶ ἀναχόμενον· Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἅπας ᾧ προσαρμόττει τὸ, ἔτλη, ἐκεῖνος τλήμων καὶ τάλας λέγεται. οὐ ἀνάπαλιν ἔχει παρὰ τῷ σοφοκλεῖ ἀτλητῶν. ἤγουν μὴ ἔχων τλήμων εἶναι. ᾧ δὲ πολλάκις συλλεχθείη, ἐκεῖνος καὶ πολυτλήμων λὴν, εἴη καθὰ καὶ πολύτλας. τὸ δὲ τέτλαθι ἀναδιπλασιασμοῦ ἔχει ὁποῖον καὶ τὸ, τέθναθι καὶ τὸ, κέκλυθι. τὸ δὲ κηδομένη ἔχει καὶ ἐνεργητικὸν, ὡς δηλοῖ τὸ, τόξοις ἑκηδὲ θεοὺς ὅ ὅτιν ἔβλαπτε. τὸ μέντοι κήδεσθαι ὁ δηλοῖ τὸ φροντίζειν οὐδέποτε προφέρεται ἐνεργητικῶς. κρατερὸς δὲ ἐφιάλτης εἴη λὴν, ὡς καὶ κρατερὸς δεσμὸς ὁ χαλεπός. οὕτω δὲ καὶ κρατερὸς παῖς ἀμφιτρύωνος. οὐ γάρ ὅτι σημαντικὴν. οὐ δ' ἐνταῦθα ἐπαίνου τινὸς τοιαύτην λέξιν ἐστίν. τὸ δὲ ἐφιάλτης ἀναλογώτερον ἔχειν δοκεῖ ὁ προῤῥηθεὶς ἐπίαλτος. οὐ γάρ ὅτι σαφὲς ἄπτον τινὸς τὸ π' εἰς φ' μεταβολῆς, εἴγε φιλοῦσι τὸ ἰάλλω. τὸ δὲ ἀπόλοιτο κεν, ταυτόν ὅτι τῷ ἀπώλετο ἂν. ἔστι δὲ ἀπλοῦν τὸ αὐτὶ παρωχημένων χρᾶσθαι τοῖς βουκολικοῖς. οἷον, τῷ ἔλθοι αὐτὶ τοῦ ἦλθε. καὶ τῷ δράμοι αὐτὶ τοῦ ἔδραμε. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὧν χρῆσις ἀπερωτηθήσ. ἠερίβοια δὲ, εἰ μὲν παρὰ τὴν βοὴν γίνεται, καλοῖτο λὴν, οὕτως ὡς οἷον ὑλάλος κατὰ τὸν ἱεροφώνου. εἰ δὲ παρὰ τὴν βοῦν δηλοῦν δοκεῖ ἢ τὴν μελάμβοον, ἢ τὴν μεγαλόβοον ὡς οἷον ἐρίβοιαν. ἢ τὴν πολύβοιαν. ὡς πλεοναζόμενον οὕτω τὸ κατ' ἀρχὴν ἡ. χαματισμὸς δὲ τῆς ἠερίβοιας, κατὰ τὴν δύβοιαν. καὶ ἀλφεσίβοιαν. ὁ δὲ ἑρμείας ὡς πρωτότυπον ἐπενθέσει μὲν τοῦ ἰ ἑρμείας γίνεται. κράσει δὲ τοῦ ε καὶ ἀ εἰς η, ἑρμῆς. τὸ δὲ δαμναῖ, πλεοναστικὸν ἔχει τὸ ν δώριον. ὁποῖος γίνεται καθ' ἡρωδιανόν. καὶ ἐν τῷ ἐλαύω ἐλαύνω δύω δύνω καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸν Ἡρακλῆν κρατερὸν παῖδα ἀμφιτρύωνος εἰπὼν, εἶτα καὶ διὸς υἱὸν λέγει. οὐ μόνον δὲ τὸ βασιλικὸν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀθανάτοις καταστήσῃ τοῦ περὶ αὐτοῦ μύθους. ἤγουν τὴν βουλὴν τῆς ἥρας καὶ τὸ ἄεθλον. οὐ

γὰρ ὁ τοῦ

γαρ ὁ τῆ ἀμφιτρύωνος ἀλλ' ὁ τῆ διος, δύναιτο λῶ τοιαῦτα ποιεῖν. καὶ σημείωσαι ὅτι σὺ ταῦθα, καὶ τόδοις ὀείλῃ ταῖς πολιγαῖς δὲ πιθανότητα, εἰπὼν τὴν μὲν ἥραν, δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν βλῆσθαι ὀϊστῷ τειχλώχινι. τὸν δὲ ἄδην, ὦμῳ σὺν σιδαρῷ. Ισέον δὲ καὶ ὅτι κὴ μαζὸν ἀλληγορικῶς ἡ ἥρα βάλλεται ἤγουν ὁ ἀὴρ, διότι ἐπιβόλως εἰπεῖν δὲ καιριώτερον, εὐθυβόλως κὴ ϖοιτυχῶς κὴ εὐσκοπώτατα ὑπὸ τῆ φιλοσόφου λόγου νοεῖται, ὅτι ζωογόνος ὄντων ὁ ἀὴρ. τούτου γάρ ὄντι δηλωτικὸν ὁ μαζός. τρέφων τὰ νεογνά. ὅθεν κὴ οὖθαρ ἀρούρης τὸ ϖῖον λέγεται. καὶ θρεπτικόν. ὁ δὲ ἄδης παρὰ τὸν ὦμον βέβληται ὑλικὸν ὄντα τόπον σὺ σώματι, διότι εὐσκόπως. πάλιν ὁ αὐτὸς Ηρακλῆς τουτέστιν ὁ φιλόσοφος λόγος, κτῆσιν ἔχειν αὐτὸν καὶ ἀνωφορούμενον κατενόησεν. ὅ ϖουγε καὶ αὐτὸς ὁ ϖύθαγορικὸς ἀὴρ, τοιοῦτός ὄντι φύσει. ἡ μάλιστα διότι ἡ καιριώτητα βολὴ τῆ λόγου κατὰ τῆ ἀέρος, ἀνωτάτου γίνεται ὅτε τὰ μετέωρα σκέπτεται. καὶ γὰρ θεωρεῖ μὲν αὐτὸς κὴ τὰ κάτω τῆ ἄδου ἤτοι τῆ σκοτεινοῦ καὶ μέλανος ἀέρος, καταβαίνων εἰς αὐτὸν καὶ οἷον ἐρεβοδιφῶν. βέλτιον δὲ τῆς αὐτῆ κεφαλῆς ἐφίεται. κὴ κατὰ τῶν ἄνω τείνας ἑαυτὸν, βέβληται τοῖς ἐκεῖ σκοτιμώτατα. τειχλώχινι δὲ ὀϊστὸς, ὁ τῆς φιλοσοφίας τειχηρὸς ὁ ἠθικὸς. ὁ φυσικός. καὶ ὁ μαθηματικός. οἷς χρώμενος ὁ Ηρακλῆς λόγος, βέλτιστα τυχῶν βάλλῃ κατάτε ἀνδρῶν καὶ θεῶν. ἤτοι βέλτιστα τυγχάνει φιλοσοφίας λόγω, τῆς τῶν θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων καταλήψεως. χλωχῖνι δὲ ξίφος, ἡ γωνία. ὅθεν κὴ γίνεται κατὰ τῆ παλαιούς. ὡς οἷον γωνιοχίντης οὖσα καὶ σὺ συγκοπῇ καὶ τροπῇ, χλωχῖνι ἡ γωνίαν ἔχουσα. ἢ κὴ ἄλλως, παρὰ τὸ κλῶ οἱονεὶ κλωχίν τις ἡ κεκλασμένη. τῶν δ' εἰπεῖν, κλασμα ἔχουσα. ἡ δὲ γωνία ὅτι ἀπὸ τῆ γόνυ κατ' ἔκτασιν γίνεται, δηλοῦσι κὴ αὐτὸ οἱ παλαιοί. τὸ δὲ αἴδης τελώριος, βέλτιστα ἀνδρὶ φάγῳ μεγαλοσωμάτῳ. σὺ δὲ τῷ, ὠυτὸς αὐτὸν ἤγουν ὁ αὐτὸς, ἰσέον ὅτι ἡ ωυ διφθογγος, σὺ μιᾷ μὲν λέξει, κατὰ διαλιθὴν ϖεφώνηται διεξοδικῶς. οἷον θωϋμάσιος ὁ θαυμάσιος. καὶ ἑωϋτῆ αὖτὶ τῆ ἑαυτῆ. σὺ δὲ δυσὶ λέξεσι, κέκραται τῷ λόγῳ τῆς συναιρέσεως. ἔτι ἰσέον ὅτι ὥσπερ φθονῆ· φθόγγος. ζηλὴ ζῆλος. τιμὴ τῖμος παρὰ τὴ κωμῳδίᾳ τὸ τίμημα. ποθὴ πόθος. ὠνὴ ὦνος. βολὴ βόλος. καὶ ἔτερα, οὕτω πύλη πύλος ἀρσενικῶς. οἷον σὺ πύλῳ βαλὼν. οὐ γὰρ σὺ τῇ πύλῳ τῇ πόλει τὸν ἄδην ὁ Ηρακλῆς ἔβαλεν, ἀλλὰ κάτω σὺ τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ. διὸ καὶ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. σὺν εἰκείαισι βαλὼν. βόλον δὲ αὐτοτρόπως ἔφαμεν, τὸν ὁμωνύμως λεγόμενον ἐπί τε τῆ ϖεπλοποιῆ, καὶ βοὶ τῆ κατὰ τὸ δίκτυον δέ. ὅθεν καὶ ῥῆμα ϖουσδαίου σὺ χρήσει τὸ βολίζειν. ἤγουν βάθος θαλάσσης μετρεῖν, μολιβδίνη καθέτῳ ἢ τοιῷδέτινι. τὸ δὲ ὀδυσσαῖς δεδῶσθαι, οὐκ ἀπόκοπε, ὀδυσσαῖς ϖεπάρθαι. διὸ εἰπὼν ὀδύνησιν ἔδωκεν; ἐπάγει μετ' ὀλίγα τὸ, ὀδυσσῆσι ϖεπαρμένος. ϖεσφυδὸς τρέφας ὡς γάρτις βέλει, οὕτω καὶ ὀξείαις ὀδυσσαῖς πείρεσθαι λέγοιτ' ἂν. τροπῆς δέ ἐστι καὶ ἄμφω μύθω πρεπούσης. ὡς οἷον γάρ τι σωματοειδὲς αἱ ὀδυσσαὶ ὑπόκεινται αἷς ὁ ἄδης δέδοται. ναὶ μὴν καὶ ϖέπαρται. εἰκὸς δ' ἂν, τοῦτον εἰπεῖν καὶ ἐλήλαται. σιδαρὸς δὲ ὦμος καθὰ καὶ χεὶρ σιδαρᾶ, ὁ πυκνὸς καὶ οὕτω στερρός. παρὰ τὸ ἔστιον. ὃς οὖ καὶ ὁ σίδος καὶ σιδᾶς. τὸ δὲ ἐλήλατο νῶ μὲν βέλτιστα οἷον κεῖται. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ βέλτιστα ἔγχος. καὶ ξίφει δέτις διελαθῆναι δυνάσται.

Τῷ δ' βέλτιστα πολιῶν ὀδυνήφατα φάρμακα πάσων
Ηκέσατ'. οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο
Σχέτλιος, ὀβριμοεργὸς, ὃς οὐκ ὄθεθ' αἵσυλα ῥέζων,
Ος τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, οἵ Ὄλυμπον ἔχουσιν
Σοί δ' βέλτιστα πότνον αὐτῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ανθρωποπαθεῖς δὴ θεοὺς Ομηρος ποιῶν, δίδωσιν αὐτοῖς ἀνθρωπίνως καὶ ἰατρὸν ἰώμενον τὰς ὡς εἰκὸς συμπιπτούσας πολιγαῖς. οὗ καὶ ἀπὸ τῆ παίω τὸ θεραπεύω ὄνομα ποιεῖ. καὶ παιῆονα καλεῖ ὡς καὶ σὺ τῇ ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. ὅτε καὶ τὸν ἄδην φησὶν

ὀδυνήφατα φαρμακα πάντων, ἡκέστην βληθέντα ὑπὸ τῆς Ἡρακλέους. δῆλον δὲ, ὡς τὸ πιθανὸν τῆς μύθου λέγει. ἵνα καὶ τὸν ἀρὴν σύνταῦθα ἰάσηται ὁ αὐτὸς, τὴν γὰρ ἀφροδίτην, οὐδενὸς τοιούτου ἀξιοῖ ὁ ποιητὴς. ἀλλὰ τῇ τῆς Διώνης μόνῃ ἐπαφῇ θεραπεύει. διότι τὸ οὐκ ἀξιόλογον τὸ τραῦμα, καὶ ὅτι οὐδὲ θέλει πολυλογεῖν καὶ εἰς οὐδὲν δέον ταυτολογεῖν. ὅτι δὲ παιήων λέγεται καὶ ὕμνος εἰς ἀπόλλωνα, σὺ τῇ ἀ καὶ αὐτὸ εἴρηται. λέγει δὲ παιήων, καὶ τι μέλος Πινίμιον. ὁποῖον Ἀχιλλεὺς ᾄδει αὐλῶν τὸν Ἑκτορα ὡς σὺ ζῆς ἐξῆς φαίνεται. ὀδυνήφατα δὲ, τὰ ὡς εἰπεῖν ἀκεσώδυνα. ταυτὸν γὰρ οὕτως ἢ οὕτως εἰπεῖν. ὡς τὸ ἀκέσασθαι ὀδυνῶν καὶ τὸ ὀδυνῶν φάσαι ἤτοι φονεῦσαι ὡς οἷά ζνα πολεμίαν, ταυτὰ δηλονότων. σύνεργειαν δὲ σημαίνει τὸ ὀδυνήφατον. αὐάπαλιν δὲ τούτου πάθος, τὸ μυλήφατον καὶ τὸ πεσφατον σὺν τῷ πεσφατος νεκρὸς ὁ ἐγγὺς καὶ πεὸ ὀλίγου φονευθείς. ἔστι δέπως καὶ διαφιζικὸν τῶν σύνταῦθα φαρμάκων τὸ, ὀδυνήφατα. εἰ γὰρ ὀδυνήφατά εἰσι, φέροιεν ἄρα ἄκος ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἡκέστην. οὐ μὴν ἄγρις ὁ τοῖς φαύλοις φαρμάκοις ἐτυμολογικῶς ἔγκειται. τὸ δὲ πάντων, ῥιζοτόμον ἐμφαίνει καὶ τὸν παιήονα. καὶ ἄλλως δὲ ζοταυδὲ ζωιλέκτην. αὖ τείχων, ἐπέπαυτε ζῆς χρήζοιεν. ἔᾳον ἰώμενος ὡς δῆλον ἐκ τοῦ οὐ μὴν γάρ τι κατὰ θνητοὺς γ' ἐτέτυκτο. ἢ μάλιστα καταθνητός γ' ἐπέτυκτο σὺν σὺν μέρει λόγου κατὰ τὸ θεοῦ ζοιμῆνις. καὶ ζοὸν ζοιβουκόλος. καὶ καταθνητῶν ἀνθρώπων. καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἔπαινος δὲ ἀγαθοῦ ἰατροῦ τὸ ῥηθέν. Βαρυμηνὶν κατὰ Ἡρακλέους ἡ Διώνη, φησὶ κομματικῶς ὑβρίζουσα κατὰ σχῆμα σφοδρότητος, οὕτω. σχέτλιος. ὁ βεμοβρὸς. ὃς οὐκ ὄθετ' αὖσυλα ῥέζων. ἤγουν οὐκ ἐπεσρέφετό τινος ἀδικῶν. εἶτα κἠ τὸ εἴδος τῆς ἀδικίας ἐκτιθεῖσά φησιν. ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς ὅ ὅτιν ἔβλαπτε. καὶ σημειωτέον ὅτι τὸ, σχέτλιος, οὐδ' σύνταῦθα πάνυ τραχεῖα ὕβρεις ὄτιν. ὡς οὐδὲ τὸ ὀβεμοβρὸς. ἀλλὰ τὸν ὀξὺν δηλοῖ καὶ ἰταμὸν καὶ σφοδρὸν εἰς τὸ ποιῆσαί τι οὐκ ἀγαθόν. οὗ ἔδει μὴ βιοῦτον. βύθις ἐστὶν ἀλλὰ σχέσθαι καὶ τλῆναι. χρήσιμον δὲ σ' σχέτλιος κἠ ἐξῆς ὅλον τὸ ἔπος, εἰς νόμον ἐμβριθοῖς ἀδίκου αὐσρός. Σημείωσαι δὲ ὡς τῶν αὐτῶν ῥημάτων ζωζθέντων τήν τε γεωργικὴν ἐχέτλην καὶ τὸν σχέτλιον, ὅμως σὺν ἀμφοῖν πολλὴ ἡ κατὰ νοῦν διαφορά. σχέτλιος μὲν γὰρ, ὁ πεσεχῶς δηλωθεὶς. ἐχέτλη δὲ, ἧς ἔχεταί τις τλημόνως. τί δ' ὅτι τὸ αὖσυλον καὶ ὅθεν γίνεται φανεῖται ἀλλαχοῦ. σύνταῦθα δὲ ἰστέον καὶ ὅτι ὁ αὖσυλα ῥέζων, καὶ αὐσυλοβρὸς λέγεται ἀναλόγως τῷ ὀμβεμοβρός. ὅρα δὲ καὶ τὸ οἳ, δίς κείμενον σωεχῶς κατὰ σχῆμα ἐπαναφορᾶς, σὺν τῷ, ὃς οὐκ ὄθετο καὶ οἳ ἔκηδεν.

Νήϊος. οὐ δὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα τυδέος υἱός·
Οπὶ μάλ' οὐ δηναιὸς, οἳ ἀθανάτοισι μάχηται·
Οὐδέ ἑ μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παπταίνουσιν
Ελθοὺ τ' ἐκ πολέμοιο, καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος·

Ως καὶ περιεφέρη τὸ νήϊος, ζοιφωνεῖν ἔωθεν σὺν ἀρχῇ σίγου πολλαχοῦ ἡ ποιητικὴ μοῦσα, τοῖς ἄξιόν τι λόγου παίουσιν. ὡς καὶ σύνταῦθα νήϊος ὁ Διομήδης δηλαδή. οὐ δὲ τὸ, οἶδε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν ὅτι μάλα οὐ δηναιὸς οἳ ἀθανάτοισι μάχεται. ἔστω δὲ παρῳδηθὲν, δυνάται γνωμικὸν ὀρθὸν σὺν τοῖς ἑξῆς γίνεσθαι. οἷον ἵνα εἴπῃ τίς ὅτι μάλα οὐ δηναιὸς οἳ ἄνῃ θεῷ μάχεται. οὐ δὲ τιμὴν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζοισιν ἐλθούτ' ἐκ πολέμου καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. περὶ ἧς διατί ὀξύνεται σὺν τῇ δυθείᾳ ἡ δηϊοτὴς γάρ ὅτιν ὡς ἡ βραδυτὴς, ῥηθήσεται ἀλλαχοῦ. σημείωσαι δὲ σύνταῦθα τὸ καινοπρεπὲς τῆς συνταξεως. εἰπὼν γὰρ, σοί δ' ζοὶ ἔσσεται ἀῦτὴν ἡ ἀθηνᾶ, ἐπάγει δυθὺς τὸ, νήϊος. τελείαν σίξας εἰς τὸ ἀθηνᾶ. καὶ οὐδὲν μὲν ἐκώλυεν εἰπεῖν σοὶ δὲ ἔσσεται ἀῦτὴν ἡ ἀθηνᾶ νήϊον, κατὰ πλῶσιν αἰτιατικήν. πεθέκρινε δὲ τὸ καινόσχημον. Ισέον δὲ ὡς εἰ καὶ ἀφελὴς σύνοια τὸ οὐ δέ ἑ μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζοισι, ἀλλ' ἔχει ἄλλως ὕψος ὁ λόγος, σχῆ τὸ τῆς γνώμης σύνδεξον. διυβάσκῃ γὰρ, ὅτι τῶν θεομάχων οἱ παῖδες ταχὺ ὀρφανίζονται. ὠνοματοπεποίηται δὲ τὸ παπταίζειν ὡς καὶ τὸ ποτοτύζειν. καὶ δηλοῖ τὸ

βρεφικῶς προσφθέγγεσθαι τὸν πατέρα. ἐκ δὲ τῆς λέξεως ταύτης, καὶ ὁ πάππος. καὶ πάππας αὐτὸς ὁ πατήρ· παῖς λεγόμενος μονοσυλλάβως κατὰ βρέφους προσφώνησιν καὶ θάφασιν οἱ παλαιοὶ, ὥσπερ καὶ μᾶ ἡ μήτηρ. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, πάππας καὶ παππίας. ὡς μαμμία ἡ ῥηθεῖσα μᾶ. σύνταῦθα δὲ χρήσιμον καὶ τὸ τοῦ Ἀρριανοῦ ἐπόντος ἐν βιθυνιακοῖς ὅτι αἰνίοντες εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν βιθυνοὶ, ἐκάλουν πάππον τὸν δία καὶ ἄππιν τὸν αὐτόν. ὁμοίως καὶ Ηροδότου τὸ, καλεῖται ζβὰ ὑπὸ σκυθῶν ὀρθόταται παππαῖος. ἐξ ὧν σωάγεται θείαν εἶν τινα λέξιν τὸ πάππας καὶ πάππος καὶ τὰ τοιαῦτα. Ισέον δὲ καὶ ὅτι ὁμώνυμος ὢν ὁ πάππος, δηλοῖ ὡς ἐξ ὁμοιότητος ἴσως τοῦ παρ' ἡμῖν προγόνου γέροντος πάππου, καὶ τὸ ἀκάνθινον σὺ ξηρότητι πολίωμα. ὅπερ ἄρατος λευκῆς γήρειον ἀκανθης λέγει. καὶ ὅτι παππάζειν μὲν ζῴοις μόνων ἀνθρώπων. προσπαύζειν δὲ, καὶ ζῴοις ἀλόγων· οὐ γὰρ μόνον τροφέες βρέφη, ἀλλὰ καὶ ἵπποις καὶ βόας. οἱ τιμελοῦντες ποτε πύζουσι. καὶ ὅτι τὸ προσπαύζειν, καὶ προσπαυλιάζειν λέγεται δωρικῶς. Θεόκριτος καὶ αὐλύζειν προσπαυλιάζει. ζωὲς δὲ αὐτὸ παπαυλιάζει γεράφοισι. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοτέροις φέρεται. καὶ ὅτι πάππας, τῇ ῥωμαίων φωνῇ πατέρα σημαίνει. καὶ ὅτι ῥωμαῖοι μὲν, αὐτὸ βαρυτόνως προφέρουσιν. ἡμεῖς δὲ περισπωμένως. ἄλλοι δέ φασι παρὰ συρακουσίοις πάππας ὁ πατήρ. ὃ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πάππας γίνεται. προσφώνησις οὖν ζωικὴ ὑῶν πρὸς πατέρα. καὶ ὅτι κολακεύειν τι δοκεῖ τὸ προσπαύζειν. καὶ προπαυσμα, κολακεία ἵππων ἀσταμάτων. σὺ δὲ ἐκθέσει συγγενικῶν λέξεων φερομένων σὺ ῥητορικῷ λεξικῷ, γράφεται καὶ ταῦτα. παπαΐζειν, τὸ πάππαν καλεῖν καὶ παπαΐαν. οὕτω δὲ τὸν πατέρα οἱ ἄπικοὶ ὑποκορίζονται. τὸν δὲ τροφέα, πάππαν οὐδεὶς φησιν ἕλλην καλεῖ· καὶ ὅτι τῶν συγγενικῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ὀκτὼ καινὰ πάντων. οἷον πατὴρ, μήτηρ. ἀδελφὸς, καὶ τὰ ὅμοια. λέγω δὲ ὅτι πᾶς ἀνὴρ εἴποι πατέρα τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος. καὶ υἱὸν. καὶ ἀδελφόν. τὰ δ' ἐκ προσώπου λέγεται ἰδίως. οἷον ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν ἀπικῶς, μόνη ἡ ἀδελφὴ ἔχουσι λέξιν· καὶ πάππαν τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς· ὥσπερ καὶ μαμμίαν τὴν μητέρα. καὶ τὰ ὅμοια. σὺ οἷς χρήσεις καὶ τὸ, ἠθεῖος. Ισέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὡς ἐῤῥέθη ἄπφα, γίνεται καὶ τὸ ἄπφιον. ὑποκόρισμα οὖν ἐρωμένης· ζωὲς δὲ καὶ τὸ ἄπφα, ὑποκόρισμα φασὶν ἀπικόν. ὁ μέντοι ἀπφὶς παρὰ θεοκρίτῳ, παρὸς κλῆσις. ἦν βρέφος λέγουσι, προσεῖπον πατέρα τὸν ἀφ' οὗ ἔφυ· τοιοῦτον γάρ τι ἡ λέξις ὑποβάλλει νοεῖν· Ισέον δὲ ὅτι καθ' ὁμοίωσιν συγγενικῶν πάππους ὁ τοῦ παρὸς πατὴρ, καὶ ἐπίπαππος πατὴρ πάππου ὁ καὶ προπάππους, οὕτω καὶ τήθη βαρυτόνως ἡ τηθὴ ὀξυτόνως, ἡ τοῦ παρὸς μήτηρ. καὶ ἡ τῆς μητρὸς δὲ, ἡ μέντοι τιθὶς, ἄλλό τι δοκεῖ ἀναλογοῦσα τῷ θείῳ· τοῦδε οὗ ἀλλαχόθι δηλοῦται. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι κωμῳδίας ἴδιον, παππάζειν λέγειν ἀντὶ τοῦ ί, τὸ καθ' Ομηρον παππάζω ἀντὶ τοῦ ά. ὡς δὲ πάππος, καί τι γενείου δηλοῖ. καὶ ἀκάνθης δὲ λευκὴν ὕβανθημα. ὅθεν καὶ τὸ γήρφον παρῆκται, ἀλλαχοῦ δεδήλωται, τὸ δὲ ποτὶ γουνάσιν, ἐλλιπῶς μὲν ἔχει τῆς φράσεως ἀντὶ τοῦ λαλοῦντος προσώπου ἀγωνίαν. τὸ γὰρ ὅλον ἰῷ, εἰπεῖν ποτὶ γούνασιν ἐξόμνυοι. ἔθος δὲ δηλοῖ βρεφοκομούντων. οἱ γονάσιν ἐφέζουσι τὰ βρεφύλλια ὡς καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς που δηλοῖ ὁ ποιητής·

Τῷ, ναῦ τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι,
Φραζέσθω, μήτις οἱ ἀμείνονα σεῖο μάχεσθαι,
Μὴ δήν αἰγιάλεια πορίφρων ἀσπιστὴν
Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἀρῖστον ἀχαιῶν,
Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Ηρά. καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶρ χειρὸς ὁμόργνυ
Ἄλθετο χείρ. ὀδυναὶ δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.

Πρί τινος ἀκαίρως ἀλαζονευομένου ἐφ' οἷς ἐνίκησεν οὐ μέγαν τινὰ, εἴποι τίς ἂν, ὡς

εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι, φραξέσθω μήτις οἱ ἀμείνων ἄλλος μάχηται. διὸν δὲ τοῦτο τοῦδε Διομήδους φησίν· Τριῶν θυγατέρων ἀσπάσιον, αἰγιάλεια μὲν ἡ νεωτάτη, γυνὴ Διομήδους ἦν. ἀργεία δὲ πολυνείκους, ἧς πῦλη δὲ Τυδέως. οἱ μὲν οὖν μεθ' Ὅμηρον, ἓν μὲν νῆναί τε τὴν αἰγιάλειαν τοῦδε πορνείαν ἱστοροῦσιν ἀφροδίτης χάλῳ διόζ τοῦ Διομήδους ἐτρώθη, καὶ Σθενέλῳ τῷ τοῦ Κομήτου οὐ φύλακα τὸν ἄργους ἔασεν ὁ Διομήδης, φασὶν αὐτὴν ἐμφύεσθαι κατὰ ἔρωτα μοιχικόν. καὶ τἄλλα λέγουσιν ὅσα καὶ Λυκόφρων, ἱστορεῖ Ὅμηρος μή τοι πορείφρονα καὶ ἰφθίμην αὐτὴν φησι καὶ φίλανδρον εἶναι λέγει. καὶ πενθεῖν ὡσὶ τῇ τοῦ Διομήδους ἀφροσύνῃ ἱστορεῖ. φησὶ γοῦν. μὴ δήν αἰγιάλεια πορείφρων ἀδρὴν σίνηι, δῦ ὕπνου χόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ, κουρίδιον ποθέουσα τὸν ἄριστον ἀχαιῶν, ἰφθίμην ἄλοχος διομήδεος. σὺ ταῦθα δὲ οἰκῆας ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, οὐ τοὺς δούλους ὁ ποιητὴς λέγει. ἀλλὰ ἀπλῶς τοὺς σὺν τῷ οἴκῳ ἢ τοὺς οἰκείους. διὸ καὶ φίλους οἰκῆας φησι. φέρεται δ' ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους, καὶ τοῦδε οἰκετῶν λόγος, ὅτι οὐ μόνον οἱ κατ' ἀγροὺς ὑπουργοὶ οὕτως ἐλέγοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ σὺν οἰκίαις ἐλεύθεροι. ὡς ἂν εἴποι τις. οἰκῆται μεταλήψῃ τοῦ ι'. παράγει δὲ αὐτὸς καὶ παροιμίαν ἧς Εὐριπίδου λέγουσιν. εἶδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέτας λόγος. ἤγουν σὺν τοῖς καθ' οἰκίαν, λαλητέον ἀεί, εἰ καὶ ταῖς γυναῖκας. ἔξω δὲ οὐκ ὀρθτέον. οὐδὲ ἀλλοτρίων παρόντων λυτέον τὴν λαλιάν. τὸ δὲ ἄριστον ἀχαιῶν, πρὸς πρηγορίαν ἀφροδίτης εἴρηται ὑπὸ τῆς μητρὸς. ἵνα μὴ δοκῇ ὑπὸ τοῦ τυχόντος τετρῶσθαι. ἄλλως γάρ, οὐ πάντων ἀχαιῶν ἄριστος ὁ Διομήδης ἦν. ἢ καὶ ἄλλως ὁ ἄριστος ὢν ἁπλῶς ἀριστέα δηλοῖ. ποιοὺς δὲ ὁ ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἔπαινος· Ορα δὲ μὴ ὅλῳ τῷ ἀρίστῳ, καὶ ἡ ἄλοχος ἰφθίμη προσμαρτύρηται. ὡς καὶ ἡ Πηνελόπη τῷ ὀδυσεῖ. ἔστι δὲ πάντως τὸ ἰφθίμη, τοιοῦτον τῷ, αἰδοίη. ὅπερ ἀλλαχοῦ δαίφρων φησί. ἔοικε δὲ πρὸς διασολιὼ ἄλλων εἰρῆσθαι γυναικῶν. αἱ φύσει αἰδήμονες εἰσι καὶ θηλύτεραι ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἔφη σὺ τῷ, γυναῖκας αἰδήμονας ἠπροστεύξ. καὶ τάχα ὅσας μὲν ἡ ἀφροδίτη ἠπροστεύξ, αὗται αἰδήμονες. αἱ δὲ μὴ τοιαῦται, ἴφθιμαί εἰσιν. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ δῦ ὕπνου χόωσα καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἄριστον ἀχαιῶν, καὶ γυναικὶ λῦ ἁρμόσῃ χρωθείσῃ μὲν ἀνδρὸς, πενθούσῃ δὲ πολλὰ ἐπ' ἐκείνῳ. ὁποῖον δήτι πάθοι λῦ, καθ' Ὅμηρον καὶ ἡ αἰγιάλεια θανόντος τοῦ ἀνδρός. οὕτω καὶ τὴν Πηνελόπην ἱστορεῖ κλαίουσαν ὡσὶ τῷ ὀδυσεῖ. οὐ μόνον μεθ' ἡμέραν ἀλλὰ μὴ νυκτὸς. ὃ μάλιστα φιλίας πλείονος σύνδειξις. ἐωΐτασιν δὲ χόου δηλοῖ τὸ, δ' αὐτοῦ νύκτωρ οὐ κοιμωμένοις ἀφυπνίζεσθαι· Ὥσπερ γὰρ ἰσῶτα ἰσῶ λέγει κατὰ ἀρκτικὴν ὅλως συλλαβὴν, οὕτω καὶ ἰχῶρα ἰχῶ. οἷον, ἀμφοτερῆσιν, ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργνυ. καί ὅτιν ὅμοιον καὶ τὸ νῶν κυκεῶνα εἰπεῖν κυκεῶ. καὶ ἀπόλλω καὶ ἀπόλλωνα. τὸ δὲ χεάφειν ἰχῶρ μὰ τοῦ ρ κατὰ ἀρκτικὴν μόνου τοῦ τελευταίου φωνήσαντος, οὐ πάνυ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. διάτε τὴν καινότητα τῆς ἀρκτικῆς, καὶ ἵνα μὴ συμφωνῇ τῇ εὐθείᾳ· Ιστέον δὲ ὅτι τοῦ γεωχεάφου ἱστοροῦντος, καυλιόν τινα ἀρκτικὴν τοῦ ἥλιος ἦλ. οἷον δαιμόνιος ἦλ, οὐ πάνυ ξενίζον ἀλλ, εἰ τὸ εἰπεῖν νῶν ἰχῶρα ἰχῶρ. τὸ δὲ ἀμφοτερῆσιν, ἀπὸ κοινοῦ ἔχει νοούμενον τὸ χερσί. Τὸ δὲ ὁμόργνυε γίνεται μὲν ἀπὸ τοῦ ὁμόργω ὡς ἄγω ἀγνύω καθὰ καὶ ἐτρώθη ἐρρέθη. δηλοῖ δὲ τὸ ἀπεσπίεζε. τὸ δὲ ὁμόργω, ἀπὸ τοῦ ἀμέλγω ἔχει τὴν παραγωγήν. ὃ καὶ ἀμέργω λέγεται ὡς πρόειρηται· Ε'σὶ σωτόμου θεραπείας σώματος, οἰκεῖον τὸ ἄλθεσθ χείρ. ἢ ἄλλότι μέρος σωματικόν. ὀδυσσεὺς δὲ κατεστόων τὸ βαρεῖαι. καὶ σημείωσαι ὡς φιλοῦσαι τὸ ἔστιον. οὐ γὰρ λέγει καθεστιόωντο ἀλλὰ φιλέως κατεστιόωντο. δῆλον δ' αὐτὸ καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς ἐκ τοῦ ἐωΐτ' ἔστια φάρμακα πάσειν. τῶν δέ γε μεθ' Ὁμήρου τινες, ἐσβάζωον αὐτὸ, ἐκ τοῦ ἥδω παράγοντες. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀσωδέτως εἰσήγαγε, κατὰ λόγον χορηγότητος σ', ἄλθεσθ χείρ. δηλῶν καὶ σὺ τῷ ἁπλῶς τὸ ταχὺ τῆς θεραπείας. παρῆκται δὲ τὸ ἄλθετο ἐκ πρωτοτύπου θέματος τοῦ ἄλθω, ἀφ' οὗ τὸ ἀλθαίνω·

Αἶσ' αὖτ' εἰσορόωσα ἀθηναίη τε, καὶ ἥρη,

κόρτομίοις ἐπέεσσι δία προνίδην ὀρέθιζον.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα τίμαι κεχολώσεαι ὅππιον εἶπω;
ἦ μάλα δήτινα κύπριος ἀχαιϊάδων αὐίεισα,
Τρωσὶν ἀμὲ ἑσσέσθαι, οὕνεκ' νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησε·
Τῶν τινα καρφέλουσα ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,
Προς χρυσῆ πρόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιλύ·

Ἀθηνᾶ καὶ ἦρα σιλλαίνουσα ἀστείως καὶ κορτομοῦσα, τὴν τῆς ἀάλκιδος ἀφροδίτης ὠλιγὴν κωμικώτερον ὡς δήθεν οὔτε ἐκ δόρατος οὔτε σὺ πολέμῳ γενομίλιν, φασὶν ἀμύξασθαι τὴν αὐτῆς χεῖρα προνὴ τινος γυναικὸς ἀχαΐδος, καταλῴσης ἐκείνῳ καὶ αὐιείσης ἤτοι ἀναπειθούσης εἰς ἁρπαγὴν ὡς δηλαδή ποτε καὶ τὴν Ἑλενίλιν ἡπάτησε. φασὶν δ' ἦ μάλα δήτινα κύπρις ἀχαιϊάδων αὐιεῖσα τρωσὶν ἄμ' ἑσσέσθαι οἷς ἔκπαγλ' ἐφίλησε, τῶν τινα καρφέλουσα ἀχαιϊάδων εὐπέπλων πρὸς χρυσῆ πρόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιλύ. καὶ αὐταὶ μὲν οὕτως. ὁ δὲ ζεὺς, ἐπὶ τῷ σκώμματι οὐ γελᾷ. σεμνῶν γὰρ προσώπων ὁ ἐπὶ τοιούτοις γέλως, ἀλλότριον. ἀλλὰ μειδιᾷ. ὃ πολλῷ τοῦ γελᾶν σεμνότερον. γέλως οὖ ἠρεμαῖος ἀνακεκραμένος σωφρείᾳ. καὶ σημείωσαι ὅπως ὁ μὴ τὰ τοιαῦτα δεξιὸς ποιητὴς, ἐνταῦθα δύφυὴς τὴν ἀφροδίτην ἐκωμῴδησεν, οὐκ αὐτὸς ἐκ προσώπου οἰκείου, ἀλλὰ δι' ἀθηνᾶς μὴ ἥρας. αἱ κορτομίοις ἐπέεσσιν, ἐπὶ τῇ ἀφροδίτῃ γὰρ δία ἐρέθιζον. ὅρα δὲ καὶ τὴν μέθοδον. ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔδει μὲν τοιούτοις ἀναγωνίοις τόποις παρεντεθῆναι. σκώμματος ἱλαρότητα. ἄλλως δὲ πάλιν, ἵνα ἀνάγκη ᾖ γενέσθαι ἐξ τὴν τῶν προσώπων ποιότητα τῶν μισούντων τὴν ἀφροδίτην, ποιεῖ ὁ ποιητὴς δυμεθόδως τὸ πρᾶγμα. καὶ προεπισημηνάμενος ὡς εἰ καὶ φορτικὸν ἐνταῦθα τὸ σκῶπτειν, ὅμως ἀναγκαῖον, οὕτως ἐπάγει τὸ σκῶμμα. φησὶ γὰρ. ζεῦ πάτερ ἦ ῥα τίμαι κεχολώσεαι ὅππιον εἶπω, καὶ τὰ ἑξῆς. οἱονεὶ γὰρ πρὸς τὸν ποιητὴν ἀπροατὴν ἐνταῦθά φησιν ὁ ποιητὴς, ὡς εἰ καὶ μὴ καιρὸς ἱλαρότητος ἐνταῦθα, ὅμως ἐξ τὰ πρόσωπα τὰ ὑποκείμενα, χρηστέον λόγῳ κορτόμῳ. συγνώμην ἔν γε τοῦτο τρόπον τινὰ, ἐπὶ τῇ κορτομίᾳ μὴ συγγνώσεται πρός γε διὸς ἤτοι τὸ ὀρθὰ νοοῦντος· Ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἀστεῖος ὁ λόγος καὶ πολυφδής. πρὰ γωγείαν τε γὰρ καταλέγει τῆς κύπριδος, μὴ λεκτὴν φιλανδρίαν αὐτῆς ὑπολαλεῖ τὴν ἐπὶ τοῖς βαρβάροις τρωσί. καὶ αἰτίαν αὐτῆς ἐμφαίνει τὴν ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς Ελένης. καὶ μελαγχόλιαν δὲ κατηγορεῖ ὡς ἐπὶ πολυγῇ οὐκ ἀξιολόγῳ ἀχθομένης ἀλλ' ἐπὶ μόνῳ ξέσματι· ἔδει γὰρ δηλοῖ τὸ ἀμύσασθαι. ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀμυχὴ γίνεται. ὡς τὸ, ἀμυχὰς ξεσμάτων ἐπιφερόμενος, καὶ τὸ ἄμυγμα. οἷον πολιαῖς ἀμύγματα χαίτης. ὡς πρὸ δὲ τοῦ ὑποῦ οὐκ ἐπὶ καιρίῳ βληθέντα, σκώπτων τις εἴποι ἂν, τυχὸν ὑπὸ μύγας δηχθῆναι, οὕτω πως ἡ ἀθηνᾶ τὴν τῆ δόρατος ἐνταῦθα πολυγὴν, ἀμυχῇ πρόνης ἐικάζει. ἣν ἐπὶ τοῖς σήθεσιν ἐφόρουν αἱ παλαιαὶ γυναῖκες. δι' ἧς ἐπέχεσθαι τὸ πέπλου συνύγετο. δωρεῶν καταρξάντων τῆ τοιούτου ἱματισμοῦ. φησὶ γοῦν Ηρόδοτος γυναικείαν ἐσθῆτα δωρεῖσθαι, τὴν ἔζωσαν πρόνας. τοιαύτη δέ φησιν ἡ ἀρχαία πᾶσα ἐσθὴς τῶν γυναικῶν. ἐν δὲ λίνεού φησι χιτῶνα, αἱ ποδὶ τὴν καρίαν εἶχεν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καλῶς. οὐ τῇ ἥρᾳ δέδοται ὁ ῥηθεὶς σκωπτικὸς λόγος. ἦν γὰρ σεμνοτάτη καὶ καθ' Ὅμηρον πρεσβυτάτη. καὶ οὐ πρέπουσα τοιούτοις λόγοις. ἡ ἀθηνᾶ δὲ κορθμεῖ, ὡς καὶ νεωτέρα καὶ τῇ ἀφροδίτῃ πάντη αὐτίθετος. κατὰ μῦθον μὲν, ὡς καθαρὰ, μοιχαλίδι. κατὰ δὲ ἀλληγορίαν, ὡς λέγω, αὐτιπαίπλοι τῇ ἀλογίᾳ ἡ φρόνησις ἀθηνᾶ. ὅτι δὲ οὐκ ἀξιόλογα πάνυ τὰ τῆς πολυγῆς τῆς ἀφροδίτης, δηλοῖ καὶ τὸ μὴ δεινοποιῆσαι αὐτὴν ὡς εἴρηται, τὸ παιήονος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι μικρὰ τὸ ἀχαιϊάδων, ὀλίγοντι ἐπεμβαλὼν, εὐθὺς χαρὶν σαφηνίας ἐπανέλαβεν. εἰπὼν. τῶν τινα ἤγουν τούτων τῶν ἀχαϊάδων καταρξέσθη τὴν χεῖρα. ποιεῖ δὲ τὴν τοιαύτην ἐπανάληψιν ἀναγκαίως. οὐ δεῖ κωλικὴν χοινοτένειαν, ἀλλὰ διότι πάνυ

χρειώδες εἰς τὸ προκείμενον νόημα οὐ μόνον τὸ αἰτιᾶσα, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον τὸ καρρέζουσα. διὸ εἰπὼν αἰ πρώτως τὸ αἰτιᾶσα, ἔθετο αἰ τῇ ἐπαναλήψει, καὶ τὸ λίαν καιριώτατον. ἦγον τὸ καρρέζουσα. ὅρα δὲ καὶ δ' καταρρέζουσα ἤτοι καταψῶσα. ἡ γὰρ οὕτω ποιοῦσα, εἰκότως ἂν ἀμηχθείη χεῖρα τῇ προ τοῦ στήθους πρόνῃ. δῆλον δὲ κ ὅτι δεξιᾷ χειρὶ ὡς τὰ πολλὰ γίνεται τὸ καταψᾶν. τὴν δεξιὰν ἄρα χεῖρα ἔοικε τετρῶσθαι ἡ ἀφροδίτη τὴν καταρρέζουσαν. ὅπερ καὶ τῇ ἀλληγορίᾳ σωτρέχει. ὡς γὰρ προείρηται, τοῦ ἄρεος εἰς τὰ ἀριστερὰ τῆς μάχης οὔτος, ὁ Διομήδης εἰς τὰ δεξιὰ διεδυσήμησε. διὸ καὶ χεῖρα ἁρπαλῶ τὴν διχῶς πολυμαθίζομεν, οὐ νοητέον ἀριστεράν, ἀλλ' ἀσθενῆ κατὰ τοὺς παλαιούς. τὸ δὲ πρὸς χρυσῆν πρόνην, ταυτόν ὅτι τῷ ἐπὶ τῆς χρυσῆς πρόνης. ἀπεικὸν δὲ τὸ δακνῶν τὴν ἁρπαλῶ·

Ὡς φάτο μειδήσασα δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε, θεῶν τε·
Καί ῥα καλεσσάμενος, προσέφη χρυσῆν ἀφροδίτην.
Οὔτι τέκνον ἐμὸν δέδοται πολεμήϊα ἔργα,
Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.
Ταῦτα δ' ἀρῆϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει
Ὡς οἱ μὲν, τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Πρὸς τὸν ἐπαγγελλόμενον ἔργα στρατιωτικὰ ἢ ἀθλητικὰ ὅσα μὴ δεξιῶς ἔχει ποιεῖν, καλὸν λεχθεῖσαι τὸ, οὔτοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα. εἰ δὲ κ πόθεν ἔρωτας ὁ τοιοῦτος πονεῖται, προσεπιλεκτέον κ τὸ, ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. ζητᾷ δὲ ταῦτα πρὸς τὴν ἀφροδίτην φησὶ τὴν ἄναλκιν. λέγων καὶ ὅτι ταῦτα δ' ἀρῆϊ θοῷ καὶ Ἀθήνῃ μελήσει. ὡς καὶ ἀλληγορικῶς καὶ μυθικῶς τῆς ἀφροδίτης μὲν, ἀχλέμου οὔσης πολεμικῶν δὲ, τῆς ἀθλιωτάτης καὶ τοῦ ἄρεος. τὰ δὲ ἱμερόεντα τανῦν δ' ἐπεῖν ἐρόεντα καὶ ἱμερτὰ, ἐκ τοῦ ἱμείρω λέγεται. προσεχέστερον δὲ εἰπεῖν, ἐκ τοῦ ἵμερος. οὐ βυριπόθης ὡς φαρμακὸν ἀφροδίτης πολάτῃ ἰῶδες σὺ τῷ, μή ποτ' ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφίλης ἱμέρῳ χρύβας ἄφυκτον ὀϊστόν. τὸ δὲ ἔργα γάμοιο, ἔχει τι κάλλους εἰ καὶ ἀμυσρὸν κατὰ τοῦ ῥήτορας, σὺ τῷ τὴν λήγουσαν τῆς πρώτης λέξεως ἀρχὴν τῆς δευτέρας γίνεσθαι. τὸ δὲ ἀρῆϊ θοῷ κ ἐξεῖς, προαναφώνησις καιρία ὄντων. ὡς τοῦ ὁμηρικοῦ διος ὅτ' ὀλίγα τερατευσαμένου πολεμικήν τινα περιπέτειαν σὺ ἀθηνᾷ καὶ ἄρει δ' ἵης ὁ Διομήδης φανεῖται σεμνός· Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι ἔργα γάμου ὁ ποιητὴς σὺ ταῦθά φησιν οὐ τὰ γυναιξὶν ἁπλῶς ἀνήκοντα, οἷον ἰσόν. ἠλακάτην. καὶ ὅσα ἄλλα οἶδεν αὐτός. ὧν μιλτὼ μείαν ἔνθετο, σὺ τῷ, οὔτ' ἀρ' φρενὰς οὔτε τι ἔργα τὰ μετὰ γάμον δηλαδὴ λόγῳ οἰκονομίας. ἀλλὰ τὰ εἰς αὐτὸν γάμον χρήσιμα. οἷον τὸν ἔρωτα. τὴν φιλότητα. τὸν ἵμερον. τὴν ἀρεσκὴν πάρ φασιν, κ τὰ τοιαῦτα. οὐκ ἀθηνᾶ ἐργάνη, ἀλλ' ἀφροδίτη μητρὶ ἐρώτων ζωγρέπονται·

Αἰνείᾳ δ' ἐπόρουσε βολὼν ἀγαθὸς Διομήδης,
Γιγνώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας ἀπόλλων.
Ἀλλ' οὐδ' ἄρ' οὐδὲ θεοῦ μέγαν ἄλεθ'. ἵετο δ' αἰεὶ
Αἰνείαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε κατακταμένῳ μενεαίνων,
Τρὶς δέ οἱ ἐσυφέλιξε φαεινὸν ἀσπίδ' ἀπόλλων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὸ τέταρτον ἐπάσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὀμοκλήσας, προσέφη ἑκάεργος ἀπόλλων.

Οὕτω θαρραλέος ὁ Διομήδης, ὥστε καὶ τοῦ ἀπόλλωνος καταθαρρεῖ ὅτε τὸν Αἰνείαν ἐκεῖνος ἔσωζεν ὑποφέρων τὰς χεῖρας. καὶ τρὶς μὲν ἐπόρουσε τότε τῷ Αἰνείᾳ. τρὶς δέ οἱ ἐσυφέλιξε φαεινὸν ἀσπίδ' ἀπόλλων. τὸ δὲ τέταρτον, καὶ δεινὰ ὀμοκλήσας ἤγον ἀπαλλαξόμενος, ἐνέκοψε τῆς ὁρμῆς. δηλοῖ δὲ ὁ λόγος, ὅτι καὶ ὑποῤ τὸ ἐμαρμαρύον αὐσρίζεται ναὶ ὁ Διομήδης. ἐμαρμαρύω γάρ ζένα καὶ ὁ ἀπόλλων δηλοῖ καθὰ καὶ ὁ ζηνὶ ὡς καὶ

προείρηται

προσείρηται καὶ πολλαχοῦ φανήσεται. ἐν τούτοις δὲ ὅρα ὅτι τὲ ὡς πρὸ βραχέων ἐρρέθη τὸ, γινώσκων ὅτ' ἄναλκις ἦεν θεός, οὕτω καὶ ἐνταῦθα κεῖται τὸ, γινώσκων ἃ οἱ αὐτὸς ὑπέρεχε χεῖρας ἀπόλλων. τουτέστιν ὅτι ὑπῆρχεν ὁ ὀϊστὸς σκέπων αὐτῷ εἶχε τὸ Αἰνείου ταῖς χεῖρας. καὶ ὅτι θεομάχου θρασύτητος τὸ, οὐ δὲ θεοῦ μέγαν ἄζετο. καὶ ὅτι δαιμόνιον ἐπήρειαν φράσει πολλαχοῦ τὸ, ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος. εἰκὸς δ' ἀεὶ ἐνταῦθα τὸ, ἶσος, ἀκυμολέκτην. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. ἢ δέ γε διαφορὰ αὐτοῦ πρὸς τὸ ὅμοιον, δηλοῦσι μὲν καὶ παρολέκται σοφοί. δηλοῖ δὲ οὐδὲν ἧττον σαφέστατα καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ, οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν οὔτ' ἶσον βροτοῖς. ὧν τὸ μὲν, ποιότητος. τὸ ὅμοιον. τὸ δὲ, ποσότητος. τὸ ἶσον δηλαδή.

Φράζεο τυδείδη, καὶ χάζεο μηδὲ θεοῖσιν
Ἰσ' ἔθελε φρονέειν. ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλον ὁμοῖον
Ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
Ὡς φάτο. τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀΐσσω,
Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου ἀπόλλωνος.

Ὁ τῆς πρὸς μεγάλους ἔριδος ἀπέργων τινὰ ἀστείως λέγει, εἴποι τὸ φράζεο καὶ χάζεο. μὴ δὲ θεοῖς ἴσ' ἔθελε φρονέειν. ἐπεὶ οὔ ποτε ὁμοῖον φῦλον ἀθανάτων τε θεῶν χαμαίτε ἐρχομένων ἀνθρώπων. παίζει δὲ ἐκ φανῆ τὸ, φράζεο τυδείδη καὶ χάλεο. τὸ δὲ ὁμοῖον ὅζε ἀναλόγως περιεσπάται καὶ οὐ παρὰ τύπτων κατὰ τὸ παροξυτονούμενον ὅμοιον πολλαχοῦ δηλοῦται. ὥσπερ καὶ τὸ ὁμοῖος σὺ τε ἄλλοις καὶ σὺ Ὀδυσσεία. ὃ πάντως ἀναλογώτερον τῷ ὅμοιος. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα σὺ τῷ, ἴσα φρονέῃν καὶ σὺ τῷ, φῦλον ὁμοῖον, τὸ ἶσον αὖτε τῷ ὅμοιον λιφθὲν καθ' ἡμᾶς καὶ πρὸ βραχέων. δῆλον δὲ ὡς Ὅμηρος μὲν, ἐκτείνῃ τὴν αὔξησιν τῷ ἶσος. οἱ δὲ τραγικοὶ συστέλλουσιν.

Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου ἧκεν ἀπόλλων
Περγάμῳ ἐν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο.
Ἦτοι τὸν Λητώ τε, καὶ ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε, κύδαινόν τε.

Καὶ ἐνταῦθα, δηλυκῶς ἡ πέργαμος παρ' Ὁμήρῳ ὡσὶ τῆς τρωϊκῆς ἀκροπόλεως. ἐν ᾗ καὶ ναὸς ἀπόλλωνος. φησὶ γοῦν. πέργαμῳ ἐν ἱερῇ. ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο. καὶ μετ' ὀλίγα πέργαμῳ ἄκρῃ. μέγας δὲ ἔοικεν εἶναι ὁ ῥηθεὶς ναός. διό φησιν, ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ κύδαινον τὴν Αἰνείαν δηλαδὴ, Λητὼ ἡ μήτηρ τοῦ ἀπόλλωνος καὶ ἄρτεμις ἡ ἀδελφή. ἔθος δὲ ῥηθέν ἐστι, καὶ ὅταν ἐν ἀδύτοις ἱεροῖς τοῦ γεραίρηταί τις αὐτὴ ἀρχικῶς.

Αὐτὰρ ὁ, εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος ἀπόλλων
Αὐτῷ τ' αἰνείᾳ ἴκελον, καὶ τεύχεσι τοῖον.
Ἀμφὶ δ' ἀρ' εἰδώλῳ τρῶες, καὶ δῖοι ἀχαιοὶ
Δήουν ἀλλήλων ἀμφὶ σάκεσι βοείοις,
Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
Δὴ τότε θοῦριν ἀρὴν προσέφη Φοῖβος ἀπόλλων.

Τὸ τοῦ Αἰνείου εἴδωλον ὅπερ ὁ Ἀπόλλων ἤτοι ὁ ἥλιος ἔτευξεν. ἐφ' ᾧ μάχονται τρῶες καὶ ἕλληνες, ἡ φαντασία ὄξιν ἤτις ἐκ τῆς ὑφ' ἡλίῳ ὅλεως καὶ θέας Αἰνείου, σκιαπέμενε τοῖς στρατεύμασι. καὶ ἡ τοῦ ἥρωος ὡς εἰπεῖν αἰνειδωλοποίησις, ἵν' ἔτι σὺ ἑαυτοῖς φέροντες ὁ στρατὸς ἐκ τοῦ εἰς ἅπαξ ἐρεθισμοῦ καὶ ἀναπολοῦντες εἰς νοῦν ὡς σὺ εἰδωλοποιΐᾳ τὸν κείμενον, σωσικρότων βαρὺν ὡς ὡσὶ παρόντι αὐτῷ δὴ ἀληθῶς τῷ Αἰνείᾳ, τὸν πολέμον. καλῶ ἐκεῖνος αὐήρατο. οἱ δὲ παλαιοὶ ἄλλως τὸν μῦθον ἔξηγον σεμνολογοῦντες, φασὶ κατὰ πρῶτον λόγον, εἴδωλον εἶναι τὸν πάντα ἔξωθεν κόσμον ὡς τύπτων τινὰ τὸ οὗτος ὄντος. κοσμούμενον μὲν καὶ ὑπὸ ἄλλων θειοτέρων ἐπικοσμίων. μάλιστα δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου. εἶτα καὶ τὸ Αἰνείου τοῦτου εἴδωλον, τοιοῦτόν τι νοοῦσιν ὑμῶν μὲν, ὄντος τῆς περὶ καλλοῦς

ἀφροδίτης. αὐδρὸς δὲ καλοῦ ἐγχωρίου. καὶ ἀλληγοροῦσιν αὐτὸν, εἴς τι κάλλος ἐγχώριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ ὡς οἷά τι εἴδωλον τῆ ἐπικοσμίου κάλλους, οἰκείως λέγει, ἔχει πρὸς τὸν ἀπόλλωνα ἤτοι τὸν ἥλιον. καθὰ καὶ ὁ πᾶς κόσμος. τὸ μέγα τῆ οὕτος εἴδωλον. τὸ δὲ τῆ ἔλληνας τοῖς αὐτὸ μυρία πάσχειν, αἰνίττεταί φασιν ὅτι αἱ τῶν ψυχῶν ὑλικώτεραι, οὐκ ἀπαλλάσσονται τῶν βιούτων εἰδώλων. ἀλλὰ τοῖς τοιοῖς δὲ προστετηκυῖαι κάλλεσι, τοῖς αὐτὰ τείβονται. σημείωσαι δὲ ὅτι κόσμου μὲν εἴδωλον ἀλληγορικῶς καὶ γλαφυρώτερον εἰ τοῖς ἐριμβίοις τέθειται. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ἄλλως παχυλῶς μηχανὴν τινα ὡς εἴδωλον κοσμικὴν ἐσκεύαζον, ὥσι κολακείᾳ βασιλικῇ. δημητείων γάρ φασιν ὥσι ἀθηνᾶν ἀγομένων, ἐγεγέφετο δημήτειος εἰ τῷ προσκυνίῳ, ὥσι τις οἰκουμενίας ὀχούμενος. δημητείου δ' εἰταῦθα μνεία, τῆ πολιορκητῆ. ᾧ καὶ ἤγοντο τὰ ἐριμβία δημήτεια ὡς ἀλαζονί. φράζῃ δ' εἰταῦθα Ὅμηρος, οὕτως αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. ἀμφὶ δ' αὖ εἰδώλῳ τρῶες. καὶ δῖοι ἀχαιοὶ δήοων ἀλλήλων ἀμφὶ σθένεσι, βοείας ἀσπίδας δυκύκλους λαισήϊά τε περόεντα καὶ ὅρα ὡς οὐ μόνον ὁπλοὶ πορόεντες, ἀλλὰ καὶ λαισήϊα περόεντα. πολλὰ ταῦτα μὲν, ὡς κοῦφα κατὰ πεῤῥά. ἐκεῖνοι δὲ ὡς πόροις διοικονομούμενοι πρὸς ἐκ τάσεια. δόρυ δὲ πόρον μὲν ῥητῶς οὐκ ἐφράθη. παρελαλήθη δὲ ἐν τῷ, μελίη ἰθυπίων ἦγον ἰθὺ τετομένη, ὡς οἷα πεῤόεσσα. ἔστι δὲ τὸ λαισήϊον, ἀσπίδος γένος θυρεοφόρες. ἀναφορέα οὐκ ἔχον ἀλλὰ ζυγὸν ὀχὲ μέσου. οἱ δέ φασιν εἶναι αὐτὸ, θυρεὸν ὥσι μίκη. οἱ δὲ, λάσιον ἐτυμολογοῦσιν αὐτό. φάσκοντες εἶναι ἐκ τετειχωμένων δερμάτων ἀνεργάστων. κοῦφον δέ ὅτι τὸ λαισήϊον. καὶ οὐ δὲ μεγαλόκυκλον. διὸ καὶ πόρον αὐτὸ λέγει. καὶ ἀντιδιαστέλλῃ πρὸς τὰς δυκύκλους ἀσπίδας. λέγων, βοείας δυκύκλους ἀσπίδας καὶ λαισήϊα. ὅλως δὲ οἱ πλείους τῶν παλαιῶν, ἀσπίδιον ὠμοβύρσινον φασὶ τὸ λαισήϊον. φησὶ γοῦν περίτινων καὶ Ἡρόδοτος, ὅτι λαισήϊα εἶχον αὐτὶ ἀσπίδων, ὠμοβοείοις περοιημένα. ἐνθα καὶ σημείωσαι τὸ ὠμοβοείοις ὡς χρήσιμον εἰς τὸ βοιῆς ἠβύρθαι. Ἡρωδιανὸς δὲ φησι καὶ πάντα τὰ κατὰ μάχην σκεπαστήρια λαισήϊα λέγεσθαι ὀχὲ τὸ σὺ τῇ λαιᾷ φέρεσθαι. τὸ δὲ δῖοι καὶ τὸ δήοω ἐγγὺς παρατεθειμένα, ψευδοπαρήχησίν τινα καὶ αὐτὰ κατὰ τὰς προδεδηλωμένας ὑποκρούεται.

Ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
Οὐκ ἂν δὴ τόν γ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθὼν
Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο;
Κύπριδα μὲν πρῶτον χρόα σὸν χεὶρ ὥσι καρπῷ
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέστυτο δαίμονι ἶσος.
Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς ἐφέζετο πυργάμῳ ἄκρῃ.

Ἀφροδίτη μὲν οἷα καὶ ἀναγώνιος καὶ οὐ δὲ σοφὴ, ἀκαταισθύως εἶπε πρὸ ὀλίγου, ὅτι ὁ Διομήδης καὶ ἂν, πατρὶ διῒ μάχοιτο. Ἀπόλλων δὲ αὐομοίως ἔχων τῇ ἀφροδίτῃ λέγει δυμεθόδως τὸ αὐτὸ νόημα κάλλιον. καὶ εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ Διομήδης μάχοιτο ἂν, πατρὶ διῒ, ἐπάγει καταισθυνῶν τοιαύτην. κύπριδα μὲν πρῶτα χρόα οὕτασε χεὶρ ὥσι καρπῷ τῷ προῤῥηθέντι. ὃ δὴ δρμηνεία ὅτι τὸ, ἄκρην οὕτασε χεῖρα πρυμνόν, ἀνθ' ὧν θείαρος ἦγον οὐ κατὰ τὸ ἄκρον καὶ πρυμνὸν τὸ πρὸς τοῖς δακτύλοις, ἀλλὰ κατὰ τὸ ὥσι καρπῷ. αὐτὰρ ἔπει τ' αὐτῷ μοι ἐπέστυτο δαίμονι ἶσος. ὃ καὶ ἡ ὁμηρικὴ πρὸ βραχέων μοῦσα ἔφη. μονονουχὶ λέγων ὡς ὁ καθ' ἡμῶν τῶν παίδων αἰσθυζάμενος, οὐκ ἂν, οὐ δὲ τὸ πατρὸς φείσοιτο. σημείωσαι δὲ καὶ σὺ τούτοις τὴν ὁμηρικὴν ποικιλίαν καὶ τὴν τῆ λόγου αὔξησιν. ταῖς ἀρχαῖς μὲν γάρ, κατὰ σύος τινος προϊκοῦ αὐδρὸς ὁ Διομήδης ἠείστευσεν. εἶτα πυκναὶς κλονήσας φάλαγας κῇ κατὰ ξυνωρίδας ῥίπτων θῦ πολεμίους, μετ' αὐθῦ καὶ δαίμονος ἠλείασε πολὺ γίνεται πολὺ ἧς ἔρηται. μεῖ δὲ αὐτὴν καταθρασύνεται μὲν ἄῤῥενος τῆ Ἀπόλλωνος. αὐύει δὲ οὐδέν. μικρὸν δὲ ὅσον καὶ κατὰ τῆ ἄρεος αὐδριζόμενος, μέγα τι διαπράξεται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καλῶς Ὅμηρος οὐ ποιεῖ τὸν

Διομήδην

Διομήδην ἀριστεύοντα κατὰ τὸ Ἀπόλλωνος. ἵνα μὴ πάνυ ἀπίθανα λέγῃ καὶ εἰς ἀλληγορίαν μὴ συμβάλλοντα. διαῤῥήδην, θρασύνεται μὲν πως κατ' αὐτὸν ὡς καὶ παρὰ τὸ εἱμαρμένον ἀριστεύων καθ' καὶ προέρηται. οὐμὴν καὶ τρῶσαι αὐτὸν δύναται. ἀφροδίτης μὲν γὰρ καὶ ἄρεος, δυνατὸν περιγενέσθαι τινὰ ἠθικῶς ὡς ἀλόγων παθῶν. Ἀπόλλωνος δὲ, οὐκ ἄν τις ὁ πᾶσαν περιγένοιτο. εἴτε ὡς ἥλιόν τις λαμβάνει αὐτὸν καθ' οὗ βάλλειν οὐκ ἔστι, εἴτε καὶ ὡς εἱμαρμένῳ τινά. ὥσπερ οὐ δὲ ἀφροδίτη οὐ δὲ ἄρης τρωθήσεται ὅτε φυσικῶς ἀλληγορούμενοι, ὡς ἀσθρες λαμβανοῦ). εἰ μή τις ἀναλληγορήτοις θέλων ἐγχειρεῖν, κατ' οὐρανοῦ τοξεύειν ὥσπερ βούλεται. σημείωσαι δὲ τὸ, καὶ λῦ, διὶ μάθητο. ὅπερ οἱ μετὰ τὸν Ομηρον ζηναλείφοντές φασι καλῶ, τῷ δεῖνι μάθητο. ἤγουν κῇ τῷ δεῖνι λῦ, μάθητο. καὶ καλῶ, ἀβέβρεξεν αὐτὶ τοῦ ἀβέβρεξεν ἄν. σύνταῦθα δὲ εἰπὼν τὸ ἄρες, ἄρες κῇ ἐξῆς. ἀπαραπόητον τὸ ὅλον ἔπος, ἐπάγει κατ' ἐρώτησιν ὡς καὶ ἐκεῖ. τὸ, οὐκ λῦ, δὴ τὸν ἄνδρα μάχης ἐρύσμιο μετελθών, ἤγουν οὐκ λῦ ἀπολάσης τῆς μάχης τὸν Διομήδην, ὃ δὴ ποτὲ φυὲς καὶ ἐπ' ἄλλου ὁμοίου ῥηθῆναι ὅτε τις ἐθέλει κωλύειν τὸν ἀριστεύοντα.

Τρῶων δὲ σίχας οὖλος ἄρης ὤτρυνε μετελθών,
Εἰδόμενος ἀκάμαντι θοῷ ἡνίοχε θρηκῶν.

Εν τῷ, τρῶας δὲ σίχας οὖλος ἄρης ὤτρυνε μετελθών, διπλῆ φέρεται γραφὴ τοῦ πρώτου ποδός. ἢ γὰρ κτητικῶς τρῶας ὀξυτόνως λέγει ἀντὶ τῶν τρωϊκῶν, ἢ μᾶλλον ποιητικῶς, τρῶας σίχας αὐτιπαθητικῶς ἀντὶ τῶν τρώντων.

Τλάσι δὲ μελάμοιο διοτρεφέεσσι κέλευσεν.
Ω υἷες μελάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος,
Εις τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν ἀχαιῶν;
Η ἐσόκεν ἀμφὶ πύλης οὗ ποιητῆσι μάχωνται.

Τὸ, τλάσι μελάμοιο ἤγουν υἱοῖς, ὤφειλε μὲν ἀπὸ τοῦ υἱὸς υἱέος εἶν ἢ υἱοῦσιν ἢ υἱέσιν. οὐ ἠκολούθησε δὲ ὅμως ἰωνικῶς τῇ συγγενείᾳ τοῦ πατράσι μητράσι θυγατράσιν. Εν ζεπικῷ ἀχρείων σρατηγῶν τὸ, εἰς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαόν. ἢ ἐσόκεν ἀμφὶ πύλας μάχωνται, χρονικῶς δὲ κεῖται τὸ εἰς τί αὐτὶ τοῦ μέχρι τίνος. οὕτω δὲ κῇ τὸ ἐσόκεν, αὐτὶ τοῦ ἕως οὗ.

Κεῖται αὐτάρ. οὔτ' ἴσον ἐτάμνω Εκτορι δίῳ,
Αἰνείαο, υἱοῦ μεγαλήτορος ἀγχίσαο.
Αλλ' ἄγετ' ἐκ Φλοίσβοιο σαώσομεν ἐθλὸν ἑταῖρον.
Ως εἰπὼν, ὤτρυνε μένος, καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Τοὺ Αἰνείαν οἱ ζῶες ἐπίσης ἐτίμων Εκτορι καθά φησιν ἀλλαχοῦ, κεῖται αὐτάρ οὔτ' ἴσον ἐτίμων Εκτορι δίῳ. Κεῖται καὶ ὧδε Φλοίσβος ζωὴ πολέμου. Φησὶ γὰρ ἀλλ' ἄγετ' ἐκ Φλοίσβοιο σαώσομεν ἐθλὸν ἑταῖρον. ὅτι δὲ πᾶς λῦ, εἶπε βοηθῶν φίλῳ κινδυνεύοντι. ἑταῖρον δ' σύνταῦθα, οὐκ ὀφ ἀνάγκης νοητέον σωμάτων τὸν φίλον. ἀλλὰ καὶ τὸν συνοργὸν σὺν τῇ ναῦ μάχῃ καθὸ σημαινόμενον καὶ αὔεμος πλησίστιος ἐθλὸς ἑταῖρος λέγεται. τοιαύτης δὲ συνοίας καὶ τὸ ἑταιρείσαι ζηνὰ ὁ ζωὴ ἑρμοῦ φησὶν Ομηρος.

Ενθ' αὖ ζαρπηδὼν μάλα νείκεσεν ἕκτορα δῖον.
Εκτορ. πῆ δήτοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;
Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἠδ' ζωὴ σῴζειν
Οἷος σὺν γαμβροῖσι, καὶ σιγνήτοισί τε σοῖσι.
Τῶν νῦν, οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι.
Αλλὰ καταπτώσσουσι κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα.
Ημεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔαμεν.
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἥκω.
Τηλοῦ γὰρ λυκίη ξανθῷ ζωὴ δινήεντι.

Ἐνὶ ἄλοχόν τε φίλην ἐλιπεῖν, καὶ νήπιον υἱόν.
Καλὰ δὲ κτήματα πολλά, τάτ' ἔλδεται ὃς κ' ἐπιδεύῃς.
Ἀλλὰ καὶ ὣς, λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμονα αὐτὸς
Ἀνδρὶ μαχέσασθαι. ἀταρ οὔτοι μοι ἐνθάδε βίοτον,
Οἷ' οὐ κ' ἤη φόρβοισιν ἀχαιοὶ ἴκελον ἄγοισιν.
Τύνη δ' ἔσηκας. ἀταρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύῃς
Λαοῖσι μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι.

Παύυ καταφορικὸς ἐνταῦθα ὁ πρὸς Ἕκτορα τοῦ σαρπηδόνος δημηγορικὸς λόγος. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς λέγει ὅτι μάλα νείκεσεν Ἕκτορα δίον. νοήματα δὲ τοῦ λόγου τούτου, τοιάδε. ὀνειδίζει ὡς ῥάθυμον καὶ ἀλκὴν οὐκ οἷον ἀμυνητήν. εἰπών. τῇ δήτοι μάλος οἴχεται ὃ πρὶν ἔχεσκες ἦκα καὶ ὄρα τὸ ἀσεῖον τοῦ, οἴχεται. οἱονεὶ γὰρ πρώην ἐπικουρῶν σοι, νῦν ἀπεδήμησεν. εἶτα αἰτιᾶται καὶ ὡς ἀλαζόνα τὸν Ἕκτορα καὶ κεναῖς ἐλπίσι τρεφόμενον, λέγων. φίλος ἦσθα, ἦκα ἴσως δή, ἔλεγες πρὸ τοῦ πολέμου, ἀτὰρ λαῶν καὶ ἐπικούρων, ἐξέμεν ἦκα σωέξειν τὴν πόλιν. οἷος τουτέστι μόνος ἐν γαμβροῖσι καὶ γνήσιοις τε σοῖσι. τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼν ἰδέειν δύναμαι οὐδὲ νοῆσαι. ἀλλὰ καταπτώσουσι κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα. ἡμεῖς δὲ μαχόμεθα οἱ ἐπίκουροι. λέγει δὲ λαοὺς μὲν τοὺς ἐγχωρίους. ἐπικούρους δὲ τοὺς ἐξ ἀλλοτρείας βοηθούς. ὧν ἦν καὶ αὐτὸς ὁ σαρπηδών. ἐνταῦθα δὲ τὸ πολὺ τοῦ γένους τῶν τριακοσίων παραδηλοῖ. πεντήκοντα γὰρ ἦσαν τέκνα τῷ Πριάμῳ. ὧν οἱ μὲν υἱοὶ αὐτόθεν στρατιῶται. αὐτὸ δὲ τῶν θυγατέρων σωετέλουν εἰς μάχην οἱ γαμβροί. τὸ δὲ κύνας ὡς ἀμφὶ λέοντα, παραβολὴ μία ὅτι ἐνίτομος πέπουσα τῷ καιρῷ. λέοντα δὲ ἴσως δή λέγει, τὸν Διομήδην. οὕτω δὲ τὸν Ἕκτορα αἰτιασάμενος ὁ σαρπηδών, αὐξανέτι τὴν ἑαυτοῦ χαρίν τὴν εἰς τοὺς τρῶας, ἐνθυμηματικῶς. καὶ λέγει ὅτι τὰ μάλα πηλόθεν ἦκει τοῖς τρωσὶν ἐπίκουρος. πηλοῦ γὰρ λυκία ξανθῷ ἐπὶ δίνεντι. καὶ ὅτι ἄλοχόν τε φίλην ἐλιπεῖν. καὶ νήπιον υἱὸν καὶ κτήματα πολλά. καὶ αὐτὰ, οὐ τὰ τυχόντα. ἀλλὰ ἀναγκαῖα. φησὶ γάρ. τάτ' ἔλδεται ὃς κ' ἐπιδεύῃς. ἦκον ὧν πολλῷ δή, ὁ ἐπιδεὶς ἔχει ἔφησιν. καὶ ὅτι οὔτι ἔχων ἐνθάδε βίοτον οἷον δή, ἠὲ φέροισιν ἀχαιοὶ ἴκελον ἄγοισιν, ὅμως καὶ σὺ ἄλλοις λυκίοις ὀτρύνει. καὶ αὐτὸς δὲ μέμονε μάχεσθαι. τύνη δὲ φησιν ἔσηκας. ἤτοι ἀργεῖς. ἀταρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις λαοῖσι μενέμεν ἦκον μένειν καὶ ἀμύνειν ὤρεσσιν ὅ ὅτι ταῖς οἰκίαις γυναιξί. καὶ σημείωσαι ὅτι γενναιότατόν ὅτι νόημα καὶ ἐπιστρεπτικώτατον, τὸ λέγειν ὡς ἐγὼ μὲν, καὶ πατρίδα καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἀφεὶς καὶ μηδὲν ἐνταῦθα ἔχων ἀλλ' ἢ ἐμαυτὸν καὶ σὺν ἐμοὶ λυκίους, κινδυνεύω ἐν τοῖς ἐμοῖς ἐπὶ τρωϊκῶν γυναικῶν οἱ δὲ, νωθρεύονται. οἷς προστίθησιν ὁ σαρπηδών, καὶ ὅτι ἡ τ' δέοντος τάξις αὐτέστραπται. εἰπών. σοὶ δὲ χρὴ πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ. ἀρχὰς λιτομερῶ ἐπικούρων νωλεμέως ἐχέμεν ἦκον πολεμεῖν καὶ αὐτέχειν. νῦν δὲ δηλονότι σ' αὖ πάλιν γίνεται. καὶ ἡμῖν μάλιστα μέλει τῶν τρωϊκῶν, καὶ παρακαλοῦμεν εἰς μάχην ὑμᾶς. οὕτω σφοδρὸς ὁ τοῦ σαρπηδόνος λόγος διὸ καὶ ὁ Ἕκτωρ ἀκούσας τοιαῦτα δηχθήσεται ταῖς φρεσίν. ὅπερ αὐτὸς εἰς τὸν ἀδελφοὺ παρίν ἐποίησε. καὶ ἀριστεύσει πολλά. φύγοντας δὲ τρῶας ἐπιστρέψας. καὶ συσκίασας μέγαν πόλεμον. πᾶς γὰρ παραινετικὸς λόγος ὡς προτρεπτικός ἐστι πρὸς τὸν ποιητήν. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι τὸ, λιτομερῶ. οἱονεὶ γὰρ προαναφωνητικῶς ἐκ τρέπει τὸν Ἕκτορα τοῦ αὐτιφιλονεικῆσαι, τὸν Σαρπηδόνα. οὐ γὰρ ἀρχὴ ἴσου δικαίου ὥρμηται. διὸ καὶ ἐπάγει. κρατερὸν δ' ἀρτύνεσθαι ἐνιπήν. τραχύνεσθαι γὰρ οὐ δεῖ κατὰ τῶν ἐπικούρων. ἀλλὰ δεῖ μὲν χρὴ κατὰ τῶν οἰκείων ποιεῖν. οὐ δ' ἐπικούροις λίαν σθαι. στρατηγικὰ δὲν τὰ τοιαῦτα τοῦ Ὁμήρου παραγγέλματα. Ἰστέον δὲ ὅτι γαμβροὶ νῦν μὲν, οἱ κοινῶς οὕτω καλούμενοι. ἡ δὲ τραγῳδία ἐν τῷ, κιδεύσας καλοῖς γαμβροῖς, οὐ πενθεροὺς δηλοῖ. ὡς καὶ αὐτοῦ κατὰ γαμικὸν κτηδέντας σωάλλαγμα. ἢ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ οἰδίπους, γαμβρὸν ἑαυτοῦ τὸν τῆς Ἰοκάστης ἀδελφοὺ Κρέοντα λέγει ὡς ὄζ ἐπὶ γαμβρίας

γαμβρίας συγγενῆ. ἀλλαχοῦ μήτοι, κηδεστὴν κωμολεκτῶν αὐτὸν λέγει ἐν τῷ, αὖαξ ἐμὸν κήδευμα. τοῖς καστγνήτοις δὲ εἰκὸς καὶ σὺν ἄλλως καθ' αἷμα συνεπινοεῖσθαι. καθὰ καὶ τὸ τῆ ὁμαίμου καὶ αὐθομαίμου ὄνομα ἐν μυείαις χρήσεσι τιὼ ὅλλῃ δηλοῖ συγγένειαν. τῆ δὲ ἰδεῖν τὸ νοῆσαι διέκρινεν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, οὐχ ἁπλῶς. εἴγε νοῖς ὁρᾷ ὥσπερ καὶ ἀκούει, ἀλλ' διότι ὅτι νοῆσαί ποτε καὶ δίχα τῆ ἰδεῖν. ὁποῖόν τι καὶ τὸ ἐξ ἀκοῆς μαθεῖν. Σ' δὲ τηλοῦ ἐν λυκίᾳ ὡς ἢ ἀλλαχοῦ προδεδήλωῦ, πρὸς διασολιὼ κεῖται τῆς μητρὸς λυκίας ἧς ὡς προείρηται, ἦρχεν ὁ παῖδαρος. αὐτὴ γὰρ, οὐ τηλοῦ ἀλλ' ἐγγὺς τῆς τροίας ὄσῖ. τὸ δὲ ξανθῷ δινήεντι, πρὸς αὐτιδιασολιὼ λέγεται κατὰ σὺ παλαιοὺς, λυκια κῆς πόλεως ξάνθου. ἐκείνη γὰρ, ξανθος μὲν. οὐ δινήᾳς δὲ. πιτάμοῦ γὰρ ἐπίθετον ὁ δινήεις. τὸ δὲ ἔλσῳ ἴδῃ οὗ τὸ ἔλδεται, φορτίζεται ποτε καὶ ἕτερον ε καὶ ποιεῖ τὸ ἐέλσῳ καὶ ὅλως εἰπεῖν, καὶ ἔλσῳ διασυλλάβως λέγεται, καὶ ἐέλσῳ σὺ τρισὶ συλλαβαῖς. ὡς μυριαῖῳ φαίνεται. τὸ δὲ φέροιεν ἢ ἄγοιεν, φανερὰν διαφορὰν δηλοῖ τὸ ἄγειν καὶ φέρειν. λέγεται δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγεσθαι μὲν τὰ ἔμψυχα καὶ βαδιστικά. φέρεσθαι δὲ, τὰ βασταζόμενα, ὅθεν καὶ τὸ φοράδην ἐπίῤῥημα ὡς προγέγραπται. καὶ φέρτερον, τὸν νεκροφόρου κλινίδιον καὶ ἐκ φορᾶ ἡ ταφή. καὶ φορεῖον. καὶ ἀναφόρειν τὸ ἀναιρεῖν. οὗ τὸ ἐναντίον καταφέρεσθαι. οἶδε δὲ καὶ ὁ κωμικὸς διαφορὰν τῶν δύο τούτων ῥημάτων ἐν τῷ ἄγομαι φέρομαι τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι. λέγει δέ που καὶ Ηρόδοτος ἔφορον καὶ ἦγον σὺν τῇ νήσῳ. καὶ πάλιν ἔφερε καὶ ἦγε πάντας, διακρίνων οὐδέν. καὶ Ομηρος δὲ ἀλλαχοῦ. ἦγον μὲν μῆλα. φέρον δ' οἰνήορα οἶνον. τὸ δὲ τύνη, σωρικὴ καὶ νῦν αὐτωνυμία πτολεμόφοις ἄχρηστος. κειμένη καὶ παρ' Ησιόδῳ. τὸ δὲ ὤρεστι, δηλοῖ μὲν, τὸ γυναιξὶν ἀνδράσι συνεζευγμέναις. τοιαύτην δὲ ζυγὴν ἔχει διάθεσιν παραγωγῆς. ἔστι ῥῆμα ἀείρω τὸ ὁμοῦ ἔρω καὶ συζευγνύω ὡς τὸ, σὺν δ' ἦφερε ἦγον ἐνέζευξε συνέδησεν. ἐξ αὐτοῦ ῥηματικὸν ὄνομα ἄορ ἡ ἕνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. ἐξ δὲ τιὼ πρὸς τὸ ξίφος συνέμπτωσιν μεταπεθὲν τὸ ἄορ, γέγονεν ὄαρ. ἐξ οὗ καὶ ἁπλῶς ὀαρίζω τὸ ἑνίζω καὶ οἷον συνέζευγμαι καὶ ὁμιλῶ, καὶ ὀαριστὺς ἡ ὁμιλία. καὶ ὀαριστὴς ὁ ὁμιλητὴς. καὶ ξυναόρος κατὰ τιὼ τραγῳδίαν ἡ γυνὴ καὶ μὴν ποτε καὶ ὁ ἀνὴρ. καὶ ξυναωρὶς ἡ συζυγία τῶν ἵππων. καὶ τετράορον φάσκα ταύρου. καὶ τέτρωρον τὸ τετράζυκτον. καὶ τετράορος ἵππος σὺ Οδυσσείᾳ. τὸ δὲ ὄαρ συναιρεθὲν, γέγονεν ὦρ ποδιαταμιῶς, ὡς ἔαρ ἦρ. κέαρ κῆρ. ἄολξ ὦλξ. καὶ πολιηθεὶν, ἐγένετο ὦρες. οὗ ἡ δοῦκαι ὦρεσιν ἰωνικῶς ὡς κύνεσιν αὐδρεσιν. χρῆσις δὲ τῆς μὲν ξυναόρου, σὺτε ἄλλοις καὶ σὺ τῷ, τιὼ σὴν ἀμφιλάβῃς ξυναόρου. τὸ δὲ ξυναόρου, σὺ τῷ νύμφας ὀρφανὰς ξυναόρων ὁ ὅστις συζύγων. τὸ δὲ νύκτας τε καὶ ἦμαρ, δηλοῖ μὲν καὶ αὐτὸ, τὸ μὴ μόνον σὺ ἡμέρᾳ δεῖν σὺδρὸν εἶναι τὸν ἀρχηγὸν καὶ ποιμελῆ, ἀλλὰ καὶ σὺ νυκτί. ἢ μὴ παννύχιον δύεσθαι ὥς που εἴρηται. ἔχει δὲ τὸ ἦμαρ, αὐτὶ ποιητικῆ ῥήματος. οἷον καὶ τὸ αὐτημαρ σὺνημαρ. σὺ τούτοις δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι πρὸ ὀλίγου μὲν ὁ ἀρῆς τοὺς ὅλους υἱοὺς τῆ Πριάμου ὀτρεῦων εἰς μάχην, ὀλίγα πινὰ σὺ πέντε σίῃσις ἐδημηγόρησεν. ἐνταῦθα δὲ ὁ Σαρπηδὼν, πάνυ δύσωρεῖ πρὸς τὸν Εκτορα. αἴτιον δὲ ὅτι οἱ μὲν υἱοὶ τῆ Πριάμου, ἀόριστον ὄνομα. ὡρισμένον δὲ καὶ κύριον ὁ Εκτωρ. πολέων δὲ ἀεὶ τοῖς ῥήτορσιν δύσωρία σὺ τοῖς ὡρισμένοις ὅῆν. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τῶν ἠθοποιῶν τῶν τε ἄλλων, καὶ τῶν ὁμηρικῶν. δῆλον γὰρ ὅτι ἀορίστων μὲν προσώπων ἠθοποιΐας ἐκτιθεὶς Ομηρος, σενολογεῖ. ἐμπλατύνεται δὲ ταῖς ἀρὸ τῶν κυρίων. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Ιστέον δ' σὺ τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ὅτι πρὸς μὲν τὸν σὺδύνασθαι τὸ δύνειν, καλοὺ ὅτι ῥηθῆναι τὸ, πῆ δή τοι μῦος ὄιχεται ὁ φεὶν ἔχεσκες. πρὸς δὲ τὸ μὴ δυεσιομβρίοις σὺ τῷ φιλαφᾶσθαι, οἰκεῖον τὸ, τῶν, οὔ τινα ἐλὼν ἰδέειν δύναμαι οὐδὲ νοῆσαι. εἰ δὲ μὴ φθύγοισὸν αὐτίπαλόν τινα οἱ φιλαφῶμενοι, πρὸς θετέον καὶ τὸ, ἀλλὰ πίωσοσὶ κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα. ὁ δὲ ἐξ φιλίαν ἀρθρωμένης καὶ τὰ φίλτατα λιπὼν, καλῶς λὺ, εἴωσι τὸ, ἄλοχόν τε φίλην ἔλιτον, μὴ νήπιον υἱὸν, καὶ δὲ κτήματα πολλά. πλωχεύων δέ τις σὺ ἀλλοτρίᾳ, ἐρεῖ ὅτι οὔτι μοι σὺθάδε

τοῖον οἷον ἢ φορτίδες τινὲς ἢ ἄγγειον. ὅρα δὲ καὶ τὸ, ζῶον οἷον. ἀκμὴ οὖ, κἄλλους ποιητικόν. ὁμοίως τῷ, σαμία μία ναῦς. καὶ σαμία μία. καὶ ζῶς τοιούτοις ὅπερ ἐπαναφορὰν καλοῦσιν οἱ ῥήτορες·

Μήπως ὡς ἀλφῖσι λίνου ἁλοὺ τε πανάγρου
Ανσβάσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ, καὶ κῦρμα γένηαθε.
Οἱ δὲ, τάχ' ἐκ πρόσυσ' οὖ νεομήνιον πόλιν ὑμήν.
Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε, καὶ ἦμαρ,
Αρχηὶς λιτομηνῶ τηλεκλητῶν γ' ζωικούρων
Νωλεμέως ἐχέμεν. κρατερὴν δ' ἀρηθέσθαι σιτήν.

Καλῶς ἀστοϊκῶς διαπορουμένους Ομηρος παρεισάγει τοὺς ἥρωας βυθίζε χρωμένους κρέασι καὶ μάλιστα ὀπτοῖς ἐξ ὧν ἔξεστι πολὺ τῆς χηλώσεως καὶ τὸ ὀπτανεῖον παρῆκται, ἀλλ' οἷον ὥσπερ τὴν τῶν οἰωνῶν αἰμύλιν φασὶν ἄγραν καὶ χῆνσιν, οὕτω καὶ τὴν ἰχθυοφαγίαν. ἐνταῦθα δὲ λέγει ἔξεστι τὸ Σαρπηδόνος τὸ, μήπως ὡς ἀλφῖσι λίνου ἁλοίτες πανάγρου ανσβάσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κῦρμα γένηαθε. ἀλφίδες δὲ δικτύου, αἱ καμπαὶ καὶ ἀγκάλαι. Ιστέον δὲ ὅτι ασάφειον ζῶις ἥρωσι καὶ ἡ τῶν ἰχθύων ἄγρα. ὥσπερ καὶ ἡ τῶν πτηνῶν. καὶ οὐκ ἦλθεν ὑστερογῆραι παρ' αὐτοῖς εἰ μὴ ἄρα ἐν λιμῷ, ὡς ἐν Οδυσσείᾳ παρατετήρηται. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι οἱ πανωλεθρίᾳ περιπίπτοντες, οὐκ ἀφυῶς ἂν λέγοιντο ἁλῖσι λίνου πανάγρου ἁλίσκεσθαι. τοιαύτης δέ τινος ἐννοίας ἔχεται καὶ τὸ εἰπεῖν ζαγηνοδρηναί τινας ὑπὸ πολεμίων. Ορα δὲ τὸ πανάγρου. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἅπαν λίνον, δικτυόν ἐστιν. ἀλλὰ τὸ τοιῶσδε σκευασθέν. ὁποῖον ἐν ἄλλοις καὶ τὸ πάναγρον. δικτύου εἶδος τί οὖν, ἄλλως γὰρ πολυσήμαντον τὸ λίνον. φασὶ δὲ τὰ σχέλια, δέον εἶναι ζαρτέσθαι τὴν βύθειαν τῆς ἁλῖσιν. ἵνα λεχθῇ ἅλις, ἢ ὡς αἰολικὸν καθὰ καὶ Ησίοδος τειαπέαμον ἄλφι φησὶν, ἢ καὶ ἀναλόγως, ὡς ἀπὸ μέλοντος οὗ καθάπερ τὸ μέμλις καὶ ὄλις. ὥς τε εἶναι τὸ δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν, ἅλισι προπροξυτόνως. λέγουσιν δὲ ἤγουν φασὶν ὅτι λύεται τὸ α' ἐνταῦθα παραδόξως. καὶ ζῳ ἐκ τῆς ἅπαξ γινόμενον. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐκ τῆς ἐναντίου τὸ ἄλυσις καί τοι σφριγηκὸν ἔχον τὸ α', ὅμως καινότερον δοκιμάζεται ὅτι δὲ καὶ ζῴοις προσῆν ἡ ἁλὶς δῆλον φησὶ γοῦν ἡ παυσανίας ὅτι ἁλὶς ξύλινος κύκλος περιῆν. τὸ δ' ἐπ' αὐτῆς σιδηροῦν, ἐπίσωτρον. Ομηρος δὲ τὸν μὲν περιοχὸν ὅλον, κύκλον οἰδμάζει. τὴν δὲ ἁλίδα, ἴτυν. λίνον δὲ, καὶ ζῴοις τῶν τῆς νηὸς ἱστίων λέγεται. καὶ ζῴοις δικτύων καυκητικῶν. ὅθεν καὶ τὸ, διελινήλατο ὁ λαγωός. τουτέστιν ἐξελίνησεν. ἤτοι διεξέφυγε τὰ λίνα. καὶ φυλάττεται ἡ ῥητορικὴ αὕτη λέξις ἔξω ναῦ πρὸς πολλοῖς τῶν ἐν τῇ ἀσίᾳ. οἱ καὶ τὰ ζιαύτα λίνα, λιναίρια φασίν. ἔστι δ' εὑρεῖν ποτε καθὰ μίτον οὕτω καὶ λίνον, καὶ ζῴοις μουσικῆς χορδῆς λεγόμενον κατὰ παλαιοτάτην χῆσιν καθ' ἣν καὶ χέλυς ἡ λύρα λέγεται. αὖτε γὰρ χορδαὶ ἦσαν ὅτε λίνεαι ἦσαν καὶ ἑρμῆς δέ φασι πρῶτος ἀπόλλωνι σκευωρίαν μουσικὴν ἐξ ὀστράκου χελώνης ἐμηχανήσατο εἰς λύσιν μήνιδος τῆς ζῴοις κλοπῆ βοῶν ἐκείνου. διὸ καὶ χέλυς ἡ αὐτὴ καὶ λύρα ἔσται μὲν ὡς οἷον λύτρα, ζῳς. ἐκεῖνο δὲ ὡς ἀπὸ τῆς χελώνης ἀφ' ἧς χελύω χελύσω ῥῆμα ὅθεν ἡ χέλυς. Ιστέον δὲ ὅτι τὸ λίνου, συνέλκει τὸ δίχρονον ὡς ἐν τῇ ἀοιδοποιΐᾳ δηλοῦται. διὸ καὶ μετὰ τῆς λιγούσης καὶ παραλιγούσης τὸ ἁλῖσι δάκτυλον ποιεῖ. εἰ καί τινες ἄλλως ποδίζουσι. καὶ οὕτω μὲν καὶ ἔστω. ἐν δὲ τοῖς ἑρμαίοις κεῖται καὶ τὸ ὑμὴν αὐτὶ τῆς ὑμετέραν. φησὶ γὰρ οὐ νεομήνιον πόλιν ὑμήν. ἐν δὲ Οδυσσείᾳ, ὑμὰ κτήματα λέγει τὰ ὑμέτερα. ὡς τε ἔοικεν βύθεια εἶναι ὑμὸς ὁ ὑμέτερος. εἰ καὶ μὴ ἐν χῆσει εὕρηται. ὥσπερ καὶ σφὸς ὁ ἴδιος. αὐτὸ μὲν σεσίγηται ἔχει δὲ τὰ ἐξ αὐτῆς κινούμενα. ὅθεν δὲ καὶ ἀμὸς ἐστὶν ὁ ἡμέτερος ἐν πρώτῳ προσώπῳ, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας ἀμὸν πατέρα·

Ως φάτο Σαρπηδών. βάκε δὲ Φρύγας Εκτορι μῦθος.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων ζὼν τεύχεσιν. ἄλτο χαμᾶζε.

Πάλλων

Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη,
Στρεφθῆναι μαχέσασθαι. ἔγειρε δὲ Φύλοπιν αἰνήν.
Οἳδ' ἐλελίχθησαν, καὶ σύαντίοι ἔσαν ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.

Ἔσθορε Φρύγας Ἕκτορι ὁ ῥηθεὶς τὸ Σαρπηδόνος μῦθος. τῷ ὄντι γὰρ σφοδρὸς ἦν. καὶ οἷος καθικέσθαι ὡς πεφύρηται, τῆς ἐκείνου ψυχῆς. διὸ οὐ δὲ λαλεῖπι, ὡς μὴ ἔχων αὐτειπεῖν. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἔσθορε θυμὸν ὃς οὗ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, μίζε σὴν σθένῳ φρένα, σὺ ἄλλοις σύκειται σθενόθυμος ἄτα. καὶ ὁ θυμοσθενὴς μῦθος. εἰ δὲ μελεσθῶνες αἱ φρουτίδες ὡς τὰ μέλη ἔσθουσι, χέρων λέγει, εἴη ὁ καταφορικὸς λόγος. οἷα γὰρ θυμὸν σθένων ἤτοι αὐτὴν τὴν ψυχήν. τούτοις δὲ συνοικεῖ καὶ τὸ θυμὸν κατέσθειν. καὶ τὸ θυμοφθορεῖν δὲ ὃ κεῖται πρὸς Σοφοκλέα. Ἀμφοτερόδεξιος πανὸν δ' εἰπεῖν ἀμφιδέξιος ἔοικε καὶ ὁ Ἕκτωρ εἶν. πάλλων γὰρ ὀξέα δοῦρα. κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη. Τὸ ἤγειρε δὲ Ἕκτωρ Φύλοπιν αἰνήν, ἀφορμὴ ἀλληγορίας ὅτι. καὶ νοητέον καὶ συναῦθα, ὅτι ὁ περὶ μικροῦ σὺ τοῖς ἀριστεροῖς τοῦ ναυσάθμου καθήμενος ἀρὴς ἤτοι ἀρχῶν πόλεμος ὡς πεφεύφη, ναῦ ὡς ἐλελίχθησαν οἱ τρῶες καὶ αὐτοὶ ἔσαν ἀχαιῶν, ἀνίσταται οἷον νεῦσε τοῦ Ἕκτορος καὶ ἐπεγείρεται τῷ Διομήδει. αὐτὸς ἦν καὶ τρωθήσεται ὑπὸ τοῦ Διομήδους σὺ τοῖς ἑξῆς. ἢ οὐχὶ ὁ μυθικὸς ἀρὴς.

Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἄλωάς,
Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ δημήτηρ.
Κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε, καὶ ἄχνας,
Αἶψ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαὶ, ὡς τότ' ἀχαιοὶ
Λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονιοχάλῳ, οὗ ῥα δ' αὐτῶν
Οὐρανοὺ ἐς πολύχαλκον ἐπέσχεθον αἴθερα ἴασων.
Αὖ σιμοεντιόωντες, ὑπὸδ' ἕρκεφον ἡνιοχῆες.

Ἀχυρμιὰ ὀξυτόνως κατὰ περιεκτικὴν σύνοιαν, τόπος ἀλωῆς σὺ ᾧ πίπτει τὸ ἄχυρον λικμώντων τῶν ἀνδρῶν. ὡς ἔχειν τὸ μ', ἀπὸ πλεοναστικοῦ. τὸ δὲ ἄχυρον, ἄχνιον οὕτος καλεῖ δηλονότι τὸν ἐκ λεπτὰ τομήν. λέγων ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἄλωας ἀνδρῶν λικμώντων. ὅτε τε ξανθὴ δημήτηρ κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας, αἶψ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαὶ, ὡς τότ' ἀχαιοὶ λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονιοχάλῳ. γίνεται δὲ ἄχνη πρὸς τὸ ἀσθρητικὸν καὶ τὸ ἔχω τὸ κρατῶ. ἡ ἀκράτητος δηλονότι λεπτότητα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ πεφύρηται. ὡς γὰρ ἀχῆνες οἱ πίπτοντες παρὰ τὸ μὴ ἔχειν, οἱονεὶ ἀεχῆνες καὶ κατὰ κρᾶσιν ἀχῆνες, οὕτω καὶ ἀέχη καὶ κράσει ἄχη. ἡ μὴ ἐχομένη. καὶ πλεοναστικῶς τὸ ν, ἄχνη. ὡς τεύχη τέχνη καὶ ἄλλα οὐκ ὀλίγα. σὺ οἷς καὶ ἡ μυσάχνη σκώμμα πορνίς, ἐκ τοῦ μυσάττω οὗ παρακείμενος μεμύσαχα ὅθεν ἡ μυσάχνη. ἐκ τούτων δὲ φαίνεται ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἄχυρον ἀλλὰ τὸ τοῦ ἀχύρου λεπτότατον, ναῦ ἡ ἄχνη δηλοῖ. κατ' ἄλλον δὲ λόγον, ταυτίζονται ἀμφότερα. καὶ ἡ ἄχνη γὰρ παρὰ τὸ μὴ ἔχεσθαι εἴρηται. καὶ τὸ ἄχυρον δὲ, ἀέχυρόν τι ἐστί. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὑγρὸν ἡ ἄχνη λέγεται. κύματος γὰρ ἄχνιον φαμὲν ἀκολούθως τῷ ἅλος ἀχνη. ἱερὰς δὲ ταὺς ἁλωὰς ὀνομάζει, οὐ μόνον διὰ τὸ ἀνειμένας εἶν τῇ δημητρι οἷα τινα τεμένη, ἀλλὰ μᾶλλον, διὰ τὸ ἐπ' ὠφελείᾳ εἶν ἀνθρώπων. οὕτω γὰρ καὶ πόλεις ἱεράς φησιν ὡς ἀνθρώπων οὔσας φυλακτικὰς καὶ διαδόχου θείας τινάς. καὶ δημήτορος ἱεροὺ ἀκτήν. ἁλωὴ δὲ οὐ μόνον ἡ φυτοφόρος γῆ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ὁ τόπος σὺ ᾧ πατεῖται ὁ πυρός. φιλοῦνται δὲ τῆς λέξεως ἡ ἀρχαία ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἐπεῖν κατ' ἁλωάς. καὶ χαίφοισιν οἱ παλαιοὶ τὴν τούτου παραλήγουσαν ὡς τῷ ἴωτα, διὰ τὸ γίνεσθαι φασιν ἀπὸ τοῦ ἁλοίω τὸ σωτείβω. ἢ ἐκ τοῦ ἁλοιῶ ἐκ τάσει τοῦ ο εἰς ω. λικμᾶν δὲ ἴσως, παρὰ τὸ λίαν καὶ τὸ καμεῖν διὰ ὧν συνεκφθαι δοκεῖ. καματηρὸν γὰρ καὶ τὸ λικμᾶν. εἰ δὲ ἴκμενος οὖρος ἤγουν ἄνεμος παρὰ τὴν ἰκμάδα γίνεται, εἴη ἂν καὶ τὸ λικ

μᾶν, πρὸ τοῦ λα' ὑποστατικὸν μόριον καὶ τὴν οὐσίαν ἐκμάθε. ἧς πολλῆς ὁ λικμῶν δέεται. ὡς ἀνέμοις αὐτῶν τὸ τοιοῦτον ὄργανον τὸ πᾶν. ξανθὴν δὲ λέγει τὴν δήμητραν, ἀλληγορικῶς. ἀπὸ τοῦ τὸν σάκχαρ τοιούτου χρώματος γεγονότα. εἶτα ὑποτίθεται εἶναι διαιρεῖσθαι τὸ δ' αὐτὸ χρῶμα, καὶ πολλοῖς τῶν ποιημάτων ὑπογίνεται ὅτε τε πανθῶσι. ξανθίζονται γὰρ καὶ αὐτὰ ἐκ προσοιδοῦς τοῦ προτέρου χρώματος. ὅρα δὲ ὅπως γεωργικῶς λαλεῖ ἐν τῇ παραβολῇ. καιρόν τε θέρους ὑπογράφων. καὶ τέχνην λικμήσεως. ἀεὶ γὰρ ὡς πολλάκις ἔφαμεν, πολυμάθειαν καὶ δυχρησίαν ἱκανοῖ αἱ ὁμηρικαὶ ἔξοδοι παραβολαί. ὅρα δὲ καὶ ὅτι εἰς δύο ταῦτα δι' αἱρεῖ τὸ τῶν λικμώντων τέλος. εἰς καρπὸν καὶ εἰς ἄχνας. ὁπόρδην ἄχυρα ὡς περίττωμα. τὸ δὲ κρίνῃ, αὐτὶ τοῦ διαχωρίζει. κατὰ δ' κριῖν αὔρας κατὰ φῦλα. τὸ δὲ ἐπιγομένων ἀνέμων, γλυκέως ἐρρέθη ὡς ὑπὸ ἐμφύχων. καὶ δηλοῖ σφοδρότητα πνοῆς συγκατεργαζομένης ταχὺ τοῖς λικμῶσι, τὸ ὄργανον. ὁ δὲ καρπὸς, ἀπὸ τοῦ κάρφω κάρλω τὸ ξηραίνω. ὃς οὖ τὸ, κάρλε δὲ οἱ χόα. ὑγραίνεται γὰρ ὑπολειπόντος τὸ ἀναβαίνοντος ὑγροῦ ἐν τῇ χλωρότητι. τὸ δὲ ὑπολευκαίνονται ἀσφαλῶς ἐρρήθη εἰς ἔμφασιν τοῦ ξανθὴ δήμητηρ. ὑπόλευκον γάρ πως καὶ τὸ ξανθόν. ὅθεν καὶ κριῖ λέγεται λευκόν. καίτοι οὐ πάνυ λευκὸν οὖν. σημείωσαι δὲ ὅπως ἡρέμα μεταληπτικῶς ὑπέκλινε τὰς λέξεις. μεταλαβὼν γὰρ τὸ ξανθὸν εἰς ὑπόλευκον. εἶτα δ' ὑπόλευκον εἰς λευκὸν, οὕτως ἀποδίδωσι τὴν παραβολήν. εἰπών. ὡς τότ' ἀχαιοὶ, λευκοὶ ὕπορθεν ἐγένοντο κονιάλῳ. ξανθοῦς γὰρ κονιάλῳ αὐτοὺς ὤκνησεν εἰπεῖν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι χῆμα σύνταξίς ἐστι συντομίας ὁ δὴ λέγεται συλλογισμός. εἰ γὰρ κονιάλῳ λευκοὶ ἐγένοντο οἱ ἀχαιοὶ οὐκ ἐκ μέσων αὐτῶν, ἐκ γῆς οὐρανὸν εἰς πολύχαλκον ἐπέπτηκον πόδες ἵππων, λευκὴν ἄρα συλλογιστέον εἶναι καὶ ἀγλαΐσθη τὴν ὑποκειμένην γῆν οὐ μὴν μέλαιναν. οὐ γὰρ ἂν λευκοὶ ἦσαν, μελαίνῃ γῇ καταπατόμενοι. τοιούτου δὲ ἐρρέθη συλλογισμοῦ καὶ σὺ Ὀδυσσεία. τὸ, ὅτε εἰς ἵππον καταβαίνομεν. καὶ τὸ, ἱππόθεν ἐκκύμενοι. καλεῖται δὲ αὐτὸς κατ' ἔμφασις. καὶ ὅπερ ἀρετὴ λόγου. ὁρισμὸς δὲ αὐτῆς, οὗτος. ἔμφασίς ὅτι, λέξις δι' ὑπονοίας αὔξουσα τὸ ζητούμενον. ὥστε τὸ τοιοῦτον πρὸς μίαν μόνην λέξιν θεωρεῖται. ἔτι σημείωσαι καὶ ὅτι νῦν μὲν ὁ βιοῦτος κονίσαλος πρὸς οὐ προσδηλοῖ, λευκαίνει δὲ ἀχαιούς. μετ' ὀλίγα δὲ νύκτα μέλαιναν ποιήσει. τὸ μὲν γὰρ ὑποτίπτον τοῖς ἕλκεσι, λευκαίνει αὐτούς. τὸ δὲ εἰς οὐρανὸν ἐγειρόμενον, ἀμαυροῖ τὸν ἥλιον ὁποῖά τι νέφος. καὶ σκότον ποιεῖν. ἐρεῖ γοῦν. ἀμφὶ δὲ νύκτα θοῦρος ἄρης ἐκάλυψε μάχη. νύκτα λέγων, τὴν ὀξὺ τὸ πολὺ καὶ πυκνὸν τὸ κονιάλου ζόφωσιν τοῦ ἀέρος. ὁποῖά τις καὶ ἀλλαχοῦ γενήσεται ὅτε ὁ Αἴας ἐρεῖ, ζοῦ ποίησον ἄθρει σὺ δὲ φάει καὶ ὄλεσον. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ πράγματος σιωπῶσαν εἰκόνα ἔλαβε τοῦ μὴ ἀχαιοὺς, λευκάνασ. εἰς δὲ τὸν ἀέρα νύκτα ποιήσας τῷ κονιάλῳ. πολύχαλκος δὲ οὐρανὸς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ὁ στερρός. διὸ καὶ σιδήρειός που λέγεται εἰ μὴ ἄλλως ὡς λαμπρὸς, χρυσέῳ δαπέδῳ λάμπεται. ἢ ὁ πολὺν ἔχων χαλκὸν μυθικῶς δηλονότι τὰ ἐν αὐτῷ ἠφαιστότευκτα χαλκοβατῆ δώματα. τὸ δὲ ἐπέπτηκον, ἀπὸ συνεστῶτος γίνεται τοῦ, πετάννυμι. αὐτὸς δὲ ἀπὸ παρακειμένου τοῦ, πέπτηκα, εἰς συνεστῶτος ἀρχὴν ἀνέβη. συρακουσίων δὲ γλῶσσα ἡ λέξις ὅτι καθὰ καὶ παρ' Ησιόδῳ τὸ ἐπέφυκον. καὶ ὅσα τοιαῦτα ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν δεδήλωται. Ἐπὶ σταλαγμοῦ καὶ σὺ ταῦθα ἔφη τὸ μίσγεσθαι οἷον ἀντὶ τοῦ μισγομένων. ὡς καὶ σὺ τῇ δ'. ὡς τῶν, μισγομένων. Ὡσπερ αἰθίοψ καὶ αἰθιοπεὺς κατὰ διαφόρησιν καὶ ἡγεμόνων ἡγεμονὶς καὶ πομπὸς πομπεύς, οὕτω καὶ ἡνίοχος καὶ ἡνιοχεύς. οἷον ὑποδὲ ἕτερον ἡνιοχῆες. καὶ πολλὴ τούτου χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ. σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ ἄλλιον Διονύσιον ἀθήνησι καὶ τάγμα ἦν ἀξιόλογον οἱ ἡνίοχοι. καταλέγοντο γάρ φησιν οἱ δυπορώτατοι, ἁρματοτροφήσοντες. δύναται δὲ ὁ ἡνιοχεὺς, καὶ ἐκ τοῦ ἡνιοχεύω ἡνιοχεύσω ἔστιν ὅθεν καὶ ἡ ἡνιοχεία. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἡγεμονεύω ἡγεμονεύσω ὁ ἡγεμονεύς. καὶ ὁ πομπεὺς δὲ, ἐκ τοῦ πομπεύω πομπεύσω. ἀφ' οὗ δὴ ῥήματος καὶ τὰ παρ' ἀττικοῖς πομπεῖα. σκεύη ἐκεῖνα χρήσιμα εἰ δημοσίαις πομπαῖς.

Οἱ δὲ, μῦθος χειρῶν ἴθις φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχη τρῴεσσιν ἀρήγων,
Παντοσ' ἐποιχόμενος. τῷ δ' ἐκραίαινεν Ἐφετμὰς
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, οὕς μιν ἀνώγει
Τρῳσὶν θυμὸν ἀγείρειν, ἐπεὶ ἴδε παλλὰς Ἀθήνη
Οἰχομένην. ἣ γὰρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρήγων.

Τὸ μῦθος χειρῶν ἴθις ἔφορον, αὐτὶ τῆς ἐμάχοντο αὐτηρύ. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρεῖ ὁ ποιητής. καὶ ὅρα τὸ, ἔφορον. ἢ αὐτὶ τοῦ ἐπῆγον ῥιπδὴν καταχρηστικῶς, ἢ αὐτὶ τοῦ ἐκίνουν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου φέρω, καὶ φορὰ ἡ κίνησις· Ἐπεὶ ἄρης ἴδε τὴν Ἀθηναῖ' οἰχομένην ἢ πέλεν Δαναοῖσιν ἀρήγων, νύκτα ἐκάλυψε μάχη. ἢ ἴσχυσε τρῳσὶ θυμὸν ἐγεῖραι. ἀρήγων αὖ τοῖς κατὰ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐφετμήν. ἤτοι κατὰ τὸ εἱμαρμένον. καὶ σημείωσαι ὅτι Ἀθηνᾶς ἀπέλυσις ἤγουν φρονήσεως, ἄρεος σύδημία γίνεται. ἤγουν ἀφροσύνης καὶ ἀλογίας. ὡς καὶ φωτὸς ἀπέλυσις, παρουσία σκότους ὅτι. τὸ δὲ θυμὸν ἀγεῖραι. τοῖς τρῳσὶν, οὐ μόνον τὸ εἰς θυμὸν κινῆσαι ὅτι καὶ πολεμικὸν ζῆλον σωματογεῖν οὗ σπεσθαθέντος δεῖμα ὑπεισῆλθε ταῖς ἐκείνων ψυχαῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς δύψυχίαν ἀποκινῆσαι. ἀλλαχοῦ γοῦν ἐπί τινος σωθέντος ἐρεῖ θυμηγερέων ἤτοι ἐκλειποψυχίας ζωάγων θυμόν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πλεῖω τῶν αὐτιγεγράφων, οὐκ ἀγεῖραι γεγράφουσιν, ἀλλὰ τρῳσὶ θυμὸν ἐγεῖραι. ὡς οἷον αὐξαίνοντα ἢ δύδοντα. μετ' ὀλίγα δὲ καὶ πόνον ἐγείρει Ἀπόλλων. καὶ ἄρης. καὶ ἔρις νύκτα δὲ, τὸν περὶ ὀλίγων δηλωθέντα σκότον ἀέριον λέγει. εἴη δὲ ἂν, ἡ διαύτη νὺξ οἰκεία τῷ δεινῷ ἄρει. καὶ οὗ τὰ ὑπόπτια νυκτὶ ἐοικέναι, καλῶς ἂν λέγοιντο. καί πως ὅπλον καὶ αὖ τὴ ἄρεος. ὡς καὶ διὸς ἀστραπὴ καὶ ἀθηνᾶς, αἰγὶς. καὶ ποσειδῶνος, τρίαινα. καὶ ἄλλως δὲ, σύμβολον ἡ τοιαύτη νὺξ, θανάτου καὶ τῷ κατ' αὐτὸν σκότου ὢν ὁ ἄρης αἴτιος. τὸ δὲ ἐκάλυψεν, αὐτὶ τῆς δίκην καλύμματός τινος κατεπέτασε. τὸ δὲ ἀρήγων ἡ μετοχὴ παρηρτημένη πρὸς τὸ ἀρήγων ὀξύτονον ὄνομα ὃ δηλοῖ μὲν τὴν βοηθοῦ. παράγει δὲ τὴν ἀρωγὴν καὶ τὸν ἀρωγὸν, οὐχ ὁμοῦ κεῖται μετὰ τοῦ ἀρήγων. ἀλλὰ μεσοσυλλαβοῦσι σίγει τρεῖς, ἵνα μὴ τεχναθείη λόγου κάλλος ἄκαιρον. ἐφετμὴν δὲ καὶ κέλευσιν εἰπεῖν, ταυτόν ὅτι. διὸ εἶπων τῷ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς, ἐπάγει οὕς μιν ἀνώγει. σὺν τούτοις δὲ καὶ χρυσάορον τὸν Ἀπόλλωνα λέγει, πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ ἀργυρότοξος. ἡ δὲ ἀλληγορία εἰς ταυτὸν ἄγει δόξαν, τῷ σὺν τῇ καθ' Ησίοδον θεογονίᾳ μυθευομένῳ χρυσάορι·

Αὐτὸς δ' αἰνείαν μάλα ποίονος ἔξ ἀδύτοιο
Ηκε. καὶ σὺν σθένεσι μῦθος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείᾳ δ' ἑτάροισι μεθίσατο. τοί δ' ἐχάρησαν
Ως εἶδον ζωόν τε, καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
Καὶ μῦθος ἐθλοὺ ἔβησε μεταλήξαί γε μεσὶ οὗτοι.
Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, οὐ ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολοιγὸς, ἔρις τ' ἄμοτον μεμαῖα.

Εν τῷ Αἰνείαν μάλα ποίονος ἔξ ἀδύτοιο ἦκε καὶ σὺν σθένεσι μῦθος βάλε, τὴν ζωϊκὴν δαιμονικὴν θυτικὴν δηλοῖ, ἣν καὶ ὁ τοῦ μύθου ζῆλος φθάσας ἐπήνεσε. ποῖον δὲ ἄδυτον, ἄλλον πρόπυλον ἢ πρὸ τοῦ ζῴου. ἔνδον μὲν γὰρ, σκαίνῃ ἔχει βωμὸν καὶ ἄδυτα. ἐκεῖνα δὲ, σκαίνεται· Εστὶ φίλῳ ἀνακομισθέντι ἔκπυνος κακοῦ, εἴποις ἄν, τὸ, ὁδὲ εἶνα ἑτάροισι μεθίσατο. οἵ δ' ἐχάρησαν ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα καὶ μῦθος ἐθλοὺ ἔβησε. ἔστι δὲ τὸ μεθίσατο μὲν, αὐτὶ τοῦ σωίσατο. ὡς καὶ τὸ ὑπερφιάλοισι μετελθών, αὐτὶ τοῦ συνελθών. τὸ δὲ ἀρτεμέα, αὐτὶ τοῦ ὑγιῆ. οἱονεὶ ἀτρεμέα ζῶντα καὶ σῶον. ἢ ἄρτιον. ὅθεν καὶ ἄρτεμίς φασιν, ἡ περιποιουμένη ὑγείαν. ὡς καὶ Απόλλων οὔλιος, ὁ σωτὴρ οὔλῳ ἤτοι ὑγιαίνοντι. κατὰ τὸ, οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε. ἄρταμος μέντοι σὺν δασεῖ ἄλφα, ὁ εἰς ἄρτια τέμνων καὶ διαιρούμενος. ὅς ὅτι κρεουργός. μάγειρος. Φουδύς. οὗ ἡ χρῆσις, καὶ πρὸ λυκόφρονι·

Τὸν Αἰνείαν κακῶς παθόντα ὑπὸ τῆς ἐκ Διομήδους πληγῆς καὶ πραδίξεως φανέντα οὐ μόνον ζῶντα ἀλλὰ καὶ ὑγιῆ. καὶ οὐ δεῦρο μόνον, ἀλλὰ καὶ μένος ἔχοντα καὶ δεῦρο ἐώθλον, ἰδόντες οἱ ἑταῖροι, ἐχάρησαν μὲν ὡς αὐτοπρώτως ἐκπεπταμένοι. οὐμὴν ἐπολυπραγμόνησαν μεταλλήσαντες τὰ κατ' αὐτὸν. οὐ γὰρ ἔα φησὶ πόνος ἄλλος οὐ ἀργυρότοξος ἤγειρε καὶ ἄρτις καὶ ἔρις. σύθα σημείωσαι ὅτι ἀληθὲς δεῖ τὸ ἀθεράπευτον πάντη καὶ ὡς ἐπεῖν ἀπαραμύθητον καὶ ἀναλλησόρητον εἶναι τὸν μῦθον ὡς καὶ προείρηται, οὐκ ἐθέλῃ διασυβαρίζειν τὰ κατ' αὐτὸν ὁ ποιητής. ἀλλὰ πρόπονα τινα, λέγει καὶ τῷ ἀκροατῇ δὸς μηδὲ σὺ τὰ τοιαῦτα μετάλλα. τὸ δὲ οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ἀχολουμθῶ περί τι ἀνθρώπῳ ἁρμόζῃ. πόθεν δὲ τὸ μεταλλᾶν ἐτυμολογεῖσθαι δηλοῦται. οὗ πρόκλωγον πρὸ τοῦς ὕστερον τὸ μεταλλεύειν ἵνα ἢ ὡς συλῶ συλεύω, οὕτω μεταλῶ μεταλλεύω.

Τοὺς δ' Αἴαντε δύω, καὶ Ὀδυσῆα, καὶ Διομήδεα,
Ὤτρυνεν θανάτοις πολεμιζέμεν. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Οὔτε βίας τρῴων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκὰς,
Ἀλλ' ἔμενον νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅς τε κρονίων
Νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν.
Ἀτρέμας ὄφρ' αὔδησι μένος βορέαο, καὶ ἄλλων
Ζαχρειῶν ἀνέμων, οἵ τε νέφεα σκιόεντα
Πνοῇσι λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες,
Ὡς θανατοὶ τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.

Οἱ δύο Αἴαντες καὶ Ὀδυσεὺς δὲ καὶ Διομήδης, οὐ μόνον ὤτρυνον τοὺς θανάτοις πολεμίζειν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἔμενον ἀσφαλῶς ἐν τῷ πολέμῳ πυκνωθέντες καὶ διαδόχοις φύσι νεφέλῃσιν ἐοικότες ἅς τε κρονίων νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν ἀτρέμας. ὄφρα μὲν οὖν ἕως αὔδησι μένος βορέαο καὶ ἄλλων ζαχρειῶν ἀνέμων. οἱ νέφεα σκιόεντα πνοιῇσι λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες. καὶ σημείωσαι ὅτι νεῶ μὲν νεφέλαις ἐρεμούσαις εἰκάζει τοὺς ἥρωας τούτοις. ἀρκεῖ γὰρ καὶ τὸ, μόνον διωκῆναι αὐτοῖς ἦναι. περὶ δέ γε τοῦ νέφει κινουμένῳ ζαῖς τῶν ἀνέμων εἴκασε τάξεις ὡς προγέγραπται. ἐποίησε δὲ ἐκεῖνο μὲν, δεῖ τὴν ὁρμὴν. δεῦρο δὲ, δεῖ τὴν μονήν. ὅρα δὲ, τὸ, νηνεμίας. χῆμα οὐ πτηκὸν ἐλλειπτικὸν. τὸ γὰρ τέλειόν ὅτι, νηνεμίας οὔσης. ἢ εἰ καιρῷ νηνεμίας. ἢ ὡσὶ νηνεμίας. ὁ ποῖαί εἰσι καὶ τὸ θέρους καὶ χειμῶνος. καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας. κῆ αὐτὰ γὰρ ὁμοίως ἐλλειπτικῶς προάγεται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνέμοις θάλασσα δουλεύει καὶ πῦρ, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ νέφη. νηνεμίας μὲν γὰρ οὔσης, ἵστανται. ἀνέμων δὲ πνοαῖς διασκίδνανται λυομένης τῆς πυκνώσεως. ὡς καὶ οἱ ἥρωες οὗτοι οὐ μέχρι τέλους ἐσπέρας ἐμάχοντο τῇ πυκνότητι. ἀλλὰ μικροῦ κινηθέντες, συρρήξεσι πολεμον. τὸ δὲ ἔστησε, νῦν ἐν τοῖς νέφεσι δηλοῖ σημειωμένου δὲ ἀκινησίας. ἔστι δὲ ἄλλως καιρὸν ἐπ' αὐτῶν, καὶ τὸ, ἐκρέμασε, ἐλαὶ δὲ αὐτὰς ἔστησεν, ἤγουν ἀὴρ νέφεμος. ἀκροπόλοις δὲ ὄρεσιν, ὡς αὖτις εἴρηται οὐρανίοις. ὧν τὸ ἄκρον ἐφικνεῖσθαι δοκεῖ τῶν ἀνωτάτω πόλων. ὅτι δὲ κῆ παρὰ τὸ πολεῖν γίνεται ὃ ὅτιν ἀναστρέφεσθαι, ἢ λέξις ὁ πόλος. καὶ τί τὸ ἐκεῖθεν δηλούμενον, ἀλλαχοῦ φανέται. καὶ ἄλλως δὲ, τὸ, ἀκροπόλοις, ὅμοιόν ὅτι τῷ, ἀνωφόροις. ἐν οἷς δηλαδὴ ὁ πολῶν ὃ ὅτιν ἀναστρεφόμενος, εἰς ἄκρον φέρεται. δοκεῖ δὲ παροξυτονεῖσθαι καὶ ἡ εὐθεῖα τὸ, ἀκροπόλοις καθα' κῆ τὰ κατ' αὐτό. τὰ γὰρ πρὸ τὸ πολῶ εἰμὶ προθέσει σύνκεινται προηγουμένῃ, προπαροξύνονται. οἷον ἀμφίπολος. περίπολος, πρόπολος. εἰ δὲ ὀνόματι παροξύνονται. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὀνειροπόλος. μαντιπόλος. οἰνοπόλος. θυηπόλος. ὁ καὶ ἱέρεια καὶ θυοσκόος δὲ ἡ Ὀδυσσεία. οὕτω γοῦν αἰολόγως κῆ ἀκροπόλος. ὁμοίως δὲ καὶ μυκηπόλος. καὶ αὐλόπολος. καὶ θαλαμηπόλος. καὶ δικαιπόλος ὁ καὶ θεμιστοπόλος. σ' δὲ ἀτρέμας ὥσπερ ἦν ἐπιρρήμα σὺ τῷ δαιμόνιε ἀτρέμας ἦσο, οὕτω καὶ σύταῦθα. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον κῆ δῆλα τοῦ σ' λέγουσιν αὐτὸ. οἷον οὔκουν

ἀτρέμ' ἔξεις, παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ σ' οὔθις δὲ καὶ ἴθις, τὰ ζωϊρρήματα ὁμοίως ἀπάγουσι τὸ σ' εἰ τῷ, οὔθυ καὶ ἴθυ. ὅθεν καὶ τὸ κατ' οὔθυ καὶ κατ' ἴθύ. τὸ δὲ οὔδουσιν, ὡς ζωὶ ἐμψύχων εἴρηται. διότι καὶ θεοῦ τι γενός ὁ μῦθος οἶδε οὐδ' ἀνέμοις. ἔχει δέτι καὶ ἀφελείας καὶ γλυκύτητος τὸ εἰπεῖν ἑστάναι τὰ νέφη ἕως οἱ ἄνεμοι οὔδουσιν· ὡς εἰ καὶ δοῦλοι ἐφεστᾶσι κοιμωμένοις δεσπότοις κινησόμενοι μὴ τὴν ἐκείνων ἔγερσιν. τὸ δὲ Βορέου σὺ ταῦθα ἔοικε μόνου μνησθῆναι, κατά τινα ἀβροχὴν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου φορέσβιον καὶ ζωοφόρον. ὅπερ παρασημαίνει ὁ ζέφυρος. οὐ καὶ βορέας παρὰ τὴν βορᾶν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ. ὡς τροφὴς ὢν αἴτιος ἀπὸ τοῦ ἀσβύνειν οὐ σάχυας. δύναται δὲ καὶ καθ' βορὸν ὕδωρ ἀπὸ τὴν ἐκψυχρίας κενεαυχίαν λέγεται, οὕτω καὶ ἄνεμος Βορέας ὁ ἀπὸ τοιοῦτον αἴτιος, βορότητος αἴτιος ὤν. ὥσπερ δὲ ζάλη ἡ μεγάλη ἄελλα, οὕτω καὶ λαχνῆες ἄνεμοι οἱ ἄγαν χρειώδεις. πάντες γὰρ ἡμῖν χρήσιμοι. καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ γραφέ) ἡ παραλήγουσα. ἀπὸ διφθόγου· ἔχουσα ἢ τὸ ε καὶ ι, ἢ τὸ η μετὰ τοῦ ι. ἐὰν δέγε ἀπὸ μόνου τοῦ η γράφεται, λέγοι ἂν, λαχνῆς οὐ ἄγαν βαρεῖς, ἀπὸ τοῦ χράω τὸ ζωϊῶπτω. ὡς τὸ, μητέρμοι μνησῆρες ἐπέχραον. καὶ παρὰ Ηροδότῳ ἐνέχρασι εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον. ὅθεν καὶ λαχνῆες ἴσως ἄνεμοι, οἱ ἄγαν ζωϊῶπτοντες. οἱ καὶ δύανται μάλιστα σκεδάζειν νέφη. ὧν καὶ αἱ πνοαὶ λιγυραί, ἀπὸ τὸ μετὰ λόφου τοιοῦ τινος πνέειν. οὗ πρὸς ὁμοιότητα, καὶ μάστιξ λιγυρά, ἡ σὺ ἀέρι λοφουῦσα. οὐ μόνον δὲ ἀνέμων ἐπίθετον τὸ λαχνῆες, ἀλλ' εἰ ζῶις ἐξῆς, καὶ ζωὶ στρατιωτῶν ἡ λέξις δύρεθήσεται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον οὔρεα σκιόεντα, ἀλλὰ καὶ νέφεα. ἐρεῖ δέπου καὶ μέγαρα σκιόεντα. τὴν δὲ παρίσωσιν τῶν πνοιῶσιν λιγυρῆσιν, ἐξήλωσεν ὁ εἰπών, σκιδνᾶνται γαμφιλῆσι συρίζων φόνον. τὸ δὲ ἀσύντες τὸ θέμα, καὶ τὸν αὐτὴν ποιεῖ καὶ τὸ τῶν πνευμάτων ἄημα. καὶ τὸν ἄνεμον δὲ ἐπενθέσει τοῦ ν. εἰ δὲ τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται ποθὲ τῶν ἀκλωθισμένων ἡρώων, καὶ τὸ, οἱ δὲ, καὶ αὐτοὶ οὔτε βίας τρώων ὑπεδείδισαν ἴσχον ἐδειλίασαν, οὔτε ἰωκὰς. ἀλλ' ἔμενον νεφέλαις ἐοικότες ὡς εἴρηται. αἱ δὲ θαρσαλεότητός ἐστιν εἰ δεικτικά. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐδείδισαν, ἀρχὴ τὸ δείδω. ἀφ' οὗ ἐπενθέσει τοῦ ι δειδίω. ὅθεν δειδία ἡ νύξ. τὸ δὲ ἰωκὰς, ἡ διωκή. ὡς καὶ τὸ ἰωχμοῦ, ὁ διωγμός. ἀποθέντος τοῦ εἰ ἀρχῇ συμφώνου ὡς καὶ εἰ τῷ, σὺς ὗς καὶ τοῖς ὁμοίοις ἐδύα το δὲ καὶ ἰδνὰς ἐστὶ περιεστραμμένως ἀπὸ τοῦ καὶ εἰκὴν αἰτιατικὴν ὁμηρικῶς ἐστὶ τὸ ἰδνὰ.

Ατρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων.
Ω φίλοι, ἄνερες ἐστέ, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,
Αλλήλοις τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Αἰδομένων τ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἢ τε φέβονται.
Φευγόντων δ' οὔτ' ἀρ' κλέος ὄρνυται, οὔτέ τις ἀλκή.

Σαρπηδὼν μὲν ἄδειαν ἔχων πολέμου, μακρὰ ἐβόμβησε πρὸς Εκτορα· ὁ δὲ Αγαμέμνων εἰ ἀκμαίᾳ μάχῃ μὴ ἔχων πολυλογεῖν, βραχέα ζωὰ λέγων ὀτρύνῃ σὺ ἀχαιούς. φησὶ γὰρ ὁ ποιητὴς ὅτι ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ ἢ μακρὰ κελεύων. ὦ φίλοι ἄνερες ἐστέ. καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε. ἀλλήλοις τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. εἶτα ζωὶ πλέκει γνωμικὸν ὁ καὶ ἀλλαχόθι οὕτως ἐρεῖ. αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἢ τε φέβονται. φευγόντων δὲ, οὔτ' ἀρ' κλέος ὄρνυται οὔτέ τις ἀλκή. ἡμεῖς οἱ φεύγοντες ζωὶ τῷ ἀκλεεῖς εἶεν, οὐδὲ ἄλκιμόν ζε ποιοῦσι. προβάλλοντες ἑαυτοὺς εἰς αἵρεσιν. ἢ ταῦτα εἰπὼν, σὺθις ἀκοντίζει. καὶ βάλλει πρόμαχόν τινα. ἵνα δείξῃ ὅτι τέλειος ὅτι στρατηγός. οὐ μόνον λόγοις θαῤῥύνων ὁ πᾶς τις ἀν ποιήσειεν, ἀλλὰ καὶ ὄργου προσάρχων. ὡς καὶ πρὸ μικροῦ ἐποίουν οἱ ἥρωες τούς τε ἄλλους ὀτρύνοντες καὶ αὐτοὶ μιμούμενοι. σὺ ταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ αἰδοῖς ἔπαινον ὅπως σωτηρία ὅτι τὸ στρατεύματος. ὥσπερ αὖ πάλιν φόβον φυγῆς ὡς ὀλεθρίου. ὅρα δὲ καὶ ὅπως σὺ εἰ τούτῳ τόπῳ, καὶ περιστρεφῶς οἶδε καὶ Σαρυτύνως τὸ ῥῆμα τῆς αἰδοῖς. εἰ τῷ αἰδεῖσθε ὡς ποιεῖσθε. ἢ σὺ τῷ, αἰδομένων ὡς αἰδομένων. ὁποῖόν ζε ὅτι καὶ τὸ τῆς μάχης ῥῆμα ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. καὶ αὐτὸ γὰρ καὶ

περιασπᾶται καὶ βαρύνεται καθὰ καὶ ἄλλοις προδεδήλωται, καὶ τὸ ὁμιχῶ ὁμιχήσω. ἔστι γὰρ καὶ βαρυτόνως ὁμίχω. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὤμιξεν αἷμα καὶ ζωλὴν ἐτίλισεν, οὕτω δὲ καὶ εἰλῶ καὶ εἴλω οἱ τόπῳ οἱονεὶ ὁμοῦ. οἷον εἰλομένων εἴλει δὲ ὁδεῖνα.

Ἡ καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς. βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα
Αἰνείεω ἕταρον μεγαθύμου Δικτηόωνα
ῥηξασίδην, οὗ πρῶτες ὁμῶς περιάμοιο τέκεσθον
Τῖον. ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μιῇ πρώτοισι μάχεσθαι.
Τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων
Ἠδ' οὐκ ἔγχος ἔρυβε. διὰ δὲ εἶβεν καὶ τιτύς.
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Πρὸ μικροῦ μὲν ὁ Αἰνείας ἴσον ἐρρέθη τιμᾶσθαι τῷ περιαμίδῃ Ἕκτορι. ἐνταῦθα δὲ τὸ Αἰνείου ἑταῖρον ζηλοῖ κτείνει ὁ Ἀγαμέμνων, οὗ οἱ πρῶτες ὁμῶς περιάμοιο τέκεσθον ἐπίμων διατὶ, ἐπεί φησι θοὸς ἦν μιῇ πρώτοισι μάχεσθαι. καὶ δοκεῖ μοι ἴδιον, μείζονος τιμῆς ἢ καὶ ἴσης τῷ Αἰνείᾳ, εἶναι δηλωτικόν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ αἰνείου εὐδοξότερον. καὶ γὰρ ὁ ἀρίστων ἐκεῖ ὅτι κεῖται αἰνῆρ ὁ αἰνείας δηλασὴ, οὐ ἴσον ἐτίμα ἕκτορι δίῳ. ἤγουν οὐ καθὰ καὶ τὸν Ἕκτορα οὐ μόνον ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ θεοὶ ἐτίμων. εἰ τοίνυν καὶ θεοῖς ζηλοῦται ὁ αἰνείας, πολέον ἄρα τιμᾶται ἢπερ ὁ ἑταῖρος αὐτοῦ ὁ τοῖς περιαμίδαις ἐοίσης τιμώμενος. ἓν δὲ οὗτος μὲν, ὡς θοὸς μαχητὴς καὶ ὡς εἰπεῖν βοηθόος τιμᾶται. ὁ δὲ αἰνείας, καὶ ὡς δυγενὴς. Ὁρᾳ δὲ ὡς παρακολουθεῖ καὶ τῇ ἀνδρίᾳ καθὰ καὶ πᾶς λοιπὰς ἀρεταῖς ζημῆ, ὡς οἷά τις ἀδάπανος ἀμοιβή. Νείαιρα γαστὴρ, οὐ μόνον διὰς τὰ σιτία νεύζαι ὅ ὅτι πορδύουζαι, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐχάτη. ὅθεν καὶ ἡ γυναικεία ὑστέρα μετήλθεπαι.

Ἐνθ' αὖτ' αἰνείας δαναῶν ἕλεν ἄνδρας ἀρίστους,
Εἰ διοκλῆος κρήθωνά τε, ὀρσίλοχόν τε.
Τῶν ῥα πατὴρ μὲν, ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ φηρῇ,
Ἀφνειὸς βιότοιο γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
Ἀλφειοῦ. ὃς τ' εὐρὺ ῥέει πυλίων δῆμον ἁπάντων.
Ὃς τέκετ' ὀρσίλοχον πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα.
Ὀρσίλοχος δ' αὖ ἔτικτε διοκλῆα μεγάθυμον
Ἐκ δὲ διοκλῆος, δίδυμάονε φαίδιμε γενέσθην
Κρήθων, ὀρσίλοχός τε μάχης δὴ εἰδότε πάσης.
Τὼ μὲν ἀρ' ἡβήσαντε, μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ἰλιον εἰς εὐπωλον ἅμ' ἀργείοισιν ἑπέσθην,
Τιμὴν ἀτρεΐδῃσ' Ἀγαμέμνονι, καὶ Μενελάῳ
Ἀρνυμένω. τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.

Φηρὴ πόλις μεσσηνιακὴ κατὰ πελοπόννησον. ἐν ᾗ Διοκλῆς τις ἦν, ὁ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κείμενος ἀφνειός. γένος ἐκ ποταμοῦ ἀλφειοῦ. ὃς εὐρὺ ῥέει πυλίων δῆμον ἁπάντων. τουτέστιν οὐ μιᾷ ἀεὶ κατὰ χώραν. ἀλλ' ὑπερβαίνων τὴν κοίτην εὐρύνεται. ὃ δὴ μέχρι καὶ ναῦ φαίνεται. ποιῶν καθ' καί τινες ἄλλοι εὐρύ τε ῥέειν ἐν διαλύσει λεγόμενοι, καὶ εὐρυρέειν σωθέντως. διατὶ δὲ λέγεται ἀλφειὸς, εἴρηται μὲν καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ ναῦ δὲ ὡς ἐν ὀλίγῳ ποσὶ δηλῶσαι καλεῖται οὕτω, ἀλλὰ τὸ κατά τινα ἰδιότητα, δύνασθαι ἀλφοὺς θεραπεύειν. ὅθεν καὶ αὐτὸς ἀλφός. καὶ πλεονασμῷ τις εἰ διφθόγγου, ἀλφὸς. ὡς ἀδελφὸς ἀδελφός. ἀφνὸς ἀφνειός. παραλόγως δὲ ἡ φηρὰ κατὰ θῆ παλαιοὺς ὀξύνεται. ὡς οὕτω τετιμημένη τῇ παραδόσει. ἄλλως γὰρ τὰ εἰ ρά δισύλλαβα μονογενῆ τὸ ἡ παραληγόμενα, βαρύνεται, πῆρα, θῆρα, ἤρα. Σημειώσαι δὲ ὅτι μὴ ἐν τούτοις τοῖς τόσοις πολλὴν ἱστορίαν καταπείρει ὁ ποιητής. ἄλλοις τε τρόποις μὴ δῆλα τὸ γενεαλογεῖν τρῶάς τε καὶ ἕλληνας

ἕλλιπαρ ποιπνύοντας. καὶ ὅτι ἔοικε ῥητικῶς πως ἔχειν καὶ ὁ Διοκλῆς πρὸς τὸν ἐγχώριον ποταμὸν ἀλφιόν. διὸ καὶ υἱὸς αὐτὸν εἶναι μυθεύεται, οὗ δὴ λόγος ἢ ἑτέροις τῶν ἡρώων ἐκ θαλάσσης ἢ πηγῆς ἢ ποταμοῦ καταγει τινος. καὶ ὅλως ἐκ τόπων τινῶν οἷς ἐκεῖνοι ἔχαιρον ὡς προδεδήλωται. Ισέον δὲ ἡμῖν ὅτι παλαίτατον ἔθος ἦν, τοὺς ἐγγόνους καλεῖσθαι τοῖς τῶν πάππων ὀνόμασιν εἰς ἀνάμνησιν τῶν προγόνων. καὶ ἵνα δοκοῖεν ὡς οἷον ἀναζῆν οὕτω οἱ θανεῖν φθάσαντες. καὶ ἄλλως δὲ, ἵνα ἐξαρκοῖεν τῷ γονῦ ὀνόματι, ὡσὶ πλεῖον. καὶ οὕτω πως ἀπαθανατίζοιντο. ἐνταῦθα γοῦν ἀλφιοῦ, Ορσίλοχος. τὸ δὲ, Διοκλῆς. οὗ διδυμάονθ', κρίνθων τε καὶ Ορσίλοχος ὁμώνυμος τῷ πάππῳ. οὓς ἀναιρεῖ ὁ Αἰνείας. ἔστι δ' ἐν τούτοις γνῶναι καὶ ὡς ὁ ἥβων ὡραῖος ἤδη ἐστὶ τὸ πολεμεῖν. Κρίθων δὲν καὶ Ορσίλοχος ἡβάσαντε, Ἴλιον εἰς εὔπωλον ἅμ' ἀρηϊοισιν ἐπέσθην. λέγεται δὲ ἥβη ἡ πρώτη τε τείχωσις τῶν αἰδοίων, καὶ ὁ τειχούμενος ἐκεῖνος τόπος. ἔτι δὲ καὶ ὁ καιρὸς καθ' οὗ γίνεται ἥβη. ἀφ' ὧν παρονομάζεται ὁ ἥβων ὁ τὰ περὶ τούτου ἀπότειχος κατὰ τὸν παλαιούς. ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τῆς ἥβης τὶς οὖσα κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ τροπῇ βοιωτικῇ τῆς δ' εἰς θ', ἥθη. διὸ καὶ ὁ ποιητής που φησί. καί δ' ἔχει ἥθης αὖθος. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη. εὔπωλος δὲ Ἴλιος, αὐτὶ τῆς εὔιππος ἢ εὔγεως καὶ ἀγαθὴ πωλεῖσθαι ἤτοι βωλοτροφεῖσθαι. διδυμάονες δὲ διδύμων διαφέρουσι, καθότι οὗτοι μὲν ἀδελφοὺς δηλοῦσιν. οἱ δὲ δίδυμοι οὐκ ἐξ ἀνάγκης. κεῖται γὰρ ἡ λέξις καὶ ὡσὶ ἁπλῶς δυάδος. διδύμοις γοῦν ἀνεμίοις ἡ γραφὴ οἶδε τοῦ ἁπλῶς οὕτω δύο. τοιοῦτον καὶ τὸ, διδύμην ἐρεννῶ. καὶ διδύμων πελαγέων. καὶ οἱ ὄρχεις δὲ οὕτω δίδυμοι. ἐκτείνῃ δὲ ὁ διδυμάων, τὴν παλίνουρον, ἀναγκαίως ἐξὸ μέτρου χρεία. διὸ καὶ ἐξὸ τοῦ ὁ μικροῦ κλίνεται ὁμοίως τῷ Μαχάων Μαχάονος. εἰ καὶ ἄλλως ὡς παρώνυμον ὤφελε διὰ τοῦ τῆς εὐθείας φυλάσσειν διόλου. ἐν τούτοις δὲ κείμενον τὸ, παῖδε γενέσθην. φησὶ γὰρ ἓν δὲ διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην πρωτοθετόν ὅτι τῆς παιδογονίας καὶ τῶν παιδογόνων. τὸ δὲ Διοκλῆος, κατὰ τὸ ἡρακλῆος κλίνεται. τὸ δὲ Κρίθωνος ἡ ἀρχουσα, ἐξὸ τοῦ ἡ γεράφεται. κατὰ τὸν Κριθέα καὶ τὴν Κριθίδα. οἷς βοηθεῖ ὁ κράθις εἰς τὴν γεραφίν. Τὸ τοὺς δὲ, τέλος θανάτοιο κάλυψε, περίφρασις ὅτι τὸ, ἔθανον ὅθεν λαβὼν Σοφοκλῆς, ἔφη τὸν τελευταῖον βίον κρύψων ἤγουν τεθνηξόμενος.

Οἵω τώγε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῆσιν
Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης,
Τὼ μὲν, ἄρ' ἁρπάζοντο βόας, καὶ ἴφια μῆλα,
Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον. ὄφρα καὶ αὐτώ.
Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Τοίω τὼ, χείρεσσιν ὑπ' αἰνείαο δαμέντε,
Καππεσέτην ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν.

Τοὺς τὸ ῥηθέντος Διοκλέους παῖδας ποτούσας ὑπὸ τὸ Αἰνείου σεμνύνων ἐν παραβολῇ Ομηρος φησιν. οἵω τώ γε λέοντε δύω, ὄρεος κορυφῆσιν ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης. τὼ μὲν, ἁρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα, σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον ὄφρα καὶ αὐτοὶ, ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ, τοίω τὼ, ἦσαν τοιοῦτοι οὗτοι χείρεσσιν ὑπ' αἰνείαο δαμέντες, καππεσέτην ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσι. καὶ ὅρα ὡς ἐξὸ σωφήνη ποικιλίαν τῇ ἀρ τῶν λεόντων πλατείᾳ παραβολῇ τὴν σωτομωτάτην ἐν τῷ τέλει σωέπλεξε τὴν ἀρ τῶν φυτῶν. καὶ διὰ αὐτὴν μὲν, ἀρ τῆς σωματικῆς δυφυΐας. ἡ δὲ περ αὐτῆς, ἀρ τῆς κατὰ ψυχὴν ἀνδρικῆς διαθέσεως. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι εἰκότως ἐνταῦθα τὸ Ομήρου κατὰ δυϊκὴν ἀριθμὸν λέοντε δύω ἁρπάζοντε βόας, γεράφουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἡ λέαινα, δύο τίκτει ἔξυσα δύο μαζούς. καὶ ὅτι οἱ λέοντες ἀμύξαντες τὴν αὐτῆς μήτραν, ποιοῦσι τὸ λοιπὸν τὴν μητέρα στεῖραν. ἡ παρθενεύσεις ἀμύξαντες τὴν αὐτῆς μήτραν, ποιοῦσι τὸ λοιπὸν τὴν μητέρα στεῖραν. ἡ παρθενεύσεις δέφασι τέσσαρα τίκτει. ὅτι δὲ καὶ πέντε τίκτει ὁ λέων. εἶτα τέσσαρα καὶ ἑξῆς ὑπολις δέφασι τέσσαρα τίκτει. ὅτι δὲ καὶ πέντε τίκτει ὁ λέων.

καταβαίνων, ἰσορροῦσιν ἄλλοι. τὸ δὲ δύω πλεονάζει μὲν καὶ ἐνταῦθα. καθ' ὃν ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, ἀτρείδα δύω κοσμήτορε λαῶν. δοκεῖ δὲ καὶ ἄλλως τὸ δύλογον ἔχειν δχὶ τὴν παρὰ τῷ ποιητῇ ἀορισίαν τῶν δυϊκῶν δι' ὧν ἵνα μὴ τὸ, ἀτρείδα καὶ τὸ, λέοντε καὶ τὰ τοιαῦτα πλεθωντικῶς νοήσῃ τις, ἐπάγει τὸ δύο ὡς διασαφητικόν. τὸ δὲ ἐτραφέτην τάρφεσιν ὕλης, πρόσφδιν ἐτυμολογικός. τὸ γὰρ ἐτραφέτην τὸ ῥῆμά ἐστιν. ἀφ' οὗ τὸ τάρφος γίνεται. ἤγουν τὸ δάσος τὸ δυνάμενον τρέφειν ζῶα. ὁ δὲ τάρφος μεταπεθὲν, καὶ τὴν παρὰ τοῖς λογίοις τάφρον ποιεῖ. χρόνῳ γὰρ καὶ αὐτὴ βοτανηφορεῖ τὰ εἰς τροφὴν ζώοις, καὶ τὸν παρὰ τοῖς χυδαίοις δὲ ὁμοίως τράφον κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. τὸ δὲ ἁρπάζοντες ζωὶ λεόντων πλειολεκτεῖται. καὶ κυνῶν καὶ λύκων καὶ τῶν τοιούτων. ἴφια δὲ μῆλα τὰ μικρὰ ναῦ θρέμματα λέγει πάντα ἐκ μέρους ὡς ἰχυροποιά. εἴγε καὶ κρέας παρὰ τὸ κρατύνειν δοκεῖ παράγεσθαι· Ορα δὲ ὡς ἐκ τοῦ ἴφι ζωὶ ῥήματος, οὐ μόνον ἡ καὶ παρ' Ομήρῳ ἴφις τὸ κύριον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ θρέμμα ἴφι, οὔτε ἄκλιτον οὐ κατὰ τὸ τρόφιμμα, οὔτε κλιθὲν κατὰ τὸ μέλι. ἀλλὰ κατὰ τὸ σίμμι καὶ τὰ ὅμοια ἐθνικά. σαθμοὶ δὲ καὶ νηῶν, αἱ εἰ ἀγροῖς καταγωγαί. καὶ ἐκ τούτου μὲν σωτέθειται τὸ βούσαθμον. ἐκ δὲ τοῦ ἀπλῶς δηλοῦντος τόσον σάοσιν, τὸ ναύσαθμον εἰρῆ). ὀξύνεται δὲ ὁ σαθμὸς κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς μος λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ μ τὸ θ ὀξύνεται. μηνιθμός. πορθμός. σκαρθμός. ἰθμός. οὕτω καὶ σαθμός. τὸ κρῖθμος οἱ μὲν τοῦ Ομήρου ὑπομνηματισταὶ, βαρύνεσθαί φασιν εἰς ἰδιότητα. εἰ δὲ τοῖς ἀνάγραφοις τοῦ Λυκόφρονος, καὶ αὐτὸ ὀξύνεται. Σ' δὲ κεραΐζειν, ἢ καταχρηστικῶς εἴρηται ἀπὸ ζώων πλαπτόντων τοῖς κέρασιν, ἢ ἀπὸ τοῦ κείρειν ὡς προείρηται. ὃς οὖν καὶ ὁ κόρος. ἐλάται δὲ ὑψηλαὶ αἱ καλλύνει παρίσοις ἐπῶν, ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσι, παρατετριμμένως εἴρηνται. τῷ οὖν πὶ γὰρ εἰς πολὺ ὕψος ἡ ἐλάτη αἴρεται. διὸ καὶ ὁ μῦθος Ωδυ καὶ Εφιάλτου τῶν μεγίστων αὐτὴν ἀδελφὴν γενεαλογεῖ. ὧν ζωὶ τῷ θανάτῳ πενθοῦσα, εἰς ἐλάτην μετεβέβλητο. ὡς καὶ αἱ ἡλιάδες εἰς αἰγείρους. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ, ἐοικότες, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ ἐν τῇ νεφέλαις ἐοικότες. ὧν θέμα τὸ ἔικω. ὃς οὖν εἰκὼν λέγεται ἡ παραβολὴ παρὰ τοῖς ὕστερον·

Τὼ δὲ πεσόντ', ἐλέησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Βῆ δὲ δχὶ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Σείων ἐγχείην τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος ἄρης,
Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' αἰνείαο δαμείη.
Τὸν δ' ἴδεν αὐτίλοχος μεγαθύμου νέστορος υἱός.
Βῆ δὲ δχὶ προμάχων. περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν,
Μή τι πάθῃ, μέγα δέ σφεας ἀρωφήλα πόνοιο.
Τὼ μὲν δὴ, χεῖράς τε, καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα,
Αντίον ἀλλήλων ἐχέτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
Αντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε θοὸς πὴρ ἐὼν πολεμιστής,
Ως εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
Οἵ δ' ἐπεὶ δὴ νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαοὺ ἀχαιῶν.

Ελεεῖ ὁ Μενέλαος τοὺ τὸ ἐρημωθέντος Διοκλέους διδύμους παῖδας ὑπὸ τῷ αἰνείᾳ τε σύντας. καὶ δ' αὐτοὺ, ἐφορμᾷ τῷ Αἰνείᾳ· ἐνθα καὶ σημείωσαι τὸ τοῦ Ομήρου φιλάλληθες οὐ γὰρ ὡς ἀξιόμαχον ἐπεξάγει τῷ αὐθρειοτάτῳ αἰνείᾳ τὸν μαλθακὸν πολεμιστὴν Μενέλαον, ἀλλὰ λέγει ὅτι ἄρμις ἦγον θυμὸς ἄκαιρος καὶ ἀλόγιστος, ὥτρυνε τὸ τοῦ Μενελάου μιμεῖσθαι δχὶ προμάχων. τὰ, Φρονέων ἵνα χερσὶν ὑπὸ Αἰνείου δαμείη. αὐτίλοχος μέν τοι δείσας ὠδὶ τῷ βασιλεῖ μὴ πάθη μέγα δέ σφεας ἦγον τοὺ ἕλλωας ἀρωφήλειε πόνοιο, ἄγχι μάλα παρίσταται. ἰδοὺ γὰρ εἰ τοῖς καιρίοις ὀξὺς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. αἰνείας δὲ οὐκ ἔμεινε θοὸς πὴρ ἐὼν πολεμιστὴς ὡς εἶδε δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

ἦγον

ἤγουν ἐπὶ ἀλλήλων. ὥσθ' οὖ τί ποτε διαφέρει τὸ σὺ ἀλλήλοις δηλοῦται ἑτέρωθι. καὶ ὅρα ὅπως ἀγαθοὶ, σὺ αὐάγκαις οἱ δύο ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄντα. κατὰ γὰρ τὴν παροιμίαν εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐκ εἶπεν ὡς εἶδε δύο ἄνδρε. ἵνα μὴ τις τὸν ἀνδρείους μόνους νοήσῃ, ἀλλὰ ἁπλῶς δύο φῶτε. ἀγαθοὶ γὰρ ὅπως ἂν ἔχοιεν ἀρετῆς οἱ δύο. διὸ καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν πρὸς δύο οὐδὲ Ηρακλῆς· εἰ μὴ ἄρα τις κατὰ τὴν σὺν τῇ ἄλφα ἁρμονίαν μεταλήψεν, νοήσῃ φῶτα μὲν, τὸν ἄνδρα. ἕξιν δὲ ἀνδρεῖον. εἶτα μεταλάβῃ τὸν φῶτα εἰς ἀνδρεῖον. φιλεῖ δὲ τὸν βασιλέα Μενέλαον ὁ Αντίλοχος οὐ μόνον διὰ τὴν κατὰ ἔθνος ἐγγύτητα ὡς Λάκωνα μεσσήνιος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν πατέρα φιλοβασιλέα ὄντα. Ορα δὲ καὶ ὅτι Μενέλαος μὲν δύνοεῖται ὑπὸ τῶν ἑλλήνων ὡς ἠδικημένος. Αλέξανδρος δὲ ὑπὸ τῶν τρώων μισεῖται οἷς ἠδίκησεν. Ισέον δὲ καὶ ὅτι τὸ οὐκ ἔμεινε θοὸς πρὶν καὶ ἑξῆς, εἰς πάντα σύα προσαρμόζῃ δύο αὐτιμάχους ἔχοντα. τὸ δὲ ἀφροσφίλειε τόνου, αὐτὶ τοῦ ἐμποδίσει. κωλύσει τοῦ σὺν ργεῖν. πάντως γὰρ τεσόντος Μενελάου, ἐλύετο ἡ μάχη. ὡς καὶ ὁ Αγαμέμνων σὺ τῷ γάμμα ἔφη. αὐτίκα γὰρ μνήσονται ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης καὶ τὰ ἑξῆς. εἰ δὲ ὥσθ' ὑπενῆς ἐκεῖνος καὶ ἑαυτῷθις ἔφη μαχεῖσθαι, ἀλλὰ ἕξιν μὲν αὐτὸς. οἱ δὲ ἀχαιοὶ, μόγις ἂν ἔμειναν. σφάλλῃ δὲ λέγεται τὸ συμποδίζειν καὶ ῥίπτειν. ἀφ' οὗ καὶ σφέλας σὺ ὀδυσσείᾳ β' ὑποπόδιον. τούτου δὲ τὸ σφαντίον ἀνασφάλλειν. ὃ δηλοῖ τὴν ἐκ τοῦ πώματος ἔγερσιν. ἀφροσφάλλῃ δὲ, τὸ πούρῳ ποιεῖν καὶ ἀφρολαναῦ.

Τῷ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην σὺ χερσὶν ἑταίρων.
Αὐτὼ δὲ σρεφθέντε, μιῇ πρώτοισι μαχέσθην.

Βαλεῖν καὶ σύταῦθα φανερῶς ὡς καὶ μετ' ὀλίγα, τὸ θεῖναι. βαλέτην γὰρ φησὶν σὺ χερσὶν ἑτέρων αὐτὶ τοῦ ἔθεντο. ἢ αὐτὶ τοῦ ἐρρίψαν ὁποῖον καὶ τὸ βάλε σταυὸν κάτω. καὶ τὸ βαλεῖν δὲ ὀδόντας τοιοῦτόν τι πρὸς Αριστοτέλη ὅτε λέγει βάλλῃ αὔθρωπον τὸν ὀδόντας ἤτοι ἐκβάλλῃ καὶ ῥίπτειν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ τοῦ πρωτοβόλου λέξις ὡσὶ ἀλόγων, παρὰ τοῖς κοινολεκτοῦσιν. σὺ τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ σρεφθέντε. τραχύφωνον ῥῆμα κατὰ β' Σλαφθλῶαι. οἷον τοιοῦδ' ἀφροσλαφθεῖσαν αρτίως φίλου· καὶ κατὰ τὸ θρεφθλῶαι. καὶ ὅσα τοιαῦτα χαρτὰ καιρίως τοῖς λογίοις κεῖται ἀλλαχοῦ.

Ενθα πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον ἀρηϊ.
Αρχὸν παφλαγόνων μεγαθύμων ἀωσταίων.
Τὸν μὲν, αρ' ἀτρεΐδης δουρικλυτὸς Μενέλαος
Εσαότ' ἔγχει νύξε κατὰ κλισίδα τυχήσας.

Τὸ Πυλαιμένεος κύριον βαρύνοντες οἱ παλαιοὶ λέγουσιν ὅτι τὰ τοιαῦτα κύρια ὡς ὡσπολεῖσον βαρύνεσθαι φιλεῖ. ἡ μήποτε συνήθεια πολλὰ παρέφθειρεν ὀξυτονοῦσα, ὡς τὸ δύτυχὴς καὶ τὸ δύμηνις, τὰ κύρια. ἰσέον δὲ καὶ ὅτι ὧδε μὲν αἱρεῖται Πυλαιμένης παφλαγόνων ἀρχός. οὐχὶ μεγαθύμους λέγει, καὶ ἀωσταίς. ὁ δ' ἐν τοῖς ἑξῆς ζῶν Πυλαιμένης. ὁμώνυμός ὅτι τούτῳ. πολλὴ γὰρ ὡς καὶ προεῤῥέθη παρ' Ομήρῳ ἡ ὁμωνυμία τῶν κυρίων. συνωμοσία δὲ τῆς παραγωγῆς τοῦ Πυλαιμένεος ὁ ποία καὶ ἡ τοῦ Αλθαιμένης κύριον. καὶ τοῦ ἀκραιφνὴς. καὶ ἰθαιγενὴς. καὶ Ιθαιμένης κύριον. καὶ τοῦ πθαιβώατειν. καὶ τοῦ μαθητόλιος. πολλὰ ὧν καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται ἐν οἰκείοις τόποις. Τὰ τοῦ ἐρημένου Πυλαιμένιος ἡνία λευκὰ λέγει ἐλέφαντι. διότι κατὰ συνήθειαν παλαιὰν, ἀσφαλάσιον ἐλεφαντίνοις ἐκατόρωθεν ἔχρυ δι' ὧν ἔλκον αὐτὰς οἱ ἡνίοχοι. ὅρα δὲ ὅτι καὶ σύταῦθα ἐλέφαντα, τὸ ἐλεφάντινον ἔφη ὁσονοῦν ὡς καὶ ἐν τῷ, ἐλέφαντα χνοῦ φοίνικι μίηνε. οὕτως χρυσόνωτοι μόνον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡνίαι. ὁποίας δή τινος μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς, ἀλλά που καὶ ἐλεφαντόνωτοι. ὡς πολλαχοῦ καὶ τότε παῤῥησιαζομένων τῶν ἐλεφαντίνων ὀνομάτων.

Αντίλοχος δὲ μήδωνα Βαλήνιον θεράποντα,

Εθλον ἀτυμνιάδην. ὅλ' ὑπέρτρεφε μώνυχας ἵππους.
Χθμαδὶς ἀπκώνα τυχὼν μέσον ἐκ δ' ἄρα χειρὸν
Ηνία λοὺκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον εὐ κονίησιν.
Αντίλοχος δ' ἀρ' ἐπαΐξας ξίφϕ ἤλασε κόρυνην.
Αὐταρ ὁ γ' ἀθμαίνων, σὺν ὀργέος ἔκπεσε δίφρου
Κύμβαχος εὐ κονίησι σὺν τρεχμοίτε καὶ ὤμοις
Διθα μάλ' εἰσήκει. τύχε γὰρ ϕαμαθοιο βαθείης,
Οφρ' ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον εὐ κονίησι.
Τοὺς δ' ἴμασ' αὐτίλοχος. μιὰ δὲ σρατὸν ἤλασ' ἀχαιῶν.

Μύδων τις ἡνίοχος ξίϕϕ τὴν κόρυνην πλήγεὶς, ἀθμαίνων σὺν ὀργέος ἔκπεσε δίφρου. κύμβαχος εὐ κονίησιν. σὺν τρεχμοί τε καὶ ὤμοις διθα μάλ' εἰσήκει. ἀϕὸ τὴν κεφαλὴν αὐτὸ οἷον βυθισθῆναι χωθείσην ἀμάθῳ βαθείᾳ ὑποκειμένῃ. ὡς δηλοῖ τὸ, τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης ἦγον γῆς ἀμμώδους. ἀμμώδης γὰρ ἡ ἄμαθος καὶ οὐκ ἄμμος αὐτόχρημα. καὶ σημείωσαι τὴν ἀσφάλειαν τῆς γραφῆς. οὐ γὰρ ἦν δυνατὸν σὺν μόνον τρεχμὸν ἵσασθαι τὸν πεσόντα νεκρὸν εἰ μὴ καὶ σὺν ὤμοις ἔκειτο πλάτος περιλαβόμενος. καὶ οὕτω δυνάμενος ἵσασθαι κύμβαχος. ἔστι δὲ ὁ κύμβαχος ταυτὸν τῷ σὺν κεφαλῇ. ἔοικε γὰρ οὐ μόνον σὺν ὀστρακοδέρμων νώτοις ἡ κύμβη λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ σὺν κεφαλῆς κατά τινα γλῶσσαν. ὅθεν καὶ κυβιστᾶν ὁ σὺν κεφαλὴν καθάλλεσθαι. ἔστι δὲ καὶ κυμβαῖον εἶδός τι ποτηρίου ὡς Παυσανίας ἐν τῷ οἰκείῳ φησὶ λεξικῷ. παρὰ δὲ κωφοὶ δέ φασιν ἐτυμολογεῖται ἡ κύμβη ὡς περιφορὰ. ὁ δέ γε κύμβαχος, ἢ ἔχει τὸ ὀνοματοποιίας ἀϕ' ὧν δοκοῦντα ἐκπέσθαι αὐτῷ ἦχον. ἢ ἐκ παραγωγῆς ἔχει τὸ χ. ἵνα ᾖ ὡς τιμὴ Τίμαχος ὅθεν κύριον δωρικὸν ὁ Τιμαχίδας, οὕτω καὶ κύμβη κύμβαχος. σημαίνει δὲ φασιν ἡ λέξις καὶ τὸ τῆς περικεφαλαίας ἄκρον ᾧ σείεται ὁ λόφος. ὡς τὸ, κύμβαχος ἀκρότατον νύξ' ἔχει. τὸ δὲ ῥηθὲν κυμβαῖον ποτήριον, κυμβίον ἕτεροι γράφουσι. λέγοντες καὶ ὅτι ἔοικε κατὰ ῥῆμα πολοίῳ καλουμένῳ κύμβῃ. ἀϕ' οὗ ἴσως καὶ παρωνόμασται. εἴη δ' ἂν ἴσως τοιοῦτον πλοῖον ἡ κοινῶς ὀνομαζομένη ποός τινων ξυλοκυμβάρα, ὡς δηθεν ἐκ παραφθορᾶς τὸ κύμβη. ἵνα ᾖ τὸ σκάμμα ξυλοκύμβη. λεγόμενον σὺν γυναικῶν αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ, οὔτε σύμμετρον μέγεθος. τὸ δὲ ῥηθέντος κυμβίου ἡ γραφὴ, κατὰ σ' ἴσιον καὶ ἰσχίον ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὁ δὲ Μύδων τὸ κύριον ποὸς διασολλὼ βαρυνέσθαι τῆς μυδῶν μετοχῆς. τὸ δὲ σὺν τρεχμοὶ καὶ ὤμοις, οἷον ὑπεξηγητικόν ὅτι κατὰ ὁμηρικὴν συνήθειαν τὸ κύμβαχος. τρεχμὸς δὲ ἀϕὸ τοῦ χ τὸ αὐω τὸ μετὼπου. λέγεται δὲ καὶ καινῶς τρέγμα ἀϕὸ τοῦ γ. καλεῖται δὲ οὕτω, ἀϕὸ τοῦ οἷον τετρέχθαι ὅλον τὸ μέρος καὶ ὑγρόταθον εἶναι καὶ ἀπαλὸν τοῖς τρέφεσιν οὕτω καὶ ῥῆγμα λέγομεν ἀϕὸ τοῦ γ. καὶ ῥωχμὸν ἀϕὸ τοῦ χ. καὶ διωγμὸν καὶ ἰωχμόν. καὶ ἄλλα. τοῦτο δὲ τρέγματος, φησὶ καὶ Αριστοτέλης ὅτι λεπτότατον ὀστοῦ ἐστι καὶ ἀσθενέστατον τῆς κεφαλῆς. τὸ δὲ τύχε καιριωτάτη λέξις δηλοῦσα τὸ, κατὰ τύχην δύρειν. σὺταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὡς οὐ ταυτὸν ϕάμαθον εἰπεῖν καὶ ἄμαθον. ἀλλὰ ϕάμαθος μέν ἐστιν, ἡ καὶ ϕάμμος. ἄμαθος δὲ, κόνεώς τι ϕαίνεται εἶναι εἶδος. εἰπὼν γοῦν Ομηρος τὸν μύδωνα κύμβαχον σὺν κονίαις ποιεῖν, ἐπήγαγε τὸ, τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης. ὡς ταυτὸν ὂν κονίᾳ εἰπεῖν καὶ ἄμαθον. Καὶ ὧδε τὸ βαλεῖν, σὺν τῷ θεῖναι τέθειται ἢ τῷ ῥῖψαι σὺν τῷ, ὄφρ' ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον σὺν κονίησιν. σὺθα ὅρα μὴ τὸ πλήξαντες ἁπλῶς ῥηθὲν, αὐτὶ τοῦ προύξαντες. ἢ πελάσαντες ἀϕ' οὗ καὶ σ' πλησιάσειν παράγεται. σὺταῦθα δὲ Αντίλοχος ξυνωρίδα ταύτην ἵππων δεξιὰν τῶν τροφῶν, καταῤῥίψας τὸ δίφρου τὸν τοῦ ἑρημίου Πυλαιμένους ἡνίοχον.

Τοὺς δ' ἕκτωρ σὺνόησε κατὰ σίγας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτούς
Κεκληγώς. ἅμα δὲ τρῶων εἵποντο φάλαγγες
Κρατεραὶ. ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀρὴς, καὶ ποτνιὰ σὺνω,

Η μὲν ἔθουσα κυδιμὸν ἀνακτέα δηϊοτῆτος,
Αρῆς δ' αὖ παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα.
Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπιθεν.

Σωματοποιεῖ ὁ ποιητὴς ὥσπερ τὸν ἄρῆα, οὕτω καὶ τὴν ἔνυώ. καὶ τῷ μὲν, δίδωσι πελώριον ἔγχος νωμᾶν. τῇδε, τὸν κυδιμὸν αὖ χερσὶν ὁπλίτι τι σωματοειδὲς ὅπλον τίθησιν. ὡς πάσης ἔριδος κυδιμὸν ἐχούσης. συνταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ τὴν σύνταξιν ἔχουσάν τι καινόν. φησὶ γὰρ, ἡ μὲν ἔχουσα κυδιμὸν ἀνακτέα δηϊοτῆτος. ἄρῆς δ' αὖ παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα. καίτοι ἠδύνατο εἰπεῖν πελώριον ἔγχος νωμῶν. οὐκ ἠθέλησε δὲ, ἀλλ' συνεξέλλαξε καὶ νῦν τὸ σχῆμα τῇ τῶν προσώπων διαφορᾷ. Ωσπερ πρὸ μικροῦ ἡ ἀλληγορία τοῖς οὐ γενναίως μαχομένοις τὴν ἀφροδίτην συμπαρέμιξεν, οὕτως συνταῦθα ἐκ τοῦ ἐναντίου τοῖς ἀνδριζομένοις τὸν ἄρῆα συνέταξε. φησὶ γὰρ ἄρῆς δ' αὖ παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα. φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' ἕκτορος ἄλλοτε δ' ὄπιθεν. καὶ σημείωσαι ὅτι, εἰ καὶ οἱ μὲν τὸν Ομηρον τὸ φοιτᾶν ἐπὶ μαθητῶν ἰδιάζουσιν ὅθεν καὶ φοιτητὴν τὸν μαθητὴν, ἀλλ' ὁ ποιητὴς τὸ ὁρμᾶν, φοιτᾶν λέγει. οὕτω δὲ καὶ Ησίοδος. εἰ δὲ κατὰ σὲ παλαιοὶς, φοῖτος ἡ μανία, οἰκειότατον ἄρεῖ συνταῦθα τὸ φοιτᾶν. μανιωδῶς ὁρμωμένῳ κατὰ ἑλλίων. δύναται δὲ καὶ μανόμενον κακὸν λέγεσθαι αὐτὸν. ὅθεν ἔχει καὶ δ' εἶεν ἄλλοπρόσαλλος.

Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος ἰὼν πολέος πεδίοιο.
Στὴ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ, ἅλαδε προρέοντι,
Αφρῷ μορμύροντα ἰδών, ἀνά τ' ἔσραμε φεύγων,
Ως τότε τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ.

Διομήδης ἰδὼν ὅπως ὁ ἄρῆς αὐτὸς ἐκεῖνος συν παλάμαις πελώριον ἔγχος νωμῶν ἐφοίτα ὡς προσεχῶς ἐῤῥέθη νῦν μὲν πρόσθεν ἕκτορος ὡς προμαχῶν νεῶ δὲ ὀπιθεν οἷα οὐρανῶν, ἐῤῥίγησε. καὶ ἀνεχάζετο ὡς ὅτε ἀνὴρ ἀπάλαμνος ἰὼν. πολέος πεδίοιο ἤγουν γῆν πολλὴν περιελιλυθὼς ὡς ὀξ ἀλλοδαπὴς ἥκων, στὴ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι ἀφρῷ μορμύροντα ἰδών. ἀνά τ' ἔσραμε φεύγων, ὀπιθεῖόν τι παθεῖν συ τοῖς προ τούτου ἔφη καὶ τὸν, φράσοντι περιτυχόντα. καὶ ἐκεῖνος γὰρ παλίορσος ἀπέστη καὶ ἀφ' ἀνεχώρησε φράσοντα ἰδών. καὶ σημείωσαι ὅτι εἰ καὶ ὁμοιαί πως εἰσὶν αἱ παραβολαὶ αὗται. δύναται δὲ καὶ τὸν ποταμὸν καὶ τὸν φράσοντα ταυτά πως εἶναι τῷ τε ὑγρῷ καὶ τῷ ψυχρῷ καὶ τῇ κατὰ γῆς ἕρπῃ καὶ τοῖς ἑλιγμοῖς. ὅθεν καὶ ὁ περιηγητὴς τὸν ἰατικὸν κέλσους φράσαντα δύναται ταῦτα εἰπεῖν, εἰ πραβολῇ. ὅμως ἀφελεσθαι ἐκείνης αὐτὴν. τὸν μὲν γὰρ φράσοντα φοβηθεὶς ἐκεῖ τις παλίορσος ἀφορμᾷ τ' δὲ ποταμοῦ ὁ ἀναχαζόμενος δ' ἐκωλυξεν καὶ ἀμηχανίαν ὅδωρ ποιεῖ. ἰστέον δὲ ὅτι στρατηγοῦ σπουδαίου ἀρετὴ τὸ οὕτω φυλάττεσθαι, ποτὲ μὲν προμαχοῦντα, ποτὲ δὲ οὐραγοῦντα κατὰ τὸν ἄρῆα εἰ εἰς καιρῷ. εἶπε δὲ ὁ Διομήδης ὅτε ἀεὶ πάρεσιν ὡς θεοφιλεῖ δηλαδὴ τῷ Εκτορι θεοὶ οἳ λοιγὸν ἀμύνῃ, ὥστε ἦσι τοῖς ἀχαιοῖς στρατηγικῶς, μὴ προμηθίας φεύγειν. ἐκ δὲ θεοφιλοῦς ἀνδρός. μὴ ὅτι πρὸς σὲ τρῶας τεταγμένοι, αἰεὶ ὀπίσω εἴκετε. μὴ δὲ θεοῖς ἐθέλετε μάχεσθαι. ὅ ὅτι μὴ εἰ προποιήσει ἀνδρίας θεομαχεῖν βούλεσθε. βούλεται γὰρ ὁ στρατηγὸς εἰ καὶ πληγείη τις φεύγων κατὰ στέρνου δέχεσθαι τὸ τραῦμα. καὶ μὴ προτροπάδην φυγεῖν μὴ νῶτα δοῦναι τοῖς ἐχθροῖς. πάνυ γὰρ εἰσαχῶς ὅδωρ τοῖς παλαιοῖς ἔκειτο. μὴ μάλιστα τοῖς λάκωσιν. οἱ καὶ ἄταφον ἐῤῥίπτουν τὸν ὀπιθότρωτον. σημείωσαι δὲ συνταῦθα τὴν τυχηραν περιπέτειαν ὅπως ὁ μὴ πειθόμενος πρὸ μικροῦ τῷ Σθενέλῳ τὴν δυσχήμονα φυγὴν συμβουλεύοντι, νῦν αὐτὸς φεύγειν ἠναντίωται. καὶ οἱ ἔλλιπες πίπτουσι. διὸ μετ' ὀλίγα οὔτε προτρέπονται ἤτοι προτροπάδην φεύγουσιν, οὔτε ἀντιφρονοῦσι συ μάχῃ ἤτοι ἀνθίστανται τοῖς τρωσίν. ἀλλ' αἰεὶ ὀπίσω χάζονται. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπάλαμνον λέγει τὸν ἄ-

πειρον, καὶ μὴ ἔχοντα τεχνάζεσθαί τι, ὡς οἷον ἄχυρα καὶ μὴ ἔχοντα παλαίειν ἢ παλαμᾶσθαί τε, οὗ ἀνάπαλιν παλαμναῖος οὐ μόνον κινότροπον ὁ ἐριαρόχειρ, ἀλλὰ καὶ ὁ αὐτοχειρὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς φονεύων καί τινι μιάσματι σύοντας. καὶ ἴσως δέ φασι παλαμναῖος, ὁ τοὺς φονεῖς καταῤῥίπτων. καί τις δέ φασι κατὰ θηλείων ἀοιδὴς, παλαμναία ἐκαλεῖτο. φορικὰ δὲ λέξις ἀεὶ πρὸς τοῖς ῥήτορσι δίκα δίος ὁ παλαμναῖος. οὐμὴν οὕτω καὶ ὁ ἀπάλαμνος. τὸ δὲ ὠκυρόω, οὐκ ἐοικὸς ἀσεβεῖν τὸ ῥ κατὰ συνήθειαν ὡς οὐ δὲ τὸ ἄλαδε πορρέοντι, κατὰ φύσιν τε καὶ ὀξὺ μέτρου δὲ χρείαν οὐμὴν ἀπλῶς. τὸ δὲ μορμύρειν, ὀνοματοποιΐα ὅτιν ἦχον ῥέοντος ὕδατος καὶ τραχυνομένου ἠρέμα ὡς καὶ ὑπαφείζειν. καὶ ἔστι τραχύτερον τὸ μύρειν. ὃς οὗ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, καὶ οἱ ἀλιμυρίσαντες τοῦ ποταμοί. καὶ τὸ μύρεσθαι ἦχον κλαίειν καὶ τὸ κλαυθμυρίζεσθαι, οὗ διαφητικὸν ἡ κατὰ μελανύδρου κρήνην μορμύρουσα ἢ μύρουσα τῶν δακρύων ῥοή. σημειωτέον δὲ καὶ ὅπως σύνταῦθα τῷ συχνῷ ῥ τραχύνει τὴν φράσιν. εἰπὼν ὠκύροον τοταμὸν ἄλαδε πορρέοντα ἀφρῷ μορμύροντα· τὸ δὲ ὁσίως πρὸς διαφήνειαν κεῖται τὸ ἀνέσραμεν. ἦχον παλίμτοις ὥρμησεν ὅπερ ὅτιν ἀνετρόδισεν. ἄλλως γὰρ ἀνασραμεῖν λέγεται, καὶ τὸ αὖω σραμεῖν ἦχον αὐξηθῆναι. κατὰ τὸ, ὃ δ' ἀνέσραμεν, ἔρνεϊ ἶσος. ἀφ' οὗ καὶ ἀνασρομή. ἡ καθ' ἡλικίαν αὔξησις.

Ω φίλοι οἷον δὴ θαυμάζομεν ἔκτορα δῖον
Αἰχμητὴν τ' ἔμμεναι, καὶ θαρσαλέον τολεμιστήν.
Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, οἵ λοιγὸν ἀμύνει.
Καὶ νεῴ οἱ πάρα κεῖνος ἀρὴς ἐρατῷ αὐσρὶ ἐοικώς.
Ἀλλὰ πρὸς τρῶας τετραμμένοι αἰεὶ ὁσίως
Εἴκετε. μὴ δὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἶφι μάχεσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη τρῶες δὲ μάλα σφέδὸν ἦλυθον αὐτῶν.

Ἐσὶ θεοφιλοῖς μαχητῆ, οἰκεῖον εἰπεῖν κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐκτορι θαμβηθέντα Διομήδην, τὸ, ὦ φίλοι οἷον δὴ θαυμάζομεν τὸν δεῖνα αἰχμητήν τε ἔμμεναι καὶ θαρσαλέον τολεμιστήν. τῷ δὲ, αἰεὶ πάρα θεὸς οἵ λοιγὸν ὡς εἴρηται, ἀμύνει. Ὥσπερ ἡ αὐτὸς αὐτωνυμία δηλοῖ ἔσαν ὅτε ὑποδρομίνζνα ὡς τὸ, αὐτὸς ἔφατο, οὕτω τολλαχοῦ καὶ τὸ ἐκεῖνος. φησὶν δὲ ὅτι τῷ ἐκτορι πάρα ἦλυθεν κεῖνος ἀρὴς ἐρατῷ αὐσρὶ ἐοικώς. ἤτοι ἀνθρώπῳ θνητῷ. ἐωθότων γὰρ ὡς προγέγραπται τὸ ἐρατός. σημαίνει δὲ τὰ τοιαῦτα καὶ ἀτιμοῖς ἦχον αἱ πρὸς ὀργὴν καὶ ἀλλοίας δὲ ἐμφάσεις αὐτωνυμίαι. τοῦδε δὲ τὸ πάρα, ἰσέον ὅτι οὐ μόνον αὐτὶ τοῦ παρ ὅτι καὶ πάρεσι λαμβάνεται, ἀλλὰ καινότροπον καὶ αὐτὶ τοῦ πάρεμι πρώτου σύνηθες προσώπου. ὡς σὺ παλαιῷ τοῦδε παθῶν σκέμματι φόβεται. ὅτου καὶ χρῆσις κεῖται αὖτη, τίς ἐσθ' ὁπόλων τανσράτοσδε. ἐγὼ πάρα.

Τὸ ἀλλὰ πρὸς τοὺς δεῖνα τετραμμένοι αἰεὶ ὁσίως ἔικετε μὴ δὲ θεῷ μενεαινέμεν, ἦχον προθυμεῖσθε ἶφι μάχεσθαι, φυγὴν ἐκ μάχης παραινεῖ αὐτιπρόσωπον δυσκινήτως ὡς μὴ πρὸ βραχέων ἐδηλώθη, ὅτε μὴ θεὸς βοηθοίη τοῖς καταπονουμένοις.

Ἐνθ' Ἕκτωρ δύο φῶτε κατέκτανε, δοῦ ἐίδότε χάρμης,
Εἰν ενὶ δίφρῳ ἐούτε, μενέθην, ἀγχίαλόν τε.
Τώδε ποσσὶν ἐλέησε μέγας τελαμώνιος αἴας.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Καὶ βάλεν ἄμφιον σελάγου υἱόν. ὃς ῥ' ἐνὶ ναιεσῷ
Ναῖε πολυκτήμων πολυήϊος ἀλλά ἑ μοῖρα
Ἡγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ τρωϊαμόν τε καὶ υἷας.

Δοκεῖ μὲν ὁ Μενέθης, πρωτότυπον ἔιν τὸ Μενεθεις. οὐκ ἔχει δὲ ταυτοσήμως πρὸς ἐκεῖνο πάντη κατὰ τὸ ἡνίοχος, ἡνιοχεὺς. καὶ αἰθίοψ αἰθίοπος αἰθιοπεύς. ὁ μὲν, γὰρ πρωνύμως βασιλὰς ἀθηναίων. ὁ δὲ Μενέθης, ἑτεροῖος. οὗ καὶ πίπτει σύνταῦθα ὑπὸ τῷ

Ἕκτορι.

ΕΚΤΟΡΙ. Αμφιος τις σελάγου υἱὸς ἦν ἀφ' ἁπασοῦ πόλεως, πολυκτήμων πολυλήϊος καὶ τάχα διαβόητος, καὶ φιλόζωος ἔτι δειλὸν ὁ πλοῦτος κῆ φιλόψυχον κακόν. ἀλλ' ἡ μοῖρα φησιν ἦγε καὶ αὐτὸν ἵππουριήσοντα τρωσίν. οὐ καὶ αὐτὸν Αἴας μάλα ἐγγὺς ἐλθὼν, κῆ ἀκοντίζας ὅτε ἤλεσε δύο πινὰς ἀχαιοὺς ὁἳς αὐ νῦν δίφρῳ οὔτας ὁ Εκτωρ κατέκτανε. Σημείωσαι δὲ αὐταῦθα. ὅπως τὸν μὲν Αμφιον, καὶ ἐγκεκαλόγησε καὶ ἐπήνεσεν. ὡς ἀνῆν, εἴη λαμπρὸν τὸ ἐπ' αὐτοῖς ὄργον τῷ Αἴαντι. τὸν δὲ δύο οἷς ὡς εἴρηται αὐτὸς ὁ Εκτωρ, σιγῇ παρέδραμε. μόνον εἰδότες χάριν ἐκείνοις εἰπών. καὶ ὅρα ὅπως τὸ εἰδότας μόνον αὐτὸ καθ' αὐτὸ καὶ νῦν γενικῆ συνέταξεν. Ισέον δὲ ὅτι καὶ πρὸ ὀλίγου ἔλλιπας δύο ὑπὸ τῷ Αἰνείᾳ αὐτελῶν, οὐδὲν ἧττον ἐσεμνολόγησε καὶ αὐτοὺς καὶ δυγενεαλόγησεν ὡς ἀνῆκεν αὐξῆσαι τὸ τοῦ Αἰνείου ὄργου μέγος. ἀναλαβόντος ἐαυτὸν ὑπὸ Απόλλωνος καὶ ἀνδρισαμένου καὶ μέγα ποιήσαντος. τὸ δὲ μάλα ἐγγὺς, πρὸ ὀλίγου μάλα ἀχρὸν εἶπεν. ὥστε ταυτὸν τὸ ἀχρὸν καὶ τὸ ἐγγύς. τὸ μὲν, ἀφ' τοῦ ἀχῶ ἀκόσω ἵνα δηλοῖ τὸ ἐχόμενον ἤτοι ἀπόμενον. τὸ δὲ, ἀφ' τῆς εὐπροθέσεως καὶ τοῦ, χῦα ὁ δηλοῖ ἰδίας χεῖρας. ἵνα δηλοῖ τὸ εὐζυγὺν καὶ πρόχειρον καὶ ὡς εἰπεῖν εὐχερές. πρὸ δὲ τούτων καὶ μάλα ἄγχι εἶπε. ἔστιν δὲ καὶ ἄγχιστα λέγεται. οἷον θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς. ἀπασός. δὲ, πόλις μεταξὺ παρείου καὶ λαμβάνου. ἤτις ὡς προδηλώσαται, καὶ μᾶλλον τοῦ ἁ λέγεται ἀπασός. οἷον δῆμον ἀπασσοῦ. λέγεται δέ φασι πασὸς, διότι ἐκεῖπου ἡ ἀρχὴ ὑπὸ πνευμάτων αὐτιπνόων αὐεπαίθη ἤτοι αὐτεκρούθη, ὅτε καὶ τῇ πίῳ προσωρμίζη.

Τὸν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλεν τελαμώνιος αἴας
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος
Δούπησεν δὲ πεσών, ὀδὰξ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος αἴας
Τεύχεα συλήσων. τρῶες δ' ἐπιδούρατ' ἔχευαν,
Οξέα παμφανόωντα. βάκης δ' αὐτεδέξατο πολλά.
Αὐτὰρ ὁ λαξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
Εσσάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ,
Ωμοιϊν ἀφελέσθαι, ἐπείγετο γὰρ βελέεσι.
Δεῖσε, δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν τρώων ἀγερώχων,
Οἵ τε πολλοί τε, καὶ ἐσθλοὶ ἐφέσταθον ἔγχε' ἔχοντες,
Οἵ ἑ μέγαν πὸρ ἐόντα. καὶ ἴφθιμον, καὶ ἀγαυὸν,
Ωσαν ἀφ' σφείων. ὁ δὲ, χαλεπήνας προτεμέσθη.
Ως οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τλιπτόλεμον δ' Ηρακλείδην, ἠΰτε, μέγαν τε,
Ωρσεν ἐπ' αὐτιθέῳ βαρπηδόνι μοῖρα κραταιή.
Οἵδ' ὅτε δὴ ἀσσὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Υἱὸς θ' Υἱωνός τε διὸς νεφεληγερέταο,
Τὸν καὶ τλιπτόλεμος προτέρος προὸς μῦθον ἔειπεν.

Νείαιραν κἀνταῦθα γαστέρα φησὶν, ἡ τὸ τῆς γαστρὸς νείατον ἤγουν ἔσχατον. ἢ σπανιώτερον δ' ἧς νέονται τὰ σιτία καθὰ προείρηται. καὶ ἔστι δ' ἀπαθὲς, νείαιρα. ὃ καὶ κοινὸν ὅτι παρὰ τοῖς ὕστερον οὔνομα. πρὸ τὸ νέα μένοι ἐκεῖνο. ἵνα δηλοῖ τὴν νεαιραν. ὅ, τις καὶ σπανίως τῆς γαστρὸς ἀπεῖσεται. ἀφ' τὸ σὺν ἐλεχῶς νεαίζειν, αὐτὴν, εἰς ὄρεξιν. ἔστι δὲ κῆ παρ' Ομήρῳ σὺν Οδυσσείᾳ κοινὸν οὔνομα, νείαιρα. Επέδραμε μὲν φαίδιμος Αἴας τεύχεα συλήσων τὰ τοῦ δηλωθέντος ἀμφίου. τρῶες δ' σπανίως δούρατα ἔχευαν ὀξέα παμφανόωντα. βάκης δ' αὐτεδέξατο πολλά. αὐτὰρ ὁ λαξ προσβὰς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος ἐσσάσατο. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ ὠμοιϊν ἀφελέσθαι. ἐπείγετο γὰρ βελέεσι. δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν τρώων ἀγερώχων. οἵ τε πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ, ἐφέσταθον ἔγχε' ἔχοντες. οἵ ἑ μέγαν πὸρ ἐόντα κῆ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν, ὤσαν ἀφ' σφείων.

ὁ δὲ, χαλκάμπυος πελεμίχθη. καὶ ὅρα ὅπως ὁ Αἴας εἶπεν, οὐχ ἁπλῶς εἰπεῖν ἀλλ' αὐθράσει καὶ αὐτοῖς πολλοῖς καὶ οὐ θεῖς τυχοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐθλοῖς. οὐ γὰρ ἀνὴρ εἷς ἐτρόποις πᾶσι. καὶ ὅπως ὀξὺ τὸ δούρατα ἔχευαν, τὸ πλῆθος τῶν δοράτων δηλοῖ. καὶ σημείωσαι ὅτι ὁ μαθ' Ὁμηρον εἰκάζας τὸ πλῆθος τῶν θελῶν νέφεσιν, ὀξ Ὁμήρου τὸ νόημα ἔλαβεν. ὃς ὅμβρου καταφορᾷ, παραβάλλειν ἔοικε τὴν τῶν πολλῶν δοράτων ἐπάφεσιν. τούτου γάρ πως ὄντι δηλωτικὸν τὸ ἔχευαν. τοιαύτης δὲ ἐννοίας ὄζα καὶ μητρὸς ἔκγονον, καὶ τὸ χυδαῖον ζαγιτοφόρον. ὅρα δὲ τὸ καίριον καὶ τὴν σωτομίαν τὸ θεσφωνιμαζικὸν τὸ, σάκος δ' ἀνεδέξαθ' πολλά. οὐκ ἀπὸ γάρ τις κάλλιον εἶπε οὔτε σενώσας οὔτε πλατύνας τὸ νόημα. εἴρηται δ' αὖτις αὐτὸ παροιμιωδῶς, καὶ θεὶ τὸ πολλὰ δυσχερῆ ὑπομείναντος. ἀσπιζόμενος δέτις κωμικώτερον, καὶ θεὶ τὴν πλησίον πολλὰ θεσπεσιομένου. ὀξὺ τις πεῖρας, ἐρεῖ διπλασιάζας τ' κ' εἰ βούλεται, ὅτι σάκκος δ' ἀνεδέξατο πολλά. κἀ μὲν οἱ παλαιοὶ καὶ τὸν σάκκον φασὶ, καὶ δι' ὅσος γεγράφεθαι κ'. οὐ καὶ σάκταν φασὶ καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ σάττω τὸ φορτίζω. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν, οἰκεῖον εἰπεῖν καὶ θεὶ τὸ πολλὰ ὀχλουμένου, ἢ διαβαλλομένου. ἀφελῶς δὲ ὡς οἷα ἐμφύτοις τοῖς βέλεσιν οἰκειοῦται τὸ ἐπείγειν ὀξ οὗ καὶ οἱ ὀργιπεῖκται λέγονται. ἀμφίβασιν δὲ καὶ ὧδε, θεὶ βοηθείας καὶ σκέπης τέθεικεν. ὡς καὶ ἐν τῷ ὃς χρύσην ἀμφιβέβηκας. τῆς λέξεως ἐκ τῆ τετραπόδων ζώων κὴ νεῶ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις λιφθείσης ἅπερ ἀμφιβαίνοισιν ἤγουν ἀμφὶ τὰ σημεῖα βαίνοισιν ὑπερμαχοῦντα ἐκείνων. κρατερὴ δὲ ἀμφίβασις, ἡ γενναία. ἡ βιαία. ἡ καθ' Ὁμηρον εἰπεῖν κρείσσων. οὕτω δὲ κὴ μετ' ὀλίγα ὑσμίνιν ὀρεῖ κρατερήν. ὁμοίως δὲ καὶ μοῖραν κρατερὴν. ὅρα δὲ κὴ ὅτι τὸν αἴαντα τοῖς ἐσθλοῖς σεμνύνει. οὐ γὰρ κατὰ φυσικὴν κάκην, ἀλλ' ἀναγκαίαν περιστάσεταν ἔπαθε τὴν φυγήν. καὶ ἤρκει μὲν εἰς ἔπαινον καὶ μόνον τὸ, μέγαν ἐπεὶ καὶ μέγας Αἴας αὐτὸς κὴ μείζων κατ' ὀξοχὴν ἐλέγετο. πρὸς διασολὴν δὲ ὅμως τῆ κατὰ βουγαῖον μεγάλου προσεπήχθην τὸ, ἴφθιμον καὶ τὸ, ἀγαυόν. τοῦδε δὲ τῆ χαλκάμπυος πελεμίχθη, προγέγραπται. τοῦδε δὲ τῆ λαὸς ὁ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. δηλωθήσεται που ἐν θεῖς ἑξῆς.

Σαρπήδον λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
Πτώσειν ἐνθάδ' ἐόντι μάχης ἀδαήμονι φωτί.
Τλυδόμηνοι δὲ σέ φασι διὸς γόνον αἰγιόχοιο
Εἶναι. ἐπεὶ πολλοὺ κείνων θεοειδέες αὐδρῶν,
Οἳ διὸς ὀβριμόντοο, θεοὶ προτέρων ἀνθρώπων.
Ἀλλ' οἷόν ζνα φασὶ βίλλω ἡρακληείην,
Εἶναι ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα θυμολέοντα.
Ος ποτε δεῦρ' ἐλθών, σὺν ἵπποισιν λαομέδοντος,
Ἐξ οἵης ζνὶ νηυσὶ, καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου ὀβριπόλιν ἔπραθε πόλιν χήρωσε δ' ἀγυιάς.
Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀφρονέουσι δὲ λαοί.
Οὐδέ τέοι τρῴεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι,
Ἐλθόντ' ἐκ λυκίης, οὐ δ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
Ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ δμηθείς, πύλας ἀΐδαο περήσειν.
Τοὺ δ' αὖ σαρπηδὼν λυκίων ἀγὸς αὐτίος ἦυδα.
Τλησπόλεμ' ἤτοι κεῖνος ἀπώλεσεν ἴλιον ἱρὴν,
Ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ λαομέδοντος.
Ος ῥά μιν οὐ δόξαντα, κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ.
Οὐδ' ἀπέδωκ' ἵπποις, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθε.
Σοί δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι. ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,

εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπώλῳ.

Διδάσκει καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς μὴ τοῖς μόνοις τοῖς ἐκ πατέρων ἀγαθοῖς ἐπαίρεσθαί ζηνα ἐν δευτέρῳ τῆς ἀνδραγαθίας τὴν παραγαθίαν τιθέμενον. τὸν γοῦν μὴ γενναῖον τληπόλεμον, τοῦτ' τῷ ἀνδρειοτάτῳ πατρὶ Ηρακλεῖ μέγα φρονοῦντα ἰσορήσει ὑπὸ Σαρπηδόνος ἀναιρεθῆναι. οὐ δεξυτελίζων ὡς δειλὸν καὶ ἀπειροπόλεμον ὁ τληπόλεμος φησι σαρπηδόν, λυκίων βουληφόρε. τίς τοι ἀνάγκη πίθεσθαι ἐνθάδε ὄντι μάχης ἀδαήμονι φωτί. λέγων, καὶ ὅτι ψευδόμενοι δέος φασὶ διὸς γόνον εἶναι, ἐπεὶ φησι πολὺ κείνων τοὺς δεύτερους ἀνδρῶν οἱ διὸς ἐγεγόνοντο· τοὺς πρότερον ἀνθρώπων, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ οὕτως ἐλέγχει ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν οὐ ἄλλως μὲν ἀγενεῖς τοὺς δὲ παρόντας. καὶ μόνοις αὐχεῖσθαι καὶ πεύθεσθαι πρωτεύειν ἐθέλοντας· ὁρᾷ δὲ καὶ τὴν τοῦ Ομήρου ἀμφίσημον καὶ ἐνταῦθα ῥητορικήν. καὶ τὸ οἷον εἰπεῖν ἐκείνου ἀμφοτερόγλωσσον. τὸν Ηρακλέα γὰρ ἐκωμῳδεῖ μὲν ὁ υἱὸς ἐκείνου τληπόλεμος. ἐν οἷς λέγει ἀλλ' οἷόν τινά φασι εἶναι Ηρακλείδαι ἔμεν ἐμὸν πατέρα θρασυμέμονα θυμολέοντα. ἐκτίθεται δὲ καὶ ὅπως ἡρακλῆς ποτε ἐλθὼν εἰς τροίαν οὕνεκα ἵππων Λαομέδοντος ἓξ οἵης ἤγαγε μώνυχας ἐν νηυσὶ καὶ αὐτοῦ ποσὶ τρόμον ἐνέβαλε τοῖς τρωσίν, ἰλίου ὀχυρὰ πάξε πόλιν. χήρωσε δὲ ἀγυιὰς ὅ ὅτιν ἐρήμωσ' ἀνδρῶν ἐποίησε καὶ ἑξῆς. ἔνθα ὅρα ὅπως τὸ ἐχήρωσεν, οὐκ ἐπὶ λογικῶν ἢ ὅλως ἐμψύχου τινὸς τέθειται. οὕτω καὶ ἐν Οδυσσείᾳ νῆσος ἔρημος, ἡ περὶ τῶν κυκλώπων χηρεύει ἔρημοι ἀνδρῶν. πωρέως μέντοι χέρα γυνὴ ἢ μετὰ θανάτου ἀνδρὸς ἢ ἀγάμου διάλιπον μηδενὶ συνοικοῦσα. οὕτω δὲ χῆρος ἀνήρ, ὁ μηκέτι γυναῖκα ἔχων. ὡς ὁ γραμματικὸς Αριστοφάνης φησί, λέγων καὶ ὡς χηρωσὴς ὁ ἀγχισὴς ὃ καὶ σημειωτέον. καὶ οὕτω μὲν ὁ τληπόλεμος ὑποδὺς τὸν πατρὸς ἡρακλείους λαλεῖ. ὁ δέγε Σαρπηδὼν καταψεύσασθαι μὲν τῆς ἡρακλείους σφετηρίας ἢ ἀνδρείας, οὐκ ἔχει. ἵνα μὴ τοῖς ὁμολογημένοις ἀναισχύντως ἀντιβαίνῃ. σκιαμαχεῖ δὲ ἄλλως καὶ δεξυτελίζει τὸ μεγαλεῖον ἐκείνης τῆς πράξεως. λέγων τληπόλεμ' ἤτοι κεῖνος ἀπώλεσεν ἴλιον ἱερὴν ἀνέρος ἀφραδίῃσι ἄγαν καὶ βουλίαις ἀγαυοῦ Λαομέδοντος. οἷς ῥάμν οὔ ὀρέξαντα, ἄγαν δυσεργετήσαντα δίχ' ἀνελεῖν μὲν τὸ κῆτος, τερεισώσασθαι δὲ τὴν θυγατέρα Ησιόνην κακῷ ἰνί παρεμύθῳ. ἤγαγε λόγοις ἐπέπληξεν οὐκ ἀγαθοῖς. οὐ δ' ἀπέδωκ' ἵππους ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθε. τοιαῦτα καὶ τὰ τοῦ σαρπηδόνος. ἐν οἷς συ νελούντα εἰπεῖν, οὐ τοσοῦτον τὴν ἡρακλείοις ἀνδρίαν αἰτίαν τοῦ τὴν τροίαν τότε ἁλῶναι δηλοῖ, ὅσον τὴν Λαομέδοντος ἀδικίαν. καὶ ἐχθὲς μὲν ὡς φασιν οἱ παλαιοί, τὸν Σαρπηδόνα εἰπεῖν ὅτι τότε ὁ Λαομέδων δικαίως πολεμούμενος ἔπαθεν. εἶτα ἐπαγαγεῖν ὅτι σὺ δὲ νῦν ἀδίκως πολεμῶν, οὐκ αὐύσεις. ὁ δὲ, θυμῷ ἐχόμενος, ἐγκόπτει τὸν λόγον καὶ ἀφίησιν ἀτελῆ. τάχα δὲ οὐδὲ εἶχεν εἰπεῖν ἔτι. οὐ γὰρ ἀδίκως ὑπερμαχεῖ ὁ τληπόλεμος τοῦ Μενελάου· σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι σὺ τῷ, ἐκεῖνος ἀπώλεσεν ἴλιον, ἔοικεν ὁ σαρπηδὼν ὀκνεῖν ἀπὸ ὀνόματος μνησθῆναι τοῦ ἡρακλείου ἀχθόμενος τοῖς ἐκείνου. διὸ αὐτὸν μὲν, οὐ δ' ὅλως πονόμασε. τοῦ δὲ Λαομέδοντος μετὰ ἐπαίνου ἐμνήσθη. εἰπὼν ἀγαυοῦ Λαομέδοντα. ἀναμνησέον δὲ καὶ ἐνταῦθα τῶν προῤῥηθέντων περὶ τοῦ Ζ' Ομήρου μὴ μόνον τὰ περὶ τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς μάχης καὶ τὰ μετ' αὐτὸ, ἐνείρειν τῇ ἰλιάδι, ἀλλὰ καὶ ἑτέρας ἱστορίας ὧν οὐδέν τι μέτεστι τῷ τρωϊκῷ τούτῳ πολέμῳ. ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ κατὰ ἡρακλέα καὶ Λαομέδοντα περὶ τούτων μὲν γέγονε τῶν πολέμων. δεξιώτατα δὲ τοῖς νῦν περατομένοις παρενεβλήθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι διάφοροι ἡρακλέες ἱστοροῦνται. ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι σὺ τῷ, ἄλλος οὗτος ἡρακλῆς ὅπερ τοῦτοι θησεῖ παροιμιωδῶς ἐλέχθη, ἄδηλον ἢ τοῦτο τῷ ἰδαίῳ δακτύλῳ ἡρακλεῖ ἐρρέθη, ἢ τῷ τῆς Αλκμήνης. ἄλλος δὲ Διονύσιος φησι. παυσανίας δὲ ἱστορεῖ ὅτι τὸ, ἄλλος οὗτος ἡρακλῆς παροιμία ἐστὶν τοῦτοι θησεῖ ἢ σὺν τῶν ἰδαίων δακτύλων. οἱ δὲ, τοῦτο τῷ ἀγωνιστῇ ἡρακλεῖ. οἱ δὲ, τοῦτο τῷ τῆς Αλκμήνης. καὶ ὧδε μὲν ταῦτα. ὁ δὲ Σαρπηδὼν ἁρπάζας οἷον τὸ μονομαχῆσαι κατὰ τοῦ ἀλαζόνος καὶ εἰπὼν. σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν ὀξυμέθων τεύξεσθαι. ἐμῷ

δ' ὑπὸ δουρὶ δαμῆτα, δῦναι δέ οἱ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ. καὶ οὕτω μερίσειν ὡς ἀθανάτοιν τινα δωρεὰν ταύτην ἐμοί τε καὶ τῷ ἀδελφῷ. ὡς ἐμὲ μὲν δῦναι ἔχειν θεὸν σοί, ἐκεῖνον δὲ τὴν σὴν ψυχὴν κάτω γενομένῳ, δύθις ἔργου γίνεται. καὶ τληπόλεμος μὲν, ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁμοίως ἀρβαίνει δὲ τὰ κατ' αὐτὸν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἱστορεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐδὲν θαυμαστὸν ἐὰν γλαυκὸς μὲν καὶ Διομήδης ἐν τοῖς ἑξῆς ἀναγνωρίζοντες ἀλλήλους ξείνοις ἀλλήλων παῖδες ἀποδῶνται. υἱὸς δὲ διὸς καθ' Ὅμηρον καὶ υἱωνὸς ὁ σαρπηδὼν δηλαδὴ καὶ ὁ τληπόλεμος, μάχονται. παρ' οὐδὲν θέμενοι τὴν συγγένειαν. οὔτε γὰρ μαρὸς ἐδόκει ὁ ἐν πολέμῳ θανάτος, καὶ ἄλλως δὲ, αὐτὴν τὴν συγγένειαν ἀπηρνήσαντο. εἶπε γὰρ ὁ τληπόλεμος ὅτι ψευδόμενοι δέ σε φασὶν υἱὸν διός. Σημείωσαι δὲ ὡς οἱ καυχησάμενοι, οὐδὲν νῦν ἐοικότα ἀπαλλάττουσιν. ἀλλ' ὁ μὲν πρότερος ἀλαζονευόμενος, ἀναιρεῖται. ὁ δὲ ὑπαλαζονευόμενος, πτρώσκεται μόνον. Ὅρα δὲ ὅσην καὶ τὸ παρὸν χωρίον πλουτεῖ χρησιμάθειαν. ἱστορίαν τε γὰρ οὐκ ἀλλοδαπὴν παρεισπλέκει τοῖς ῥωϊκοῖς διανιστῶν σωμάτως τὸν ἀκροατὴν ἐκ τῆς μονοειδοῦς ὑπολήψεως. ἡ δὲ ἱστορία ἔστιν ἄλωσις τροίας παλαιά. ἧς καὶ τὰ περιστατικὰ ἐκτίθησιν ὁ ποιητής. πρόσωπον μὲν τὸν Ἡρακλέα, αἰτίαν δὲ, τὸ μὴ θεοὺς ἵππους ἀρλαβεῖν. χρόνον δὲ ἀόριστον. φησὶ γὰρ ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθών. τρόπον δὲ τῆς ἐκστρατείας τὸ, ἐξ μόναις ἐν νανσί. καὶ τὴν αὐθρίαν δὲ τῶν ἡρακλέους σύνταθθα ἱστορεῖ. καὶ φίλιππον ἐκεῖνον εἶναι παραδηλοῖ. καὶ ἄλλως ἐν ἐκείνῃ τροίας, τῇ νεῴ ἐλπιζομένῃ συγκεῖσθαι πάνυ μεγάλως. καὶ δείκνυσιν ἐκείνῃ πάθος νῦν πρείττονα, ἔκτε τῶν χρόνου ὅτι ζωντομώτατα κατειργάσθη, καὶ ἐκ τοῦ λαοῦ. σύνταθθα μὲν γὰρ χιλιόναυς ὁ σύλος. ἐκεῖ δὲ ἐξ νῆες μὴ αὐθρῶν παυρότεροι. ἤγουν ἁπλῶς παῦροι καὶ ὀλίγοι. ὥσπου μὴ ἄλλαχοῦ ἐμφέρη. ἢ ὀλιγώτεροι τῶν αὐτῶν ταῖς ἐξ ναυσί. διδάσκει δὲ σύνταθθα ὡς προερρέθη, μὴ ὅλε οὐδὲν ἡ παλαγαθία δίκα τοῦ αὐθραγαθεῖν. μὴ ὅτι οὐκ ἀεὶ τὰ τέκνα πατρῴζουσι. ποιεῖται δὲ μὴ σύγκρισιν δύο παίδων τοῦ διὸς ἐξ ἐπικωμίου συγκειμένῳ μὴ λόγου. καὶ τὴν ἀλαζονείαν κολάζει ὡς καὶ ἔσω προείρηται. δείκνυσι δὲ καὶ τὸ ψεῦδος, οὐ προὸς καλοῦ γίνεσθαι. οὐδὲ τὸ θεὸν ἐνεργέτας κακῶς ποιεῖν. εἴγε ἀφ' ταῦτα ὁ λαομέδων τὴν ἴλιον ὤλεσε. παραδηλοῖ δὲ καὶ ὡς εἰ ἀφ' ψεῦδος καὶ μικρὰν ἀδικίαν ἑάλω ἡ τροία πολλῷ πλέον ἀφ' παρασπόνδησιν αὖτι καὶ ἀδικίαν μεγάλην. μὴ ὅτι πολλάκις ἀφ' μικρὰν αἰτίαν πολλὰ γίνεται κακὰ, εἴγε ἀφ' ἵππους ἑάλω ποτὲ ἡ τροία ὡς καὶ ὕσπορον ἀφ' γυναῖκα. καὶ ὅλως Ὁμηρικῆς πολλῆς δεινότητος καὶ ὁ τόπος οὗτος πέπλεκται. Σημείωσαι δὲ εἰς τὸ ἐκήρυσεν ἀγγελὰ καὶ τὸ τῶν γεωγράφου. εἰ τόντος ὅλε ἰλιεῖς Ἀχιλλεῖ μὲν καὶ Αἴαντι καὶ Πατρόκλῳ καὶ Αντιλόχῳ σύναγίζουσιν Ἡρακλέᾳ δὲ οὐ τιμῶσι, καί τοι ὁ μὲν, οὐκ ἠφάνισε τελέως τὴν τροίαν. ἀλλὰ ὀλιγανδρίαν, ἐκήρυσεν ἀγγελά. ἡ δὲ χηρεία, λειπανδρία τίς ἔστιν οὐ μὴν ἀφανισμός. οὗτοι δὲ οἷς συναγίζουσι, τελέως αὐτὴν ἠφάνισεν· εἰ μὴ ἄρα φησὶ διότι οὗτοι μὲν δίκαιον πόλεμον ὑπέμειναν. ἐκεῖνος δὲ, ἄδικον ἕνεκεν ἵππων Λαομέδοντος. ἔχομεν δὲ καὶ σύντεῦθεν, μαρτυρίαν τοῦ περὶ Ἡρακλέα τρωϊκοῦ μύσους. οἳ μισοῦσι λὼ καὶ ἄλλως, πρὸς τρῶας πλέον ἢ πρὸ οἱ ἕλληνες. ἐπειδὴ αὐτοὶ μὲν, διά τι μεγαλεῖον τοῖς θεογόνοις τὴν τροίαν ἀφῆκαν πορθεῖσθαι, μόγις ὀλέσαντες καὶ μετὰ πολλῶν ἡρώων θανάτους αὐτῆς περιγενόμενοι. ὁ δὲ, αὐτοβοεὶ τὴν τοσαύτην ἑλὼν, ἐρήμωσεν. οὖσαν δὴ καὶ τούτων σὺν τούτοις τὰ κατὰ μέρος τοῦ ῥηθέντος χωρίου διάκειται οὕτω. τὸ, σαρπήδον λυκίων βουληφόρε τίς τοι ἀνάγκη πώσειν σὺθάδε, δύναται μὲν γραφεσθαι μὴ σαρπηδὼν ὀξυτόνως, ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς, προπερισπᾶν αὐτό. ἔστι γὰρ εὐθεῖα ὁ σαρπηδὼν ὀξυτόνως. καὶ ἑτέρα αἰολικὴ ἴσως ὁ σαρπήδων παροξυτόνως. διφορεῖται γὰρ τὸ ὄνομα. καὶ τὸ μὲν, ἡ γενικὴ, σαρπηδόνος ὡς ἀνδόνος. καὶ ἡ κλητικὴ ὁμόφωνος τῇ εὐθείᾳ, τῷ κανόνι τῶν εἰς ὼν ὀξυτόνων. τὸ δὲ, ἡ κλίσις σαρπήδοντος ὡς λέοντος. καὶ ἡ κλητικὴ ἀκροβολῇ τῆς λιγούσης σαρπῆδον προπερισπωμένως μὲν συνολῆς τῆς λιγούσης. καὶ πολλαχοῦ ἡ τοιαύτη κλίσις εὑρεθήσεται παρὰ τῷ ποιη-

τῇ. τὸ δὲ βουλιφόρε. ὑποκρύπτει σκῶμμά τι ὡς δῆθεν μὴ αὐσρείου ὂν Σαρπηδόνος οὔτος ἀλλὰ μόνον βουλευτοῦ. διὸ καὶ ὑποκατιὼν, ἀδαίμονα μάχης αὐτὸν λέγει. καὶ αὖτις, τίς ἀνάγκη σὺ ταῦθα σε ἦεν, τίς τοι ἀνάγκη φησὶ πίωσειν σὺθά δε. τὸ διατείβειν, εἰς τὸ πίωσειν μεταλαβών. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σὺθάδε ἐρέων φησὶν αὖτις τὸ ὠκὺ φθορᾷ διατείβων. τὸ δὲ τίς τοι ἀνάγκη, φανερῶς δηλοῖ μὴ ἀναγκαῖον ἀλλ' ἑκούσιον ἦεν τὸν Σαρπηδόνα σύμμαχον τοῖς τρωσίν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὠκὺ παντὸς ἀναύρου μάτην παρόντος τῇ μάχῃ, δύναται λέγεσθαι τὸ, τίς τοι ἀνάγκη πίωσειν σὺθά δ' ἐόντε μάχης ἀδαήμονε φωτέ. ὁ καὶ κατὰ αἰτιατικὴν πίωσιν λεχθέν, ἀσυλλόγιστόν ὅτι δηλοῖ τὸ πίωσειν. ἵνα ᾖ τίς σοι ἀνάγκη πίωσειν σε ὧδε ἀπόλεμον ὄντα. καὶ ὅρα ὅτι οὐ λέγει πιέειν ἀλλὰ πίωσειν ὃς οὗ καὶ τὸ πωσκάζειν καὶ πῶξ λαγωός. καὶ σημείωσαι τὸ σφοδρὸν καὶ καταφορικὸν τῆς λέξεως. πρὸς δὲ τὸν μάτην ὀβριστικὸν παλαιοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι, παρῳδήσας μικρὸν, εἶπε αὖ τις τὸ, ψευδόμενοι δέ σε φασὶ τοιόν δέ ζυγα εἶεν ἐπεὶ πολλὸν κείνων ὀπιδεύεσκε ἀνδρῶν οἳ τοιοί δε ἐγένοντο ὀπὶ πρότερον ἀνθρώπων. τὸ δὲ ἀλλ' οἷόν ζυγά φασιν εἶεν ἐμοὶ πατέρα θρασυμέμνονα θυμολέοντα, ὑὸς ἀλλ, εἶπε σεμνωσόμενος ὀπὶ παρὲκ ἀνδρείῳ ἀποιχομένῳ. σὺταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι Σ' θρασυμέμνων ἦγον θρασὺς καὶ μένων, ζυνάδει σὶς ὅτι τὸ μένος καὶ θαρσος ὁ φθάσας εἶπεν ὀπὶ τὸ Διομήδους. καὶ ὅτι τὸ θρασὺς σὺταῦθα οὐ ψόγον ἔχει ἀλλ' ἴσον ὅτι τῷ θαρραλέος. ἡ δὲ ἀνάγνωσις τῶν θρασυμέμνων, ὡς τὸ Αγαμέμνων. δῆλον δὲ ἐκ τούτων ὡς καὶ τὸ ἀπολοῦ ὁ μέμνων καθὰ καὶ ὁ μένων, ἀνδρείους ὑποδηλοῦσι. τὸ δὲ βίη ἡρακληείη, κεῖται καὶ σὺ τῇ βοιωτίᾳ. ἢ ἐγεφύρη ὡδὶ αὖτε ἐκεῖ. σὺθα κεῖται καὶ ζῶμα καυνοπρεπὲς ὅμοιον τῷ ψυχῇ τειρεσίου χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. τοιοῦτον γὰρ καὶ ἐκεῖσε τὸ βίη ἡρακληείη πόρῃς πόλεις. ἦγον Ηρακλῆς πορθήσας. ἵνα καὶ αὐτόθι μὴ πρὸς τὸ ῥηνὸν δῆλυ ἀλλὰ πρὸς τὸ νοητὸν ἄῤῥεν, ἡ ζώνταξις γένῃ. ὅμοιον δὴ καὶ ταῦθα τὸ ἀλλ' οἷόν τινα φασὶ βίην ἡρακλείῃ εἶεν. τὸ μὲν γὰρ σὺθὺ καὶ κοινὸν ἦν εἰπεῖν, ἀλλ' οἷαν ζυγά φασι τὴν Ηρακλέος εἶεν βίαν. ὁ δὲ, πρὸς τὸ νοητὸν ἦγεν πρὸς τὸν Ηρακλῆν ἀρτεινάμενος, ἔφη τὸ, ἀλλ' οἷόν τινα. εἰ μὴ ἄρα δηλυκοῦ γένους ὅτι τὸ οἷον ἀπλικῶς. τὸ δὲ φασὶ πτερόφιμον ἢ ὡς εἰπεῖν πτερόφωτον εἶεν τὸν Ηρακλέα δηλοῖ. ἰστέον δὲ καὶ ὡς σὺ μέσῳ τῶν τῆς τληπολέμου λόγων, κεῖται ψόγος ὠὶ δειλίᾳ χρατηγοῦ τὸ, σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς ἀρφθινύθουσι δὲ λαοί. τὸ δὲ ἐφεξῆς ἀπειλητικὸν ὅτι κατὰ βοιωτοῦ ἀλιστὶ τελοῖς παρῳδηθέν. οἷον οὐ δέ τι σε τοῖς δεῖνα ὄϊομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι. οὐ δ' ἐμάλα καρτερός ἐστι. εἶτα ὅρα ὅτι πολλαχοῦ φιλοτίμως ἔχων εἰς τὸ φράζειν ὁ ποιητὴς, ποιεῖ αὐτὸν ἢ σὺταῦθα τὸ ἀρθανεῖν, ὃς μὲν τὸ γλαύκου εἶπὼν, πύλασ' ἀΐσσειν πορήσειν. ὃς δὲ Σαρπηδόνος, ψυχὴν ἄϊδι δοῦναι. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, πύλας ᾅδου πορήσειν ἦγον εἰς ᾅδην ἀπελθεῖν, μύθου ἥρτηται τῆ πρᾶαν ὡδὶ τὰ τῆ ὠκεανοῦ ἑσπέρια πολάπτοντος εἶεν τὸν ᾅδην ὡς καὶ σὺ τῇ Οδυσσείᾳ φαίνεται. τὸ δὲ ἀπέδωκε, Σ' χρεωστικῶς δοῦναι δηλοῖ. τὸ δὲ κλυτοπώλου, ἡ δυθεῖα ἔοικε περοξυτόνως ἐσθαι κατὰ τὸ δύπωλος. ἔστι δὲ τοιοῦτος ᾅδης οὗ κλυτὴ ἡ ὠὶ πόλησις ἤτοι ἔφοδος. μηνύουσι γὰρ οἱ θανόντας, οἱ ἐπ' αὐτοῖς θρῆνοι. ἢ ὁ κλυτὸν οἶ ἔχων ἵππους. παντὶ γὰρ οἷδε φθαίειν ὁ θανάτος. ἐκπαθεῖν δ' ἂν ποτε κλυτοπώλῳ ᾅδῃ αἰτείως καὶ ὁ διϊππατροφίας ὠὶ τείβων τινάς. τὸ δὲ ἀνέσχετο ἔγχος ὁμήρῳ ἀρέσκει παθητικῶς λεχθέν. ἡ δὲ κοινὴ χῆσις, ἀνέσχε χεῖρά φησι καὶ ἔγχος καὶ τὰ ὅμοια. λέγει δὲ καὶ μεθχὴν παθικὴν ἀναχόμενος. δῆλον δὲ ὡς οἷδε καὶ τὰ ἐνόργητικά. ἤγαγε τὸ ἀνέσχε, καὶ τὸ ἀναχόμενος·

Ως φάτο Σαρπηδών. ὃδ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
Τληπόλεμος. καὶ τὸν μὲν ὁ μαρτῇ δούρατα μακρὰ
Εκ χειρῶν ἵξαν, ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδών, ἀκμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Τοῦ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε.

Τλιπτόλεμος δ' ἄρα μικρὸν ἀριστερὸν ἔγχει μακρῷ
Βεβλήκει. αἰχμὴ δὲ διέστυτο μαιμώωσα
Ὀστέῳ ἐγχριφθεῖσα. πατὴρ δέ τι λοιγὸν ἄμυνεν.
Οἱ μὲν ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι,
Ἐξέφορον πτολέμοιο. βαρύνε δὲ μιν δόρυ μακρὸν
Ἑλκόμενον. τὸ μὲν, οὔτις ἀπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησε
Μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἔτι βαίη
Σπευδόντων. τοῖον γὰρ ἔχεν πόνον ἀμφιέποντες.

Ομαρτῆ τουτέστιν ὁμοῦ ὅ, τε Σαρπηδὼν καὶ ὁ Τλιπτόλεμος, ἀφῆκαν δούρατα μακρὰ κατ' ἀλλήλων. καὶ ὁ μὲν, αὐχένα μέσον βλιθεὶς, τέθνηκε. Σαρπηδὼν δὲ μηροῦ ἀριστεροῦ βάλλεται. καὶ ἡ αἰχμὴ, τῷ ὀστέῳ ἐγχείπτεται οὐ θνήσκει δὲ. ἀλλὰ δῖοι ἑταῖροι ἐξέφερον αὐτὸν πτολέμοιο ταμεσθόμενον ἀλλαχῆ εἰς αἵρεσιν τῷ πατρόκλῳ· διόφησι. πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνε. βαρύνε δὲ φησιν αὐτὸν δόρυ μακρὸν ἑλκόμενον. οὐ γάρ τις ἐπεφράζετο οὐ δ' ἐνόησε μηροῦ ἐξελκῦσαι αὐτό. ὄφρ' ἔτι βαίη σπευδόντων τουτέστιν ὀρθὸς ἔτι. τοῖον γὰρ ἔχεν πόνον ἀμφιέποντες. καὶ σημείωσαι ὅπως ἡ σπουδὴ καὶ ἀγωνία ἐκκρούει πνας τὸ δέοντος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἁμαρτῆ ὁ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἅμα καὶ τοῦ αὐτῷ, ἡ μὲν σωνήθεια περιττή, ὡς τὸ εἰκῆ. πολλαχῆ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐν οἷς καὶ τὸ ἡσυχῆ καὶ δῆ. οὔνομα Φωνικῆς προβάτου. ὀνοματοποιηθὲν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξυνει ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται. λέγων ἐκ τοῦ ἁμαρτήσην συγκοπῆναι αὐτό. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ ὁμαρτῆ τὸ ῥηθὲν ἐπίρρημα γράφεται κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, ἔχεται λόγου. ἀπὸ τοῦ καὶ τὸ ἀκολουθεῖν, ἁμαρτεῖν τε λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ ἁ, καὶ ὁμαρτεῖν ἀπὸ τοῦ ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας τῷ ἐπιρρήματι. ὡς ἔστι γνῶναι κἀν αὐτὸ ἐκ τῶν παλαιῶν. ὅρα δὲ κἀν ταῦθα τὸ ἀξέφερον ἤτοι φοράδην ἀπῆγον τὸν Τλιπτόλεμον καὶ τὸν Σαρπηδόνα. τὸ δὲ οὐκ ἐπεφράζετο οὐ δ' ἐνόησε, δηλοῦσι διαφορὰν ἔχειν τινά. Ἐπιφράζεσθαι μὲν γὰρ τὸ βουλεύσασθαι καὶ χρόνου τινὰ πρόσληψιν τῇ καταληπτικῇ. νοῆσαι δὲ, τὸ δίχα βουλῆς ἀπροόπτως οἷον τὸ δέον καταλαβεῖν. οἷον νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς. ὁ μετ' ὀλίγα ὀξὺ νόησε φησὶν Ἐκτορος. ἢ καὶ ἄλλως διαφέρει τὸ νοῆσαι τοῦ Ἐπιφράζεσθαι, ᾧ λόγῳ καὶ προμηθεῖς κἀν Ἐπιμηθεῖς. ὡς προηγεῖσθαι μὲν τὸ νοῆσαι. δευτερεύειν δὲ τὸ Ἐπιφράσασθαι. ἐὰν καὶ ὁ ποιητὴς ἄλλως κατὰ ὑστερολογίαν ἐχρημάτισεν. ἐν δὲ τοῖς εἰρημένοις, καὶ τὸ τάχος τῶν ἀφεθέντων δοράτων ἐμφαίνων, οὐχ ἁπλῶς κινηθῆναι αὐτὰ εἶπεν, ἀλλὰ σωτόνως ὡσεὶ καὶ ἔνημα ὄδυμα. οὗ θέμα τὸ ἄω. οὗ παράγωγον τὸ ἀΐσσω. ἔφη γὰρ τῶν μὲν, ἁμαρτῆ δούρατα μακρὰ καὶ χειρῶν ἔπεσον. ὡς εἰ κἀν ἀπόντων ἐκείνων ὀρώρμησεν οἷά τινα ἔμψυχα. οὕτω δὲ ὑποκαταβὰς ἔφη ὡς Ἐπὶ ἐμψύχου τὸ, αἰχμὴ δὲ διέστυτο μαιμώωσα. ὅπερ Ἐπὶ Ὀδυσσέως μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ἐν τῷ, μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ. ψυχῇ γὰρ οἷον αὐτονόμως πολλαχοῦ τὰ βέλη ὁ ποιητὴς ὅτ' ἀνθέρμως καὶ μετὰ σωτονίας πέμπωνται·

Τλιπτόλεμον δ' ἐτόρωσεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐξέφερον πτολέμοιο. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Τλήμονα θυμὸν ἔχων, μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ.
Μόρμηρεξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν
Ἢ πρὸ τόρῳ διος υἱὸν ἐρυσθενέος διώκοι,
Ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
Οὐδ' ἀπὸ Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
Ἰφθίμου διος υἱὸν ἀρκταίμῳ ὀξείῃ χαλκῷ.
Τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν ἀγήνωρ.
Ἐνθ' ὅγε κοίρανον εἷλεν ἀλάστορά τε, Χρόμιόν τε,

Αλκανδροῦ θ' ἁλιοῦ τε, νοήμονά τε, πρύτανίν τε.

Οδυσεὺς ἀλλαχοῦ μὲν τλήμων νῦν τὸ ποιητὸν ὀνομάζεται. ἐνταῦθα δὲ τλήμονα θυμὸν ἔχειν λέγεται. ὁ γοῦν αὐτὸς ἐκεῖνος ἀηδοῖ ἐν τῷ τέτλαθι κραδίη καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης. ὥς οὔπω ἄλλοι τὸν τλησικάρδιον ὠνόμασται. Σημείωσαι δὲ ὅτι κυρίως μὲν τλήμων ὁ οὐτολμος ὡς μὴ ἄτλας ὁ οἱονεὶ πολύτλας. τραγικοὶ δὲ ἐπὶ δυστυχοῦς τινὸ λέξιν τιθέασιν. ὡς καὶ τὸ τάλας. φράζει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς οὕτω. νόησε δῖος Οδυσεὺς τλήμονα θυμὸν ἔχων μάρμαρε δέ οἱ φίλον ἦτορ. μερμήριξε δὲ, καὶ ἐξῆς. ταῦτα δὲ ἀνδρείῳ βουλευτῇ οἰκεῖα εἰσιν. ἐν οἷς τὸ μορμήριξε, διασαφητικόν ὅτι τὸ μάρμαρε δέ οἱ φίλον ἦτορ. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ ἔχειν καὶ τὸ τλῆναι τὴν γεωργικὴν ἐχέτλιν σωτήριον ἦν δηλαδὴ ὁ ἔχων τάλας τὸν βίον ὤν, ἢ μὴ ἄλλως ἐπεὶ τλήμων, ἀλλὰ τὸ ἐργατικόν. Πολλαχοῦ ὁ ποιητὴς τὴν τοῦ λόγου πεζοθεωρίαν ἑτέροις δεῖν ἀναπηδᾶν, ποιεῖ οὕτω καὶ ἐνταῦθα. καὶ σκοπῶν αὐτὸς ποῖον ἂν εἴη κάλλιον αἴρηται ποιῆσαι τὸν Οδυσέα ἐπιτρέχοντα τῷ σαρπηδόνι ἢ κατὰ τῶν λυκίων ἀναχαθοῦντα, κρίνει ἀλλὰ τῆς ῥητορικῆς ἀρετῆς ἤτοι τῆς καταπλήξεως δεινότητος κάλλιον εἶναι. τὸ γὰρ ἐπισπαμεῖν τῷ σαρπηδόνι, ἀλυσιτελές. οὐ γὰρ μόρσιμον ἦν φησὶ θανεῖν ἐκεῖνον ὑπὸ τῷ Οδυσεῖ. μὴ οὕτω σκοπήσας αὐτὸς μὴ ἐπικρίνας ἐν χάριτι κατασκάλως μὴ πεζεκθέσεως, εἶτα πλάττῃ τὸν Οδυσέα σκοπούμενον ἢ πότερον ἴσχω προσωτέρω προαιτέρω διώκειν τὸν σαρπηδόνα, ἢ πλεόνων λυκίων ἀριθμὸν ἕλοιτο. μὴ λέγει ὅτι ἡ ἀθηνᾶ τουτέστιν, ἡ ἐν τῷ Οδυσεῖ φρόνησις κατὰ πλῆθος λυκίων πράττειν ἦγον ἕτερόν, τὸν τοῦ Οδυσέως θυμόν. οἷς καὶ ἐμπεσὼν αὐαιρεῖ κοίρανόν τέ τινα καὶ Αλάστορα. χρόμιόν τε. Αλκανδρόν τε καὶ Αλιον. καὶ Νοήμονα. μὴ Πρύτανιν. καὶ ὅρα ὡς ἐκ κοίρανος, μὴ ἀλάστωρ, καὶ νοήμων, μὴ πρύτανις, τὰ προσηκοντα, εἰς κύρια ἐγκατοικίσαντα τῷ ποιητῇ. καὶ ὅτι σωτήρια ἐπισπαμεῖν, δυσὶ σίχοις ἐπὶ τὰ κύρια ἐμπεριέλαβε. κατωτέρω μέντοι, ἐπὶ Εκτορος τρισὶ σίχοις, ἐξ κύρια ἐνέθηκεν ἀνὰ δύο ἐν ἑκάστῳ σίχῳ. ὅθεν καὶ ἐπιθέτοις ἐκεῖ κοσμεῖν σεμνότερον οἰόμενος ἐπιπλέοντας ἔλλιπε· ἐν δὲ τῷ πλεόνων λυκίων θυμὸν, πλεόνας τὴν πλῆθυν λέγει. ἐπάγει δὲ κατὰ πλῆθος λυκίων. ἔοικε δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ υἱὸς τοῦ σαρπηδόνος. ὥστε ἐκ τούτου νοητέον ληφθῆναι τὸν μέγαν μὲν, ἵνα λέγεσθαι, πολλοὺς δὲ μὴ πλῆθος, τὸν χυδαῖον λαόν. εἰ δὲ καὶ τοὺς ἀπειρημένους πλείονας φαμὲν, οἷον ἐκνοσώδουσα παρὰ τοὺς πλείονας ἀπελθεῖν. ἦγον θανεῖν. εἶη ἄν, καὶ αὐτὸ ἐξ Ομήρου ἀφυλιθεν. Σημείωσαι δὲ μὴ ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τὸ μὲν χρόμιος κύριον παροξύνουσιν οἱ παλαιοί. τὸ δὲ ἄλιος προπαροξύνουσι. λέγοντες ὅτι κλῆ ἐπὶ κυρίων παροξύνεται τὰ τετράχρονα ὡς μὴ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. οἷον Δολίος τυχίος. Χρόμιος, ἀλλὰ σημειώδη τὸ Αλιος. Ξένιος. Ανιος. καὶ Κρόνιος. κύρια μὲν ὄντα καὶ τετράχρονα προπαροξύνομενα δὲ. τινὲς δὲ μὴ τὸ Αλιος κύριον, ἐνταῦθα παροξύνουσι·

Καὶ νύκ' ἔτι πλεόνας λυκίων κτάνε δῖος Οδυσεὺς,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Εκτωρ·
Βῆ δὲ θοὰ προμάχων πεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ
Δεῖμα φέρων δαναοῖσι. χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
Σαρπηδὼν διος υἱός, ἕπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε·

Ανδρείων στρατηγῶν τὸ, καὶ νύκ' ἔτι πλεόνας κτάνε δῖος ὀδεῖνα, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος δεῖνα. βῆ δὲ θοὰ προμάχων πεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. δεῖμα φόρων δαναοῖσι. χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι σαρπηδὼν. λέγει γὰρ ὅτι φόβον μὲν ἀχαιοῖς χαρὰν δὲ τῷ σαρπηδόνι ἐνεποίησεν ἡ τοῦ Εκτορος ὁδὸς. ἐκμάτισαι δέπως καὶ καινότροπον. ἦν γὰρ ἄλλως τὸ ἀκόλουθον ἐπεῖν. δεῖμα φέρων δαναοῖς χαρὰν δὲ τῷ σαρπηδόνι. τοιοῦτο καὶ περὶ μικροῦ ποδὸς ἐνοῖς καὶ ἀρεος τὸ, ἡ μὲν ἔζουσα κνδοιμὸν ἀρῖς δὲ ἔγχος ἐνώμα. μὴ

ἐκεῖ γὰρ ἡ σύνταξις ἀφ' μετοχῆς εἰς ῥῆμα μετέπεσεν·.
Πριαμίδη, μὴ δήμε ἔλωρ δαναοῖσιν ἑαυτὸν
Κεῖσθαι. ἀλλ' ἐπάμυνον, ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
Ἐν σοὶ ἡμετέρῃ. ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
Νοσήσας οἶκόν δὲ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν·
Ὡς φάτο. τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἀλλὰ παρῄξεν λελιημένος ὄφρα τάχιστα
Ὠκυμόρῳ ἀρηϊφίλοις. σόλεών δ' ἀφὸ θυμὸν ἔλοιτο·

Κείμενος ὁ Σαρπηδὼν λέγει πρὸς τὸν Ἕκτορα. μὴ δήμε ἔλωρ δαναοῖσιν ἑαυτὸν κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον, ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν ἥγουν ἡ ζωὴ, ἐν σόλει ἡμετέρῃ. ἐπεὶ οὐκ ἀρ' ἔμελλον ἔγωγε νοσήσας οἶκόν δὲ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν. οἶκτον δὲ πολὺ ἔχει ὁ λόγος ὀρφανίαν φράζων παιδὸς, καὶ χηρείαν γυναικὸς, καὶ τάφον ἐπ' ἀλλοδαπῆς. διὸ καὶ Ὅμηρος ἐπεσημειώσατο ὀλοφυδνοὺ ἔπος εἶν τὸ τοιοῦτον. καὶ ὅρα οἷα ἔτυχεν αὐτῷ τὰ τῆς πράγματος. ὁ γὰρ πρὸ μικροῦ πολὺς καὶ μακρὰ ὀνειδίζων τὸν Ἕκτορα, σὺ ταῦθα οἰκτρὸς ἱκέτης αὐτῷ γίνεται. ὁ δὲ, οὐκ ἐγκοτεῖ, ἀλλὰ ἐλεεῖ ἄνθρωπον σὺ δευτέρῳ τῶν τρώων συμμαχίας τὰ φίλτατα θέμενον. καὶ οὕτως ἐπαμύνειν σπεύδει ὡς ἔχῃ τὸ τάχος, μὴ δὲ περισκοπεῖν ἵν' σαρπηδόνα. ἵνα μὴ λάθῃ σὺ τῷ ὁμιλεῖν, παρακάμπτων τὸν καιρόν. φησὶ γὰρ ὁ ποιητὴς. τὸν δ' οὔτι προσέφη Ἕκτωρ, ἀλλὰ παρῄξε, λελιημένος ὄφρα τάχιστα ὠκυμόροις ἀρηϊφίλοις. καὶ ὅρα καὶ ταῦθα σιγὴν ἔλλογον ἔχει ποιητήν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐ τὸ θανεῖν, τὸν Σαρπηδόνα λυπεῖ. ἀλλὰ τὸ ἀνεκδίκητον κεῖσθαι καὶ ἀβοήθητον. διὸ λέγει ἐπάμυνον. ἔπειτά με μὴ λίποι αἰὼν πολὺ οὗ περάτηται. ὅτου δὲ εἵπετο λῦ, ὁ θερμῶς προκαλούμενος ζῆνα εἰς βοήθειαν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὀλοφυδνὸν, παρὰ τὸ ὀλοφύζω. ὅμοιον τῷ ὀλολύζω. ἵνα ὡς παίζω παιδνὸν, οὕτως ἡ μὴ ὀλοφύζω ὀλοφυδνόν. μὴ ὥσπερ ὀλολύζω ὀλολυγὼν, πρύζω πρυγὼν, οὕτω μὴ ὀλοφύζω ὀλοφυγδών. ὡς τὸ, ὀλοφυγδόνα φύσεις. εἰ δὲ μὴ τὸ ἔθνος οἱ ὀλοφύξιοι, ἐκ τοῦ τοιούτου πάθους ῥήματος ἀφ' ὧν παίζει τὸ ὁτοτυξίοισ ὁ κωμικὸς, οὐκ ἔστι σόρεως εἰπεῖν. πόλις δέ φασι θρακικὴ πολὺ ἄθων ὀλόφυξος. ἀφ' ἧς ἱστορεῖται τις Ἡρόδοτος γεγράφας πολὺ νυμφῶν. τὸ δὲ λελιημένος, ὡς τὸ τετιημένος. ποιητικὰ δὲ ἄμφω οὐ μόνον τότε πεζά· Τὸ πολλοὺς φονδῦσαι πολιφράζων, πολέων θυμὸν ἀφελέσθαι φίσιν.
Οἱ μὲν ἀρ' αὐτίθεον σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι,
Εἶχον ὑπ' αἰγιόχοιο διὸς περικαλλέϊ φηγῷ.

Οἱ παλαιοὶ ἔχῃ δ' τὸν δία ἤγουν τὸν ἀέρα ζωῆς εἶναι αἴτιον, τοιοῦτον δὲ καὶ τὴν δρυὸν πάλαι ποτὲ χρηματίσαι ὅτε οἱ ἄνθρωποι δρυκάρποις ἀπετρέφοντο. διὸ καὶ φηγὸς ὑδρὶς λέγεται παρὰ τὸ φαγεῖν, ἔχῃ τοίνυν ταῦτα, τῷ διὶ τὴν δρυὸν ἀνιέρωκεν. τὸ ζωοτρόφον φυτὸν, τῷ ζωογόνῳ. ἦν τοίνυν καὶ πρὸ τῆς τροίας δρὺς ἱερὰ τῷ διὶ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὑφ' ἣν ἔχῃ τὴν σκιὰν καθίζουσι ναοὶ οἱ λύκιοι τὸν τοῦ διὸς σαρπηδόνα. ἰδοὺ καὶ περικαλλέα λέγει φηγὸν, διότι ὡς εἰκὸς ἀθηνᾶς ἦν ὡς οἷά τις τιμία. καὶ ἔχῃ ἔστιν ἀμφὶ λαφύς καὶ ἀμφιθαλής. ὡς μηδενὸς ἐκεῖθεν τολμῶντος δρέπεσθαι. οὐ μόνον δὲ ἔχῃ σκιὰν ὑπὸ τὴν δρυὶ τὸν σαρπηδόνα καθίζουσιν, ἀλλὰ καὶ ὡς εἰς ἱδρύ τινα τόπον. καθὰ καὶ τὸν Αἰνείαν ἐν τῷ τοῦ ἀπόλλωνος ἀδύτῳ. σύνταῦθα δὲ ὅρα μὴ τὸ ὑπὸ διος φηγῷ. τὴν γὰρ ὑπὸ πρόθεσιν καὶ νῦν δοτικῇ συνέταξεν·.

Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὦσε θύραξε
Ἰφθιμος πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
Λῦθις δ' ἀμπνύνθη περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο

σώρει ζωὴ πνείουσα, καὶ ὡς κεκαφήοτα θυμόν.

Ἐν τῷ, ἐκ δ' ἄρα μηροῦ δόρυ μείλινον ὥστε θύραζε ἀπλοϊκῶς εἶπε τὸ θύραζε ἀντὶ τοῦ ἔξω. ὡς ποτὲ καὶ ἰχθὺς ἐκ θαλάττης ἐξίπεται θύραζε ἤτοι ἔξω· ὁρᾷ δὲ τὸ ὦσεν, οὐκ ἐπὶ τῆς σωμάτοις τεθὲν σημασίας ἤγαγεν τῆς ἐκ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω κινήσεως, ἀλλὰ λιφθὲν, ἀντὶ τοῦ ἐβίασε. μᾶλλον τῆς ἐξ μὴν τοι προθέσεως. ἵνα ᾖ τὸ συντελὲς, ἔδεξεν. ᾧ συναντίον τὸ, προῶσε καὶ διῶσεν· Ἐξελκωθέντος τοῦ δόρατος ἐκ τοῦ μηροῦ τοῦ ἀρπαδόνος ἔλιπεν αὐτὸν ἡ ψυχὴ ὅπερ ἐστὶν νεκρῷ οὐ θανεῖν. ἀλλὰ λιποψυχῆσαι ὁ καὶ λιποθυμεῖν σωθέντος φαμὲν. εἶτα διασαφῶν ἐπάγει. κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. αὖθις δ' ἀμπνεύσῃ ἤγουν ἀνέπνευσεν ἀναλαβὼν ἑαυτόν. τοῦτο δὲ πνοιὴ φησι βορέαο ζώρει ζωὴ πνείουσα, καὶ ὡς κεκαφήοτα θυμόν. καὶ σημείωσαι ἐπαινον τοῦ ποιητοῦ, ὁ μὲν, γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις πυκνοῖ τὴν τῆς σαρκὸς ζωὴ φαίνεσθαι. καὶ οὕτως ἔσω ἀντιπεριΐστησι τὸν θρόμον. ὁ δὲ νότος διάπνοιαν ἐργαζόμενος, οὐδὲν τὰ τῆς λειποψυχίας ποιεῖ. ὅθεν καὶ εἰς νόσον ὁ νότος παραλαμβάνεσθαι δοκεῖ. ὡς ἔστιν μὴ ἀφυὲς εἰπεῖν τὴν νόσον εἰς νότον ἀπικίζεσθαι· Ὁρᾷ δὲ τὸ ἐζώρει σύνταξιν, ἀντὶ τοῦ ἀνεζωπύρει ἀγείρουσα τὴν ζωήν. ἀλλαχοῦ δὲ ζωγρεῖν λέγει, τὸ ζωντάς τινας ἀγρεύειν ἀγχμαλωσίας νόμῳ. ἐκ δὲ τοῦ βιοῦτου, καὶ τὸ ζωγρεῖον παρῆκται. λέξις εἰς ῥητορείαν ἀγαγή. τὸ δὲ ἐζώρει θυμὸν, ἀλλαχοῦ σωθέντος θυμηγερέων φησί. τὸ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, περὶ ὀλίγου ἄλλως ἔφρασεν εἰπών. κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε. τὸ δὲ ἀμπνεύσῃ, πρωτότυπον τὸν πνέω ἐξ οὗ καὶ ὁ πεπνυμένος. αὐτὸ δὲ προϋπάρχει τὸ πνέω πνῶ. ἵνα ᾖ ὡς θῶ θύω, ἐξῶ ἐύω. οὕτω πνῶ πνύω. ἐξ οὗ κατὰ πλεονασμὸν, καὶ τὸ πινύη ὅθεν πίνυσις ὁ σωφρονισμός. ἐκ δὲ τοῦ πινύω κινεῖται τὸ πινύσσω ὅ ὅτι ζωοποιῶ. οὗ στέρησις ἀπινύσσειν τὸ ἀσωφρονεῖν ἤτοι ἀφραίνειν. τὸ δὲ κεκαφήοτα, ὅ ὅτιν ἐκπεπνευκότα, ποῦ ἐστι τὸ κάπῳ ἢ κάπω ἐξ οὗ καὶ κάπος καὶ κάπη ἡ καταπνεομένη τοῖς ποτοῖς αὐλόγοις. ἐκεῖθεν πρακείμενος κέκαφα. οἷς ἀνάβασις εἰς σύνεσιν, γίνεται καφῶ καφήσω. οὗ μετοχὴ ἰωνικὴ ἐξ τοῦ κ'. κεκαφηώς. ὁ ἀντίθετόν ὅτι ποῦ τὸ ἀμπνεύσῃ. λέγει γὰρ ὡς ἐκπεπνευκὼς ὁ σαρπηδὼν, αὖθις ἀνέπνευσεν εἶτ' ἔν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πνεῖν. οὐκ ἀχολεῖται δὲ πεῖσος ῥήτωρ οὔτε ποθὲν τὸ ἀμπνεύσῃ, οὔτε ποθὲν τὸ κεκαφηώς. Ὁρᾷ δὲ μή ποτε οὐκ ἀρκῇ ποῦ τὸ ἐκπνεῦσαι, τὸ, κεκαφήοτα μόνον, δίχα τοῦ καὶ ὡς ἐπιῤῥήματος. ἔστι γὰρ εἰπεῖν κεκαφήοτα μὲν, τὸν ἁπλῶς πνεύσαντα. καὶ ὡς δὲ κεκαφήοτα, τὸν δυσπνοήσαντα ὡς μικροῦ καὶ ἐκπνεῦσαι. ὅτι δέ τινες, καπῶ καπήσω ἔπον πεισματωμένως ἐξ οὗ ἰωνικῶς κεκαπὼς καὶ μεταθέσει τοῦ λ ἐκ τοῦ εἰς δασὺ κεκαφὼς, δηλοῦται καὶ αὐτὸ ἀλλαχοῦ·

Ἀργείοι δ' ὑπ' ἀρῇσι, καὶ ἔκτοθι χαλκοκορυστῇ
Οὔτέ ποτε τρέποντο Μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
Οὔτέ ποτ' αὐτέφερόντο μάχη, ἀλλ' αἰεὶ ὁπίσω
Χάζοντ' ὡς ἐπύθοντο μετὰ τρῶεσιν ἄρηα.

Ἀργεῖοι ὑπ' ἀρῇσι καὶ ἔκτοθι χαλκοκορυστῇ, οὔτέ ποτε τρέποντο Μελαινάων ἐπὶ νηῶν. οὔτέ ποτ' αὐτέφερόντο μάχη. τουτέστιν οὔτε τροπάδην κατὰ κράτος ἔφυγον, οὔτε αὖτην ἐφέροντο. ἀλλὰ τὸ μέσον ἀμφοῖν ποιοῦντες αἰεὶ ὁπίσω χάζοντο καθὰ φθάσας παρήγγειλεν ὁ Διομήδης. ὅπερ οὔτε φεύγειν αὐτικρὺς ἔστιν, οὔτε αὐθίστασθαι. αὐτικὺν δὲ τὸ ὑπ' ἀρῇσι καὶ ἔκτοθι καὶ ἔστιν αὐτιπίπτωσις. λιφθὲν αὐτὶ τοῦ ὑπ' ἀρέος καὶ ἔκτοθεν. οὕτω δὲ καὶ περὶ ὀλίγου ἔλεγεν ἐν τῷ, ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα. καὶ ἐμῷ ἔπο δουρὶ δαμέντα. τὸ δὲ οὔτέ ποτε τρέποντο. οὔτέ ποτε αὐτεφέροντο χῆμα ἔστι κάλλους, ἐξ τὴν ἐπαναφορὰν καὶ τὰ πάρεισα. ἔστι δὲ ἐπαναφορὰ μὲν ἐνταῦθα, ἡ ἐν ἀρχῇ διπλολογία τοῦ, οὔτέ ποτε. πάρεισα δὲ ἤγουν ὁμοιοτέλευτα καὶ μειώματα καὶ αὐξησιβούλευτα, τὸ τρέποντο καὶ αὐτεφέροντο. ἐκ δὲ τοῦ αὐτιφέρεσθαι, τὸ ἀντιφερίζειν παράγεται·

Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ὤρεξε Κρονίων.

Εκτωρ τε θοὸς ἀμφὶ παΐς, καὶ χάλκεος Ἄρης,
Αντίθεον τεύθραντ', Ἰῶν δὲ πλήξιππον ὀρέστην,
Τρηχύν τ' αἰχμητὴν, αἰτώλιον οἰνόμαόν τε,
Οἰνοπίδην θ' Ἕλενον, καὶ ὀρέσβιον αἰολομίτρην.

Ανδρων τῶν Εκτορος αἰδραγαθίαν σιδηξαθαι θέλων ὁ ποιητὴς, ἐρωτᾷ οἷον ἑαυτὸν καὶ τὴν οἰκείαν μοῦσαν, ἔνθα τίνα πρῶτον τίνα δ' ὕστατον δέξαιτο ἔκτωρ τε καὶ χάλκεος Ἄρης. ὡς δ' ἤθεν ἀπὸ πολυπληθίας μὴ δὲ ἔχων κατ' ὄνομα φράζειν τοὺς ἀνηριμμένους. Σημείωσαι δὲ ὅτι καί τοιγε οὕτω ἀκριβῶς μεγαλοπρεπῶς ἓν λόχον, ὅμως ὀλιγωτέρους ποιεῖ πίπτοντας ἀπὸ τούτων τῶν δύο, ἤπερ αὐωτέρω, ἀπὸ μόνου τοῦ Οδυσέως. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ, ἑπτὰ ἦσαν. οὗτοι δὲ ἓξ. ὧν τέσσαρες μὲν μετὰ Ἰῶν θέτων προάγονται. αὐτίθεος τεύθρας. πλήξιππος Ορέστης. τρηχὺς αἰχμητὴς αἰτώλιος. καὶ ὀρέσβιος αἰολομίτρης. τῶν δὲ λοιπῶν δύο, οἰνόμαος μὲν ἁπλῶς οὕτω καὶ ψιλῶς προάγεται. Ελενος δέ τις, ὡς Οἰνοπος μόνον υἱὸς γενεαλογεῖται. τὸν μὴν τοι Ορέσβιον, ἢ πλείονος λόγου ἀξιοῖ, ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται. οὕτω καὶ ἐνταῦθα ποικίλος ὁ ποιητὴς καὶ πολύφωνος. Ορα δὲ τὴν ἡρωϊκὴν καὶ ἐν τούτοις ὁμωνυμίαν. τὸν οἰνόμαον ὁμωνυμοῦντα τῷ τοῦ πέλοπος πατρὶ. τὸν Ορέστην ὁμώνυμον τῷ Αγαμεμνονίδῃ. καὶ τὸν Ελενον, οἷ τῷ ἀδελφῷ τοῦ Εκτορος ὁμωνυμεῖ. ὅθεν χώρα δίδοται τοῖς βουλομένοις παίζειν ἐν αἰνίγμασι. αἰνίξαιτο γὰρ ἄν τις εἰς τὸν Εκτορα, ὡς δ' ἤθεν ἀδελφοκτόνον ἀλλ' ἔξοχον τὸν ἕλενον. ὁμοίως δὲ ἀλλ' αἰνίγματος ἐκ πλήξιππον ἀκοίτην γεγένηται Ορέστην, ἢ Οἰνόμαον ἀναιρεθῆναι ὑπὸ ἕκτορος. ὡς τοῦ ἀκροατοῦ διαμένοντος παρανοήσαί τι ἀλλ' ἀντὶ τὴν ὁμωνυμίαν. τοιοῦτόν τι ἐτεχνήσατο καὶ ὁ εἰπὼν περί τινος οὐ οὐκ ἀνεῖλεν ὁ Διομήδης, ἀλλὰ τὸν, κτάνε Διομήδης ἀνήρ. Διομήδης γὰρ ἀνὴρ ἐν τῷ τοιούτῳ αἰνίγματι ὁ Αχιλλεὺς οὗπερ παλαικὴ ἦν ἡ Διομήδεια. τὸ δὲ Ορέστης, βαρύνεται κανόνι τοιούτῳ κατὰ τοὺς παλαιούς. τὰ εἰς της τῷ ε παραληγόμενα ἀπὸ ὀνομάτων ὄντα ἤτοι παρώνυμα, ὀξύνονται μὲν μετὰ θετικώτερα ὄντα. βαρύνονται δὲ οὐχ οὕτως ἔχοντα. οἷον ἀρτος ἀρτέστης ἄνεμος. κῶδος κώδεστης. τὸ Οφελέτης εἰ μὴ παρώνυμον ἦν τὸ ὄφελος, ἀλλ' οὐκ ἐνοίθετον, κύριον δὲ διὸ οὐδὲ ὀξύνεται. ἀλλὰ βαρύνεται ὡς κύριον. ὡσαύτως μὴ Ορέστης παρὰ τὸ ὄρος. οὕτω δὲ καὶ παρὰ τὸ μίνος μινέστης κύριον. ἡ δὲ κοινὴ παράδοσις, ἔτρεψε τὸ τ' εἰς θ'. ὡς περὶ μικροῦ ἔφη Μενέστην ἀγχίαλόν τε. ἀρίσταρχος δὲ, μενεσθῆν λέγει ὡς ἀπὸ τοῦ μένω. χάλκεον δὲ καὶ νῦν τὸν ἄρην φησὶν, ὡς καὶ τὴν ἀφροδίτην χρυσῆν, ἀπὸ τοῦ φορήματος.

Ος ῥ' ἐν ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλούσιο μεμηλὼς,
Λίμνῃ κεκλιμένος κηφισίδι. πὰρ δέ οἱ ἄλλοι
Ναῖον βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.
Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος ἥρη
Αργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Αὐτίκ' ἀφ' Ηναίην ἔπτα πτερόεντα προσηύδα.

Σαφωνείας καὶ ἐνταῦθα πεφροντικὼς ὁ ποιητὴς ἐν οἷς μέμνηται τόπου τινὸς ὕλης λεγομένου, ἵνα μὴ βάσοις ὀρεινοῦ νοεῖν ἔχοι τις αὐτὸ, πρῶτα μὲν συνέλλει τὸ δίχρονον πρὸς ἀναδιασολλῶν τὴς ὀρθνῆς ὕλης. ἐκείνη γὰρ ἐκτείνει τὴν αῤ χουσαν. ἔπτα μὴ πλησιάζειν τὴν τοιαύτην ὕλην λέγει τοῖς περὶ κηφισὸν τόπους· περὶ οὗ ἱκανῶς ἐν τῷ περιηγητῇ εἴρηται, ἀφ' οὗ καὶ λίμνη κηφισίς. παραδεικνύων δὲ καὶ τὸν τόπον τοῦ κηφισοῦ, ἐπάγει ὅπου ἄλλοι βοιωτοί. μονονουχὶ λέγων καὶ τὸν κηφισὸν, βοιώζιον. καὶ τὴν τοιαύτην δὲ ὕλην ἀλλ' ἔξοχον περὶ τὴ βοιωτίαν εἶναι περὶ δὲ τούτων, μὴ ἐν τοῖς εἰς τὴν βοιωτίαν γεγραπται. ἦν δέ φασι καὶ λοκρικὴ πόλις ὕλη. καὶ ἄλλη κύπρου ἀφ' ἧς καὶ ὑλάτης ἀπόλλων παρὰ λυκόφρονι. τὸν δὲ βοιωτὸν, μάλα πίονα δῆμον ἔχειν φησὶ, διότι εὔκαρπος αὐτοῖς ἡ γῆ. καὶ τὸν αὐωτέρω δὲ ῥηθέντα Ορέσβιον ἄνδρα ὑλαῖον ἤτοι βοιώτιον,

μέγα

μέγα πλούτοιο μεμηλότα ἱστορεῖ, ἤτοι Φρουτίδα πλούτου ἔχοντα, ἢ οὐκ ἐκ τύχης πλούσιον ἢ διαδοχῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ μὲν ὁ Ορέσβιος οὕτω κληθῆναι κατά τινα φθορωνυμίαν τοπικήν, ἀστείως ὡς ἐν τῇ ὕλῃ βιοὺς καὶ ἀναστραφείς. ταυτὸν γὰρ εἰπεῖν ὑλαῖον καὶ ὀρέσβιον. οὐ πάνυ δὲ ἀστεῖον ἔοικε. ἀλλ' ἔχει τινὰ ὀθυραμβώδη ψυχρότητα. ὁ μὲν γὰρ ἐξ ὕλης ὀρεινῆς, οὐκ ἀπεικότως ἂν ὀνομασθείη ὀρέσβιος, ἀλλὰ περισφυῶς. οὐ μὴν δὲ καὶ ὁ ἐξ ὕλης πόλεως. εἰ μὴ τάχα ἐξ ἑνὸς μόνου ὁμωνυμίαν τῆς ὕλης. ἔστι δὲ τὸ περὶ τῆς τοιαύτης ὕλης ὁμηρικὸν ῥητὸν, τοιοῦτον. Ορέσβιος οἵ ῥ' ἐν ὕλῃ ναίεσκε λίμνῃ κεκλιμένος κηφισίδι. τουτέστι περιεχόμενος. παρ' δὲ οἱ ἄλλοι ναῖον Βοιωτοὶ καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ ἄλλοι, ὡς καὶ αὐτὸ Βοιωτὸν ὄντος. ἐνταῦθα δὲ ἱστορεῖ ὁ γεωγράφος ὅτι κηφισίδα λίμνην, οὐ τὴν κωπαΐδα λέγει κατά τινας ὁ ποιητής. ἀλλὰ τὴν ὑλικὴν περισυρρυομένην, ἐξ ἣ ἐν ὕλῃ ναίεσκε. λίμνῃ κηφισίδι κεκλιμένος: λέγει δὲ καὶ ὅτι οὐ χαπτέον ὕδη ὡς τινες ἐχάψαν. ὕδη μὲν γὰρ, ἐν λυδίᾳ ὡς δηλοῖ τὸ, τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι ὕδης ἐν ποίοι δήμῳ. ἡ δὲ ὕλη, Βοιωτικὴ ὅσου ὁ κηφισός. διό φησιν ὁ ποιητὴς, λίμνῃ κηφισίδι παρ' δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἄλλοι. Ωπόποι αἰγιόχοιο διὸς τέκος ἀτρυτώνη.

Ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέσημα Μενελάῳ
Ιλιόντ' ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀρνέεσθαι,
Εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον ἀρῆα.
Αλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
Ως ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Η μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας εὖτυκτον ἵππους
Ηρη πρέσβα θεὰ θυγάτηρ μεγάλοιο κρόνοιο.

Συμμαχίαν δύσκολόν που φρασικὸν τὸ τῆς ἥρας πρὸς ἀθηνᾶν περὶ Μενελάου, τοιοῦτον ον. ὦ ποποι ἦ ῥ' ἄλιον ἦτοι ἄρα δὴ ἢ οὕτως δὴ μάταιον τὸν μῦθον ὑπέσημεν ἡμῶν ὑποκρινόμενα τῷ δεῖνι, εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον ἀρῆα. ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς. ὅ ὅτι ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἡμεῖς βουλευσώμεθα περὶ βοηθείας. ἐξυπελίζει δὲ ἡ ποίησις ἐνταῦθα τὴν ἔκπορος ἀριστείαν, εἰ δ' ἄρεος γένεται. καὶ ἅμα προκατασκευάζῃ διαφόρως προκεκθεαλῶς λόγῳ, τὸ πολιήσαι μικρὸν ὅσον τὸν ἄρην. οὐ καὶ περισφυῶς ὡς καὶ περείρηται μάνεσθαι φησιν.

Ηβη δ' ἀμφ' ὀχέεσφι θοῶς βάλε κάμπυλα κύκλα
Χάλκεα ὀκτάκνημα σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς.
Τῶν ἦτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος. αὐτὰρ ὕπερθεν
Χάλκ' ἐπιδραπερά περιφερόντα θαῦμα ἰδέσθαι.
Πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν
Δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν
Ενταται. δυσὶ δὲ περίδρομοι αὐτυγέες εἰσὶ.
Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν. αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν. ἐν δὲ λέπαδνα
Κάλ' ἔβαλ' χρύσει', ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἦγαγεν ἵππους
Ιωκὺς ὠκύποδας μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς.

Τὸ τῆς Ηρας ἅρμα ξυντεθεὶς Ομηρος, ἐκ τῶν κάτω καὶ τῶν ὑφαινεὶ ποδῶν τὸ ἅρματος ἄρχεται. ἡ τοίνυν ἥβη πρῶτα μὲν ἀμφὶ τῷ ἅρματι θοῶς βάλε κάμπυλα κύκλα ἤτοι τροχούς, χάλκεα ὀκτάκνυμα. καὶ ἑξῆς. εἶτα ἐπ' ἄκρῳ ῥυμῷ δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν. ἐν δὲ λέπαδνα καλὰ ἔβαλε χρύσεια. ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἦγαγεν ἵππους ἰωκὺς ὠκύποδας μεμαῦῖα ἴεσθαι θυμοῦσα ἔριδος καὶ ἀϋτῆς. ἢ καὶ περιτοιμάσασα τοῦ τοιούτους ἵππους. ἔφη γὰρ ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας εὖτυκτον ἵππους, ἥρη πρέσβα θυγάτηρ μεγάλοιο κρόνοιο. μεθ' ἣν ἐπήγαγε τὰ ἑρμήια πρὸς τῆς ἥβης. εἰ οἷς ὅρα τὸ ἔβα-

λε κύκλα τῷ ἄξονι. καὶ ἔβαλεν ἐπὶ τῷ ῥυμῷ λέπαδνα. οὐ μὴν τὸ συνήθως βάλλειν ἡ λέξις ἐπὶ τούτοις. ἀλλὰ ζεῦγνα θέσιν δηλοῖ καινότερον. ὡς ἔστιν καὶ τεῦθεν ἐκδηλότατον ὡς οὐκ ἀεὶ πολεμικὴ λέξις τὸ βάλλειν ὅτιν. εἰσὶ δὲ ὀκτάκνημα μὲν, τὰ ὀκτάραβδα ὅλῳ πλείω στερρότητα. κνήμαι γὰρ νῦν, αἱ ἀπὸ τῶν ἔσω ζυγικίδων ἕως τῆς ἔξω περιφορείας ῥάβδοι. οὕτω ῥηθεῖσι, πρὸς ὁμοιότητα ζωϊκῆς κνήμης ὑπανεζευγμένης τὰ ἐπικείμενα. χάλκεα δὲ ἐκ τῆς ἐπὶ πολαζούσης ὕλης. ἐρεῖ γὰρ τὰ ἐπίσωτρα ἤτοι οὐ ἐπικειμένοις κύκλοις τοῖς ζυγοῖς χαλκᾶ ἐστίν, εἰ καὶ τὰ σπόκ, ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ συγκεκραότηται. ποικίλως γὰρ ὁ ποιητὴς αὐτὰ χαλκεύει. χρυσῆν μὲν αὐτοῖς καὶ ἄφθιτον ἰσορρόπων τὴν ἴτυν ἤγουν τὴν περιφέρειαν. φησὶ γὰρ τῶν, ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος. ὑπόρθε δὲ τὰ ῥηθέντα ἐπίσωτρα ἤγουν οἱ τὴν ἴτυν περιέχοντες κύκλοι ἤτοι οἱ κανθοὶ, χάλκεα προσαρηρότα θαῦμα ἰδέσθαι. αἱ πλῆμναι δέ φησιν ὅτι ἀργύρου εἰσὶ περίβρομοι ἀμφοτέρωθεν. ἤγουν ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν τὸ ἅρματος ὅπερ ἀμφὶς ἐπὶ τὸ ἄξονός φησιν. εἰσὶ δὲ πλῆμναι, αἱ τῶν προχῶν ζυγικίδες ἤτοι σύεργες ὅ ὅτιν ὀπαὶ αἵ τινες καὶ χόαι φασὶ ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς. ἤγουν τὰ μέσα τῶν ἑρημένων συέργων εἰς αἷ ἐντίθεν τὰ τὸ ἄξονος ἄκρα, πλῆμναι καλούμεναι ὅτι τὸ πλήσασθαι ἢ πληροῦσθαι ὑπὸ τὸ ἄξονος. ἰστέον δὲ ὅτι πλεοναστικοῦ τὸ ν ἔχει ἡ ὁμηρικὴ πλῆμνη. ὡς δῆλον ἔκτε τῆς πλήμης τῆς ἐν ὕδασι. ὁπόσαι καὶ ὅσοι τὸν ὠκεανὸν μάλιστα ἰσορροῦσαι γίνεσθαι. ἧς πλήμης παράγωγον ἡ πλημύρα. ἔτι δὲ ἡ ἀπὸ τῆς παρὰ τῷ ἀθηναίῳ πλημοχόης. ἧς προϋπάρχει ἀπλοῦς ἡ πλήμη. σκεῦος δέ φησιν ἡ πλημοχόη, κεραμεοῦν βεμβικώδες ἐσφαῖον ἡσυχῇ. ἀπὸ τοίνυν τοῦ πλῶ πλήσω ὅθεν οὖ ἡ τὸ πλήθω, πλήμη. καὶ ὅθεν αὐτὸ πλήμνη. οὕτω δὲ καὶ πόρνη καὶ μυάχνη καὶ αὔτνη καὶ ἄλλα, πλεοναστικοῦ τὸ ν, ἔχειν δεδήλωνται. σημείωσαι δὲ ὡς ἡ πλήμνη, καὶ τόρμη λέγεται καθὰ δηλοῖ ὁ μεχανᾶς. τόρμη, ἡ πλήμνη εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται. καὶ ὁ ἐν τῷ ἱππο δρόμῳ δὲ δρόμος. ἡ ἡ καμπὴ καὶ ὁ ὕππλιξ. ἔστι δ' ἐνταῦθα προσθεῖναι καὶ τὴν κατὰ λυκόφρονα τυπωτὴν τῷ προχῷ τόρμαν. ἤγουν αὐλακοφόρον γραμμήν. οἴδαμεν δὲ καὶ ὡς ἡ τῶν κριτῶν γλῶσσα, τόρμαν οἶδεν ἰδίαν καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐνταῦθα ἧς ὁ πρωρεὺς τορμάρχης λέγεται παρ' αὐτοῖς. Παυσανίας δὲ ἐκ τῆς τόρμης, καὶ ἐκ τορμεῖν λέγει, τὸ τὸ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν. προσενθυμητέον δὲ τοῖς αὐτόθεν ῥηθεῖσι καὶ ἃ εἴωθε οἱ παλαιοί. παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, σύεργες ἵππων καὶ σίνλατα, ὡς χρήσιμα πρὸς ἐδήσιν καὶ αὐτά. φασὶ γὰρ ὅτι σύεργες, ζυγικίδες πλῆμναι. σίνλατα δὲ, τὰ ταῖς ζυγικίσις ἐμβαλλόμενα. ἢ Παυσανίσκοι κωλύοντες ὀρύσσειν τὸν προχόν. τὰ καλούμενά φασιν ἀμαξηδόνια. καὶ οὕτω μὲν ἐν τούτοις ἄξονος μέρος τι τὰ σίνλατα. λέγεται δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ οὕτω καθ' ὁμωνυμίαν, καὶ κλιμάκων σίνλατα τὰ τῶν βαθμίδων ἄκρα ὡς σειρόμενα τοῖς μηροῖς τῶν κλιμάκων τῶν τε πολεμικῶν καὶ τῶν αὐταῖς ὁμοίων. καὶ οὕτω μὲν Ὅμηρος κατήρτισε τὸ προχοϊκόν. ὧν τὰ ἐπίσωτρα οὕτω λέγονται, ὅτι τὸ ἐπίσχειν. ἢ παρὰ τὸ σώζειν ὡς ἀπὸ τῆς ἐπὶ προθέλως καὶ τὸ σῶ τὸ ὁρμῶ ἢ τὸ σώζω. σωστικοὶ γὰρ τῆς ἔσω περιφορείας εἰσὶν οἰκανθοί. τὸν μέντοι τοῦ ἅρματος τούτου ἄξονα, σιδήρεον εἶναι λέγει. εἰπών. σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς. ταυτόν δ' εἰπεῖν ἀμφοτέρωθεν ὡς πρὸ ὀλίγων ἐῤῥέθη. δίφρος δὲ φησι χρυσείοισι καὶ ἀργυρείοισιν ἱμᾶσιν ὡς οἷα δ' ἐκείνων πλεκτὸς ἐντέταται. δισσαὶ δὲ περίβρομοι αὐτυγὲς εἰσι τὴν ῥυμὸς ἀργύρεος. ἐπ' ἄκρῳ δὲ εἶχε χρύσεον ζυγὸν καλόν. καὶ λέπαδνα ὡς ἐῤῥέθη καλὰ χρύσεα. αἰνίττεται δὲ ταῦτα κατὰ τὴν ἀλληγορίαν τῆς Δημοῦς, εἰς τὴν τὸ ἀέρος φύσιν ὁ ποιητής. οὗ τὰ μὲν ὑδρὶ ζῆν πεπάρχυνται. καὶ οὐ πολὺ μὲν ἔχρισι τὸ λαμπρόν. ὡς οὐ δὲ ὁ χαλκὸς οὐ δὲ ὁ σίδηρος. ἔχρισι δ' ὅμως καίτι φαεινὸν καὶ οἷον χρύσεον ὅθ ἡλίου ᾧ αὐάκειται ὁ χρυσός. τὰ δὲ αὐτὰ τῷ καθαρώτατά ἐσι καὶ ἀῤῥύπαντα, ὅθ τὸ πάντη αὐέφελον ἢ διαῤῥῆξαι, οἷον ἀργυρᾶ ἢ χρυσᾶ. οὕτω γὰρ καὶ ὁ χρυσὸς ἰοῦ ἀνεπίδεκτός ὅτι καὶ λαμπρός. διὸ καὶ ἄφθιτος ἢ καλὸς λέγεται. καὶ τὰ ὅθ αὐτῷ ὄργα καλά. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ ἀργυρείοις ἱμᾶσι, παράχρισιν

ραίχμησιν ἔχει τὸ ἱμᾶσι, διʼ ἀφορίαν ἄλλης λέξεως. κυρίως γὰρ ἀπὸ δερμάτων οἱ ἱμάντες. ὅθεν καὶ ἱμάσθλη καὶ ἱμονιὰ, τὸ διʼ αὐτὸ νοητέον, καὶ εἰς τὰ χρυσᾶ λέπαδνα. λέπαδνα γὰρ κυρίως, σκυτεῖς ἱμάντες. οἷς ἀνεδεσμοῦντο οἱ τραχηλοι τῶν ἵππων πρὸς ἓν ζυγόν. παρὰ τὸ λέπω τὸ λεπίζω λέπανον. ὡς ξέω ξόανον. καὶ κόπτω κόπανον. καὶ σκληρὸς σκληρὸν. τὸ δὲ λέπαδνον. ζυγὸς δὲ λέπαδνα, οὐ μαχαλισῆρας φασίν. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι τὴν ἔκφρασιν θειοτέρου ἁρματος Ομηρος ποιεῖται, οἷα μὴ θελίσας εἰς οὐ τελὲς ἅρμα καὶ θνητὸν ἑαυτὸν ἀπασχολῆσαι, καὶ ὅτι μέρη ἁρματος προέθετο διασκευαστικῶς διδάξαι ἃ εἰσι, τὰ κύκλα. ὁ ἄξων. καὶ τὰ ἑξῆς. ἵνα καὶ τῶν βιούντων ἐπιστήμων ᾖ ὁ ἀκροατὴς διὰ πολυμάθειαν. οὐχ ὑπόκειται δέ τι ξύλον τῷ τῆς Ἥρας ἅρματι. θεῖον γάρ ὄντι. ὅθεν οὐδὲ ὁ Φαέθων, ἀπὸ ξύλων σκευάζει τὰ ὁλύμπια δώματα. ὑπηρετικὴ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ Ἥβη. καὶ Ἥρη μὲν, ποδὶ δὲ καὶ ἀλλαχοῦ κειμένους χρυσόμπυκας ἵππους ἥβη δὲ ποδὶ τὸ ἅρμα ποιεῖται. ἔνθα εἷς μὲν ζυγὸν πρόκειται) τὸ, Ἥρη ἑτέρου δὲ τὸ, ἥβη. ὅπερ ἔχει τι κάλλους διὰ τὸ ἰσοφωνεῖν παρὰ γράμμα σύ, τῇ ἥβῃ καὶ τῇ Ἥρῃ. καθάπερ ἴσως καὶ τὸ, ἤτοι χρυσέη ἴτυς διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ψευδοπαρήχησιν τοῦ, ἤτοι καὶ τοῦ. ἴτυς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐντυνεν ἵπποις ὅδιον δυτρέπιζεν ὥπλιζεν ὡς ἀπὸ τοῦ ἔντεα τὰ ἁπλῶς ὅπλα τῶν ἐν ἀνθρώποις ὄργων ἤτοι ὄργανα, ἐκθέματος ὄντα τοῦ ἐντύω. διὸ οὖν τὸ ἐντύνω κατὰ τὸ θυώω δυώω. τὸ δὲ πρέσβα, συγκέκοπται ὡς ἀλλαχοῦ δηλωθή. τοῦ δὲ καμπύλα κύκλα, περιπάρχουσιν οἱ καμπύλοι κύκλοι διὸ ὧν. αὐτὰ μετεπλάσθη. ὡς καὶ τὸ τραχηλα καὶ λύχνα καὶ δόρπα καὶ ταρβᾶ, οἱ τραχηλοι καὶ οἱ λύχνοι καὶ οἱ δόρποι καὶ οἱ ταρσοί. ποδὶ δὲ αὐτυγος, σημειωτέον ὡς οὐ μόνον ἐπὶ ἁρματος ἡ λέξις ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζυγοῦ κιθάρας κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ πήχεως. καθὸ σημαινόμενον αὐτυγα χορδῶν Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ιππολύτῳ. ἔνθα κεῖται καὶ ἀβούλη οὐκ ἐπὶ νοσήματος, ἐν τῷ, αὐταῖσιν ἀβούλεσιν ἁρμόζας ποδός. αἱ δηλοῦσι τὸ ποδὶ τῇ αὐτυγα τοῦ ἅρματος μέρος. ἔνθα φασὶν ἡ τοῦ ἡνιόχου στάσις ὅτι δῆλον δὲ ὅτι τὲ εἰς αἰ ἥκει συνοίας αὐτυγα καὶ ἴτυν καὶ κύκλον ἀρσενικῶς ἢ οὐδετέρως καὶ ἄψιδα ἢ ἄψιν εἰπεῖν, καὶ ὅτι καὶ οὐρανοῦ αὐτυξ, ὥσπερ καὶ ἀψὶς οὔρειται τροπικώτερον.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη διὸς αἰγιόχοιο
Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανοῦ πατρὸς ἐπ' οὐδει
Ποικίλον οἵ ῥ' αὐτὴ ποιήσατο, καὶ κάμε χερσίν.
Η δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα διὸς νεφεληγερέταο,
Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.

Ἀθηνᾶ πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανοῦ πατρὸς ἐπ' οὐδει ποικίλον οἵ ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσί. τουτέστιν οἱ καμοῦσα ἐποίησεν. ἐνδῦσα δὲ τὸν τοῦ διὸς χιτῶνα ἐθωρήσσετο εἰς πόλεμον. τὴ πιθάσιν ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, ἀσδρίσκον. ὃς ὅδιν ἀσδρὸς σημεῖον χασόν. ἔχων ἐν ταῖς τεσσαρσι γωνίαις σιγμὰς, οὕτω ✕. καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν ἀρίστα ἐχόντων ἐπῶν καὶ ἀσδροφοσῶς οἱονεὶ λαμπόντων ὡς ἐν καλῷ τόπου κειμένων. καὶ λέγουσιν ὅτι ἐνταῦθα μὲν, καλῶς ταῦτα λέγει καὶ κατὰ καιρὸν ὁ ποιητὴς. ἐν δὲ τῇ κόλῳ μάχῃ ἦγον τὴν θ' ῥαψῳδίαν, οὐδεόντως ἀριστεία γὰρ ἐκεῖ τῆς Ἀθηνᾶς μεγάλη οὐ φαίνεται. κόλον δὲ μάχην ἤτοι κολοβὴν, τὴν θ' ῥαψῳδίαν καλοῦσι, διὰ τὴν ἐκεῖ ἐνθυμηματικὴν αὐτοπάθειαν. ἔστι δὲ πέπλος καὶ ἐνταῦθα γυναικεῖος χιτὼν οὐ οὐκ ἐνεδύοντο ἀλλʼ ἐπεφορνοῦντο. καὶ τῆς προνοίας ἀρθείσης καταῤῥέων αὐτὸς εἰς τὸ ἔδαφος φαίνεται. διὸ καὶ Ομηρος ἐνταῦθά φησι πέπλον ἑανὸν ποδὶ οὗ προείρηται, κατέχευεν ἐπ' οὐδει. καὶ ἄλλως δὲ τὸ κατέχευε, τὴν τρυφερότητα τοῦ πέπλου δηλοῖ. γίνεται δὲ παρὰ τὸ πέτω πέπαλος ὁ ἐκ πτερῶν καὶ λαμπρός. καὶ ἀφαιρέσει πέπαλος. καὶ συγκοπῇ πέπλος. ὅτι δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δηλοῖ που Εὐριπίδης. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν τραχινίαις. ὃς τὸν Ηρακλέους χιτῶνα οὗ ἔβαλε Δηϊάνειρα τῷ ἐκ Νέσσου φαρμάκῳ, καὶ

δύαφῆ πέπλον λέγει. καὶ καινὸν πέπλωμα. καὶ εὐδυτῆρα πέπλον, καὶ θανάσιμον πέπλον. ὁ μέντοι ῥηθεὶς ἐν τοῖς τοῦ Παυσάρου, πέπλος καὶ ἡ ἐπ' αὐτῷ ἐτυμολογία, ἑτεροιοῦται πρὸς τὰ εἰρημένα. ὡς ἐκεῖ δεδήλωται. σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ὁ τοῦ Διὸς χιτών, ὡς οἷά τι τεῦχος ἤτοι ὅπλον, ὑποκείται ἐνίοις. διό φησιν. ἡ δὲ, χιτῶνα εἰδῦσα Διός, τεύχεσιν εἰς πόλεμον θωρήσεσθαι. καὶ αὐτοῖς οὐ τομοῖς πισι. ἀλλ' ἡ σειροῖς κατὰ τὸ, ἐρεμνὴ ἵππος σείει αἰγίδα καὶ δεινοῖς δυναμένοις βλάπτειν εἰ μόνῳ τῷ σείεσθαι, ἢ δεινοῖς καὶ σκεδαστικοῖς καὶ τῇ θέᾳ καὶ μόνῃ βλάπτουσιν. ὅρα δὲ καὶ ὡς κοινὰ τὰ τοιαῦτα τῷ Διΐ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ μυθικῶς μὲν, ὅτι τὸ φιλτάτην εἶναι αὐτὴν τῷ Διΐ. κοινὰ δὲ τὰ τῶν φίλων. ἀλληγορικῶς δὲ ὅτι τῆς φρονήσεως Ἀθηνᾶς οἰκεῖον πρὸς δίαν νοῦν. τὸ δὲ πατρὸς ἐπ' οὖδει, πρὸς διασολὴν ἔφη. οὐ γὰρ ἁπλῶς εἰς ἔδαφος ἔχευεν, ἀλλ' εἰς τὸ τοῦ Διός. ὅτι δὲ καθάπερ ὕδατος καὶ ὕδος, οὕτω καὶ οὔδατος οὖδος, πολλαχοῦ δηλοῦται. οὕτω καὶ δέρας δέρος. οἷον πάγχρυσον δέρος. καὶ γῆρας γῆρος. ὃς οὖ τὸ γηροβοσκήσειν παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ τὸ γηροβοσκὸς παρὰ Σοφοκλεῖ, εἰ συσολῇ τὸ ὁ. εἰ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκτείνουσιν εἰ τοῖς διούτοις. πλὴν ῥᾴον συλλαβὴν ἀφ' γενικῆς ἀπτικῆς τοῦ γήρως.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν
Δεινήν. ἣν πολλὰ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωτο,
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή.
Ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου ×
Δεινή τε, σμερδνή τε Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλαρον
Χρυσείην, ἑκατὸν πολέων πυλέας ἀραρυῖαν.

Τὴν αἰγίδα τῆς Ἀθηνᾶς, ἣν καὶ θυσσανόεσσαν λέγει ὅ ὅτι προσωπεῖον. θύσανοι γάρ, οἱ ἀφ' τοῦ ὁ μικροῦ γραφόμενοι, προσοσί. οὐμὴν οἱ ἀφ' τοῦ ω μεγάλου οἱ τὰ ὑσροφόρα δηλοῦντες ἀξίνεια, οὕτως ἐκφράζει. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισι βάλεθ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν. δεινὴν. ἣν πολλὰ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται. ἤτοι κύκλῳ περιέχει. ἐν δ' Ἔρις. ἐν δ' Ἀλκή. ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή. ἐν δέ τε γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου. δεινή τε σμερδνή τε διὸς τέρας αἰγιόχοιο. ταῦτα δὲ, ἢ ὡς ἐδόκει ἢ τετύπωται φασὶ τῇ αἰγίδι. ἢ ὡς διαθέσεις καὶ δυνάμεις ἄῤῥητοι καὶ θεῖαί τινες. δηλοῖ δὲ ἀφ' τούτων ὁ μῦθος τὰ πολύτροπα τῆς Φρονήσεως ἐνεργήματα. ἥτις ἐριστικὴ τοῖς ἐχθροῖς ἐπαναίζουσα. δέος τε ἐμποιεῖ, καὶ εἰς φόβον ἤτοι φυγὴν διώκει, καὶ ἀλκὴν ἐνδείκνυται. καὶ τὸ γοργὸν καὶ ὀξὺ πρὸς ἐνέργειαν καὶ τὸ καταπληκτικὸν, ἔχει πολύ. λέγει δὲ ἐκφρασικῶς ὁ ποιητής. καὶ τὸ κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλαρον χρυσείην. ἑκατὸν ἤτοι πολλῶν πόλεων πυλέας ἀραρυῖαν. καὶ ὅρα ὡς μεγίστην καὶ μῦθον πλάττῃ τὴν ῥηθεῖσαν κυνέην, ἐγκεκοσμῆσθαι πόλεων ὁπλίτας καλύπτην καὶ σκέπην ἁδρώσθαι. καὶ ἔστι καὶ ἐνθύμημα συλλογισμὸς τὸ ἀξίωμα εἴτ' ἐν ἐμφάσει. συλλογιστέον γὰρ οἷα κεφαλὴ καὶ τὸ λοιπὸν ἀναλόγως τὸ σώματος μέγεθος τῇ Ἀθηνᾷ, εἰ τοιαύτην περικεφαλαίαν περιέχειθ. ζητοῦσι δέ φασιν οὐχ ὅτι ἑκατὸν πόλεων ὁπλίτας ἁδρώσθαι σκέπειν ὡς τοσούτοις ἀρκεῖσθαι ἁρμόσαι δυναμένη· ἀλλ' ὅτι ἑκατὸν πόλεων ὁπλίτας εἶχεν ἐντετυπωμένους ἑαυτῇ. ἐνθένδε δὲ καὶ ἀλληγορίαν ἔχειν ἐνθέλει. τὸ προνοητικοῦ τῆς τελείας καὶ μάλιστα. βασιλικῆς Φρονήσεως. ἥτις ὡς τοῦ ὁ παρὰ τῷ Ἰουλιανῷ τραϊανὸς, ζητῶν τῶν ὤμων φέρει τὰ πρόσωπα, οὕτως αὐτὴ ἀναδέδεκται ὡς οἷον εἰς κεφαλὴν φροντίσας πολλῶν πόλεων. ἧς δὴ βασιλικῆς προνοίας καὶ τὰ καπωτόρια καὶ τὰ πεινᾶ καὶ ὡς εἰπεῖν περὶ ποδῶν φροντίσματα ὧν οἱ θύσανοι σύμβολον, πολλὰ τυγχάνει. καὶ ὡς αὖτις καιρίως εἴπη πολυχιδῆ. χίσματα γάρ τινα καὶ οἱ θύσανοι ὅθεν ἀρτηθύσανοι κατὰ παυσανίαν, ἄρτος θύσανοι οἱονεὶ ἀποχίσματα παρ' αἰσχύλῳ συμπεπλυμένῳ. τινὲς δὲ ἑκατὸν πόλεων πυλέασιν ἀραρυῖαν, οὕτως ἔφρασαν. ἑκατὸν πόλεων ἀρίστῃς ἔχουσαν. ἢ κεκοσμημένην τοῖς τῆς κρίτης ὁπλίταις. τουτέστι τὰ τῶν κορυβαν-

τῶν ἔργα ἔθηυζεν ἐν πετυπωμένα. ὅτι δὲ ἑκατόμβοιος ἡ κρίθη καὶ ἐν Οδυσσείᾳ δηλοῦται. ὡς δὲ καὶ κρῆτες οἱ κορύβαντες, δῆλον καὶ αὐτό. βυθεῖαν δέ φασί τινες τὸ πυλέεσι, πύλις. γινομένου ἐκ τοῦ πρῶ πρύω τὸ ὀδεύω. πρύσω πέρυλις καὶ πύλις. ὡς δαμάσω δάμαλις. ἴσως δὲ συντελεῖται πρὸς τὴν τοιαύτην κλίσιν καὶ τόνωσιν ἡ τὸ κύριον ὁ πύλις ὁ παρὰ Λυκόφρονι. καὶ μὴν ἄλλοι ἐν οἷς καὶ Ηρωδιανός, πυλὴς γράφουσιν ὀξυτόνως. καὶ κλίνουσι κανονικῶς πυλέος πυλοῖς ὥστου καὶ προείρηται. καὶ ἔστιν ἀσφαλέστερον ἴσως. ἀπὸ γάρ τοι τοῦ πύλις, πύλεες ὤφελεν εἶν ὡς ὄφεες. ἀλλαμὴν βύρηται πυλέες ὡς βύσεβέες. τὸ δὲ τετραφάληρον, καὶ ἀμφίφαλον ὀξυνούμενοι οἱ παλαιοὶ, φασὶν ὅτι φάλοι μὲν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀστιδίσκοι. φάλαρα δὲ, κρίκοι τινὲς τῆς περικεφαλαίας ἐν ταῖς παραγναθίσιν. ὡς ἔστιν διαφορὰ τούτων, φάλων καὶ φαλάρων. ἔνιοι μέντοι ταυτὰ ὑπέλαβον ἀμφότερα. ὡς ἔστιν τὸ τετραφάληρον ὀξυνόμενον τὸ ἀμφίφαλον. ἡ γὰρ ἐκδεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔθηυζε τοιαῦτα, καὶ αὖ πάλιν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, ἀμφίφαλος μὲν, ἤγουν δίφαλος ὅτι τῇ συζύγῃ. τετραφάληρος δὲ, τοῖς καθ' ἑαυτόν. ὅτι δὲ φάλαρα καὶ ἴσασιν ὅτι κόσμος προμετωπίδιος, ὁμολόγηται. γινόμενος ἐκ αὐτὸς ἀπὸ τοῦ φάω τὸ λάμπω. ὅθεν φάλιον τὸ λευκόν. ὅθεν οὖν ἴσασος τὲ φάλιος ὁ τὸ μέτωπον φασιν, ἔχων λευκόν. καὶ ἀνθρώπους φάλιος οὗ αἱ τρίχες τὸ μέτωπον τείχες λευκαί. ἔνιοι δὲ καὶ ἄλλως παρὰ τὸ φάλου φράζοντες, ἀνάσημά φασιν αὐτὸν περικεφαλαίας προμετωπίδιον. καὶ ἀστιδίσκιόν τι μικρὸν ἐκ λαμπρὸν ἢ ἥλιον λαμπρόν. ἐν δὲ τῷ χωρίῳ τούτῳ, ὅρα καὶ τὴν Σαπμονὴν τῆς ἐν προθέσεως. καὶ τὸ ἐν τῇ Σαπμονῇ γοργὸν. φησὶ γὰρ ἐν Ἔριδι. ἐν δ' Ἄλκῃ καὶ τὰ ἑξῆς. ὡς ἐκ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ, ἐν θ' ἑνὶ μὲν φιλότης. ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ἀοιδή. τὸ δὲ χήμαι, ἔστι περικαλλές. καὶ καλεῖται ἐπαναφορὰ ἀπὸ τὸ τὰ κῶλα ἐπαναφέρειν. καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λέξεως ἄρχεσθαι. εἰσὶ δὲ καὶ παρ' ἑτέροις ὅμοιαι ἐν προθέσεσιν Σαπμοναί. ὡς καὶ παρ' Ηροδότῳ τὸ, κατὰ μὲν ἔλυσεν αὐτὸν τὴν γυναῖκα κατὰ δὲ τὰ τέκνα. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἔκφρασις κεκαλλώπισται καὶ ἄλλως παρίσοις ἤγουν ὁμοιοτελεύτοις, τῷ ἀλκὴ. ἰωκὴ. κεφαλή. δεινή. σμερδνή. κήλοις δὲ χήμα, καὶ τὸ, αἰγίδα δεινὴν ἣν περὶ φόβος ὅμοιον τῷ αὐτίκα βοὴ ἦν, καὶ τοῖς ὁμοίοις. σὺν θα καὶ σημείωσαι ὅτι ἑρμηνεύων. πῶς δεινὴ ἡ αἰγὶς, ἐπήγαγε δ', ἣν περὶ μὲν φόβος ἐστεφάνωται καὶ τὰ ἑξῆς. τὸ μέντοι γοργείη κεφαλὴ δεινὴ, αὐτὸ περέργασον ἔασεν ὡς γνωσιμώτερον. καὶ ὅρα ὅτι τὴν τερατώδη σκυθρωπότητα τῆς ἐκφράσεως, κήλοισ' ἐφαίδρυνε χήμασι. τοῦτο δὲ τῆς γοργείας κεφαλῆς, ζητητέον καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Οδύσσειαν. ὅλον δὲ τὸ γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, ὅμοιόν ὅτι τῷ, νεσορέη παρὰ νηὶ πυλοιγενέος βασιλῆος. ὡς γὰρ ἐκεῖνο τῇ τὸ κτητικοῦ ἀναλύσει βυσσοῦται εἰς σύνταξιν, οὕτω καὶ ἐστίν. τὸ γὰρ νεσορέη, ἀναλυθὲν εἰς τὸ, τῇ τοῦ Νέσορος, δύ ἔχει πρὸς τὸ εἰπεῖν παρὰ τῇ Νέσορος βασιλῆος νηΐ. οὕτω δὲ καὶ δ' γοργείη κεφαλὴ δεινοῦ πελώρου, λέγει κατ' ἀναλυσιν ὅτι ἡ κεφαλὴ τῆς γοργοῦς ἦ δεινοῦ πελώρου. ὁμοίως καὶ τὸ Θηβαίας βοισποσσωῦτ' ἀγυιὰς τ' ἀν, ἐκπαγλοῦ ζμᾶς, μεταποιηθὲν ἀναλυτικῶς, βυσσοῦται εἰς τὸ, ταῖς τῆς Θήβης ἀγυιαῖς. ἦν ἐπέκεινα πασῶν πόλεων τιμᾶς. ἐκεῖνο μέντοι καὶ ἄλλως καθίσταται. δύναται γὰρ εἶν τὸ Θηβαίας, αὐτὶ τοῦ Θήβης. ἵνα ᾖ ὥσπερ σελήνη σεληναία, οὕτω καὶ Θήβη Θηβαία, αὐτὴ ἡ Θήβη. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου. καὶ ἐκ τῶν Σοφοκλέους τὸ, λαβδακείω παιδὶ πολυσθένουτε καὶ κάδμου καὶ ἀγήνορος. καὶ ἐκεῖ γὰρ βύσσος ἡ σύνταξις δι' ἀναλύσεως τοῦ λαβδακείω παιδί. ἵνα τῷ παιδὶ τοῦ λαβδάκου, καὶ τῶν ἑξῆς. χρῆσις δὲ τῆς γοργοῦς πολλαχοῦ ἐστὶ καὶ κοινῶς βύθεῖα ταύτης ἡ γοργὼν ὡς τρυγών. οὕτω δὲ καὶ ἀνθὼν μὲν τὸ κοινόν. βύρηται δὲ καὶ ἀνθοῦς γενικὴ, ὡς λιτοῦς. καὶ κλιτικὴ ἀνθοῖ ὡς χλιθοῖ, παρὰ τῷ κωμικῷ. τὸ δὲ πέλωρον τρεῖς πολλαχοῦ ἔχει κινήσεις. λέγεται γὰρ πελώριον καὶ πέλωρ καὶ πέλωρον. Ισέον δὲ ὅτι ἀμφιβάλλεται εἴτε ἴδιον φόρημα τῆς Ἀθηνᾶς ἡ αἰγὶς, εἴτε καὶ ὥσπερ τὸ

χτῶνα τῆ πατρὸς διος, οὕτω καὶ τὴν ἐκείνου αἰγίδα φορεῖ. πρὸς ὃ δοκεῖ συντελεῖν σὺ ταῦθα τὸ, διος τρόμος αἰγιόχοιο. ὡς αὐτῆ μάλιστα ταύτην ὅπλον αὐχωῦτος οὐ κὴ παρωνυμεῖται αὐτῆ. καὶ δοκεῖ καθ' ὑπόβασιν λέγειν. ὅτι ἀμφὶ ὦμοισι βάλετο αἰγίδα διος τρόμος αἰγιόχοιο. ὁ δὲ ὅλη τῆς αἰγίδος λόγος ἵνα τις ἐπιτεμὼν καὶ νῦν εἴπη τὰ καίρια, τοιοῦτός ὅστιν. ἡ τῆ διος αἰγὶς, μυθικῶς μὲν κατὰ τὰς λεγομένας τραγῳδίας κὴ κατὰ κράσιν τραγῳδῶν, οὕτω καὶ αὐτὴ εἶη ἂν, αἰγὶς τουτέστιν αἰγὸς δέρμα, ὅπερ ὁ ζεὺς σὺν πῆρο εἰς ἀνάμνησιν αἰγὸς ἧς αὐτὸς ἔσφαξε ποτε τὴν Ἀμάλθειαν. ἀφ' ἧς καὶ ἐπωνύμη αἰγιόχος ὡς εἰς ὀχὴν ἤγουν τροφὴν, αἰγὶ χρώμενος. οὕτω δέ τις καὶ λεοντῆν ἡ λυκέην. ἢ παρβαλέην σύαλέται, εἰς μνήμην τινὸς πράξεως. κὴ ἄλλως δὲ ἡ τοῦ διος αἰγὶς σκεύασμά τι κατὰ τὸν μῦθον πλάττεται ἀπὸ ὕλης τιμίας, αἰγοειδὲς ἤτοι μηλωτῆ ἐοικός. καὶ ὡς ἂν ἅμα δέσμον πως κατὰ τὴν κωμῳδίαν ῥηθῆ καὶ σαφέσμον, φόρημά τι δοκεῖ σημαίνειν δές. θυμάνοις τε ἔχον χρυσέοις ἀπηωρημένοις κατὰ τὰ πρόσωπα, καὶ δ' ὅλου τῆ κύτους λεπτά τινα καὶ ἰσχνὰ τειχώδη ἐξ ὕλης καὶ αὐτὰ ὁμοίας, πρὸς ἐμφέρειαν αἰγίδος τῆς ἀληθοῦς. ὅπλον δὲ διος ἡ τοιαύτη μυθικὴ αἰγὶς, οὐχ οἷον ἡ βαλεῖν, ἡ τραῦμα σὺν είναι τινὶ, ἀλλὰ μόνον φοβῆσαι σὺ τῷ διατινάσσεσθαι κὴ ἐπισείεσθαι. κὴ αὕτη μὲν ἡ τῆ μυθικῆ διος αἰγὶς. ἡ δὲ ἀλληγορουμένη, συμμετατίθεται, ταῖς τῆ διος μεταλήψεσι. καὶ ἐ μὲν εἰς ἀέρα ὁ ζεὺς ἐκ λαμβάνεται, αἰγὶς νοεῖται τὰ κατὰ τὸν ἀέρα πάθη καὶ φόβητρα. ὧν σύνια οὐ μόνον καταιγίδες λέγονται, ἀλλὰ καὶ αἰγίδες ἀσωθέτως. ἵνα δὲ κὴ αὖ τὸ ἴδιον αἶγες οὐ ζῶα πάντως. ἀλλὰ ἐκπυκνότητος ἀέρος ποιὰ πάθη οὐράνια τὴν ἀλληγορουμένην συμπροτοῦνται αἰγίδα. σὺ οἷς πάντα φόβος ἐσεφάνωται. καὶ τῷ περιέχοντι σωεσφαίρωται. καὶ τοῖς ὑπὲρ γῆν οὐ φορητὸς καταρήγνυται θρὰ τὴν σὺ αὐτοῖς ἀλκὴν καὶ δεινότητα καὶ ὀργότητα. καὶ οὗτος μὲν, εἰς τρόπος ἀλληγορίας ἔστι τῆ αἰγίδι ὁ φυσικώτερος. σύθα καὶ τὸ περὶ ὀλίγου ῥηθὲν σὺ θυμητέον τὸ, ἐρεμνὴν ἔστησεν αἰγίδα ὁ ζεὺς ὡς τῶν σὺ ἀέρι καταιγίδων οὐχ ἁπλῶς ἀεὶ μελαινομένων. ἀλλά ποτε κὴ νῦτε πίσσα κατὰ τὸν ποιητήν. εἰ μὴ τοι νοῦς ὁ ζεὺς νοεῖτο, ἀνάλογος ἂν αὐτῷ κὴ ἡ αἰγὶς ἐκλαμβάνοιτο. δύναμις δηλαδή τις νοερὰ οὐ μόνον ὑψηλὴ καὶ ἀνωφορουμένη, ἀλλὰ καὶ πολὺ τὸ πυκνὸν ἔχουσα καὶ ὡς ἂν εἴπη τις λάσιον. ὁποῖα λάσια καὶ τὰ τῆ Ἀχιλλέως σήθη ὡς δασυτέρνου, σὺ τῇ α' ῥαψῳδίᾳ νοοῦσί τινες. ἡ δὲ τοιαύτη αἰγὶς κατὰ τὸν ποιητὴν φόβῳ τε ἂν στεφανοῖτο. φοβερὰ δηλαδὴ τοῖς ἀτιμάζοις ἐπαιγίζουσα. στεφανεῖη δ' ἂν αὐτὴν καὶ ἡ ἔρις. ἡ ἐπ' ἀγαθῷ πάντως. ἔχοι δ' ἂν καὶ ἀλκήν. ἀλλὰ καὶ ὀργότητα τὴν ἔστι τοῖς ποθεκτέοις. τοιαύτης δ' οὔσης τῆς κατὰ νοῦν θεωρουμένης αἰγίδος ἔη ἂν, καὶ ἡ τῆς ἀθηνᾶς αἰγὶς ὁμοία τῇ ἠθικευομένῃ ταύτῃ αἰγίδι τῆ διος. ἐκείνος τε γὰρ νοῦς τεθεώρηται, καὶ αὐτὴ θυγάτηρ ἐκείνου, ἡ φρόνησις ὑπὸ νοὸς ὅτι μάλιστα. ὅθεν καὶ ἡ αἰγὶς ἐπ' ἀμφοῖν τούτοιν συγγενὴς. καὶ ὅσα ἔστι μιᾶς τῆς τοῦ νοὸς ταῦτα, καὶ ἔστι τῆς ἑτέρας συμβιβάζοιτο ἂν, ἵν ἡ ἀθηνᾶ φορεῖ × Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐὰν καὶ εἰς ἀέρα ἡ ἀθηνᾶ ἐκλαμβάνηται ὡς σὺ τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ εἴρηται, εἴη ἂν οὕτω καὶ φυσικῶς ἡ αἰγὶς τῇ ἀθηνᾷ. ὡς καὶ τῷ παρὲ διὶ παρεσαρμόζουσα. κἀκεῖνο δὲ ἰστέον ὅτι νομοθετοῦσα μὲν ἡ ἀθηνᾶ ἦγουν ἡ φρόνησις καὶ οἰκονομοῦσα καὶ δικάζουσα. καὶ ὅλως εἰρήνην πεφυτευμένη καὶ ἡ συνάζουσα. καὶ εἰς θεωρίαν ἀπασχολοῦσα ἑαυτὴν καὶ οἷον οἰκουρίαν πολιτικὴν ἧς παρώνυμον τὰ οἰκούρια πρὸς Σοφοκλέους. ἄπορέεσιν ὕδωρ οἰκουρίας μαθοὶ, ἥλεια τάχά πως ὄζει. καὶ μαλακῶς ἔχει. καὶ τὸν ἑαυτὸν πότον σὺδέδυται. ὅτε δὲ πολέμοις ἐπίσεισι κὴ μάχας τάττει. καὶ αὐτὸ περιάγεται τῷ βροτολοιγῷ, τυνικαῦτά γε τὸν πότον μὲν εἰς ἔδαφος καταχέει, μετασκευάζεται δὲ, πρὸς τὸ ἀρρενωπότερον. κὴ ὥσπερ ἐπαιγίζῃ τοῖς αὐτοπάλοις. καὶ οὐκέτι γαλήνιον καὶ μαλακὸν, ἀλλὰ ὀργὸν ἐμβλέπει. καὶ τὴν σφῦρα σκαλέαν καὶ δεινὴν αἰγίδα φορεῖ. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ὁ παλαιὸς λόγος, σὺν θυμάνοις ὅ ὅστι προσοῦσι τῆς ῥηθείσης αἰγίδος, ὅφεις βούλεται εἶν ἡ ὀφιωφθεῖς. φησὶ γοῦν Ἡρόδοτος ὅτι

τὴν ἐσθῆτα καὶ τοὺς αἰγίδας τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τῶν Λιβυστῶν ἐστιν οἱ Ἕλληνες. φησὶν ὅτι σκυτίνη ἡ ἐσθὴς τῶν Λιβυστῶν ὅτι. καὶ οἱ θύσανοι οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων, οὐκ ὄφεις εἰσὶν, ἀλλὰ ἱμάντινοι. ὁ δὲ αὐτὸς λέγει καὶ, ὅτι δὲ ἐκ Λιβύης ἦκεν ἡ στολὴ τῶν παλλαδίων, δῆλον. αἰγέας γὰρ περιβάλλονται Λιβυς τὴν ἐσθῆτα θυσανωτὴν αἱ Λίβυσσαι κεχρισμένας ἐρυθρεδάνῳ· ἐκ δὲ τῶν αἰγέων τούτων, αἰγίδας οἱ Ἕλληνες μετονόμασαν. λέγει δὲ Ηρόδοτος ἐν τούτοις, αἰγέας μὲν, δορὰς αἰγῶν ὡς μὴ περείρηται. ἐρυθρεδάνῳ δὲ ἤτοι ἐρυθροδάνῳ κεχρισμένας ταῖς ἐρυθροδαφέσι. σημείωσαι δὲ μὴ ὡς ἔπος αἱ πρῶται μὴ κυρίως αἰγίδες αἱ Λίβυσσαι θυσανοῦς ἔχουν φησὶν ὁ ποιητὴς Ηρόδοτος ἱστορεῖ, ἔστιν αὐτόθεν νοῆσαι τὸ ἐν τῇ ποιητικῇ αἰγίδι φοβερὸν μὴ δεινὸν μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ θυσάνους ῥιπτέντας δηλαδὴ ὄφεις. Σ' δὲ φησὶν ὅτι σκυτίνη ἡ ἐσθὴς τῶν Λιβυστῶν. δηλοῖ τοὺς παρ' Ἕλλησιν αἰγίδας ἐν ἀγάλμασι τυχὸν διὸς ἢ Ἀθηνᾶς ὕφασι τοὺς ἢ πλεκτάς τινας εἶναι καὶ οἷον σαγοφόρους μαλωτάς. τυχὸν μὲν ἀπὸ βυρσείου ὕλης, τυχὸν δὲ καὶ ἐκ τριμιτοτόρας. οὐ μὴν αὐτόχρημα αἰγᾶς, ἤγουν αἰγίδας ὅ ὅτιν αἰγῶν δορά. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ μόνον αἰγίδες τὰ ῥιπτέντα λέγονται, ἀλλὰ καὶ ἄλλό τι ἡ λέξις δηλοῖ. ἄλλιος μὲν γὰρ Διονύσιός φησιν. αἰγὶς τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον. Παυσανίας δὲ, τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων πλέγμα. καὶ τὸ ἀπὸ τῶν στεμμάτων περιπλεγμένον δίκτυον. καὶ αὐτοὶ μὲν οὕτω. ὅτιον δὲ ἔργον ἡ τοιαύτη αἰγὶς, οὐκ ἐδήλωσαν σαφῶς. εἰκὸς δὲ τά τε ἐρημία στέμματα ἀπὸ ἐρίων εἶναι κατὰ τὸ, στέμματα ξήνασα, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν δὲ πλεκόμενα, μὴ αὐτόχρημα δίκτυα γίνεσθαι ἁλιευτικὰ, ὁποῖα δὲ τὰ εἰς χώνιον πρὸς τοῖς ὕσδρον χρήσιμα οἷς ἐπανθοῦσι χρώσθαι τῷ γναφεύεσθαι, ἀρτελοῖν λῦ, αἰγιδωθεῖσι αὐτά· τῶν δὲ μονυθέντων κροσσῶν, ἀπὸ τὸ ὁ μικροῦ ἡ παραλήγουσα. οἷς δηλαδὴ τὸ ἄκρον σείεται. ὁ μὲν τοι παρὰ Σοφοκλεῖ κροσσὸς ὅ ὅτι κρατὴρ γενόμενος φασὶ τοῦτο τὸ κόρυ καὶ σὺ συγκόπτῃ κρυ τὸ σαλάσσω καὶ σαστχέω. καὶ οἱ παρὰ Λυκόφρονι δὲ καὶ ἑτέροις κροσσοὶ ἀπεῖαι ἐκεῖνα δεξιὰ ὑσρεύεσθαι λάγνοι ἴσως ἢ ξέσαι καὶ τοιαῦτά τινα, τῷ ὡ μεγάλῳ παραλήγεται. ἓν ἰστέον ὅτι καὶ ἀπόλλωνος ἡλίου ὅτιν αἰγὶς οὐ πρόσωπον καὶ διὸς τὸ εἰς ἀέρα ἐκλαμβανομένου. ἐπειδὴ καὶ τῷ τοιούτῳ δι', αὐτός ὅτιν αἴτιος τὸ αἰτίζειν ἢ καταιγίζειν. ἢ καθ' Ομηρον ἐπαιγίζειν. ὡς ἀπάγων γῆθεν ὑλοῦ ταῖς ἀναθυμάσεις. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ὁ δὲ γραμματικὸς Αριστοφάνης ἴδιόν τι σύγραμμα περὶ αἰγίδος πεποιηκώς. ἄλλα τέ τινα λέγει. οὐ πάνυ γλαφυρὰ, καὶ ὅτι Ομηρος ἴσις πάθεσι καὶ ἴσις δι' αὐτὸν ἀρτελουμένοις πράγμασιν, ὁμωνύμοις τινὰς ἐφιστᾷ δαίμονας εἰδωλοποιουμένοις μυθικῶς. ἐφ' ὧν καὶ τὸ ἀρτελοῦν ἤγουν παρασκευαστικὸν νοεῖται, καὶ τὸ ἀρτελούμενον κακὸν ἐναργῶς. ὅρως γοῦν καὶ πολοῦσις καὶ ἔρις καὶ ὕβρις καὶ δεῖμος καὶ φόβος. καὶ κυδοιμὸς καὶ βροντὴ καὶ ἀστραπὴ καὶ ἄλλα μυρία ὁμωνύμως δηλοῦσι τὸ εἰδωλοποιῶν τε δαιμονιώδη καὶ τὸ ἐκεῖθεν σύμπτωμα. σὺ δὲ τοῖς τοιούτοις λέγει ὁ αὐτὸς μὴ ὅτι τὸ ζωγραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσων, ἄνεμον καταίρι λέγουσιν ὁ ἀλκαῖος μὴ ἡ Σαπφὼ, ἀπὸ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν.

Ες δ' ὄχεα φλόγεα ποσσὶ βίσετο. λάζετο δ' ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα στιβαρὸν τῷ δάμνησι λίχας ἀνδρῶν,
Ηρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

Οχεα φλόγεα ὁ ὁμηρικὸς μῦθος τῇ φωσφόρῳ δίδωσιν ἀθηνᾷ τουτέστι λαμπρά. καὶ ὥρα ζώντομα πάρεισα ἤτοι ὁμοιοτέλευτα τὸ, ὄχεα φλόγεα. δεῖ δὲ μὴ ἀπὸ τοῦ χυσοῦ εἶτε πυροειδές. ὁ τάχα καὶ τῷ Διομήδει περὶ μικροῦ συγκεραπτε. τοιοῦτον γὰρ τὸ χρύσεον χρῶμα. ὅθεν καὶ Πίνδαρος αἰθομίῳ πυρὶ, τὸν χρυσὸν εἰκασεν. εἰ δὲ καὶ ἐμπεφυκὸς ἦν ἡ ἀθηνᾶ, τότε καὶ ἔγχος λαμβανὴ βριθὺ μέγα στιβαρὸν. ᾧ δάμνησι λίχας ἀνδρῶν ἡρώων οἷς ἂν κοτέσσηται. ταῦτα δὲ χρήσιμα καὶ εἰς ἄνδρα τινὰ βραχὺν πολεμικήν. κείμενα καὶ σὺ Οδυσσείᾳ. ὅτι δὲ τὸ λαμβανὴ, λάζεσθαι οἵδε λέγειν ἡ ποίησις ἀεὶ οὗ παράμενα καὶ σὺ Οδυσσείᾳ.

γωγον τὸ λαζύω λάζυμι ὡς ζεύγνυμι. καὶ ὅτι ἔγχος οὐ μόνον δόρυ δηλοῖ, ἀλλά τοῦ καὶ ξίφος ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, δῆλόν ἐστιν.

Ἤρη δὲ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους.
Αὐτόμαται πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔσχον Ὧραι,
Τῆς Ἐστὶ τέτραπται μέγας οὐρανὸς Ὄλυμπός τε,
Ἣ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' Ἐστιθεῖναι.
Τὴ ῥα δ' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχεν ἵππους.
Εὗρον δὲ κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλων.
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμποιο.
Ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος ἤρη,
Ζῆν' ὕπατον κρονίδην δχέτο, καὶ προσέφατο.

Τὸ ἤρη δὲ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο ἵππους, ποιητικῶς περιπέφρασται αὐτὶ τοῦ ἡνιόχει. ἔστι δὲ Ἐστιμαίεσθαι κινῶς μὲν τὸ ζητεῖν. ὅθεν καὶ ἡ μαῖα, καὶ μαίων τὸ κύριον. ἄλλως δὲ σ' μεταχειρίζεσθαι καὶ ἅπτεσθαι. Ἐστὶ καὶ μάσασθαι τὸ ἅλασθαι ἀπὸ τοῦ μῶ δι' οὗ τὸ μαίω, παράγεται. μάστιγι δὲν Ἐστιμαίεσθαι ἵππους ὅτι τὸ ὠσεὶ καὶ χειρὶ ἅπτεσθαι. τὸ δὲ ὅτι μασίζειν. διὸ ἐπάγει. μάστιξε δ' ἵππους οὓς καὶ κεντρηνεκέας μετ' ὀλίγα φησὶν, εἰς ταυτὸν ἄγων τὴν μάστιγα καὶ τὸ κέντρον. ὧν παραγωγὴ κατὰ τὸ, ἀτραπιτοὶ δηνεκέες. ἄμφω γὰρ, ἀπὸ τοῦ ἐνεπκεῖν γίνονται ἐν τούτοις δὲ πλάττει καὶ τὸν δία, θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλων, ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος ὀλύμποιο καθὰ καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ ταυτολογῶν σωνήθως οἷα εἰκός. καὶ οὕτω καθ' ἡσυχίαν καὶ ἡ ἥρα ἐν τυγχάνει αὐτῷ, καὶ τυγχανῇ οὗ θέλῃ. Ἰστέον δὲ ὡς ὁ μεγαλονοις Πίνδαρος ἐπαινεῖ τινα ἵππον, ὡς μὴ κεντρηνεκέα δέμας δὲ ἀκέντητον δρόμῳ παρέχοντα. καὶ εἰσὶ μείζονες τοιοῦτοι. Ὅμηρος δὲ ἐκ τοῦ πολεοναίζοντος ἔφρασεν.

Τὰς ὥρας φιλοσόφως ὁ ποιητὴς, πυλωροὺς αὐτῆς λέγει τοῦ οὐρανοῦ. καὶ Ἐστι τετράφθαι αὐτὰς φησι, μέγαν οὐρανὸν οὔλυμπόν τε. οὐ δηλ τὰ ἐκ τῶν ὡρῶν ἀποτελέσματα ὡς αὐτὸς εἰκὸς ἀστείζόμενος. ἀλλὰ ὥστε ἡμὶν, ἀνακλῖναί φησι πυκινὸν νέφος ἠδ' Ἐστιθεῖναι. τουτέστι καὶ αὐοῖξαι νέφος, οἷά τινα πύλιν, καὶ αὖθις Ἐστιθεῖναι. τῷ οὔτι γὰρ ὧραί τινές εἰσιν ὡς Ἐστι πολὺ, καὶ καιροὶ τεταγμένοι τοῦ νεφελοῦσθαι τὸν οὐρανὸν ἔστε καὶ μή. ὅτι δὲ πύλαι οἷον, τῷ οὐρανῷ τὰς νέφη, δηλοῖ ὁ ποιητὴς εἰπὼν τὸ, αὐτόματοι δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ ὅ ἐστιν ἤχησαν καὶ ἀνοίχησαν ἐρχομένας τῇ ἥρᾳ καὶ τῇ ἀθηνᾷ. καιριωτάτη δὲ λέξις Ἐστὶ αὐοίξεως πυλῶν, τὸ ἀνακλίνειν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. ἵνα ἢ κλίνειν μὲν τὸ κλείειν ἀνακλίνειν δὲ τὸ ἀνάπαλιν. Ὁρα δὲ ὅπως τὸ ἔμυκον Ἐστὶ βοᾶς κυρίως κείμενον, Ἐστὶ πύλης ἔστε τῆς δηλ τὴν ἄχαν ἁρμονίαν ἠχητικῆς, καὶ οἷον μυκητικῆς, ὀνοματοποιῶν καὶ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ἦχον πυλῶν τε μέγεθος καὶ στρεότητα δηλῶν, καὶ αὐοίξιν αὐτῶν. καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δέ φησι. τάδ' ἀνέῤῥαγεν ἤύτε ταῦρος. τὰ θύρετρα δηλαδή. καὶ σημείωσαι ὅτι ὁ παραβολικῶς δεξάμενος ταύρου δίκην ἠχεῖν θύρας δέξαιτ' ἂν, καὶ τὸ μυκᾶσθαι αὐτὰς. καὶ οὕτω τὸ αἰσχρὸν ταύτης τῆς λέξεως, δηλ παραβολῆς ἐτρώθη σωνήθως πεθράπευται. εἰ καὶ μὴ παράκεινται ἀλλήλαις ἥτε λέξις καὶ ἡ ῥηθεῖσα παραβολή. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι εὐθεῖαν οἱ μεθ' Ὅμηρον λαβόντες, μυκᾶσθαί φασι καὶ βροντάς. ἐπεὶ καὶ αἱ ὁμηρικαὶ αὗται πύλαι, νέφη εἰσὶ βροντώδη μυκηθμόν ποτε ἀφιέντα. ἀκόλουθον δὲ πάντως τὸν ἐν ὀλύμπῳ οἴκοις πλασάμενον, καὶ πύλας αὐτοῖς τολμῆσαι εἰπεῖν. ἔστι δὲ τὸ ἔμυκον, δευτέρος ἀόριστος τοῦ μυκῶ ῥήματος. κατὰ τὸ χραισμῶ, ἔχραισμον. δουπῶ ἔδουπον. κτυπῶ ἔκτυπον, λικμῶ ἔλικμον. τὸ δὲ αὐτόματοι, αὐτὶ τοῦ μόναι, ἀφ' ἑαυτῶν, δίχα πυλωρῶν ὡς ἐὰν ἦσαν αἰσθητικαί. εἴρηται δὲ καθ' ὁμοιότητα τοῦ αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴ ἀγαθὸς Μενέλαος. παρὰ δέ γε τοῖς μεθ' Ὅμηρον σοφοῖς, ἄλλως ἡ λέξις αὐτὴ λαμβάνεται. ἧς καὶ εὐθεῖα ἡ σύνεσις, οὐ μόνον εἰς ὃ λήγει, ἀλλὰ καὶ δηλ τοῦ ἡ προφέρεται. ἡ αὐτομάτη γὰρ,

τὸ δὲ

τὸ δὲ ζωὸν τέτρασθαι, λέξις σεμνὴ καὶ εἰα κατὰ τὸ, ὦ λαοί τ' ζωὸν τετράφαται, καὶ ὅσα τοιαῦτα, Δ' δὲ μέγας οὐρανὸς οὔλυμπός τε, ἢ ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ λέγοιτο κατὰ ἀλληγορικὴν ἀλήθειαν, ἢ καὶ ἄλλως ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ὄλυμπον μὲν νοητέον, Δ' μακεδονικὸν ὄρος. οὐρανοῦ δὲ, τὸν ζωὸν τὰ νέφη τὸ ζωον. ὃς ποτε μὲν κλείεται ὅσα μὴ πύλαις τοῖς νέφεσι. ποτὲ δὲ ὡς οἷον αὐτοιγόμενος διακαφαίνεται. Παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον διαφορά ὅτιν ῥωτήλως καὶ πευάλως. Ομηρος δὲ καὶ τὴν πεῦσιν ῥώτησιν οἶδε. φησὶ γὰρ ὅτι ἡ ἥρα τὸν δία ἐξείρετο καὶ μετέφρασεν. ἡ δὲ τοιαύτη ῥώτησις, πεῦσις ἐνταῦθά ὅτι. δύο γὰρ εἴδεις διαπανᾶ ὁ ζεὺς εἰς ἀποκρισιν. ἴδιον δὲ πάντως πεύαλος, τὸ ἐν τῇ ἀκρισίσει μακρολογεῖν. ὥσπερ ῥωτήλως τὸ θεραπεύεσθαι τὸν ῥωτῶντα ἀλλ' ἢ ναὶ ἢ οὔ. ἢ ἀλλὰ κατὰ νοῦν πεύαλος μόνις καὶ ἀνανδύαλος.

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ἀρὴ τάδε κρατερὰ ἔργα
Οσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον. ἐμοὶ δ' ἄρξ. οἱ δὲ ἔκηλοι
Τέρπονται κύδεϊ τε, καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων.
Ἄφρονα τοῦτον αὐτάντες, οὗ οὔτινα οἶδε θέμιστα.
Ζεῦ πάτερ ἦ ῥα τίμοι κεχολώσεται, αἴκεν Ἀρηα
Λυγρῶς πεπλήγα μάχης ἐξαποδίωμαι.
Τιὼ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα ζεὺς
Ἄγρει μάνοι ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην,
Ἥ, ἐ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδύνῃσι πελάζειν.
Ως ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος ἥρη.
Μάστιξεν δ' ἵππους. τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
Μεσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Νεμεσῶν τις ἀνδρὶ ἄφρονι ἐρεθισθέντι πρός τινων εἰς πολλῶν μάτην ὄλεθρον, ἐρεῖ παρῳδήσας τὰ ῥηθησόμενα. ἔχρηζε οὕτω. ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ἄρει τάδε κρατερὰ ἔργα, ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν ἀχαιῶν μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον. ἐμοὶ δ' ἄρξ. οἱ δὲ ἔκηλοι τρῶονται, κύδεϊ τε, καὶ ἀπόλλων ἄφρονα τοῦτον, αὐτάντες οὗ οὔτινα οἶδε θέμιστα· εἰ δὲ καὶ θαρρεῖ ὁ νεμεσῶν τοσαῦτα τὸν τοιοῦτον, ἁρμόττει κατὰ παρῳδίαν καὶ τῶν ἐφεξῆς, τὸ, ζεῦ πάτερ. ἦ ῥα τίμοι κεχολώσεται εἴκειν ἄρηα λυγρῶς πεπλημμένον μάχης ἐξαποδίωμαι, ἤγουν ἐκ διώξεως. ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας καὶ παρανῶν τὴν μὴ φρονήσεως ἄμυναν, ὀρθῶς λέγει ἐρεῖ δ', ἄρει μάνοι ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην. ἥ ἐ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδύνῃσι πελάζειν. ὅπερ ἔστι περιφραστικῶς ἴσον τῷ, κακύνειν. λέγει δὲ τοῦτο μὲν ὁ τοῦ μύθου ζεύς. ἐκεῖνα δὲ ἡ ἥρα. λυπουμένη ἐαυτὴ ἀθέμιστος ἀρῆς καὶ σοὶ παροξυνθεὶς τὸν κύπριδος καὶ ἀπόλλωνος. Ορα δὲ ὅζε τὸ ζεῦ πάτερ, δὶς ἡ ἥρα προσφωνεῖ, κολακεύουσα καιρίως τὸν δία. καρτερὰ δὲ καὶ νῦν ἔργα, τὰ βίαια. τὸ δὲ ὁσσάτιον, δύο ἔχει παραγωγὰς ἐκ τοῦ ὅσος· ὅσατος γὰρ εἶτα ὁσσάτιος τὸ δὲ ἐμοὶ δ' ἄρξ οἱ δὲ τρῶονται, χθὲς μάχη ὅτι γοργὸν αὐξηθέντα ἐνίκησε καὶ αὐτὸ ἐκίνησε· τὸ δὲ αὐτάντες, αὐτὶ τοῦ ἐρεθίζαντες· παροξύναντες, ἀναπείσαντες. λέξις δὲ καὶ αὕτη ἀγαθὴ καὶ τοῖς πεζολογοῦσι λιφθεῖσα ἐκ μέτρων ἀνιαμβίων. ἢ μᾶλλον ἐκ κωμῶν λυθέντων τῶν ἀπὸ ἄρα. ταύτη δὲ σύνοιδεν ἡ τὸ, αὖτε κεν αὖτι τοῦ ἀνέπεισε. τὸ δὲ δίωμαι, πρωτότατον ζωὸν ἄρα. ταύτη δὲ σύνοιδεν ἡ τὸ, αὖτε κεν αὖτι τοῦ ἀνέπεισε. τὸ δὲ δίωμαι, πρωτότατον ζωὸν ἄρα. ταύτη δὲ σύνοιδεν ἡ τὸ, αὖτε κεν αὖτι τοῦ ἀνέπεισε. τὸ δὲ δίωμαι, πρωτότατον τοῦ διώκω ὅτι. τὸ δὲ ἄρει, αὐτὶ τοῦ ἄγε, ποσυδὴν παρακελεύεται ὁποῖα πρέπει ἡ θετον τοῦ διώκω ὅτι. τὸ δὲ ἄρει, αὐτὶ τοῦ ἄγε, ποσυδὴν παρακελεύεται ὁποῖα πρέπει ἡ εἰς ἄγραν. ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν ἐξ οὗ καὶ τὸ ζωγρεῖν καὶ τὸ ἀγρεύειν. πελάζειν δὲ ὀδυώσας κακοῖς ἤγουν κακοζήλους τὸν ἄρην λέγεται ἀθηνᾶ. ἐπεί που ἀθηνᾶ μή ὅτιν ἡ φρόνησις. ἀρῆς δὲ εἰς ἀλογίαν μεταλαμβάνεται. ποτιγίνεται δὲ φύσει τοῦ τοιούτου ἀρῆος, ἡ ἀλληγορουμένη ἀθηνᾶ. οὐ μὴν ἡ ἥρα τουτέστιν ὁ ἀήρ. ἀσυμβίβασον γὰρ ἔσχατα· διὸ καὶ τὴν ἀθηναῖν ὁσπλίσει ὁ ποιητὴς κατὰ τὸ ἀρῆος, οὐ μὴν τὴν ἥραν, ἵνα μὴ ἀχρειώσῃ τὴν

κατὰ φύσιν ἀλληγορίαν· ἐκθετικὴ δέ τις μέθοδος σύνοιδα τὰ εἰρημένα. προαναφωνοῦσα δία μετ' ὀλίγον πάσεται ὁ ἄρης· Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οὐ νεμεσίζη τῷ ἄρει τὰ δὲ ἔργα, ἤγουν ὀφὲ τὰ ὑπ' αὐτοῦ προπεμπόμενα, ἀπλῶς αὐτὸν φράσει λύει, ὡς οὐ νεμεσίζη τῶν δὲ ἔργων, ἤγουν σύνεκεν ὧν ποιεῖ· τὸ δὲ μάλιστα καὶ τὸ εἴωθεν ἀκριβείαν ἰκανὴν ἔχει. κακοῦ μὲν γὰρ ὁ μῦθος καὶ παρὰ τισιν ἄλλοις τὸν ἄρεα. οἷον παρὰ τοῖς ἀλωεύσαις· οὔτε δὲ μάλιστα οὔτε εἰωθότως ὡς παρὰ τῇ ἀθηνᾷ. τὸ δὲ ὀδύσαις πελάζειν. οὐ μακρὰν ὅτι τοῦ ὀδύσαις μεμνῆσθαι· ὃ δὴ φράζειν θέλει Ὅμηρος καθὰ καὶ Πίνδαρος· Ἐμφαίνων καὶ ταῦθα ὁ ποιητὴς τὴν εἰς ἀέρα τῆς Ἥρας ἀλληγορίαν, φησὶν ὡς ἡ Ἥρα μάστιξεν ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην μεσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος· ἀ μὲν γὰρ μέσον οὐρανοῦ καὶ γῆς, τόπος ἀέρος ὅθι πολὺ οὐ ἐλαύνει ἡ Ἥρα τὸ ἅρμα· Ὁρᾷ δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα σωμάτως τῷ πληθυντικῷ ξυνέζευξεν εἰπών· μάστιξε δ' ἵππους τῷ δὲ, πετέσθην·

Ὅσσον δ' ἠερόεις ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἥμενος ἐν σκοπιῇ λεύσσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
Τόσσον ἐπιθρῴσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.

Μετρῶν ὁ ποιητὴς πήνησιν δαιμονίων ἵππων ποιητικώτερον καὶ τραγικώτερον, λέγει ὅσσον δ' ἠεροειδὴς διάστημα δηλαδὴ ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν ἥμενος ἐν σκοπιῇ λεύσσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον. ἔνθα τὰ τῆς ὅλης ἀνεπιπρόσθητα, τόσσον ἐπιθρῴσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι· ὅ ὅτι ὑψαύχενες ἢ ὧν ὁ κρότος ὑψοῦ ἠχεῖ· καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα μετρεῖ καὶ ὁσίσον χῆμα τὸ, ὅσσον. καὶ τὸ τόσσον ἵνα δηλώσῃ ταχυτάτην ὀξ ὀλύμπου τὸ μακεδονικοῦ, πήνησιν ἵππων εἰς τὴν τροίαν. ἀλλαχοῦ δὲ ὀξ ἀριθμοῦ ὡρισμένου τὸ αὐτὸ πρίσεων, φησὶν ὡς τρία βήματα διαβαίντες οἱ τοῦ ποσειδῶνος ἵπποι, τόσον καὶ αὐτοὶ διϊππεύσειν πάντα πολύν. Πίνδαρος δὲ ἐπὶ πλέον Ὁμήρου τραγευσάμενος ἐπὶ ἀπόλλωνος, σὺν θείῳ βήματι πλείονα σωτέμνει ὁδόν· Σημειώσαι δὲ ἢ σὺν τῷ λόγῳ αὔξησιν. οὐ γὰρ εἶπεν ἁπλῶς ὅσσον τις ἴδεν. ἀλλὰ ὅσσον ἴδεν ἠεροειδὴς καὶ καθήμενος ἐν σκοπιᾷ καὶ βλέπων εἰς πόντον. ὁ γὰρ τοιοῦτος εἰς πολὺ ἀὴν ἀέρος βλέποι διάστημα σὺν ἡμέρᾳ δηλαδὴ αὐεφέλῳ· εἰ γάρ τι μὴ ἀέρα καθαρὸν ὁρᾷ μὴ δὲ ἐκ περιοπῆς ἀλλά πόθεν κάτωθεν, μὴ δὲ ὀξὺ πελάζοις, οὐ τοσοῦτον ἀὴν ὀφθαλμοῖς ἴδοι· Ἐν τῷ, τροίην ποταμῷ τε ῥέοντε, ἀποχρίσαιτο ἄν τις ἀργὸν κεῖσθαι περιττῶς τὸ, ῥέοντε, πρὸς ἔπος συντέλειαν, εἰ μὴ ἄρα βούλεται δηλῶσαι ποταμοὺς οὐ λειψυδρουντας ἀλλὰ πλήθοντας·

Ἀλλ' ὅτε δὴ τροίλω ἶξον ποταμώ τε ῥέοντε,
Ἠχῇ ῥοὰς σιμόεν συμβάλλετον ἠδὲ σκάμανδρος
Ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος ἥρη
Λύσασ' ὀξ ὀχέων πολὺν δ' ἠέρα ποιλὴν ἔχυτε.
Τοῖσι δ' ἀμβροσίην σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
Αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
Νυσσάσην ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαῦσαι.

Τὸ ἦχι τουτέστιν ὅπου ῥοὰς σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ σκάμανδρος, ἀλληγορικὸν χῆμα λέγεται. οὐχ ὅτι ἀλληγορεῖν δύναται ἴδιον, ἀλλὰ διότι ἐκεῖνος αὐτῷ ἔχαιρε μάλιστα μέσον δύο ὀνομάτων τιθεὶς ῥῆμα τὸ μετ' αὐτὰ κεῖσθαι ὀφεῖλον· καλεῖται δὲ ὁ χῆμα ἴδιον καὶ παρεπίζευξις. τοιοῦτον καὶ τὸ ἔνθα μὲν εἰς ἀχέροντα πυριφλεγέθων τε ῥέουσι κωκυτός τε καμπτώτατα δὲ λέξις καὶ ἐνταῦθα τὸ συμβάλλειν ἐπὶ μίξεως ποταμῶν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐπὶ στρατευμάτων. λέγει δ' ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος προσηκῶς ξυμβολὴ, καὶ ἡ ἐκ κοινοῦ καθ' Ἡσίοδον εἰπεῖν διαπάνη. ὅθεν καὶ ἀξύμβολον δεῖπνον εἰς ὃπερ οὐδὲν δὲ διαπάνηκεν ὁ φαγών· Λύσασα οὖν ἵππους ὀξ ὀχέων ἥρα, ἠέρα πολὺν ἔχυτε πολὺ αὐτὸν ὡς ἂν μὴ ὁρῶνται. τοῖσι δ' ἀμβροσίην σιμόεις, ἀνέτειλε νέμεσθαι. αὐτὴ δὲ καὶ ἡ ἀθηνᾶ βάτην ὅθεν ἔβησεν, τρήρωσι πελειάσσιν ἴθματα ὁμοῖαι. ἤγουν ὅμοιαι κατὰ τὰ κινήματα περισσοῦς.

περισσοτέρας. ὧν τὰ ἴχνη ἀφανῆ εἶναι ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοί. καὶ οὐ κατὰ λόγον τὸ μεγέθους διηρθρωμένα. Ορα δὲ ὅτι ὁ μῦθος τοῖς δαιμονίοις ἴππους αὐτόματον ἀμβροσίαν παραβάλλει. καὶ τοῦτον οὐ φύεσθαί φησι τὸν χόρτον γὰρ τὰ πεινοῦ εἰπεῖν, ἀλλ' αὐξάνειν ἐκ γῆς. σεμνοτέρα γὰρ καὶ θειοτέρα ἡ τοιαύτη λέξις. ξηρὰ δὲ καὶ ἐνταῦθα ῥῶσις ἡ ἀμβροσία. εἶδαρ γάρ φησιν οὐ μὴν τοτόν. εἰ μὴ ἄρα καὶ αὕτη προσερόντι κράμα ἦν· πρὸς ὁμοιότητα τὸ ὁμηρικοῦ κυκεῶνος. οὗ ἔκτε σορεῶν, ἔκτε ὑγρῶν ἐκέκρατο αἱ δὲ πελειάδες, εἶδός τι περισσοῦ. τὸ δὲ ἴθμα, οὐ γνώσθες οὐ φράζεσθαι ἐκ τοῦ ἴσναι γίνεται πλεοναστικῶ τοῦ θῆτα. ὡς καὶ ἐν τῷ μνιθμὸς κῆ πρὸ κοίντω δὲ, ὠρυθμός. τὸ μέτοι ἀφ' τοῦ σ' ἴσμα ὁ κῆ διαζεύξας, ἴδρυμα δηλοῖ πρὸ Λυκόφρονι. ἀφ' τοῦ ἵζω γενόμενον. Ιστέον δὲ ὅτι οἰκεῖον τῇ ἥρᾳ, τὸ ἠέρα πουλυὴ χεύειν τοδὲ ἧς κῆ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. ὅτι ἠέρα τίτνα περάθε ἔα θεῖαν. ἀορασίαν δηλαδή τινα ἀφ' ὁμίχλης, ἥτις ἐστὶ ταθεῖσα, καὶ νυκτὶ ἔοικε. θηλυκοῦ δὲ γένους ἰωνικῶς κἀνταῦθα εἶναί φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ ἠέρα τουλύ. τοιοῦτον δέ του κῆ τὸ θῆλις ἔέρση, καὶ ἡδὺς αὔτμή·

Αλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Εσταθεν. ἀμφὶ βίλω δουρήνεος ἱππιοδάμοιο
Ελόμενοι, λείοισιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Η συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,

Τοὺς περὶ τὸν Διομήδην ἐπαινῶν, φησὶν ὡς πλεῖστοι καὶ ἄριστοι, ἔσταθεν τοδὲ αὐτὸν λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν ἢ συσὶ κάπροισι τῶν τε σθένος, οὐκ ἀλαπαδνόν· καὶ συμείωσαι καὶ ἐνταῦθα τὴν συντομίαν τῶν προβολῶν· καὶ ὅτι καλῶς εἶπε προθεὶς τὸ, κάπροις. οὐ γὰρ ἀπλῶς οἱ σύες, ἄλκιμοι. ἀλλὰ οἱ κάπροι. τὰ δὲ ἑπτὰ ταῦτα, χρήσιμα καὶ εἰς ἐγκώμιον παρατάξεως·

Ενθα σάσ' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος ἥρη,
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ,
Ος τόσσον αὐδήσκε χ', ὅσσον ἄλλοι πεντήκοντα,

Στᾶσα ἡ ἥρα, ἐβόησε Στέντορι εἰσαμένη ὃ ὅτιν ὁμοιωθεῖσα, μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ· ὃς τόσσον αὐδήσασκεν, ὅσσον ἄλλοι πεντήκοντα. καὶ σημείωσαι τὴν τοῦ Στέντορος μεγαλοφωνίαν. φασὶ δὲ αὐτόν τινες μὲν ἀρχαῖον. τινὲς δὲ θρᾶκα εἶναι, ἑρμῆ δὲ τοδὲ μεγαλοφωνίας ἐείσαντα ἀναιρεθῆναι. δύρειν δὲ αὐτὸν λέγουσι καὶ τὴν ἐκ κώλου βαφήν. ἢ μᾶλλον τὴν ἀφ' κώλου βολὴν σὺ ταῖς μάχαις. ἄλλοι δέ φασιν σὺ τοσούτοις τῶν αὐτηχέφων μὴ κεῖσθαι ἓν τελευταῖον τοδὲ Στέντορος εἶδον τὸν τοδὲ τῆς φωνῆς, ἀφ' τὴν ἐπτοβολήν· μέμνηται δὲ καὶ Ηρόδοτος δύρυβόα τινος φονεύοντος ἐπ' οὖ τότε ἀνθρώπους· λέγων ὡς ἐπὶ τοδὲ δαρεῖον ἀνὴρ ἀγγέλιος φωνέων μέγιστον ἀνθρώπων. πάνυ δὲ παρατετηρημένον, τὸ, χάλκεο φώνῃ. οὐ ἀφ' τὸ στερρὸν ὅπερ ἀλλαχοῦ φωνὴν εἶπεν ἀρρῆκτον. ἀλλὰ ἀφ' τὸ ἀράκουσον τῆς βοῆς. ἠχητικώτατος γὰρ σὺ μετάλλοις χαλκὸς διὸ καὶ οἶνοπα λέγει ὁ ποιητὴς χαλκὸν, ὡς ἀλλαχοῦ φανήσεται. τὸ δὲ κύων χαλκεόφωνος, καὶ ἕτερον ἔχει λόγον κατὰ ποιότητα φωνῆς. ὁ ποία καίτοιγε ἀνθρώποις καὶ πλωοῖς δὲ ἐμφαίνεται. περισφυῶς δὲ Ομηρος μὴ ἔχων ἀρίστειαν τινὰ τῇ ἥρᾳ περιάψαι ὡς ἀέρι, ποιᾷ γοῦν αὐτὴν μέγα βοῶσαν. καὶ καιρίως εἰπεῖν στεντόρειον. ἐπεὶ πᾶσα φωνὴ, ἀέρος ὄτι πλήγμα, ἢ περιληψμός ἀήρ·

Αἰδὼς ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί,
Οφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Αχιλλεύς,
Οὐδέ ποτε τρῶες πρὸ πυλάων δαρδανιάων
Οἴχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος.
Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος καίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
Ως εἰπὼν ὦτρυνε μένος, καὶ θυμὸν ἑκάστου.

Γοργόπης σὺνοιῶν σὺ τῷ αἰδοῖ ἀργεῖοι καὶ ἐλέγχεα εἴδος ἀγητοί· διότι καιρὸς σύ-ταῦθα ἰὼ τῇ λεγούσῃ ἥρᾳ κατεπείξεως καὶ βραχυλογίας. διὸ ζὺν τῷ ἀσωδέτῳ καὶ ἐλ-λειπτικῶς εἴρηται, αἰδοῖ ἀργεῖοι. λείπει γὰρ τὸ ἐστίν· ὀνειδίζει δὲ εἰ μὴ αἰδοῦνται ῥᾳθυ-μοῦντες ἀλλὰ ἐλέγχουσιν. ἤτοι αἰσχύνοισι τὸ εἶδος τοῖς ἔργοις· Κατὰ τὸν τῆς ἥρας λό γον, ὅφρα μὲν ἐς πόλεμον πολέσκετο Ἀχιλλῆς. οὐδέ ποτε τρῶες πρὸ πυλάων δαρ-δανιάων οἴχεσκον ἄγων ἄρηνδε. κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος. αὐτὰρ δὲ μνίσθεν-τος, ἐκὰς πόλιος καίλης ἅμα νηυσὶ μάχηται. καὶ ὅρα ὡς δεξιώτατα καὶ σὺν ταῦθα τὸν ἀ-κροατὴν εἰς σωτηρ ἀνάμνησιν ἄγει τὰ Ἀχιλλέως. Ψευδοπαρήχησις δὲ τὸ ἐς πόλεμον πολέσκετο αἱ δὲ πολλαχοῦ δηλούμεναι δαρδάνιαι πύλαι, ἐπωνομάζοντο μὲν τῷ ἀρ-χαίῳ δαρδάνῳ τῷ τοῦ Πριάμου προγόνῳ. ἐλέγοντο δὲ καὶ σκαιαὶ ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. ἔοι κε δὲ ὁ ἑλλωτικὸς ναύσταθμος πρὸς τῆς πόλεως εἶναι. ὡς δηλοῖ τὸ ἑκαί. οὗ διασαφητι-κὸν τὸ, κοίλαις ἅμα νυυσίν· Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ γεωγράφος τοπογραφῶν Β' ἑλλωτικὸν ναύ-σταθμον, λέγει ὅτι τὸ ναύσταθμον πρὸς τῷ σιγείῳ. ἄλλο οὖ πρὸ τὸν ἀχαιῶν λιμένα. καὶ ὅ-τι σίγειον πόλις κατεσκάσθη. σύνθα καὶ τὸ ναύσταθμον καὶ ὁ ἀχαιῶν λιμὴν καὶ τὸ ἀ-χαϊκὸν στρατόπεδον. ἀφανόμιος δὲ καὶ μὴ κατὰ τὸ ὕστερον Ἴλιον ἀφεστάναι τῆς ἑλ λωτικῆς ναυστάθμου· τὸ παλαιὸν Ἴλιον λέγει πρὸς ἄλλοις, καὶ ὅτι τὸ ναύσταθμον οὕτω πολισίον ὅτι τῆς νῦν πόλεως ὥστε θαυμάζῃ αὖ τινα τῶν μὲν ἑλλώων ἀπόνοιαν εἰ περ τοσοῦτον χρόνον ἀτείχισοι ἦσαν πολισίον οὔσης τοιαύτης πόλεως. τῶν δὲ τρώων, ἀφυ-χίαν εἰ γενομένου μὲν τείχους. τοιαῦτα ἤνυσαν, ἀτείχιστον δὲ τὸν ναύσταθμον ἔχοντες, οὐ δὲν ἐποίουν·

Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Εὗρε δὲ τόν γε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν
Ἕλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε πάνδαρος ἰῷ.
Ἰσχὺς γὰρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
Ἀσπίδος εὐκύκλου. τῷ τείρετο κάμνε δὲ χεῖρα
Ἀνδ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπομόργνυ.
Ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἅψατο, φώνησέν τε.
Ἦ. ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.
Τυδεὺς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.

Ἐπορούειν οὐ μόνον τὸ πολεμικῶς ἐφορμᾶν. ἀλλ' ἔστιν οὗ καὶ πρεσπευδῶς. ἀθηνᾶ γοῦν Τυδείδῃ ἐπόρουσεν. ἦγον ἀπλῶς εἰς αὐτὸν ἦλθεν ὅτε καὶ δοῦρυ αὐτὸν ἕλκος ἀναψύχον-τα. τό, μιν ἦγουν καθ' ὃ αὐτὸν βάλε πάνδαρος ἰῷ. ἰσχὺς γὰρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος ἀσπίδος εὐκύκλου ἢ ἀμφιβρότης. τῷ, ἤγουν ᾧ τινι τείρετο ἢ τείρεσθαι κάμνε δὲ χεῖρα. ἀνδ' ἴσχων τελαμῶνα. τουτέστιν ἀνέχων ἀνατείνων κελαινεφὲς αἷμ' ἀπομόργνυ ὅ ὅστιν ἀπέμασσεν ἀπεπλύνετο πρὸς οὗ πρεσείρηται. καὶ διοὐτῳ λόγῳ ἡ ἀθηνᾶ τὸν Διομή-δην ἀπομαχόμενον ἐσῶσα δύρουσα, ὠνείδισεν ὑπεπτοῦσα ὡς ἄρα ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. τυδεὺς τοι, μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. εἶτα δεικνῦσα τὸ τῆ Τυδέως θαῤῥος, λέγει ὡς ἐκεῖνος μὲν καὶ ἐπεξόμενος ὑπ' ἐμοῦ πολεμεῖν, ὅμως προ-καλούμενος οὐ δικαίοισι ἠείστευε. σὺ δὲ καὶ ἐρεθιζόμενος ὑπ' ἐμοὶ φύλακι, ὅκνον ἔχεις. ἐξ οὗ σωάγει μὴ Τυδέως ἐκ γεγενῆσθαι αὐτὸν. πιθανῶς κεφαλαιωσαμένη τὴν ἀνομοι-ότητα. ἐκ τῆ, ἐκείνου μὲν ἀθηνᾶς κωλυούσης, μάχεσθαι καὶ νικᾶν. ἔδυσεν δὲ κελευόμενον, ἀνικουστεῖν·

Καί ῥ' ὅτε πρὸν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ ἐάσκον,
Οὐδ' ἐκ μαφάασκεν, ὅτε τ' ἦλυθε νόσφιν ἀχαιῶν
Ἄγγελος ἐς θήβας πολέας μετὰ κεδμείωνας
Δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐὺ μεγάροισιν ἐκηλον.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων οὐ κατθρον ὡς τὸ πάρος πῦρ,
Κούροις καλμείων πεκαλίζετο πάντα δ' ἐνίκα
ῥηϊδίως. τοίη τοι ἐγὼν Ζωτάρρωθος ἦα.
Σοί δή τοι μὲν ἐγὼ παράθ' ἵσαμαι. ἠδὲ φυλάσσω
Καί σε πεφρονέως κέλομαι πρώεσσι μάχεσθαι
Αλλάσευ ἠ κάματος τολυαΐξ γῆρα δέδυκεν,
Ηνύσε τοῦ δέος ἴσχει ἀκήριον οὐ σύγ' ἔπειτα
Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος οἰνείδαο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος πεσέφη κρατερὸς διομήδης.
Γινώσκω σε θεὰ θύγατερ διὸς αἰγιόχοιο.
Τῷ τοι πεφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' Ζωικεύσω.
Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔ τέ τις ὄκνος,
Αλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.
Οὔμ' ἔασ' μαχέσεσθαι θεοῖς αὐτικρὺ μάχεσθαι
Τοῖς ἄλλοις. ἀτὰρ ἔικε διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη
Ελθησ' ἐς τόλεμον, τὴν γ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Τούνεκα νῦν αὐτὸς τ' αναχάζομαι, ἠδὲ καὶ ἄλλους
Αργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι σύθάδε πάντας
Γινώσκω γὰρ ἄρηα μάχην ἀνακρανέοντα.

Εἰσὶ δὲ τὰ τῆς ἀθηνᾶς, διαὖτα καίρ' ὅτε πρῶμεν ἐγὼ τολεμίζειν οὐκ ἔασκον. οὐ δ' ἔκ τα φαίασειν ὅτε τ' ἦλυθε νόσφιν ἀχαιῶν ἄγγελος ἐς θήβας, δαίνυσθαί μιν ἀῶγοις σὺν μεγάροισιν ἔκηλον. αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων οὐ κατθρον ὡς τὸ πάρος πῦρ, κούροις καλμείων πεκαλίζετο. πάντα δ' ἐνίκα ῥηϊδίως. τοίη τοι ἐγὼν Ζωτάρρωθος ἦα. σοί δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παράθ' ἵσαμαι ἠδὲ φυλάσσω. καί σε πεφρονέως κέλομαι πρώεσσι μάχεσθαι. ἀλλάσευ ἠ κάματος τολυαΐξ γῆρα δέδυκεν ἤνυσέ τοῦ δέος ἴσχει ἀκήριον. οὐ σύγ' ἔπειτα Τυδέως ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος οἰνείδαο. τούτων δὲ τολλὰ παραπλακῆναι δύναταί τοτε εἰς λόγον τὸν τοῦ αὐδρὸς δύγενοῖς μὴ καὶ αὐδρείου. ὀκνοαῦτος δὲ εἰς ἔργον τουσδαῖον κατάζηνα περιστέτειαν. σὺ τούτοις δὲ φαίνεται ὅτι τε, οὐκ σὺσατικῶς ἡ ἀθηνᾶ τὸν Τυδέα ἐκώλυε τολεμεῖν, ἀλλ' ἐπεῖχε κηδεμονικῶς, καὶ ὅτι τὰ κατὰ θήβας ὁ Τυδεὺς πλὴν μὲν ἀρχὴν, θρασύτερον διεχειρίσαθ'. εἶτα σωετώτερον ὅτε πρὸς αὐτοῖς τοῖς ὄρχοις ἦν. διὸ καὶ δύτυχῶς αὐτῷ ἀπέβη ἐκεῖνα. καὶ οὕτω μὲν πρὸς τὸν Διομήδην ἡ ἀθηνᾶ. ἐκεῖνος δὲ ἐφ' οἷς ὠνείδισαι, φησὶν ἀρξάμενος ἐκ τῶν τὸ ὀνειδισμοῦ τελευταίων ἀλλ' σωέχειαν, λόγου, ὡς οὔτε δέος ἔχει αὐτὸν, οὔτε ὀκνεῖ ἀλλὰ μέμνῆται ὧν ἔφθη πεφοντείλαθαι αὐτῷ ἡ ἀθηνᾶ κωλύουσα θεομαχεῖν. καὶ οὕτω ῥητορικῶς τὸ αἴτιον περιτρέπει τῇ μυθικῇ ἀθηνᾷ πλὴν αἰτίαν καθά φασιν οἱ ῥήτορες εἰς αὐτὴν μεθιστῶν ὡς κωλύουσαν. καὶ λελιθό τως κατασκευάζει, μήτε ἠλατῆσθαι τὸ πατρὸς, ἀλλὰ καὶ θεοφιλέστερος ἐκείνου εἶν εἰ Τυδεὺς μὲν, κωλυόμενος οὐχ ὑπήκουεν. οὗτος δὲ μέμνῆται πλὴν μὴ ἐώσης θεοῖς αὐτικρὺ μάχεσθαι καὶ πέπεισται αὐτῇ. ἔχει δὲ οὕτω καὶ τὰ τῶ Διομήδους. γινώσκω σε θεὰ θύγατερ διός. τῷ τοι πεφρονέως ἐρέω ἔπος οὐδ' Ζωικεύσω. οὔτέ τι με δέος ἴσχει ἀκήριον. οὔτε τις ὄκνος. ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων ἃς ἐπέτειλας. οὔμ' ἔασ' μαχέσεσθαι θεοῖς αὐτικρὺ μάχεσθαι τοῖς ἄλλοις. ἀτὰρ ἔικε διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη ἔλθησ' ἐς τόλεμον, τὴν γ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ. τουὔνεκεν αὐτὸς τ' αναχάζομαι ἠδὲ καὶ ἄλλους αργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι σύθάδε πάντας. γινώσκω γὰρ ἄρηα μάχην ἀνακρανέοντα χρήσιμα δὲ πινι καὶ ταῦτα κατὰ καιρὸν πεπλεκόμενα καὶ παρῳδούμενα ὅτε αὐτὸς μὲν καλῶς δύλαβεῖται ποιεῖν τι πάσχει δὲ μέμφιν ὡς ἠ δειλὸς, ἠ ὀκνηλός. καὶ ὅρα τό, τε φιλάλλιλον τῶ Διομήδους ἔπορ οὐ μόνον αὐτὸς ἀπέχεται οὔπορ ἡ ἀθηνᾶ παρλύεσεν, ἀλλὰ

καὶ οὐ ἄλλοις τὸ αὐτὸ ποιεῖν ἐθέλει, καὶ ὅτι καὶ ὀλίγα τῆς ἀθηνᾶς ὁ ποιητὴς δηλοῖ τὸ τῆς συμβουλῆς σὺ πολλοῖς οὐκ εὐσωτέλεσον. καὶ ὡς αἱ δεύτεραί πως φρονίδες σοφώτεραι. ἡ γὰρ κωλύσασα τὸν Διομήδην μηδενὶ θεῷ ἐπιθέσθαι. ὅτι μὲν μόνη τῇ ἀφροδίτῃ, νηῒ μεμφέσθαι αὐτὸν ὅτι τὸν αἰχμὴν ἐπορσέλλεται. ὅρα δὲ σὺ τῷ ἐρημαίῳ χωρίῳ καὶ ὅπως ὁ ποιητὴς ὁρμηνεύων τὸν ῥηθέντα τελαμῶνα, ἐπήνεγκε τὸ ἀπαίδος. ἵνα νοῆτο νηῒ τελαμὼν, ὁ ταύτης ἀναφορεύς. οὐμὴν ὁ τῆς ἀπαίθης τὸ δὲ ὀλίγον, ταυτόν ὅτι νηῒ τῷ, ἦπλον αὐτ' δὲ αὖτε τῷ οὐδαμῶς. διὸ ἐπικαταβαίνει φησιν, οὐ σύγ' ἔπειτα τυδέος ἔκγονός ἐστι. οὐκ ὀλίγην ἐπαποῦσα ὁμοιότητα, πάντη δὲ ἀποφήσας. σὺ τεῦθεν δὲ καὶ σοφοκλῆς λαβὼν, λέγει βαιὸν σὺ τρέπεσθαι, τὸ οὐ δόλως ἐπιτρέφεσθαι. καὶ, μείων λόγος, αὖτε τῷ οὐδείς. σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ σὺ τούτοις ἡ τῷ Διομήδει λαλοῦσα ἀθηνᾶ, ἡ φρονήσης ὅσιν ἡ ἔμφυτος αὐτῷ καὶ ἀεὶ συμπαρομαρτοῦσα. δι' ἧς ἀναπολεῖ τὸ πατρὸς καὶ ἐκεῖθεν εἰς μάχην ἐρεθίζεται. καὶ μέμφεται ἑαυτὸν ὅτι καὶ βραχὺ γοῦν τι ἀνεταύσατο. καὶ μεμψάμενος εἶτα καὶ ἀναπολήσας. εἰς νοῦν οἷα μεγάλα κατώρθωσε πανύσσων κατὰ συναπισμοὺ τερατίων καὶ ὡς εἰπεῖν δαιμονίων, ἐρεθίζει ἑαυτὸν ἀγχινούσατα καὶ κατὰ τὸ φρενητὸ ἀρεος. αὖσρι δὲ βραχυήλικι μὲν σὺ ὀργησάττω δὲ πρέπει τὸ, μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. ὁ ποιον ἡ ἰσορία τὸν τυδέα παραδίδωσιν, ὁ δὲ τοιοῦτος μικρὸς καὶ ὀλίγος λέγει τ' ἀνὴρ, οὕτω γὰρ σὺ ὀδυσσεία ὁ κύκλωψ ὀλίγον τὸν ὀδυσσέα φησί. καὶ ἡσίοδος δὲ πολὺν ὀλίγον τὸ μικρὸν, σὺ τῷ, νηῒ ὀλίγην αἰνεῖν. ἤγουν μικράν. διαστελλομένην πρὸς τὴν μεγάλην. διὸ ἐπάγει. μεγάλη δ' σὺ φορτία θέσθαι. αὐτίκειται δὲ τῷ μὲν μικρῷ, ὁ μέγας. οὕτω γὰρ ὁ σκαμάνδριος Αἴας μέγας καὶ μείζων ἐλέγετο. τῷ δὲ ὀλίγῳ, ὁ πολλὸς κατὰ τὸ, πολλὸς γάρ τις ἔκειτο βυτέσι μέγας. εἰ δὲ καὶ σὺ πολλοῖς ὁ μικρὸς καὶ ὀλίγος καὶ τυτθὸς εἰς ἴσον ἄγοι πολυωνυμίας λόγῳ, ἀλλ' ἔστιν σὺ αὐτοῖς ἄλλως πολλὴ διαφορά. μικρὸς μὲν γὰρ τυδεὺς ἢ εἴτις ἄλλος. ὀλίγος δὲ ὄχλος. τυτθὸς δὲ παῖς. καὶ βρέφος τυτθὸν, τὸ ἐπιτύτθιον. ὅτε μὴν τοι πολυωνυμοῦσι μετ' αὐτῶν ὅτι καὶ τὸ βραχὺ ἢ τὸ μέτριον. καὶ πρὸ αὐτῶν τὸ μικκὸς ὅπερ ἔστι μικρός. ὀξυνόμενον μὲν, κατὰ τὸ μικρός. διπλάζον δὲ τὸ κάππα ὡς δῆθεν αἰολικὸν κατὸ, ικκὸς, ὅπερ ἔστι κύριον ὄνομα σοφοῦ ἰαμβοῦ ἐπινίου. ὃς οὗ παροιμία σ' δεῖπνον ικκοῦ ἔχε τὸ βύτελες τῆς ἐκείνου ζωῆς. ἐκ δὲ τῆς ἐνθέντος μικκοῦ ὅ ὅτι μικροῦ, ὑποκοριστικὸν ὁ μικκύλος. ὅθεν μικκύλα χερύδρια αἱ παιδικαὶ μικραὶ χεῖρες παρὰ τῷ συῤῥακουσίῳ μόχῳ. δοκεῖ δὲ τὸ μικρὸς ἓν δέμας, πρὸς διασολλιῶ ἐρῆσθαι τῆς κατ' ἄλλό τι μικρότητος. οἷον τῆς κατά τι μέλος ἢ ψυχῆς αἰρετὴν εἰκὸς γὰρ εἶναί τινα βραχύχειρα. ὧ αὐάπαλιν ἔχων ὁ μακρόχειρ Αρταξέρξης οὕτω δέ πως καὶ μικροψυχεῖ τις. καὶ ἄλλος διεκπεσὼν τὸ μεγαλοπρεπὴς εἶναι, μικροπρεπὴς λέγεται. ἐκ τῆς, μείων δὲ τὸν μικρὸν παράγουσιν οἱ παλαιοί. ξηρηΐα δέ τις ἐτυμολόγοις καὶ τὸ, τυδεὺς μικρὸς ἦεν. οἱ ἐκ τῆς τυτθὸν ὅ ὅτι μικρὸν, τὸν τυδέα παρωνυμοῦσι. μώμου δέ τι ἔχειν φαίνεται καὶ τὸ, μικρόν τινα εἶναι τὸ δέμας. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἔοικε λέγειν ὡς εἰ καὶ μὴ ἀρετὴν κατὰ σῶμα εἶχε τυδεὺς ἀφανὴς ὢν ἦ οἷον κατακεχωσμένος, τῇ γοῦν ἀνδρία περιεβλέπετο. ὁ μὴν τοι διομήδης βυμεγεθέστερος ὑπονοεῖται ὡς εἰκὸς εἶναι τ' πατρός. τὸ δὲ τυδεὺς κείμενον σὺ τέλει σίγμα καὶ πάλιν καταίρειν ἑτέρου σίγμα ὡς προέκειται δόξει μὲν λῦ, ἐπαναληπτικῶς ἐρῆσθαι· ποιεῖ δὲ μᾶλλον ἅπαξ προφῆς κατὰ τὴν ῥήτορας. ὅρα δὲ καὶ ὡς τὴν ἀθηναϊκὴν ἱστορίαν τόποις διαφόροις ὁ ποιητὴς μερίζας, σὺ μὲν τῇ βασιλικῇ ποιπωλήσει, ἐπολέτυνεν αὐτὴν σὺ ταῦθα δὲ βραχυλογεῖ, παρὰ δὲ τὸ ἐκφαίνειν, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἐλθεῖν ἄγγελον τὸν τυδέα ἐς θήβας, ἄλλως ἔφρασε φθάζας ομηρος σὺ τῷ ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τὸ δὲ θυμὸν ἔχειν καρτερὸν, σωτήρησιν τὸν ἀλλαχοῦ καρτερόθυμον. σὺ δὲ καὶ μείοις, αὐτοτρόπω καὶ μείωνας ἔφη κατὰ πρωνυμίαν ἢ ἀλλαχόθι δηλωθέντα. σ' δὲ πάντα σὺν κα, διχῶς καὶ ταῦθα νοεῖται ἢ γὰρ πάντα τὸν αὐτὸν πάντα τὰ ἄθλα. τὸ δὲ παρεῖσθαι, οὐκ ἐξαπίνης

ἀεὶ

ἀεὶ σωτηρίαν δηλοῖ. διὸ ἐδέησεν ἐνταῦθα προσθήκης ἀφ' σαφηνείαν ἐν τῷ, παράθ' ἵσταμαι ἠδὲ φυλάσσω. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον παρίσασθαι, ὅμοιόν τι τῷ προίσασθαι. τὸ δὲ προφρονέως δὶς ἐνταῦθα ῥηθὲν, ποιητικώτερον ὅτι. κοινότερον δὲ καὶ ἀναλογώτερον ἀπαθῶς, τὸ προφρόνως. τὸ δὲ πολυαίξ, καίριον ἐπίθετον καμάτου πολεμικοῦ. ἐν ᾧ αἱ πολλαὶ κινήσεις αἰτιῶσι τὸν μαχητήν. δέος δὲ ἀκήριον, τὸ ἀψυχρότοιον. ταυτόν δ' εἰπεῖν νεκροποιόν. καὶ εἰσὶ τρεῖς αὗται λέξεις ἰσοδυάμοι. καὶ τέταρτον τὸ, νώκαρ, ἐν αἷς ἡ ἐτυμολογία σθρίσιν ἀναπύσει ψυχῆς καὶ κῆρος ἀπὸ τοῦτον σημαίνοισιν. ἐν τούτοις δὲ ἡ ὁρισμὸς ὑπανακώπτει ὄκνου. ὡς δοξάζοντος Ομήρου ὄκνον εἶν, τὴν μετὰ κάματον αὐγήν. ὅρα δὲ καὶ τὸ Τυδέως ἔκγονος, ἀφ' τοῦ κ, γεγραφέν. ὅπερ διασαφῶν ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα ἐν τοῖς τοῦδε τοῦ ἀρεος, φησίν. ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐστί. πρόσθεν τινα ἀφ' τούτου καὶ τὸν αὖθις διος ἔκγονον λεγων. καὶ μετ' ὀλίγα. εἰδέκεν δ' ἄλλου θεῶν ἐγένου. ὁ μάντοι ἀφ' τῶν δύο γάμμα ἔγγονος, οὔτε ὁμηρικός ὅτι καὶ δηλοῖ ὑγονὸν παρὰ τοῖς μεθ' Ομηρον. τὸ δὲ γινώσκω σε θεὰ, ἀντὶ μνησίς ὅτι τοῦ ἔτι ἀφ' ὀφθαλμῶν ἀφηρῆθαι, τὴν ἀχλὺν τῷ ἤρωϊ. ὡς οὕτω γινώσκεσθαι ὑπ' αὐτοῦ ἡμιθέου ἠδὲ καὶ αὔρα. εἰκὸς δὲ καὶ κατὰ τὸν σοφόκλειον Οδυσσέα, δύ μαθὲς εἶν καὶ τῷ Διομήδει, τὸ τίς ἀθηναῖς φώνημα. ἀλήμεναι δὲ, ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἀλῆναι, δηλοῖ μὲν τὸ συγγραφῆναι. ἀφίλητον δὲ πελοπόνησοι ἐρρίπται. ὅθεν δὲ γίνεται φανεῖται ἀλλαχοῦ· τὸ δὲ γινώσκω αὔρα, ὡς καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ, γινώσκωσε θεὰ λεχθέντα οὕτω καθ' αὑτὰ δηλοῦσιν. ὅτι μὴ πρὸ τούτων ἐν τῷ, κώετον Διομήδης ἐπῴχετο γινώσκων ὅτ' ἄναλκις θεὸς ἦν, ὀρθῶς ἐτίθετο στιγμὴ εἰς τὸ γινώσκων. εἶτα ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀνεγινώσκετο. τὸ, ὅτ' ἀναλκις ἦν. καθὰ καὶ ἐκεῖ γέγραπται κοιραλέων δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὁ ἀρχικῶς διατάττομενος ὡς καὶ πρὸ τούτων Οδυσεὺς, κοιρανέων τοσου λίτρας ἀχνὸν. οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐτροιοῦται τὸ τυραννεῖν, τὸ τύραννα δραῶν. καθὰ καὶ τὸ βασιλεύειν ἑτεροῖον λῶν εἶη, τὸ βασιλικὸν πράττειν·

Τόνδ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ, γλαυκῶπις ἀθήνη·
Τυδείδη Διόμηδες ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Μήτε σύγ' ἄρηα τόν γε δείδιθι, μήτέ τιν' ἄλλον
Αθανάτων, τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροθός εἰμι.
Αλλ' ἄγ' ἐπ' ἄρηι πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ὁ τρωϊκὸν εἰς θάρρος μάχης τὸ μήτε σύγε ἄρηα τόν γε δείδιθι μήτέ τινα ἄλλον καὶ ἐξῆς. εἶθα καὶ τὸ, ἀλλ' ἄγ' ἐπ' ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε ἵππους, ἦγουν ἔλαυνε ὁ πολλαχοῦ κεῖται. τὸ δὲ δείδιθι, χρυσοῦν ὄντιν εἰς μέτρον δακτυλικόν. ἄλλως δέ γε κοινότερον δέδιθι λέγεται οἱ τελοῦσι βραχείαις λέξεσι. μεταπλασμοῦ δὲ ἔπαθε, καὶ τὸ δείδιθι. ὡς γὰρ ἴε ἴθι. κλῦε κλῦθι, οὕτω δεῦτε δεῦθι καὶ ἐπενθέσει δείδιθι. ὅτι δὲ τὰ συχνὰ βραχέα, οὐ μόνον ἐπενθέσεις δι χρόνων πάσχουσι κατὰ τὸ Μούλιος. δούρατος. ἔριον. δείδιθι ἢ τὰ τοιαῦτ' ἐν οἷς καὶ ὁδοιπόρος. καὶ ὁδοιδόκος. καὶ Πυλαιμένης. καὶ τὰ κατ' αὐτόν. ἀλλὰ καὶ τροπὰς καὶ ἐκτάσεις ἢ συμφώνων πλεονασμούς. δῆλον ὅτι. τροπὰς μὲν, ὡς τὸ θεντόκος. καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐδηλώθη. ἐκτάσεις δὲ, ὡς τὸ ὠλεσίκαρπος· διωλύγιον. ἐτώσιον. πδριώσιον. πλεονασμοὺς δὲ συμφώνων, ὡς τὸ φορέσβιος. θεοτέσιος· οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι καὶ τὸ ἡ σὺ σίοις ἐπιντεθὲν, παχύνει τὴν τῶν βραχέων ἰσχνότητα. ὁπλοῦν τι καὶ ὁ ἐπίβολος, καὶ ὁ ἐπιστάνος·

Τύλον δὲ χαδίην, μὴ δ' ἄξεο θοῦρον ἄρηα
Τοῦτον μαινόμενον τυκτὸν κακὸν ἀλλοπρόσαλλον.
Ος πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ ἥρῃ, σεῦτ' ἀγορεύων
Τρωσὶ μαχήσασθαι, ἀτὰρ ἀργείοισιν ἀρήξειν.
Νῦν δὲ μὰ πρῆσσιν ὁμιλεῖ τῶνδε λέλασται·

Τὸ χαδὸν, καὶ χαδίω λέγεται. οἷον τύλον δὲ χαδίω. ἔστι δὲ ὀνοματικὸν ἐπίθετον

μα ἀπὸ τοῦ χέδιος χεδία ἡ ζώνη σ. ἵνα λέγῃ ἐλλειπτικῶς, τύψον χεδίῳ τυπὴν ἢ πλη
γήν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ ἀμφαδίῳ ἐκ τοῦ ἀμφαδόν. Τοὺ θοῦρον αὖθις, περιὼν ὁ ζῆλος,
ἀλλοπρόσαλλον καλέσει. σύνταῦθα δὲ ἡ ἀθλιωτάτη σωτηρίου κακηγορουῦσα σφοδρῶς κατὰ
κόμματα, λέγει αὐτὸν μανόμενον. τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον· μανόμενον μὲν, ὅτι
σὺ σὺ ταῖς μάχαις θυμοῖς. ὅθεν καὶ ὁ ἀρειμάνιος εἴρηται. καὶ γὰρ καὶ περὶ ὀλίγου ἔ-
φη· εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν ἀρήια. καὶ σὺ τοῖς ἑξῆς δὲ ἀκουσόμεθα, ὁ δὲ μαίνεται οὐ-
κέτ' ἀνεκτῶς, καὶ ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεσθαι σὺ παλάμη. τυκτὸν δὲ κακὸν ὡς ὑφ' ἡμῶν αὐ
τῶν τευχόμενον καὶ μὴ φύσει ἡμῖν ἐγγινόμενον καθὰ τὸ ἐσθίειν τὸ πίνειν τὸ ὑπνοῦν καὶ τὰ
ἄλλα. ἡ γὰρ φύσις, ἥμερον ἔτευξε ζῷον τὸν ἄνθρωπον. εἰ καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς μάχιμον
μετατεύχει. καὶ κακοποιὸς δ' ἀρέος γίνεται ἀπειπάμενος τὸν ἀκάκητα δρεμῆν. ἀλλοπρό
σαλλον δὲ, ὡς ἀστατοῦντα καὶ ἄλλο τε ἄλλῳ χαριζόμενον. ὡς δηλοῖ τὸ, οἳ περίφρων μὲν
ἐμοί τε καὶ ἥρῃ σεῦτο ἴσον ὑποχνεῖτο ἀγορεύων πρῶτα μαχήσεσθαι ἀτὰρ ἀργείοισιν ἀ-
ρήξειν. νῦν δὲ μᾶλλα πρόφασιν ὁμιλεῖ. τῶν δὲ, λέλαται ἴσον τῶν ἀργείων, ἢ ὧν ὑπέσχετο. ἢ
γοῦν ὡς εἴρηται, ἀλλοπρόσαλλος ὅτι κατὰ σ' φανόμενον, ὁ ἄλλος πρὸς ἄλλον γινόμενος
κατὰ τὴν ὁμηρικὴν δρμηνείαν. καὶ κατὰ τοὺ παλαιοὺς εἰπεῖν, ἕτερον πρὸς ἕτερον δια-
βάλλων. καὶ ἄλλο τε ἄλλῳ φίλος, ἢ κατὰ ἀλληγορίαν, ὅτι οὐ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἡνίκα ὅδιν ἢ
κατὰ πόλεμον, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλῳ ἐκ πολέμου προστίθεται γνομένη ἑτεραλκής. ξυ-
νὸς γὰρ σύμμαλιος καί τε κτανέοντα κατέκτα ὡς σὺ ἄλλοις λέγεται. σύ δ' ἀλλ' ὦ οὗτος ἀλ
λοπρόσαλλον ἐρεῖς καὶ ξυνοὺ σύμαλιον, καὶ τὸν πολύφιλον καὶ κακόφιλον. καὶ ἄλλως
δὲ ἀλλοπρόσαλλον δρουῦμεν, τὸν σκολιὸν ἢ καὶ κολακικόν. Εὐριπίδης δὲ, τὸν ὁμηρικὸν πα
ραποιήσας νοῦν λέγει που σριμέως κοινὸν σύμαλιον, ἴν' ἀδελφικόν. καθ' ὁμοιότητα τοῦ
κοινοῦ αὐτάδελφον, κήρα. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐς τοσοῦτον φθονικτέος ὁ καθ' Ὅμηρον ἀλλο-
πρόσαλλος, ὥστε καὶ ὁ τοῦ μύθου ζῆλος σὺ τῇ ἀλφαβητικῇ βύλαβεῖται σκωφθῆναι
τοιοῦτος. σύνθα βαρὺ κρίνει ὡς ἡ Ἥρα νικᾷ αὐτὸν, καί τε φησὶ μάχῃ τρόφεσιν ἀρήγειν ὡς
ἐκ τούτου νοηθεῖσαν οὐκ ἀφυῶς ἀλλοπρόσαλλον καὶ τὸν δία, ὅτε εἰς ἐμβολὴν ἐκλη
φθεὶς, ἄλλο τε πρὸς ἄλλους ῥέπει καὶ αὐτὸς κατὰ τύχης μεταβολὰς οὐ μὴν ὡς μανό-
μενος καὶ ὡς τυκτὸν κακόν.

Ὡς φαμένη, σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε
χειρὶ πάλιν ἐρύσασ' ὄδ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσε
ἩΔ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ διομήδεα δῖον
Ἐμμεμαῖῶα θεὰ μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
Βριθοσύνῃ. δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, ἄνδρα τ' ἄριστον
Λάζετο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία παλλὰς ἀθήνη
Αὐτίκ' ἐπ' ἀρῆϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.

Τὸ ἀπλῶς καταγελᾶν τοῦ ἁρματος, ἀφ' ἵππων ὠθεῖν λέγει. οὕτω γὰρ ἡ ἀθηνᾶ τὸν
Σθένελον ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε. χειρὶ πάλιν ἐρύσασα ἴσον εἰς τοὐπίσω ἑλκύσασα.
Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ χωρίον ὅλον, παντελῶς ὄντων ἀναλλιγόητον. καὶ ποιητικῇ μάλιστα τε
ρατεία περέπων. οὐ γὰρ ὅτι νοεῖν ἱστορικῶς, ὅτι ὁ Σθένελος κατά τινα ζώνεσιν κατῆλθε τοῦ
ἁρματος ὡς ἐὼν τὸν Διομήδην παραβάτην ἅμα τὸν αὐτὸν καὶ ἡνίοχον, εἰ μὴ ἄρα ἐστί τις
θεραπεία τοῦ τοιούτου μύθου, τὸ, πᾶσιν οὕτω καταφεραχθῶσι δεξιώτατα ὑπὸ Διομή-
δους τὴν διφρηλασίαν ὡς μὴ δὲ προσλογισθῆναι τοῖς ἔργοις ὅλως τὸν ἡνίοχον Σθένελον.

Ἐν τῷ, ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσε, τὸ ἐμμαπέως, λέξις ὅτι ποιητικὴ δηλοῦσα
τὸ σπουδαίως οἱονεὶ ἀμεπέως ἦσαν ἅμα ἕπει καὶ λόγῳ κατὰ φιλόξενον καὶ κατὰ με
τάθεσιν ἐμμαπέως. ἵνα λέγῃ ὅτι κατέβη τοῦ ἁρματος ὁ Σθένελος ἅμα τῷ, λαλούσης
αὐθέσθαι τῆς ἀθηνᾶς. μεθο ἀθηνᾶ μὲν, ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα δῖον, μέγα
δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνη. δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον. καὶ σημείω-

σαι τὸ

σαι τὸ ἔβραχεν ὡς οὐ μόνον ἐπὶ ὄνων λέγεται. ἀλλ' ἐπὶ ἵππου καὶ ἐπὶ ἄξονος βαρωθέντος. ὡς πρὸ τοῦ καὶ ἐπὶ θυρέτρων δυσαρμόστων. καὶ ἀχρεῖται μὲν, πῶς βαρεῖς αἰτία ἡ ἀβαρὴς ἀθηνᾶ· λύει δὲ αὐτὸ φιλοσόφως ὁ Συμπολίκιος τῇ ἀιθύσῃ προσχώμιος εἰς λύσιν τῆς ἀχρείας. τὸ γὰρ νοητὸν, ἀληθῶς μὲν ἀβαρές. βαρὸς δὲ ἔχειν φαίνεται ὡς αἰθηνὸν, ὅτε κατ' αἴθησιν ἐπὶ φαίνοιτο. τὸ δὲ φήγινος ἄξων, φιλοτίμως παρέρριψεν ὁ ποιητὴς, ὡς τεκτονικὸν παράγγελμα. μονονουχὶ λέγων. δεῖν φήγινον εἶναι τὸν τοιοῦτον ἄξονα. οὐ κατὰ τὴν Ησιόδου μικροπρέπειαν οὐ δρῦν τὰ τοιαῦτα παραγγέλματα δέμνιος, ἀλλ' αὐτὰ μὲν ἐπὶ τρέχων καὶ οὐ παρέρχῃ τιθεὶς. τῶν δὲ μεγαλοπρεπῶν ἡρωϊκῶν καὶ καιρίων μύθος. οἱ δὲ παλαιοὶ αὐτὴν τὴν φήγινος γεγράφοισιν. εἰδότες ὅτι πᾶσα, εἶδος ξύλου. ὅθεν καὶ πᾶσα ἡ σκληρὰ ὡς ἐκ τοιούτου ξύλου σκληραθεῖσα. τῆς δὲ βριθοσύνης ἡ ἀναλογία, κατὰ τὴν ὀξυσύνην. καὶ βρισοσύνην. καὶ παλαισμοσύνην. καὶ τὴν τραγικὴν ἀστισοσύνην, καὶ βιότου ἀπειροσύνην. τὸ δὲ δεινὴν θεὸν χρήσιμόν ὅτι ἢ εἰς τὴν δεινὴν τῆς ἀθηνᾶς αἰγίδα. Ορα δὲ ὡς παρὰ τὴν προδηλωθεῖσαν τοῦ σοφοῦ Νέστορος παραγγελίαν ἡ ἀθηνᾶ, εἰς τὸ τῆς Διομήδους ἱκμαίνη ἅρμα, οὐκ ἔγχει ὀρέγεται ὡς ἐκεῖνος ἔφη. ἀλλὰ μάστιγα καὶ ἡνία λάζεται ὅ ὅτι λαμβάνει. ἄτοπον δ' ὅτι οὐ κατ' ἄνθρωπον ἡ πρᾶξις. διὸ οὐ δ' ἀνθρωπίνως μεθοδεύεται·

ἦτοι ὁ μὲν πρόφαντα πελώριον ὄρνυμι ἔρξειν.
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν·
Τοῦ μὲν ἄρης ἐνάριξε μαιφόνος. αὐτὰρ ἀθήνη
Δῦν' ἄϊδος κυνέην, μὴ μιν ἴδοι ὄβριμος ἄρης·

Η ἀθηνᾶ ἔλαθε τὸν ἄρη ἐν τῷ τῆς διομήδους ἅρματι οὖσα. διότι δῦναι ἄϊδος κυνέην μὴ μιν ἴδοι ὄβριμος ἄρης. ἥτις μελαντάτη ὑπὸ τοῦ μύθου λέγεται εἶναι ὑπὸ πᾶν ὃ λῶ εἶπη τις μέλαν. διὸ καὶ πᾶς ἀφανὴς ὢν ἐν τῷ δολίως ἢ πράττῃ, καὶ οἷον ὑπὸ ἄδῃ καὶ τῷ ἐκεῖ σε σκότῳ, ἅδου λέγεται, παροιμιωδῶς κυνέην φορεῖν· ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, νέφος τι πυκνότατον ἡ τὸ ἀΐδου κυνέη. δι' οὗ καὶ θεοὶ ἀφανεῖς, ἀλλήλοις γίνονται. ὡς ἔστιν ταυτὸν κυνῆ ἀΐδου δῦναι, καὶ ὑπὸ παχυτάτῳ νέφει γενέσθαι. ἴσως δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὑπὸ γῆν ἀΐδου ἤτοι σκότου εἴρηται τὸ, δῦν' ἄϊδος κυνέην. οὐ δηλαδὴ περιβαλλόμενός τις, οὐκ ἂν ὁραθείη. διὸ καὶ ἀθηνᾶ ἔδωκεν αὐτῇ, ἵνα μὴ αὐτὴν ἴδοι ὁ ἄρης· καὶ σημείωσαι ὅτι ἡ φύσει φωσφόρος ἀθηνᾶ, νῦν δὲ χρείαν σκοτίου σκότῳ καλύπτεται. δηλοῖ δὲ καὶ ταῦτα τὴν τῆς φρονήσεως φύσιν. ἥτις οὐ σοφιστείᾳ μοί, δέλαμψε δικαίως φωτὸς οὐταῦθα δὲ ἑαυτὴν ὡς οὐ σκοτίᾳ ἐσκίρυψε· σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ νῦν ἡ ἀθηνᾶ ἑαυτὴν τῷ ἄρει δοκεῖ δεῖ σκοτεινοῦ νέφους ἐσκιρύφαι, οὕτω γὰρ ὡς εἴρηται ἦν ἡ τοῦ ἅδου κυνῆ, οὕτω πού τινα σαφιλύαν ὑπονοητικὴν τῆς τοιαύτης κυνέης, μὴ οὐ τοῖς ἐξῆς ὁ ἄρης ἀφανὴς ἔσαι τῷ Διομήδει ὡς δῦθις μετ' ὀλίγα φανήσεται. δῆλον δὲ ὅτι ὥς πρὸ μικροῦ ἰμάντας μὴ λέπαδνα οὐ κυριολεκτῶν εἶπεν, ἐπὶ τῆς ἵππου ἁρμάζοις, οὕτως οὐδὲ οὐταῦθα ἐπὶ καταχράσεως νεφώδους τὴν τοῦ ἅδου κυνέην κυριολεκτεῖ ὁ ποιητής. οἷα κατ' ἀνάγκην μεταφορᾶς καὶ ἴδιον παθών. ἄλλως μέντοι μυθικώτερόν ὅτι κυριολεξίαν οὐταῦθα ὑπονοῆσαι, ἥτις κατὰ τὸ σωπάμιον ἐκ πλούτωνος εἶπη τὴν ἀθηναῖν λαβεῖν τὴν ἐκείνου κυνέην τέως μὲν θεωρητέον ὡς δύλογος ὁ ποιητὴς οὐδέν ἐ ὅλως ποδὶ τῆς τοιαύτης ἔφη κυνέης. ἀλλ' ὀνομάζας μόνον αὐτὴν, οὐδενὶ πολέου ἐπεσημήνατο δ' οὖ ποιήσας σκοπητέον δὲ καθ' οἵαν καὶ ὅσην πράγμασιν, ἅδου κυνέην ἔφη ὁ ποιητὴς τὸ δ' ὑπὸ τῆς κεφαλῆς ἀέριον κάλυμμα δι' οὗ κρύπτεται τις τὸ βλέπεσθαι ἢ ἐς τὸ πᾶν ἢ κατὰ μόνον πρόσωπον. ἔστι δ' εὑρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς κυνέη καλεῖται, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκιάδιον. ὅπερ Ησίοδος ὑπὸ φοινὸν ἀσκητόν· Οὐκ ἀργῶς βροτολοιγὸν πολλαχοῦ λέγει τὸν ἄρη ὁ ποιητὴς κατὰ μόνην ἀλληγορίαν, ἀλλὰ κατὰ σωματικῶς· ἰδιὸν γὰρ αὐταῦθα κατὰ μῦθον κτείνας ὁ ἄρης κατὰ θυμὸν ἀγανύμενος ἤγαγεν ἀφελόμενος, ἀρειαρίζῃ

ζωνὰ πελώριον Περίφαντα. ἢ χειρουργεῖ τὸν φόνον, ἵνα ποιθανὸν οὕτως εἴη σύνταῦθα ἡμὲ τὸ κατὰ Διομήδους αὐτὸν ἔγχει χαλκείῳ ὀρέξασθαι. ἡμὲ πρὸ ὀλίγου δὲ πολλοὺς ὠξενάριξεν Εκτωρ τε ἠμὲ χάλκεος ἄρης. ὅλως γὰρ σὺ δευτέρῳ τὰ τῶν ἀλλογενῶν τίθεται ὁ ποιητής. ἡμὲ οὐδὲ δεῖ ἀλλογρεῖν εἰ μὴ προτρούζης κατασήσει ἡμὲ κρατυνεῖ τὸν μῦθον εἰς τὸ θανότητα. ἀρίστερης μήτοι μηδεί τι τῶν ὁμήρου ὡς ἡμὲ προερέξη ἀλλογρεῖν ἀξιῶν, οὐ μόνον ἀπροβολικόν τι λέγει, ἀλλὰ ἢ σοφίας μεγάλης ἀφαιρεῖται ἂν ποιητήν. ὅρα δὲ ἡμὲ σύνταῦθα τὸ, ὠρέξατο ἔγχει χαλκείῳ. ἤτοι ἀντέτειλεν ἔγχος. ἡμὲ ἔτεινεν ἑαυτὸν τῷ ἔγχει. καὶ ὅτιν ὅμοιον τῷ, ἔγχει ὀρεξάσθω. ἕτερον δὲ, παρακατιὼν ἀφέσθρον λέγει, ὡρμᾶτο ἔγχει χαλκείῳ· σύνταῦθα δὲ εἰπὼν ὁ ποιητὴς ἡμὲ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππων, τὸν ἵππειον ζυγὸν οὗ πρὸ τούτων ἔφη πρὸς διασολλιὼ ἑτεροίων ζυγῶν, διέλυσεν εἰς τὸ ζυγὸν ἵππων. τὸ δὲ ἄννυτο θέμα ἄννυμι. ὅπερ ἀπλῶς μὲν λιφθὲν αὐτὶ τοῦ ἀφαιρῶ, λέγεται γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄρω ἄρνω ἀρνύω. ἄρνυμι. ὅθεν οὖν τὸ, τυρὸν ἀνύμην οἱ ὀδυσσεία. εἰ δὲ φονία λέξις ὅτι, πρόκειται φασὶν αὐτῇ τὸ κτῶ κταίνω. ἀφ' οὗ ἀπελύσει τὸ τ', καίνω ὅθεν αὐτὸ δὲ ὁμοίως ἄνω. ὅθεν ἀνύω ἄννυμι ἡμὲ θυμὸν ἀνύμενος.

Ως δὲ ἴδε βροτολοιγὸς ἄρης διομήδεα δῖον
Ητοι ὁ μὲν περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
Κεῖσθαι. ὅθι πρῶτον κτεινόμενον ἐβάλυτο θυμόν.
Αὐτὰρ ὁ βῆρ' ἰθὺς Διομήδεος ἱππιοδάμοιο.
Οἷσιν ὅτε δὴ ἀνδρὸν ἦβην ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Πρόσθεν ἄρης ὀρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππων
Εγχεῖ χαλκείῳ, μεμαὼς ἀφ' θυμὸν ὀλέσαι.
Καὶ τὸ γε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη
Ωσεν ὑπ' ἐκ δ' Φρίσιο ἑτώσιον ἀΐξθῆναι.
Δεύτερος αὖ ὥρμᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Εγχεῖ χαλκείῳ, ἐπέρεισε δὲ παλλὰς ἀθήνη
Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην.
Τῇ ῥ' ἅμμν οὖτα τυχὼν, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν.
Εκ δὲ δόρυ ποιπνύσεν αὖτις. ὅδ' ἔβραχε χάλκεος ἄρης.
Οσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαλον, ἢ δεκάχιλοι
Ανέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα σπουδάζοντες ἄρηος.

Τὸν Διομήδην σεμνολογῶν ὁ ποιητὴς ὡς δύθις ἀριστεύσοντα, φησὶν Διομήδεα δῖον· Τὸ μὲν τὸ ἄρεος ἔγχος χειρὶ λαβοῦσα ἡ ἀθηνᾶ, ὥσεν ὑπ' ἐκ δ' Φρίσιο ἑτώσιον ἀΐξθῆναι. τὸ δὲ τὸ Διομήδους, ἐπέρεισε νείατον ἐς κενεῶνα ὅθι ζωννύσκετο μίτρην ὁ ἄρης. σύθα μὲν οὖτα τυχών. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν. ἐκ δὲ δόρυ ποιπνύσεν αὖτις. ὅδ' ἔβραχε χάλκεος ἄρης ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαλον ἢ δεκάχιλοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ ἔριδα ζωνάγοντες ἄρηος. ἡμὲ ἔοικεν ὁ Διομήδης σὺ πλήθει τοσούτων χιλιάδων τὴν ἀρίστειαν αὐτὶ σὺ δείξασθαι, κένωμά τι δύρων σὺ ἄνδροις ἡμὲ ἀραίοσιν λαοῦ. ὅθεν γὰρ φησιν αἰνίττεται ὁ νείατος κενεῶν. ἡμὲ δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς σὺ πλείονι σωματοσμῷ ἀριστεῦσαι νεῶ ὁ ἥρως ἢ ὅτε τὴν ἀφροδίτην ἔτρωσεν. ὡς ἡμὲ ἡράκλειτος πλατύτερον ἀλλογρεῖ. καὶ ὅτι μείζων αὐτὴ ἀριστεία. ἐκεῖ μὲν γὰρ, οὐ παρῆν τις γενναῖος τῶν τρώων πρόμαχος, τὸ αἰνείου κειμήλιον. σύνταῦθα δὲ ὁ Εκτωρ ὁμιλεῖ ὁ τῶν τρώων ἄριστος. ἡμὲ οὕτως δύδοκιμεῖ ὡς ἡμὲ τὸν ἄρην δοκεῖν ζῶν αὐτῷ εἶν. ὁ τοίνυν Διομήδης κατὰ τὸ τοιοῦτου πολέμου δράσας γενναῖα μέγα τι ποιεῖ. διὸ ἡμὲ αὐτὸν τὸν ἄρη λέγεται βαλεῖν. τὸ δὲ σὺνεάχιλοι ἢ δεκάχιλοι δηὶ μὲν δι' χρόνου γεγραφόμενον, ἔχει τὸ δραστειαν ποιητικὴν ἢ μεγαλοπρέπειαν. ἐαὶ δὲ δηὶ διφθόγγου κατά τινας γεγράφεται, οὐ μόνον ἀδιανόητόν ὅτιν. ἀλλὰ ἡμὲ πάνυ σμικροπρεπές. τί γὰρ μέγα ἐαὶ σὺνέα χιλείων ἢ δέκα φωνὴν ὁ τοιοῦτος ἄρης ἀφίησιν, ὃ-

ποσου γε ὁ θυμὸς ἑκάστῳ αὐδᾶν ἔχει ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. πῶς δὲ καὶ τρόμος εἷλεν ἀχαιούς τε τρῶας τε δείσαντας ἐκ τῆς βοιῆς ἐὰν δεκάσμος ἦν. ἐφ' οἵῳ δὲ μεγαλείῳ δεκασσόμου βοιῆς ἐπεσημάνθη τὸ, τόσον ἔβραχε χάλκεος ἄρης τοσολέμοιο. ζυτέσιν ἀκόρεσος. καὶ θεὶς ἐκ τοῦ ἄρεος ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. ὥρμητο δὲ ὅμως ἡ ὀξὺ διφθόγγου ἀλλόκοτος χροφή. ἐκ τοῦ οὐδ' εἶμοι δέκα μὲν σόματ' εἶεν. καὶ ἔτι ἀλλ', ἴσως οὕτω τραπεζόες τι ὁ λόγος ὡς οὕτως ἑκάστου τῶν ἰαχόντων τρώων γεγονὸς φθεγγομένου, καθάπερ ἀλλ', εἰ μὴ πολλοῖς ἐχρᾶτο στόμασιν. ὧν οἷον πύλαι τὰ χείλη. ὅρα δὲ τὸ, ζωννύσκετο μίτρην διασαφητικὸν ὂν καὶ αὐτὸ τῆς πολεμικῆς ζώνης καὶ τοῦ ἑτεροιοῦσθαι αὐτὴν πρὸς τὴν μίτραν. ἄλλως γὰρ εἴπερ ζώνη ἡ μίτρα, πῶς ἂν, ζωννύσκοιτο. τὸ δὲ βάπτειν, ὃ ἐξ οὗ καὶ τὸ βαρβάπτῳ καὶ βαπταὶ αἱ μῖται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, πρωτότυπον τὸ δῶ. ὃ ἐξ οὗ τὸ βαίω καθ' οἷον αὖ ζς ἐρεῖ σημαινόμενον. ὡς γὰρ βῶ βάπτω. ῥῶ ῥάπτω κνῶ κνάπτω τὰ ἑτέρωθι σαφῶς δηλωθέντα, οὕτω καὶ δῶ βάπτω. τὸ δὲ βράχειν, ἰδοὺ καὶ ἐπὶ μεγάλης βοιῆς ὅσα τῶν μύτοι. τὸ δὲ ἔρεβα ζυνάγοντες ἄρπος. ἔχει μὲν διαστολὴν πρὸς ἑτέρας ἔρεβας, ἐπιτείνει δὲ συγκριτικῶς τὴν σύνταθα τοσεμικὴν ἰαχὴν ὡς μὴ κατὰ τὰς ἄλλας οὖσαν τὰς ἀπλῶς βοωμένας, ἀλλ' ὁποίαν ἰαχήσαιεν ἂν μυριοπληθεῖς ἄνδρες τόσεμον συνερύγνυντες. ὥσπερ δὲ ξυνάγεται τόσεμος ὁ ἐκ πολλῶν ἀνδρῶν τῶν καθ' ἕκαστα, οἷον ἵνα ξυναίρω μὴν ἄρκα ταυρὸν δ' ἐπεῖν συμφόρεται κατὰ τὸ συμφορτὴ δ' ἀρετὴ τέλει ἀνδρῶν, οὕτω ξυνάγεται καὶ ἔρις ἡ κατὰ τόσεμον·

Τοὺς δ' ἄρ' ἐπότρομος εἷλεν ἀχαιούς τε τρῶάς τε
Δείσαντας, τόσον ἔβραχ' ἄρης ὅσος τοσέμοιο·

Εν Οδυσσείᾳ μὲν τὸν Κύκλωπος βαρὺν φθόγγον, ὀλίγοι ζυνὲς ἔδειξαν. σύνταθα δὲ ἄρεος βοήσαντος λαοὶ τρέμουσι. φησὶ γὰρ τοὺς δ' ἄρ' ἐπότρομος εἷλεν ἀχαιούς τε τρῶάς τε δείσαντας. τόσον ἔβραχ' ἄρης ὡς εἴρηται. οὐ βοὴν ἀγαθὸς αὐτὸς ὤν. ἀλλὰ καὶ τὸν φθόγγον οὖλος.

Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ
Καύματος ὀξὺ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο,
Τοῖος τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος ἄρης
Φαίνεθ' ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ὀρυύ.

Ο πινίκα καυματηρᾶς οὔσης τῆς ἡμέρας, πρὸς ἀνατολὴν ἢ δύσιν μελαίνεται ὁ ἀὴρ, ἄνεμος προσδοκᾶται ὁ καὶ Ομηρος ἐκ παρέργου σὺ παραβολῇ δηλοῖ. φιλοσοφῶν ὡς οἷον ἐκ παρόδου. κῆ λέγων ὅτι, οἵη δ' ἐκ νεφέων ὀρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ καύματος ἐξ, ἄγων μεθ' καῦμα ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο, τοῖος Διομήδει χάλκεος ἄρης φαίνεθ' ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ὀρυύ. ζυτέσιν εἰς νέφος ἔδοξεν ἐσχηματίσθαι ὁ μυθικὸς ἄρης φοβῶν ἐκ τοῦ τοσέμου. καὶ σημείωσαι ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς ἀφροδίτης, ἀσφαλέστερον εἶπε τὸ, μελαίνετο δὲ χρόα καλόν. σύνταθα δὲ ἄλλως τραπεζόεν ταύτην τῷ ἄρεϊ μολανίαν τὴν δι' τὸ νέφος προσεπλασεν. ὅθεν ἔμφασίν τινα δίδωσι τὸ, νέφος τι νοεῖν κῆ τὴν τοῦ νέφους προσεπλασεν. ὅθεν ἔμφασίν τινα δίδωσι τὸ, νέφος τι νοεῖν κῆ τὴν τοῦ ἄδου κυνῆν ὡς καὶ προγέγραπται, ἔγε καὶ ὁ ἄρης νῦν ἀφανὴς γίνεται νεφωθεὶς οἷον καὶ ζοφωθείς. οἷά τις ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ ἀὴρ φαίνεται. εἴη δὲ ἂν αὕτη νέφωσις ἐκ παχείας κόνεως ὑφ' οὗ ἀρθείσης σὺ τῇ σωτόνῳ κινήσει τῶν μαχομένων ὅτε ἡμάχη ἐκλίνθη γενομένης τροπῆς. ὅρα δὲ καὶ χῆμα παραβολῆς καινότροπον. οὐ γὰρ ἐκ παραβολῆς καῦ ἀρχὴ) ζυνέρχηματος. ἀλλ' ὀξὺ αὐτονυμίας ἀναφορικῆς. φησὶ γὰρ, οἵα ἐρεβεννὴ ἀὴρ, τοῖος ἐφαίνετο ἄρης. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἀὴρ θηλυκῶς καὶ ναῦ λεχθὲν καὶ ἐκτεῖνον τὴν αὖ ζυζυγον. ἡ δὲ ἐξ' πρόθεσις, οὐ μόνον σύνταθα εἴληπται αὐτὴ τῆς μετὰ προθέσεως, ἀλλὰ κῆ ἀλλαχοῦ. οἷον ποίμνια ἐκβοτάνιες. ἤτοι μετὰ τὴν βοσκιὰ. καὶ ἐκ νυκτῶν δ' αὔεμοι χαλεποί. ἤτοι μετὰ τὰς νύκτας. διαστάζεται δὲ τὸ ἀμετάβολον σὺ τῷ ἐρεβεννὴ, ἀναγκαίως εἰς μέτρου χρείαν. πάσχει δ' αὐτὸ πολλάκις καὶ ἡ φασιανὴ καὶ ἡ κλεσσυνή. ἄπορ ἐστὶν ἡ φασιανὴ καὶ

ἡ κλειτή.

Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἕδος αἰπὺν ὄλυμπον.
Παρὰ δὲ δὶ κρονίωνι καθέζετο θυμὸν ἀχεύων.
Δείξαι δ' ἄμβροτον αἷμα καταῤῥέον ὄβ ὠτειλῆς.
Καίῤ ὀλοφυρόμενος, ἔπτα πτερόεντα προσηύδα.

Διασαφῶν σύνταῦθα τὴν τοῦ ὀλύμπου λέξιν φησίν. ἵκανε θεῶν ἕδος, αἰπὺν ὄλυμπον. Διδάσκων καὶ ταῦθα ὁ ποιητὴς παρὰ ποίησιν ἐπῶν, φησὶ πολὺ αἰρεος. παρὰ δὲ δὶ κρονίωνι καθέζετο θυμὸν ἀχεύων. οὐ δὴ σίγον ἔφη, σὺν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ πολὺ αἰγαίωνος. θεὶς ἐκεῖ αὐτὶ τοῦ θυμὸν ἀχεύων, τὸ, κύδεϊ γαίων. Καὶ σύνταῦθα ὡς μὴ ζῶϊ ἀφροδίτης ἄμβροτον αἷμα καταῤῥέειν ὄβ ὠτειλῆς λέγει τοῦ αἰρεος. ἐπαναπαυόμενος ἤδη τῇ λέξει τοῦ αἵματος μᾶλλον ἤπερ τῇ τοῦ ἰχῶρος πολὺ οὗ προέρηται. δείξαι γὰρ φησιν ἄμβροτον αἷμα καταῤῥέον ὄβ ὠτειλῆς.

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζη ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα
Αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
Ἀλλήλων ἰότητι χάριν δ' ἄνδρεσι φέροντες.

Ὡσπερ προκαλῶ προκαλίζω. καναχῶ καναχίζω. σοναχῶ σοναχίζω. μηρυκῶ μηρυκίζω. μοχθῶ μοχθίζω παρὰ θεοκρίτῳ, οὕτω πολλαχοῦ καὶ νεμεσῶ νεμεσίζω. εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἠρεμίζω καὶ αἰτίζω ὥσπερ καὶ πολεμίζω Ἡρόδοτος δὲ καὶ ἀτρεμίζειν φησίν. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ἐκ τραγῳδῶν πρός τινα ὑπερέχοντα πάθος οἰκεῖον ὅπερ ἔπαθε παρά τινος τῶν ζωήθων, εἴωσι λύ οὐ νεμεσίζη ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα αἰεί τοι ῥίγιστα τετληότες εἰμὲν ἤγουν ἐσμὲν ἀλλήλων ἰότητι τουτέστι βουλῇ, χάριν αὐδρεσι φέροντες. παρῴδηται δὲ ἡ ἀρχὴ τῶν ῥηθέντων κατὰ μίαν λέξιν, ἐκ τῶν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντων σύνθα ἔφη, ζεῦ πάτερ οὐ νεμεσίζη αἶρει τάδε καρτερὰ ἔργα, καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ σύνταῦθα τὸ, καρτερὰ ἔργα, οὐκ ζῶϊ ἐπαίνου κεῖται. ἀλλ' αὐτὶ τοῦ βιαστικά. καθ' ὃ καὶ βέλος λέγεται καρτερόν. πάντως γὰρ οὐκ ἐπαινεῖ ὁ ἀρῖς, ἃ κακῶς ἔπαθε, ὄβ τὴν ἀθηνᾶν. οὕτω δὲ μὴ λόγος κρατοῦς ὁ ἀπειλητικὸς καὶ βίαν δηλῶν.

Σοὶ πάντες μαχόμεθα. σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κοῦρον
Οὐλομένην. ἣ τ' αἰεὶ ἀήσυλα ῥέζα μέμηλεν
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν ὀλύμπῳ
Σοί τ' ζῶϊ πείθονται, καὶ δεδμήμεθα ἕκαστος.
Τοὔνεκα δ' οὔτ' ἔπεϊ προβαλλέαι, οὔτέ τι δρῶ,
Ἀλλ' αἴνεις. ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείνατο πατὴρ ἀΐδηλον,
Ἣ νῶϊ τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον διομήδεα
Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

Τὸ, σοὶ πάντες μαχόμεθα ἤγουν ὄβ σὲ ὅμοιον τῷ σοὶ ζῶ ἤτοι ὄβ σέ. σύνταῦθα δὲ ὅρα ὡς ἀδιανόητα δοκεῖ πρὸς τὸν δία λέγειν ὁ ἀρῖς σὺν τῷ, σοὶ μαχόμεθα. σὺ γὰρ ἔτεκες ἄφρονα κοῦρον. οὐ γὰρ αὐτὸς μάχης ὁ ἄφρονα παῖδα γεννήσας. οὐ δὲ αἰτιατέος ἀπωλῶς. διὸ καὶ τὸν λόγον ζῶϊ διορθούμενος ἐπάγει. ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν ὀλύμπῳ σοί τ' ζῶϊ πείθονται, μὴ δεδμήμεθα ἕκαστος. ταύτην δὲ οὔτ' ἔπεϊ προβάλλεαι οὔτέ τι ἔργῳ ὅ ἐστιν οὔτε λόγῳ οὔτε ἔργῳ λυπεῖς. ἀλλ' αἰνίξῃ ἤγουν ἀναπείθεις ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείνατο. καὶ ἐξῆς. καὶ οὕτως γίνεται ὀρθὸς καὶ σωσυβαῖος ὁ τοῦ αἰρεος λόγος. τῷ οὔτι γὰρ αἰτιατέος πατὴρ, ὃς γεννήσας ἄφρονα παῖδα, οὐκ ἐπέχει τινὰς ἀφροζύνης. αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ προτερεθίζει. ἰστέον δὲ ὡς ἡ ῥηθεῖσα κατὰ τοῦ διὸς αἰτίασις οὐ ὅτι ποτὲ καὶ νοῖς, αἴνιγμά ὅτι ἢ σὺ ταῖς ἐφαμάρτοις πράξεσιν αὐ οὐκ λὺ σὺ ζώοις ἀλόγοις σύρη τις, τὸν νοῦν αὖ πον ἔτι βαθέα κυβευσῶντα, καί σου σωνηρυόμενον καὶ οὐ διυπνιοῦντα τὸ δέον αἰεί. ὅρα δὲ τὸ δεδμήμεθα ἕκαστος, σώσειν ἔχον ζῶϊ διορθωτικὴν τοῦ, σοί τ' ζῶϊ πείθονται, εἰ γὰρ

ᾗ τὸ σοὶ πείθομαι ἐγκυμάτισε. καὶ τὸ δέδυκεν, οὐ καλῶς ἐλάλησ. ὡς δοκῶν ὑπεξάγειν ἑαυτὸν τῷ πάθεσθαι καὶ δεδιέναι ᾗ οὖν λοιπούς. δῆλον δὲ ὅτι διαφορά ὅτι τῷ πεπονθέναι καὶ δεδιέναι οὔτε γὰρ πᾶς ὁ πεισθόμενος ἀρχὴν ὑβαναίτης καὶ δειλιαμάτιος ὅσιν ἐκεῖνος, οὔτε πᾶς ὁ δειλιαμάτιος τινὶ, ἤδη καὶ πέπεισται. πολλοὶ γὰρ ἀπειθεῖν τοῖς ἀρχουσι βούλονται. ὅτε δὲ καὶ δυσδιάτορον εἰς μέτρον τὸ, ὅσοι θεοί εἰσι καὶ τὸ, πείθοιτο καὶ τὸ δεδιέναι, ἵνα τὸ ἐσμὲν καὶ πειθόμεθα καὶ δεδιάμεθα οὐ δι' αὐτὸ ἄδηλον ὅτι. τὸ δὲ ὅσοι θεοὶ σὺ ὀλύμπῳ, πρὸς διασολλιὼ εἶπε τὴν ὑποταρταρίων οἱ διὰ τὸ μὴ πάσεσθαι δι' ᾗ δεδιέναι, κατὰ ἐρρίφη. τὸ δὲ προβάλλεαι ὅ ὅτι προσβάλλει, μάχιμος λέξις ἀρεϊ φίλη. ἀφ' ἧς ἡ καὶ πόλεμον προσβολή. ἴσον οὖν τῷ ὑποπτήξεις. τῷ δὲ προτιβάλλεαι παθητικῶς ἐνθένδε, ὅμοιον καὶ τὸ, σύ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. ἐν τούτοις δὲ οὐ μόνον ἄφρονα κούρην, ἀλλὰ καὶ οὐλομένην καὶ ἣ ἀήσυλα ἔργα μέμηλε καὶ αἴδηλον καὶ μαργαίνειν πείθουσαν καὶ τοιαῦτά τινα τὴν ἀθηναῖ ὁ ἄφρων ἄρης ἀρκαλεῖ. καὶ τί γὰρ ἄλλ' ἢ κακῶν τις ὅδε διεσταμένος, ἅπας ἄφρων. πρὸς ἑαυτὸν μεταγειν καὶ στρεβλοῦν ἐθέλων, καὶ τὰ ὀρθὰ καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀπεοικέναι κρίνων καὶ οὐ δι' ἔμφασις λόγου καὶ φρονήσεως. καὶ τοιαῦτα μὲν, ὁ ἀλόγιστος ἄρης. ὁ δὲ ζεὺς ὡς εἰς νοῦν λαμβάνεται. τὰ μὲν πρῶτα ὀργισθεὶς αὐτὸν, φησί. μήποτ' ἄλλο πρόσαλλε πρεσβύτερος μυθήσεσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς ὅσα πρέπει πρᾶσσε θῆναι εἰς ἄλογον θυμόν. ἐπάγει γὰρ παραποιῶν σίγην πεπαποιημένον. ἔχθιστος δέ μοι ἐστὶ θεῶν, οἱ ὄλυμπον ἔχουσιν. αἰεὶ γάρτοι ἔρις φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. μητρὸς τοι μένος ὄδιν ἀάσχετον καὶ ἑξῆς, ὡς ῥηθήσεται. εἶτα ἐφίσας καὶ αὐτῷ τὸν παρὰ θεοῖς ἰατρὸν παιήονα. καὶ ἰᾶται δ' τραῦμα. διότι φησὶν ὀξ ἐμοῦ γενός ἐστι τῷ οὔτι γὰρ πρόσθεν καὶ τὸ ἀλόγου μέρους τῆς ψυχῆς τὸ θυμικοῦ διάπυ συγγενὲς, ὁ νοῖς ᾗ ἡ φρόνησις, καθὰ καὶ δορυφόρων οἱ βασιλεῖς. διὸ καὶ ἄγχουσι μὲν αὐτὸ καὶ ἐπιπλήττοισι καὶ ὑπεί κειν ποιοῦσιν οὐ μήτοι ᾗ τέλεον ὀξ ἀφανίζοισιν. ἀήσυλα δὲ ἔργα, ἢ τὰ βλαπτικὰ παρὰ τὸ ἄξιον ἤτοι βλάψαι πλεοναστικῷ τῷ ἡ ὡς καὶ σὺ τῷ ὑπέρφαιος ὑπερήφανος καὶ σὺ ἄλλοις; ἢ τὰ ἀησῆ. πρὸ τὸ α' σρητικὸν καὶ τὸ ἧξαι τὸ οὐφρανεῖν ποιητικὰ δὲ ἡ λέξις. ᾗ πεζῷ λόγῳ οὐκ οὐχρηστος. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ποθὲν ἀπειθοῦς τινος ἐροῦμεν ἀλλ' πρὸς ζωτικὴν ἀρχὴν τὰ, ἄλλοι μὲν πάντες σοί τ' ζωπείθονται καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ὅτι σὺ τῷ αὐτὸς ἐγείναο παῦλ' αἴδηλον ὁ περίφρασις ὅτι τὸ, σὺ γὰρ ἔτεκες ἄφρονα κούρην, ὥσ δηλοῖ ὁ ομηρος ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς, ὡς ἐκ μόνου διὸς ἐγένετο ἡ ἀθηνᾶ. ᾗ οὐχ ὥσπερ ὁ ἄρης ὀξ αὐτῆς καὶ ἥρας. τὸ δὲ ἀνήσαι ἤτοι ἀναπείθειν, λέξις ὁμήρῳ συνήθης πολλαχοῦ κεῖ μένη. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, μαργαίνειν αὐέηκεν ἡ ἀθηνᾶ δηλαδὴ τὸν Διομήδην ταυτόν ὅτι τῷ, αὐέπεισε. διέγειρεν. ἠρέθισε. τὸ δὲ μαργαίνειν ὅ ὅτι μαίνεσθαι. καὶ ὁ πρωτότυπος αὐτῆς μάργος βαρυτόνως ἢ μαργὸς ὀξυτόνως κατὰ τυραννίωνα, ἢ ἐκ τῆς μὴ ἀρνητικοῦ καὶ τῆς ἔργον γίνεται κατὰ σὺ παλαιούς, ἢ ἐκ τῆς μὴ ἀρήγειν. οὔτε γὰρ ἔργον ζ ποτὲ δεῖον τῷ μαργαίνοντι, οὔτε ἀρήγεται ὡς ἀφδυωπετῶν. σημείωσαι δὲ ὡς εἰ ᾗ ἡ ἄλλος αὐτωνυμία οὐκ ἔχει κλιτικὴν αἰτιατικὴν λόγῳ κατὰ σὺ τεχνικούς. ἀλλ' ἴσθι σὺ τῇ σωτῆρι τῆς ἀλλοπρόσαλλε ἔχων ὅπερ ἐνέλιπε τὴν ἀπολότητα. ἔτι δὲ εἰ καὶ τὸ οὐδέτερον αὐτῆς ὀφεῖλον εἶν ἄλλον μὲν τῆς ν' ἀναλόγως, ὅμως πέπονθεν αὐτῆς εὐθείαν. ὡς ᾗ τὸ, τοιοῦτο. καὶ τοσοῦτο, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνει αὐτὸ καθ' Ηρωδιανὸν ἐπεῖν, σὺ τῷ ἀλλοπρόσαλλον, οὕτω δὲ καὶ σὺ τῷ, ἕξαλλον καὶ αὖαλλον·

Κύπρισδα μὲν πρῶτον ἀνδὸν οὔτασε χεῖρ' ζωὴ καρπῷ.
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέστυτο δαίμονι ἶσος·
Ἀλλά μ' ὑπήνυσαν ταχέες πόδες. ἦ τέκε δῆριν
Αὐτῆς πήματ' ἔπαχον σὺ αὐήσιν νεκάδεσσιν,
Ἤκεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκῷο τυπῆσι.

Συγκεφαλαιούμενος ὁ ποιητὴς ὀξ τῆς ἄρεος σὺ βραχυτάτῳ τὰ εἰς πολάτος ἤδη τε

ρατευθέντα, φησὶ· κἄπειδε μὲν πρῶτον οὕτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσυτο δαίμονι ἶσος. ὁ Διομήδης δηλαδή· Τὸ φυγεῖν παραφράζων φησὶν, ἀλλὰμὰ ὑπήνεικαν ἵππον ὑπήνεικαν ὑπεξήγαγον ταχέες πόδες. ἄρμις δὲ καὶ οὕτω φησὶν, λέγων ἢ ὡς εἰ μὴ ταχὺ ἔφυγεν, αὐτῷ ἂν πῆμα τ' ἔπαγον σὺ αἰνῆσιν ὃ ὅτι δειναῖς ἢ αἰαναῖς νεκύεσσιν, ἤκεν ζωὸς, ἀμωνὸς ἔα χαλκῆϊο τυπῆσιν. ἤγουν ἐὰν ζῶν ἀσθενὴς ἔλθῃ ταῖς ἐκσιδήρου πληγαῖς. τὸ γὰρ ἤκεν, γράφεται μὲν διὰ τοῦ ἡ, παρὰ τοῖς ἀκριβεστέροις. ἑρμηνεύεται δὲ αὖτὶ τοῦ εἰ δισακτικῶς. ὡς καὶ τὸ, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται. σὺ παλάμῃσι καὶ ἄλλα δέπνα πολλὰ ὧν πεφείρηται. λέγει δὲ νεκύεσσι ταῖς τάξεις τῶν νεκρῶν. τὸ δὲ ζωὸς, ἐκ τοῦ ζωὸς γίνεται κατὰ συναίρεσιν. οἷον ζωὸς ἐὼν. καὶ ἄδηκτον ζωὸν ἔλε. διὸ καὶ ὀξυτόνεται ὡς ἐκβαρείας καὶ ὀξείας συναιρεθέν. εἰ καὶ ὁ ἀσκαλωνίτης αὐτὸ περιέσπα. καθὰ φησὶν Ἀττίων καὶ Ἡρόδωρος. καὶ οὐκ ἔστιν ὅμοιον τῷ, σῶς ὁ ὑγιής. ἐκεῖνο γὰρ ἐκ τοῦ σάος ἢ σόος περιέσπασε ὡς ὀξείας καὶ βαρείας κραθέν. τὸ δὲ ἔα ἰωνικὸν. οὗ χρεὼν τὸ ἦα ὃ δηλοῖ τὸ ἦν, κεῖται καὶ σὺ ἄλλοις καίπου ῥηθήσεται σαφῶς περὶ αὐτοῦ·

Τόν δ' αὖ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Μή τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μενύριζε·
Ἔχθιστος δέμοι ἐσσὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Ἀεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.

Πρὸς ἐριστικὸν καὶ ἀλληλάλλον αὐθρώπων δυσπαιτεῖται πρέπει ῥηθῆναι τῶν τοῦ Διὸς ὡς ἐρέθη πρὸς Ἄρην, τὸ, μήτι μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μενύριζε ἔχθιστος δέμοι ἐσσί. ἀεὶ γάρτοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε. ὃ ἐκ τῆς ἀναλφοδίας πρέλλων θεὸν, ἀπαραπαίητον κεῖται. τὸ μήτοι πρὸ αὐτοῦ ἔπος πρῴδηται. αὖτὶ γὰρ τοῦ, ἔχθιστος δέμοι ἐσσὶ διοτρεφέων βασιλήων ὃ ἐκεῖ ἐρέθη, σὺ ταῦθά φησιν ἔχθιστος θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι μενυρίζειν ὅτι τὸ μενυὸν κατὰ ἀπήκησις ἤτοι μικρὸν κλαίειν. παλαιὸς δέπις γράφει οὕτω ῥητῶς· μενυρίζειν τὸ ἠρέμα καὶ λεπτὸν ἄδειν, οἱ δέπνες, τὸ θρηνεῖν καὶ ἀποδύρεσθαι. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ μενυοῦ, φυλάττεσθαι δοκεῖ καὶ εἰσέτι ναῦς σὺ ἀθήναις. εἰ δὲ ἐκ τοῦ μενυὸς ὁ μενύας τὸ κύριον καθάπερ ἐκ τοῦ τυτθὸς ὁ τυθεὶς; σοφάσασθαι μέν ὅτιν ἀποφήνασθαι δὲ, οὔ, σὺ δὲ τῷ, ἀεὶ γάρτοι ἔρις τε φίλη καὶ ἐξῆς. ἀσόρα τὸν καὶ πρὸ ὀλίγου ῥηθέντα, παρατιθέασιν οἱ παλαιοὶ. ὡς ὧδε κάλλισα κειμήλιον τοῦ λόγου ἵππον Ξάνθον τοῦ Ἀχιλλέως σὺ τῇ ἀναλφοδίᾳ. ὅπως δ' ἂν, ἔχει τὸ πρᾶγμα, οὐκ σὺ ἐπαύνῳ κεῖται τὸ ἀεὶ φίλεερ. χρὴ γὰρ κατὰ τοὺς σοφοὺς πολεμικὸν εἶναί τινα, οὐ μὴν φιλοπόλεμον·

Μητρός τοι μῦθος ὄτιν ἀάχεσθον, οὐκ Ξάνθην
Ἥρης. τὴν μὲν ἐγὼ πουλυλῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
Τῷ σ' οἴῳ κείνης τάδε πάσχειν σύνεσίησιν·

Τὸ τίς ἥρας αὐσάντον πρὸς τὸν δία, δηλοῦται μὲν ἡ σὺ τῇ ἀναλφοδίᾳ. σύνταῦθα δὲ ἀεισηλόηται. σὺ οἷς αὐτὸς ὁ ζηλὰς ἀάχετον λέγει τὸ μῦθος ἐκείνης καὶ οὐκ ἐπίφκτον, εἰ καὶ ὑπ' αὐτοῦ πουλυλῇ δάμναται ἐπέεσσι. διασαφητικὸν δὲ ὅτι τὸ ἀάχετον. τὸ Ξανθικὸν ἔτερ καὶ τοῦτον σχεθεῖν καὶ εἶκειν. οὐ δύο δὲ σθένεις ἔχει σ' ἀάχετον κατὰ τὸ ἀάατον. οὐ γὰρ ὥσπερ ἀάατόν ὅτιν ὅτε τὸ ἀτηρὸν, οὕτω μὴ ἀάχετον τὸ σχετόν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἀ Ξανθτείνει. τὸ δὲ δεύτερον, σθένεῖ. ὡς δηλοῖ τὸ ἄγαν ἀκατάσχετον. σύνταῦθα δὲ καίπι κεῖται πανδευτικὸν τοῦ Φυλάττειν μυσήρια. ὁ γὰρ τὴν ἥραν ἐρεθιαθεῖσαν κατὰ τοῦ ἄρεος ζηλὰς οὗ εἰδὼς λέγει δισακτικῶς, οἴεσθαι τὸν ἄρμις κείνης τάδε πάσχειν σύνεσίησιν ἤγουν συμβουλαῖς. αὖ γίνοιτο, οὐκ ἀπὸ τοῦ σύνεπω. ἀλλ' ἢ ἀπὸ τ' σύνοια κατὰ τοὺς παλαιοὺς πρὸς ὁμοιότητά φασι τοῦ, πηγόμαλλος πηγεσίμαλλος; ἢ μᾶλλον ἀπὸ τ' σύμμι τὸ ἐμβάλλω. κατὰ τὸ, σὺ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. ἵνα ἐκ τοῦ σύμμι σύεμαι σύεσθαι, γίνεται σύεσία καὶ διπλασιῷ τὸ ν, σύνεσία, ἡ εἰς νοῦν σύεμμίη συμβουλή·

Ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα.
Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γενός ἐσσι. ἐμοὶ δέσε γείνατο μήτηρ.
Εἰδέ τευ ὄξ ἄλλουγε θεῶν γενεὴν ὧδ' ἀΐδηλος.
Καίκεν δὴ πάλαι ἧσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων.

Τὴν φύσει παντελῆ ἀχέσιν καὶ ἐν μύθοις ὑπεμφαίνων ὁ ποιητὴς, πολάπει τὸν παῖδα δία λέγοντα πρὸς τὸν ἄρην, ὡς εἰ καὶ φίλεις εἶ ἀεὶ καὶ μάχιμος καὶ ἀΐδηλος ὁ Φθίζος ἄρης ἔσσι κατὰ Ἀθηναῖ καὶ διατοῦτο ἀνόμοιος τῷ πατρί; ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα. ἐκ γὰρ ἐμεῦ, γενός ἐσσι. ὁ διασαφῶν ἐπάγει. ἐμοὶ δέσε γείνατο μήτηρ. ἤγουν οὐχ ἁπλῶς ὁμογενὴς εἶ, ἀλλὰ καὶ υἱός. ὡς ἐπιφέρει ὄξ ἄλλουγε θεῶν γενεὴν ὅ ὅτιν ἐγενόμην ὧδ' ἀΐδηλος ὁ σὺ ὠνείδιζες εἰς Ἀθηναῖ, καίκεν δὴ πάλαι ἧσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων. κατὰ σὲ τιτάνας δηλαδή. χείριστος ἄρα ὁ μυθικὸς ἄρης. διὸ καὶ καλῶς ὠνείδισεν ἐπῶν τὸ, σοί τ' ἔπειτα θόμεθα. οὐ γὰρ οἷδε πείθεσθαι εἰ καὶ ἄκων δέδμηται. ὅρα δὲ τὸ γενεὴν πρὸς ὄκκον λόγου φραστέον. ἄλλως γὰρ ἦν γενοῦ εἰπεῖν. τὸ δὲ ἐνέρτερος, ἢ ἐν τελμάτι ὄντι, τὸ νέρτερος. καὶ ταῦτα μὲν μυθικῶς ἐκ διὸς πρὸς ἄρεα. ἐν οἷς τὸ ἀνέξομαί σε, ἀζωνίστως τοῖς ὕστερον αὐτὰ πατικῶς συντάσσεται, ἀλληγορικῶς δέ τί αὐτὰ βούλονται περιέρηται.

Ὡς φάτο καὶ παιήονα ἀνώγει ἰήσασθαι.
Τῷ δ' ἔπι παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσων,
Ἤκέσατ' οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.

Ἄνωγε μὲν, τὸ ἐκέλευσε προπροξυτόνως, οἷον παιήονα ἄνωγεν ἰήσασθαι. ὃ καὶ ἀνώγει γράφεται, ἀπὸ τοῦ ἀνώγω ῥήματος. οὗ ὁ μέλλων ἀνώξω. ἔπι δὲ τὸ ἤνοιγε, προπερισπᾶται. οἷον οὔτις θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν. ἐκ τοῦ ᾠγεν. ὡς ἤγεν ἀνῆγεν. οὕδε καθοῦδε. καὶ ὅσα τοιαῦτα. ὡς καὶ περιέρηται προχαϊκὰ ῥήματα. Ἐν τῷ, τῷ δ' ἔπι παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσων ἤκέσατο, φάρμακα μὲν πάντως, τὰ ἐπ' ἀγαθῷ. δι' ὧν ὀδυνήφατα πέφασται ἤγουν πεφόνευται. ὅπερ ταυτόν ὅτι τῷ, ἀκεσώδυνα καὶ φέροντα ἄκος. σ' δὲ πάσεν, ἐμφαίνει εἰζικὸν ἰατρὸν εἶναι καὶ σὺν παιήονα. τείροντα βοτάνας καὶ καταπάσσοντα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφ' ἑτέρων οἶδεν ὁ ποιητής.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπιγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι,
Ὡς αἶψα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον ἄρηα.

Τὸ τάχος τῆς τῶν φαρμάκων ὡς εἰκὸς τῷ μυθικῷ παιήονος θεραπείας ὁ ποιητὴς περαιτέρω ἀποδηλῶν, λαμβανῇ παραβολῇ ἐκτυροποιΐας. καὶ λέγει οὕτω ταχέως αὐτὰ ξηραῖναι τὸ τοῦ ἄρεος ἕλκος καὶ συμπῆξαι τὸ αἷμα, ὡς ὅτε ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπιγόμενος συνέπηξεν ὑγρὸν ἐόν. μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι. τουτέστιν οὕτω ταχέως ὁ παιήων τὸν ἄρην ἰάσατο συμπήξας τὸ ἕλκος, ὥσπερ ὀπὸς γάλακτι ἐμβληθεὶς καὶ ὡς οἷον ἔμψυχός τις αὐτὸς κατὰ ποσότητα ἐπιγόμενος. ἢ καὶ ἄλλως ὡς μάλα ὦκα τῷ κυκῶντι περιστρεφόμενος ὑγρὸν οὖ τὸ γάλα συνέπηξεν. ἢ κατὰ ἑτοιμότητα γραφέον, ὡς πρὸ ὑγροῦ γάλα ἐπιγόμενον τοῦ τὸ κυκῶντος, συνέπηξεν ὁ ὀπὸς. ὥστε ὀπὸς, οὐ τὸ γάλα ὅτιν, ὡς μανθάνοισιν οἱ πρόχειροι τῶν σχεδικῶν αἰνιγμάτων. οἷα τὸ ὀπὸς τούτου καλὰ θὴν γάλακτος παραβάλλοντες ἰδιωτικώτερον. ἀλλὰ κυρίως ὀπὸς καλεῖται ἡ τοῦ θυρεοῦ συμπήγουσα πυετία. ὅθεν καὶ ὀπίας τυρὸς ὁ πεπηγὼς τοῦ ὀπὸς. λέγεται μήτοι ὀπὸς καὶ τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς. ναὶ μὴν καὶ τὸ ὑγρὸν ὃ τὰ φύλλα πρὸς ταῖς κλάδοις σωλῆνες. ὅθεν καὶ ἡ ὀπώρα παρωνόμασται. τῶν τις δὲ παλαιῶν φησιν ὀπὸς ἡ πυτία. τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς. ὅτι δὲ τάχος δηλωτικὴ ἡ ἐνθεῖσα παραβολὴ, δηλοῖ ὁ ποιητὴς εἰπών. ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον ἄρηα. τίς δὲ ὁ παιήων καὶ πόθεν ἡ λέξις εἴληπται καὶ ποσαχῶς λέγεται, περιέρηται. ἰστέον δὲ ὅτι

τὸ ἐπέτεινεν ὁ ποιητὴς τὸ πολυτάλας τῆς συμπήξεως, ἀλλὰ τὸ ἐπάγεσθαι καὶ τὸ ὠκὰ καὶ τὸ μάλα. καὶ ὅτι ἔχει τι γλυκύτητος ἡ λέξις τὸ ἐπάγεσθαι ὡς ἴσως ἐμφύρου καθὰ ἐδηλώθη λεχθεῖσα εἴτε ἴσως τὸ ὁποῦ νοηθείη· εἴτε ἴσως τὸ γάλακτος, μὴ ὅτι ὑγρὸν γάλα εἶπε, πρὸς διαλυὴν δὲ τυροῦ οὗ γάλα ὅτι πεπηγὸς ὁπῷ καθὰ παραδηλοῖ ὁ ποιητὴς· ἢ μὴ γάλα καθ' ἑτέρου ξηρόν. ὅρα δὲ καὶ τὸ κικᾶν ἀπλῶς οὕτω τεθὲν αὐτὶ τοῦ ταράττειν καὶ σχέφειν. καὶ οὐ μόνω τῷ κατὰ τὴν κίρκην κικεῶνι προσαρμόττον. οὗ ἀπὸ τοῦ χύδην μὴ χέδην, κατὰ δὲ παλαιοὺς παρῆκται δηλοῦν τὸ ὑγρὸς εἶναι καὶ ποσιμος. εἰ δὲ καὶ πράγματα κικᾶν τις λέγεται μὴ δηλοῦν ὅλον κικεῶν σκώπτεται, μεταφορικῶς τοῦτο μεθόδου ὄντων. εἴη δ' ἂν οὐκ ἄκομψον εἰπεῖν ὡς ὁ οὕτω κυκῶν σκωπτικῶς καὶ ἴσως φόγως, ἐκεῖνος καὶ τυρεύειν λέγεται κατὰ τὸν συνταῦθα ὁμηρικῶς ἴσως τυροποιΐα κικῶντα. μὴ μαρτυρήσει καὶ ὁ κωμικὸς, ἐκ τοῦ τυροῦ παρ' ἑτυμολογῶν τὸ τύρβυμα, ὃ οὐ μὴ τὸ τυρβάζειν γίνεται. σημειῶδες δ' ἐν τούτοις, ὡς τὸ κικᾶν μὲν καὶ ὁ κικεών, διλογεῖται. λαμβανόμενα ἐπί τε φόγω. καὶ ἄλλως δὲ δίχα φόγου σεσημασιακῶς. τὸ δὲ τυρβύειν καὶ ἡ τυρεία, μοναχῶς ἴσως φαυλότητος τίθεται. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ σοφὸς Ηρωδιανὸς τὸ, περισχέφεται κικήωντι, περιτρέφεται γεάφῃ πάνυ ὀρθῶς. ἐν γοῦν τοῖς περὶ προφαλίδος, φησί. προφαλίδα ῥητέον διὰ τοῦ ο, οὐ πρυφαλίδα διὰ τοῦ υ. ἡ γὰρ λέξις, ἐρίζει παρὰ τὸ τρέφεσθαι ὅ ὅτι πήγνυσθαι. καὶ παράγει χρῆσιν αὐτίκα τὸ, ὡς δ' ὅτε τὶς γάλα ἕως τὸ, περιτρέφεται δ' γάλα δηλαδὴ κικώνει αὐτὶ τοῦ πήγνυται φησιν. ὡς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ τιρῶ γίνεται τυρὸς ὁ τιρούμενος εἰς ἀπόθεσιν πλέον γάλακτος, οὐκ ἔστιν ἐνεῖναι τὸν ἐνθυμηθέντα ὁμοίαν προπὴν ἢ εἰς ὑ ἐν τῷ σίσω σύλος. καὶ ἅλμη ἁλμυρός·

Τοὺ δ' ἴβυι λοῦσεν χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε·

Καὶ συνταῦθα ὑπηρετητικὴ ὅτιν ἡ ἴβυι. καὶ γὰρ τὸν ἀρίστιν ἰατρικῇ μεθόδῳ μετὰ τινὸς τοῦ τραύματος θεραπείαν αὐτὴ λοῦσε. χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν ὅ ὅτιν ἐνέδυσεν. ἀδελφὴ δὲ ὅτιν ἀρέως ἡ ἴβυι. ὡς καὶ Θεόκριτος μυθολογεῖ·

Παρ', δὲ δὶ κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων·
Αἶψ' αὖθις πρὸς δῶμα διος μεγάλοιο νέοντο,
Ἥρη τ' ἀργείη, καὶ ἀλαλκομενὶς ἀθήνη
Παύσασθαι βροτολοιγὸν ἄρην αὐθροκτασιάων.

Καὶ συνταῦθα βραχὺ παρῳδήσας, τίθησιν ἕως ἐκ τῶν πρὸ τούτου. ἐκεῖ μὲν εἰπών, ἀρὰ δὲ παρὰ κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων. συνταῦθα δὲ, παρ' δὲ δὶ κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων. Ἀνδρείῳ στρατηγῷ πρέπει τὸ παύσας βροτολοιγὸν ἄρην αὐθροκτασιάων·

BIBLIOTHEQUE ORLEANS

Τέλος τῶν εἰς τὴν Ε' ῥαψῳδίαν Εὐσταθίου παρεκβολῶν·

Louis Aub. Rings 266th

C 438 H

P